MARELE

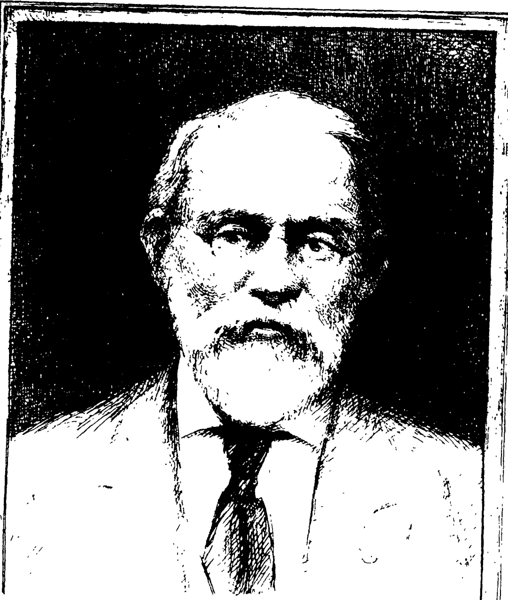
DICTIONAR GEOGRAFIC AL ROMANIEI

DE

Lahovari. Brătianu ȘI Tocilescu

VOL. II

MARELE

DICŢIONAR GEOGRAFIC

AL

ROMÎNIEI

SOCIETATEA GEOGRAFICĂ ROMÎNĂ
FUNDATĂ LA 15 IUNIE 1875
RECUNOSCUTĂ DREPT INSTITUŢIE DE UTILITATE PUBLICĂ, PRIN LEGEA DIN 20 FEBRUARIE 1897

MARELE DICŢIONAR GEOGRAFIC AL ROMÎNIEI

ALCĂTUIT ŞI PRELUCRAT DUPA DICŢIONARELE PARŢIALE PE JUDEŢE

DE

GEORGE IOAN LAHOVARI
PREŞEDINTE AL INALTEI CURŢI DE COMPTURI,
PREŞEDINTE AL SOCIETAŢII PENTRU ÎNVĂŢĂTURA POPORULUI ROMÎN,
SECRETAR GENERAL AL SOCIETĂŢII GEOGRAFICE ROMÎNE

ŞI

GENERAL C. I. BRATIANU
SUB-ŞEF AL STATULUI MAJOR GENERAL,
DIRECTOR
AL INSTITUTULUI GEOGRAFIC AL ARMATEI

GRIGORE G. TOCILESCU
MEMBRU AL ACADEMIEI ROMÎNE,
PROFESOR UNIVERSITAR,
DIRECTOR AL MUZEULUI NAŢIONAL DE ANT ,I

VOLUMUL II.

BUCUREŞTI
STAB. GRAFIC J. V. SOCECŮ, STR. BERZEI, 59
1899.

MARELE DICȚIONAR GEOGRAFIC
AL ROMÎNIEI

B

București (urmare). — **Edilitate**. — *Organizația administrativă*. — Inainte de secolul al XIX-lea, București era administrat de un consiliŭ comunal, compus din un gĭudeț și 12 pîrgarĭ, aleșĭ de poporul orașuluĭ. Pe la începutul acestuĭ secol București era administrat de un consiliŭ comunal o parte ales și o parte numit de stăpînire. El se numea *Casa Maghistratuluĭ* saŭ *Cinstitul sfat orășenesc al Politieĭ București*. El se compunea din 5 membri, din carĭ unul era prezident; avea ca funcționarĭ auxiliarĭ: 1 secretar, 1 ajutor, 1 casier, 1 registrator, 5 cinovnicĭ, 1 tist cu 6 dorobanțĭ, 1 odăiaș și 1 rîndaș. Acesta era tot personalul comunal, așa cum îl găsim în dosarele Primărieĭ de București.

Sfatul orășenesc se întrunea de 3 orĭ pe săptămînă: Marțea, Joia și Sîmbăta și lucra cîte 6 ore pe zi.

Azĭ București se administrează de un consiliŭ comunal, ales de cele două colegiĭ electorale, compus din 31 consilierĭ, din carĭ unul e primar și 2 ajutoare; cu un personal numeros de funcționarĭ, arhitecțĭ, inginerĭ, geometri, desenatorĭ, picherĭ, paznicĭ, gardianĭ și sergențĭ, toțĭ numițĭ de consiliŭ.

Următoarele 9 serviciĭ compun azĭ administrația Bucureștilor.

I. Direcția lucrărilor tecnice:
- *a)* Direcția;
- *b)* Serviciul alinierilor;
- *c)* » studiilor;
- *d)* » planuluĭ;
- *e)* » bunurilor;
- *f)* » apelor;
- *g)* » podurĭ-șos.;
- *h)* » salubrităţeĭ.

II. Direcția administrativă.
III. » acciselor.
IV. » comptabilităţeĭ.
V. » sanitară.
VI. Serv. casierieĭ centrale.
VII. Secretariatul general.
VIII. Economatul general.
IX. Oficiul stăreĭ civile.

Dăm aci lista diferitelor Sfaturĭ orășeneștĭ din București, cu începere de la anul 1831:

1831. — Căminarul Iorgu Bibescu (maĭ tîrziŭ Domnitorul Munteniеĭ), căminarul Pavel și Chir Ghiță Opranu.

1833. — Hatmanul Mihail Dumitrescu, clucerul Grigore Grădișteanu, Chir Iancu Chiriță Bălăceanu și căminarul Alex. Ghica.

1834.— Hagi Mihaiŭ Filipescu, căminarul Alexandru Ghica, clucerul Grigore Grădișteanu, stolnicul Stanciŭ, Scarlat Petrovicĭ, Dimitrie Dedu și Christofor Mustacov.

1835. — Constantin Costache Șuțu, Constantin Costache Bucă, stolnicul Ioniță Drăgănescu, serdarul Anagnosti, Christodor Mustacov, Nicolae Teodor și Vameșu Iordache.

1836. — Postelnicul Costache Șuțu, serdarul Xenocrat, serdarul Fănuță, medelnicerul Costache Crețeanu, Christodor Mustacov, Mărgărit Ivanovicĭ, Pascale Gazoti, postelnicul Alexandru Ghica, Anastase Polizu și Mihalache Ionescu.

1837. — Căminarul Ștefan Ogrăzeanu, polcovnicul Ioan Cîmpineanu, Anastasie Polizu, serdarul Ștefan Ioan, postelnicul Manolache Băleanu, Christodor Mustacov și Pascale Gazoti.

1838. — Ion Scarlat, Ion Bacaloglu, slugerul Spirache Cojescu, Aga Ion Filipescu, clu-

cerul Gr. Cantacuzino, Mărgărit Ivanovicĭ, paharnicul Ion Rosetti, Nedelea Ion Mitescu şi Lazăr Calenderoglu.

1839. — Aga Iancu Bălăceanu, clucerul Alecu Ghica, slugerul Spirache Cojescu, Lazăr Calenderoglu, serdarul Anasti, Ion Serafim şi George Bălan.

1840. — Slugerul Tomiţa, Atanasie Dumitriu, Anghel H. Pandele, căminarul Dumitru Belu, căminarul Pavel şi paharnicul Alexandru Ghica.

1841. — Paharnicul Scarlat Rosetti, serdarul Pîrvu Asan, serdarul Alecu Izvoranu, Ion Ilie, Christache H. Paraschiva şi Teodor Balaban.

1842. — Marele postelnic Ion Filipescu, paharnicul D. Ghica, Asan Ion Cămineanu, paharnicul Ion Mitică, Ion Polizu şi Mărgărit Ivanovicĭ.

1843. — Maior Teodor Popescu, serdarul Barbu Prisiceanu, Lazăr Calenderoglu şi Ion Ioanidi.

Supleanţĭ: Serdarul Ion Arion şi Ion Eftimiu.

1844. — Vistierul Costache Belu, maior D. Popescu, clucerul Ion Mihăescu, serdarul George Papa şi Lazăr Calenderoglu.

Supleanţĭ: Stan Gheorghiu şi Dimitrie Economu.

1845. — Vornicul Ion Oteteleşanu, clucerul Costache Petrescu, paharnicul Mihalache Pencovicĭ, pitarul Lazăr Calenderoglu şi Dumitru Ivanovicĭ.

Supleanţĭ: Enache Iancu şi Ion Minovicĭ.

1847. — Polcovnicul Scarlat Creţulescu, pitarul Mihalache Băscoveanu, clucerul Iancu Dinu, paharnicul Nicolae Lahovari şi pitarul Lazăr Calenderoglu.

Supleanţĭ: Pitarul Ianovicĭ şi Ion Triandafil.

1848. — Scarlat Creţulescu (pănă la Iunie); Constantin Creţulescu (Iunie—August); Dim. Polizu (August — Octombrie); Constantin Lenş (Octombrie—Decembrie).

1849. — Constantin Lenş (la începutul anuluĭ); Aga Dimitrie Fălcoianu; Paharnicul Nicolae Lahovari, Răducanu Simonidi şi Ion Bacaloglu.

Supleanţĭ: Nicolae Gherman şi Ion Triandafil.

1851. — Marele logofăt Iordache Bărcănescu, paharnicul Costache Cîrlova, Atanasie Christea Manta, Costache Bălăcescu şi Lazăr Gherasim.

Supleanţĭ: Serdarul Nicolae Herişescu şi Ion Bacaloglu.

1853. — Marele logofăt Grigore Obedeanu, paharnicul Evghenie Predescu, serdarul Ion Creţeanu şi Nicolae Herişescu.

Supleanţĭ: Pitarul Enache Trandafir şi Răducanu Sinonidi.

1855. — Aga Constantin Ioan Filipescu, clucerul Simeon Marcovicĭ, Alecu Dumitrescu, serdarul Nicolae Herişescu şi Costache Păltineanu.

Supleanţĭ: Pitarul Teodor Sfetescu şi Ion Ioanid.

1856. — Ştefan H. Pandele, Panait Ionescu, Ion Polizu, clucerul Ion Dinu, aleşĭ pentru a se complecta lipsurile a 4 membri demisionaţĭ.

1857. — Prinţul Dimitrie Ghica, serdarul Vasilache Paapa, Ion Polizu, serdarul Costache Iliescu şi Avram Gheorghiu.

Supleanţĭ: Panait Ionescu şi pitarul Ion Penescu.

1859. — Prinţul Dimitrie Ghica, Ion Brătianu, Vasile Paapa, Tudor Arcon, Ghiţă Gherasi, Panait Ionescu şi Costache Iliescu.

1860. — Vasile Constantinescu, Anton Arion, Alexandru Orăscu. Aceste treĭ persoane s'aŭ ales în locul demisionaţilor G. Gherasi, P. Ionescu şi C. Iliescu.

1861. — Anton Arion, Dimitrie Brătianu, Dimitrie Berindeiŭ, Cezar Boliac, Dimitrie Ghica, George H. Anghel.

1866. — Dimitrie Brătianu, Dr. P. Iatropolu, Grigore Lahovari, Simeon Mihăilescu, Grigore Cantacuzino, Anton Arion, Constantin Panaiot, Constantin Ciocîrlan, Nicolae Blaremberg, Grigore Serurie, Dimitrie Culoglu, Pană Buescu, Iordache Hagi Anghel, Radu Ioan, Corneliu Lapati, Vasile Toncoviceanu, din carĭ era Primar Dimitrie Brătianu.

Ca ajutorĭ sunt: Simeon Mihăilescu, Gr. Lahovari, Anton I. Arion, Dr. Panait Iatropolu, Gr. C. Cantacuzino şi Costache Panaiot. A demisionat Dr. Iatropolu şi s'a înlocuit cu C. Ciocîrlan; a demisionat C. Ciocîrlan; şi s'a numit Gr. P. Serurie; a demisionat C. Panaiot şi s'a numit Dem. Culoglu.

S'a reînoit pe jumătate numărul membrilor şi trăgîndu-se la sorţĭ a eşit Radu Ionescu, Dimitrie Brătianu, Anton I. Arion şi Dr. Iatropolu în locul cărora s'a ales precum şi în locul altor 6 ce eraŭ demisionaţĭ maĭ înainte:

Dimitrie Brătianu, Anton Arion, Dr. Iatropolu, C. Panaiot, S. Mihăilescu, Vasile Constantin, Barbu Protopopescu, Nicolae Pancu, Iancu Stefănescu şi Veniamin Hernia.

Dim. Brătianu fiind Primar, iară ajutorĭ S. Mihălescu, Anton I. Arion, Corneliu Lapati, Grigore C. Cantacuzino, Costache Panaiot şi Veniamin Hernia.

1867. — D. Brătianu, demisionînd din calitatea de Primar, a fost numit în locul luĭ C. Panaiot, iar în locul acestuia s'a numit ajutor pe Serurie Gr.

1868. — S'a făcut alegerea din noŭ a Consiliuluĭ Comunal şi

rezultatul a fost: Dr. P. Iatropolu Primar, N. Manolescu, P. Buescu, Gr. Serurie, S. R. Bechianu, V. Constantin şi V. Hernia.

1869. — S'a disolvat Consiliul şi s'a înlocuit cu o comisie înterimară compusă din P. Dimancea, T. Christescu, Corneliu Lapati, E. Predescu, Stamati Atanasiu, P. Christu, I. G. Manu, T. Rădulescu, P. Atanasiu, Anghel Solacolu şi C. Panaiot.

Din comisia înterimară aŭ demisionat Petru T. Christu, E. Predescu şi C. Panaiot şi s'aŭ numit în locul lor Dimitrie Teoharidi, Anton Stoianovicĭ şi Ghiţă Dimitriadi.

1869. — S'aŭ făcut alegerĭ şi aŭ eşit G. G. Cantacuzino Primar, iară ajutoare P. Grădişteanu, Dr. Daniilescu, C. Aninoşeanu, Menelas Germani, R. Dumitriu şi Nae Răduleanu.

La 25 Ianuarie 1870, s'a făcut o nouă alegere şi s'a confirmat Primar Eftimie Diamandescu, în locul luĭ G. Cantacuzino demisionat.

1871. — S'a făcut o nouă alegere şi s'a ales: Scarlat Creţulescu Primar, Graf. Sc. Rosetti, Dr. Daniilopolu, General B. Vlădoianu, Const. Racotă, Nicu Racoviţă şi Ion I. Pallă.

B. Vlădoianu s'a numit în urmă Primar în locul S. Creţulescu.

1873. — C. Brăiloiŭ a fost numit Primar în locul Generaluluĭ Vlădoianu, iar ajutorĭ N. C. Tătăranu, C. Văleanu, Teodor M. Galiţa, Dr. Daniilopolu şi C. N. Racotă.

La 2 Septembrie 1873 Generalul Vlădoianu s'a numit Primar în locul luĭ C. Brăiloiŭ, demisionat.

1874. — S'a făcut alegere pentru întregul Consiliŭ şi la 2 Octombrie s'a confirmat alegerea, numindu-se Primar Colonel G. Manu, iar ajutoare C. D. Athanasiu, Gr. Triandafil şi V. Paapa.

1877. A demisionat întregul Consiliŭ; s'a făcut convocare şi în ziua de 14 Maiŭ, aŭ fost aleşĭ şi numiţĭ: C. A. Rosetti primar, iar Dimitrie Giani, Ion Procopie-Dumitrescu şi Nicolae Fleva, ajutoare.

1878. Expirînd termenul Consiliuluĭ, s'a făcut alegere şi a fost numit Primar Dem. Cariagdi, iar ajutoare N. Fleva, I. Pr.-Dumitrescu şi Grig. Serurie.

1883. S'a făcut alegere pentru întregul consiliŭ şi s'a ales:

Dimitrie Cariagdi Primar, Gr. Serurie, N. Manolescu, P. Buescu, V. Hernia, Colonel Barozi şi Anton Mavrus ajutoare.

La 5 Noembrie 1883 s'a disolvat Consiliul comunal şi s'a numit Comisiunea interimară compusă din:

M. Torok, Dr. Sergiu, N. Hagi-Stoica, Spiru Haret, Ştefan Petrescu, C. Dănescu şi Gr. Vulturescu.

1884. S'a constituit noul Consiliŭ comunal compus din: N. Fleva Primar, şi Gr. Cerchez, I. Dobrovicĭ, Gr. Capeleanu, D. Ionescu, C. Dănescu şi St. Petrescu, ajutoare.

La 4 Noembrie 1884 s'a făcut alegere pentru jumătate din numărul membrilor eşiţĭ la sorţĭ, în urma căreia procedîndu-se la alegerea sorţilor a eşit N. Fleva, Primar, I. Bibicescu, Gr. Cerchez, Constantinescu Al., Dobrovicĭ I., Petrescu Ştefan şi Vlădescu Al.

La 19 Iunie 1886 s'a ales Primar N. Manolescu în locul N. Fleva.

La Noembrie 1886 s'aŭ făcut din noŭ alegerĭ de Consilierĭ şi rezultatul a fost: I. Cîmpineanu, Primar, Gr. Cerchez, I. G. Bibicescu, Gr. Serurie, I. Dobrovicĭ, St. Petrescu şi Gh. Petrovicĭ ajutoare.

1888. — S'a disolvat Consiliul şi s'a compus o Comisia interimară din Em. Protopopescu-Pake, Ioan Alexandrescu, Dr. Demetrescu-Severeanu, Chr. Cerlenti, Dem. Naumescu, Sava Vasiliŭ, Ion N. Lahovari şi Efrem Germani.

La 21 Maiŭ 1888 s'a făcut alegerea Consiliuluĭ şi rezultatul a fost: Em. Protopopescu-Pake, Primar, Al. Rioşeanu, N. Vrăbiescu, Efrem Germani şi Leonida Paciurea, ajutoare.

1892. Primar Grigore Triandafil.

1893. Primar P. Orbescu.

1894. Primar N. Filipescu; Ajutoare: Al. Ciurcu, I. A. Brătescu; Membriĭ: Alexandru Th., Arion C. C., Balanolu I. P., Bălăşanu Al., Bălteanu Eniŭ, Colţescu I., Cosăcescu N., Dobrescu N. G., Dumitrescu Mirea E., Eftimiu G. M., Florian G., Gerassy N. I., Hagi Pantele D., Ioachimescu D., Ionescu Al. Gr., Ionescu Petre, Ionescu Victor, Nicolescu Luca P., Obedenaru I., Căpitan, Popovicĭ Andreĭ, Roşu D., Rusescu Ruse, Severeanu C. Dr., Şoimescu N. N., Tomescu N. Dr., Velescu Ştefan, Zamfirescu Thoma.

1895. Primar, C. F. Robescu; Ajutoare: G. Bursan şi Anghel Solacolu; Membriĭ: Alexandriu Chr., Assan G., Bibicescu I. G., Bolintineanu C. St., Chiriţescu Al., Christescu C., Dimitrescu Procopie I., Dobrescu D. T., Eustaţiu D., Fănuţă Ath. Maior, Hernia V., Ionescu D. M., Ionescu N. blănaru, Melisianu N., Miclescu Al., Micşunescu Gr., Musceleanu Iosef, Păltineanu Barbu, Petrescu D., Petrini Galaţĭ Dr., Roseti Vintilă D., Solacolu C. Gr., Stă-

nescu D., Sterie Niţă, Vanic Anton.

Finanţele comuneĭ. — In anul 1832 budgetul comuneĭ Bucureşti prezinta la veniturĭ suma de leĭ noĭ 218641 şi la cheltuelĭ suma de 194814 l. n.

Pe anul 1859 prezinta la veniturĭ 474268 l. n. şi la cheltuelĭ 445730 l. n.

De la anul 1866 aŭ mers tot crescînd atît veniturile cît şi cheltuelile comuneĭ; următorul tabel va da o idee exactă cum a crescut budgetul în ultimiĭ 32 de anĭ:

	Veniturĭ	Cheltuelĭ l. v.
1866.	7161564	6828266
1867.	4268706	7474982
1868.	3000000	3306091
		leĭ noĭ
1869.	3417210	3819818
1870.	3150501	3419352
1871.	3211727	3122727
1872.	4756529	4697482
1873.	5632800	6620430
1874.	5443634	6321507
1875.	6106365	4781325
1876.	6136515	6127781
1877.	5816639	5816268
1878.	6175623	6169997
1879.	6728455	6678455
1880.	6471081	6448413
1881.	7788916	7784700
1882.	6276360	6265630
1883.	6434924	6406583
1884.	8094660	7879180
1885.	7719660	7660312
1886.	7807820	7807820
1887.	7539920	7519920
1888.	7889350	7889350
1889.	9755000	9755000
1890.	9625464	9623186
1891.	10479431	10673807
1892.	10511014	10593913
1893.	12203050	12318620
1894.	12515313	12616993
1895.	12546059	12833639
1896.	13148226	12345084
1897.	13528843	13758153
1898.	15458313	15660093

Din suma de 7161564 l. v. la veniturĭ şi 6828266 l. v. la cheltuelĭ, cum era budgetul comuneĭ Bucureşti în anul 1866, s'a urcat pentru anul 1898 la veniturĭ 15458313 leĭ noĭ şi la cheltuelĭ 15660093 leĭ noĭ.

Datoria comuneĭ Bucureşti se urca în Ianuarie 1866 la suma de 2300729 leĭ vechĭ, 30 parale. Azĭ — după 32 anĭ — Primăria Bucureşti are contractate datoriĭ în suma de 99255000 leĭ noĭ, din carĭ până la 1 Martie 1897 a amortizat suma de 11200000 leĭ. Această sumă e împărţită în 7 împrumuturĭ, pe carĭ are a le achita treptat până la anul 1945, plătind o dobîndă la ele de 4, 4½ şi 5%.

Ultimul budget. — Iată în detaliŭ ultimul budget al comuneĭ Bucureşti pe anul 1898:

I. Veniturĭ ordinare: veniturĭ directe, leĭ 1441100; veniturĭ indirecte (accise), leĭ 7874700; veniturĭ din bunurĭ comunale, leĭ 679500; veniturĭ din serviciĭ comunale, leĭ 1204500; subvenţiunĭ, leĭ 561252; contribuţiunĭ pentru drumurĭ 1650000 leĭ.

II. Veniturĭ extra-ordinare: Veniturĭ cu destinaţie specială, leĭ 424058, banĭ 40; diferite veniturĭ, leĭ 176000; din excedentul eserciţiuluĭ 1896—97, leĭ 1447203, banĭ 43; total, leĭ 15458313, banĭ 83.

III. Cheltuelĭ: Datoria publică, leĭ 5624320, banĭ 80; retribuţiunea primaruluĭ şi ajutoarelor, leĭ 45000; secretariatul general, leĭ 204200; direcţia administrativa, leĭ 2268616, banĭ 10; direcţia sanitară, leĭ 500884, banĭ 80; lucrările tecnice, leĭ 4027482; oficiul stăreĭ civile, leĭ 43020; direcţia contabilităţeĭ, leĭ 424855, banĭ 80; serviciul accizelor, leĭ 696140; casieria centrală, leĭ 47760; lucrărĭ extra-ordinare, leĭ 1447203, banĭ 43; deschiderĭ de credite, leĭ 128830, banĭ 90. Total leĭ 15458313, banĭ 83.

Iată cum se repartizează veniturile şi cheltuelile budgetuluĭ pe anul 1898:

Natura veniturilor. — Veniturĭ directe: zecimĭ comunale asupra contribuţiunilor către stat şi proprietăţilor particulare, leĭ 850000; taxa birjelor, căruţelor, tramwaie, tram-care, etc., leĭ 342000; taxa de caĭ, livrele, servitorĭ şi insigne, leĭ 130000; taxa libretelor de la servitorĭ, leĭ 40000; taxa pompelor funebre, leĭ 16000; taxa balurilor, spectacolelor, panoramelor, etc., leĭ 53000; taxa biletelor de vînzarea vitelor, leĭ 10100.

Veniturĭ indirecte (accise): taxa asupra băuturilor şi lichidelor, leĭ 3898300; taxa asupra comestibilelor, leĭ 1780300; taxa asupra combustibilelor, l. 992800; taxa asupra materialelor de construcţie, leĭ 344600; taxa asupra furagielor, leĭ 211000; taxa asupra diferitelor altor obiecte, leĭ 85200; taxa de intrare în oraş, leĭ 465000; taxa de magasinaj, leĭ 44000; taxa din vînzarea vitelor, leĭ 30000; taxa chibriturilor şi cărţilor de joc, leĭ 20000; produsul vînzăreĭ obiectelor confiscate, leĭ 1000; amenzĭ din contrabande, l. 2500.

Veniturĭ din bunurĭ comunale: chiriile diferitelor proprietăţĭ ale comuneĭ, leĭ 460000; chiria pentru afişărĭ de anunciurĭ, leĭ 1000; chiriile din tîrgul Moşilor, leĭ 90000; chiria de la podul Vitan, leĭ 30000; produsul vînzăreĭ terenurilor de la cimitire, leĭ 90000.

Veniturĭ din serviciĭ comunale: abonamente la serviciul apelor, leĭ 525000; abonamente la serviciul curăţireĭ gunoaelor, leĭ 180000; marcatul măsurilor, leĭ 80000; cotitul vaselor, leĭ

2000; măsuratul cerealelor la Obor, leĭ 2500; cîntăritul la Moşĭ şi Abator, leĭ 3000; curăţitul latrinelor, leĭ 15000; bilete de legitimaţie, leĭ 8000; estracte de pe actele stăreĭ civile, leĭ 6000; foile dotale, leĭ 25000; produsul din taxa tăereĭ vitelor, leĭ 240000; permisiunĭ de clădirĭ, leĭ 90000; produs din vizite şi condicuţe pentru supravegherea prostituţiuneĭ, l. 20000; produs de la băile populare, l. 8000.

Subvenţiunĭ: subvenţia pentru întreţinerea grădineĭ Cişmegiŭ, leĭ 6000; subvenţia pentru întreţinerea sergenţilor de oraş, leĭ 417600; subvenţia pentru ajutoare bisericelor sărace, leĭ 137652.

Contribuţiunĭ pentru drumurĭ: prestaţiĭ comunale, leĭ 370000; taxa 4% asupra proprietăţilor din coprinsul comuneĭ, l. 935000; subvenţia pentru întreţinerea căilor naţionale, leĭ 145000; subvenţia pentru întreţinerea şoselelor care cad în sarcina statuluĭ (conform legeĭ pentru mărginirea oraşuluĭ Bucureşti), leĭ 200000.

Veniturĭ extra-ordinare. — Donaţiunĭ şi veniturĭ cu destinaţiunĭ speciale:

a) Fondul dăruit de «M. S. Regina», capital nominal 7000 leĭ, procente 5% la acest capital, pentru măritatul fetelor sărace, leĭ 350.

b) Fondul «Androcle şi Aretia Fotino» capital nominal leĭ 20000, procente 5% la acest capital, pentru întreţinerea Aziluluĭ de noapte, leĭ 1000.

c) Fondul «contesa Zoe Rosetti», pentru facerea uneĭ opere de bine-facere în memoria sa, leĭ 127963, banĭ 90.

d) Fondul «Al. Andonescu», capital nominal 10500 leĭ, procente la acest capital, pentru cumpărarea de cărţĭ şi îmbrăcăminte la copiĭ săracĭ şi pentru întreţinerea Aziluluĭ de noapte.

e) Fondul «Cutti», chiria caselor lăsate Comuneĭ pentru a se împărţi la săracĭ ca ajutoare de înmormîntărĭ, leĭ 1235.

f) Fondul «Avramidis», capital nominal 3000 leĭ, procente 5% la capital, pentru a se împărţi la săracĭ, leĭ 150.

g) Fondul «Arhiereul Valerian-Rîmniceanu», capital nominal 1000 leĭ, procente 5% la capital, pentru a se împărţi la săracĭ, leĭ 50.

h) Fondul «Panady», capital nominal 4000 fl. v. a., partea ce revine Comuneĭ din procentele acestuĭ capital pentru a se întrebuinţa în folosul copiilor orfanĭ, leĭ 355.

i) Fondul «Maior Cioranu», chiria caselor lăsate comuneĭ pentru burse şi înzestrărĭ de fete, leĭ 2100.

j) Fondul «Protopopul Tudor Economul», capital nominal leĭ 260000 şi «Maria Turnescu», capital nominal 100000 leĭ, procentele la acest capital pentru fundaţiunea Protopopul Tudor şi Maria Turnescu, leĭ 18000.

k) Fondul «Episcopul Inocentie Kiţulescu», două zecimĭ din venitul acestuĭ legat pentru a se împărţi Ospătărieĭ populare, leĭ 2415.

l) Fondul «Evlogie Gheorhieff»: arenda moşielor Coteniţa şi Viişoara, însă: ²/₃ cuvenite Comuneĭ conform testamentuluĭ, 7600 leĭ; ¹/₃ Societăţiĭ pentru învăţătura Poporuluĭ Romîn, 3800 leĭ; în total 11400 leĭ.

m) Diferite: pentru întreţinerea mormîntuluĭ familieĭ Ec. Vasiliad, procente la capitalul nominal de 2000 leĭ depus.

Idem pentru întreţinerea mormîntuluĭ poetuluĭ Eminescu, procente la capitalul nominal de 1000 leĭ depus.

Produs din mîncărĭ la Ospătăria populară, leĭ 10000; diferite donaţiĭ pentru săracĭ, Azilul de noapte şi Ospătăria populară, leĭ 18000.

Fondul dăruit comuneĭ de Comitetul Romîn al Expoziţiuneĭ din Paris pentru întemeierea uneĭ exposiţiunĭ permanente în capitală, capitalul nominal al efectelor de leĭ 41500 (din care efecte în valoare nominală de 38500, fondul dăruit) plus procente, leĭ 50000.

De la societăţile de tramvaie, pentru curăţitul gunoaelor de pe liniile tramvaielor, leĭ 29652, banĭ 20.

Sume depuse de particularĭ pentru instalărĭ de conducte de apă, 40000.

Subvenţiunea de la Camera de Comerciŭ pentru întreţinerea Şcoaleĭ comerciale de gr. I, leĭ 3989, banĭ 30.

Diferitele veniturĭ: Veniturĭ din amenzĭ de contravenţiunĭ, leĭ 20000.

Veniturĭ din amenzĭ de la antreprenorĭ, leĭ 5000.

Procente la capitalul consemnat, leĭ 5000.

Diferitele veniturĭ de la cimitire, leĭ 15000.

Veniturĭ întîmplătoare, leĭ 130000.

Cheltuelĭ. — Cheltuelile cele maĭ principale ale comuneĭ sunt: Anuităţile diferitelor datoriĭ publice (7 împrum.) 5624520.80 leĭ.

Personalul central şi administrativ 345060 leĭ.

Chiriĭ pentru şcoalele instalate în localurĭ particulare, leĭ 55000.

Subvenţiĭ celor două leagăne pentru copiĭ orfanĭ, 3000 leĭ.

Subvenţie Teatruluĭ Naţional, 55500 leĭ.

Subvenţiĭ bisericelor sărace, 178000 leĭ.

Subvenţiĭ corurilor ce funcţio-

nează la bisericele întreţinute de comună 34200 leĭ.

Poliţia administrativă, 1061520 leĭ.

Serviciul pompierilor, 186000 leĭ.

Premiul com. Bucureşti, pentru îmbunătăţirea raseĭ cailor, 2000 leĭ.

Direcţia sanitară, 294480 leĭ.

Eforieĭ Spitalelor Civile pentru alienaţĭ, 30000 leĭ.

Serviciul copiilor găsiţĭ, 9900 leĭ.

Fondul de epizootie, 66254.80 leĭ.

Laboratoriul chimico-bactereologic municipal, 10000 leĭ.

Retribuţiunea personaluluĭ lucrărilor tecnice, leĭ 297120.

Retribuţiunea lucrătorilor tecnicĭ, leĭ 1038840.

Imprimate, cărţĭ, jurnale, rechizite de biuroŭ pentru toate serviciile tecnice, afară de serviciul planuluĭ, leĭ 4000.

Material pentru reproducţiune de desemnurĭ şi scrierĭ, imprimate pentru toate serviciile tecnice, afară de serviciul planuluĭ, leĭ 5000.

Intreţinerea şi reparaţiunea clădirilor şi telefoanelor de la Arcuda-Brezoaia, a basinelor şi filtrelor de la Arcuda, a apeductuluĭ şi accesoriile luĭ, nisip pentru exploatarea filtrelor, aparate pentru constatarea şi înregistrarea calităţeĭ şi cantităţeĭ de apă, leĭ 35000.

Consolidarea digurilor şi întreţinerea canaluluĭ Dîmboviţeĭ şi accesoriile luĭ, de la Brezoaia până la Vitan, şi despotmolirea acestuĭ canal, cu deosebire în oraş, între căderea de apă de la Grozăveşti şi Abator, leĭ 30000.

Intreţinerea clădireĭ, turbinelor, pompelor, a rezervoarelor de la Cotroceni, a canalizaţiuneĭ de distribuţiunea apeĭ în oraş, a fîntînelor, basinelor şi coloanelor de apă, aparate pentru măsurarea debituluĭ de apă în conducte, unsoare, stupă, combustibil şi material divers pentru exploatarea uzineĭ hidro-electrice, micĭ schimbărĭ în canalizaţiunile de apă existente, leĭ 83000.

Instalaţiunĭ de nouĭ conducte pe diferite strade, leĭ 30000.

Instalaţiunĭ de conducte particulare, leĭ 40000.

Iluminatul ordinar al oraşuluĭ cu electricitate, gaz aerian, petrol şi uleiŭ mineral dens, unsoare, stupă, combustibil şi material divers pentru exploatarea uzineĭ electrice, întreţinerea maşinelor, lampelor şi liniilor destinate iluminatuluĭ public cu electricitate, plata diurnelor pentru verificarea puteriĭ luminătoare a gazuluĭ, leĭ 670000.

Iluminatul prin electricitate al abatoriuluĭ, combustibil, unsoare, stupă şi material divers, saŭ transformarea complectă a sistemuluĭ de iluminat, leĭ 25000.

Nisip, pietriş, bolovanĭ, pavele de Turcoaia şi transportul lor, astfalt, basalt, scule şi maşine pentru întreţinerea şi transformarea actualelor pavage, şosele şi trotuare cum şi pavage nouă ca încercare, leĭ 550000.

Intreţinerea, în comptul statuluĭ, a căilor naţionale din zona Capitaleĭ după noua rază, personal şi material, leĭ 200000.

Intreţinerea şi complectarea plantaţiunilor de pe strade şi a băncilor publice, leĭ 5000.

Material şi aparate pentru întreţinerea şi curăţitul canalelor, transformarea recipientelor şi îmbunătăţirĭ în genere, l. 20000.

Intreţinerea, transformarea şi complectarea materialuluĭ de măturat, stropit şi ridicat gunoaele: periĭ, foraşe, cărucioare, tuburĭ de gumă, măturĭ mecanice, sacale, stropitoare, plugurĭ de zăpadă, cotige, furgoane, trăsurĭ, săniĭ, hamurĭ, cum şi orĭ-ce alt material similar, leĭ 60000.

Intreţinerea gărilor de gunoae, facere şi întreţinere de liniĭ pentru ele, leĭ 10000.

Lucrătorĭ şi căruţe suplimentare pentru ridicarea zăpezeĭ, sumele disponibile ale alocaţiuneĭ putîndu-se întrebuinţa şi la ameliorărĭ diverse ale serviciuluĭ, din carĭ până la 30000 pentru cumpărarea de caĭ, leĭ 50000.

Nutrimentul cailor, l. 170000.

Iluminatul localurilor comunale, leĭ 30000.

Intreţinerea orologiilor publice, telefoanelor, telegrafelor, soneriilor şi complectarea lor, leĭ 6000.

Fond pentru împrejmuirĭ, din care 10000 leĭ pentru împrejmuirea Manutanţeĭ, leĭ 16000.

Imbunătăţirĭ la clădirile ospiciuluĭ Zerlendi, leĭ 10000.

Modificarea, transformarea şi îmbunătăţirea interioruluĭ haleĭ Amza, leĭ 30000.

Unelte, seminţe, răsadurĭ, arbuştĭ, tutorĭ, pietriş arat şi altele, pentru întreţinerea grădinilor, a plantaţiunilor şi a noilor construcţiunĭ. Intreţinerea taluzelor Dîmboviţeĭ şi splaieţe, leĭ 15000.

Construcţiunĭ din noŭ şi îmbunătăţirĭ la cimitirul Şerban-Vodă, leĭ 65558.

Fond pentru serbărĭ naţionale şi decoraţiunĭ publice, în care intră şi serbarea de la Bobotează, leĭ 20000.

Fond pentru decorarea pavilionuluĭ de la Moşĭ, precum şi diplome industriaşilor şi comercianţilor, leĭ 5000.

Fond pentru facerea uneĭ opere de bine-facere în memoria Conteseĭ Zoe Rosetti, conform transacţiuneĭ încheiată cu succesoriĭ săĭ, leĭ 127963, banĭ 90.

Intreţinerea construcţiunilor

din cimitire, cum şi noĭ adause, leĭ 10000.

Diferite cheltuelĭ. — Impozite pentru imobilele Comuneĭ, leĭ 40000.

Remize serviciilor de percepere, agenţilor de constatarea abonamentelor la serviciul gunoaelor particulare, şi a treĭ avocaţĭ însărcinaţĭ cu procesele de contravenţiunĭ, socotit avocaţilor de la 10—15 % din încasărĭ, pentru fie-care, leĭ 160000.

Misiunĭ, diurne, indemnizaţiunĭ de transport şi altele, gratificaţiunĭ cameriştilor şi dorobanţilor, leĭ 40000.

Diurnele membrilor comisiunilor de recensemînt, rechiziţiĭ şi recrutare, leĭ 14000.

Cheltuelĭ extra-ordinare. — Pentru alimentarea fonduluĭ ridicăreĭ unuĭ monument în amintirea eroilor Independenţeĭ, leĭ 70000.

Pentru a veni în ajutorul comitetuluĭ pentru ridicarea monumentuluĭ I. C. Brătianu, leĭ 50000.

Construcţiunea uneĭ hale de pasărĭ, legume, zarzavat, ouă, lapte şi brînzeturĭ, lîngă hala Ghica, leĭ 130000.

Complectărĭ şi adause la hala Griviţa, leĭ 80000.

Pentru pavarea cu lemn a caleĭ Victoria, spre bulevardul Elisabeta şi strada Fîntîneĭ, leĭ 150000.

Construcţiunea uneĭ şcoale în culoarea de Verde, leĭ 100000.

Idem în culoarea de Albastru, leĭ 90000.

Fond pentru terminarea şcoaleĭ Ferdinand, leĭ 46203, b. 43.

Subvenţie Şcoaleĭ pentru învăţătura poporuluĭ romîn, leĭ 10000.

Construcţiunĭ de canalurĭ de scurgere din noŭ şi transformărĭ, leĭ 120000.

Reparaţiunĭ, transformărĭ şi îmbunătăţirĭ la filtrele de la Bîcu, leĭ 46000.

Construcţiunĭ de trotuare, leĭ 40000.

Complectărĭ şi adause la întrepozite, leĭ 250000.

Cumpărarea parculuĭ Băneasa, îmbunătăţirĭ şi lucrărĭ referitoare, leĭ 65000.

Construcţiunĭ de pavage, trotuare şi îmbunătăţirĭ pe şoseaua Filaret-Belu, leĭ 200000.

Fond pentru ridicarea planuluĭ oraşuluĭ, prin Statul-major al armateĭ, leĭ 201780.

Numărul funcţionarilor comunalĭ.— La primăria de Bucureşti eraŭ la începutul anuluĭ 1898:

La secretariat 11 persoane; la biuroul statistic 5; la arhiva centrală şi registratura generală 13; la intendenţă 40; la direcţia administrativă 3; la biuroul cultelor, instrucţiuneĭ şi asistenţeĭ publice 10; la biuroul licitaţiilor 4; la azilul de noapte şi ospătăria populară 12; la băile populare 6; la cimitirele comunale 40; la poliţia comunală 71; la serviciul contencios 16; la şcoala profesională «Tudor Economul» 17; la biuroul verificăreĭ măsurilor 11; la poliţia administrativă 117; sergenţĭ de oraş sunt 1240; la biuroul de servitorĭ 24; la serviciul sanitar 56; la serviciul veterinar 28; la serviciul copiilor găsiţĭ 335 (din carĭ 330 moaşe); la ospiciul comunal «Zerlendi» 20; la laboratoriul chimico-bactereologic municipal 9; la serviciul central tecnic 5; la serviciul studiilor tecnice 14; la serviciul apelor 10; la serviciul de podurĭ şi şosele 10; la serviciul alinierilor 16; la serviciul bunurilor 12; la secţiunea bunurilor private 7; la secţiunea captăreĭ apelor 18 (afară de lucrătoriĭ suplimentarĭ cu ziua); la secţiunea distribuţiuneĭ apeĭ şi iluminatuluĭ electric 41; la secţiunea pavagiilor 244 (afară de lucrătoriĭ suplimentarĭ cu ziua); la secţia plantaţiunilor 16; la secţia canalurilor 45; pentru măturatul, stropitul şi ridicatul gunoaelor 567; pentru latrine 36; la secţia grajdurilor şi atelierelor 76; la atelierele comunale 31; la grădinĭ şi cimitire 45; la serviciul stăreĭ civile 22; la comptabilitate 45; la serviciul accizelor (central, inspecţiune, gărĭ, rampă, fabricile de bere, oţet, stearină, făină) 96; la bariere 48; la guarda accizelor 379; la casierie 32. In total funcţionarĭ diverşĭ plătiţĭ de comuna Bucureşti sunt în număr de 3903.

Primăria plăteşte ajutoare la 72 funcţionarĭ fără drept de pensiune, celor infirmĭ şi văduvelor, o sumă de 50000 leĭ pe an; maĭ plăteşte la 107 funcţionarĭ, cu drept de pensiune, o sumă de 210000 leĭ.

Serviciul măsurilor şi greutăţilor metrice. — Pe lîngă Primăria Capitaleĭ e ataşat un serviciŭ pentru verificarea măsurilor metrice.

Acest serviciŭ a fost condus în 1897 de un verificator-şef şi de 5 ajutoare de verificator. Fiecare ajutor are în sarcina sa inspecţiunea uneĭ culorĭ, fiind însoţit de un dorobanţ care trebue să aducă la biuroŭ măsurile confiscate de la diferiţĭ comercianţĭ.

Serviciul interior de administraţie, precum: corespondenţa, verificarea măsurilor şi greutăţilor noĭ, ce urmează a fi puse în comerciŭ, se îndeplineşte de şeful-verificator, ajutat de unul din ajutoriĭ-verificatorĭ de serviciŭ săptămînal în biuroŭ numaĭ dimineaţa, iar după amiazĭ, de la 2—5 ore, acest ajutor-verificator face serviciul la vama Filaret, liberînd certificate de im-

port comercianţilor carĭ introduc măsurĭ în capitală.

Iată numărul verificărilor efectuate în ceĭ din urmă 4 anĭ:

1893—94, 74987; 1894—95, 93141; 1895—96, 124285; 1896—97, 137609.

Serviciul sanitar. — Serviciul igieneĭ publice, al poliţieĭ sanitare şi veterinare, depinde de primăria oraşuluĭ, sub controlul ministeruluĭ de interne (al direcţiuniĭ generale a serviciuluĭ sanitar). Acest serviciŭ se compune din 1 medic-şef, cu personalul de cancelarie; 14 medicĭ comunalĭ, însărcinaţĭ cu căutarea gratuită a bolnavilor săracĭ, cu privegherea sanitară a şcoalelor, cu prevenirea boalelor infecţioase şi cu alte lucrărĭ de poliţie sanitară, cu îngrijirea medicală a copiilor găsiţĭ, a infirmilor din ospiciul comunal; 1 veterinar primar şi 4 veterinarĭ comunalĭ, însărcinaţĭ cu poliţia veterinară, cu serviciul abatoriuluĭ şi al oboruluĭ de vite, cu privegherea alimentelor de origine animală din comerciŭ, cu cultivarea de vaccin animal; 2 chimiştĭ municipalĭ; 6 vaccinatorĭ; 9 moaşe comunale; 6 agenţĭ sanitarĭ, însărcinaţĭ cu privegherea salubrităţiĭ publice şi cu dezinfectarea; 1 mecanic pentru aparatele de dezinfectare; 1 revizor al copiilor găsiţĭ; 1 comisar sanitar. Ca autoritate consultativă, în chestiunĭ sanitare, funcţionează, pe lîngă primar şi consiliul comunal, un consiliŭ de igienă publică al oraşuluĭ, compus din primar, ca preşedinte, din medicul-şef, ca vice-preşedinte, din 16 medicĭ, 1 arhitect, 1 inginer, 1 farmacist, 4 veterinarĭ şi 1 secretar. Primăria a mărit în acest an (1898) laboratoriul săŭ, adăogîndu-ĭ şi o secţie bactereologică şi de analize. Anual se fac 1200—1500 expertize.

Numărul medicilor. — La 31 Decembrie 1897 eraŭ în capitală: 228 doctorĭ în medicină; 22 medicĭ veterinarĭ; 11 dentiştĭ cl. I; 5 dentiştĭ cl. II; 32 farmaciştĭ dirigenţĭ; 26 farmaciştĭ; 50 asistenţĭ în farmacie; 27 elevĭ în farmacie; 151 moaşe; 9 vaccinatorĭ; 137 subchirurgĭ; 14 droghiştĭ.

Ghiaţa. — Serviciul sanitar a dat o ordonanţă prin care opreşte ridicarea şi întrebuinţarea ghieţeĭ provenită din toate lacurile din interiorul oraşuluĭ şi din lacurile Valea-Plîngeriĭ, Ghencea, Colentina, de la Zalhana, din fîntîna Brîncovenesiĭ, Ciurel, din căt. Bîrzeĭ (com. Dudeşti), Ciorogîrla, din rîul Dîmboviţa, de la com. Roşu în jos, în tot parcursul eĭ prin capitală şi până dincolo de Vitan, cu 5 kil. la vale; toate lacurile din apropierea Vitanuluĭ, carĭ se alimentează cu apa Dîmboviţeĭ; privalul situat între str. Mărţişor şi şoseaua Văcăreşti; lacul de pe cîmpia Gănescu din şoseaua Viilor; lacul dintre liniile ferate Giurgiu şi joncţiunea Filaret-Gara-de-Nord, situat în dosul fabriceĭ Mandrea; lacul Stiffler de pe şoseaua Doamneĭ, în dreptul str. Coriolan.

Este permisă introducerea şi vînzarea în oraş a ghieţeĭ care se va constata că provine din următoarele eleştae, carĭ se vor fi curăţit înainte de a se forma ghiaţa pe ele şi anume: lacul Cişmegiŭ, eleştaele Floreasca, Herăstrăul, Teiĭ-Doamneĭ, Popa-Toma, Mogoşoaia, Pasărea, Brăneşti, Fundeni-Doamneĭ, Fundeni-Gherasi, rîul Dîmboviţa de la com. Roşu în sus, Ciorogîrla de la Bragadiru în sus, rîul Brebina de lîngă c. Domneşti-d.-s.

Toţĭ proprietariĭ şi arendatoriĭ eleştaelor a căror ghiaţă este admisă în capitală, sunt obligaţĭ ca în fie-care an, spre toamnă, să cureţe eleştaele şi să libereze, celor carĭ cumpără ghiaţă, certificate liberate de Primăria locală, constatătoare că ghiaţa provine din aceste eleştae şi că aŭ fost curăţite înainte de îngheţ. Aceste certificate se prezintă Primărieĭ capitaleĭ (serviciul sanitar), care, pe baza lor, acordă autorizaţiunĭ de intrare în oraş; căruţele carĭ nu sunt însoţite de un asemenea certificat cu viză, se resping la barieră.

Băĭ. — In Bucureşti sunt 9 băĭ sistematice de aburĭ, de putină, cu basin, hydroterapie, masagiŭ, inhalaţiunĭ, etc. Afară de acestea maĭ este la fie-care spital cîte o bae. După calculele făcute — luînd ca bază cifrele de la diferitele băĭ — se poate considera că 1/4 din locuitoriĭ Bucureştilor frecuentă localurile de băĭ calde. In timpul vereĭ, mahalagiiĭ şi lucrătoriiĭ se scaldă în Dîmboviţă.

Siguranţa publică. — *Prefectura Poliţieĭ.* — Siguranţa publică în capitală se exercită de Prefectura Poliţieĭ. Din acest punct de vedere Bucureşti se împart în 5 inspectorate şi în 50 secţiunĭ, avînd următorul personal: 1 Prefect de poliţie, 1 comisar-director, 2 comisarĭ-inspectorĭ clasa I, 3 comisarĭ-inspectorĭ clasa II, 50 comisarĭ de secţie din carĭ 10 de clasa I şi 40 de clasa II; 1 comisar clasa II special pe lîngă Banca Naţională, 1 comisar clasa II, special Palatuluĭ Justiţieĭ, 5 comisarĭ specialĭ de siguranţă clasa II; 6 comisarĭ specialĭ de urmărire clasa II (cîte unul pe lîngă fie-care judecătorie de pace din capitală); 1 comisar special clasa II la gara de Nord; 50 sub-comisarĭ clasa I, 5 sub-co-

misarĭ specialĭ clasa I de siguranţa; 100 sub-comisarĭ clasa II, 10 sub-comisarĭ clasa II (specialĭ de siguranţă).

Osebit de aceştia sunt maĭ mulţĭ agenţĭ secreţĭ.

Pe lîngă Prefectura Poliţieĭ e ataşat un atelier fotografic, un biuroŭ antropometric, un biuroŭ telegrafo-poştal şi un arest.

Osebit de subvenţia de leĭ 1074240 ce o acordă comuna pazeĭ oraşuluĭ, în budgetul Ministeruluĭ de interne se maĭ prevede o sumă de 517320 leĭ; decĭ siguranţa oraşuluĭ costă în total 1591560 leĭ.

Biuroul de servitorĭ. —Tot pe lîngă Prefectura Poliţieĭ capitaleĭ funcţionează, conform legeĭ asupra servitorilor, un biuroŭ de servitorĭ.

Osebit, tot pentru plasărĭ de servitorĭ precum şi pentru bone, guvernante, doicĭ, etc., s'a permis de maĭ mult timp funcţionarea a maĭ multor biurourĭ particulare, de oare-ce s'a constatat că singur biuroul de pe lîngă Prefectură nu putea satisface cererile multiple ce i se prezintaŭ.

Activitatea biurouluĭ de servitorĭ în anul 1897 a fost următoarea:

S'a liberat 5506 condicuţe din noŭ, pentru care s'a încasat şi s'a vărsat la casa comunală în total 16518 leĭ.

S'aŭ vizat 1709 condicuţe vechĭ, încasîndu-se taxe în total de 1709 leĭ.

Pentru funcţionarea acestuĭ biuroŭ de servitorĭ, Primăria în acest an a cheltuit 21600 leĭ salariĭ pentru personal şi 4000 imprimate, registre, condicuţe, combustibil şi alte materiale necesare.

Corpul sergenţilor de oraş. — Legea comunală dispune că Comuna este datoare a procura mijloacele pentru paza şi siguranţa publică în comună.

Conform obligaţiunilor impuse prin lege, Primăria a întreţinut în anul 1897 corpul sergenţilor de oraş, plătind şi salariul a 110 sub-comisarĭ de clasa II-a.

Acest corp e sub conducerea Prefectureĭ Poliţieĭ.

Pentru acoperirea cheltuelilor necesare în această privinţă, Primăria a prevăzut în anul 1897, în budgetul respectiv, suma de 1074240 leĭ, din carĭ 1029240 leĭ pentru plată de personal, iar restul de 45000 leĭ pentru material, chirie de cazarme, medicamente, etc.

Statul a venit în ajutorul comuneĭ în anul 1897, oferindu-ĭ o subvenţiune de 417600 leĭ.

Efectivul batalionuluĭ de siguranţă publică în 1897 a fost de 17 ofiţerĭ şi 1228 oamenĭ de trupă.

Intreg corpul acesta a fost împărţit în 5 companiĭ după culorile Capitaleĭ, fie-care companie formîndu-se din treĭ schimburĭ, ast-fel că un om în timp de 24 ore face numaĭ 8 ore în post şi 1 oră la cazarmă pentru teorie.

Impărţirea celor 1228 oamenĭ pentru serviciŭ este: 356 la schimbul I-iŭ, 294 la schimbul al II-lea şi 578 la schimbul de noapte.

Sergenţiĭ de stradă se recrutează din ceĭ carĭ aŭ făcut armată şi cu ştiinţă de carte.

Corpul are ateliere propriĭ pentru croitorie şi cizmărie, în carĭ se lucrează: mantale, tunicĭ, pelerine, bluze, cizme, etc.; lucrătoriĭ sunt luaţĭ dintre sergenţiĭ carĭ cunosc aceste meşteşugurĭ. Atelierele funcţionează până ce termină confecţionarea comandeĭ anuale, apoĭ contingentul lucrătorilor se micşorează, menţinîndu-se în ateliere, pentru reparaţiĭ, 5 oamenĭ la croitorie şi cîte un om de companie pentru reparaţia cizmelor.

Poliţia comunală. — Pentru păzirea curăţenieĭ în oraş şi controlul în hale a cărnurilor şi a alimentelor, Primăria are un serviciŭ de poliţie special, întreţinut de ea şi sub direcţiunea eĭ, compus din următorul personal: 1 şef de poliţie; 3 comisarĭ-inspectorĭ, din care unul ajutor al şefuluĭ poliţieĭ; 6 comisarĭ cl. I; 22 comisarĭ cl. II; 30 cantonierĭ; 4 portarĭ cl. I; 5 portarĭ cl. II.

Tot poliţieĭ comunale îĭ incumbă datoria de a inspecta starea sanitară a capitaleĭ (latrine, locuinţe insalubre), a observa hrana şi băutura ce se oferă locuitorilor oraşuluĭ.

In anul 1897, Poliţia comunală a inspectat 168 case, a făcut să se evacueze 109 case, a dărîmat 83 case; de asemenea a dărîmat şi 91 latrine.

A rezolvat şi a dat o soluţiune la 12577 hîrtiĭ, carĭ sunt repartizate în următoarele categoriĭ: 127 cărţĭ de judecată, executate; 2345 cercetărĭ cerute de serviciul tecnic, oprirĭ de lucrărĭ, cererĭ de reparaţiĭ etc.; 2348 cercetărĭ relative la dispense de armată, taxe şcolare, livrete de tutun, etc.; 715 publicaţiunĭ de licitaţiĭ şi contracte de închiriere; 2321 corespondenţe cu autorităţile administrative prin direcţiunĭ; 2494 procese de contravenţie simple; 2217 procese-verbale pentru defectul eclerajuluĭ.

Paza barierelor. — Pentru paza barierelor, e organizat un serviciŭ al accizelor, care se compune din următorul personal: 1 comandant; 3 ofiţerĭ; 8 aghiotanţĭ; 1 furier; 16 sergenţĭ majorĭ; 320 guarzĭ; 1 şef al grajdurilor; 10 rîndaşĭ; 1 ar-

murier; 1 talonar; 2 croitorĭ; 2 cameriştĭ; 2 potcovarĭ; 9 vizitiĭ.

Scutul oraşuluĭ Bucureşti. — Scutul Bucureştilor în vechime a fost Buna-Vestire, după hramul bisericeĭ Curtea-Vechie. Un document inedit ce se află în păstrarea d-luĭ V. A. Urechiă, emanat de la Dragotă, giudeţul (Primarul) oraşuluĭ din 1670, are pe el aplicat sigiliul rotund, cu Buna-Vestire la mijloc, şi de jur inscripţiunea oraşuluĭ Bucureşti. Scutul oraşuluĭ Bucureşti, astfel cum este azĭ, a fost stabilit în principiŭ printr'un decret al fostuluĭ Domnitor Alexandru Ioan I, din 7 Decembrie 1864.

Dăm aci în extenso o copie exactă după acel decret, pe care-l găsim publicat în *Monitorul Oficial* al Principatelor Unite Romîne, No. 2771, decret plin, cum se vede, de erorĭ contra ştiinţeĭ eraldice:

Alexandru Ioan I,

Cu mila luĭ Dumnezeŭ şi voinţa Naţională,

Domn Principatelor-Unite Romîne;

La toţĭ de faţă şi viitorĭ sănătate:

Asupra raportuluĭ Ministruluĭ Nostru, Secretar de Stat la Departamentul de interne, Agricultură şi Lucrărĭ publice;

Văzînd chibzuirea Consiliuluĭ comuneĭ Bucureşti, asupra armelor ce ar urma să se adopte pentru Bucureşti;

Am decretat şi decretăm ce urmează:

Art. I. Armele comuneĭ Bucureşti se vor compune în modul următor:

Un scut cu sfîntul marele martir Demetriŭ (patronul oraşuluĭ) naturale, pe cîmp de azur, surmontat de o coroană murale şi terminat de o eşarpă tricoloră, avînd de tenenţiă, la dextra, un păstor cu un căine, în suvenirea origineĭ tradiţionale a oraşuluĭ (Bucur păstorul, fundatorul Bucureştilor) şi la senestra un herald cu armele ţăreĭ sub coroana Domnească, ca semn de oraş capitale.

Art. II. Şi cel din urmă. Ministrul Nostru Secretar de Stat la Departamentul de Interne, Agricultură şi Lucrărĭ publice, este însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ Decret.

Dat în Bucureşti la 7 Decembrie 1864.

Alexandru Ion.

Ministru de Stat la Departamentul de Interne, Agricultură şi Lucrărĭ publice.

M. Cogălniceanu.

No. 1740.

De atuncĭ acest *écusson* a fost modificat prin omiterea păstoruluĭ şi a cîineluĭ şi prin adausul devizeĭ: *Patria şi dreptul meŭ.*

După un proiect pregătit şi prezentat de d. Ştefan Greceanu, fost senator, mult cunoscător în ale eraldiceĭ, scutul Capitaleĭ Bucureşti ar fi a se hotărî în modul următor:

Scut de zmalţ lăzuriŭ (albastru, *d'azur)* încastrat cu Sf. Dimitrie Basaraboff, ţinînd crucea în dextra şi suliţa în senestra, toate d'auriŭ *(d'or).*

Coroană murală.

Deviza: «Patria şi dreptul meŭ» d'auriŭ *(d'or),* pe ghiurghiuliŭ *(gueules).*

Se ştie că în biserica Mitropolieĭ se păstrează într'un sicriŭ de argint masiv moaştele Sf. Dumitru Basaraboff, devenit patronul Bucureştilor de la aducerea moaştelor sale din Bulgaria de către generalul rus Solticoff, din ordinul Împărăteseĭ Ecaterina. Aşezarea sfîntuluĭ în biserica Mitropolieĭ s'a făcut la 13 Iulie 1774, sub domnia luĭ Vodă Ipsilante.

Paza oraşuluĭ. — *Corpul pompierilor* din Bucureşti face parte din Reg. al 2-lea de Artilerie şi se compune din 3 bateriĭ destinate pentru stingerea incendiurilor. Fie-care baterie are ca efectiv 150 oamenĭ şi 50 caĭ, cu pompe şi aparate trebuincioase. Din întregul efectiv al acestor bateriĭ, 150 oamenĭ sunt însărcinaţĭ esclusiv cu serviciul de incendiĭ şi obligaţĭ a eşi la toate focurile ce s'ar ivi. Eĭ sunt împărţiţĭ actualmente la următoarele posturĭ principale, avînd locaş propriŭ:

a) Postul de la Prefectura Poliţieĭ Capitaleĭ.

b) Pentru coloarea de galben, postul de pe şoseaua Bonaparte, colţ cu str. Cometa.

c) Pentru coloarea de verde, postul de pe bulevardul Independenţeĭ.

d) Pentru coloarea de albastru, postul de pe cheiul Dîmboviţeĭ, la Radu-Vodă.

e) Pentru coloarea de negru, postul de pe bulevardul Ferdinand, la rezervoriul de apă.

Corpul este înzestrat şi operează cu aparate din cele maĭ moderne şi maĭ perfecţionate.

Pentru serviciile ce pompieriĭ aduc locuitorilor Capitaleĭ, Primăria plăteşte statuluĭ, sub titlul de subvenţiune, suma de leĭ 186000 pe an.

Bateriile de rezervă sunt la Cazarma Malmezon, unde fac serviciŭ de artilerie şi sunt scoase numaĭ la incendiĭ marĭ. Deosebit de aceasta maĭ sunt afectaţĭ pentru diferite localurĭ publice 20 oamenĭ cu 7 pompe şi 7 sacale micĭ.

Turnul de observaţie. — Inainte-vreme ca turn de observaţie în Capitală servea Turnul Colţeĭ, dar acum e foişorul clădit anume pe bulevardul Ferdinand,

în înălţime de 45 metri. In interiorul săŭ, foişorul de foc are, în partea-ĭ de sus, un rezervoriŭ pentru apă, cu un volum de 1000 m. c. Acest rezervoriŭ servă ca regulator pentru reţeaua de conducte a alimentăreĭ oraşuluĭ cu apă.

Numărul incendiilor. — In anul 1897 s'aŭ întîmplat în capitală 91 de incendiĭ, din carĭ cele maĭ multe în lunile de vară, Iulie (18) şi August (10) şi cele maĭ puţine în Martie şi Iunie (cîte 4).

Reşedinţe regale. — *Palatul regal* din Calea Victorieĭ e o clădire vastă, fără pretenţiunĭ marĭ arhitectonice. A fost clădit în 1815 de Constantin Golescu, supra numit Dinicu, pe locul unor case marĭ ce aparţineaŭ unuĭ boier, Colfescu, despre care tradiţiunea spune că ar fi înecat pe Mitropolitul Antim în Dunăre. Intrînd în proprietatea statuluĭ, o parte a Palatuluĭ servi ca locuinţă tuturor Domnitorilor ce s'aŭ succedat de atuncĭ, iar o parte servi pentru serviciile administrative.

In acest Palat, Domnitorul Alexandru Ion I Cuza abdică în 11 Februarie 1866 şi la 10 Maiŭ, acelaş an, Domnitorul Carol fu primit ca Suveran al Romînieĭ.

Palatul regal se compune azĭ din treĭ corpurĭ de clădirĭ.

In starea-ĭ primitivă, Palatul regal nu avea de cît aripa din stînga. Aripa dreaptă şi o parte din mijloc aŭ fost construite între aniĭ 1882—85. Treptat-treptat s'a adus maĭ multe îmbunătăţirĭ şi înfrumuseţărĭ.

In aripa stîngă se află apartamentele particulare ale M. S. Regeluĭ, cabinetul săŭ de lucru compus din treĭ camere, în carĭ se remarcă mobilierul foarte frumos şi artistic executat în atelierul de ebenisterie, ataşat pe lîngă Administraţiunea Curţeĭ regale.

Maĭ multe tablourĭ semnate de Titien, P. Veronese, Bramantino, Luca Cranach, Antonello da Missina, etc. împodobesc interiorul acestor treĭ camere. Tot aci se găsesc colecţiunĭ de diferite arme vechĭ, emailiĭ, faianţe italiane şi germane, diferite bronzurĭ, etc.

Biblioteca, instalată în vechia sală a tronuluĭ, e o piesă impunătoare prin bogăţia mobilelor sale artistice, a plafonuluĭ săŭ şi a vitrailurilor sale. Biblioteca numără peste 20000 de vol. cu cuprins militar şi istoric; arta şi literatura modernă, precum şi ştiinţele sunt bine reprezentate. De remarcat sunt maĭ multe ediţiĭ de lux «elzeviriene», vechĭ şi rare. Inscripţiĭ pe tapiţeriĭ, dispuse în «cartuşe» printre friza care înconjoară sala, amintesc faptele maĭ însemnate ale domnieĭ M. S. Regeluĭ Carol I.

Biblioteca e precedată de un mare salon circular în stilul renaşthereĭ italiane. Maĭ multe tablourĭ de preţ decorează acest salon; între cele maĭ principale se pot cita cele ale luĭ Greco, Zuccaro, Sebastian del Piombo, etc. E de semnalat de asemenea în acest salon şi o mobilă «empire», care a aparţinut luĭ Napoleon I, o capodoperă din acea epocă, cu decoraţiunĭ de camee, de mozaicurĭ şi cu aplicaţiunĭ de bronz, fin ciselate.

Din acest salon, la stînga, daĭ în maĭ multe saloane, între carĭ se află un salon de audienţă, o sală de biliard, un salon de gobelinurĭ, etc.

Din coridor se poate intra, prin o sală în stil mauresc, în care se află una din cele maĭ frumoase marine, datorită luĭ Aiwasowsky, în sera, care desparte apartamentele M. S. Regineĭ de ale M. S. Regeluĭ.

Apartamentele Regineĭ se compun din o mare sală de muzică, în care sunt de observat tablourile: *Lupta dintre Hercule şi Centaurul,* de Ribera; *Extazul S-teĭ Magdalene,* de Antolinez; *Estera şi Aman,* de Rembrandt; un *Buchet,* de Breughel; un portret al luĭ *Gluck,* de Greuze; portretul unuĭ *Cardinal,* de Velasquez; o *Madonă,* de Ikens; o *Sfîntă Familie,* de dei Rossi, etc.

Din sala de muzică se pătrunde în salonul de audienţe şi în bibliotecă, amîndouă mobilate cu multă artă. Maĭ multe bibelourĭ rare şi bronzurĭ vechĭ împodobesc aceste saloane. E de remarcat aci în mod special frumosul biuroŭ lucrat în ivoriŭ, argint, aur şi pietre scumpe, opera luĭ Froment Meurice, ce s'a oferit M. S. Regineĭ, de către femeile romîne, cu ocaziunea nunţeĭ de argint; de asemenea nu trebue de trecut cu vederea statueta reprezintînd *Cugetarea desfăcîndu-se din materie,* operă graţioasă a sculptoruluĭ francez Boucher.

Biblioteca M. S. Regineĭ cuprinde maĭ cu seamă opere cu conţinut literar, între altele operile Carmen Sylveĭ (originale şi traducerĭ în toate limbele) ocupă maĭ multe rafturĭ.

In apropierea acestor treĭ saloane se află şi atelierul de pictură al Regineĭ, plin de obiecte de artă, bibelourĭ, busturĭ, etc.

Maĭ multe tablourĭ moderne semnate de Bendzur, Lecomte de Nouy, Grigorescu, Simonide, etc. complectează podoaba atelieruluĭ.

In corpul central — construit în 1883 de arhitectul Gottereau — se află apartamentele de recepţie. Intrarea se face prin o uşă centrală. La stînga se a-

flă o mare sală de masă care e legată cu salonul de aşteptare şi cu sala de fumat.

Din vestibulul corpului central, o scară de marmoră duce în etagiul I-iŭ. Un plafon lucrat de pictorul vienez Veith, se află de asupra scăreĭ şi represintă Apoteoza Romînieĭ.

Scara de marmoră dă într'un vestibul tapeţat cu mătasă roşie, şi foarte elegant. De remarcat aci grupul de marmoră, lucrat de sculptorul Carol Storck, reprezintînd pe Regina Elisabeta îngrijind un dorobanţ rănit în timpul războiuluĭ din 1877—78. Acest grup a fost oferit Regineĭ de corpul ofiţeresc, în semn de înalt omagiŭ, după războiul independenţeĭ. Tot aci se află busturile MM. LL. lucrate de sculptorul Hegel; două portrete marĭ reprezintînd pe MM. LL. în ţinută de ceremonie, lucrate de pictorul Jean Lecomte de Nouy; tabloul cel mare lucrat de pictorul polonez Tadeŭ Adjukevicz, reprezintînd revista cea mare a trupelor în August 1896, în faţa Impăratuluĭ Francisc Iosif al Austrieĭ.

Din acest vestibul se intră în sala cea mare de serbărĭ, în stil Ludovic al XIV-lea, în fundul căreia se află sala tronuluĭ, ornată în stil bizantin. Tronul, lucrare bogată de sculptură, e de lemn, reproducînd motive decorative ale catedraleĭ de la Argeş.

In vitrinele din stînga tronuluĭ se află coroana regală a Romîneĭ, turnată în oţel, din tunurile luate de la Turcĭ în timpul războiuluĭ romîno-ruso-turc, precum şi coroana Regineĭ, simplă de aur.

Tot în acest corp de clădire se află un salon în stilul Ludovic al XVI-lea, un salon în stil Maria Teresa, o sală a bufetuluĭ în stil «empire» şi un salon Ludovic al XIV-lea, tus-patru mobilate elegant şi artistic de casa Damon din Paris.

Palatul regal din Calea Victorieĭ cuprinde în total peste 116 camere şi saloane, osebit de vestibulurĭ şi coridoare.

In parter, la dreapta, se află administraţia Prefectureĭ Palatuluĭ şi cancelaria regală.

Palatul servă Suveranuluĭ numaĭ ca reşedinţă de iarnă; vara curtea e stabilită la Sinaia. (Vezĭ acest cuvînt). Palatul e iluminat cu electricitate. Maĭ multe dependinţe vaste se află în dosul luĭ.

Cotroceni. — Palatul de la Cotroceni e un castel zidit cu gust; servea acum 10 anĭ ca reşedinţă regală pentru Suveran primă-vara şi toamna. Azĭ e reşedinţa pereche ĭ princiare.

Reşedinţa de la Cotroceni a fost refăcută în anul 1893 sub direcţia arhitectuluĭ Gottereau, pe locul arhondariculuĭ mănăstireĭ Cotroceni, de la care a rămas numaĭ biserica.

Cu coloanele vecheĭ mănăstirĭ s'a făcut o galerie deschisă, ca loc de preumblare.

De desubtul casteluluĭ sunt pivniţe vechĭ, foarte spaţioase şi cu bolţĭ înalte.

La intrare se află un mare vestibul, care cuprinde amîndouă etagiele; fundul galerieĭ e lucrat *à jour;* la stînga se detaşează o mare scară de marmoră care duce direct în sala de recepţiune şi în cabinetul de lucru al Prinţuluĭ. Tot sus e şi salonul de recepţie al Princeseĭ, precum şi sala mare de masă.

La dreapta vestibululuĭ se află o mare scară de stejar, frumos lucrată, care duce la etagiul superior, unde se află instalate apartamentele private, camerele de culcare, toaletă, băĭ, garderobă, etc.

Apartamentul Micilor Princĭpĭ se află în etajul al II-lea; de aci se desfăşoară una din cele maĭ frumoase vederĭ asupra Bucureştilor.

Parcul din jurul rezidenţeĭ e cel maĭ frumos din Bucureşti; situaţia luĭ e în amfiteatru. Aci se află mormîntul princeseĭ Maria, fiica MM. LL. Regele şi Regina.

Palatul de la Cotroceni e lucrat în stilul vilelor şi cuprinde peste 50 de camere.

Grajdurile sunt încăpătoare pentru 30 de caĭ.

Iluminatul se face cu electricitate.

Justiţia. — *Ochire generală.* — Cele maĭ vechĭ instituţiunĭ juridice în Bucureşti, ca şi în restul Ţăriĭ-Romîneştĭ, aŭ fost de treĭ grade, până la începutul secoluluĭ al XVIII-lea.

a) Vechiĭ marĭ căpitanĭ, cu puterĭ considerabile administrative şi judecătoreştĭ. Constantin Mavrocordat a înfiinţat, în locul lor, ispravniciĭ, separînd puterea militară de cea administrativă şi judiciară. In fie-care judeţ eraŭ doĭ ispravnicĭ, carĭ judecaŭ împreună saŭ separaţĭ.

Alexandru Ipsilante înfiinţează cîte un judecător de judeţ. Tot dînsul înfiinţează în Bucureşti departamente competinte a judeca locuitoriĭ capitaleĭ, din carĭ departamentul de 7 şi cel de 8, carĭ formaŭ două secţiĭ ale aceluiaşĭ tribunal. Pe acea vreme nu exista tribunal de comerţ ca instanţă aparte.

b) Al doilea grad de instanţă judecătorească în Bucureşti era Divanul veliţilor boerĭ, care avea însărcinarea să judece apelurile în contra primeĭ instanţe. Se compunea din Mitropoliţĭ, Episcopĭ, Banul cel Mare, Mariĭ Vornicĭ, Logofeţiĭ şi Vistierul cel mare.

c) Al treilea grad de instanţă

judecătorească era Inaltul Divan, care se compunea din persoanele enumerate la instanța de gradul al II-lea și din boeriĭ maĭ micĭ. Inaltul Divan era prezidat de însușĭ Domnitorul țăreĭ și judeca hotărîrile pricinelor înfățișate la Divanul veliților boerĭ.

Ast-fel a fost justiția până la 1831. In acest an întroducîndu-se Regulamentul organic, instanțele judecătoreștĭ s'aŭ modificat și anume în două jurisdicțiĭ: ordinare și extraordinare. In cele extraordinare găsim:

a) Judecătoriile de întîiul grad, adică judecătoriile ordinare de județ, carĭ judecaŭ și afacerile comerciale. In anul 1863 s'a înființat în București un tribunal special de comerț.

b) Al doilea grad, cuprindea judecătoriile de apel, carĭ judecaŭ hotărîrile pronunțate de instanțele de întîiul grad. In București, această instanță se compunea din 5 membri, 3 numițĭ de Domn și 2 aleșĭ de negustorĭ.

c) Inaltul Divan, ca maĭ sus.

De la 1865 încoace justiția a primit diferite organizațiunĭ, între carĭ vom cita cele maĭ principale: Inființarea de judecătoriĭ comunale, de judecătoriĭ de pace (de ocoale), de tribunale, de curțĭ de apel și de Curte de Casație.

Starea actuală. — Azĭ în București sunt următoarele instanțe judecătoreștĭ:

a) Șase judecătoriĭ de ocol;

b) Tribunal cu 5 secțiĭ și anume: 3 civile-corecționale, 1 comercială și 1 de notariat.

c) 1 Curte de apel cu 3 secțiĭ.

d) Inalta Curte de Casație cu două secțiĭ.

Ministerul public e reprezentat printr'un parchet la tribunal, cu 5 cabinete, la carĭ oficiază 5 procurorĭ (din carĭ 1 prim-procuror), 5 judecătorĭ de instrucție; printr'un parchet la Curtea de apel, la care oficiază 4 procurorĭ (din carĭ 1 procuror general); printr'un parchet la Inalta Curte de Casație, reprezentat prin 2 procurorĭ (din carĭ unul procuror-general).

Pe lîngă tribunal și Curtea de apel e atașat un corp de portăreĭ compus din un personal de 30 funcționarĭ.

Baroul. — In București aŭ fost înscrișĭ în baroŭ, la sfîrșitul anuluĭ 1897, un număr de 388 avocațĭ, din carĭ 38 stagiarĭ. Avocațiĭ aŭ un consiliŭ de disciplină, prezidat de un decan.

In București apar 3 ziare juridice și 2 buletine oficiale de jurisprudență.

Bucureşti militar. — Cazarme și stabilimente militare aflate în raza orașuluĭ în anul 1898 sunt în număr de 30 și anume:

a) Stabilimente de serviciĭ militare maĭ principale sunt:

1. *Palatul Corpuluĭ al 2-lea de armată,* situat în strada Știrbeiŭ-Vodă, construit în anul 1894 pe ruinele vechiuluĭ spital militar, incendiat în anul 1890. Aci sunt instalate următoarele serviciĭ militare:

Serviciile Comandamentuluĭ Corpuluĭ 2-lea de armată, sub comanda generaluluĭ de divizie *Heracle Arion,* comandant al corpuluĭ al 2-lea de armată.

Serviciile comandamentuluĭ Diviziĭ a 4-a de infanterie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *Alexandru Carcălețeanu,* comandantul Diviziеĭ a 4-a de infanterie.

Comandantul brigadeĭ a 8-a de infanterie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *A. S. R. Prințuluĭ moștenitor Ferdinand,* comandantul brigadeĭ a 8-a de infanterie.

Comandantul brigadeĭ a 2-a de artilerie, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *G. Macarovicĭ,* comandantul brigadeĭ a 2-a de artilerie.

Comandantul brigadeĭ a 2-a de cavalerie, sub comanda Coloneluluĭ *Gr. Zossima,* comandantul brigadeĭ a 2-a de cavalerie.

Instanțele justițieĭ militare, ale corpuluĭ al 2-lea de armată și ale armateĭ.

Serviciile comandamentuluĭ cetățeĭ București, sub comanda Generaluluĭ de brigadă *Mih. Pastia,* guvernatorul cetățeĭ București.

Marele Stat-Major al armateĭ, sub comanda Generaluluĭ de Divizie *C. Barozzi,* șeful Statuluĭ-Major General al armateĭ.

Institutul Geografic al armateĭ, sub direcția Generaluluĭ de brigadă *C. Brătianu,* sub-șeful Statuluĭ-Major General al armateĭ.

Comandamentul Piețeĭ București.

Depozitul central de imprimate al Ministeruluĭ de războiŭ.

Escadronul al 2-lea de escortă, care se află așezat sub direcția Statuluĭ-Major General.

In grădina din fața a acestuĭ vast palat militar se află instalat bustul decedatuluĭ General de divizie *Alexandru Cernat,* comandant șef al armateĭ romîne la asediul Plevneĭ în Bulgaria pentru războiul de independență națională din 1877—1878.

2. *Observatorul astronomic al armateĭ,* situat pe colina Filaretul, în strada Pisculuĭ, cu un pavilon al primuluĭ meridian ce trece prin București, construit în 1895; iară în proiect pentru a se construi încă alte două pavilioane: acela al primuluĭ vertical și pentru ecuatorial astronomic.

Acest stabiliment ştiinţific este o anexă a Institutuluĭ geografic al armateĭ, însărcinat special cu redacţia şi reţinerea în curent a harteĭ regatuluĭ. In acest scop, Institutul Geografic coprinde în sine şease serviciĭ: *geodezia, astronomia, topografia, nivelmentul geometric* şi *reproducerea cartografică* a harteĭ ţăriĭ şi a planurilor de toată natura necesare armateĭ şi serviciurilor publice. — Numaĭ personalul de direcţie face parte din cadrele serviciuluĭ; operatorĭ technicĭ în număr de 70 sunt ofiţerĭ de toate armele detaşaţĭ timporal de la corpurile de trupă; iar pentru partea artistică a lucrărilor se angajază, după trebuinţă, lucrătorĭ civilĭ.

Până acum s'a ridicat pe teren şi s'a publicat 8472600 hectare din cuprinsul ţăreĭ care în total este de 13287600 hect.; rămîn ast-fel de ridicat încă la 4815000, în partea din ţară cunoscută sub numirea de Oltenia până în valea Dîmboviţeĭ.

3. *Spitalul militar central,* situat pe strada Fracmasonilor, e o construcţiune model, în care sunt puse în practică principiile moderne ale construcţiuniĭ de spitale. Se compune din 8 pavilioane de bolnavĭ, din 5 pavilioane anexe pentru administraţie, băĭ, laboratoriĭ, compania sanitară, etc. şi este destinat a primi în timp de pace 326, în timp de războiŭ 560 de bolnavĭ. In spital fac serviciŭ 17 doctorĭ militarĭ, 15 farmacişţĭ şi un număr variabil de internĭ doctoranzĭ şi studenţĭ în medicină.

4. *Ministerul de războiŭ*, ocupă o vastă clădire, proprietate particulară (casa Ioanide) aşezată pe Bulevardul Carol. Această administraţie centrală a războiuluĭ e împarţită în şeapte direcţiunĭ, sub conducerea Generaluluĭ de divizie *Anton Berendei*, actualul Ministru de războiŭ (1898).

b) *Stabilimente de învăţămînt militar.*—In afară de *şcoalele regimentare*, organizate la fie-care corp de trupă, pentru formarea gradelor inferioare şi instruirea soldaţilor, în Bucureşti sunt încă şi *Şcoale militare* speciale, pentru formarea oficerilor şi specializarea acestora pe arme şi serviciĭ, şi anume:

1. *Şcoala de oficerĭ*, situată în dealul Spireĭ, pe strada Isvorul, cu douĭ anĭ de studiĭ, e destinată a da oficerĭ de toate armele. Aci sunt admişĭ absolvenţiĭ şcoalelor militare de fiĭ de militarĭ din Iaşi şi Craiova, şi prin concurs: absolvenţiĭ şcoaleĭ militare de sub-oficerĭ de la Bistriţa şi absolvenţiĭ liceelor.

2. *Şcoala specială de artilerie şi geniŭ,* situată pe calea Griviţa, cu patru anĭ de studiŭ, e destinată a forma oficerĭ pentru artilerie şi geniŭ. Aci, sunt admişĭ prin concurs absolvenţiĭ şcolelor de fiĭ de militarĭ şi absolvenţiĭ liceelor Statuluĭ cu aptitudine pentru matematicĭ. Ceĭ dintîiŭ doĭ anĭ de studiŭ constitue învăţămîntul militar şi politecnic; iară pentru ceĭ din urmă douĭ anĭ, eleviĭ sunt avansaţĭ sub-locotenenţĭ şi urmează învăţămentul de aplicaţiunĭ militare speciale de artilerie şi geniŭ.

3. *Şcoala superioră de războiŭ,* situată pe strada Colţea, în vechia cazarmă a Jandarmilor călărĭ, cu douĭ anĭ de studiĭ, e destinată a forma oficerĭ pentru serviciul de Stat-major. Aci sunt admişĭ prin concurs oficerĭ de toate armele până la gradul de căpitan. Are cel puţin cîte 20 oficerĭ elevĭ în fie-care an de studiŭ.

4. *Şcoala de administraţie*, clădită în curtea Manutanţeĭ centrale a armateĭ, cu douĭ anĭ de studiĭ, e destinată a forma oficerĭ de administraţie comptabilĭ în banĭ şi materie, pentru trupele de infanterie, cavalerie şi alte serviciĭ militare.

Aci sunt admişĭ eleviĭ şcolelor de fiĭ de militarĭ şi prin concurs absolvenţiĭ din şcoalele comerciale şi liceele statuluĭ precum şi sub-oficerĭ de toate armele.

5. *Şcoala de guarzĭ de artilerie*, clădită în curtea şcoaleĭ speciale de artilerie şi geniŭ, cu douĭ anĭ de studiĭ, e destinată a forma oficerĭ guarzĭ de artilerie şi geniŭ comptabilĭ în banĭ şi în materie. Aci sunt admişĭ elevĭ tinerĭ în condiţiunile prevăzute şi pentru şcoala de administraţie. Această şcoală e aşezată sub direcţia Şcoaleĭ de artilerie şi geniŭ.

6. *Şcoala militară de medicină*, stabilită lîngă spitalul militar central, cu cincĭ anĭ de studiĭ, ca şi facultatea de medicină, e destinată a forma medicĭ militarĭ. In această şcoală, cunoscută şi sub numirea de *Institutul medico-militar*, sunt admişĭ elevĭ din şcoalele de fiĭ de militarĭ şi absolvenţiĭ liceelor saŭ studenţiĭ la facultatea de medicină. Eleviĭ sunt însărcinaţĭ a face şi serviciul de internĭ la spitalul militar.

7. *Şcoala de arte grafice,* la Institutul Geografic; *Şcoala de meseriĭ* la Arsenalul armateĭ şi *Şcoala de artificierĭ,* la Pyrotecnia armateĭ, sunt create în scopul de a admite tinerĭ absolvenţĭ din clasele primare pentru a-ĭ forma ca maeştri şi lucrătorĭ pentru atelierele militare ale armateĭ şi pentru stabilimentele publice.

8. *Un cîmp de tragere per-*

manent este organizat pe platoul Cotroceni. Acest cîmp este organizat pentru toate liniile maĭ principale de ochire. El posedă toate instalațiunile necesare pentru ca corpurile de trupă din garnizoană să fie servite fără întrerupere în mersul instrucțiuniĭ lor.

9. *Tabere militare permanente* sunt organizate pentru infanterie pe platoul Cotroceni. Ele aparțin regimentelor de infanterie din garnizoană. Aci primesc instrucțiunea lor trupele în chestiune primăvara și toamna.

c) Stabilimente de construcțiunĭ și fabricațiunĭ militare maĭ principale sunt:

1. *Arsenalul de construcțiĭ al armateĭ*, situat în strada Mihaiŭ-Vodă, pe Dealul-Spireĭ, pe ruinele unde altă dată în vechime era un palat Domnesc. Acesta arzînd, localitatea a păstrat mult timp numele de Curtea-Arsă. Chiliile rămase din acest incendiŭ aŭ fost utilizate ca temniță (inchisoare) a orașuluĭ până la strămutarea eĭ în mănăstirea Văcărești. Biserica Domnească a fost atuncĭ transformată de Turcĭ în geamie.

Acum nu se maĭ vede nimic din aceste resturĭ ale trecutuluĭ unde pompieriĭ orașuluĭ s'aŭ ilustrat prin eroica lor ciocnire cu Turciĭ, ce năvăliseră în țară sub cuvînt de a potoli mișcarea națională din 1848. Un stabiliment militar de construcțiunĭ s'a ridicat pe această localitate, destinat să fabrice și să repare armatura și materialul de războiŭ al armateĭ; să formeze lucrătorĭ de artilerie și armurierĭ necesarĭ corpurilor, precum și a face studiile și experiențele chimicale de toată natura. Aci se păstrează armatura și materialul de rezervă al armateĭ. El depinde direct de Ministerul de războiŭ și de Inspectoratul General de artilerie. Este legat prin cale ferată cu liniile statuluĭ și împărțit în treĭ părțĭ:

a) Direcțiunea Generală, Serviciul tecnic pentru studiĭ și informațiunĭ, Comptabilitatca, Casieria; *b)* Lemnăria, Debitul și prepararea lemnelor, Tîmplarĭ și modele, Rotăria, Ferăria, Căldărăria, Mecanica, Incheere (montare), Topitorie, Proectile și focoase, Armurăria, Vopsitoria, Intreținerea uneltelor și mașinelor, Nichelagiŭ; *c)* Depozite: pentru materiale prime, pentru materiale confecționate, pentru mașinĭ, scule, instrumente de precizie, muzeŭ și cazarmare, recepția materialelor.

Personalul superior al acestuĭ așezămînt se compune din:

1 Director militar, Colonel; 1 Sub-Director, Loct. Colonel; 1 Maior, șeful atelierelor; 5 Căpitanĭ; 2 Locotenențĭ; 9 Guarzĭ; 302 Soldațĭ; 1 Inginer șef civil; 12 Ajutoare; 45 Desenatorĭ.

Personalul civil al lucrătorilor variază după lucrărĭ și în mediŭ numărul lucrătorilor este de 500; pe timpul cînd lucrările sunt maĭ active numărul lucrătorilor trece peste 800.

2. *Pirotechnia armateĭ* depinde asemenea de Direcțiunea Artilerieĭ. Ea a fost construită în anul 1868. Este situată în Calea Cotrocenĭ, în apropiere de palatul princiar. Se compune de o cazarmă pentru lucrătorĭ militarĭ și de o serie de ateliere pentru facerea cartușelor și alte munițiunĭ de rezbel, facerĭ de artificiĭ, etc. Din aceste cele maĭ principale sunt: Turnătoria de gloanțe, atelierul de facerea tuburilor de cartușe în hîrtie și alt atelier de încărcare și împachetare, magazinul de iarbă, magazinul de depozit provizoriŭ de cartușe și munițiunĭ.

Tot stabilimentul este înconjurat de un șanț și de un parapet. Fie-care atelier este separat printr'o traversă sprijinită în pămînt, spre a opri, pe cît este posibil, efectul uneĭ eventuale explozii făcute la unul din ateliere.

Personalul acestuĭ atelier se compune din:

1 Locot.-Colonel, Director; 1 Maior, Sub-Director; 4 Căpitanĭ, șefĭ de ateliere; 1 Locotenent, ajutor; 5 Guarzĭ, ajutorĭ; 238 Soldațĭ.

3. *Atelierul de confecțiunĭ militare*, situat pe platoul Cotrocenilor e destinat a confecționa îmbrăcămintea, echipamentul și materialul de campament al armateĭ.

4. *Manutanța centrală a armateĭ*, situată la Malmaison pe strada Manutanțeĭ, e destinat a fabrica pîinea garnizoaneĭ București și toate speciile de conserve alimentare ale armateĭ, pentru campanie.

5. *Depozitul de furagiŭ și de lemne al Corpuluĭ al 2-lea de armată*, situat pe platoul Cotrocenilor, e destinat a procura furagiul și lemnele trebuincioase garnizoaneĭ București.

5. *Depozite de arme și magazine de pulbere, de cartușe*, sunt situate pe maĭ multe pante, lîngă platoul Cotrocenilor, protejate de paratonere sistematice.

6. *Fabrica de pulbere fără fum*, creată în 1896 la Dudești, lîngă București, se află asemenea, ca toate stabilimentele de construcțiunĭ și confecțiunĭ, sub direcția imediată a Ministeruluĭ de războiŭ.

d) Cazarme maĭ principale pentru trupe sunt:

1. *Cazarma Cuza*, în dealul Spireĭ, construită în 1862, a cos-

tat 150000 leĭ; are 183 încăperĭ.

Arsă în parte în 1897, s'a reparat. E ocupată de regimentul Mihaiŭ-Viteazul No. 6 şi de batalionul 6 de vînătorĭ, detaşat timporal din divizia activă a Dobrogeĭ pentru serviciul garnizoaneĭ Bucureşti.

2. *Cazarma vînătorilor*, în dealul Spireĭ, la E. de cazarma Cuza, construită în anul 1886, a costat 290000 leĭ; are 74 camere şi e ocupată de batalionul 2 de vînătorĭ.

3. *Cazarma dorobanţilor*, situată pe strada Francmasonilor, în dreptul spitaluluĭ militar, construită în 1886, a costat 365000 leĭ. Ea e ocupată de regimentul Ilfov No. 21.

4. *Cazarma Sf. Gheorghe*, cunoscută şi sub numirea de *Cazarma Malmaison*, după numele localităţeĭ, este cea maĭ vastă cazarmă din Bucureşti; e situată în partea vestică a oraşuluĭ, pe şoseaua Manutanţeĭ. Construită în 1846, în sistemul Vauban, are 483 camere şi a costat 1120000 leĭ. Ea a fost incendiată în 1861. Actualmente e ocupată de regimentul 4 roşiorĭ, şi de reg. 2, 6 şi 10 de artilerie.

5. *Cazarma Alexandria*, în dealul Spireĭ, alăturĭ de Arsenal, s'a construit în 1863, costînd 343000 leĭ. Ea e ocupată de batal. 1 de vînătorĭ şi de companiile de meseriaşĭ militarĭ ale Arsenaluluĭ. Cazarma poartă numele de *Alexandria*, după numele fondatoruluĭ miceĭ cazărmĭ, ce se află construită în curte încă din anul 1846, Domnul Alexandru-Ghica-Vodă. Aci s'a întîmplat ultima fază a ciocnireĭ pompierilor cu Turciĭ la 1848, cînd santinela care păzea tezaurul regim. 1 infanterie a refuzat să o predea la somaţia Turcilor, carĭ l-aŭ omorît după o luptă eroică.

6. *Cazarma jandarmilor călărĭ*, fosta cazarmă a călăraşilor, de construcţie modernă, situată în calea Plevneĭ, este ocupată de divizionul jandarmilor călărĭ, format de 2 escadroane.

7. *Cazarma jandarmilor pedeştri*, situată pe calea Victorieĭ, în curtea prefectureĭ oraşuluĭ, în fosta casă Baron Meitani. E ocupată de o companie a jandarmilor pedeştri forte de 274 oamenĭ.

8. *Cazarma călaraşilor*, situată pe platoul Cotrocenilor, construită în anul 1899, e ocupată de regimentul No. 3 de călăraşĭ.

9. *Cazarma escadronuluĭ trenuluĭ*, situată pe platoul Cotrocenilor e ocupată de trenul corpuluĭ al 2-lea de armată.

10. *Cazarma geniuluĭ*, situată la vestul oraşuluĭ, pe platoul Cotrocenilor, compusă din treĭ marĭ pavilioane, pentru trupă şi serviciĭ, şi maĭ multe corpurĭ de clădire pentru conservatul materialuluĭ de războiŭ şi instrucţiune. E înconjurată de un parc frumos şi posedă un poligon pentru lucrările de vară. S'a construit în 1875; însă a primit de atuncĭ ameliorărĭ succesive şi importante. Este reşedinţa regimentuluĭ 1 de geniŭ, compus din 13 companiĭ şi e legată cu căile ferate ale statuluĭ printr'o linie exploatată de trupele de geniŭ, deservind marile stabilimente militare de pe platoul Cotrocenilor.

Inchisoarea militară, construcţiune modernă, coprinde două corpurĭ de clădire, aşezate în faţa arsenaluluĭ, pe strada Mihaiŭ-Vodă.

Cimitirul militar. — Lîngă cimitirul Şerban-Vodă se află un cimitir propriŭ pentru militarĭ.

Pompieriĭ. — Legea impune com. Bucureşti întreţinerea de pompierĭ, pentru care cheltuieşte anual 186000 l. Serviciul de pompierĭ este încredinţat uneĭ companiĭ, împărţită în 5 secţiĭ, care face parte din Regimentul 2 de artilerie. Comanda companieĭ este încredinţată unuĭ căpitan, avînd 5 oficierĭ, comandanţĭ aĭ secţiilor. Efectivul e de 247 oamenĭ şi 100 caĭ. Fie-care secţiune are cazarma sa proprie, pe diferite puncte ale oraşuluĭ.

Contingentul anual. — Rezultatul operaţiunelor de recrutare a contingentuluĭ pe 1897 pe culorĭ:

Roşu, înscrişĭ 506, perm. 302, căl. 3, dorob. 18. Galben, înscrişĭ 479, perm. 292, căl. 1, dorob. 23. Verde, înscrişĭ 664 perm. 376, căl. 2, dorob. 36. Albastru, înscrişĭ 353, perm. 177, căl. 2, dorob. 13. Negru, înscrişĭ 520, perm. 289, căl. 4, dorob. 16. Total, înscrişĭ 2522, perm. 1436, căl. 12, dorob. 106.

Invăţămîntul militar. — Mişcarea învăţămîntuluĭ militar din Bucureşti pe anul 1897:

Şcoala superioară de războiŭ, cu un personal de comandament de 5; cu 31 profesorĭ şi 30 elevĭ, din carĭ 19 absolvenţĭ.

Şcoala de aplicaţie, cu 36 elevĭ, din carĭ 45 absolvenţĭ.

Şcoala de artilerie şi geniŭ, cu 85 de elevĭ, din carĭ 27 absolvenţĭ.

Şcoala de guarzĭ, cu 9 elevĭ.

Aceste treĭ şcolĭ aŭ avut un personal comun şi anume: personalul de comandament 26, 23 profesorĭ titularĭ şi 10 ajutorĭ.

Şcoala de oficerĭ, cu un personal de comandament de 26, profesorĭ 20; elevĭ 270, din carĭ 101 absolvenţĭ.

Şcoala militară de administraţie, cu un personal de co-

mandament de 8; 13 profesorĭ; elevĭ 39.

Forța garnizoaneĭ. — Iată un tabloŭ de forța trupeĭ și a ofițerilor garnizoneĭ București pe anul 1898:

Reg. 6 Mihaiŭ-Viteazul	of.	41	sold.	907
» 4 Ilfov No. 21	»	44	»	774
» 1 geniŭ	»	52	»	1422
Batal. 2 vînătorĭ	»	13	»	424
Reg. 2 artilerie	»	30	»	427
» 6 artilerie	»	22	»	269
» 10 artilerie	»	24	»	257
» 4 roșiorĭ	»	32	»	573
» 3 călărașĭ	»	22	»	259
Divizionul jandarmĭ	»	16	»	249
Escadronul 2 tren	»	4	»	162
Comp. jandarmĭ	»	5	»	274
» arsenaluluĭ	»	3	»	245
» pirotechnicеĭ	»	3	»	220
» 2-a administrație	»	6	»	171
» 2-a subsistență	»	2	»	282
» 2-a sanitară	»	3	»	351
» depozitelor	»	7	»	89
Depoz. de mun. de războiŭ	»	4	»	70
Corp. 2 arm., stat. major	»	4	»	5
Intendența corp. 2 arm.	»	7	»	—
Brigada de cavalerie	»	1	»	1
» de artilerie	»	3	»	2
Serv. san. al corp. II arm.	»	4	»	1
» de geniŭ » »	»	3	»	—
Divizia 4-a infanterie	»	7	»	4
Consiliul de războiŭ	»	4	»	2
Consiliul de revizie	»	1	»	1
Școala de războiŭ	»	34	»	35
Comandam. cetățiĭ Buc.	»	7	»	2
Instit. geogr. al armateĭ	»	74	»	30
Ministerul de războiŭ	»	—	»	—
Școala mil. de art. și gen.	»	4	»	264
» » de adminstr.	»	4	»	16
Spitalul milit. central	»	31	»	7
Atel. central de confecție	»	6	»	2
Inspect. jandarm. rur.	»	4	»	60
Școala de ofițerĭ	»	23	»	438
Internatul medico-milit.	»	4	»	70
Comandam. pieței Buc.	»	6	»	2
Depozitul de furage	»	3	»	2

In București se află stabilițĭ 13 generalĭ în activitate, 7 în retragere și 114 oficierĭ superiorĭ.

Autoritățĭ publice. — *Autoritățĭ romîne.* — In București își aŭ sediul toate autoritățile centrale și superioare, între carĭ cităm pe cele maĭ principale:

Casa civilă Regală; Casa militară a M. S. Regeluĭ; Casa civilă a M. S. Regineĭ; Administrația Domeniilor Coroaneĭ; Sfîntul Sinod; Cancelaria Mitropolieĭ; Consiliul Miniștrilor; Inalta Curte de Compturĭ; Ministerul de interne (Administrația centrală, Direcțiunea generală a serviciuluĭ sanitar, Direcțiunea penitenciarelor); Direcțiunea generală a telegrafelor și poștelor, Imprimeria statuluĭ, Prefectura poliţieĭ capitaleĭ și Prefectura județuluĭ Ilfov; Primăria; Ministerul afacerilor străine; Ministerul de finanțe; Direcțiunea contribuțiunilor directe, Direcțiunea vămilor, Direcțiunea comptabilitățiĭ generale a statuluĭ, Casieria centrală a tezauruluĭ, Direcțiunea generală a monopolurilor statuluĭ, Manufactura de tutun; Fabrica de chibriturĭ; Direcțiunea generală a creditelor agricole; Casieria generală de Ilfov; Monetăria statuluĭ și fabrica de timbre; Casa de depunerĭ, consemnațiunĭ și economie; Ministerul lucrărilor publice (Administrația centrală); Căile ferate romîne; Serviciile idraulice ale porturilor fluviale și maritime, Serviciul de studiĭ și construcțiunĭ de căĭ ferate, Serviciul lucrărilor nouĭ, Serviciul docurilor și podurilor și Serviciul maritim, Școala de podurĭ și șosele); Ministerul agricultureĭ, industrieĭ, comerciuluĭ și domeniilor (Administrația centrală, Direcțiunea domeniilor și pădurilor statuluĭ, Direcțiunea statisticeĭ, Serviciul de arhitectură, Serviciul minelor, apelor minerale, stațiunilor balneare și carierelor); Școala superioară de medicină veterinară, Școala centrală de agricultură (Herăstrăŭ); Stația agronomică; Școala de arte și meseriĭ; Școlile comerciale de I-iul și II-lea grad; Bursa și Camera de comerciŭ; Institutul Meteorologic; Ministerul de justiție (Administrația centrală, Direcția personaluluĭ și a comptabilitățiĭ, Direcția judiciară), Inalta curte de casație, Curțile de apel, Tribunalele de Ilfov, Judecătoriile de pace; Ministerul de războiŭ (Administrația centrală, Marele stat major, Direcția I. infanterie, D. II. cavalerie, D. III. artilerie, D. IV. geniŭ, D. V. geniŭ, D. VI. sanitară, D. VII. intendența, D. VIII. control), Institutul geografic, Casa de dotație a oasteĭ; Ministerul cultelor și instrucțiuniĭ publice (Administrația centrală, Direcțiunea învățămîntuluĭ primar și normal, Direcțiunea învățămîntuluĭ secundar și superior, Divizia comptabilitățiĭ, Serviciul construcțiunilor și contenciosuluĭ).

Pe lîngă Ministerul Instrucțiuneĭ publice, și sub a sa administrație, funcționează casa școalelor care administrează 33 de fondațiunĭ cu un capital de 2121897 leĭ. Din acest fond se cheltuește pentru clădirĭ școlare, burse, subvențiĭ, stipendiĭ, etc.

Misiunĭ străine. — In București sunt reprezintate următoarele state:

Anglia și Austro-Ungaria, sunt reprezintate prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Belgia e reprezintată prin o legațiune; Bulgaria are o agenție diplomatică; Elveția are un consulat general; Franța și Germania sunt reprezintate prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Grecia e reprezintată printr'un ministru plenipotențiar, dar în lipsa acestuia secretarul legațiuneĭ ruseștĭ reprezintă interesele supușilor elenĭ; Italia prin o legațiune și un consulat; Olanda și Rusia prin cîte o legațiune și cîte un consulat; Serbia numaĭ prin o legațiune; Statele-Unite prin un consulat general; Turcia prin o legațiune și consulat.

Oteluri. — Inainte cu o sută de anĭ, lumea străină de oraş se servea de aşa numitele hanurĭ, carĭ serveaŭ şi ca adăpost călătorilor şi, maĭ cu seamă, ca magaziĭ pentru mărfurĭ. Hanurile Bucureştilor aŭ dispărut maĭ toate azĭ.

Pe vremea luĭ Serban-Vodă, Bucureşti dacă nu era un oraş european, cel puţin avea o originalitate învederată : arhitectura religioasă ca şi cea civilă eraŭ expresiunea timpuluĭ şi toate zidirile se presintaŭ cu coloarea epoceĭ. Pănă aci însă comerciul, bazat pe siguranţă şi încredere, nu prinsese rădăcină într'un oraş atît de expus ca Bucureşti. Şerban-Vodă pentru a-l încuraja, întroduce tipul edificiilor comerciale despre carĭ vorbim : Hanurile. Reproducînd pănă la oare-care fidelitate tipul arhitectureĭ monastice din Italia, clădirea are forma unuĭ pătrat coprinzînd în zidurile eĭ solide un spaţiŭ foarte întins. In mijlocul săŭ, o curte de aceeaşĭ formă servea pentru adăpostirea caravanelor. Toate încăperile de jos, destinate stofelor preţioase, blănilor, aureturilor şi în general productelor industrieĭ Orientuluĭ şi Europeĭ, eraŭ boltite şi, prin soliditatea lor, apărate de foc şi de spiritul de răpire al timpuluĭ. Sus eraŭ alte încăperĭ pentru locuinţe, şi toată clădirea era înconjurată de galeriĭ cu arcade pentru înlesnirea comunicaţieĭ. Acesta fu tipul hanurilor, adevărate fortăreţe ale comerciuluĭ, care adesea serviră chiar pentru asigurarea averilor şi vieţeĭ orăşenilor.

Tunusli spune că în Bucureşti, la începutul acestuĭ secol, eraŭ următoarele mănăstirĭ cu hanurĭ :

Mitropolia, Sf. Gheorghe, Colţea, Radu-Vodă, Mihaiŭ-Vodă, Sf. Ion, Sărindarul, Stavropoleos, Pogonianis, Zlătarĭ, Arhimandritul, Bis. Tutulor-Sfinţilor, Sf. Spiridon-Vechiŭ, Sf. Spiridon-Noŭ, Colţea, Şerban-Vodă, Domniţa Bălaşa, Hagiica, Sf. Tănase, Foişorul şi Biserica Curţiĭ.

Din toate acestea azĭ n'aŭ rămas nimic. In schimb avem otelurĭ marĭ şi elegante, carĭ pot concura în toate privinţele cu otelurile cele maĭ marĭ din Occident. In Bucureşti sunt azĭ 27 otelurĭ, afară de 90 micĭ hanurĭ, tot un fel de otelurĭ şi neavînd nicĭ o asemănare cu vechile hanurĭ.

Afară de otelurĭ, maĭ sunt în Bucureşti 133 de restaurante; 109 cafenele şi cofetăriĭ; 32 berăriĭ şi 1817 cîrciume.

Istoria Bucureştilor. — Bucureşti, odinioară capitala Ţăreĭ-Romîneştĭ, astăzĭ capitala Regatuluĭ Romînieĭ.

Numele acestuĭ oraş vine de la un *Bucur,* care a avut, în vremurĭ bătrîne, proprietăţĭ pe malurile de aci ale Dîmboviţeĭ şi pe colinele din apropiere.

Că acest *Bucur* ar fi fost un duce al Dacieĭ Australe cu numele de Hilarius, care pe slavoneşte se zice *Bucur,* cum scria A. Treb. Laurian în «Coup d'oeil sur l'histoire des Roumains» (1846); că numele de *Bucureşti* vine de la verbul «mă bucur», cum afirmă Kogălniceanu în a sa «Histoire de la Dacie; că acest *Bucur* saŭ Radu era un fiŭ al unuĭ Laiotă-Vodă, cum pretindea D. Pelimon în nuvela sa *Bucur;* că un neam de oamenĭ anume *Bukurli* saŭ *Bukuri* a fundat *Bucureşti,* cum credea Fuelek von Wittinghausen, — toate acestea noĭ nu le ştim isториceşte, şi nicĭ un document autentic nu ne vorbeşte despre dînsele.

Străiniĭ aŭ scris şi pronunţat numele oraşuluĭ *Bucureşti* în miĭ şi în miĭ de felurĭ. Buneoară, din anul 1500 şi până în vremurile noastre, eĭ aŭ scris : Bokoresch, Bocorest, Bocerestya, Bukuresch, Bocoresti, Bukureszti, Bukaresztach, Bukoryschia, Bogrest, Bochioresti, Buijuresti, Bucresi, Bogrest, Bukoreszcie, etc. etc.

Cînd cu săpăturile de la Arcuda, s'aŭ găsit multe topoare de silex şi alte obiecte ale omuluĭ din epoca preistorică. Lîngă saŭ în Bucureşti a fost decĭ o staţiune preistorică (Tocilescu).

In epoca ante-romană, malurile Dîmboviţeĭ şi colinele vecine aŭ fost locuite. Urne cinerare, oseminte omeneştĭ calcinate, resturĭ de arme şi costume, săbiĭ, obiecte de argint, arată că locurile pe carĭ s'aŭ ridicat maĭ tîrziŭ Bucureşti aŭ fost locuite.

Cărămizile romane, găsite la Pantelimon şi provenind din castelele carĭ apăraŭ faimosul Troian, adică «vallum» ce începea de la Giurgiŭ, pe atuncĭ Sexanta Prista şi mergea pe la Bucureşti la N. spre Carpaţi, prin Prahova (unde şi azĭ i se maĭ văd urmele), ne vorbesc de Bucureşti din epoca romană ca punct cel puţin de trecătoare şi, decĭ, locuit (Tocilescu).

Troianul, adică acest «vallum» din epoca romană, a rămas în fiinţă pănă la finele secoluluĭ al XVII-lea chiar prin Bucureşti. In Ocolnica locurilor Mitropolieĭ, coprinsă în hrisovul luĭ Radu-Vodă-Leon din 4 Iunie 1668 (Arhive: «Condica Mitropolieĭ» No. 2), e vorba de «capul Troianuluĭ, lîngă heleşteul luĭ Şerban-Vodă (Grammont-Suter) pe la stîlpul de piatră al Armeanuluĭ».

De la 274 şi până la venirea Slavilor, prin invaziunile continue ale Goţilor, Hunilor, Gepizilor şi Avarilor, s'a şters până şi amintirea uşoarelor aşezăminte romane.

Intre secoliĭ V şi VIII, locul Bucureştilor face parte din Slavonia dunăreană, care se întindea de la Brăila prin Buzăŭ până la Tîrgovişte, şi de la Tîrgoviştea prin *Bucureşti* la Olteniţa saŭ Călăraşi pe Dunăre iarăşĭ până la Brăila. Atuncĭ se botezară rîurile şi localităţile, buneoară Dîmboviţa (foaie de stejar), Ialomiţa (stearpă), Prahova, Ilfov, Cricov (Hasdeu).

Dîmboviţa, foaie de stejar, arată poate întinderea nemărginită a pădurilor carĭ se aflaŭ în Ilfov şi în deosebĭ împrejurul Bucureştilor.

Intr'adevăr, încă din epoca romană, de pe timpurile luĭ Mariŭ, propretorul Curione, ajuns la fruntariele Dacieĭ, se sperie de întunecimea codrilor (Hasdeu).

Şi de atuncĭ până în secolul nostru, până la 1821, pădurile aŭ persistat împrejurul Bucureştilor. «De eşiaĭ din biserica Oltenilor spre E. daĭ în pădure», — zicea un memorialist al luĭ Tudor Vladimirescu.

Printre cele 570 de pădurĭ marĭ ale Ţăreĭ-Romîneştĭ, Fotino citează pe ale Ilfovuluĭ printre cele maĭ marĭ. In secolul al XVIII-lea, Sulzer pomeneşte de pădurea de la Sf. Elefterie, Sestini de pădurea Cotrocenilor pe care o numeşte «un vasto bosco» ; del Chiaro nu uită pădurile dintre Bucureşti şi Tîrgovişte. In marele hrisov al Cotrocenilor, Şerban-Vodă Cantacuzino ne vorbeşte de marea pădure a Grozăveştilor, din care o parte a fost curăţită de dînsul ca să facă loc de sat.

La 1640, Baksicĭ, un misionar catolic, zice în povestirea călătorieĭ sale : «poţĭ merge o zi fără să eşĭ din pădure» prin prejurul Bucureştilor. Paul din Aleppo, în călătoriile Patriarculuĭ Macarius, vorbeşte de asemenea de pădurile cele dese ale Bucureştilor. Intre Bucureşti şi Dunăre, zice un alt călător, sunt locurĭ păduroase şi nepracticabile «tecta et invia loca inter Danubium et Bochestium». — N. Iorga). Dacă nu documentele, cel puţin tradiţiunea vorbeşte la 1354 de pădurile cele măreţe ale Bucureştilor.

Să nu uităm cele ce ni se spun prin tradiţiune orală de ceĭ bătrînĭ în privinţa marilor pădurĭ Vlăsia, Rîioasa, Cociocul, Lupeşti, Broşteni.

Sat, cătun, trecătoare pe drumul cel vechiŭ al Romanilor de la Giurgiŭ în sus spre Carpaţĭ, Bucureşti, după invaziunea ultimă şi grozavă a Tătarilor de la 1243—1245, trebue să fi început a se constitui.

Radu-Negru, cel de la 1245, al luĭ Fotino, fondează Bucureşti, cum a fundat Piteşti, Argeşul, Tîrgovişte. Unde sunt documentele?

Ceia ce e sigur prin însăşĭ firea lucrurilor e faptul următor: Giurgiul, colonie genoveză, cu un comerciŭ de o însemnătate neîntrecută în istoria primilor Basarabĭ aĭ Munteniei, prin relaţiunile sale cu cetatea foarte comerciantă a Braşovuluĭ, Giurgiul pe unde ave oare să îşĭ ducă mărfurile, dacă nu pe lîngă vechiul vallum al Romanilor, pe lîngă urmele vechielor Castella, pe unde locurile de drumurĭ nu eraŭ tocmaĭ «invia et tecta?».

Fiinţa Bucureştilor din suta a două-spre-zecea şi a treĭ-spre-zecea este legată de avîntul comercial al Giurgiuluĭ, — după cum maĭ tîrziŭ soarta cetăţiĭ dunărene a Genovezilor va fi legată de soarta Bucureştilor.

Cronicile muntene, scriitoriĭ străinĭ, citaţĭ de d. Hasdeu în «Istoria Critică», Gebhardi, Filtisch, Luccari, afirmă că Negru-Vodă a fundat Bucureşti. Care Negru-Vodă? Cel de la 1185? cel de la 1340? cel de la 1370! Negru-Vodă a făcut la Bucureşti, zice Luccari, «şi nişte uşoare fortificaţiunĭ de cărămidă».

La anul 1362, ne spune d. Hasdeu, Vladislav-Vodă zideşte la Bucureşti o biserică, aceia a Sărindaruluĭ, numită şi a Coconilor. Alţiĭ susţin că biserica Coconilor ar fi fost zidită maĭ înainte, la 1354, de doĭ fraţĭ maĭ marĭ (?) aĭ luĭ Mircea Basarab, pentru ca să aibă casă de rugăciune şi de adăpost, cînd veneaŭ la vînătoare prin aceste locurĭ acoperite cu pădurĭ măreţe. Ceea-ce este sigur, se reduce la aceea, că biserica Sărindar nu poate fi o fundaţiune a luĭ Vladislav Basarab ; cel puţin inscripţiunea, pe care se sprijină părerea contrarie, este plăsmuită.

După Şincaĭ, la 1370, Bucureşti sunt cetatea Dîmboviţeĭ. Dragomir, castelanul de Dîmboviţă, este bătut de Nicolae, Voevodul Ardealuluĭ, în apropierea Bucureştilor, şi apoĭ şi el bate cumplit pe Nicolae, cînd acesta trece îndărăt munţiĭ în Ardeal. Romîniĭ aveaŭ pe atuncĭ, în dreapta Ialomiţeĭ, spre Bureşti, multe cetăţuicĭ şi tărimĭ.

Fotino, Kogălniceanu, Cesar Bolliac şi atîţia alţiĭ ne spun că Mircea-cel-Bătrîn, biruitorul luĭ *Baiazid-Ilderim*, a zidit *Bu-*

cureşti de *bucurie,* pentru că gonise oştile duşmane în urma uneĭ bătăliĭ fericite pentru dînsul. Şi maĭ adaug scriitoriĭ aceştia că Mircea a zidit Curtea-Vechiă; că a hotărît ca iarna Domniĭ să şeadă la Bucureşti, iar vara la Tîrgovişte; că a făcut palate, bisericĭ şi întăririĭ, etc. — Documente carĭ să învedereze şi să sprijine aceste afirmaţiunĭ, nu există.

Că Bucureşti existaŭ, nu încape nicĭ urmă de îndoială. Că Mircea-cel-Bătrîn i-a făcut capitala a doua a ţăriĭ la 1383, — lucrul cere şi poate va cere multă vreme încă să fie documentat.

D. Tocilescu posedă un document dat din *cetăţuia Bucureştilor* la anul 1401 de Mircea-cel-Bătrîn pentru o danie făcută în ţara Făgăraşuluĭ.

Secolul al XV-lea este pentru Bucureşti începutul însemnătăţiĭ sale. De la 1460, prima dată autentică din documente, Domniĭ locuesc în dese rîndurĭ în Bucureşti şi daŭ dintr'înşiĭ multe hrisoave, aflătoare la arhivele statuluĭ şi la Academia Romînă.

Radu-cel-Frumos şi-l alege capitală după cererea Turcilor, pentru ca Domnul Ţăreĭ să fie la doĭ paşĭ de cetatea Giurgiuluĭ, cea stăpînită atuncĭ de Turcĭ.

La 1473 Bucureşti sunt, în cronicariĭ muntenĭ şi moldovenĭ şi în scriitoriĭ străinĭ, maĭ des numiţĭ *Cetatea Dîmboviţeĭ.* Dlugoş zice *Cetatea Dumbroviţeĭ.* Cetatea are palat — Curtea-Vechiă — şi întăriturĭ. Palatul şi cetatea Bucureştilor sunt coprinse de Ştefan-cel-Mare al Moldoveĭ la 24 Noembre 1473 după bătălia de la Cursul-Apeĭ.

Bucureşti eraŭ pe atuncĭ, zice Matthias Corvin, regele Ungarieĭ către Papa de la Roma, «arx quae in regno illo et arte et natura munitior erat» (1476, Decembre 8). In colecţiunea Esarcu, tot Matthias Corvin numeşte Bucureşti «castrum fortissimum illius terrae».

Insemnătatea oraşuluĭ creşte într'una.

La finea secoluluĭ al XV-lea şi la începutul secoluluĭ al XVI-lea Bucureşti sunt de o potrivă cu Tîrgoviştea. S'aŭ tăiat pădurile, s'aŭ secat bălţile cele marĭ şi zidirile aŭ început să se înmulţească, maĭ cu seamă în partea nord-estică a oraşuluĭ.

La 1506 găsim hrisoave date din minunatul scaun al Bucureştilor; la 1514 din vechiul oraş al Bucureştilor; la 1516 din catedrala minunată cetate a Bucureştilor.

Comerciul săŭ cu Braşovul de la 1500 încoace merge în fruntea celor-l'alte relaţiunĭ comerciale ale oraşelor şi orăşelelor romîne cu bogata şi harnica cetate a Coroaneĭ.

Tîrgoviştea e lăsată la o parte în tot decursul sec. al XVI-lea. Turciĭ doresc cu patimă această părăsire a Tîrgovişteĭ. Pentru că a ţinut prea mult la dînsa, Petru Cercel pierde domnia. Luptele pentru tron, şi în prima şi în a doua jumătate a secoluluĭ al XVI-lea, sunt date pe lîngă Bucureşti. Dăneşti şi Drăculeşti, Craioveşti şi Slătineni, Buzoieni şi Mehedinţeni, toţĭ vlăstare nenumărate din puternicul trunchiŭ al Basarabilor, între eĭ, saŭ cu Unguriĭ, saŭ cu Turciĭ, se bat cînd la Văcăreşti din jos de Bucureşti, cînd la Clejani, cînd la Popeşti din jos de Bucureşti, cînd la Periş, la Măneşti (Buftea), etc. Treĭ din două-zecĭ de bătăliĭ ale luĭ Radu de la Afumaţĭ sunt date la Bucureşti.

Mircea-Vodă Ciobanul (1546-1554 şi 1558-1559) zideşte, saŭ, mult maĭ probabil, preface biserica de sus a Curţeĭ-Domneştĭ (azĭ Curtea-Vechiă) şi măreşte palatul, — un adevărat castel în conjurat cu puternice zidurĭ şi care se întindea pe locul coprins azĭ între Calea Moşilor şi stradele Pînzariĭ, Covaciĭ, Şelariĭ, Carol şi capul Căleĭ Şerban-Vodă, mergînd însă atît de mult până în Dîmboviţa, în cît uniĭ călătorĭ din secolul al XVII-lea credeaŭ că o parte din clădirile domneştĭ eraŭ puse pe rîŭ.

Curtea Domnească de atuncĭ a coprins două bisericĭ, biserica de sus (azĭ Curtea-Vechiă), biserica de jos (unde azĭ este Cruceá de pe piaţa Sfîntuluĭ Anton), palatul domnesc, unde poate atuncĭ se găsiaŭ şi casele despre Doamna şi în fine puşcăria.

Curtea avea două porţĭ: poarta de sus, care se afla la răscrucile de astăzĭ ale stradeĭ Carol cu Şelarĭ şi Calea Rahoveĭ, şi care era poartă de cetate, întărită cu turnurĭ şi foişoare. Turnurĭ eraŭ încă şi la poarta de jos, care da în Calea Şerban-Vodă, şi la zidurile din spatele palatuluĭ domnesc, în spre strada Bărăţieĭ, care se numia «la Locul unde se frînge fierul» şi Puţul Turnuluĭ. Pe colina care se înălţa între strada Patria, Calea Văcăreşti şi Jicniţă eraŭ Viile Domneştĭ.

Pe lîngă cele două bisericĭ domneştĭ să maĭ cităm în secolul al XVI-lea, ca locaşurĭ sfinte în Bucureşti, biserica zidită la 1552 a Sf. Gheorghe-Vechiŭ; mănăstirea Spătaruluĭ Stelea, înconjurată de viile Steleĭ (din Stelea în strada Calomfirescu) şi pe lîngă care trecea drumul cel mare, care ducea la Sîrbĭ; bisericuţa de lemn a Bălăcenilor saŭ biserica de jurămînt (Sf. Dimitrie); biserica Arhimandrituluĭ, numită în secolul al XVI-lea

mănăstirea Trînovuluĭ, pe lîngă podul Cilibiuluĭ, iar acum sfinţiĭ Apostoliĭ; biserica Sf. Ioan-cel-Mare, zidită de Andreĭ Vistierul, socrul luĭ Preda Banul Buzescu, în timpul luĭ Mihnea-Vodă (Casa de Depunerĭ); biserica Ghiormeĭ Banul, zisă maĭ tîrziŭ a Grecilor (în faţa Bănceĭ, palatul Dacia); biserica Sărindaruluĭ saŭ a Coconilor; biserica Sf. Nicolae a Vorniceseĭ Caplea (Mihaiŭ-Vodă); bisericuţa luĭ Alexandru - Vodă, făcută pe o colină afară din Bucureşti, la miază-zi pe lîngă Dîmboviţa care, cînd se revărsa, înconjura colina cu apele şi era pod ca să mergĭ la biserică (Radu-Vodă); înfine, mănăstirea Sf. Sava (Statua luĭ Mihaiŭ-Viteazul).

Intre 1560 şi 1593, Bucureşti se bucură de oare-care linişte şi, deci, cresc foarte repede. Judeţiĭ — jud. Gherghina, buneoară, cu ceĭ douĭ - sprezecĭ pîrgarĭ, îngrijesc de buna stare a obşteĭ şi a oraşuluĭ. Minunatul oraş, cum îl numesc documentele timpuluĭ, are un tîrg numit Tìrgul-din-năuntru, pe lîngă Curtea-Domnească; are un tîrg numit Tîrgul-de-sus, pe uliţa cea mare (cam Lipscani) şi un tîrg numit Tîrgul - de - afară. Cînd s'a înfiinţat Tîrgul-Cucului (între Stradele Colţea, Sfinţii, Pescăria-Vechiă şi Sf. Gheorghe-Noŭ), nu se ştie. Documentele însă spun că aci în Tîrgul-Cuculuĭ era Sărăria Domnească.

Din Tîrgul-Cuculuĭ, sosind din lacul Icoaneĭ, venia o gîrliţă care, trecînd prin uliţa Boiangiilor, se vărsa în Dîmboviţă la Bazaca. Numele nu i se cunoaşte. O altă gîrliţă, Bucureştioara, trecea prin Pescăria-Vechiă şi se vărsa în Dîmboviţa tocmaĭ la Jicniţă, urmînd o cale bine cunoscută astă - zĭ. O a treia gîrliţa, Dîmbovicioara, pomenită de documente, venia cam despre Gorgani şi se vărsa în Dîmboviţă cam pe la Palatul - de - Justiţia, lîngă Livedea-Domnească, trecînd prin capul Poduluĭ Calicilor.

Am spus că Curtea-Domnească era în secolul al XVI-lea întărită şi aparată ca o cetăţuie. Tot la această epocă vr'o cîţĭ-va din mariĭ boierĭ aĭ Ţăreĭ, din trufaşiĭ Dăneştĭ saŭ Drăculeştĭ, pe lîngă cetăţuiele de case ce aveaŭ pe la moşiĭ, maĭ aveaŭ şi în Bucureşti case marĭ şi întărite, curţĭ bolovănite şi case de piatră, cum zic cronicariĭ. Istoria şi documentele pomenesc de casa Vistieruluĭ Dan, fundatorul mănăstireĭ Mărcuţa, casă în care descinse Emirul trămis să omoare pe Mihaiŭ-Viteazul şi care casă Mihaiŭ o bătu cu tunurĭ din patru părţĭ, cînd omorî pe Emir şi pe Turcĭ. După tradiţiune, casa Vistieruluĭ Dan se afla spre viile mănăstireĭ Stelea, pe locul coprins azĭ între stradele Mina, Stelea, Călăraşi şi Domniţeĭ, loc maĭ tîrziŭ iarăşĭ celebru în fastele istorieĭ bucureştene prin casele bogatuluĭ neguţător Băltăreţul.

Cu domnia războinică şi viforoasă a luĭ Mihaiŭ-Viteazul începe pentru Bucureşti o epocă de grea cumpănă şi de groznice nenorocirĭ.

După Calugăreni, Unguriĭ din armata luĭ Mihaiŭ, care se retragea la munte ca să aştepte pe Sigismund, principele Transilvanieĭ, Unguriĭ se abat pe la Bucureşti şi'l pradă cumplit, sub cuvînt că tot aveaŭ să 'l pradeze şi să 'l jăfuiească Turciĭ. Sinan Paşa coprinde capitala, întăreşte biserica de pe colină a luĭ Alexandru-Vodă, întăreşte Curtea-Domnească, ridică în diferite locurĭ bastioane pentru cîte 15 tunurĭ şi face şi un sanţ de care va voi să se folosească maĭ tîrziŭ Radu-Vodă Şerban. Aceste fortificaţiunĭ, din carĭ semne şi urme rămîn lîngă mănăstirea Raduluĭ-Vodă sub numele de Palanca luĭ Sinan Paşa, până la finea secol. al XVII-lea,—aceste fortificaţiunĭ ale Bucureştilor fac atuncĭ mare sgomot la popoarele creştine: Poloniĭ ţin să ştie în ce consistă aceste fortificaţiunĭ; Maximilian, arhiducele Austrieĭ, vorbeşte despre ele Electoruluĭ de Brandenburg. Multă vreme s'a vorbit la Bucureşti de tunurile cele marĭ ale Turcilor şi de cămilele luĭ Sinan-Paşa, carĭ, cu zecimele cutreieraŭ stradele Bucureştilor, pustiĭ, goale, nenorocite, de vreme ce locuitoriĭ de mult fugiseră din oraş. Cînd se retrase, Sinan dărîmă o parte din lucrările luĭ strategice şi aprinse tot ce putea să arză. Piccolomini voi se fortifice din noŭ Bucureşti. Părerea sa fu părăsită; evenimentele se urmaŭ cu o răpeziciune uimitoare, şi bieta catedrală cetate a Bucureştilor, cum zic bătrîniĭ dascălĭ romînĭ de la şcoala romînească de la Sf. Gheorghe-Vechiŭ, saŭ scăunala cetate a Bucureştilor, sufere crunt toate grozăveniele războiuluĭ.

De la 1600 şi până la 1632, Bucureşti încetează de a maĭ fi «minunata cetate» a Bucureştilor. Intîiŭ Moldoveniĭ luĭ Simeon-Movilă şi al doilea Poloniĭ luĭ Ioan Potocki de Potok sfîrşesc cu jafurile şi cu focurile ceea ce nu ispràviseră Unguriĭ luĭ Mihaiŭ şi Turciĭ luĭ Sinan. De plecaŭ Moldoveniĭ şi Poloniĭ ca să se lupte într'alte părţĭ ale Ţăriĭ, fie în contra viteazuluĭ Udrea Băleanul, fie în contra Buzeştilor, Turciĭ de la Giurgiŭ se răpezeaŭ în Bucureşti. Şi iar jaf, iar pîrjol, iar ruine!

Intr'un rînd, Radu-Vodă Şerban s'apucă se fortifice Bucureşti din noŭ, dar nu stărui în hotărîrea sa. Luptele nu-ĭ daŭ pas. Alte nenorocirĭ şi grozăviĭ maĭ suferiră Bucureşti la 1611, cu sălbaticiĭ ostaşĭ aĭ luĭ Bátory Gábor. Nu se maĭ cunoştea nimic. Mănăstirile, casele boierilor, podurile, tot dărîmate. Curtea-Domnească era o ruină. Harlay, un trămis francez, scriind către unul din secretariĭ de stat aĭ afacerilor străine din Paris, zice la 1619: «m'am oprit cincĭ zile la Curtea Domnuluĭ (Gavril-Vodă Movilă); «elle est bien misérable».

Sub Radu Mihnea şi fiul săŭ Alexandru-Vodă Coconul, Bucureşti încep să respire maĭ liniştit. Se repară, mărindu-se foarte, fosta bisericuţă a luĭ Alexandru-Vodă şi devine mănăstirea Sf. Troiţa a luĭ Radu-Vodă; se fac oare-carĭ reparaţiunĭ Curţeĭ-Domneştĭ. Oraşul continuă a se întinde spre N. şi spre E. Incep procesele de proprietate; egumeniĭ mănăstirilor Mihaiŭ-Vodă, Sărindari, biserica Sf. Gheorghe-Vechiŭ, biserica Grecilor, mănăstirea luĭ Pană Vistierul (Sf. Ecaterina) se ceartă cu ceĭ carĭ voiesc să clădească prăvăliĭ, case, povernĭ, pescăriĭ, tăbăcăriĭ pe întinsele locurĭ virane ce, ziceaŭ egumeniĭ, aparţineaŭ acelor sfinte locaşurĭ.

Documentele vorbesc într'aceste timpurĭ (1630—1636) de vechia matcă a Dîmboviţeĭ; — ceea ce arată că Dîmboviţa a avut treĭ matce: una dinainte de Mateiŭ-Basarab, alta de la Mateiŭ-Basarab şi până la 1880 şi în fine a treia, după canalizare, care este cea actuală.

Sub Mateiŭ-Basarab, ambasadoriĭ creştinĭ din Constantinopole consideră Bucureşti ca metropolă a Ţăriĭ-Romîneştĭ. Mateiŭ-Vodă de asemenea o numeşte capitală. La 1640 Bacsicĭ ne spune că Bucureşti aŭ 12000 de case, 100000 de locuitorĭ şi 100 de bisericĭ şi mănăstirĭ; că palatul Domnuluĭ are zidurile înconjurătoare, p'alocurea dărîmate şi că, între dărîmăturĭ, sunt făcute gardurĭ de lemn. Peste opt anĭ însă, la 1648, Paul din Aleppo ne spune că Curtea-Domnească e frumoasă, elegantă şi încîntătoare. O reparase Mateiŭ-Basarab.

Revolta Seimenilor şi Dorobanţilor cufundă iarăşĭ capitala cu jale şi în nenorocire. Casele boierilor sunt jăfuite, arse, dărîmate. Neliniştea continuă sub Constantin-Vodă Şerban, care totuşĭ zideşte la 1654 mănăstirea cu hramul Sfinţilor Constantin şi Elena şi care va deveni Mitropolia Ţăriĭ sub Radu-Vodă Leon. Necazurile merg crescînd sub Mihnea III, atuncĭ cînd cele treĭ principate, Muntenia, Moldova şi Transilvania, ascultînd de îndemnurile înşelătoare ale Vieneĭ şi Veneţieĭ, voiaŭ, nicĭ maĭ mult, nicĭ maĭ puţin, să gonească pe Turcĭ din Europa. Stradele Bucureştilor sunt înroşite de sîngele Turcilor, tăiaţĭ la 1659 din ordinul luĭ Mihnea III.

La 1660 vine ciuma, flagelul teribil care s'a năpustit de atîtea orĭ asupra Bucureştilor şi în secolul al XVI-lea şi în secolele următoare. De altmintrelĭ, condiţiunile igienice ale oraşuluĭ eraŭ maĭ mult de cît potrivite, pentru ca ciuma şi alte boale molipsitoare să se încuibe pentru multă vreme în Bucureşti. Tabaciĭ se aflaŭ atuncĭ (1668) pe Dîmboviţa din faţa Zlătarilor în sus pe gîrlă, până în Sărindar.

Fost-aŭ Zlătăriĭ bariera a oraşuluĭ în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab? Cestiunea rămîne de documentat. Orĭ-cum ar fi, Sărindarul era însă afară din Bucureşti, până cînd Mateiŭ-Basarab dede rudeĭ sale Elena Radu-Vodă Şerban, măritată după Constantin Postelnicul Cantacuzino, locurile coprinse între Zlătari şi Sărindar, locurĭ pe carĭ Cantacuzino şi soţia sa le împărţiră la uniĭ din ceĭ doĭ-spre-zece copiĭ ce avură (6 băeţĭ şi 6 fete).

La 1676, ciuma fu teribilă. Domnul Ţăriĭ, Duca-Vodă, îngrozit, părăseşte Bucureşti şi se retrage la Cocoreşti Capleĭ, în casele de acolo ale luĭ Vlad Comisul Cocorescul. Fug ispravniciĭ dintr'acest an aĭ scaunuluĭ Bucureştilor: Badea vel Vornic Balaceanu, Radu vel Logofăt Creţulescu, Hrizea vel Vistier şi Constantin vel Agă Brîncoveanul; fug boieriĭ, fug neguţătoriĭ, fuge «prostimea». Bucureşti rămîn pustiĭ.

In anul următor 1678, ciuma dispare; Duca se apucă se repare Curtea-Domnească, punînd ispravnic la această lucrare pe Şerban Spătarul Cantacuzino, maĭ tîrziŭ Domn.

In luptele şi procesele faimoase ale Ghiculeştilor şi Cantacuzineştiilor, Bucureşteniĭ luaseră parte mare ţinînd cînd cu uniĭ, cînd cu alţiĭ. La suirea pe tron a puterniculuĭ Şerban-Vodă Cantacuzino, Bucureşteniĭ sunt atît de veselĭ, în cît ceĭ ce nu aveaŭ vin, beaŭ apă de bucurie, că le-a venit Domn bun şi că s'a sfîrşit cu certurile şi cu necazurile. Nu se sfîrşise însă cu bătăile celor vinovaţĭ, boerĭ, căpitanĭ, slujitorĭ, tîrgoveţĭ. Stălpiĭ înfipţĭ înăuntru şi 'n afară la Puşcăria Domnească şi de carĭ se legaŭ vinovaţiĭ pentru bătaie sunt şi în scrierile cronicarilor şi în memoria bătrînilor Bucu-

reşteni. Cîţi nu fură atuncĭ daţĭ prin tîrg cu nasul tăiat?

Şerban-Vodă este, pare-se, cel d'întîiŭ care se îngrijeşte de revărsările Dîmboviţeĭ şi face la 1685 primul iaz de pămînt care se afla pe lîngă moara existentă de la 1629 şi care era proprietatea Mitropoliĭ (Morile Vlădichiĭ?)

Domnia, Mănăstirile Mihaiŭ-Vodă, Radu-Vodă, Sf. Sava, Gorgani, preoţiĭ de la bisericele Domneşti de sus şi de jos, Mitropolia şi vr'o cîţĭ-va boierĭ marĭ aveaŭ, din sec. al XVI-lea dacă nu din sec. al XV-lea, numeroase morĭ pe malurile Dîmboviţeĭ. La finele sec. al XVII-lea încep multe morĭ să fie dărîmate, pentru că pricinuiaŭ înecurĭ cumplite, cînd venia Dîmboviţa mare.

Biserica Sf. Nicolae-din-Prund (1682) e clădită pe întinsul prund al Dîmboviţeĭ, care se întindea pe tot ce este astăzĭ loc al Aşezămintelor Brîncoveneştĭ (grădina, biserica, asilul, şcoala, spitalele). Tot acolo, maĭ la vale, pe Dîmboviţă era Baia Mitropolieĭ încă din secolul al XVI-lea, şi casele luĭ Preda Vornicul Brîncoveanul (cam hala de peşte).

De la Zlătari în sus spre Sărindar, Bucureşti cresc mereŭ în timpul luĭ Şerban Cantacuzino, pe clinul vestic de a stînga Dîmboviţeĭ. Egumenul de la Sărindar va protesta maĭ tîrziŭ în timpul Brîncoveanuluĭ în contra încălcărilor ce se comit pe pămîntul mănăstireĭ, pe lîngă lacul luĭ Dura Neguţătorul (Cişmegiul).

Uliţa mare (cam Lipscani), existentă încă din secolul al XVI-lea, eşia din Tîrgul-de-sus spre bisericuţa de lemn a luĭ Colţea Clucerul, nu încă reclădită de Mihaiŭ Spătarul Cantacuzino; uliţa lăsa la dreapta biserica luĭ Antonie-Vodă şi a Dragomanuluĭ Panait Nicusios, pe care Brîncoveanul avea s o facă mare şi frumoasă mănăstire cu hramul Sf. Gheorghe-Noŭ; de la biserica aceasta a luĭ Antonie-Vodă, spre N., veniaŭ întîiŭ Tîrgul-Cuculuĭ cu Sărăria Domnească, apoĭ la dreapta spre N. Pescăria Vechiă pe lîngă gîrliţa Bucureştioara şi apoĭ Scaunele Vechĭ de carne cu întinse oboare, şi apoĭ mahalaua Săpunarilor, existentă, probabil, tot din sec. al XVI-lea şi făcută pe locurile boierilor Creţuleştĭ.

Pe lîngă această mahala trecea din vremurĭ bătrîne drumul, numit în documentele secoluluĭ al XVII-lea cel vechiŭ al Tîrgovişteĭ şi care, de este saŭ nu este tot una cu drumul Braşovuluĭ, documentele nu spun.

La Podul Tîrguluĭ-de-Afară, bariera era la Sfinţĭ, adică la biserica cu Sibilele.

Podul-luĭ-Ştefan-Vodă, care va deveni tocmaĭ sub Alexandru Ipsilante (1774—1784) Podul-Beiliculuĭ era foarte scurt, de vreme ce biserica Banuluĭ Dumitrache (Sf. Spiridon-Noŭ al Ghiculeştilor) era şi în secolul al XVIII-lea afară din Bucureşti. La stînga de podul luĭ Şerban-Vodă era drumul Giurgiuluĭ, după cum, în capul Poduluĭ Calicilor, pe lîngă viile Mitropolieĭ şi ale mănăstireĭ Mihaiŭ-Vodă era drumul Mehedinţilor. Spre S., pădurile şi bălţile Broştenilor, uliţa cea mare care ducea la Sîrbĭ, mahalaua boierilor Popeştĭ, mahalaua Oltenilor, şi la vale, pe colină, Jigniţa-Domnească, în care Brîncoveanul va avea la 1695 una sută de miĭ de chile de grîŭ. In fine, maĭ la vale, nenumăratele proprietăţĭ ale prea bogateĭ mănăstirĭ Radu-Vodă, viile orăşeneştĭ şi ale mănăstirilor Radu-Vodă şi Sf-ta Ecaterina, adică mănăstirea luĭ Pană Vistierul.

Ciumă la 1689. Brîncoveanul taie după 1690 podul Mogoşoaieĭ, prin locurile Cantacuzineştilor, şi în deosebĭ printr'ale luĭ Şerban-Vodă Cantacuzino, din mahalaua popeĭ luĭ Ivaşco. Tot el zideşte hanul Constantin-Vodă pe locurile luĭ Constantin Aga Bălăceanul (Palatul Poşteĭ), han mare, dar care nu a întrecut faimosul şi istoricul han, clădit de Şerban-Vodă Cantacuzino în faţa bisericeĭ Grecilor saŭ a Ghiormiĭ Banul. Brîncoveanul repară foarte frumos Curtea Domnească şi biserica despre Doamna tot la Curtea-Vechiă, maĭ zideşte tot aci o casă pentru musafirĭ şi încă din temelie două rîndurĭ de case brîncoveneştĭ pe vechiele locurĭ ale Brîncovenilor.

Peste Dîmboviţa, în faţa Curţeĭ Domneştĭ, Podul Calicilor începe să fie locuit de boerĭ. In sfinţiĭ Apostolĭ (mănăstirea Arhimandrituluĭ saŭ a Trînovuluĭ) era de la începutul secoluluĭ, leagănul Cantacuzineştilor, la podul Cilibiuluĭ. Caliciĭ bucureştenĭ fug la deal spre viile Mitropolieĭ şi ale luĭ Mihaiŭ-Vodă, dincolo de Puţul Calicilor şi spre drumul Mehedinţilor.

In mahalaua de azĭ a Stejaruluĭ, existentă în timpul Brîncoveanuluĭ (1694) începuse să se clădească pe la Şipotul Fîntînelor şi 'n spre Fîntîna Bouluĭ, pe unde eraŭ pădurĭ şi iar pădurĭ.

La 1700, în tîrgul dinăuntru pe lîngă zidurile Curţeĭ Domneştĭ, prin uliţele Boiangiilor, Mărgelarilor, Abagiilor, Bărbierilor, Lăcătuşilor, Fierarilor, Căldărarilor, Şepcarilor, Şăidacarilor (Şelarilor), comerciul e cît se poate de animat. Lordul Paget, ambasadorul Anglieĭ, care veni în Bucureşti la 1702 şi fu

primit cu marĭ onorurĭ de Brîncoveanul, trebue să fi admirat activitatea Bucureștenilor din Tîrgul-din-năuntru.

La 1714, călătorul francez La Motraye constată mărimea Curțeĭ Domneștĭ. București Brîncoveanuluĭ sunt un oraș fericit, pentru că fuseseră maĭ mulțĭ anĭ de-a rîndul un oraș liniștit.

Cu Fanarioțiĭ vin și nenorocirile Bucureștilor.

La 1717, foamete teribilă; în toate diminețele se găsiaŭ oamenĭ morțĭ de foame pe stradele Bucureștilor. La 1718 arde Curtea Domnească, ard tîrgul, mănăstirĭ, case boiereștĭ, și apoĭ vine ciuma.

Sub Nicolae Mavrocordat naște mahalaua Foișoruluĭ (1724), după numele faimosuluĭ foișor făcut de el lîngă biserica zidită de Doamna Smaranda, soția luĭ. La 1735, via și grădina Domnească continuă a exista pe colina dintre stradele Patria, Văcărești și Șerban-Vodă. Capul vieĭ spre răsărit era pe la casele Cămărașuluĭ Assan (strada Lazăr), lîngă mahalaua Aga Niță, care dă în mahalaua Lucacilor, existentă încă din vremea Brîncoveanuluĭ (1692).

Anul 1738 a rămas de pomină și de groază în istoria Bucureștilor. La 31 Maiŭ, un cutremur groaznic face să crape în multe locurĭ Curtea Domnească, dărîmă case și bisericĭ, sperie întreaga țară; spre Buzeŭ crapă pămîntul, înghite femeĭ, azvîrlă nisip. S'a simțit cutremurul până în Ungaria și în Serbia. La Noembre, Turciĭ jefuesc orașul și fac Mitropolia mecet, de se închinaŭ Turciĭ într'însa, zice cronicarul, și în fine pentru ca șirul să fie complect, iată și ciuma care seceră «33000 de oamenĭ, i 233 preoțĭ, i 3 arhiereĭ», zice o notă a unuĭ contimporan.

De aci înainte și până la 1800 București se preschimbă la fiecare cincĭ saŭ șease anĭ din cauza focurilor celor dese carĭ, fie iarna, fie vara, bîntuiaŭ într'un mod îngrozitor. Casele acoperite cu șițe pe carĭ soarele le răscocea cumplit, alte case toate de lemn din temelie până în vîrf, samarele prăvăliilor din Tîrgul-din-năuntru, din Tîrgul-de-sus, din Tîrgul Cucului se aprindeaŭ și ardeaŭ numaĭ dintr'o scînteie. La 1766, Noembre 2, se aprind prăvăliile Herăsculuĭ din Tîrgul Cuculuĭ și arde, firește, tot tîrgul. Scarlat-Vodă Ghica vine să vadă focul, răcește și moare la 2 Decembre în casele Brîncoveanuluĭ.

O altă notă caracteristică a acestor vremurĭ maĭ sunt și revoltele Bucureștenilor, foarte dese atuncĭ cînd Beiĭ fanarioțĭ saŭ Domniĭ Romînĭ fanariotizațĭ, ca bunioară, Ștefan-Vodă Racoviță, făceaŭ să ajungă cuțitul la os în carnea saŭ răbdarea orășenilor. La minut se repeziaŭ la clopotnițele bisericelor și îndată, ca într-un concert detunător, clopotele începeaŭ să bălăngăne. Prăvăliile se închideaŭ, se adunaŭ breslele cu starosti lor și plecaŭ, orĭ la Mitropolie să ia pe sus pe Mitropolit, orĭ la vr'un mare boier pămîntean cu milă de obște și cu toțĭ, în buluc mare, vorbind, strigînd, protestînd, veniaŭ la Curtea Domnească. Fanariotul, galben de spaimă, desființa birul saŭ scotea din beciurile Curțeĭ, din pușcăriă, din turnul de pe Poarta de sus, saŭ de sub spătăriă pe boierul saŭ pe neguțătorul închis pe nedrept.

La 1764, Ștefan-Vodă Racoviță închide de odată pe Dudești, Cantacuzinești, Pană Filipescu, Pantazi Cîmpineanu, Grigore Băleanu, Ion Bălăceanu și alțiĭ. Orășeniĭ țineaŭ la aceștĭ boierĭ pămîntenĭ: la minut, decĭ, clopotele, strigăte, zarva ca de obiceiŭ, închid prăvăliile și se reped la Curte. Racoviță rezistă; se încinge luptă sdravănă între Arnăuțiĭ și Turciĭ Domnieĭ și între locuitoriĭ Capitaleĭ. Armata biruește; boieriĭ rămîn închișĭ încă pentru cîtă-va vreme.

Suferințele Capitaleĭ cresc și maĭ mult cu începerea războiuluĭ turco-rus de la 1769-1774. Curtea-Vechiă crapă și se dărîmă mereŭ. Primirea căpeteniilor militare ruseștĭ, exigințele Turcilor, nesăturata lăcomie a oștirilor Caterineĭ II sleiesc cu desăvîrșire puterea și avuțiile nenorociților Bucureștenĭ. Pacea faimoasă de la Cuciuc-Cainargi începe să se negocieze întîiŭ la București, în Curtea Domnească cea vechiă, — s'a trătăluit muchelemeaua până la veleatul 1773 luna Martie, zice cronicarul.

După pace, la 1 August 1774, Bucureșteniĭ aud în orașul lor, eĭ, ceĭ d'intîiŭ în țările romîne, vorbindu-se despre ideia independințeĭ patrieĭ, gonirea funcționarilor grecĭ, plătirea numaĭ a unuĭ tribut cît cel din timpul luĭ Mahomet IV. Peste o sută și maĭ bine de anĭ, strănepoțiĭ Bucureștenilor de la 1774 aveaŭ să vadă realisîndu-se complect independința patrieĭ romîne (Gion).

La 1775, vechiul palat care servise de locuință Domnilor înainte de 1473, străvechia și legendara Curte - Domnească e părăsită de Domniĭ fanarioțĭ. Alexandru Ipsilanti începe la Martie 1775 Curtea-Domnească ot Mihaiŭ-Vodă, în viile bogateĭ mănăstirĭ Mihaiŭ-Vodă, și o sfîr-

şeşte la Noembrie 1776. In timpul clădireĭ nouluĭ palat, Domnul şedea în casele luĭ Nicolae Brîncoveanul.

Tot atuncĭ Ipsilanti face şi chioşcul de la Herăstrăŭ, după moda turcească. Ceva maĭ tîrziŭ, Mitropolitul Filaret făcu chioşcul de la cismelele Filaretuluĭ, chioşc minunat pe care Mitropolitul Dosithie Filitis îl împodobi cu colonete de o rară frumuseţe. Tot în anul 1775 ese la modă poetica pădure de la Sf. Elefterie, plimbarea numită la Cişmeaua-Beizadelelor, în pădurea Cotrocenilor, iar în mahalaua Fîntîna-Bouluĭ, dincolo de viile boierilor Creţuleşti, spre Cuibul-cu-Barză, plimbarea numită «la Cărciuma din pădure». Tot sub Alexandru Ipsilanti se fac şi cele două chioşcurĭ de la mănăstirea Cotrocenilor, chioşcurĭ carĭ, împreună cu casele Egumenuluĭ, alcătuiesc locuinţa de vară a Domnuluĭ fanariot.

Se fac bisericĭ şi bisericuţe în tot decursul sec. al XVIII-lea. Data cînd a început să se podească cu lemne diferitele uliţe marĭ şi cele patru podurĭ ale oraşuluĭ, nu se cunoaşte. Apa Dîmboviţeĭ e bună de băut, dar se maĭ aducea pe olane şi apele de la Creţuleşti, pentru fîntînĭ, ale căror locurĭ se cunoaşte.

Bucureşti se întind mereŭ din cauza mulţimeĭ enorme de Grecĭ, Arnăuţĭ, Bulgarĭ, Ungurĭ, Nemţĭ, carĭ vin de prin Turcia şi de prin alte locurĭ şi se aciolează aci. Comerciul creşte din ce în ce maĭ mult. Incă de la pacea de la Passarovitz (1718) se făcuseră oare-carĭ încercărĭ ca Dunărea să devină un mare drum comercial. Maĭ tîrziŭ, cu teamă şi cu miĭ de precauţiunĭ, neguţătoriĭ romînĭ şi grecĭ aĭ Bucureştilor se pun în relaţiunĭ din ce în ce maĭ numeroase cu Viena şi cu Lipsca, părăsind uşor de tot, — ca să nu simţă Turciĭ, — Constantinopolea de unde înainte aduceaŭ totul.

Braşovul însă continuă a fi marele comisionar al Ţăreĭ-Romîneştĭ, şi maĭ cu seamă al Bucureştilor; unde uliţa Braşovenilor era una din cele maĭ viĭ şi maĭ active, dar drumul Braşovuluĭ, cunoscut încă din secolul al XVI-lea arată vechimea relaţiunilor Bucureştilor cu industrioasa cetate a Coroaneĭ. Brîncoveanul numia în secolul al XVII-lea pe neguţătorul braşovean Dumitru Nona: «prietenul iubit al Domnieĭ mele.»

Trecerile dese ale călătorilor streinĭ prin Bucureşti la Constantinopole, saŭ din capitala Sultanilor spre Viena şi Apus, spre Iaşi şi Petersburg aruncaŭ într'una şi fără cumpăt ideĭ nouĭ, lucrurĭ nouĭ, obiceiurĭ nouĭ. Bucureşteniĭ, cu admirabilul lor spirit de pricepere şi asimilare, prindeaŭ totul şi se folosiaŭ de toate.

Să nu uităm limba franceză, incomparabilul instrument al civilizaţiuneĭ occidentale şi universale. Greciĭ o aduseră puţin cu secretariĭ lor francezĭ, iar Ruşiĭ la 1769—1774 o aduseră mult şi pentru tot-d'auna în ţările romîne. Eĭ nu ştiaŭ greceşte, Romîniĭ nu ştieaŭ ruseşte. Luară limba franceză ca să se înţeleagă, şi făcură aceasta spre cel maĭ mare bine al viitoruluĭ Romînieĭ.

In timpul luĭ Mavrogheni-Vodă, Bucureşti ferb în viforul războaielor. S'ar fi crezut că Beiul de la Bucureşti voia să coprindă Constantinopole. De la Mihaiŭ-Viteazul şi de la primul Grigore-Vodă Ghica (1660-1664 şi 1672—1674), Bucureşteniĭ nu maĭ văzuseră defilînd cu steagurĭ, cu tunurĭ, cu puştĭ, lăncĭ şi alte arme, atîta mulţime de ostaşĭ frumos îmbrăcaţĭ. Un dezertor german învăţă pe ostaşĭ să facă muştră, şi un călugăr francez, răspopit, învăţă pe artilerişti să tragă cu tunul. Bucureşti vedeaŭ acum epoca apelpisiţilor cu Mavrogheni.

Peste treĭ-patru anĭ vine epoca sanchiuloţilor. Revoluţiunea franceză resună adînc la Bucureşti prin Greciĭ şi Romîniĭ carĭ se reîntorc de la Paris, beţĭ de declamaţiunile sonore ale revoluţionarilor din Paris. Boieriĭ şi negustorĭ citesc pe întrecute gazeturile, cu toate popririle Beiuluĭ şi cu toate anatemele Mitropolituluĭ în contra scrierilor revoluţionare şi în contra operilor luĭ Musiu de Volter, cum zicea Ienăchiţă Văcărescu. Să nu uităm pe Nemţiĭ cu coadă (perucă) carĭ vin în Bucureşti cu Prinţ Cobor (Coburg), şi apoĭ pe Ruşiĭ luĭ Suvarov.

Bucureşti coprindeaŭ atuncĭ «în desfătatele sale sînurĭ», zice un martor ocular, «limbele a multor neamurĭ». Uliţele resunaŭ de cîntecele revoluţionare ale Parisuluĭ şi de bătăile, tîrnuelile şi ghionturile extraordinare dintre Nemţiĭ luĭ Cobor şi Ruşiĭ luĭ Suvarov.

Contrastele, maĭ mult de cît curioase, carĭ aŭ fost în toate timpurile una din notele caracteristice ale vieţeĭ oraşuluĭ Bucureşti de cînd el există, contrastele se văzură la finele secoluluĭ al XVIII-lea poate maĭ violente de cît orĭ şi cînd. Eraŭ boierĭ carĭ discutaŭ cu Emile Gaudin, consulul Republiceĭ franceze din Bucureşti, principiele coprinse în «les Droits de l'homme»; eĭ trămiteaŭ luĭ Napoleon Bonaparte o suplică stăruitoare ca să facă şi ţara lor republică, cum făcuse republica

batavă, republica ligurică şi alte republicĭ. Şi maĭ eraŭ boierĭ carĭ făceaŭ curte luĭ Alexandru Moruzi care se uita şaşiŭ, silindu-se şi eĭ să se uite tot şaşiŭ ca Beiul fanariot.

Curtea - Vechiă se dărimă cu totul. Curtea-Nouă de dealul Spireĭ arsese, căcĭ Moruzi la 1795 ordonă se fiă reparată, iar Mihail Şuţu şezuse la 1791 la mănăstirea Sf. Sava. La sfîrşitul secoluluĭ (1798), Hangerliŭ vinde la mezat în bucăţĭ tot locul Curţeĭ-Domneştĭ.

Ast-fel dispare, cu secolul trecut, faimosul palat, vechia Curte-Domnească a Bucureştilor care, cel puţin din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare şi Radu-cel-Frumos, fusese cunoscută de toţĭ Romîniĭ, cîntată în poesiele noastre populare, descrisă de toţĭ călătoriĭ, — martor elocinte în tăcerea-ĭ vorbitoare, martor de piatră şi de cărămidă al tuturor evenimentelor marĭ din istoria nostră naţională.

Cu anul 1800 începe istoria Bucureştilor contimporanĭ.

De la 1800 şi pînă la 1822 oraşul trece printr'atîta încercărĭ încăt nu odată, nu de două, nu de nouă, ci de nouă-zecĭ şi nouă de orĭ, Bucureşteniĭ credeaŭ că a sunat ceasul din urmă al oraşuluĭ lor.

De cîte orĭ, într'aceştĭ nenorociţĭ două-zecĭ şi doĭ de anĭ, nu s'aŭ văzut oraşeniĭ cu mic, cu mare, cu adevărat de la Vladică pînă la opincă, părasind capitala şi apucînd drumul Cîmpulunguluĭ saŭ al Cîmpineĭ ca să treacă la Braşov.

Cîţĭ din Bucureştenĭ nu plecaŭ cu hotărirea de a nu se maĭ întoarce, şi căţĭ nu căutară se 'şĭ vîndă tot şi se plece pentru tot-dauna într'alte ţărĭ, în Italia, în Francia, şi Germania. Relele îĭ înteţiaŭ şi'ĭ bîntuiaŭ cu atîta grozăvie în cît altă speranţa nu maĭ aveaŭ de cît în fugă fără gînd de întoarcere.

Ruşiĭ cu cnutul; Turciĭ cu iataganele; hoardele nedisciplinate ale luĭ Pazvantoglu care de atîtea orĭ deteră să viă şi din fericire nu veniră; Manafiĭ luĭ Ibrahim - Paşa, Cîrjaliĭ şi, după acestia, ţinîndu-se în şir, cutremurile, focurile, ciuma şi holera chinuiră pe rînd oraşul iubit al luĭ Radu-cel-Frumos. Bucureşti aŭ suferit de la 1800 şi pănă la 1822, cît nu suferiseră nicĭ odată de la 1460, de cînd avem primele documente date de Domniĭ Ţăreĭ dintr'înşiĭ.

Şi cu toate acestea, îndată după aşeḑarea lucrurilor şi după venirea luĭ Grigore-Vodă Ghica la Domniă, capitala Ţăriĭ Romîneştĭ iea un sbor din ce în ce maĭ puternic şi care pănă astă-zi nu s'a maĭ oprit.

Fie-care an, de 76 anĭ încoace, a fost însemnat de veselul oraş cu cîte o cruce albă, în semn de bucuriă. De la Grigore - Vodă Ghica, de cînd începe pavarea cu piatră de rîŭ a unora din stradele Bucureştilor, pănă atuncĭ podite cu urşĭ şi cu bîrne, şi de cînd se pun primele felinare pe podul Mogoşoaieĭ, şi pănă azi, cînd avem strade pavate cu lemn şi luminate cu electricitate, Bucureşti aŭ propăşit într'una.

Civilizaţiunea Apusuluĭ a întrat toată în Bucureşti. Grigore-Vodă-Ghica, Regulamentul Organic, Alexandru - Ghica, Bibescu-Vodă, Stirbeiŭ-Vodă, Caimăcămia, Cuza-Vodă, aŭ lucrat pe întrecute se-ĭ dea cît maĭ mult posibil o fisionomiă europeană.

Chiar dinainte de 1821, arhitecţĭ italianĭ clădesc primele case marĭ ale Bucureştilor. Focurile parţiale saŭ generale (ca cel din Marte 1847) contribuiră enorm de mult la aliniarea stradelor; cutremurile, foarte dese în prima jumătate a secoluluĭ nostru, avură de efect zidirea unor case maĭ igienice. Pănă şi răul fu folosit spre bine.

Sfatul orăşenesc, însărcinat după regulamentul organic, cu de aproape băgarea de seamă a intereselor oraşuluĭ, începu lucrările carĭ continuă şi astăzĭ.

In diferitele aliniate ale acestuĭ articol, s'a arătat ce sunt, ce produc, ce consumă Bucureşti la finitul secol. al XIX-lea.

Ne mărginim a constata aci că, din toate capitalele Europeĭ, exceptînd Berlinul, de la războiul franco-german încoace, nu este nicĭ una care să fi întrecut cu lucrările de estindere, de împopulare, de împodobire, într'un timp atît de scurt, capitala Regatuluĭ Romînieĭ.

După unirea şi după mutarea tuturor înaltelor diregătoriĭ şi aşezăminte la Bucureşti, avîntul fu mare; după războiul Independenţeĭ însă el deveni colosal. Bucureşti din 1898 nu sunt de loc Bucureşti din 1868 şi după spusa unuĭ bătrîn Bucureştean din Ceauş-Radu «dacă s'ar scula tata din mormînt şi ar vedea în locul maidanelor şi pădurilor de la Ceauş-Radu, casele cele marĭ şi stradele cele frumoase, el ar jura că ăsta nu maĭ sunt Bucureşti luĭ de odinioară».

Intr'adevăr, calculul s'a maĭ făcut. Un loc mare pe actuala Calea Victorieĭ, un loc mare de puteaĭ osteni calul încurîndu-l pe dînsul, se închiria la 1798 de mănăstirile proprietare (Znagovul, Căldăruşani şi Ţigăneşti) pe cîte 5—6 oca de lumînărĭ de ceară, pe care chiriaşul le aducea la hramul mănăstireĭ. Azĭ, un metru pătrat de pe Podul Mogoşoaieĭ, adică

de pe Calea Victorieĭ, produce într'anumite puncte proprietaruluĭ săŭ suma de leĭ una sută (Gion).

Intr'astfel de proporţie aŭ crescut şi s'aŭ dezvoltat Bucureşti în timp de 76 de anĭ.

Menirea luĭ e: tot înainte!

Flagele, cutremure, incendiĭ, bolĭ. —Asupra Bucureştilor aŭ trecut de nenumărate orĭ biciul cumplit al flageluluĭ şi sabia nemiloasă a vrăjmaşuluĭ. Tot soiul de răzmeriţe, nenumărate cutremure, incendiĭ dese, bolĭ la fiecare deceniŭ, foamete groaznică, ocupaţiunĭ diferite, revoluţiunĭ sîngeroase, aŭ fost partea acestuĭ mult încercat oraş.

Vom înregistra aci în ordinea cronologică cele maĭ marĭ nenorocirĭ ce aŭ dat peste Bucureşti, începînd cu secolul al XVIII-lea:

In vara anuluĭ 1706, Bucureşti fu bîntuit de ciumă şi epidemia seceră grozav printre orăşenĭ. Engel spune că aceasta fu cauza pentru care Constantin Brîncoveanu părăsi oraşul maĭ de timpuriŭ, instalîndu-se la ţară.

In 1718 şi 1719, sub Nicolae Mavrocordat, Bucureşti — ca şi toată ţara — fu bîntuită de foamete şi ciumă; o mare parte din populaţie fu secerată. Fotino zice că în toate dimineţile se găseaŭ pe uliţe oamenĭ morţĭ de foame.

La 1719, sub Const. Mavrocordat, focul arse maĭ tot oraşul.

Tot în anul 1719, în luna Februarie, s'a aprins mănăstirea Cotroceni şi a ars tot învelişul caselor şi al chiliilor.

Tot atuncĭ, spune Cronica luĭ Radu Popescu, «Dacia», dintr'o casă mică şi proastă ce s'a aprins, a fost atîta foc în cît mergînd asupra Curţeĭ Domneştĭ, a ars toate casele, scăpînd numaĭ cele boltite, şi trecînd focul şi peste curte a mers până la margine, arzînd tîrgul, mănăstirele şi casele boereştĭ.

In 1738, în a III-a domnie a luĭ Constantin Mavrocordat, ciuma seceră din noŭ Bucureşti; «aŭ murit atuncĭ (în ţară) de ciumă oamenĭ 30000, i preoţĭ 223, i 3 arhiereĭ».

In 1764, avem de înregistrat revolta boerilor în contra luĭ Ştefan-Vodă Racoviţă. Orăşeniĭ se ridică, trag clopotele şi cer împuţinarea dărilor. Domnitorul îĭ împrăştie cu armata.

In 1769, sub Grigore Ghica III Voevod, intră volintiriĭ ruşĭ sub comanda luĭ Nazarie. Poporul se uneşte cu eĭ şi încep a măcelări pe Turcĭ; chiar Domnul e prins şi trimes la Petersburg.

La 1770, Ruşiĭ intră din noŭ în capitală. Turciĭ sunt bătuţĭ la Văcăreşti de principele Repnin.

In 2 Noembrie 1793, în timpul nopţeĭ, a fost un mare cutremur de pămînt, care ruină cea maĭ mare parte din clădirile vechĭ.

De asemenea ciuma şi foametea făcură multe victime în acest an.

La 15 Maiŭ 1801, sub Mihail Suţu, de frica Cîrjaliilor luĭ Pazvantoglu, maĭ toată populaţia capitaleĭ fugi; 70000 locuitorĭ luară calea Braşovuluĭ.

In 1802 Octombrie 14, sub Constantin Ipsilante, un cutremur înspăimîntător aduse prin zguduirile sale ruina capitaleĭ. Curtea Domnească suferi şi Domnitorul trebui să fie găzduit la mănăstirea Văcăreşti. Turnul Colţeĭ asemenea suferi mult pe urmele acestuĭ cutremur; partea superioară a fost stricată cu desăvîrşire. Inălţimea acestuĭ turn, a fost de 48 metri, iar pătratul de la bază avea 38 metri.

La 28 August 1804, Bucureşti devin prada foculuĭ şi ard în mare parte. Reproducem aci nota interesantă a unuĭ contimporan asupra acestuĭ trist eveniment: «Duminecă la 8 ceasurĭ ziua, tîrgul, buricul Bucureştilor, arzînd toate prăvăliile, i hanul Sf. Gheorghe, i hanul Şerban-Vodă până în zidul hanuluĭ Colţiĭ, şi la vale hanul luĭ Mihaiŭ-Vodă, Sărăria vechiă cu tîrgul Cucului, şi la vale până în casele luĭ Castrişie. Fiind focul până la opt ceasurĭ din noapte, dînd însă puţinică ploae s'a şi potolit. Poate vor fi fost la 2000 prăvăliĭ cu case marĭ şi micĭ şi bolte, şcl. Domnind Constantin Alexandru Ipsilante Vodă». Aşa dar cutremurul de la 1802 şi focul de la 1804, schimbară foarte mult vechia fizionomiă a oraşuluĭ.

La anul 1806 un foc năpraznic a consumat 5—600 case şi prăvăliĭ din Bucureşti. In urma foculuĭ, Const. Vodă Ipsilante a dat mare ajutor bănesc orăşenilor, înlesnindu-ĭ la facerea caselor celor arse şi dînd poruncă să se facă casele la rînd, ca uliţele să iasă drepte.

La 1812, în noaptea instalăreĭ pe tron a Domnitoruluĭ Caragea (12 Decembrie), alt incendiu în Bucureşti. A ars până în temelie palatul domnesc din Dealul Spireĭ. Curtea a fost nevoită a se muta în casa Banuluĭ Ghica, în faţa Sărindaruluĭ, care începea de la casa Slătineanu până în casa luĭ Tache Ghica (fost Hotel Hugues, azĭ hotel Paris din Calea Victorieĭ); iar în dos se întindea până în strada Academieĭ, unde e biserica Sf. Nicolae.

In ziua de 13 Decembrie 1812, se iveşte ciuma în Bucureşti, adusă din Constantinopole de către oameniĭ curţiĭ luĭ Caragea. Ciuma din vremea luĭ Caragea

a rămas vestită; nicĭ odată acest flagel n'a făcut atîtea victime ca atuncĭ. Mureaŭ cîte 300 de oamenĭ pe zi în Bucureşti. Contagiunea era primejdioasă şi violenţa flageluluĭ atît de puternică, că un om lovit de ciumă era privit ca mort şi părăsit. Se instalase cîte un lazaret provizoriŭ la Cioplea şi la Dudeşti.

Boieriĭ şi neguţătoriĭ cu dare de mînă fugiră din Bucureşti, oraşul se pustiise şi se auzea numaĭ vaetele şi gemetele celor bolnavĭ şi în agonie.

Abia după un an, boala a început a se domoli şi lumea a se readuna în oraş.

Revoluţia luĭ Tudor din 1821, băgă spaima între locuitoriĭ oraşuluĭ.

Aricescu ne spune că atuncĭ boieriĭ marĭ şi micĭ şi toţĭ locuitoriĭ oraşuluĭ, îngroziţĭ de venirea luĭ Tudor şi Ipsilante, fugiră din oraş spre a se ascunde uniĭ pe la mănăstirile din jurul Bucureştilor, alţiĭ pe la moşiĭ, alţiĭ pe la oraşele de sub munţĭ, alţiĭ se refugiară în Austria.

Prăvălile negustorilor şi casele boerilor eraŭ închise, pîinea şi carnea lipseaŭ, banĭ nu se maĭ găseaŭ, capitala părea pustie, pe strade se vedeaŭ numaĭ vagabonzĭ.

La 1831 Bucureşti sunt bîntuiţĭ de holeră; aŭ murit 2169 de oamenĭ în Bucureşti, şi anume din:

Vopseaua galbenă, 580; verde, 522; roşie, 161; albastră, 418; neagră, 488.

In 1837, Bucureşti, în urma unor ploĭ torenţiale şi neîntrerupte, sunt inundaţĭ.

In 1838 s'a întîmplat un violent cutremur, cutremur care s'a întins peste toată ţara.

Vodă-Ghica a adus, imediat după nenorocire, pe un învăţat geolog, prof. Schüller din Saxonia care a studiat structura geologică a ţăreĭ cît şi cauzele probabile ale cutremuruluĭ.

In 1847 avem de notat cel maĭ mare incendiŭ, de care a fost bîntuit Bucureştiul.

In noaptea de Paşte, 23 Martie, a izbucnit un groaznic foc, arzînd părţile cele maĭ populate ale oraşuluĭ. Focul a continuat şi a doua zi.

Era într'o flacără: Vergu, Lucacĭ, Udricanĭ şi Delea. Aŭ ars 13 mahalale şi următoarele bisericĭ: Sf. Dumitru, biserica Domnească din Curtea-Veche, Sf. Anton, Bărăţia, Sf. Gheorghe Vechiŭ, Sf. Gheorghe-Noŭ, Sf. Mina din mahalaua Stelea, Vergu, Udricanĭ, Lucacĭ, Ceauş-Radu şi Sf. Ştefan.

Spaima şi sărăcia fu mare printre locuitorĭ. Veni la faţa loculuĭ Domnitorul Bibescu şi mîngăiă pe ceĭ atît de greŭ încercaţĭ.

In acea zi se convocă un mare sfat la Curte, la care luară parte, sub preşidenţia Domnitoruluĭ Bibescu, Mitropolitul şi cu sfatul extraordinar.

In urma acesteĭ consfătuirĭ, Vodă Bibescu porunci a se da din casele obşteştĭ următoarele sume:

Mitropolia şi Episcopiile, a patra parte din venitul lor pe un an, ceea ce făcea aproximativ suma de 500000 leĭ; Casa Centrală, suma ce va rămîne disponibilă după întîmpinarea cheltuelilor hotărîte pentru casele făcătoare de bine, aproximativ 200000 leĭ; Mănăstirile închinate, îndoită zeciuială din venitul lor pe un an, 700000 leĭ; Casa visterieĭ din § rezerveĭ, 300000 leĭ; leafa pe o lună a tutulor amploiaţilor civilĭ şi militarĭ de la 300 leĭ în sus, 300000 leĭ; din rezerva caselor magistraturilor tuturor oraşelor Principatuluĭ, 200000 leĭ. In total 2200000 leĭ. Aceste sume fură împărţite la ceĭ atinşĭ de nenorocire, pentru a'şĭ reclădi casele.

Domnitorul Bibescu a dat din casa sa particulară o sumă de 200000 leĭ, în afară de 30000 fr. daţĭ maĭ tîrziŭ. Sultanul Abdul-Medjid a trimes darurĭ în banĭ, de asemenea şi Impăratul Rusieĭ. Darurile lor se urcară la suma de 100000 leĭ.

In acelaşĭ timp Vodă-Bibescu făcu apel la populaţiunea ţăreĭ spre a veni în ajutorul incendiaţilor, numind o comisiune, pentru a primi subscripţiile, compusă: pentru partea boerească din Logofeţiĭ Emanoil Băleanu, Ioan Filipescu şi Clucerul G. Marcovicĭ; iar pentru partea neguţătorească de Clucerul Opran, Hilel Manoach, Pitarul M. Califaru, Cerlenti, Xanto şi Ioan Ghermani.

Tot în acest scop s'a numit o comisie de catagrafie care să adune «ştiinţele cele maĭ temeinice şi nepărtinitoare» de toţĭ aceia carĭ aŭ fost bîntuiţĭ de grozavul foc.

In acelaşĭ timp, Domnitorul Bibescu aflînd că uniĭ neguţătorĭ de materialurĭ de clădirĭ vor a specula cu nenorocirea obşticĭ, a dat ordin ca nimenĭ să nu ridice preţurile materialelor, căcĭ alt-fel îĭ va pedepsi aspru «căcĭ nicĭ o pravilă nu iartă asta».

De asemenea lucrătoriĭ n'aŭ fost îngăduiţĭ a urca preţurile de muncă.

Incet-încet toate cuartierele s'aŭ rezidit şi reparat, afară de bisericile Sf. Mina, din mahalaua Stelea şi Sf. Anton, din piaţă.

In 1854 a fost de asemenea o epidemie de holeră.

In 1866 şi 1873, Bucureşti aŭ

maĭ fost iarăşĭ bîntuiţĭ de aceastā boalā.

La 1892, Octombrie în 2, a fost un cutremur, care a durat 30 secunde.

Imprejurimile Bucureştilor. — *Satele.* — In imediata împrejurime a Bucureştilor se numără:

La N. Băneasa, sat, în apropierea căruia se află un hipodrom al societăţeĭ Jockey-Club. In Aprilie şi Septembrie, maĭ cu seamă în zilele de Duminică, se fac aci alergărĭ de caĭ cu premiĭ. E foarte vizitat în zilele de curse, cînd se pune la dispoziţia vizitatorilor trenurĭ speciale. Primăria este pe cale a cumpăra pădurea de la Băneasa pentru a o transforma în parc municipal public.

De Băneasa ţin şi satele: Herăstrăul, Plumbuita, Floreasca şi Teiul, locurĭ unde vin Bucureştenii, maĭ cu seamă în zilele de serbătorĭ, să petreacă. Aceste sate sunt situate pe lîngă heleştae, din carĭ se pescuesc racĭ şi peştĭ.

In Sulzer găsim următoarea descriere a Herăstrăuluĭ, aşa cum a fost în vechime:

«La Herăstrăŭ (care poartă această numire după un herăstrăŭ mecanic ce era aşezat acolo), Domnitorul Alexandru Ipsilante a ordonat a se construi aproape de lac (heleşteŭ) o casă de petrecere de lemn în gustul turcesc care servă cu atît maĭ bine de plimbare obicinuită nobilimeĭ Bucureştilor, cu cît depărtarea eĭ este de abia o oră de suburbiile acesteĭ reşedinţe princiare. Heleşteul de lîngă această casă de plăcere e întins, foarte limpede şi are în mijloc o mică insulă împrejurul căreia Doamna, însoţită de damele curţeĭ, obicinueşte a se preumbla într'o şaică saŭ luntre mare, şi în resunetul melodiilor turceştĭ, care plac cu deosebire şi mişcă inima Grecilor şi maĭ ales a sexuluĭ frumos al acesteĭ naţiunĭ».

Ceva maĭ la N. de Băneasa se află situat satul Grefoaicele, fosta proprietate a d-luĭ avocat Aristid Pascal. Moşia Grefoaicele a fost împărţită de proprietarul eĭ în loturĭ micĭ, pe carĭ le-a vîndut cu uşurinţă de plată la diferiţĭ locuitorĭ din Bucureşti, căutînd cu modul acesta a fonda un orăşel noŭ de lucrătorĭ, Bucureşti-Noĭ, în genul celor din jurul Vieneĭ şi al Parisuluĭ. Aŭ început deja a se clădi case, vile cu grădinĭ spaţioase. Pentru ca lucrările să meargă maĭ repede s'a constituit o societate financiară cooperativă, care a şi început operaţiunile eĭ.

La N.-E. e Colentina, unde e şi spitalul cu acelaşĭ nume; Mărcuţa, unde e ospiciul de nebunĭ şi Pantelimonul, unde e un ospiciŭ de infirmĭ.

La S.-E., vine Văcăreşti, unde se află închisoarea cu acelaşĭ nume (Vezĭ § Criminalitatea).

La S. Măgurele, proprietatea familieĭ Oteteleşanu, o localitate ceva maĭ depărtată de Capitală, care odinioară era foarte vizitată pentru parcul eĭ imens şi bine îngrijit, în mijlocul căruia se află un lac, pe care se puteaŭ face preumblărĭ cu barca. Astă-zĭ fiind donată Academieĭ Romîne, aceasta a instalat acolo un institut de fete, întreţinut din fondul donatorilor.

La V. vin localităţile Ciurelul, Crîngaşi, Ţigănia, Chiajna, etc.

Mănăstirĭ. — In jurul Bucureştilor se află maĭ multe mănăstirĭ, şi anume:

Mănăstirea Cernica la Est este depărtată de o oră de Bucureşti. Ea se află aşezată pe două insule din lacul Colentina. Mănăstirea Cernica a fost fundată de marele Vornic Cernica Ştirbeiŭ şi s'a populat în scurt timp; astă-zĭ este una din cele maĭ marĭ chinoviĭ de călugărĭ ale ţăreĭ romîneştĭ şi locul de înmormîntare pentru creştiniĭ maĭ evlavioşĭ din capitală. Intre bisericile sf. Gheorghe şi sf. Nicolae se află un heleşteŭ.

Depărtare de o oră de la această mănăstire şi două de Bucureşti se află la N.-E. mănăstirea Pasărea, chinovie de călugăriţe. Mănăstirea Pasărea se află situată pe lacul Pasăreĭ. Ea a fost zidită la anul 1813 de Timoteĭ, Arhimandritul Cernicăĭ. Monahele de aci se îndeletnicesc pe lîngă cele bisericeştĭ şi cu lucrul mîinelor, făcînd mohairurĭ şi diferite pînzeturĭ.

Mănăstirea Ţigăneşti, se află situată la N. de Bucureşti şi la o distanţă de treĭ ore. Mănăstirea Ţigăneşti e una din cele maĭ marĭ chinoviĭ din ţară. Aşezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Bălteni, are în faţă o pădure deasă. Poziţiune frumoasă. Ea a fost fundată la anul 1812 de stariţul mănăstireĭ Căldăruşani, Dosoteiŭ şi cu ajutorul d-lor Radu Golescu, G. Florescu şi alţiĭ. Maĭ înainte-vreme această mănăstire era locuită de monahĭ şi avea o mică biserică de lemn de bîrne, care a dus-o la satul Amarul, de lîngă Mizil, unde există şi azĭ. Acum mănăstirea este locuită de maicĭ, care pe lîngă serviciul bisericesc se maĭ îndeletnicesc şi cu lucrul de mînă, făcînd covoare, pînzeturĭ, etc.

Depărtare de patru ore de Capitală, la Nord, se află mănăstirea de monahĭ Căldăruşanĭ, aşezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Căldăruşani ce se formează la întîlnirea cu pădurea Vlăsieĭ. Ea era

până în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab un loc de schivnicie și de scăpare al Romînilor din satele învecinate; pe atuncĭ avea numaĭ o mică bisericuță și cîțĭ-va pustnicĭ.

La anul 1638, Mateiŭ Basarab, după un războiŭ ce a avut cu Vasile Lupu, din care a eșit învingător, a fundat biserica și cetatea. Mănăstirea s'a populat și a fost în maĭ multe rîndurĭ un loc de adăpost pentru populația Bucureștiuluĭ. Situația acesteĭ mănăstirĭ este pitorească. In vechime era situată pe o insulă formată de un lac, apoĭ înconjurată de vestita pădure a Vlăsieĭ, așa că mănăstirea de și e cîmpeană, cu toate acestea rivalizează cu cele de munte prin poziţiune. Aci a fost alt-dată un focar de literatură romînească. Grigorie Mitropolitul, înainte de alegere trăia în această mănăstire ca simplu Diacon, ocupîndu-se cu traducerea de cărțĭ bisericeștĭ în limba națională.

Mănăstirea Samurcășești se află în comuna Ciorogîrla-Dîrvari în apropiere numaĭ de o oră de Capitală. La spatele mănăstireĭ trece rîul Ciorogîrla. Ea a fost fundată la anul 1808 de către Vornicul Constantin Samurcaș și soția sa Zinca. Se află aci acum ca stariță monaha Sofia Eliade-Rădulescu, fiica luĭ Eliade-Rădulescu.

Mănăstirile acestea sunt vizitate mult de Bucureștenĭ, maĭ cu seamă în timpul vereĭ.

Bibliografie. — C. Alessandrescu, *Dicționar geografic al jud. Ilfov*, 1892.

G. Assan, *Cestiunea iluminatuluĭ capitaleĭ*, 1894.

Joseph Bauscher (souffleur), *Almanach du Théatre de Bucarest*, pour le nouvel an 1835.

Mihail Belador, *Istoria Teatruluĭ*, 1896.

Berindeiŭ, *București*, publicat în «Revista romînă», 1862.

M. M. Berthelot, etc., *La Grande Enciclopédie*, (articolul București).

Gheorghe Bibescu, *Domnia luĭ Bibescu*, 1894.

Const. St. Bilciurescu, *Guide de Bucarest*, 1897.

(Col. Vlad. Blaremberg), Anuarul Principatuluĭ Țăriĭ Romîneștĭ, 1842 (partea relativă la București).

Brockhaus, *Konversations - Lexikon*, 1893. (Articolul București).

Carmen Sylva, *Bucarest* (în «Les Capitales du monde»).

N. St. Cucu, *Proect pentru distribuția apeĭ în oraș*, 1887.

N. Cuțarida, *Plan în relief al orașuluĭ București*, 1897.

Depozitul de rezbel, *Planul împrejurimilor București*, (fără dată).

Dr. Corneliŭ Diaconovich, *Orașul București*, articol retipărit din «Enciclopedia romînă», 1898.

Dim. Frunzescu, *Dicționar topografic și statistic al Romînieĭ*, 1872.

Carol Göbl, *Anuarul Bucureștilor* pe 1897—98.

Alexander F. Heksch și Vladimir Kowszewicz, *Illustrirter Führer durch die Ungarischen, Ost-Karpathen, Galizien, Bukowina und Rumänien*, 1892 (cu un plan al Bucureștilor, diferite vederĭ și o descriere).

Stef. C. Hepites, *Observațiunĭ meteorologice în București*, pe anul 1896.

— — *Determinarea înălțimeĭ barometruluĭ Instit. Meteorologic, la Herăstrăŭ* 1886.

— — *Clima Bucureștilor*, 1885.

N. I. Idieru, *Istoria artelor frumoase*, 1898 (partea relativă la istoria școaleĭ de bele-arte și a conservatoruluĭ de muzică și declamațiune din București).

Gh. Ionescu, *Spicuirĭ din arta tipografieĭ*, (lucrare inedită).

G. I. Ionnescu-Gion, *București în timpul Revoluțiuneĭ franceze*, 1891.

— — *La Presse roumaine*, publicat în revista franceză «Revue des Revues», 1896.

— — *București pînă la 1500*, 1898.

— — *Dîmbovița bucureșteană*, articol publicat în revista «Tinerimea romînă», 1898.

— — *Istoria Bucurestilor*, lucrare inedită.

Locot. Jigurtu, *Planul de la Cernica la Mărcuța* (desemn f. d.).

Dr. Hans Kraus, *Rumänien und Bucarest*, 1896.

A. L. *Bucarest, Manuel du Voyageur*, 1879.

Grigore I. Lahovari, *Cîte-va etimologiĭ geografice romîne*, în «Buletinul Societățiĭ geografice romîne» 1886.

Pierre Larousse, *Grand Dictionnaire universel du XIX-me Siècle*, (articolul București).

E. Levasseur, *L'Europe*, (moins la France), 1890.

Ion P. Licherdopol, *București*, 1889.

Meyers *Konversations-Lexikon*, 1894, (articolul București).

Ministerul financelor, *Budget general de veniturĭ și cheltuelĭ* pe exercițiul 1898—99.

Gh. Moceanu, *Memoriile mele*, 1895. (Partea relativă la sport).

M. G. Mumuianu, *Plan perspectiv al orașuluĭ București*, 1895.

Preotul Grig. Musceleanu, *Monumentele străbunilor*, 1873.

Papadopol-Calimah, *Istoria fondăreĭ orașuluĭ București*, 1882.

Major D. Papazoglu, *Calendar pe anul 1869* (cu planul capitaleĭ București).

— — *Călăuza saŭ conducătorul Bucureștiuluĭ istoric și pitoresc*, cu planul capitaleĭ, 1871.

— — *Harta caleĭ ferate din București la Giurgiŭ*, 1871.

— — *București, capitala Romînieĭ*, (plan), 1871.

Locotenent-Colonel Papazoglu, *Istoria Bucureștilor*, 1892.

Dim. Penescu, *Memoriŭ asupra apelor feruginoase de la Văcărești*, 1873.

Sub-locot. Pontbriant, *București-Slobozia-Clinceni*, (plan topografic, f. d.).

Primăria comuneĭ București, *Dările de seamă*, pe aniĭ 1894—95, 96—97 și 97—98.

— — *Anuarul statistic al orașuluĭ București*, pe aniĭ 1895 și 1896.

— — *Raport asupra chestiuneĭ apeĭ*, 1895.

Elisée Reclus, *Nouvelle géographie universelle*, 1890.

Locot. C. B. Segărceanu, *Itinerarul drumuluĭ de la București spre Chitila*, 1873.

— — *Itinerarul drumuluĭ de la București*, trecînd prin Jilava, Vidra, ducîndu-se la Tîrgul-Vesteĭ (o foae manuscript, în biblioteca Mareluĭ Stat-Major).

D. P. Sesquières și Gr. Cerchez, *București* (planul orașuluĭ), 1883.

Chr. D. Staicovicĭ și F. Robin, *Statistica romînă*, 1898.

Franz Ioseph Sulzer, *Grundriss der Haupstadt Bukarest in der Vallachei*, 1781, plan al orașuluĭ București, în «Geschichte des Transalpinischen Daciens, etc.»

Grigore Tocilescu, *Istoria Bucureştilor*, articol publicat în revista «Tinerimea romînă» 1898.
— — *Istoria Romînă*, 1894.
V. A. Urechiă, *Istoria Şcoalelor*, 1892.
— — *Istoria Romînilor*, 10 volume, 1891—98.
Varino, Guides-Album, *Roumanie*, 1896.
Sub-locot. Zosim, *Recunoaşterea militară a drumuluĭ de la bariera Filaret la satul Jilava*, (f. d.).
*** *Apele Bucureştilor şi Proectul Radu*, 1898.
*** *Itinerarul drumuluĭ de la Bucureşti* la satul Popeşti-Sîrbĭ (în biblioteca Mareluĭ Stat-Major).

Bucureşti (Gara-de-Nord), *staţie* de dr. d. f., jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, com. Bucureşti, departe de staţia Chitila de 9.5 kil. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 76^{m},14. (Vezĭ cuvîntul Bucureşti, § Mijloace de comunicaţie).

Bucureşti (Filaret), *staţie* de dr. d. f., jud. Ilfov. (Vezĭ Filaret).

Bucureşti, *sat*, în partea de S. a comuneĭ Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, aşezat pe malul Prutuluĭ, pe o suprafaţă de 245 hect. 60 ariĭ. Are o populaţie de 71 fam. cu 247 suflete, din carĭ 58 contribuabilĭ.

Bucureşti, fost *sat* în jud. Ilfov, în secolul al XVI-lea. In arhivele Mitropolieĭ de Bucureşti (Condica relativă la jud. Ilfov) se găseşte un act din 12 Martie 1580, prin care Calotă, postelnicul şi jupîneasa sa Caplea daŭ luĭ Dragomir Vornicul satele Clejani, Vălcăneşti, *Bucureşti*, Ciumeşti şi Salcia.

Bucureşti, fost *sat*, jud. Tecuciŭ, situat la vre-o 3 kil. spre S. de Nicoreşti, în partea de E. a Tecuceluluĭ. Nu se ştie din ce cauză s'a desfiinţat. Parte din locuitorĭ sunt în Nicoreşti, iar parte în satele vecine. Astăzĭ este pămînt arabil, proprietatea d-luĭ Iancu Corban.

Bucureşti, fost *sat* pe apa Vedeĭ, în jud. Teleorman, despre care ne vorbeşte un hrisov din secolul al XVII-lea al Mitropolieĭ de Bucureşti (Condica No. 5) ca fiind moşia vel-comisuluĭ Bunea Grădişteanu.

Bucureşti, fost *sat* în jud. Vîlcea, de care pomeneşte un hrisov de la 1392 al mănăstireĭ Cozia.

Bucureşti, *numire* vechie a *cătunuluĭ* Erculeşti, com. Vîlcele, jud. R.-Sărat.

Bucureşti, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, pe teritoriul com. rur. Balta; aci se povesteşte că a fost cîrciuma luĭ Şerban-Vodă. In acest loc s'aŭ găsit banĭ şi arme îngropate.

Bucureşti, *deal*, în com. rur. Băseşti, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Bucureşti-Micĭ, *tîrguşor*, (v. Buhuş, tîrg în comuna Buhuş, pl. Bistriţa, jud. Neamţu).

Bucuri, *deal*, în jud. Muscel, la Vest de comuna Conţeşti, plasa Argeşelul, care domină valea Argeşeluluĭ. Acest deal cade între rîul Argeşel şi com. Ţiţeşti.

Bucuroasa, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa, com. rur. Bucura.

Bucuruluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernăteşti, continuîndu-se din dealul Triesteniculuĭ.

Buda, *com. rur.*, pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, aşezată în valea Bistriţeĭ. Se mărgineşte la Est cu teritoriul com. Racova, de care se desparte prin rîul Bistriţa; la N. cu rîul Bistriţa, care o desparte de com. Buhuş, jud. Neamţul; la V. cu com. Blăgeşti; iar la S. cu Slobozia-Luncanĭ.

Comuna este udată de pîrîul Prăjoaia, care se varsă în pîrîul Gîrla-Moareĭ, de pe dreapta Bistriţeĭ. Această comună s'a deslipit din com. Blăgeşti. (In «Statistica» din 1874 se găseşte unită cu Blăgeşti).

Totalul pămînturilor de cultură este 248.82 de hectare.

Două sate o alcătuesc: satul Buda, situat pe malul drept al Bistriţeĭ şi cătunul Şipotele, la apusul săŭ.

Comuna are 309 case; o singură biserică, ruinată însă, aşa că nu se oficiază în ea, situată în satul Buda, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 8 cîrciumĭ.

Populaţiunea se compune din 1330 suflete, aparţinînd la 309 familiĭ romîne şi 5 de Evreĭ. După naţionalitate se deosebesc în 1317 Romînĭ şi 13 Evreĭ, toţĭ de protecţiune romînă.

Se găsesc: 600 agricultorĭ, 91 meseriaşĭ, 2 comercianţĭ, 6 cu profesiunĭ libere şi 60 muncitorĭ.

Ştiŭ a citi şi scrie numaĭ 9 persoane; restul de 1321 nu ştiŭ carte.

Animale sunt: 19 caĭ, 522 vite cornute, 28 porcĭ şi 107 oĭ, carĭ aparţin la 7 proprietarĭ şi care aŭ produs în 1891 214 kgr. lînă amestecată. Sunt 16 stupĭ de albine, care daŭ anual 61968 kgr. miere şi 20656 kgr. ceară.

După budgetul pe 1891—92, veniturile comuneĭ sunt de 4845 leĭ, 94 banĭ; iar cheltuielile de 2768 leĭ, 60 banĭ.

Teritoriul comuneĭ are o în-

tindere de 464.75 hectare. Nu se află pe dînsul nicĭ o proprietate mare. Pădurĭ marĭ nu sunt, ci numaĭ crîngurĭ.

Reşedinţa comuneĭ se află la o depărtare de 21 kil. de Bacăŭ, de 5 kil. de Gîrleni, reşedinţa plășeĭ, și se găsește pe calea vecinală-comunală Valea-luĭ-Ion-Podul-Lespezĭ, dimpreună cu Blăgești. Se află depărtată cu 7 kil. de Blăgești și cu 11 kil. de Slobozia-Luncanĭ.

Buda, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Herţa, la 6 kil. de Herţa, reşedinţa plășilor Herţa și Prutul-d.-s., și la 38 kil. de Dorohoiŭ, formată din satele: Buda-Mare, Buda-Mică, Mihoreni-Stavrat, Mogoșești, Pasatul și Slobozia, cu reședinţa primărieĭ în satul Buda-Mare. Are o populaţie de 667 fam. cu 2655 suflete. Are 7 bisericĭ, deservite de 1 preot, 5 cîntăreţĭ și 6 palamarĭ; o școală, cu un învăţător și 50 elevĭ; 978 hect. pămînt sătesc; 2455 hect. cîmp a proprietăţeĭ, cu 12384 hect. 85 ariĭ pădure; 2 iazurĭ și 28 și jum. pogoane vie.

Budgetul în 1889—90 era la veniturĭ de leĭ 4266, și la cheltuelĭ de leĭ 4266.

Vite marĭ albe cornute sunt 1559, oĭ 388, capre 1, caĭ 277, porcĭ 572; stupĭ 299.

Buda, *com. rur.*, în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, pe pîrîul cu acelașĭ nume. Șĭ-a luat numele de la pîrîul Buda.

Este așezată în partea vestică a judeţuluĭ, la 20 kil. spre N.-V. de R.-Sărat, și în partea răsăriteană a plaiuluĭ, la 7 kil. spre S.-E. de com. Dumitrești, reşedinţa plaiuluĭ. — Comunele învecinate sunt: Dedulești, la 5 kil.; Dănulești, la 3 kil.; Pandoși, la 8 kil.; Valea-Sălcieĭ, la 9 kil.

Se mărginește la Est cu com. Dănulești, de care se desparte prin rîul Rîmnicul-Sărat; la Nord cu Dumitrești, de care se desparte prin dealul Gorunuluĭ; la S. cu Dedulești, de care e despărţită prin dealul Poiana-Păruluĭ.

Este din regiunea dealurilor, brăzdată la Nord de dealurile Gorunuluĭ, Cătăuţul; la Vest de dealurile Dorul, Mîţa, al-Feruluĭ, Piscul-Tauruluĭ, Poiana-Păruluĭ; la S. de Dealul-Deduleștilor.

Rîurile carĭ o udă sunt: Rîmnicul-Sărat la E. și afluenţiĭ săĭ: Cătăuţul, Valea-Largă, unită cu Buda și Valea-Rea.

Cătunele carĭ o compun sunt: Buda, reşedinţă, Mucești, la Nord, Toropălești, la Est.

Suprafaţa comuneĭ este de 3500 hectare, din carĭ 50 hect. vatra satelor, 1510 hect. ale locuitorilor, 1930 ale proprietăţeĭ private.

Populaţia este de 441 familiĭ, cu 1777 suflete din carĭ: 862 bărbaţĭ și 915 femeĭ; după starea civilă: 882 căsătoriţĭ, 775 necăsătoriţĭ, 70 văduvĭ; după instrucţiune: 17 știŭ carte; toţĭ sunt Romînĭ.

In comună este o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în 1827 de Mihail Despu și soţia sa, cu preoţiĭ Ion Stanciu, Mihail Neculaĭ și locuitorĭ; are 17 pogoane pămînt; 1 preot, 1 cîntăreţ și 1 paracliser.

Comuna are o școală de băeţĭ, fondată în 1828 de comună, cu 1 învăţător și cu 41 elevĭ înscrișĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră, terenul fiind pietros, muntos și puţin propriŭ agriculturiĭ. In ce privește cultura pămîntuluĭ, comuna are: 680 hect. arabile, 250 hect. imaș, 960 hect. pădure, 244 hect. viĭ, 950 hect. fîneţe și 357 hect. neproductive.

Locuitoriĭ aŭ 19 plugurĭ, 1 moară cu apă; 2132 capete de vite, din carĭ: 570 boĭ, 220 vacĭ, 50 caĭ, 1000 oĭ, 40 capre și 252 rîmătorĭ. Lemnăria și rotăria sunt micile industriĭ ale locuitorilor. Sunt în comună 1 cojocar, 1 potcovar, 3 măcelarĭ, 1 boiangiŭ și 6 rotarĭ. Comerţul este activ și constă în import de coloniale, instrumente agricole și în export de vin, vite, cereale și obiecte de dogărie. Transportul se face prin gara Sihlea, la 18 kil. spre E. Sunt 7 comercianţĭ (1 străin), apoĭ 3 băcanĭ și 6 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: 1. calea judeţeană ce pleacă din orașul Rîmnicul-Sărat, trece prin Băbeni-Deduleștĭ și comună, și se duce la Dumitrești-Chiojdeni-Jitia; 2. spre Dănulești; 3. spre Valea-Sălcieĭ.

Contribuabilĭ sunt 462. Veniturile sunt de 3326 leĭ 99 banĭ, iar cheltuelile de 2927 leĭ 79 banĭ.

Buda, *com. rur.*, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ, compusă din cătunele: Brătoaia, Buda, Dănăilă, Putinele, Salahorul și Fărcașul. E situată pe Valea-Zeletinuluĭ, la o distanţă de 84 kil. de Tecuciŭ și la 5 kil. de reşedinţa plășeĭ (tîrgul Stănișești).

Are o populaţie de 1391 suflete, din carĭ 372 capĭ de fam., 303 contribuabilĭ, locuind în 435 case. Străinĭ sunt 25, Evreĭ.

Comuna are o suprafaţă de 2340 hect. 91 ariĭ, din care 1305 pămînt arabil și 472 hect. și 72 ariĭ pădure, — din care 385 hect. și 72 ariĭ sunt ocupate de pădurea statuluĭ, — 107 hect. acoperite cu viĭ și 100 hect. și 96 ariĭ vatra satuluĭ.

Statul are 443 hect. pămînt arabil.

Terenul acesteĭ comune este, în mare parte, acoperit cu dea-

lurĭ și pădurĭ; aceste din urmă ocupă culmea și coastele dealurilor. Partea despre E. Zeletinuluĭ este maĭ productivă, fiind compusă din pămînt argilos, cea de V. este neproductivă din cauza pămîntuluĭ clisos. — Valea-Zeletinuluĭ este productivă în fînețe.

Ocupația de căpetenie a locuitorilor este: agricultura, creșterea vitelor și cultura vieĭ; parte dintr'înșiĭ se ocupă și cu dogăria, rotăria, cizmăria, etc.

In comună se află o moară de foc făcută în 1892.

Comerțul constă în exportul produselor agricole și al vinuluĭ în orașele Bîrlad, Băcăŭ și tîrgul Podul-Turculuĭ.

Loc. aŭ: 322 boĭ, 318 vacĭ, 17 taurĭ, 160 caĭ, 50 epe, 5 armăsarĭ, 767 oĭ, 100 capre, 200 porcĭ; 270 stupĭ.

Comuna are 2 școlĭ. Una se află în s. Buda, avînd un local anume făcut pentru școală și datînd din anul 1869. Se frecuentă de 34 copiĭ (32 băețĭ și 2 fete), din numărul de 115 (59 băețĭ și 56 fete) în vîrstă de școală. A doua este în satul Putinele, și datează din anul 1892. Se frecuentă de 28 copiĭ (25 băețĭ și 3 fete), din numărul de 68 copiĭ (53 băețĭ și 25 fete) în vîrstă de școală

Știŭ carte 186 bărbațĭ și 24 femeĭ.

In această com. se află 2 biserici: una făcută din lemn de stejar la 1800 și cea din cătunul Buda, zidită la 1810, Iulie 4. Sunt întreținute de poporenĭ și sunt deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Cîrciumĭ sunt 9; în cătunul Buda este și o băcănie.

Se crede că numele acesteĭ comune ar veni de la unul, Budeanul, primul locuitor care a venit din Buda-d.-j. (com. Corbița), cam pe la 1750, și cu alțĭ locuitorĭ s'a așezat în Valea-Zeletinuluĭ, formînd satul Buda, de unde șĭ-a luat numele și comuna. Locuitoriĭ sunt în mare parte răzeșĭ, iar restul clăcașĭ.

Se mărginește la N. cu com. Colonești, la S. cu com. Răchitoasa, la E. cu com. Avrămești și Lălești (jud. Tutova), care servesc și ca limită între jud. Tecuciŭ și Tutova, la V. cu com. Stănișești. Com. are forma unuĭ trapez; laturea de E. este formată de dealul Tutova, cea de V. de Dealul-Dobrotforuluĭ; cele-l'alte laturĭ sunt formate de liniĭ convenționale.

In partea de V. a com., pe zarea Dobrotforuluĭ, se află o urmă de șanț, cu o suprafață de 512 m. p. Această localitate, care se numește Cetățuia, era înconjurată de pădurĭ priincioase pentru apărare.

Buda, *sat,* pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacăŭ, reședința comuneĭ cu același nume. Se află așezată nu departe de malul drept al Bistrițeĭ. Are 170 case; o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Capĭ de familie sunt în număr de 169, sufl. 563, printre carĭ 7 Evreĭ. Cîrciumĭ sunt 4. Animale: 14 caĭ, 279 vite cornute, 23 oĭ și 14 porcĭ.

Buda, *sat,* din com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, situat pe o vale, în marginea pădureĭ, spre S.-V. de satul Brăești. Are 54 fam. saŭ 321 loc. linguratĭ și ursarĭ locuind în niște bordee.

Numărul vitelor este de 81 capete, din carĭ: 28 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 34 oĭ și 14 rîmătorĭ.

Buda, *sat,* reședința com. rur. Buda-Prisicenĭ, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Cade la V. de București, pe malul stîng al rîuluĭ Argeș. Aci este un pod de vase, de la care se percepe taxă. Iarna pe înghețurĭ comunicația este întreruptă și locuitoriĭ ocolesc, spre a trece, pe la Malul-Spart. Corpurile legiuitoare aŭ votat de curînd construcția unuĭ pod între Buda și Mihăilești, pe calea București-Alexandria, alocînd pentru acest scop în budget 870000 leĭ.

Satul se întinde pe o suprafață de 510 hect. și are o populație de 830 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Intre Valea-Cornetuluĭ și Buda, locuitoriĭ în special se ocupă cu cultura tutunuluĭ, cartofilor și usturoiuluĭ. Eĭ sunt mult aplicațĭ spre comerț. Maĭ nu e tîrg în țară necunoscut de eĭ.

Din teritoriul satuluĭ, d-na Frederica Paleologu și d-l M. Xanto aŭ 98 hect. și locuitoriĭ 412 hect. Se cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sfințiĭ Impărațĭ, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; precum și o școală mixtă frecuentată obicinuit de 26 elevĭ și 2 eleve, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1080 leĭ, iar com. 830 leĭ. Localul s'a construit de județ în anul 1887 și costă 6473 leĭ.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 455 și al celor micĭ de 429.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Pentru apărarea satuluĭ de inundațiĭ, locuitoriĭ aŭ făcut în dreptu-ĭ zăgazurĭ.

Buda, *sat,* în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, cătunul de reședință al com. Buda, așezat la mijloc pe pîrîul Buda, de unde șĭ-a luat numele. In vechime se numea Buda-Vechiă. Are 500 hect., și o populație de 262 fam., cu

1021 suflete, din carĭ 281 contribuabilĭ, 14 știŭ carte. In sat e o biserică și o școală.

Buda, *sat,* în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, lîngă satul Bozieni. Populația acestuĭ sat este de 21 capĭ de familiĭ, 109 loc., din carĭ 9 știŭ carte; locuesc în 22 case.

Buda, *sat,* pe moșia și în com. Dolhasca, jud. Suceava. Așezat în rîpa și pe coastele dealurilor Strahotin la E. și Velnița la V., numără 165 case, populate cu 215 capĭ de fam. saŭ 719 sufl. (360 bărbațĭ și 359 femeĭ). Contribuabilĭ sunt 120.

Vatra satuluĭ ocupă suprafața de 85 fălcĭ. Improprietăriţĭ la 1864 și 1879 sunt 68 fruntașĭ, 94 mijlocașĭ și 19 codașĭ, stăpînind 448 fălcĭ și 30 prăjinĭ.

Are o biserică clădită de sătenĭ din lemn, cu patronul Sf. Gheorghe, deservită de preoțiĭ din Dolhasca cu rîndul și de un cîntăreț; o școală rurală mixtă, cu un învățător plătit de comună, înființată la 1882 și frecuentată de 23 elevĭ. Copiĭ, între 7—12 anĭ, din raza școaleĭ sunt 46 băețĭ și 47 fete.

Drumurile principale sunt la Lespezĭ (3 kil.) și la Dolhasca (5 kil.)

Buda, *sat,* face parte din com. Corbița, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este situat pe un platoŭ înalt, la o distanță de 3 kil. și 650 m. de reședința comuneĭ. Are o populație de 129 capĭ de familiĭ, 468 suflete, locuind în 118 case.

Toțĭ locuitoriĭ din acest sat se ocupă numaĭ cu rotăria și fabricarea multor obiecte de lemn.

Eĭ aŭ o biserică situată în partea de S. a satuluĭ. Nu-ĭ se cunoaște precis data zidireĭ. In 1856 și 1874, a fost reparată în parte, iar în anul 1894 s'a reparat radical.

Buda, *sat,* face parte din comuna cu același nume, jud. Tecuciŭ. Are o populație de 534 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ, locuind în 146 case.

Are o suprafață de 951 hect. și 47 ariĭ pămînt răzășesc. Știŭ carte 89 locuitorĭ: 30 bărbațĭ, 4 femeĭ, 40 băețĭ și 5 fete. — Aicĭ se află școala com., care se frecuentă de 34 copiĭ (32 băețĭ și 2 fete).

Biserica ce se află în acest sat este făcută de locuitorĭ în anul 1810. Ea are hramul Sf. Nicolae.

Buda, *sat,* în jud. Tutova, plasa Simila, spre N. de oraș. Are 238 loc., din carĭ 18 știŭ carte; 73 case. Formează com. Buda, cu cătunele: Pătrașcani, Pleșești și Găvanul. Toată comuna are 824 hect., din carĭ 4 nelucrătoare și 4,25 hect. livezĭ cu prunĭ. Comerciŭ se face de 16 persoane, din carĭ: 10 Romînĭ, 4 Evreĭ și 2 străinĭ, în 16 stabilimente comerciale, din carĭ 10 cîrciumĭ. Are o școală primară de băețĭ și 1 de fete. In comună este o biserică. Contribuțiunile directe ale locuitorilor acesteĭ comune ating suma de 7057 leĭ.

Buda, *sat,* în jud. Tutova, plasa Simila, com. Orgoești, spre E. de satul Orgoești. Are 145 locuitorĭ, din carĭ 9 știŭ carte; 54 case.

Buda, *sat,* jud. Vasluiŭ, spre S. de Rafaila, la o distanță de 6 kil. E situat în marginea pîrîuluĭ Stemnicul, pe o supraf. de 519 hect. Are o populație de 124 fam. saŭ 623 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Numărul vitelor: 342 vite marĭ cornute, 426 oĭ, 15 capre, 57 caĭ, 146 rîmătorĭ și 202 stupĭ.

Buda, *cătun,* al com. Cislăul, jud. Buzăŭ, cu 500 loc. și 123 case. Are două cătunașe, Bîrlești și Crăciunești, alipite de dînsul. Pe teritoriul acestuĭ cătun sunt ruinele cetățeĭ Doamna Neaga. Pe aci, cînd plaiul Buzăŭ ținea de jud. Săcueni, era drumul locuitorilor din acest plaiŭ la Bucov.

Buda, *cătun,* com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Aci locuitoriĭ se ocupă mult cu olăria. Are o biserică vechiă, care a servit multă vreme de schit.

Buda, *stație* de drum-de-fier, județul Prahova, pl. Tîrgșor, comuna Paulești, pe linia Ploești-Predeal, între stațiile Ploești și Băicoiul. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 208.78 m. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 31921 leĭ, 90 b.

Buda, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Podurile.

Buda, *deal,* pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacăŭ, situat la V. comuneĭ cu același nume.

Buda, *deal,* județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucșești, care aparține șireĭ de dealurĭ dintre Tazlăul-Mare și Trotușul.

Buda, *deal,* în partea de E. a com. Copălăul, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Buda, *deal,* în partea de S. a com. Drăcșani, pl. Miletinul, jud. Botoșani.

Buda, *deal,* în partea de V. a

satuluĭ Stroieşti, com. Zlătunoaia, jud. Botoşani. Se prelungeşte în com. Drăcşani.

Buda, *deal*, lîngă satul Buda, comuna Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Buda, *deal*, com. Genuneni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Buda, *pîrîŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, format din izvoarele: Zidul şi Dogari, care după ce înconjoară ruinele cetăţeĭ Doamna-Neaga, se reunesc puţin maĭ jos. Primeşte apoĭ Izvorul-Rece, trece prin cătunul Buda, unde i se dă numele de Izvorul-Budeĭ şi merge de se varsă în rîul Cricovul.

Buda, *loc izolat*, com. Frînceşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Buda, *mahala*, face parte din oraşul Tecuciŭ, situată în partea stîngă a rîuluĭ Bîrlad, străbătută de strada Cuza-Vodă, şi avînd la E. barierea Prutuluĭ.

Buda, *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul, pendinte de Episcopie. Are numaĭ 30 hect. arabile, care s'aŭ deslipit de pădurea Buda şi s'aŭ alipit moşieĭ Runceni, din com. Jugureni; se arendează împreună cu Runceni.

Buda, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pănceşti, arendată împreună cu moşia Săcăleni cu 5000 leĭ anual.

Buda, *pădure*, în partea de S.-V. a com. Drăcşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani. Se întinde pe Valea-Budeĭ şi are o suprafaţă de 514 hectare.

Buda, *pădure*, pe moşia Cucoreni, com. Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani. Are o întindere de 243 hect. E compusă maĭ mult din stejar, fag şi carpen. Se exploatează sistematic.

Pămîntul e rîpos. Se găsesc aci: porcĭ, lupĭ, vulpĭ şi epurĭ mulţĭ.

Buda, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cislăul. Are 800 hect. Face parte din marele corp Cislăul cu trupurile.

Buda, *pădure*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, ţine de circumscripţia VII silvică, ocolul Băbeni. Are 1763 hect., din carĭ 1463 ale statuluĭ. Esenţe: fag, jugastru, gorun, ulm şi frasin.

Buda, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti.

Buda, *pîrîŭ*, izvoreşte de sub Dealul-Mare, din pădurea Brăeşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, de la poiana numită Iosup; curge de la S. spre N. prin lunca şi şesul cu acest nume, pe lîngă dealul Dodul. De aicĭ ia numele de pîrîul Costeşti şi, primind în dreapta pîrîul Cristeşti şi în stînga pîrîul Găneşti, merge de se varsă în pîrîul Bahlueţul, în dreptul satuluĭ Prigoreni.

Buda, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ, izvoreşte din rîpa cu acelaşĭ nume în com. Valea-Rea, şi se varsă în partea stîngă a rîuluĭ Berheciŭ, în raionul comuneĭ.

Buda, *pîrîiaş*, jud. Tutova, pl. Simila; udă com. Puntişeni de unde şi izvoreşte, curge de la N. spre S. şi se varsă în rîul Bîrlad de-a dreapta.

Buda, *rîpă*, numită şi Sălcuţa, în mijlocul pădureĭ Vladnicul, com. Valea-Rea, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Prin mijlocul eĭ curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buda, *fost schit*, astă-zĭ biserică de mir, în cătunul cu acelaşĭ nume, com. Ocnele-Marĭ, plasa Ocolul, jud. Vîlcea. Inscripţia de d'asupra uşeĭ bisericeĭ are următorul coprins:

«Intru cinstea şi lauda S-teĭ Treimĭ şi de minunĭ făcător Nicolae, s'a zidit din temelie această sf. biserică de la izvorul Grecesculuĭ din hotarul Ocneĭ, cu toată cheltuiala şi osîrdia robuluĭ luĭ Dumnezeŭ, Popeĭ luĭ (şters) Deodosie (şters) şi Monah Brănescu din Olăneşti, fost-aŭ schit. In luna luĭ August 7259 (1751)».

Buda, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, care începe din dealul cu acelaşĭ nume şi desparte comunele Berzunţul şi Podurile.

Buda, *vale*, în partea de S.-V. a com. Drăcşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, acoperită cu pădure.

Buda, *vale*, între dealul Ciunca şi pădurea Cristeşti, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, prin care trece pîrîul Cristeşti.

Buda (Valea-), *pîrîŭ*, jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, izvoreşte din dealul Poiana-Păruluĭ, udă cătunul de reşedinţă şi se varsă în rîul Rîmnicul.

Buda-cu-Dealul, *sate*, în com. Zvorăştea, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ; formează un trup, avînd o populaţie de 270 fam., 1080 suflete.

Biserica din satul Dealul, cu patronul Sf. Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntă-

reţĭ şi 1 pălămar, este mică de lemn şi vechiă, făcută la 1772, de Alex. Tăutu, proprietarul moşieĭ, după spusa populară şi însemnările ce sunt, căcĭ inscripţie n'are.

Buda-luĭ-Xanto, trup de *moşie* nelocuit, pendinte de com. Mereni-d.-j., pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Buda-Mare, *sat*, pe moşia de asemenea numire, în com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu 114 familie, 529 sufl., şi bună situaţie într'o vechiă curătură.

Proprietatea moşieĭ este a erezilor defunctuluĭ N. Alcaz.

Biserica, cu patronul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, este de zid, făcută în anul 1704 de Vasile Holban, fost proprietar al moşieĭ, după spusa populară şi însemnările ce sunt, căcĭ inscripţia ce se vede este indescifrabilă. Şcoala, cu un învăţător şi 50 elevĭ, are un local bun, făcut la 1880 de comună, cu ajutorul dat de răposatul proprietar M. Holban.

Calitatea pămîntuluĭ este parte bunişoară şi parte maĭ slabă, dar prin gunoire poate deveni fertilă, fiind locurĭ de pădurĭ.

Săteniĭ împropritărițĭ aŭ 226 hect. 29 ariĭ pămînt, iar proprietarul moşieĭ are 500 hect. 86 ariĭ cîmp şi 710 hect. 37 ariĭ pădure bătrînă şi tînără, cu maĭ multe esenţe de arborĭ secularĭ, între carĭ domină fagul şi stejarul. Iaz este unul, dar mic. Livadă şi vie este în suprafaţă de 6 pogoane.

Pîraiele ce trec pe moşie şi carĭ vin din Bucovina sunt: Pîrîul-Poenilor şi al Cociorvenilor.

Se găseşte piatră calcarică gresă, şi se exploatează numaĭ pentru trebuinţele locale.

Drum principal este acel de la Mihăileni la Mamorniţă.

Buda-Mare şi **Buda-Mică**, *trupurĭ* de pădure ale statuluĭ, carĭ împreună cu trupul Groapa-Danciuluĭ, situate în com. Sărăcineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, aŭ o întindere de 350 hect.

Buda-Mică, *sat*, pe moşia de asemenea numire, com. Buda, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu 115 familiĭ şi 410 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a familieĭ Holban. Pămîntul este puţin fertil.

Biserica, cu patronul Sf. Dimitrie, este de zid, făcută în 1818 de fostul proprietar Holban.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 767 hect. 67 ariĭ pămînt; iar proprietarul moşieĭ are 568 hect. 58 ariĭ cîmp şi 55 hect. 85 ariĭ pădure tînără, cu esenţe dominante: fag şi carpen.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Mihăileni prin Buda-Mare, ce duce prin Godineşti la Mamorniţă şi acel din Hreaţca la Herţa.

Hotarele cu: Buda-Mare, Godineşti, Harbova şi Hreaţca.

Buda - Mică. (Vezĭ Buda - Mare, jud. Vîlcea).

Buda-Palanca, *com. rur.*, plasa Cîmpul, jud. Prahova.

La formarea comuneĭ, atît cătunul Buda cît şi Palanca aŭ fost situate în pădurea Buda; de acolo locuitoriĭ şi-aŭ strămutat locuinţele unde se găsesc acum, din cauza inundaţiilor ce sufereaŭ din revărsarea rîurilor Leautul şi Prahova, ce le făceaŭ multă pagubă.

Este situată pe loc şes, între rîurile Teleajenul şi Prahova, şi pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Leautul, la 14 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 6 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Comuna se compune din 2 cătune: Buda şi Palanca, cu o populaţiune de 1096 locuitorĭ: 549 bărbaţĭ, 547 femeĭ, în plus 30 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 271 capĭ de familie, 250 contribuabilĭ, 271 case de locuit şi 3 bordeie.

In comună sunt două bisericĭ: una în Buda, zidită la anul 1889 şi alta în Palanca, zidită la 1824, ambele deservite de doĭ preoţĭ.

Pe lîngă agricultură, toţĭ locuitoriĭ se ocupă cu rogojinăria. Produsul munceĭ îl desfac în oraşul Ploeşti.

Locuitoriĭ, în număr de 139, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia baroneseĭ Richman, cînd li s'a dat 499 hect. Eĭ aŭ, afară de vitele trebuincioase munceĭ, 100 caĭ, 60 epe, 225 vacĭ, 5 capre, 600 oĭ şi 250 porcĭ.

In raionul comuneĭ este o pivă, o moară, o fabrică de spirt şi una de făină, toate aşezate pe rîul Leautul.

Şcoală s'a înfiinţat la 1889. A funcţionat şi maĭ înainte, dar a fost des întreruptă. S'a frecuentat în anul trecut de 27 copiĭ, toţĭ băeţĭ, din numărul de 154 copiĭ, 88 băeţĭ, 66 fete, cu vîrsta de şcoală. Ştiŭ carte 40 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1416 hect. pămînt, în care intră izlazul, pămîntul de muncă, pădurĭ şi partea rămasă proprietăreseĭ după delimitare.

Cîte-va femeĭ cresc gîndaciĭ de mătase. Stupĭ cu albine sunt 68. Pămîntul e maĭ mult prielnic porumbuluĭ şi grîuluĭ.

Comerciul se exercită în comună de 6 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ prezintă

la veniturĭ suma de 3876 leĭ anual; cheltuelile prezintă aceeașĭ sumă.

Buda-Prisiceni, *com. rur.*, plasa Sabarul, județul Ilfov, la V. de București, lîngă rîul Argeș, la 19 kil. departe de București.

Se compune din satele: Buda, Drugănești, Poșta, cu o populație de 1232 locuitorĭ, carĭ trăesc în 278 case și 1 bordeiŭ.

Se întinde pe o suprafață de 1735 hect.

D-niĭ M. Xanto, N. Turnescu, biserica Sf. Ilie și Doamnele Frederica Paleologu și Natalia Fănuță, aŭ 1053 hect., iar locuitoriĭ 682 hect. Proprietariĭ cultivă 703 hect.; iar locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără rezerve de pășune.

Comuna numără 226 contribuabilĭ. Are un budget de 4747 leĭ la veniturĭ și 4957 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 207 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, la Buda și la Drugănești, 2 școale mixte; 1 pod stătător pe Argeș.

Vite sunt: 723 vite marĭ: 131 caĭ și epe, 281 boĭ, 237 vacĭ și vițeĭ, 21 taurĭ, 53 bivolițe; și 842 vite micĭ: 85 capre, 103 rîmătorĭ și 654 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 289 sunt plugarĭ și 3 industriașĭ.

Arătura se face cu 130 plugurĭ: 100 cu boĭ și 30 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 182 care și căruțe: 137 cu boĭ și 45 cu caĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 2 străinĭ.

Buda-Rafaila, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanță de 35 kil. de orașul Vasluiŭ, de 12 kil. de Negrești, reședința plășeĭ, așezată pe dealurile ce formează valea Stemnicul. Este alcătuită din satele Buda și Rafaila, pe o întindere de 4863 hect., din carĭ 2960 hect. pădure a statuluĭ, și are o populațiune de 130 familiĭ saŭ 645 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Eĭ posedă 36 plugurĭ și 79 care cu boĭ, 8 căruțe cu caĭ și 350 stupĭ cu albine.

Prin mijlocul comuneĭ trece pîrîul Stemnicul.

Are 3 bisericĭ cu 2 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și o școală.

Budgetul comuneĭ e de 2624 leĭ 93 banĭ la veniturĭ și 2567 leĭ 94 banĭ la cheltuelĭ; statul încasează 1734 leĭ de la 289 contribuabilĭ. Comerciul se face de 7 Romînĭ și 2 străinĭ.

Vite sunt: 985 vite marĭ cornute, 1 bivol, 840 oĭ, 23 capre, 87 caĭ și 229 rîmătorĭ.

Buda-Tăiată, *pădure*, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov, care merge până în valea Pasărea, care o desparte de pădurea Cernica.

Buda-Vechiă, *numire vechiă* a căt. și com. Buda, jud. R.-Sărat.

Budacul, cel maĭ înalt *munte* din județul Suceava, aflător în com. Borca, avînd 1864 metri altitudine de asupra niveluluĭ măriĭ.

Budacul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Budancea, *deal.* (Vezĭ Dealul-Mare, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Budancea, *pîrîŭ.* (Vezĭ Lacul, pîrîŭ, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Budașca, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s.; ține de com. rur. Izvorul-Aneștilor.

Budăcelul, *afluent* al pîrîuluĭ Rîșca, com. Bogdănești, județul Suceava (1300 m.).

Budăile, *izvoare,* pe moșia Bobulești, com. Bobulești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani, de unde izvorește pîrîul Saha.

Budăile, *pîrîŭ,* afluent al Răceĭ, com. Vascani, jud. Suceava; are de afluent din dreapta pe Onufreĭ.

Budăilor (Dealul-), *deal,* în comuna Preutești, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag.

Budăilor (Valea-), *vale,* în partea de N. a satuluĭ Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoŭl, jud. Iași; loc numaĭ de pășune.

Budăilor (Valea-), *vale,* în comuna Golăești, plasa Braniștea, jud. Iași.

Budăioasa, *deal,* începe de la hanul Budăioasa, din com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, și se întinde spre E., până în pădurea Crasneĭ; pe coasta nordică a acestuĭ deal merge șoseaua Vasluiŭ-Huși.

Budăiul (Frîncești), *sat,* în partea despre E. a com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, lîngă iazul și pîrîul Budăiul. (In privința populațieĭ, vezĭ Sîrca, sat).

Numărul vitelor este de 169 capete, din carĭ: 100 vite marĭ cornute, 14 caĭ și 55 rîmătorĭ.

Budăiul, *sat,* numit și Urlați, pe moșia și în com. Siliștea, plasa Șomuzul, jud. Suceava. Are 21 case, populate cu 21 capĭ de familie, saŭ 68 suflete: 28 bărbațĭ și 40 femeĭ. Sunt 17 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă o supra-

față de 5 fălcĭ și 40 prj. Locuitoriĭ sunt toțĭ plugarĭ.

Improprietărițĭ la 1864 sunt: 2 fruntașĭ, 3 mijlocașĭ și 4 codașĭ, stăpînind 14 fălcĭ și 28 prj. Biserica din Siliștea și școala din Știrbăț servesc și acestuĭ sat.

Drumurile principale sunt: la Știrbăț 3 kil., la Siliștea 1/2 kil. și la Liteni 2 kil.

Budăiul, *deal,* în com. Mănăstireni, pl. Jijia, jud. Botoșani. Incepe de lîngă rîul Jijia, sub numele de Dealul-Odăeĭ, merge paralel cu Dealul-Vieĭ, spre S. și se termină în Podișul-Furilor.

Budăiul, *deal,* pe moșia Lătăĭ, com. Lătăĭ, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Budăiul, *deal,* în partea de N.-E. a comuneĭ Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoșani.

Budăiul, *deal,* în com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași, pe teritoriul satuluĭ Potîngeni.

Budăiul, *iaz,* în com. Lătăĭ, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Budăiul, *iezișor,* lîngă satul Budăiul, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, format de pîrîul Budăiul.

Budăiul, *loc izolat,* pe moșia Cătămărești, com. Cucoreni, plasa Tîrgul, jud. Botoșani.

Budăiul, *pîrîŭ,* pl. Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ, care curge pe teritoriul com. Milești.

Budăiul, *pîrîŭ,* curge pe moșia Cătămărești, com. Cucoreni, jud. Botoșani, și se varsă în Sicna.

Budăiul, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ, numit și Conceasca, se formează din maĭ multe izvoare, trece prin mijlocul satuluĭ Concești, com. Hudești-Marĭ, pl. Prutul-d.-s.; formează, în partea de V. a satuluĭ, iazul Budăiul, și se varsă în pîrîul Podriga. (V. Conceasca).

Budăiul, *pîrîŭ,* izvorește din satul Budăiul, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iași, formează un mic iaz în sat și se varsă în stînga pîrîuluĭ Bahluețul.

Budăiul, *pîrîŭ,* izvorește de sub dealul Budăiul, satul Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași, curge de la V. spre E., se împreună cu Pîrîul-Hîrtopuluĭ, ce izvorește tot din acest sat, unde, în vatra luĭ formează iazul Potîngeni; eșind din iaz, trece prin Valea-Sărată, luînd numele de Pîrîul-Sărăturilor și după ce primește pe dreapta pîraiele: Amara, ce izvorește din iazul Amara, și Sbanțul de pe moșia Larga, formează iazul din satul Movileni; de acolo sub numele de Pîrîul-Bahna, unit maĭ la vale cu pîrîul Rediul, ce are de afluente pe Pîrîul-Greculuĭ, se varsă în iazul din vatra satuluĭ Larga. (V. Larga, pîrîŭ, com. Movileni, pl. Copoul).

Budăiul, *mic afluent* al Șomuzuluĭ-Mic, com. Giurgești, jud. Suceava.

Budăiul, *pîrîŭ,* curge de la N. spre S., udă teritoriul comuneĭ Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, și se varsă în pîrîul Lipova.

Budăiul, *vale,* plasa Siretul-d.-j., jud. Bacăŭ, situată în partea E. a com. Milești.

Budăiul, *vale,* în com. Mănăstireni, pl. Jijia, jud. Botoșani, între dealul Budăiul și Dealul-Vieĭ.

Budăiul, *vale,* în raionul com. Condrăchești, jud. Tecuciŭ. Merge în direcția N.-S. spre E. și se varsă în Iartagan.

Budăiul-Ciofilor, *loc de izvoare,* pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpele, jud. Bacăŭ, lîngă satul Păltinata.

Budăiul-de-la-Standoale, *obîrșia* Pîrîuluĭ-Lutul ıĭ, în comuna Valea-Gloduluĭ, jud. Suceava.

Budăiul-Domnesc, *loc de izvoare,* pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpele, jud. Bacăŭ, pe lîngă satul Borzești.

Budănești, *sat,* plaiul Cerna, județul Mehedinți; ține de com. rur. Băzești.

Budănești, *deal,* com. rur. Băzești, plaiul Cerna, jud. Mehedinți, acoperit cu viĭ.

Budeanul, *deal,* în partea de E. a com. Buznea, pl. Cîrligătura, jud. Iași, numit ast-fel după numele uneĭ viĭ ce este pe dînsul și care se numește Viea-Budeanuluĭ. Are direcția de la S. spre N., despărțind comuna de jud. Roman. Este cel maĭ înalt deal de pe aci. Pe coasta luĭ se află situată o parte a satuluĭ Gănești.

Budeanul, *pîrîŭ,* mic afluent al Pîrîuluĭ-luĭ-Pulpă, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Budeasa, *sat,* face parte din comuna rur. Micești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Budeasa, *gîrlă,* trece prin com. Mărăcineni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Budeasa-Mare, *sat,* jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Dobrogostea-Negovani.

Budeasa-Mare, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Budeşile. Are o şcoală primară rurală.

Budeasa-Mică, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Budesile.

Budeasa-Mică, *gîrlă,* izvoreşte din jud. Argeş, formează limita de S. între comuna Ciumeşti şi com. Mărăcineni, pl. Rîurile, jud. Muscel, şi limita de V. între comuna Ciumeşti şi jud. Argeş. După ce udă partea de V. şi S. a comuneĭ Ciumeşti se varsă în rîul Doamneĭ.

Budeasca, *nume,* ce purta maĭ înainte satul Scorţeni, judeţul Bacăŭ.

Budeĭ (Valea-), *vale* însemnată în com. Tohani, jud. Buzăŭ; începe din Fîntîna-Stîlpuluĭ şi dă în Valea-Scheilor.

Budeĭ (Valea-), *vale,* com. Davideşti, plasa Argeşelul, judeţul Muscel, se varsă în rîul Argeşelul, pe teritoriul comuneĭ Davideşti, din care izvoreşte.

Budele, *mahala,* com. rur. Nenciuleşti, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Budele, *pîrîŭ,* străbate vestul comuneĭ Roşiile, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Budele, *pîrîŭ,* izvoreşte din hotarul comuneĭ Romîneşti, străbate comuna Săscioara, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea, primeşte de afluente apa Săscioara şi se varsă în Olteţ, la sudul comuneĭ.

Budeni, *cătun,* pendinte de com. Comana, plasa Cîlniştei, judeţul Vlaşca, situată pe coasta dreaptă a apeĭ Cîlniştea, proprietatea Vetreĭ-Mănăstireĭ-Comana.

Acest cătun este situat pe loc mlăştinos, provenit din vărsăturile Cîlnişteĭ.

Este mult vînat de apă cum: sitarĭ, raţe, lişiţe, etc.

In 1864 s'a împroprietărit aci 120 locuitorĭ foştĭ clăcaşĭ, luînd o suprafaţă de 385 hect. Aci este o biserică de zid, făcută în 1882, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; ţine de parohia Comana, de care este departe de 3 kil.

La marginea de E. a satuluĭ, pe coastă, este o vilă, fostă a decedatuluĭ M. Kogălniceanu, care fusese arendaşul moşieĭ Vatra-Mănăstireĭ-Comana; azĭ este proprietatea familieĭ decedatuluĭ Em. Grădişteanu.

Se scoate multă trestie din bălţile şi zmîrcurile Cîlnişteĭ, trestie care servă locuitorilor pentru acoperirea caselor.

Se cresc şi gîndacĭ de mătase. In 1885 a fost în vilă o crescătorie model pentru creşterea gîndacilor de mătase în mod sistematic.

In acest cătun sunt 3 hect. cu viĭ.

Cătunul acesta este aproape de staţia drumuluĭ de fier de la Comană de 3 kil., iar de halta de la Grădiştea de 5 kil.

Trupul de moşie, până a nu fi fost încorporat cu Vatra-Mănăstireĭ-Comana şi până a nu fi dat pămînt foştilor clăcaşĭ avea suprafaţa de 954 hect.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Budesile, *com. rur.,* pe rîul Argeş, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 5 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştĭ, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 15 kil. de Piteşti, formată de satele: Budeasa-Mare, Budeasa-Mică, Rogojina şi Redioasa, avînd peste tot 210 case, 176 fam., cu 809 sufl., din care 3 fam. Ţiganĭ. Comuna are o biserică zidită de familia Budeştenilor din Piteşti, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală primară rurală; 5 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1882—83 a fost de 1816 leĭ la veniturĭ şi de 1774 leĭ, 62 banĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 181 contribuabilĭ şi are un budget de 4097 leĭ la veniturĭ şi de 2268 leĭ la cheltuelĭ.

In anul 1887 eraŭ în comună 698 capete vite marĭ: 680 boĭ şi vacĭ, 18 caĭ şi 608 vite mărunte: 358 oĭ, 62 capre şi 188 porcĭ.

Budeşti, *com. rur.,* pe apa Simniculuĭ, aproape de rîul Olt, judeţul Argeş, pl. Topologul, la 20 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 60 kil. de Piteşti. Se compune din satele următoare: Budeşti, Barza, Linia şi Rudăria, avînd peste tot 327 familiĭ, din care 57 fam. de Ţiganĭ, cu 1168 suflete. In comună este o biserică vechiă, rezidită din temelie la 1812 de marele clucer Constantin Socoteanu, proprietarul moşieĭ, şi restaurată în urmă de familia Lahovari, descendenţiĭ Socotenilor; o şcoală primară rurală; case vechĭ boereştĭ; 5 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1610 leĭ la veniturĭ şi de 1600 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 225 contribuabilĭ şi avea în acel an un budget de 3573 leĭ la veniturĭ şi de 3919 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 523 capete vite marĭ:

504 boĭ şi vacĭ, 15 caĭ şi 4 bivolĭ şi de 632 vite mărunte: 10 oĭ, 22 capre şi 600 rîmătorĭ.

Aicĭ este o trecătoare peste Olt cu pod umblător.

Budeşti, *com. rur.*, pl. Negoeşti, jud. Ilfov, situată la S.-E. de Bucureşti, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Argeş, la vărsarea rîuluĭ Dîmboviţa în acest rîŭ, 39 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Negoeşti, Poşta şi Budeşti cu o populaţie de 2094 loc., carĭ trăesc în 383 case şi 5 bordee. Stă în legătură cu comuna Vasilaţi şi Aprozi, prin şosele vecinale. Din sus spre Bucureşti este un pod pe vase peste rîul Argeş.

Intinderea comuneĭ e de 3814 hect., din carĭ d-niĭ General G. Manu, P. Chiriţescu şi Gr. Filipescu, aŭ 3225 hect. şi locuitoriĭ 589 hect. Proprietariĭ cultivă 2722 hect., 235 rămîn sterpe, 208 izlaz şi 60 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 100 hect. pentru fîneţe.

Comuna numără 361 contrib., cu un budget de 8914 leĭ la veniturĭ şi 6585 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 349 contrib.

Dintre locuitorĭ, 499 sunt plugarĭ, 27 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 103 plugurĭ: 54 cu boĭ şi 49 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 119 care şi căruţe: 54 cu boĭ şi 65 cu caĭ.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 781: 314 caĭ şi epe, 202 boĭ, 185 vacĭ şi viţeĭ, 22 taurĭ, 58 bivolĭ şi bivoliţe, şi al celor micĭ de 1365: 9 capre, 338 porcĭ şi 1018 oĭ.

Are o biserică clădită de marele vornic Ioan Manu; o şcoală mixtă, băeţĭ şi fete; o povarnă; 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ şi un pod. In comună s'aŭ stabilit 18 străinĭ.

In mare parte locuitoriĭ aceste comune sunt Ţiganĭ.

Budeşti, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, pe pîrîul Cîrceiul.

Şi-a luat numele de la moşia unuĭ vechiŭ proprietar, numit Budescu.

Este aşezată în partea de miază-noapte a judeţuluĭ, la 29 kil. spre N. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea răsăriteană a plăşeĭ Oraşul, la 2 kil. spre E. de com. Coteşti, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Blidare, la 4 kil., Bonteşti şi Cîrlige la 6 kil., Goleşti la 8 kil., Faraoane şi Slobozia-Ciorăşti la 11 kil.

Se mărgineşte la E. cu proprietatea Coteşti, la V. cu pădurea Statuluĭ Vărzăreşti, la miază-zi cu com. Urecheşti, de care se desparte prin pîrîul Cîrceiul, la miază-noapte cu com. Coteşti, de care se desparte prin pîrîul Valea-Dîlgovuluĭ.

Este o comună de cîmp; nu are dealurĭ importante pe teritoriul eĭ, avînd, spre V. numaĭ, ramificaţiile Dealuluĭ-Corniţelor.

Ca rîurĭ are nişte micĭ pîraie, formate din ploĭ; aşa sunt: Cîrceiul la miază-zi, Dîlgovul la miază-noapte şi pîrîul Leordeţul; are 9 puţurĭ, cu o adîncime de cîte 30—40 metri.

Alt cătun, afară de cel de reşedinţă, nu maĭ are; însă partea apusană a luĭ poartă numirea de Cîrceiul.

Suprafaţa comuneĭ este de 463 hect., din carĭ 23 hect. ocupate de vatra comuneĭ, restul de 443 hect. este al locuitorilor.

Populaţia este de 405 familiĭ, cu 1373 suflete; între aceştia sunt: 700 bărbaţĭ şi 673 femeĭ; 616 căsătoriţĭ, 660 necăsătoriţĭ, 96 văduvĭ; 122 ştiŭ carte; toţĭ sunt Romînĭ ortodoxĭ.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1844 de familia Zosescu; are venit 1784 leĭ 66 banĭ; e deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

In com. este o şcoală mixtă, fundată în 1874 de comună, cu 1 învăţător şi 76 elevĭ înscrişĭ, din carĭ 41 promovaţĭ (1892—1893).

Calitatea pămîntuluĭ este mijlocie; comuna are: 19 hect. pămînt arabil, 1 hect. imaş, 420 hect. viĭ.

Ocupaţiunile locuitorilor sunt: fabricarea vinuluĭ şi a rachiuluĭ, agricultură puţină, apoĭ creşterea vitelor. Loc. aŭ 15 plugurĭ, 545 capete de vite, din carĭ: 191 boĭ, 43 vacĭ, 47 caĭ, 9 epe, 12 oĭ, 6 capre şi 237 rîmătorĭ. Comerţul este activ şi constă în importul de cereale, carĭ lipsesc comuneĭ, instrumente trebuincioase la fabricarea vinuluĭ, coloniale şi vestminte, şi în exportul vinuluĭ. Transportul se face prin staţia Coteşti, la 8 kil. spre E. de comună. Sunt în comună 50 comercianţĭ, din carĭ 1 străin; din aceştia: 1 este băcan, 7 cîrciumarĭ, 2 măcelarĭ, 1 marchidan.

Căile de comunicaţie sunt simple drumurĭ vecinale, spre: 1. Slobozia-Ciorăşti-Gologan; 2. Goleşti-Focşani; 3. Coteşti-Faraoane-Cîrlige-Vîrteşcoiŭ; 4. Coteşti-Odobasca-Dealul-Lung; 5. Popeşti-Dragosloveni-Plăineşti-Rîmnicul-Sărat; 6. gara Coteşti.

Comuna are 308 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 8835 leĭ 50 banĭ, iar cheltuelile sunt de 8563 leĭ 45 banĭ.

Budeşti, *sat vechiŭ,* pe apa Simniculuĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, în apropiere de rîul Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. In acest sat este o biserică vechiă rezidită din temelie la 1812 de clucerul Dincă Socoteanu şi restaurată în urmă de familia Lahovari, descendenţiĭ Socotenilor. Biserica are hramul S-ţiĭ Ingerĭ; este deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Este întreţinută de proprietarĭ, carĭ aŭ case marĭ boereştĭ şi un atelier cu herăstrae cu aburĭ, unde se lucrează lemne de cherestea din pădurea proprietăţiĭ, exploatată de o societate franceză (1885).

Moşia Budeşti, a d-luĭ George I. Lahovari, are o întindere aproximativă de 7600 pog., din care 1500 pog. lucrătoare, 3600 pog. pădure bătrînă de stejar, fag şi alte esenţe şi 2500 pog. date foştilor clăcaşĭ.

Aicĭ este o trecătoare peste Olt cu podurĭ volante şi un pod de lemn peste apa Simniculuĭ. Satul are o şcoală primară.

Budeşti. (V. Guranda, sat, com. Băbiceni, pl. Ştefăneşti, judeţul Botoşani).

Budeşti, *sat,* în partea de E. a com. Curteni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ; situat în valea dintre dealurile: Osoiul şi Călugăriţa, la distanţă de 1 kil. de satul de reşedinţă, Curteni.

Are o biserică făcută la 1864, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, întreţinută de proprietarul moşieĭ.

Budeşti, *sat,* în com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, aşezat la poalele dealuluĭ Budeşti. Are o populaţie de 46 familiĭ, saŭ 169 locuitorĭ; o biserică; casele proprietăţiĭ; o moară.

Prin el trece drumul spre Vasluiŭ, numit Şleahul-Budeşti. Din vechime acest sat a fost răzăşesc.

Numărul vitelor este de 246 capete, din carĭ: 183 vite marĭ cornute, 20 oĭ, 13 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Budeşti, *sat,* pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Este situat la S. E. de Bucureşti, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Argeş. Prin mijlocul satuluĭ trece şoseaua judeţeană Bucureşti-Olteniţa. La V. se varsă rîul Dîmboviţa în rîul Argeş. Aci este reşedinţa subprefecturiĭ plăşeĭ Negoeşti, a judeluĭ de ocol, a mediculuĭ plăşeĭ şi a uneĭ companiĭ de dorobanţĭ. Are un biuroŭ telegrafic, plătit de judeţ, care face şi serviciul poşteĭ rurale, precum şi un spital rural cu 40 paturĭ.

In timpul războiuluĭ din 1877, divizia IV-a, comandată de d. General Manu, a ocupat acest sat.

Suprafaţa luĭ e de 1839 hect., din carĭ d. General Manu are 1275 hect. şi locuitoriĭ 564 hect. Proprietarul cultivă 1005 hect., 150 rămîn sterpe, 60 izlaz şi 60 pădure. Locuitoriĭ cultivă 464 hect. şi 100 rezervă pentru fîneţe.

Populaţia satuluĭ e de 2000 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Are o biserică mare, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, clădită de Marele Vornic Ioan Manu; o cazarmă de dorobanţĭ; o grădină frumoasă cu tot felul de pomĭ, proprietatea d-luĭ General Manu; o şcoală mixtă, frecuentată de 40 elevĭ şi 15 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1404 leĭ, iar comuna 1175 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a construit de judeţ în anul 1884.

Aci sunt 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 1 pod pe vase, între Budeşti şi Rădovanul, şi 1 povarnă.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 667 şi al celor micĭ de 1199.

Locuitoriĭ aŭ 86 plugurĭ, 47 cu boĭ, 39 cu caĭ şi 102 care şi căruţe, 47 cu boĭ şi 55 cu caĭ. In sat sunt 18 străinĭ.

Dintre locuitorĭ, 478 sunt plugarĭ.

Budeşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Budeşti. Şi-a luat numele de la moşia Budeşti. E situat în partea de răsărit a comuneĭ, aşezat pe pîrîul Cîrceĭ; are o întindere de 120 hect., cu o populaţiune de 1373 loc., între carĭ sunt socotiţĭ şi ceĭ din cătunul Cîrceĭ, cu care formează un singur trup.

Budeşti, *sat,* în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, spre S. de tîrguşorul Plopana. Are 233 loc., din carĭ 6 ştiŭ carte, şi 53 case.

Budeşti, *sat,* face parte din comuna rur. Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 395 locuitorĭ, 200 bărbaţĭ şi 195 femeĭ. Cade în partea de N. a comuneĭ. Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ în anul 1864.

Aci e o biserică fondată la anul 1825 de Slugerul Alexandru Diculescu şi reparată în urmă de d. Vasile Racotă.

In partea de V. e udat de rîul Olteţul şi de valea Imoroasa. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 28, dintre carĭ 14 băeţĭ şi 14 fete.

Budeşti, *cătun* al comuneĭ Tres-

tioara, jud. Buzăŭ, cu 200 loc. şi 48 case.

Budeşti, *deal,* jud. Iaşi, la poalele căruia e situat satul Budeşti, com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul. Vîrful luĭ se numeşte Toaca. La 1812, în timpul bejenieĭ, o ceată de Turcĭ se aşezase pe vîrful dealuluĭ.

Budeşti, *drum,* jud. Iaşi, ce duce de la Iaşi la Vasluiŭ prin comunele: Galata, Miroslava, Mogoşeşti, Mironeasa şi prin satul şi pe dealul Budeşti. Acest drum servea în vechime de comunicaţie între Ţara-de-Jos şi Iaşi; pe aicĭ veneaŭ Domniĭ din Constantinopol la scaunul domnieĭ.

Budeşti şi **Fărţigani,** *moşie,* pl. Tazlăul-d.-s., comuna Scorţeni, judeţul Bacăŭ, despre care Th. Codrescu, în «Buciumul Romîn», pag. 523, ne spune: «moşie la ţinutul Bacăuluĭ, în care are parte şi d-luĭ Ştefanache Ion Cocea, care maĭ cumpără o sumă de stînjenĭ de la Niculaĭ sin Toader Petrea, Vasilie a Icoaneĭ din satul Scorţeni; iar din răzeşĭ sunt şi C. Magu, Vasilie Grigoraş, Grigori Patrichi, care vînd 12 stînjenĭ din moşia d-sale Aga Enache Crupenschi, şi Ion Balica 4 stînjenĭ, d-sale Şătraruluĭ Sandu Chiriac; Tudurachi Mătrăgună, C. Mariş, etc.; pe lîngă moşia Costeşti şi altele, fără sat».

Budeşti, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Diculeşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Budeşti, *pîrîŭ,* jud. Iaşi, format din două ramurĭ; una izvoreşte din pădurea numită Gîsca şi alta de sub dealul Huma, trece prin satul Budeşti, com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul; maĭ jos de sat, unindu-se cu pîrîul Pĭetrosul, se varsă în scursura iazuluĭ Bîrca.

Budeşti-de-Jos (Lunca), *moşie* nelocuită, pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Budeşti. Are o suprafaţă de 750 hect., proprietate a d-luĭ P. Chiriţescu. Din totalul moşieĭ, 75 hect. se rezervă pentru fîneţe.

Budeşti-de-Sus (Lunca), *moşie* nelocuită, pl. Negoeşti, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Budeşti. Are o suprafaţă de 450 hect., proprietate a d-luĭ General Manu. Din totalul moşieĭ, 40 hect. se rezervă pentru fîneţe.

Budeşti-Ghicăĭ, *com. rur.,* jud. Neamţu, la extremitatea despre E. a judeţuluĭ şi despre S.-E. a pl. de Sus-Mijlocul. Se mărgineşte la N. cu com. Bozieni şi Bîrgăoani; la V. cu com. Bîrgăoani, în parte; la V. cu com. Mărgineni, şi la E. cu jud. Roman, despărţindu-se în toate părţile prin limite convenţionale.

Terenurile sale în parte sunt accidentate, prezintînd şira dealurilor Climeşti, Făureĭ şi Chiliile, care străbat comuna aproape paralel cu hotarul jud. Roman; în colo sunt văĭ şi podişe rodnice şi prielnice cultureĭ plantelor agricole, iar pe unele locurĭ, maĭ cu seamă despre N., puţin mlăştinoase.

Este formată din satele: Budeşti-Ghicăĭ, Climeşti, Făurei, Micşuneşti şi Tatomireşti, cu o populaţiune de 2446 suflete, 548 familiĭ, carĭ repartizaţĭ daŭ: 2422 suflete: 1237 bărbaţi, 1209 femeĭ; după stare civilă: 1219 necăsătoriţĭ, 1060 căsătoriţĭ, 167 văduvĭ, dintre carĭ 71 văduve, 3 divorţaţĭ, 40 nevolnicĭ; 128 ştiŭ carte, 2319 nu ştiŭ; 1078 sunt copiĭ, dintre carĭ 562 copiĭ de sex bărbătesc, 516 copiĭ de sex femeesc; după naţionalităţĭ sunt: 34 suflete străinĭ, saŭ 5 familiĭ evreeştĭ, 7 familiĭ Ungurĭ, Nemţĭ, etc.

Romîniĭ se îndeletnicesc cu agricultura şi creşterea vitelor; străinĭ, în parte, aŭ angajamente la proprietarĭ, alţiĭ se ocupă cu agricultura, şi alţiĭ cu negoţul. Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864 sunt astă-zĭ: 119 carĭ stăpînesc locurile lor însi-şĭ; 166 ca urmaşĭ şi 98 carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar încă n'aŭ nicĭ un soiŭ de împroprietărire, precum nicĭ prilejul de a moşteni după urma părinţilor lor legiuiţĭ.

Agricultura se poate face pe o întindere de 2423 hect., 47 ariĭ.

Suhatul are o întindere de 140 hect., nutrind 2391 capete de vite, carĭ, singure din tot judeţul, sunt de o rasă superioară, aci prăsindu-se şi crescîndu-se specia boilor şi a vacilor Olandeze şi Elveţiane. In această comună se maĭ află şi o herghelie de caĭ.

Sunt: 560 boĭ, 285 vacĭ, 1036 oĭ, 118 caĭ, 238 porcĭ, şi 154 vite micĭ cornute.

In această comună sunt: 5 bisericĭ, cu 11 deservenţĭ, 5 preoţĭ, 6 eclesiarcĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu 700 leĭ (venitul fonciar anual al pămînturilor date bisericilor, se urcă la suma de 2366 leĭ); 4 morĭ de apă; o velniţă; 4 fierăriĭ; 2 rotăriĭ; o şcoală.

Budgetul comuneĭ e de 10802 leĭ la veniturĭ şi 10703 la cheltuelĭ; numărul contribuabililor e de 543.

Comunicaţiunea cu satele vecine se face prin: un drum comunal din satul Tatomireşti, ce trece prin satul Făureĭ, Budeşti-Ghicăĭ, legîndu-se cu şo-

seaua jud. Piatra-Bozieni-Roman între kil. 25—26; prin două drumurĭ comunale ce es din precedentul, între satul Tatomireşti şi Făureĭ, ducînd unul prin satul Climeşti în jud. Roman, prin Micşuneşti la Hîrteşti, precum şi prin diferite alte drumurĭ naturale, ce leagă diversele localităţĭ.

Budeşti-Ghicăĭ, *sat*, com. Budeşti-Ghicăĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, aşezat pe valea pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume, sub coastele a treĭ dealurĭ: Făgeţelul, Chiliile şi Climeşti, între satele: Vlădiceni la V., Bozieni la N.-E., Climeşti şi Făureĭ la S.-E., la 29 kil. 300 m. depărtare de Piatra.

Are o populaţiune de 819 sufl., saŭ 182 fam., din carĭ 26 văduve, 7 nevolnicĭ Romînĭ, 3 familiĭ Izraeliţĭ, 7 Ungurĭ, carĭ în general se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, iar Evreiĭ cu negoţul.

In acest sat se află: reşedinţa autorităţilor comunale, o biserică nouă făcută de vr'o 4 anĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ; o şcoală frecuentată de 42 elevĭ; 2 morĭ de apă, o velniţă, 2 fierarĭ şi 1 rotar.

Numărul contribuabililor este de 207.

In acest sat se face mare bîlciŭ, la 20 Iulie.

Numărul vitelor se urcă la 572 capete, dintre carĭ: 158 boĭ, 100 vacĭ, 207 oĭ, 25 caĭ, 33 porcĭ şi 49 juncĭ.

Budeşti-Ghicăĭ (De la-), *iaz*, jud. Neamţu, în partea despre N.-V. a satuluĭ Budeşti-Ghicăĭ, format de scursoarea pîrîiaşuluĭ din iazul Bălăneşti; comunică cu iazurile din com. Bozieni prin un pîrîiaş, care, după cum spun uniĭ, poartă aceeaşĭ numire, adică Pîrîul-Budeştilor, iar după alţiĭ, pîrîiaşul Vlădiceni, fiind-că scursoarea iazuluĭ Bălăneşti trece pe teritoriul satuluĭ Vlădiceni.

Budeştilor (Dealul-), *deal*, în com. Budeşti-Ghicăĭ, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; formează o şiră, din care se detaşează dealurile: Climeşti, Chiliile şi Făureĭ.

Budeştilor (Pîrîul-), *pîrîiaş*, judeţul Neamţu, formează scursoarea iazurilor de pe partea nordică a terenurilor com. Budeşti-Ghicăĭ; parcurge teritoriul com. Bozieni, urmînd direcţiunea S.-V. către N.-E., pe o întindere de 150 m. şi se varsă în iazul al treilea din cea din urmă comună, după ce primeşte din stînga pe pîrîul Soreĭ.

Budichia. (Vezĭ Dealul-Teiuluĭ, com. Roşiile, jud. Vîlcea).

Budieni, *com. rur.*, în partea de E. a plăşeĭ Ocolul, jud. Gorj; e situată parte pe loc şes, parte pe deal. Este formată din 2 cătune, cătunul Budieni, unde este şi reşedinţa, şi cătunul Piştești numit şi Piştești-din-Deal. Se mărgineşte la N. cu com. Bălăneşti, la V. cu căt. Bucureasa al comuneĭ Petreşti-de-Vărsăturĭ, la S. cu Şasa şi la E. cu com. Copăcioasa.

Numele de Budieni, se zice că i s'a dat după numele unuia din primiĭ săĭ locuitorĭ, numit Budianul, aĭ căruĭ descendenţĭ sunt şi acum foarte numeroşĭ.

Are o întindere de 1200 hect., din carĭ 205 hect. arabile, 235 hect. fîneţe, 6 hect. vie, 745 hect. izlaz, pomet şi pădure, 9 hect. vatra satuluĭ. Pămîntul este productiv.

Are o populaţie de 1430 suflete, saŭ 285 familiĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura, creşterea vitelor şi cu lucrul de lemnărie simplă. Locuitoriĭ posedă 30 plugurĭ, 63 care cu boĭ, 606 vite marĭ cornute, 55 caĭ, 955 oĭ, 62 capre, 197 rîmătorĭ şi 30 stupĭ carĭ daŭ 16 kil. ceară.

Budgetul comuneĭ are ca venit 960 leĭ, iar cheltuelile se urcă la 930 leĭ. Contribuabilĭ sunt 250.

Rîul Amaradia udă pămîntul acesteĭ comune, care, în timpurĭ ploioase, debordînd, pricinueşte marĭ stricăciunĭ semănăturilor.

Comunicaţia se face prin calea fierată Filiaşi-T.-Jiul ce trece prin apropierea acesteĭ comunĭ avînd staţie la Copăcioasa; prin şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiul-Rîmnicul-Vîlcea, care trece prin mijlocul comuneĭ; prin şoseaua comunală care se detaşează din şoseaua judeţeană de la «Fîntîna-cu-lanţul», străbate interiorul comuneĭ şi merge la com. Dăneşti.

In comună se găsesc 10 fîntînĭ făcute de locuitorĭ.

Comuna are 1 local de primărie; 1 şcoală înfiinţată, la 1879 şi frecuentată de 45 elevĭ şi 2 eleve, din 50 înscrişĭ.

Comuna are 4 bisericĭ, din care 1 de zid şi 3 de lemn, slujite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ. Bisericile sunt clădite: cea de zid în anul 1870, iar cele de lemn: 1 în 1770, alta la 1820; celeĭ de a treia nu-ĭ se cunoaşte data fondăreĭ fiind foarte vechiă.

Budieni, *cătun* de reşedinţă, jud. Gorj, com. Budieni. Are o întindere de 900 hect., din carĭ 140 hect. arabile, 160 hect. fîneţe, 695 hect. izlaz, pomet şi tufăriş, 5 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 190 familiĭ cu 950 suflete, toţĭ Ro-

mînĭ, din carĭ 160 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ şi 45 care cu boĭ, 400 vite marĭ cornute, 35 caĭ, 535 oĭ, 32 capre, 100 rîmătorĭ şi 20 stupĭ cu albine.

Apele şi căile de comunicaţie s'aŭ descris la comună.

In cătun se maĭ găsesc 1 puţ şi 7 fîntînĭ.

Cătunul are 2 bisericĭ de lemn, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Budieni, *mahala,* în com. rur. Tehomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Budilovăţul, *deal,* în com. rur. Brezniţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Budilovăţul, *mahala,* în plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Brezniţa.

Budilovăţul, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Brezniţa.

Budinul-Cîlciul, *trup de pădure,* pe teritoriul com. Crucea-d.-s., pl. Zăbrăuţi, jud. Putna. Este proprietatea răzeşilor.

Budislavul, *munte,* în jud. Argeş, plaiul Loviştea. De aicĭ pleacă Culmea-Cozieĭ. Are o înălţime de 2397 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Budişteanca, *sat,* jud. Brăila. (V. Filiul).

Budişteanca, *gîrlă,* jud. Muscel; izvoreşte din colinele jud. Dîmboviţa, ia diferite numirĭ, după localităţile pe unde trece, udă com. Budişteni şi Ciulniţa, pl. Podgoria, şi se varsă în rîul Argeş.

Budişteanca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel, compusă din stejar, fag, carpen şi plop, în întindere de 75 hect.

Budişteni, *com. rur.,* pl. Podgoria, judeţul Muscel, la S.-E. de Cîmpulung, aşezată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Budişteanca. E numită şi Bogaţi. De la această comună până la Cîmpulung sunt 77 kil.

Se compune din 4 cătune: Budişteanca, Glodul, Scoiceşti şi Pietroasa. Numele săŭ vine de la Gîrla şi Schitul-Budişteni. Are o populaţie de 1057 locuitorĭ (650 bărbaţĭ şi 407 femeĭ) cu 214 capĭ de familie, carĭ trăesc în 294 case.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură şi creşterea vitelor, se maĭ ocupă cu cultura cireşilor, pepenilor, prunelor şi a viţeĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Bucureşti, Piteşti şi Găeşti. Stupiĭ cu albinele daŭ până la 41 kgr. miere. Gîndaciĭ de mătase produc până la 40 kgr. gogoşĭ. Porumbul se cultivă pe 96 hect.; iar ţuică se fabrică până la 7000 decalitri pe an.

Locuitoriĭ aŭ: 210 boĭ, 17 caĭ, 247 oĭ, 154 porcĭ, 69 juncĭ şi 105 vacĭ.

In comună şi împrejurul comuneĭ sunt dealurile: Crîngureanca, Zamfir, Covergilor, Schitul-Budiştenĭ, Băila-Mare şi Băila-Mică.

Comuna are 233 contribuabilĭ. Venitul anual e de 2140 leĭ şi cheltuelile de 2133 leĭ. Are un capital de 1154 leĭ la Casa de Depunerĭ.

Locuitoriĭ sunt parte moşnenĭ, parte împroprietărițĭ prin legea din 1864, pe moşia Schitul-Budiştenĭ. In raionul acesteĭ comune sunt schiturile: Budişteni şi Cotroceni, ambele în ruină, şi 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ, clădită de locuitorĭ.

Şcoala, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1080 leĭ, e frecuentată de 65 băeţĭ şi 6 fete, din numărul de 131 în etate de şcoală.

Ştiŭ carte 239 bărbaţĭ şi 30 femeĭ.

Budişteni, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, jud. Muscel. Se maĭ numeşte şi Moşneni.

Se află situat între dealurile: Crîngureanca, pe care se află vie şi pădure, şi dealul Zamfir unde este cimitirul satuluĭ, cu o mică bisericuţă. Aci este reşedinţa primărieĭ; şcoala şi biserica, cu hramul Adormirea.

Gîrla Budişteanca udă cătunul spre V.

Are o populaţie de 380 locuitorĭ.

Budişteni, *cătun* al comuneĭ Costeşti, jud. Buzăŭ, cu 370 locuitorĭ şi 78 case.

Budişteni, *deal,* în raionul comuneĭ Budişteni, jud. Muscel, pe care se cultivă 62,25 hect. vie.

Budişteni (Bălişoara), *moşie,* com. Costeşti, jud. Buzăŭ. Are 420 hect. arabile şi izlaz, 15 hect. pădure, despărţită în 3 sforĭ: Ariceasca şi Bălişoarele.

Budişteni, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 322 hect., pendinte de com. Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Budişteni, *fost schit* de călugărĭ, în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Muscel, fondat înainte de anul 1685, de Ştefan Călugărul, care, ca mirean, purta numele de Stanciu, logofătul din Budişteni.

Acesta lăsă o mare parte din averea sa schituluĭ Budişteni, care maĭ tîrziŭ fu închinat mănăstireĭ Cotroceni, spre a fi ferit în viitor de orĭ-ce supărărĭ, şi spre a-ĭ asigura, cu felul acesta, existenţa şi înflorirea.

Din cauza releĭ administraţiĭ, schitul s'a părăsit, chiar din anul închinăreĭ sale. Călugăriĭ îl lăsară, căcĭ le lipsea până şi existenţa de toate zilele.

Bisericuţa, deşi ruinată, servea de eclesie, iar preotul se întreţinea din mila creştinilor. La anul 1838, consîngeniĭ şi consăteniĭ fondatoruluĭ schituluĭ Budişteni, aŭ reclamat Domnitoruluĭ Alexandru Ghica contra egumenilor de la Cotroceni pentru reaua întrebuinţare a veniturilor acestuĭ schit; reclamaţia lor însă n'a avut nicĭ un rezultat. Astă-zĭ este o complectă ruină. Venitul schituluĭ era de 700 galbenĭ anual.

Budoaia, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Crucea, com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Budoaia, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Budoaia, satul Crucea, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, şi se varsă în pîrîul Bocniţa, com. Sineşti, pl. Cîrligătura.

Budoaia, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, izvoreşte din culmea Cătăuţuluĭ, udă partea de S. a com. şi merge de se varsă în rîul R.-Sărat.

Budoiul, *moşie* a statuluĭ, la N.-V. comuneĭ Băeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Budoiul, *moşie* a statuluĭ, jud. Vîlcea, fostă pendinte de mănăstirea Polovraci, care, pe periodul 1888—93, s'a arendat cu 4200 leĭ anual.

Budoiul, *moşie,* fostă proprietate a statuluĭ, com. Tereuja, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, care s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ.

Budoiul, *pădure* a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 500 hect., fostă pendinte de mănăstirea Polovraci, situată în com. Sineşti, pl. Olteţul-d.-s., şi formată din trupurile: Dobrica saŭ Pietroasa (300 hect.) şi Urzica (200 hect.).

Budrea, *sat,* jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., căt. com. Racoviţeni, aşezat în partea de N. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Budrea, pe pîrîul Budrea, la 1 kil. spre N. de căt. de reşedinţă, Racoviţeni. Are o întindere cam de 50 hect., şi o populaţie de 96 familiĭ, saŭ 410 suflete, din carĭ 81 contribuabilĭ; 15 ştiŭ carte. Este în sat o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Budrea, *deal,* jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Racoviţeni, se desface din dealul Hîrboca, brăzdează partea de N. a com.; se sfîrşeşte în rîul Cîlnăul; e acoperit cu imaşurĭ şi semănăturĭ întinse.

Budrea, *pîrîŭ,* jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Racoviţeni; izvoreşte din dealul Budrea, udă partea de N., trece prin cătunul Budrea şi se varsă în rîul Cîlnăul, pe dreapta luĭ. Valea sa este frumoasă, cu malurĭ înalte şi verzĭ.

Buduhala, *cătun,* al com. Şomăneşti, pl. Ocolul, jud. Gorj, situat spre N. de comună, şi aproape de şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin.

Are o suprafaţă de 200 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 10 hect. izlaz, 60 hect. fîneţe, 100 hect. cultivabile.

Are o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 180 suflete, din carĭ 35 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ aŭ 8 plugurĭ, 15 care cu boĭ şi vacĭ, 83 vite marĭ cornute, 33 porcĭ şi 41 capre.

In apropiere de acest cătun trece apa Bistriţa.

Comunicaţia în acest cătun se face prin şosele comunale carĭ îl pun în comunicaţie la S. cu Şomăneşti, iar la V. cu Teleşti-d.-j., unde şoseaua comunală întîlneşte şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin.

Buduhoaia, *pădure,* în partea de N.-V. a comuneĭ Urziceni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Buduhocea, *iaz,* pe moşia Cerviceşti, com. Cucoreni, jud. Botoşani, format din pîrîul Ranca. Are o suprafaţă de 3 hect.

Buduhocea, *şes,* pe moşia Cerviceşti, com. Cucoreni, jud. Botoşani; produce mult fîn.

Buduiasca, *cătun,* pendinte de com. Măgura, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situat între văile Teleorman şi Cleniţa, proprietate a statuluĭ. Are o suprafaţă de 370 hect., din carĭ 62 hect. pădure, şi ţine de ocolul silvic Ghimpaţi. Are o biserică zidită de d-na Safta Castrişoaia, fosta proprietară, şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In cătun este o şcoală mixtă, zidită la 1861, cu 1 învăţător, frecuentată de 10 băeţĭ şi 5 fete, din numărul de 42 copiĭ, în vîrstă de şcoală. Este o cîrciumă.

Buduila, *cătun* al comuneĭ Boziorul, jud. Buzăŭ; are 90 loc. şi 26 case.

Buduioasa, *pădure*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Oţeleşti; proprietatea d-neĭ Maria Hanuţă.

Buduiul, *deal*, pl. Marginea-d.-s., com. Bordeşti, jud. R.-Sărat; se desface din Dealul-Nucilor, brăzdează partea de Vest a comuneĭ, de-a lungul pîrîuluĭ Buduiul. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Buduiul, *pîrîŭ*, în pl. Marginea-d.-s., com. Bordeşti, jud. R.-Sărat; izvoreşte din Dealul-Nucilor, udă V. comuneĭ, de-a lungul dealuluĭ Buduiul şi se termină în rîul Rîmnul.

Budul, *sat*, în partea de S.-V. a comuneĭ Stănileşti, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, la distanţă de 4 kil. de satul de reşedinţă, situat pe dealul cu acelaşĭ nume, pe o suprafaţă de 450 hect. Are o populaţie de 41 familiĭ, saŭ 124 suflete, din carĭ 19 contribuabilĭ. Se află pe domeniul statuluĭ Stănileşti.

Acest sat a avut şi el partea sa de suferinţă în luptele urmate între Ruşĭ şi Turcĭ în războiul de la 1711.

Budul, *deal*, în partea de V. a comuneĭ Stănileşti, pl. Prutul, jud. Fălciŭ; pe el se află situat satul Budul şi o movilă care poartă acelaş nume.

Budulacul, *gîrlă*, ce izvoreşte de la N. de com. Sîngerul, plasa Podgoria, jud. Prahova, şi se varsă în gîrla Cricovul, tot în raionul com. Sîngerul.

Budulanuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Floreşti.

Buduluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., pe teritoriul com. Mărgineni-Muntenĭ.

Buduluĭ (Valea-), *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Mărgineni-Muntenĭ, situată între dealurile Secătura şi Dealul-Buduluĭ.

Budurana, *pîrîŭ*, jud. Teleorman. Vara este sec. Pe timpul topireĭ zăpeziĭ şi al ploilor marĭ se revarsă şi îneacă ţarinele locuitorilor.

Budurana, *vale*, jud. Teleorman, începe din tufărişul moşieĭ Butculeşti, se îndreptează spre S., adîncindu-se din ce în ce maĭ mult, trece pe lîngă com. Gărăgăul, la punctul numit Fîntîna-Nouă. Ceva maĭ sus de acest punct se formează pîrîul cu acelaşĭ nume, care fiind oprit în cursul luĭ, formează Eleşteul-luĭ-Dima, chiar în comuna Gărăgăul. De aci valea şi pîrîul se îndreptează spre Apa-Cîineluĭ, în care se varsă, maĭ jos de cătunul Golăşeĭ, la hotarul ce desparte moşia Gărăgăul de moşia Virtoapele-d.-s.

Budureasca, *gîrlă*, izvoreşte din raionul comuneĭ Călugăreni, trece prin com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, jud. Prahova, şi-şĭ continuă cursul pre lîngă comuna Mizil, jud. Buzăŭ, după ce primeşte ca afluent gîrla Scheianca. Pe această vale se află puţină piatră de construcţie.

Budureasca, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Baba-Ana; se scurge în pîrîul Istăul; pricinueşte înecurĭ în timpurile ploioase.

Budureşti, *sat*, face parte din com. rur. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Are o pop. de 112 locuitorĭ (54 bărbaţĭ şi 58 femeĭ). D'aci şi pănă la cătunul Dobriceni, reşedinţa comuneĭ, e aproape 1 kil.

Are o biserică, fondată la anul 1830 de preotul Tănase, şi reparată la 1881 de Stan Boiangiul. Este situat între două frumoase pădurĭ aşezate la V. şi E. luĭ.

Buduroaia, *zăvoiŭ şi fînaţ*, pe şesul drept al Siretuluĭ, în com. Stolniceni, jud. Suceava.

Buduroaiele, *vale*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba.

Buduroiul, *fîntînă*, comuna Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea. Numele îĭ vine de la un copac scorburos ce este băgat în acel izvor şi prin care se scoate apă cu un vas.

Buduroiul, *pîrîŭ*, la Sudul comuneĭ Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea; se varsă în rîul Olt.

Buduroiuluĭ (Măgura-), *măgură*, jud. Teleorman, în partea din centrul comuneĭ Dracea, spre Vest.

Budurosul, *apă*, jud. Prahova, izvoreşte din com. Strejnicul, şi se varsă în iazul Moruzzi (Leautul), în raionul com. Negoeşti, pl. Tîrgşorul.

Budusluveşti, *pîrîŭ*, izvoreşte de pe teritoriul com. Făgeţelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, şi se varsă în gîrla Plapcica, com. Alunişul.

Bueasca, *pădure*, în plasa Ialomiţa-Balta, comuna Albeşti, jud. Ialomiţa, pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa. Are o suprafaţă de 350 hect. Esenţe: ştejar, ulm, anin, jugastru, salcie şi plop.

Bueşti, *sat,* plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Albeşti, jud. Ialomiţa. Este situat spre E., la 4 kil. de satul de reşedinţă, la extremitatea de Nord a cîmpuluĭ Bărăganul.

Are o suprafaţă de 4500 hect., proprietate a statuluĭ. A fost pendinte de măn. Cernica, a fost arendată pe periodul 1883-1893 cu suma de 40100 leĭ anual.

Populaţiunea e de 220 familiĭ Romînĭ şi 2 familiĭ Grecĭ.

Aicĭ se află două şcoale primare, una de băeţĭ şi una de fete, cu un învăţător şi o învăţătoare, retribuiţĭ de comună. Localul şcoaleĭ este construit de comună.

Are o biserică zidită la 1843, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Bufneĭ (Izvorul - de - la - Piatra-), *izvor,* în judeţul Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Ungureni; începe de la Piatra-Bufneĭ şi dă în rîul Buzăŭ.

Bufneĭ (Piatra-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cislăul; începe de la Bătătura-Vacilor şi merge pînă în albia rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ.

Bufniţeĭ (Colţul-), *pisc,* în comuna Bădeni-Pămînteni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Buftea, *sat,* pl. Znagovul, judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Bucoveni; cade spre N. de Buciumeni, pe malul stîng al rîuluĭ Colintina. Calea fierată Bucureşti-Ploeşti taie calea naţională între Buciumeni şi Buftea.

Aci este un frumos castel, cu 3 etaje, într'un stil elegant; el se află în mijlocul parculuĭ, înconjurat de arborĭ secularĭ; maĭ este o casă de mosafirĭ, o mare moară de aburĭ.

In mijlocul uneĭ aleĭ umbroase este o cişmea cu apă bună de băut, care poartă următoarea inscripţie: «Această cişmea s'aŭ ridicat de dumnealuĭ marele vornic Barbu Ştirbeiŭ şi s'aŭ lucrat de Hristea Tersaneliŭ cişmegiul, 1844, Iulie». — De altă parte, cu litere nouă: «Renovat de principele Al. B. Ştirbeiŭ, 1888». In fundul parculuĭ este o mică capelă, în stil bizantin, sub care se află cripta în care se odihnesc Barbu P. Ştirbeiŭ, fostul Domn al Ţăriĭ-Romîneştĭ, Elisabeta Doamna, născută Cantacuzino, Prinţul Alex. Barbu Ştirbeiŭ cu soţia sa Maria, născută Ghica-Comăneştĭ şi maĭ mulţĭ copiĭ aĭ luĭ Alex. Ştirbeiŭ.

In Buftea, în timpul războiuluĭ din 1877, s'a înfiinţat de principesa Maria Alexandru Ştirbeiŭ un spital pentru oşteniĭ răniţĭ.

Satul, împreună cu Atîrnaţi şi Flămînzeni, se întind pe o suprafaţă de 3458 hect. Proprietarul, Principele Al. B. Ştirbeiŭ, are 2350 hect. şi locuitoriĭ 1108 hect.

Pe moşia proprietăţeĭ se cultivă 1030 hect., 15 rămîn sterpe, 1305 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă 1053 hect. şi restul rămîn sterpe. Populaţia satuluĭ e de 504 locuitorĭ.

Are o şcoală de băeţĭ şi una de fete, frecuentate de 27 elevĭ şi 20 eleve, cu carĭ statul şi comuna cheltuesc anual 5056 leĭ. Ambele şcoale sunt sub un acoperămînt, şi sunt construite în anul 1889.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. In sat s'aŭ stabilit 13 străinĭ.

Aci este o mare fabrică de făină.

Buftea, *staţie* de dr. d. fr., jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Bucoveni, pe linia Bucureşti-Ploeşti. Se află între staţiile Chitila (7.7 kil.) şi Periş (12.9 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 101.79 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 60791 leĭ, 90 banĭ.

Buftea, *pădure,* jud. Ilfov, plasa Znagovul, de 1305 hect., proprietate a Principeluĭ Al. B. Ştirbeiŭ.

Buftea, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s.; curge prin comunele Gîrleni şi Fîntînelele şi se scurge în Bistriţa.

Buftea. (V. Pîrîul-Cazaculuĭ, jud. Suceava).

Buftea, *vale,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., ce se întinde prin comunele Gîrleni şi Fîntînelele.

Bufteĭ (Valea-), *vale,* jud. Ilfov, prin care trece pîrîul cu acelaşĭ nume, care alimentează balta Znagovul.

Buga, *lacul,* în com. Lisa, din pl. Marginea, jud. Teleorman.

Buga, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Blăjani, acoperit în mare parte de viĭ.

Buga, *măgura,* în partea de S. a comuneĭ Lisa, jud. Teleorman.

Buga, *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Gulianca. Azĭ tinde să dispară, fiind necontenit arată de locuitorĭ.

Buga, *vale mică,* la N.-E. satuluĭ Nazîrul, în proprietăţile locuitorilor din Nazîrul, jud. Brăila.

Bugeacul, *com. rur.,* în pl. Silistra-Nouă, jud. Constanţa.

Este așezată în partea vestică a județuluĭ, la 118 kil. spre V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea nord-estică a plășeĭ la 6 kil. spre E. de orășelul Ostrov, reședința plășeĭ. Comune învecinate cu ea sunt: Almalîul la 6 kil. spre S.-V., Gîrlița la 5 kil. spre S.-E., Căluia la 7 kil. spre E., Ese-Chioi la 10 kil. spre S.

Hotarul amănunțit al acesteĭ comune este următorul: Plecînd de pe malul Dunăreĭ, din dreptul ostrovuluĭ Tilchia, la poalele dealuluĭ Bugeacul, și anume la o egală distanță de 2 kil. de Ostrov și Bugeacul, hotarul se îndreaptă spre S., urcă și coboară dealul Bugeacul, taie șoseaua comunală Ostrov-Bugeacul, străbate valea Bugeacul și urcă dealul pietros al Cărămizeĭ; de aci se dirige spre E., coboară dealul de maĭ sus, pe malul iezeruluĭ Gîrlița, taie acest iezer până în dreptul satuluĭ Gîrlița, de aci o ia spre N.-E. până în fața guriĭ văiĭ Cuiu-Iuc, de unde se îndreaptă spre V., ajunge pe malul laculuĭ, la locul unde începe scurgerea sa în Dunăre prin gîrla Dervent, urmează malul drept al acesteĭ gîrle, în direcțiune de la S.-V. spre N.-E., până la locul unde se varsă în Dunăre, la punctul numit Dervent; de aci se îndreaptă spre V. pe malul Dunăreĭ, pe la poalele septentrionale ale dealuluĭ Bugeacul, pe la N. de satul Bugeacul; la 2 kil. spre V. de sat ajungem la locul de unde am plecat. Forma luĭ este aceea a unuĭ dreptunghiŭ neregulat; lungimea luĭ este de 18 kil., iar întinderea totală e de 1712 pogoane saŭ 817 hect. saŭ 8 kil. p.

Se mărginește la N. cu comunele rurale Tonea și Rosetti, din jud. Ialomița, despărțindu-se de ele prin fluviul Dunărea; la E. și la S. cu com. rur. Gîrlița, separată fiind de dînsa prin iezerul Gîrlița și gîrla Dervent; la V. cu com. rur. Almalîul, de care o desparte dealul Cărămida și cu com. urb. Ostrovul, de care se desparte prin dealul Cărămida și dealul Bugeacul.

Relieful soluluĭ e în general accidentat, afară de o mică parte spre E., un șes cuprins între Dunăre, iezerul Gîrlița și gîrla Dervent, acoperit cu iarbă. Culmea dealurilor Ostrovuluĭ o brăzdează în partea vestică și centrală, și anume cele două ramurĭ ale sale: Dealul-Bugeaculuĭ (75 m.) la N. și N.-V. de-a-lungul maluluĭ dunărean; dealul Cărămida la S. și S.-V., de natură pietroasă (77 m.), ambele dominînd satul Bugeacul; sunt acoperite cu fînețe și cîte-va viĭ. Movile sunt în număr de 6, naturale, fără importanță și acoperite cu verdeață.

Cursurile de apă carĭ udă comuna, sunt: Dunărea la N., pe o distanță de 6 kil.; malurile sale sunt în general înalte și rîpoase din pricina ondulațiunilor nordice și nord-estice ale dealuluĭ Bugeacul, care se termină aproape brusc într'însa. Gîrla Dervent, ce servă de scurgere iezeruluĭ Gîrlița în Dunăre, — însă cînd apele fluviuluĭ sunt marĭ, — servă ca scurgere ale uneĭ părțĭ din apa Dunăreĭ în iezerul Gîrlița; are 3 kilom. și-ĭ servă și ca hotar estic spre comuna Gîrlița. Văĭ sunt puține; principala este Valea-Bugeaculuĭ ce vine de pe teritoriul comuneĭ urb. Ostrovul, din dealul Cărămida; o brăzdează în partea S.-V., deschizîndu-se în iezerul Gîrlița. Iezerul Gîrlița (600 hect., din carĭ 120 hect. aparțin numaĭ comuneĭ Bugeacul) se află la S. și S.-V.; are malurile la S.-V. înalte și stîncoase din cauza ramificațiilor răsăritene ale dealuluĭ Cărămida; are pește bun ce se consumă și se exportă de locuitorĭ în diferite părțĭ.

Are un singur cătun, Bugeacul, reședință, așezat în partea centrală a comuneĭ, la poalele răsăritene ale dealuluĭ Bugeacul, pe un șes ce se ridică treptat de la malul iezeruluĭ Gîrlița spre N.; căt. se află la 200 m. spre N. de iezer, la 600 m. departe spre V. de gîrla Dervent și la 1 kil. spre S. de Dunăre. Satul are o formă lunguiață; casele sunt frumoase, bine zidite, așezate pe o lungime de 1 kil., de o parte și de alta a uneĭ ulițĭ principale; la Vest sunt și vre-o cîte-va hect. cu viĭ.

Suprafața totală a comuneĭ e de 817 hect., din carĭ 65 hect. vatra satuluĭ cu 79 case; restul de 752 hect. aparține tot locuitorilor.

Populațiunea este de 107 familiĭ, saŭ 446 suflete, împărțită ast-fel: 225 bărbațĭ și 221 femeĭ, din carĭ 242 necăsătorițĭ, 188 căsătorițĭ și 16 văduvĭ. Din aceștia 75 știŭ carte și 371 nu știŭ; toțĭ sunt Romînĭ.

După ocupațiune sunt: 87 agricultorĭ și meseriașĭ; 3 cîrciumarĭ.

Improprietărițĭ sunt 87, neîmproprietărițĭ 15.

Budgetul acesteĭ comune este la veniturĭ de 2632 leĭ și la cheltuelĭ de 2593 leĭ. Sunt 90 contribuabilĭ.

Căile de comunicație sunt: un drum mare ce merge la Ostrov, pe malul Dunăreĭ, trecînd pe lîngă sat și drumurĭ comunale la Oltinea, Galița și Cîlnia.

Biserică este una singură, cu hramul Sf. Atanasie, zidită și întreținută de comună; are 10

hect. de la stat şi ca deservenţĭ 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Şcoală este una rurală mixtă, înfiinţată şi întreţinută de stat; are 10 hect. pămînt; 1 învăţător şi 43 elevĭ.

Bugeacul, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Bugeacul. Se desface din dealul Iapce-Bair; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E. şi brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea nord-vestică a comuneĭ. Prelungirile sale nordice se sfîrşesc în Dunăre, făcîndu-ĭ malul drept, înalt şi rîpos; cele sudice fac malul iezeruluĭ Gîrliţa înalt şi stîncos. La poalele sud-estice este aşezat satul Bugeacul. Are o înălţime de 79 m., dominînd satul Bugeacul, Dunărea şi drumurile comunale ce duc de la Bugeac la Ostrov şi Almalîul. E acoperit cu semănăturĭ şi de viile locuitorilor din Bugeacul.

Bugeacul, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Văcăreni şi pe al cătunuluĭ săŭ Gărvan. Este maĭ mult o prelungire nordică a dealuluĭ numit Dealul-cu-Monumentul; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. la N.-V. La V., la E. şi la N. este înconjurat de Gîrla-Lăţimeĭ, care are aci forma uneĭ potcoave de cal. Pe la poalele sale vestice sunt semănate cîte-va viĭ; iar la poalele estice se vede un monument în piatră comemorativ al debărcăriĭ trupelor ruseştĭ în războiul de la 1877—78. Este stîncos pe alocurea, dar maĭ mult acoperit cu fîneţe şi izlaz. Vîrful culminant este de 86$^{m.}$,2; punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ. De pe acest vîrf se vede satul Pisica şi Dunărea, ce sunt la 10 kil. depărtare. Pe la ambele sale poale trec două drumurĭ vecinale: Azaclîul-Gărvan-Văcăreni şi Azaclîul-Jijila.

Bugeacul, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, com. Şocariciul, jud. Ialomiţa.

Bugeacul, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Bugeacul. Pleacă din pantele estice ale dealuluĭ Cărămida; se îndreaptă spre E. printre dealurile Iapce-Bair şi Bugeacul la N. şi Cărămida la V. şi S., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Se sfîrşeşte în iezerul Gîrliţa, la 1 $^{1}/_{2}$ kil. spre V. de satul Bugeacul. Malurile sale sunt în general joase; aproape de vărsarea sa, sunt însă înalte şi stîncoase. Apă are numaĭ cînd plouă. Este tăiată de drumul comunal Almalîul-Bugeacul.

Bugeanul, *deal,* pe care e aşezat satul Vîrlezi, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Bugeanul, *iezişor,* pe valea pîrîuluĭ Covurluiul-Sec, între com. Vîrlezi şi Joraşti, jud. Covurluiŭ; acest iezişor se usucă la secetă.

Bugeloiul, *pisc,* la E. de com. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Bugeşti, parte din *satul* Trifeşti, jud. Roman.

Bughea, *deal,* com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova, pe care se cultivă $^{1}/_{2}$ hect. vie.

Bughea, *suburbie* a oraşuluĭ Cîmpulung, jud. Muscel. Coprinde satele din jurul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Bughea, *gîrliţă,* izvoreşte din muntele Boldul şi Zănoaga, şi după ce udă, în jud. Muscel: comunele Bughea, Godeni şi Capul-Pisculuĭ, se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe teritoriul comuneĭ Mihăeşti, cătunul Furnicoşi, servind, în partea de N., de limită între acest cătun şi cătunul Mihăeşti.

Bughea, (Izvorul-din-Hume), *izvor,* cu apă sulfuroasă, în jud. Muscel, la 5 kil. departe de Cîmpulung. Are un stabiliment de băĭ, într'o poziţie frumoasă, vizitat de mulţĭ pătimaşĭ. Drumul de la oraş la băĭ este cît se poate de plăcut, maĭ ales cînd ajungĭ pe platoul musceluluĭ, care predomină oraşul.

Bughea, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Caragele.

Bughea, *pădure,* proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Cîmpulung, în întindere de 102 hect., plasa Nucşoara, judeţul Muscel.

Bughea, *pîrîŭ,* izvoreşte de la locul numit Piatra-Slăniculuĭ, comuna Slănicul, plasa Vărbilăul, jud. Prahova, face maĭ multe zigzagurĭ, străbate comuna Bughiile în tot lungul săŭ, trece prin com. Scăioşi, şi se varsă în rîul Teleajenul.

In acest pîrîŭ se varsă, tot în raionul com. Bughiile, gîrliţele: Bughişoara, Runcul, Găvana, Greaca, Valea-Lupuluĭ şi Valea-Vlăştenilor. In raionul comuneĭ Teişani, pl. Teleajenul, primeşte gîrlele: Muscelul şi Sărăturile.

Bughea, *vălcea,* ce se varsă în gîrla Slănicul, pe ţărmul stîng, în raionul com. Slănicul, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Bughea-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci e o biserică, cu hramul Sf. Voivozĭ şi Sf. Gheorghe, fondată la anul 1813 de Damian şi Steliana din Văleni-de-Munte şi care s'a reparat de maĭ multe orĭ. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Locuitoriĭ din acest cătun s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, pe moşiile Gura-Vitioareĭ şi Bughea-d.-j.

Bughea-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci e o biserică fondată la anul 1837, de obştea locuitorilor şi alţĭ străinĭ. S'a reparat la anul 1892. Loc. din acest căt. sunt moşnenĭ.

Bughea-de-Sus, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 45 hect., pendinte de com. Văleni, pl. Teleajenul, jud. Prahova, care împreună cu trupurile: Poiana-Laculuĭ (13 hect.), Valea-Garduluĭ şi Cotul-cu-Plopĭ (62 hect.), Obraţele, după sfoara Predealul (25 hect.), şi Runcul (40 hect.), formează pădurea Văleni.

Bugheni, *cătun,* al com. Cioranca, jud. Buzăŭ, cu 150 locuitorĭ şi 35 case.

Bugheni (Sărata-Nenciuleştĭ), *cătun,* al com. Monteorul, jud. Buzăŭ, situat d'alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Sărata, cu 840 locuitorĭ şi 236 case.

Bugheni, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Cioranca. (V. Sărata-Bughenĭ).

Bugheni, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Cioranca, pe moşia Sărata-Bughenĭ.

Bughiile, *com. rur.,* plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situată pe vălcelele Bughea şi Bughişoara, la 25 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 2 kil. de a plaiuluĭ.

Se compune din două cătune: Bughea-d.-s. şi Bughea-d.-j., avînd o populaţiune de 827 locuitorĭ (393 bărbaţĭ şi 434 femeĭ). Capĭ de familie sunt 180; contribuabilĭ 147; case de locuit 180.

In comună sunt 2 bisericĭ (în fie-care cătun cîte una), deservite de cîte un preot.

Locuitoriĭ din căt. Bughea-d.-s. sunt moşnenĭ, iar ceĭ din Bughea-d.-j. s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile Gura-Vitioareĭ şi Bughea-d.-j. Eĭ aŭ 20 caĭ, 112 boĭ, 108 vacĭ, 155 viţeĭ, 25 taurĭ, 254 oĭ, 5 capre şi 298 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe pîrîul Bughea, e o moară.

Şcoala există în comună din anul 1890. Până la această dată parte din copiĭ urmaŭ la şcoala din Văleni. In 1892 s'a frecuentat de 52 copiĭ. Ştiŭ carte 14 bărbaţĭ şi 6 femeĭ.

Toată comuna are o suprafaţă de 500 hect., atît pămînt rural cît şi moştenesc.

Se fabrică aci ţuică şi vin.

Gîndaciĭ de mătase daŭ aproximativ 60 kilgr. gogoşĭ. Stupĭ cu albine sunt 65. Pămîntul nu e prielnic la toată cultura. Dintre pomĭ roditorĭ sunt: 800 merĭ, 100 perĭ, 100 duzĭ, 200 nucĭ şi 200 vişinĭ. Livezile daŭ cam 6000 care de fîn anual.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la cifra de 3006 leĭ anual şi cheltuelile la 2138 leĭ.

In comună sunt şoselele: Calea-Salineĭ, a Tînguireĭ, a Penitenţeĭ şi Gura-Vitioareĭ, înlesnind comunicaţia între Văleni, Vărbilăul, Poiana, Slănicul şi Gura-Vitioareĭ.

E brăzdată de dealurile: Carabeţul, Podul-Vălenilor, Seciul, Runcul, Găvana, Tîmpa şi movila Gorganul. Piscurile poartă numele dealurilor. Pe dealurĭ se cultivă ovăz, viĭ şi pomĭ roditorĭ; parte din ele sunt acoperite cu pădurĭ saŭ servă de izlaz. Poienĭ sunt: Tîmpa şi Vlăsceni; surpăturĭ: Şerpăria şi Valea-Lupuluĭ, situate în partea de V. a comuneĭ şi Runcul şi Seciul în partea de E.

E străbătută în tot lungul săŭ de gîrla Bughea, în care se varsă gîrliţele: Bughişoara, Runcul, Găvana, Greaca saŭ Valea-Greciĭ, Valea-Lupuluĭ şi Valea-Vlăscenilor, carĭ izvoresc din interiorul comuneĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Văleni-de-Munte şi Olteni, la V. cu com. Vărbilăul şi Poiana-de-Vărbilăŭ, la N. cu com. Slănicul şi la S. cu com. Gura-Vitioareĭ şi Scăioşi.

Bughişoara, *gîrliţă,* izvoreşte de la E. de com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova şi se varsă în gîrla Bughea, tot în raionul comuneĭ Bughiile.

Bugioaia, parte din *satul* Ruginoasa, jud. Suceava.

Bugioaia, *pîrîŭ,* numit şi Pîrîul-Axinieĭ, afluent al pîrîuluĭ Dumbrăviţa, din satul Ruginoasa, jud. Suceava.

Bugiuleşti, *sat,* face parte din com. rur. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 69 locuitorĭ, 33 bărbaţĭ şi 36 femeĭ. Are o şcoala rurală.

Bugiuleşti, *sat,* face parte din com. rur. Şerbăneşti, pl. Mijlo-

cul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 366 locuitorĭ, 180 bărbaţĭ şi 186 femeĭ. Ca populaţie şcolară are 28 copiĭ.

Buhaiul, *sat*, pe moşia de asemenea numire, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, cu 185 familiĭ, 740 suflete. Aşezările sătenilor în mare sunt bune, cu livezĭ şi grădinĭ. Proprietatea moşieĭ este parte a statuluĭ, — aceea care a aparţinut mănăstireĭ Bîrnova din jud. Iaşi, — iar parte a d-lor D. Pruncu şi Ionescu Iconomu.

Biserica, cu patronul Adormireĭ-Maiceĭ-Domnuluĭ, cu 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar, este de zid, făcută în 1863. Şcoala are 1 învăţător şi 60 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ e în parte bună. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 687 hect. 45 ariĭ pămînt, iar proprietatea moşieĭ are 1144 hect. 32 ariĭ cîmp; 340 hect. 89 ariĭ sunt pădure şi 4 pogoane vie.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Buhaiul.

Drumurĭ: acel de la Dorohoiŭ spre Hilişeŭ şi calea judeţeană Mihăileni-Dorohoiŭ.

Această moşie, care cuprinde treĭ părţĭ: Buhaiul, Pescari şi Dumbrăviţa, se învecinează cu: Hăneşti, Hilişeul, Dersca, Lozna, Şendriceni şi Trestiana.

Buhaiul saŭ **Cioflicul**, *cătun*, pendinte de com. Naipul, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. (Vezĭ Cioflicul).

Buhaiul, *deal*, pe moşia Codreni, com. Mileanca, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Buhaiul, *deal*, formează hotarul despre E. a com. Lozna şi Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Incepe din dealul Dersca, din partea de N., şi trece spre S., până la Fîntîna-luĭ-Bostan, de unde ia numirea de Capul-Dealuluĭ; apoĭ se termină în dealul cel mare numit Cobîla, din com. Şendriceni.

Buhaiul, *deal*, prelungire a dealuluĭ Hoceni, care se întinde pe partea de S.-E. a comuna Albeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Buhaiul, *moşie*, jud. Neamţu, fără sat, pe lîngă moşiile Tărpeşti, Curecheşti, din com. Petricani, pl. de Sus-Mijlocul. Inainte de secularizarea averilor mănăstireştĭ aparţinuse mănăstireĭ Văraticul şi a fost închinată Mitropolieĭ de Iaşi, starea a patra.

Buhaiul, *pădure*. (Vezĭ Rusul, deal, com. Şendriceni, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ).

Buhaiul, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, izvoreşte din pădurea Dersca, com. cu asemenea numire, pl. Berhometele, de la locul numit Prisaca. Curge spre E., trece prin partea de N. a satuluĭ Buhaiul, din com. Şendriceni pe lîngă şoseaua judeţeană Mihăileni-Dorohoiŭ, şi pe la locul numit Siliştea; apoĭ, face un cot, unde se întîlneşte cu pîrîul Ghilia, şi, urmîndu-şĭ cursul pe lîngă tîrgul Dorohoiŭ, se varsă în Iezer.

Buhalniţa, *com. rur.*, în pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezată pe valea Bistriţeĭ, la Nord-Estul grupeĭ stîncoase Ceahlăul. Se mărgineşte la V. cu com. Hangul, la S. şi E. cu com. Bicazul şi Pîngăraţi (parte), la N.-E. cu com. Crăcăoani şi Bălţăteşti.

Este formată din satele: Buhalniţa, Izvorul-Alb, Izvorul-Munteluĭ, Lacul-Buhalniţeĭ, Poenari şi Potoci, cu o suprafaţă de 2129 hect., şi cu o populaţiune de 1979 suflete saŭ 472 familiĭ (971 bărbaţĭ, 1008 femeĭ), din carĭ 182 ştiŭ carte şi 1797 nu ştiŭ.

Dintre loc. împroprietărițĭ în 1864, sunt astă-zĭ 181 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor, 59 ca urmaşĭ, 4 stăpînind locurile altora. Dintre ceĭ împroprietărițĭ în 1878, sunt 40 carĭ posedă locurile lor, 2 ca urmaşĭ aĭ celor împroprietărițĭ, 15 stăpînind locurile altora, 4 locurĭ rămase pe seama comuneĭ; 110 inşĭ, carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, nu aŭ nicĭ un soiŭ de proprietate.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, plutăria şi maĭ cu seamă cu creşterea vitelor.

Terenurile comuneĭ sunt maĭ mult muntoase şi acoperite cu pădurĭ imense, în exploatare. Locurile pentru cultură sunt foarte restrînse.

Imaşul vitelor are o întindere de 489 hect. 81 ariĭ, nutrind un număr de 6224 capete de vite, din carĭ 240 boĭ, 104 vacĭ, 4550 oĭ, 68 caĭ, 80 rîmătorĭ, 102 viţeĭ şi 78 juncĭ.

In această comună se află 2 bisericĭ, cu 7 deservenţĭ, — 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ, — plătiţĭ cu 2464 leĭ de la stat şi 160 de la comună.

In com. e o şcoală cu 1 învăţător. Sunt 14 morĭ de apă; o piuă pentru sucmane, cu 2 găvane; o piuă cu 4 găvane; de asemenea 2 fierăriĭ, 1 dulgher, 2 cojocarĭ, 1 herăstrăŭ sistematic, care taie pe vară 2000 m. c. de lemn; 7 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5243 leĭ, 20 banĭ la veniturĭ, şi de 4756 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul contribuabililor: 541.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin şoseaua mixtă Piatra-Prisăcani, cît şi prin cursul rîuluĭ Bistriţa în jos.

Buhalnița, *sat*, în jud. Iași, partea de S. a comuneĭ Ceplenița, pl. Bahluiul. A luat numele de la pîrîul Buhalnița, ce curge prin mijlocul luĭ. Este situat pe valea pîrîuluĭ cu aceeașĭ numire, între dealul Cătălina și Dealul-luĭ-Vodă. Are o pop. de 188 fam. saŭ 727 loc. Romînĭ, prea puținĭ de origină slavă și cîțĭ-va Evreĭ. Eĭ se ocupă cu cultura vieĭ precum și cu agricultura.

Aicĭ se află o biserică zidită de Mihail Pășcanu, vechiul proprietar, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 eclesiarc, precum și o școală, înființată în 1859, frecuentată de 29 elevĭ. In sat sunt 7 morĭ de apă.

Numărul vitelor este de 1152 capete, din carĭ: 261 vite marĭ cornute, 36 caĭ, 721 oĭ și 134 rîmătorĭ.

Buhalnița, *sat*, în comuna Buhalnița, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, așezat pe valea din stînga rîuluĭ Bistrița și în dreptul gureĭ pîrîiașuluĭ Schitul-Buhalnițeĭ, între al 96—97 kil. al drumuluĭ mixt Piatra-Prisăcani, la 38 kil. departe de orașul Piatra.

Se mărginește către Nord cu curbătura ramureĭ Munților-Doamneĭ, prin care se desparte de com. Hangu; spre V. (în susul rîuluĭ Bistrițeĭ), cu satul Răpciunița (din com. Hangul); spre S. cu satul Izvorul-Alb și Poenari.

Impreună cu locurile vecinașe ce-ĭ aparțin, are o suprafață de 1136 hect. Are o populațiune de 828 suflete, saŭ 164 familiĭ, carĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor și în special cu plutăria; parte (în timpul vereĭ), servesc cu anume caĭ dresațĭ, drept călăuză voiajorilor din părțile muntoase. Străinĭ sunt 7 Evreĭ, carĭ se îndeletnicesc cu negoțul.

In acest sat se află o mănăstire, care a fost populată de călugărĭ; astă-zĭ însă nu maĭ sunt de cît 2 monahĭ și 2 eclisiarcĭ. Impreună cu moșia Buhalnița, această mănăstire a fost închinată cu toate veniturile eĭ bisericeĭ Sf. Ilie din Iași, cu care la un loc a fost reînchinată Patriarhieĭ din Alexandria. Aci este reședința autorităților comunale; o școală frecuentată de 69 elevĭ. Sunt și 4 morĭ de apă.

Numărul contribuabililor e de 212.

Numărul vitelor se urcă la 2367 capete: 104 boĭ, 35 vacĭ, 1100 oĭ, 31 caĭ, 32 porcĭ, 35 vițeĭ și 30 juncĭ.

Buhalnița, *sat*, jud. Neamțu. (Vezĭ Cîrnul-Bistrițeĭ).

Buhalnița, *sat*. (Vezĭ Secul-Buhalnițeĭ, sat, în com. Buhalnița, plasa Piatra - Muntele, județul Neamțu).

Buhalnița, *moșie*, în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată între moșiile Hangul, Băltătești, Potoroiul, Poenari. Aparține statuluĭ, înainte de secularizarea averilor mănăstireștĭ a fost pendinte de mănăstirea Buhalnița.

Arenda anuală e de 12981 leĭ. Are un herăstrăŭ cu o pînză și 5 morĭ cu cîte o pereche de pietre.

Numărul vitelor arendașuluĭ se urcă la cifra de 1176 capete, dintre carĭ: 21 caĭ, 101 vite cornute și 1054 oĭ.

Numire vechie: Buhalnița, Izvorul-Alb și Izvorul-Sec.

Buhalnița, *mănăstire*, jud. Neamțu. (Vezĭ Buhalnița, sat).

Buhalnița, *pîrîŭ*, izvorește de sub dealul Sticlăria, com. Ceplenița, pl. Bahluiul, jud. Iași; trece prin satele: Sticlăria, Vîrîți, Buhalnița, prin partea de Sud a satelor Ceplenița și Moara-Prefectuluĭ, apoĭ se varsă în partea dreaptă a rîuluĭ Bahluiul. Pe acest pîrîŭ se găsește multă piatră ce se scoate pentru șosele și diferite trebuințĭ. Pe dînsul se află morĭ de măcinat.

Buhalnița-Secul, *pădure*, în jud. Neamțu, în întindere de 1540 pogoane, situată pe teritoriul comuneĭ Buhalnița, plasa Piatra-Muntele. Aduce arendă anuală 1995 leĭ. (Vezĭ Buhalnița, moșie).

Buhalnițele, *pîrîiașe*, jud. Neamțu. (Vezĭ Schitul-Buhalnițeĭ, pîrîiaș).

Buhana, *moșie*, jud. Dolj, plasa Băilești, com. Galiciuica; e dată în loturĭ.

Buhana, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Urzicuța, satul Urzica-Mare.

Buhăceni, *sat*, pe țărmul stîng al rîuluĭ Jijia, în partea de S. a comuneĭ Dînjeni, plasa Jijia, jud. Botoșani. Are o suprafață de 1327 hect. cu o populație de 140 familiĭ, saŭ 526 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ.

Toțĭ locuitoriĭ, Romînĭ, se ocupă cu agricullura și creșterea vitelor; sunt harnicĭ și avuțĭ; aspectul satuluĭ, compus din case marĭ și bine făcute, înzestrate cu multe obiecte de gospodărie, se deosebește mult de satele megieșe.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; 1 moară cu aburĭ.

Numărul vitelor cornute este de 557, caĭ marĭ și micĭ sunt 117, oĭ 1761, mascurĭ 94; stupĭ 70.

In sat sunt 5 meseriașĭ, 3 comercianțĭ și 3 cîrciumĭ.

Buhăeni (Tauri), *sat*, în jud. Iași, partea despre E. a comuneĭ Șipotele, plasa Bahluiul. E situat pe dealul Buhăeni, în dreapta rîuluĭ Jijia. Infiinţat în 1879 cu locuitorĭ împroprietărițĭ, adușĭ din diferite localitățĭ.

Buhăeni, *deal*, pe care este situat satul Buhăeni, com. Șipotele, plasa Bahluiul, jud. Iași.

Buhăeni, *iaz*, în com. Șipotele, plasa Bahluiul, jud. Iași.

Buhăeni, *vale*, formată de dealul Buhăeni, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Buhăeşti, *com. rur.*, în centrul și spre N. plășeĭ Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanță de 21 kil. de la orașul Vasluiŭ, de 9 kil. de Negrești, resedința plășeĭ, așezată maĭ mult pe văĭ și șesurĭ și udată de rîul Bîrlad. Numele îĭ vine, se zice, de la un locuitor, Nicolae Burlacul, supranumit și Buhăescu, după un buhaiŭ frumos ce avea.

Este formată din satele: Buhăești-d.-j., Buhăești-d.-mj., Buhăești-d.-s., Voinești, Uncești și Măcrești. Are o suprafață de 462 hect., din carĭ 242 hect. pădure și 32 hect. vie; cu o populație de 482 familiĭ, saŭ 2413 locuitorĭ, din carĭ 35 Evreĭ și 76 Țiganĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Locuitoriĭ aŭ 100 plugurĭ cu boĭ.

In comună sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 5 cîntărețĭ; se află și o școală.

Comerciul se face de 16 Romînĭ și 1 străin.

Numărul vitelor e de 2018, din carĭ 1010 vite marĭ cornute, 188 caĭ, 520 oĭ și 270 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 4521 leĭ, 45 banĭ la veniturĭ și de 4219 leĭ, 60 banĭ la cheltuelĭ.

Buhăeşti, *stație* de dr. d. f., județul Vasluiŭ, pl. Fundurĭ, com. Buhăești, pe linia Vasluiŭ-Iași. Se află între stațiile Bîrzești (6.1 kil.) și Rebricea (8.7 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului măriĭ e de 105^{m},93. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 155968 leĭ, 03 banĭ.

Buhăeşti, mică *moșie*, în trupul moșieĭ Sinăuți, com. Tureatca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, în suprafață de 114 hect., 58 ariĭ cîmp și 710 hect., 5 ariĭ pădure. Este proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iași. (Vezĭ Sinăuți, sat).

Buhăeşti-de-Jos, *sat*, în partea de N. a com. Buhăești, plasa Stemnicul, județul Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Muntenești și Biserica și udat de pîrîul Buhăești, ce străbate satul de la V. spre E. Are o întindere de 460 hect. și o populație de 54 familiĭ saŭ 277 suflete, din carĭ 6 Evreĭ și 43 Țiganĭ.

In sat se află o biserică, făcută la 1792 de Ștefan Gălușcă.

Numărul vitelor e de 325: 110 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 15 caĭ și 60 rîmătorĭ.

Buhăeşti-de-Mijloc, *sat*, în partea de N. a com. Buhăești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Humăria și Ruginoasa, pe o suprafață de 639 hect. Are o populație de 62 fam. saŭ 310 locuitorĭ Romînĭ, 10 Evreĭ și 9 Țiganĭ.

Este reședința comuneĭ. Are o școală înființată în anul 1865 și frecuentată de 32 elevĭ.

In partea de E. a satuluĭ este un loc numit Velnița, precum și urmele unuĭ iaz. Se zice că pe acest loc ar fi fost cînd-va o velniță.

Numărul vitelor e de 257: 130 vite marĭ cornute, 50 oĭ, 37 caĭ și 40 mascurĭ.

Buhăeşti-de-Sus, *sat*, în partea de N.-V. a comuneĭ Buhăești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat în înfundătura văilor Ruginoasa și Ernești și udat de pîrîul Buhăești. Are o suprafață de 556 hect. și o populație de 57 fam., saŭ 289 locuitorĭ Romînĭ și 11 Evreĭ.

In sat maĭ din vechime, a fost biserică și un schit de călugărițe; acum nu se cunosc de cît numaĭ urmele lor.

Numărul vitelor e de 168: 48 vite marĭ cornute, 30 oĭ, 60 caĭ și 30 rîmătorĭ.

Buhăeşul, *pîrîŭ*, ia naștere de pe teritoriul com. Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, și se varsă în pîrîul Buhaiul.

Buhlea, *deal*, în comuna Mărgineni, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, situat spre hotarul satuluĭ Itrinești.

Buhlea, *deal*, spre N.-V. de satul Ciortești, din com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; sub coasta acestuĭ deal e situat și satul Crasna, tot din această comună.

Buhlea, *pîrîŭ*, izvorește din pădurea Buhlea, udă teritoriul satuluĭ Crasna, com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, trece prin mijlocul satuluĭ și, curgînd spre E., se varsă în pîrîul Crasna.

Buhna, *movilă*, din satul Perieni, comuna Cîrniceni, plasa Turia, județul Iași. (V. Caraiman).

Buhoanca, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljeşti, situat pe malul drept al pîrîuluĭ Buhoanca, la o depărtare de 250 m. spre E. de satul Doljeşti. Are 49 capĭ de familiĭ, 76 contribuabilĭ, din 211 locuitorĭ, 54 case. Din această populaţie, 41 capĭ de familie (171 locuitorĭ) sunt Ungurĭ, iar restul Romînĭ. Sunt 419 vite marĭ. Ţine de parohia catolică Oţeleni. Se numea înainte şi Fîrţeşti şi chiar şi astăzĭ maĭ poartă acest nume. In vechime se numea Frăţeşti şi Fîrţeşti. Un document de la 13 Ianuarie 1586 ne aminteşte de acest sat. (Vezĭ Frăţeşti, plasa Siretul-d.-s.).

Buhoanca, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljeşti, trece pe la E. de satul Buhoanca şi, maĭ jos de acest sat, se varsă în pîrîul Albuia, de a dreapta.

Buhocelul. (Vezĭ Buhociul-mic, jud. Bacăŭ).

Buhocelul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhoci. E foioasă; are o întindere de 164 hect.

Buhociul, *comună rurală,* plasa Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ, situată în valea rîuluĭ Siret, şi alcătuită din 4 cătune: Buhociul-Mare, reşedinţa, Buhociul-Mic, ambele în stînga Siretuluĭ, Satul-Noŭ, pe valea pîrîuluĭ Ulmul şi Costeşti, pe dreapta Siretuluĭ.

Satul Buhociul se crede a fi fondat pe la anul 1802, cînd s'a numit Cerbul, după cerbul, ce se zice că s'ar fi găsit în pădurile din apropiere; iar cele-l'alte sate s'aŭ fondat între aniĭ 1828 şi 1835 («Buciumul Romîn», anul I, pagina 525).

Moşia Buhociul a aparţinut parte sfinteĭ mănăstirĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă Sf. mănăstirĭ Treĭ-Erarhĭ (Iaşi), închinată şi aceasta Sfîntuluĭ-Mormînt.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de pîrîul Valea-Ulmuluĭ, încărcat cu pîrîiaşele Pietrăria şi Ştirbul, ce curg de la E. spre V., vărsîndu-se în Siret.

Se mărgineşte la E. cu comunele Boteşti şi Bibireşti, la S. cu com. Ruşi, la V. cu com. Săuceşti şi Letea şi la N. cu com. Prăjeşti.

Are 2 şcolĭ mixte: una în satul Buhociul-Mare, care funcţionează de la 1865, întreţinută de Stat, într'un local bun, cu 6 fălcĭ şi 49 prăjinĭ pămînt; alta în cătunul Satul-Noŭ, care funcţionează de la 1884, întreţinută de Stat, şi avînd şi 40 prăjinĭ pămînt în ţarină. Ambele şcolĭ aŭ fost frecuentate în 1881 de 40 copiĭ, dintre carĭ 6 fete.

Sunt 3 bisericĭ: una ortodoxă, făcută de enoriaşĭ şi deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ şi două catolice, deservite de preotul din com. Prăjeşti. Case de locuit sunt 542; cîrciumĭ 7.

Populaţiunea numără 548 capĭ de familie saŭ 2089 suflete, dintre care 1304 Romînĭ, 16 Izraeliţĭ şi 769 Ungurĭ, toţĭ de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deosebesc în: 900 agricultorĭ, 17 meseriaşĭ, 7 comercianţĭ, 25 cu profesiĭ libere, 40 muncitorĭ şi 15 servitorĭ. Ştiŭ carte 149, dintre care 12 femeĭ; nu ştiŭ carte 1940, din-care 1016 femeĭ. Contribuabilĭ sunt 466. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 333 locuitorĭ cu 1056 fălcĭ pămînt în ţarină.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de 1933.50 hectare.

Viile aŭ 25.81 hectare.

Animale sunt: 49 caĭ, 1425 vite cornute, 509 porcĭ, 8 capre şi 489 oĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 1271.27 hect.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92 are la veniturĭ leĭ 4572, banĭ 40 şi la cheltuelĭ leĭ 3639, banĭ 73.

Stupĭ de albine se numără 101, carĭ, în 1890, aŭ dat 391173 kilgr. miere şi 130391 kilgr. ceară.

Comuna este străbătută de calea vecinală neşoseluită Buhociul-Leca (Bibireşti).

Distanţele: la Bacăŭ, capitala judeţuluĭ, 10 kil.; la Săcuieni, reşedinţa plăşeĭ, 13 kil.; la com. Letea 6 kil.; la com. Ruşi 11 kil.; la com. Prăjeşti 12 kil.; la Săuceşti 10 kil. şi la com. Boteşti, 12 kil.

Buhociul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Oneşti, situat d'a stînga Oituzuluĭ.

Buhociul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, comuna Bogdăneşti; face parte din dealurile ce despart apa Slăniculuĭ de a Oituzuluĭ.

Buhociul, *deal,* în com. Băleni, pl. Zimbrul, judeţul Covurluiŭ, aflător între căt. Oasele (com. Cuca) şi satul Băleni.

Buhociul, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul, despre care Th. Codrescu în «Buciumul Romîn», ne spune: «moşie a mănăstireĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă Sf. mănăstirĭ Treĭ-Sfetitelor din Iaşi, închinată Sf. Mormînt în jos; are parte şi d-luĭ Banul Manolachi Coroiŭ, d-luĭ paharnicul Ioan Ciuşcă, care la anul 1845 cumpără 40 stînjenĭ, în preţul de

200 galbeni, de la Ileana, născută Guranda, soţia luĭ Costantin Popa, care vinde aceştĭ stînjenĭ din hotarul Ruşi şi fundul de Bacăŭ i Buhociul; sunt şi alţĭ maĭ mulţĭ răzeşĭ şi părtaşĭ în ea. Are sat, cu o biserică, deservită de 2 preoţĭ, 2 dascălĭ; 1 privilegiat, 9 căpătăierĭ, 9 nevolnicĭ, 9 vădane, 1 vătav; pe lângă moşiile Buneşti, Costeiul, Satul-Mare şi altele, cu un număr de 160 locuitorĭ».

Buhociul, *şes*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Buhociul, d'a stînga Siretuluĭ.

Buhociul, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Tămaşi.

Buhociul-Mare saŭ **Cerbul**, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., reşedinţa com. Buhociul. Are o şcoală; o biserică ortodoxă, făcută de cuvioşĭ, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ; o bis. catolică, făcută de locuitorĭ la 1850, în care oficiază preotul din Prăjeşti. Are 3 cîrciumĭ. Capĭ de familie se numără 252, din 920 suflete. Animale sunt: 30 caĭ, 657 vite cornute, 181 porcĭ şi 5 capre.

Buhociul-Mic saŭ **Buhocelul**, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., situat în com. Buhociul. Se găseşte la o distanţă de 3920 m. de Buhociul-Mare. Se numără 59 capĭ de familie, din 193 sufl. Are o cîrciumă. Animale sunt: 140 vite cornute şi 32 porcĭ.

Buhociul-Prăjeştĭ, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., comuna Buhociul, cu 971 fălcĭ întindere.

Buhorelul, *deal*, în com. rur. Drăgoteşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Buhorelul, *vale*, în com. rur. Drăgoteşti, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Buhuşoaia, *iaz*. (V. Dorosteiul, pîrîŭ, com. Bîrleşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi).

Buhuşoaia, *moşie*, în com. Buhuşul, jud. Neamţu. (V. Bobeşti, sat).

Buhuşoaia, *moşie*, jud. Neamţu, numită şi Buhuşul. (V. Bodeşti-Buhuşoaia, moşie în com. Buhuşul, pl. Bistriţa).

Buhuşul, *com. rur.*, situată în capătul despre S.-E. a plăşeĭ Bistriţa, la 46° 41′ 00″ latitudine bor. şi la 24° 22′ 50″ longitudine Est, jud. Neamţu, formînd cu marginele sale (în parte) hotarul jud. Roman şi Bacăŭ.

Se mărgineşte la N. cu com. Cotişa, la V. cu com. Căndeşti, de care se desparte prin rîul Bistriţa, la E. cu jud. Roman de care se desparte prin linie convenţională, la S. cu judeţul Bacăŭ, de care se desparte prin rîul Bistriţa.

Teritoriul săŭ, accidentat, este străbătut de lungĭ văĭ, formate de rîul Bistriţa, pîrîul Orbicul şi pl. Bosculeasa.

Este formată din satele: Buhuşul (tîrguşor), Bodeşti, Margina şi Orbicul, cu o populaţiune de 3155 locuitorĭ saŭ 649 fam., 1500 bărbaţĭ şi 1655 femeĭ, din carĭ, după starea civilă: 1716 necăsătoriţĭ, 1178 căsătoriţĭ, 256 văduvĭ (30 văduve), 5 despărţiţĭ; după vîrstă: 895 băeţĭ, 975 fete; după naţionalităţĭ: 1519 străinĭ, în mare parte Evreĭ; 606 ştiŭ carte, 2549 nu ştiŭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astă-zĭ 19 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 36 ca urmaşĭ; un loc este părăsit şi se stăpîneşte de către comună şi 94 de inşĭ, carĭ, sunt de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

Locuitoriĭ sătenĭ se indeletnicesc cu creşterea vitelor şi agricultura; ceĭ din tîrguşor, cu comerciul de diferite producte alimentare, precum şi cu negoţul de cherestea şi cu plutăria.

Imaşul are o întindere de 214 hect., 50 ariĭ, nutrind un număr de 2326 capete de vite.

In această comună se află 1 biserică în stare bună, cu 6 deservenţĭ, plătiţĭ din fondurile comuneĭ cu 2061 leĭ, 74 banĭ; o şcoală primară de băeţĭ şi una de fete.

Industria este reprezintată prin maĭ multe stabilimente, dintre care cel maĭ important e fabrica de postavurĭ înfiinţată de răp. colonel E. Alcaz şi care se află în stăpînirea moştenitorilor luĭ. (V. Buhuşul, tîrg).

Budgetul comuneĭ e de 18551 leĭ la veniturĭ şi 17794 la cheltuelĭ.

Comunicaţiunea cu satele vecine se face prin şoseaua mixtă: Piatra-Bacăŭ, care parcurge comuna pe o întindere de 25 kil. aproximativ; prin un drum care leagă tîrgul Buhuşul cu satul Blăgeşti, jud. Bacăŭ, străbătînd rîul Bistriţa, aproape de gura pîrîuluĭ Cotreanţa; prin două drumurĭ, carĭ purced din faţa ratoşuluĭ din vale a tîrguşoruluĭ Buhuşul, şi conduc în judeţul Roman, unul prin satele Orbicul-d.-j., Orbicul-d.-s., Siliştea şi altul prin Bodeşti-Buhuşoaia, Ciolpan, Mocani; precum şi prin calea ferată Piatra-Bacăŭ, care parcurge teritoriul comuneĭ paralel cu şoseaua mixtă.

Buhuşul, *tîrg*, în com. Buhuşul,

pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situat la 35 kil. departe de oraşul Piatra, pe dealul cu aceeaşĭ numire.

Are o populaţie de 2360 locuitorĭ, în cea maĭ mare parte Evreĭ, care se indeletnicesc cu comerciul, speculaţiunea şi industria manufacturieră.

In acest tîrg se află: reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Bistriţa; o judecătorie de ocol; două şcolĭ primare, una de băeţĭ şi una de fete, cu o populaţiune de 160 elevĭ; un oficiŭ telegrafo-poştal; o farmacie; o gară a drumuluĭ de fier dintre Piatra şi Bacăŭ; 1 biserică; reşedinţa rabinuluĭ evreesc, care se pretinde a fi urmaş din seminţia luĭ David, pentru care este foarte venerat nu numaĭ printre Evreiĭ din judeţ, ci şi din ţările circomvecine; maĭ multe sinagoge; un spital înfiinţat de colonelul Alcaz.

Aci se maĭ află fabrica de postav Eugen Alcaz, ce manipulează cu un capital de 2000000 l., 250—300 lucrătorĭ, 184 maşinĭ, 51 scărmănătorĭ, 10 maşinĭ de tors, 10 pive, 3 maşinĭ de tuns, 1 de uscat lînă, 10 de vopsit şi spălat, 10 de urzit, 80 de ţesut, 4 de spălat postavul, 1 de uscat postavul, 3 bortace, 1 maşină cu o turbină (ambele cu putere de cîte 200 caĭ), producînd 240—250 bucăţĭ de postav de 50 m. pe săptămînă.

Maĭ este: 1 fabrică de lumînărĭ de seŭ, 2 fabricĭ de oleiŭ, 1 fabrică de vacs, 3 olăriĭ, 4 căciulăriĭ, 8 croitorĭ, 1 brutar, 1 murengerie (fabrica de lumînărĭ), 2 tinichigiĭ, 1 fierărie, 1 cărătăşie, 1 armurărie, 1 povarnă (fabrică de spirt), 12 ciubotarĭ.

Bîlciurĭ se ţin în localitate în toată Duminica.

Numirĭ vechĭ ale tîrguluĭ: Buhuşoaia, Bucureşti-Micĭ, Tîrguşorul.

Buhuşul, *staţie* de dr. d. f., jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Buhuşul, pe linia Bacăŭ-Piatra-Neamţu, pusă în circulaţie la 15 Februarie 1885. Se află între staţiile Gîrleni (10.8 kil.) şi Podoleni (11.8 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 201$^{m.}$,06. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 125385 leĭ, 40 banĭ.

Buhuşul, *deal*, jud. Neamţu, în prelungirea către S.-V. a dealurilor Siliştea. Este situat în comuna cu aceeaşĭ numire, plasa Bistriţa.

Buhuşul, *moşie*, cu părţĭ, în com. Buhuşul, plasa Bistriţa, judeţul Neamţu. Aduce un venit anual de 29375 leĭ, împreună cu casele proprietăţiĭ. Arendăşia posedă: vite cornute, caĭ, plugurĭ, în valoare aproximativă de leĭ 93000.

Buicani, *mahala*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, ţine de com. rur. Ponoarele.

Buiceşti, *sat*, jud. Gorj, aparţinînd comuneĭ Cernădia, din plaiul Novaci. Se limitează la E. cu apa Cernădia şi pădurea Curăturile, la V. cu apa Balota şi la N. cu Munţiĭ Carpaţĭ.

Are o întindere cam de 1200 hect., producînd aproximativ: 850 hectol. porumb, 185 decal. ţuică, 185 kg. fasole, 480 kg. lînă, 1 hectol. cînepă, 13 hectol. grîŭ, 80000 kg. fîn.

Numele se zice că 'l poartă de la primul săŭ fondator Buicescu. Locuitoriĭ sunt veniţĭ după valea Jiuluĭ. Are o populaţie de 162 familiĭ, cu 594 suflete, din carĭ 85 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 35 plugurĭ, 100 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 408 vite marĭ cornute, 53 caĭ, 296 oĭ, 42 porcĭ, 93 capre şi 50 stupĭ.

Această comună este udată de apa Ciocădieĭ, cătunul fiind aşezat pe partea stîngă a aceşteĭ ape şi de pîrîul Balota.

In cătun sunt 4 morĭ pe apa Balota; 25 fîntînĭ.

Poteca cea maĭ principală din acest cătun ce duce la munţĭ, este aceea ce duce din comuna Bumbeşti-Piţicul, trece spre N., tae plaiul cătunuluĭ, şi intră în drumul Scheleĭ-Tîmpa.

In cătun se află 1 şcoală şi primăria comuneĭ Cernădia; şcoala e frecuentată de 31 elevĭ din 41 înscrişĭ.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Proprietăţile din acest cătun aparţin locuitorilor moşnenĭ.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră, terenul fiind pietros şi humos.

Buiceşti, *sat*, face parte din com. rur. Turia, pl. Oltul-d.-j, jud. Olt. Are o populaţiune de 300 locuitorĭ. Aci e o biserică, fondată la anul 1770 de locuitorĭ, şi reparată la anul 1830.

Buiceşti, *cătun*, în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-j., ţine de com. rur. Gura-Motruluĭ.

Buicliul, *baltă*, jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Ciuperceni.

Buila, *pisc*, pe muntele Culmea-Arnota, pe care-l udă la V. rîul Bistriţa, iar la E apa Costeştilor. Cade între muntele Cocorul şi piscul Arnota, în judeţul Vîlcea.

Buimăceni, *com. rur.*, situată în centrul plăşeĭ Jijia, jud. Botoşani. Se întinde pe valea Jijieĭ şi dealurile din dreapta şi stînga sa.

E formată din satele: Albeşti Buimăceni, Capul-Pădurii, Crăciumeni, Jumătăţeni, Petreşti şi Şătrăreni. Are o suprafaţă de 7150 hect. şi o populaţiune de 560 familiĭ, saŭ 2008 suflete, cu 450 contribuabilĭ; locuesc în 453 case; locuitoriĭ sunt Romînĭ, şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; sunt şi 6 familiĭ de Evreĭ.

Teritoriul comuneĭ, format în cea maĭ mare parte din dealurĭ, este de bună calitate şi produce cereale în alte.

Comuna e străbătută, prin mijloc, de rîul Jijia, în lungul căruia se află aşezate satele ce compun comuna, iar şesul Jijieĭ este lăsat imaşurĭ pentru vite, al căror număr e de 8160: 3760 vite boĭ şi vacĭ, 300 caĭ, 450 porcĭ, 3650 oĭ; sunt 226 stupĭ.

In partea de N. a comuneĭ şi spre V., pe dealurĭ, se află pădurĭ, care formează maĭ multe grupe, ce se exploatează, compuse maĭ mult din stejarĭ şi carĭ aŭ o întindere de 673 hect.; pe coastele dealurilor ce mărginesc Jijia sunt 17 hect. viĭ, carĭ aŭ produs în 1888, 640 hectol. vin. In comună sunt 10 iazurĭ.

Drumurile pietruite lipsesc cu totul. Prin comună trece linia fierată Dorohoiŭ-Iaşi.

Budgetul comuneĭ a avut la veniturĭ, pe anul 1889/90, 6262 leĭ; iar la cheltuelĭ 6153 leĭ, 90 banĭ.

Are 4 bisericĭ, cu 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ şi o şcoală mixtă, întreţinută de judeţ, cu 1 învăţător şi 30 şcolarĭ.

Buimăceni, *sat,* pe ţărmul stîng al Jijieĭ, în centrul comuneĭ Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 892 hect. şi o populaţie de 68 familiĭ saŭ 293 suflete, din carĭ 72 contribuabilĭ.

Are 1 biserică, făcută de locuitorĭ, cu 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi o şcoală mixtă a judeţuluĭ, cu 1 învăţător şi 30 şcolarĭ.

Aicĭ este reşedinţa comuneĭ Buimăceni.

Numărul vitelor cornute este de 175; sunt 50 caĭ marĭ şi micĭ, 735 oĭ, 60 mascurĭ şi 50 stupĭ.

In cătun se găseşte 1 cîrciumă.

Bujina, *punct de hotar,* între partea de moşie a locuitorilor din com. Pleaşovul şi moşia Rîioasa, în direcţiunea despre N., jud. Teleorman.

Bujoara, *pădure,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Seaca, particulară, compusă din cerĭ, ulmĭ, jugastri, fagĭ. Predomină cerul.

Bujora - cu - Taura, *trupurĭ de pădure* ale statuluĭ, în întindere de 175 hect., formînd, împreună cu trupul Păduricea, de 100 hect., pădurea Milostea, situată în com. Milostea, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Bujorăscul, *deal,* situat la S. de com. Ciuperceni, plasa Ocolul, jud. Gorj, acoperit cu pădure. E proprietatea locuitorilor comuneĭ Ciuperceni.

Bujorăscul, *deal* mare, în pl. Văilor, jud. Mehedinţi, peste care trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ. Acest deal începe de la precurmătura Culmiĭ-Frumoase, din hotarul Padeşuluĭ şi se termină în jud. Dolj, avînd cea maĭ mare înălţime a sa de peste 500 metri; desparte jud. Mehedinţi de jud. Gorj.

Bujorăştilor (Dealul-), *deal,* corespondent văieĭ cu acelaşĭ nume, în com. Cudalbi, jud. Covurluiŭ.

Bujorăştilor (Valea-), *vale,* pe teritoriul com. Cudalbi, plasa Zimbrul, jud. Covurluiŭ; e acoperită cu viĭ numeroase şi de bună calitate.

Bujoreanca, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. comuneĭ Cătunul.

Bujoreanca, *sat,* face parte din comuna rurală Tărtăşeşti, pla-Znagovul, judeţul Ilfov. E situat la Vest de Călugărul, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 532 hect., cu o populaţie de 290 locuitorĭ. D-l G. D. Vernescu are 350 hect. şi locuitoriĭ 182 hect.

Proprietarul cultivă 190 hect. (10 sterpe, 25 izlaz, 125 pădure); locuitoriĭ cultivă 165 hectare, restul rămîn sterpe.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 161 şi al celor micĭ de 394.

Bujoreanca, *cătun,* pendinte de com. Flămînda, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe dealul Cîlniştea, proprietatea d-lor fraţĭ Alexandrescu.

Are o suprafaţă de 950 hect., din carĭ 60 hectare pădure de stejar.

In 1864 s'aŭ împroprietărit 69 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, dîndu-li-se 207 hect.

Venitul total al moşieĭ este de 14000 leĭ.

Bujoreanul (Asan-Aga), *cătun,* pendinte de comuna Răsuceni,

pl. Marginea, jud. Vlaşca. (Vezĭ Asan-Aga).

Bujoreanul, *fîntînă,* pe şesul Crasna, jud. Fălciŭ, lîngă pîr. cu acelaşĭ nume, în faţa satuluĭ Cordeni, com. Vineţeşti, plasa Crasna. (V. Cordeni, sat).

Bujoreanul, *loc arabil,* în com. Tudor-Vladimirescu, jud. Tecuciŭ, pe o întindere de 849 hect., 16 ariĭ, proprietatea d-luĭ Verona; se întinde spre E. până în Lunca-Geruluĭ.

Bujoreanul, *pădure particulară,* supusă regimuluĭ silvic, ce se află pe moşia Bujoreni, com. Bogdăneşti şi Bujoreni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Bujoreni, *com. rur.,* pl. Cozia, jud. Vîlcea, compusă din 5 cătune: Bujoreni, Malul-Alb, Olteni, Lunca şi Mosoroasa. E situată pe Valea-Oltuluĭ, la 3 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi la 10 kil. de a sub-prefectureĭ.

Are o populaţie de 1043 loc. (535 bărbaţĭ şi 508 femeĭ), în care intră şi 8 familiĭ de Ţiganĭ; sunt: 230 capĭ de familie; 240 contribuabilĭ şi 230 case.

Sunt 2 bisericĭ: una în căt. Olteni, zidită la anul 1831, şi a doua în căt. Bujoreni, zidită la anul 1812.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura şi desfac produsele lor la R.-Vîlcea.

In comună sunt: 11 caĭ, 80 boĭ, 130 vacĭ, 235 oĭ şi 170 porcĭ.

Un număr de 124 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit după legea din 1864 pe 417 hect. pămînt, pe moşia statuluĭ şi pe alte două moşiĭ particulare.

Şcoala există în comună de vr'o 10 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 21 copiĭ, din numărul de 115 în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 55 bărbaţĭ şi 15 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Vatra satuluĭ are 65 hect., iar comuna, cu izlaz cu tot, 417 hect.

Cînd recolta e productivă se fabrică aci până la 3500 decal. de ţuică.

Venitul şi cheltuelile comuneĭ se urcă la cîte 1200 leĭ anual.

Şoseaua naţională Rîmnicul-Rîul-Vaduluĭ străbate partea de Est.

Se mărgineşte la N. cu com. Gura-Văieĭ şi Bogdăneşti, la S. cu oraşul Rîmnicul-Vîlcea, la Est cu judeţul Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, şi la V. cu comunele Vlădeşti şi Olăneşti.

In partea de N.-V. a comuneĭ sunt dealurile Pleşea şi Purcăreţul.

Luncile se numesc: Glămcile, Toporanul, Bradul şi Dobranul.

O parte din moşie s'a vîndut în 7 loturĭ la 7 locuitorĭ.

Bujoreni (Bujoreşti), *sat,* cu 20 familiĭ pe malul stîng al Teleormanuluĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana. Face parte din comuna rur. Vulpeşti. Moşia Bujoreni, de aproape 1200 pogoane, aparţine d-luĭ George I. Lahovari.

Bujoreni, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Slobozia-Zorleni, spre N.-E. de satul Zorleni. Populaţia sa e cuprinsă în acea a satuluĭ Zorleni. A fost jefuit, împreună cu satele vecine, de către armatele polone pe la anul 1667, în timpul domnieĭ luĭ C. Cantemir.

Bujoreni, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Cade în partea de S. a comuneĭ, pe şoseaua naţională Rîmnicul-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ. Are o populaţie de 205 locuitorĭ, 103 bărbaţĭ şi 102 femeĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 19, 8 băeţĭ şi 11 fete, din carĭ urmează numaĭ 3. E la distanţă de 1 kil. de satul Olteni, reşedinţa comuneĭ.

Aci e o biserică cu hramul Sf. Nicolae, preînoită de Preda Bujoreanul, «în zilele—scrie pe pisanie — înălţatuluĭ nostru împărat Alexandru Pavlovicĭ, aflîndu-se Episcop al Nouluĭ Severin D. D. Nectarie, anul 1812, August în 19 şi la anul 1866 s'a preînoit al doilea».

Bujoreni, *deal,* în raionul comuneĭ Bujoreni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 11 hect., 50 ariĭ vie.

Bujoreni saŭ **Gurani,** *trup de moşie,* nelocuit, fost al familieĭ Lapati, trecut în urmă în posesiunea Principeluĭ B. Ştirbeiŭ odată cu moşia Pietroşani; este azĭ întrupat la această din urmă. E situat la S.-V. moşieĭ, în pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Bujorescu, *insulă* în Dunare, în dreptul comuneĭ Fîntînelele, jud. Teleorman. Are o întindere ca de 12 hect. şi este acoperită cu zăvoiŭ de salcie, plop şi cătină.

Bujorescu, *pichet militar,* pentru paza frontiereĭ, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Teleorman, în dreptul insuleĭ Bujorescu de la care şi-a luat numele; poartă No. 14.

Bujoreşti, *cătun,* în plasa Tîrguluĭ, com. Antoneşti, jud. Teleorman. Populaţiunea luĭ este

de 287 suflete, din carĭ 44 contribuabilĭ.

Bujoreşti, *moşie*, jud. Teleorman, între comunele Licuriciul şi Antoneşti, proprietate a d-luĭ Constantin Politimos.

Bujorul, *com. rur.*, în pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, reşedinţa acesteĭ plăşĭ, la depărtare de 54 kil. de la Galaţi. Situată în mijlocul jud. Covurluiŭ, pe văile Chinejeĭ şi Covurluiuluĭ, această comună se mărgineşte la N. cu com. Băneasa şi Joraşti, la E. cu com. Vlădeşti, la S. cu Fîrţăneşti şi la V. cu Băleni şi Vîrlezi.

Pe teritoriul Bujoruluĭ curg pîraiele Covurluiul-Sec, Covurluiul-cu-Apă şi Chineja, cărora le corespund văile respective. Maĭ sunt şi alte văĭ maĭ micĭ, precum : Rădiciul, Miloaia, Bujorul, Velichea, Vălcica-Draga, etc. Dealul cel maĭ însemnat e Piscul-Săreĭ.

Bujorul este una din cele maĭ importante com. rur. ale jud. Covurluiŭ, atît în privirea întindereĭ teritoriuluĭ cît şi a populaţiuneĭ, precum şi a instituţiunilor ce posedă. Ea numără 5 cătune, carĭ, după aşezarea lor în direcţie sud-nordică, sunt: Puţichioaia, Umbrăreşti, Tîrgul-Bujor, reşedinţa, Golăşei şi Moscu. Locuitoriĭ se împart ast-fel: în Tîrgul-Bujor sunt bezmănarĭ; în Puţichioaia şi Golăşei, foştĭ clăcaşĭ; în Umbrăreşti, parte foştĭ clăcaşĭ, parte răzeşĭ; în Moscu numaĭ răzeşĭ. Numărul total al contribuabililor e de 492, familiĭ sunt 743, cu 2747 suflete, din carĭ: 1411 bărbaţĭ, 1336 femeĭ; 1365 necăsătoriţĭ, 1247 căsătoriţĭ, 133 văduvĭ, 2 divorţaţĭ; 276 cu ştiinţă de carte, 2471 fără. Populaţia izraelită se cifrează la 77 suflete.

Suprafaţa întreagă a teritoriuluĭ acesteĭ comune se socoteşte la 10918 hect., din carĭ 4730 hect., 44 ariĭ, pămînt arabil, 2742 hect., 75 ariĭ, imaş, 188 viĭ, 2288 pădure, 107 hect., 25 ariĭ, vetrele satelor şi 67 hect., 21 ariĭ, teren netrebnic. Din teritoriŭ, 7430 hect. aparţin proprietăţeĭ marĭ, reprezintate prin moşiile particulare: Golăşei (Pităroaia), Puţichioaia, Urecheşti, Umbrăreşti, aceasta în 4 trupurĭ aparţinînd la 4 proprietarĭ, şi Armeneasca; restul de 3389 hect. sunt ale sătenilor. Dintre instalaţiile gospodăreştĭ ale proprietarilor marĭ, se disting între primele ale judeţuluĭ Covurluiŭ cele de la moşiile Golăşei, ale d-luĭ Lascar Catargiŭ, fost primministru şi fost locotenent Domnesc; Puţichioaia, ale d-luĭ Paraschiv Sechiari, şi Moscu, ale d-luĭ G. Fulger. Osebit de aceasta, la Golăşei, alăturea chiar cu tîrguşorul Bujor, ce aparţine aceleiaşĭ moşiĭ, pe o colină încîntătoare, ce dominează întreaga regiune, este un castel prea frumos al d-luĭ şi d-neĭ Lascar Catargiŭ, cu admirabile grădinĭ, cu lac artificial. Castelul cu grădina ocupă o întindere de teritoriŭ de 12 fălcĭ; lacul artificial se găseşte în partea din valea apusană a grădineĭ; e format din apele pîraielor şi izvoarelor vecine; are peşte şi se poate umbla pe el cu barca; în mijlocul luĭ se află o mică insulă legată cu podeţ de uscat.

Terenul acesteĭ comune în multe părţĭ e nisipos; în Puţichioaia e chiar o carieră de pietriş, exploatată de judeţ.

Producţia agricolă se cifrează în total la 93059 hectol., iar pe speciĭ: 21792 hectol. grîŭ, 22500 secară, 12042 orz, 2784 rapiţă, 28878 porumb, 4186 ovăz, 624 malaiŭ, 72 cînepă şi 180 in.

Statistica vitelor prezintă cifrele următoare: boĭ 1353, vacĭ 1151, caĭ 182, armăsarĭ 13, oĭ 7740, capre 180, porcĭ 428; în total 10747 capete.

Pe lîngă agricultură şi creşterea vitelor, locuitoriĭ de aicĭ se ocupă şi cu cultivarea viilor; în Tîrgul-Bujor însă sunt maĭ mulţĭ neguţătorĭ micĭ, în maioritate Evreĭ. La Moscu este o moară cu foc; sunt şi cîte-va morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ de 12519 leĭ 65 banĭ şi la cheltuelĭ de 11506 leĭ 44 banĭ. Dările directe anuale către stat, judeţ, comună şi camera de comerciŭ se ridică în total la 18833 leĭ 40 banĭ.

Bisericĭ sunt 4: Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (vechiă şi deteriorată), în Golăşei; Sf. Dimitrie, în Umbrăreşti (tot vechiă); Sf. Gheorghe în Puţichioaia (de curînd construită); şi Sf. Voevozĭ, în Moscu (zidită în 1882); bisericile aŭ pămînt rural, afară de cea din Moscu, ca una ce e într'un sat răzăşesc. După împărţirea parohiilor din 1888, com. Bujorul, afară de căt. Puţichioaia, care e alipită la Fîrţăneşti, formează o parohie, cu catedrala Adormirea, deservită de un preot paroh, un preot ajutor şi 5 cîntăreţĭ.

Şcolĭ asemenea sunt 4: 1 de băeţĭ în Golăşei, 2 mixte în Puţichioaia şi Moscu şi 1 de fete în T.-Bujor; cea din Golăşei are 46 elevĭ din 64 înscrişĭ, cea din Puţichioaia are 29 elevĭ din 32 înscrişĭ, cea din Moscu are 35 elevĭ din 45 înscrişĭ şi cea de fete din T.-Bujor are 21 eleve din 30 înscrise.

Pe lîngă reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Prutul şi a mediculuĭ respectiv, în T.-Bujor se află şi un biuroŭ telegrafo-poştal, întreţinut de judeţ, un spital

rural al statuluĭ cu 40 paturĭ, înființat în 1890, în locul uneĭ infirmeriĭ județene de 15 paturĭ, ce a existat maĭ înainte.

Bujorul (Tîrgul-), *tîrguşor,* reședința com. Bujorul, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, format din două șirurĭ de căsișoare lipite în mare parte una de alta și așezate de ambele laturĭ ale șoseleĭ județene ce-l străbate. Numără 29 familiĭ cu 156 suflete, din carĭ 17 familiĭ cu 77 suflete Evreĭ, restul Romînĭ.

Terenul, pe care e situat acest tîrgușor, aparține moșieĭ Golășei; pentru acest teren locuitoriĭ plătesc bezman. Are o școală de fete; biuroŭ telegrafo-postal; un spital, și e reședința sub-prefectureĭ și a mediculuĭ plășeĭ.

Bujorul, *com. rur.,* situată în partea S.-V. a județuluĭ Vlașca, la hotarul Teleormanuluĭ, pl. Marginea. La această comună se unesc rîurile Vedea și Teleorman și daŭ în Gîrla-Mare, care apoĭ dă în Dunăre. Este situată pe proprietatea Petroșani a principeluĭ D. B. Știrbeiŭ. Distanța de la Giurgiu e de 37 kil., iar de la Stănești, reședința plășeĭ, de 22 kil.

In 1887, în această comună, se află 240 contrib. saŭ 1200 sufl. In 1888, 282 contrib. saŭ 1196 suflete.

Venitul comuneĭ în anul 1886 era de leĭ 5475, iar cheltuelile de 5218 leĭ. In 1887 venitul era de 3297, iar cheltuelile de 3149 leĭ și în 1888 venitul de 4458, iar cheltuelile de 4119 leĭ.

In 1887 s'a arat pe această comună suprafața de 1520 hect. cu diferite cereale, în deosebĭ grîŭ, porumb, rapiță și orz.

Aci se cresc gogoșĭ de mătase.

Se află 66 hect. cu viĭ.

In 1864 s'aŭ împroprietărit 145 locuitorĭ foștĭ clăcașĭ pe 598 hectare.

In 1888 se aflaŭ în această comună: 436 boĭ, 100 bivolĭ, 252 vacĭ, 396 caĭ, 3528 oĭ și 150 rîmătorĭ.

Aci este o biserică zidită la 1839, și care la 1869 s'a reparat de Principele Dim. Știrbeiŭ. Are hramul Sf. Dumitru; e deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; depinde de parohia Petroșani.

In comună se află o școală mixtă cu 4 clase, făcută de zid și în bună stare.

Sunt 5 cîrciumĭ.

Prin comună trece șoseaua județeană Giurgiŭ-Zimnicea. Este departe de Giurgiŭ de 27 kil., de Alexandria de 28 kil., de București de 89 kil.

In această comună sunt 2 pichete pentru paza hotarelor despre Bulgaria.

Sunt maĭ multe pîlcurĭ de pădure de salcie și ostroave carĭ se află descrise la Petroșani.

La capul moșieĭ trece Drumul-Untuluĭ, drum pe care treceaŭ Turciĭ ce locuiaŭ raiaua Giurgiuluĭ ca să negustorească în județ.

Bujorul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Răcătăul.

Bujorul, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Turcoaia și pe al cătunuluĭ Turcoaia. Este maĭ mult o prelungire nord-vestică a dealuluĭ Caracicula, de pe teritoriul comuneĭ Cerna. Se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. la N.-V.; brăzdează partea centrală a plășeĭ și cea de E. a comuneĭ. Este despărțit de dealul Priopcea printr'o vale cam rîpoasă, pe malurile căreia merge drumul județean Cerna-Măcin. Natura luĭ pe alocurea este stîncoasă. Este acoperit parte numaĭ cu fînețe și pășunĭ. Pe la poalele luĭ occidentale merge drumul comunal Satul-Noŭ-Măcin.

Bujorul, *lac,* pe teritoriul com. Alimănești, pl. Siul-d.-s., județul Olt. Se zice că s'a numit astfel, după numele uneĭ plante numite bujor, care creștea sălbatică pe o mare întindere în jurul laculuĭ.

Bujorul, *loc cu izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Măgirești, de pe muntele Mădărzăul, de unde îșĭ are obîrșia pîrîul Ruja.

Bujorul, *loc cu izvoare,* județul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Buhociul.

Bujorul, *munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Chiojdeni, în partea de N. a comuneĭ; face parte din culmea dealuluĭ Măgura. Este acoperit cu pădurĭ și pășunĭ. Vara se așează pe dînsul multe stîne de oĭ.

Bujorul, *pîrîŭ,* com. Oțeleni, pl. Mijlocul, județul Fălciŭ. (V. Rogoza).

Bujorul, *pîrîŭ,* ce se varsă în Rîul-Doamneĭ, pe teritoriul com. Corbi, căt. Sboghițești, plaiul Nucșoara, jud. Muscel.

Bujorul, *vale,* com. Oțeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Bujoruluĭ (Măgura-), *măgură,* la E. com. Slobozia-Mîndra, jud. Teleorman.

Bujoruluĭ (Valea-), *vale,* aflătoare în comuna cu același nume, jud. Covurluiŭ.

Bujoruluĭ (Valea-), *vale,* jud. Vlaşca, începe din moşia Uzunul, de la căt. Buturugari şi se varsă în apa Cîlniştea, o dată cu valea Găveni, luînd la gura eĭ numirea de Valea-Uzunuluĭ, după satul Uzunul, prin care trece.

Bularul, *izvor,* com. Tîrgşorul-Vechiŭ, pl. Tîrgşorul, judeţul Prahova.

Bulatanul, *pîrîiaş,* jud. Neamţu, izvoreşte dintre ramurile munţilor Raicu şi Petru-Vodă; curge printre dînsele, în direcţiune S.-E., până în dreptul satuluĭ Coroiul, teritoriul com. Călugăreni, plasa Piatra-Muntele, unde se uneşte cu pîrîiaşul Bargilele şi apoĭ cu pîrîiaşul Coroiul, formînd ast-fel pîrîul numit Largul.

Bulătăul, *baltă,* în judeţul Iaşi, pădurea Prisăcani, pl. Braniştea, formată din vărsarea Prutuluĭ.

Bulăul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Obîrşia. Are o întindere de 40 hectare. E compusă din arborĭ foioşĭ.

Bulba, *rîŭ,* în plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi; îşĭ ia naştere din s. Proiteşti, apoĭ unindu-se cu maĭ multe pîraie, formează lacul numit Zătonul, în com. rur. Ponoarele; de aci, ascunzîndu-se sub Dealul-Ponoareĭ, trece pe sub podul natural de piatră din această com., şi izvoreşte de odată, în rîŭ mare, de sub nişte stîncĭ de piatră, din locul numit Valea-Găineĭ; îşĭ urmează cursul spre Baia-de-Aramă, pe care o udă în trecerea sa, primind aci în stînga doĭ afluenţĭ: Ieruga, ce trece prin curtea mănăstireĭ Schitul-Baia-de-Aramă şi Izvorul-cel-Mare, ambele cu apă foarte curată şi bună de băut; îşĭ continuă cursul prin Lunca-Băeĭ; la satul Tarniţa se împreună cu rîul Brebina, aruncîndu-se în Apa-Motruluĭ, la satul Apa-Neagră, din com. rur. Negoeşti.

Acest rîŭ a servit la punerea în mişcare a maşinelor carĭ extrăgeaŭ arama din minele Băeĭ-de-Aramă. Pe acest rîŭ se află: morĭ şi pivĭ.

Bulbac, *numire,* ce se dă viroageĭ Făureĭ, jud. Brăila, înainte de a intra în acest judeţ, din judeţul Buzăŭ.

Bulboanele, *bălţĭ adîncĭ, săpăturĭ,* în gîrla cea săpată pe teritoriul comuneĭ Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Bulboasa, se numeşte partea dealuluĭ Fundătura, ce se prelungeşte de la satul Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, până în dreptul satuluĭ Chirceşti.

Bulboasa, *deal,* se întinde la Vestul com. Oşeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, despărţind-o de satul Fîstîci.

Bulboasa, *vale,* se întinde în partea de E. a satuluĭ Chirceşti, com. Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Bulboci, *bălţi,* pe teritoriul moşieĭ Brehueşti, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Bulbucani, *sat,* în partea de Vest a com. Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi, situat pe coasta de S. a dealuluĭ Crucea. Se zice, că după poziţiunea loculuĭ ce este ridicată saŭ bulbucată, şi-a luat numele satul, chiar de la prima luĭ formaţiune. Are o populaţie de 135 familiĭ, saŭ 572 locuitorĭ Romînĭ.

In faţa satuluĭ se află iazul Bulbucani, format din pîrîul Jijioara. Are o biserică de lemn, făcută la 1864, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vite sunt în număr de 2510 capete, din carĭ: 545 vite marĭ cornute, 1253 oĭ, 133 caĭ şi 579 rîmătorĭ.

Bulbucani, *iaz,* în partea despre E. a com. Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Serveşte de hotar între această comună şi satul Bulbucani, din com. Gropniţa, pl. Copoul.

Bulbucata, *com. rur.,* compusă din cătunele: Bulbucata, Făcăul şi Găsteşti-Cotenĭ, situată în pl. Neajlovul, pe coasta dreaptă a văiĭ Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca. Depărtarea cea maĭ mare a cătunelor între ele este de $4^1/_2$ kil. Com. e departe de Bucureşti de 38 kil., de Giurgiu de 45 kil., iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 14 kil. Este o şosea judeţeană, ce duce la Obedeni.

In 1887 se aflaŭ în această comună 254 contribuabilĭ, saŭ 1455 suflete.

Venitul comunal în 1886 era de leĭ 8081, iar cheltuelile de 4838 leĭ. In 1887 venitul era de 3809 şi cheltuelile de 3316 leĭ.

S'a cultivat în 1887 o suprafaţă de 1200 hect. cu diferite cereale.

In 1888 se aflaŭ 31 hectare, 50 ariĭ, acoperite cu viĭ. Sunt pometurĭ multe.

In 1888 s'a cultivat aci de către 104 locuitorĭ, suprafaţa de 97 hect., 11 ariĭ, cu tutun, care aŭ produs 43478 kilgr. tutun, în valoare de leĭ 36350. Aci a fost cea maĭ mare producţie a anuluĭ aceluia din întregul judeţ, după com. Căminească şi Letca-Nouă.

In com. sunt 3 bisericĭ, de-

servite de 2 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ, constituind o parohie. In 1888 s'aŭ oficiat la toate bisericile din această comună 86 botezurĭ, 10 căsătoriĭ şi 42 înmormîntărĭ.

Aci este o şcoală mixtă, cu 4 clase, de zid, făcută de curînd, la care, în 1888, aŭ urmat 50 băeţĭ şi o fată; după lege trebuia să urmeze 62 băeţĭ şi 17 fete; este condusă de un învăţător.

In 1888 se aflaŭ aci 652 boĭ şi vacĭ, 206 caĭ, 2007 oĭ şi capre şi 135 rîmătorĭ.

In această com. sunt 6 cîrciumĭ.

Este un petic de pădure, în cătunul Bulbucata, de 101 hect.

Se află o moară cu turbine, pe apa Neajlovuluĭ.

Bulbucata (Velea), *cătun,* pendinte de com. Bulbucata, situat pe coasta dreaptă a Neajlovuluĭ, plasa Neajlovul, judeţul Vlaşca.

Proprietate a d-luĭ Dr. I. Niculescu.

Moşia are o suprafaţă de 1630 hect.

La 1864 s'a dat la 115 locuitorĭ, foştĭ clăcaşĭ, suprafaţa de 450 hect., rămînînd 1200 hect. Are un petic de pădure de stejar de 101 hect.

Venitul moşieĭ pe 1888 a fost de 40000 leĭ.

Şcoala comunală a com. Bulbucata se află în acest cătun. S'a făcut în anul 1887, după testamentul vechiuluĭ proprietar Petre Niculescu, care a lăsat un fond de 100000 leĭ pentru construirea şi întreţinerea şcoaleĭ, numind executor testamentar pe d-l Dr. I. Niculescu, din Bucureşti.

Pe apa Neajlovuluĭ s'a construit de curînd un făcăŭ sistematic.

Aci este o biserică, zidită la 1856, cu hramul St. Ştefan, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; în 1888 s'aŭ oficiat aci 56 botezurĭ, 7 căsătoriĭ şi 22 înmormîntărĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Bulbuceni, *sat,* jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Poiana, împrăştiat, situat pe dealul Icleanul, la 4 kil. N.-E. de Poiana-d.-s., unde e reşedinţa comuneĭ. Are 697 suflete, 363 bărbaţĭ şi 334 femeĭ. Locuesc în 117 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Poiana-d.-j., ce este la 7 kil. depărtare. Ştiŭ carte 40 locuitorĭ. In sat sunt 2 bisericĭ de lemn. Sunt 3 meseriaşĭ: 1 fierar, 1 rotar şi 1 cărucer.

Bulbuceni, *deal,* jud. Gorj, în partea de E. a comuneĭ Şipotul, vine în prelungire despre N. şi merge spre S. în toată întinderea cătunelor Şipotul şi Spahiĭ.

Este acoperit de pădure, cu esenţe: de cer, gorun şi puţin fag. Este proprietatea statuluĭ.

Bulbuceni, *moşie* particulară, judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, în satul Bulbuceni, aparţine moşnenilor. Are pădure pe dînsa.

Bulbuceni, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, pe moşia Bulbuceni. Aparţine moşnenilor. Esenţe: de stejarĭ, ulmĭ, fagĭ şi jugastri; predomină stejarul.

Bulbuceni, *rîuleţ,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, ce se varsă pe dreapta rîuluĭ Cocorova; curge prin valea Bulbuceni.

Bulbuceni, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, prin care curge rîul Bulbuceni.

Buldişul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşin, care udă satul Curiţa şi se varsă în pîrîul Curiţa.

Bulea, Livezeni şi **Petreşul,** *păḑurĭ* particulare, supuse regimuluĭ silvic, aflate pe moşia Măldăreşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Buleandra, *pădure,* jud. Dorohoiŭ, pe moşia Darabani, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-j., spre N. de tîrguşorul Darabani; se află crescută în mijlocul cîmpuluĭ. Această pădure dimpreună cu pădurile Grozava şi Podriga, tot de pe această moşie, are o suprafaţă de 270 hect.

Bulerca, *movilă,* la 2 kil. spre S. de satul Ruşeţul, jud. Brăila, între movilele Giurgiul şi Gemenele.

Bulerca, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, pe hotarul despre com. Măneşti; se scurge în rîul Slănicul.

Bulerciĭ (Muchia-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, pe hotarul despre com. Măneşti; goală şi izlaz.

Buleta, *sat,* face parte din com. rur. Bîrseşti, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea. Are o populaţie de 271 locuitorĭ (141 bărbaţĭ şi 130 femeĭ). Inainte de 1883 forma singură o comună sub numele de com. Buleta, iar de la această dată s'a alipit la Bărseşti.

Este situată pe valea Buleta, la 9 kil. de Rîmnicul-Vîlceĭ

Are o biserică, fondată la anul 1838, de preotul Ion şi alţĭ locuitorĭ.

Buleta, *vale*, formată din scurgerea apelor după piscurile: Ciobea și Rarișul, com. Bîrsești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, care, după ce udă com. Bărsești, se varsă în rîul Oltul, la punctul numit Sevestreni, comuna Mihăești.

Bulgarul, *sat*, face parte din com. rur. Bragadiru-Bulgarul, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S.-V. de Bragadirul, pe țărmul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, în apropiere de îmbucătura acestuĭ rîŭ cu rîul Răstoaca.

Se întinde pe o suprafață de 290 hect. și are o populație de 200 locuitorĭ. D-na Elena Miclescu are 182 hect., din care cultivă 137 hect. (43 sunt izlaz și 4 vie). Locuitoriĭ au 108 hect.

Numărul vitelor marĭ e de 102 și al celor micĭ de 120.

Bulgaruluĭ (Iazul-), *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Glăvănești, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iași.

Bulgaruluĭ (La-Podul-), *han*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Voetin; la lacul unde pîrîul Coțatcul taie șoseaua națională R.-Sărat-Focșani; numit ast-fel de la un fost hangiŭ bulgar.

Bulgaruluĭ (Puțul-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Haleșul, însemnat printr'o cruce și un puț, făcute în amintirea faptuluĭ, că aci aŭ fost oprite reliquele Sf. Filotea, în anul 1875, cînd aŭ fost transportate la schitul Ciolanul.

Bulgaruluĭ (Valea-de-la-Podul-), *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ Cîșla; izvorește din poalele nordice ale dealuluĭ Tăușan-Tepe; se îndreaptă spre N. avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E. și brăzdează partea apusană a plășeĭ și pe cea mijlocie a comuneĭ; trece pe la poalele dealuluĭ Cîșla, pe la răsărit de comuna Cîșla, taie șoseaua națională Tulcea-Isaccea-Măcin, între kil. 5 și 6, și, după un curs de 6 kil., merge de se varsă în mlaștina stufoasă din Sudul gîrleĭ Somova; pe valea sa trec două drumurĭ comunale: Cîșla-Cataloĭ și Cîșla-Frecățeĭ. Cursul săŭ este foarte încet; malurile sale sunt joase și acoperite cu verdeață.

Bulgănoaia, *vălcea*, jud. Teleorman, de la Sud spre Estul comuneĭ Lisa, în direcțiunea satuluĭ Vînători; străbate pe la colțul viilor Lisenilor și se pĭerde spre satul Vînători.

Bulgăreasca, *trup de moșie* a statuluĭ, pe teritoriul comuneĭ Slăvești, jud. Teleorman; are pe dînsa și pădure; face parte din proprietatea statuluĭ numită Slăvești-Zloteștĭ.

Bulgăria, *localitate* acoperită de țarine, pe moșia Stolniceni-Prăjescu, jud. Suceava.

Bulgărie (La-), *grădine* de legume, pe moșia Sirețel, județul Suceava.

Bulhacele, *iaz-baltă*, format din izvoare pe pămîntul locuitorilor Hulubul-Noŭ, com. Trușești, pl. Jijia, jud. Botoșani; are o întindere de 35 hect.

Bulhacul, *băltiță*, formată de vărsăturile Prutuluĭ, pe teritoriul com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Bulhacul, *baltă*, formată din izvoare și din ploĭ, pe moșia Codreni, com. Mileanca, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *baltă*, pe teritoriul comuneĭ Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *deal*, pe moșia Durnești, com. Durnești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Bulhacul, *deal*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Chiliĭ, spre N. de satul Buciumi.

Bulhacul, *deal*, în com. Preutești, jud. Suceava, îmbrăcat cu pădure de fag.

Bulhacul, *iaz*, format din Pîrîul-Țiganuluĭ, se află în fața curțeĭ din satul Corlăteni, com. cu asemenea numire, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Bulhacul, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași, pe Dealul-Urzicanilor.

Bulhacul, *pîrîŭ*, izvorește de pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, comuna Epureni, pl. Turia, județul Iași, și se varsă în Iazul-de-la-Odaie.

Bulhacul, *vale*, pe moșia Durnești, com. Durnești, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Bulhacul-de-lîngă-Curte, *iaz*, format din rîul Jijia, în centrul comuneĭ Trușești, pl. Jijia, județul Botoșani, pe proprietatea statuluĭ; are o întindere de 14 hect.; conține mult pește.

Bulhacul-Mare, *lac*, în partea de E. a com. Gura-Bohotia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, pe șesul Jijieĭ, în suprafață de 2 hectare.

Bulibeşti (Cantonul-), *pădure,* jud. Neamţu, situată lîngă Petricani-d.-j., în com. Petricani, pl. de Sus-Mijlocul. Este proprietatea statuluĭ şi se arendează cu suma de 4931 leĭ.

Buliga, *sat,* în plasa Borcea, pendinte de com. Cocargea, judeţul Ialomiţa. Este situat pe lunca braţuluĭ Borcea, sub coasta Bărăganuluĭ, la 5 kil. spre E. de satul de reşedinţă. E satul cel maĭ despre E. al plăşeĭ. Poartă numirea şi de Buliga-Tîmbureştĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 94 familiĭ Romînĭ, 2 fam. Ţiganĭ şi 1 familie Grecĭ, saŭ 487 locuitorĭ, cu 183 bărbaţĭ, 181 femeĭ şi 123 copiĭ.

Aci este o biserică construită la 1856, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Vite sunt: 125 caĭ, 396 boĭ şi 507 oĭ.

Buliga, *deal cu viĭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Bresniţa.

Buliga, *pichet* No. 7 al comp. a 2-a din regim. 18 Dorob., jud. Gorj; se află situat pe dealul Copita; se mărgineşte la N. cu Zănoaga şi Streaja, la S. cu Văraticele, la E. cu Scărişoara, iar la Vest cu rîul Şuşiţa. Poteca, ce se priveghează de acest pichet, vine de la satul Vulcanul, intră în ţară pe la Tabla; de aci, scoboară Zănoaga la pichetul Buliga, unde e şi vama. Construcţia e de lemn, compusă din o cazarmă şi o bucătărie, cameră pentru oficer şi o cancelarie. De aci, poteca ia direcţia S. până la Schela, trecînd peste dealurile: Copita, Văraticele, Poiana-luĭ-Mihaiŭ şi Plaiul-Scheleĭ; iar de aci la reşedinţa companieĭ a 2-a, care e la T.-Jiŭ, se urmează şoselele comunale ce leagă comunele: Schela, Horezul, Cartiul, Curtişoara şi Turcineşti. Apoĭ dă în şoseaua naţională T.-Jiŭ-Bumbeşti. Buliga e trecătoarea cea maĭ importantă din judeţ. Patrularea între Buliga şi Dealul-luĭ-Frate se face pe poteca ce trece pe dealurile: Zănoaga, Dealul-Ruguluĭ, Uruzul, Streaja, Culmea-Cartianuluĭ, Carpenul şi apoĭ pe Plaiul-Vălarilor până la Dealul-luĭ-Frate, unde este şi pichet. Această potecă poate fi străbătută de patrupede încărcate. Intreţinerea se face cu greutate. Comunicaţia se întrerupe pe timpul ierneĭ, din cauza zăpezeĭ. Alte direcţiĭ pentru construirea de potecĭ nouă nu există. Cele vechĭ s'ar putea îmbunătăţi.

Buliga (Schitul-), *schit,* cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în Piteşti, jud. Argeş, pl. Piteşti; a fost întemeiat la 1741 de jupîn Martin Cupeţul şi jupîn Petru Buliga, carĭ se află înmormîntaţĭ aicĭ, împreună cu familiile lor. Acest schit era metoh al Sf. Mitropoliĭ din Bucureşti. Biserica este în proastă stare; asemenea şi clădirile dimprejur. După secularizare s'a redus la biserică de mir, şi pentru întreţinerea cultuluĭ divin se înscrie anual în budgetul statuluĭ o sumă de 1838 leĭ. Serviciul divin se face de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. In casele mănăstireştĭ s'a instalat actualmente cazarma de dorobanţĭ din Piteşti.

Această biserică, atît prin stilul săŭ arhitectonic cît şi prin picturile interioare ale bisericeĭ, nu prezintă nicĭ un interes artistic. Tronul arhieresc, aflat în biserică, merită singur oare-care luare aminte ca obiect de artă.

Buliharíul, *munte,* pl. Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ, pe teritoriul comuneĭ Berzunţul.

Bulija, jud. Muscel. (Vezĭ Maioreasca).

Bulimaculuĭ (Movila-), *movilă* şi *punct trigonometric,* în jud. Buzăŭ, com. Gherăseni, pe moşia Sudiţi.

Bulimandrelul saŭ **Bulimandrul-Mic,** *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, situat lîngă Bulimandrul-Mare.

Bulimandrul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul satuluĭ Berzunţul.

Bulimandrul-Mare, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, pe limita satelor Plopul şi Păgubeni.

Bulimandrul-Mic, jud. Bacăŭ. (Vezĭ Bulimandrelul).

Bulimanul, *sat,* cu 50 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Vitomireşti-Trepteni. Are o biserică cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Buloaea, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Răcea, comuna Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, şi se varsă în ochiul Bîrca, din şesul Bîrca.

Buloaea, *vălcică,* pe dealul Răcea, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, unde se zice că ar fi fost maĭ înainte satul Ciurbeşti. După o pestilenţă, locuitoriĭ, cîţĭ aŭ rămas din Ciurbeşti, aŭ înfiinţat satul pe locul unde se află astă-zĭ.

Bulţul, *vîrf de munte,* din Cul-

mea-Făgăraşuluĭ, judeţul Argeş, plaiul Loviştea.

Buluc-Orman, *pădure* însemnată, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ghiuvegea şi Parachioi; acopere ramificaţiile nordice ale dealuluĭ Capuschioi-Bair; se întinde până pe malul E. al văeĭ Satischioi-Ceair, şi cel V. al văeĭ Ghiuvenli-Ceair. Are o întindere de 220 hect. Esenţe principale sunt: fag, mesteacăn, carpen, etc. Pe la Estul eĭ trece drumul judeţean Ostrov-Cuzgun, iar pe la S. drumul Velichioi-Parachioi.

Bulucul, jud. Putna. (V. Bolocul).

Buluĭ, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., pe teritoriul com. Băsăşti.

Bulumetele, *petec de pădure,* pe proprietatea Glavaciocul, pendinte de com. Fierbinţi, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, în ocolul silvic Cîrtojani.

Bulumezi, *pîrîŭ,* izvoreşte din jud. Ialomiţa, pe lîngă Satul-Noŭ, şi se varsă în Valea-Vînătă, spre S. de căt. Sulimanul, pl. Mostiştea, jud. Ilfov.

Bulumezi, *vale,* în pl. Cîmpuluĭ, com. Ştefăneşti, jud. Ialomiţa. Pe această vale se află satul Ştefăneşti.

Bulumezi, *vale,* jud. Ilfov, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buluviţa, *numire vechiă* a satuluĭ Ştefăneşti, pl. Cîmpuluĭ, judeţul Ialomiţa.

Bulzeşti, *com. rur.,* în pl. Amaradia, jud. Dolj, la 28 kil. N.-E. de Craiova şi la 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Melineşti. Situată pe malul drept al rîuluĭ Frăţila şi la poalele dealuluĭ Murgaşul.

Se învecineşte la N. cu com. Goruneşti, din com. Vîlcea, la S. cu com. Oculeşti-Vîlcea, iar la V. cu com. Balota.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Murgaşul şi de Dealul-Bulzeştilor; pe limita de S. a comuneĭ, la poalele Dealuluĭ-Bulzeştilor, se întinde valea numită a Bulzeştilor, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Comuna este udată de rîul Frăţila, ce merge pe teritoriul acesteĭ com. în direcţia N.-E.-S.-V. In dreptul acesteĭ comune, pe rîul Frăţila, se află un podeţ de lemn. Micĭ pîraie formate din ploĭ îşĭ aŭ scurgerea în rîul Frăţila.

Comuna se compune din 4 cătune: Bulzeşti, care e cătunul de reşedinţă, Gura-Raculuĭ, Năstăseşti şi Seculeşti.

In comună sunt 3 bisericĭ: una în cătunul Seculeşti, zidită la 1848, serbează hramul Sf. Paraschiva; una în cătunul Bulzeşti, zidită în anul 1851, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ; a 3-a în căt. Năstăseşti, făcută din lemn, la anul 1852, serbează hramul Intrarea-în-Biserică.

Fie-care biserică are cîte un preot şi cîte un cîntăreţ.

Se află o şcoală mixtă în cătunul Gura-Raculuĭ; are 1 singur învăţător; este întreţinută de comună şi funcţioanează de la anul 1859. Localul de zid, a fost construit cu cheltuiala comuneĭ.

In anul 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 93 copiĭ veniţĭ din cătunele: Bulzeşti, Năstăseşti, la 3681 m. depărtare de şcoală, Seculeşti, la 3582 m. depărtare de şcoală.

Populaţiunea comuneĭ este de 1545 sufl., din carĭ, după legea rurală din 1864, sunt 58 împămînteniţĭ.

Casele sunt făcute din bîrne; 58 numaĭ aŭ grădină.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 7000 pogoane, din carĭ 3000 pogoane arabile, 2000 pogoane izlaz, 2000 fîneaţă şi vatra satuluĭ.

Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Bulzeşti; aparţine locuitorilor împroprietărițĭ la 1864.

Locuitoriĭ îşĭ duc productele la oraşul Craiova; duc cereale şi importă cele necesariĭ caseĭ. Transportul îl fac pe calea judeţeană, ce duce la Craiova pe o lungime de 1 kil. în comună.

In comună sunt 7 cîrciumĭ, din care: 2 în cătunul Bulzeşti, 1 în cătunul Gura-Raculuĭ, 2 în Năstăseşti şi 2 în Seculeşti.

Animale sunt: 2880 capete, din carĭ 85 caĭ, 897 vite marĭ cornute, 1367 oĭ, 314 porcĭ şi 217 capre.

Contribuabilĭ sunt 273.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost de 4070 leĭ la veniturĭ şi de 3406 la cheltuelĭ.

Bulzeşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Bulzeşti. E situat pe pîrîul Frăţila, la 8 kil. N. de Murgaşul. Aci e reşedinţa primărieĭ. Are 284 sufl., 154 bărbaţĭ şi 130 femeĭ. Locuesc în 94 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Cîrstuleşti. In 1892—93 aŭ urmat 12 băeţĭ. Cu vîrsta de şcoală sunt 24 copiĭ, 18 băeţĭ şi 6 fete. Ştiŭ carte 10 bărbaţĭ.

Şoseaua judeţeană, care leagă Bulzeşti de Craiova, înlesneşte comunicaţia acestuĭ cătun.

Bulzeşti, *numire vechiă* a satuluĭ

Boghești, comuna cu același nume, jud. Tecuciŭ.

Bulzeşti, *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, pe care este așezată com. Bulzești.

Bulzişa, *loc de izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașin, de unde își are obîrșia pîrîiașul Bulzișul.

Bulzişul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care curge pe teritoriul comunelor Mănăstirea-Cașin și Cașinul. Izvorește de la localitatea numită Bulzișa și se varsă în pîrîul Curița, pe dreapta.

Bulzul, *izvor,* com. Bărbătești, pl. Horezul, jud. Vîlcea, care, cu izvoarele: Pătrunsa și Tisa, formează rîul Otăsăul.

Bulzul, *munte,* în pl. Cloșani, jud. Mehedinți, acoperit cu brazĭ, din carĭ se face șindrilă pentru învelitul caselor.

Bulzul, *ostrov,* în Olt, la S. de căt. Călinești, pl. Cozia, județul Vîlcea, numit ast-fel pentru că maĭ de mult, — spune o legendă din localitate, — a fost o iarnă grea și, la Sf. Gheorghe, venind un preot de peste Olt, de la comuna Racovița, a trecut Oltul pe ghiață, în dreptul acestuĭ ostrov. După ce a servit la biserică, luînd un bulz de caș, a trecut înapoĭ Oltul, tot prin dreptul acestuĭ ostrov și a stat preotul, împreună cu alt om, și aŭ mîncat bulzul de caș pe pod de ghiață și spre ținere de minte despre acea iarna grea s'a numit acest ostrov «al-Bulzuluĭ».

Bulzul, *pisc,* pe muntele Piscul-Bulzuluĭ, com. Filipești-de-Pădure, pl. Filipești, jud. Prahova, la poalele căruia e pădurea proprietaruluĭ.

Bulzul, *pichet de graniță,* în pl. Cloșani, jud. Mehedinți.

Bulzul, *pîrîŭ,* în pl. Cloșani, județul Mehedinți, izvorește din muntele Bulzul și se varsă în apa Cerneĭ pe partea dreaptă. In acest pîrîŭ se găsesc păstrăvĭ.

Bulzul, *plaiŭ,* jud. Mehedinți, ce duce, de la apa Cerna, la vîrful munteluĭ Bulzul și altor munțĭ.

Bumbaculuĭ (Colțul-), *mlaștină,* puțin întinsă, din jud. Constanța, pl. Constanța, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Harman, situată în partea nordică a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ; e înconjurată de toate părțile de promontoriul saŭ capul Midia. Se pare a fi o rămășiță din întinsa pînză de apă ce acoperă aceste locurĭ, cînd lacul Sinoe era unit cu Marea și nu forma de cît un golf al săŭ; solul dobrogean ridicîndu-se, apa s'a retras, rămînînd icĭ și colo băltoace, carĭ s'aŭ transformat în mlaștinĭ, carĭ cu timpul vor dispare din cauza evaporațiuneĭ.

Bumbarul (Dealul-Bănetuluĭ), *colină,* în județul Buzăŭ, între comunele Mănești și Mînzălești, parte goală, parte acoperită de izlaz și puțină pădure.

Bumbata, *sat,* în partea de S.-E. a com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, situat în șes pe malul drept al Prutuluĭ, pe o suprafață de $1072^{1}/_{2}$ hect. Are o populație de 59 fam., 230 suflete, din carĭ 45 contribuabilĭ.

Satul este înconjurat de mlaștinĭ și expus adese-orĭ la inundațiĭ. Moșia este proprietatea epitropieĭ spitalelor Sf. Spiridon din Iași, căpătată prin donațiune.

Aicĭ este un punct sucursal de trecătoare în Rusia. Se cultivă 5 hect. de vie.

Bumbata, *luncă,* spre V. de satul Bumbata, com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Bumbăcioaia, *vale,* în pl. Borcea, com. Dichiseni, județul Ialomița.

Bumbeşti, *cătun,* jud. Gorj, pe malul stîng al rîuluĭ Galbenul, la S. de Ciovei și la V. de Poenari; aparține comuneĭ Bumbești-Pițicul.

Are o suprafață de 1177 hect. Se produce anual cam 950 hectol. porumb, 18 hectol. grîŭ, 2 hectol. cînepă, 162 kg. fasole, 354 kg. lînă, 820 decal. vin, 15 decal. țuică, 2000000 kg. fîn și 10 kg. ceară.

Are o populație de 46 familiĭ, 130 suflete, din carĭ 27 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 10 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 320 vite marĭ cornute, 68 caĭ, 236 oĭ, 28 capre și 52 rîmătorĭ; 22 stupĭ.

Pe la partea de N. a acestuĭ cătun trece șoseaua Tîrgul-Jiŭ-Horezul.

Prin cătun maĭ trece și pîrîul numit Apa-Neagră.

In cătun se găsesc 2 morĭ pe apă și 2 joagăre.

Are 1 biserică zidită de locuitorĭ.

Bumbeşti, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, în partea de E., com. Ghermănești, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Bumbeşti-de-Jiŭ, *com. rur.,* în partea de V. a plaiuluĭ Novaci, jud. Gorj, și sub poalele plaiurilor din munțĭ numite Plaiurile-

Bumbeştilor. E situată pe malul stîng al Jiuluĭ şi parte în albia sa. E formată din 2 cătune, cătunul Bumbeşti-de-Jiŭ, unde e şi reşedinţa şi cătunul Bîrleşti. Se mărgineşte la N. cu Plaiurile-Bumbeştilor, la V. cu comuna Schela, din pl. Vulcan, la S. cu com. Tetila, şi la E. cu com. Muşeteşti. Se zice, că numele ĭ-ar fi venind de la un vechiŭ locuitor, anume Bumbul, care-şĭ păştea oile pe aci.

Are o întindere cam de 1800 hect., din carĭ 285 hect. arabile, 275 hect. fîneţe, 10 hect. pomet şi viĭ, 1222 hect. pădure şi izlaz, în munte, unde pasc vara tot soiul de vite, 8 hect. vatra satuluĭ; toate aparţin locuitorilor, carĭ sunt moşnenĭ şi carĭ se întind până la hotarele ţăreĭ.

Producţiunea se urcă aproximativ la 425 hectol. porumb, 55 hectol. grîŭ de primăvară, 3 hectol. fasole, 600 decal. vin, 300 decal. rachiŭ, 1000 kg. brînză, 800 kg. lînă şi 10000 kg. fîn.

Are o populaţie de 320 familiĭ, 1288 suflete, din carĭ 233 contribuabilĭ, toţĭ ocupîndu-se cu agricultura, creşterea vitelor, sădirea pomilor roditorĭ şi a vieĭ, lucrul de lemnărie, precum: scîndurĭ, şindrilă, etc.

Locuitoriĭ posedă 45 plugurĭ, 70 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ, 1360 vite marĭ cornute, 139 caĭ, 1976 oĭ, 955 capre şi 1279 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 2000; iar la cheltuelĭ leĭ 1900, banĭ 78.

Apele cele maĭ principale ce udă această comună, sunt: rîul Jiul şi Sadul, afluentul Jiuluĭ. Podurĭ peste aceste ape sunt: Puntea Bumbeşti-Porcenĭ, construită de locuitorĭ şi podul peste Sadul, al şoseleĭ naţionale ce duce spre frontieră, construit de stat.

Comunicaţiunea comuneĭ se face prin: şoseaua naţională Tîrgul-Jiŭ-Petroşani; prin şoseaua comunală, care străbate comuna de la N. la S.; printr'o altă şosea comunală, ramificaţia celeĭ de sus, şi care duce în şoseaua naţională de la cătunul Bîrleşti. Maĭ sunt 3 drumurĭ ordinare, şi anume: unul, din cătunul Bîrleşti, duce la com. Gruiul şi cătunul Arşani; altul, din Bumbeşti, în şoseaua naţională; al 3-lea, drumul pe marginea Saduluĭ ce se desparte de şoseaua naţională, de la confluenţa acestuia cu Jiul, merge paralel cu rîul şi duce în munţĭ la pichetul Gloabele; maĭ este o potecă, care merge pe plaiul Bumbeştilor şi duce în muntele Trîntorul şi de aci la pichetul Curmătura şi muntele Paltinul.

In comună sunt 4 puţurĭ şi 8 fîntînĭ.

Ca stabilimente industriale sunt: 3 joagăre pentru fabricat blănĭ, scîndurĭ, etc., 2 morĭ de măcinat şi 2 pive pe apa Saduluĭ; 2 cîrciumĭ.

Are un local de primărie şi o şcoală publică, frecuentată de 70 elevĭ şi 8 eleve, din 82 înscrişĭ.

Are 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Nu se găseşte nicĭ o inscripţie, care să arate datele fondăreĭ lor, dar după spusele locuitorilor bătrînĭ, bisericile ar fi fondate înainte de anul 1800.

Din această comună, spre N., începe defileul numit Lainici, care duce spre frontieră, avînd o întindere de 29 kil., urmînd ţărmul stîng al Jiuluĭ; în parcursul până spre frontieră este o şosea împietrită, din carĭ numaĭ 5 kil. lipsesc spre a atinge marginea ţăreĭ. La 14 kil., la N. de Bumbeşti, defileul se lărgeşte puţin, lăsînd pe dreapta-ĭ o frumoasă poiană, în mijlocul căreia este schitul Lainici, zidit de doamna Paianu din cătunul Porceni; schitul are 1 stariţ, 7 călugărĭ, 1 diacon şi 1 paracliser. De la schit spre hotar şi la o depărtare de 8 kil. pe stînga Jiuluĭ, este sucursala vamală Păiuşiul-Lainici ce ţine de vama Buliga; are un supraveghetor; aci e şi pichetul Lainici, păzit de 1 sergent şi 3 soldaţĭ aĭ companieĭ 5-a din regimentul 18 dorobanţĭ.

La o distanţă de 1 oră spre N. de schitul Lainici, se află schitul Locurile-Rele, fondat de preotul Dinu Cartianu.

Pe dreapta rîuluĭ Jiul, în sus de comună, la 2 kil., se găsesc ruinele cetăţeĭ numite Catina, făcută, se zice, din timpul Dacilor.

La confluenţa Saduluĭ cu Jiul, şi pe malul drept al acestuia, se văd nişte zidurĭ în ruină; locuitoriĭ spun că aci ar fi fost o cetăţue zidită de Turcĭ înainte de anul 1710. E maĭ probabil însă, că ea să fi fost zidită de Austriacĭ, pe cînd posedaŭ Banatul Olteniei.

La distanţa de 4 kil. la N. de schitul Lainici, şi pe malul stîng al Jiuluĭ, se află locul numit Băile, unde se crede că ar fi fost odinioară băĭ, şi unde se văd şi maĭ multe gropĭ în formă de cuptoare. In susul aceşteĭ comune, pe la locul numit Fîntîna-din-Plaiŭ, se văd din distanţă în distanţă, ruinele unuĭ drum, care se crede, că duceaŭ la acele băĭ.

Tot aci, la locul numit Băile, s'a găsit de către locuitorĭ nişte săgeţĭ şi alte obiecte antice.

Bumbeşti-de-Jiŭ, *cătun,* judeţul Gorj, reşedinţă a comuneĭ Bumbeşti-de-Jiŭ, are o întindere de

1300 hect., din carĭ 150 hect. arabile, 150 hect. fîneţe, 5 hect. viĭ şi pomet, 195 hect. pădure şi izlaz pentru păşunea vitelor, şi 5 hect. vatra caselor, toate proprietăţĭ ale locuitorilor carĭ, se întind pănă la hotar.

Are o populaţie de 185 familiĭ, saŭ 750 suflete, din carĭ 121 contribuabiliĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi lucrul lemnărieĭ. Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ, 40 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ, 803 vite marĭ cornute, 89 caĭ, 1467 oĭ, 576 rîmătorĭ şi 868 capre.

In ce priveşte şcoala, drumurile şi apele, vezĭ Bumbeşti-de-Jiŭ, comună.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Bumbeşti - Piţicul, *com. rur.*, din plaiul Novaci, jud. Gorj, situată la S. comuneĭ Cernădia. Se învecinează la E. cu Poenari, la V. cu Dîrligei şi Pociovaliştea, la S. cu Zorleşti şi Prigoria şi la N. cu Cernădia. Este formată din 5 căt. şi anume: Bumbeşti-Piţicul, Ciovei, Siteşti şi Lupeşti.

Are o întindere de 1415 hect., din carĭ 800 hect. ale proprietăţiĭ şi 615 ale moşnenilor; dintr'acestea sunt 400 hect. arătura, 350 hect. livezĭ, 3 hect. pădure şi 2 hect. viĭ.

Producţia anuală e de cam 1766 hectol. porumb, 400 kgr. fasole, 2600 decal. vin, 47 decal. ţuică, 1134 kgr. lînă, 42 hectol. grîŭ, 400000 kgr. fîn; sunt 70 stupĭ, carĭ daŭ 30 kgr. ceară.

Are o populaţie de 200 familiĭ, saŭ 750 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 39 plugurĭ, 148 caĭ, 904 vite marĭ cornute, 756 oĭ, 191 rîmătorĭ, 80 capre, 120 care cu boĭ şi 5 căruţă cu caĭ.

Venitul comuneĭ este de 2038 leĭ, iar cheltuelile de 1631 leĭ.

Comuna este udată de rîul Baia-de-Fĭer (Galbenul).

Prin comună trece şoseaua T.-Jiŭ-Horezul.

In comună sunt 8 morĭ pe apă, 28 fîntînĭ şi 4 joagăre.

Comuna are 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Bumbeteĭ (Şesul-), *şes*, judeţul Fălciŭ. Este partea din Şesul-Prutuluĭ ce se află în raionul satuluĭ Bumbata, comuna Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul.

Bumbi saŭ **Bunghi,** *sat,* în com. Pînceşti, pl. Siretul-d.-s., jud. Roman.

Bumbueni, *com. rur.*, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 26 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 23 kil. de Piteşti. Se compune din 4 sate: Bumbueni, Gogoşari, Siliştea şi Lăngeşti, avînd peste tot 195 fam. saŭ 890 loc., toţĭ Romînĭ. In com. sunt: 2 bisericĭ, una în Bumbueni şi alta în Lăngeşti, deservite de 3 preoţĭ, 2 cântăreţĭ şi 2 paracliserĭ; o şcoală primară rurală. Budgetul com. pe anul financiar 1882-83 a fost de 1857 l. 71 b. la veniturĭ, şi de 1775 l. la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 194 contribuabilĭ, şi are un budget de 2281 l. la veniturĭ, şi de 1230 l. la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 544 vite marĭ (492 boĭ şi vacĭ, 52 caĭ) şi de 1834 vite mărunte (1545 oĭ, 15 capre şi 274 rîmătorĭ).

Bumbueni, *sat*, cu 110 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. In sat este o biserică cu hramul Adormirea, deservită de doĭ preoţĭ, un cîntăreţ şi un paracliser.

Bumbueşti, *sat,* cu 537 loc., jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Boişoara; Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Buna, *deal,* se prelungeşte din com. Bereasa, în com. Telejna, printre pîraiele Telejna şi Chioaia şi se termină în dreptul satuluĭ Telejna-d.-j., despre E., aproape de iazul pronumit Găluşca. Pe culmea acestuĭ deal se află satul Boţoaia, faţă în faţă cu satul Bereasa, jud. Vasluiŭ.

Bunaica, *deal,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, pe care este aşezată mahalaua Bunaica.

Bunaica, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de com. rur. Larga.

Bunca, *moşie,* fără sat, situată pe lîngă moşiile Bîrcu-Goşmanĭ şi Bîrjoveni. Odinioară a făcut parte din cuprinsul jud. Neamţu, iar acum se află în jud. Roman.

Bunea, *mănăstire,* jud. Dîmboviţa, pe un deal înalt, în plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, spre N. de Tîrgovişte, în partea de S.-V. a băilor Vîlcana, făcînd parte din com. Vîlcana - Pandeli. Această mănăstire, care se compune din o bisericuţă şi cîte-va chiliĭ părăsite, unde slujeşte serbătoarea şi Dumineca, un preot ce şade de vale în Vîlcana-Pandeli, este unul din locurile cele maĭ des vizitate de persoanele ce vin vara la băile Pucioasa şi Vîlcana. Aci este una din poziţiile cele maĭ înalte şi romantice din cîte se află în apropi-

erea băilor Pucioasa şi Vîlcana. Cu un aparat optic se poate vedea de la Comănacul (un stejar centenar, din care acum s'a rupt o parte) punctele cele maĭ depărtate ale judeţuluĭ, precum: Titu, Tîrgoviştea, Bucşiani, munţiĭ Leota, Bucegiul, etc., chiar şi fabricele şi rezervoarele de petroleŭ Cantacuzino, din judeţul Prahova, situate pe munţiĭ din apropierea Cîmpineĭ. Mănăstirea Bunea are în jurul eĭ o fîntînă cu apă de pucioasă. Maĭ are un copac, saŭ comănac, după cum îl numesc locuitoriĭ din apropiere, care se vede din depărtare. E o peşteră artificială, saŭ un fel de chilie, săpată cu multă artă într'un mal înalt, în partea de S.-E. de mănăstire, la o depărtare de 800 metri. In această peşteră, se zice, că a stat ascuns maĭ mult timp Armaşul Bunea, fondatorul mănăstireĭ, cînd a fost urmărit de nişte duşmanĭ aĭ săĭ. Cătugărul Trifon, fostul egumen al mănăstireĭ Bunea, care a asasinat pe unul din vicariĭ mitropolieĭ maĭ aniĭ trecuţĭ şi care acum îşĭ ispăşeşte păcatele în unul din penitenciarele ţăreĭ, a făcut în jurul mănăstireĭ o grădină cu fel de fel de pomĭ fructiferĭ, care ar fi una din cele maĭ frumoase şi maĭ pitoreştĭ, dacă nu s'ar fi ruinat şi jefuit în urma întemniţăreĭ numituluĭ călugăr. Culmea de muntişor, pe care este situată mănăstirea Bunea, se întinde de la S.-E. spre N.-V. In partea de N.-E. a acesteĭ culmĭ, saŭ a Buneĭ, se întinde valea şi com. Vîlcana-d.-j., în care sunt băile Vîlcana; iar în partea de S.-V. de mănăstire şi de culmea mănăstireĭ se întinde valea Sticlăria. In această vale, în vechime, a fost o mare fabrică de sticle, din care şi acum se maĭ zăresc urme. Tradiţiunea spune, că nu este mult de cînd în urma unor jocurĭ de lumină fosforescentă, maĭ mulţĭ locuitorĭ, crezînd că este vre-o culă saŭ comoară, aŭ găsit, săpînd pe valea sticlărieĭ, o mare cantitate de oase amestecate cu sticlă. Chiar azĭ există acea groapă saŭ săpătură. Din familia Armaşuluĭ Bunea maĭ există şi azĭ familia Grădişteanu. Actul de fundarea mănăstireĭ, făcut în com. Brăneşti, la 1622, Aprilie 23, se află în Arhiva statuluĭ; de pe acest act există o copie, lipită pe zidul bisericeĭ mănăstireĭ Bunea, iar alta publicată de d. B. P. Hăsdeu, în «Arhiva istorică a Românieĭ», pagina 31, tom. I.

Buneĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, mic afluent al pîrîuluĭ Buneşti, jud. Suceava.

Buneni - Floriĭ, *sat*, pe ţărmul stîng al Jijieĭ, în partea de N. a com. Dîngeni, pl. Jijia, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 587 hect. şi o populaţie de 9 familiĭ, saŭ 27 suflete, cu 6 contribuabilĭ. Vite sunt: 15 vite cornute, 3 caĭ, 16 oĭ şi 4 mascurĭ. In sat e o cîrciumă.

Buneni - Stihiĭ, *sat*, pe ţărmul stîng al Jijieĭ, jud. Botoşani, în partea de N. a com. Dîngeni, pl. Jijia, în megieşie cu Buneni-Floriĭ. Are o suprafaţă de 246 hect. şi o populaţie de 19 familiĭ saŭ 52 suflete, cu 17 contribuabilĭ.

Vite sunt: 34 vite cornute, 7 caĭ, 36 oĭ şi 13 mascurĭ.

Buneşti, *com. rur.*, pe apa Vîlsanuluĭ, jud. Argeş, la 17 kil. de Curtea-de-Argeş (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 15 kil. de Piteşti. Se compune din satele şi cătunele următoare: Valea-Mare, 60 fam., cu 252 loc.; Gărcia, 22 fam., cu 106 loc.; Faţa-Cîmpuluĭ, 46 fam., cu 173 loc.; Solea, 26 fam. cu 133 loc.; Valea-Moşuluĭ, 26 fam., cu 100 locuitorĭ; peste tot 180 familiĭ cu 764 locuitorĭ, din carĭ 12 loc. Ţiganĭ. In com. este o biserică şi 2 şcolĭ, una de băeţĭ şi alta de fete şi o cîrciumă. Budgetul com. pe anul financiar 1882-83 a fost de 1497 leĭ, 67 banĭ, la veniturĭ şi de 1483 leĭ, la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (an. 1887), această com. numără 185 contribuabilĭ şi are un budget de 2682 leĭ la veniturĭ şi de 2749 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în 1887 a fost de 660 capete vite marĭ (265 boĭ şi vacĭ, 35 caĭ) şi 334 vite mărunte (27 oĭ, 189 capre şi 118 rîmătorĭ).

Buneşti, *com. rur.*, în partea de E. a plăşeĭ Crasna, jud. Fălciŭ, pe dealurĭ, pe o suprafaţă de 2388 hect. din care: 1028 hect. ale locuitorilor, 158 vatra satuluĭ, 8½ hect. ale şcoaleĭ şi 11½ ale bisericeĭ, iar restul proprietatea statuluĭ. Are o populaţie de 295 fam. saŭ 1156 sufl., din carĭ 295 contribuabilĭ. Comuna e formată numaĭ din satul Buneşti, care din vechime purta numele de satul Bunul. Este aşezată între treĭ dealurĭ: Fundoaea spre E., Olăreni spre S. şi Bărăriul spre N.

Proprietatea moşieĭ este a statuluĭ. Locuitoriĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864 se ocupă cu: lucrarea pămîntuluĭ, creşterea vitelor, lemnăria, parte cu lucrarea viilor şi a livezilor.

Din vechime satul a fost răzeşesc, însă cu timpul prin dăniĭ făcute de răzeşĭ, atît schituluĭ Brădiceşti, cît şi Episcopieĭ de Huşi, prin părţile de cumpărătură ale acestora;

răzeșiĭ pierzînd moșia, ea a devenit proprietatea Episcopieĭ de Hușĭ, iar după secularizare a statuluĭ.

In sat se află o școală înființată în 1860, frecuentată de 30 elevĭ; o biserică deservită de 1 preot și 2 dascălĭ, făcută la 1864; o baltă și un iaz.

Budgetul la veniturĭ și cheltuelĭ este de 3200 leĭ.

Vite cornute sunt 909, caĭ 258, și porcĭ 108.

Bunești, *com. rur.*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. N'are nicĭ un cătun alipit. Numele îĭ vine de la un Bucur Bunea, primul locuitor ce s'a așezat aci, spune tradiția.

Este situată pe vălceaua Bunești, la 25 kil. departe de Rîmnicul-Vîlceĭ și la 15 kil. de Olănești, reședința plaiuluĭ.

Are o populație de 800 loc. (366 bărbațĭ și 434 femeĭ), în care intră și 5 familiĭ de Țiganĭ (rudarĭ, fierarĭ și lăutarĭ).

Capĭ de familie sunt 250; contribuabilĭ 200; case de locuit 220.

In comună sunt 2 bisericĭ: una vechiă, adusă de la schitul Sghiabul, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, și a doua cu hramul Intrarea-în-Biserică. Inscripția de la această biserică s'a șters; se vede pe ea numaĭ anul 7350 (1842).

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, dulgheria, rotăria și dogăria.

In comună sunt: 37 caĭ, 83 boĭ, 164 vacĭ, 47 capre și 86 oĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 157, s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moșia Episcopieĭ Rîmniculuĭ.

Are o școală de zid, proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 32 copiĭ, din numărul de 92 în vîrstă de școală. E dotată cu 3 hect. pămînt în țarină. Știŭ carte 40 bărbațĭ și 1 femee. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește 1080 leĭ anual.

Stupĭ cu albine sunt vr'o 65, carĭ daŭ până la 30 kgr. miere și 15 kgr. ceară.

Toată comuna, cu izlaz cu tot, are 410 hect.

In comună sunt 2 izvoare cu miros de pucioasă și gaz, carĭ izvoresc de sub dealul Bogdan. Se povestește că la rogoaze s'a făcut un puț de apă de unde apa a eșit sărată.

Terenul cultivabil produce până la 250 chile porumb.

Țuică se fabrică până la 5000 decalitri.

Sunt în comună 1000 merĭ, 500 cireșĭ, 200 perĭ și 350 nucĭ, iar livezile daŭ până la 265 care de fîn.

Veniturile și cheltuelile comuneĭ se urcă la 1000 leĭ anual.

Șoseaua Bunești înlesnește comunicația către Titireciul, Stoenești și Bîrlogul.

Se mărginește la E. cu com. Păușești-Măglași, la V. cu Bîrlogul și Govora, la N. cu Stoenești și Smeurătul și la S. cu Titireciul.

E brăzdată de dealurile : Drăgăneasa, Prazul, la E.; Ciuta, Bogdan, Mircea, Barcan și Gherman la V.; Cornul, Scorușul și Mălurelul la N.; Sodoma și Orbul la S.-E. udată de văile: Bunești, Scoica, Corbuluĭ, Dragomir, Uca și Diculuĭ.

Bunești, *sat*, jud. și pl. Argeș; face parte din com. rur. cu același nume. Aicĭ este reședința Primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de doĭ preoțĭ și un cîntăreț.

Bunești, *sat*, jud. și pl. Argeș, avînd 20 familiĭ cu 140 suflete; face parte din com. rur. Bascovele.

Bunești, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Stoiceni-Pleșoiŭ.

Bunești, *sat*. (Vezĭ Bunești, comună, jud. Fălciŭ).

Bunești, *sat*, pe moșia cu același nume, din com. Pleșești, județul Suceava. Așezat pe dealurile Babeĭ și Vieĭ și străbătut de Pîrîul-Ciureĭ, numără 24 case, populate cu 24 capĭ de familiĭ, saŭ 74 suflete, 40 bărbațĭ și 34 femeĭ. Are 24 contribuabilĭ. Vatra statuluĭ ocupă o falce și opt prăjinĭ. Locuitoriĭ sunt gospodarĭ de mijloc.

Moșia, proprietatea doamneĭ Profira Ghițescu și a d-luĭ G. Văsescu, are suprafața de 652 fălcĭ, din carĭ 392 fălcĭ cultivabile, 70 fălcĭ fînaț și restul neproductiv.

Improprietărițĭ la 1864 sunt 7 mijlocașĭ și 3 codașĭ, stăpînind 11 fălcĭ și 8 prăjinĭ.

Are o biserică, zidită de doamna Ghițescu, cu patronul Sf. Vasile, deservită de preotul din Uncești. Școala din Petia servă și acestuĭ sat.

Drum maĭ principal este acel la Fălticeni, de 4 kil.

Inscripția din jurul unuĭ aer ce se află la biserica din Bunești, județul Suceava, spune că : «acest aer l-a făcut piosul Domn Ion Stefan Voevod, fiŭ al răposatuluĭ Tomșa Voevod și al soțieĭ sale Axinia și s'a dat Bisericeĭ Domnești din Iași, anul 1613». (A. D. Xenopol, «Istor. Rom.», Vol. III, p. 492).

La 1803 «Bunești, a Slugeruluĭ Fotache Ciure, avea 12 liuzĭ plătind 116 leĭ bir anual». («Uricarul» de Codrescu, vol. VII, p. 253).

Bunești, *sat*, face parte din com.

rur. Ciumagi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Buneşti, *deal,* în raionul comuneĭ Buneşti, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea, pe care se cultivă 23 hect. vie.

Buneşti, *iaz,* pe frontieră, în satul Buneşti, jud. Suceava, format de pîrîul cu acelaşĭ nume.

Buneşti, *moşie,* jud. Argeş, com. Urlueşti, pl. Topologul; e compusă din trupurile Urlueşti şi Valea-Babiĭ. Este proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Găiseni. Are o întindere totală de 2364 pog.; produce o arendă anuală de 4850 l.

Buneşti, *moşie,* pl. Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ, despre care Th. Codrescu în «Buciumul Romîn», pag. 561, ne spune că: «ţinea parte sf. mănăstirĭ Precista şi Răducanul din Tîrgul-Ocna, supusă sf. mănăstirĭ Treĭ-Sfetitele din Iaşi, închinată Sf. Munte în jos; şi o parte de Sf. mănăstire Tazlăul, închinată Sf. Mormînt; pe lîngă moşiile Radomireşti, Prăjeşti şi altele, fără sat».

Buneşti, *moşie* a statuluĭ, pendinte de Episcopia Rîmniculuĭ, situată în com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. S'a arendat pe periodul 1888—93 cu 2260 leĭ anual.

Buneşti, *moşie,* pl. Ocolul, jud. Vîlcea, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de schitul Titireciul, în întindere de 223 pog., în plus 15 pog. suprafaţă împădurită. S'a arendat pe periodul 1886—1891, cu 900 leĭ anual.

Buneşti, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în întindere de 455 hect., formată din trupurile: Feroagele-Dealul-Miri (302 hect.) şi Turtureaua (153 hect.)

Buneşti, *pîrîŭ,* numit şi Pîrîul-Graniţeĭ, în c. Pleşeşti, jud. Suceava. Mic afluent al Şomuzuluĭ-Mare. Are de tributarĭ pe: Podeni, Pîrîul-Buneĭ şi Pîrîul-Vîrnavuluĭ.

Buneşti, *vale,* jud. Vîlcea, formată din Valea-Prunilor-luĭ-Din şi de izvorul de sub muntele Corbuluĭ. Se varsă în r. Govora.

Bungelatul, *loc,* acoperit cu pădurĭ, jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

Bungeni, *sat,* în plasa şi jud. Tutova, com. Plopana, spre S. de tîrguşorul Plopana. Are 335 loc. şi 66 case. Populaţia aceasta è socotită împreună cu acea din Bungeni-Lingurarĭ şi Vlădia. Se maĭ numeşte şi Bungeni-Marĭ.

Bungeni, *moşie,* în plasa şi jud. Tutova, com. Plopana, proprietate a statuluĭ, arendată în ultimul period cu 1660 leĭ anual.

Bungeni, *pădure,* în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, pe moşia cu acelaşĭ nume, în întindere de 120 hect. Se găsesc cariere de piatră de var, pe aci se şi fabrica var maĭ înainte.

Bungeni-Lingurarĭ, *sat,* în pl. şi jud. Tutova, com. Plopana, spre V. de satul Bungeni, de care se ţine. E locuit numaĭ de Ţiganĭ, pentru care se maĭ numeşte şi Bungeni-Ţiganĭ.

Bungeni-Marĭ, jud. Tutova. (V. Bungeni, sat).

Bungeni-Ţiganĭ, jud. Tutova. (V. Bungeni-Lingurarĭ).

Bungeşti, *deal,* pe moşia cu a sa numire, în com. Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu; servă de loc cultivabil.

Bungeşti, *moşie,* cu părţĭ şi răzăşească, fără sat, în com. Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. A format un trup cu moşiile Ghigoeşti şi Trudeşti. Se află situată pe lîngă moşiile Şerbeşti-Canteĭ, Ghigoeşti, Mînjeşti. La 1847, un răzaş, Grigore Mancăş, vinde de vecĭ două pămînturĭ de acolo LogofătuluĭPetrache Roset Bălănescu.

Bungeşti, *pîrîiaş,* izvoreşte din dealul cu a sa numire, comuna Şerbeşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu şi se varsă în pîrîul Căluşul.

Bungetul, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dealul, cătunul com. Văcăreşti. Are un lac.

Bungetul, *deal,* comuna Gheoroiŭ, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Bungetul, *pădure,* în com. rur. Deveselul, plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Bungetul, *pădure,* tăiată în anul 1892, în întindere de 75 hect., situată, la S.-V., pe teritoriul com. Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, jud. Olt.

Lîngă această pădure se cunosc urmele uneĭ zidăriĭ vechĭ, de care se spune că a fost un conac turcesc, unde foştiĭ suzeranĭ adunaŭ vitele luate de dijmă saŭ jefuite de la locuitorĭ.

Bungetul, *pisc,* com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Bungheroaia, *vale,* com. Stănești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Bunghi, *sat,* în județul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pîncești, spre V. de satul Pîncești și la o depărtare de 3 kil. de el. Are: 49 capĭ de familiĭ, 37 contribuabilĭ, 184 locuitorĭ, din carĭ 2 știŭ carte; 52 case. Sunt 37 capete de vite marĭ.

Buni, *moșie* moșnenească, în jud. Buzăŭ, com. Fințești, și parte în Tisăul, a moșnenilor d'avălmașĭ, ca de 750 hect., din care 290 pădure, restul puțină arătură și mare parte viĭ.

Buni, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, cătunul Glodul; face parte din moșia Bădulești, a moșnenilor d'avălmașĭ.

Buraga, *munte,* la hotarul satuluĭ Bistricioara, com. cu aceeașĭ numire, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; face parte din grupa Grințeșuluĭ.

Burca, *sat,* pe teritoriul comuneĭ Vidra, pl. Vrancea, jud. Putna.

Are o biserică, cu hramul Adormirea. Școală nu se află în sat. Din 30 copiĭ (16 băețĭ și 14 fete) cîțĭ aŭ vîrsta de școală, urmează 13 (8 băețĭ și 5 fete) la școala din Vidra.

Burcă (Moara-luĭ-), *vălcea,* pe teritoriul căt. Ungurei, comuna Tătulești, pl. Șerbănești, jud. Olt, cu direcțiunea V.-E.; dă în Dorofeiŭ. Se numește ast-fel, fiind-că aci avea moară de boĭ proprietarul Călin Burcă. Se maĭ numește și valea Căcălăul.

Burcești, *vălcea,* comuna Ciortești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Burcheștilor (Malul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Rușiavățul, cătunul Tega, în apropiere de lacul Cîrnul. Aci, în 1821, s'a dat o crîncenă luptă între Turcĭ și Eteriștĭ.

Burchi, *poiană,* com. Izvoarele, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, numită ast-fel de la un om, Burchi, ce poseda această poiană.

Burci, *loc izolat,* în partea de N.-V. a tîrguluĭ Ștefănești, jud. Botoșani, unde, pe țărmul drept al Bașeuluĭ, este un mic deal acoperit cu gropĭ și ridicăturĭ de pămînt, care se observă și pe vale și despre care legenda spune că sunt întăriturĭ făcute cu ocazia unuĭ războiŭ cu Turciĭ.

Burcioaia *saŭ* **Bîrcioaia,** *com. rur.* în plasa Răcăciuni, jud. Putna.

Comuna Burcioaia este situată la locul, unde se împreună Trotușul cu Siretul.

Distanța eĭ de reședința subprefectureĭ e de 3 kil., iar de capitala județuluĭ de 42 kil.

Mărginile acesteĭ comune sunt: la N. comuna Adjudul-Vechiŭ, la N.-E. Adjudul-Noŭ, la E. și S. rîul Trotușul, care o desparte de Ruginești și Domnești, iar la V. Siretul, care o desparte de județul Tecuciŭ.

Populațiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, a fost de 96 capĭ de familie, cu 347 suflete, din care 207 bărbațĭ și 167 femeĭ.

Această populațiune se împărțea ast-fel:

După stare civilă: 203 neînsurațĭ (124 bărbațĭ, 79 femeĭ), 140 însurațĭ, 31 văduvĭ (13 bărbațĭ, 18 femeĭ).

După naționalitate: 372 Romînĭ și 2 Grecĭ.

După religie: 374 ortodoxĭ.

După felul ocupațiuneĭ: 123 agricultorĭ, 2 comercianțĭ, 4 cu profesiunĭ libere și 8 servitorĭ.

Știŭ carte 17 persoane (15 bărbațĭ și 2 femeĭ).

Numărul caselor de locuit era în 1892 de 99.

Mișcarea populațiuneĭ în anul 1892 a fost: 4 căsătoriĭ, 12 nașterĭ și 13 morțĭ.

Are o biserică filială, cu hramul S-țiĭ Voivozĭ.

Școală nu se află în comună. Din 50 copiĭ (23 băețĭ, 27 fete) cu vîrsta de școală, urmează 7 băiețĭ la școala din comuna învecinată.

Numărul contribuabililor e de 94, ceea ce revine: 1 la 3.98 de locuitorĭ.

In anul 1886 eraŭ numaĭ 80 de contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 era următorul: veniturĭ 1090.30, cheltuelĭ 1075.90.

Comuna Burcioaia, fiind așezată între Siret și Trotuș, aceste ape mănîncă malurile și micșorează pămîntul cultivabil.

Cea maĭ mare parte a teritoriuluĭ comuneĭ e formată din imaș și prundiș.

Numărul cultivatorilor a fost în anul 1892 de 84, carĭ posedă 40 plugurĭ de lemn și 1 de fier.

Vite aflătoare pe teritoriul comuneĭ aŭ fost, după ultima numărătoare, 441, din carĭ: 80 boĭ, 100 vacĭ, 31 caĭ, 150 oĭ și 80 porcĭ.

In acelașĭ an se aflaŭ în comună 50 stupĭ de albine, carĭ aŭ produs 20 kilgr. miere și 10 kilgr. ceară. Kilogramul de miere s'a vîndut cu un leŭ, iar cel de ceară cu 4 leĭ. Valoarea totală a miereĭ și cereĭ produse a fost de 70 leĭ.

Se află o cîrciumă ținută de 1 Romîn.

Burcioaia e legată prin șo-

sele comunale de Șișcani și Adjudul-Vechiŭ la N. și de com. Domnești la S., peste apa Trotușuluĭ. O altă șosea conduce la Adjudul-Noŭ și la stațiunea căeĭ ferate din această din urmă localitate.

Burciuleasa, *vale,* izvorește din moșia Preotești, com. Oporelul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt; curge tot pe această moșie spre E. și se varsă în gîrla Tesluiul.

Burculeasa, *com. rur.,* județul Olt. (V. Seaca-Belciugata).

Burcutuluĭ (Pîrîul-). (V. Pîrîul-luĭ-Mîndrilă, jud. Suceava).

Burdălești, *sat,* face parte din com. rur. Gușoeni, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 116 locuitorĭ, din carĭ 60 bărbațĭ și 56 femeĭ; iar ca populație școlară are 25 copiĭ, 10 băețĭ și 15 fete. E departe de 3 kil. de cătunul Spîrleni, unde e școala.

Burdea, *stație* de dr. d. f., jud. Argeș, pl. Cotmeana-Gălășești, com. Găujani, pe linia Costești-Roșiori, pusă în circulație la 1 Ianuarie 1897. Se află între stațiile Costești (13.4 kil.) și Miroși (14.0 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 203^{m}.,18. Venitul aceșteĭ stațiĭ pe anul 1897 a fost de 52519 leĭ, 21 banĭ.

Burdea, *cîmpie* întinsă, la Nordul județuluĭ Teleorman. Se întinde între Valea-Cotmeniĭ și Valea-Cîineluĭ și continuă pe o mare întindere și în județul Argeș, pl. Cotmeana. E întreruptă numaĭ de Valea-Tecuciuluĭ și Valea-Burdeĭ. Terenul aceșteĭ cîmpiĭ este sărăcăcios; cînd plouă prea mult, apele băltesc și cînd e secetă, pămîntul crapă. Se cultivă pe dînsa maĭ mult orz și ovăz.

Burdea, *loc izolat,* în com. Cotești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Burdea, *pîrîŭ,* în jud. Teleorman, străbate o mare parte a județuluĭ, prin plășile Teleorman și Tîrgul, de la N. spre S.-E., curgînd prin valea cu același nume.

Burdea, *vale,* începe din com. Șerboeni, jud. Argeș, de unde continuă în jud. Teleorman, între comunele Urlueni și Strîmbeni; străbate maĭ bine de jumătate județul prin cele două plășĭ: Teleormanul și Tîrgul; primește în albia pîrîuluĭ săŭ apele din diferite alte văĭ, izvoare și pîrîiașe; în dreptul comuneĭ Strîmbeni se împreună cu valea numită a Borțiĭ, care începe tot din jud. Argeș și de aci înainte îșĭ schimbă și numele de Burdea luînd și pe acela de Zbîrgleaza. Ast-fel, împreunată și lărgită, valea și pîrîul Burdea îșĭ continuă drumul în pl. Tîrguluĭ, prin dreptul com. Drăgășani, de unde îșĭ urmează cursul pe lîngă comunele Drăgănești, Meri-Goala și Dulceanca. Maĭ la vale de com. Albești se pĭerde în Valea-Vedeĭ, unde se varsă și pîrîul. Atît valea cît și pîrîul eĭ, de la punctul Beuca și pănă la Albești, poartă numirea cînd de Burdea, cînd de Zbîrgleaza. Pîrîul seacă une-orĭ vara cu desăvîrșire la unele puncte.

Burdea-Căldărarul, *moșie* a statuluĭ, în pl. Teleormanuluĭ, județul Teleorman, formată din maĭ multe trupurĭ. Intinderea eĭ este de 2356 hect., din carĭ 250 pădure. Parte din moșie este destinată a se vinde locuitorilor în loturĭ. Moșia aparținea înainte de secularizare Mitropolieĭ. Astăzĭ face parte din teritoriul comuneĭ Strîmbeni.

Burdeanca, *cîmpie* întinsă cu livezĭ și arăturĭ, pe teritoriul comuneĭ Crăciunei-d.-s., pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situată la Nordul comuneĭ.

Burdeanca, *vălcea,* județul Olt, care se formează pe teritoriul com. Crăciunei-d.-s., pl. Siul-d.-s., străbate cîmpia cu acest nume și dă în Călmățuiul.

Burdești, *sat,* cu 318 sufl., jud. Argeș, pl. Gălășești; face parte din com. rur. Cerșanile.

Burduhosul, *deal,* în com. Brădățelul, jud. Suceava, parte acoperit de pădure bătrînă de stejar, mesteacăn și carpen și parte cultivabil.

Burdiosul, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, pe care este situat satul Bucoviciorul. Are o înălțime de aproape 100 m. și este acoperit cu pădurĭ.

Burdiosul, *pădure* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, satul Bucoviciorul, în întindere de 30 hect. Esențe: cerĭ, stejarĭ, ulmĭ, plopĭ, frasinĭ și maĭ mult gîrnițe.

Burduca, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. și com. Cuparul.

Burduceasca, *moșie,* în județul Buzăŭ, com. Cernătești; are 354 hect., din care 160 arabile, restul izlaz și pădure.

Burduceasca, *sfoară de moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vispești, a moșnenilor Burducești; are 27 hectare.

Burduceasca, *sfoară de moşie,* a moşnenilor, jud. Buzăŭ, com. Lipia; face parte din trupul Băncești.

Burduci-Crucea, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, cătunul Valea-Capreĭ.

Burdufuluĭ (Lacul-), *lac,* în jud. Teleorman, situat într'o vălcea din com. Crîngeni, unde este o fîntînă, căreia îĭ zice Fîntîna-cu-Burduful.

Burdujani, *cătun,* jud. Brăila, la N. com. Urleasca, pe malul de V. al văeĭ Ianca, în fața satuluĭ Traian la 5 kil. depărtare de el. S'a înființat la 1859 de familia Burdujan. Vatra satuluĭ e de 6 hect., avînd 22 case; populația e de 25 capĭ de familie, saŭ 121 suflete, din carĭ 54 bărbațĭ, 68 femeĭ, 50 căsătorițĭ, 71 necăsătorițĭ; 7 știŭ carte și 114 nu știŭ.

Animale sunt: 87 caĭ, 270 vite cornute, 760 oĭ și 70 rîmătorĭ.

Burdujeni-Sat, *comună rurală,* situată în partea de V. a plășeĭ Siretul, jud. Botoșani. Se întinde pe șesul Suceveĭ și dealurile ce mărginesc acest rîŭ în stînga. E formată din satele: Burdujeni, Fetești, Mereni, Plopeni, Prilipca și Tisăuți. Are o suprafață de 1859 hect. și o populație de 939 familiĭ, saŭ 3001 suflete.

Pămîntul comuneĭ e argilo-nisipos și parte calcaros; este productiv.

Sunt 118 hect. pădurĭ, carĭ se exploatează sistematic.

Vite sunt: 574 boĭ și vacĭ, 48 caĭ, 400 porcĭ și 1104 oĭ. Comuna e străbătută de calea ferată Pașcani-Ițcani și de șoseaua județeană Botoșani-Burdujeni.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 8430 leĭ și 79 banĭ și la cheltuelĭ 6506 leĭ.

Sunt 3 bisericĭ, cu 4 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; 1 școală de băețĭ, cu 1 învățător și 96 școlarĭ; 1 școală de fete cu 1 învățătoare și 54 școlărițe, ambele întreținute de județ.

Burdujeni-Tîrg, *tîrgușor,* situat în partea de V. a plășeĭ Siretul, jud. Botoșani, pe vale, în stînga rîuluĭ Suceava, la marginea țăreĭ despre Bucovina, la 47° 40′ 40″ latudine boreală și la 23° 58′ 00″ longitudine estică.

Teritoriul tîrguluĭ are o suprafață de 984 hect., din carĭ vre-o 809 hect. moșia statuluĭ și 175 hect. imașul și locul tîrguluĭ. Are o populație de 486 familiĭ, saŭ 1960 suflete, din carĭ 939 bărbațĭ și 1021 femeĭ, locuind în 340 case.

După naționalitățĭ sunt: 456 Romînĭ și 1477 Evreĭ. (!)

Tîrgul este proprietatea locuitorilor, răscumpărat de la stat, conform legeĭ; în vechime se crede a fi fost proprietate a Movileștilor.

Depărtarea tîrguluĭ de Botoșani e de 58 kil. pe calea ferată.

E străbătut de o șosea pietruită, întreținută de județ, care pune comuna în legătură cu orașul Botoșani și cele-l-alte comune vecine și de calea ferată Pașcani-Ițcani.

Locuitoriĭ se ocupă: Evreiĭ maĭ cu seamă cu comerciul și meșteșugurile, iar Romîniĭ cu lucrarea pămîntuluĭ.

Vite sunt: 146 boĭ, 135 vacĭ, 166 caĭ, 118 porcĭ și 60 oĭ. Sunt în Burdujeni 108 comercianțĭ și 137 meseriașĭ; 200 cîrciume.

Este 1 moară de apă și 1 de abur, 1 fabrică de rachiŭ de drojdiĭ, 1 fabrică pe pîslărie, 1 fabrică de lumînărĭ de săŭ și 1 fabrică de lumînărĭ de ceară.

Se face tîrg săptămînal în fiecare Duminică.

Este 1 biserică deservită de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ. Această biserică a fost mănăstire de călugărĭ; astă-zĭ este transformată în biserică de mir. S'a zidit de Theodor Movilă, de unde și numele mănăstireĭ, de Theodoreni, în prima jumătate a secoluluĭ al XVII-lea.

Sunt 2 școlĭ, una de băețĭ și una de fete, cu 2 învățătorĭ și 2 învățătoare, avînd 105 elevĭ și 90 eleve.

Școala de băețĭ este întemeiată de la 1856, în localul hărăzit de Ilie Morariŭ, Romîn transilvănean.

Budgetul comuneĭ, în 1889/90, avea la veniturĭ 24050 leĭ și la cheltuelĭ 23920 leĭ. In același an eraŭ 412 contribuabilĭ.

Numele tîrguluĭ, după legendă, se crede a fi luat de la numele unuĭ cioban, numit Burdujo.

Despre locul Burdujenilor, iarășĭ se povestește, că satul era situat maĭ spre V., însă din pricina unuĭ războiŭ, locuitoriĭ speriațĭ, s'aŭ retras în pădurea ce era pe locul tîrguluĭ și al satuluĭ, împrejurul mănăstireĭ Theodoreni și s'aŭ stabilit acolo. Despre locul vechiŭ, se spune că acolo a existat un sat mare cu biserică și curțĭ și că dacă s'ar săpa în pămînt s'ar găsi beciurĭ; pietre multe se văd și astă-zĭ. Ca dovadă, se zice, că s'a găsit pe acel loc un sigiliŭ și o piatră cu inscripțiĭ, carĭ s'aŭ încredințat fostuluĭ egumen al mănăstireĭ, anume Sofronie; dar nu se știe ce a făcut acesta cu ele.

Burdujeni, *sat,* în com. Burdu-

jeni-Sat, jud. Botoşani, formînd mahalaua Tîrguluĭ-Burdujenĭ; e situat pe moşia statuluĭ Burdujeni. Are o suprafaţă de 809 hect. şi o populaţie de 1385 suflete, toţĭ locuitorĭ Romînĭ, saŭ 404 familiĭ, cu 212 contribuabilĭ. Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Este reşedinţa primărieĭ din comună. Are 3 meseriaşĭ, 6 comercianţĭ, 2 fabricĭ şi 4 cîrciume.

Vite sunt: 196 vite cornute, 8 caĭ marĭ şi micĭ, 498 oĭ, 50 mascurĭ şi 90 stupĭ cu albine.

Burdujeni, *staţie* de dr. d. f., jud. Botoşani, pl. Siretul, Burdujeni-Sat, com. pe linia Paşcani-Burdujeni. Se află între staţiile Vereşti (14.8 kil.), şi Iţcani (1.6 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 268$^{m.}$, 40. Venitul aceste staţiĭ pe anul 1896 a fost de 1311928 leĭ, 58 banĭ.

Burdujeni, *mahala,* face parte din satul Unguri, comuna Găiceana, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Burdujeni, *pîrîŭ,* trece pe lîngă Tîrgul-Burdujenĭ, jud. Botoşani; izvoreşte din pădurea Burdujeni şi se varsă în rîul Suceava, după ce formează un mic iaz, pe care se află o moară de apă.

Burdulea, *cătun* (tîrlă), în plasa Borcea, pe cîmpul Bărăgan, pendinte de comuna Tonea, jud. Ialomiţa.

Burduloiul, *vale,* la S.-V. com. Ulmul, jud. Brăila, avînd malurile ridicate, ca la 4 kil. spre S.-V. de satul Ulmul.

Burdun, *gîrlă,* curge din iazul Bălăneasa, pe moşia Fîntînelele, com. Fîntînelele, jud. Botoşani, şi se varsă în gîrla Săpata, tot pe moşia Fîntînelele.

Burdunoaia (Cotul-), parte din *şesul* Siretuluĭ, în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Burdureşti, *moşie,* nelocuită, în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Boghicea.

Burdusaci, *com. rur.,* pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ, la 66 kil. departe de capitala jud. şi la 18 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Comuna este aşezată pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Zeletin. Se compune din 7 cătune: Bucşa, Burdusaci, Deleni, Gunoaia, Haghiac, Oprişeşti şi Tochilele. Are o populaţie de 339 capĭ de familie, din 1251 suflete.

In com. sunt 4 bisericĭ: în Burdusaci una şi în Oprişeşti treĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ. Şcoala datează de 25 anĭ. Se frecuentă de 49 copiĭ, 43 băeţĭ şi 6 fete, din numărul de 196 copiĭ, 104 băeţĭ şi 92 fete. Ştiŭ carte 48 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ aŭ: 500 boĭ, 624 vacĭ, 44 caĭ, 36 epe, 635 oĭ, 345 porcĭ şi 20 capre.

Intinderea terenuluĭ cultivabil este de 16504 hect., repartizîndu-se ast-fel: 156 hect. grîŭ, 55 hect. secară, 584 hect. porumb, 320 hect. orz, 21 hect. ovăz, 11 hect. meiŭ, 3 hect. cînepă, 22 hect. fîneţe. Loc. aŭ 114 stupĭ; 4 morĭ de vînt, carĭ sunt aşezate pe Dealul-Mare, la E. de satul Oprişeşti. Sunt aci 2 iazurĭ cu peşte.

Budgetul se urcă la suma de 3398 leĭ 02 banĭ. In com. sunt 398 contribuabilĭ.

Com. este străbătută de şoseaua judeţeană, care merge prin partea de V. a Zeletinuluĭ şi prin centrul com.; din şosea se desfac maĭ multe drumurĭ, carĭ merg la satele din această comună.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Mare prin centru, care se întinde pănă în faţa Burdusacilor; de dealurile Oprişeştilor, Hăghiacul, Sohodunul şi Băluşuluĭ.

E străbătută de văile: Zeletinuluĭ, prin mijlocul com., Gunoaia, între Dealul-Mare şi Oprişeşti, Sohodunuluĭ, Bucşeĭ, rîul Zeletinul şi de alte micĭ pîraie.

Se mărgineşte la N. cu com. Răchitoasa, la S. cu com. Motoşeni, la E. cu com. Crăeşti şi la V. cu jud. Tutova.

Burdusaci, *sat,* face parte din com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta de V. a dealuluĭ Băluş, este străbătut de rîpa Deleni şi de pîrîul Stucheni. Aci este reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 116 capĭ de familie, din 432 suflete. Tot aci este şcoala care se frecuentă de 59 copiĭ, 56 băeţĭ şi 3 fete.

Este străbătut de drumul ce duce în jud. Tutova la Bîrlad, şi de altele maĭ micĭ care duc la satele: Bucşa, Deleni şi Tochile.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Este făcută, de obştea satuluĭ, la 1814. S'a reparat şi astă-zĭ se găseşte în bună stare, întreţinîndu-se de locuitorĭ.

Burduşani, pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. (Vezĭ Pasărea).

Burduşeĭ, *localitate,* în comuna Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova, unde gîrla Drajna, în cursul săŭ, formează un mare zigzag.

Burduşoaia, jud. Buzăŭ. (Vezĭ Borduşoaia).

Burduza, *vale,* udă teritoriul căt. Goruna, com. Cocorești-Mizli, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, și, după ce primește văile: Uncheașuluĭ, Bouluĭ și Hoțuluĭ, se varsă în apa Cosmina.

Burețești, *sat,* face parte din com. rur. Fata, pl. Vedea-d.-s., jud Olt. Are o populațiune de 186 locuitorĭ.

Burghelea, *pîrîŭ,* județul Fălciŭ, izvorește din partea de N. a com. Oțeleni, pl. Mijlocul; curge prin partea de V. a satuluĭ Oțeleni și, din jos de sat, în Șesul-Marieĭ, se varsă în pîrîul Rogoza.

Burghelea, *vale.* (Vezĭ Valea-Burgheleĭ, com. Oțeleni, plasa Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Burghelești, *sat,* din com. Tanacul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, așezat pe coasta dealuluĭ Merieni, spre S. de satul Tanacul, reședința comuneĭ, la o distanță de 232 metri. Are o suprafață de 572 hect., din carĭ 14 hect. viĭ și livezĭ, iar restul locurĭ de arătură, fîneț și imaș. Are o populație de 41 fam., saŭ 124 suflete, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Loc. posedă 25 plugurĭ, 30 care cu boĭ și 40 stupĭ de albine.

In sat este o biserică clădită din lemn, în anul 1819; e deservită de 1 preot și 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 300 capete, din carĭ 161 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 20 caĭ și 70 rîmătorĭ.

Burghinești, *localitate,* din com. Rădășeni, județul Suceava, aflătoare în jurul moreĭ cu acest nume, de pe pîrîul Brădățelul, aproape de gura acestuia. Aci se află și o cîrciumă.

Burghinești, *moară,* în com. Rădășeni, jud. Suceava.

Burhala, *vale* însemnată, în jud. Buzăŭ, comuna Gura-Aninoaseĭ. (Vezĭ Comăneasca).

Buriașul, jud. Ilfov. (Vezĭ Văleni-Buriașul).

Buriceluluĭ (Malul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cernătești, acoperită cu livezĭ.

Buriceni, *loc,* în com. rur. Marosești, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți, unde se văd șanțurĭ și zgură de aramă.

Buricești, *vale,* com. Ștefănești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Buricioi, *poiană,* com. Ștefănești, plasa Rîul-Doamneĭ, județul Muscel.

Buriciul, *vale,* în com. rur. Șușița, plasa Motrul-d.-j., județul Mehedinți.

Buridava, *cetate romană,* în apropiere de com. Călimănești, pl. Cozia, județul Vîlcea. P'aci trecea Drumul-luĭ-Traian, și d'aci se îndrepta pe malul stîng al Oltuluĭ, com. Jiblea, jud. Argeș; mergea până la Cîineni; de aci trecea iarăși pe dreapta și, prin trecătoarea Turnul-Roșu, mergea la Sarmizegetuza, capitala Dacieĭ.

Burienișul, *pîrîŭ,* județul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care izvorește din culmea Ciudomir și se varsă în Trotuș, d'a dreapta.

Burihoaia, *baltă,* lîngă satul Roșcani, com. Fîntînelele, pl. Siretul, jud. Botoșani; are o suprafață de 2 hectare.

Burila-Mare, *com. rur.,* în pl. Blahnița, jud. Mehedinți, la distanță de 38 kil. de orașul Turnul-Severin. Este situată pe loc șes și în apropiere de fluviul Dunărea. Formează com. cu satul Izvorul-Frumos, avînd 293 contribuabilĭ, din 1560 loc. ce locuesc în 366 case. Ocupațiunea loc. este agricultura și creșterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună și în unele locurĭ nisipoasă.

Loc. posedă: 31 plugurĭ, 74 care cu boĭ, 18 căruțe cu caĭ și 40 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot și 3 cîntărețĭ; o școală, cu 1 învățător, frecuentată de 25 elevĭ.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ 6486 leĭ și la cheltuelĭ 2908 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 1296: 444 vite marĭ cornute, 42 caĭ, 510 oĭ și 300 rîmătorĭ.

In cât. Izvorul-Frumos se află maĭ multe izvoare cu apă bună, unde locuitoriĭ aŭ făcut 22 fîntînĭ învelite. Apa de la aceste fîntînĭ adunîndu-se servește la punerea în mișcare a maĭ multor morĭ până la vărsarea sa în Dunăre.

Prin această comună trece șoseaua Severin-Hinova-Scăpăul-Deveselul-Burila-Mare-Țigănești.

Pe teritoriul acesteĭ comune se văd urmele unuĭ drum roman ce vine despre Dunăre.

Burila-Mică, *com. rur.,* în jud. Mehedinți, pl. Blahnița, situată pe loc șes. Formează com. cu satul Mileni și 2 mahalale, avînd 169 contrib., cu 790 loc., locuind în 182 case. Ocupațiunea locuitorilor este: agricultura și creșterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Loc. posedă: 39 plugurĭ, 80 care cu boĭ și

9 căruţe cu caĭ. Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 20 elevĭ şi o elevă. Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ 1926 leĭ şi la cheltuelĭ 1138 leĭ.

Numărul vitelor în această com. este de 914: 480 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 212 oĭ şi 200 rîmătorĭ.

Comuna Burila-Mică se mărgineşte: spre E. cu com. Jiana-Mare şi Jiana-Vechiă; spre S. cu Gogoşi şi fluviul Dunărea; spre V. cu com. Ţigănaşi si spre N. cu comunele: Burila-Mare şi Deveselul.

Pe teritoriul acesteĭ comune se află maĭ multe bălţĭ, dintre carĭ maĭ principale sunt: Balta-luĭ-Căciulan, Balta-Mare, Balta-Juviţa. Pe proprietatea statuluĭ din această comună, la locul numit Podul-luĭ-Sitaŭ, se văd nişte ridicăturĭ de pămînt, în formă de parapete şi înconjurate cu arborĭ secularĭ, iar pe marginea lor, Balta-Juviţa formează nişte mlaştinĭ întinse unde cine-va nu poate pătrunde de cît pe podul din acel loc. Spre S. de aceasta se află un loc jos, care se numeşte Valea-Rea, în care se revarsă Dunărea cînd e mare, lăsînd o mulţime de peşte, atît în acest loc, cît şi în părţile din imprejurime. Comuna aceasta este legată cu comuna Deveselul printr'o şosea, iar cu cele-l'alte comune prin drumurĭ.

Burila-Mică, *pădure*, în judeţul Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de teritoriul com. cu acelaşi nume.

Buriuluĭ-Muchia (La Pătrănoaia), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, cât. Tega; posedă păcură în abundenţă, care a început să se extragă sistematic din anul 1882.

Burla, *sat*, în partea de N. a comuneĭ Gorbăneşti, pl. Miletinul, jud. Botoşani, pe pîrîul Burla. Numele îĭ vine de la un vechiŭ proprietar.

Are o suprafaţă de 485 hect. şi o populaţie de 22 familiĭ, saŭ 100 suflete, din carĭ 15 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 116: 40 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 60 oĭ şi 10 mascurĭ.

Sunt aci 2 comercianţĭ; 1 cîrciumă.

Burla, *pîrîŭ*, izvoreşte din Valea-Grajdiuluĭ, în partea de N. a com. Gorbăneşti, jud. Botoşani, curge prin satul Burla, se uneşte cu pîrîul Drislea şi se varsă în Jijia.

Burla-Mare, *ramură* a Dealuluĭ-Mare, dintre Şesul-Prutuluĭ şi Valea-Paruluĭ, com. Măstăcani, pl. Prutul, judeţul Covurluiŭ.

Burlaci, *sat*, în pl. şi jud. Tutova, com. Miceşti, pe pîr. Studineţul, spre S. de satul Miceşti. Are 85 locuitorĭ, din carĭ 9 ştiŭ carte; 22 case.

Burlacul, *cruce*, situată la N. de cem. Surdila-Găiseanca, judeţul Brăila.

Burlacul, *movilă*, jud. Brăila, pe viroaga Buzăelul-Sec, din com. Ianca, la 6 kil. spre N.-V. de comună.

Burlacul, *popină mare*, judeţul Brăila, la V. movileĭ Burlacul, pe lunca Buzăuluĭ; servă de hotar între com. Ianca şi Cîineni din jud. Rîmnicul-Sărat.

Burlacul, *şchele*, pe rîul Bistriţa, proprietatea com. urb. Piatra, jud. Neamţu.

Burlacul, *vale*, izvoreşte de la N. de com. Salcia, pl. Podgoria, jud. Prahova; se împreună în raza comuneĭ cu izvoarele: Ciuciurul, Bîlcilor, Păcurţĭ, Oanceĭ, Stupina-Popeĭ, Cîinele şi Vulpea şi formează gîrla Salcia. Această vale e acoperită cu pădure.

Burlaculuĭ (Izvorul-), *sorginte* mică *de ape minerale*, în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul, sub ramificaţiile munteluĭ Cumpenile; e avută în pucioasă şi fier.

Burlaculuĭ (Movila-), *movilă*, pe teritoriul com. Obileşti-Vechĭ, plasa Negoeşti, jud. Ilfov. Are o înălţime de vr'o 15 m. Datează, se zice, de la anul 1802 şi a fost ridicată în comună de un om burlac şi foarte bogat. Pe dînsa s'a pus de către acesta două crucĭ.

Burlanilor (Poiana-), *poiană*, com. Broşteni, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Burlăneşti, *sat*, jud. Dîmboviţa, plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, cât. com. Voineşti.

Burlea, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Trestioara, între cât. Veghiuri şi Criveleşti, formată din pietriş şi pămînt alb.

Burlea, *izvor*, în judeţul Buzăŭ, com. Trestioara; începe de la colina Burlea şi se scurge în izvorul Mocearul.

Burleasca, *vălcea*, în jud. Teleorman; străbate o parte din com. Doagele saŭ Dobroteşti.

Burleşti saŭ **Borleşti**, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Ciumaşi, *nume vechiŭ* al satuluĭ Borliana, despre care d. Hasdeŭ,

în «Etymologicum Magnum Romaniae», tom. III, p. 2293, citează următorul hrisov din 1633, aflător în Arhiva statuluĭ din Bucureşti: «Io, Alexandru Ilieaş-Vodă . . . scriem Domnia mea tutulor slugilor Domnieĭ mele cîţĭ veţĭ umbla cu slujbele Domnieĭ mele la ţinutul Bacăuluĭ; dămu-vă ştire daca veţĭ vedea cartea Domniĭ meale, iar voĭ să avetĭ a lăsa foarte în pace de toate angheriile (birurile) satul Burleşti, numaĭ să aibă eĭ a-şĭ plăti cisla lor cît vor hi scrişĭ la catastiv în vistieariul Domnieĭ meale, nicĭ iliş să nu dee, nicĭ sulgiu, nicĭ unt, nicĭ ceară, nicĭ lup, nicĭ o angherie cîte sunt pre alţĭ mişeĭ (supuşĭ) aĭ Domnieĭ meale, pentru căcĭ Domnia mea ĭ-am lăsat să ţie strajă pre apa Taziăuluĭ - celuĭ - Mare, cum ţin şi alte străjĭ, şi de toate să le ţie în samă de cîte să ţin, şi nime întru nimic să nu-ĭ învăluiască preste cartea Domnieĭ meale... Iaşi, 7141. Martie 15». Din acest document, d. Hasdeŭ conchide că chiar după ce Bacăul n'a maĭ fost oraş de graniţă cu vamă, judeţul tot a rămas organizat milităreşte, cu sate scutite de dărĭ şi însărcinate a ţinea streajă.

Burliştea saŭ **Berbecarul**, *vălcea,* jud. Teleorman, prin care curge un pîrîiaş; începe din dreptul comuneĭ Surduleşti, din pl. Teleormanuluĭ, trece pe lîngă com. Zîmbreasca; de aci o ia pe lîngă căt. Plopi şi se termină în apropiere de com. Drăgşănei, unde pîrîul se varsă în Burdea.

Burlugul, *sat,* face parte din comuna Motoşeni, jud. Tecuciŭ. Situat pe valea cu acelaşĭ nume, în partea de E. a com. şi la 1 kil. 920 m. departe de reşedinţa eĭ.

Are o populaţie de 25 capĭ de familie cu 97 suflete. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 18, 10 băeţĭ şi 8 fete.

Burlugul, *deal,* la E. de satul cu acelaşĭ nume, com. Motoşeni, jud. Tecuciŭ.

Burlugul, *pîrîŭ,* în raionul comuneĭ Motoşeni, jud. Tecuciŭ, izvoreşte din dealul Praja, merge spre V. până la intrarea în satul cu acelaşĭ nume, şi apoĭ spre S.-V., până la confluenţa sa cu Zeletinul.

Burluiul (Bechetul), *rîŭ* şi *vale,* în judeţul Romanaţi, afluent pe stînga al Olteţuluĭ; izvoreşte din Dealul-Saruluĭ şi curge paralel cu acest deal, până la vărsarea sa în Olteţul, aproape de com. Pîrscoveni. Are foarte puţină apă; însă nu seacă vara. Din cauza adîncimeĭ albieĭ sale şi natureĭ funduluĭ săŭ, nu se poate trece de cît pe pod. Dealurile de pe marginile sale sunt acoperite, în dreptul com. Căluiul, cu pădurĭ marĭ.

Burluşi, *sat,* cu 55 familiĭ, în jud. Argeş, pl. Topologul. Vezĭ Ciofrăgeni-Pămînteni.

Burnaia, *vale,* în jud. Teleorman, plasa Tîrguluĭ, prin care curge un pîrîŭ; îĭ maĭ zice şi Valea-Gîrbaciuluĭ.

Burnazul saŭ **Bornazul,** *cîmpie* întinsă, în partea de S.-E. a jud. Teleorman şi în judeţul Vlaşca, între comunele Conţeşti şi Bragadirul, până în dealurile Dunăreĭ. Partea ce cade în jud. Teleorman, este de o întindere numaĭ de cîţĭ-va kil.; cea maĭ mare parte se întinde în jud. Vlaşca, unde continuă la Vest, până la com. Cacaleţi şi de aci coboară pe la Grosul, Chiriac şi Trestenicul, la S.-V., până la com. Stăneşti. In hărţile geografice ale Statuluĭ-major austriac numirea acesteĭ văĭ este greşit trecută: i se zice Pernaz. Greşala făcută de ceĭ străinĭ de toponimia noastră a fost reprodusă maĭ pe toate hărţile tipărite în urmă în ţară şi chiar în manualele de geografie a ţăriĭ, destinate şcoalelor primare şi secundare.

Această cîmpie se aseamănă cu bărăganele din jud. Brăila şi Ialomiţa. Pe dînsa nu se văd pădurĭ; sate sunt puţine şi la mare depărtare unele de altele; din distanţă în distanţă se văd măgurĭ marĭ, despre care se zice că ar fi fost posturĭ de pază din epoca Romanilor; dintre acestea cele maĭ principale sunt: măgura Bălănoaia, măgura Toporul şi măgura Cacaleţi.

Burnazul, *vale,* în jud. Vlaşca, ce vine din Gogoşari-Noĭ, din cîmpul Burnazuluĭ, trece pe proprietăţile Ciochina, Cerneveni, se coboară prin Gogoşari-Vechĭ, şi se varsă în Dunăre, între satele Slobozia şi Malul.

Burnazuluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Luciul, în apropiere de Caragele.

Burneşti, *sat,* face parte din com. rur. Schitul-Goleşti, plasa Rîurile, jud. Muscel. Işĭ trage numele de la valea cu acelaşĭ nume. Are o populaţie de 102 locuitorĭ, din carĭ 19 capĭ de familie. Se desparte de căt. Lăzăreşti prin Rîul-Tîrguluĭ.

Burneşti, *vale,* izvoreşte de pe teritoriul pădureĭ Grădiştea, proprietate a statuluĭ, şi se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe malul stîng, după ce udă com. Schitul-Go-

lești, plasa Rîurile, în județul Muscel.

Bursucan (Odaia-), jud. Tutova. Vezĭ Odaia-Bursucan.

Bursucani, *com. rur.*, în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, la frontiera nord-vestică a județuluĭ, depărtare de 72 kil. de Galați. Situată într'o poziție frumoasă, pe o culme de deal, la o înălțime de aproape 80 metri d'asupra nivelului măriĭ; e înconjurată cu pădurĭ. Această comună se mărginește la N. cu teritoriul com. Bălăbănești, la E. cu com. Rădești și la V. cu com. Adam, toate treĭ din județul Tutova, iar la Sud cu teritoriul comuneĭ T.-Drăgușeni și Crăești din jud. Covurluiŭ. Se poate zice dar că com. Bursucani are forma uneĭ peninsule intrate în jud. Tutova în treĭ direcțiunĭ, ținîndu-se de Covurluiŭ numaĭ în partea sudică.

Prin mijlocul Bursucanilor trece pîrîul Suhuluiul-Sec. Această com. are două cătune: Bursucani, reședința și Zimbrul saŭ Schitul-Zimbrul, acesta în direcțiune maĭ nordică și la o depărtare de 1 kilometru de cel dintîiŭ. Locuitoriĭ din Bursucani sunt răzășĭ, ceĭ din Zimbru foștĭ clăcașĭ, toțĭ Romînĭ. In întreaga comună sunt 190 case; 121 contribuabilĭ; 187 familiĭ saŭ 618 suflete, din carĭ 317 bărbațĭ, 301 femeĭ; 274 necăsătorițĭ, 308 căsătorițĭ, 36 văduvĭ; 113 știŭ carte, 505 nu.

Pămîntul aceste comune e nisipos și calcaros; întinderea sa totală e de vr'o 1800 hect., din carĭ 900 arabile, 750 pădure, 45 imaș, 91 viĭ, 6 fîneață, 1 și jum. grădinăriĭ, 12 livezĭ și restul vatra satuluĭ și pămînt netrebnic. 483 hect. aparțin proprietățeĭ marĭ și 1317 proprietățeĭ micĭ (sătenilor); proprietatea mare e reprezintată prin moșia particulară Zimbrul; în Bursucani o parte este a statuluĭ.

Producția agricolă totală se cifrează la 5900 hectolitri cereale, din carĭ 2500 secară, 2000 porumb, 700 grîŭ, 500 orz și 200 ovăz. Un folos maĭ simțitor aŭ locuitoriĭ de aicĭ din cultura viilor, livezilor și a grădinelor lor. Producția vinicolă se calculează la 12000 vedre, de calitate destul de bună.

Vite sunt: 200 boĭ, 200 vacĭ, 50 caĭ, 150 capre, 200 oĭ și 400 porcĭ.

In com. Bursucani sunt 3 cîrciumĭ și o mică prăvălie cu alte mărfurĭ; se află aicĭ și 6 cazane de fabricat rachiŭ de drojdie; meseriașĭ sunt 3 cizmarĭ și 3 stolerĭ.

Veniturile comunale se ridică la 2347 leĭ și cheltuelile la 2327 leĭ, 27 banĭ.

Bisericĭ sunt 2: Sf. Arhanghelĭ (Voivozĭ), în Bursucani și Sf. Gheorghe, în Zimbrul, ambele construite de pe la 1825; nicĭ una din bisericĭ n'are pămînt; după întocmirea sinodală a parohiilor, comuna Bursucani formînd o parohie, cu catedrala Sf. Arhanghelĭ, e deservită de 1 preot paroh și 3 cîntărețĭ.

Școală este una singură, mixtă, fără pămînt, cu 50 elevĭ înscrișĭ.

Prin această comună trece pe o întindere de 7 kil. calea județeană Galați-Bîrlad.

După legendă, Bursucani și-ar fi avînd existența de pe la mijlocul veaculuĭ trecut, și origina numeluĭ săŭ se explică de localnicĭ ast-fel: pe aicĭ, fiind pădurĭ marĭ, între animalele sălbatice, se încuibase maĭ mulțĭ bursucĭ; adunîndu-se în partea loculuĭ, din diferite puncte oameniĭ, și făcîndu-șĭ case de sălășluire, — căcĭ pe aicĭ e drumul mare (calea județeană) dintre Galați și Bîrlad, — satuluĭ i se dădu maĭ întîiŭ numele de Bursuc, apoĭ de Bursucani.

Bursucani, *sat*, reședința com. cu același nume, pl. Zimbrul, jud. Covurluiŭ, cu 170 case; 134 familiĭ, saŭ 849 suflete; o biserică și o școală. (V. Bursucani, com.).

Bursucanilor (Dealul-), *deal*, aflător în com. cu același nume, jud. Covurluiŭ.

Bursucanilor (Valea-), *vale*, corespondentă dealuluĭ cu aceeașĭ numire, jud. Covurluiŭ.

Bursucănia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, pe teritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa.

Bursucăria, *deal*, spre S.-E. de com. Ivănești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Bursucăria, *pădure seculară*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, căt. Nucul; face un corp cu Hînsarul și Stîlpi-Tainițeĭ. (Vezĭ Nucul).

Bursucăria, *pisc* al dealuluĭ Homița, din com. Cristești, jud. Suceava.

Bursuçeni, *sat*, pe țărmul drept al Siretuluĭ, jud. Botoșani, în partea de S.-V. a com. Brehuești, pl. Siretul. Are o suprafață de 1046 hect. și o populațiune de 157 familiĭ saŭ 680 suflete, din carĭ 183 contribuabilĭ.

Are o biserică, făcută de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă a județuluĭ, cu 1 învățător și 40 școlarĭ.

Bursuci, *sat*, în pl. Tîrgul, com.

Iepureni, jud. Tutova, spre S.-V. de satul Iepureni. Are 375 locuitorĭ (din carĭ 11 știŭ carte) și 98 case.

Bursuci, *ruine de mănăstire*, în satul cu asemenea numire, jud. Tutova. Aicĭ s'a fost bejănit Vornicul Lupu Costaki, la anul 1711, în timpul războiuluĭ Ruso-Turc.

Bursucul, *deal*, în partea de E. a com. Slobozia-Secătura, jud. Botoșani, numit ast-fel de la vizuinile de bursucĭ ce se află săpate în coastele sale.

Bursucul, *deal*, în com. Brăteni, pl. Ștefănești, jud. Botoșani.

Bursucul, *deal* însemnat, în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com. Andreași, lîngă Milcov, în partea de Vest a com. și la hotarul plaiuluĭ Rîmnicul; este acoperit cu pădurĭ.

Bursucul, *deal*, începe din coama dealuluĭ Bordea, ce desparte jud. Iași de jud. Vasluiŭ, se prelungește de la N. prin com. Tăcuta, unde de la satul Tăcuta, formînd limita de la E. a com. Mircești, ia numirea de Bursucul, apoĭ, prelungindu-se spre S. se termină în valea tîrgușoruluĭ Codăești. Pe inclinațiunea sa estică se află satul Dumasca, din com. Dobrovățul, jud. Vasluiŭ.

Bursucul, *izvor*, jud. Buzăŭ. (V. Izvorul-Marchitanuluĭ).

Bursucul, *vale*, în pl. Ialomița-Balta, com. Hagieni, jud. Ialomița, este situată lîngă viile locuitorilor satuluĭ Hagieni.

Bursuculuĭ (Grindul-), *grind* saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Sf. Gheorghe (saŭ Caterlez), așezată pe malul Măreĭ-Negre, în partea de E. a plășeĭ și S. a com., în fața faruluĭ Caterlez; se continuă la S. cu grindul Mocirla. Are o întindere de 40 hect. necultivate; pe el se află așezată cîșla Olinca.

Bursuculuĭ (La-Poiana-), vechiŭ *pichet* cu No. 7, jud. R.-Sărat, către hotarul Moldoveĭ, în plasa Orașuluĭ, com. Andreași, spre S. la poalele dealuluĭ Bursucul și pe pîrîul Bursucul.

Bursuculuĭ (Movila-), *movilă* însemnată, în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul com. Sari-Chioi, așezată în partea de S. a pl. și a com., la 1 kil. spre S. de satul Sari-Chioi, lîngă grădinele satuluĭ. Este o movilă naturală, avînd o înălțime de 31 metri de asupra niveluluĭ lacului Razelm, de care e într'o depărtare de maĭ puțin de 1 kil. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Prin înălțimea sa domină asupra văiĭ Sabangia, care curge pe la poalele sale occidentale, asupra satuluĭ Sari-Chioi și asupra uneĭ părțĭ însemnate din lacul Razelm. E acoperită cu verdeață.

Bursuculuĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Andreași; izvorește din Dealul-Bursuculuĭ, udă partea de S. a com. și se varsă în rîul Milcov, pe dreapta luĭ.

Bursunarul, mic *afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mare, în com. Mălini, jud. Suceava.

Bursunaruluĭ (Vîrful-), *munte*, în comuna Mălini, județul Suceava.

Burta, *sat*, face parte din com. rur. Oteșani, plaiul Horezul, județul Vîlcea. Are o populațiune de 372 locuitorĭ, 179 bărbațĭ și 193 femeĭ. Aci e o biserică, cu hramul Buna-Vestire, fondată de Talin și Radu, Grecĭ venițĭ din Rumelia. S'a reparat la anul 1850 de Ion Prodescu.

Burta-Enceĭ, *cătun*, în județul Brăila, la S. com. Urleasca, unde Valea-Enceĭ schimbă direcțiunea de la S. spre N., formînd o burtă ca la 7 kilometri spre S. de satul Urleasca. Acest căt. este înființat de la 1838. Vatra satuluĭ este de 6 hect., avînd 28 case și o cîrciumă. Populația e de 26 capĭ de familie saŭ 111 locuitorĭ, 60 bărb. și 51 femeĭ; 51 sunt căsătorițĭ, 60 necăsătorițĭ. Animale sunt: 66 caĭ, 110 vite cornute, 218 oĭ și 25 rîmătorĭ.

Burteștilor (Piscul-), *pisc*, com. Rîjlețul-Vieroș, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Burtiĭ (Piscul-), *pisc*, ce se lasă din Dealul-Oltețuluĭ, în partea de E. a com. Zătreni, pl. Mijlocul, județul Vîlcea.

Burtiĭ (Valea-), *vale*, com. Vulcănești, plaiul Vărbilăul, județul Prahova.

Burtișul, *izvor*, în județul Buzăŭ, com. Mînzălești, căt. Bîșteni; începe din Lacul-de-la-Poiană și dă în rîul Slănicul.

Burtoaica, *deal*, în județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Seaca, peste care trece de a curmezișul, limita de E. către com. Brabova. Are o înălțime aproximativă de 35 m. și este acoperit cu pădure și puține locurĭ arabile.

Burtoaica, *pîrîŭ*, se varsă în gîrla Geamănă-Mare, în raionul com. Rîjlețul-Vieroș, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt, de unde izvorește.

Burtoĭ, *pisc*, la N. de com. Țițești, pl. Rîul-Doamneĭ, județul Muscel.

Burtucala, *tîrlă*, situată la N.-E. de com. Mihaiŭ-Bravul, județul Brăila, la o distanță de 3 kil. de dînsa.

Burueneşti, *sat*, în partea de N.-V. a com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași, situat la poalele dealuluĭ Turia, numit și al Caradaneĭ, la distanță de 2 kil. de malul Prutuluĭ. Acest sat în vechime se numea Silinești; maĭ în urmă a luat numele de Burueneşti, de la familia răzășească Burueană aĭ căreia descendențĭ sunt și astăzĭ. Are o populație de 29 familiĭ, saŭ 83 locuitorĭ, Romînĭ răzeșĭ, carĭ se ocupă cu agricultura. In sat e o biserică vechiă, ce se află în ruine, iar pe malul Prutuluĭ o mică pădurice.

Proprietatea moșieĭ aparține răzeșilor.

Numărul vitelor este de 301 capete, din carĭ: 125 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 131 oĭ și 21 rîmătorĭ.

Burueneşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljești, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, spre S. de satul Doljești și la o depărtare de 2 1/4 kil. de el. Are 219 capĭ de familie, 246 contrib., 971 locuitorĭ, din carĭ 4 știŭ carte; 234 case. Populațiunea este compusă numaĭ din Ungurĭ. Sunt 450 vite marĭ cornute. Are o biserică catolică de zid făcută în 1875. Ține de parohia catolică Agiudeni. Acest sat este legat cu orașul Roman prin șosea și aparținea, împreună cu moșia înconjurătoare, mănăstireĭ Bărboiul din Iași, care era închinată mănăstireĭ Golia.

Burueneşti, *cătun*, în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlagi; are 10 locuitorĭ și 4 case.

Burueneşti (Rădiul-), *pădure* mică, proprietatea statuluĭ, în județul Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Doljești, în întindere de 10 hect. Această pădure aparține mănăstireĭ Bărboiul din Iași, închinată mănăstireĭ Golia.

Burun-Sîrtî, *deal*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Ese-Chioi. Se desface din dealul Hagi-Durac-Sîrtî, de la vîrful Ese-Chioi; se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., mergînd printre văile Curul-Canara și Ciuciuc-Chessen-Ceair, și iezerul Gîrlița, brăzdînd partea de V. a plășeĭ și cea de N. a comuneĭ; prelungirile nordice se termină pe malul sudic al iezeruluĭ Gîrlița, făcîndu-le înalte și rîpoase; aŭ o înălțime de 140 m. Acest deal este tăiat de drumul Almalîul-Gîrlița și Ese-Chioi-Gîrlița. Este acoperit cu pădurĭ și tufărișurĭ.

Busaga, *baltă*, situată la E. comuneĭ Ciacîrul, pl. Balta, jud. Brăila.

Busaguța, *baltă*, situată la N.-V. de balta Busaga, ce este la E. com. Ciacîrul, pl. Balta, județul Brăila.

Busca, *com. rur.*, pl. Șerbănești, jud. Olt. (Vezĭ Mihăeşti-d.-j).

Buscata, *sat*, la S.-V. de satul Ivănești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, situat sub poalele dealuluĭ Buscata. Are o populație de 15 fam. saŭ 88 suflete.

Numărul vitelor este de 64: 40 vite marĭ cornute, 12 capre, 4 caĭ și 8 rîmătorĭ.

Buscata, *deal*, în partea de S.-E. a satuluĭ Iezerelul, din com. Coșești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. Formează linia despărțitoare între plasa Racova și pl. Tutova din jud. Tutova. Se întinde de la N.-V. spre S.-E.

Busculeşti, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Drăguțești-Săpunarĭ.

Busienişul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; izvorește din muntele Preutesele și se varsă d'a stînga Trotușuluĭ.

Bustea, *deal*, în com. Rădiul, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, pe a căruĭ coastă de E. se află satul Bahnariul, iar pe cea de V. viĭ și o pădurice.

Bustea, *iezer* mare, compus din 2 iezere: Bustea-Mare și Bustea-Mică, între canalul Vîlciul și japșa Strîmbul, din comuna Bertești-d.-s., jud. Brăila.

Bustea, *pădure* de salcie, pendinte de moșia Bertești, plasa Balta, jud. Brăila. Se mărginește la E. cu cîmpul și iezerul Bustea, la V. și S. cu canalul Vîlciul și la N. cu cîmpul. Suprafața sa e de 15 hect.

Bustea, *prival*, jud. Brăila, care unește iezerul Bustea, în partea de E., cu canalul Vîlciul.

Bustea, *tîrlă*, în jud. Brăila, pădurea Bustea, compusă din maĭ multe bordee, locuite de Țiganiĭ lingurarĭ.

Bustoina, *moară* de apă, județul Dolj, pl. Jiul-d. j., com. Giorocul-Mare, pe pîrîul Giorocul-Mare.

Busuiaca. (V. Pășcani, sat, jud. Covurluiŭ).

Busuioaca, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Văsiești, de pe teritoriul satuluĭ Viermești.

Busuioceni, *sat,* pe moșia Brăești, com. Brăești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ. Are 47 fam., 213 sufl. Așezările sătenilor sunt maĭ mult bune, cu livezuĭ și grădine.

Biserica, cu 2 patroane, Sf. Mihail și Gavriil și Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, este de lemn și mică, avînd următoarea inscripție:

«Ctitoriĭ Sf. locașuluĭ acestuia, robiĭ luĭ D-zeŭ Emandi și Ecaterina, să fie pomeniți cu fiiĭ lor și tot neamul lor în vecĭ. Amin. 1801, Maiŭ în 18 zile.» Servitoriĭ bisericeĭ sunt: 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 99 hect., 53 ariĭ pămînt.

Busuioceni, *deal,* se prelungește din com. Vîrful-Cîmpuluĭ, prin com. Brăești, pl. Coșula, județul Dorohoiŭ, pe moșiile: Busuioceni, Poiana și Prăștești și se lasă în jud. Botoșani spre Leorda.

Busuiociul, *com. rur.,* din plasa Gilortuluĭ, în partea despre S. a comuneĭ Colțești, jud. Gorj. Se mărginește la S. cu com. Hurezani-d.-s., la N. cu Colțești, la E. cu comunele Hurezani-d.-j. și Piscoiul și la V. cu Negreni.

Formează singură comună. E situată pe Valea-Amaradieĭ și pe malul stîng al aceste ape. Are o suprafață de 400 hect., din carĭ 53 hect. pădure, 140 hect. arabile, 131 hect. fînețe, 32 hect. vie, 21 hect. livezĭ de prunĭ și 22 izlaz.

Are o populație de 99 fam., cu 390 sufl., din carĭ 85 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Eĭ sunt parte moșnenĭ și parte împroprietărițĭ după legea rurală. Locuitoriĭ posedă 15 plugurĭ, 47 care cu boĭ, 2 cărute cu caĭ, 166 vite marĭ cornute, 7 caĭ, 203 oĭ și 77 rîmătorĭ.

Comuna e străbătută în partea despre V. de o șosea vecinală ce se desface din șoseaua județeană Craiova-Petrești-d.-s.

Comuna are 1 bis. de lemn prefăcută de locuitorĭ la anul 1869, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Venitul este de leĭ 632, banĭ 35, iar cheltuelile de leĭ 534, banĭ 50.

Busuiocul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Văsiești, situat lîngă muntele Tarnița.

Busuiocul, *deal,* în com. rur. Roșinața, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Busuiocul, *hîrtop,* pe teritoriul satuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Busuiocul, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Jitia, în partea de V. a comuneĭ, pe o poiană din dealul Roșu. Conține crap și caracudă măruntă, care se vinde și se consumă în localitate.

Busuiocul, *munte,* peste care trece hotarul între Dorna și Broșteni, jud. Suceava.

Busuiocul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Văsiești, care obîrșește într'o baltă mare, numită Tarnița și se varsă d'a stînga Trotușuluĭ, după ce udă satul Viermești.

Busuiocul, *vale,* la S. de satul Ocheni, com. Condrăchești, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Busuiucenilor (Drumul-), *drum,* în com. Costinești, plasa Tîrguluĭ, jud. Botoșani.

Busul, *com. rur.,* în plasa Dumbrava, jud. Mehedinți, la distanță de 60 kil. de orașul Turnu-Severin. Este situată pe vale și formează comună cu satul Gropanele și mahalalele Busulețul, Milicioaia, Drăgan și Grădiștea, mărginindu-se la E. cu com. Grecești, la S. cu com. Butosești, la V. cu com. Stăncești și la N. cu com. Smadovița și avînd peste tot 233 contribuabilĭ, din 1200 locuitorĭ, locuind în 306 case. Ocupațiunea locuitorilor este agricultura și creșterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este destul de bună. Loc. posedă: 51 plugurĭ, 110 care cu boĭ, 22 cărute cu caĭ și 40 stupĭ. Are două bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ. Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 1307 leĭ, iar la cheltuelĭ 1042 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1602: 760 vite marĭ cornute, 48 caĭ, 394 oĭ și 400 rîmătorĭ.

Prin această comună trece șoseaua Bîcleșul - Corzul - Busul - Bărboiul. Dealurĭ maĭ principale în această comună sunt: Dealul-Gropanelor, al-Busuluĭ, al-Dorobanțuluĭ și Paiul.

Văĭ maĭ principale sunt: Valea-Gropanelor, a-Busulețuluĭ, a-Busuluĭ și a-Teișuluĭ; iar pîraie principale sunt: Pîrîul-Gropanelor, al-Busulețuluĭ, ce curg

spre com. Secul şi Pîrîul-Busuluĭ, cu al-Teişuluĭ, carĭ, unite, curg spre com. Greceşti.

Busul, *deal,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busul, *pîrîŭ,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busul, *vale,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *mahala,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *pîrîŭ,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Busuleţul, *vale,* în com. rur. Busul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Buşa, *şes* întins, în raionul com. Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Buşaga, *sat,* pe rîul Argeş, jud. şi pl. Argeş, pendinte de com. urb. Curtea-de-Argeş.

Buşeşti, *com rur.,* în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, situată pe partea stîngă a rîuluĭ Coşuştea, pe dealurĭ ce intră în regiunea munţilor. Hotarul acesteĭ comune are o întindere cam de 2000 pogoane. Pămîntul, privit în mod general, nu e roditor de cît pe valea Coşuşteĭ, în hotarul satuluĭ Nadanova.

Formează comună cu satul Nadanova, care altă dată a fost reşedinţa sub-prefectureĭ plaiuluĭ Cloşani şi cu cătunul Cornetul, avînd peste tot 760 loc., din carĭ 150 contribuabilĭ. Are 150 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ posedă: 19 plugurĭ, 41 care cu boĭ şi 3 căruţe cu caĭ. In com. sunt 2 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 38 elevĭ; 1 cîrciumă. Budgetul comuneĭ este de 1179 leĭ la veniturĭ şi de 766 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în com. e de: 878 vite marĭ cornute, 300 capre, 700 oĭ, 40 caĭ şi 280 rîmătorĭ. Pîraiele maĭ pincipale sunt: apa Buseşti, ce curge pe Valea-Buseştilor, spre E., intră în com. Bala-d.-s.; pîrîul Bratoşul şi Sohodolul, carĭ curg prin văile cu acelaşĭ nume şi se varsă în apa Coşuştea; Valea-Moriĭ ce se varsă în apa Proiteştilor. Văile principale sunt: Valea-Buseştilor, valea Bratoşul, valea Sohodoluluĭ, Valea-Moriĭ, Valea-Rahoveĭ şi valea Nadanova, pe unde curge şi pîrîul Nadanova. In centrul comuneĭ se află un lac cu numele de Lacul-fără-Fund. Dealurile principale sunt: Suliţa, Faţa-Vieĭ, Porcul, Gorunul, Scaunele, Cornetul-Mare, Faţa-Mare, Poloamele, Cornetul-Mare-de-Nadanova, Vîrful-Cerboaneĭ, Cuţuiul-Fluerea, Creanga şi Braniştea.

Se povesteşte de locuitorĭ, că în timpul năvălireĭ barbarilor, în comuna Buseşti, nefiind alte locurĭ, pe unde să pătrundă străiniĭ, de cît cele două văĭ: Sohodolul şi Bratoşul, carĭ şi acestea sunt foarte strîmte şi prăpăstioase, loc. îndată ce auzeaŭ că vine vre-o limbă străină peste eĭ, alergaŭ cu toţiĭ şi puneaŭ în calea lor arborĭ uriaşĭ, făcînd marĭ grămezĭ, ast-fel că închidea drumul străinilor de a intra în satul lor, şi de multe orĭ aruncaŭ cu bolovanĭ asupra lor şi-ĭ omora. Această tradiţie se raportă poate la luptele Romînilor cu Unguriĭ din timpul luĭ Alexandru Basarab şi Mircea-cel-Bătrîn, maĭ ales că în cătunul Gheorghieşti-de-Proiteştĭ se găsesc ca şi la Mărăşeşti, morminte cu nume ungureştĭ. Se poate, ca numele cătunuluĭ Gheorghieşti să vină de la satul Gherghiţă, cunoscut pe acele vremurĭ.

Prin această comună trece şoseaua vecinală Turnul-Severin-Halînga-Balta-Nadanova-Baia-de-Aramă.

Buseşti se mărgineşte: la E. cu com. Ponoarele şi Bala-d.-s.; la S. cu Cerna şi Dîlma; la V. cu Babele şi Gornoviţa; la N. cu Turbata şi Proiteşti.

Buşmeiul-Mare, *munte,* jud. Suceava, între com. Borca şi jud. Neamţu, avînd 1617.6 m. altitudinea d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Buşmeiuluĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al pîrîuluĭ Borca, judeţul Suceava.

Buştele, *cătun,* al com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ; are 120 loc. şi 24 case; situat pe un frumos platoŭ între pîrîiaşul Sghiabul şi izvorul Ruginosul.

Buştele, *izvor mineral,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Buştele; conţine fier, sulf şi carbon; îşĭ ia naştere în poalele munteluĭ Brazeul şi se scurge în Valea-Ruginoaseĭ. In apropiere, la locul numit la Lutul-Roşu, se găseşte ocru de o coloare roşie.

Buştele, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, căt. Buştele; are 150 hect. fîneaţă, izlaz, pietriş şi puţină arătură.

Buştenari, *sat,* face parte din com. rur. Telega, plaiul Prahova, jud. Prahova; se exploatează aci ţiţeiŭ şi se distilează toate derivatele sale.

Buştenetul, *deal,* în com. Jupîneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, între valea Purcăreaţa şi judeţul Argeş.

Buşteni, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, reşedinţa comuneĭ. Are 294 de suflete, 159 bărbaţĭ şi 135 femeĭ.

Satul e lipsit de biserică şi de şcoală. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Gaia.

Cu vîrstă de şcoală sunt 12 copiĭ. Ştiŭ carte 8 locuitorĭ.

Buşteni, *sat,* face parte din com. rur. Predealul, plaiul Peleşul, jud. Prahova. Acest căt. datează de la începutul acestuĭ secol. Aci, în timpul vereĭ, se adăpostesc sute de vizitatorĭ. Până la anul 1864, căt. Buşteni ţinea de comuna Sinaia. De la această dată s'a deslipit de Sinaia, împreună cu Predealul, Azuga şi Poiana-Ţapuluĭ şi aŭ format com. Predealul, care se întinde de la hotarul ţăreĭ până în apa Peleşuluĭ şi din vîrful Bucegilor până în vîrful Unghieĭ şi a şiruluĭ de munţĭ din părţile Doftaneĭ.

Este situat pe malul drept al rîuluĭ Prahova şi pe malul văilor: Jepi, Paltenul şi Valea-Albă. Intre constructiunile de la Buşteni găsim: Biserica-Domnească, Presbiteriul şi Şcoala, toate zidite cu cheltuiala M. S. Regeluĭ Carol I, prin Administraţia Domeniilor Coroaneĭ; Gara, Fabrica de hîrtie, hotelul Buşteni şi maĭ multe case ţărăneştĭ model, care aŭ aspectul unor micĭ vile.

Biserica din Buşteni, una din cele maĭ frumoase bisericĭ din ţară, construită cu cheltuiala Regeluĭ, s'a tîrnosit la 8 Septembrie 1889, în prezenţa M. S. Regeluĭ, a A. S. R. Principeluĭ Ferdinand, asistaţĭ de Inaltul Cler, miniştri, autorităţile judeţene şi comunale.

D'asupra uşeĭ s'a pus următoarea inscripţiune săpată în piatră:

«In numele Tatăluĭ, al Fiuluĭ şi al Sfîntuluĭ Duh, al unuĭ Dumnezeŭ în treime mărit;

Noĭ credincioşiĭ şi de Christos iubitorĭ Carol I, şi Elisaveta, Rege şi Regină a Romînieĭ, ridicat'am din temelie această sfîntă şi Dumnezeească biserică şi înzestrat'o-am cu toate cele de trebuinţă, puindu-ĭ hramul Naşterea-prea-Sfinteĭ-Născătoarea-de-Dumnezeŭ-şi-pururea-fecioareĭ-Maria, spre a ne fi nouă de vecinică pomenire.

Şi s'a sfinţit de către Mitropolitul Ungro-Vlahieĭ, Primat al Romînieĭ, Iosif, faţă fiind Noĭ şi al Nostru de Christos iubitor Moştenitor, Principele Ferdinand, şi sfetniciĭ şi credincioşiĭ noştri şi enoriaşiĭ şi tot poporul din loc, în aniĭ de la întruparea Mîntuitoruluĭ şi Domnuluĭ Nostru Christos 1889, luna luĭ Septembrie, în 8 zile; iar al Domnieĭ Noastre în aceastā de Dumnezeŭ păzită Ţară-Romînească, două-zecĭ şi patrulea an».

Şcoala din Buşteni s'a înfiinţat la anul 1865. Localul actual s'a construit din fondurile Caseĭ Regale şi s'a inaugurat la anul 1887. Are două sălĭ de învăţămînt, una pentru bibliotecă, atelier de meseriĭ şi 4 camere pentru învăţător. A fost frecuentată în anul 1892 de 60 elevĭ şi 30 eleve. Are 2 învăţătorĭ, cu întreţinerea cărora statul cheltueşte anual 2484 leĭ.

In Buşteni este o fabrică de hîrtie, una din cele maĭ marĭ şi maĭ importante întreprinderĭ industriale din valea Prahoveĭ.

Clădită pe moşia Jepi, unde rîul cu acest nume se varsă în Prahova, fabrica de hîrtie este proprietatea fraţilor Carol şi S. Schiel.

Piatra fundamentală a clădirilor acesteĭ fabricĭ s'a pus pe la mijlocul luĭ Aprilie 1882 şi în Octombrie acelaşĭ an, terminîndu-se instalaţiunea, s'a început maĭ întîiŭ fabricaţiunea hîrtieĭ de mucava. O jumătate an maĭ tîrziŭ, în Martie 1883, s'a montat prima maşină pentru fabricaţiunea hîrtieĭ de împachetat. La 1886, montîndu-se cu nouă maşinĭ, s'a început fabricarea hîrtieĭ de paie; iar la 1891, fabrica de la Buşteni a început să producă şi hîrtie pentru tipar şi scris.

Fabrica, iluminată cu electricitate, este pusă în mişcare prin 7 turbine de apă, cu o putere totală de 500 caĭ. In această fabrică se ocupă în permanenţă 250 lucrătorĭ, dintre carĭ: 187 Romînĭ, 35 Ungurĭ, 15 Saşĭ, 8 Polonĭ şi 5 Italienĭ.

Tot în Buşteni este şi o fabrică de var hidraulic, care produce anual cam 300 vagoane de var.

Poziţiunea cătunuluĭ Buşteni e încîntătoare. Este închis la V. de munţiĭ Jepi, Caraimanul, Omul şi Costilele; la E. şi N. de munţĭ acoperiţĭ cu pădurĭ de brazĭ şi la S. are valea Prahoveĭ ce se lărgeşte spre Sinaia.

Maĭ multe hotele, avînd şi restaurante, sunt puse la dispoziţia celor ce viziteazā această staţiune. Multe case ţărăneştĭ, în formă de vile, se închiriază în timpul vereĭ de bucureştenĭ.

Buşteni, *staţie* de dr. d. f., jud. Prahova, pl. Azuga, căt. Prahova, pe linia Ploeşti-Predeal. Se află între staţiile Sinaia (7.6 kil.) şi Azuga (3.7 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de

880m.68. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 99553 leĭ, 25 banĭ.

Buştila, *loc,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Cîrna, unde este pod pe rîul Dăsnăţuiul.

Buştiucul. (V. Slobozia, sat, com. Fîntînele, pl. Siretul, jud. Botoşani).

Buşumeiul, *cătun,* în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa.

Populaţiunea sa e de 58 loc., saŭ 15 familiĭ, din carĭ 24 bărbaţĭ şi 34 femeĭ.

Buşumeiul, *pîrîiaş,* în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; izvoreşte din spre capătul de N.-E. al ramureĭ Munţilor-Prislopuluĭ; se varsă pe dr. rîuluĭ Bistriţa, între localităţile numite Stejarul şi Buşumeiul.

Buta, (Aleşii-din-Teiŭ saŭ **Olăneasca),** *sat,* cu 133 sufl., jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Teiul.

Buta, *cătun,* pendinte de comuna Şerbăneşti-d.-s., pl. Şerbăneşti. jud. Olt, reşedinţa comuneĭ, situat pe dreapta şoseleĭ judeţene, la gura văeĭ cu acelaşĭ nume, spre S. de Şerbăneşti-d.-s. Are o populaţie de 380 locuitorĭ, din carĭ 42 sunt împroprietărițĭ după legea rurală. Eĭ posedă 80 boĭ, 50 vacĭ, 60 caĭ, 850 oĭ şi 116 porcĭ.

Are o biserică, deservită de preotul din Şerbăneşti, plătit de comună.

Buta, *braţ,* în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomiţa; alimentează lacul cu acelaşĭ nume.

Buta, *lac,* în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomiţa; este format din revărsările braţuluĭ Borcea.

Buta, *pădure,* în plasa Borcea, insula Balta, com. Gîldăul, jud. Ialomiţa, cu o suprafaţă de 60 hect.; esenţă: salcie şi plop.

Buta-cu-Gura-Văieĭ, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 1413 hect., care, împreună cu trupul Călimăneşti, formează pădurea Călimăneşti, judeţul Vîlcea.

Buta-Mare, *vale,* ce se formează la V. de căt. Buta, în Boianul, teritoriul comuneĭ Şerbăneşti-d.-s., pl. Şerbăneşti, jud. Olt; curge de la N.-V. către S.-E. şi se varsă în Dorofeiŭ, la S. de Şerbăneşti-d.-j.

Locuitoriĭ bătrînĭ afirmă că aci a fost, la 1821, o luptă între Turcĭ şi Volintiriĭ luĭ Ipsilante. Greciĭ fiind bătuţĭ şi urmăriţĭ, fugiră peste Olt, către R.-Vîlcea, iar Turciĭ se întoarseră jefuind ţara.

Buta-Mică, *vălcea,* ce se formează la S.-V. în Boianul, pe teritoriul comuneĭ Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, jud. Olt; curge de la N.-V. către S.-E., paralel cu Buta-Mare, şi se varsă în gîrla Dorofeiul.

Butanul, *vălcea,* com. Zătreni, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea.

Butanuluĭ, (Dealul-) *deal,* judeţul Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnicĭ, înalt de aproape 300 m. Este acoperit cu livezĭ de prunĭ, viĭ şi cu pădure măruntă.

Butari, *sat,* face parte din com. rur. Guşoeni, pl. Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea. Are o populaţie de 265 locuitorĭ, 148 bărbaţĭ şi 117 femeĭ. Ca populaţie şcolară are 45 copiĭ.

Butariul, *lac,* numit şi Lacul-Butaruluĭ, în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpuluĭ, jud. Mehedinţi.

Butăreşti, *mahala,* în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Butculeşti, *com. rur.,* în plasa Tîrguluĭ, judeţul Teleorman, situată pe partea dreaptă a văeĭ Tinoasa. Are un cătun, Sîrbi-Sfinţeştĭ, căruia îĭ maĭ zice şi Butculeşti-d.-j. saŭ Moşteni. Acest cătun se află parte pe coastă, parte în vălceaua numită Păuceasca, ce vine despre com. Săceni. Reşedinţa comuneĭ este în Butculeşti-d.-s. Se învecineşte la N. cu com. Săceni, la S. cu com. Sfinţeşti (căt. Răteasca), la E. cu com. Vîrtoapele-d.-s. şi la V. cu căt. Drăgşani de la com. Drăgşenei.

Suprafaţa comuneĭ, dimpreună cu a moşiilor aflate pe dînsa şi cu pămîntul dat locuitorilor după legea rurală, este de aproape 3500 hect. Din acestea, 1750 hect. pămînt arabil şi 745 hect. pădure aparţin d-luĭ N. Butculescu. In cătunul Sîrbi-Sfinţeştĭ sunt peste 300 hect. pămînt arabil, şi vre-o 30 hect. pădure, aparţinînd la diferiţĭ moşnenĭ. Locuitorĭ împroprietărițĭ după legea rurală, sunt în număr de 182, pe o întindere de 576 hect. Sunt 3 hect. livezĭ cu prunĭ. Pămîntul moşiilor este fertil.

Populaţiunea comuneĭ şi a cătunuluĭ este de 1067 sufl., din carĭ 272 capĭ de familie şi 180 contribuabilĭ.

Populaţiunea uneĭ părţĭ din cătunul Sîrbi-Sfinţeştĭ este de origină bulgară; ea îşĭ păstrea-

ză încă limba, portul şi obiceiurile. Restul populaţiuneĭ acestuĭ cătun este compus din Romînĭ, maĭ toţĭ proprietarĭ moştenĭ.

Numărul vitelor în comună şi cătun este de 4278 capete, din carĭ: 734 vite marĭ cornute, 243 caĭ, 19 măgarĭ, 3017 oĭ, 23 capre şi 262 porcĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 2730 şi cheltuelile de 2718. Are o şcoală, cu un învăţător şi 87 elevĭ; două bisericĭ, una în Butculeşti şi alta în Sîrbi-Sfinţeştĭ, avînd fie-care cîte un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Cu com. Săceni la N. şi cu com. Sfinţeşti la S.-V. se leagă prin căĭ vecinale.

Ocupaţiunea locuitorilor este numaĭ agricultura.

Butculeşti-de-Jos saŭ **Sîrbi-Sfinţeştĭ**, *cătun*, în pl. Tîrguluĭ, com. Butculeşti, jud. Teleorman. Are o populaţiune de 450 sufl., din carĭ 154 capĭ de familie; 93 contribuabilĭ.

Butea. (V. Poiana-Hotarele, jud. Vîlcea).

Butea, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Miclăuşani, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, aşezat pe o poziţie înaltă, spre S. de satul Miclăuşani şi la o depărtare de 2 kil. de el. Este reşedinţa comuneĭ Miclăuşani şi satul cel maĭ populat din toată comuna. Are: 380 capĭ de familiĭ, 391 contribuabilĭ, 1744 loc., din carĭ 20 ştiŭ carte; 420 case. Această populaţie este socotită împreună cu acea din satul Liţca. Toţĭ loc. din acest sat, 368 capĭ de fam. saŭ 1472 loc., sunt Ungurĭ. Se lucrează rotăria, dulgheria, butnăria şi cojocăria. Are o biserică de zid. Formează cu satele Caracaşi, Fărcăşeni, Răchiteni şi Scheea o parohie catolică. Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Buteanul, *vîrf de munte,* din plaiul Loviştea, jud. Argeş.

Buteasca (Măgura-), *cătun,* pendinte de com. Măgura, proprietate a statuluĭ, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situată pe apa văeĭ Cleniţa, la extremitatea vestică a judeţuluĭ, despre Teleorman.

Aci este o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, pendinte de parohia Măgura-Lăceanca.

Vezĭ com. Măgura.

Buteasca-de-Jos saŭ **Ciuperceni,** *com. rur.,* compusă din cătunele Buteasca-d.-j. şi Buteasca-Moştenĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Este situată la N.-V. judeţuluĭ, pe platoul dintre Cleniţa şi Glavacioc. S'a numit astfel, spre a se deosebi de Buteasca-d.-s. saŭ Adunaţi-Buteştĭ.

In 1888 se afla în această com. 208 contribuabilĭ, din 1096 suflete.

Veniturile comunale în anul 1897 eraŭ de 3489, iar cheltuelile de 2237 leĭ.

In 1887 s'a cultivat aci o suprafaţă de 2105 hectare cu diferite cereale.

In comună se află o şcoală comunală mixtă, cu cincĭ clase, la care, în 1888, aŭ urmat 30 băeţĭ şi o fată.

Este o biserică vechiă cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; depinde de parohia Cozmeşti.

In 1888 se aflaŭ în com. 604 boĭ şi vacĭ, 35 caĭ, 389 oĭ şi 270 rîmătorĭ.

Comuna este departe de Bucureşti de 50 kil., de Giurgiŭ de 65 kil., iar de reşed. plăşeĭ, Obedeni, de 22 kil. Este o şosea judeţeană ce duce pe valea Glavaciocul la Letca-Nouă.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Se face bîlciŭ în toate Duminicile şi la Dumineca Tomeĭ, Sf. Petru şi Sf. Dumitru, se ţine tîrg cu obor de vite.

Buteasca-de-Jos, *cătun,* pendinte de comuna Buteasca-d.-j., plasa Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Venit anual 16000 leĭ.

Are o suprafaţă de 1450 hect.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 100 locuitorĭ pe o suprafaţă de 400 hect.

Moşia e evaluată de Creditul fonciar rural din Bucureşti, la suma de 350000 leĭ.

Aci este o şcoală comunală şi 2 cîrciumĭ. (Vezĭ Buteasca-d.-j., com.).

Buteasca-Moştenĭ, *cătun,* pendinte de com. Buteasca-d.-j., proprietatea moştenilor, alăturĭ cu Buteasca-d.-j., în jud. Vlaşca.

Suprafaţa totală a moşieĭ e de 1200 hect.

Sunt 120 contribuabilĭ.

Are o biserică de zid, a comuneĭ, făcută la 1856.

Buteştĭ saŭ **Adunaţi-Buteştĭ** (se maĭ numeşte şi **Siliştea**), *com. rur.*, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, fostă a mănăstireĭ Comana. Are o suprafaţă de 1310 hect.

Venitul anual al moşieĭ este de 13000 leĭ. Evaluată de Creditul funciar rural din Bucureşti, la suma de 350000 leĭ.

Este situată pe platoul dintre apele Cleniţa şi Cîlniştea, la N.-V. judeţuluĭ.

In comună se află 177 contribuabilĭ, din 826 suflete.

Venitul comunal este de 2655 leĭ, iar cheltuelile de 2388 leĭ.

Se cultivă 850 hect. cu diferite cereale. Se cresc gogoşĭ de mătasă.

Este o şcoală mixtă, cu 4 clase, frecuentată de 21 băeţĭ şi 3 fete.

Se află în comună o biserică, care ţine de parohia Purani, şi la care serveşte un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Numărul vitelor este de 1169: 302 boĭ şi vacĭ, 37 caĭ, 520 oĭ, şi 310 rîmătorĭ.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Este departe de Bucureşti de 59 kil., de Giurgiŭ de 70 kil., iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 24 kil., o şosea judeţeană duce la Pueni.

Buteşti, *sat,* jud. şi pl. Argeş, pendinte de com. rur. Zărneşti-Cacaleţĭ; are 28 de familiĭ.

Buteşti, *cătun,* pendinte de com. Purani-d.-s. saŭ aĭ Mitropolieĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, situat pe coastele apeĭ Glavaciocul.

In acest cătun este o biserică, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ.

Pe teritoriul luĭ este un petic de pădure al statuluĭ, pendinte de ocolul silvic Ghimpaţi. (Vezĭ comuna Purani).

Butilă (Valea-luĭ-), *vale,* la N. com. Mădulari, plasa Cerna, judeţul Vîlcea, lîngă pîrîul Stăiculeşti.

Butimanul, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. şi com. Cătunul.

Butimanul, *sat,* plasa Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Butimanul-Luceanca. Cade la extremitatea judeţuluĭ de Nord-Vest.

Aci este reşedinţa primărieĭ. Are o şcoală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ şi 1 elevă, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1388 leĭ. Localul s'a construit de judeţ în anul 1887; s'a cheltuit cu zidirea luĭ 6460 leĭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 247 hect. Are o populaţie de 267 locuitorĭ, din carĭ 230 Romînĭ şi 37 Ţiganĭ de meserie muncitorĭ de pămînt şi parte lăutarĭ, toţĭ creştinĭ ortodoxĭ.

D. St. Iorgulescu are 150 hect., din carĭ cultivă 110 hect., 5 rămîn sterpe, 20 sunt izlaz şi 15 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot pămîntul, afară de 9 hect. carĭ rămîn sterpe.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ este de 164 şi al celor micĭ de 225.

Are o povarnă şi un pod stătător.

Acest sat s'a înfiinţat la anul 1790, după cum spun locuitoriĭ, în urma victorieĭ cîştigate de armatele austro-ruseştĭ, în contra Turcilor, la Focşani şi Mărtineşti, pe Rîmnic.

In timpul acestuĭ războiŭ, locuitoriĭ, fugiţĭ de frica oştilor străine, precum şi de foamete şi angarale, s'aŭ pitit în pădurea din aceste locurĭ, unde se ocupaŭ cu facerea de buţĭ, de unde şi satul s'a numit Butimanul (?) Aceştĭ pribegĭ aŭ fost aduşĭ de Clucerul State, fostul proprietar al moşieĭ, în acest loc. Acesta le-a dat pămînt pentru hrană şi ajutor de case, înfiinţînd acest cătun.

Este situat pe loc şes, d'asupra văeĭ Luicăneasca.

Are o biserică, clădită la anul 1836 de preotul Constantin Mirodot, în unire cu locuitoriĭ, la care servesc 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Butimanul-Luceanca, *comună rurală,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N.-V. de Bucureşti, la extremitatea jud., spre jud. Dîmboviţa, 32 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Butimanul, Linia-Luceanca, Luceanca, Păşcăneanca, Sterianul-d.-s., Sterianul-d.-mj. şi Sterianul-d.-j., cu o populaţie de 1226 locuitorĭ, carĭ trăesc în 276 case.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 2342 hect.

Proprietariĭ: D-niĭ St. Iorgulescu, A. Vanicu, B. Rătescu, P. Vlahuţi, C. Presan şi I. Goruneanu, aŭ 1728 hect. şi locuitoriĭ 614 hect.

Proprietariĭ cultivă în total 834 hect.; 25 rămîn sterpe; 168 sunt izlaz, 695 pădure şi 2 vie. Locuitoriĭ cultivă 574 hect. şi 40 rămîn sterpe.

Comuna are 246 contribuabilĭ; budgetul e de 3792 leĭ la veniturĭ şi 3932 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt două bisericĭ, la Butimanul şi la Luceanca, deservite de 2 preoţĭ; o şcoală mixtă.

Numărul vitelor marĭ e de 920 (163 caĭ şi epe, 403 boĭ, 306 vacĭ şi viţeĭ, 18 taurĭ, 30 bivolĭ şi bivoliţe) şi de 1228 vite micĭ (22 capre, 304 porcĭ şi 902 oĭ.)

Dintre locuitorĭ, 245 sunt plugarĭ, 7 industriaşĭ şi 25 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 76 plugurĭ: 64 cu boĭ şi 12 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 202 care şi căruţe: 156 cu boĭ şi 46 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 156 şi neîmproprietăriţĭ 129.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ.

In Butimannl este: 1 povarnă, 1 maşină de treerat cu aburĭ, 1 pod stătător şi 1 heleşteŭ. Stabiliţĭ sunt 16 străinĭ.

Butişoaieĭ (Valea-), *vale,* plasa Jiul-d.-s., com. Floreşti, judeţul Dolj.

Butişoara, *fost sat,* pl. Băileşti, com. Urzicuţa, jud. Dolj.

Butnariul, *mic afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mare, com. Mălini, jud. Suceava.

Butnariul, *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea statuluĭ, de sub dealul Sucevenilor, din partea de S.; curge spre V., pe valea Lipovăţul, prin mijlocul satuluĭ Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi, de la un loc, coteşte spre N. până în marginea satuluĭ, de unde apucă spre E., alăturea cu drumul spre Vasluiŭ; după un curs de aproape 9 kil. se varsă pe dreapta rîuluĭ Bîrlad, aproape de satul Gura-Muntenilor, primind în cursul săŭ pîraiele: Broşteni, Bodea, Corbul, Timofteiŭ şi Spătarul.

Butnariul (Vîrful-), *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Butnarul, *pădure,* în judeţul Buzăŭ, comuna Pîrscovul, cătunul Bădila, în întindere de 200 hectare.

Butnăraşul, *deal,* acoperit de ţarine, în com. Dolheşti, judeţul Suceava.

Butnăraşuluĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al Şomuzuluĭ-Mare, în com. Dolheşti, jud. Suceava.

Butnăreşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzeşti, la o depărtare de 3 kil. de el, pe pîrîul Butnăreşti. Este reşedinţa comuneĭ Bogzeşti. Are 150 capĭ de familie, saŭ 503 sufl., din carĭ 76 contribuabilĭ; 122 case. Populaţia este romînă, afară de 5 fam. Evreĭ. Sunt 250 capete vite marĭ. Are o biserică de zid şi o şcoală mixtă, care a fost frecuentată în anul şcolar 1886—87 de 30 elevĭ, din 55 înscrişĭ.

Butnăreşti, *pîrîŭ,* curge prin judeţul Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Bogzeşti şi Săcueni. Izvoreşte din satul Climeşti (Ghirva), jud. Neamţu. Curge de la N.-V. către S.-E., intră în acest judeţ pe la satul Giuleşti, udă satele: Giuleşti, Butnăreşti şi Cocoşi, şi la satul Săcueni se uneşte cu pîrîul Poarca, cu care se varsă apoĭ în pîrîul Valea-Neagră de a dreapta şi la Est de satul Mirceşti, comuna Săcueni.

Butnăriţa, *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Butnăriţa, *pisc,* al Dealuluĭ-Mare, com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Butnăriţa, *vale,* din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. (V. Urşita, vale).

Butnăriţeĭ (Pîrîul-), *mic afluent,* al pîrîuluĭ Suha-Mică, în com. Mălini, jud. Suceava.

Butoeşti, *com. rur.,* aşezată în partea de răsărit a pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, la distanţă de 64 kil. de oraşul Turnul-Severin, situată în lunca Motruluĭ. Butoeşti altă dată eraŭ despărţiţĭ în două părţĭ: Butoeşti-d.-s. şi Butoeşti-d.-j. Are 122 contribuabilĭ, din 620 locuitorĭ, locuind în 155 case. Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 24 plugurĭ, 51 care cu boĭ, 11 căruţe cu caĭ şi 60 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 36 elevĭ şi 2 eleve. Are 2 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ 2012 leĭ, iar la cheltuelĭ 1430 leĭ. Numărul vitelor este de 1244: 406 vite marĭ cornute, 28 caĭ, 360 oĭ şi 450 rîmătorĭ. Pe teritoriul com. se află o pădure mare seculară. Prin Butoeşti trece şoseaua naţională Vîrciorova-Turnul-Severin-Craiova-Bucureşti.

Butoeşti, *staţie* de dr. d. f., jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. Butoeşti, pe linia Craiova-T.-Severin. Se află între staţiile Filiaşi (13.1 kil.) şi Strehaia (11.1 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 116^{m}.59. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 47467 leĭ, 36 banĭ.

Butoĭ (La-Crucea-luĭ-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, comuna Gura-Teghiĭ, pe plaiul munteluĭ Bradul.

Butoianuluĭ (Dealul-), *deal,* în com. Goleşti-Badeĭ, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Butoiasca, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţeĭ, cătunul Nenciuleşti; are 40 hect. (Vezĭ Brînzeasca).

Butoiul, *com. rur.,* pl. Dîmboviţa-Dealul, jud. Dîmboviţa. Această com. este situată pe valea Butoiul, între dealul Dîrmocteanul, Dealul-Cobiĭ, Dealul-Ceruluĭ, Dealul-Moţiĭ, şi Dealul-cu-Pădurile şi este udată de apele: Butoiul, Mare, Butoiul-Sec, Puturoasa, Valea-Dadiĭ şi Izvorica, peste carĭ sunt două podurĭ marĭ, două maĭ micĭ şi cincĭ podeţe. Butoiul se compune din treĭ cătune: Butoiul-d.-s., Butoiul-d.-j. şi Valea-Dadiĭ, cu 995 locuitorĭ Romînĭ. Această comună nu produce maĭ nimic, de oare-ce maĭ tot pămîntul peste 3500

hect., este acoperit cu păduri, pentru care și locuitorii se ocupă maĭ mult cu lemnăria.

Pe apa Butoiuluĭ-Mare sunt 6 morĭ. In com. este o biserică întreținută de enoriașĭ și o mănăstire întreținută de stat. Butoiul se învecinește la E. cu com. Lucieni și Dragomirești, de care se desparte prin pădurĭ marĭ; la V. cu Ludești și Hulubești, despărțindu-se iarășĭ prin pădurĭ; la N. cu hotarele moșnenilor Ludești, despărțindu-se tot prin pădurĭ; la Sud se învecinește cu comuna Valea-Caselor și Cobia, despărțindu-se numaĭ de Valea-Caselor printr'o mică cîmpie de luncă. In com. Butoiul este o școală clădită de locuitorĭ.

Maĭ toțĭ locuitoriĭ din cătunul Butoiul-d.-j. sunt de origină Țiganĭ, și se ocupă cu diferite meserii; eĭ sunt: lăutarĭ, fierarĭ, lemnarĭ, croitorĭ, etc.

Butoiul, *cătun,* al com. Pîrșcoveni, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat pe stînga Oltețuluĭ, aproape de gura apeĭ Burluiul, la S. de Dealul-Saruluĭ. Are 50 de familiĭ și 243 locuitorĭ. Are o biserică Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1881, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Butoiul, *baltă,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Piscul.

Butoiul, *mănăstire,* în com. cu același nume, jud. Dîmbovița. Mănăstirea Butoiul s'a fondat de Vornicul Udriste și de Logofătul Dragomir de la Bănești, pe timpul luĭ Mircea-cel-Bătrîn. Fondatoriĭ aŭ înzestrat-o cu maĭ multe moșiĭ, anume: Butoiul, Rogoazele-din-Celeeni, Davidești, Răstoaca, Vlăduța și Celeiul, jumătate cu balta, precum și cu maĭ multe sălașe de Țiganĭ.

In osebite rîndurĭ a fost reparată și adăugită prin evlavia altor Romînĭ, precum: de Radu Voevod, prin închinarea moșieĭ Tătulești; de căpitanul Mihaiŭ și jupîneasa luĭ Dragna, prin adausul din moșia Pătroaia; de Banul Spahiu, cu o parte din Vîlsănești; de călugărul Sava, care i-a făcut danie moșia sa Lărești-de-Munte.

Această mănăstire a fost închinată la Sf. Ștefan de la Meteora în Turcia.

Butoiuluĭ (Iezerul-), *lac,* plasa Ialomița-Balta, insula Balta, comuna Gaița, jud. Ialomița.

Butul (Turnul-), *stîncă* tîcloasă pe vîrful Ceahlăuluĭ, jud. Neamțu, numită ast-fel de la forma eĭ cilindrică. Legenda atribuește existența sa următoareĭ întîmplărĭ:

Pe vremea luĭ Alexandru-cel-Bun, trăia un ostaș dintre ceĭ maĭ vestițĭ și vitejĭ, care se numea Butu. El era logodnicul Aneĭ, fiica luĭ Alexandru-Vodă, cînd fu trimes departe de țara luĭ cu 400 de călărețĭ Romînĭ pentru a da ajutor Polonilor în lupta cu Teutoniĭ, unde el muri sub zidurile cetățiĭ Marienburg. Ana află, maĭ tîrziŭ, de aceasta și, nemîngăiată de moartea logodniculuĭ eĭ, căreia îĭ jurase credință până la moarte și văzînd că tatăl eĭ voește s'o mărite după un boer din țară, și apoĭ după niște boerĭ polonĭ, s'a sfătuit cu Helgea, o mare vrăjitoare de pe timpurile acelea, care i-a făgăduit să-ĭ scoată pe logodnicul săŭ din mormînt și să-l aducă la dînsa. Și într'adevăr, zice balada, în noaptea nunțiĭ, vrăjitoarea, prin farmecele eĭ, aduse pe Butul strigoiul, care îndemnă pe Ana să plece cu el. Ea se înduplecă la rugămințile iubituluĭ eĭ logodnic și amîndoĭ plecară călare pe calul strigoiŭ al luĭ Butu către țărĭ îndepărtate. Ajungînd la Piatra-Teiuluĭ, (tot în județul Neamțu), unde era locașul dracilor, calul poticni și Ana a trebuit, după povața luĭ Butu, să arunce cruciulița și mătăniile ce le avea dăruite de un sihastru; dar tocmaĭ cînd calul zbura peste munțĭ și era cît pe ce să treacă și piscul Ceahlăuluĭ, cocoșul a cîntat și atuncĭ se auzi o detunătură strașnică, care zgudui tot muntele, iar Butul cu calul și logodnica luĭ fură prefăcuțĭ în stînca care se vede și astăzĭ.

Butuc (La-), *mocirlă,* pe moșia Baia, jud. Suceava.

Butucari, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., al comuneĭ Berzunțul, situat în apropiere de satul Berzunțul și pe pîrîiașul Butucari. Are o biserică catolică clădită la 1831 de locuitorĭ. Cîrciumă este una. Capĭ de familie sunt 67, din 218 suflete. Animale se numără: 14 caĭ, 316 vite marĭ cornute, 24 porcĭ și 22 capre.

Butucari, *pîrîiaș,* județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Berzunțul, care curge din dealul Piatra-Albă, prin satele Berzunțul și Butcari și se varsă în pîrîul Berzunțul-Mare, după ce se încarcă cu pîrîiașele Dragomirul și Pușcașiul.

Butucari, *vale,* în jud. Bacăŭ, pl. Tăzlăul-d.-j., com Berzunțul, prin care curge pîrîul cu același nume.

Butucarilor (Dealul-), *deal,* în jud. Bacăŭ, plasa Tăzlăul-d.-j.,

de pe teritoriul comuneĭ Berzunțul.

Butucariul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., comuneĭ Sănduleni, pe teritoriul satuluĭ Sănduleni.

Butucăraşul, *pîrîŭ,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, care curge prin satul Sănduleni și se varsă d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare. In valea luĭ se găsește mult gips și de o calitate bună.

Butucăria, *sat,* în partea de N.-V. a com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, situat pe o așezătură a culmeĭ dealuluĭ cu asemenea numire, pe o suprafață de 157 hect., din carĭ 128 hect. pădure și 4 hect. vie. Are o populațiune de 50 familiĭ saŭ 255 suflete, Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Loc. posedă: 10 plugurĭ și 30 care cu boĭ, precum și 100 stupĭ de albine.

Are o biserică, făcută de locuitorĭ în anul 1854, deservită de 1 preot și 1 eclesiarc.

Satul Butucăria este proprietate vechiă a locuitorilor răzeșĭ, de la străbuniĭ lor, ce o aveaŭ de pe timpul mareluĭ Domnitor Ștefan, în urma bătălieĭ cu Turciĭ de la Valea-Racoveĭ.

Părțile de pămînt de pe moșia acestuĭ sat se numesc: Childești, Micăsești, Tărăceni și Benchești.

Numărul vitelor e de 419: 65 vite marĭ cornute, 300 oĭ, 14 caĭ și 40 rîmătorĭ.

Butucăria, *deal,* spre V. de dealul Chioaia. Pe coasta și culmea acestuĭ deal e așezat satul Butucăria, din com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ. El se întinde spre S., și, în marginea păduriĭ din satul Telejna-d.-j., se desparte în două: partea de deal despre E. ia numirea de Dealul-luĭ-Topor, care se termină spre S. de satul Telejna; ramura a doua se întinde spre V. de Dealul-Toporuluĭ, luînd numirea de Dealul-Telejneĭ, pe a căruĭ coastă și culme e situat satul Telejna-d.-s. Această ramură se întinde spre S. și aproape de satul Ciofeni se desparte în două. Puțin maĭ la vale, între aceste două ramificărĭ, este situat satul Ciofeni. Ramificarea despre Est se termină din jos de Ciofeni, lîngă pîrîul Telejna; cea despre Vest se prelungește până aproape de rîul Bîrlad, luînd numirea de Capul-Dealuluĭ, în comuna Zăpodeni.

Pe aceste dealurĭ se face cultură întinsă de cereale, iar pe culmea dealuluĭ de la Butucăria și până la Ciofeni se află pădurĭ.

Butuceanca (Butucele), *moșie,* în jud. Prahova, com. Sîngerul; intră puțin în jud. Buzăŭ în com. Lapoșul și desparte cătunul Lapoșul de cătunul Lăpoșelul.

Butuci, *sat,* face parte din com. rur. Sîngerul, pl. Podgoria, jud. Prahova. Are o populație de 118 loc., 57 bărbațĭ și 61 femeĭ. Aci e o biserică fondată la anul 1893 de Mihail I. Băbeanu.

Butuci, *baltă,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., la Sudul com. Măicănești, formată din revărsările rîuluĭ Rîmnicul-Sărat; din ea ia naștere pîrîul Puturoasa, afluent al Buzăuluĭ; malurile sale sunt acoperite cu stuf și trestiĭ.

Butucĭ, *iezer,* jud. Brăila, la N. iezeruluĭ Iorguleasa, între Dunărea-Vapoarelor și canalul Vîlciul, din com. Ciacîrul.

Butuci, o parte din *pădurea* situată pe malul stîng al Siretuluĭ, la S. de Movileni-d.-j., com. Movileni, jud. Tecuciŭ.

Butucĭ (Crucea-de-la-), *cruce de piatră,* lîngă balta Butuci, jud. R.-Sărat.

Butuci (Lacul-cu-), *lac,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, alimentat de brațul Bîtlan și de alte brațe maĭ micĭ.

Butucilor (Gîrla-), *pîrîiaș,* în jud. Neamțu, com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele; izvorește din munțiĭ Bîtca-Cailor, ramura Tarcăuluĭ; curge îndreptat către S.-V. pe cuprinsul moșieĭ Tarcăul, vărsîndu-se în josul loculuĭ izolat numit Brateșul, pe partea dreaptă a rîuluĭ Tarcăul.

Butucoasa, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, comuna Șocariciul, jud Ialomița.

Butucoasa, *lac,* în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Bordușani, jud. Ialomița.

Butucoasa, *pichet* vechiŭ, cu No. 12, către Moldova, jud. R.-Sărat, pl. Orașul, com. Andreași, lîngă rîul Milcovul, și la gura pîrîuluĭ Butucoasa.

Butucoasa, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Andreași; izvorește din culmea Scorușuluĭ; se varsă în rîul Milcovul, pe dreapta luĭ.

Butucul, *deal cu viĭ,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Cătunele.

Butucul-Lupuluĭ, *vîrf de munte,*

jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Hîrja.

Buturugari, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, din pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situată pe o mică vălcea, la partea de S. a moşieĭ Uzunul. Acest sat a început a se strînge la 1864. Proprietariĭ moşieĭ Uzunul, carĭ p'atuncĭ eraŭ fraţiĭ Dimitru din Giurgiŭ, în scop ca să populeze moşia şi să o transforme din starea păduroasă în care se afla, după ce aŭ tăiat pădurea în acea parte, aŭ dat la orĭ-ce locuitor venea să se aşeze acolo cîte un pogon pămînt, fără banĭ, şi i-aŭ îngăduit să scoată buturugĭ, cu condiţiune ca rodul celor d'întîĭ 3 anĭ să aparţie acelor ce ar fi scos buturugile. De aci oameniĭ, carĭ la început se ocupaŭ cu scosul buturugilor, aŭ luat numirea de Buturugarĭ, dîndu-se această numire şi miceĭ vălcele, pe care se aşezase satul.

Azĭ sunt aci aşezate 50 case şi bordee.

Buturugari, *vale*, în proprietatea Uzunul, jud. Vlaşca. Şi-a luat numirea de la 1864, de cînd s'aŭ aşezat locuitoriĭ acolo. (Vezĭ Buturugari, cătun).

Buturugeni, *sat*, face parte din com. rur. Prisiceni-Buturugenĭ, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situată la N. de Bucureşti, între rîul Argeş şi limita jud. despre Vlaşca.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 512 hect. Are o populaţie de 305 locuitorĭ. D-l G. Enescu are 343 hect. şi locuitoriĭ 169 hect.

Proprietarul cultivă 123 hect.; 50 sunt izlaz, 170 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 198 şi al celor micĭ de 341.

Buturugĭ (La-), *loc de arătură*, în pădurea Ţintea-Mărgineanca, jud. Prahova.

Buţi, *deal*, com. Rîjleţul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Buţi, *lac*, la E. comuneĭ Săscioara, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Buţi, *movilă*, jud. Brăila, la S.-V. com. Osmanul, numită şi Movila-de-la-Puţ, ca la 4 kil. de satul Osmanul.

Buţi, *vale*, izvoreşte din comuna Coteşti şi se varsă în rîul Tîrgul, pe malul drept, după ce udă partea de Nord a com. Schitul-Goleşti, plasa Rîurile, judeţul Muscel.

Buţilor (Drumul-), *drum*, pleacă dintre com. Gîrcovul şi Giuvăreşti, străbate toată pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, în direcţie spre N. şi ajunge la Caracal, după 45 kil. Ocupă mijlocul între traseul linieĭ fierate şi cursul Oltuluĭ şi este, pe un lung curs, paralel cu aceste 2 liniĭ.

Buţulucul, *sat*, în partea nordică a com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, lîngă satul Romîneşti, din com. Movileni, pl. Copoul, la distanţă de 14 kil. de reşedinţa comuneĭ. Despre acest sat legenda spune că maĭ înainte era locuit de hoţĭ, carĭ aveaŭ ascunzătorĭ în pămînt.

Acest sat, împreună cu Amara, de pe teritoriul com. Movileni, pl. Copoul, formează un trup de moşie (V. Amara, moşie), cu o suprafaţă de 2145 hect. şi cu o populaţie de 23 familiĭ, saŭ 900 suflete.

Numărul vitelor este de 178 capete, din carĭ: 122 vite marĭ cornute, 13 caĭ şi 43 rîmătorĭ.

Buţulucul, *pîrîŭ*, care izvoreşte de pe moşia Serafineşti, com. Corni, curge prin com. Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoşani, se uneşte cu pîrîul Topliţa şi se varsă în iazul Clopoţelul.

Buza, *pădure*, în jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava; ţine de teritoriul comuneĭ rurale Piria.

Buza-Bogolinuluĭ, *munte*, peste care trece hotarul între Dorna şi Broşteni, jud. Suceava.

Buza-Pisculuĭ, *deal*, la 5 kil. spre N. de com. Recea, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Buza-Plaiuluĭ, *loc*, unde a fost moară şi cîrciumă, pe apa Motrul-Sec, proprietatea D-luĭ I. D. Spineanu, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani.

Din acest loc începe plaiul cel mare ce duce la munţiĭ Oslea şi Pietrele-Albe, trecătoare peste graniţă în imperiul austriac. (Vezĭ Oslea, plaiŭ).

Buza-Şărbeĭ, unul dintre *piscurile* munteluĭ Pietrele-Roşiĭ, în com. Neagra-Şaruluĭ, jud. Suceava.

Buza-Toplicioareĭ, *munte*, între comunele Dorna, Şarul-Dorniĭ şi Broşteni, jud. Suceava.

Buzat (Iazul-), *gîrlă*, jud. R.-Sărat, ce se desface din pîrîul Motnăul, udă com. Dumitreşti, plaiul Rîmnicul şi se aruncă iarăşĭ în Motnăŭ; are treĭ morĭ pe dînsul.

Buzata, *sat*, face parte din com.

rur. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova. Are o populație de 94 locuitorĭ, 39 bărbațĭ, 55 femeĭ. Locuitoriĭ săĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864.

Buzata, *rîŭ,* izvorește din pădurile statuluĭ, din dealul Măstănești, com. Apostolache, plasa Podgoria, județul Prahova; formează limita de V. între căt. Buzata și com. Podeni-Noĭ, și se varsă în rîul Cricovul-Sărat, între com. Apostolache și Podeni-Noĭ. Curge de la Nord la Sud.

Buzatul, *numire vechiă,* a cătunuluĭ Mucești, com. Buda, jud. R.-Sărat.

Buzatul, *lac,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Buda, cătunul Mucești; produce caracudă măruntă, ce se consumă în localitate.

Buzatul, *vale,* comuna Gornetul-Cuib, plasa Podgoria, jud. Prahova. Izvorește de sub Vîrful-Doruluĭ, în partea de N.-V. a cät. Bogdănești. In cursul săŭ formează o frumoasă cascadă. Ișĭ trage numele de la un locuitor, Ioniță Buzatu, care a fost în vechime posesorul acestuĭ loc.

Buzatuluĭ (Măgura-), *măgură,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Galicea-Mare, pe lîngă care trece limita de E. către com. Galiciuica.

Buzatuluĭ (Măgura-), *măgură,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, comuna Desa.

Buzatuluĭ (Pădurea-), *pădure,* pe moșia statuluĭ Merișani, din pl. Teleormanuluĭ, județul Teleorman. Are o întindere ca de 300 hect., cu arborĭ de diferite esențe.

Buzați, *moșie,* fără sat, situată spre E. satuluĭ Timișești, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, între moșiile Preotești, Plăești, Timișești, din jud. Neamțu, Ungurași, Stănislăvești-Oțeleștĭ și Boureni, din jud. Suceava.

A fost proprietatea mănăstireĭ Neamțu și închinată Mitropolieĭ de Iași, starea I-a. Pe cuprinsul săŭ se află o singură casă mare, în care aŭ locuit niște călugărĭ, pe timpul cînd aicĭ eraŭ văcăriile și tîrlele de oĭ ale mănăstireĭ. Astăzĭ clădirea este aproape dărăpănată și locuită de călugăriĭ carĭ țin grădinăriĭ pe trupul moșieĭ.

Suprafața moșieĭ Buzați e de 429 hect.

Buzăelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j.; izvorește de pe teritoriul comuneĭ Sălcioara, o udă în partea de V., primește pîrîul Valea-de-la-Humă și se varsă în pîrîul Valea-Sălcieĭ, lîngă locul Treĭ-Movile.

Buzăelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j.; izvorește de pe teritoriul comuneĭ Gulianca, trece prin cătunul Ariciul, primește pîrîul Puturoasa, ce trece prin cătunul Gulianca și se varsă în rîul Buzăŭ, pe stînga luĭ.

Buzăeni, *vale,* în pl. Borcea, teritoriul com. Ceacul, jud. Ialomița.

Buzăul, *județ,* numit ast-fel după rîul Buzăul, care îl udă în tot lungul săŭ, situat în partea centrală și nordică a țăreĭ, întinzîndu-se între 23^0 $44'$ și 24^0 $56'$ longitudine orientală și între 44^0 $46'$ și 45 și $47'$ latitudine septentrională.

Numirea de Buzăŭ, mulțĭ o cred a fi de origină slavonă, de la cuvîntul Boza=turbure, ceea ce ar coincide cu faptul că apa rîuluĭ Buzăul curge maĭ tot-d'auna turbure. Numirea însă e ante-slavă, ante-gotă și ante-romană. Pentru prima oară cuvîntul Buzăŭ se întîlnește în anul 372 p. Ch. (Epistola eclesiae gothicae. Vezĭ Șincaĭ, «Cronica», ed. II, anul 372, pag. 89 sub forma Μουσαῖον = Muzău. Vezĭ: «Colecție de viețile Sfinților», Constantinopole, 1845, IX, p. 55: «διὰ τοῦτο ἔφερον αὐτὸν εἰς τὸν ποταμὸν Μουσαῖον, καὶ ἐπεῖ βαλὸντες, etc. Vezĭ Xenopol: «Istoria Romînilor», vol. I, p. 303. Vezĭ Erbiceanu: «Istoria Mitropolieĭ Moldoveĭ și Suceveĭ», prefața p. XVI). Forma Muzeu nu poate fi de cît saŭ o alterațiune a cuvîntuluĭ Buzăŭ, știut fiind, că Greciĭ, neavînd sunetul *B,* îl reprezintă prin *mp;* în transcrierĭ *p* s'a omis, rămîind numaĭ *m* și de aci Muzău în loc de Buzăŭ; saŭ că *m* în decursul timpuluĭ a trecut în *b,* analog: Eleemosynarium = 'Ελεημοσύνη = Mosinarium = Busunaru. Semnificația cuvîntuluĭ nu se cunoaște încă. Opiniunea luĭ Dionisie Fotino (Ιστορια τῆς παλαὶ Δακιας, vol. III, p. 196), că Buzăul, după Geografia luĭ Ptolomeŭ, s'ar fi numit în vechime Napuca, e greșită. Se știe, că cetatea dacică Napuca, era unde e Clujul actual (Gr. Tocilescu «Dacia înainte de Romanĭ», p. 69 și 77). Această eroare a luĭ Fotino a vulgarizat-o Genilie în a sa «Geografie» din 1835, p. 201, de la care a împrumutat-o maĭ toțĭ cîțĭ aŭ scris în urmă Geografia Țăreĭ.

Limitele.—Limita acestuĭ județ la N.-V. începe din muntele Tătărutul, care face hotar între județele Buzăŭ, Prahova și Tran-

silvania, înaintează puțin spre S. la plaiul Biteĭ, unde se curmă pîrîul Crasna, punct numit și Curmătura-Crasneĭ și de aci continuă pe albia aceste ape, până la vărsarea eĭ în rîul Buzăul (distanța 10 kilometri). De la Gura-Crasneĭ, hotarul se lasă pe albia rîuluĭ Buzăul până la Cheia-Cordunuluĭ, punct unde rîul Buzăul intră în județ (distanță 3 kilometri), trece rîul și se dirige, descriind un arc, spre Nord-Est, prin punctele Stînca-Cheeĭ, Plaiul-Cerbuluĭ, Tabla-Cheeĭ (distanță 1500 metri), Zimbrul, munțiĭ Bota-Mică, Bota-Mare și Poiana-din-Cale, apoĭ se lasă puțin spre Sud și merge pe șeaua munteluĭ Surducul, până dă în Izvorul-Surduculuĭ (distanță 12 kilometri); apoĭ o ia pe cursul acestuĭ izvor până la vărsătura luĭ în rîul Bîsca-Mare, (distanță 3 kilometri); de aci se lasă pe apa Bîsceĭ-Marĭ în jos, până în fața guriĭ izvoruluĭ Pitac-Patac (distanță 6 kilometri), unde este și punctul de despărțire al plaiuluĭ Buzăŭ de plaiul Pîrscov. De aci se dirige drept spre N., pe albia izvoruluĭ Pitac-Patac, până în dreptul munteluĭ Hosszucos, peste care trece în linie dreaptă și dă în albia izvoruluĭ Bîsculița, în fața guriĭ izvoruluĭ Corîiul, trece izvorul Bîsculița și o ia pe izvorul Corîiul până la sorgintea luĭ; urcă apoĭ peste plaiurĭ și, pe culmea dintre munțiĭ Corîiul și Băleșiul; merge până în vîrful munteluĭ Bălescu (distanță 12 kil.); de aci coboară la sorgintea pîr. Cilianoșul și merge pe albia sa până la vărsătura luĭ în pîrîul Bîsca-Mică (distanță 12500 m.); apoĭ urcă puțin spre N. pe albia Bîsceĭ-Micĭ și se abate spre E. pe cursul izvoruluĭ Magyarosbocor, până la sorgintea luĭ, de unde urcă peste șeaua munteluĭ Tăetura, (distanță 6500 metri), punct care separă tot de o dată plaiul Pîrscov de plaiul Slănic. Din muntele Tăietura se lasă puțin și, întîlnind izvorul Stîna-Giurgiuluĭ, merge pe dînsul până la întîlnirea sa cu Izvorul-Giurgiuluĭ, apoĭ o ia pe albia acestuĭ izvor, spre N., până în poalele Dealuluĭ-Negru, urcă pe culmea sa și ajunge în vîrful munteluĭ Giurgiul, punctul cel maĭ de N. al județuluĭ, care face hotar între Buzăŭ, Putna și Transilvania.

La N.-E. și E., hotarul, începînd din muntele Giurgiul se lasă în jos, cu o mică înclinare spre E., prin munțiĭ: Mușa-Mare, Mușa-Mică, Vetrilele, Neharna și Piatra-Secuiuluĭ, de unde face un arc spre N., trece prin piscurile: Paltinul și Nerezul, face o curbă spre S., trecînd prin muntele Furul-Mic, apoĭ urcă iar spre N. în muntele Furul-Mare, numit de obiceiŭ: La-Treĭ-Hotare, fiind-că formează limita între județele Buzăŭ, Putna și R.-Sărat, și unde se termină vecinătatea Buzăuluĭ cu jud. Putna, începînd de aci înainte a se învecina numaĭ cu jud. R.-Sărat. Din muntele Furul-Mare, hotarul se lasă în jos prin poalele Furuluĭ-Mare, la Stîna-Vrînceneascã, a Păltinenilor și ajunge la Belciul, o strîmtoare de stîncĭ, de unde își ia naștere pîrîiașul Recea, numit și Fundul-Rîmniceluluĭ; apoĭ o ia pe albia aceste ape, avînd la dreapta munțiĭ Martinul și Măceșul, până la vărsătura eĭ în rîul Rîmnicul, în poalele munteluĭ Curcubeta-Mare, la punctul numit Urzicăriĭ; de aci merge pe rîul Rîmnicul, avînd pe malul drept: Curcubeta-Mică, Muchea-Bisericuțeĭ, izvorul Sărățelul și Podul-Coiteĭ; din dreptul Poduluĭ-Coiteĭ, părăsește albia rîuluĭ Rîmnicul și pe la Nord de cătunul Plăvețul trece izvorul Bisoca, descrie un arc spre Sud-Vest și ajunge peste plaiurĭ în vîrful munteluĭ Bisoca; de aci se urcă spre N.-V. prin munțiĭ: Locusta, Piscul-Mîndru și Muchea-luĭ-Țuțuiŭ (Vîrful-Dinuluĭ), de unde se lasă drept în jos prin culmea dealurilor: Carpenul, al-Cumetriĭ, Goicelul, Tătarul, Cărătnăul, Cîmpulungeanca, Hamocioaea și muchile: Dimiana, Licoi, Gărdoaea, Motohani și Richițele, unde întîlnește rîul Cîlnăul; urmează cît-va pe albia acestuia în jos, până unde acest rîŭ pătrunde în sînul județuluĭ și de acolo se dirige spre E. spre Crucea-Comișoae, avînd de limită moșia Zoița, din R.-Sărat; de aci se gușează în dreptul Movileĭ-luĭ-Berbecel, apoĭ se urcă spre E., făcînd o mare proeminență, cu o mică înclinare spre S., până la com. Cochirleanca, Movila-Pîrlită, învecinîndu-se cu hotarele moșiilor din Rîmnic: Costieni, Zidul, Socariciul, Bălăceanca și Robeasca. De la Movila-Pîrlită, hotarul face o mare curbă spre S.-V. și ajunge la lacul Costeiul, pe apa căruia merge până în rîul Buzăul, unde încetează a se mărgini cu Rîmnicul și începe vecinătatea sa cu jud. Brăila. Hotarul Buzăuluĭ, după ce atinge apa rîuluĭ Buzăŭ, merge cîte-va kil. pe albia sa, până în moșia Moșești, unde trece rîul și se lasă spre S. limitîndu-se până în dreptul com. Bîlhacul, com. Cotul-Cioriĭ, cu moșia Vizireni; de aci, făcînd o mare intrare spre V. și S., în liniĭ mixte, trece pe lîngă movila Singurul, înaintează iar spre E. și ajunge în albia rîuluĭ Călmățuiul, învecinîndu-se cu hotarul moșieĭ Rușețul. După ce trece Călmățuiul, hotarul se lasă în jos, în-

clinîndu-se puţin spre V. şi mărginindu-se tot cu moşia Ruşeţul, până în dreptul pădureĭ Macoveanca, com. Padina; face apoĭ o mare proeminenţă spre E. în liniĭ drepte, mărginindu-se cu hotarul moşieĭ Jugureni, se lasă în jos făcînd un unghiŭ ascuţit şi limitîndu-se cu moşia Ciocile, ajunge în fine la Movila-Ciocilor, punctul cel maĭ de S. al judeţuluĭ, unde încetează vecinătatea sa cu jud. Brăila şi începe a se hotărî cu jud. Ialomiţa.

La S., începînd din Movila-Ciocilor, hotarul merge drept până în hotarul moşieĭ Colilia, avînd de limite, despre Ialomiţa, hotarele moşiilor: Bălăşeşti, Ciochina, Reviga şi Căzăneşti. De la Colilia, se urcă iar spre Nord până în hotarul moşieĭ Balaciul, apoĭ se lasă în jos pe hotarele moşiilor: Pitişteanca, Rogozul saŭ Groaza, Grindul, Grindaşul, unde formează un unghiŭ şi se ridică spre N.-V., în liniĭ frînte, până în dreptul com. Boldeşti, avînd limită hotarele moşiilor: Sf. Gheorghe, Broşteni-Noĭ, Baldovineasca, Stejereasca, Gîrboveanca, Manasia, Apostolocheanca, Dudeasca şi Jilava, unde se termină hotarul cu jud. Ialomiţa şi Buzăul începe a se învecina cu jud. Prahova.

La V., hotarul începînd de la com. Boldeşti, face o mare proeminenţă spre V., formată din maĭ multe curbe şi limitată de moşiile Sălcianca, Cioranca şi Fulga, merge apoĭ pe hotarul Fulgiĭ până în dreptul laculuĭ Amarul, face o mare intrare spre E., apoĭ ese iară şi se dirige spre N.-V., pe lîngă com. Baba-Ana şi Mizilul, învecinîndu-se cu moşiile: Conduratul, Fîntînelele, Ghenoaica şi Vadul-Săpat; de aicĭ o ia pe valea Rîşniţeĭ până sub com. Călugăreni, face o intrare spre E., în dreptul com. Jugureni, apoĭ începe a se urca spre N. pe colina Piscul-Pietros şi pe hotarul Mireştilor, până dă în albia rîuluĭ Cricovul; trece rîul şi se urcă pe valea izvoruluĭ Călugărul (Cîrciuma-Sofronia) până în Butuceanca, comuna Sîngerul. De aci, hotarul se urcă pe muntele Runcul, merge prin marginea căt. Crăciuneşti şi Buda, comuna Cizlăul, până ajunge în Vîrful-Cocioabeĭ, se lasă pe plaiŭ şi urcă în muntele Gîlma; de aci, făcînd o mare proeminenţă spre S.-V., peste plaiurĭ, ajunge în muntele Sălcia, apoĭ în Vîrful-Groşilor, de unde începe a urca spre N. prin munţiĭ: Tătuleşti, Trenul şi Şeaua-Draculuĭ, atingînd proprietatea Cărbuneşti şi dînd în apa Zeletinul. Din Zeletin, hotarul merge prin: Scursura, Valea-Cîinilor (La-Piatra) şi se lasă în obîrşia văeĭ Cătina, de aci urcă Slemnea-Dealuluĭ, până în muchea Dubanuluĭ, trece prin muntele Tisele (La-Pietrile-Infundate), face o curbă spre E. şi dă în muntele Piatra-Rotărieĭ şi de aci în apa Stîmniculuĭ (pîrîul Bătrîneanca), de unde, înclinîndu-se puţin spre N.-V., merge în muntele Carafte, zis şi Piatra-Rotărieĭ, în dreptul pisculuĭ Murătoarea, hotarul Roma, urcă pe Piscul-Ciocîrlanuluĭ şi Vîrful-Călugăruluĭ, făcînd un unghiŭ, intră puţin spre E., trece pe la muchea mare a Brădetuluĭ, se lasă pe valea Colniculuĭ şi merge la Piatra-Infierată-dintre-Bîscĭ, la poalele munteluĭ Pleşea, unde trece Bîsca-fără-Cale şi o ia pe albia Bîsciĭ-cu-Cale până la izvorul Bîsculiţa; urcă pe Bîsculiţa în sus până la Măgura-Carpenuluĭ, apoĭ, după ce merge cît-va pe plaiŭ, se lasă în jos şi dă în albia rîuluĭ Siriul, trece Siriul şi urcă pe valea Tătaruluĭ, până în muntele Tătăruţul, de unde izvoreşte şi unde se termină şi hotarul jud. Buzăŭ despre Prahova.

Limitele jud. Buzăŭ n'aŭ fost tot-d'a-una cele actuale, ci aŭ fost supuse la diferite modificărĭ. Aşa în 1828, jud. Brăila încetînd de a maĭ fi raia turcească, comunele: Făurei, Ruşeţul şi Strîmbul, carĭ până aci ţinuseră de Buzăŭ se alipesc Brăileĭ; iar comunele: Băbeni, Racoviţeni, Nisipurile şi Moşeşti, Rîmniculuĭ-Sărat. Cu desfiinţarea judeţuluĭ Sacul (1842), Buzăul a crescut foarte mult în teritoriŭ, alipindu-i-se: pl. Tohani şi plaiul Buzăŭ, care făceaŭ parte din desfiinţatul judeţ Sacul. In urma delimităreĭ frontiereĭ din 1888, i s'a maĭ adăugat încă cam 4300 hect.

Conturul acestuĭ jud. nu se poate raporta la nicĭ o figură geometrică; totuşĭ dacă vom uni prin liniĭ drepte: M. Giurgiul, punctul cel maĭ de N. cu Movila-Ciocilor, punctul cel maĭ de S.; apoĭ Movila-Ciocilor, cu căt. Grădiştea, com. Boldeşti; căt. Grădiştea cu M. Tătăruţul; Tătăruţul cu M. Giurgiul, jud. va lua forma unuĭ trapez, prezintînd cea maĭ mare lungime de la M. Giurgiul până la Movila-Ciocilor şi cea maĭ mare lăţime de la M. Salcia, com. Cislăul, pe hotarul Prahoveĭ, până la movila Pîrlita din com. Cochirleanca.

Din actele de proprietate ale moşnenilor din com. Nehoiaşul, rezultă că vechiul hotar al Buzăuluĭ despre Transilvania era ast-fel: De la vărsătura pîrîuluĭ Crasna în Buzăŭ urca spre N. pe albia rîuluĭ Buzăŭ până la gura pîrîuluĭ Crăsniţa şi mergea pe această apă până în muntele Bota-Mare. Acest teritoriŭ, coprins între rîul Buzăul, pîrîul

Crăsniţa şi munţiĭ Cheea şi Bota a fost cotropit de Austro-Ungaria de pe la 1700. In timpiĭ maĭ apropiaţĭ Austro-Ungaria nu s'aŭ mulţumit nicĭ cu această limită, cea stabilită actualmente, ci a voit să se lase şi maĭ spre S., pe albia pîrîuluĭ Arţagul şi în conformitate cu această dorinţă s'a fixat hotarul şi pe harta austriacă din 1856. Certele ivite între moşneniĭ Nehoeşenĭ şi Păltinenĭ cu Unguriĭ aŭ dat naştere maĭ multor anchete, care de drept, ne-aŭ recunoscut frontierea până în Vîrful-Botelor; de fapt însă tot Unguriĭ beneficiaŭ de aceştĭ munţĭ, păscîndu-ĭ şi maĭ cu seamă tăind pădurile de tisă, brad roşu, lemn atît de căutat în industria Transilvanieĭ, până cînd pădudurile aŭ fost aproape exterminate, crescînd în locul tiseĭ, mesteacănĭ. Ca să se puie capăt călcărilor, colonel I. Cucitorescu, pe cînd comanda regimentul din Buzăŭ, a îndemnat pe maĭ mulţĭ dorobanţĭ, moşnenĭ din Nehoiaşul, să-şi facă ferăstrae pe apa Arţaguluĭ, şi aşa din 1881, călcările Ungurilor aŭ devenit maĭ anevoioase. Totuşĭ însă, comisia de delimitare din 1889 a găsit cu cale ca să cumpere acest teritoriŭ în suprafaţă de 1510 hect., de şi curat al Romînilor, de la Ungurĭ, pentru suma de 78720 fiorinĭ.(«Monit. oficial», No. 9 din 10 Aprilie 1888).

Muntele Bălescu, până la delimitarea din 1888, ţinea de Transilvania, iar frontierea vechiă mergea din poalele M. Bălescul, peste plaiurĭ, până în izvorul Zănoaga, apoĭ apuca cursul acestuĭ izvor, până la vărsarea sa în pîrîul Bîrsa-Mică şi pe Bîrsa în sus până în M. Giurgiul. Muntele Bălescul şi Bălescutul, adăugîndu-se acum Buzăuluĭ, jud. a cîştigat şi aci o întindere în suprafaţă de 2800—3000 hect.

In harta austriacă hotarul între judeţele Buzăŭ şi Rîmnicul e greşit, şi această greşală a reprodus-o apoĭ toţĭ cartografiĭ şi geografiĭ: în harta austriacă hotarul e tras din muntele Furul-Mare, drept în Podul-Coiteĭ, adăugînd cu modul acesta judeţuluĭ Buzăŭ, munţiĭ: Carîmbul, Vîrstele şi Piatra-Peneĭ, care tot-d'a-una aŭ ţinut de jud. Rîmnicul. In această regiune hotarul Buzăuluĭ n'a trecut nicĭ-o-dată peste izvorul Recea şi rîul Rîmnicelul.

O altă eroare este în dreptul com. Lapoşul, unde moşia Buticeanca din com. Sîngerul, judeţul Prahova, se şuiază foarte mult spre N.-E. şi pătrunde mult în jud. Buzăŭ, despărţind căt. Lapoşul de căt. Lăpoşelul. Tot o asemenea eroare e făcută în dreptul com. Glodeanul-Sărat, unde moşia Sălcianca din Prahova înaintează în jud. Buzăŭ până lîngă lacul Cufuritul.

Limitele Buzăuluĭ despre Prahova, în dreptul com. Chiojdul-din-Bîsca încă nu sunt definitiv fixate, din cauză că locuitoriĭ sunt în devălmăşie cu moşneniĭ din comunele Chiojdul-Mare şi Bătrîna, din Prahova; neterminabilele procese moşneneştĭ fac ca părţĭ marĭ de moşie să treacă cînd la uniĭ, cînd la alţiĭ: din această cauză, multe proprietăţĭ din Prahova sunt impuse la foncieră în jud. Buzăŭ şi vice-versa.

Suprafaţa. Supraf. jud. Buzăŭ este de 494313 hect., ceea ce îl face să ocupe al 5-lea loc între judeţele ţăreĭ în privinţa întindereĭ. Din această suprafaţă: 204040 hect. sunt arabile, 117906 pădure, 35389 fîneaţă, 75604 izlaz, 4874 livezĭ, 10671 viĭ şi 45918 sterp.

Relieful judeţuluĭ. Judeţul Buzăŭ, ca şi ţara din care face parte, prezintă aspectul unuĭ vast amfiteatru, a căruĭ arenă o formează şesurile, iar treptele: dealurile, colinele şi munţiĭ, carĭ merg din ce în ce ridicîndu-se de la S. spre N., până daŭ în frontiera Transilvanieĭ. Afară de aceasta, terenul săŭ, în partea şesurilor, maĭ are o inclinaţiune de la V. la E., ceea ce face ca toate apele care udă acest judeţ, să decline, maĭ mult saŭ maĭ puţin, spre E., în loc de a continua curgerea lor spre S., după cum îşĭ primesc direcţiunea, cînd es din munţĭ. Această accidentare a terenuluĭ variază de la N. spre S., între 1753 m. (muntele Penteleul) şi 67.32 (Movila-Ciocilor); iar de la V. spre E., între 139.9 (Mizil) şi 27.5 (com. Cotul-Cioriĭ).

La prima vedere, teritoriul acestuĭ judeţ s'ar putea divide în două părţĭ, bine distincte: zona şesurilor şi zona munţilor; dar ţinînd seamă de înălţimĭ, de constituţia geologică a terenuluĭ, de felul producţiuneĭ, etc., zona munţilor se poate subdiviza în treĭ regiunĭ: regiunea dealurilor, regiunea colinelor şi regiunea munţilor propriŭ-zişĭ.

Zona şesurilor ocupă două din cincĭ părţĭ din teritoriul judeţuluĭ, cu o suprafaţă aproximativă de 215 hect., prezintînd, din poalele dealuluĭ până la extremităţile judeţuluĭ, o vastă cîmpie, care se continuă în judeţele Ialomiţa şi Brăila, până în Dunăre, întreruptă icĭ şi colea de nenumărate movile, cu care e semănată, precum şi de malurile rîuluĭ Buzăul şi Călmăţuiul, ceea ce face ca şesul între aceste două rîurĭ să ia forma uneĭ vaste albiĭ, acoperită în mare parte de nisip, sărăturĭ,

smîrcurĭ, stuf, etc., din care cauză e și maĭ puțin fertil. O altă albie formează rîul Istăul, de și maĭ puțin însemnată, dar prezintînd terenuluĭ agricol aceleașĭ inconveniente și supusă cîte o dată și inecăciuneĭ. Cu toate acestea, zona șesurilor județuluĭ Buzăŭ este una din cele maĭ fertile ale țăreĭ și produce cu abundență și de calitate superioară: porumb, grîŭ, orz, secară, meiŭ și rapiță; are fînețe, izlaz și pădurĭ multe.

Zona munților. a) Regiunea dealurilor, de și nu se poate circumscrie în limite fixe, ținînd însă compt de producțiunĭ, de înălțimĭ și de constituția geologică a terenuluĭ, se determină ast-fel: la N., începînd din Valea-Unghiuluĭ, limita eĭ merge pe albia r. Nișcovul până în dreptul com. Tisăul; de aci se dirige spre N., pe izvorul Tisăul și Valea-Largă (căt. Viperești), până dă în albia rîuluĭ Buzăŭ, merge puțin în jos pe albia sa și trece Buzăul în dreptul com. Pîrscovul, de unde o ia spre N. pe valea Sărățeluluĭ - Bălăneștilor, până în com. Trestia; de aci se dirige spre E., trece pe la poalele munteluĭ Balaurul și ajunge în albia rîuluĭ Slănicul; se lasă pe Slănic în jos până la com. Aldeni și peste muchĭ urcă la Vîrful-Mare, trece pe la N. comunelor Băești și Blăjani, ajunge la com. Vadul - Sorești, la gura Hîrboceĭ. La S. limita ar fi șoseaua națională Buzăŭ-Focșani, dacă aceasta nu s'ar depărta cu 3—10 kil. de poalele dealurilor. Se poate exclude din această regiune: muntele Istrița, cu continuația sa Strihani, muntele Ciolanul, cu culminația sa Cetățuia și cîte-va dosurĭ de pe Valea - Nișcovuluĭ, acoperite de pădure. Se poate adăuga însă valea rîuluĭ Buzăŭ până în com. Păltineni, fiind-că pe coastele eĭ permite cultura vițeĭ până în acest punct nordic, de și nu tot-d'a-una cu o complectă reușită; de asemenea valea r. Slănic, până în com. Vintilă-Vodă.

Această regiune are o suprafață aproximativă de 65000 hect. acoperite cu viĭ, livezĭ, pomĭ fructiferĭ, grădinĭ de legume, cereale, precum: porumb, puțin grîŭ, orz, alac și alte plante din mica cultură. Pădurile ocupă cam a 4-a parte din această suprafață.

b) Regiunea colinelor se mărginește la S. cu limitele de N. ale regiuneĭ dealurilor, iar la N. se desparte de regiunea muntoasă prin următoarele puncte: la V., începe din poalele munteluĭ Pleșea, trece pe sub poalele munteluĭ Plescioara, apoĭ, pe Valea-Cătiazuluĭ, dă în rîul Buzăŭ, merge pe albia rîuluĭ Buzăŭ în sus până la vărsătura rîuluĭ Bîsca - Rozileĭ, merge pe albia Bîsceĭ până în Valea-Largă (com. Mlăjetul); urcă pe această vale până în muntele Vîrful-Oaeĭ, se lasă puțin pe Valea-Stănileĭ, urcă în Vîrful-Șeleĭ și, pe la V. de com. Colți, dă în Valea - Sibiciuluĭ; de aci urcă muntele Gornetul, ajunge în muntele Vîrful - Junculuĭ și, pe Aluniș, dă în munțiĭ Martira și Crucea-Spătaruluĭ, de unde se îndreptează prin munțiĭ Arsenia și Ivănc-țul, ajunge la muntele Roșul, dă în albia rîuluĭ Slănicul, trece Slănicul pe la poiana Terca, apoĭ pe la poalele munteluĭ Brazăul și, pe la N. de căt. Buște (com. Mînzălești), dă în Pîrîul-Șghiabuluĭ; se lasă puțin în Șghiabul și urcă pe muntele Bisoca până întîlnește valea Pecenega, unde se termină limita acesteĭ regiunĭ. Suprafața regiuneĭ colinelor, cu o întindere aproximativă de 110000 hect., este întreruptă adesea și de munțĭ a căror înălțime trece peste 1000 metri. Producțiunile principale sunt: porumbul, livezĭ de prunĭ, pomĭ fructiferĭ, fînețe, izlaze și întinse pădurĭ.

c) Regiunea munților propriŭ zișĭ se coprinde între limitele de N. ale regiuneĭ colinelor și frontieră. Suprafața eĭ aproximativă este de 100000 hect., acoperită în mare parte de vaste și seculare pădurĭ, în carĭ bradul ocupă primul loc, de fînețe și izlaze și în cît-va de stîncĭ și piscurĭ formate din pietriș. Totușĭ mica cultură a pătruns până în văile cele maĭ ascunse și chiar în poalele Penteleuluĭ se văd holde de porumb.

Văile. Numeroasele văĭ ce se află în județ contribue foarte mult la modificarea și varietatea reliefuluĭ săŭ. Vom menționa pe cele maĭ principale, după ordinea mărimeĭ: Valea-Buzăuluĭ, una din cele maĭ frumoase ale țăreĭ, Valea - Slăniculuĭ, Bîsca-Rozileĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Nișcovul, Sărățelul - Bălăneștilor, Valea-Sibiciuluĭ, Cîlnăul, Sărățelul-Berciĭ, Siriul, Șghiabul, Nehoiul, Arțagul, Cășoca, Hărhădăul, Cătiașul, Cricovul, etc., din care unele udate în permanență de apa izvoarelor, ce se adună în albiile lor, iar altele carĭ n'aŭ apă, de cît în timpul ploilor și al topireĭ zăpezeĭ.

Orografia și Ipsometria. Munțiĭ Buzăuluĭ, de și nu se disting mult prin înălțime, sunt totușĭ din ceĭ maĭ însemnațĭ aĭ țăreĭ prin vastitatea pădurilor, excelența pășunilor, avuțiile minerale și prin frumusețea lor. Numaĭ puținĭ dintr'înșiĭ sunt bine cunoscuțĭ, iar restul nu-șĭ descopere misterele de cît păstorilor și prea puținilor călătorĭ.

Aceștĭ munțĭ, după apele carĭ le udă poalele, se pot grupa în 19 seriĭ maĭ importante:

a) Munţiĭ Siriuluĭ, coprinşĭ între apele: Crasna, Valea-Tătaruluĭ, Siriul şi Buzăul, ocupă partea de N.-V. a judeţuluĭ şi culminează în piscurile: Tătăruţul (818 m. înălţime), Mălîia, Bocîrna (1200 m.), Feţele (1675), şi Curul-Munteluĭ (1416), cu ramificaţiĭ maĭ însemnate: Piciorul-Baliĭ şi Plaiul-Biteĭ. Toţĭ acoperiţĭ de păşunĭ şi pădurĭ.

b) Munţiĭ Chiojduluĭ, coprinşĭ între apele: Bîsca-Chiojduluĭ, Siriul, Buzăul şi Valea-Musceluluĭ, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Monteorul (1408 m.), Stevia (1305 m.), Cumpenele (1170 m.), Impistriţul (1094 m.), Vîrful-Stîneĭ (1020 m.), Pitica, Plescioara, Spedişul - Nehoiuluĭ, Caraftele, Cătiaşul, Piatra-Corbuluĭ, Titila, Rîpa-Feteĭ, Olteanul-Mare, Olteanul-Mic, Roma, Manta, Vîrful-Leriĭ, Predealul şi Măgura. Toţĭ acoperiţĭ de fîneaţă, izlaz şi pădurĭ; cîţĭ-va sunt stîncoşĭ. La poalele lor se cultivă pomiĭ fructiferĭ şi porumbul.

c) Teişul, coprinşĭ între Bîsca-Chiojduluĭ, Valea-Musceluluĭ şi rîul Buzăul, cu culminaţiunĭ maĭ însemnate: Cetăţuia, Vîrful-Cătineĭ (817 m.), Balosinul, Colînul (567 m.), Vîrful-Feteĭ, Poenari, Cornetul, Malul-Pieiĭ şi Zăpuşelul. Mare parte sunt pietroşĭ. Cea maĭ mare parte sunt acoperiţĭ de pădurĭ; alţiĭ sunt acoperiţĭ de livezĭ, fîneţe şi semănăturĭ.

d) Munţiĭ Cislăuluĭ, coprinşĭ între Zeletinul, Bîsca-Chiojduluĭ, Buzăul şi Cricovul. Piscurile maĭ însemnate sunt: Salcia, Fîntîna-Hoţilor, Runcul, Stîna-Bătrînă, Pietricica, Gîlma, Scărişoara, Plaiul-Unguruluĭ şi Nicovanul. Maĭ toţĭ sunt acoperiţĭ numaĭ de pădurĭ şi în cît-va de livezĭ. In poalele Nicovanuluĭ reuşeşte şi viţa.

e) Predealul Buzăuluĭ, coprinşĭ între Cricovul, Nişcovul şi Buzăul. Piscurĭ maĭ însemnate sunt: Glodul, Vîrful-Braduluĭ, Faţa-Inaltă, Ciolanul, cu faimoasa sa culminaţie: Cetăţuia, Golta, Nifon, Vîrful-Cerbuluĭ şi Liliacul, apoĭ: Poiana-Braşovuluĭ, Poiana-Lupuluĭ, Cucuiata, Pandurul, Cetatea, Solniţa, etc., maĭ toţĭ acoperiţĭ de pădurĭ, livezĭ de prunĭ, viĭ şi semănăturĭ. Cîţĭ-va sunt nisipoşĭ saŭ pietroşĭ şi aproape sterilĭ.

f) Munţiĭ Istriţeĭ, coprinşĭ între rîul Nişcovul, Valea-Scheilor şi şes. Vîrfurĭ maĭ însemnate sunt: faimoasa Istriţa (755) cu ramficaţiile sale: Strihani (408) Gruiul şi Vladimirul, apoĭ: Corneanul, Chilmiziul, Arhimandritul, Dumbrava, Pragul şi alte dealurĭ care o înconjoară. Mare parte sunt formaţĭ din stîncĭ calcaroase şi goale; alţiĭ sunt acoperiţĭ de pădurĭ, viĭ, pomĭ şi în cît-va de semănăturĭ.

Pe partea stîngă a rîuluĭ Buzăŭ, munţiĭ se grupează în următoarele seriĭ:

g) Botele, coprinşĭ între Buzăul, Crăsniţa şi Arţagul, cu vîrfurile: Stînca-Cheeĭ, Cheea, Cerbul, Tabla-Cheeĭ, Zimbrul, Bota-Mare şi Bota-Mică, maĭ toţĭ cu stîncĭ, păşunĭ şi pădurĭ.

h) Munţiĭ Nehoiaşuluĭ, coprinşĭ între Buzăul, Arţagul, Bîsca-Mare, Păltinişul şi Bîsca-Rozileĭ. Maĭ însemnaţĭ sunt: Podul-Caluluĭ (1446), Tehărăul (1365), Vîrful-Babeĭ (1360), Poiana-din-Cale, Pruncea, Spedişul-Buzăuluĭ, Giurca, Căşioca şi Arsele. Stîncĭ, păşunĭ întinse şi pădurĭ.

i) Munţiĭ Păltinişuluĭ, coprinşĭ între Bîsca-Mare, Păltinişul şi Bîsca-Rozileĭ, cu piscurĭ maĭ însemnate: Podul-Grecilor (1200), Tega (1054), Monteorul, Păltinişul, Piatra-Corbuluĭ, Argăsăleşti, Ţenţea, Piatra-Arsă, Vîrful-Draculuĭ şi Nemertea. Stîncĭ, fîneaţă şi păşunĭ.

j) Munţiĭ Penteleuluĭ, coprinşĭ între frontieră, Bîsca-Mare şi Bîsca-Mică, cu însemnatele piscurĭ: Penteleul (1753), cu ramificaţiile sale, Balabanul (1600), Piciorul-Capriĭ (1543), Viforîta, Cernatul, Cursele, Zănoaga, Coräiul, Miclăuşul, Monteorul, Piscunaşul şi Bălescul. Aceştĭ munţĭ sunt ceĭ maĭ însemnaţĭ, nu numaĭ prin înălţimea şi frumuseţea lor, dar şi prin excelenţa păşunilor, al căror calitățĭ superioare nu le egalează nicĭ un alt munte din ţară.

k) Munţiĭ Sibiciuluĭ, coprinşĭ între rîul Buzăul, Bîsca-Rozileĭ şi Valea-Sibiciuluĭ, cu piscurĭ maĭ însemnate: Sboiul (1117), Vîrful-Oaeĭ (1092), Barbul, Stănila, Martiria, Colţiĭ, Crucea-Spătaruluĭ, Cîlnăianul, Vulturul, Ciniile, Fulgoiul, Leurdeanul, Vîrful-Pietreĭ (1320), Vîrful-Bîeĭ, Stermina şi Verzele. Maĭ toţĭ sunt stîncoşĭ saŭ nisipoşĭ, goĭ şi rar acoperiţĭ de păşune saŭ pădure. In aceştĭ munţĭ se găseşte chihlibar.

l) Munţiĭ Pănătăuluĭ, coprinşĭ între Valea-Sibiciuluĭ, Buzăul şi Sărăţelul-Bălăneştilor, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Jungul (1200), Pănătăul, Vătraiul, Samarul, Vîrful-Epeĭ, Gornetul, Şopîrla, Preseaca, Bîidea, Dintele, Vîrful-de-Nimezĭ, Scărişoara şi Sarea-luĭ-Buzăŭ. Maĭ toţĭ sunt acoperiţĭ de păşunĭ, fîneţe, pădurĭ şi semănăturĭ.

m) Muşele, coprinşĭ între Bîsca-Mică, Izvorul-Giurgiuluĭ, Vrancea şi Izvorul-Neharniţeĭ, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Giurgiul (1600), Muşa-Albă (Tăietura), Muşa-Mare, Muşa-Mică, Vetrilele, Neharna (1402), Neharniţa, Chilmiziul şi Piatra-Secuiuluĭ. Toţĭ sunt acoperiţĭ de păşunĭ întinse, de pădurĭ şi întru cît-va stîncoşĭ.

n) Munții Goideștilor, coprinși între Bîsca-Rozileĭ, rîul Slănic, Sărățelul-Bălăneștilor, Sărățelul-Bercii și Valea-Stupineĭ la S., cu vîrfurì maĭ însemnate: Războiul, cu frumoasele sale ramificațiĭ: Mortatul, Vișanul, Bizdadeaua, Tigva, Fulgerișul, Brînzea și Tainița; apoĭ Arsenia, Ivanețul (1176), Ivanețul-Mic, Fărîmicioasa, Scobita, Curmătura-Purceilor, etc., maĭ toțĭ stîncoșĭ, iar uniĭ acoperițĭ de pășunĭ și pădurĭ; la poalele lor se cultivă porumbul.

o) Munții Trestioareĭ, coprinșĭ între Sărățelul-Bălăneștilor, Sărățelul-Berciĭ, Slănicul la N. și rîul Buzăul la S. Această serie, plecînd de la Fundata, se bifurcă o parte spre S. și culminează în vîrfurile: Măgura, Boziorul, Dîlma, Stoicana, Zapodia, Piatra-Negoșineĭ, Botanul (783), Șoimul, etc., iar alta spre N. culminează în vîrfurile: Mociarul, Pițigoiul (817) și Cerchezul. Ceĭ de N. sunt formațĭ în mare parte din pămînturĭ albe și goĭ; ceĭ de S. însă sunt acoperițĭ de pășunĭ, pădurĭ și în cît-va de livezĭ și semănăturĭ de porumb. Această serie e foarte bogată în substanțe minerale și maĭ cu seamă în sare; în cîțĭ-va se găsesc mulțĭ psilodonțĭ.

p) Munțiĭ Cociĭ, coprinșĭ între rîul Slănic, Sărățelul-Berciĭ și rîul Buzăŭ, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Coca (671), Umbrărelul (815), Bocul, Imprumutul, Ocea, Grabicina, Corbul, Balaurul (490), Bostucana, Moara-de-Vînt, Siminocul și Săpoca. Cîțĭ-va sunt goĭ, dar cea mare parte sunt acoperițĭ de fîneață, pășunĭ, livezĭ, viĭ, pădurĭ și semănăturĭ. Sunt avuțĭ în substanțe minerale, iar cîțĭ-va aŭ salze.

r) Munțiĭ Lopătarilor, coprinșĭ între rîul Slănic, Izvorul-Secuiuluĭ, Șghiabul și Recea, cu vîrfurĭ însemnate: Măceșul (1355), Brazeul (1229), Cireșul (1166), Curcubeta (1092), Piatra-Secuiuluĭ, Paltinul, Nerezul, Furul-Mare, Furul-Mic, Martinul, Mălușelul, Muierea, Cheea, Runcul, Grunjul, etc., carĭ se disting nu numaĭ prin mărime, dar și prin sălbăticie; uniĭ sunt stîncoșĭ, iar alțiĭ acoperițĭ de pășunĭ și pădurĭ. In cît-va sunt avuțĭ și în substanțe minerale și maĭ cu seamă în sare și ape sulfuroase.

s) Munțiĭ Bisoceĭ, coprinșĭ între rîul Slănic, Rîmnicelul, Șghiabul și valea Pecenega. Maĭ însemnațĭ sunt: Bisoca (960), cu ramificațiile eĭ, apoĭ colinele: Veverițele, Cetățuia, Vornicul, Papa, Rîpa-Albă, Ghizdita, etc. Maĭ toțĭ aŭ pășunĭ și pădurĭ.

t) Munțiĭ Slăniculuĭ, coprinșĭ între Pecenega, hotarul Rîmniculuĭ, rîul Cîlnăul și rîul Slănic, cu vîrfurĭ maĭ însemnate: Locusta, Țuțuiul, Carpenul, Goicelul, Tătarul, Cărătnăul, Dimiana (484), Cîmpulungeanca (481), Dumbrava (384), Vîrful-Mare, Lazul, Blăjani și Clociți. Maĭ toțĭ sunt acoperițĭ de pădure, fînețe, izlaz, viĭ, livezĭ și semănăturĭ.

Partea de S. a județuluĭ deși prezintă un vast șes, este și ea accidentată de malurile rîuluĭ Buzăul, care se continuă, de partea stîngă, până în com. Găvănești și de malurile Călmățuiuluĭ, care, începînd de la com. Costești, se continuă pe dreapta până în jud. Ialomița. Afară de aceste malurĭ, șesul se maĭ întrerupe de nenumărate movile, din care unele împrăștiate fără ordine, la distanțe maĭ mult saŭ maĭ puțin depărtate, izolate, saŭ grupate maĭ multe la un loc. Altele însă pleacă ca raze, saŭ din muntele Istrița și, în linie dreaptă, ajung la Dunăre, pe care o trece la Hîrșova, și de aci la Marea-Neagră; saŭ din Săpoca, urmînd albia Buzăuluĭ, până la gura rîuluĭ Cîlnăul, unde se bifurcă, apucînd unele pe malurile Cîlnăuluĭ până la căt. Clociți, iar altele, continuînd pe Buzăŭ la vale și îndreptîndu-se spre orașul Brăila.

Poporul deosebește movilele după mărimea și situația lor, prin expresiunile: movilă, popină și bășică. Aceste movile se pot clasa ast-fel: *a)* tumule, *b)* itinerare, *c)* telegrafice saŭ puncte de observație, *d)* semne de bătăliĭ saŭ locurĭ memorabile, și *e)* hotare de moșiĭ. Un studiŭ special asupra lor nu s'a făcut, ca să se poată ști căreĭ clase aparține fie-care din ele. Singura movilă exploatată este Ciocîrlia de la Vadul-Pașiĭ, com. Scurtești. Aci d. Gr. Tocilescu, în 1881, Maiŭ, a găsit oseminte de om și de cal, precum și resturĭ de arme: o sabie, zăbale, scărĭ de șea, frîŭ, etc., depuse acum în Muzeul de Antichitățĭ. E de notat, că o mare parte din movile încep să dispară, fie distruse de căutătoriĭ de comorĭ, carĭ le sapă fără nicĭ un sistem și le împrăștie; fie de agricultorĭ, carĭ le ară și le aplanează.

Ridicăturile marĭ de pămînt, făcute pe șes saŭ pe dealurĭ, le numesc locuitoriĭ movile. Movilele marĭ, situate pe văĭ saŭ prin stufăriș, le numesc popine; iar pe cele micĭ, orĭ unde ar fi situate, le numesc bășicĭ.

Idrografia. — Județul Buzăŭ e străbătut de maĭ multe ape, care-l udă de la N.-V. spre S.-E., concentrîndu-se în 2 basinurĭ: al rîuluĭ Buzăŭ și al rîuluĭ Ialomița. Cele maĭ însemnate sunt: Buzăul, care udă prin mijloc și în lung tot plaiul Buzăŭ, Sudul plaiurilor Pîrscovul și Slănicul, N.-E. plășeĭ Sărata și

partea de N.-E. a plășeĭ Cîmpuluĭ. Afluențiĭ săĭ maĭ principalĭ sunt: Bîsca-Rozileĭ, Nehoiul, Valea-Sibiciuluĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Sărățelul-Bălăneștilor, Sărățelul-Berciĭ, Slănicul, Nișcovul și Cîlnăul, care fecundă văile pe unde trec, înlesnînd tot-d'o-dată foarte mult comunicația prin drumurile naturale ce oferă pe albiile lor. Ele, prin marile văĭ ce deschid în partea muntoasă, impun și împărțirea administrativă. Partea muntoasă este astfel divizată în treĭ plaiurĭ: Buzăul, Pîrscovul și Slănicul. Maĭ puțin însemnate prin mărime, dar foarte importante pentru agricultură, sunt: Călmățuiul, care udînd în lung plasa Cîmpul, trece prin județul Brăila și se varsă în Dunăre; Sărata, care udă o parte a plășeĭ Sărata, apoĭ, cînd prin plasa Cîmpul, cînd prin plasa Tohani, merge de se varsă în rîul Ialomița; Istăul, care udă partea de V. a plășeĭ Tohani, formează lacul Boldești și merge să se verse tot în rîul Ialomița. Pe lîngă acestea, județul are o mulțime de alte pîraie, izvoare, văĭ, lacurĭ și viroage, a căror descriere sunt la locurile respective.

Geologia. — Din punct de vedere al constituțiuneĭ geologice, județul Buzăŭ e unul din cele dintîiŭ ale țăreĭ. Se impune atențiuneĭ geologilor, oferindu-le cu prisosință date nouă și un material foarte abund și prețios pentru scrutările lor și înavuțirea științeĭ, ceea ce a făcut ca să fie cercetat aproape maĭ mult ca orĭ-care altul, atît de geologiĭ romînĭ, cît și de ceĭ străinĭ.

D. Gr. Ștefănescu a studiat muntele Penteleul («Revista științifică», anul VI).

Studiĭ s'aŭ maĭ făcut de d-niĭ Pilidi și Porumbaru.

D. Gr. C. Monteoru, prin diferițĭ inginerĭ străinĭ, a făcut multe sondagiĭ și studiĭ geologice la proprietățile d-sale; dar rezultatul n'a fost comunicat publicitățeĭ.

D. C. Botea, în vara anuluĭ 1884, a făcut o excursiune maĭ prin tot județul, și a publicat aprecierile sale în «Anuarul Biurouluĭ Geologic», Anul II, 1884, pe carĭ apoĭ le reproduce și d. N. Michăilescu, în a sa «Geografie a Romînieĭ».

D. Gr. Cobălcescu, în vara anuluĭ 1881, viind în Buzăŭ, a studiat bine vulcaniĭ de noroĭ de la Pîcle și locurile învecinate. («Studiĭ geologice și paleontologice», București 1883, p. 73—82), studiĭ, care se repetă maĭ în fie-care an de D-l Gr. Ștefănescu și eleviĭ săĭ de la facultatea de științe. Tot așa de bine d. Cobălcescu a studiat și terenurile din jurul Becenilor și o parte a albieĭ Slăniculuĭ (Ibidem, pag. 6 seqq.), de care studiŭ s'a servit în mare parte d. Botea în a sa relație despre Buzăŭ.

I. Grupa quaternară saŭ diluviană este foarte dezvoltată; ea formează toată partea de cîmp a jud., și se întinde până sub ultimile coline ale grupeĭ terțiare, formînd terase și chiar dealurĭ; înaintînd și în interiorul văilor. Așa, ea se întinde pe malul stîng al Buzăuluĭ, de la Săpoca până aproape de Fundeni, pe Valea-Cîlnăuluĭ, pe partea dreaptă a văeĭ Nișcovuluĭ, până la Grăjdana. Această grupă este formată din ambele sale membre: pietrișul și lössul, uneorĭ împreună, alte-orĭ izolate; așa în partea despre colinele terțiare, pietrișul există singur și este acoperit imediat de solul arabil. Lössul prezintă diferite caractere în acest județ; pe lîngă caracterul săŭ propriŭ de argil nisipos gălbuiŭ, cu concrețiunĭ margoase și găurile vermiforme, el devine foarte nisipos, cum se vede spre hotarul jud. Prahova, pe cînd, din contra, pe hotarul jud. Rîmnicul-Sărat și Brăila el devine maĭ argilos și negru, adevărat Cernoy Zemlo al Rusieĭ meridionale.

II. Grupa terțiară saŭ kenozoică este foarte dezvoltată și reprezentată prin cîte trele sistemele sale: pliocenic, miocenic și eocenic.

a) Sistemul pliocenic se compune din stratele cu unio, stratele cu congeriĭ și paludine, stratele cu cardium și cardite și gresiile cu bivalve.

1. Stratele cu unio se observă pe malul Slăniculuĭ, la Beceni, și sunt reprezentate prin argilurĭ și nisipurĭ roșiĭ și negre, roșiĭ feruginoase, care, la Mlaca pe Valea-Vaciĭ, iaŭ o mare importanță, întinzîndu-se de la Beceni, pe Valea-Cîlnăuluĭ, până în hotarul jud. Rîmnicul, iar în partea despre rîul Buzăŭ, spre Valea-Josenilor, la Joseni în sus, până aproape de Scorțoasa, și lipsind cu totul pe partea dreaptă a Buzăuluĭ.

2. Stratele cu congeriĭ și paludine ocupă o întindere foarte mare; ele se arată: pe Valea-Slăniculuĭ, la Gura-Dimieneĭ; lîngă Beceni, până la Petrăchești; pe Valea-Josenilor, la Policiori, până la valea Băligoasa; pe Valea-Buzăuluĭ, începînd de la Rătești în Valea-Pîrscovuluĭ și continuîndu-se pe partea stîngă a Buzăuluĭ, prin Rușiavățul și Tega, până în Valea-Sibiciuluĭ; iar pe partea dreaptă a rîuluĭ de la Palanca, în fața văeĭ Josenilor, prin Scărișoara, Bîsceni, până în Valea-Cupuluĭ; pe Bîsca-Mică, de la Bîsceni până aproape de Colnice; formează între-

gul basin al Nişcovuluĭ, de la Grăjdana, pe rîŭ în sus, până la Tisăŭ, coprinzînd basinul de la Sărata şi maĭ toate podgoriile jud. până la Ceptura.

Aceste strate sunt representate prin argilurĭ cenuşiĭ, verzĭ, unele plastice, altele nisipoase şi foarte avute în paludine şi congeriĭ şi cîte-va alte bivalve; prin nisipurĭ galbene şi cenuşiĭ, asemenea fosilifere; prin cîte-va gresiĭ albe şi gălbuĭ congeriane, aşezate aci pe strate gipso-margoase, ca la Tega şi Sărata, aci pe strate cu Cardium, ca la Coca şi Petrăcheşti, aci pe strate sulfuroase, ca la Valea-Sibiciuluĭ şi Valea-Lupuluĭ, pe Buzăŭ şi la Bîsceni-d.-j., pe Bîsca-Mică. Sunt acoperite de strate cu unio la Mlaca, pe Slănic, şi în Podgoriĭ. Ele coprind toate exploatațiunile şi culcuşurile de păcură din acest judeţ.

3. Stratele cu nisipurĭ cu Cardium şi Cardite apar la Petrăcheşti pe Slănic şi formează basinul lignituluĭ de la Coca pe această vale, unde iaŭ o dezvoltare foarte mare: pe Slănic în sus, până aproape de Vintilă-Vodă; pe Valea-Josenilor până la Policiori; pe Buzăŭ, de la Palanca până aproape de Cislăul, ţiindu-se continuŭ sub stratele cu paludine, sub care se afundă la Ceptura şi Rotari şi complet pe Valea-Bîsceĭ.

Argilurile din aceste strate sunt toate cenuşiĭ, nisipoase, pe cînd nisipurile sunt unele albe, altele roşietice.

4. Stratele de gresiĭ şi calcare cu bivalve se arată pe Valea-Slăniculuĭ, la Vintilă-Vodă, formînd capătul văeĭ Pecenega şi masivul dintre Săruri, cum şi cel zis Bisoca, pe hotarul jud. Rîmnicul-Sărat şi pe Slănic în sus, se continuă de la Vintilă-Vodă până la Mînzăleşti, unde staŭ pe gresiile cu Cerițĭ; iar pe Valea-Buzăuluĭ se arată la Nifon şi Ciuta, unde se afundă spre Nişcov, pentru a se arăta din noŭ la Sărata şi de aci la Pietroasa şi Istrița; formează partea superioară a masivuluĭ cu Cerițĭ, de la Cislăul şi lipsesc din toate cele-l'alte părțĭ ale judeţuluĭ.

b) Sistemul miocenic se compune din stratele gipso-margoase şi salifere, din stratele sulfuroase şi din stratele cu Cerițĭ.

Stratele gipso-margoase salifere constituesc nişte basinurĭ de întinderĭ micĭ, izolate la Ruşiavățul şi Tega, la Sărata şi Săruri, la hotarul jud. Rîmnicul-Sărat, fiind baza stratelor cu congeriĭ şi paludine; la Mînzăleşti sunt acoperite de calcarul cu bivalve, pe cînd la Valea-Sibiciuluĭ, spre Tega, staŭ pe stratele sulfuroase. Acest nivel gipso-margos se arată prin sarea gemă şi prin argilurile salifere la Sărata şi Mocearul, prin gips la Tega şi Mînzăleşti.

Sarea gemă, ce se arată prin rîul Buzăŭ, face parte tot din acest nivel, însă aci acoperită de nisipurĭ şi gresiĭ cu paludine şi congeriĭ, d'asupra cărora ca şi la Blestemate, depozitul de sare a fost ridicat de o erupțiune posterioară formațiuneĭ sale şi ale căreĭ urme sunt indicate de cîte-va roce eruptive din prejurul Săreĭ-luĭ-Buzăŭ.

Stratele sulfuroase se arată la Tega sub stratele gipso-margoase, spre Valea-Sibiciuluĭ; se văd pe partea stîngă a Buzăuluĭ, se continuă spre Colţi şi de aci în Valea-Pîrscovuluĭ până la Valea-Fîntîneĭ şi în Valea-Slăniculuĭ, de la Lopătari, prin Focul-Nestins, până aproape de Găvanul. Pe partea dreaptă a Buzăuluĭ aceste strate se arată la Valea-Lupuluĭ în faţa Sibiciuluĭ, de unde se continuă până la Cătina, pe Bîsca-Mică (Bîsca-Chiojduluĭ), unde merg pe hotarul jud. Prahova şi Buzăŭ, prin Ceptura şi Piatra-Corbuluĭ, până la Plăişorul, pe hotarul ţăreĭ, legîndu-se aci cu aceeaşĭ formațiune ce vine, pe Buzăŭ, în sus de Pătârlage, până la Nehoiul şi pe Valea-Nehoiaşuluĭ.

Aceste straturĭ sunt formate de argilurĭ cenuşiĭ, nisipoase, cu chihlibar, de nisipurĭ albe şi galbene, de gresiĭ nisipoase şi de schişturĭ, toate încărcate de sulf şi de strate importante şi multiple, de un silex negru roşietic foarte abundent şi foarte caracteristic al acesteĭ formațiunĭ şi care nu se întîlneşte în Romînia în aşa cantitate în nicĭ unul din judeţele de la V. de jud. Buzăŭ.

Stratele cu cerițĭ se prezintă în masive de gresiĭ izolate şi de puțină importanță. La Cislăul, pe Buzăŭ, ele se arată într'o gresie cenuşie în bande puternice şi într'un argil cenuşiŭ schistos, acoperit de gresie calcară cu bivalve şi aceasta de o gresie albă-nisipoasă cu congeriĭ. La Mînzăleşti, pe Slănic, avem asemenea un mic masiv de gresie şi argilurĭ schistoase cu cerițĭ, acoperit aci de gresie calcară cu bivalve, aci de stratele gipso-margoase, aci de cele sulfuroase de la Lopătari.

c) Sistemul eocenic este reprezentat prin cîte-va conglomerate şi prin gresiĭ grăunţoase, care formează baza acestuĭ sistem în judeţele Prahova şi Dîmbovița.

Conglomeratele sunt de o mică importanță; ele nu se arată de cît pe unele înălțimĭ şi

adecă la Tătarul-Mic şi pe hotar, la Siriul; în legătură cu conglomeratele după Tătarul-Mare şi Tigaia din Prahova, la Penteleul şi Curse, pe Bîsca, la Găvanul, pe Slănic, la Ivăneşti şi Goideşti, în Pîrscov.

Gresiile grăunţoase de la bază prezintă o maĭ mare întindere, formînd întreaga înălţime a Siriuluĭ, a Penteleuluĭ, a Găvanuluĭ, a Goideştilor şi fiind acoperite icĭ şi colea de micĭ strate, de micĭ blocurĭ izolate de conglomerate eocenice, de ordinar fără bolovanĭ voluminoşĭ.

III. Grupa secundară saŭ mezozoică este reprezentată prin sistemul cretacic. E compusă din toate stratele inferioare celor precedente, carĭ constituesc restul jud. Buzăŭ până la frontieră şi compuse de argilurĭ schistoase, schisturĭ, gresiĭ şi cîte-va calcare.

Aceste strate formează baza tuturor masivelor înalte ale judeţuluĭ şi se arată pe Buzăŭ la Nehoiaşul, formînd baza Siriuluĭ şi de aci, pe vale maĭ sus, până la hotarul austriac şi d'alungul acestuĭ hotar, trec pe partea stîngă a rîuluĭ în Bîsca; formează baza Curselor şi a Penteleuluĭ, trec apoĭ pe la Gura-Teghiĭ, la Ivăneşti şi Goideşti, pe Pîrscov şi de aci pe Slănic, pentru a forma baza pe care staŭ conglomeratele şi gresiile de la Găvanul.

Ca roce eruptive se găsesc cîte-va blocurĭ de serpentină şi quarţite la localitatea numită Sarea-luĭ-Buzăŭ.

Tot aci putem cita şi emanaţiunile de hidrogen protocarbonat de la Lopătari, precum şi salzele de la Policiori şi de la Beciu.

Clima. Clima judeţuluĭ e în genere sănătoasă, dar puţin cam aspră, din cauza vînturilor. Presiunea atmosferică dă o medie anuală de 75.61. Temperatura cade în timpul ierneĭ până la — 28° Celsius, dar foarte rar (1888, Decembrie) şi se ridică până la + 36°. Cantitatea de ploaie ce cade în timpul unuĭ an prezintă o medie de 62 cm. şi 3 mm.; sunt însă verĭ, cînd apa căzută nu trece de 30 cm. Grosimea stratuluĭ de zăpadă prezintă o medie de 53 cm.; sunt însă iernĭ şi localităţĭ, unde cade până la 1.85 m.; sunt însă iernĭ, cînd nu trece peste 0.23 cm. şi alte orĭ nu ninge maĭ de loc. Vînturile dominante sunt: Crivăţul, care suflă de la N.-E., dînd o medie anuală de 147 zile; Austrul, de la V., cu o medie anuală de 124 zile; Munteanul, de la N. cu o medie anuală de 27 zile; Băltăreţul, de la S., cu o medie de 17 zile. Cele-l-alte sunt zile liniştite saŭ puţin agitate de Zefir. Tranziţiunea de la cald la frig şi vice-versa se face foarte brusc. Dacă vînturile aŭ bunul că purifică atmosfera, aŭ însă răul că împiedică ploile, din care cauză judeţul adesea e supus seceteĭ. Anotimpiĭ nu aŭ o epocă fixă. Primăvară aproape nu există; toamnele sunt lungĭ, calde şi plăcute.

Producţiunĭ naturale. Judeţul Buzăŭ, prin poziţiunea sa muntoasă, este unul din cele maĭ bogate în producţiunĭ naturale.

a) Minerale are: fier, pirită, în muntele Bisoca, la Coca, Bîşteni-d.-s. (com. Calvini), sferoxiderit la Beceni, fier-sulfurat la Jugureni şi alte localităţĭ. Plumb şi aramă se susţine că se găseşte în muntele Bisoca. Aur în prundul rîuluĭ Buzăŭ, pe Bîsca-Chiojduluĭ şi în muntele Bisoca, la Gropile-de-Aur, unde Ruşiĭ în 1828 şi maĭ în urmă, aŭ exploatat sistematic, dar după retragerea lor din ţară aŭ distrus totul. Gipsul în com. Finţeşti, în muntele Piatra-Corbuluĭ (com. Cătina), la Grunjul, Malul-Alb, Cetăţuia, etc. Ozocherita, în regiunea munteluĭ Coca şi a ramificaţiilor sale. Ocru galben-auriŭ, la Nehoiul, Coca-Seacă, Lopătari, etc.; roşu, la Buşte (Mînzăleşti); vînăt, la Grunj, Vintilă-Vodă, etc.; alb, la Nehoiul, Maxenul, etc. Piatră de construcţiĭ, la Ciuta, care prin fragilitatea eĭ, permite a lua orĭ-ce formă; apoĭ cea din muntele Istriţa, (comunele Pietroasa şi Breaza), cea de la Brînzeasca Muscelul-Dăreĭ, Pănătăul, etc. Piatră de var în comunele Ruşiavăţul, Calvini, Verneşti şi în multe alte localităţĭ.

Chihlibarul se găseşte numaĭ în acest judeţ, de şi nu în cantităţile de maĭ înainte, totuşĭ poate îndestula mica întrebuinţare ce industria face în ţara noastră cu dînsul. Chihlibarul a fost descoperit în anul 1836, cînd se întrebuinţa pisat, pentru a afuma prin case. Pe la anul 1840 a început a se face dintr'însul mătăniĭ, apoĭ ţigarete şi alte obiecte de bijuterie. Galeriele săpate la Colţi, pe filoanele chihlibaruluĭ, s'aŭ dărîmat. Acum nu se pune în comerţ de cît ce se găseşte pe văĭ, după ce apele vin marĭ. Locurile unde se găseşte sunt: Valea-Colţilor şi afluenţiĭ eĭ, Valea-Bouluĭ şi Valea-Aluniştuluĭ, în care predomină varietatea galbenă, iar cea neagră saŭ verzue e maĭ rară. La Veneţiş şi Roşcoi predomină varietăţile negru şi albastru-verzuiŭ. Afară de aceste localităţĭ, chihlibarul s'a maĭ găsit în: Izvorul-Corbuluĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Sărăţelul-Bălăneştilor, etc., dar nu s'a putut constata locul de unde a fost rupt.

Sare se găseşte în maĭ multe

localitățĭ ; nu se exploatează însă. Vom cita, la dreapta rîuluĭ Buzăŭ : Năeni, Monteorul, Pătărlagele și Bîsca - Chiojduluĭ, iar la stînga: Sarea-luĭ-Buzăŭ, Pîrscovul, Pinul, Fundata, Negoșina, Lopătari, etc. Cărbuniĭ de pămînt, lignita, s'aŭ constatat la: Vispești, Palanga, Joseni, Valea-Dragomiruluĭ,Coca-Seacă, Coca-Mercească, Vintilă-Vodă, Valea-Tainițeĭ, etc.

Păcura, de și s'a constatat la: Bisoca, Brădetul, Păcura, Chiojdul, Cislăul, etc., s'a exploatat însă numaĭ la Beciul, la Berca, unde exploatarea se face pe o scară mică; la Cuculești, și maĭ cu seamă în com. Monteorul, unde se exploatează sistematic.

Pe lîngă acestea și alte substanțe, județul e avut și în ape minerale, din carĭ vom cita pe cele de la: Boboci, Nifonul, Lopătari, Murătoarea, Prorocul, Cîrnul, Nehoiul, Jariștea, Mirăul, Pleșa, Burdușoaia, Puturosul, Gornetul, Fața-Inaltă, Fundul, etc., a căror descriere se va vedea la locurile respective.

b) Plantele sunt de asemenea bogat reprezentate, avînd speciĭ maĭ din fie-care familie. Vom cita dintre lemnele de foc și construcțiunĭ: bradul, moliftul, pinul, tisa, enuperile, fagul, frasinul, paltinul, cornul, cerul, carpenul, sîngerul, mojdreanul, gorunul, jugastrul, mesteacănul, plopul, aninul, alunul, salcia, teiul, ulmul, cătina, etc., apoĭ: dudul, castanul, salcîmul, măceșul, păducelul, scorușul, arțarul, etc.; din pomĭ: cireșul, vișinul, mărul, părul, prunul, caisul, zarzărul, piersicul, gutuiul, moșmolul și nucul; se maĭ află în marĭ cantitățĭ : coacăzul, agrișul, zmeura, afenul, etc. Din cereale sunt: grîul, secara, orzul, meiul, ovăzul, alacul, porumbul; apoĭ : rapița, fasolea, mazărea, bobul, lintea, etc. Din plante textile: cînepa, inul, etc. Fînețele aŭ : trifoiul, ofiga și ghizdeiul, amestecate cu o mulțime infinită de florĭ, care le daŭ un parfum delicios. Iarba, ce crește pe muntele Penteleul; întrunește calitățĭ atît de superioare, în cît laptele oilor, ce se nutrește aci, dă brînza și cașcavalul cel maĭ reputat din țară. Pe alocurea aŭ început să se cultive și livezĭ artificiale. Un fel de pășunĭ artificiale se prepară de către ciobanĭ ast-fel: după ce se coboară din munte, daŭ foc păișuluĭ și maĭ cu seamă strigoeĭ, care, prin lîna oilor, s'a prăsit chiar în vîrful munților; iarba crescută în urmă, o numesc iarbă de frîntură saŭ de pîrlitură, pe care oile o pasc cu deosebită plăcere.

c) Din regnul animal are: lupĭ, urșĭ, vulpĭ, jderĭ, rîșĭ (linx), viezurĭ, iepurĭ, veverițe, nevăstuicĭ, dihorĭ, aricĭ, mistrețĭ, căprioare, și rar cerbĭ (prin munțiĭ Siriuluĭ), etc. Dintre păsărĭ, afară de cele domestice, are: vulturĭ, șoimĭ, ulĭ, bufnițe, porumbeĭ, găinĭ, rațe și gîște sălbatice, prepelițe, potîrnichĭ, cocoșarĭ, lișițe, ciovlicĭ, cîrsteĭ, sitarĭ, becațe, becaține, cocostîrcĭ, berze, pelicanĭ, dropiĭ, cocorĭ, etc. Sunt: șerpĭ, cea maĭ mare parte neveninoșĭ, broaște țestoase, broaște comune, brotăceĭ, guștetĭ, șopîrle, etc. Dintre peștĭ, apele Buzăuluĭ aŭ puține varietățĭ și în micĭ cantitățĭ. Așa sunt: păstravĭ, în apele: Arțagul, Cășoaca, Bonțul, Bîsca-Rozileĭ și maĭ cu seamă pe Bîsca-Mare, Valea-Neagră, etc.; apoĭ: mreană, molan, sorească, țipar, porcoiŭ, crap, caracudă, roșioară, albișoară, săbioară, podeț, zvîrlugă, clean, lateț, somn, lin, știucă și ciortan. Prin eleștaie se maĭ găsesc și alte varietățĭ, iar dintre crustacee, numaĭ racĭ. Lipitorĭ se găsesc în mare număr în lacul Fețele, din muntele Siriul, precum și în alte ape. Insectele, favorizate de climă și de varietatea ierburilor și a florilor, sunt în speciĭ considerabile și în număr infinit.

Agricultura. Județul Buzăŭ, ca și țara din care face parte, e unul din cele maĭ agricole. Din cele 494313 hect., suprafața teritoruluĭ săŭ, 204040 hect. sunt acoperite cu sămănăturĭ; 116906 cu păd.; 35389 cu fîneață; 75604 cu izlaz; 4874 cu livezĭ; 10671 cu viĭ; 45819 este sterp, ocupat saŭ de vatra satelor, saŭ de ape, saŭ de drumurĭ, saŭ de sărăturĭ, saŭ, în fine, de terenurĭ neproducătoare, precum: prundurĭ, stîncĭ, pămînturĭ albe, etc. Cele 204040 hect. arabile, după diferite faze prin care a trecut proprietatea, și maĭ cu seamă în urma desvoltăreĭ din ce în ce maĭ marĭ ce s'a dat agriculturеĭ, sunt distribuite ast-fel (1897—98):

Grîul se cultivă pe o suprafață de 55960 hect.; porumbul pe 71494; orzul pe 22198; secara pe 13466; meiul și alacul pe 1470; ovăzul pe 3143 și rapița pe 217; grădinĭ și zarzavat sunt pe 1700 hect.; plante de mică cultură pe 3020 hect.

E de notat că rapița nu se cultivă în toțĭ aniĭ și nu în egală întindere. Cultura eĭ variază între 100 și 2000 hect., iar cultura meiuluĭ descrește din ce în ce.

Tot aci trebue adăugate și 2700 hect., pe care se cultivă plante din mica cultură: cînepă, in, fasole, cartofĭ, etc. apoĭ pepenĭ și dovlecĭ.

Pentru a efectua aceste muncĭ agricole, pe lîngă brațe și vite, jud. are: 5736 plugurĭ de lemn, 6130 plugurĭ de fier; 129 ma-

șinĭ de treierat; 53 de secerat și 218 de bătut porumbul, afară de alte mașinĭ accesoriĭ pentru vînturare, ciuruire, etc.

Producția medie a acesteĭ culturĭ, calculată în chile este:

Grîŭ 128000; porumb 185000; orz 120000; secară 25000; meiŭ și alac 15000; ovăz 15000; și rapiță 1500, ceea-ce dă un total de 489500 chile.

Prețul mediŭ al producțiuneĭ, avîndu-se în vedere localitatea este: grîul = 90.00 leĭ chila; porumbul=55.00; orzul=70.00; secara = 54.00; meiul=36.00; ovăzul = 38.00; rapița 100.00; iar valoarea întregeĭ cantitățĭ a producțiuneĭ este:

Grîul	11520000 leĭ.
Porumbul . .	10175000 »
Orzul . . .	6000000 »
Secara . . .	1350000 »
Meiul și alacul.	540000 »
Ovăzul . . .	570000 »
Rapița . . .	150000 »
Total	30305000 »
Grădinile de zarzavat . .	984000 »
Plante de mica cultură . .	540000 »
Total general	31829000 »

Viile. — Podgoria Buzăuluĭ e o maĭ departe continuare a Dealuluĭ-Mare din jud. Prahova, care începe în jud. Buzăŭ, la N. de Mizil (Valea-Scheilor) și continuă d'alungul dealurilor până la vărsătura Nișcovuluĭ în Buzăŭ, avînd dealurĭ maĭ reputate: Tohani, Sărata, Dealul-Mereĭ, Valea-Teancuiuĭ și maĭ cu seamă Săseni, carĭ produc vin negru de o calitate superioară. Dealurĭ maĭ puțin însemnate sunt, pe Valea-Cîlnăuluĭ: Ghizdita și Blăjani; pe Valea-Slăniculuĭ: Cernătești, Aldeni și Băești și pe Valea-Buzăuluĭ: Cîndești, Pîrscovul, Cislăul, Pătârlagele și Sibiciul-d.-s. In urma împroprietăririĭ din 1864, locuitoriĭ aŭ transformat în viĭ maĭ toate rîpele sterpe, dar priincioase acesteĭ culturĭ, ceea ce a făcut ca viile să se întinză chiar până în poalele munților, de și produsul lor e inferior. Speciile de strugurĭ, carĭ se cultivă sunt:

a) Strugurĭ albĭ saŭ bălan, cu varietățile: gordin, bășicată, timpurie, om-răŭ, cruciuliță, tigvoasă, coarnă-albă, țîța-vaciĭ, tămîioasă, focșăneancă, pîrciŭ, puricoasă, mischet (rar) și roșioară.

b) Strugurĭ negri, cu varietățile: negru-vîrtos, negru-moale, vulpe, seină, bășicată-neagră, țigancă, scuturătoare, coarnă-neagră, focșăneancă-neagră și țîța-vaciĭ neagră.

Viile în acest județ se cultivă din timpurĭ depărtate și reputațiunea lor e stabilită din vechime, ceea ce a făcut pe Domnul Țăreĭ, Constantin Brîncoveanu, să-șĭ aibă via sa domnească în Dealul-Dumbrăveĭ, zis și Corbeanca. Totușĭ vinul alb e inferior de cît cel din Dealul-Mare, pe cînd cel negru rivalizează cu cele d'întîiŭ din țară. Viĭ maĭ renumite sunt: Dumbrava, Vîrful-UțiĬ (Tohani), Eleșteul (Sărata), Olănita, Șăinoaia și maĭ tot Dealul-Săsenilor, din com. Nișcovul.

Viile ocupă o suprafață de 10671 hect., din care 2500 sunt aproape părăsite. Filoxera s'a întins și în acest județ, atacînd până acum maĭ 2 din 3 părțĭ ale podgorieĭ sale. Producția medie anuală e de 2400000 decal., ceea ce reprezintă, în preț mijlociŭ, o valoare de leĭ 5000000.

Livezile de prunĭ ocupă o suprafață de 4874 hect., carĭ produc în aniĭ fertilĭ până la 1 milion decal., iar în ceĭ răĭ abia 25000. Media se poate stabili la 300000 decal., ceea-ce reprezintă o valoare de 2000000 leĭ anual.

Toată această producțiune agricolă se face pe un număr de 492 moșiĭ maĭ însemnate, din care statul maĭ are astă-zĭ 88, restul fiind vîndute în total saŭ în loturĭ, Eforia Spitalelor din București 7, Spitalul Gîrlași 2, școala Crăciunescu 2, școala Slobozia-Galbenul una, iar restul e parte al marilor proprietarĭ, parte al moșnenilor. Nu se cuprind aci și sforile de moșiĭ posedate de miciĭ proprietarĭ.

Din pămîntul dat locuitorilor în 1864, se maĭ posedă astă-zĭ în întreg 8844 locurĭ; 6346 aŭ trecut la moștenitorĭ, 284 sunt părăsite, 455 ocupate de alțĭ locuitorĭ.

Numărul locuitorilor însurațĭ, carĭ trăesc din munca pămîntuluĭ și carĭ n'aŭ nicĭ locurĭ de hrană, nicĭ drept la succesiune este de 12984; la acestea s'ar maĭ putea adăuga și o parte din succesoriĭ împroprietăriților din 1864, cărora s'a transmis posesiunea primă, divizată în 3, 4, 5 și chiar maĭ multe părțĭ, ceea ce le este cu totul insuficient pentru a putea trăi.

Proprietățile moșneneștĭ divizate la 242 cete, ale căror nume se va vedea la descrierea comunelor, aŭ devenit asemenĭ foarte insuficiente, fie prin înmulțirea descendenților, fie că marĭ părțĭ din aceste proprietățĭ s'aŭ cotropit, saŭ aŭ fost vîndute moșnenilor maĭ avuțĭ.

Pădurile aflate astă-zĭ în jud. Buzăŭ sunt resturĭ dintr'un imens masiv, ce-l acoperea o dată maĭ toată întinderea, crescute natural, fără însămînțare saŭ plantațiune.

Pădurile din acest județ se pot diviza în treĭ: crivine, pădurĭ de cîmp și pădurĭ de munte. Crivinele se află maĭ cu sea-

mă pe malurile rîuluĭ Buzăul, precum și pe alte rîurĭ, formate în mare parte din lemne albe: sălciĭ, aninĭ, plopĭ, teĭ, cătină, etc. Pădurile de cîmp conțin arborĭ foioșĭ: tufă rîioasă, tufan, gîrniță, stejărică, gorun, cer, carpen, jugastru, paltin, ulm, frasin, teiŭ, corn, sorb, alun, anin, salcie, plop, etc. Pădurile de munte maĭ aŭ, pe lîngă arboriĭ aflațĭ în cele de cîmp, esențele rășinoase: bradul, molifțul, pinul, tisa, ienuperile, etc., precum și fag, mesteacăn, mojdrean, etc.

Suprafața ocupată de pădurĭ este de 117906 hect., formînd 318 pădurĭ independente. Din acest număr, 72 sunt ale statuluĭ cu o întindere de 36000 hect.; iar restul particulare saŭ moșneneștĭ.

In vedere cu această întindere, jud. Buzăŭ, care formează a patra sub-inspecție silvică, e despărțit în 3 ocoale:

Ocolul I, cu reședința în Buzăŭ, compus din pădurile: Măguleasa, Cătina, sforile Năeni, tufele Brădeanu, jumătate din muntele Cireșul, Bădeni saŭ Pietroasa, Gîrboviĭ, Găvănești saŭ Cotul-Cioareĭ, Ștuculeasa saŭ Maxenul, Furul-Mic și Mușa, Dîmbroca, Capota, Boaca, Tufele-Cătuneĭ, Pietroasa, Bădeni, Șăineasca, Căprești, Istrița, Vintilă-Vodă, Sărulești și Cărătnăul, Sărata-Banul, Crivina, Odaia-Banul, Frasinul, Lipia și Verguleasa.

Ocolul II, cu reședința tot în Buzăŭ, se compune din: Mierea saŭ Adîncata, Produleasa, sforile Năeni, Ciolanul, Bradul cu sforile, Sf. Gheorghe-Noŭ, Bărbuncești, Izvoranul, Miluiți I, Miluiți II, Barbul, Sărata-Banul, Lăstarul, Măgura, Unguriul, Răteștі, Pîrscovul și Lunca-Frumoasă, Pîclele, Arhimandrita, Schitul, Cîrnul și Runceni.

Ocolul III, cu reședința în Pătârlage se compune din pădurile: Sf.-Gheorghe-Noŭ, Găvanele, Stînca-Leuluĭ, munțiĭ Piciorul-Capriĭ, Ulmetul, Pinul, Glodul, Negoșina, Cozieni și Bălănești, Țigănești-Ursoaia, Benga, Mărunțișul, Buda, Cislăul cu trupurile: Bărăști, Predești, Cislăul și Scărișoara, Valea-Largă, Trestioara, Mlăjetul și Alunișul.

Dacă căile de comunicație ar permite o exploatare maĭ facilă a pădurilor și dacă proprietariĭ le ar îngriji maĭ bine, valoarea ce ar reprezenta exploatarea lor ar fi de 73025000 leĭ, calculîndu-se în termen de mijloc 650 leĭ pe hect.

Fînețele ocupă 35389 hect., cea maĭ mare parte în plaiul Pîrscov. Dintre fînețele maĭ renumite prin calitatea erbeĭ, vom cita: Rozila, Mușa, Terca, Grămăticul, etc. Cele de cîmp sunt inferioare, conțiind ofigă și sovîr în mare cantitate. Prețul mediŭ al unuĭ hect. de fîneață este de 50 leĭ, ceea ce dă în total 1769450 leĭ.

Izlazele ocupă actualmente numaĭ 75604 hect., căcĭ suprafața lor descrește din an în an, întinzîndu-se agricultura și împuținîndu-se vitele. O cauză a împuținăreĭ izlazelor este fertilitatea soluluĭ, care a dat un mare zbor agricultureĭ, ceea ce a scumpit foarte mult pămîntul. Așa, pe cînd în cea maĭ mare parte a țăreĭ, prețul unuĭ hect. vîndut nu trece peste 400 leĭ, în Buzăŭ, e maĭ mult timp de cînd prețul hectaruluĭ variază între 700—800 leĭ, ceea ce nu se vede de cît în jud. Roman.

Izlazele cele maĭ întinse aŭ rămas acum numaĭ prin munțĭ și servă atît pentru pășunatul oilor cît și al vitelor marĭ. Cele maĭ importante sunt: Siriul, unde pot paște anual 6000 oĭ; Bocîrna, 2600; Curul-Munteluĭ, 2600; Tătăruțul, 1200; Țega, 2600 oĭ și 120 vacĭ; Cursele, 400 oĭ și 120 vacĭ; Zănoaga, 2800 oĭ; Corînul, 1800 oĭ; Miclăușul, 1800 oĭ; Cernatul, 3600 oĭ; Podul-Caluluĭ, 4600 oĭ și 50 vacĭ; Viforîta, 2200 oĭ; Piciorul-Capreĭ, 600 oĭ, 300 vite cornute și 40 caĭ; Războiul, 160 vite cornute; Ivănețul, 80 vite cornute; Tehăräul, 2000 oĭ; Poiana-din-Cale, 2800 oĭ; Spedișul-Buzăuluĭ, 800 oĭ; Spedișul-Nehoiuluĭ, 700 oĭ; Arsele, 80 vite cornute; Giurgiul, 2600 oĭ; Mușele-cu-Neharna, 3800 oĭ; Furul-Mare, 2600 oĭ; Furul-Mic, 1800 oĭ; Cășoaca, 1000 oĭ și 200 vite cornute; Bonțul, 300 oĭ și 70 vite cornute. In partea de cîmp, izlaze maĭ însemnate sunt în comunele: Padina, Luciul, Scurtești și Mihăilești.

Cele maĭ multe oĭ (20000—25000), ce pasc munțiĭ Buzăuluĭ, vin din Ialomița și din Transilvania; restul este din localitate.

Iarba Penteleuluĭ, care întrunea calitățĭ incomparabile și avea reputațiune de cea d'întîiŭ pășune a țăreĭ, începe a pierde din calitățile eĭ în raport direct cu împuținarea braduluĭ, întinderea ienuperuluĭ și a faguluĭ și maĭ cu seamă a planteĭ strigoaia, care se înmulțește din ce în ce maĭ mult.

Numărul vitelor aflate în județ, după ultimele date (1898), este următorul: boĭ 42622, vacĭ 17073, taurĭ 1100, vițeĭ 7941, bivolĭ 116, bivolițe 248, malacĭ 88, armăsarĭ 802, caĭ 10714, epe 9506, mînjĭ 1538, asinĭ 106, catîrĭ 5, berbecĭ 16072, oĭ 165729, mieĭ 89449, țapĭ 928, capre 10948, vierĭ 2045, scroafe 8979, mascurĭ 12112 și purceĭ 10937.

Rasele aflate în județ, sunt: Caiĭ orientalĭ, micĭ, vioĭ, fără

forţă mare, şi carĭ pot suferi un traiŭ cît de cumpătat. Ceĭ de cîmp sunt ceva maĭ marĭ. Renumita rasă, caiĭ de Bisoca, carĭ în vechime eraŭ căutaţĭ până în ţările cele maĭ depărtate, aproape aŭ dispărut; totuşĭ caiĭ de Bisoca se disting şi azĭ prin iuţeala şi tăria copitelor şi sunt căutaţĭ pentru poştalioane.

Vitele cornute sunt propriĭ ale ţăreĭ, despărţite în rasă de munte şi rasă de cîmp. Pentru munca cîmpuluĭ, mariĭ proprietarĭ se servă maĭ mult cu boĭ din Moldova. Boĭ ungureştĭ aproape nu se văd. Incercărĭ de a încrucişa vitele locale cu cele de Elveţia s'aŭ făcut multe, dar n'aŭ reuşit. Singur d. Casotti, după un îndelungat timp şi cu marĭ cheltuelĭ, făcînd încrucişerĭ cu maĭ toate rasele renumite din străinătate, a reuşit să aibă acum o rasă, care se distinge prin frumuseţe, vigoare şi vioiciune.

Rasa ovină e reprezentată maĭ în tot judeţul prin oaea ţigae, apoĭ bîrsană şi stogoasă. Ţigaea neagră abia acum a început a se introduce. In oile mănăstirilor se găsesc şi cu alte colorĭ, maĭ cu seamă roşiĭ, a căror lînă servă pentru mohair. Caprele sunt de o bună rasă, curat romînească.

Porciĭ sunt ceĭ comunĭ întregeĭ ţărĭ; rar se găsesc încrucişerĭ cu porcĭ sîrbeştĭ, ungureştĭ, etc., prin comunele Blăjani, Zilişteanca, Fundeni, etc. Tot d. Casotti a reuşit a avea o nouă rasă din diferite încrucişerĭ, care să întrunească: mărime, carne gustoasă şi grăsime suficientă.

Este de notat că cîmpul în genere e maĭ avut în vite de cît muntele.

Mierea şi ceara aproape aŭ pĭerit din cultură şi micul număr de 6665 stupĭ ne arată puţina atenţiune ce daŭ agricultoriĭ localnicĭ apicultureĭ. Un stup produce, în termen de mijloc, 10 leĭ; decĭ produsul total al lor e de leĭ 66650.

Cultura viermilor de mătasă pe la anul 1860 era în floare, puind jud. Buzăŭ aproape în capul acesteĭ producţiunĭ. Cantitatea însemnată de gogoşĭ ce producea şi mulţimea duzilor ce se plantaseră maĭ în toate părţile, atrăgeaŭ sume însemnate, variind între 300000—400000 leĭ anual. Astăzĭ abia maĭ produce 350—400 kg. gogoşĭ, ceea ce nu poate satisface nicĭ trebuinţele ţăranilor din localitate.

Industria. De şi activitatea locuitorilor e absorbită de agricultură, totuşĭ lipsa de pămînt cultivabil în unele părţĭ de munte, înlesnirea şi eftinătatea cu care se procură materiile prime, beneficiul ce ele asigură, apoĭ necesităţile domestice, etc., aŭ făcut ca şi industria să nu fie uitată, ba din contra să atragă din ce în ce maĭ mult atenţiunea locuitorilor.

Lumînăriile şi săpunăriile, o dată în floare, sunt astă-zĭ desfiinţate. Micile trebuinţe se satisfac prin import. Lumînările de ceară se fabrică însă în localitate.

Zalhanale eraŭ două: cea la la Săpoca şi cea din comuna Simileasca, unde să tăia anual 2200 vite cornute şi 5000 oĭ şi capre. Cea de la Săpoca a încetat de pe la 1870, iar cea de la Simileasca în 1885.

Tăbăcăriile n'aŭ fost nicĭ o dată în floare; singura care a funcţionat şi funcţionează regulat e cea de la Moara-Ghermănoaia, din oraşul Buzăŭ, la care se maĭ poate adăuga cea din strada Dorobanţilor, înfiinţată abia de cîţĭ-va anĭ. Pieile ce se tăbăcesc servă pentru cizmărie groasă şi opincĭ. Tot aci raportăm şi cojocăriile, din care cele maĭ multe sunt în oraşul Mizil, apoĭ în Buzăŭ şi în cîte-va comune de munte, maĭ cu seamă în plaiul Slănic.

Pentru fabricarea postavuluĭ s'a înfiinţat de cîţĭ-va anĭ (1883), stabilimentul de la Moara-EpiscopieĭBuzăŭ, a d-luĭ I. Garoflide, unde se lucrează anual 200000 kil. lînă, din care se fabrică stofe de postav şi dimiĭ pentru valoarea de 60000 leĭ anual. La acestea se poate adăuga ţesăturile de lînă pentru trebuinţele domestice, precum: dimiĭ, saricĭ, plocate, zeghiĭ şi maĭ cu seamă scoarţe lucrate cu multă abilitate, gust şi soliditate, de ţărancele muntene şi maĭ cu seamă de cele din com. Mizil şi Lipia. Pentru acest scop judeţul are 26 pive şi 2 dîrste.

Călugăriţele de la Răteşti şi Barbul, pe lîngă diferite ţesăturĭ de mătase şi borangic, bete alese, etc., lucrează mohair de diferite colorĭ, atît pentru îmbrăcămintea lor, cît şi pentru comerţ.

Pentru transformarea lapteluĭ în brînză şi caşcaval, judeţul are 11 căşăriĭ şi 113 stîne. Căşăriĭ la munte sunt: Viforîta, Tega, Siriul, Podul-Caluluĭ şi Muşa; la cîmp: Luciul, Mărgieni, Largul, Mizil, Breaza şi Baba-Ana, producînd anual caşcaval 120000 kgr., 130000 kgr. brînză: de burduf, de coşuleţe şi urdă, şi 200000 kgr. brînză albă, saŭ de putină, apoĭ: unt de oaie 20000 kgr. şi 140000 kgr. lapte de putină, care se pune în comerţ, parte pentru consumaţiunea locală, iar parte se exportă; aşa brînza albă trece în Austria şi maĭ cu seamă în Viena, servind ca aliment lucrătorilor din fabricĭ, iar caşcavalul de cîmp se vinde în Bulgaria şi

Turcia. Cea maĭ renumită producţiune a judeţuluĭ, în această ramură, e caşcavalul de Penteleŭ, a căruĭ reputaţiune e bine stabilită atît în ţară, cît şi în străinătate. El se fabrică, în termen de mijloc, cam 8000 kgr. anual, cea ce nu poate satisface toate cererile, din care cauză e înlocuit cu cel fabricat în munţiĭ Muşa, Siriul şi Podul-Caluluĭ, care are un gust aproape egal. In timpul din urmă, caşcavalul de Penteleŭ (fabricat în căşăria Viforîta şi la Tega) a început să piardă din calitatea sa, atît din cauza lăcomieĭ fabricanţilor, cît şi din lipsa de bacĭ experţĭ.

Cel maĭ renumit baciu al Buzăuluĭ a fost Petre Baciu, mort în 1865, în vîrstă de 103 anĭ. El a fost adus de Episcopul Chesarie, pentru oile Episcopieĭ, care păscînd Penteleul, a făcut renumele acesteĭ producţiunĭ. Fiiĭ săĭ aŭ continuat arta părinteluĭ lor şi cînd Penteleul era al luĭ Persescu, caşcavalul de aci încă nu-şĭ desminţea reputaţiunea. Cu moartea lor a început să devie de o calitate inferioară.

Suma, ce se poate încasa pentru această producţiune, se ridică la 740000 leĭ anual.

Laptele de vacĭ şi bivoliţe, pe lîngă consumaţiunea casnică, trece o parte în comerţ, fie ca lapte, fie ca unt saŭ smîntînă. Untul de vacă, de şi se produce în cantitate de cam 800000 kgr., nu se pune în comerţ anual de cît în cantitate de 240000, reprezintînd o valoare de 720000 leĭ, cea ce dă, pentru întreaga fabricare a lapteluĭ desfăcut în comerţ, 1460000 leĭ anual.

Industria bazată pe producţiunile vegetale e reprezintată prin 102 morĭ de aburi saŭ caĭ, din care maĭ însemnate sunt: cea din Mizil, lucrînd pe zi 18 chile de făină; cea din Pogoane 15 chile; cea de la Episcopie 10 chile; şi cea din calea Dobrogeĭ, (ambele în oraşul Buzăŭ), 7 chile; saŭ un total de 50 chile pe zi, cea ce dă anual 15000 chile. Această făină se desface parte în Buzăŭ, parte în Rîmnicul, Putna şi alte judeţe. Sunt 127 morĭ de apă şi 34 făcae, maĭ toate pentru măcinat porumbul. Din făina măcinată se fabrică pîine în 43 brutăriĭ, aflate atît în oraşul Buzăŭ şi Mizil, cît şi prin comunele rurale. Bragageriĭ sunt 9.

Pentru fabricarea rachiuluĭ de bucate era o povarnă în com. Simileasca, care de cîţĭ-va anĭ nu maĭ funcţionează; iar pentru fabricarea ţuiceĭ de prune sunt 264 poverne, cu un număr de 328 cazane, situate în maĭ toate comunele de munte.

O parte din vinul produs trece asemenĭ în industrie, servind la fabricarea spirtuluĭ de vin şi maĭ cu seamă a meliseĭ. Melisa de la schiturile Găvanul şi Cioianul are o reputaţie bine stabilită. In com. Ulmeni s'a înfiinţat în 1880 o fabrică de coniac a caseĭ Amanieux şi I. Naville; tot aci se conservă o mare cantitate de vin pentru export. O altă fabrică de coniac s'a înfiinţat la Zoreşti (com. Valea-Teancului), de C. Cîrlova.

Ţesătura cînepeĭ şi a inuluĭ, de şi cu instrumente primitive, se face cu multă soliditate; iar pentru împletitul frînghiilor e o fabrică în oraşul Buzăŭ. Se fac încercărĭ şi pe la şcoalele rurale, între care se pot cita lucrările făcute la şcoala din Glodeanul-Siliştea.

Uleiul de in şi nucă nu poate îndestula nicĭ trebuinţele locale.

Poamele cele multe, pe carĭ le produce judeţul, se consumă parte în localitate şi parte servă la fabricarea ţuiceĭ şi a oţetuluĭ.

Zmeura atrage cîţĭ-va colectorĭ în locurile de munte pentru a face dulceaţă. Cele maĭ reputate grădinĭ de poame în oraş sunt: a d-luĭ Marghiloman, a caseĭ N. Stănescu şi a Episcopieĭ; iar în judeţ: a d-luĭ Pr. Casotti, a d-luĭ Marghiloman (Fundeni), a d-luĭ Perieţeanu-Buzăŭ (Beceni), a d-luĭ N. Bagdat (Tohani), a d-luĭ Mareş (Fefeleĭ), a d-luĭ C. Cîrlova (Gura-Nişcovuluĭ), etc.

Pădurile oferă lemne, nu numaĭ de foc, dar şi de lucru:

Pentru fabricarea scîndurilor, judeţul posedă 102 herăstraie, aflate cea maĭ mare parte în comunele Nehoiaşul, Gura-Teghiĭ, Lopătari, Bîsca-Chiojduluĭ, etc. Scîndurile din Siriul sunt superioare. Ţiganiĭ rudarĭ fabrică în maĭ multe pădurĭ: copăĭ, lopeţĭ, lingurĭ, etc., apoĭ cărbunĭ saŭ mangal. In comuna Tisăul şi în comuna Măruntişul, rotăria se practică pe o scară întinsă. In comuna Vipereşti se fabrică hambare. Fabricarea doniţelor, a putinilor şi a altor obiecte de lemn, precum: mese, scaune, etc., se face în maĭ multe comune de munte, dar maĭ cu seamă în Nehoiaşul, Gura-Teghiĭ, Lopătari şi Păltineni, unde tot-d'odată se face şindrila saŭ şiţa pentru acoperişul caselor. In comuna Bozierul se fabrică butoiaşe de ţuică cu multă artă şi gust, maĭ cu seamă cele din vergele. Pădurile daŭ ghinda şi girul pentru îngrăşatul porcilor şi rănza pentru tăbăcitul pieilor.

In ce priveşte industria provenită din substanţe minerale avem:

Extragerea petroleuluĭ, care se face în com. Monteorul (Fundul-Sărăţiĭ), unde, din 1860, cînd

a început această industrie, s'a săpat peste 1000 puțurĭ, din care funcționează 274, unele primitive, iar altele sistematice, cu o adîncime până la 200 metri; iar unul (sistem american) până la 400. Aceste puțurĭ produc zilnic 2000 decalitri păcură cu o tărie de 32⁰, saŭ un total de 800000 decalitri păcură anual. Din resturile de păcură, tot aci se fabrică diferite uleiurĭ pentru ungerea vagoanelor, trăsurilor, etc. Păcura se maĭ exploatează în com. Măruntișul, comunele Țiga și Cuculești, unde funcționează 40 gurĭ de puțurĭ cu o adîncime de 120 m., dînd pe zi 650 decalitri, cu o tărie de 29⁰. Această păcură e transformată în gaz în fabricele din comuna Simileasca, a asociaților Christodorescu, producînd 32000 decalitri anual, a d-luĭ P. Cătănescu, producînd 10000 decalitri. Tot de la Tega, d. N. Sărățeanu aduce păcură pentru fabrica sa din com. Merei, unde se fabrică până la 5000 decalitri anual.

Păcura însă cea maĭ bună e cea din com. Pîclele (Mierlari), care are o tărie de 40⁰, dînd la 100 păcură, 70 petroleŭ. Această păcură se rafinează în fabrica din com. Mărăcineni, producînd anual 8000 decalitri petroleŭ.

Incercărĭ de extragerea păcureĭ s'aŭ făcut și în alte localitățĭ, dar fără o deplină reușită.

In total dar, județul produce 450000 decalitri petroleŭ, ceea ce reprezintă un milion leĭ; la care se maĭ pot adăuga încă 200000 leĭ, valoarea păcureĭ brute și a altor derivate ale eĭ.

Sarea, de și este multă, în județ, dar nu se exploatează. In comunele de munte, apele fiind sărate, și adunatul săreĭ eĭ facil, maĭ toțĭ locuitoriĭ nu o cumpără, servindu-se cu ceea ce natura le-a pus la îndemînă.

Pentru extragerea pietreĭ de construcțiunĭ, județul are maĭ multe cariere, din care maĭ însemnate sunt: a) Ciuta (Podul-Tiseĭ), care dă piatră pentru temeliĭ, ornamente, trepte, canale, crucĭ, etc.; se distinge foarte mult prin uniformitatea maseĭ și înlesnirea cu care se poate sculpta, din care cauză permite a se săpa într'însa chiar obiecte de artă. b) Pietroasa (muntele Istrița), ceva maĭ dură, dar avînd vînturĭ și alte substanțe străine în masa sa. c) Brînzeasca și d) Muscelul-Dăriĭ, care dă piatra cea maĭ dură și care se poate întrebuința cu succes în bordurĭ de trotuare, etc. Piatră de construcțiunĭ se maĭ află în comunele Monteorul, Breaza, Tisăul, Pănătăul, dar inferioară celeĭ din carierele de maĭ sus.

Piatra de var se află maĭ în toate apele de munte; cel maĭ bun var se fabrică la Vernești, Pîrscovul, Calvini și maĭ cu seamă în com. Rusavățul, care produce varul gogon pentru spoit.

Olăria ordinară se practică în cîte-va comune și maĭ cu seamă în: Mizil, Nișcovul, Calvini, Pîrscovul și Policiori.

Comerțul și tîrgurile.—Comerțul unuĭ județ, ca și al țăreĭ din care face parte, stă în raport direct cu producțiunea sa agricolă și industrială. Buzăul avînd o producțiune destul de însemnată, prin urmare, relativ și comerțul săŭ e bine dezvoltat. Cel d'întîŭ loc, fără îndoială, îl ocupă cerealele, care maĭ mult de jumătate se vînd pentru export în diferite părțĭ ale Europeĭ. — Piețele cele maĭ importante de desfacere sunt gările: Cilibia, Mizil și Buzăŭ. Muntele are un comerț dezvoltat cu țuica, lemnăria și brînzeturile. Cașcavalul de Penteleŭ e căutat până în părțile cele maĭ depărtate ale țăreĭ.—Poamele aduc asemenĭ oare-carĭ foloase locuitorilor muntenĭ, carĭ le desfac la cîmp în schimbul cerealelor. Mierea și ceara fiind puțină și comerțul cu dînsele e neînsemnător. Lîna și pieile se exportează în mare parte în Austria. Petroleul trece în Austria, Bulgaria și Turcia, în cantitate cam de 300000 decalitri anual. Vinul, de și se produce relativ mult, se exportă puțin. Mare parte se consumă în fabricele de coniac de la Ulmeni și Zorești; o mică parte, maĭ cu seamă vinul negru, ajunge până în București și chiar afară din țară. Nu maĭ puțin însemnat este comerțul cu vitele, din care unele se îngrașă pentru tăiat, iar altele se desfac pe la diferite tîrgurĭ pentru trebuințele agricole.

Importul județuluĭ se face în cea maĭ mare parte din Austria, maĭ cu seamă pentru magazinele de brașovenie, lipscănie și hăinărie, apoĭ mașinĭ agricole, obiecte de fontă, încălțăminte, etc. Băcaniĭ aduc o mare parte de mărfurĭ din Constantinopole. Importul din Franța, Germania, Anglia, e neînsemnător.

Pentru înlesnirea comerciuluĭ, județul are maĭ multe tîrgurĭ din care cel maĭ important este Drăgaica. Scopul principal pentru care s'a înființat acest tîrg, a fost desfacerea lîneĭ, de aceea el se ține în zilele de 18—24 Iunie, după tunderea oilor. Azĭ, lîna se vinde maĭ la fie-care stînă; nu se maĭ lasă în depozite și nu se maĭ aduce la tîrgurĭ. Comerțul cel maĭ însemnat ce se face acum, la acest tîrg, e cu vite cornute

şi maĭ cu seamă cu caĭ, atît de lux, cît şi de hergheliĭ, apoĭ cu trăsurĭ, lemnărie, ţesăturĭ, cizmărie, obiecte de rudărie, etc., precum şi mărfurĭ de braşovenie, lipscănie, marchitănie, hăinărie, mode, băcănie, etc. pentru care vin magazine, atît locale, cît şi din alte judeţe. De la înfiinţarea căilor fierate, tîrgul decade din an în an. La 29 Iunie acest tîrg se mută de la Buzăŭ, la Mizil, tot sub numele de Drăgaica şi tot cu aceleaşĭ mărfurĭ; e aci însă mult maĭ mic. — Două tîrgurĭ de toamnă numite Valea-Teanculuĭ, încep la 15 Septembrie şi se termină la 15 Noembrie, în zilele de Sîmbătă şi Duminică; unul din aceste tîrgurĭ se face tot pe locul şi în baracele tîrguluĭ Drăgaica, avînd numele Carol I, iar altul în com. Verneşti în apropiere de com. Valea-Teanculuĭ. Aci se desface multă butnărie, lemnărie, poame, zarzavaturĭ şi alte obiecte necesare culesuluĭ viilor. In fine maĭ e tîrgul de la Săpoca, care începe la 9 Martie şi ţine pănă la 30 Aprilie în toate Miercurile şi Joile. La aceste tîrgurĭ se maĭ pot adăuga cele 127 ce se ţin în diferite comune, maĭ cu seamă de munte, la deosebite sărbătorĭ, cu o durată de o zi, cel mult treĭ şi unde se consumă maĭ mult de cît se vinde. Numărul cîrciumilor în tot judeţul e de 1088.

Căĭ de comunicaţie. 1. Căile fierate sunt două:

a) Bucureşti-Brăila, care intră în judeţ pe lîngă comuna Mizil, trece prin oraşul Buzăŭ şi ese din judeţ pe la com. Cotul-Cioriĭ, avînd o lungime de 65 kil. Pe această linie sunt staţiunile: Mizil, Ulmeni, Monteorul, Buzăŭ şi Cilibia.

b) Buzăŭ-Mărăşeşti, care începe din gara Buzăŭ, atinge partea de E. a oraşuluĭ, trece rîul Buzăul printre cătunele Blăjani şi Focşănei, ese din judeţ în comuna Ziliştеanca şi se îndreptează spre Rîmnic. Are lungimea de 22 kil. şi în judeţ halta Bobocul.

c) La acestea se poate adăuga linia fierată, în stare de proiect, Buzăŭ-Pătărlage.

2. Căĭ naţionale: şoseaua naţională, venind din Ploeşti, trece prin Mizil şi Buzăŭ, apoĭ, prin com. Mărăcineni, se îndreptează spre Rîmnic şi Focşani. Pe această şosea sunt două podurĭ de fier, unul peste rîul Buzăul, cu o lungime de 536 m. şi altul peste rîul Cilnăul, cu o lungime de 76 m.

Căile judeţene sunt:

a) 1. Buzăŭ-frontieră, prin comunele: Verneşti, Cîndeşti, Măgara, Vipereşti, Cislăul, Măruntişul, Pătîrlage, Păltineni, Nehoiaşul şi de aci la frontieră, avînd o lungime de 93 kil. 460 metri.

2. Buzăŭ-Brăila, prin comunele: Tăbărăşti-Cilibia-Cotul-Cioriĭ, cu o lungime de 30 kil. 400 metri.

b) Calea mixtă Buzăŭ-Urziceni, prin comunele: Costeşti, Cioranca, Mihăileşti şi Glodul-Sărat, de unde trece în judeţul Ialomiţa, avînd o lungime de 40 $^1/_2$ kil.

c) Căile vecinale sunt:

1. Săpoca-Lopătari, prin comunele: Cernăteşti, Cărpinişte, Beceni, Gura-Dimieneĭ, Vintilă-Vodă, Măneşti şi Lopătari, cu o lungime de 41 kil. 905 m.

2. Buzăŭ-Ruşiavăţul, începînd din şoseaua naţională, în com. Mărăcineni (3 kil. departe de Buzăŭ), trece prin Mărăcineni, Pleşcoi, Gura-Aninoaseĭ, Robeşti, Pîrscovul şi Ruşiavăţul, cu o lungime de 57 kil. 550 m.

3. Buzăŭ-Vadul-Soreştilor, începînd din şoseaua naţională (la 3 kil.) în cât. Haimanalele, trece prin Ziliştеanca, Fundeni şi Vadul-Soreşti, avînd o lungime de 9 kil. 670 m.

4. Verneşti-Tisăul, trecînd prin comunele: Nişcovul, Grăjdana şi Tisăul, cu o lungime de 30 kil. 940 m.

5. Nişcovul-Tohani (Drumul-Viilor), trece prin comunele: Valea-Teanculuĭ, Gura-Sărăţiĭ, Şarînga, Pietroasa-d.-s. şi Tohani, cu o lungime de 31 kil.

6. Verneşti-Valea-Teanculuĭ, cu o lungime de 1 kil. 925 m.

7. Mizil-Cislăul, trece prin comunele: Tohani şi Jugureni, cu o lungime de 32 kil. 858 m.

8. Mizil-Cilibia, trece prin comunele: Amarul, Glodeanul-Cîrlig, Glodeanul-Siliştea, Cotorca, Meteleul, Pogoanele, Caragelele şi Cilibia, cu o lungime de 73 kil. 788 m.

9. Berca-Policiori, cu o lungime de 8 kil. 100 m.

10. Pîrscovul-Goideşti, trece prin comunele: Trestia, Bălăneşti, Boziorul, Brăeşti şi Goideşti, cu o lungime de 29 kilometri.

11. Nehoiaşul-Gura-Teghiĭ, cu o lungime de 10 kil.

12. Ţinteşti-Albeşti (din şoseaua mixtă), cu o lungime de 19 kil. 578 m.

13. Maxenul-Albeşti, prin Smeeni (din şoseaua mixtă), cu o lungime de 22 kil. 580 m.

d) Căĭ comunale sunt:

Lipia, Merei, Monteorul, Gura-Sărăţiĭ, Stîlpul, Şarînga, Pietroasa-d.-j., Breaza şi Vintileanca, care toate cad perpendicular în şoseaua naţională, apoĭ: Cochirleanca-Scurteşti, Scurteşti-Săgeata-Găvăneşti, Gherăseni-Costeşti, Blăjani-Mărăcineni, Zărneşti-de-Cîlnăŭ, Pogoanele-Căldăreşti-Padina şi Cislăul-Cal-

vini, avînd un total de 155 kil. 27 m. lungime.

La acestea se maĭ pot adăuga: șoseaua comunală Mizil-Baba-Ana-Boldești, și șoseaua Pietroasa-d.-s.-Breaza-Vispești-Năeni-Fințești-Jugureni.

Totalul căilor făcute de județ și comune este:

Căĭ județene, 164 kil. 360 m.; vecinale, 368 kil. 894 m.; comunale, 155 kil. 27 m. Total 688 kil. 281 m.

Din acest număr 219 kil. 569 m. sunt împietrite, 84 kil. 202 m. în executare și 384 kil. 510 m. neîmpietrite (1891).

Pe lîngă aceste căĭ, jud. are maĭ multe drumurĭ naturale, din care maĭ însemnate sunt: drumul Bogdanuluĭ, drumul Fieruluĭ, drumul Săriĭ, drumul Amaruluĭ, drumul Buzăuluĭ (al Dealuluĭ), drumul Oilor (Grindul movila Manciuluĭ-Buzăŭ), Lopătari, drumul Penteleuluĭ, etc. a căror descriere se va vedea la litera respectivă.

Impărțirea administrativă.— Jud. Buzăŭ e împărțit în 3 plășĭ și 3 plaiurĭ:

1. Plasa Sărată, formată din orașul Buzăŭ și 16 com. rurale, cu 73 cătune și 30 subdivisiunĭ.

2. Plasa Cîmpuluĭ, formată din 22 comune rurale, cu 72 cătune și 14 subdiviziunĭ.

3. Plasa Tohani, formată din orașul Mizil și 17 comune rurale, cu 57 cătune și 12 subdiviziunĭ.

4. Plaiul Buzăŭ, format din 17 com. rur., cu 160 cătune și 46 subdiviziunĭ.

5. Plaiul Pîrscovul, format din 16 comune, cu 110 cătune și 48 subdiviziunĭ; și

6. Plaiul Slănic, format din 19 com., cu 91 căt. și 39 subdiviziunĭ.

De cîțĭ-va anĭ (1891) pl. Sărata s'a unit cu pl. Tohani și plaiul Slănic cu plaiul Pîrscov, atît în ceea-ce privește puterea administrativă, cît și judiciară.

Marca jud. este o biserică și un șoim; biserica, în semn că aci este scaun episcopal, șoimul, poate pentru că jud. Buzăŭ era unul din cele ce procuraŭ maĭ mulțĭ șoimĭ Domnieĭ (vezĭ Monteorul) pentru a fi trimișĭ la Constantinopole. Astă-zĭ pasărea care se pune pe sigiliile saŭ pe tabelele oficiale, depinde de capriciul sculptoruluĭ, pictoruluĭ saŭ al celuĭ ce comandă sigiliul saŭ tabela. Sigiliile din 1831 aŭ o pasăre în zbor, probabil un porumbel.

Populația. Județul era populat în 1888 de 196654 locuitorĭ, formînd 43250 familiĭ, care după starea civilă, se împărțeaŭ ast-fel: bărbațĭ căsătorițĭ 39910, necăsătorițĭ 4982, văduvĭ 3092, divorțațĭ 227, băețĭ 51422; femeĭ măritate 39910, văduve 6047, fete 50964, saŭ un total de 99633 bărbațĭ și 96921 femeĭ. Toată această populație trăia în 40588 case și da un număr de 36291 contribuabilĭ. In vedere cu întinderea teritoriuluĭ jud., eraŭ deci cîte 2.52 hect. pentru fie-care locuitor.

După naționalitățĭ, populația se împărțea ast-fel: 192419 Romînĭ, 145 Bulgarĭ, 2192 Izraelițĭ, 324 Grecĭ, 1223 Austro-Ungarĭ, 70 Italienĭ, 39 Polonĭ, 56 Germanĭ, 16 Francezĭ, 15 Rușĭ, 16 Armenĭ, 17 Turcĭ și 22 Sîrbĭ.

Populația acestuĭ jud. a mers tot-d'a-una crescînd. Așa, după recensămîntul din 1844, județul avea 133942 loc.; după recensămîntul din 1860: 144326 loc.; după recensămîntul din 1880: 182130; după cel din 1885: 183225; iar după cel din 1890: 196654. Datele exacte, culese din registrele stăriĭ civile, pe perioada de 5 anĭ 1879—1883, care nu a fost tocmaĭ favorabilă populațiuneĭ, poate din mulțimea boalelor ce bîntuiaŭ atuncĭ, precum: anghina, variola, tifosul, etc., ne dă următorul rezultat:

In jud. Buzăŭ media anuală a nașterilor era atuncĭ de 7104, a deceselor de 4679 și a căsătoriilor de 1548. Populația creștea dar cu un număr de 2428 suflete anual. După sex, numărul născuților se repartiza astfel: 3678 bărbațĭ și 3467 femeĭ; iar al decedaților: 2467 bărbațĭ și 2209 femeĭ. Astă-zĭ creșterea populațieĭ se poate evalua la 3200 suflete anual.

După religiunĭ eraŭ în 1888: 193041 ortodoxĭ, 2192 mozaicĭ, 1148 catolicĭ, 256 protestanțĭ, 4 gregorienĭ și 13 mahometanĭ.

După cultură: cu științā de carte 19456 loc.; iar fără știință, 177198 loc.

După drepturile politice se împărțeaŭ în același an ast-fel:

Pentru Cameră: 547 alegătorĭ în colegiul I, 1014 în colegiul al II-lea, 865 în colegiul al III-lea direct și 990 prin delegație; iar pentru Senat: 296 în colegiul I și 353 în colegiul al II-lea. Toțĭ aceștĭ alegătorĭ daŭ 4 senatorĭ și 7 deputațĭ. Numărul alegătorilor însă variează din an în an. După numărul alegătorilor, Buzeul ocupă al IV-lea loc în țară.

In 1898 populația s'a ridicat la 224000 locuitorĭ.

Țiganĭ sunt ca la 7000 suflete, împrăștiațĭ prin diferite comune, maĭ cu seamă în: Buzăŭ, Simileașca, Cîndești, Cislăul, Fundeni, etc. Coloniĭ de Sașĭ, s'aŭ stabilit în secoliĭ trecuțĭ în comunele: Calvini, Nișcovul, etc., dar carĭ acum s'aŭ asimilat cu desăvîrșire poporuluĭ romîn

avînd limba, religia și datinele sale, precum și aceleași drepturĭ politice.

Bulgariĭ în Buzăŭ sunt foarte numeroșĭ și venițĭ în două coloniĭ.

Prima colonie e venită în 1806 și s'a stabilit în partea de N.-E. a orașuluĭ (în suburbiile Gîrlași și Broșteni), ocupîndu-se cu grădinăria. A doua colonie, a venit în 1828, dar negăsind locurĭ proprice, parte a trecut la Ploești, parte la Hușĭ; ceĭ ce aŭ rămas în Buzăŭ s'aŭ stabilit în partea de V. a orașuluĭ (extremitățile stradelor: Carol I și Unirea) și în comuna Mărăcineni, cătunul Potroceni. De și sunt numărațĭ între Romînĭ și exercitează drepturĭ politice, însă cea maĭ mare parte încă nu știŭ bine romînește și trăesc aproape între dînșiĭ.

Serviciul sanitar. Actualmente, din punct de vedere sanitar, județul e împărțit în 5 circumscripțiĭ: 1. Plaiul Buzăŭ, avînd un spital în comuna Pătârlagi, un medic, un vaccinator și o moașă; 2. Plaiul Slănic-Pîrscovul, avînd un spital în mănăstirea Nifon, un medic, doĭ vaccinatorĭ și o moașă; 3. Pl. Cîmpuluĭ, n'are spital; are însă un medic, doĭ vaccinatorĭ și o moașă; 4. Plasa Sărata, dotată acum cu un spațios și frumos spital, construit de domnul Monteorul, pe proprietatea sa Monteoru are un medic, doĭ vaccinatorĭ și o moașă; 5. Plasa Tohani, are un spital în comuna Mizil, servind și orășenilor Mizilenĭ, cu un medic, doĭ vaccinatorĭ și o moașă.

In oraș sunt: spitalul comunal, spitalul județean, spitalul Gîrlași (instituție particulară, fondat de Paharniceasa Maria Minculeasca, în 1792), și spitalul militar.

Pentru populația rurală și cea săracă, medicamentele se daŭ gratuit.

Justiția. — Pentru rezolvarea micilor pricinĭ dintre locuitorĭ este (1889): cîte o judecătorie comunală, în fie-care comună, iar pentru pricinĭ maĭ marĭ sunt 4 Judecătoriĭ de Ocol: în Buzăŭ, Mizil, Pleșcoi și Pătârlagele. Pentru apelurĭ, afacerĭ maĭ însemnate, etc., se află în orașul Buzăŭ un Tribunal, de a doua instanță, care depinde de Curtea de Apel din București. Tot în orașul Buzăŭ este și o Curte cu Juratĭ.

Numărul proceselor ce se judecă de tribunal prezintă următoarea medie anuală: civile 200, corecționale 645, divorțurĭ 48, apelurĭ civile 270, apelurĭ corecționale 400, comerciale 25, executărĭ 218, epitropiĭ 100, efecte 30, mezate 31, dote 83, vînzărĭ 291, secuestre 24, ipotecĭ 86, testamente 27, convențiunĭ 130, separațiĭ patrimoniale 8, interdicțiĭ 4, pensiĭ alimentare 10, proprirĭ în mîna a 3-a 7, firme 29, donațiunĭ 14, falimente 11, adopțiĭ 6, corespondență 6 și electorale 8.

Numărul crimelor dă media anuală de 30.

Județul are un arest preventiv, zidit în 1888, în toate condițiunile cerute, cu întreținerea căruia se cheltuește anual (1889) leĭ 5700 pentru personal și 7500 pentru material. Media deținuților în fie-care an e de 350 bărbațĭ și 5 femeĭ. Numărul advocaților e de 48.

Instrucțiunea. Pentru instrucțiunea publică, județul posedă: un liceŭ, fost gimnaziŭ înființat de comună în 1868, care în 1884 a trecut la stat, cu un număr de 12 profesorĭ și o populație medie anuală de 240 elevĭ. Acest liceŭ, de la 1889, este instalat în propriul săŭ local, construcțiune frumoasă, zidită de Ministerul Instrucțiuneĭ. E frecuentat acum de 515 elevĭ și posedă o bibliotecă avută și importantă. Un seminar, înființat în 1838 de Episcopul Chesarie, și care avea în 1890 un număr de 9 profesorĭ și o populație medie anuală de 60 elevĭ (solvențĭ și internĭ); a fost desființat în 1893, și localul săŭ restaurat și mărit în 1898 va servi pentru o școală normală de învățătorĭ. Șase școlĭ primare de băețĭ, din care 4 în Buzăŭ, 1 în Mizil și 1 în mănăstirea Berca, cu un număr de 18 institutorĭ și o populație de 960 elevĭ. Patru școale primare de fete, din care 3 în Buzăŭ și 1 în Mizil, cu un număr de 12 institutoare și cu o populație de 470 eleve; 110 școale rurale, frecuentate de 6580 băețĭ și 976 fete. Școalele primare rurale staŭ sub privegherea unuĭ revizor școlar, a căruĭ reședință este în orașul Buzăŭ. Pentru învățămîntul primar și secundar cheltuește în genere numaĭ statul, iar pentru cel rural, atît statul cît și comunele, însă cu o parte maĭ mică. Școalele rurale, întreținute numaĭ de comune, sunt 11.

Afară de școalele publice, maĭ sunt în orașul Buzăŭ și institute private: 2 de băețĭ și 1 de fete, cu o populație de 58 elevĭ și 66 eleve. La aceste se poate adăuga și învățămîntul confesional izraelit cu 2 școlĭ de băețĭ și 1 de fete, frecuentate de 198 elevĭ și 25 eleve.

Cultul. Maĭ toțĭ locuitoriĭ județuluĭ sunt creștinĭ ortodoxĭ, avînd bisericĭ maĭ prin toate comunele și cătunele. Dintre confesiunile străine n'are nicĭ una

temple saŭ bisericĭ, afară de izraeliţiĭ, carĭ aŭ în Buzăŭ o sinagogă şi două case de rugăciunĭ, iar în Mizil numaĭ o casă de rugăciunĭ.

Numărul bisericilor e de 289, din care 275 servesc, iar 14 sunt părăsite. Din cele 275 bisericĭ, numaĭ 268 aŭ preoţĭ, iar la cele-l-alte serviciul se face de preoţiĭ de pe la bisericile vecine. Numărul preoţilor e de 270; diaconĭ sunt 5, cîntăreţĭ 261 şi paracliserĭ 191. In cea maĭ mare parte din bisericile de la comunele rurale, cîntăreţiĭ împlinesc şi serviciul de paracliserĭ.

Pe lîngă aceste bisericĭ de mir, maĭ sunt 7 monahale, dintre care: Episcopia Buzăuluĭ, Ciolanul, Găvanele, Nifonul şi Găvanul pentru călugărĭ; iar Răteşti şi Barbul pentru călugăriţe, cu un număr de 105 călugărĭ şi 111 călugăriţe. Toate aceste bisericĭ, împreună cu cele din jud. Rîmnicul-Sărat, formează eparhia saŭ diecesa Buzăuluĭ şi staŭ sub privegherea şi ascultarea Episcopuluĭ acesteĭ eparhiĭ, al căreia scaun este în Buzăŭ. (Vezĭ Buzăŭ-Episcopie).

Finanţele. Diferitele dărĭ şi veniturĭ se încasează de Casieria generală al căruĭ sediŭ este în oraşul Buzăŭ. Din punct de vedere financiar, judeţul este împărţit în 4 circumscripţiĭ de control: Buzăŭ, Mizil, Pătârlagele şi Pleşcoiul şi 32 circumscripţiĭ de percepere. Comunele, ca şi numărul lor, în ceea ce priveşte circumscripţia de percepere, sunt supuse adesea schimbărilor.

Veniturile statuluĭ în judeţ, în anul 1888—89, aŭ fost:

Căĭ de comunicaţie, 196930 leĭ; patente, 86738 leĭ 22 banĭ; fonciera 5% şi 6%, 446179 leĭ 07 banĭ; taxa 5% 33961 leĭ 07 banĭ; băuturĭ spirtoase, 137431 leĭ 14 banĭ; timbre, înregistrărĭ şi amenzĭ, 144766 leĭ 79 banĭ; veniturĭ extraordinare, 16009 leĭ 49 banĭ; amenzĭ judecătoreştĭ, 17714 leĭ 20 banĭ; arenzĭ de moşiĭ, 759685 leĭ 02 banĭ; arenzĭ de pădurĭ, 142306 leĭ 30 banĭ; chiriĭ, 3159 leĭ 75 banĭ; subvenţie pentru pompierĭ, 32000 leĭ; taxă pentru eleviĭ aflaţĭ în şcoala militară, 1100 leĭ; taxă pentru eleviĭ din internate 6075 leĭ; Camera de Comerţ din Ploeşti, 4994 leĭ 08 banĭ; licenţa, 186772 leĭ 50 banĭ; zecimĭ de percepere, 91619 leĭ 25 banĭ; taxa de transmitere 3432 leĭ; podurĭ peste rîurĭ, 8940 leĭ; despăgubirĭ de la însurăţeĭ, 99538 leĭ 29 banĭ; procente de la debitoriĭ statuluĭ, 9459 leĭ 47 banĭ; din costul porumbuluĭ împărţit locuitorilor 17966 leĭ 63 banĭ şi rămăşiţe din exerciţiĭ închise 292508 leĭ 61 banĭ. Total 2738986 leĭ 81 banĭ.

Sume încasate: pentru Eforia Spitalelor, 97128 leĭ, 90 b.; Casa pensiilor, 78321 leĭ, 02 b.; Casa de Depunerĭ, 2202265 leĭ, 44 b.; Casa de dotaţie a oasteĭ, 22740 leĭ; Creditul agricol, 8111 leĭ, 25 b.; zecimĭ şi diferite veniturĭ cuvenite caseĭ judeţuluĭ, 440496 leĭ, 97 banĭ.

In anul 1898 veniturile se împărţeaŭ ast-fel:

Căĭ de comunicaţie, 222336 leĭ; fonciera, 635645 leĭ, 56 b.; extraordinare, 448 leĭ; amenzĭ, 21138 leĭ, 04 banĭ; arenzĭ de moşiĭ, 327959 leĭ, 36 banĭ; arenzĭ de pădurĭ, 77750 leĭ, 96 banĭ; chiriĭ, 7377 leĭ, 30 banĭ; subvenţiunea pompierilor, 33000 leĭ; elevĭ în internate, 3450 leĭ; elevĭ străinĭ în învăţămîntul primar, 2125 leĭ; elevĭ străinĭ în învăţămîntul secundar, 1530 leĭ; Camera de Comerţ, 4206 leĭ, 92 banĭ; licenţa, 153572 leĭ, 40 b.; zecimĭ de percepere, 111088 leĭ, 59 banĭ; despăgubirĭ de la însurăţeĭ, 17619 leĭ, 93 banĭ; procente de la debitoriĭ statuluĭ, 50930 leĭ, 69 banĭ; din costul porumbuluĭ dat loc., 94326 leĭ, 68 banĭ; rămăşiţe din exerciţiĭ închise, 495120 leĭ, 85 banĭ; Eforia Spitalelor, 36681 leĭ, 67 banĭ; Casa Pensiunilor, 184056 leĭ, 75 banĭ; Casa Şcoalelor, 13828 leĭ, 06 banĭ; conservare la Casa de Depunerĭ, 6420735 leĭ, 39 banĭ; Casa de Dotaţie a Oasteĭ, 23258 leĭ, 20 banĭ; zecimĭ şi diferite veniturĭ cuvenite caseĭ judeţuluĭ, 845620 leĭ, 81 banĭ. Veniturile judeţuluĭ, pe acest an, din fondul zecimilor, subvenţiunĭ şi extraordinare: 427700 leĭ; din fondul drumurilor: 149145 leĭ, 75 banĭ; total: 576845 leĭ, 75 banĭ.

Venitul comunelor rurale: leĭ 397959, 74 banĭ.

Regia Monopoluluĭ. De la tutunurĭ, 992155 leĭ, 80 banĭ; cărţĭ de joc, 6761 leĭ, 20 banĭ; timbre, 160071 leĭ; sare, 85626 leĭ, 75 banĭ. Total 1244614 leĭ, 75 banĭ.

Creditul agricol. Veniturĭ din dobînzĭ 10%o, 82372 leĭ, 28 banĭ; veniturĭ din dobînzĭ 2%, 440 leĭ, 30 banĭ; beneficiŭ, 180 leĭ. Total 82992 leĭ, 58 banĭ.

Telegraful şi Poşta. Pentru serviciul telegrafo-poştal, judeţul posedă 4 oficiĭ: Buzăŭ, Mizil, Pătârlage şi Pleşcoi, precum şi două biurourĭ poştale rurale la gările Monteorul şi Cilibia, afară de biurourile instalate la fie-care gară pentru serviciul căilor fierate.

Armata. Pe teritoriul districtuluĭ Buzăŭ se află următoarele corpurĭ de trupă:

1. *Infanteria. a)* Regimentul Buzăŭ, No. 8, compus din 3 batalioane permanente şi cu schimbul, cîte patru companiĭ fiecare, avînd reşedinţa în oraşul

Buzăŭ și un efectiv total de 4380 oamenĭ combatanțĭ și 2000 dispensațĭ și auxiliarĭ, în care intră și rezerva.

b) Regimentul Buzăŭ, No. 8 de milițiĭ, cu reședința în Buzăŭ, compus din 2 batalioane, unul cu reședința în Buzăŭ și al doilea cu reședința la Pătârlage; avînd un efectiv de 2800 oamenĭ combatanțĭ și 1190 dispensațĭ și auxiliarĭ.

c) Gloatele, carĭ nu sunt organizate în regimente, aŭ un efectiv de 3660 combatanțĭ și 2700 dispensațĭ și auxiliarĭ.

2. *Cavaleria.* Excadronul al III-lea din regim. 6 călărașĭ.

3. *Artileria.* Regimentul 7 artilerie, cu reședința în Buzăŭ, are un efectiv de 1990 oamenĭ activĭ, din carĭ numaĭ a patra parte se recrutează pe teritoriul districtuluĭ Buzăŭ.

Contingentul anual al tinerilor, ce se recrutează pe teritoriul districtuluĭ Buzăŭ este de 1350 în mediŭ, din carĭ se alimentează corpurile arătate la No. 1, 2 și 3, în plus alte corpurĭ și serviciĭ ale armateĭ, carĭ aŭ reședințele în alte garnizoane.

In orașul Buzăŭ sunt construite două cazarme: una pentru Regimentul de infanterie și alta pentru Regimentul 7 de artilerie; ambele sunt proprietatea armateĭ, iar cele-l-alte corpurĭ și serviciĭ din garnizoană staŭ în case închiriate.

Pichete. Pentru paza fruntarieĭ despre Austro-Ungaria, sunt înșirate pe hotar un număr de 11 pichete, din care: Botița, Poiana-din-Cale, Cocianul, Balabanul și Giurgiŭ sunt de vară, Uscătura-Tehărăuluĭ, Pasărea, Brazeul și Lacul-luĭ-Dobrin, de iarnă, iar Crasna și Cheea sunt și de vară și de iarnă. Pichetul Crasna servă și ca punct de vamă pentru călătoriĭ și mărfurile, care se duc și vin din Austria, pe albia rîuluĭ Buzăŭ.

Istoricul. — Urmele ce caracterizează epoca de piatră, atît paleolitică cît și neolitică se găsesc cu abondență și în jud. Buzăŭ. Vom cita: topoare, lăncĭ, ciocane, etc. găsite la Nișcovul, Valea-Tătarilor, Bisoca, Bîidea, etc. Pe muntele Fîntîna-Hoților se văd încă resturĭ de hîrburĭ de diferite forme, instrumente de oase, locuințe scobite în masivul săŭ, care ne probează cu certitudine, că acest județ a fost cunoscut omuluĭ preistoric. Venind la timpiĭ istoricĭ, pe la aniĭ 500 înainte de Christos, după cum ne spune Herodot, Dacia a fost locuită de Sciți, iar partea stîngă a Dunăreĭ de Sciţiĭ agricultorĭ saŭ Scoloțĭ, de la carĭ ne aŭ rămas o mare parte din movilele ce îmbrăzdează județul, maĭ în toate senzurile. Pe la anul 340 a. înainte de Christos se stabilesc în aceste părțĭ Geţiĭ, ceĭ d'întîiŭ barbarĭ din popoarele tracice, cu oare-care înclinațiunĭ spre stabilitate și cultură. Eĭ își ridicaseră 3 cetățĭ între Brăila și Călărașĭ, ca să poată prăda cu înlesnire cetățile greceștĭ de pe malul Măreĭ-Negre, asigurîndu-șĭ tot de o dată retragerea în munțiĭ apropiațĭ, în care săpaŭ peșterĭ adîncĭ, unde să se poată ascunde în timpĭ de restriște. In anul 335 înnainte de Christos, marele Alexandru, începînd expedițiunea contra lor, trece Dunărea pe la Silistra și în apropiere de Călărași dete peste o cetate a lor și o distruge, iar Geţiĭ învinșĭ fug în munțiĭ apropiațĭ. Neapărat că munțiĭ apropiațĭ nu puteaŭ fi de cît aĭ Buzăuluĭ, ceea ce se poate susține și prin mulțimea peșterilor săpate în eĭ, pe care tradiția le atribue Tătarilor. Dintre aceste peșterĭ vom cita: Casa-Hoților și Piatra-Șoimuluĭ, din muntele Istrița, în care s'aŭ găsit și resturĭ de arme, apoĭ Piatra-Bogziĭ, Alunișul, Crucea-Spătaruluĭ, Agatonul, Piatra-Găurită, Gaura-Zmeuluĭ, etc.

Geţiĭ căzuțĭ sub dominațiunea Bastarnilor, Daciĭ, frațiĭ lor, se întind peste teritoriul ocupat de dînșiĭ și lăsară în acest județ două cetățĭ: Comidava și Ramidava. După Ptolomeŭ, Comidava a fost unde e com. Pietroasa-d.-j.; ruinele Comidaveĭ se văd încă. Ramidava ar fi fost pe albia rîuluĭ Cîlnăul, în apropiere de Clociți. Romaniĭ cucerind Dacia, de și teatrul acțiuneĭ lor s'aŭ întins în Transilvania, Banat și Oltenia, totușĭ aŭ căutat să se asigure de tot teritoriul ocupat maĭ înainte de Dacĭ și maĭ cu seamă de localitățile fortificate de dînșiĭ, distrugînd pe unele și consolidînd pe altele, după cum le dicta interesul și strategia. Romaniĭ menținură ambele cetățĭ dacice din jud. Buzăŭ și maĭ cu seamă a Comidaveĭ (Pietroasa) iĭ dete o mare întindere, puind-o pe baze solide, cu o grosime de 2 metri, în forma unuĭ vast patrulater, unde stabiliseră un lagăr, ale căreĭ ruine se văd încă în poalele de S. ale munteluĭ Istrița. Urmele Ramidaveĭ nu se cunosc, dar în apropiere de locul unde a trebuit să fie această cetate, s'a găsit un mare tezaur de monede romane, care eraŭ aduse de undele izvoruluĭ Clociți, orĭ de cîte orĭ veneaŭ marĭ. Tot din perioada romană a maĭ rămas urme din Valul-luĭ-Traian, pe care d. Schuchardt, în 1885, le a constatat până în apropiere de com. Amarul.

Goțiĭ revărsîndu-se asupra Europeĭ, pe la anul 238 după

Christos s'aŭ ramificat în două: Ostrogoțĭ și Vizigoțĭ. Vizigoțiĭ se stabilesc în Dacia, unde parte rămîn păgînĭ, parte devinise creștinĭ. Eĭ aŭ ocupat și Buzăul. Probe despre aceasta avem următoarele: *a)* Goțiĭ păgînĭ sub comanda luĭ Atanaric, încep persecuțiunile contra Goților creștinĭ și Sf. Sava Gotul, a căruia memorie se serbătorește la 24 Aprilie, este înecat în rîul Buzăŭ. *b)* Un însemnat trib al Goților, Cauciĭ, se stabilesc în poalele Carpaților («Ad Caucalandensem locum altitudine silvarum inaccesum et montium cum suis omnibus declinavit». Am. Marcellinus. Res gest. XXI, 3—4), în țara Cauca saŭ Coca. Se știe însă, că o mare parte din munțiĭ Buzăuluĭ poartă și azĭ numele de Coca. Așa, începînd din rîul Slănic, com. Vintilă-Vodă și până în vîrful munteluĭ Istrița, găsim și astă-zĭ numirile: muntele Coca, valea Coca, apoĭ cătunele saŭ moșiile: Coca-Plină, Coca-Seacă, Coca-Scheeĭ, Coca-Antemirească, Coca-Niculeștĭ, Coca-Mereiască, Coca-Dara, Mucelul-Cociĭ, Coca-Șarînga, etc., care ne pot convinge până la evidență că Cauciĭ se stabiliseră aci. (Vezĭ și Odobescu: «Notices sur la Roumanie», Paris 1868, p. 399-405). *c)* Atanaric, regele Goților, fiind învins de imperatorele Romanilor Valente, (anul 367), pe malul Siretuluĭ, se fortifică într'o cetate romană, în munțĭ, pe un afluente al Siretuluĭ. Afluentele n'aŭ putut fi de cît rîul Buzăul; munțiĭ n'aŭ putut fi de cît Istrița, în jurul căruia eraŭ stabilițĭ Cauciĭ, și cetatea n'a putut fi de cît Comidava, care e așezată la poalele acestuĭ munte. Ceea ce confirmă și maĭ mult acest fapt, e și împrejurarea că Atanaric, nemulțumit cu pozițiunea umilă în care se găsea acum, îngrozit și de Huniĭ, carĭ începuseră invaziunile lor în Dacia și care îĭ zdrobiseră încă o dată armatele sale, trecu Dunărea ca să se înțeleagă cu Goțiĭ luațĭ captivĭ de Valente, cu gîndul de a forma acolo un noŭ stat și apoĭ a se întoarce de a lua pe Goțiĭ rămașĭ și cu toțiĭ să se stabilească în Moesia. La plecarea sa nu-șĭ luă cu dînsul tezaurele, ci le ascunse în jurul cetățiĭ Comidava, unde era fortificat. Moare însă în Constantinopole la 381, iar tezaurele rămîn necunoscute până în anul 1837, cînd Episcopul Chesarie, scoțînd piatră din muntele Istrița, pentru nenumăratele sale construcțiunĭ, lucrătoriĭ deteră peste o mică parte din acest tezaur, care acum, se află în Muzeul de Antichitățĭ din București, sub numele: «Cloșca cu puiĭ». Anțiĭ, străbunĭ aĭ Slavilor, chemațĭ în ajutor de Huniĭ de la Dunăre, vin în secolul V și găsind teritoriul dintre Siretul și Dîmbovița cu totul gol, se stabilesc aci. In secolul VII vin peste dînșiĭ Bulgariĭ, sub ducele lor, Isperuch, subjugă pe primiĭ Slavĭ și formează un vast stat de la Balcanĭ până în regiunile depărtate ale Transilvanieĭ. Cum că Bulgariĭ eraŭ foarte numeroșĭ în acest județ, se poate proba și prin faptul că în topica județuluĭ sunt peste 2000 de numirĭ slavone.

Din timpul invaziuneĭ Maghiarilor (a. 893), n'a rămas nicĭ o urmă, afară poate de cîte-va cuvinte în topică, precum: Ițsfa, Miclăușul și altele.

Pecenegiĭ, popor fino-tătar, venind după Maghiarĭ, calcă și acest teritoriŭ, unde de sigur s'aŭ stabilit o parte dintr'înșiĭ, căcĭ apa Pecenega din plaiul Slănic le conservă nealterat numele. După Pecenegĭ, vin, pe la anul 1065, Cumaniĭ, carĭ, îngrozițĭ de Tătariĭ, ce înaintaŭ sub conducerea luĭ Gingiscan, se retrag în munțiĭ Carpațĭ. De la dînșiĭ, de sigur, a rămas în topică numirile: Comana, Cîrlomănești, Begul, Bontul, Bîlhacul și altele, precum și maĭ multe movile, la care s'ar putea adăuga cu oare-care probabilitate și Tumulul-Cetatea din cătunul Cîrlomănești, care a fost un vast cimitir al lor.

In fine vin Tătariĭ, ultimul popor barbar, care a maĭ devastat pamîntul Romînieĭ și prin urmare și județul Buzăŭ. Cumaniĭ, necutezînd să se opuie Tătarilor, parte se retraseră peste Dunăre, parte în munțĭ. Nepotul luĭ Gingiscan, Batukan, îĭ urmări până în Ungaria (a. 1241). O parte din hordele sale, sub conducerea luĭ Bugeac, se întoarseră în Romînia, trecînd munțiĭ pe văile Prahoveĭ și ale Buzăuluĭ. Romîniĭ din munțiĭ Buzăuluĭ, Prahoveĭ și aĭ Vranceĭ, împreună cu Cumaniĭ refugiațĭ la dînșiĭ, cercară să li-se opuie, dar Bugeac trecu peste dînșiĭ și se stabili în locurile lor. Din numeroasele urme rămase de la Tătarĭ, pe lîngă o mulțime de numirĭ în topică: muntele Tătarul, muntele Tătărușul, Valea-Tătaruluĭ, etc., maĭ avem fortificațiile de pe platoul Săpoceĭ, ruinele și puțul din comuna Aldeni, Șanțul-Tătarilor, între comunele Grăjdana și Nișcovul. In plaiul Buzăŭ, de la comuna Cătina și până la frontarie, sunt maĭ multe locurĭ, care poartă numele de Tătarul. Maĭ însemnate sunt: Viea-Tătaruluĭ, din care se vede și acum cîte-va vițe de o grosime însemnată, ruine de o mică cetățuie, unde tradiția zice, că a fost biserica tătărească; Peștera-Tătaruluĭ, în

muntele Carafte. In fine, chiar în oraşul Buzăŭ, în locul unde este acum grădina publică, exista până pe la 1835, un puţ, zis al-Tătaruluĭ.

Cu descălicarea luĭ Radu-Negru, luînd fiinţă s tatul romîn, găsim în relaţiunile luĭ Giacomo di Pietro Lucari, că Radu-Negru a zidit cetăţĭ la: Cîmpulung, Bucureşti, Tîrgovişte, Floci şi Buzăŭ. Această relaţiune pare a se adeveri şi prin faptul că pe dealul Gruiul, din comuna Şarînga, se văd şi astăzĭ nişte ruine, pe care tradiţia le numeşte: Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, adăugînd chiar că acest Domn ar fi avut şi o altă cetate pe apa Negreasca din comuna Maxenul, de unde ĭ-a şi rămas numirea. In timpul luĭ Alexandru Basarab, Buzăul exista ca tîrg saŭ oraş (la a. 1350).— Prin secolul al XVI-lea şi al XVII-lea, numeroşiĭ boierĭ aĭ acestuĭ jud. începură să joace un rol important în Istorie, ba adesea să dispuie de tronul ţăreĭ; dar această influenţă a lor a fost în multe rîndurĭ pernicioasă locuitorilor.

După moartea luĭ Neagoe Basarab (1521), o mare parte din boerĭ recunoscură Domn pe fiul săŭ Teodosie, dar ceĭ din Buzăŭ se opuseră şi aleseră un altul, favorit lor, pe Radu - Călugărul şi cu armele îl instalară în capitala ţăreĭ, Tîrgovişte. Partidul luĭ Teodosie chiemă în ajutor pe Mehmet - Beg, de la Nicopoli, care învinse pe Radu şi îĭ taie capul; apoĭ, după îndemnul comisuluĭ Bădicul, trimise un număr de Turcĭ contra boerilor buzoenĭ, pe carĭ îĭ robi, devastînd tot-d'o-dată judeţul în mod cum nu s'a maĭ auzit până atuncĭ. (Bălcescu, «Mag. ist.», tom. I, p. 158).

Radu al IX-lea, fiul luĭ Radu al V-lea cel mare, dărui Episcopieĭ Buzăuluĭ, înfiinţată de tatăl săŭ, judeţul Brăila (anul 1544), pe care Turciĭ pusese stăpînire în anul 1546. Episcopul Atanasie voi să-şĭ apere acest dar, însă Turciĭ respinseră încercarea sa şi maĭ devastară încă odată aceste locurĭ. (Vezĭ Şincaĭ : «Cronica», ed. II, anul 1554, pag. 288).

In anul 1596, hanul tătăresc profitînd de absenţa trupelor luĭ Mihaiŭ, veni şi se stabili în Buzăŭ, cînd prădă iar pe locuitoriĭ acestuĭ judeţ, precum şi pe ceĭ din Prahova şi Brăila. Mihaiŭ venind în Buzăŭ, vindecă în parte aceste rele prin diferite darurĭ, ce făcu, atît unor bisericĭ, cît şi locuitorilor. (A se vedea: Condica episcopieĭ Buzăŭ ; Şincaĭ, «Cronica», ed. II, anul 1596, p. 416).

N'apucase să se uite aceste devastaţiunĭ, cînd Vasile-Lupul, Domnul Moldoveĭ, începe expediţiunile sale contra luĭ Mateiŭ-Basarab, Domnul Munteniei (anul 1637—1639). Timuş, ginerele luĭ Vasile-Lupul, viind în Buzăŭ cu Tătariĭ, pradă şi arde judeţul, arde schitul Frăsinetul (Episcopia actuală), şi din oraş nu rămîne piatră pe piatră (Miron Costin, «Cronicele», vol. I, pag. 333. Bălcescu, «Mag Istoric»,vol. I, pag. 206. Şincaĭ,«Cronica», ed. II, vol. III, anul 1637, pag. 47—48).

După moartea luĭ Mateiŭ-Basarab, Seimeniĭ carĭ se revoltaseră şi prădaŭ ţara, detronară pe Constantin-Basarab (1656) şi puseră Domn în locu-ĭ pe Christea, spătarul lor. George Racoţi, Domnul Transilvanieĭ, şi Gheorghiţă Ştefan, Domnul Moldoveĭ, veniră în ajutorul alungatuluĭ Domn, şi împreună făcură planul să distrugă această armată de mercenarĭ, care devenise spaima ţăreĭ. Gheorghiţă Ştefan, cu trupele sale, veni în Buzăŭ, unde se opri treĭ zile, apoĭ înaintă spre Sărata. In ziua de 17 Iunie 1656, lupta se începu aci şi Seimeniĭ fură respinşĭ spre Prahova; Racoţi însă, care venise din Transilvania prin plaiul Teleajenuluĭ, îĭ opri din fuga lor şi aşa Seimeniĭ fiind apucaţĭ între două armate, fură zdrobiţĭ cu totul. Ceĭ ce scăpară luară drumul spre Brăila şi în trecerea lor prin Buzăŭ, maĭ jefuiră încă odată aceste locurĭ. (Miron Costin, «Cronicele», vol. I, pag. 350).

In anul 1689, Nemţiĭ, aduşĭ de Bălăceanul, veniră sub comanda generaluluĭ Haisler şi ocupară ţara. Domnul Constantin Brîncoveanu se duse la cetatea Floci, unde era sultanul Calga, ca să se înţeleagă cu acesta şi să chibzuiască ce ar fi de făcut. Sultanul trimise pe Tătarĭ contra lor, dar Brîncoveanu, temîndu-se ca Tătariĭ să nu dea foc Bucureştilor, unde se fortificaseră Nemţiĭ, fugi în Buzăŭ, iar pe Doamna Maria şi cu alte jupînese le asigură în mănăstirea Bradul. Dupa retragerea Nemţilor, Brîncoveanu serbă foarte pompos Boboteaza în Buzăŭ şi în ziua de 7 Ianuarie 1690, porni spre Bucureşti. Doamna Maria făcu cu această ocaziune maĭ multe darurĭ mănăstirilor Banul şi Bradul. (Bălcescu, «Mag. istoric», vol. II, p. 152; vol. V, pag. 112. Şincaĭ: «Cronica», ediţia II, vol. III, pag. 237).

In prima sa Domnie, Nicolae Mavrocordat alungă şubaşiĭ Turcĭ, care se întîlniseră maĭ în toată partea de cîmp a judeţuluĭ până la Nişcov, (Bălcescu, «Mag. ist.», vol. IV, pag. 107); în a doua Domnie, viind în Buzăŭ, pe de o parte dărui Episcopuluĭ 200

talerĭ, pe carĭ să-ĭ ia din veniturile județuluĭ, pentru a putea susține școala, ce era înființată încă din timpul luĭ Mateiŭ-Basarab, iar pe de alta dete hrisovul din 1728, prin care închină mănăstirea Banul, mănăstireĭ din Larisa, numită Duşca. (Bălcescu, «Mag. ist.», v. IV, pag. 127).

Sub următoriĭ Domnĭ Fanarioțĭ, Turciĭ se întinseseră din ce în ce în jud., și Capanlîiĭ, sub pretext de comerț, jefuiaŭ totul și depuneaŭ prăzile în magaziile ce stabiliseră la Clinciŭ. Inceperea campaniilor ruseștĭ contra Turcilor fură asemenĭ fatale locuitorilor. Județul fiind în calea ambelor armate, Rușiĭ cereaŭ proviziunĭ și podvezĭ, Turciĭ ucideaŭ și jefuiaŭ ce le eșea înainte, iar în anul 1806 deteră foc și orașuluĭ, care arse cu desăvîrșire.

Din aceste cauze locuitoriĭ de la cîmp se împrăștiară în toate părțile și abia după 1828 uniĭ începură a se întoarce la vechile lor locuințe, saŭ a fonda nouă sate.

Toate aceste nenorocirĭ a făcut ca județul să se pustiească și alțĭ locuitorĭ, de multe orĭ străinĭ, să vie și să ocupe locurile părăsite. Dacă vom adăuga și invaziile, ce maĭ tot-d'a-una a trebuit să treacă prin acest județ, vom înțelege lesne de ce tipul romîn, maĭ cu seamă în părțile de cîmp, se întîlnește atît de rar. Singurele comune în care Romînul s'a menținut neamestecat și și-a conservat clasica figură romană, sunt: Vintilă-Vodă, Mănești, Mînzălești și Lopătari, din plaiul Slănic; Goidești, Brăești și în cîtva Bălănești și Trestia, din plaiul Pîrscov; apoĭ: Gura-Teghiĭ, Nehoiașul, Păltineni, Chiojdul, și Colțĭ, din plaiul Buzăŭ. Tot din această cauză și limba vorbită e departe de cea proprie adevăraților Romînĭ.

Locurĭ istorice maĭ însemnate sunt: Pietroasa - d.-j. (Comidava), Clociți (Ramidava), Pecenega, Coca, Săpoca, Șanțul-Tătărilor, Tumulul-Cetatea (din căt. Cîrlomănești), Jidova, Bisoca, etc., din timpurile vechĭ; iar din timpurile maĭ nouă sunt: Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, Cetatea luĭ Vintilă-Vodă, Zidul-Doamneĭ-Neaga, Cucuiata, Crucile, din com. Sărata, Palatul-luĭ-Brîncoveanu, etc.

Familiĭ istorice. Cele maĭ însemnate familiĭ și persoane istorice ale acestuĭ jud. sunt:

Radu al V-lea cel mare și descendențiĭ săĭ: Radu Paisie, Mircea Ciobanul, Alexandru și Mihnea, care s'a turcit. Mihalcea Banu ot Cocorăști, al căruia fiŭ, Pătrașcu Spătarul, trăia pe la 1640. Cîndeștiĭ, descendențĭ din Mihalcea Vornicul ot Pătărlage, care trăia pe la 1590—1605, iar fiiĭ săĭ: Negoiță Clucerul Cîndescu, Moise Spătarul Cîndescu, George Spătarul Cîndescu se stabilesc maĭ în urmă la proprietățile lor din poalele munților, unde se și întemeiază satul Cîndești. Această familie se stinge cu Șerban Cîndescu, care a avut numaĭ două fete, carĭ căsătorindu-se aŭ devenit una Luxandra Cîmpineanu și alta Maricuța Lehliu. Mihnea Postelnicul ot Bădeni, ginerile luĭ Coadă Vornicul, trăia pe la 1530. El e cel maĭ vechiŭ membru cunoscut al acesteĭ însemnate familiĭ, Bădeanu, stinsă pe la jumătatea secoluluĭ trecut. Tătăraniĭ, vechiă familie, aĭ căreia membiĭ eraŭ stabilițĭ în com. Blăjani și Pîrscovul, stinsă la 1752 cu Radu sin Drăgan Clucerul, care a murit fără moștenitorĭ. Vlaicu, Clucerul Tătăranu, e tatăl Doamneĭ Neaga, soția luĭ Mihnea turcitul, decedată pe la 1614, lăsînd moștenitor pe fiul săŭ Negoiță Tătăranu, care maĭ în urmă s'a călugărit sub numele de Nicolae și a fondat schitul Negoiță din com. Sărata și mănăstirea Pinul-cel-Mare din Brăești. Mitrea Vornicul, a căruĭ fată Neaga Mitroaia se confundă adesea cu Doamna Neaga Tătăranu. Mihaiŭ Postelnicul și fiul săŭ Stoichiță, Spătarul ot Sărata, trăiaŭ la 1659, înrudițĭ cu Negoiță și Mihaiŭ Postelnicul, continuațĭ acum prin Sărățeni. Banul Udrea, a căruĭ soră, jupîneasa Grăjdana, cu un alt frate al eĭ, postelnicul Badea ot Bădeni, a fondat mănăstirea Grăjdana, lăsînd și alte monumente istorice în jud., din care maĭ însemnate sunt Crucile de la Sărata. Ienache, Banul ot Lipia, moștenit de Pîrvan Vistierul.

Buzăul, *plaiŭ*, ocupînd partea de N.-V. a județuluĭ Buzăŭ. Se mărginește la N. cu Transilvania, la V. cu jud. Prahova, la E. cu plaiul Pîrscovul, iar la S. cu plășile Tohani și Sărata. Suprafața sa este de 97465 hect., din care 8990 arabile, 48045 pădure, 8410 fîneață, 18786 izlaz, 2092 livezĭ, 281 viĭ și 10861 sterp. Acest teritoriŭ se împarte în 90 moșiĭ și 90 pădurĭ maĭ însemnate, posedate parte de stat, parte de cele 80 de cete de moșnenĭ aflate într'însul, precum și cîte-va particulare, afară de cea ce posedă împroprietărițiĭ și însurățeiĭ. Terenul este foarte muntos și avut în pășunĭ, pădurĭ și substanțe minerale. Agricultura constă din cultura porumbuluĭ, puțin grîŭ și alac. Clima, de și aspră, e sănătoasă însă.

Vite sunt: 8571 boĭ, 3623

vacĭ, 1856 viţeĭ, 310 caĭ, 361 epe, 167 mînzĭ, 11 bivolĭ, 30 bivoliţe, 7458 capre, 8 asinĭ, 23760 oĭ, 5670 porcĭ şi 1369 stupĭ.

Industria constă în lucrarea lemnuluĭ, fabricarea brînzeĭ, a rachiuluĭ de prune, ţesăturĭ, etc. Loc. posedă 49 morĭ de apă, 30 făcae, 10 piue, 93 fierăstrae şi puţine maşinĭ agricole. Tîrgurĭ are 54; cîrciumĭ 127.

Comunele din care e format sunt 17: Calvini, Cătina, Chiojdul-din-Bîsca, Cislăul, Colţi, Gura-Teghiĭ, Laposul, Măruntişul, Mlăjetul, Nehoiaşul, Păltineni, Pănătăul, Pătărlagele, Ruşiavăţul, Sibiciul-d.-s., Valea-Musceluluĭ şi Vipereşti, carĭ toate sunt formate din 162 cătune şi 41 subdiviziunĭ maĭ însemnate. Reşedinţa acestuĭ plaiŭ a fost tot-d'a-una în com. Pătărlage. Populaţia sa este de 33380 suflete, din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 7019, neînsuraţĭ 580, văduvĭ 443, divorţaţĭ 15, băeţĭ 9016; femeĭ măritate 7019, văduve 681, fete 8607. Toţĭ aceştĭ locuitorĭ trăesc în 8261 case. După naţionalitățĭ sunt: 35278 Romînĭ, 15 Grecĭ, 2 Izraeliţĭ, 46 Austro-Ungarĭ, 4 Bulgarĭ şi 8 Armenĭ.

După profesiunĭ: 137 lemnarĭ, 190 rotarĭ, 23 tîmplarĭ, 66 butnarĭ, 7 zidarĭ, 8 croitorĭ, 27 tronarĭ, 22 cizmarĭ, 50 fierarĭ, 1 maşinist, 5 boiangiĭ, 27 cojocarĭ, 18 brutarĭ, 33 vărarĭ, 3 olarĭ, 4 bărbierĭ, 1 tinichigiŭ şi 18 mangalagiĭ. Media. naşterilor e de 1130, a deceselor de 721, a căsătoriilor de 258. Populaţia creşte cu o medie anuală de 409 suflete. In cîte-va comune ca Pătărlagele, Măruntişul, Păltineni, etc., fetele se nasc în număr aproape îndoit ca băeţiĭ, pe cînd în altele, precum: Cislăul, Chiojdul, etc., numărul băeţilor întrece cu mult pe al fetelor.

Din punctul de vedere financiar, acest plaiŭ avea în 1889: 6193 contrib. din carĭ 719 comercianţĭ Romînĭ şi 13 străinĭ. Stabilimente 246. Venitul caselor, leĭ 84645; taxa proporţională, leĭ 1963.65; venitul fonciar, leĭ 955320; darea căilor de comunicaţie, leĭ 37158; patente, leĭ 7001.94; fonciera, leĭ 49600.61; taxa spirtoaselor, leĭ 21667.50. Total fiscal, leĭ 116065.55. Perceperea, leĭ 9385.61; judeţene, leĭ 19088.83; drumurĭ, leĭ 5995.99; comunale, leĭ 19088.83; comerciale, leĭ 21782. Total general, leĭ 169842.64. Budgetul comunelor e de leĭ 58731.36.

Are 18 şcolĭ de băeţĭ şi 1 de fete, cu o populaţie de 788 elevĭ şi 80 eleve. Carte ştiŭ 2411 locuitorĭ. Bisericĭ sunt 60, deservite de 47 preoţĭ, 51 cîntăreţĭ şi 34 paraclisery.

Acest plaiŭ până în 1844 a făcut parte din jud. Săcueni, cînd desfiinţîndu-se acel judeţ, s'a alipit Buzăuluĭ.

Buzăul, *comună urbană* şi capitala jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, în pl. Sărăţiĭ, pe al 24° şi 29′ 45″ longitudine şi 45° şi 9′ 15″ latitudine boreală, avînd înălţime d'asupra niveluluĭ măriĭ 118 metri; la distanţa de Bucureşti de 128 kilometri. Limitele sale sunt: la Est apa rîuluĭ Buzăŭ, începînd din punctul de hotar al moşieĭ Verguleasa, până în dreptul cătunuluĭ Vadul-Păşiĭ, de aci apucă pe hotarul moşieĭ Gîrlaşi (proprietatea Gherman), până dă în hotarul moşieĭ Vatra-Episcopieĭ, pe care merge până în apa Areteĭ; la N. începînd din apa Areteĭ, continuă tot pe hotarul moşieĭ Vatra-Episcopieĭ, până dă în hotarul moşieĭ Simileasca-Banul, pe care merge până lîngă pădurea Crîngul, ocolind-o la N.-V. şi dă în hotarul moşieĭ Stîlpul; la V., continuînd pe hotarul Stîlpuluĭ, trece pe la capul moşieĭ Balta-Plopuluĭ şi ajunge în hotarul moşieĭ Groşani (Stambuloaica, din com. Costeşti), pe care merge până în apa Negreasca; la S. pe apa Negreasca, ia pe hotarul moşieĭ Verguleasa, până dă în apa rîuluĭ Buzăŭ.

Suprafaţa acestuĭ teritoriŭ e de 1370 hect., din care 503 vatra oraşuluĭ, 178 pădurea Crîngul, 1500 moşia oraşuluĭ şi ca 200 moşia Gîrlaşi. Terenul e şes, întrerupt de micĭ declinaţiunĭ. Apele carĭ îl udă, sunt: rîul Buzăŭ, la E.; Iazul-Morilor, (abătut din rîul Buzăŭ), la N.-E.; apa Negreasca la S. şi canalul, abătut din Iazul-Morilor, care străbate partea de N. a oraşuluĭ. Pentru trebuinţele domestice şi alimentaţiunea se întrebuinţa până acum apa de puţurĭ, care conţine multe materiĭ neorganice şi maĭ cu seamă var, ceea ce o face improprie nutriţieĭ şi prin urmare sănătăţeĭ. Acum cu nouele lucrărĭ de edilitate, aceste inconveniente aŭ dispărut şi oraşul se alimentează cu apă bună subterană, adusă prin tuburĭ din Crîngul. Din punct de vedere al constituţiuneĭ geologice, terenul e argilos, acoperit de un strat subţire de humus. Părţile maĭ joase sunt acoperite adesea de ape stagnante, dînd naştere multor boale şi maĭ cu seamă frigurilor intermitente.

Clima. Oraşul fiind situat pe şes şi departe de orĭ-ce adăpost, este expus vînturilor. Gurile văilor: Buzăul, Slănicul, Cîlnăul, staŭ deschise asupra sa în partea de N. şi N.-E. aducînd în contra-ĭ suflarea vîntuluĭ Munteanul şi a subdivizieĭ

sale Vrînceanul (N.-N.-E.). Crivățul, sprinten, rece și violent, cu înfiorătoarele sale șuerăturĭ, îl bate în partea de N.-E.; Austrul saŭ Sărăcilă, nu maĭ puțin aspru, violent și uscat, îl bate în partea de V. și N.-V.; în fine Băltărețul, lin și bine-făcător, îl bate în partea de S.-S.-E., rar și de o scurtă durată. Aceste vînturĭ, adesea neplăcute, fac ca nicĭ 50 zile pe an, orașul să n'aibă atmosfera liniștită. Tot din cauza vînturilor, atmosfera e foarte variabilă și cu trecerĭ subite de la frig la cald și vice-versa. Seceta e predominantă; rar verĭ cu ploae suficientă, rar ierne cu zăpadă, care să-ĭ acopere solul. Anotimpiĭ n'aŭ o durată fixă, iar primăvara aproape lipsește; toamnele însă, sunt lungĭ, calde și plăcute.

Agricultura sa e restrînsă, avînd maĭ desvoltată cultura grădinelor de zarzavat, al căruĭ produs îndestulează nu numaĭ localitatea, dar se exportă până în părțile depărtate ale țăriĭ și maĭ cu seamă în Brăila, București și Oltenia. Industria este aproape în fașe. (A se vedea industria județuluĭ, unde e coprinsă și a orașuluĭ). Are 8 morĭ pentru măcinatul grîuluĭ și al porumbuluĭ pe Iazul-Morilor, precum și două morĭ cu aburĭ. Comerciul principal constă din desfacerea cerealelor, a vitelor, a lemnelor, a vinuluĭ, a spirtuluĭ, a țuiceĭ, a brînzeturilor, etc., care parte se consumă în localitate, parte trece și în alte județe. Importul pentru magazinele de lipscănie, hăinărie, marchidănie, brașovenie și băcănie se face cu deosebire din Austro-Ungaria și Turcia, apoĭ din Germania, Elveția, Franța și Rusia. Tîrgurĭ are: Drăgaica, de la 18—24 Iunie; tîrgul de toamnă Carol I saŭ Valea-Teancululuĭ, de la 18 Septembrie până la 15 Noembrie, care se ține în toate Sîmbetele și Duminicele și tîrgul săptămînal de Sîmbăta. Are treĭ piețe: Oborul, Sf. Ingerĭ și Dacia. Cea d'întîiŭ, atît pentru alimente, cît și pentru vinderea și cumpărarea tuturor obiectelor necesare traiuluĭ, cea d'a doua numaĭ cu alimente, iar cea d'a treia pentru zarzavaturĭ, lăpturĭ și întru cît-va pentru încălțăminte. Vite are: 865 boĭ. 620 vacĭ, 235 vițeĭ, 28 bivolĭ, 122 bivolițe, 586 caĭ, 363 epe, 122 mînjĭ, 340 oĭ, 36 capre, 4 asinĭ și 1210 porcĭ. Stupĭ 140.

Căĭ de comunicație are: *a)* Liniile ferate: Buzăŭ - Ploești, Buzăŭ-Brăila, Buzău - Rîmnicul-Sărat, la care s'ar putea adăuga și linia Buzăŭ - Pătârlage. *b)* Șoseaua națională: Buzăŭ-Ploești și Buzăŭ-Focșani. *c)* Șoselele județene: Buzăŭ-Frontiera, Buzăŭ-Rușiavățul, Buzăŭ-Brăila, Buzăŭ-Urziceni și în fine *d)* maĭ multe șosele vecinale comunale ale comunelor circumvecine. Circulațiunea în oraș și împrejur e înlesnită prin trăsurĭ cu caĭ: 60 birjĭ de piață și 153 particulare.

Orașul Buzăŭ e format din următoarele părțĭ: Tîrgul, Episcopia, Banul, Domneasca, Broșteni, Frăsinetul, Gîrlași și Poșta, care reunindu-se aŭ dat naștere orașuluĭ actual, sub-divizat acum în următoarele sub-urbiĭ: Tîrgul, S-țiĭ Ingerĭ, Episcopia, Banul, Sf. Nicolae, Gîrlași, Broșteni și Poșta.

Populația sa era în 1890 de 17300 loc., din carĭ: bărbațĭ însurațĭ 3313, neînsurațĭ 440, văduvĭ 480, divorțațĭ 106, băețĭ 4453; femeĭ măritate 3313, văduve 766, fete 4427. Această populație trăia în 3780 case, cea-ce dă cîte 7 loc. pentru o casă. După naționalitățĭ se împărțeaŭ ast-fel: 13991 Romînĭ, 151 Grecĭ, 2112 Izraelițĭ, 800 Austro-Ungarĭ, 44 Germanĭ, 13 Francezĭ, 25 Italienĭ, 36 Polonĭ, 16 Sîrbĭ, 76 Bulgarĭ, 13 Rușĭ, 7 Armenĭ și 16 Turcĭ. După profesiunĭ se împărțeaŭ ast-fel: 1489 comercianțĭ, din carĭ 1046 Romînĭ, 231 Izraelițĭ și 212 străinĭ de diferite naționalitățĭ. Meseriașĭ sunt 466, din care mare parte străinĭ și maĭ cu seamă Izraelițĭ. Media nașterilor e de 648, a deceselor de 507, a căsătoriilor de 114. Populația crește cu o medie anuală de 141 suflete.

Acum Buzăul are 19000 loc. Comuna avea în 1890, 3463 contribuabilĭ, din carĭ 1021 comercianțĭ Romînĭ, 210 străinĭ și 217 Izraelițĭ. Budgetul comuneĭ, care în 1889 era de leĭ 501156.16, acum e în sumă de leĭ 825036.94. Pentru administrarea orașuluĭ este un consiliŭ comunal, avînd în cap pe primar. Consiliul e compus din 15 membri: 8 aleșĭ de 501 alegătorĭ, carĭ formează colegiul I, și 7 de 957 alegătorĭ direcțĭ și 623 prin delegație, carĭ formează colegiul al II-lea. Orașul e împărțit în 4 colorĭ: Roșu, Negru, Galben și Albastru. Paza de noapte și de zi se face de agențiĭ polițieneștĭ și de 120 gardiștĭ.

In oraș e reședința Tribunaluluĭ, a două Judecătoriĭ de Ocol, a Sub-Prefectureĭ plășeĭ Cîmpuluĭ, a Curțeĭ cu Jurĭ și a Polițieĭ. E reședința Episcopuluĭ Eparhieĭ Buzăŭ, a Consistoriuluĭ, a Protoiereuluĭ județuluĭ, a Revizoruluĭ școlar și a Sub-Inspectoruluĭ silvic, a Oficiuluĭ telegrafo-poștal, a Credituluĭ agricol, a Casierieĭ generale, etc. Instrucțiunea publică e reprezentată prin următoarele școlĭ: Liceul și Școala profesională de

fete; 8 școlĭ primare: 4 de băețĭ și 4 de fete, și prin 3 institute private: 2 de băețĭ și 1 de fete, precum și prin 2 școlĭ confesionale, una catolică și alta izraelită. Are 6 bisericĭ: Episcopia, Banul, Sf. Îngerĭ, Negutătoriĭ, Sf. Nicolae și Broșteni, afară de capela de la cimitirul Dumbrava și biserica în ruine Gîrlași. Este o sinagoga și 2 case de rugăciunĭ ale Izraeliților. Numărul preoților de mir este de 11, diaconĭ sunt 3, cîntărețĭ 10, paracliserĭ 5, afară de personalul monahal al serviciuluĭ Episcopieĭ.

Are o stațiune meteorologică de al II-lea ordin, 3 farmaciĭ, 4 librăriĭ, 2 tipografiĭ, 6 otelurĭ, un stabiliment de băĭ, etc. Circulația în interiorul orașuluĭ se face pe cele 102 strade, maĭ toate pavate și iluminate. Bariere sunt 7. Ca locurĭ de preumblare sunt: grădina orașuluĭ, Crîngul, frumoasă pădure, grădina Episcopieĭ și grădina Marghiloman. Intre edificiile maĭ însemnate sunt: Episcopia, cu frumoasele eĭ palate și grădinele ce o înconjoară; Liceul, școalele primare; cazarmele: călărașilor, dorobanților și pompierilor, unde este și un foișor de observația incendiilor; Prefectura, Tribunalul, Penitenciarul, Spitalul Gîrlași, etc., la care s'ar putea adăuga maĭ multe case particulare.

Episcopia, Banul, Gîrlași și Broșteni, sunt descrise la literele respective; în privința celor-l-alte vom menționa datele maĭ importante.

Biserica Sf. Îngerĭ a fost fondată pentru prima oară, pe la anul 1600, căcĭ în pantahuza de înscriere pentru zidirea eĭ se găsea trecută în cap Doamna Neaga, cu suma de 100 talere. Ea a fost rezidită în anul 1833 prin îndemnul Episcopuluĭ Chesarie și cu cheltuiala orășenilor. In noul frontispiciŭ nu s'a trecut data vecheĭ fondărĭ.

Biserica Negutători a fost zidită pentru prima oară de Badea Obreĭ, la anul 1649, dar a căzut curînd în ruine; urmele eĭ aŭ stat până în anul 1806, cînd a ars Buzăul. Ruinele eraŭ cunoscute sub numele de Biserica-Țigănceĭ, (poreclă dată de Grecĭ în derîdere). Pe la anul 1700, Caloian căpitanul de Buzăŭ, rezidește această biserică puțin maĭ la N.; a cheltuit leĭ 32000 cu rezidirea, după cum se declară în frontispiciŭ; ruinîndu-se și aceasta cu totul, a fost zidită a treia oară, la anul 1850, de către negutătoriĭ din tîrgul Buzăŭ, de unde și numirea eĭ de Negutători. Negutătoriĭ fiind în mare parte Grecĭ, biserica a purtat mult timp și numele de Biserica-Grecilor.

Frontispiciul bisericeĭ Negutători: «Biserica și casa a celuĭ Prea Înalt sunt. Două sute anĭ am primit în sînul meŭ rugăciunile, plîngerile și făgăduințele fiilor meĭ, de cînd mă zidise evlaviosul meŭ Badea Obreĭ, în zilele prințuluĭ Mateiŭ Basarab. Curgerea timpuluĭ aducîndu-mă în ruinare, bunul meŭ fiŭ, răposatul în fericire, Medelnicerul Nicolae Caloian a jertfit 32000 leĭ, pentru a mea reînființare; iar cu ajutorul celor-l-alțĭ fiĭ aĭ meĭ: Serdarul Dimitrie Sărățianu, Atanasie Poenaru, Costică Nicolaŭ, Frațiĭ Mihaiŭ și Costache, Iane Economu, Sava Diamandi, Stan Stănescu, împreună și cu iubițiĭ meĭ orășenĭ, m'aŭ adus în starea în care mă aflu. Cititorule, află că afară de mine ușurare nu e. Fericițĭ aĭ meĭ, din credința lor exist. 1850.

Săvîrșită în zilele prințuluĭ Barbu Dimitrie Știrbeiŭ și cîrmuitor Sf. Episcopiĭ Buzăŭ, D. Filoteiŭ. Sfințită 8 Septembrie». (Stilul acestuĭ frontispiciŭ, ca și al bisericeĭ de la Găvănești, etc., denotă că autorul lor e Gabriel Munteanu, profesor pe atuncĭ la Seminar).

Sf. Nicolae a fost zidită pentru prima oară la 1826, de către grădinariĭ bulgarĭ, de unde și numirea eĭ de Biserica-Sîrbească.

In secolul XVIII-lea exista în Buzăŭ încă o biserică, situată în fața Grădineĭ Publice, pe locul unde se află astă-zĭ farmacia Weber și prăvăliile Georgescu. Ea fusese zidită de Constantin Căpitanul, care fugise de peste Olt și se stabilise în Buzăŭ. In 1806, cînd Buzăul a fost ars de Turcĭ, această biserică a căzut în ruine. Cu reînființarea orașuluĭ, în 1830, a dispărut orĭ-ce urmă despre existența eĭ.

Noțiunĭ istorice. Orașul Buzăŭ șĭ-a luat cel maĭ tîrziŭ naștere de o dată cu descălicarea luĭ Radu-Negru, ceea ce se confirmă și prin relațiunile luĭ Giacomo Lucari. (Vezĭ Istoria județuluĭ). D. Hasdeŭ îl găsește existînd în timpul luĭ Alexandru Basarab, maĭ mult ca tîrg de cît ca oraș (1350). După această epocă a mers continuŭ dezvoltîndu-se și populîndu-se. In ceea ce privește vechea sa vatră, vom menționa cîte-va documente, pentru a o putea determina cu certitudine. Intr'un hrisov al luĭ Mihaiŭ-Viteazul, din 1594, prin care dă voe călugărilor de la mănăstirea Banul sășĭ facă o moară pe apa Buzăuluĭ cu 9 roate, se zice: «Dat-am Domnia mea această poruncă a Domnieĭ-mele, sfinteĭ și dumnezeeștiĭ mănăstirĭ, care este din jos lîngă orașul Domnieĭ-mele Buzăŭ». Intr'un hrisov a luĭ Mateiŭ Basarab, din

1643, Ianuarie 24, prin care regulează proprietăţile moşnenilor Beceni şi ale mănăstirii Ot.-Menedicul, saŭ Vintilă-Vodă, care avea în oraş metohul Frăsinetul, devenit în urmă scaunul Episcopieĭ, se zice: «Şi metohul Sf. mănăstirĭ Menedic, de la morĭ, de la Buzăŭ, din jos de tîrgul Buzăuluĭ» şi maĭ la vale: «Şi iar să fie Sf. mănăstiriĭ Menedic Metohul din tîrgul Buzăuluĭ, din oraş, fiind că este al Sf. mănăstirĭ de baştină vechiă». Din aceste 2 hrisoave ar rezulta că, dacă Banul, Episcopia sunt din jos de tîrgul Buzăuluĭ, Buzăul să fi fost maĭ spre N., adică în com. Simileasca, Verneşti saŭ Nişcovul, dar nicĭ ruine, nicĭ tradiţia, nicĭ vr'un document posterior nu confirmă aceasta, nicĭ nu o admite. Urmează dar că prin expresiunea: «din jos de oraş» să inţelegem: «afară din oraş».

Tot cu acest inţeles este întrebuinţată expresiunea: «Din jos de oraş» şi de cronicarul Constantin Căpitanul. Vezĭ Bălcescu, «Mag. Ist.», vol. I, p. 211, 281 etc. D. Odobescu, în nuvela sa «Doamna Chiajna», § I, «Mormîntul», interpretă această expresiune iarăşi prin cuvintele: «din jos de oraş», prin «afară de oraş». Rezultă dar până la evidenţă, că vechia vatră a tîrguluĭ Buzăŭ, trebue pusă între Episcopie şi mănăstirea Banul.

In cazul acesta, Banul şi Episcopia fiind afară din oraş, vechia vatră a tîrguluĭ Buzăŭ cădea între ele amîndouă, adică unde e şi astă-zĭ tîrgul oraşuluĭ Buzăŭ. Tot din hrisovul luĭ Mateiŭ Basarab, reese că Buzăul în secolul al XVII-lea avea două părţĭ distinse: tîrgul şi oraşul: «Metohul din tîrgul Buzăuluĭ, din oraş», şi că tîrgul se ţinea alăturĭ. Cu aceste date corespunde nu numaĭ tradiţia şi amintirile bătrînilor, dar şi urmele vechĭ de construcţiunĭ şi ordinea aşezăriĭ lor. Tîrgul era în vechime unde sunt astă-zĭ stradele: Tîrgul-Orăşanul şi Oborul, iar oraşul maĭ mult în jurul mănăstiriĭ Banul. Până pe la începutul acestuĭ secol, partea oraşuluĭ care formează astă-zĭ coloarea de Negru şi S. coloareĭ de Roşu, era maĭ mult o pădure, care începea de la Broşteni, trecea pe la N. Episcopieĭ, pe la pădurea Crîngul, care încă se conservă din acest masiv şi ajungea la pădurea Frasinul (la S. oraşuluĭ). Unde e acum Grădina Publică, era bariera, pe care se eşea din oraş spre Moldova şi renumitul puţ al Tătaruluĭ, pe care cîţĭ-va bătrînĭ încă-l maĭ ţin minte. Piaţa Dacia era un vast smîrc plin de richită şi păpuriş, unde se vînaŭ raţe sălbatice, iepurĭ şi chiar lupĭ. Pe la 1560, călugăriĭ de la mănăstirea Ot.-Menedicul cumpărară de la municipalitatea oraşuluĭ 7 pogoane de loc, în apropiere de tîrgul Buzăuluĭ, unde ridicară metohul Frăsinetul, ca să aibă unde trage, cînd vor veni în oraş. Acest metoh devenind maĭ în urmă scaun episcopal, pădurea, care-l înconjura, începu a se tăia, populaţia a se îndesi şi o mulţime de Ţiganĭ robĭ aĭ Episcopieĭ şi lude aŭ început a popula această parte de N. a oraşuluĭ. Ţiganiĭ mănăstiriĭ Banul ocupară partea centrală (Str. Păceĭ, Independenţeĭ, Carol I, Cuza-Vodă), iar aĭ Braduluĭ, partea de S. (spre bariera Urziceni). Totuşĭ, de şi populaţia ce se grămădise aci şi poziţiunea centrală, da a se înţelege, că acest oraş va deveni în curînd unul din cele maĭ însemnate, însă fiind pus în drumul tuturor invaziunilor, maĭ fie-care năvălitor s'a cercat a-l distruge din temeliĭ. Mehmet Beg, în 1521, îl devastează cum n'a fost oraş jefuit până atuncĭ («Mag. Ist.», vol. I, p. 158). La 1596 a fost prădat şi ars din noŭ (vezĭ Istoria judeţuluĭ). La 1637—1639, Vasile Lupul şi ginerile săŭ Timuş cu Tătariĭ nu lăsară din oraş piatră pe piatră («Cronicele», vol. I, p. 333. «Mag. Ist.», vol. I, p. 296). Unguriĭ, veniţĭ în ajutorul luĭ Mateiŭ-Basarab, sub Kemeni Ianoş, prădară ce maĭ rămăsese de la Tătarĭ. După încheierea păceĭ, Mateiŭ-Basarab făcu tot ce putu de a întemeia oraşul; la 1649 reconstrui Metohul Frăsinetul, ars de Timuş, care deveni imediat scaunul Episcopieĭ Buzăŭ. Sub Brîncoveanu şi cîţĭ-va însemnaţĭ Episcopĭ, Buzăul începu iar să se dezvolte şi să devie chiar un centru de cultură. Inmulţirea Turcilor, carĭ, sub pretext de comerciŭ se stabiliseră aci, ba se întinseră până în poalele munţilor, descuragiă cu totul pe locuitorĭ, iar ceĭ avuţĭ părăsiră oraşul şi începură a se retrage în munţĭ. Rusia, începînd luptele sale contra Turcilor, maĭ în fie-care campanie a ocupat Buzăul şi nesfîrşitele podvezĭ, ce impunea locuitorilor, aŭ speriat şi pe ceĭ ce maĭ rămaseră, silindu-ĭ să fugă. In 1806, Generalul Kamensky, după ce arse toate satele din jurul oraşuluĭ, stabili trupele, parte în Buzăŭ, parte în Mărăcineni. Şapan Oglu vine din Brăila cu Turciĭ, alungă pe Ruşĭ şi dă foc Buzăuluĭ, pustiindu-l, aşa că Episcopul Constantin (1793—1819) libera chitanţe oamenilor săĭ de serviciŭ: «N. N. din satul Buzăŭ». Singuriĭ proprietarĭ, ce rămăseseră acum, eraŭ: Episcopia, mănăstirea Banul şi turcul Mola Asan, care până la 1828 dispunea de toată soarta

şi averea oraşuluĭ. Foştiĭ neguston aĭ Buzăuluĭ mutaseră tîrgul la Nişcov, saŭ umblaŭ din loc în loc, să-'şĭ desfacă puţinele mărfurĭ ce aveaŭ, cînd nu eraŭ răpite de Turciĭ Capanliĭ, ce-'şĭ aveaŭ barace la Clinciŭ, unde maĭ mult jefuiaŭ de cît cumpăraŭ. Totuşĭ însă Ruşiĭ stabilesc aci, în 1806, o puternică colonie de Bulgarĭ, care se ocupa cu grădinăria, şi care trăia maĭ sigur şi maĭ comod de cît în patria-mumă. După încheiarea păceĭ, vechiĭ tîrgoveţĭ aĭ Buzăuluĭ trimit Domnuluĭ Caragea o petiţiune, în 1812, ca să le dea voe să se întoarcă de la Nişcov în Buzăŭ şi să reînfiinţeze vechiul tîrg, ceea ce aŭ şi obţinut. Evenimentele din 1821 împiedică din noŭ acest avînt şi oraşul nu poate înainta. In anul 1828, cu luarea Brăileĭ de Ruşĭ, curăţindu-se şi Buzăul de Turcĭ, locuitoriĭ începură a prinde inimă şi a se întoarce la vechile lor locuinţe. Tot în acest timp, o nouă colonie bulgară viind în Buzăŭ, parte s'a stabilit la Vestul oraşuluĭ şi în com. Mărăcineni, iar parte a trecut: uniĭ la Huşi şi alţiĭ la Ploeşti. După 1828, oraşul începe a se reconstrui. Regulamentul Organic îl numără între capitale şi vechie cădere de isprăvnicat. Dintre familiile boereştĭ, carĭ se reîntoarseră sunt: Chrisoscoleŭ, Buzoianu, Jugă-Urs (Sărăţeanu), Mehtupciu, Vernescu (Cireşoiŭ), Musceleanu, Pîcleanu, Arion, Chirculeşti, Tăutu, Armaşu, Codreanu, etc., aşa că oraşul în 1835 numără 3800 suflete. In 1844 populaţia ajunsese la 7000 şi de atuncĭ a mers continuŭ crescînd. Dezvoltarea cea mare a luat-o după 1870, în urma deschidereĭ căilor fierate.

Iată petiţiunea trimisă de vechiĭ tîrgoveţĭ, luĭ Caragea la 1812, dimpreună cu alte hîrtiĭ relative:

Prea Inălţate Doamne,

Jeluim Mărieĭ Tale, că aicĭ, în oraşul Buzăuluĭ, fiind obicinuit din vechime de se făcea tîrg o dată pe săptămînă, după cum se urmează pe la toate oraşele, pentru alişverişul locuitorilor şi înlesnirea celor trebuincioase ale Tîrgoveţilor s'a şi urmat acest tîrg până în răsmeriţa ce a fost; iar după ce s'a călcat şi robit oraşul asupra răsmeriţeĭ, cum este ştiut, răspîndindu-se şi noĭ negustoraşiĭ şi locuitoriĭ tîrgoveţĭ pe unde am putut; văzînd că şi din pricina drumuluĭ n'o să maĭ putem stărui la locul nostru, saŭ a se maĭ urma facerea tîrguluĭ la ziua cea rînduită, de sunt acum 4 anĭ, prin poruncă şi după jalba ce am dat stăpînireĭ de atuncĭ şi cererea ce am făcut, s'a orînduit acest tîrg, să se facă în Buzăŭ afară, la un loc maĭ ferit ce se numeşte Nişcovul, unde până acum s'a şi urmat. Acum, după ce ni-s'a vestit bucuria păceĭ şi a Mărireĭ Tale milostivă stăpînire (care de la milostivul Dumnezeŭ o cerem să fie anĭ mulţĭ şi ferıciţĭ), pe vreme de iarnă, cum am putut, am năvălit şi neam adunat la căminurile noastre, silindu-ne de ne-am făcut de o cam dată, care bordeie, care colibe, cum am putut până în primă-vară, ca să se facă oraşul iarăşĭ în starea luĭ şi fiind-că tîrgul se urmează tot acolo la Nişcov, în poalele munteluĭ, unde la nevoie s'a urmat în vremea răsmeriţeĭ şi osebit că locul este neîndemînatec, dar şi nouă neguţătoraşilor şi locuitorilor ne este peste mînă şi din pricina asta pătimim de toate cele trebuincioase, până şi de zahareaua trebuincioasă pentru hrana noastră şi de lemne de foc. Printr'această plecată jalbă, dar ne rugăm Măriei Tale ca să dea luminată poruncă de a se muta facerea acestuĭ tîrg de la Nişcov iar la Buzăŭ, unde în vechime a fost cu obor de vite, de zacharele, de cherestelele şi pentru înlesnirea noastră de a ne putea face casele, prăvălioarele, ce ni-s'aŭ stricat în vremea răsmeriţeĭ şi a venit oraşul în starea ce a fost maĭ înainte. Şi pentru a locuitorilor Măriei Tale alişveriş, căcĭ nemutîndu-se tîrgul aicĭ în Buzăŭ, precum zicem, este de mare sminteală şi discolie la toţĭ şi să fie mila Măriei Tale.

Robiĭ Măriei Tale

Noĭ negustoraşiĭ i locuitoriĭ de la tîrgul Buzăuluĭ. Jud. Buzăŭ.

D-ta Ipistatule al logofeţieĭ marĭ a Ţăreĭ-de-Sus, veĭ vedea jalba aceasta, pentru care poruncim Domnia mea să cercetezĭ şi la cererea ce fac jeluitoriĭ să ne arătaţĭ în scris. 1812, Decembre 15.

Biv Vel Medelniceru (nedescifrabil).

Io Ioan George Caragea, Voevod i gpod z Vlascoe.

Dumneavoastră, Ispravnicilor din Sud. Buzăŭ, cînd în adevăr, cum arată jeluitoriloriĭ, va fi cu voinţa şi primirea tuturor locuitorilor i neguţăroraşilor din oraşul Buzăŭ, de a se muta acel tîrg la locul unde a fost din vechime şi din această mutare nu se va izvodi vre-o sminteală saŭ zătîhnire la alişverişul şi folosul locuitorilor, poruncim să se mute acel tîrg la locul unde a fost maĭ înainte, cu urmare întocmaĭ precum maĭ jos în această anafora se coprinde 1812, Decembre 19.

(L. S.) *Vel Logofăt* (nedescifrabil).

Prea Inălţate Doamne,

După luminata poruncă a Măriei Tale ce mi-se dă la această jalbă, a neguţătorilor şi locuitorilor ot tîrgul Buzăuluĭ, făcînd cercetare, m'am pliroforisit că cu adevărat acest tîrg în răsmeriţa arătatĭ, nu numaĭ alte nevoĭ a pătimit, ci şi de ostaşĭ s'aŭ ars şi cu slobozenia i porunca stăpînireĭ s'aŭ tras maĭ sus în poalele munteluĭ la un loc ce se zice Nişcovul: iar acum cînd din mila luĭ D-zeŭ s'a făcut pace, urmează ca fie-care să fie în starea lor de maĭ înainte. Şi acest tîrg fiind vechiŭ şi cădere de isprăvnicat, cum şi loc de conac al trecătoriĭ, cu cuviinţă este a se da luminata poruncă a Măriei Tale, ca să vie tîrgul la locul cel vechiŭ, unde să'şĭ facă alişveriş, atît cu altele cât şi cu obor de vite, cum este şi alte tîrgurĭ, ca un trebuincios şi de folos şi locuitorilor şi orăşenilor şi D-lor Ispravniciĭ că publicuiaşcă şi să îngrijească a se pune în lucrare porunca, saŭ precum se va găsi cu cale de Inălţimea Ta; se va da porunca Inălţimeĭ Tale de urmare. 1812, Decembre 16.

Dumitrache Ralet Logofăt.

Buzăul (Episcopie). Radu al V-lea-cel-Mare, suindu-se pe tronul ţăriĭ (anul 1496—1508), văzînd relele ce bîntuiaŭ biserica, chiamă din Constantinopóle pe fostul patriarh Nifon şi-l însărcină cu administrarea eĭ, zicîndu-ĭ: «Eŭ să domnesc, iar tu

să mă înveţĭ legea luĭ D-zeŭ şi să ne fi tată şi păstor». Nifon procedă la îndeplinirea sarcineĭ sale şi chiar în acel an sfătui pe Domn să înfiinţeze două E-piscopiĭ: cea de Rîmnic şi cea de Buzăŭ (Şincaĭ, «Cronica», ed. II, vol. II, pag. 146). Diocesa acesteĭ Episcopiĭ fu compusă din judeţele: Buzăŭ, Rîmnicul-Sărat, şi Sacul; maĭ în urmă printr'un hrisov al luĭ Radu al IX-lea, fiul luĭ Radu-cel-Mare, din 1544 i se alipi şi judeţul Brăila. Primul Episcop a fost Paisie, dar atît dînsul cît şi succesoriĭ săĭ, până la 1649 n'aŭ avut în Buzăŭ o biserică, ca scaun episcopal, ci steteaŭ în Tîrgovişte, în jurul Domnuluĭ, venind în Buzăŭ numaĭ cînd făceaŭ inspecţiĭ, saŭ eraŭ chemaţĭ de alte împrejurărĭ. In anul 1532, Vintilă-Vodă ridicînd însemnata mănăstire Ot-Menedicul, Episcopiĭ încep, cînd veneaŭ în Buzăŭ, să tragă la această mănăstire şi să o considere ca o reşedinţă episcopală. Călugăriĭ de la Ot-Menedicul înmulţindu-se şi întinsele lor proprietăţĭ chemîndu-ĭ des în Buzăŭ, se văd siliţĭ să cumpere de la municipalitatea oraşuluĭ 7 pog. loc ca să-şĭ construiască un metoh, Frăsinetul, situat unde e acum grădina Episcopieĭ şi ale căruĭ ruine se văd încă. Episcopiĭ încep şi eĭ a nu se maĭ duce la depărtata mănăstire Ot-Menedicul, ci a se opri la metoh, orĭ de cîte orĭ veneaŭ în Buzăŭ. Vasile Lupul, în 1639, începînd expediţiunile sale contra luĭ Mateiŭ-Basarab, prădă şi arse schitul Frăsinetul, împreună cu oraşul şi chiar Episcopul timpuluĭ, Ştefan tipograful, fiind atuncĭ în Buzăŭ, a fost luat prizonier. După încheierea păceĭ, Mateiŭ-Basarab, atît din îndemnul Episcopuluĭ Ştefan, cît şi pentru a compensa pe călugărĭ de pierderile suferite, începe, în 1648, a ridica vechiul schit Frăsinetul, însă în proporţiunĭ maĭ marĭ şi în 1649 îl termină. In acest an, Episcopul Ştefan, devenind Mitropolit al ţăriĭ, în locul săŭ, sacră pe Serafim E-piscop al Buzăuluĭ. Serafim exprimă dorinţa ca acest metoh să devie scaun episcopal şi E-piscopiĭ să-şĭ aibă reşedinţa aci. Cererea sa se aprobă de Domn, ba ceva maĭ mult, reuşeşte a transforma biserica-mumă, Ot-Menedicul, în metoh al fostuluĭ metoh Frăsinetul, devenit acum Episcopie, şi averile Ot-Menediculuĭ a fi administrate de E-piscop. Această biserică fiind slăbită de cutremure şi prădată de maĭ multe orĭ, Episcopul Metodie în 1742, o repară şi o înfrumuseţează, dar iarăşĭ cutremure şi invaziunĭ o slăbiră şi o despuiară de orĭ-ce ornament. Episcopul Chesarie, acel rîvnitor de cele Dumnezeeştĭ, văzînd-o în această stare, în anul 1832, o restaură din noŭ, o împodobi în mod demn de o Episcopie, clădind în jurul eĭ măreţe palate: casele domneştĭ pe temeliile caselor făcute de Mateiŭ-Voevod, seminarul, consistoriul, tipografia, locuinţe de călugărĭ, etc., apoĭ grădinĭ întinse şi frumoase, aşa că Episcopia de Buzăŭ, ca local, e şi astă-zĭ cea d'întîiŭ în ţară.

Frontispiciul eĭ este acesta: «Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică s'a zidit din temelie de răposatul întru fericire Mateiŭ-Basarab-Vodă, la leat 1649, după ce maĭ întîiŭ a dărîmat din temelie pe cea vechie, făcută de strămoşiĭ săĭ, arsă şi stricată de năvălirile barbariceştĭ. Incepător acestuĭ scaun fiind chir Serafim Episcop. La leat 1740, fericitul Episcop, chir Metodie, aşezîndu-se în acest scaun şi găsindu-se stricată de cutremure şi părăginită de oştirĭ, s'a apucat maĭ întîiŭ de a dărîmat turlele slăbite şi a zidit altele, apoĭ a împodobit-o atît pe dinăuntru cît şi pe din afară; iar la leatul 1832, iubitorul de D-zeŭ Episcop Chir Chesarie, văzînd iară toate turlele slăbite de cutremure şi despodobită de toată frumuseţea, ce s'ar fi cuvenit să aibă o astfel de sfîntă Episcopie, încă şi prădată de toate lucrurile sale cele mişcătoare, în vremea răzvrătireĭ din leatul 1821, s'a apucat cu rîvnă şi grea cheltuială de a dărîmat întîiŭ turlele; pe doĭ stîlpĭ din biserică şi pe toate ferestrele le-a făcut cu meşteşug arhitectonic, apoĭ destencuind-o, atît pe dinăuntru, cît şi pe din afară, a împodobit-o înăuntru cu iscusită zugrăveală, cu tîmplă şi cu alte săpăturĭ poleite, iar pe din afară cu foarte frumoasă arhitectură; asemenea înfrumuseţîndu-se tot atuncĭ şi clopotniţa şi aşa cu multă dragoste şi libov, aŭ înoit toate până la cel maĭ mic lucru spre vecinica sa pomenire; şi s'a isprăvit tot lucrul acesta în zilele Domnuluĭ Alexandru Dimitrie Ghica-Voevod, la leatul 1834, Decembre 30 şi s'a sfinţit cu multă ceremonie bisericească».

Inscripţia susţine că Mateiŭ-Basarab a făcut această biserică în locul celeĭ făcute de strămoşiĭ săĭ, ceea-ce e în contrazicere cu toate datele istorice. Probabil că Episcopul Chesarie, la redijarea acestuĭ frontispiciŭ n'a consultat maĭ de aproape Istoria.—O altă greşală făcută de acest mare Episcop, e şi aceasta: In timpul păstorieĭ sale a restaurat, saŭ a zidit din noŭ, maĭ toate bisericile istorice din ju-

deț și a pus frontispiciï nouă, în care nu se maï menționează data și primiï fondatorï, ci se mulțumește a declara: «Această sfîntă biserică s'a făcut de Episcopul Chesarie în locul celeï vechï».

Episcopia Buzăŭ a avut maï multe metohurï: Adîncata, Alunișul, Berca, Cheea (Prahova), Cislăul, Cozieni, Găvanele, Găvănești, Mereï, Pîrscovul, Pinul, Proșca, Săseni, Sf. Dumitru (București), Sf. Nicolae (Focșani) și Vintilă-Vodă, ale căror averï, împreună cu ceea-ce era propriŭ Episcopieï, se administra de Episcopï, din carï, uniï aŭ știut să facă fapte laudabile, iar alțiï șï-aŭ apropiat veniturile pentru bunul lor traiŭ și al neamurilor lor. După secularizare, Episcopia a încetat de a maï avea metohurï. Diecesa Buzăuluï constă actualmente din două județe: Buzăul și Rîmnicul-Sărat și e împărțită în 11 parohiï urbane (4 în Rîmnic) și 197 rurale (84 în Rîmnic), avînd 15 bisericï în parohiile urbane și 400 în cele rurale, cu un număr total de 432 preoțï, 6 diaconï și 693 cîntărețï. Pentru administrarea cleruluï sunt doï protoereï, unul cu reședința în Buzăŭ și altul în Rîmnic. Tot în Rîmnic trebue să stea și un arhiereŭ, locotenent al Episcopuluï de Buzăŭ.

Episcopiï ce aŭ păstorit eparhia Buzăuluï, după datele ce am putut culege din diptice, frontispiciï, condica episcopilor, «Istoria bisericească de Lesviodax», etc., sunt:

1. Paise, primul episcop, sacrat de patriarhul Nifon, păstorește de la 1496—1526. Domnul țăriï, Radu-Voevod, ïï dăruește pădurea Crîngul (Braniștea), de lîngă oraș, interzicînd tuturor orășenilor intrarea într'însa.

2. Anania, de la 1526—1544.

3. Ieremia, se suie pe scaun la 1544; i-se mărește diecesa de Radu IX, adăugîndu-ï și județul Brăila, dar, în anul 1546, devenind raia turcească, diecesa rămîne în limitele de maï înainte. El lasă locul luï

4. Atanasie, care păstorește de la 1558—1587.

5. Luca ocupă scaunul episcopal în 1587; se distinge prin calitățile sale morale și printr'o înfocată iubire de țară. Ajută mult pe Mihaiŭ-Viteazul cu consiliile sale și moare în 1612. Se găsește păstorind și la Rîmnic.

6. Ciril păstorește de la anul 1612—1620.

7. Efrem Trufășel păstorește de la 1620—1636. El obține un hrisov de la Radu-Mihnea-Voevod, în anul 1623, prin care se zice că Episcopul Buzăuluï și arhiepiscopul ot Buzăvski, să aibă în pace poslușniciï ce sunt împrejurul Sf. Episcopiï, strînșï săracï de pe la Moldova și de pe la Brăila și din toate laturile și să fie scutițï de bir și de galbenï și de cal și de oae seacă, pentru ca să fie de lucru și de ajutor și de treabă Sf. Episcopiï. Tot acest episcop obținuse maï înainte de la Alexandru Iliaș Voevod un hrisov, prin care se zice că poslușniciï Episcopieï să aibă pace de bir și de galben și de sluhă și de către județul cu 12 pîrgarï și de către călărașï cu cal de olac și de toate slujbele și mîncăturile cîte sunt peste an. Face însă rezerva, că pîrgariï aŭ voe, că dacă poslușniciï vor fi Moldovenï, să le ia birul moldovenesc (Hrisovul poartă data ZPKN saŭ 1620, însă Alexandru Iliașï în Istorie se vede domnind numaï până la anul 1618).

Tot Efrem Trufășel obține un alt hrisov de la Mateiŭ-Basarab, din anul 1634, în care, între altele se zice: «Și vouă care umblațï după birul moldovenesc să lăsațï în pace pe poslușnicï, maï ales care va fi moldovean, voï de la acela să luațï bir moldovenesc; iar ăï-l-alțï oamenï, bună pace să le dațï».

8. Ștefan Tipograful, care încă ca monah se ocupa cu traducerea cărților bisericeștï și cu imprimarea lor, fu ridicat la demnitatea de Episcop al Buzăuluï la anul 1636, în care demnitate nu-șï uită vechia sa ocupațiune. El șezînd în Tîrgoviște, în anul 1644, publică a doua ediție a Cazanieï, apoï Pravila cea mare, etc. Școala înființată de Mateiŭ-Basarab în Buzăŭ, sub privegherea și conducerea luï Ștefan, dobîndi oarecare renume, dînd în curînd oamenï bine cunoscătorï în ale limbeï naționale și e probabil că și Greceniï să-șï fi cîștigat aci primele cunoștințe, pe care apoï le complectară retrașï la proprietățile lor: Vernești, Potoceni, Greci-de-la-Buzăŭ, etc. In anul 1648, murind Mitropolitul țăreï Teofil, Stefan ïï urmă în această demnitate, sacrînd în locul săŭ Episcop al Buzăuluï pe Serafim. Ștefan muri la 1668 și se înmormîntă în Mitropolia Tîrgoviștеï.

9. Serafim se sui în scaunul episcopal la 1649. Stabili reședința Episcopieï în schitul Frăsinetul, pe care-l proclamă biserică catedrală. In anul 1668, murind Ștefan, Serafim era să devie Mitropolit, dar fu în urmă mutat la Episcopia Rîmniculuï, urmînd în locu-ï

10. Grigore, care păstori de la 1668—1691. Din timpul acestuï Episcop se găsește un hrisov a luï Constantin Șerban-Voevod, prin care se zice că

Mateiŭ-Vodă, văzînd că sărăceşte Episcopia a slobozit pe posluşniciĭ eĭ de pîrcălab şi de Căpitan şi le a scos tabrul din visteria ţăreĭ, de aceea şi el confirmă această legaţiune.

11. Mitrofan, de profesie tipograf, trăia în Moldova şi era ajutor şi emul al mareluĭ Mitropolit Dosofteiŭ. Meritul săŭ îl urcă pe scaunul Episcopieĭ Huşilor, dar căzînd în disgraţia luĭ Constantin Cantemir se demise. Constantin Brîncoveanu îl chemă în Muntenia, unde împreună cu fraţiĭ Greceni, Nicolae Milescu, Gherman Nisis şi alţiĭ încep să colaboreze la traducerea biblieĭ şi a altor scrierĭ. La anul 1691, devenind vacantă Episcopia Buzăuluĭ, Greceniĭ, intervenind în favoarea sa, i se încredinţează scaunul acesteĭ eparhiĭ. In anul 1692 a înfiinţat pentru prima oară o tipografie în Buzăŭ, în care se tipări: Pravoslavnica mărturisire, tradusă din greceşte de fraţiĭ Radu şi Şerban Greceanu (1692), Triodu (1697), Mineiul slavorom. (1698) şi altă ediţie în 1700, Molitvelnicul greco-romîn (1699), Invăţătura preoţilor despre cele 7 taine (1702), precum şi maĭ multe alte scrierĭ. Şcoala din Buzăŭ fu de asemenea una din ocupaţiile de predilecţie ale luĭ Mitrofan, ridicîndu-ĭ şi maĭ mult renumele ce i-l lăsase Ştefan. Mitrofan muri, lăsînd un nume scump naţiuneĭ şi maĭ cu seamă literatureĭ romîne, la 1703.

12. Damaschin. Gloria Episcopatuluĭ de Buzăŭ nu încetă cu Mitrofan, căcĭ succesorul săŭ Damaschin care îĭ urmă în anul 1703, ştiu atît prin conduita sa cît şi prin întinsele sale cunoştinţe, să-ĭ dea o nouă aureolă. Damaschin maĭ întîiŭ fusese dascăl şi cunoştea bine limbile: slavonă, elenă şi latină. Devenind Episcop, începu cu un neîntrecut zel şi o rară competinţă a complecta literatura religioasă, fie prin nouă traducerĭ, fie prin corigerea celor deja traduse. In anul 1710 fu mutat la Episcopia Rîmniculuĭ, unde continuă opera începută. Şcoala din Buzăŭ îĭ dete un caracter şi maĭ naţional, voind a scoate de aci pe viitoriĭ dascălĭ de limba romînă. Numele luĭ Damaschin va ocupa tot-d'a-una un loc distins în istoria literatureĭ romîne şi dintre cele d'întîiŭ în Istoria literatureĭ eclesiastice.

Constantin Brîncoveanul, printr'un hrisov din 1707, acordă acestuĭ Episcop beneficiul, ca oameniĭ ce vor veni la moara Episcopieĭ să fie scutiţĭ de către Căpitanul cu toţĭ călăraşiĭ ot Buzăŭ, a nu-ĭ bîntui de olăcarĭ şi de potvadă, să nu le ia caiĭ de olac şi casele de potvadă, ci să-ĭ lase în bună pace să umble fără grije orĭ unde vor vrea. Tot Damaschin, pentru a mări averea Episcopieĭ, începu să cumpere proprietăţĭ în oraş, între care prăvălia luĭ Afi Turcul Deli Hogea şi a frateluĭ săŭ Abdulah, pe care şi eĭ o aveaŭ de la un alt Turc Mahomet Baraictarul, pe preţ de 20 talere.

13. Ioasaf păstoreşte de la anul 1710—1717.

14. Daniel, originar din Cîmpu-Lung, discipol al luĭ Melhisedec, egumen al mănăstiriĭ de acolo, care îl iniţiase şi în literatură, fu sacrat Episcop al Buzăuluĭ în 1717, iar după 3 anĭ, 1720, deveni Mitropolit al Munteniei. El ne lăsă cîte-va traducerĭ, a imprimat maĭ multe cărţĭ bisericeştĭ, a zidit biserica Verguluĭ din Bucureşti şi în 1732 şi-a dat sufletul.

15. Ştefan, succesorul luĭ Daniel, păstoreşte de la 1720—1732, cînd a devenit Mitropolit al ţăreĭ. Cu ocaziunea venireĭ luĭ N. Mavrocordat în Buzăŭ, în 1728, el transformă şcoala de aci în greco-slavonă şi Domnul îĭ dărui 200 talere din venitul judeţuluĭ pentru întreţinerea eĭ.

16. Misail, succesorul luĭ Ştefan, păstori de la 1732—1740, fără să se distingă prin nimic; obţine însă pentru un pescar, favorit al săŭ, un hrisov de la Grigore Ghica (1735), în care se zicea: «Acest pescar sărător Dicul Măjar, ce este al Sf. Episcopiĭ Buzăŭ, să fie scutit de toate dăjdiile, numaĭ la haraciŭ să aibă o dare într'un an o dată, verĭ cu peceţĭ, aŭ fără peceţĭ, ughĭ ꙵ, în pace să fie şi de măjerit şi de fumărit, cu condiţie să dea peşte la Episcopie. Ordonă apoĭ boierilor cislaşĭ pe judeţe şi slujitorilor strîngătorĭ de banĭ şi fumarilor şi măjarilor să se ferească de acest om.

17. Metodie păstoreşte de la 1740—1749, se ocupă mult cu restaurarea bisericilor din eparchia sa şi maĭ cu seamă a Episcopieĭ şi a mănăstiriĭ Vintilă-Vodă. Mări averea Episcopieĭ, cumpărînd maĭ multe din proprietăţile Grecenilor. Constantin Mavrocordat îĭ dărueşte moşia Unguriul, ca să fie sat al Episcopieĭ: «Şi fieşte care om să aibă a face clacă ce s'a orînduit de la Domn, de om într'un an zile 6; însă clacă, iar nu lucru; şi această clacă să nu se facă toată odată ci pe rînd: la coasă, la secere şi la arătură şi să dea şi dijma din 10 una, după obiceiŭ; cel ce vinde vin să dea aditul buţiĭ Sf. Episcopiĭ».

18. Filaret, egumen al mănăstireĭ Sf. Ecaterina din Bucureşti, devine episcop al Buzăuluĭ în 1749; păstoreşte până la 1753, cînd îĭ ia locul

19. Rafael, care demisionează în 1764.

20. Cozma, Protosinghel al Mitropolieĭ din Bucureşti, devenind episcop în 1764, se distinge prin maĭ multe fapte de caritate, maĭ cu seamă înavuţind bisericile cu odoare sacre. E cel d'întîiŭ care introduce sfeşnice de alamă cu cheltuiala sa. Sub dînsul, şcoala din Buzăŭ, în urma hrisovuluĭ dat de Al. Ipsilante în 1774, devine cu totul grecească. In urmă, Alexandru Ipsilante, dă un alt hrisov prin care zice că Episcopia Buzăŭ, fiind arsă şi stricată de văpaia răsmeriţeĭ, se face ctitor al eĭ şi-ĭ acordă maĭ multe darurĭ (1778, Aprilie 26). Tot sub Cozma, Constantin Caragea, printr'un hrisov din 1782, Decembrie 26, zice că Episcopia fiind jefuită şi arsă de văpaia trecuteĭ răsmeriţe se face şi el ctitor al eĭ. Acest hrisov se confirmă la 1792, de Mihail Constantin-Şuţu-Voevod. In fine, Scarlat Grigore Ghica îĭ dă voe să aducă lude din străinătate, în specie meşteşugarĭ, carĭ vor fi scutiţĭ de orĭ-ce dărĭ, ca să fie posluşnicĭ aĭ Episcopieĭ. El devine Mitropolitul ţăreĭ, în anul 1787 şi în locu-ĭ se alege

21. Dosofteiŭ, grec din Ianina, dar eminent păstor şi înfocat iubitor de ţară. El păstoreşte de la 1787—1793, cînd este ales Mitropolit al ţăreĭ. In anul 1810 fu exilat de Ruşĭ şi moare în Braşov, la 1826. El tipări maĭ multe cărţĭ cu cheltuiala sa, încuragiă pe monahiĭ Grigore şi Gheronte de a traduce şi tipări continuŭ, iar averea ce o adunase, o lăsă ţăreĭ, ca să se trimită tinerĭ în străinătate, spre a se instrui. El înfiinţează pentru prima oară condica Episcopieĭ Buzăŭ, în care a trecut hrisoavele şi cărţile de moşiĭ aflate până la dînsul. (Vezĭ «Condica Episcopieĭ Buzăŭ», tom. I, fila 3).

22. Constantin Grecul de la Ianina, păstoreşte de la anul 1793—1819; nu ştiu însă să imiteze pe connaţionalul şi predecesorul săŭ, trăind maĭ mult pentru dînsul şi aĭ săĭ. Sub dînsul şcoala din Buzăŭ se închise; la aceasta contribuise în mare parte şi evenimentele din 1806. Constantin obţinuse de la Nicolae Caragea un hrisov, prin care se dărueşte Episcopieĭ un scaun de carne scutit de vamă, de erbărit şi de orĭ-ce dărĭ la care sunt supuse cele-l-alte scaune; căcĭ şi alţĭ Domnĭ aŭ dat scaune în Buzăŭ. Constantin Moruzzi printr'un hrisov din 1793, August 19 (cel d'întîiŭ document cu leatul modern), după ce spune că mănăstirile sunt cinstea şi podoaba ţăreĭ, stabileşte drepturile acestuĭ Episcop asupra tîrguluĭ Drăgăiceĭ, precizîndu-ĭ dările ce trebue să ia şi scutirile ce trebue să facă. Domnul ţăreĭ, Alexandru Moruzzi, printr'un hrisov din 1793, fiind Episcop încă Dosofteiŭ, dedese voie Episcopieĭ să aducă 40 lude lemnarĭ. Ludele însă sosesc sub Constantin şi munca lor servi la mărirea avereĭ sale propriĭ.

23. Gherasim, romîn de origină, păstori de la 1819—1824. Se distinge maĭ mult prin viaţa ascetică, de cît prin calităţĭ pastorale. Demisionînd în 1824, se retrase la mănăstirea Căldăruşani, unde se făcu schimnic. A murit în 1844.

24. Chesarie (Constantin Căpăţînă), se sui în scaunul Episcopieĭ Buzăŭ după retragerea luĭ Gherasim şi păstoreşte de la 1825 până la 1846 Noembrie 30. Născut în Bucureşti la 1784, se dete studiilor ce se puteaŭ dobîndi pe atuncĭ şi maĭ cu seamă limbiĭ şi literatureĭ elene, în care era foarte competent, avînd de maestru pe renumitul Lambru. El maĭ întîiŭ deschise o şcoală privată în Bucureşti şi instrui pe copiiĭ Bărcănesculuĭ, prin care făcu cunoştinţa Episcopuluĭ Iosif al Argeşuluĭ. Iosif îl întroduse în viaţa monahală, îl făcu diacon al acesteĭ Episcopiĭ, apoĭ preot curator al metohuluĭ Antim din Bucureşti, de unde îl luă Mitropolitul Grigore şi îl numi econom al Mitropolieĭ. Grigore Ghica îĭ încredinţă în 1825 Episcopia Buzăuluĭ. Discursul săŭ de instalare e o capo-d'operă, ca cugetare şi formă, ca patriotizm şi iubire evangelică. El a lucrat nu numaĭ cu cuvîntul, ci şi cu fapta. Dispunînd de marile veniturĭ ale Episcopieĭ, începu maĭ întîiŭ restaurarea eĭ, şi o înconjură cu mărețe palate şi frumoase grădinĭ, aşa că ea deveni cea d'întîiŭ în ţară. Construi palatul Seminaruluĭ şi un altul pentru tipografie, ridică din temeliĭ bisericile: Vintilă-Vodă, Ciolanul, Răteşti, Pîrscovul, Cislăul, Găvăneşti, Cozieni şi Săseni; rezidi schitul Cheea din jud. Prahova şi maĭ multe altele din jud. Rîmnicul-Sărat. El îndemnă cu energie şi contribui cu dărnicie la ridicarea altor bisericĭ, atît din oraş, cît şi din jud. Buzăŭ, aşa că maĭ nu e biserică care să nu fi fost atinsă de bine-făcătoarea sa mînă. Tipografia, înfiinţată de Mitrofan şi lăsată în părăsire de la moartea sa, o reînfiinţă, înavuţind-o cu material noŭ şi în 1834 începu iar să funcţioneze, eşind de aci scrierĭ însemnate. Şcoala Episcopieĭ încetase de la 1806, oraşul era distrus, şi ceĭ ce doreaŭ a căpăta oare-care cunoştinţe eraŭ siliţĭ să se ducă

la Nişcov, unde boeriĭ Bănică şi Mihail Chirculescu înființaseră o şcoală grecească, sub direcțiunea luĭ Iorgu Codru, un tînăr din Atena, cu oare-care cultură. Chesarie înființă îndată o şcoală de gramaticĭ, iar în 1838 înființă Seminarul. Şcoala luĭ Codru se închise în 1834, în urma deschidereĭ şcoalelor naționale. Chesarie, cunoscător şi amator de muzică, deprins cu accentele armonioase şi romîneştĭ ale muziceĭ, reformată de Macarie, aduse în Buzăŭ pe celebrul săŭ discipul, psaltul Matache, şi înființă o şcoală de muzică bisericească. Această şcoală deveni în curînd celebră şi eleviĭ eĭ: Iosif Nania, actual Mitropolit al Moldoveĭ, Serafim, Chirchidon, Hipolit, Parascoveanul, etc. se făcură cunoscuțĭ ca ceĭ d'întîiŭ cîntărețĭ aĭ țăreĭ. Amic al luĭ Ioan Vărbileanu, protopop în Mizil, rămas văduv, îl călugări sub numele de Iosapat şi îl numi eclesiarh al Episcopieĭ, maĭ în urmă deveni profesor la Sf. Sava, egumen al Znagovuluĭ, etc., de unde luă numele de Znagoveanu. Chesarie ca un alt Mateiŭ-Basarab, reedificînd şi restaurînd atîtea Bisericĭ, nemulțumit de pictura bizantină, decăzută cu totul, voi să introducă şi în pictura bisericilor un noŭ stil original şi romînesc. Găsi pe un tînăr de mare talent, pe Nicolae Zugravul, şi înființă în Buzăŭ o şcoală de pictură. Dintre eleviĭ eĭ vom menționa pe răposatul George Tătărescu. Demnă de amintit e importanța şi splendoarea ce da serviciuluĭ divin. Chesarie, simplu, sever, cu o autoritate morală necontestată, însoțit de o numeroasă suită de arhidiaconĭ, diaconĭ şi anagnoştĭ, toțĭ cu vocĭ frumoase şi îmbrăcațĭ cu multă bogăție, făcea pe credincioşĭ să asiste la un serviciŭ într'adevăr măreț. Cînd servea în Bucureşti era sărbătoare. De la Domnul Țăreĭ până la cel din urmă cetățean, se sculaŭ de cu noapte, ca să apuce loc în biserica unde el oficia. In anul 1846 Noembrie 30, acest stimat şi mult regretat Episcop muri sărac cu desăvîrşire şi se îngropă la Episcopia Buzăŭ.

25. Filoteiŭ, arhidiacon şi apoĭ econom al luĭ Chesarie, luă locul predecesoruluĭ săŭ, maĭ întîiŭ ca locotenent, iar în 1850 se numi Episcop titular. El maĭ înavuți tipografia, tipări maĭ multe scrierĭ, între care Biblia de Buzăŭ, şi se distinse printr'o mare lăcomie de banĭ. Muri de alienație mintală la 16 August, 1860, lăsînd în urma-ĭ sume fabuloase, din care s'a împărtăşit mulțĭ din ceĭ ce eraŭ împrejurul săŭ, rămîind şi Statuluĭ 70000 galbenĭ.

26. Dionisie Romano. Am putea zice că este ultimul cu care se termină seria marilor prelațĭ aĭ țăreĭ, fiind un factor puternic, care a lucrat la regenerarea, cultura şi libertatea Romînieĭ. El s'a născut la 1806 în comuna Siliştea din Transilvania. Venit în țară de copil se opri la mănăstirea Neamțu, unde în 1823 fu călugărit. Insă fiind mare amator de studiŭ, părăsi mănăstirea şi veni în Bucureşti să-şĭ complecteze studiile în şcoala de la Sf. Sava. Ca să-şĭ procure mijloace de existență, se alipi de Ilarion, demnul şi însemnatul Episcop al Argeşuluĭ, căruia îĭ deveni discipol. Ilarion îl iubea mult şi în 1832 îl hirotoni diacon. Cu înființarea şcoalelor naționale, diaconul Dionisie fu numit profesor în Buzăŭ. In timpul profesoratuluĭ îşĭ continuă cu asiduitate studiile, şi publică maĭ multe scrierĭ didactice. Episcopul Chesarie îl luă sub protecțiunea sa şi îĭ înlesni publicarea scrierilor; în urmă îl numi director al tipografieĭ. Inființîndu-se Seminarul, Dionisie găsi un demn emul în Gabriel Munteanu, pe care îl adusese Chesarie ca profesor şi împreună cu dînsul publică maĭ multe scrierĭ. In anul 1840 fu chemat în Bucureşti de Mitropolitul Neofit, care îĭ încredință direcțiunea Seminaruluĭ de acolo. In această nouă demnitate nu încetă de a compune şi traduce diferite cărțĭ didactice, de care era mare lipsă. După insistența sa, Mitropolitul Neofit trimese în 1845 maĭ mulțĭ tinerĭ în Petersburg, Atena, Moscova şi Pesta, din carĭ să poată recruta un cler demn de cerințele timpuluĭ. In anul 1848, Dionisie luă parte activă la revoluție şi fu închis la Văcăreşti, apoĭ, liberat, fu silit să se exileze în Transilvania. Calmîndu-se puțin animozitățile, Dionisie se întoarse în țară şi se aşeză la mănăstirea Băbeni, din jud. Rîmnicul-Sărat (1850), unde traduse maĭ multe scrierĭ, între carĭ şi «Geniul Cristianismuluĭ» al luĭ Chateaubriand, apoĭ fondă un ziar eclesiastic «Ecoul Bisericesc». In anul 1851, Domnitorul Ştirbeiŭ îl numi egumen la Sadova, dar în 1853, Ruşiĭ ocupînd țara, Dionisie fugi în Turcia, unde stete până la plecarea lor. Reîntors în țară, se duse în Moldova şi în 1855 fu numit stariț la mănăstirea Neamțu; dar compromis în revoluție, antipatic monahilor, amic cu partizaniĭ unireĭ, fu silit să se retragă în Iaşi, unde stete maĭ mult timp şi de unde publică între altele «Elocința Amvonuluĭ» în două volume. După unire, Domnitorul Cuza îl numi locotenent al Episcopieĭ de Buzăŭ, şi în 1861 fu sacrat arhie-

reŭ și numit titular. In 1864, opunîndu-se reformeĭ calendaruluĭ, fu mutat la Huși; la Buzăŭ veni Ghenadie, care nu stete mult, fiind mutat la Argeș și Dionisie se întoarse la vechiul săŭ scaun.

Dionisie, dotat cu o vastă memorie, cu o fecundă imaginație, cu un spirit sagace și plin de sare atică, cu un rar talent de a nara și a persuada, maĭ mult saŭ maĭ puțin cult și pasionat de lectură, știind după expresiunea Apostoluluĭ «să se facă tuturor toate, ca pe toțĭ săĭ-dobîndească», se impunea tuturor și nimenĭ nu se despărțea de dînsul de cît cu regret. Amator înfocat al școaleĭ, orĭ unde agitata sa viață ĭ-a condus pașiĭ, a însemnat prezența sa prin înființarea uneĭ școlĭ, care 'ĭ arătă urma. Astmul de care suferea ĭ-a răpit viața în anul 1873 Ianuarie 18. El a fost înmormîntat la Episcopia Buzăŭ.

27. Inocențiŭ, fiŭ de preot din București, șĭ-a făcut studiile în Seminarul de acolo și maĭ în urmă la Pesta, unde a fost trimis, împreună cu alțĭ tinerĭ, de Mitropolitul Neofit. In 1850 fu numit director al Seminaruluĭ din București, de unde fu depărtat în 1863. In urmă deveni egumen al Mănăstireĭ-Dealuluĭ. Murind Calinic, Episcopul Rîmniculuĭ, fu însărcinat provizoriŭ cu administrarea aceste eparhiĭ, și în anul 1873, Episcopia Buzăuluĭ devenind vacantă prin moartea luĭ Dionisie, se alese titular al eĭ. Inocențiŭ alipi tipografia Episcopieĭ pe lîngă a Sf. Sinod și o mută în București. A murit la 13 Noembrie 1893, lăsîndu-șĭ averea pentru bine-facerĭ și în special pentru ajutorarea eleviler sărmanĭ și meritoșĭ.

28. Dionisie Climescu a fost ales Episcop în locul luĭ la 17 Martie 1894. El păstorește și azĭ.

Vedem că, de la 1496 până la 1890, Episcopia Buzăuluĭ a fost păstorită de 28 Episcopĭ, din carĭ 5 s'aŭ suit pe scaunul mitropolitan. Dintre aceștĭ Episcopĭ, cincĭ: Ștefan Tipograful, Mitrofan, Damaschin, Chesarie și Dionisie, pot purta cu dreptate numele de marĭ.

Buzăul, (vechiul Νάπουκα = Napuca, după Dionisie Fotino), *rîŭ* însemnat, care udă județele: Buzăul, căruia i-a și dat numele, Rîmnicul-Sărat și Brăila. El izvorește din Transilvania, din poalele munteluĭ Tezla, puțin maĭ la Nord de muntele Bratocea, din Prahova, se dirige pe o frumoasă vale, în direcțiunea N.-E., până la punctul Bodza-Furdulo, de unde, făcînd un unghiŭ spre S., primește pîrîiașele Crăsnița la stînga și Crasna la dreapta și intră în județ pe la punctul Cheia-Cordunuluĭ; de aci se lasă în jos printre munțiĭ stîncoșĭ, acoperițĭ adesea de brazĭ, până la căt. Broasca din com. Nehoiașul, unde albia sa începe a se maĭ lărgi și tot de o dată a se curba spre E. până ajunge la căt. Ursoaia, com. Rușiavățul; aci face o nouă frîntură spre N.-E., descriind un arc până la Pleșcoiul, apoĭ se inclină spre S.-E., atinge în partea de N. orașul Buzăŭ și prin nenumărate cotiturĭ ajunge la com. Găvănești, de unde se dirige iar spre N.-E. și ese din județ pe la com. Cotul-Cioariĭ, formînd de aci înainte limita între jud. Brăila și Rîmnicul-Sărat; intră în jud. Brăila pe la căt. Vizireni, servind de hotar între ambele județe numaĭ până la com. Strîmbul; de aci curge pe lîngă hotarul dintre jud. Brăila și R.-Sărat, udînd cînd unul, cînd altul din aceste județe, până la com. Latinul, de unde servă, până la confluența sa, de hotar între ele. Se varsă în rîul Siretul, lîngă căt. Sîrbești, al com. Măxineni, din jud. Brăila. De la Vizireni până la gura Buzăuluĭ este o distanță de 68 kil. Panta, pe care curge, fiind foarte înclinată, face ca Buzăul să fie unul din rîurile cele maĭ repezĭ ale țăreĭ. In timp de ploae e foarte violent, rupe orĭce obstacol întîlnește în cale-ĭ, mănîncă cu lăcomie malurile ce-l ține închis, schimbîndu-șĭ la fie-care viitură, albia pe care cursese până aci, ceea ce cauzează marĭ pierderĭ locuitorilor mălurenĭ. Bolovaniĭ imenșĭ, ce-ĭ aduce în viitura sa, produc, în ciocnirea lor, un zgomot asurzitor, care se aude de departe. Țărmurile sale sunt împodobite cu frumoase crivine, renumite pentru vînatul ce se găsește într'însele, maĭ cu seamă: lupĭ, epurĭ, becațe, becaține, sitarĭ, etc. Lungimea cursuluĭ săŭ este, în țară, de peste 270 kil.

Afluențiĭ săĭ sunt numeroșĭ; pe partea dreaptă maĭ însemnațĭ sunt: Crasna, Valea-Neagră, Siriul, Bonțul, Nehoiașul, Nehoiul, Cîtiașul, Valea-Rea, Valea-Musceluluĭ, Valea-Vieĭ, Bîsca-Chiojduluĭ, Valea-Largă și Nișcovul; iar pe partea stîngă: Arțagul, Grămăticul, Tehărăul, Cășioca, Bîsca-Rozileĭ, Stănila, Valea-Sibiciuluĭ, Valea-Pănătăuluĭ, Rușiavățul, Sărățelul-Bălăneștilor, Tîrcovul, Sărățelul-Berciĭ, Slănicul și Cîlnăul, (v. a. n.), afară de o mulțime de alte văĭ și izvoare maĭ puțin însemnate. Toțĭ aceștĭ afluențĭ, mărind volumul Buzăuluĭ, îĭ întîrziază și cursul, care, de pe la Scurtești, începe a fi maĭ lin și maĭ tardiv.

Pe Buzăŭ sunt următoarele podurĭ: podul de fier al linieĭ ferate Buzăŭ-R.-Sărat, la 3831,02 metri depărtare de oraşul Buzăŭ; podul de fier al şoseleĭ naţionale Buzăŭ-Rîmnicul-Sărat, aproape de oraşul Buzăŭ, pe teritoriul comuneĭ Mărăcineni; pod stătător de lemn, în com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ; pod pe vase, la Găvăneşti, în acelaşĭ judeţ.

Buzăul, *staţie* de dr. d. f., jud. Buzăŭ, pl. Sărata-Tohani, oraşul Buzăŭ. De la această staţie linia care vine din Ploeşti se bifurcă în: linia Buzăŭ-Brăila, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872 şi linia Buzăŭ-Rîmnicul-Sărat, pusă în circulaţie la 13 Iunie 1881. Staţia Buzăul se află pe prima linie între staţiile Monteorul (10.6 kil.) şi Tăbăreşti (9.6 kil.) şi pe a doua între staţiile Monteorul şi Boboc (11.5 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 92^{m},94. Venitul aceşteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 716108 leĭ, 25 banĭ.

Buzăul, *moşie* a oraşuluĭ Buzăŭ, jud. Buzăŭ, avînd ca 1500 hect., despărţită în două sforĭ, care se arendează separate. Una are 897 hect., din care 32 ocupate de baracile în care se ţin tîrgurile Drăgaica şi Valea-Teanculuĭ, iar restul izlaz, fîneaţă şi arăturĭ; a doua de 603 hect. grădinĭ de zarzavat, arăturĭ, fîneaţă şi izlaze pentru păşunatul vitelor din oraş.

Buzăuluĭ (Drumul-), *vechiŭ drum,* în jud. Buzăŭ, înainte de facerea şoselelor, lega oraşul Ploeşti cu Buzăul, mergînd aproape paralel cu şoseaua naţională, dar puţin maĭ spre N. Servă şi azĭ de cale de comunicaţie locuitorilor potgorenĭ din plasa Tohani. E tot de o dată punct de hotar între maĭ multe moşiĭ.

Buzăuluĭ (Lunca-), *luncă,* între muchia platouluĭ de N. şi rîul Buzăul, pe ambele ţărmurĭ ale rîuluĭ, jud. Brăila. Pe această luncă sunt izlazurĭ, fîneţe prin coturile rîuluĭ şi pădurĭ de salcie; pe unde locul e maĭ ridicat se fac şi arăturĭ.

Buzăuluĭ (Predealul-), *lungă serie de dealurĭ şi coline,* judeţul Buzăŭ; se începe din com. Cîndeşti, de la Vîrful-Cerbuluĭ şi se continuă până în comuna Tisăul, culminînd în Vîrful-Braduluĭ, între văile rîurilor Buzăŭ şi Nişcovul. E acoperită cu pădurĭ, viĭ, livezĭ şi izlaze.

Buzăuluĭ (Sarea-), *munte,* judeţul Buzăŭ, ramificaţie din Vîrful-Dinteluĭ, între valea Ursoaia şi Izvorul-Săriĭ, în com. Ruşiavăţul. El se termină în malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, prin două piscurĭ de sare, eşite la suprafaţă, din care cauză se şi numeşte Sarea-Buzăuluĭ. Servă tot d'odată ca limită între plaiurile Buzăŭ şi Pîrscov.

Buzăuluĭ (Vatra-Episcopieĭ-), *moşie,* în jud. Buzăŭ. (V. Vatra-Episcopieĭ).

Buzdruganul, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Borduşani, jud. Ialomiţa.

Buzdrugilor (Dealul-), *deal,* jud. Buzăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., pe teritoriul com. Mărgineni-Muntenĭ.

Buzducul, *cătun,* al com. Popînzeleşti, plasa Olteţul-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi, situat aproape de hotarul judeţuluĭ, pe un teren ce are 180 m. de altitudine d'asupra niveluluĭ măriĭ. Are 70 familiĭ, 300 loc. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1854), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Buzducul, *trup de pădure* al statuluĭ, în întindere de 13 hect., care împreună cu trupul Iliuţa (40 hect.) formează pădurea Cernelele, situată în com. Surpatele, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Buzdugani, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Părincea, aşezat pe pîrîul Răcătăul, d'a dreapta. Numele săŭ derivă probabil de la buzduganele vechĭ ce s'aŭ găsit pe comuna vecină, la Cetăţuia-Buzduganuluĭ. Se află la o depărtare de 2550 m. de tîrgul Părincea. Capĭ de familie sunt 25, din 97 suflete.

Buzdugani, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea.

Buzdugani, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul comuneĭ Părincea.

Buzduganul, *sat,* face parte din com. rur. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 238 locuitorĭ, 136 bărbaţĭ şi 122 femeĭ. Populaţie şcolară are 34 copiĭ. D'aci şi până la cătunul Lunca, unde e şcoala, e 1/2 kil.

Buzduganul, *deal,* se întinde de la N. spre S., ocupînd partea de E. a com. Fereşti, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, făcînd şi limita între com. Valea-Rea.

Buzduganul, *fost schit,* jud. Tecuciŭ, situat în mijlocul pădurii Găiceana, într'o privelişte frumoasă.

Nu se cunoaşte precis data fondăreĭ. Bătrînii spun că a fost făcut de un dogar; în urmă s'a reparat de un om cu numele de Buzdugan, căruia îĭ poartă numele, şi maĭ în urmă s'a reparat de preotul Atanasie Rusu, care a adus şi o colecţiune de cărţĭ bisericeştĭ. A servit ca mănăstire de călugărĭ până în 1862; de atuncĭ s'a părăsit şi astăzĭ a rămas ca o biserică izolată în mijlocul păşureĭ.

Buzduganul, *vale,* jud. Iaşi. (V. Candrea, deal).

Buzdugi, *sat,* jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Stăniţa, spre S.-E. de satul Stăniţa şi la o depărtare de 3 kil. 500 m. de el. Este aşezat pe un platoŭ înalt. Are 34 capĭ de fam. toţĭ contrib., 134 loc., din carĭ 3 ştiŭ carte; 34 case. Sunt 117 vite marĭ cornute.

Buzdugi, *deal,* în jud. Roman, plasa Siretul-d.-s., comuna Stăniţa, spre Sud-Est de satul Stăniţa.

Buzduva, *baltă,* formată din vărsarea Jijieĭ, spre E. de satul Costuleni, pl. Braniştea, judeţul Iaşi.

Buzeiasca, *trup* din *moşia* Cioceşti, din pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată spre pîrîul Cotmeana, în partea despre Nord-Vest.

Buzeĭ (Vîrful-), *munte* în com. Broşteni, jud. Suceava (1411 metri.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Cotul-Lung, jud. Brăila, pe moşiile Vrăbiescul şi Nicoleanul, la 1 kil. spre S. de Cotul-Lung. Parcurge 2 kil. de la N.-E. spre Sud-Vest, făcînd 2 cotiturĭ micĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Scorţarul-Noŭ, jud. Brăila; pleacă din jud. Buzăŭ, de la N. satuluĭ Sihleanul, parcurge lunca spre Sud, pierzîndu-se ca la 3 kilometri.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Suţeşti, jud. Brăila; pleacă din jud. Buzăŭ, ca la 2 1/2 kil. maĭ sus de podul de la Grădiştea, apucă spre E. la muche, merge spre S. paralel cu muchea, pĭerzînduse maĭ sus de satul Grigoreşti.

Buzeielul, *pîrîŭ,* maĭ spre S. de precedentul, la 2 kil. de satul Cotul-Lung, jud. Brăila; parcurge o distanţă de la N.-E. spre S.-Vest de 2 1/2 kil. şi se pĭerde ca şi primul în bălţişul Duculeseĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Cotul-Lung, jud. Brăila, între satul Şerbăneşti şi gura rîuluĭ Buzăul. Are direcţia de la N.-E. spre S.-V., parcurge o distanţă de 2 1/2 kil. Aceste 3 Buzeielurĭ sunt pe lunca Siretuluĭ.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Suţeşti, jud. Brăila; pleacă din rîul Buzăŭ, ca la 2 1/2 kil. maĭ sus de satul Constantineşti; ia direcţia N.-V. şi trece pe lîngă Cotul-luĭ-Pungă, de unde intră în jud. Rîmnicul-Sărat.

Buzeielul, *pîrîŭ,* din com. Ianca, jud. Brăila; începe din hotarul com. Suţeşti, trece spre S. pe sub popina şi movila Burlacul şi se pĭerde maĭ jos de movila Bărbuleasa.

Buzeielul, *nume,* ce se dă la maĭ multe viroage saŭ vălcele carĭ aŭ lăţimea de la 8—12 metri, adîncime de la 2—5 metri, jud. Brăila. Aceste Buzeiele sunt pe lunca Buzăuluĭ.

Buzeielul-Sec, jud. Brăila, pleacă din lunca Siretuluĭ, în apropiere de muchea Baldovineşti, din com. Nazîrul, merge spre V. paralel cu muchea, pe sub vadul Malacof, trece şoseaua judeţeană Brăila-Focşani, intră pe teritoriul com. Cotul-Lung, apucînd spre S., tot pe lîngă muchea dealuluĭ, trece pe la N. popineĭ, lăsînd muchea, apucă spre V. până la cîrciuma de la Verzea. La N. cîrciumeĭ, Buzeielul-Sec se desparte în două: una pleacă spre E. până la şoseaua Brăila-Focşani, de unde apucă spre N., pierzîndu-se în bălţişul Duculeasa; iar cea l'altă pleacă de la cîrciuma Verzea, spre V., până la hotarul Băchita, de unde formează hotarul com. Latinul, traversează partea de N. a aceleĭ comune până la cîrciuma Lambru, de unde formează hotarul comuneĭ Gurgueţi, traversează şi această com., între rîul Buzăul şi muchea platouluĭ; după ce intră în comuna Scorţarul-Noŭ, apucă spre S. până la muchea platouluĭ şi, din dreptul Movileĭ - Vieruluĭ, ia direcţia spre V., paralel cu muchea, până în dreptul tîrlelor Afurisiţi, de unde se separă în două: o parte urmează muchea până în tîrlele Tobescu, de unde apucă spre N. pierzîndu-se, iar altă parte de la tîrlele Afurisiţi merge în luncă spre N.-E. unindu-se cu rîul Buzăul ca la 1 kil. maĭ sus de cătunul Deşiraţi.

Buzeielul-Sec, judeţul Brăila, pleacă din rîul Buzăŭ, de lîngă Piscul-Negru, din com. Deduleşti, merge spre S.-V. paralel cu mu-

chea, pe lîngă satele Bagdat, Filipeşti şi gara Făureĭ, până aproape de satul Mizireni, unde face un cot luînd, direcţia de la S.-V. spre N.-E., până la cătunul Făureĭ, de unde îşĭ ia numirea de Făureĭ şi cu acest nume trece pe la N. satelor Surdila-Greciĭ, Brateşul până la N. satuluĭ Surdila-Găiseanca. De aci îşĭ ia iarăşĭ numirea de Buzeielul-Sec, apucînd spre S. şi trece prin satul Surdila-Găiseanca şi la N. com. Ulmul se uneşte cu pîrîul Călmăţuiul. Din acest Buzeiel, de la N. satuluĭ Găiseanca, pleacă drept spre N. o viroagă, care merge până aproape de gara Făureĭ, unde se pierde. Toate aceste Buzeielurĭ sunt pe ţărmul drept ale Buzăuluĭ.

Buzeielul-Sec saŭ **Lîna**, jud. Brăila, formează hotarul de N. al com. Scorţarul-Noŭ, la o distanţă de 5 kil. spre N.-V. de rîul Buzăul, apucă spre S.-V., trece pe lîngă tîrlele Ciumaţi, de unde se desparte în două: o parte apucă spre S.-V. trecînd în judeţul Rîmnicul-Sărat, iar alta continuă spre S. unindu-se cu rîul Buzăul, la hotarul numit Piatra-Bouluĭ, dintre comuna Domniţa, din jud. Rîmnicul-Sărat.

Buzeielul-Vizuinilor, *pîrîŭ,* jud. Brăila, formează hotarul de N. al com. Gurgueţi şi al jud. despre Rîmnicul-Sărat, la o distanţă de 2 kil. spre N. de rîul Buzăul; trece spre E. în com. Scorţarul-Noŭ, pierzîndu-se aproape de tîrlele Crăiţa. Acesta se maĭ numeşte şi Sireţelul-Sec şi se zice că în vechime aci a fost albia rîuluĭ Siret, cea ce e probabil, de oare-ce e maĭ mare şi maĭ adînc de cît cele-l'alte Buzeielurĭ.

Buzeni, *sat,* în partea de V. a com. Băluşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, situat aproape de şoseaua naţională Botoşani-Hîrlăŭ.

Moşia este proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iaşi şi are o suprafaţă de 785 hectare. Satul are o populaţie de 78 familiĭ, saŭ 321 suflete, cu 56 contribuabilĭ.

Are o pădure de stejar de 80 hectare.

Este o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Numărul vitelor este de 385: 130 vite cornute, 20 caĭ marĭ şi micĭ, 40 de oĭ, 171 mascurĭ şi 15 stupĭ cu albine.

In acest cătun se află 2 meseriaşĭ, 1 comerciant; o cîrciumă.

Buzescul, *com. rur.*, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, pe partea dreaptă a rîuluĭ Vedea. Se învecineşte la N. cu com. Mavrodinul, de care este despărţită prin rîul Vedea; la S. cu ţărmul drept al Vedeĭ şi cu pădurea aflată pe dînsul; la E. cu comuna Adămeşti; la V. cu com. Plosca-d.-j.; la N.-E. cu com. Nenciuleşti saŭ Vătăşani, de care o desparte numaĭ rîul Vedea.

Comuna Buzescul poartă şi numirea de Sloboda. Suprafaţa eĭ este de 530 hectare. Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea rurală nu se găsesc, pentru motivul că com. Buzescul, făcînd parte din domeniul numit al Mavrodinuluĭ, fostă proprietate a răposatuluĭ principe al Serbieĭ Mihail Obrenovicĭ, iar actualmente în posesiunea baronuluĭ Theodor Nicolicĭ de Rodna; defunctul proprietar a voit să înfiinţeze aci un tîrg.

Populaţiunea este de 1554 suflete, din carĭ 387 capĭ de familie şi 292 contribuabilĭ. Locuitoriĭ se îndeletnicesc pe lîngă agricultură, şi cu comerciul ce fac, maĭ ales în oraşul Alexandria.

Numărul vitelor este de 4427 capete, din carĭ, 885 vite cornute marĭ, 304 caĭ, 22 măgarĭ, 2962 oĭ, 13 capre şi 241 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 6917, banĭ 40 la veniturĭ şi de leĭ 5345, banĭ 46 la cheltuelĭ. Are o şcoală, în localul eĭ propriŭ, oferit de proprietarul moşieĭ, cu un număr de 121 elevĭ.

In centrul comuneĭ este biserică, clădire măreaţă zidită de principele Mihail Obrenovicĭ; deservită de doĭ preoţĭ, un cîntăreţ şi un eclesiarh.

Prin centrul comuneĭ trece şoseaua judeţeană Roşiori-Alexandria; la Nord şoseaua vecinală care o leagă cu Mavrodinul, apoĭ la S.-V. şoseaua Mavrodin-Turnul, care pleacă din com. Buzescul, pe Valea-Nanovuluĭ şi de acolo, prin cătunul Ulmeni şi com. Dracea, spre reşedinţa judeţuluĭ. Şoseaua judeţeană Roşiori-Alexandria pune în legătură com. Buzescul cu oraşul Alexandria şi cu comuna Plosca.

Această comună este întemeiată în anul 1860, de către fostul principe al Serbieĭ, Mihail Obrenovicĭ, care era proprietarul domeniuluĭ Mavrodinul, din care face parte şi comuna Buzescul. Intenţiunea proprietaruluĭ ca să formeze aci un tîrg saŭ oraşel, ca să contrarieze formaţiunea oraşuluĭ Alexandria, dînd voe, orĭ-cuĭ voia să se stabilească aci, să cumpere locurĭ de case şi prăvăliĭ în condiţiunĭ avantagioase. De aci derivă şi numirea de Sloboda, pe care i-a dat-o locuitoriĭ. Tîrguleţul începuse deja a se forma şi aceasta se poate vedea şi astăzĭ din mulţimea de case şi prăvăliĭ solid construite şi a loca-

lurilor destinate pentru autorităţĭ; ast-fel Primăria are un local foarte frumos, de şi ruinat; şcoala de asemenea; în centrul com., e frumoasa biserică de care am vorbit. S'aŭ stabilit atuncĭ şi se maĭ găsesc şi astăzĭ în comună diferiţĭ industriaşĭ şi meseriaşĭ: cizmarĭ, cojocarĭ, abagiĭ şi dulgherĭ, un atelier mecanic şi o moară de aburĭ cu treĭ pietre, cu o putere de 12 caĭ.

In urma promulgăriĭ şi punereĭ în aplicaţiune a legiĭ rurale, n'a maĭ fost cu putinţă a se îndeplini scopul ce urmărea proprietarul şi ast-fel comuna Buzescul a rămas comună rur.

La Sudul comuneĭ se află o măgură mare numită Săpata; are o înălţime de 4 metri şi circumferinţa de 20 metri. Prin această comună trece Brazda-luĭ-Novac. In timpul războiuluĭ din anul 1877, parte din trupele ruseştĭ aŭ staţionat în această comună maĭ mult timp.

Buzescul, *loc,* cu 25 pogoane vie, în com. rur. Vlădaia, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Buzeşti, *com. rur.*, pl. Mijlocul, jud. Olt, situată pe luncă şi de amîndouă laturile ale r. Vedea, la distanţă de 31 kil. departe de capitala judeţuluĭ. Aci e reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 6 cătune, carĭ sunt dispuse de la N. la S. pe Vedea şi la distanţă de 400—500 metri unul de altul, în ordinea următoare: Corbul, Bîrleşti, Burduleşti, Ciorăşti, Buzeşti, Spălăţeĭ şi Milcoveni. Toate se întind pe o suprafaţă de 5 kil. şi aŭ o populaţiune de 1523 locuitorĭ, 803 bărbaţĭ şi 720 femeĭ, cu 332 capĭ de familie, 296 contribuabilĭ, locuind în 436 case.

Date sigure despre înfiinţarea acesteĭ comune nu sunt. Din spusele bătrînilor, se deduce că e foarte vechiă, chiar din timpul luĭ Mircea-cel-Mare. Loc. povestesc despre un căpitan Toma, care ar fi posedat aci un trup de moşie, ca de 3500 stînjenĭ, ce s'a tot sub-divizat urmaşilor săĭ, numiţĭ şi azĭ moşneniĭ Tomeştĭ. Numele şi-l trage de la vechia familie a Buzeştilor, foştĭ proprietarĭ aicĭ.

Toţĭ locuitoriĭ, în carĭ intră şi 6 familiĭ de Ţiganĭ, sunt numaĭ Romînĭ, şi se ocupă exclu-ziv cu plugăria şi creşterea vitelor. Meseriaşĭ sunt numaĭ 10: dulgherĭ, cizmarĭ, cojocarĭ şi 1 armurier. Productele munceĭ lor le desfac la Slatina, Piteşti şi gara Corbul.

86 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864, cînd li s'aŭ dat 276 hect. pe moşiile Drăgoescul, Perieţeanul şi familieĭ Milcoveanu. Eĭ posedă: 72 caĭ, 91 epe, 432 boĭ, 19 capre, 2200 oĭ şi 245 porcĭ.

Teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de peste 4000 hect. Calitatea soluluĭ de cultură variază, în stînga Vedeĭ până la Cotmeni şi pe luncă, e maĭ fertil de cît în dreapta eĭ, unde e maĭ argilos.

In raionul comuneĭ sunt maĭ multe clădirĭ însemnate: casele proprietarilor, o moară de foc, localul de şcoală şi primărie şi 5 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ, plătiţĭ de locuitorĭ prin învoelĭ particulare şi din budgetul com. cu cîte 60 leĭ anual.

Carte a început a se învăţa de mult aci. Şcoala s'a înfiinţat la 1873, însă a funcţionat cu maĭ multe întreruperĭ până la 1887, de cînd nu s'a maĭ întrerupt cursul. Localul, proprietatea comuneĭ, e la un loc cu primăria. Se frecuentează de 27 copiĭ, 21 băeţĭ şi 6 fete, din numărul de 206, 100 băeţĭ şi 106 fete, în vîrstă de şcoală. Intreţinerea eĭ costă pe stat 1080 leĭ anual. Ştiŭ carte 90 bărbaţĭ şi 17 femeĭ.

Se fabrică în comună în termen mijlociŭ 25 hectol. ţuică. Gîndaciĭ de mătasă daŭ 500 kgr. gogoşĭ. Stupĭ sunt peste 100. Cînepa şi inul se cultivă în mică cantitate. Pomĭ roditorĭ sunt: 91 merĭ, 45 perĭ, 500 duzĭ, 45 cireşĭ, 180 prunĭ şi 10 nucĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1892—93, prezintă la veniturĭ suma de leĭ 3552 şi la cheltuelĭ suma de 2445 leĭ anual.

O şosea vecinală străbate comuna de la N. la S., pe malul drept al Vedeĭ, din gara Corbul şi până în com. Icoana. O altă ramură pleacă din cea-d'întîiŭ, tot către S., din căt. Bîrleşti-Burduleştĭ, trece Vedea şi leagă între ele căt. Buzeşti, Spălăţeĭ şi Milcoveni. O a treia ramură pleacă către N.-V., din căt. Ciureşti, la comuna Sineşti.

Tot de la N. la S. comuna e udată de rîul Vedea, care primeşte următoarele vălcele: Cupenul, Seaca şi Boreţul pe stînga. Pe dreapta primeşte gîrla Plapcea-Mare.

La S.-V., în mijlocul unuĭ mic platoŭ, este o localitate numită de locuitorĭ Cetatea. Are o poziţiune înaltă, frumoasă şi strategică. Probabil că aci trebue să fie existat oare-cînd vre-o cetate.

La N., cu direcţiunea V.-E., tăind perpendicular şoseaua şi rîul Vedea, trece prin căt. Corbul, Brazda-luĭ-Novac.

La E. şi cu direcţiunea N.-S. se ridică Dealul-Tomeştilor, care serveşte de limită între Teleorman şi Olt.

Se limitează la N. cu com. Corbul, la E. cu Urluieni, Ciocești, Mîndra și Bîrla din Teleorman, la S. cu Icoana și la V. cu Tìmpeni, Ursoaia și Sinești.

Buzeşti, *cătun*, aparţinînd comuneĭ Turbaţi, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat în valea pîrîuluĭ Sunătorea. Are o întindere de 600 hect., din carĭ 150 hect. arabile, 150 hect. fînețe, 190 pădure și izlaz, 100 hect. pomet, 5 hect. vie, 5 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie 90 familiĭ, saŭ 450 suflete, din carĭ 66 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 12 plugurĭ, 26 care cu boĭ, 310 vite marĭ cornute, 220 oĭ, 96 rîmătorĭ, 26 capre și 18 caĭ; 22 stupĭ, care daŭ 15 kgr. miere și 8 kgr. ceară.

In cătun se află 2 morĭ, 1 puţ și 3 fîntînĭ.

Cătunul are 1 biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreţ.

Buzeşti, *cătun,* judeţul Olt, pendinte de com. Buzeşti.

Buzeşti, *staţie* de drum de fier, jud. Teleorman, pl. Marginea, căt. Buzeşti, pe linia Roșiori-Alexandria, pusă în circulaţie la 2 Decembrie 1895. Se află între staţiile: Plosca 6.9 kil. și Alexandria 9.5 kil. Inălţimea d'asupra nivelului măriĭ de $53^{m}.39$.

Buzeşti, *coastă,* com. Rusănești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Buzeşti, mică *vălcea,* com. Rusănești, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Buzeţi, *mahala,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, judeţul Mehedinţi.

Buzeţi, *pîrîŭ,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, judeţul Mehedinţi.

Buzietul, *deal* mare, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloșani; ţine de teritoriul com. rur. Odobeşti, satul Văleni.

Buzila, *deal,* acoperit de pădure de fag, în com. Dolheşti, judeţul Suceava.

Buzilenilor (Dealul-), *munte,* între comunele Şarul-Dorniĭ și Neagra-Şaruluĭ, jud. Suceava.

Buznea, *com. rur.,* în partea de V. a plășeĭ Cîrligătura, judeţul Iași și în marginea despre S.-V. a Tîrguluĭ-Frumus, de care se desparte prin pîrîul Bahlueţul. Terenul eĭ este foarte accidentat, prezintînd dealurĭ și văĭ. E formată din satele: Buznea, Gănești și Jora, pe o întindere cam de 4756 hect., din carĭ ca la 537 sunt acoperite cu pădurĭ. Are o populaţiune de 229 familiĭ saŭ 1106 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor. Are două bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ și 1 eclesiarh. Are o școală și patru morĭ de apă.

Budgetul comuneĭ e de 8321 leĭ 90 banĭ la veniturĭ și de 8234 leĭ 80 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 2169 capete, din carĭ: 612 vite marĭ cornute, 63 caĭ, 1374 oĭ și 120 rîmătorĭ.

Buznea, *sat,* în centrul comuneĭ Buznea, pl. Cîrligătura, judeţul Iași, situat pe podișul și coasta dealuluĭ Beciul. Are o populaţiune de 77 familiĭ saŭ 359 locuitorĭ. Este reședinţa comuneĭ. Are o biserică, zidită la 1855 de fostul proprietar N. Mavrocordat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ și 1 eclesiarh.

Moșia este proprietatea d-luĭ Michel Daniil, Evreŭ împămîntenit. Satul acesta s'a înfiinţat în 1849, după stăruinţa fostuluĭ proprietar, N. Mavrocordat, prin strămutarea locuitorilor dintr'un sat vechiŭ ce se afla sub poala uneĭ pădurĭ, aproape de hotarul judeţuluĭ Roman și care sat s'ar fi numit Draga.

Numărul vitelor este de 1050 capete, din carĭ: 253 vite marĭ cornute, 20 caĭ, 737 oĭ și 40 rîmătorĭ.

Buznea, *pîrîŭ,* judeţul Iași, izvorește din jud. Roman, în apropiere de Strunga, curge de la V. spre E., primește în stînga pîrîul Ravaianul, trece prin iazul Paharniculuĭ, formează limita între Buznea și Tîrgul-Frumos, apoĭ se varsă în Bahlueţ, aproape de gara căieĭ ferate.

Buznoaia, *deal.* (Vezĭ Tătărani, deal, com. Telejna, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ).

Buznoaia, *iaz,* se află la N. satuluĭ Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, fiind format de pîrîul Telejna. Este bogat în pește și are stuh mult. Aproape de el este o casă și coșarele proprietăţiĭ; spre E., pe culmea dealuluĭ, în hotar cu moșia Bereaza, se află pădure.

Buzoaia. (Vezĭ Vărăria, sat, comuna Drănceni, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ).

Buzoeni, *sat,* pl. Negoești, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Obilești-Noĭ. Suprafaţa totală a satuluĭ e de 4760 hect., împreună cu a căt. Obilești-Noĭ și Orășani.

Moștenitoriĭ Principeluĭ N. Bibescu, aŭ 3983 hect. și locuitoriĭ 777 hect. Pentru izlaz s'aŭ

rezervat 200 hect. Pe teritoriul satuluĭ 400 hect. sunt pădure.

Populaţia satuluĭ este de 105 locuitorĭ. Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Buzoeni, *cătun,* în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganul, teritoriul comuneĭ Poiana, judeţul Ialomiţa.

Buzoeşti, *com. rur.,* pe rîul Teleorman, jud. Argeş, plasa Cotmeana, la 5 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefectureĭ). Se compune din satul Buzoeşti, (80 fălcĭ) şi căt. Podeni (30 fălcĭ), peste tot 110 fălcĭ, cu 630 suflete, toţĭ Romînĭ. Com. are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Are o şcoală şi treĭ cîrcîrciumĭ. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1340 leĭ.

După o publicaţiune oficială (1887), această comună numără 130 contribuabilĭ şi are un budget de 1836 leĭ la veniturĭ şi de 1897 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în 1887 de 445 capete de vite marĭ: 368 boĭ şi vacĭ, 75 caĭ şi 2 măgarĭ, şi de 1208 vite mărunte: 1100 oĭ, 5 capre şi 103 rîmătorĭ.

In apropiere de Buzoeşti trece calea ferată Costeşti-Roşiorĭ-de-Vede.

Buzoeşti, *sat,* cu 12 familiĭ şi 80 suflete, jud. şi plasa Argeşul; face parte din com. rur. Bascovele.

Buzoeşti, *sat,* pe malul drept al rîuluĭ Teleorman, cu 80 familiĭ şi 400 suflete, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. In acest sat este reşedinţa primărieĭ. Satul este de moşnenĭ şi are 2 bisericĭ, una cu hramul Intrarea-în-Biserică şi cea-l'altă cu hramul Sfinţiĭ-Apostolĭ, avînd fiecare cîte 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Buzoi, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul com. Podurile.

Buzoianca, *numire* dată uneĭ părţĭ din moşia Monteorul, din com. Monteorul, jud. Buzăŭ.

Buzoianca, *sfoară de moşie,* jud. Buzăŭ; face parte din trupul Moceşti, proprietate a moşnenilor din com. Lipia.

Buzoianca - Iatropolo, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Monteorul, căt. Bugheni, ca de 320 hect.; face un corp cu Coca.

Buzoianul, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Bolintinul, căt. şi com. Poiana-Lungă-d.-s.

Buzoianul, *poiană,* pe valea rîuluĭ Telejenelul, com. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Buzulenceĭ (Dealul-), jud. Dorohoiŭ. (Vezĭ Horodiştea, deal).

Buzulina saŭ **Măceşul,** *vălceluşă,* care desparte Letea-Nouă de Duşani Eforieĭ Spitalelor Civile şi care dă în Glavaciocul, din jud. Vlaşca.

C

Caba-Iuc, *movilă* naturală în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Caranasuf, situată în partea estică a plășeĭ și cea nordică a com., pe dealul Caranasuf. Are 56 m.; e punct trigonometric de al 3-lea rang, dominînd asupra satuluĭ Caranasuf. E acoperită cu verdeață.

Cablanul, *vale,* jud. Vlașca, satul Cucuruz, unde sunt izvoare; aci este un eleșteŭ de pescuit. Cablanul dă în Cilniștea.

Cable-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, com. Tașpunar. Se desface din dealul Geabacul, se întinde spre E. printre văile Tașpunar și Geabacul. Are 113 m., dominînd văile de maĭ sus, satul Tașpunar și drumul județean Hîrșova-Medjidia. Este acoperit numaĭ cu fînețe și semănăturĭ. Ca vîrf însemnat are Devcea-Nord (114 metri).

Cablovata, *lac* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. urbane Chilia-Vechiă. Este situat în partea vestică a plășeĭ și în cea sudică a comuneĭ. Este alimentat cu apă de către lacul Triozorul, așezat la V. luĭ, și acesta de gîrla Lopatna. Comunică cu lacul Bodaproste, așezat la răsăritul luĭ. Are o întindere de 120 hect. In el se află 4 micĭ insule cu stuf. Conține bun pește, care se aduce în orașul Chilia și de aci se exportă.

Cabul-Agi, *sat,* jud. Constanța. (Vezĭ Hagi-Cabul.).

Cabula-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Medjidia și Mangalia, în com. Carabacî și Cavlacar, servindu-le ca hotar. Se întinde printre văile Mangaeĭ și Beșoul. Are 111 m. înălțime, dominînd văile sus menționate, satele Beșaul și Merdevenli-Punar. Drumul ce unește satele este acoperit cu fînețe și pășunĭ.

Cacaina, *vale,* situată pe moșia Grumăzești, la hotarul despre satul Ghindăoani, în com. Grumăzești, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu; prezintă și terenurĭ arabile în cea maĭ mare parte sunt însă mlăștinoase.

Cacaleți, *numire vechiă,* a com. Albești, jud. Buzăŭ.

Cacaleți, *com. rur.,* în partea de S.-V. a pl. Ocolul, jud. Romanați, se compune numaĭ din satul cu același nume, departe de Caracal, spre Vest de 26 kil. Terenul com. prezintă o altitudine d'asupra niveluluĭ măriĭ de 170m.,37.

Are o populație de 1966 locuitorĭ, din carĭ 991 bărbațĭ și 975 femeĭ; 590 capĭ de familiĭ; 901 căsătorițĭ și 1065 necăsătorițĭ; 134 știŭ carte și 1832 nu știŭ; sunt 422 contribuabilĭ. Ocupația locuitorilor e agricultura precum și creșterea vitelor.

Se cultivă 1009 hect. cu grîŭ, 2186 cu porumb, 71 cu ovăz, 16 cu orz, 346 cu secară, 76 cu meiŭ, 30 cu cînepă și 107 cu viĭ. Vite marĭ sunt 1641, vite micĭ cornute 594 și rîmătorĭ 877. Are 5 cîrciumĭ. Budgetul com. pe 1886/87 a fost de 4596 leĭ la veniturĭ și 4544 leĭ la cheltuelĭ. Are o școală primară mixtă de gradul I cu un învățător și la care aŭ urmat 68 elevĭ (40 bĕețĭ și 28 fete) din 68 copiĭ (40 băețĭ și 18 fete) în 1887. Are 4 bisericĭ: Sf. Nicolae (1866), Sf. Dumitru (1879), Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1877), și Sfințiĭ-Voevozĭ (1869), deservite de 4 preoțĭ și 8 cîntărețĭ.

In coprinsul com. se află un loc unde a fost sat vechiŭ, o biserică, și maĭ multe măgurĭ:

a Turculuĭ, a Berzeĭ, a Corneĭ, a Purceleĭ, a Jidovilor, etc. şi unde se găsesc cioburĭ şi oale groase la făptură.

Cacaleţi saŭ **Racoviţa,** *com. rur.*, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietatea Eforieĭ Spitalelor din Bucureşti, cu o suprafaţă de 5304 hect., rămase după ce s'a dat la 138 locuitorĭ împroprietăriţĭ în 1864 suprafaţa de 567 hect.

De această comună depinde şi Ciochina şaŭ Racoviţa, proprietate nelocuită ce aparţine D-luĭ I. Marghiloman, şi care are o suprafaţă de 679 hect.

In 1886, moşia Eforieĭ Spitalelor s'a arendat pe preţul de 48660 leĭ.

Această com. se află situată pe loc şes, în valea Craciul, din jos de Gogoşari, la extremitatea V.-S. a jud. Teleorman, departe de Giurgiul de 34 kil., de Alexandria 20 kil. şi de 16 kil. de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Populaţiunea aceste comune era în 1886 de 1037 suflete, din care 180 contribuabilĭ.

Budgetul comunal la 1886 era: la veniturĭ de 4604 leĭ, iar la cheltuelĭ 2399 leĭ. In 1887 venitul era de 3153, iar cheltuelile de 2731 leĭ.

S'a semănat în 1887 suprafaţa de 1500 hect. cu diferite cereale.

Aci este o biserică zidită la 1865, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. La această biserică s'aŭ oficiat în 1888: botezurĭ 78, cununiĭ 7 şi înmormîntărĭ 39. Ţine de Parohia Gogoşari-Noĭ.

In comună este o şcoală mixtă cu 3 clase, condusă de 1 învăţător. In 1888 aŭ urmat la şcoală: 55 băeţĭ, 12 fete, din 65 băeţĭ şi 42 fete în vîrstă de şcoală.

In raionul acesteĭ proprietăţĭ se află un petic de pădure în suprafaţă de 118 hect.

Aci sunt văile: Craciul, Şerban, Mălurenilor şi Adînca.

Vite sunt: 640 boĭ şi vacĭ, 30 bivoli, 47 caĭ, 3400 oĭ, şi 420 rîmătorĭ.

Com. e străbătută de şoseaua judeţeană Giurgiul-Alexandria.

Cacaleţi, *sat,* jud. şi pl. Argeş, pendinte de com. rur. Zărneşti-Cacaleţi, cu o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 200 suflete. Are o o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

In acest sat este reşedinţa primărieĭ Zărneşti-Cacaleţi.

Cacaleţi, *sat* mic, pl. Znagovul, jud Ilfov. Face parte din com. rur. Baloteşti. Este aşezat spre E. de Preoteşti, pe malul stîng al văeĭ Pociovaliştea şi la S. de pădurea Vlădiceasca.

Are o biserică, cu hramul Izvorul-Tămăduireĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Populaţia luĭ e de 68 locuitorĭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 418 hect. Proprietarul, d-l N. Ioanide, are 353 hect. şi locuitoriĭ 65 hect. In corpul moşieĭ sunt 200 hect. pădure.

Numărul vitelor marĭ e de 60 şi al celor micĭ de 180.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Cacaleţi, jud. Ilfov. (V. Baloteşti).

Cacaleţi, *cătun,* jud. Ialomiţă, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de comuna Armăşeşti.

Cacaleţi saŭ **Gogoşari-Noĭ,** *cătun,* jud. Vlaşca. (V. căt. Gogoşari-Noĭ).

Cacaleţi, *moşie,* jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, proprietate a statuluĭ. Are 100 pog. pădure. La 1877 avea o arendă de 1356 leĭ, 35 banĭ, şi a fost ipotecată, împreună cu alte moşiĭ ale statuluĭ, pentru acoperirea emisiuneĭ biletelor ipotecare de 27 mil. leĭ. Pe periodul 1883—88 arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 200 leĭ anual.

Cacaleţi, *munte,* în com. Cătina, căt. Păsăroiul, jud. Buzăŭ. Face hotar despre com. Calvini.

Cacaleţi, *numire,* ce se maĭ dă munteluĭ Vîrful-Stîneĭ şi pădureĭ de pe dînsul, din com. Cătina, jud. Buzăŭ.

Cacaleţi, *numire* dată cîte o dată moşieĭ Albeşti, jud. Buzăŭ. (V. Albeşti-Vernescu).

Cacaleţi, *vechiă numire,* a moşieĭ Scheiul, din comuna Gherăseni, jud. Buzăŭ.

Cacaleţi-Cireşul, *com. rur.*, în apropiere de rîul Neajlovul, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, la 25 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 36 kil. de Piteşti. Se compune din 2 sate: Cacaleţi şi Cireşul, avînd 194 familiĭ, din carĭ 5 fam. de Ţiganĭ, saŭ 824 suflete. In com. sunt 2 bisericĭ vechĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de leĭ 1580, banĭ 48, la veniturĭ şi de leĭ 1964, la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună are 203 contribuabilĭ şi un budget de 1890 leĭ la veniturĭ şi de 1738 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 818 vite marĭ (750 boĭ şi vacĭ, 68 caĭ), şi de 460 capete vite mărunte (oĭ şi capre), şi 160 rîmătorĭ.

Cacaleţi-de-Jos, *com. rur.*, pe rîul Neajlovul, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, la 24 kil. de comuna rur. Costeşti, reşedinţa sub-prefectureĭ, şi la 37 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Cacaleţi-d.-j. şi Gruiul, avînd 170 familiĭ, saŭ 630 suflete, din carĭ 16 fam. de Ţiganĭ. In comună sunt 2 bisericĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul com. pe 1882—83 a fost de 1643 leĭ, 82 banĭ la veniturĭ şi de 1600 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună are 162 contribuabilĭ şi un budget de 2299 leĭ la veniturĭ şi de 2082 leĭ la chelt.

Numărul vitelor era în 1887 de 513 vite marĭ (440 boĭ şi vacĭ, 73 caĭ), şi de 622 vite mărunte (372 oĭ şi 250 rîmătorĭ).

Cacaleţi-de-Jos, *sat*, cu 138 familiĭ, saŭ 520 suflete, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti. Face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală primară rurală.

Cacaleţi-de-Sus, (maĭ înainte îĭ zicea **Siliştea**), *sat*, cu 84 familiĭ, saŭ 240 suflete, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti. Face parte din com. Cacaleţi-Cireşul. Are o biserică, cu hramul S-ta Paraschiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cacaleţi-Vechĭ, *numire vechiă* a *căt.* Sudiţi, com. Gherăseni, jud. Buzăŭ.

Cacaleţi-Zărneştĭ, *com. rur.*, judeţul Argeş. (V. Zărneşti-Cacaleţĭ).

Cacameĭ, *numire vechiă*, ce o purta satul Cacomeanca, jud. Ialomiţa.

Cacă-Iapa (Valea-Caluluĭ), *vale* însemnată, în com. Cernăteşti, jud. Buzăŭ. Se formează din ploĭ şi se scurge în rîul Buzăul, maĭ sus de Valea-Blăjenciĭ.

Caciamac, *sat*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, căt. comuneĭ Mamut-Cuiusu. E situat în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ, la 7 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Mamut-Cuiusu, într'o vale închisă de dealurile Iurtluc-Bair, Caradede-Bair şi Copadin.

Caciamac, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. comuneĭ Casimcea, aşezat în partea V. a judeţuluĭ şi a plăşeĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Taşăul saŭ Casimcea, la 6 kil. spre S. de reşedinţa Casimcea. Este o adunătură de vre-o 35 case, carĭ ocupă o întindere de 80 hect. Teritoriul satuluĭ are 700 hect. Populaţia este de 32 familiĭ, saŭ 118 suflete, maĭ toată turcă-tătară. Pămîntul este în general bun pentru agricultură; de aceea ocupaţiunile principale ale locuitorilor sunt plugăria şi creşterea vitelor. In cătun se află o şcoală primară mixtă, cu 1 învăţător, frecuentată de 38 elevĭ. Printr'însul trece drumul comunal Casimcea-Chiuciuc-Chioĭ.

Caciamac-Ciflic, *fermă* saŭ *moşie* însemnată la S. plăşeĭ Mangalia, jud. Constanţa, tocmaĭ la hotarul Bulgarieĭ; ţine de comuna Sari-Ghiol. Este situată pe valea Papucci şi are o formă drept-unghiulară alungită de la E. către V. E proprietate particulară şi are 120 hect. suprafaţă.

Caciamac-Orman-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ Mamut-Cuiusu, situat în partea nord-estică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ. Se întinde de-a-lungul şi pe la Estul văeĭ Curt-Culac, avînd o direcţiune generală de la N.-V. către S.-E. Are o înălţime maximă de 147 m., pe care o atinge în vîrful săŭ Cogea-Iuc. Este tăiat de maĭ multe drumurĭ comunale şi e acoperit pe poale cu semănăturĭ, iar maĭ sus cu păşunĭ şi fîneţe.

Caciorul, *pisc*, com. Izvorul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Caciorul, *pîrîŭ*, udă poalele pisculuĭ cu acelaşĭ nume, com. Izvorul, plasa Vedea-d.-s., judeţul Olt.

Cacîna, *gît*, al laculuĭ Boianul, jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul com. Ciocăneşti-Mărgineni şi Ciocăneşti-Sîrbĭ; pune în comunicaţie lacul Boianul cu braţul Botul.

Cacomeanca, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, este situată între comunele Ceacul şi Rasa, la 10 kil. spre V. de oraşul Călăraşi.

Teritoriul com. are o suprafaţă de 1560 hect., din carĭ: 300 hect. pădure şi băltiş, iar cea-l'altă parte pămînt de arătură. Coprinde două moşiĭ, ce aparţin la doĭ proprietarĭ. După legea rurală din 1864, snnt împroprietăriţĭ 174 locuitorĭ şi neîmproprietăriţĭ se maĭ găsesc 156.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe partea de N.-V. a loculuĭ Călăraşi, numită de locuitorĭ Japşa-Satuluĭ. Numirea oficială a satuluĭ e Cacomeanca, iar populaţiunea nu întrebuinţează de cît numirea de Mănucul, dată după numele unuĭ fost proprietar al moşieĭ. Cacameĭ este vechiul nume al satuluĭ.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea comuneĭ este de 1482 locuitorĭ, cu 360 capĭ de familie şi 1122 membri de familie, saŭ 752 bărbaţĭ şi 730 femeĭ. După naţionalitate sunt: 1477 Romînĭ, 3 Grecĭ şi 1 Sîrb, toţĭ de religiune creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 349 agricultorĭ, 3 meseriaşĭ, 9 comercianţĭ, 5 profesiunĭ libere şi 6 servitorĭ. Din aceştia, numaĭ 61 persoane ştiŭ carte, iar 1421 nu ştiŭ.

După statistica din anul 1887, populaţinnea era de 340 familiĭ Romînĭ, 3 familiĭ Grecĭ şi 8 familiĭ Ţiganĭ, saŭ 1311 locuitorĭ, cu 365 bărbaţĭ, 382 femeĭ şi 564 copiĭ. Numărul contribuabililor era de 231, din carĭ: 18 se ocupaŭ cu comerciul de producte, vite, băuturĭ, etc., iar ceĭ-l'alţĭ, cu creşterea vitelor şi agricultura.

Vite sunt: 816 caĭ, 1413 boĭ, 651 oĭ şi 300 porcĭ.

Venitul anual al comuneĭ e de 4424 leĭ şi cheltuelile de 6570 leĭ.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă, la 40 elevĭ şi 8 eleve, de un învăţător retribuit de stat.

Aicĭ se află o biserică, la care serveşte un preot şi doĭ dascălĭ. In budget se prevede pentru cult suma anuală de 360 leĭ.

Cacomeanca, *movilă,* în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, d'asupra coasteĭ Bărăganuluĭ, între satele Ceacul şi Cacomeanca şi lîngă drumul Călăraşi-Bucureşti.

Cacoţul, *com. rur.,* în pl. şi judeţul Mehedinţi, la distanţă de 24 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ, de 41 kil., situată pe valea Pîrîuluĭ-Alb şi pe deal.

Formează comună singură, avînd 124 contribuabilĭ, din 700 locuitorĭ, locuind în 160 case. Eĭ posedă: 44 plugurĭ, 83 care cu boĭ, 12 căruţe cu caĭ şi 35 stupĭ.

Are o biserică deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 1360 leĭ, iar la cheltuelĭ 1191 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 345 vite marĭ cornute, 120 oĭ, 16 caĭ şi 102 rîmătorĭ.

Prin comuna Cacoţul trece şoseaua judeţeană Dumbrava-Zegaia-Popa-Bîcleşul, etc.

Cacova, *com. rur.,* plasa Ocolul, jud. Vîlcea. N'are nicĭ un căt. alipit. Este situată pe dealurile Cornetul, Viişoara şi Lăzurelul; e străbătută de rîul Cacova; se află la 20 kil. de reşedinţa jud. şi la 7 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 715 locuitorĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 179 capĭ de familie, 159 contribuabilĭ; locuesc în 195 case.

In com. sunt 3 bisericĭ. Una se numeşte Sghiabul (v. a. n.). A doua are hramul Sf. Ioan Botezătorul. Această din urmă biserică poartă următoarea inscripţiune:

«Cu vrerea tătăluĭ şi cu a fiitoruluĭ fiŭ şi a sfîntuluĭ duh, ziditu-s'aŭ această sfîntă şi Dumnezeească biserică din temelie de piatră cu toată osteneala şi cheltuiala sfinţieĭ lor Popa Ion Sin Andronie, popa Ion sin Sima, fiind verĭ bunĭ, zidită întru cinstea şi prăznuirea sfîntuluĭ Slăvituluĭ prooroc Ion Botezătorul şi a sf. ierarh Nicolae, făcătorul de minunĭ şi a prea Cuvioaseĭ Paraschiveĭ, în zilele prea Luminatuluĭ Domn Ion Alexandru Nicolae Şuţu Voevod şi cu blagoslovenia prea S. Sale iubitoruluĭ de Dumnezeŭ Chir, Vi Galation, Arhiepiscopul Rîmniculuĭ şi s'aŭ împodobit cu zugrăveala, la anul 1819, August 25».

A treia biserică, cu hramul Sf. Ingerĭ, este fondată la anul 1782 de Lavrintie Monahul şi Calistra Monahia, şi s'a reparat la anul 1876 de Popa Nicolae Neghinescu şi C. Tănăsoiul.

Afară de mica agricultură, 16 locuitorĭ se maĭ ocupă cu dulgheria, dogăria şi rotăria. Produsul munceĭ îl desfac în comună.

In comună sunt: 76 caĭ, 145 boĭ, 227 vacĭ, 119 capre, 442 oĭ şi 290 porcĭ.

Pe rîul Cacova, în raionul comuneĭ, sunt 5 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Şcoala datează în comună de 30 anĭ. E frecuentată de 15 copiĭ, din numărul de 78 copiĭ în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 65 bărbaţĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual leĭ 1404.

Stupĭ cu albine sunt 50. Se fabrică acĭ până la 12000 decalitri ţuică.

Vatra satuluĭ are 100 hect., iar cu izlaz, livezĭ, locurĭ cultivabile, are cam 500 hect. De această comună aparţine şi muntele Cacova.

Terenul ce se cultivă de locuitorĭ poate produce 400 chile porumb şi foarte puţin grîŭ.

Dintre pomĭ roditorĭ sunt aproape 1000 merĭ, 800 perĭ, 5000 nucĭ, 600 cireşĭ. Livezile pot da 800 care de fîn.

E brăzdată de dealurile Fînaţi, Cornetul, Şuviţa, Mănucul, Sori, Gorganul şi udată de o mulţime de văĭ, vălcele, pîraie şi de rîul Cacova.

Se mărgineşte cu com. Cheia, Zmeuratul, Stoeneşti şi Dobriceni.

Fructele, şi maĭ ales *cireşile de Cacova,* sunt renumite.

Cacova, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. com. Morteni.

Cacova, *deal,* în raionul comuneĭ

cu acelaşi nume, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 1 hect. 50 arii vie.

Cacova, *deal,* la E. com. Dobriceni, plasa Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cacova, *gîrliţă,* izvoreşte din muntele Gagul, com. Breaza-d.-j., plaiul Prahova, jud. Prahova, se varsă în Valea-Cîmpuluĭ şi împreună cu acesta în rîul Prahova, între com. Breaza-d.-j. şi Breaza-d.-s.

Cacova, *izvor de apă minerală,* care conţine iod şi pucioasă, situată pe loc şes, în comuna Breaza-d.-j., pl. Prahova şi aparţinînd obşteĭ locuitorilor. Este situat aproape de şoseaua naţională.

Cacova, *loc izolat* şi cea maĭ frumoasă cîmpie a comuneĭ Ghioroiul, plasa Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cacova, *mahala,* în com. rur. Roşinţa, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cacova, *munte,* în com. Cacova, plasa Ocolul, jud. Vîlcea, proprietatea caseĭ decedatuluĭ I. Mărăcinescu, cu direcţia spre N.-V. Iarba acestuĭ munte se păşunează de cirezĭ de boĭ şi vacĭ şi de herghelii de caĭ.

Cacova, *pîrîŭ,* izvoreşte din dreptul căt. Creţi, udă întru cît-va acest cătun şi se varsă în gîrla Plapcica, între căt. Creţi şi Poborul, plasa Vedea-d.-j., judeţul Olt.

Cacova, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Zgîrciţi; izvoreşte din pădurea Zăplazi (proprietatea d-luĭ Ghica), udă comuna în partea de răsărit, trece prin cătunul de reşedinţă, Zgîrciţi, şi merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, maĭ jos de cătunul Topliceni.

Cacova, *rîŭ,* jud. Vîlcea, izvoreşte din muntele Piciorul-Motruluĭ, străbate pl. Sgheabuluĭ, se uneşte la comuna Stoeneşti cu gîrla Dobriceni, şi apoĭ primeşte numele de Govora. Trece prin com. Titireciul, Govora, Mihăeşti şi de la com. Bîrseşti primeşte numele de rîul Bîrsescul.

Curge de la N.-V. către S. şi se varsă în Olt aproape de com. Arceşti. Acest rîŭ, în timpul vereĭ, are puţină apă. Lărgimea albieĭ variază de la 10 pănă la 15 metri. Fundul conţine nisip. Ţărmurile aŭ o înălţime de $0^{m},80$—$15^{m},50$.

Valea acestuĭ curs de apă nu este nicăerĭ maĭ largă de 200 metri. Este populată şi productivă. De multe orĭ rîul în revărsările sale umple valea şi întrerupe cu desăvîrşire circulaţia. Un singur pod de lemn, lung de 28 metri, se află pe acest rîŭ şi aparţine şoseleĭ naţionale Rîmnicul-Drăgăşani.

Cacova, *vale,* în com. rur. Roşinţa, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Cacova, *vale,* în partea de V. a com. Mărgineni-d.-s., plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Cacova, *vale,* jud. Vlaşca, de sub satul Băneasa, comuna Băneasa; se varsă în Dunăre.

Cacova, *vălcea,* jud. Olt, izvoreşte de la V. de com. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în Cungrea-Mică, pe ţărmul drept, tot în raionul com Oteşti-d.-s.

Cacoveĭ (Dealul-), *deal,* com. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cacoveĭ (Dealul-), *deal,* la N. com. Poborul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, cu direcţia de la N. spre S.-E. Se uneşte cu Dealul-Plapciceĭ şi are o lungime de 1 kil.

Cadeul, *baltă,* formată din vărsarea Prutuluĭ, în pădurea Prisăcanilor, com. Prisăcani, plasa Braniştea, jud. Iaşi.

Cadi-Cîşla, *sat,* jud. Constanţa, plasa Hîrşova, cătunul comuneĭ Grapa-Ciobanuluĭ. Este aşezat în partea vestică a plăşeĭ şi cea S.-E. a comuneĭ, la poalele S.-V. ale dealuluĭ Cadi-Cîşla şi la ambele malurĭ ale văeĭ Cîşla, la 8 kil. spre S.-E. de cătunul de reşedinţă, Groapa-Ciobanuluĭ. Teritoriul săŭ se mărgineşte la N. cu com. Sarai; la E. cu căt. Muslul, al comuneĭ Siriul; la S. cu com. rur. Ghizdăreşti şi cea urbană Hîrşova; la V. cu cătunul de reşedinţă.

Relieful săŭ este puţin accidentat. Dealurĭ avem: Hazarlîc (77 m.) şi Eschisarae (78 m.) la N.; Cadi-Cîşla (116 m.) şi Muslul (144 m.) la E. Ca movile maĭ însemnate avem: Treĭ-Movile (111 m.) la S.; ele sunt numeroase şi acoperite cu verdeaţă. Ca văĭ maĭ însemnate distingem: Valea-Breutuluĭ, ce o desparte de cătunul de reşedinţă la V., formată din văile Cîşla prin mijloc şi prin sat şi Valea-Bălăceanuluĭ la S.; Valea-Dovleceluluĭ la N.

Intinderea totală a teritoriuluĭ satuluĭ e de 270 hect., din carĭ 70 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile locuitorilor.

Populaţiunea e de 40 suflete, care se ocupă cu agricultura.

Cadiasa, *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncavița, situată în partea vestică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. Este naturală. Are o înălțime de 87 metri. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Luncavița și Rachel și asupra drumuluĭ județean Tulcea-Isaccea-Măcin. Este acoperită cu verdeață.

Cadi-Chioi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Cheragi, situat în partea meridională a plășeĭ și cea S.-E. a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de cătunul de reședință, Cheragi, pe valea Cadi-Chioi, fiind dominat la N. de dealul Sari-Ghiol și la S. de dealul Cadi-Chioi.

Suprafața sa este de 179 hectare, dintre care 5 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ, cu 7 case.

Populațiunea sa, compusă din Bulgarĭ, este de 10 familiĭ cu 29 suflete, ocupîndu-se cu agricultura și cu creșterea vitelor.

Drumurĭ com. pleacă două: unul spre N.-E. bifurcîndu-se, în două și ducînd o ramură la Acbași și alta la Hagilar, prin Papucci, cea-l'altă spre N.-V., bifurcîndu-se și aceasta și ducînd o ramură la Hoșcadin și cea-l-altă la Cheragi.

Cadi-Chioi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Cheragi și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ, Cadi-Chioi. Se desface din dealul Hoșcadin și anume din vîrful săŭ Buiuc-Tepe-Hoșcadin, îndreptîndu-se spre V. și mergînd paralel cu valea Cadi-Chioi; trece pe la S. satuluĭ Cadi-Chioi, și se termină cu dealul Papucci. Este situat în partea meridională a plășeĭ, foarte aproape de hotar.

Cadi-Chioi, *vale,* alt nume al văeĭ Cheragi, jud. Constanța, numită ast-fel după satul pe care îl udă, Cadi-Chioi. Este continuarea văeĭ Papucci și se continuă cu valea Hoșcadin, curgînd printre dealul Sari-Ghiol la N. și Cadi-Chioi la S. Malurile sale sunt rîpoase maĭ în toată întinderea dealuluĭ Cadi-Chioi.

Cadișoiul, *movilă,* ca la 3 kil. spre E. de satul Silistrarul, județul Brăila.

Cadișoiul, *vale,* jud. Brăila, lîngă movila cu același nume, pe care se formează primă-vara un lac.

Cadiuluĭ (Dealul-), *deal,* în județul Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul com. rur. Balabancea, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Taița. Se desface din Dealul-Teilor, se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de Nord a plășeĭ și a comuneĭ și se prelungește printre văile Cadiuluĭ și Taița. Din el se desface spre E. Dealul Cocoșuluĭ și Dealul-Breazuluĭ, iar spre S.-E. dealul Taița. Este acoperit cu o parte din întinsele pădurĭ ce poartă numele de Taița, compușĭ numaĭ din teĭ frumoșĭ, carĭ răspîndesc în depărtare un miros plăcut. Aparține statuluĭ. Din el îșĭ iaŭ naștere văile: Cadiuluĭ, Taița și Capaclia. Pe la poalele sale vestice trece drumul comunal Luncavița-Balabancea.

Cadiuluĭ (Valea-), *vale,* județul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, și anume pe al cătunuluĭ săŭ Taița. Izvorește din poalele sudice ale Dealuluĭ-Cadiuluĭ, de la care și-a luat numele. Se îndreaptă spre S., avînd o direcție generală de la N. spre S., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ, și, după un drum de 2½ kil., merge de se varsă în valea Taița, pe dreapta.

Cadîm-Gena (Sufletul-Cadîneĭ), *vie,* fostă a unuĭ Turc bogat, situată în viile orașuluĭ Giurgiŭ, jud. Vlașca. Aci, înainte era un mic sat, saŭ cioflic turcesc. Azĭ viile sunt ale orașuluĭ Giurgiŭ.

Cadîna, *sat,* în pl. Borcea, pendinte de com. Tonea, jud. Ialomița, situat pe malul stîng al brațuluĭ Borcea, spre E. de orașul Călărași și puțin spre S. de șoseaua județeană Călărași-Roseți.

Numirea, se zice, o poartă de la un sat turcesc, ce era în dreptul satuluĭ actual, peste brațul Borcea, în insula Trîmșeani și care sat s'a părăsit și distrus, în 1828, în timpul războiuluĭ dintre Rușĭ și Turcĭ.

Populațiunea satuluĭ este de 40 fam. Romînĭ, cu 200 locuitorĭ.

Biserica și școala din satul Tonea, ce este în apropiere de Cadîna, servesc și locuitorilor de aicĭ.

Cadîna, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomița-Balta, com. Andrășești, județul Ialomița.

Cadîrlez, *far* însemnat, la gura brațuluĭ Sf. Gheorghe, județul Tulcea, într'o mică insulă, ce cade tocmaĭ în gura ramureĭ Olinca, în fața cîșleĭ Olinca, de pe grindul Bursuculuĭ, la 4 kil. spre S. de Cadîrlez (Sf. Gheorghe), în pl. Sulina, în partea de E. a eĭ și a comuneĭ Sf. Gheor-

ghe. Lumina acestuĭ far este intensă şi se vede în mare depărtare noaptea, la 10 kil. şi maĭ bine.

Cadîrlez, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Cadîrlez saŭ Sf. Gheorghe, în partea de E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, începînd de la malul măriĭ şi întinzîndu-se spre interior. Satul Cadîrlez e aşezat chiar în partea sudică a luĭ. La N. comunică cu grindul Sărăturile. Are o întindere de 300 hect. E acoperit cu nisip şi străbătut de drumul comunal Cadîrlez-Sulina.

Cadîrlez, *punct trigonometric,* de observaţiune de rangul al 3-lea, în pl. Sulina, com. Cadîrlez (Sf. Gheorghe), judeţul Tulcea, în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, la 4 kil. spre N.-V. de satul Cadîrlez. Are 1 metru înălţime şi e înconjurat cu stuf.

Cadîrlez, *punct trigonometric,* de observaţie de rangul I-iŭ, situat chiar în interiorul comuneĭ Cadîrlez, jud. Tulcea, la 300 m. departe de malul stîng al braţuluĭ Sf. Gheorghe, în faţa insuleĭ Ostrovocul.

Cadmulor-Alcea, *vale,* judeţul Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Enghez. Se desface din ramificaţiunile nord-vestice ale dealuluĭ Arta-Burun, îndreptîndu-se spre N. Merge pe la Estul satuluĭ Enghez-Buiuc, apoĭ îşĭ schimbă, odată cu direcţia spre N.-V. şi numele, numindu-se Cioroi - Ceair, sub care nume se deschide în valea Canara-Dere. Este dominată de vîrful Orta-Iuc şi Ciatal-Iuc (125 m.) Drumurile comunale Enghez-Biuiuc, Amzacea şi Enghez-Buiuc, Cara-Chioi o tae în senz transversal.

Cafeaua, *iezer,* jud. Brăila, la E. com. Chiscani, între Dunărea-Vapoarelor şi Dunărea-Nouă.

Cafeaua, *japse,* jud. Brăila, uneşte Corotişca cu Filipoiul, ambele privale.

Caftalan (Izvorul-luĭ-), *izvor,* în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ; începe din pădurea Unguriul şi servă ca hotar despre com. Măgura; se scurge în rîul Nişcovul între Valea-Miereĭ şi valea Bărbuleanca.

Caiafa, *pichet vechiŭ,* pe Dunăre, în dreptul satuluĭ Dudeşti, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa.

Caier, *locuinţă izolată,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda, pe rîul Rîmnicul; azĭ e han.

Caiĭ, *moşie,* căt. Tisăul, jud. Buzăŭ, de 153 hect. pădure şi 10 fîneaţă, proprietate a moşnenilor: Caiĭ, Hodorogeşti şi Proşcani.

Cail-Dere, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. com. Beidaut, aşezat în partea nordică a pl. şi N.-V. a com., la 14 kil. spre N.-V. de reşedinţa, Beidaut, pe pîrîul Cail-Dere, de la care şi-a luat numele. Intinderea sa este de 1200 hect., din care 65 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţia este 60 familiĭ, cu 245 suflete, Bulgarĭ şi Turcĭ. Pămîntul este bun numaĭ pentru păşunĭ, de aceea ocupaţiunea principală a locuitorilor este creşterea vitelor. Are o biserică vechie. Printr'însul trece drumul Beidaut-Cîrjelarĭ.

Cail-Dere, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Beidaut (şi anume pe acela aĭ căt. săŭ Cail-Dere). Se desface din dealul Cişmea, de care e despărţit prin o vale adîncă; se întinde spre Est, avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea N. a plăşeĭ şi pe cea N.-V. a com. Merge dealungul pîrîuluĭ Cail-Dere şi ramurile sale se sfîrşesc pe malurile pîrîuluĭ Beidaut. Are o înălţime de 240 m., dominînd asupra satuluĭ Cail-Dere, aşezat la poalele sale de S. Este acoperit cu puţină pădure şi fîneţe.

Cail-Dere, *pîrîŭ* neînsemnat, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. Beidaut, şi anume pe acela al căt. Cail-Dere, Izvoreşte din dealul Ciarîc-Cairac; se îndreaptă spre Est, avînd o direcţie generală de la V. spre E., udînd partea N. a pl. şi V. a com. Trece prin satul Cail-Dere, căruia ĭ-a dat numele săŭ. După un curs de 4 kil. între malurĭ înalte şi stîncoase se varsă în pîrîul Beidaut, pe dreapta.

Cailor (Dealul-), *deal,* pe teritoriul satuluĭ Larga, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi, spre S.-V. de Dealul-luĭ-Dumnezeŭ. Se numeşte ast-fel pentru că era imaşul cailor, pe timpul cînd se afla poşta vechie în satul Larga. Este bogat în păşune, fîneţe şi pe dînsul se seamănă popuşoiŭ.

Cailor (Fîntîna-), *fîntînă,* în com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cailor (Movila-), *movilă,* în jud. Brăila, la 2½ kil. spre V. de satul Berteşti-d.-j.

Cailor (Movila-), *movilă* însem-

nată, pe moşia Balta-Plopuluĭ, com. Stîlpul, jud. Buzăŭ, foarte avută în hîrburĭ.

Cailor (Şesul-), *şes*, situat pe malul Sireteluĭ, la S. de Movileni-d.-j., în locul numit Cuhalmul, jud. Tecuciŭ.

Cailor (Şesul-), *loc arabil*, situat la S.-E. de satul Tudor-Vladimirescu, jud. Tecuciŭ, pe partea stîngă a căeĭ fierate.

Cailor (Valea-), *păşune* şi *adăpost de vite*, pe moşia Boldeşti, din com. Boldeşti, jud. Buzăŭ.

Cailor (Valea-), cracul de S. al uneĭ *văĭ* micĭ, in direcţiunea S.-E., com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Caimacli-Dere, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, la hotarul com. Ghizdăreşti, în com. Hîrşova, situată aşa dară în partea de V. a plăşiĭ, cea de N. a com. Ghizdăreşti şi cea de S.-E. a comuneĭ Hîrşova. Se desface din vîrful Treĭ-Movile (111 m.); îndreptîndn-se spre V., trece pe la N. satuluĭ Ghizdăreşti şi după un drum de 3 kil. se deschide în Dunăre, în dreptul ostrovuluĭ Ghizdăreşti.

Cainac-Baş, *fîntînă* (baş = izvor pe turceşte), în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, comuna Cogelac, maĭ sus de satul Tariverde. Din ea izvoreşte un mic pîrîŭ, ce udă com. la S. şi se varsă în pîrîul Duimgi, pe stînga luĭ.

Cairac, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, com. Dăeni, coprins între alte două dealurĭ şi anume al Moşuluĭ la N.-V. şi al Mezetuluĭ la S.-E. Are o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. Este acoperit numaĭ cu semănăturĭ, nefiind tocmaĭ aşa de înalt. Pe partea sa S.-E. merge drumul comunal Dăeni-Făgăraşul-Noŭ. Este situat în partea N.-V. a pl. şi cea N.-E. a com.

Cairacile, *şir de dealurĭ*, în jud. şi pl. Tulcea, com. Beştepe şi Mahmudia, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. în formă de arc, brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea sudică a comunelor. Este de natură stîncoasă, ridicîndu-se până la 118 m. Se prelungeşte la V. cu dealul Calica, la E. cu dealul Moru-Ghiol. Este întretăiat de multe drumurĭ comunale: Beştepe-Calica şi Mahmudia-Sarinasuf. Din el se desfac văile Lutul-Alb şi Chior-Culac. Este acoperit cu tufărişurĭ, şi pe la poale cu semănăturĭ.

Cairaculuĭ (Dealul-), *deal*, în jud. şi pl. Tulcea, com. Zebil. Se desface din dealul Fundul-Găvanuluĭ, se întinde spre S., în o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Satul Zebil este aşezat chiar la poalele luĭ vestice. Este tăiat de drumul comunal Zebil-Sarim-Chioi. Are 68 m., dominînd satul. Este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Cal-Alb, *iaz*, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 45 hect. 95 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Lupeni, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s., bogat în peşte şi racĭ.

Cal-Alb, *locuinţă izolată*, în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Gura-Simila.

Cal-Alb (Pădurea-luĭ-Drăghicĭ), *numire*, dată uneĭ părţĭ din pădurea Petrovicĭ, comuna Băeşti, jud. Buzăŭ, care face hotar despre comuna Cărpiniştea. (Vezĭ Izvorul-Dulce).

Calabalîc, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Eni-Sala. Se desface din dealul Molfa, se întinde spre E., cu o direcţie generală de la V. spre E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Vîrful săŭ, Chiuciuc-Suhat, are 50 m. Punct trigonometric de rangul al 3-lea. Poalele luĭ merg până lîngă lacul Babadag. Este acoperit cu livezĭ şi semănăturĭ.

Calabatina, *vale*, pe teritoriul satuluĭ Oneşti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Calabux-Alia, un *picior* din muntele Clăbucul, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, care venea înainte de noua delimitare chiar pe graniţa spre Austro-Ungaria.

Calabux-Alia, *pîrîiaş*, în judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, afluent de pe dreapta Caşinuluĭ şi care curge paralel cu pîr. Clăbucul. Confluenţa sa cu Caşinul este maĭ spre E. de a Clăbuculuĭ.

Calafatul, *comună urbană*, jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 85 ½ kil. S.-V. de Craiova şi la 20 kil. la S. de Cetatea, situată pe costişea puţin cam înclinată spre Dunăre.

Se învecineşte la N. şi la V. cu Dunărea, care începe a uda această comună de la locul numit Cetăţuele, din raionul oraşuluĭ. La S. se învecineşte cu comunele Smîrdan şi Ciuperceni, de care se desparte prin moşiile Calafat, Comani şi Ciuperceni. La E. se mărgineşte cu com. Poiana şi Basarab, de care

e departe de 5 kil. In fața orașuluĭ Calafat, dincolo de Dunăre, se află Vidinul și satele Cerembec, Copanița și Smîrdan (în Bulgaria). In toate zilele circulă vapoare între Vidin și Calafat.

Terenul comuneĭ este înclinat de la E. la V., pe o pantă de 10 m. de la nivelul Dunăreĭ.

Comuna este udată de Dunăre în partea de N. și de V. Se găsește în comună o fîntînă numită Baba-Lupa făcută în memoria bătrînuluĭ Lupa, de către soția sa, care a fost omorît de Pasvantoglu.

Se spune că com. îșĭ trage numele de la corăbieriĭ genovezĭ, carĭ găsiră aici pe la începutul secoluluĭ al XVII-lea, loc bun pentru călăfătirea saŭ smolirea vaselor plutitoare (calfater). Bătrîniĭ, prin tradițiune, spun că un anume Mihail Calafat, om instruit în arta călăfătireĭ vaselor plutitoare (calfatage), a fondat această comună acum 900 de anĭ, adică între aniĭ 1040 și 1042. Până la 1853 a fost comună rurală, cînd Domnitorul Barbu Știrbeiŭ a declarat-o de comună urbană.

Comuna Calafat se compune dintr'un singur tîrg, numit Calafat. E reședința sub-prefectureĭ plășeĭ și a judecătorieĭ de ocol.

Populațiunea Calafatuluĭ este următoarea: 1372 capĭ de familie, cu 5372 suflete, din carĭ: 2851 bărb. și 2521 fem. (1892).

După starea civilă, populațiunea se împarte în: neînsurațĭ 2834: bărbațĭ 1619, femeĭ 1215; însurațĭ 2254: bărbațĭ 1127, femeĭ 1127; văduvĭ 279: bărbațĭ 3 și 2 femeĭ.

Știŭ carte 1350 bărbațĭ și 470 femeĭ.

După naționalitățĭ, populațiunea Calafatuluĭ e de 3865 Romînĭ, 261 Grecĭ, 156 Sîrbĭ, 449 Bulgarĭ, 4 Rușĭ, 229 Germanĭ, 45 Ungurĭ, 2 Francezĭ, 4 Italienĭ, 9 Turcĭ și 348 de alte naționalitățĭ (Evreĭ).

După felul ocupațiuneĭ, populațiunea se împarte în: 644 agricultorĭ, 115 meseriașĭ, 62 industriașĭ, 125 comercianțĭ, 51 cu profesiunĭ libere, 120 muncitorĭ și 255 servitorĭ.

După ultima publicațiune oficială, comuna numără 796 contribuabilĭ și are un budget de 161355 leĭ la veniturĭ și 125291 leĭ la cheltuelĭ.

După legea rurală din 1879, sunt 377 însurățeĭ.

Media nașterilor este de 250; a morților de 220.

Agricultoriĭ, carĭ formează maioritatea populațiuneĭ, aŭ portul național, iar industriașiĭ și comercianțiĭ poartă haine de oraș. Locuitoriĭ înclină mult spre comerț. Starea lor materială este înfloritoare.

In comuna Calafat se află 3 bisericĭ, dintre care una numită biserica Mahalaua-din-Vale, începută la anul 1866 și terminată la 1872, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot paroh și 1 supranumerar cu 4 cîntărețĭ și 1 paracliser. A doua, numită Mahalaua-din-Deal s'a fondat între aniĭ 1730—1740 și s'a reedificat la anul 1856; are hramul Sf. Nicolae, și e deservită de 1 preot paroh și 2 supranumerarĭ cu 3 cîntărețĭ și 2 paraclisierĭ, avînd 215 enoriașĭ; ambele sunt fondate de locuitoriĭ comuneĭ. A treia este fondată de Hagi Panait Teodoru, la anul 1874 începută și la anul 1879 terminată; este întreținută de comunitatea elenă din localitate. Această biserică are hramul Izvorul-Tămăduireĭ. E deservită de cincĭ preoțĭ și cincĭ cîntărețĭ; un preot și doĭ cîntărețĭ sunt aĭ comunitățeĭ elene. Această biserică e una din cele maĭ frumoase din județ.

In Calafat se află două școlĭ primare de băețĭ și una de fete. Una din școalele de băețĭ funcționează de la anul 1861. Fiecare școală are 4 institutorĭ. Cea de băețĭ, înființată de curînd, are un singur institutor pentru singura clasă înființată până acum. Școlile de băețĭ aŭ fost frecuentate în anul școlar 1892-93 de 389 copiĭ, iar cea de fete de 216 copile.

Sunt în vîrstă de școală 450 băețĭ și 600 fete.

Suprafața teritoruluĭ comunal este de 1000 pog., saŭ 501 hectare 20 m. p.

Pămîntul arabil e de 1565 hect.; aparține locuitorilor comuneĭ.

Fînețe sunt 75 hect.; izlaz, 150 hect.; lac și teren sterp, 200 hect.; pădure (ostroave), 10 hectare și viĭ, 20 hectare.

Moșia de pe teritoriul comunal se numește Calafat și aparține bisericeĭ Sf. Ilie din Craiova. Inainte aparținea d-luĭ Rafael Hagiadi. Are o întindere de 1500 hectare și un venit de 80000 leĭ. Pe pămîntul arabil se seamănă: grîŭ, porumb, orz, ovăz, etc.

Viile, în întindere de 19 hect. aparțin locuitorilor.

In oraș sunt 5 cazane, în care se fabrică anual 40 hectolitri rachiŭ de tescovină.

Pe Dunăre sunt 3 morĭ de apă, iar în oraș 2 morĭ de aburĭ.

Se găsesc pe moșia Calafat 5 stîne, ce produc brînză ordinară.

In com. se lucrează funiĭ. Se află de asemenea și ateliere de tîmplărie și fierărie.

Se găsesc 373 meseriașĭ: croitorĭ, cizmarĭ, fierarĭ, tîmplarĭ, brutarĭ, rotarĭ, tăbăcarĭ, plăpămarĭ, etc.

In Calafat sunt 41 cîrciumĭ şi 11 băcăniĭ; comercianţĭ sunt 215, dintre carĭ 140 străinĭ. Productele le transportă cu carul.

Comuna este străbătută de: calea fierată Craiova-Calafat; şoseaua naţională Craiova-Calafat-Severin; calea comunală ce duce la com. Ciuperceni; calea comunală ce duce la Băileşti trecînd prin Poiana, Tunari şi Seaca.

Calafatul fiind un oraş modern, stradele sunt regulate şi largĭ. Patru strade străbat oraşul cu direcţia de la Est la Vest carĭ luate de la Nord sunt cele următoare: Strada Craiova, Strada Cuza-Vodă, Strada Traian, Strada Mircea-Vodă, şi Strada Voltaire. In mijloc se ridică monumentul Independenţeĭ, situat pe partea cea maĭ înaltă a oraşuluĭ. 11 strade tae direcţiunea N.-S. Intre acestea se numără bulevardul Ştirbeiŭ-Vodă, ce străbate oraşul drept prin centrul săŭ; Strada Elisabeta, care dă în Bulevardul Baba-Lupa ce duce la debarcader.

In unghiul format de aceste 2 din urmă strade se află grădina publică.

In Calafat îşĭ are reşedinţa compania I din regimentul 31.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 a fost la veniturĭ de leĭ 104506, fond ordinar şi 15390 prestaţiĭ.

Cheltuelile aŭ fost de 104020.50 fond ordinar şi 14960 prestaţiĭ.

Vite cornute sunt 700, oĭ 490 şi caĭ 128.

Calafatul este port pe malul stîng al Dunăreĭ, situat în faţa Vidinuluĭ. Are o staţiune de vapoare, o vamă şi o căpitănie de port. Are un biuroŭ vamal înfiinţat în Ianuarie 1860 şi care are şi o sucursală, Cetatea. Venitul biurouluĭ vamal a fost în ultimul an de leĭ 353175.

Are un biuroŭ poştal cu serviciŭ de poştă uşoară şi mesageriĭ şi un biuroŭ telegrafo-telefonic, cu serviciul complect. Venitul oficiuluĭ telegrafo-poştal pe 1896 a fost de 46538 leĭ şi anume: din telegref leĭ 16922 leĭ; din poştă 29542 leĭ; din telefon 74.25.

Pentru corespondenţa dintre Vidin şi Calafat circulă zilnic vapoare micĭ.

Notiţe istorice.—Aci, în anul 1790, Mavrogheni, Domnul Valahieĭ avu un rezbel cu Austriaciĭ.

La 1828, se dete aci o bătălie crîncenă între Ruşĭ şi Turcĭ.

In războiul de la 1854, Ahmet-Paşa, întărit aci cu 15000 de oamenĭ, respinse lunĭ întregĭ asalturile Ruşilor comandaţĭ de Aurep.

In războiul Romîno-Ruso-Turc pentru independenţă, Calafatul a jucat un rol însemnat. Evenimentele principale întîmplate aci în timpul acestuĭ războiŭ sunt următoarele:

In toamna anuluĭ 1876 şi în cursul erneĭ, s'aŭ ridicat întăririĭ trecătoare la Calafat. La 25 Aprilie 1877, Comandantul suprem ordonase trupelor din bat. 4 vînătorĭ, reg. 4 linie, escadroanelor din reg. I călăraşĭ, cîtor-va bateriĭ din reg. I artilerie şi din reg. 2 artilerie, să ocupe poziţiunĭ în împrejurimile acesteĭ localităţĭ. In ziua de 26 Aprilie, orele 2 p. m., Turciĭ, de şi ştiaŭ că în Calafat sunt trupe romîne, carĭ încă nu-şĭ detaşase oştile contra lor, deschid cu tunurile de piaţă, focul asupra oraşuluĭ Calafat. Se ridică la baterie drapelul romîn sub ordinele maioruluĭ C. Popescu şi se aşteaptă a se trage 7 loviturĭ, din carĭ se constată, saŭ maĭ bine zis se dovedeşte agresiunea luată de Turcĭ contra noastră. La a 7-a lovitură, tunariĭ Romînĭ din bateria Ştefan-cel-Mare, răspund provocăreĭ tunarilor turceştĭ. Primele obuze turceştĭ aŭ lovit vama, cazarma şi cîte-va case private din Calafat. Obuzele romîne iaŭ maĭ întîiŭ de ţintă nişte vase turceştĭ aflate în portul Vidinuluĭ, apoĭ cetatea şi edificiile importante din Vidin. La primul obuz căzut, Domnul Carol salută, descoperindu-se. Lupta a ţinut până la orele 2¹/₄, cînd Turciĭ ceĭ dintîiŭ încetează focul.

In urma decizieĭ obţinută după venirea comandantuluĭ suprem, Domnul Carol, porni la 27 Iunie la cuartierul general al armateĭ sale (Poiana), lăsînd ordinele pentru întărirea Calafatuluĭ cu o incintă. Acum forţele romîne eraŭ cu totul schimbate de acelea de maĭ înainte, cînd campania abia se începuse. Lucrările de fortificare în jurul Calafatuluĭ aduceaŭ o mare laudă oficerilor romînĭ şi constaŭ din următoarele întărirĭ: bateria Carol, Elisaveta, Mircea, Ştefan-cel-Mare, Mihaiŭ-Viteazul, Independenţa No. 1, No. 2 şi No. 3. Ele se văd şi astăzĭ. In a doua linie a acestor lucrărĭ se văd urmele linieĭ a doua, construită din desfundarea şanţurilor ce în războaiele anterioare serveaŭ de întărirĭ.

De la începutul campanieĭ din 1877—78, Calafatul a jucat un rol important atît din punctul de vedere tactic cît şi strategic. Luarea Vidinuluĭ este datorit, în mare parte, poziţiuneĭ avantagioase şi dominante ale întăririlor construite în împrejurimile acestuĭ oraş.

Calafatul este înconjurat cu şanţurĭ, iar din distanţă în distanţă se văd măgurĭ făcute de

Turcĭ cu ocazia războiuluĭ ce aŭ avut cu Rușiĭ și Austriaciĭ.

In apropierea Calafatuluĭ se văd urmele cetățeĭ Ratiaria, capitala Dacieĭ-Ripense.

Calafat, *stație* de drum de fier, jud. Dolj, pl. Cîmpul, comuna Calafat, pe linia Craiova-Calafat, pusă în circulație la 1 Decembrie 1895. Situată la 9.9 kil. de Golenți, stație finală. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 68340 leĭ, 70 banĭ.

Calafat, *insulă,* în Dunăre, situată în dreptul Calafatuluĭ, jud. Dolj. Este cea maĭ mare din cele 3 așezate în dreptul aceluĭ oraș. Este lungă de aproape 3 kil. și largă aproximativ de 300 metri.

In dreptul acesteĭ insule, Dunărea se împarte în două brațe neegale, din care cel maĭ mare trece între insulă și Vidin, avînd o lărgime de 1100 metri. Amîndouă aceste brațe sunt navigabile cînd Dunărea vine mare.

De la 1877 încoace, insula se numește Independența, de la rolul însemnat ce a jucat în războiul Ruso-Turc. Intr'însa este un șanț ce s'a săpat pentru adăpostul artilerieĭ, iar pe țărmul stîng s'aŭ construit bateriile: Independența și Renașterea, destinate a bombarda Vidinul.

Calaigi, *sat,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Ghiuvegea, situat în partea meridională a plășeĭ și a comuneĭ, la $3^1/_2$ kil. spre S. de căt. de reședință, Ghiuvegea. Este așezat în valea Calaigi, fiind închis la Nord-Vest de dealul Macmora-Bair cu vîrful săŭ Calaigi-Tepe, care are 168 m., la Vest de dealul Siran-Culac-Bair și la Sud de pădurea Chereslic-Orman.

Populațiunea sa este compusă din treĭ elemente: Romîn, Bulgar și Turcĭ, acesta dominînd.

Drumul comunal, care vine de la Ghiuvegea, trece prin Para-Chioi, apoĭ prin centrul satuluĭ și se duce la Regeb-Cuiusu. Un alt drum vine din satul Cranova (Bulgaria) și intră în sat pe la partea sa de Sud.

Calaigì, *vale,* în județul Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Ciamurli-d.-s., și Beidaut. Se desface, sub numele de valea Dolojan, din poalele sudice ale dealuluĭ Ceamurli, se îndreaptă spre S., avînd o direcție generală de la N. spre S., curge printre dealurile Dolojan, Sarî-Meșelic și Durale, taie drumul comunal Eschibaba-Beidaut, și, după ce a brăzdat partea nordică a plășeĭ și pe cea apusană a comunelor, merge de se varsă, după un curs de 7 kil., în pîrîul Beidaut, pe malul stîng, ceva maĭ sus de satul Beidaut; la vărsare, malurile eĭ sunt înalte și stîncoase.

Calaigi, *vîrf* însemnat de deal, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi, situat în partea centrală a plășeĭ și cea S.-E. a comuneĭ. Este cel maĭ înalt vîrf al dealuluĭ Baș-Punar-Sîrtî; are o înălțime de 196 metri; punct strategic important, dominînd satul Para-Chioi, văile Cuiugiuc-Culac, Babuci-Culac, drumul județean Ghiuvegea-Dobromir, drumurile com. Calaigi-Caranlîc, Para-Chioi-Caranlîc. Este acoperit cu fînețe și pășunĭ, iar pe la poale cu semănăturĭ.

Calaigi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Hairan-Chioi și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Schender. Se desface din dealul Hairan-Chioi; se întinde spre E., într'o direcție generală de la V. spre E., printre valea Demircea și adiacenta eĭ valea Calaigi; are 193 m.; e acoperit cu pădurĭ și tufișurĭ.

Calaigi, *vîrf* de deal, în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Hairan-Chioi, căt. Sevendic, în partea sudică a plășeĭ, cea vestică a comuneĭ de S.-V. a cătunuluĭ. Se află pe muchea dealuluĭ Calaigi. E vîrf înalt și însemnat, de 195 m., pe hotarul spre Dobrogea bulgărească, și domină valea Calaigi. Este acoperit cu fînețe. E punct strategic important.

Calaigi, *pichet* romînesc, pe hotarul spre Dobrogea bulgărească, jud. Constanța, la poalele vîrfuluĭ Calaigi, lîngă un cimintir turcesc. Poartă No. 21.

Calaigi, *vale,* cu malurile înalte, pietroase și stîncoase, acoperite cu pădurĭ, avînd și pozițiunĭ frumoase de văzut, însă impracticabile aproape pentru mers, în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Hairan-Chioi, căt. Hairan-Chioi, de care nu e departe, spre N. Nu are apă. Se deschide în valea Demircea, pe stînga.

Calangi, *căt.,* în pl. Borcea, pe cîmpul Bărăgan, teritoriul com. Călărași-Vechĭ, jud. Ialomița.

Calapărul-de-Jos, *com. rur.,* din jud. Gorj, pl. Jiuluĭ, în partea de N. a com. Stolojani, situată pe valea Jilțuluĭ și lîngă lanțul de înălțimĭ numit Frasinul-d.-j. Un singur sat formează comuna.

Are o suprafață de 965 hect.,

din carĭ 150 hect. pădure, și 450 hect. loc de cultură, fînețe și pășune, proprietate a d-luĭ Alecu Calotescu, iar 267 hect., din carĭ 18 hect. viĭ și 80 hect. livezĭ de prunĭ, sunt ale locuitorilor.

Are o populație de 86 familiĭ, din carĭ 2 familiĭ Țiganĭ, cu 306 suflete.

Locuitoriĭ posedă 18 plugurĭ, 35 care cu boĭ, 3 căruțe cu caĭ, 235 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 156 oĭ, 89 rîmătorĭ și 5 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ este de leĭ 663, banĭ 80, iar cheltuelile de leĭ 562, banĭ 50.

Apa pîrîuluĭ Jilțul-Mic străbate com. în lung.

Prin ea trece șoseaua comunală ce vine din spre N. și o leagă în acea parte cu com. Calapărul-d.-s., iar la S. cu com. Stolojani.

In comună se află un făcăŭ pe pîrîul Jilțul, cu 2 alergătorĭ; 1 puț și 4 fîntînĭ.

Are o primărie, 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1710, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Calapărul-de-Sus, *com. rur.*, din pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, situată pe loc șes și lîngă lanțul de înălțimĭ numit Frasinul-d.-s. și în partea despre N. a com. Calapărul-d.-j. Se compune din cătunele Calapărul-d.-s., Scorușul și Baniul. Are o suprafață de 631 hect., din carĭ 44 pădure, 343 hect. loc de cultură, fînețe și pășune, ale proprietățiĭ, iar 224 hect. ale locuitorilor; sunt, dintr'acestea 8 hect., viĭ și 20 hect. pășune.

Are o populație de 121 familiĭ, cu 449 suflete, din care 111 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Locuitoriĭ posedă 22 plugurĭ, 43 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ, 260 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 476 oĭ, 114 rîmătorĭ și 10 stupĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 616, banĭ 95, iar cheltuelile de leĭ 596, banĭ 95.

Comuna este udată de apa Jilțul-Mic, care se varsă în Jiŭ, și pe care are 1 moară cu 1 alergător. Are 10 puțurĭ și 8 fîntînĭ.

Aci este primăria și o școală primară, frecuentată de 20 elevĭ și 1 elevă, din 32 înscrișĭ.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot și 3 cîntărețĭ.

Calapărul-de-Sus, *căt.* de reședință al comuneĭ cu același nume, jud. Gorj. Are o suprafață de 554 hect., din care 40 hect. pădure, și 407 hect. loc de cultură, fîneață și pășune, 2 hect. viĭ, 5 hect. livezĭ de prunĭ, aparținînd parte proprietarilor, parte locuitorilor.

Are o populație de 42 familiĭ, 101 suflete, din carĭ 44 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Locuitoriĭ posedă 10 plugurĭ, 18 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ, 92 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 100 oĭ și 66 rîmătorĭ.

Apele și căile de comunicație sunt pîrîul Jilțul-Mic, care se varsă în Jiŭ și șoseaua comunală care trece prin comună și o leagă la N. cu com. Borăscul, iar la S. cu com. Calapărul-d.-j.

In căt. se găsește 1 moară cu o alergătoare pe pîrîul Jilțuluĭ; 5 puțurĭ și 4 fîntînĭ.

Are o primărie și o școală frecuentată de 21 elevĭ.

In sat e o bis. de zid făcută de răposatul I. Cîrjeŭ la anul 1870, deservită de 1 preot și 3 cîntărețĭ.

Calapodești, *numire*, ce o dă porul *satuluĭ* Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Calburgina, *deal*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Oltina și Beilicul. Se desface din dealul Macuc, se întinde spre E., într'o direcțiune generală de la V. spre E., până în lacul Mîrleanul, căruia îĭ face malul vestic înalt și rîpos; ramificațiile sale sudice se opresc în Valea-Beiliculuĭ; brăzdează partea N. a plășeĭ și a comunelor. Are o înălțime de 126 m.; e acoperit cu întinse fînețe și semănăturĭ și este întretăiat de două drumurĭ vecinale ce duc de la Oltina la Beilic și la Mîrleanu.

Calburgina, *vîrf de deal*, aflîndu-se pe muchea dealuluĭ cu același nume, jud. Constanța, în N. plășeĭ Silistra-Nouă, și pe hotarul dintre comunele Beilicul și Oltina, la 3 kil. spre N.-V. de cea d'întîiŭ. Are o înălțime de 126 m., dominînd apele Dunăreĭ ce se află la 1 1/2 kil. spre N., cele două drumurĭ comunale Oltina-Beilicul, satul Beilicul, și iezerul Mîrleanul, aflător la 2 kil. spre E.; e și un punct strategic însemnat. Este acoperit cu verdeață.

Calda, *pîrîŭ*, izvorește din partea de N.-V. a com. Tătărani, pl. Crivina, jud. Prahova, se întîlnește cu pîrîul Recelea și împreună formează pîrîul Recelea-Caldă. După ce udă com., face maĭ multe cotiturĭ și apoĭ se varsă în rîul Leautul.

Locuitoriĭ aŭ numit-o Calda, pentru-că maĭ tot-de-a-una e căldișoară. Iarna nu îngheață, orĭ cît ar fi de frig.

Calde (Vinele-), *pădure*, în comuna Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ,

străbătută de un izvor sulfuros cu apă caldă.

Caldeşiul, *iezer,* jud. Brăila, pe ţărmul stîng al Dunărei-Vapoarelor, din com. Berteşti-d.-s. Comunică cu pîrîul Gîrluţa.

Cale (Poiana-din-). (V. Poiana-din-Cale, jud. Buzău).

Cale-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Atmagea. Se desface din dealul Sacar-Bair; se întinde spre V., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; intră în pl. Măcinul, pe teritoriul cătunuluĭ Homurlar (al comuneĭ Cîrjelarĭ), brăzdînd partea vestică a plăşeĭ Babadag şi a comuneĭ Atmagea şi pe cea estică a plăşeĭ Măcin şi a comuneĭ Cîrjelarĭ. Se prelungeşte spre N., cu dealul Ciubucluc-Bair şi spre S. cu dealul Hagi-Tepe. Are o înălţime de 380 m. La poalele luĭ vestice, pe valea Homurlar, este aşezat satul Homurlar. Este acoperit numaĭ cu pădurĭ întinse de stejarĭ.

Cale-Bair (Dealul-cu-Cetate), *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Casap-Chioi. Este o prelungire de S.-E. a dealuluĭ Acic-Suat. Situat în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Poalele sale sunt scăldate de balta Zmeica. Are 31 m. înălţime, dominînd insula Curt-Bei, aşezată în faţa luĭ spre E. S'a numit aşa din pricina rămăşiţelor de cetate romană, care trebue să fi fost un avant-post al cetăţeĭ Istropolis (ruinele lîngă Cara-Harman, Constanţa), dărămată de vre-o invaziune şi din care azĭ n'a rămas maĭ nimic.

Cale-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, situat în partea sudică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, chiar lîngă Satul-Noŭ, spre E., la întîlnirea văilor Cerna cu Iaila. Este izolat oare-cum, şi e de natură stîncoasă. Pe muche are o movilă naturală de 55 m., acoperită cu verdeaţă. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra comuneĭ Satul-Noŭ, asupra văilor Cerna şi Iaila, asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Ostrov şi asupra drumurilor comunale Satul-Noŭ, Picineaga, Iaila, Cerna şi Turcoaia. El face ca malurile văeĭ Cerna să fie înalte şi rîpoase.

Calea-Hotinuluĭ, *drumul* de la Rădăuţi, din jud. Dorohoiŭ, către tîrguşorul Ştefăneşti, din judeţul Botoşani. Purta din vechime această numire, căcĭ era calea pe Prut în sus la cetatea Hotinul.

Calea-luĭ-Muşat, *braţ* (prival), în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Chioara, jud. Ialomiţa.

Calea-Mare, *deal,* jud. Suceava, parte cultivabil şi parte cu pădure, în comuna Brădăţelul, pe creasta căruia trece drumul ce leagă satul Rotopăneşti cu Lămăşeni şi Cornul-Lunceĭ.

Calea-Pietroasă, *loc izolat,* unde Valea-Mare se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, după ce udă com. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Calea-Roţeĭ, *platoŭ,* ce se întinde în partea de E. a satuluĭ Lipova Mănăstireĭ, comuna Doagele, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Calea-Salineĭ, *drum,* com. Bughiile, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Calestrul. (V. Prisăcani, pădure, jud. Iaşi).

Calfa, *com. rur.,* jud. Constanţa, pl. Hîrşova, situată în partea septentrională a judeţuluĭ, la 91 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea de N. a plăşeĭ, la 40 kil. spre N.-E. de orăşelul Hîrşova, reşedinţa eĭ, pe pîrîul Calfa saŭ Saraiul.

Se mărgineşte la N. cu comunele Topologul şi Urumbei; la E. cu com. Casimcea, jud. Tulcea; la S. cu com. Saraiul; la N. cu comunele Dăeni şi Gîrliciul.

Relieful soluluĭ este accidentat de dealurĭ pietroase şi stîncoase. Culmile Calfa şi Dulgherul o brăzdează la Est, iar Carapelit la Vest. Principalele dealurĭ sunt: Ceemşicu-Bair (223 m.) la N., Hagicapar-Tepe (199 m.) la N.-V., Mişelic-Bair (189 m.) la N.-E., Hagiomer-Bair (281 m.), Ceauş-Chioi-Bair (304 m.), Turbancea-Bair I (287 m.) şi dealul Turbancea II (227 m.) la E., dealul Dulgherul I (252 m.) şi Dulgherul al II-lea (168 m.) la S., dealul Carapelit-Bair (173 m.) la S.-V., dealurile Ermelichi (170 m.), Carateful (193 m.), şi Nămoleşti (145 m.), la Vest.

Aceste dealurĭ sunt înalte şi stîncoase maĭ pretutindenĭ. Sunt acoperite cu cîte-va pădurĭ, ca Tăuşan-Orman, pe dealul Hagi-Omer, cu tufărişurĭ, fîneţe şi frumoase semănăturĭ. Văile formate de ele sunt rîpoase şi prăpăstioase. Movilele sunt numeroase (28 importante), servind ca puncte de orientare şi observaţie. Toate sunt artificiale. Printre ele distingem: Movila-luĭ-Ahmed (223 m.) la N.,

Chitu (193 m.) la V., Turbancea (252 m.) la S.-E., Sulugeac-Tepe (216 m.), Buiuc-Osenbei-Tepe (243 m.), Beorlegee-Tepe (302 m.), Haidar-Tepe (193 m.), Hagli-Taşlîc (210 m.), Mahometcea-Iol (163 m.), toate răspîndite prin interiorul comuneĭ, pe muchiile dealurilor Sulugeac-Bair (212 m.), Curu-Bair (298 m.), Haidar-Bair (195 m.), Mahometcea-Bair (215 m.), acoperite numaĭ cu fînețe.

Hidrografia este reprezentată prin șașe pîraie și cîte-va micĭ văĭ puțin însemnate. Pîraiele sunt: Sara, care vine din dealul Cherchenez-Bair, sub numele de Ceşme-Culac, se continuă sub numele de: Topolog-Derea, Calfa, Chioi-Dere, Haidar, Balgiul și în fine sub cel de Saraiŭ, vărsîndu-se în lacul Hazarlîc-Ghiol. El udă partea centrală a com., trecînd prin satele Calfa, Ramazan-Chioi, Rahman și Haidar. Malurile sale sunt până la Rahman înalte și stîncoase, iar de aci puțin ridicate. Cele-l-alte 5 pîraie o udă prin partea centrală și sunt toate afluente pe stînga ale pîrîuluĭ Saraiul. Ele sunt: Sulugeac-Dere la N.-E.; Haidar-Dere și Capadin-Dere prin centru; pîrîul Mohametcea, numit și Dulgher-Ceair la S.; toate sunt cu malurĭ înalte și stîncoase. Văile sunt neînsemnate, în general puține largĭ, cu malurĭ înalte, neavînd apă de cît toamna în timpul ploilor și primă-vara după topirea zăpezilor. Principale sunt: Curugea-Ceair la N.-E.; Ramazan-Ceair și Rahman-Culac spre V.; toate adiacente ale pîrîuluĭ Saraiul, cel d'întîiŭ pe stînga, cele-l-alte pe dr.; Valea-Stanciĭ, la N.-V., deschizîndu-se în Valea-Mezetuluĭ.

Clima com. este aceea a platouluĭ dobrogean în genere, cu verĭ călduroase, ernĭ aspre. Vîntul dominant e cel de N.-E.; ploĭ sunt puține.

Suprafața com. în total este de 14064 hect., din carĭ 87 hect. ocupate de vetrele celor șase sate carĭ o formează. Restul de 13977 hect. este împărțit între locuitorĭ carĭ aŭ 11487 hect. și statul cu propietariĭ, carĭ aŭ 2490 hect.

Cătunele, carĭ compun com., sunt șase și anume: Calfa, reședința, în partea nordică, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Calfa saŭ Saraiul. Ramazan-Chioi, în partea centrală, la 4 kil. spre S.-V. de reședință, tot pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Saraiul. Rahman, spre V., la 6 1/2 kil. spre S.-V. de reședință, pe malul drept al pîrîuluĭ Saraiul. Haidar spre S., la 9 kil. spre S.-V. de reședință, pe pîrîul Saraiul. Mahometcea, tot spre S., la 12 kil. spre S.-V. de reședință, pe malul drept al pîrîuluĭ Mahometcea. Curugea tot spre S., la 12 1/2 kil. spre S. de reședință, pe malul stîng al pîrîuluĭ Mahometcia, aproape de izvorul săŭ.

Populația este în maioritate Romînă și Bulgară; sunt și puținĭ Turcĭ. Se urcă la 502 fam., cu 1811 membri, decĭ în total sunt 2313 sufl., repartizațĭ după cum urmează:

După sex: bărbațĭ 1185, femeĭ 1128.

După starea civilă: necăsătorițĭ 1322, căsătorițĭ 918, văduvĭ 73.

După instrucție: știŭ carte 356, nu știŭ 1957.

După protecție: cetățenĭ romînĭ 2295, supușĭ străinĭ 18.

După religie: ortodoxĭ 2217, mahometanĭ 96.

După ocupațiune: agricultorĭ 467, comercianțĭ 6, altele 34.

Contribuabilĭ sunt 479.

După avere: împroprietărițĭ 507, neîmproprietărițĭ 23.

In comună sunt treĭ bisericĭ: una în cătunul Calfa, cu hramul Sf. Dumitru; a 2-a în cătunul Curugea, cu hramul Sf. Voevozĭ; a 3-a în cătunul Rahman, cu hramul Sf. Nicolae. Cîte trele, sunt zidite de locuitorĭ; aŭ cîte 10 hect. pămînt; sunt deservite de cîte 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser. Maĭ este și o geamie în cătunul Mahometcea, cu 1 hoge.

In com. sunt 3 școale mixte rurale, cîte una în cătunele Calfa, Curugea și Rahman, întreținute de locuitorĭ și avînd cîte 10 hect. pămînt de la stat, cu cîte un învățător și cu 115 elevĭ înscrișĭ, 69 băețĭ, 46 fete.

Cele 14064 hect. ale comuneĭ se divid ast-fel: 97 hect. teren neproductiv, 87 hect. ocupate de vetrele satelor, 10 hect. bălțĭ, mlaștinĭ, etc.; 13967 hect. teren productiv, din carĭ: 11917 hect. teren cultivabil, din care 116 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ, 10801 hect. ale locuitorilor; 200 hect. teren necultivat, 200 hect. ale locuitorilor; 265 hect. teren cu izlaz, din care 24 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ, 241 hect. ale locuitorilor; 4 hect. teren cu viĭ, din care 4 hect. ale locuitorilor; 241 hect. teren cu pădurĭ, din care 241 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ.

Ocupațiunile locuitorilor sunt: agricultura și creșterea vitelor. Eĭ aŭ: 368 plugurĭ, (188 cu boĭ și 180 cu caĭ), 386 care și căruțe (41 cu boĭ și 345 cu caĭ), 6 mașinĭ de secerat, 3 mașinĭ de bătut porumb, 251 grape de fier, și 5 mașinĭ de vînturat. Numărul vitelor este de 12270 capete, din carĭ 806 caĭ, 1454 boĭ, 3 bivolĭ, 20 asinĭ, 9345 oĭ, 213 capre și 432 porcĭ.

In comună sunt: 1 baltă, 8 podurĭ stătătoare, 84 puțurĭ, 7 morĭ de apă și 2 de vînt.

Comerciul este destul de activ şi se face de către 12 comercianţĭ (toţĭ cîrciumarĭ) pe şoseaua judeţeană Babadag-Hîrşova, prin gara Cernavoda (64 kil. spre S.-V.) şi constă în import de maşinĭ agricole, manufacturĭ, băuturĭ, şi în export de vite (oĭ) cu produsele lor (brînzeturĭ, lînă, pieĭ) şi cereale (grîŭ, orz, secară).

Budgetul acesteĭ comune este de leĭ 10311 la veniturĭ şi de leĭ 4877 la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ vecinale comunale, în cea maĭ mare parte răŭ întreţinute, brăzdînd teritoriul comuneĭ, urmînd cele 6 sate între ele şi cu cele învecinate, ca: Hagi-Omer, Ciauş-Chioi, Casimcea, Dulgherul, Carapelit, Dăeni, Făgăraşul, Doerani, Topologul, etc.

Pe teritoriul comuneĭ, spre E. la 3 kil., spre S.-E. de cătunul Calfa, se văd ruinele satuluĭ Osen-Bei, azĭ Silişte, lîngă movila Buiuc-Osen-Bei-Tepe, distrus în urma unuĭ incendiŭ din timpul războiuluĭ Crimeeĭ. Locuitoriĭ s'aŭ refugiat în Calfa.

Calfa, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Calfa, situat în partea N.-E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe Valea Chior-Dere şi pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Rahman, închis fiind între dealurile Ceemişicu-Bair şi Sulugeac-Bair şi dominat fiind de Movila-luĭ-Ahmet (223 m.) şi movila Sulugeac-Tepe (216 m.)

Suprafaţa sa este de 2687 hect., dintre care 16 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ.

Populaţiunea este de 105 familiĭ, cu 508 locuitorĭ, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Pămîntul produce grîŭ în cantitate destul de mare. Drumurĭ comunale vin de la Rahman, Făgăraşul-Noŭ, Orumbeĭ, Topolog, Doerani, Hagi-Omer (Tulcea) şi Mahometcea.

Calfa-Chioi, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cătunul com. Cara-Omer, situat în partea S.-V. a plăşeĭ şi a com., la 10 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Cara-Omer şi la 1 kil. spre N. de satul Mamuzlî. Este aşezat în valea Calfa-Chioi, fiind închis în partea răsăriteană de dealul Mezarlîc-Bair.

Suprafaţa sa este de 970 hect., dintre carĭ 10 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ cu 40 de case.

Populaţiunea sa, compusă maĭ ales din Turcĭ, este de 124 familiĭ, cu 350 suflete, ocupîndu-se cu agricultura. Pămîntul produce maĭ ales orz şi meiŭ; grîul şi porumbul vin în a doua linie. Din Calfa-Chioi pleacă drumurĭ comunale în toate direcţiunile şi pe la toate satele învecinătoare: la Docuzaci, la Mamuzlî, la Alibi-Chioi, la Bairam-Dede, la Cial-Margea şi la Demircea.

E punct militar, la o înălţime de 187.80 metri d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Calfa-Chioi, *vale,* jud. Constanţa, în pl. Hîrşova, pe teritoriul com. Calfa. Este un alt nume al pîrîuluĭ Saraiul, nume ce-l poartă de la confluenţa pîraielor Topologul, cu Hagi-Omer, şi până la confluenţa luĭ cu pîrîul Sulugeac-Dere. Sub acest nume udă partea N. a plăşeĭ şi pe cea estică a comuneĭ. Are în general malurile apropiate, înalte, rîpoase şi p'alocurea pietroase. Intr'însa este aşezat şi satul Calfa. Dealurile carĭ o încadrează sunt: Ceemţic-Bair la V. şi Sulugeac-Bair la E. Printr'însa merge drumul judeţean ce duce de la Babadag la Hîrşova.

Calfa-Chioi, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Cara-Omer, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Calfa-Chioi. Este un alt nume dat văeĭ Cerchez-Chioi Sarapcea. Se întinde de la N. la S., pe la Vestul dealuluĭ Mezarlîc-Bair; trece prin satele Calfa-Chioi şi Mamuzlî. Este situată în partea S.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ.

Calfa-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. Mamut-Cuiusu şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Idres-Cuiusu. E situată în partea V. a cătunuluĭ, cea S. a com. şi cea centrală a plăşeĭ. Se desface din apropierea movileĭ Idriţa; se îndreaptă către N.; merge printre dealul Merea-Bair-Cara-Iuiuc pe de o parte, şi dealul Caramancea pe de altă parte şi apoĭ dă naştere mareĭ văĭ Caramancea. Este străbătută de drumul com. Idres-Cuiusu-Molceova.

Cali-George, *insulă,* de mică întindere, în Dunăre, jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Satul-Noŭ. Are formă lunguiaţă, ca acea a unuĭ corn, o lungime de 600 metri şi o lăţime de 50 metri, o întindere totală de 15 hect. Este apropiată de ţărmul dobrogean, de care e despărţit printr'un braţ larg de 22 metri şi adînc de 4 metri, decĭ impracticabil. Este acoperită cu pietriş şi nisip, şi e puţin înaltă, aşa că une-orĭ Dunărea viind mare, o acoperă cu totul. Este improductivă.

Calia, *ostrov,* jud. Brăila, situat

între Dunărea-Vapoarelor și Lata (Dunăre), la N. de ostrovul Popa și la S.-E. de ostrovul Minoaia.

Calica. (Vezĭ Filești, *sat*, județul Covurluiŭ).

Calica, *sat*, în jud. Tulcea, plasa Tulcea, cătunul comuneĭ Sari-Ghiol, situat în partea estică a plășeĭ, la 14 kil. spre S.-V. de com. urbană Mahmudia, reședința plășeĭ și în partea meridională a com., la 2 kil., spre S., de căt. de reședință, Sari-Ghiol, la poalele vestice ale dealuluĭ Calica și nu departe de lacul Agi-Ghiol. Numele săŭ ar veni de la numele cel vechiŭ, Suaclia, după numele unuĭ sătișor din apropiere, ce s'a distrus de demult. Hotarul săŭ, începînd de pe malul estic al lacului Agi-Ghiol, se îndreaptă spre E., până lîngă satul Calica; trece printre el și satul Sari-Ghiol, formînd o mică frîntură; urcă dealul Calica, pe care îl pogoară pentru a se opri la poalele dealuluĭ Cairacile; o ia apoĭ spre miază-zi, pe la V. de satul Caraibil; intră în lacul Razelm, oprindu-se nu departe de gura Dunăvețuluĭ, de unde puțin se îndreaptă spre S.-V.; apoĭ se urcă spre N., pe la V. de insula Popina, ce ține de el; urmînd apoĭ în spre N.-V. malul oriental al laculuĭ Agi-Ghiol, se termină de unde am plecat. Se mărginește la N. cu căt. Sari-Ghiol, la V. cu com. Agi-Ghiol, la S. cu lacul Razelm, la E. cu căt. Caraibil, al com. Sarinasuf. Fiind sat de cîmp, n'are de cît un deal, dealul Calica (82 m.) în partea N., deal pietros. In lacul Razelm este insula Popina, în care o ridicătură are o înălțime de 48 m. Pîrîul Sari-Ghiol, saŭ Valea-Nucarilor, o udă prin mijloc, trecînd și prin centrul satuluĭ. Intinsul lac Razelm o udă la S.; aparține satuluĭ o parte din lac în întindere de cam 3000 hect., la V. lacul Agi-Ghiol. Prin interiorul satuluĭ se întinde lacul Calica, ce comunică cu lacurile Razelm și Agi-Ghiol. Clima este sănătoasă; ploĭ sunt puține; vîntul de N. predomină. Intinderea totală este de 1923 hect., din care 8 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 7 hect. ale statuluĭ, și 1908 hect. ale locuitorilor.

Populațiunea este compusă din Romînĭ, Bulgarĭ, Rușĭ, Lipovenĭ și Evreĭ. Sunt 197 fam., cu 882 suflete. Romînĭ: 185 familiĭ, cu 829 sufl.; Bulgarĭ: 1 fam. cu 6 sufl.; Rușĭ: 10 fam. cu 43 sufl.; 1 fam. evreiască cu 4 sufl. Are o școală, fondată, în 1880, de locuitorĭ, cu 10 hect. pămînt, cu 1 învățătoare, 39 copiĭ înscrișĭ. Este o biserică, nu tocmaĭ în bună stare, zidită de locuitorĭ în 1814, cu hramul Aducerea-Moaștelor-Sf.-Nicolae, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Calitatea pămîntuluĭ e bună. 1800 hect. sunt loc arabil, 123 hect. izlaz.

Locuitoriĭ aŭ 80 plugurĭ; 700 capete de vite; 8 morĭ de vînt. Comerțul e neînsemnat. Veniturile sunt de 6200 leĭ, cheltuelile de 5623 leĭ. Contribuabilĭ sunt 153. Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale spre com. Sari-Ghiol, Beș-Tepe, Mahmudia, Agi-Ghiol-Caraibil. Comuna e vechiă, fondată de Romînĭ din Basarabia. A fost expusă dese-orĭ prădăciunilor Turcilor și Cerchezilor.

Calica, *baltă*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sari-Ghiol (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Calica, de la care și-a luat și numele). E situată în partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ. Este o parte dintr'un lung lac cu apă sărată, ce face parte din lacul Razelm, dar care e separată prin o lungă fâșie de stuf. Conține mulțĭ peștĭ, ce se consumă în Calica.

Calica, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sari-Ghiol (și anume pe acela al ambelor sale cătune, Sari-Ghiol și Calica). Se desface din prelungirile vestice ale pietrosuluĭ deal, Cairacile; se întinde spre S., avînd o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., în formă de arc. Brăzdează partea sudică a plășeĭ și cea de E. a comuneĭ. Ramificațiile sale sudice se scaldă în apele lacurilor Calica și Iarinasuf, prelungirĭ ale Razelmuluĭ. Este acoperit cu o mulțime de movile, unele naturale, altele făcute de oamenĭ, toate acoperite cu verdeață, variind între 30—118 m., dintre carĭ Tăușan-Tepe este cea maĭ înaltă (118 m.) și punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Dealul este întretăiat de drumurile comunale Sari-Ghiol-Beș-Tepe-Caraibil-Sarinasuf-Calica. Este acoperit cu semănăturĭ și livezĭ.

Caliciul, *mahala*, în pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinți; ține de com. rur. Florești.

Calicul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Lacul-luĭ-Băban, așezat în partea de E. a comuneĭ. Intindera și populația sunt socotite în cătunul Gura-Calițeĭ, al com. Lacul-luĭ-Băban.

Calicul, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, căt. comuneĭ Cotești, reședința plășeĭ. Este așezat în

partea de V. a comuneĭ, la 7 kil. spre V. de cătunul de reședință, Cotești, pe pîrîul Valea-Dîlgovul. Are o întindere cam de 60 hect. Are o populațiune de 20 fam., cu 70 suflete; 11 contrib.; toțĭ Romînĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Califanți, *deal*, în jud. Gorj, comuna Urdari-d.-s., din pl. Jiuluĭ. Merge d'alungul comuneĭ și se termină spre S.-V., între hotare, la căt. Artanul. Pe acest deal se află pădure.

California, *cătun* (tîrlă), în plasa Ialomița-Balta, com. Frățilești, jud. Ialomița, situat pe moșia statuluĭ Ghizdărești.

Calinova, *punct trigonometric* de observație, de rangul al 3-lea, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Orman, pe malul drept al brațuluĭ Sf. Gheorghe, în partea vestică a plășeĭ și cea de S. a comuneĭ. Are o înălțime de 6.7 m., dominînd asupra brațuluĭ Sf. Gheorghe, precum și asupra drumuluĭ comunal Mahmudia-Sf. Gheorghe (Cadîrlez).

Calistra, *pîrîŭ*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comunelor rurale Greci și Turcoaia. Işĭ ia naștere din poalele nordice ale dealuluĭ Daiaman-Bair; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N.-V., printre dealurile Almalia, Secarul, Coşlugul și Piatra-Marieĭ, la dreapta, și dealurile Megina, Piatra-Ascuțită și Piatra-Rîioasă, la stînga. Poartă, până ese afară din pădurile cu carĭ sunt acoperite aceste dealurĭ, numele de Lunca-Plopilor, iar de aci încolo numele de Apa-Calistrieĭ. Ceva maĭ spre V. de satul Greci, se îndreaptă spre S.-V., taie șoseaua județeană Măcin-Ostrovul-Babadag, pe la poalele movileĭ Piatra-Rîioasă și se varsă, după un curs de vre-o 8 kil., în balta Iglița. Brăzdează partea centrală a plășeĭ, cea sudică a com. Greci și cea nordică a comuneĭ Turcoaia. Ca afluențĭ primește pe dreapta văile: Crucelari, Dictovul, Rahova și Greci, aceasta cea maĭ însemnată. Pe dînsa se află 4 morĭ.

Calistrul, *munte*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ.

Calița, *mic căt.*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Dumitrești. Este o parte a cătunuluĭ de reședință, Dumitrești-d.-s.

Calița, *deal*, în jud. R.-Sărat., pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban. Se desface din dealul Costandoiul; se întinde printre rîul Rîmna și afluentele săŭ Calița, brăzdînd partea de V. a com. E acoperit cu pășunĭ.

Calița, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, pl. Mărginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban, izvorește din dealul Costandoiul, curge de-alungul luĭ, udă partea de S. a com. și se varsă în rîul Rîmna, pe dreapta luĭ, lîngă căt. Gura-Calițeĭ, care a luat numele săŭ.

Caliță (Lacul-după-), *lac*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Baban, căt. Calița, așezat pe dealul Calița, produce știucă, caracudă și albișoară, ce se consumă de locuitorĭ.

Calițeĭ (Gura-), *sat*, în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., căt. com. Lacul-luĭ-Baban, așezat în partea de E. a com., pe rîul Rîmna, la gura pîrîuluĭ Calița, la 5240 m. spre E. de cătunul de reședință, Costandoiul. Are o întindere cam de 52 hect.; o populație de 149 familiĭ, cu 523 locuitorĭ. Contribuabilĭ sunt 149. Știŭ carte 23 persoane. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Calițeĭ (Valea-), *vale*, în com. Vrănești, pl. Podgoria, județul Muscel.

Calmușul, *picior de munte*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ.

Calmușuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în jud. Bacăŭ; se varsă in pîrîul Doftana.

Calna, *fost sat*, în com. Ciumulești, jud. Suceava. Pe la 1850, «Calna, Costești și Berești, toate într'un hotar, la ținutul Suceveĭ, moșie cu părțĭ și răzășească, în care moșie aŭ parte și d-lor comisul Costache Ganea, frațiĭ Morțunești, d-luĭ Costache Hîrlescu, iconomul Iftimie Stamati și alțiĭ. Pe lîngă moșiile Cămîrzani, Ciumulești și altele, fără sat.» («Bucium. Rom.», An. II).

Calna, *iezer*, în suprafață de 20 prăjinĭ, jud. Suceava.

Calna, *pîrîiaș*, în com. Ciumulești, jud. Suceava. Izvorește din satul Cămîrzani, formează un mic iaz și se varsă în Șomuzul-Băeĭ (1800 m.).

Calneĭ (Lunca-), *luncă*, în com. Ciumulești, jud. Suceava, de o mică întindere.

Calnovățul, *insulă*, cea maĭ mare ce formează Dunărea în jud. Romanați. Se află în dreptul com. Izlazul, în fața satelor Măcrișani și Semovițul din Bulgaria.

Caloeneasca, *pădure*, pe moșia

Cărteanca, din comuna Beceni, jud. Buzăŭ. Are 18 hect.

Calofireşti, *sat,* pl. Jiul.-d.-mj., com. Lipovul, jud. Dolj, cu 642 suflete, 312 bărbaţĭ şi 330 femeĭ. Locuesc în 45 case şi 82 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Lipovul, ce este la 200 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 27 copiĭ, 19 băeţĭ şi 8 fete. Cu vîrsta de şcoală sunt 76 copiĭ, 39 băeţĭ şi 37 fete. Stiŭ carte 38 loc. Cîrciumĭ sunt 2; meseriaşĭ 2: 1 cizmar şi 1 fierar.

Calofireşti, *moşie particulară,* pl. Jiul-d.-mj., comuna Lipovul, jud. Dolj. Aparţine sătenilor.

Calomfireşti, *cătun,* în jud. Teleorman, pl. Marginea, comuna Ţigăneşti. Este situat pe Valea-Nanovuluĭ şi e udat de Pîrîiaşul-Doamneĭ, care se scurge în Vedea. Are o populaţiune de 850 suflete, din carĭ 165 contribuabilĭ. Locuitoriĭ sunt în cea maĭ mare parte Bulgarĭ de origină şi păstrează încă limba, portul şi obiceiurile lor.

In această comună s'aŭ găsit ruine, în carĭ locuitoriĭ cred că se găsesc comorĭ, lăsate maĭ ales de familia Buzeştilor, ale căror moşiĭ se întindeaŭ prin prejur.

In privinţa antichităţilor găsite la Calomfireşti, d. Tocilescu în scrierea «Dacia înainte de Romanĭ», spune că atît olăria cît şi uneltele de piatră descoperite, nu pot fi atribuite de cît numaĭ epoceĭ de piatră. In excursiunile arheologice ale luĭ C. Boliac, s'aŭ găsit aci, în anul 1872 şi maĭ înainte, cuţite, răzătorĭ, săgeţĭ negre, rîşniţe de moară şi bulgărĭ de cremene pentru praştiĭ. Tot aci s'aŭ descoperit în 1869, urmele uneĭ cetăţĭ înconjurată de pămînt ars. Lungimea eĭ era de 40 m. şi lărgimea eĭ de 60 m.

Calopărul, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-mijloc, la 20 kil. de Craiova şi la 11 kil. de reşedinţa plăşeĭ, comuna Segărcea.

E situată aproape de malul drept al rîuluĭ Jiul, pe valea Dîlga şi pe marginea pădureĭ Panaghia.

Se învecineşte la E. cu com. Secuiul, de care se desparte prin rîul Jiul, la V. cu com. Radovanul, la N. cu com. Glodul şi la S. cu com. Segărcea.

Limita linieĭ de N. începe de lîngă Jiul, de la Poiana-luĭ-Braiŭ, merge spre Vest, pe la punctele Fîntîna-Ţiganuluĭ şi la-Sasul, lîngă şoseaua Craiova-Bistreţul, pe lîngă moşia statuluĭ Secuiul, şi spre V. la punctul numit Lacul-Viţeluluĭ, lîngă şoseaua Craiova-Calafat.

Limita linieĭ de V. începe de la Lacul-Viţeluluĭ, merge spre S. până la Movila-Murdăroaia.

Limita linieĭ de S. începe de la această movilă, merge spre E. trecînd prin movilele La-Viezurul, unde începe hotarul Domeniuluĭ Coroaneĭ, Segărcea, cu moşia Prejbeanul, la Lacul-Sticleĭ, unde se numesc moşiile Domeniuluĭ Coroaneĭ: Segărcea, Prejbeanul şi Calopărul, apoĭ la Lacul-luĭ-Gorjan, pe lîngă parchet, până la movila Treĭ-Gorniţe.

Limita linieĭ de E. începe de la această movilă, merge spre N. pe malul drept al Jiuluĭ până la Poiana-luĭ-Braiŭ.

Terenul comuneĭ este aproape şes; nu se găsesc de cît cîte-va micĭ deluleţe, acoperite în mare parte cu pădurĭ.

Comuna este udată de un mic pîrîŭ, numit Dîlga, care izvoreşte în dreptul conaculuĭ moşieĭ Calopărul, merge de la V. spre E., prin cătunul Dîlga, tae calea vecinală ce duce la com. Foişorul şi apoĭ se varsă în rîul Jiul, pe dreapta. Valea pe care curge pîrîul se numeşte tot Dîlga. In dreptul căeĭ vecinale Foişorul se află pe Dîlga un podeţ de lemn.

Lîngă cătunul Panaghia se află Lacul-Viţeluluĭ. Pe lîngă cătunul Sălcuţa trece apa Vabarana, ce se pierde pe teritoriul acesteĭ comune. In cătunul Calopărul curge Valea-Sasuluĭ.

Legenda spune că comuna Calopărul a fost înfiinţată de un grec, Sariene.

Comuna se compune din 5 cătune şi anume: Bîzdîna, Calopărul, care este cătunul de reşedinţă, Dîlga, Panaghia şi Sălcuţa.

In comună sunt două bisericĭ: una în cătunul Panaghia, făcută de un călugăr din schitul comuneĭ Segărcea. Cea-l'altă se află în cătunul Calopărul fondată de numitul Sariene, acum vr'o 150 anĭ. Fie-care biserică e deservită de cîte un preot şi un cîntăreţ; fie-care are cîte o proprietate de 17 pogoane arabile, date în urma legeĭ rurale din 1864.

In comună, şi anume în cătunul Calopărul, se află o şcoală mixtă, ce funcţionează de la anul 1882, Decembrie 1. Este întreţinută de stat.

Cuprinde o singură clasă. Această şcoală are o proprietate de 8500 hectare, date după legea rurală din 1864. La această şcoală urmează copiiĭ din cătunele: Dîlga, Sălcuţa şi Bîzdîna. In anul 1893 s'a înfiinţat o şcoală în cătunul Panaghia; are un învăţător; este întreţinută de stat şi de comună. Are o proprietate de 8,500 hect. ara-

bile. In anul 1892—93, școala din Calopărul a fost frecuentată de 15 copiĭ din Calopărul, 8 din Dîlga, 6 din Bîzdîna, 7 din Sălcuța, 7 din Panaghia. In vîrstă de școală sunt 40 băețĭ și 9 fete din Calopărul, 21 din Dîlga, 19 din Bîzdîna, 49 din Panaghia și 49 din Sălcuța.

Populația comuneĭ este de 1992 suflete. Media morților este de 44, a nașterilor de 58. După legea rurală din 1864 sunt 129 locuitorĭ împămînteniți; iar după cea din 1879 sunt 16 însurățeĭ.

Case sunt în număr de 228, iar bordee 111.

Suprafața întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 8269 pogoane, din care 6869 pog. pămînt arabil, 100 pog. fînețe, 100 pog. izlaz și 4100 pădure.

Moșiile de pe teritoriul comunal sunt: Dîlga, de 1300 pog.; Bîzdîna și Panaghia, cu 1200 pog.; aceste treĭ moșiĭ aparțineaŭ d-neĭ Maria Romanescu; azĭ, sub numele de Sălcuța, aparține d-lor Ștefan Prejbeanu și C. Marinovicĭ. Moșia Calopărul are o suprafață de 1100 pog. arabile și aparține bisericeĭ Sf. Treime din Craiova; aparținea altă-dată luĭ Alecu Dîlgeanu. Pe pămîntul arabil se seamănă grîŭ, porumb, orz, ovăz și secară; puțin in și prea puțină rapiță.

Pădurĭ sunt: Panaghia, cu o suprafață de 1253 hect.; aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ Segărcea; înainte aparținea statuluĭ. Calopărul, lungă de 200 hect. 40 m., pe moșia și în cătunul Calopărul, aparține bisericeĭ Sf. Treime din Craiova; aparținea luĭ Dîlgeanu. Dîlga, cu o suprafață de 551,32 hect., aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ; aparținea statuluĭ.

Sunt compuse din cer, gîrniță, carpen, ulm, plop, salcie, stejar și arțar. Predomină gîrnița, carpenul, ștejarul și cerul.

Viile, în întindere de 136 hectare, se găsesc pe Domeniul Coroaneĭ Segărcea și aparțin locuitorilor.

In cătunul Calopărul sunt 3 cîrciumĭ, 3 în Sălcuța și una în Panaghia. Comercianțĭ sunt 11. Produsele se desfac la Craiova și la Bistrețul, unde loc. se duc cu carele, pe calea Craiova-Bistrețul. Calea ferată în construcție trece prin cătunele Panaghia și Dîlga. Maĭ trec prin comună: Șoseaua județeană Craiova-Bistrețul, pe o lungime de 4 kil.; șoseaua comunală Calopărul-Dîlga, lungă în comună de 8 kilometri.

Contribuabilĭ sunt 321.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1893—94 a fost la veniturĭ de leĭ 358822, la cheltuelĭ de leĭ 274154.

Vite cornute sunt 240; oĭ, 300; caĭ, 37.

Calopărul, *sat*, pl. Jiul-de-Mijloc, comuna Calopărul, județul Dolj, cu reședința primărieĭ. Are 457 suflete: 246 bărbațĭ și 211 femeĭ. Locuesc în 58 case construite din paiante, de zid, și 49 bordee săpate în pămînt. In sat este o școală mixtă, ce funcționează din anul 1882. Este întreținută de stat și de com. Are 17 pog. proprietate; are un învățător. Se află o biserică, fondată de un Grec, Sariene. Are 17 pog. arabile proprietate.

In anul școlar 1892—93, școala a fost frecuentată de 43 băețĭ.

Cu vîrsta de școală sunt 40 băețĭ și 40 fete. Știŭ carte 14 locuitorĭ.

Calopărul, *moșie*, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Calopărul, jud. Dolj, satul Calopărul; aparține Epitropieĭ bisericeĭ Sfinteĭ-Treimĭ, din Craiova.

Calopărul, *pădure*, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Calopărul, jud. Dolj, satul Calopărul, de 400 pog. Aparține epitropieĭ bisericeĭ Sf.-Treimĭ din Craiova și înainte aparținea d-neĭ Maria Romanescu.

Este amenajată. Felul arborilor ce compun pădurea sunt: gîrniță, cer și stejar, acest fel din urmă predominînd.

Calotă (Puțul-luĭ-), în comuna Gărdești, în hotar cu moșia Belciugul, jud. Teleorman. E punct important de hotar între aceste moșiĭ.

Calotești, *sat*, jud. Argeș, plasa Pitești, pendinte de com. rur. Valea-Măruluĭ. Are 34 fam., cu 209 suflete.

Are o școală primară rurală.

Calpagiul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași. La poalele luĭ se află iazul cu asemenea numire.

Calpagiul, *iaz*, jud. Iași, pl. Bahluiul, com. Șipotele.

Caluda, *ostrov*, pl. Cîmpul, com. Desa, jud. Dolj, cu pădure de tufanĭ, sălciĭ, plopĭ și salcîmĭ, aceștia predominînd. Aparține statuluĭ.

Calul, *sat*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu, situat între dealurile cu a sa numire și Dealurile-Epeĭ, lîngă pîrîul Calul.

Terenurile sale, în partea despre V., N. și S., sunt accidentate, iar în partea despre E. se confundă cu Valea-Bistrițeĭ.

Populațiunea sa este de 1270 suflete, dintre carĭ 625 bărbațĭ și 645 femeĭ.

In acest sat se află: reședința comuneĭ; o biserică, deservită de 1 preot și 2 elesiarhĭ; o școală, cu o populațiune de 58 elevĭ; 4 herăstraie, cu 60 de lucrătorĭ.

Locuitoriĭ se îndeletnicesc cu: agricultura, exploatarea pădurilor, industria primitivă și exploatarea pămînturilor.

Comunicațiunea cu satele vecine se face: prin un drum, care străbate rîul Bistrița, dînd la satul Săvinești; prin o șosea care trece de sub Capul-Dealuluĭ, unindu-se cu șoseaua ce duce de la Roznov la satul Iapa; prin alte drumurĭ naturale și potecĭ, prin care comunică cu diferite localitățĭ limitrofe.

Calul, *cătun,* în pl. Ialomița-Balta, com. Ciulnița, jud. Ialomița, situat pe cîmpul Bărăganul.

Calul, *canal,* jud. Brăila, situat în stînga Filipoiuluĭ; dă în Japșele-Pațiuluĭ.

Calul, *deal,* pl. Amaradia, com. Slăvuța, jud. Dolj, înalt de aproape 200 m., acoperit cu viĭ și livezĭ de prunĭ.

Calul, *deal,* numit și Dealul-Caluluĭ, în com. rur. Cloșani, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Calul, *dealurĭ* muntoase, în prelungirea către S. a ramureĭ Cernegura, pe teritoriul com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Calul, *moșie,* pe coprinsul comuneĭ Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, așezată între moșiile Săvinești, Roznovul și Tarcăul.

Inainte de secularizarea averilor mănăstireștĭ a aparținut mănăstireĭ Bistrița, închinată sf. Mormînt. Are sat.

Calul, *munte,* în com. Mălini, județul Suceava.

Calul, *pădure,* numită și Pîrîul-Caluluĭ, situată pe cuprinsul com. Calul-Iapa, jud. Neamțu. Este proprietatea statuluĭ, care o arendează cu 2100 leĭ anual.

Calul, *pîrîŭ,* in com. rur. Cloșani, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Calul, *pîrîŭ,* jud. Neamțu, izvorește dintre munțiĭ Vițioana-Mare și Murgociul, adică din nodul ce-l formează ramurile Tarcăul, Harmanul și Mălăeștea-Murgociul. Curge paralel cu ramura Doșelul și ultimele ramificațiunĭ ale Cernegureĭ, trecînd pe la satul Calul, în dreptul căruia străbate Valea-Bistrițeĭ, vărsindu-se pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ, în fața satuluĭ Săvinești, ducînd cu sine și următoarele micĭ pîrîiașe ce primește din stînga: Pîrîul-Falcăul, Pîrîul-Istrătenilor, Stamboiul, Pîrîul-Draculuĭ, Ciurca, Pîrîul-Albișenilor, Dunărea, Bogoslovul și Palele, iar din dreapta: Stahia și Cărpinișul.

Cursul săŭ e de vre-o 10 kilometri.

Calul, *vălcea,* udă partea de E. a com. Bărcănești, plasa Siul-d.-s., jud. Olt, apoĭ dă în gîrla Iminogul.

Calul-Alb, *vale,* în satul Oneaga, com. Slobozia-Secătura, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Calul-Iapa, *com. rur.,* jud. Neamțu, așezată parte pe dreapta rîuluĭ Bistrița, parte pe partea stîngă a aceluĭ rîŭ, în plasa Piatra-Muntele, la 32 kil. de Pîngărați, reședința plășeĭ și la 19 kil. de Piatra, capitala județuluĭ.

Terenurile sale accidentate, sunt traversate de-a lungul, în direcțiune V.-E., de două văĭ marĭ formate de pîrîul Calul și Pîrîul-Iepeĭ, carĭ se întind paralel unul de altul, fiind despărțite în toată prelungirea lor de ramurile munților Doșelul și Iepeĭ; este străbătută către E. comuna de Valea-Bistrițeĭ.

In privirea geologică observăm, că de și aceste terenurĭ fac parte din scoborișurile Cernegureĭ, însă chiar la o mică depărtare spre S. de satul Văleni (com. Vînători-Dumbrava-Roșie), toate depozitele carĭ vin despre Piatra, dispar sub altele maĭ nouă. Ast-fel, cam la o treime din calea ce desparte Văleni de Gura-Caluluĭ, ies la iveală marnele salifere superioare, carĭ sunt caracteristice într'această parte. Formațiunea cu sare continuă a forma șirul de munțĭ din dreapta rîuluĭ Bistrița pănă la Gura-Caluluĭ; reapare în dreapta Caluluĭ, în culmile Doșeluluĭ, întrerupte din noŭ de Valea-Iepeĭ; se observă iarăși în munțiĭ din dreapta eĭ (ramura Neguleștilor). In susul pîrîialor (Fundul-Iepeĭ), se întinde saliferul pănă la jumătate cale de la gura pîrîuluĭ Iapa și Varnița (locul unde se face var). De acolo vin depozite maĭ vechĭ (eocenice), gresiurile, zise de Sztrolka, de asupra cărora zac nemijlocit păturĭ calcare, din care se extrage varul, care în privința calităţeĭ diferă: dacă se scoate din bolovaniĭ de calcar compact, cenușiŭ și destul de curat, ce vin în partea superioară a pătureĭ, atuncĭ ese un var gras și bun, iar dacă se scoate din bancurile de calcar maĭ argilos, ce vin sub cele precedente, atuncĭ

se face un var slab, prost, poate chiar hidraulic.

Comuna Calul-Iapa se mărginește la N. cu com. Vînători-Dumbrava-Roșie și com. Doamna, de carĭ în parte se desparte prin ramurile munteluĭ Cer-Negura; la Vest cu moșia Tarcăul (com. Pîngărați), de care se desparte prin culmea Murgociuluĭ, Bîtca-Cailor; la S. cu com. Mastacăul, de care se desparte prin ramurile Tarcăul, Porfirul, Alunișul și Negulești; la E. cu comuna Roznovul.

Este formată din satele: Calul, Dumbrava-Roșie-d.-j., Iapa și Săvinești, cu o populațiune de 2955 suflete, saŭ 615 capĭ de familie însurațĭ, 15 neînsurațĭ, 41 văduvĭ, 94 văduve; 1456 bărbațĭ 1499 femeĭ; după vîrstă: 714 copiĭ de sex bărbătesc, 676 copiĭ de sex femeesc; după naționalitățĭ: 27 străinĭ, în cea maĭ mare parte Ungurĭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt astăzĭ 162 carĭ posedă înșișĭ locurile lor, 234 ca urmașĭ, 2 locurĭ ocupate de alțiĭ. Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878 sunt astăzĭ: 98 carĭ ocupă eĭ înșișĭ locurile lor, 31 ca urmașĭ și 73 carĭ n'aŭ fost încă împroprietărițĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și cu plutăria.

Cultura pămîntuluĭ se face pe o întindere de 1919 hect. 50 ariĭ și anume: 124 hect. grîŭ, 215 hect. hrișcă, 133 hect. secară, 583 hect. porumb, 32 hect. orz, 433 hect. ovăz, 2 hect. meiŭ (malaiŭ tătăresc), 17 hect. rapiță, 5 hect. cînepă, 1 hect. in, 2 hect. cartoafe, 13 hect. fasole, 31 hect. mazăre, 50 ariĭ livezĭ artificiale și 328 hect. livezĭ naturale (fînețe).

Imașul are o întindere de 400 hect. și nutrește un număr de 5186 capete de vite.

In această comună se află: 3 bisericĭ, cu cîte un preot și 2 eclesiarhĭ; o școală, cu un învățător; o fabrică (cu aburĭ) de cherestea, cu 4 ferăstrae sistematice, la carĭ servesc 60 lucrătorĭ; 23 pive pentru făcutul sucmanilor stofelor; 12 morĭ de apă; 3 cariere de piatră; 3 vărăriĭ; un cazan pentru fabricat rachiŭ de drojdie. Sunt 5 fierarĭ, 5 dogarĭ, și 12 stolerĭ.

Budgetul comuneĭ e de 8560 leĭ și 60 banĭ la veniturĭ și de 7943 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face: prin un drum, ce dă din satul Calul prin satul Săvinești în șoseaua mixtă Piatra-Bacăŭ; prin un drum, ce dă din satul Calul, în drumul ce duce de la satul Iapa la Roznovul (punînd în legătură satele Roznovul, Iapa și Negulești); prin alte drumurĭ naturale, ce pun în legătură satul Iapa cu satul Mastacăul-Neguleștĭ, din comuna Mastacăul.

Caluluĭ (Curmătura-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, căt. Bustea; face hotar despre com. Lopătari.

Caluluĭ (Dealul-), *deal,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Cernătești, jud. Dolj, pe costișea căruia este situată o parte din comună. Este situat în partea de N. a comuneĭ, avînd direcțiunea de la V. spre E. Inălțimea luĭ este aproximativ de 45 m. Este acoperit parte cu cereale și parte cu tufărișurĭ.

Caluluĭ (Dealul-), *deal,* o prelungire a dealuluĭ Bordea, din com. Mogoșești, plasa Stavnicul, jud. Iași.

Caluluĭ (Dealul-), *vîrf de deal,* com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova, numit ast-fel, se zice, de la un cal ce s'ar fi găsit legat aci de hoțĭ.

Caluluĭ (Gîrlița-), *pîrîŭ,* izvorește din raionul com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova, și se varsă în gîrla Brădetul, tot în raionul com. Star-Chiojdul. Curge de la N.-E. spre S.-V.

Caluluĭ (Izvorul-), *izvor,* județul Buzăŭ; iese din muntele Podul-Caluluĭ și dă în Bîsca-Mare.

Caluluĭ (In-Muchia-), *colină,* acoperită de izlaz, în com. Lopătari, jud. Buzăŭ.

Caluluĭ (Malul-), *colină,* în com. Vintilă-Vodă, în apropiere de izvorul Foltea, jud. Buzăŭ.

Caluluĭ (Malul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni. Se desface din dealul Măgura; brăzdează partea de V. a comuneĭ; se sfîrșește în rîul Motnăul. Este acoperit cu pășunĭ și pădurĭ. Vara sunt aci stîne de oĭ.

Caluluĭ (Malul-), *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. Se desface din muntele Ulmușorul; se întinde spre E., printre rîul Rîmnicul-Sărat și afluentul săŭ, Pîrîul-Săriĭ. Este acoperit cu întinse pădurĭ și pășunĭ. Vara sunt pe el stîne de oĭ.

Caluluĭ (Movila-), *movilă,* jud. Brăila, situată la E. de com. Ciacărul, pl. Balta, și la o depărtare de 2 kil. de dînsa.

Aci, se zice, că a plesnit calul Turculuĭ însărcinat cu hotărnicia raieleĭ Brăila. Plesnind calul, Turcul și-a luat șeaua în spinare și s'a dus pănă la japșa Cenușaruluĭ și apoĭ de aci cu luntrea pănă la Dunăre.

Calului (Movila-), *movilă,* pe coasta de S.-E. a munteluĭ Istrița; face hotar între moșia statuluĭ, Sf. Gheorghe și proprietatea moșnenilor din com. Breaza, județul Buzăŭ.

Calului (Pădurea-). (Vezĭ Valea-Marculuĭ, *pădure,* jud. Vîlcea).

Calului (Piscul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pîclele, căt. Berca, în marginea pădureĭ statuluĭ, Sforile-Banuluĭ.

Calului (Piscul-), *pisc,* pl. Amaradia, com. Valea-Bouluĭ, jud. Dolj.

Calului (Piscul-), *pisc,* comuna Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Calului (Pîrîul), *mic afluent,* al pîrîuluĭ Suha-Mică, în com. Mălini, jud. Suceava.

Calului (Podul-), *măgură mare,* avînd înălțimea de 1425 metri, parte ţiind de moșia Penteleul, parte de moșia Tega și parte al moșnenilor din Nehoiașul, jud. Buzăŭ. Vîrful săŭ e acoperit de o întinsă și excelentă pășune, iar poalele de pădurĭ de brad și de molift. Este avut în afene. Vara se aduc aci de la 5000—8000 oĭ, cărora le procură iarbă în abundență. Are o cășărie, al căreĭ produs se vinde în comerciŭ tot sub numele de brînză de Penteleŭ. Priveliștea ce se desfășoară ochilor după vîrful săŭ, e din cele maĭ frumoase. Mulțĭ suferinzĭ de piept adăpostițĭ la stînele de aci și umbrițĭ de secularele pădurĭ de brazĭ, își găsesc adesea ușurarea. E punct trigonometric de observație.

Calului (Podul-), fost *pichet militar* de iarnă, jud. Buzăŭ, situat între Cășoca-Mare și Izvorul-Caluluĭ, în partea de V. a poalelor măguriĭ Podul-Caluluĭ.

Calului (Podul-), *întins platoŭ,* între comunele Lopătari și Mînzălești, jud. Buzăŭ, acoperit cu pădurĭ.

Calului (Privalul-), *braț,* în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul com. Găița, jud. Ialomița.

Calului (Valea-), (Cacă-Iapa), *izvor,* între comunele Cernătești și Mărăcineni, jud. Buzăŭ; se scurge în rîul Buzăŭ.

Calului (Valea-), *vale,* pl. Amaradia, comuna Valea-Bouluĭ, județul Dolj.

Calului (Valea-), *vale,* com. Bucovul, plasa Cricovul, județul Prahova.

Calvini, *com. rur.,* în pl. Buzăŭ, jud. Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la o distanță de Buzăŭ de 51 kilometri. Limitele sale sunt: la N., începe din muntele Cetățuia, care o desparte de com. Cătina și merge spre Vîrful-Cornetuluĭ, de unde se lasă spre N.-E., prin munțiĭ Teișul și Poenari, până la culmea Brădetuluĭ; de aci urmează apa Bîsca-Chiojduluĭ, până lîngă cătunașul Țoca, com. Mărunțișul. La S., trece Bîsca și urcă pe colinele din pădurea Cislăul până în muntele Salcia, care face hotar între cătunele Cislăul, Calvini și jud. Prahova. La V., începînd din muntele Salcia, o ia pe slemnea munteluĭ Fătulești, ajunge în vîrful munteluĭ Trenul și de aci în vîrful munteluĭ Șeaua-Draculuĭ, de unde se lasă pe slemnea dealuluĭ Cărbunești, urcă în Vîrful-Zboiuluĭ, apoĭ coboară în Valea-Zeletinuluĭ, pe care, urmîndu-ĭ puțin albia, îl trece; urcă apoĭ muntele Cacaleți, se lasă în jos în dreptul căt. Slobozia, trece Bîrsca, pe la malul Pieiĭ și urcă în muntele Cetățuia. Suprafața sa este de 4240 hect., din care 280 arabile, 1890 pădure, 315 fînețe, 580 izlaze, 7 viĭ, 193 livezĭ și 968 sterp. Proprietățile maĭ însemnate, coprinse pe teritoriul aceșteĭ comune, sunt: Marcociul, Cetățuia, Siliștea, Vereșul, Bîsceni-d.-j., Bîsceni-d.-s., Fătuleasca, Cerbul, Turburea, Huma și Brăduletul, maĭ toate ale moșnenilor d'avălmașĭ, din carĭ Homoriceanul, Săseni și Cărbunești cu părțĭ maĭ marĭ, apoĭ vin moșneniĭ: Calvini, Fătulești, Popești, Bociocești și Bîsceni. Terenul este accidentat, fiind format maĭ mult din coline pietroase. Malul stîng al Bîsceĭ, în urma tăiereĭ pădurilor, a devenit un vast prund. E avută în substanțe minerale, maĭ cu seamă în fier și piatră de var, din care cea după Valea-Seacă este renumită. Producțiunile principale sunt lemnele de construcțiunĭ și țuica. Agricultura e mărginită numaĭ la cultura porumbuluĭ, care nu poate îndestula localitatea. Ca industrie proprie are olăria, dar încă primitivă. Sunt 10 morĭ și o pivă. Comerțul constă maĭ mult în transporturĭ. Are 5 tîrgurĭ: la 7 Ianuarie, 25 Martie, Moșiĭ, 27 Iulie și 30 Noembrie. Cale de comunicație are valea rîuluĭ Bîsca, care pe alocurea e șoseluită, dar care se întrerupe orĭ de cîte orĭ apa vine mare.

Vite are: 527 boĭ, 284 vacĭ, 153 vițeĭ, 3 bivolĭ, 30 caĭ, 15 epe, 9 mînjĭ, 680 oĭ, 354 capre, 5 asinĭ și 269 porcĭ. Stupĭ sunt 40.

Comuna e formată din cătu-

nele Bîsceni-d.-j., Bîsceni-d.-s., Calvini, Frăsinetul, Iorguleşti, Olari, Slobozia, Valea-Seacă şi Zeletinul. Populaţia sa este de 2370 loc., din carĭ bărbaţĭ însuraţĭ 468, neînsuraţĭ 95, văduvĭ 66, băeţĭ 634, femeĭ măritate 468, văduve 84, fete 555, care trăesc în 569 case. Străinĭ sunt 2 Grecĭ şi 1 Bulgar. Meşteşugarĭ sunt: 49 lemnarĭ, 3 tîmplarĭ, 2 cojocarĭ, 10 rotarĭ, 2 fierarĭ, 1 brutar, 18 vărarĭ şi 3 olarĭ. Media naşterilor e de 57, a deceselor de 40 şi a căsătoriilor de 14. Populaţia creşte cu o medie anuală de 17 suflete.

Comuna are: 457 contrib., din care 105 comercianţĭ Romînĭ şi un străin.

Budgetul e de 3995 leĭ.

Comuna are o şcoală în căt. Calvini, cu o populaţie şcolară de 31 elevĭ şi 6 eleve. Carte ştiŭ 96 loc. Are 3 bisericĭ în cătunele Bîsceni-d.-s., Calvini şi Bîsceni-d.-j., deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Voevozĭ, din comuna Bîsceni-d.-j. (V. Bîsceni-Săsenĭ, biserică), importantă prin arhitectura eĭ. Cîrciumĭ are 12. Casele locuitorilor sunt în genere bune; sunt de observat maĭ cu seamă ale proprietarilor şi moşnenilor fruntaşĭ, maĭ cu seamă ale Săsenilor, care de şi acum maĭ mult în ruine, amintesc încă de bogăţia, pe care această ceată o avea în secolul trecut.

Inceputul aceste comune datează cam din jumătatea secoluluĭ al XVII-lea. Cînd maĭ mulţĭ Saşĭ, deveniţĭ Calvinĭ şi persecutaţĭ în Ungaria, fură primiţĭ aci ca colonĭ, rămaşĭ izolaţĭ, trecură la ortodoxizm. Parte din eĭ ştiură să se ridice peste nivelul celor-l-alţĭ şi, în curînd, apar în acte cu numele de boeriĭ Săseni, deosebindu-se prin faptele lor lăudabile. Azĭ sunt contopiţĭ în masa poporuluĭ.

Calvini, *cătun,* al com. Calvini, judeţul Buzăŭ, situat pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ şi udat prin mijloc de Valea-Humeĭ. Are 560 loc. şi 141 case. De dînsul sunt alipite cătunaşele Olari şi Frăsinetul.

Calvini, *numire,* ce se dă moşiilor Siliştea şi Vereşul, ale moşnenilor Fătuleşti, jud. Buzăŭ.

Cama, *gîrlă,* ramură din Dunăre, ese din acest fluviŭ din dreptul satuluĭ Slobozia, judeţul Vlaşca, separă domeniul Giurgiuluĭ de proprietatea Paraipani, se varsă în Dunăre la Zeta şi Ostrovul în dreptul cetăţueĭ Sf. Gheorghe, după ce primeşte pe dreapta Gîrla-Mare.

Camara, *gîrlă,* ese din Dunăre şi dă în lacul Mahăruluĭ, în jos de satul Paraipani, jud. Vlaşca.

Camara, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul; ţine de com. rur. Pristolul.

Camara, *pichet* de graniţă, în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, pe teritoriul com. rur. Pristolul, la marginea Dunăreĭ.

Camber, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, cătunul comuneĭ Armutlia. Este aşezat în partea nordică a plăşeĭ şi în cea sud-estică a comuneĭ, la 4 kil. spre S.-E. de reşedinţă, Armutlia, nu departe de malul drept al pîrîuluĭ Taiţa. Intinderea teritoriuluĭ cătunuluĭ este de 700 hect., din carĭ 25 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţiunea este de 60 fam., cu 280 suflete, Bulgarĭ în maioritate şi Romînĭ. Pămîntul este în parte mlăştinos, în parte bun pentru cultivarea pămîntuluĭ. Printr'însul trece drumul comunal Babadag-Armutlia.

Camber-Tepesi, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. Coium-Punar. Este o ramificaţiune a dealuluĭ Ghiun-Ghiurmeş. Are o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi centrală a comuneĭ. Pe la poalele sale estice curge pîrîul Cana-Mişea. Pe muchie merge drumul vecinal Coium-Punar-Aiorman. Este acoperit cu pădurĭ puţine şi fîneţe.

Camberul, *pădure,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Vlădeni, jud. Ialomiţa. Face parte din pădurea Vlădeni. Are o suprafaţă de 200 hect., împreună cu pădurea Sitele. Esenţe: salcie şi plop.

Camburul, *cătunaş* al comuneĭ Colţi, jud. Buzăŭ. Are 60 loc. şi 16 case.

Cameghila, *movilă,* în jud. Dorohoiŭ, pe care uniĭ o numesc Cham-Moghila, adică Movila-HanuluĭTătărăsc, iar alţiĭ Camne-Moghila, nume slavon, care în romîneşte însemnează Movila-de-Piatră. Este în pădure, spre S.-V. de satul Zvorăştea, com. cu acelaşĭ nume, pl. Berhometele. Are aproape 1070 m. periferie la bază şi 220 m. înălţime.

Camen (Măgura-luĭ-), *măgură,* jud. Teleorman, la Estul moşieĭ Suhaia, pe laturea despărţitoare de moşia Traista.

Camena, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. com. Ciamurli-d.-s. E situat în partea nordică a plăşeĭ, şi cea nord-vestică a comuneĭ, pe pîrîul Camena. Satul

ocupă 75 hect. Populația este de 65 familiĭ, saŭ 263 suflete, în maioritate Bulgarĭ și cîțĭ-va Romînĭ. Pămîntul e bun pentru pășunat; parte fiind acoperit cu pădurĭ. Ocupația locuitorilor e creșterea vitelor.

Camena, *vîrf de deal*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Camena. E situat în partea nordică a plășeĭ și estică a comuneĭ. Are 180 m. înălțime. E punct trigonometric de observațiune de rangul al 3-lea. Domină asupra pîrîuluĭ Slava-Rusească și asupra drumuluĭ comunal Ciamurli-d.-j., Slava-Rusească. Este de natură pietroasă, de unde și numele săŭ turcesc, ce însemnează stîncă.

Camena, *pîrîŭ*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Camena. Izvorește din poalele orientale ale dealuluĭ Ciamurli; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E., udînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ; curge pe la poalele dealuluĭ Pietrosul, și, după un curs de 5 kil., merge de se varsă în pîrîul Slava-Rusească, pe dreapta, ceva maĭ sus de satul Caugagia, după ce maĭ întîiŭ trece prin satul Camena.

Camena, *munte*, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna; ține, în parte, de teritoriul plaiuluĭ Cloșani.

Camena, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; izvorește din poalele munteluĭ Camena, și se varsă în rîul Bahna.

Camînca, *cătun*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; formează trup cu satul Brusturoasa.

Camînca, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, lîngă satul Brusturoasa.

Camînca, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa; începe la poalele munteluĭ Tarcăul și se înclină în direcția sudică, unde se confundă cu Valea-Trotușuluĭ.

Camînca, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, pe teritoriul căt. Brusturoasa; izvorește din muntele Tarcăul, curge prin valea cu același nume și se varsă în Trotuș, pe stînga, la satul Camînca, după un curs de 6.25 kil.

Camnița, *braț* al Dunăreĭ, în pl. Borcea, insula Balta, jud. Ialomița, curge pe teritoriul comunelor: Tonea, Roseți-Volnașĭ și Dichiseni.

Camnița și **Scurta**, *pădurĭ*, situate în jud. Brăila, pl. Balta. Se mărginesc la E. cu iezerul Ulmul și la V. cu iezerul Mareș. Suprafața: 7 1/2 hect. Esență: salcie.

Camuga, *pîrîŭ*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ. (V. Camînca).

Cana-Mișea, *pîrîŭ* mic, pl. Măcin, jud. Tulcea, pe teritoriul com. și căt. Coium-Punar. Ia naștere din poalele meridionale ale culmeĭ de dealurĭ Ghiun-Ghiurmeș; se îndreaptă spre S. avînd o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V.; curge pe la poalele estice ale dealuluĭ Camber-Tepesi, brăzdînd partea sudică a plășeĭ și a comuneĭ și, după un curs de 4 kil., merge de se aruncă în pîrîul Coium-Punar, la limita județuluĭ. La început curge prin o pădurice, apoĭ prin o vale frumoasă, de-alungul căreia merge drumul comunal Cîrjilar-Aigăr-Ahmet, din jud. Constanța.

Canagic-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Nalbant și al cătunuluĭ Trestenic. Se desface din dealul Carcaman-Bair; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și vestică a comuneĭ; se întinde de-alungul maluluĭ drept al văeĭ Cărbunăria (saŭ Izvorul-Taița), avînd la poalele sale estice satul Trestenic. Are 120 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Natura sa este stîncoasă. Pe la poalele sale vestice, trec drumurile comunale ce duc la Nalbant, Trestenic, Baș-Chioi, Ali-Bei-Chioi și Acadîn. Din el îșĭ ia naștere pîrîul Ormangicula. Se prelungește cu dealul Ghel-Tepe. Este acoperit numaĭ cu pășunĭ și fînețe.

Canapa, *baltă*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj, ce ține de Balta-Arceruluĭ. Se găsește lîngă pichetul Canapa.

Canapa, *ostrov*, în Dunăre, plasa Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Canapa, *pichet*, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Canara, *sat*, în jud. Constanța, pl. Constanța, căt. comuneĭ Palazul, situat în partea centrală a pl. și cea de N. a com., la 3 kil. spre N.-V. de căt. de reședință, Palazul-Mare, la marginea de V. a lacului Siut-Ghiol și în fața Insuleĭ-luĭ-Ovidiŭ, este închis la nord de către niște ridicăturĭ stîncoase, iar la V. de dealul Duran-Bair. Acest sat maĭ îna-

inte era construit maĭ spre S.; fiind distrus, a fost construit din noŭ de Bulgarĭ maĭ spre N. și în golful laculuĭ Siut-Ghiol.

Suprafața sa este de 3500 hect., dintre care 85 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ și de grădinĭ cu 100 case.

Populațiunea sa este de 105 familiĭ, cu 420 suflete și se ocupă maĭ ales cu pescăria. Șoseaua națională Constanța - Babadag trece pe la V., iar un drum comunal pleacă spre S.-V. la Horoslar. Aci e un oficiŭ telegrafo-poștal sucursal.

Canara, *vale,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. Topalul, cătunul Boazgicul. Se desface din ramificațiunile de V. ale dealuluĭ Erchesc; se îndreaptă spre S.-V. brăzdînd partea de V. a pl. și a com. și partea de N. a căt. Boazgicul; se deschide în Dunăre, la 2 kil. de ruinele Cala-Chioi. Este mărginită la N. de valea Cala-Chioi și la S. de Valea-Zăvoluluĭ și este străbătută de drumul Boazgic-Topalul.

Canara-Baba, *deal,* în județul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Coium-Baba. Se întinde spre N., într'o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre pîrîul Babadag și Pîrîul-Nucilor, brăzdînd partea de E. a pl. și a com. Se termină la vîrful Sultan-Tepe, de 60 m., ale căruĭ poale se oglindesc în albăstriile ape ale iezeruluĭ Babadag. Este tăiat de șoseaua județeană Babadag-Enisala - Jurilovca. Se prelungește spre E. cu dealurile Molfa și Calabalîc-Bair. Este acoperit cu fînețe și pădurĭ.

Canara-Bair, *deal,* jud. Constanța, în pl. Constanța, pe teritoriul com. rur. Murfatlar. Se desface din dealul Mangala-Culac-Bair; se îndreaptă spre V. cu o direcțiune de la S.-E. spre N.-V., printre valea Mezarlîc-Ceair și dealul Cesme-Culac-Bair; brăzdează partea de V. a pl. și cea de E. a com., făcînd hotar între com. Murfatlar și Omurcea. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ. Pe la poalele sale nordice trece calea fierată Cernavoda - Constanța, iar pe la S. este străbătut de Valul-luĭ-Traian.

Canara-Ceair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Atmagea. Se desface din dealul Ghiobilche; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de V. a pl. și cea de N. a com. Merge dealungul văeĭ Musafir-Culac. Are o înălțime de 273 m. Se prelungește spre răsărit în dealurile Iasi-Orman și Eschili-Orman. Pe la poalele sale sudice trece drumul comunal Baș-Chioi-Atmagea. Este acoperit cu pădurĭ și puține pășunĭ pe la poale.

Canara-Ceair, *vale,* jud. Constanța. Poartă, pe teritoriul com. bulgăreștĭ, Cranova, și pe teritoriul bulgăresc al com. din Dobrogea, Para-Chioi, cu alte cuvinte de la începutul săŭ, în poalele de N. ale dealuluĭ Uzum-Bair și până la hotarul către Dobrogea, numele de Dermen-Ceair, de la hotar ia și pe cel de Satis - Chioi - Ceair. Malurile sale sunt în general înalte și stîncoase. Dealurile printre care merge sunt: Ciriagi-Iol-Bair la Vest, Siran - Culac - Bair la E Printr'însa merge drumul comunal ce duce de la Cranova în Bulgaria.

Canara-Ceair, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. Atmagea. Poartă și numele de Musafir-Culac. Se varsă în valea Baș-Chioi. Intîiul săŭ nume e Ghiobilche, al 2-lea e acesta și al 3-lea Musafir-Culac. Curge pe la poalele dealuluĭ Ghiobilche. Face hotar între com. Atmagea (plasa Babadag) și Orta-Chioi (Tulcea). E tăiată de drumul comunal Atmagea-Cineli. Primește pe stînga valea Emir-Asan-Culac.

Canaraua - de - Piatră, întinsă *culme de piatră,* în partea de N.-E. a căt. Bogdănești, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, care merge până în culmea dealuluĭ Năstăsoaia. In această culme se găsește cea maĭ bună piatră de construcție. Nu s'a pus încă în exploatare.

Canat-Calfa, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, căt. com. Coium-Punar, situat în partea răsăriteană, la 3 kil. spre E. de reședință, pe pîrîul cu acelașĭ nume. Are o întindere de 680 hect., din carĭ 15 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ. Populația este romînească și compusă din 56 familiĭ, cu 237 suflete. Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult cu creșterea vitelor, căcĭ pămîntul e puțin propriŭ agricultureĭ.

Canat-Calfa, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Coium - Punar, și pe al cătunuluĭ săŭ Canat-Calfa. Este o ramură orientală a dealuluĭ Ghiun-Ghiurmeș. Se întinde spre V., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V.; brăzdează partea sudică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ; se întinde printre pîrîul Ai-Orman și afluentul săŭ, valea Cenat-Calfa, făcînd ca malurile lor să fie în-

nalte și rîpoase. Pe muchea-ĭ merge hotarul dintre județele Tulcea și Constanța. El este acoperit în mare parte cu pădurĭ întinse și frumoase, iar pe poale cu pășunĭ bogate. Este întretăiat de drumurile vecinale Orumbei (Constanța), Ai-Orman, Orumbei-Cîrjelari.

Canat-Calfa, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ Coium-Punar și pe acela al cătunuluĭ săŭ Canat-Calfa. Ișĭ ia naștere din poalele nordice ale șiruluĭ de dealurĭ Ghiun-Ghiurmeș; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la S. la N.-V. descrie un semi-cerc, trece prin căt. Canat-Calfa, prin pădurĭ și după un curs de 3 kil., după ce a brăzdat partea sudică a plășeĭ și nordică a comuneĭ, se aruncă în pîrîul Ai-Orman, pe stînga, puțin maĭ sus de satul Ai-Orman. Malurile sale sunt înalte și rîpoase. Pe valea luĭ merg drumurile vecinale Ai-Orman, Canat-Calfa și Cîrjelari-Canat-Calfa.

Candrea, *deal,* com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași. Este o continuare a șiruluĭ de dealurĭ ce vine din jud. Botoșani și care se prelungește prin partea de V. a com. sub numirile: Candrea, Iepăria și Tarcea. Se lasă spre Sud, paralel cu rîul Prut, formînd pe de o parte culmea văeĭ acestuĭ rîŭ, iar pe de alta diferite văișoare și anume: Rediacul, Hamoșinoilor, Hodoroabeĭ, Juncanilor, Buzduganul, Tarceĭ, Izvoarele, Todiroaeĭ și Candrea.

Candrea, *pîrîŭ,* format din scurgerea unor iazurĭ, din com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iași. Curge spre S.-E. și formează iazul din satul Buruenești.

Candrea, *vale.* (Vezĭ Candrea, deal, jud. Iași).

Canela, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Căciulați, pl. Znagovul. Este situat la E. de Căciulați, între Valea-Pociovaliștea și pădurea Grădiștea.

Se întinde pe o suprafață de 345 hect., cu o populațiune de 179 locuitorĭ.

Din teritoriul satuluĭ, d. D. Solacolu are 200 hect. și locuitoriĭ 145 hect. Proprietarul cultivă 184 hect. (restul pădure). Locuitoriĭ cultivă 138 hect. (7 rămîn sterpe).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor este de 107 vite marĭ și de 307 vite micĭ.

Canela, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Ștubeiul-Orăști, pl. Dîmbovița. Are o suprafață de 153 hect., proprietatea d-neĭ Elena Caramalîu, și o populație de 40 locuitorĭ.

Din tot terenul, se cultivă 53 hect. (25 rămîn sterpe și 75 pădure). In raionul satuluĭ este 1 pod stătător și o moară cu apă.

Numărul vitelor marĭ este de 44 și al celor micĭ de 6.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Canela, *moară,* plasa Dîmbovița, jud. Ilfov. (Vezĭ Postăvari).

Canela, *coamă de deal,* pl. Trotușul, jud. Bacăŭ.

Cangea, *vale,* în pl. Borcea, teritoriul comunelor Jegălia și Gîldăul, jud. Ialomița.

Canja, *fîntînă,* com. Folești-d.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Canlî-Bugeac, *com. rur.,* în județul Tulcea, pl. Babadag, situată în partea sud-estică a județuluĭ, la 55 kil. spre S. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea de S. a plășeĭ, la 20 kil. spre S.-E. de orașul Babadag, reședința plășeĭ.

Numele săŭ este turcesc și vine de la cuvintele *canlî* = sîngeros și *bugeac* = colț, deci colț sîngeros, în amintirea uneĭ lupte, întîmplată aci.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: plecînd de la poalele movileĭ Visterna, se îndreaptă în linie directă spre S., taie dealul Visterna, urmează valea Mil-Vel-Culac, trece printre satele Ciamurli-d.-j. și Canlî-Bugeac, taie cîmpia Tatlî-Suhat, iezerul cel mic Golovița, stuful săŭ înconjurător, oprindu-se la poalele nordice ale dealuluĭ Cara-Burun; de aci o ia direct spre E., prin tufiș, intră în marele iezer Golovița și după 8 kil. de lungime se îndreaptă spre N., tăind iezerul Golovița, trece printre satele Jurilovca și Pașa-Cîșla, de unde o ia spre N.-V., taie valea Mil-Vel-Alciac, dealul Buiuc-Orman-Bair, valea Ceeliu-Chioi, ajungînd iarășĭ la movila Visterna de unde a plecat. Forma luĭ e aceea a unuĭ pătrat neregulat. Lungimea sa e de 35 kil. și întinderea sa de 78 kil. pătrațĭ, saŭ 7800 hectare.

Comuna se învecinește la N. cu căt. Visterna (al com. Enisala), la S. cu iezerul Golovița, la V. cu com. Ciamurli-d.-j., de care se desparte prin valea Mil-Vel-Culac, și la E. cu comuna Jurilovca.

Relieful soluluĭ e puțin accidentat, comuna fiind situată pe marginea lacurilor. Ca dealurĭ avem: dealul Buiuc-Orman-Bair (186 metri), acoperit cu tufăriș la N.; dealul Visterna (52 me-

tri) la V., acoperit cu fîneţe; dealul Ac-Topraclac, la N.-E. de satul Canlî-Bugeac, acoperit cu semănăturĭ. Movile sunt numeroase şi naturale; maĭ principale sunt: Movila-Neagră (65 metri), la N.-E. de cătunul de reşedinţă şi movila Visterna, la N.-V., ambele acoperite cu verdeaţă. La S.-V. se află cîmpia de păşune, numită Tatlî-Suhat.

Ape curgătoare nu trec prin comună. Sunt numaĭ nişte văĭ, carĭ aŭ apă numaĭ în timpurĭ ploioase; maĭ însemnate: Mil-Vel-Alciac la E. şi Mil-Vel-Culac la V. Bălţĭ avem: iezerul Goloviţa, o parte vestică a laculuĭ Razelm, şi un alt iezer, numit tot Goloviţa, continuaţie a celuĭ dintîiŭ. Stuful care le înconjoară precum şi pescuitul din lacurĭ, de pe o întindere de 1700 hect., aduc statuluĭ un venit maĭ bine de 10000 leĭ.

Căt. carĭ o formează sunt: 1. Canlî-Bugeac, reşedinţă, la V., la 800 metri depărtare de Goloviţa-Mică, pe cîmpia Tatlî-Suhat. 2. Paşa-Cîşla, (Cîşla saŭ Tîrla-Paşiĭ), la 4 kil. spre E. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văeĭ Mil-Vel-Alciac.

Intinderea totală a comuneĭ este de 7800 hect., din carĭ 1700 hect. ocupate de bălţĭ şi stuf, 284 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate (Canlî-Bugeac şi Paşa-Cîşla); 5498 hect. aparţin locuitorilor. Statul, afară de bălţĭ, maĭ are 180 hect., dinpreună 120 hect., plantaţia comuneĭ.

Populaţiunea e amestecată şi compusă din Romînĭ, Ruşĭ şi Bulgarĭ. Sunt 270 familiĭ, cu 1338 suflete, din carĭ: Romînĭ sunt 88 familiĭ, cu 480 suflete; Ruşĭ, 39 familiĭ, cu 185 suflete şi Bulgarĭ, 143 familiĭ, cu 673 suflete. Sunt: 675 bărbaţĭ, 643 femeĭ, 498 căsătoriţĭ, 179 necăsătoriţĭ; 221 copiĭ în vîrstă de şcoală; sunt 259 contribuabilĭ.

Instrucţiunea se predă în o singură şcoală mixtă, fondată de locuitorĭ în 1880. Are 10 hect. pămînt, un singur învăţător. In 1893—94 aŭ fost 120 elevĭ înscrişĭ.

Sunt două bisericĭ: una în cătunul de reşedinţă, Canlî-Bugeac, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită, în 1880, de Romînĭ carĭ aŭ venit aci; acum e refăcută. Are 10 hect. pămînt, un preot şi un cîntăreţ. In căt. Paşa-Cîşla se află a doua; are ca hram Aducerea-Moaştelor-Sf.-Nicolae; este în stare bună; a fost fundată în 1842 de locuitorĭ; are un preot şi un cîntăreţ.

Calitatea pămîntuluĭ e bună, de coloare galbenă. Se seamănă grîŭ, orz, ovăz, paiug, porumb, etc. In 1893—94, semănăturile aŭ fost: grîŭ, 1006 hectare cu 3018 hectol., orz, 1742 hect. cu 13936 hectol., ovăz, 248 hect. cu 2232 hectol., meiŭ, 140 hect., porumb, 254 hect.; în total avem: 3400 hect. loc arabil, 2100 păşunĭ şi fîneţe, 126 hect. tufăriş, restul bălţĭ şi stuf.

Locuitoriĭ aŭ 205 plugurĭ şi 2 maşinĭ de secerat; 5478 capete de vite, din carĭ: 517 boĭ, 264 vacĭ, 79 bivolĭ, 309 caĭ, 256 epe, 15 asinĭ, 3166 oĭ, 248 berbecĭ, 624 porcĭ. Pescăria e una din principalele ocupaţiunĭ a locuitorilor din Paşa-Cîşla. Industria e neînsemnată. Sunt: 2 croitorĭ, 2 cojocarĭ, 3 lemnarĭ, 2 fierarĭ. Sunt 13 morĭ de vînt. Comerţul e activ. Se exportă vite, lînă, peşte şi se importă manufactură şi instrumente agricole. Sunt 6 comercianţĭ, din carĭ 2 băcanĭ şi 4 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ ca şi la cheltuelĭ de 6105 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile comunale carĭ duc la Jurilovca, Ciamurli-d.-j., Caraman-Chioi, Visterna şi Babadag.

Această comună a fost fundată de Turcĭ şi locuită de eĭ şi Cerchezĭ până la anul 1878, cînd aŭ emigrat. Se zice, că înainte, la nunţĭ cerchezeştĭ, cînd întîlneaŭ aceste procesiunĭ de nuntă, trebuia orĭ-cine să se abată şi să le lase drumul liber. Intîlnindu-se două nunţĭ în acest loc, şi nevrînd nicĭ una să se dea la o parte, după cum e obiceiul, nuntaşiĭ s'ar fi luat la ceartă şi la bătaie, şi aşa de cruntă a fost că n'a rămas nicĭ unul viŭ. De aci vine, spun locuitoriĭ, numele acesteĭ comunĭ de colţ sîngeros.

Canlî-Bugeac, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, căt. de reşedinţă al com. Canlî-Bugeac, aşezat în partea de V. a comuneĭ, nu departe de iezerul Goloviţa. Are o întindere de 4020 hect., din carĭ: 172 hect. vatra comuneĭ, 3613 hect. ale locuitorilor, 143 hect. plantaţia comuneĭ, 20 hect. ale statuluĭ, afară de bălţĭ şi stuf, în întindere 800 hect. Populaţiunea e amestecată, compusă din Romînĭ, Ruşĭ şi Bulgarĭ. Sunt 153 familiĭ, cu 755 suflete. Pămîntul e prielnic cultureĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor, puţinĭ şi cu pescăria. In sat este o biserică şi o şcoală mixtă, a comuneĭ.

Canlî-Ciucur saŭ **Groapa-Sîngeroasă**, *sat*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, căt. comuneĭ Cara-Omer, situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea de S.-E. a com., la 4 kil. maĭ spre S.-E. de cătunul de reşedinţă, Cara-Omer. Este situat pe valea Iurtluc, la 1 1/2 kil. maĭ spre V. de satul Daulu-Chioi. Are o su-

prafață de 1340 hect., dintre care 27 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ, cu grădinĭ și cu 33 case. Populațiunea sa este de 51 familiĭ, cu 250 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu creșterea vitelor și cu agricultura. Maioritatea populațiuneĭ o formează Bulgariĭ. Drumurĭ comunale duc la Cara-Omer, Mustafoci, Daulu-Chioi și în Bulgaria. Numele acesta și l'a luat de la un măcel, de de mult întîmplat între năvălitoriĭ turcĭ și populațiunea de baștină bulgară, cînd s'a vîrsat mult sînge și s'aŭ distrus multe case, reducînd satul la aproape pe a treia parte din teritoriul săŭ.

Canlî-Dere, *deal,* jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Coșlugea și Gîrlița. Se desface din dealul Coșlugea; se îndreaptă spre V., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., prin văile Scorci și Canlî-Dere, brăzdînd ast-fel partea de N. a plășeĭ, pe cea vestică a comuneĭ Coșlugea și pe cea estică a comuneĭ Gîrlița; lasă spre V. prelungirile ce poartă numirile de dealurile Taplic și Draca; se ridică la o înălțime de 132 metri în movila Almalî-Cula. Are pe alocurea o natură stîncoasă. Din poalele sale nordice începe valea Canlî-Dere. Este acoperit cu fînețe și tufărișurĭ. Pe muchea sa merg drumurile Galita-Lapința, Gîrlița-Coșlugea, precum și drumul județean Ese-Chioi-Lipința.

Canlî-Dere, *vale,* jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîlnia. Și-a luat numele de la dealul Canlî-Dere, din ale căruĭ poale nord-estice se desface; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., mergînd printre dealurile Coșlugea și Canlî-Dere, brăzdînd ast-fel partea de N. a plășeĭ și cea de S. a comuneĭ; trece prin satul Cîlnia, de unde începe să ia numele de Valea-Cîlnia și sub acest nume se deschide în Dunăre.

Canlîc-Bair, *deal,* jud. Constanța, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Murat. Se desface din dealul Bilarlar; se întinde spre răsărit, în o direcție generală de la V. spre E.; brăzdează partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Are 138 m. înălțime, dominînd satul Cara-Murat. Pe muchea luĭ trece un drum județean: Hîrșova-Constanța. Este acoperit cu semănăturĭ.

Cantacuzino, *numire,* dată moșieĭ Nucul, din com. Boziorul, jud. Buzăŭ.

Cantacuzino, *numire* dată uneĭ *sforĭ de pădurĭ,* ca 50 de hectare, din jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărățiĭ, căt. Nenciulești-Moșnenĭ.

Canteĭ (Moșia-), jud. Neamțu. (Vezĭ Șerbești-Canteĭ).

Canteĭ (Pădurea-), *pădure,* în com. Șerbești, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată despre hotarul Cîrligilor.

Cantemirul, *cătun,* pendinte de com. Bălănoaia, pl. Marginea, jud. Vlașca, pe domeniul Giurgiuluĭ. Acest sat s'a înființat din noŭ la 1882 cu ocazia împroprietăririĭ însurățeilor; s'a dat atuncĭ pentru 30 însurățeĭ o suprafață de 170 hectare.

Cantocul. (V. Dealul-Mare, com. Sinești, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Cantonul-Bulibești, *pădure,* județul Neamțu. (V. Bulibești).

Cantonul Cenia, *pădure,* în com. Bodești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată pe terenurile anexeĭ Oșlobeni. Aparține statuluĭ, care încasează o arendă anuală de 2926 leĭ.

Cantonul-Domesniculuĭ, *trup de pădure,* jud. Neamțu. (V. Cantonul-Dosul-Măgureĭ).

Cantonul-Dosul-Măgureĭ, *trup de pădure,* pe cuprinsul com. Pipirigul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Aparține statuluĭ, care pentru dînsul, împreună cu trupul Cantonul-Domesniculuĭ, ia o arendă anuală de 2426 leĭ, 71 banĭ.

Cantorul, *movilă,* în jud. Brăila, pe malul drept al rîuluĭ Siret. Servă de hotar între moșia Zlatia și domeniul Brăileĭ, din com. Văděni.

Capaclia, *baltă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Nicolițelul, așezată în partea de N. a plășeĭ și a com. Este formată de revărsările apelor Dunăreĭ, din timpurĭ îndepărtate. Are forma unuĭ dreptunghiŭ alungit, cu o suprafață de 108 hect., carĭ aparțin statuluĭ. Este inconjurată de 2 părțĭ, la V. și S., cu pădurĭ, la V. cu mlaștinĭ și la E. cu stuf. In vecinătatea eĭ, spre E., se află bălțile Sauna și Rotunda, viile și mănăstirea Sauna. Pe malul nordic merge hotarul dintre com. Nicolițelul și orașul Isaccea. In partea vestică se varsă valea Capaclia. Venitul peșteluĭ săŭ ce se consumă în Isaccea și Nicolițelul aparține statuluĭ.

Capaclia, *pîrîŭ,* de mică însemnătate, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urbane Isaccea. Este format din două

văĭ: una izvorește din poalele estice ale dealuluĭ Cocoșul, alta, numită Valea - Cocoșuluĭ, izvorește din poalele vestice ale dealuluĭ Breazul, se împreună repede, se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de N. a plășeĭ și pe cea de S. a comuneĭ, taie șoseaua judeţeană Isaccea-Tulcea, pe la kil. 31 și, după un curs de 4 kil., se aruncă în colţul vestic al bălţiĭ Capaclia, formînd o baltă mlăștinoasă la vărsarea sa.

Capanuluĭ (Valea -), *vale,* în raionul com. Jupănești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Se varsă în Valea-Aninoasa.

Capela, *deal,* care înconjură orașul Rîmnicul-Vîlciĭ, în partea de V., jud. Vîlcea. Pe acest deal, Romaniĭ, în unire cu Daciĭ, în urma colonizăreĭ, aŭ ridicat temple pentru cultul zeilor. Chiar azĭ se maĭ văd resturĭ din boul de piatră ridicat în dealul Capela, în onoarea zeuluĭ Apis. Orășeniĭ cunosc această localitate și-ĭ zic: la Boul-de-Piatră. Pe acest deal se văd ruinile uneĭ vechĭ capele catolice.

Capota, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., al comuneĭ Gropile, situat pe șesul de pe malul stîng al Trotușuluĭ, la poalele culmeĭ Ciortolomuluĭ și la o depărtare de 1500 m. de satul Gropile. In anul 1891, din acest cătun, n'a urmat la școală nicĭ un copil, din ceĭ 7 în vîrstă de școală. Are o biserică catolică, clădită de preotul Ianuș Pătrașcu, la 1884; o cîrciumă. Capĭ de familie sunt 60, suflete 168, din carĭ 75 Ungurĭ. Animale sunt: 12 caĭ, 136 vite cornute, 77 porcĭ și 25 capre.

Capota, *colină,* în jud. Buzăŭ, comuna Niculești, cătunul Petrăchești, pe moșia Cîmpulungeanca.

Capota, *deal,* judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., comuna Gropile, pe teritoriul satuluĭ Capota.

Capota și Muntele, *moșie,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., comuna Gropile, despre care Th. Codrescu, în «Buciumul Romîn», zice: «moșie cu părţĭ și rezășească, în care are parte și dumneaeĭ comisoaia Paraschiva, soţia răposatuluĭ comis Iancu Ghibănescu; clironomiĭ răposatuluĭ postelniculuĭ Dimitrie Chiriţă, și alţĭ maĭ mulţĭ răzeșĭ și părtașĭ în ea; pe lîngă moșiile Gîșteni, Găţeni, Gropeni și altele, fără sat».

Capota, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile. Este populată de ulmĭ, fagĭ și carpenĭ. Are o întindere de 56 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Capota, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Niculești, pe moșia Cîmpulungeanca. Are 38 hect.

Capota, *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Gropile, în pădurea cu acelașĭ nume.

Capra, *numire,* ce o poartă *satul* Chiţcani, com. Boghești, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Capra, *iezer,* jud. Brăila, situat la S.-E. de Pești-Turcești; comunică cu eĭ prin privalul săŭ.

Capra, *movilă,* jud. Brăila, la 6 kil. spre N. de satul Filiul, aproape de hotarul com. Bordeiul-Verde.

Capra, *movilă,* în partea de V. a comuneĭ Crăciunei-d.-s., plasa Siul-d.-j., jud. Olt.

Capra, *munte,* între munţiĭ Papăul și Jupîneasa, jud. Muscel. Rîul Bratia-Mare udă poalele sale de Est.

Capra, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloșani, la graniţa austriacă.

Capra, *pîrîŭ,* jud. Mehedinţi; izvorește din dealul Culmea-Cerneĭ și se varsă în apa Motrul-Sec, la Buza-Plaiuluĭ.

Capra, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloșani; izvorește din muntele Capra și se varsă în apa Cerna.

Capra, *tîrlă,* jud. Brăila, formată din 2 case, la S. com. Cotul-Lung, ca la 300 m. spre E. de satul Roman.

Capra, *vălcea,* plasa Amaradia, com. Căpreni, judeţul Dolj, de la care-șĭ trage comuna numele.

Caprariul (Capraci), *movilă.* (V. Șanţurile, deal, în comuna Mironeasa, plasa Stavnicul, jud. Iași).

Capreĭ (Cornul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s. Se desface din dealul Emalicul, brăzdează partea de N. a com. Valea-Raţeĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Capreĭ (Dealul-), lungă *colină,* ce se rupe din muntele Umbrărelul și se întinde între văile Coca-Seacă și Coca-Plină, din comuna Niculești, jud. Buzăŭ.

Capreĭ (Dealul-), *deal,* în partea de N. a com. Deleni, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Capreĭ (Dealul-), *deal,* pl. Amaradia, com. Veleşti, judeţul Dolj, înalt de aproape 500 m. şi acoperit cu fîneţe.

Capreĭ (Dealul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ. Se desface din muntele Deleanul, se întinde în partea de S. a com. Broşteni. Este acoperit cu păşunĭ.

Capreĭ (Dealul-), *munte,* în comuna Broşteni, jud. Suceava.

Capreĭ (Malul-), *pisc stîncos,* în comuna Nehoiaşul, cătunul Broasca, jud. Buzăŭ, la dreapta rîuluĭ Siriul, între Valea-Vaciĭ-Marĭ şi Valea-Vaciĭ-Micĭ.

Capreĭ (Malul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Se desface din Dealul-Capreĭ, brăzdează partea de E. a comuneĭ. Este acoperit cu păşunĭ şi semănăturĭ.

Capreĭ (Măgura-), *măgură,* în jud. Teleorman. Este una din cele maĭ însemnate măgure din judeţ. E situată la hotarul despre E. dintre moşiile Dorobanţul şi Crîngeni.

Capreĭ (Movila-), *movilă,* spre N. de comuna Băicoiul, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă cereale.

Capreĭ (Piciorul-), *loc izolat* şi fost pichet de iarnă (Văduvoiul), la poalele de S.-E. ale munteluĭ Piciorul-Capreĭ, jud. Buzăŭ. De la pichet la vale drumul e foarte răŭ, constînd numaĭ din rîpe şi stîncĭ.

Capreĭ (Piciorul-), *moşie,* ruptă din moşia Piciorul-Capreĭ, jud. Buzăŭ, încorporată cu moşia Penteleul-cu-Sforile.

Capreĭ (Piciorul-), *moşie,* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, jud. Buzăŭ. Se arendează împreună cu Moisica (în loc de Muşica), Furul-Mic şi Lacul-luĭ-Vintilă-Vodă. Are puţine păşunĭ, dar are în total 3508 hect. pădure de brad, care nu se exploatează. Piciorul-Capreĭ singur are 1200 hect.

Capreĭ (Piciorul-), *munte,* mare şi stîncos, în com. Goideşti, judeţul Buzău, avînd înălţimea de 1504 m. şi formînd una din cele 5 culminaţiunĭ ale masivuluĭ Penteleul. Are întinse pădurĭ de brad şi molift precum şi păşunĭ renumite. Numărul vitelor ce pasc aci e de 940: 600 oĭ, 300 vacĭ şi 40 caĭ. Laptele ce se adună în stîna de aci, se fabrică în căşăria de la Viforîta. Coastele sale de S. sunt numaĭ stîncĭ şi călătorul, care il urcă pe aci, se expune la marĭ pericole. El serveşte şi ca punct trigonometric.

Capreĭ (Pîrîul-), mic *afluent,* al Şomuzuluĭ-Mare, (1 kil.), judeţul Suceava.

Capreĭ (Pîrîul), mic *afluent* al Bistriţeĭ, în com. Broşteni, judeţul Suceava.

Capreĭ (Valea-), *cătun* al com. Tisăul, jud. Buzăŭ; are 340 locuitorĭ şi 75 case. E situat pe malul stîng al Nişcovuluĭ, între comunele Glodul şi Strejeni.

Capreĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Botoşani, com. Deleni, pl. Coşula, între dealul Holmul şi dealul Dodolea.

Capreĭ (Valea-), *vale,* în munţiĭ Siriuluĭ, în apropiere de Valea-Vaciĭ-Marĭ, judeţul Buzăŭ, la hotarul despre com. Chiojdul.

Capreĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Buzăŭ, com. Tisăul; începe din pădure, de la Mesteceni şi dă în rîul Nişcovul.

Capreĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Buzău, comuna Colţi, începînd din pădurea moşnenilor Colţeni, în apropiere de Hînsarul, în dreptul cătunuluĭ Colţi-d.-s. Se uneşte cu Valea-Alunişuluĭ şi dă naştere Văeĭ-Colţilor.

Capreĭ (Valea-), *vale,* com. Vadul-Săpat, pl. Cricovul, judeţul Prahova.

Capreĭ (Valea-), *vale,* a pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, com. Pleşeşti, jud. Suceava.

Capreĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. şi căt. Cîrjelari. Işĭ ia naştere din poalele sud-estice ale dealuluĭ Taşlic-Bair; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; curge în mare parte prin pădurĭ. Are malurile înalte şi rîpoase. Taie drumul comunal Cîrjelari-Topolog, din judeţul Constanţa, şi Cîrjelari-Hagi-Omer. După ce brăzdează partea sud-estică a plăşeĭ şi a comuneĭ, merge de se varsă în pîrîul Valea-Cîrjelari, pe dreapta. Dinpreună cu acest pîrîŭ formează Valea-Ai-Ormanuluĭ, care are un curs de 3 kil.

Capreĭ (Vălceaua-), *vălcea,* judeţul Teleorman, care desparte moşiile Doagele şi Tecuciŭ-Kalinderu, de moşia Balaci, în partea de Vest.

Caprelor (Stînca-), numită şi **Stînca-Căprioarelor,** *stîncă,* situată în ramura munţilor Sihleĭ, com. Vînători-Neamţu, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Forma aceşteĭ stîncĭ e ne-

tedă, plană la suprafaţă, acoperită cu muşchiŭ, din care răsare icĭ-colea cîte-va fire de un fel de iarbă roşiatică. Este despărţită de cele-l-alte stîncĭ prin o enormă prăpastie, care se numeşte Coroiul, şi comunicaţia se face prin ajutorul uneĭ punţĭ de brad. Se numeşte ast-fel, fiind-că, în timpurĭ de ernĭ grele, o mulţime de căprioare sălbatice se adună aci, unde găsesc tot-d'a-una un muşchiŭ dezgolit de zăpadă, din cauza vînturilor violente ce bat în această regiune.

Către bază, această stîncă este scobită şi în scobitura aceasta se află un fel de bisericuţă făcută dintr'un lemn, se zice, de către cel d'întîiŭ sihastru al Sihleĭ.

Caprolia, *baltă,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul, pe teritoriul căt. Satul-Noŭ.

Caprucilor (Piscul-), *pisc,* la V. comuneĭ Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Capşa, *iaz.* (V. Capşa, pîrîŭ, jud. Iaşi).

Capşa (V. Leteşti-Poiana-Capşa, jud. Neamţu).

Capşa, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealurile Bîrleşti şi al - Ţinteĭ, com. Bîrleşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, şi, formînd iazurile Capşeĭ şi Ţinteĭ, se varsă în stînga Bahluiuluĭ, din jos de satul Bîrleşti.

Captalan, *deal,* se prelungeşte de pe moşia Ştefăneşti, pănă în com. Bobuleşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Captalan, *movilă,* pe dealul Captalan, com. Bobuleşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Această movilă, fiind situată pe un punct înalt, vederea se întinde foarte departe, peste locurile de prin prejur; de aceia în vechime servea ca loc de observaţie în timp de războaie.

Captarilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Iaşi, (V. Lacul, pîrîŭ).

Capugi, *sat,* jud. Constanţa, pl. Hîrşova, cătunul comuneĭ Şiriul, situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, la 3 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă Şiriul. Este aşezat într'o poziţiune foarte frumoasă, pe un deal, din ale căruĭ ramificaţiunĭ nord-vestice se desface valea Bataclî-Dere. Este dominat de movila Capugi (165 metri), care este la Sud-Estul luĭ. Are o suprafaţă de 2545 hectare, dintre care: 125 hectare sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ cu 106 case.

Populaţiunea sa, compusă maĭ mult din Bulgarĭ şi puţinĭ Romînĭ, este de 100 familiĭ, cu 538 suflete, ocupîndu-se de o potrivă cu creşterea vitelor şi cu agricultura. Drumurĭ comunale pleacă în toate direcţiunile ducînd pe la satele învecinate: Şiriul, Tichileşti, Erchesc şi cele-l'alte.

Capugi, *vîrf* saŭ movilă artificială, jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Şiriul şi anume, pe acela al cătunuluĭ săŭ Capugi. Are 165 metri înălţime, dominînd întreg satul Capugi. Este acoperit cu verdeaţă.

Capugiuluĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Constanţa, în pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Eni-Sarai. Se întinde pe la Sudul satelor Eni-Sarai şi Balgiul, avînd o direcţiune generală de la E. către V. şi o înălţime maximă de 115 metri, pe care o atinge în vîrful săŭ Capugiu-Iuc. Este situat maĭ mult în partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ. Pe partea sa de N. merge şoseaua judeţeană Hîrşova-Babadag.

Capul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Fîntînelele, din zarea Căpăţîna.

Capul-Cîmpuluĭ, se numeşte partea de N. a *platouluĭ* Cîmpul-Berzeĭ, pe care este aşezat căt. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova.

Capul-Coasteĭ, *sat,* jud. Dîmbboviţa, plaiul Ialomiţa, căt. com. Vîrfurile.

Capul-Codruluĭ, *movilă,* pl. Balta, com. Gîngiova, jud. Dolj, de lîngă care începe hotarul de V. către com. Măceşul-d.-s.

Capul-Dealuluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Mihăeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 148 loc. (76 bărbaţĭ şi 72 femeĭ). Aci este o biserică, căreia nu-ĭ se cunoaşte nicĭ anul fondăreĭ, nicĭ ctitoriĭ. Pe clopot se află o inscripţie cu litere cirilice «dat de Gheorghe Risu, 1818».

Cade în partea de S.-V. a com. Pe la E. trece calea fierată Peatra-Rîmnicul-Vîlcea. In partea de S. este udată de rîul Bistriţa.

Ca populaţie şcolară are 25 copiĭ (13 băeţĭ şi 12 fete). Este la distanţă de $2^1/_2$ kil. de căt. Mihăeşti, unde se află şcoala şi primăria.

Capul-Dealuluĭ, *punct militar,* de întîiul ordin în judeţul Romanaţi, în înălţime de 189,46 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Capul-Dealuluĭ, *cătun*, comuna Brăneşti, pl. Jiuluĭ, jud. Gorj, în partea despre S. a comuneĭ şi la 2 kil. depărtare de dînsa. Poartă numirea de la Capul-Culmeĭ-Dealuluĭ din stînga Jiuluĭ, împrejurul căreĭ culmĭ e aşezat. E situat pe loc şes. Are o suprafaţă de 296 hect., din carĭ 8 hect. viĭ şi 25 hectare prunet.

Produce aproximativ 3420 hectol. porumb, 2280 hectol. grîŭ, 5 hectol. fasole, 1600 decalitri vin şi 2000 decal. ţuică.

Are o populaţie de 140 fam., saŭ 560 sufl., din carĭ 4 fam. Ţiganĭ, cu 22 sufl.; contribuabilĭ sunt 123. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ posedă: 20 plugurĭ, 60 căruţe cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, 34 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 464 oĭ, 82 rîmătorĭ şi 30 stupĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua naţională Filiaşi-T.-Jiul, care îl leagă la N. cu comuna Brăneşti, iar spre S. cu com. Ţînţăreni, din jud. Dolj. De la V. spre E. e străbătut de şoseaua comunală care pleacă din şoseaua naţională Filiaşi-T.-Jiul şi îl pune în legătură cu com. Valea-luĭ-Cîine.

In cătun se află: 2 cîrciumĭ, 2 puţurĭ şi 2 fîntînĭ.

Este o biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1820.

Capul-Dealuluĭ, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, comuna Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Capul-Dealuluĭ, *locul* unde se termină dealul Popricani, în partea despre S.-V., pe teritoriul com. Copoul, satul Vulturul, judeţul Iaşi. Aicĭ se află şi o cîrciumă, în marginea şoseleĭ Iaşi-Botoşani.

Capul-Dealuluĭ, *deal*, pe moşia Davideni, com. Păstrăveni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Legenda spune că în această localitate a fost maĭ de mult sat întemeiat, cu biserică. Cumpărînd moşia răposatul N. Gridov, s'a desfiinţat, şi locuitoriĭ s'aŭ răzlăţit prin satele mărginaşe: Rădeni, Păstrăveni, Ţibucani, etc.

Capul-Dealuluĭ, *deal*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat în prelungirea dealurilor ce se întind la Sudul satuluĭ Calul, şi a căreĭ extremitate despre E. se termină la încrucişătura drumurilor ce vin din satul Calul şi satul Iapa, prin terase secundare, ce daŭ în valea rîuluĭ Bistriţa.

Capul-Dealuluĭ, *deal*, spre S. de satul Pribeşti, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Capul-Dealuluĭ, *deal*. (V. Bucăria, deal, com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ).

Capul-Dealuluĭ, *deal*. (V. Chicerea, deal, comuna Zepodeni, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ).

Capul-Dealuluĭ, *deal*. (V. Holmul, deal, com. Drăguşeni, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ).

Capul-Dealuluĭ, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, comuna Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Capul-Dealuluĭ, *iezer*, în suprafaţa de 2 ariĭ, în com. Uideşti, jud. Suceava, pe şesul Moldoveĭ, în apa căruia, se zice, sunt ascunse multe arme din timpul revoluţieĭ de la 1821.

Capul-Dealuluĭ, *loc* cu fîneţe, com. Cheia, pl. Cozia, judeţul Vîlcea.

Capul-Dealuluĭ, *loc izolat*, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, lîngă gura pîrîuluĭ Schitul-Durăŭ, în com. Hangul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Capul-Dealuluĭ, *loc*, unde se termină dealul Răchitoasa, în partea de V. a com. Răchitoasa, jud. Tecuciŭ.

Capul-Dealuluĭ, *loc*, jud. Tecuciŭ, situat între satele Corcioveni şi Cosiţeni, la locul numit Cetăţuia.

Capul-Dealuluĭ, *moşie*, în partea despre N.-V. a comuneĭ Roşcani, pl. Turia, jud Iaşi. Are o suprafaţă de 716 hect., fără populaţie. Tot terenul este cultivat, avînd fîneţe şi locurĭ de arătură.

Capul-Dealuluĭ, *pisc* de munte, între Rîşca-Mare şi Slătioara, comuna Bogdăneşti, judeţul Suceava.

Capul-Dealuluĭ, *pîrîŭ*, izvoreşte de pe teritoriul satuluĭ Andrieşeni, pl. Turia, jud. Iaşi, şi se varsă în rîul Jijia.

Capul-Dealuluĭ, fostă *staţie de poştă*, pe şoseaua naţională Roman-Fălticeni-Buneşti, pe locul desfiinţatuluĭ sat Filipeşti, jud. Suceava.

Capul-Draculuĭ, *loc*, jud. Putna, din dreptul căruia Siretul începe a face hotarul dintre jud. Putna şi jud. Tecuciŭ.

Capul-Grădineĭ, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, com. Poiana, jud. Ialomiţa, situat pe cîmpul Bărăganuluĭ.

Capul-Lunceĭ, *numire* ce poartă *moşia* statuluĭ situată pe teri-

toriul comuneĭ Ciolăneşti-din-Vale, jud. Teleorman. Această numire o poartă şi comuna din vechime.

Capul-Mĭeluluĭ, *vîrf*, pe dealul Nucetul, com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Capul-Moşieĭ, *cătun*, în pl. Ialomiţa-Balta, com. Larga, judeţul Ialomiţa, situat pe cîmpul Bărăganuluĭ.

Capul-Nădeşeĭ, *pădure*, cu arborĭ foioşĭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Slobozia-Luncanĭ, jud. Bacăŭ. Proprietar e G. Pîrvu. Intinderea de 203 hect.

Capul-Pădureĭ, *cătun*, pe moşia Albeşti, com. Buimăceni, plasa Jijia, jud. Botoşani; aparţine satuluĭ Albeşti. Are o populaţie de 23 familiĭ cu 81 suflete; sunt 7 contribuabilĭ.

Numele satuluĭ vine de la aşezarea sa la capul pădureĭ Albeşti.

Numărul vitelor din acest sat este de 32: 18 vacĭ şi boĭ, 10 caĭ marĭ şi micĭ şi 10 mascurĭ.

Capul-Pisculuĭ, *com. rur.*, pl. Rîurile, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 10 kil. departe de acest oraş. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bughea şi n'are nicĭ un căt. alipit. Este împărţită în 7 mahalale.

Se mărgineşte la N. cu com. Coteşti, la S. cu com. Mihăeşti, la E. cu com. Schitul-Goleşti şi la V. cu com. Vădeşti.

Are o populaţie de 560 locuitorĭ (281 bărbaţĭ şi 279 femeĭ) cu 121 capĭ de familie. Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu dulgheria, zidăria, tîmplăria.

Eĭ aŭ: 430 boĭ şi vacĭ, 14 caĭ şi 300 oĭ.

Rîul Bughea udă comuna prin centru şi la 2 kil. de această com. se varsă în Rîul-Tîrguluĭ.

Sunt 80 locuitorĭ împroprietăriţĭ, după legea rur. din 1864, pe moşia statuluĭ Capul-Pisculuĭ. Calea ferată Goleşti-Cîmpulung şi şoseaua naţională Piteşti-Cîmpulung trec pe la Estul com., pe locul cumpărat de locuitorĭ la anul 1870. Ele merg paralel până es din comună. Aci se cultivă 122 hect. cu porumb.

Comuna numără 86 contribuabilĭ şi are un budget de 1296 leĭ la veniturĭ şi 1146 leĭ la cheltuelĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Ştiŭ carte 100 bărbaţĭ şi 15 femeĭ.

Scoala, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1242 leĭ, se frecuentă de 36 elevĭ şi eleve, din numărul de 107 în vîrstă de şcoală.

Această com. a fost jefuită în maĭ multe rîndurĭ de armatele străine, care invadaŭ ţara.

Capul-Pisculuĭ, *sat*, în jud. şi pl. Argeş; face parte din com. rur. Vălcelele.

Capul-Pisculuĭ, *sat*, face parte din com. rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Capul-Pisculuĭ, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., pe teritoriul com. Săugeşti.

Capul-Pisculuĭ, *deal*, în com. cu acelaşĭ nume, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Capul-Pisculuĭ, *cap de deal*, unde se unesc pîraiele Izvoranul cu Iartaganul, comuna Condrăcheşti, jud. Tecuciŭ.

Capul-Pisculuĭ, *fîntînă*, comuna Frăţila, pl. Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Capul-Pisculuĭ, *pisc*, aproape de satul Doftana, jud. Bacăŭ.

Capul-Plaiuluĭ, *poiană*, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova, situată la E. de muntele Plaiul-Chiojduluĭ. Serveşte de izlaz pentru vitele locuitorilor.

Capul-Rediuluĭ, *sat*, în partea de N. a com. Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, situat pe podişul cu acelaşĭ nume, de-a stînga rîuluĭ Bahluiul. Are o populaţie de 21 familiĭ saŭ 98 suflete, Romînĭ.

Numărul vitelor e de 303 capete, din carĭ: 123 vite marĭ cornute, 154 oĭ, 6 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Capul-Rediuluĭ, *podiş*, pe care se află situat satul cu acelaşĭ nume, din com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. Acest podiş, di'mpreună cu Dealul-Uriculuĭ, formează valea numită Valea-Lupuluĭ.

Capul-Roşu, *sat*, face parte din com. rur. Floreşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Numirea acestuĭ sat, spun locuitoriĭ, vine de la un Grec ce era la moara din acest căt. şi care purta fes roşu. Are o populaţiune de 112 locuitorĭ.

Capul-Stoguluĭ, judeţul Vîlcea. (Vezĭ Tîrsa).

Capul-Stratuluĭ, *deal*. (V. Dealul-Mare, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi).

Capul-Topliţeĭ, *gura pîrîuluĭ* Strîmba, jud. Suceava.

Capulan-Culac, *vale* mică, în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ Ca-

rabaia și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Chertic-Punar. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Chezlen - Sîrtî; se îndreaptă spre S. într'o direcție generală de la N. spre S.; face întru cît-va hotarul între plășile Medjidia și Mangalia, și, după un drum de 4 kil., se deschide în valea Borungea, la V. de satul Chertic-Punar. Malurile sale sunt joase. Printr'însa merge drumul comunal Becter-Alibei.

Capus-Chioi-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Para-Chioi. Se desface din ramificațiile nordice ale dealuluĭ Șirau - Culac-Bair; se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E.; merge printre văile Sati-Chioi-Ceair și Ghiuvenli - Ceair; brăzdează partea de S. a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ; se ridică până la 153 m., dominînd ast - fel satul Para - Chioi, așezat în parte la poalele sale estice, drumul comunal Veli-Chioi-Para-Chioi, ce trece pe muchea sa, și cele două văĭ Sati-Chioi-Ceair și Ghiuvenli-Ceair. Este acoperit cu tufărișurĭ și pădurĭ, din carĭ cea maĭ însemnată, numită Buluc-Orman, e așezată pe ramificațiile sale nordice.

Caputa, *sat,* cu o biserică, o școală, plasa Tazlăul-d.-j., jud. Bacăŭ.

Capuzul, *căt.,* făcînd parte din com. Mușețești, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat pe dealul Capuzul în partea de V. a com. Are o întindere de 250 hect., din carĭ 40 hect. arabile, 30 hect. fînețe, 1 hect. pomet, 1 hect. vie, 174 hect. islaz și pădure, și 4 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 40 familiĭ, saŭ 120 suflete, din carĭ 30 contribuabilĭ, toțĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor. Locuitoriĭ posedă: 5 plugurĭ și 10 care cu boĭ. Numărul vitelor este de: 40 vite marĭ cornute, 4 caĭ, 110 oĭ și 28 rîmătorĭ.

In căt. sunt 2 fîntînĭ.

Cara-Aci saŭ **Șarapcea-Cara-Aci,** *sat,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Hairam - Chioi. E situat în partea de S.-E. a plășeĭ și cea de N.-E. a comuneĭ, la 5 1/2 kil. spre N. de cătunul de reședință, Hairam-Chioi și la 1 kil. spre V. de satul Malacoci. Este așezat pe valea Cracic-Ceair, în partea sa de N. și este închis la E. de dealul Tuzla-Mezarlîc-Bair, la N. de dealul Tuzla-Bair și la V. de dealul Cara-Peletlic.

Populațiunea sa, a căreĭ maioritate este formată de Turcĭ și Tătarĭ, se ocupă cu creșterea vitelor și prea puțin cu agricultura. Satul în partea de N., și maĭ ales în cea de V., este înconjurat de marĭ pădurĭ. Casele carĭ sunt în număr restrîns, sunt potrivite și așezate regulat. Drumul comunal Schender-Cherim-Cuiusu, trece prin mijlocul satuluĭ, străbătîndu-l de la Sud la Vest, iar drumul Becter-Sevendic, trece tot prin mijlocul satuluĭ. Un alt drum merge la Bairam-Dede, trecînd prin Malcoci.

Cara-Aci, *baltă* mică, în județul Constanța, pl. Constanța, pe teritoriul com. rur. Cicracci și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Cara-Coium. E maĭ mult o prelungire a întinsuluĭ lac Tasăul de care azĭ e despărțit printr'o limbă de pămînt de 800 metri lărgime. De mare e despărțit printr'o distanță de 1200 metri, iar față de satul Cara-Coium se găsește la 1 kil. spre E. Are o întindere de 15 hect., presărate numaĭ cu stuf. Produce puțin pește ce se consumă numaĭ în localitate.

Cara-Aci-Alceac, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. urbane Cuzgun, și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Urluița. Se desface din ramificațiile sud-orientale ale dealuluĭ Escuuiuc - Olceac; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S. spre N., brăzdînd partea de E. a plășeĭ și a comuneĭ, și după un drum de 7 kil., se deschide în valea Urluia, pe stînga, lîngă ruinele satuluĭ Dedebali, după ce s'a unit pe stînga cu valea Cara-Cialîc-Culac. Maĭ formează puțin și hotarul între pl. Silistra-Nouă și Medjidia.

Cara-Aci-Culac, *sat,* în județul Constanța, plasa Mangalia, căt. com. Sari-Ghiol. Este așezat în partea de S. a pl. și cea de E. a com., la 10 kil. spre E. de căt. Sari-Ghiol, reședința com. pe malul de S., înalt și pietros, al laculuĭ Mangalia, pe partea stîngă a văeĭ Cara-Aci-Culac, la poalele de N. ale dealuluĭ Mamutlusta, dominat fiind de vîrful Meragi-Iuc. Casele sale sunt puține, răŭ zidite, mare parte dărîmate de invaziile turceștĭ și bașibuzuceștĭ.

Intinderea sa este de 3251 hect., din carĭ 12 hect. ocupate de vatra satuluĭ.

Populațiunea totală e de 105 familiĭ, cu 421 suflete, care se ocupă în mare parte cu creșterea vitelor și cu agricultura.

Cara-Aci-Culac, *vale* mică, în jud. Constanța, plasa Mangalia, com. Sari-Ghiol, căt. Cara-Aci-Culac, de unde și-a luat numele.

Se desface din deal. Mamutlusta; se îndreaptă spre N.; trece pe lîngă satul Cara-Aci-Culac, pe la dreapta luĭ, pe la poalele vestice ale dealuluĭ Checige și, după 3 kil., se deschide în lacul Mangalia. Malurile sale sunt înalte și pietroase cu o mulțime de perforațiunĭ din cauza ploilor. Este tăiată de drumul Hagilar-Mangalia.

Cara-Aci-Corusu, *pădure*, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Gărvan, căt. Velichia, pe teritoriul romînesc și bulgăresc, tăiată în două de hotarul spre Dobrogea, situată pe ramificațiile de E. ale dealuluĭ Ciragi-Iol-Bair, în partea de S. a pl. și a comuneĭ. Are 70 hect. întindere. Esențe principale: teĭ, fag, mesteacăn, toțĭ micĭ. Drumul Veli-Chioi-Cromora, trece pe lîngă dînsa, prin partea de Vest.

Cara-Aci-Culac, *vîrf* însemnat, al dealuluĭ Mamutlusta, județul Constanța, în partea de S. a pl. Mangalia, cea estică a com. Sari-Ghiol, și cea nordică a căt. Cara-Aci-Culac. Are 62 m., dominînd prin înălțimea sa satul și valea Cara-Aci-Culac, satul și valea Hagilar, valea Ilanlîc și drumurile ce duc de la Hagilar la Cara-Aci-Culac, Mangalia și Ilanlîc. Punct strategic important. Este acoperit cu verdeață.

Cara-Amat, *sat*, în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, căt. com. urbane Cuzgun, așezat în partea de E. a plășeĭ și a com., la 4 kil. spre S.-E. de orașul Cuzgun, reședința, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ceair-Orman, la poalele estice ale dealuluĭ Cara-Amat. Teritoriul săŭ se mărginește la N. cu căt. Bac-Cuiusu (al com. Beilicul), Polucci (căt. comuneĭ Enișenlia, pl. Medjidia); la E. cu căt. Urluia; la S. cu căt. Cherim-Çuiusu, (al com. Hazarlîc), Bazargian și Nastradin (căt. comuneĭ Enige), la V. cu orașul Cuzgun.

Relieful soluluĭ e accidentat: de dealul Echi-Iuiuc-Olceac cu vîrful săŭ Cuzgun (181 m.), la N. acoperit cu pădurĭ; Cara-Amat (112 m.), la S.-V., acoperit cu pășunĭ și pădurĭ, dominînd satul. Movile sunt treĭ, avînd 75 — 83 m., artificiale, acoperite cu iarbă și pădurĭ. Cursurĭ de apă n'are, căcĭ văile conțin apă numaĭ în timpul primăvereĭ și al ploilor. Ca văĭ avem: Diudiuliuc-Cucuciuc-Alcea, la S. pe hotar; Ceair-Orman, ce trece prin mijlocul satuluĭ și adiacenta sa, valea Sat-Culac prin interiorul satuluĭ; Cara-Cialîc-Culac și Çara-Aci-Alcea, în partea de N.-E.

Intinderea totală e de 725 hect., din carĭ 50 hect. ocupate de vatra și grădinile satuluĭ.

Populațiunea întreagă este de 52 familiĭ cu 166 suflete, carĭ se ocupă cu pășunatul vitelor.

Cara-Amet, *pichet vechiŭ* de frontieră, pe Dunăre, în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița, în dreptul satuluĭ Chioara.

Cara-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comunelor rur. Man-Ghiol și Sari-Ghiol. Se desface din dealul Cairacile; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. la N.-E. Pe muchea luĭ merge hotarul despărțitor al celor două comune. Are 79 m. înălțime și e punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Este acoperit cu fînețe și pășunĭ. Poalele sale sudice se sfîrșesc pe malul nordic al întinsuluĭ lac Razelm. La poalele sale orientale, și nu departe de lacul Razelm, se află ruinele uneĭ cetățĭ, numită a Zaporojenilor. Numele dealuluĭ e turcesc și însemnează Dealul-Negru.

Cara-Bacî, *com. rur.*, în județul Constanța, pl. Medjidia, situată în partea meridională a județuluĭ, spre V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea de Sud a plășeĭ Medjidia, spre S.-V. de orășelul Medjidia, reședința eĭ, pe valea Borungea.

Se mărginește la N. cu com. Mamut-Cuiusu; la E. cu com. Copadin, pl. Constanța; la S. cu com. Agemler, Cavaclar, și Cazil-Murad, toate din pl. Mangalia; la V. cu com. Chioseler.

Relieful soluluĭ e puțin accidentat de următoarele principale dealurĭ: Sarî-Iuc-Bair (138 m.) la N.-V.; Copadin (135 m.) la N.-E., Arabi-Iuc-Bair (137 m.), Uzun-Bair (130 m.), Cara-Ola (123 m.) la E., Cabula-Bair (103 m.), Bairam-Dede-Bair (135 m.) la S., Chezlen-Sîrtî (130 m.), Canen-Gurse, Cultimeș-Bair (105 m.), Sîrtî-Caia-Bair (107 m.), toate prin interiorul comuneĭ. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt puține; cele maĭ însemnate sunt: Cara-Bacî (130 m.) la N.-V.; Caugagi (101 m.) prin centru, la V.; Cabula-Iuc (103 m.), Oba-Iuc (123 m.), Caugagi-Est (130 m.), Arabi-Iuiuc (131 m.), toate la E. Ele sunt artificiale și azĭ sunt acoperite cu verdeață.

Hidrografia este reprezentată numaĭ prin niște văĭ secĭ, carĭ conțin apă numaĭ primăvara, după topirea zăpezilor și toamna, în timpul ploilor. Cele maĭ însemnate sunt: Iomer-Bei-Iutu la N.-V., Colcbac-Alcea, unită

cu Cultimeş-Ceair prin interiorul comuneĭ şi spre E. Merdevenli-Punar (saŭ Borungea) unită cu Capulan - Culac pe dreapta, care brăzdează comuna spre partea de Sud.

Cătunele, carĭ compun comuna, sunt 4 şi anume: Cara-Bacî, reşedinţa, în partea centrală, pe valea Merdevenli-Punar saŭ Borungea; Chertic-Punar, la V., la 3 kil. spre V. de reşedinţă, tot pe valea Borungea; Caugagi, în partea centrală, la 900 m. spre E. de reşedinţă, pe valea Calceac-Alcea; Beşaul, la E., la 3 1/2 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe valea Cultimeş-Ceair.

Populaţiunea întreagă a comuneĭ se ridică la 141 fam., cu 753 suflete, cea maĭ mare parte Turcĭ şi Tătarĭ, repartizaţi după cum urmează:

După sex: bărbaţĭ 396, femeĭ 357; după starea civilă: necăsătoriţĭ 444, căsătoriţĭ 280, văduvĭ 28, divorţaţĭ 1; după instrucţie: ştiŭ carte 11, nu ştiŭ 782; după cetăţenie: cetăţenĭ Romînĭ 749, supuşĭ străinĭ 4; după religie: creştinĭ 334, naturalizaţĭ 419; sunt, după ocupaţiune, agricultorĭ, meseriaşĭ, comercianţi, etc.

Căile de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ comunale saŭ vecinale, ce duc de la Cara-Bacî la cătunele comuneĭ şi la satele învecinate: Ali-Bei, Chioseler, Merdevenli-Punar, Bairam-Dede, Cavaclar, etc.

Cara-Bacî saŭ **Cara-Baci,** *sat,* jud. Constanţa, în pl. Medjidia, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cara-Bacî, situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, pe ultimele ramificaţiunĭ nordice ale dealurilor Cultimeş-Bair şi Bairam-Dede-Bair.

Terenul săŭ este destul de accidentat. In partea sudică sunt dealurile Bairam-Dede-Bair şi Cultimeş-Bair; în partea centrală dealul Chezlen-Sîrtî şi în partea de N. valea Iomer-Bei-Iutlu.

Populaţiunea se ocupă maĭ ales cu agricultura şi cu creşterea vitelor şi în special a oilor. Casele sunt bine îngrijite; sunt aşezate regulat, formînd străzĭ care se întretae între ele. Drumurĭ comunale pleacă din sat, ducînd la: Caugagi, Cazîl-Murad, Baş-Punar, Chioseler, prin Chertic-Punar şi altele.

Cara - Barusan, *movilă* însemnată, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Caranasuf. Este situată pe partea de S.-E. a plăşeĭ şi cea de S. a comuneĭ, pe una din cele maĭ orientale prelungirĭ ale dealuluĭ Haidîn, la 1 1/2 kil. spre N. de lacul Duimgi. Are o înălţime de 48 m.; e punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Cara-Nasuf, şi a drumuluĭ comunal Cara-Nasuf-Duimgi. Este naturală şi acoperită cu verdeaţă.

Cara-Burun, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Casap-Chioi. Este o prelungire răsăriteană a dealuluĭ Maadem-Bair; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ. Poalele sale se scaldă în două marĭ lacurĭ, Goloviţa la Nord şi Zmeica la E. Este presărat cu o mulţime de movile, între carĭ Dravarschi 83 m., Movila-luĭ-Ţincu 74 m. Se prelungeşte spre E. cu dealul Acic-Suhat. Drumul comunal Hamamgi-Casap-Chioi îl tae. Este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ. Numele săŭ e turcesc şi înseamnă Nas-Negru.

Cara-Burun, *deal* însemnat, în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Potur (şi al cătunuluĭ săŭ Hamamgi). Se desface din dealul Eniceŭ; se întinde spre Sud, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E.; brăzdează partea nordică a plăşeĭ şi pe cea nord-vestică a comuneĭ. Ramificaţiile sale orientale se întind până pe malul pîrîuluĭ Slava şi ţărmurile lacului sărat Goloviţa. Are o înălţime de 128 metri şi este tăiat de şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa. Este acoperit cu livezĭ şi păşunĭ. Pe la poalele sale se găsesc o mulţime de movile naturale.

Cara-Burun-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gărvan şi pe al cătunuluĭ săŭ Cuiugiuc. Se desface din dealul Gărvan-Bair şi anume din vîrful Iuc-Mezarlî, se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., printre văile Iaila-Ceair saŭ Gărvan (ce e tot una cu Valea Cuiu-Iuc) şi văile adiacentelor Cuiugiuc-Ceair şi Garvan-Ceair, brăzdînd partea de Sud a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Satul Cuiugiuc e aşezat la poalele sale vestice. Are 145 m. înălţime, dominînd satul Cuiugiuc şi văile de maĭ sus, precum şi drumul judeţean Ese-Chioi-Lipniţa. Este acoperit cu tufărişurĭ, pădurĭ şi puţine viĭ.

Cara-Chioi, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălţime de 83 m., 17 d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Cara-Cialîc, *vale,* jud. Constan-

ța, în plășile Silistra-Nouă și Medjidia, pe teritoriile comunelor Cuzgun, (Silistra-Nouă) și Enige (Medjidia). Incepe din poalele sud-estice ale dealuluĭ Echi-Iuiuc-Olceac; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plășeĭ Silistra-Nouă și a com. Cuzgun, pe cea vestică a plășeĭ Medjidia și cea nord-vestică a comuneĭ Enige. Drumul și-l face maĭ mult prin pădurĭ. După un drum de 6 kil., se unește cu valea Nastradin, spre a se deschide în valea Urluia, pe stînga. Este tăiată de drumul județean Ostrovul-Cuzgun, iar printr'însa merge drumul comunal Cara-Amat-Talașman.

Cara-Çialîc, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Armutlia (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Camber). Izvorește din poalele orientale ale dealul Taslî-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. la N.-E, brăzdînd partea nordică a plășeĭ și pe cea estică a com.; curge prin pădurĭ, pe la poalele orientale ale dealuluĭ Balar-Bair, și, după un curs de 6 kil., merge de se varsă în pîrîul Taița, pe dreapta, nu departe de vărsarea acestuia în lacul Razelm. In cursul săŭ trece prin satul Camber. Are ca afluențĭ valea Orta-Burun pe dreapta, și Doruchi-Dere pe stînga. Numele săŭ este turcesc și înseamnă Valea-Neagră.

Cara-Cicula, *deal,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Cerna. El este maĭ mult o prelungire sud-orientală a dealuluĭ Bujor; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ. Stă în legătură cu dealul Curt-Bair și dealul Piatra-Roșie; de cel dintîiŭ e despărțit prin o vale rîpoasă, pe malurile căreia merge drumul județean Cerna-Greci; de cel-l-alt e despărțit de asemenea prin o vale rîpoasă, prin care merge drumul județean Cîrjilari-Măcin, și drumul com. Cerna-Turcoaia. Din poalele luĭ sudice izvorește Valea-Ulmuluĭ, afluent al pîrîuluĭ Cerna. Este acoperit cu pășunĭ și fînețe.

Cara-Coium, *sat,* în jud. Constanța, pl. Constanța, cătunul comuneĭ Cicracci, situat în partea de E. a plășeĭ și a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-E. de cătunul de reședință, Cicracci, la S.-V. lacului Tașăul și la V. bălțeĭ Cara-Coium 1, la 2 kil. spre V. de mare. Este închis la N. de dealul Cara-Chioi-Bair, cu vîrful săŭ Caraevila, care vîrf este la $2\frac{1}{2}$ kil. spre N.-V. de sat și are o înălțime de 74 m., iar la S.-V. de dealul Mamaia, cu movila sa Mamaia, care are 34 m. și este situată la $1\frac{1}{2}$ kil. spre S. de sat.

Suprafața sa este de 1900 hect., din carĭ 55 hect. sunt ocupate numaĭ de grădinĭ și de vatra satuluĭ, cu 65 case.

Populația este de 114 familiĭ, cu 506 suflete, ocupîndu-se maĭ mult cu pescăria, satul fiind la marginea lacului Tașăul și în apropierea măriĭ.

Populațiunea sa este amestecată; se compune din Romînĭ, Bulgarĭ, Turcĭ și Austriacĭ, însă majoritatea o formează Bulgariĭ. Un drum comunal pleacă spre N.-E., apoĭ se bifurcă: o parte duce la Șahman și alta la Sargălacul-Mic și la Sargălacul-Mare. Alte două drumurĭ pleacă spre S. și S.-V., ducînd unul la Mamaia și la Cogea-Ali și altul, spre N.-V. la Cicrîcci.

Cara-Cuiuș-Dere, *vale,* în plășile Medjidia și Constanța, jud. Conștanța, servindu-le întru cîtva și de hotar despărțitor, pe teritoriul comunelor Alacapî, pl. Medjidia, și Murfatlar, pl. Constanța, pe care le desparte puțin. Nu este alt-ceva de cît un alt nume al văeĭ Medjidia saŭ Carasu. Acest nume îl poartă între comunele Murfatlar și Alacapî. Este inchisă între dealurile Tasli-Bair și Gherme-Bair la E., Cara-Bei-Bair și Chiuciuc-Murfat-Bair, la V. Printr'însa merge calea ferată Cernavoda-Constanța, drumul comunal Alacapî-Murfatlar-Omurcea. Este tăiată d'alungul, în partea de N., de unul din valurile luĭ Traian și anume de cel de piatră.

Cara-Culac, *vale* neînsemnată, în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul romînesc cît și pe cel bulgăresc al comuneĭ rurale Gărvan. Incepe din poalele răsăritene ale dealuluĭ Gărvan-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., pe la poalele apusene ale dealuluĭ Ciriagi-Iol-Bair; intră pe teritoriul romînesc pe lîngă pichetul No. 11, trece prin satul Gărvanul-Mare, și, cum ese dintr'însul, se unește cu valea Culac-Punar-Ceair, spre a forma împreună valea Saila-Ceair, saŭ maĭ bine zis Valea-Cuiuiuculuĭ. Lungimea eĭ e de 7 kil. Malul săŭ stîng e acoperit cu pădurĭ. Printr'însa merge un drum comunal ce duce de la Gărvan la Cranova, în Bulgaria.

Cara-Harman, *com. rur.,* din jud. Constanța, pl. Constanța.

Este situată în partea estică

a județuluĭ, la 42 kil. spre N. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea septentrională a plășeĭ, la 19 kil. spre N.-E. de com. Cara-Murat, reședința plășeĭ.

Se mărginește la N. cu comunele rurale Cara-Nasuf și Cogealac, din jud. Tulcea, de care se desparte prin dealurile Cașcalîc-Bair, Duimgi, lacurile Tuzla și Sinoe; la E. și S. cu Marea-Neagră; iar la V. cu comunele rurale Gargalîc și Cicrîcci, despărțindu-se de cea d'întîiŭ prin dealurile Movila-Căldăriĭ, Ciatal-Bair și Gangalîc, iar de cea d'a doua prin dealul Peletlia.

Relieful soluluĭ prezintă o deosebită însemnătate. El ține tot de odată și de regiunea dealurilor și de regiunea șesuluĭ, căcĭ 3/5 din suprafața eĭ aparține celuĭ din urmă. Șesul este situat în partea estică și este coprins între Marea-Neagră la E. și S., poalele estice ale dealurilor Movila-Căldăriĭ și Cara-Harman, canalul vestic al lacuļuĭ Tuzla la V., și o linie ce pleacă de la ruinele cetățueĭ vechĭ Istropolis la gura Perițeasca, spre N. Șesul este acoperit cu bălțĭ: Sinoe și Tuzla, Ceatal-Sic; Balta-Mare; de-Mijloc; Balta-Mică, Chituc, care are stuf întins și des ce poartă numele de Chituc. Acest din urmă lac are o întindere de peste 2000 hect. și este aflător între lacul Sinoe și Mare; este considerat adese-orĭ și cu drept cuvînt ca ținînd tot de lacul Sinoe. Pe acest șes sunt mlaștinĭ lîngă Cara - Harman și largĭ bande de nisip (aflătoare între lacurile Tuzla și Sinoe, între Sinoe și Mare, de oparte și de alta a prelungireĭ sudice a stufuluĭ Chituc și a gîrlelor numite Balta-Mare și de-Mijloc, precum și dealungul maluluĭ Măriĭ-Negre). Toată această întindere a șesuluĭ, incontestabil că a fost acoperită de Mare, care retrăgîndu-se a lăsat lacurile: Tuzla, Sinoe, mlaștinĭ stufoase și întinderĭ considerabile acoperite cu nisip, amestecat cu resturĭ animale asemănătoare cu cele ce se găsesc astă-zĭ în mare.

Regiunea dealurilor coprinde restul vestic, 2/5 ale comuneĭ și este reprezentată prin culmile: Cogealac la N. și Tașăul la S. și V.

Dealurile cele maĭ însemnate ale comuneĭ sunt: Duimgi, cu vîrfurile Peletlia (89 m.), Duimgi (83 m.), Tuzla-Iuc (38 m.), la N., d'alungul pîrîuluĭ Peletlia și pe malul vestic al lacuļuĭ Tuzla, și acoperit cu fînețe, pășunĭ și vr'o cincĭ movile. Dealul Peletlia, cu vîrful Cara-Iuc (138 m.) la V.; Tașăul-Tîrti, cu vîrful Eșil-Iuiuc (104 m.) la S.-V.; Gargalîc (84 m.), Ciatal-Bair, cu vîrfurile Erim-Iuiuc (94 m.) și Gargalîc-Buim-Iuiuc (75 m.); Movila-Căldăiŭ (70 m.), dealul Cara-Harman (102 m.) la S.-V. Toate aceste dealurĭ sunt ramificațiunĭ orientale ale culmeĭ Tașăul, avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre E. și S.-E., întinzîndu-se printre pîrîul Peletlia, lacul Tuzla, Balta-Mare, pîrîul Gargalîc și Mare. Sunt acoperite cu movile, fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt numeroase: peste 38. Ele se găsesc maĭ toate pe muchiile dealurilor; afară de cele ce se găsesc pe vîrfurile amintite maĭ sus, maĭ avem: Cara-Iuiuc (150 metri), Iarîm-Iuiuc (140 m.), Movila-Beiuluĭ (136 m.), Movila-din-Tîrlă (119 m.) la Vestul comuneĭ, la S. de satul Peletlia, pe muchia dealuluĭ Peletlia; Buiuc-Iuiuc (102 m.), Sac-Iuiuc (52 m.), Sarîm-Iuiuc (46 m.), acestea chiar lîngă satul Cara-Harman se găsesc situate în partea centrală și sud-vestică a comuneĭ pe muchea dealuluĭ Cara-Harman. Ele sunt artificiale maĭ toate, construite în scop de a servi de înmormîntare saŭ ca punct de observație și orientare. E un singur pîrîŭ: Peletlia, care udă N.-V. comuneĭ. Pleacă din dealul Peletlia, cu direcție de la V. spre E., trece prin satul Peletlia, taie drumul Gargalîc-Cara-Nasuf, pe la locul numit Podul-Draculuĭ-Negru și se varsă în lacul Tuzla, în colțul sud-vestic al luĭ. Malurile cursuluĭ săŭ superior sunt înalte și cam pietroase, iar ale celuĭ inferior sunt joase. Maĭ avem două gîrle numite: Balta-Mare și de-Mijloc prin care se stabilește o legătură între lacul Sinoe și Marea-Neagră. Pleacă de la Gura-Buazuluĭ o singură ramură, care apoĭ ramificîndu-se în două, brăzdează partea estică a comuneĭ, trecînd pe lîngă satul Cara-Harman și deschizîndu-se în colțul sudic al lacuļuĭ Sinoe.

Bălțĭ avem: Tuzla la N., care aparține maĭ mult comuneĭ Cara-Nasuf, fiind pe hotarul între aceste două comune: are malurĭ joase, o întindere de 11600 hectare, cu pește bun; al doilea lac e Sinoe. Venitul ambelor lacurĭ aparține statuluĭ. Afară de acestea maĭ avem altele maĭ micĭ: Ciatal-Su de 15 hect., în nisipul Ciatal-Su, la N. de Cara-Harman; Chituc, în stuful Chituc, de 20 hect. întindere și altele maĭ micĭ, fără însemnătate. Intre lacurile Tuzla și Sinoe avem nisipul numit Ciatal-Su, cu o întindere de 1400 hect., puțin ridicat d'asupra niveluluĭ Măriĭ și lacurlior, presărat la N. cu cîte-va lacurĭ micĭ uscate. Se află la locul unde a fost odinioară orașul Istropolis, și se

întinde la S. până la satul Cara-Harman de lîngă care începe, spre S., printre gîrlele: Bălţile-Marĭ şi de-Mijloc şi pe lîngă Mare, cu o întindere de peste 500 hect., nisipul Cara-Harman, tăiat de gîrle micĭ. Intre balta Sinoe şi Mare se întinde stuful Chituc cu o întindere de peste 2000 hect., amestecat cu apă, avînd la N. mulţime de micĭ lacurĭ, în mijloc cu nisip şi spre S. lacul Chituc, prelungindu-se spre S. în formă de limbă, impracticabil pentru comunicaţie. Marea-Neagră udă comuna în partea estică, pe o distanţă de 22 kil. Malul către Mare este jos şi acoperit cu nisip în toată lungimea luĭ; acest nisip se întinde în interior până la $1\,^1/_2$ kil. Altă-dată, de sigur, Marea trebue să se fi întins departe de interiorul uscatuluĭ şi ca probă sunt lacurile ce aŭ rămas astă-zĭ: Tuzla şi Sinoe, care comunică cu ea prin gura Periteaşca şi Buazul, nisipul Ciatal-Su şi stuful Chituc. In toate se găsesc resturĭ de animale şi plante ce se găsesc astă-zĭ în mare.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 15787 hect., din care 208 hect. ocupate de grădinile şi vetrele celor două sate, cu 169 case, iar restul de 5618 hect. împărţit între locuitoriĭ ce posedă 4257 hect. şi statul cu proprietarĭ, carĭ aŭ 11461 hect.

Cătunele, carĭ compun com., sunt două: Cara-Harman, reşedinţă, aşezată în partea estică a comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ Balta-Mare, la colţul sudic al lacului Sinoe, avînd la sudul săŭ o mlaştină închisă şi dominantă la N.-V. de dealul Cara-Harman, cu movilele Cara-Harman şi Iarîm-Iuc; Peletlia, în partea vestică a comuneĭ, la 6 kil. spre N.-V. de reşedinţa Cara-Harman, de ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Peletlia, închis şi dominat la N. de dealul Duimgi cu movilele Peletlia şi Duimgi, iar la S.-V. de dealul Peletlia cu movilele Iarîm-Iuc, Beiul, -Movila-din-Tîrla şi Traian, la 2 kil. spre S. de căt. Cara-Harman. Aspectul general al lor e acesta: aşezate pe locurĭ maĭ şese, casele sunt marĭ, răŭ zidite, adunate în jurul bisericilor saŭ geamieĭ; prea puţine înconjurate cu grădinĭ. Cara-Harman are şi cîte-va viĭ la Nord.

Populaţiunea sa este formată din elemente romîne şi Turcĭ. In anul 1896 se găseaŭ 207 familiĭ, cu 1089 suflete, împărţite după cum urmează: după sex: 567 bărbaţĭ şi 522 femeĭ; după stare civilă: 651 necăsătoriţĭ, 410 căsătoriţĭ şi 28 văduvĭ; după instrucţie: 74 ştiind carte şi 1015 ne ştiind; după cetăţenie: 1088 cetăţenĭ romînĭ, şi 1 supus străin; după religie: 719 ortodoxĭ şi 370 mahometanĭ; după ocupaţie: 246 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 4 comercianţĭ şi 10 industriaşĭ; eraŭ 203 contribuabilĭ; 145 împroprietăriţĭ şi 115 neîmproprietăriţĭ.

In ceea ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 15787 hectare ale com. se împart ast-fel: 5508 hect. teren neproductiv (vetrele caselor: 508 hect.) şi bălţĭ, stufurĭ, etc. (5000 hect.) ale statuluĭ şi 10279 hect. teren productiv, din carĭ: 8461 hect. loc cultivabil (din care loc aŭ 3764 hect.), 1565 hect. izlaz (din care 164 hect. al locuitorilor) şi 4 hect. viĭ ale locuitorilor.

In com. sunt 246 plugarĭ, cu 156 plugurĭ (151 cu boĭ, 5 cu caĭ), 135 caĭ şi căruţe (11 cu boĭ şi 124 cu caĭ), 1 maşină de secerat, 1 maşină de bătut porumbul, 1 maşină de vînturat şi 1 maşină de cosit fînul.

In Cara-Harman sunt 13590 capete de vite, din carĭ: 519 caĭ, 1449 boĭ, 82 bivolĭ, 12 asinĭ, 10900 oĭ şi 630 porcĭ. Locuitoriĭ se ocupă şi cu pescuitul din bălţile Sinoe şi Tuzla. Sunt 8 morĭ de vînt.

Comerciul e activ şi se face pe şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa şi prin gara oraşuluĭ Constanţa, la 35 kil. spre S. El constă în importul manufacturilor, băuturĭ spirtoase, unelte agricole şi în exportul vitelor cu productele lor (lînă, brînză) şi al cerealelor.

Budgetul comuneĭ e de 4427 leĭ veniturĭ, şi de 2908 leĭ cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: pe lacurĭ şi bălţĭ cu luntre; drumurĭ comunale ce unesc cătunele între ele şi cu satele învecinate: ca Tarşan, Leremet, etc.

Biserică ortodoxă e una singură în cătunul Peletlia, cu hramul Acoperămîntul-Maiceĭ-Domnuluĭ, cu 10 hect. de la stat, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Sunt 2 geamiĭ cu 2 hogĭ în cătunele Cara-Harman şi Peletlia.

Şcolĭ sunt 2 rurale mixte: una în căt. Cara-Harman şi alta în căt. Peletlia; aŭ 2 învăţătorĭ; 89 elevĭ înscrişĭ (52 băeţĭ şi 37 fete).

Cara-Harman, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălţime d'asupra niveluluĭ măriĭ de 104.97 m.

Cara-Mişea-Tepe, *deal,* judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Topolog, şi anume pe acela al cătunelor Doerani şi Topologuluĭ-Romîn. Se desface din dealul Doerani; se întinde spre S. printre pîrîul Topologul (saŭ Saraiul) şi afluentul săŭ Hagi-Omer, într'o direcţie de la Nord-Est spre Sud-Vest, brăzdînd partea de E. a plăşeĭ

și pe cea meridională a comuneĭ. Se ridică la 197 m., dominînd pîraiele de maĭ sus, ale căror malurĭ, din cauza natureĭ sale pietroase, sunt înalte și stîncoase, satul Doerani, și drumul județean Babadag-Hîrșova. Este acoperit cu fînețe.

Cara-Murat, *comună rurală*, din jud. și pl. Constanța.

Este așezată în partea estică a județuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea centrală a plășeĭ, a căreĭ reședință este.

Se mărginește la Nord cu comuna rurală Pazarlî, de care se desparte prin dealurile Ilanlîc-Bair și Dolufacî-Bair; la S. cu comuna rurală Caratai (din plasa Medjidia), de care se desparte prin dealurile Hagi-Culac și Murat-Bair; la E. cu comuna rurală Cicrîcci, de care se separă prin dealul Cara-Murat-Bair; iar la V. cu comuna rurală Carol I saŭ Dana-Chioi, de care se desparte prin dealul Dana-Chioi-Bair.

Relieful soluluĭ este accidentat, de culmile Dorobanțul, Carol și Cara-Murat; cea d'întîiŭ la Nord și Vest, cea d'a doua la Sud, cea d'a 3-a la Est. Dealurile principale, carĭ brăzdează teritoriul comuneĭ sunt: Slanlac-Bair, cu vîrful Ilanlîc-Tepe (142 m.) la N.; Delufaci (125 m.) la N.-E., și ramificațiĭ orientale ale culmeĭ Dorobanțul; Murat-Bair, cu vîrful Murat-Iuc (130 m.) la S.-V.; Amut-Bair, vîrful Tepe-Cara-Murat (203 m.) la S.-E., prelungirĭ orientale ale culmeĭ dealuluĭ Carol I. Cara-Murat-Bair cu vîrfurile Cara-Murat (118 m.) și Cara-Murat-Iuc (104 m.) la E. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu semănăturĭ și fînețe. Copaciĭ lipsesc aproape cu desăvîrșire; pe muchea lor movilele sunt risipite în diferite direcțiunĭ, iar numeroase drumurĭ le întretae în nenumărate direcțiunĭ. Movilele sunt răspîndite în toate părțile, în număr de 17; aŭ servit ca locurĭ de mormînt și puncte de observație.

Hidrografia nu este reprezentată de cît prin cîte-va văĭ, carĭ aŭ apă numaĭ în timpul ploilor saŭ topireĭ zăpezilor, primăvara. Principalele sunt: Cara-Murat-Ceair, ce pleacă din dealul Cara-Murat, brăzdează mijlocul comuneĭ, trecînd prin satul Cara-Murat și, sub numele de Hagi-Cabul și Chiostel, se deschide în lacul Medjidia; valea Caratai, care o brăzdează la S. și valea Dolofan puțin la N.-E. Ondulațiunile terenuluĭ fiind micĭ și uniforme, nu pot forma văĭ adîncĭ și marĭ. Lipsa de pădurĭ face ca aceste văĭ să fie maĭ tot-d'a-una lipsite de apă.

Comuna se compune dintr'un singur sat Cara-Murat situat pe ambele malurĭ ale văeĭ Cara-Murat, închis și dominat la V. de dealul Murat-Bair, cu movila Murat-Iuc, la E. de dealul Cara-Murat, cu movila Cara-Murat, la S. de dealul Amut-Bair și la N. de dealul Hamlîc-Bair. Casele satuluĭ în partea de Est sunt bine zidite, înconjurate cu grădinĭ și dispuse pe 4 ulițĭ paralele; aceasta este partea de curînd formată; partea vechiă este situată la V. formată din case avînd fie-care grădina sa, dar risipite la capătul văeĭ Cara-Murat.

Suprafața totală a comuneĭ este de 10073 hect., din carĭ: 228 hect. ocupate de grădinile și vatra satuluĭ, cu 304 case; iar restul 9769 hect. este împărțit între stat cu proprietariĭ carĭ aŭ 4570 hect. și locuitoriĭ carĭ posedă 4570 hect.

Populațiunea sa totală pe 1896 este de 320 familiĭ, cu 1569 suflete, împărțită ast-fel: După sex: 860 bărbațĭ, 709 femeĭ. După starea civilă: 923 necăsătorițĭ, 602 căsătorițĭ, 44 văduvĭ. După instrucțiune: 498 știŭ carte, 1071 nu știŭ. După cetățenie: 1349 cetățenĭ Romînĭ, 220 supușĭ străinĭ. După religie: 705 ortodoxĭ, 619 catolicĭ și 246 mahometanĭ. După avere: împroprietărițĭ 466, neîmproprietărițĭ 32. Sunt 498 contribuabilĭ.

In ceea ce privește calitatea pămîntuluĭ, cele 10073 hect., întinderea comuneĭ, se împart ast-fel: 228 hect. teren neproductiv, ocupat de vatra satuluĭ; 9769 hect. teren productiv din carĭ: 6420 hect. teren cultivabil (1450 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 4970 hectare ale locuitorilor) 6279 hectare teren necultivat, din carĭ: 3129 hectare ale Statuluĭ cu proprietariĭ și 150 hect. ale locuitorilor; 84 hect. teren izlaz, tot al Statuluĭ. 11 hect. teren cu viĭ, tot al Statuluĭ.

In comună sunt 477 plugarĭ, carĭ aŭ 240 plugurĭ (140 cu boĭ, 100 cu caĭ), 266 care și căruțe (6 cu boĭ, 260 cu caĭ), 66 mașinĭ de secerat, 10 mașinĭ de bătut porumbul, 100 grape de fier, 60 mașinĭ de vînturat.

Locuitoriĭ aŭ 13708 capete de vite, din carĭ: 777 caĭ, 1389 boĭ, 12 asinĭ, 10900 oĭ și 630 porcĭ.

Industria este cea casnică. Sunt în comună: 1 fabrică de lumînărĭ de ceară și 3 morĭ de vînt. Sunt în total 14 industriașĭ.

Comerciul e activ și se face pe șoseaua națională Tulcea-Babadag-Constanța, prin gara

Murfatlar, la 26 kil. spre S., şi constă în importul de maşinĭ agricole, vin, manufactură şi în export de cereale, vite cu produsele lor (lînă, brînză) şi lumînărĭ de ceară.

Budgetul comuneĭ este de 7428 leĭ la veniturĭ şi 4973 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea judeţeană Hîrşova-Constanţa, care trece chiar prin comună, apoĭ drumurĭ comunale la Cuvîcci, Esther şi Palaz.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Sunt şi 2 bisericĭ catolice.

Sunt 2 şcolĭ: una a comuneĭ cu 1 învăţător, 1 învăţătoare, 120 elevĭ înscrişĭ (68 băeţĭ, 52 fete) şi alta catolică.

Cara - Murat I, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălţime de 118.15 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Cara - Murat II, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălţime de 107.30 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Cara-Murat-Tepe, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul comunelor Pazarlî şi Cara-Murat. Este maĭ mult o prelungire estică a dealuluĭ Bilarlar, desfăcîndu-se din vîrful Cara-Tepe (177 m.); se îndreaptă spre E., d'alungul pîrîuluĭ Esther, pănă aproape de apa Taşăul. Domină satul Esther, aşezat la poalele sale nordice, satul Cara-Murat şi două drumurĭ ce pleacă unul la Cara-Murat şi altul la Medjidia.

Cara - Nasuf, *com. rur.,* situată în partea sud-estică a judeţuluĭ Tulcea şi a plăşeĭ Istrul, lîngă malul vestic al bălţiĭ Sinoe.

Se mărgineşte la N. cu com. Casap - Chioi. La E. cu lacul Sinoe, la V. cu com. Cogealac, şi la S. cu com. Çara-Harman din jud. Constanţa.

Relieful soluluĭ ţine de regiunea deluroasă. Dealurĭ sunt: dealul Cara-Nasuf la N., de 57 metri, dealul Cascalîi-Bair, de 115 metri, la S.-V. Movile sunt foarte numeroase; maĭ însemnate sunt: Caba-Iuc, de 56 metri, la N.; Cara-Harman, de 48 metri, la S.; Duimgi, de 68 metri, la S.-V. Sunt naturale şi acoperite cu verdeaţă, iar dealurile cu semănăturĭ.

Apele, carĭ udă com., sunt: pîrîul Duimgi, la S., trece prin satul Duimgi; are malurĭ înalte; se varsă în lacul Tuzla. Valea Cara-Nasuf, la N., trece prin satul Cara-Nasuf. Bălţĭ sunt: Sinoe la S.-E., Cara-Nasuf la S.-E., Tuzla la S. şi două micĭ lacurĭ la S.-V. formate de pîrîul Duimgi.

Cătunele carĭ o formează sunt: Cara-Nasuf la N.-E., reşedinţa, pe pîrîul cu acelaşĭ nume; Duimgi, la 5 kil. spre S.-V., pe pîrîul Duimgi.

Intinderea comuneĭ este de 8215 hect. din carĭ 120 hect. ocupate de vetrele satelor, 5500 hect. ale locuitorilor şi 2585 hect. ale statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată. Sunt 310 familiĭ cu 1336 suflete, din carĭ 322 bărbaţĭ, 305 femeĭ, 709 copiĭ. După naţionalitățĭ sunt: 23 Romînĭ, 1095 Bulgarĭ, 203 Tătarĭ, 6 Grecĭ, 2 Armenĭ şi 7 Evreĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este în general bună pentru agricultură. S'aŭ cultivat 3991 hect.; restul din suprafaţa comuneĭ este ocupată de: stuf, bălţĭ şi mlaştinĭ.

In com. sunt 189 plugarĭ, cu 115 plugurĭ. Vitele, în număr de 4218 capete, constituesc una din avuţiile locuitorilor.

Grădinăritul este ocupaţia Bulgarilor. Industria este cea domestică. Comerţul este activ, constînd în import de manufactură şi coloniale şi în export de cereale şi vite. Sunt 7 comercianţĭ.

Veniturile com. sunt de 5212 leĭ, iar cheltuelile de 4915 leĭ. Sunt 296 contribuabilĭ.

Drumurile sunt toate comunale şi duc la satele apropiate: Cogealac, Peletlia, Duimgi, Casap-Chioi şi Potur.

Biserică este una singură, ortodoxă, zidită, în 1879, de locuitorĭ; are hramul Sf. Methodiu şi Ciril; posedă 10 hectare pămînt; e deservită de 1 preot şi un cîntăreţ.

Şcolĭ sunt două, una în fiecare căt.; ambele sunt fundate de locuitorĭ; aŭ cîte un învăţător, 10 hect.; 82 elevĭ înscrişĭ.

Comuna e vechiă. Este fundată în secolul trecut de Turcĭ, carĭ s'aŭ retras în mare parte; în locul lor aŭ venit Bulgariĭ.

Cara-Nasuf, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. de reşedinţă al com. rur. Cara-Nasuf, aşezat în partea de S.-E. a plăşeĭ şi în cea de N.-E. a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cara-Nasuf. Intinderea satuluĭ este de 75 hect. Populaţia e formată de Turcĭ, Tătarĭ şi Bulgarĭ. Sunt 105 familiĭ, cu 540 suflete. Spre S.-E. de comună se află ramurile vecheĭ cetăţĭ greceştĭ Istropolis.

Cara-Nasuf, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Cara-Nasuf. Este maĭ mult o prelungire estică a culmeĭ Hai-Dîn, brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de N.-E. a comuneĭ. Ultimele sale ramificaţiunĭ se termină lîngă ţărmiĭ

vesticĭ aĭ laculuĭ Sinoe. E tăiat de drumul comunal Sari-Iurt-Cara-Nasuf. Are o înălţime de 104 m. Este presărat cu o mulţime de movile, între carĭ Caba-Iuc (56 m.) e cea maĭ înaltă. E acoperit cu semănăturĭ şi izlazurĭ.

Cara-Nasuf, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rur. Cara-Nasuf. Işĭ ia naştere din poalele sudice ale dealuluĭ cu acelaşĭ nume; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., udînd partea sudică a plăşeĭ şi cea de mijloc a comuneĭ; trece prin satul Cara-Nasuf, curgînd pe la poalele sudice ale dealuluĭ Cara-Nasuf, şi, după 3 kil. de curs, se varsă în iezerul Sinoe, ceva maĭ spre E. de satul Cara-Nasuf.

Cara-Omer, *com. rur.*, în judeţul Constanţa, pl. Mangalia.

Este aşezată în partea meridională a judeţuluĭ, la 64 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în partea vestică a plăşeĭ, la 50 kil. spre V. de orăşelul Mangalia, reşedinţa eĭ.

Se mărgineşte la N. cu comunele rurale Carvaclar şi Enghez, despărţindu-se de cea d'întîiŭ prin dealul Cavaclar, de cea d'a doua prin dealul Cara-Suluc-Bair; la S. cu Bulgaria, de care o desparte dealurile Docuzair şi Muraci; la E. cu comunele Hazaplar şi Sarighiol, despărţind-o de cea d'întîiŭ, dealul Ghiuvenli, şi de cea d'a doua dealurile Egi-Iuiuc şi Murtfacea-Bair; la V. cu comunele Bairam-Dede şi Hairam-Chioi (pl. Silistra-Nouă), separîndu-se de prima prin dealul Docuzaci, de secunda, prin dealurile Sari şi Curu-Bair.

Culmile Cara-Omer la V.-N. şi la interior şi Muraci la E. şi S. brăzdează teritoriul comuneĭ; maĭ întinsă dintre toate comunele din judeţul Constanţa. Principalele dealurĭ sunt: Docuzaci (193 m.), Dealul-Moriĭ (170 m.), la S.-V.; Malcoci-Mazarlî (176 m.), Curu-Bair (168 m.), la N.-V.; Cavaclar, cu vîrful Ghiuvenli-Nord (155 m.), Cara-Sulac-Bair, cu vîrful Ghiuvenli-Est (141 m.), la Nord; Coru-Sîrtî (152 m.) şi Cara-Cuiuc Bair, cu vîrful Cheragi (136 m.) la E. Prin interiorul comuneĭ sunt dealurile: Mezarlîc-Bair, de natură stîncoasă, Sari-Bair (140 m.), Mezarlîc (164 m.), acestea spre partea nordică; dealurile: Bair-Mezarlîc (187 m.), Mamuzli-Bair (180 m.), Alibei-Chioi, Mezarlîc (170 m.), Alibei-Chioi-Bair (163 m.), Cara-Omer-Bair cu vîrful Ghiuvenli II (152 m.), Mezarlîc-Bair (158 m.), acestea în partea centrală; dealurile: Dere-Chioi-Bair (182 m.), Bair-Iuiuc (140 m.), Cara-Omer (170 m.), în partea meridională.

Culmea Muraci e reprezentată prin dealurile: Egi-Iuiuc, cu vîrful Cheragi II (123 m.); Mezarlîc-Sîrtî (128 m.) şi Murfatcea-Cairac (140 m.), toate în spre S.-V., avînd acelaşĭ aspect ca şi cele ale culmeĭ Cara-Omer. Movile sunt numeroase; unele înalte marĭ, servind probabil ca puncte de observare şi orientare; toate sunt artificiale; ele sunt răspîndite pe toată suprafaţa teritoriuluĭ. Principalele sunt: Movila-Mare (200 m.), pe hotarul spre Bulgaria, la S.-V.; Bali-Iuc (182 m.), tot la S.-V.; Cheragi (130 m.) la E.

Principalele văĭ sunt: Docuzaci la V., trecînd prin satul Docuzaci, cu malurĭ înalte şi pe alocurea pietroase. Valea Calfa-Chioi, care la început poartă numele de Cerchez-Chioi-Culac, trecînd prin satul Cerchez-Chioi, apoĭ cel de Calfa-Chioi-Ceair, trecînd prin satul Calfa şi în urmă cel de Sarapcea, trecînd prin satul Cialmagea şi deschizîndu-se în valea Demircea. Brăzdează comuna la V. Malurile sale sunt în general înalte şi stîncoase. Valea Afighinea începe sub numele de valea Dere-Chioi, ia pe urmă pe cel de Alibi-Chioi-Ceair, trecînd pe lîngă satul Alibi-Chioi, în urmă de Valea-Cîşleĭ, trecînd pe lîngă cîşla Alibi-Chioi şi în fine pe cel de Afighinea, brăzdînd interiorul comuneĭ, Valea Ghiuvenli saŭ Mangaci, trece prin satul Ghiuvenli, brăzdează comuna la N. Valea Chior-Cui o străbate prin interior; valea Daulu-Chioi, care ia maĭ la vale numele de valea Sîrtî, trecînd prin satul Daulu-Chioi, o brăzdează la E. şi S.-E. Valea Cara-Omer primind pe stînga valea Luci, Ghiolgiul şi Izvoruluĭ, trece prin satul Cara-Omer şi îl străbate la S.

Clima comuneĭ este excesivă, din pricina lipseĭ de pădurĭ şi adăposturĭ oferite de dealurĭ; vara este arzătoare şi rare-orĭ puţin temperată de vînturile ce suflă din spre mare; iarna e aspră, guvernată fiind de vîntul dominant, recele şi gerosul crivăţ (N.-E.). Ploae cade puţină şi puţurile trebuesc săpate la adîncimĭ foarte marĭ.

Cătunele, carĭ compun comuna, sunt nouă şi anume: Cara-Omer, aşezat în partea meridională a comuneĭ, pe valea Cara-Omer, între dealurile Cara-Omer la S.-V., Alibi-Chioi-Bair la N.-V., Cara-Omer-Bair la N.-E. şi Mezarlîc-Bair la E. şi S.-E.; Ghiuvenli, în partea septentrio-

nală a comuneĭ, la 7 kil. spre N. de reședință, pe valea Ghiuvenli, între dealurile Cavaclar la V., Consîrtî la S., Carasuluc-Bair la N.-E. și Ghiuvenli la N.; Cauli-Cicur (groapa sîngeroasă) în partea meridională a comuneĭ, la 4 kil. spre S.-E. de reședință, pe văile Iurtluc și Caulî-Cicur, între dealurile Mezarlîc-Bair la N.-V., Caulicum la N., Surtluc-Bair la S. și Mufatcea-Cairac la S.-E.; Daulu-Chioi în partea estică a com., la 5 kil. spre S.-E. de reședință, pe valea Daulu-Chioi, între dealurile Mezarlîc-Bair la E., Murfatcea-Bair la S. și Egi-Iuiuc la N.; Calfa-Chioi, în partea vestică a com., la 10 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Calfa, la poalele pietroaselor dealurĭ Malcoci, Mezarlîc la V. și Mezarlîc-Bair la E.; Mamuzlî, în partea vestică a comuneĭ, la 9 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Calfa-Chioi, între dealurile Docuzaci la V. și Mamuzlî la E.; Alibi-Chioi, în partea centrală a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-V. de reședință, pe văile Cîșla și Alibi-Chioi, între dealurile Alibi-Chioi la V. și Alibi-Chioi-Bair la E. Cerchez-Chioi, în partea meridională a plășeĭ, la 9 kil. spre V. de reședință, pe valea Cerchez-Chioi, la poalele pietroaselor dealurĭ Bair-Mezarlîc la E. și dealul Bai la V.; Deru-Chioi, tot în partea meridională a com., la $9^1/_2$ kil. spre V. de reședință, pe valea Des-Chioi și la poalele stîncoaselor dealurĭ Des-Chioi la E. și Dealul-Moriĭ la V. Docuzaci saŭ Docuz-Aci, în partea vestică, la 12 kil. spre V. de reședință, pe valea Docuzaci, înconjurat de toate părțile de dealul Docuzaci. Casele acestor sate sunt așezate în jurul bisericelor saŭ geamiilor, în cîte două saŭ treĭ grupurĭ, maĭ toate aŭ de jur-împrejur morĭ de vînt.

In anul 1895, populațiunea era de 443 fam., cu 2079 suflete, împărțită după cum urmează: După sex: 1159 bărbațĭ și 920 femeĭ; după starea civilă: 1152 necăsătorițĭ, 850 căsătorițĭ și 77 văduvĭ; după instrucție: 118 știind carte și 1961 ne știind; după religie: 906 ortodoxĭ, 126 catolicĭ și 1047 mahometanĭ; după profesiunĭ: 823 agricultorĭ și meseriașĭ, 14 comerciantĭ, 4 industriașĭ și 10 cu diferite alte profesiunĭ; sunt 851 contrib.

După statistica din 1896—97 sunt în comună 820 familiĭ, cu 3067 suflete.

In comună sunt 2 bisericĭ catolice și 4 geamiĭ.

In ceea-ce privește calitatea pămîntuluĭ, cele 23340 hect. ale comuneĭ se împart ast-fel: 191 hect. loc neproductiv, ocupate de vatra satuluĭ; 23149 hect. loc productiv, din carĭ: 13936 hect. loc cultivabil (3773 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ și 10173 hect. ale locuitorilor); 4613 hect. loc necultivat, ale locuitorilor; 4600 hect. izlaz, din care 1113 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 3487 hect. ale locuitorilor.

In comună sunt 823 plugarĭ, carĭ aŭ 322 plugurĭ (302 cu boĭ, 10 cu caĭ) 448 care și căruțe, (139 cu boĭ, 309 cu caĭ), 1 mașină de treerat cu aburĭ, 4 mașinĭ de semănat, 4 mașinĭ de secerat, 1 mașină de bătut porumb, 10 grape de fier și 3 mașinĭ de vînturat. Sunt în comună 65 puțurĭ. Locuitoriĭ aŭ 9194 capete de vite, din carĭ: 1025 caĭ, 2135 boĭ, 94 bivolĭ, 6271 oĭ, 86 capre și 583 porcĭ.

Comerțul este activ, în comună fiind vama de export și import spre Bulgaria. Gara maĭ apropiată este Murtfatlar la 50 kil. spre Nord. La Cara-Omer e un biuroŭ vamal, avînd de sucursale biurourile din Hîrșova și Rasova. Biuroul din Cara-Omer a fost înființat în anul 1894 (Aprilie). Pe ultimul exercițiŭ financiar a produs un venit de leĭ 4430, importîndu-se mărfurĭ pentru 43466 leĭ și exportîndu-se pentru 168564 leĭ.

Suprafața totală a comuneĭ e de 23340 hect., cea maĭ întinsă din tot județul, din carĭ: 191 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu 323 case, iar restul de 23149 hect. împărțit între stat cu proprietariĭ carĭ posedă 44886 hectare și locuitoriĭ carĭ aŭ 18263 hectare.

Budgetul este de 16115 leĭ, 95 banĭ la veniturĭ și 5349 leĭ, 16 banĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație sunt căile județene: Para-Chioi-Mangalia, trecînd prin satul Ghiuvenli, la N.; șoseaua Cara-Omer-Mangalia; drumurĭ comunale la Hazaplar, Chiragi, Bairam-Dede, Cavaclar, Sari-Ghiol, Toprai-sari.

Cara-Omer, *deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Omer, situat în partea vestică a plășeĭ și cea de S.-V. a com. Se desface din dealul Bair-Iuiuc, întinzîndu-se printre văile Iuci-Ghiolgiu și Valea-Izvoruluĭ. Este acoperit cu verdeață. Are o înălțime de 160 m. Pe muchea dealuluĭ merge drumul Cara-Omer-Dere-Chioi și altul ce merge în Bulgaria.

Cara-Omer-Bair, *deal,* județul Constanța, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Cara-Omer. Se desface din dealul Alibi-Chioi, din punctul Ghiuvenli II (152); se întinde spre S., într'o direcție generală de la N.-V.

spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ. Se prelungește spre S. cu dealul Mezarlîc-Bair, de pe lîngă satul Cara-Omer. Pe muchea luĭ merg drumurile comunale de la Cara-Omer la Ghiuvenli și Mustafacĭ. Este acoperit cu semănăturĭ.

Cara-Orman, *com. rur.*, în pl. Sulina, jud. Tulcea, situată în partea estică a județuluĭ, la 100 kil. spre E. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea centrală a plășeĭ, la 35 kil. spre V. de orașul Sulina, reședința plășeĭ.

Numele săŭ turcesc, înseamnă Pădurea-Neagră, din cauza întunecimeĭ pădureĭ seculare care poartă acelașĭ nume și care se află pe teritoriul săŭ.

Hotarul săŭ amănunțit este acesta: Incepe din brațul Sulina, de la mila No. 7; se îndreaptă spre S.-E., în o linie maĭ continuă, până ce dă de Gîrla-Imputită, ce o urmează până la vărsarea eĭ în Marea-Neagră, la mila marină No. 7; merge spre S., pe malul Măreĭ, până la mila No. 8, de unde o ia spre S.-V., de alungul grinduluĭ Ivancia, până dă în brațul Sfîntul-Gheorghe lîngă cherhaneaua (Ivancea-Nouă) Ermalaiul; de aci trece Dunărea (brațul Sfîntul-Gheorghe) și urmînd cel-l'alt mal (drept), se întortochează după toate sinuozitățile meandruluĭ braț, avînd o direcțiune generală spre Nord-Vest, până în dreptul gureĭ gîrleĭ Litcovul, lîngă punctul trigonometric Parvuloc. De aci, într'o direcțiune generală spre Nord, urmează gîrla Litcovul, până la lacul Ciubida, de unde o părăsește, pentru a înconjura lacul Obretinul și a se opri în brațul Sulina la mila No. 22. De aci, într'o direcțiune generală spre E., urmează brațul Sulina, până la mila No. 7, de unde am plecat. Forma luĭ este foarte neregulată. Lungimea perimetruluĭ este de peste 150 kilometri.

La N. com. se învecinește cu com. urb. Chilia-Vechie și cu cea rurală Satul-Noŭ, despărțită fiind de ambele prin brațul Sulina; la E. cu comuna urbană Sulina; la S. cu com. Sf. Gheorghe (saŭ Catîrlez) și la V. cu com. Moru-Ghiol, de care se desparte prin gîrla Litcovul.

In general terenul nu e ridicat mult de asupra niveluluĭ Măriĭ; une-orĭ e maĭ jos ca acela al brațelor Sulina și Sf. Gheorghe, de unde inundațiĭ foarte dese.

Apele carĭ o udă sunt: Brațul-Sulina la N. și Brațul-Sfîntul Gheorghe la Sud. Sunt și multe gîrle, ce servesc de scurgere multelor și întinselor lacurĭ, de carĭ întreaga deltă a Dunăreĭ este presărată. Așa avem: gîrla Litcovul la V., Gîrla-Imputită la E., gîrla Tudor-Vătaful spre E. Bălțile ocupă o mare parte din teritoriul comuneĭ Balta Obretin se află la Nord-Vest, și se scurge în brațul Sulina; lacurile Ciubida și Gorgostel sunt la V. și se scurg în gîrla Litcovul; lacul Erenciuc, la S., se scurge în brațul Sf. Gheorghe. Maĭ sunt bălțile: Puiul, Puiulețul, Lumina, Potcoava, Roșul și Roșulețul, ce comunică una cu alta și aŭ o vărsare comună în Gîrla-Imputita, ocupînd partea centrală și estică a comuneĭ. Lacurile Porcul și Porculoiul, la N. se scurg tot în Gîrla-Imputita. Stuful ocupă 7/10 din teritoriul comuneĭ, care în cele maĭ multe locurĭ este mlăștinos.

Comuna este formată dintr'un singur sat.

Intinderea eĭ totală se ridică la 400 kil. pătrațĭ (saŭ 40000 hect.), din carĭ 30 kil. pătrațĭ (3000 hect.) ocupate de lacurĭ și bălțĭ, 45 kil. pătrațĭ (4500 hect.) pămînt solid, iar restul de 325 kil. pătrațĭ (32500 hectare) sunt ocupate cu stuf, parte mlăștinos, parte uscat. Din cele 4500 hect. pămînt solid: 1800 hect. aparțin statuluĭ (pădurea Cara-Orman, ce are această întindere); restul de 2500 hect. aparține locuitorilor, din carĭ 100 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile și locurile cultivabile. Cele-l'alte, grădinĭ ca: grădina Roșu, Grădina-Ivanciĭ, Lumina, sunt neproductive, fiind acoperite cu nisip.

Populațiunea este rusească, afară de 4 Romînĭ, 3 Ovreĭ, 1 Țigan și 15 Lipovenĭ. Sunt 96 familiĭ, cu 649 suflete, din carĭ 226 bărbațĭ, 229 femeĭ, 194 copiĭ (109 băețĭ și 85 fete), văduvĭ 3, neînsurațĭ 17. Contribuabilĭ sunt 78.

In com. e o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în 1875 de locuitorĭ, cu 1 preot, un cîntăreț, cu un venit de 1200 leĭ; o școală, fundată în 1881, făcută din stuf și vălătucĭ. Are un învățător, 71 elevĭ înscrișĭ, 41 băețĭ și 30 fete.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră. Nisip este mult; pășunĭ sunt prin pădurea Cara-Orman. Din cele 100 hect. pămînt liber, numaĭ 30 hect. sunt cultivate cu secară.

Locuitoriĭ aŭ 4120 capete de vite, din carĭ: 2000 boĭ și vacĭ, 1900 oĭ, 60 caĭ, 10 capre și 150 porcĭ. Sunt 3 morĭ pe apă; 2 băcăniĭ și 1 cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este de 3200 leĭ la veniturĭ și 3000 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale, ce duc de la com. la orașele Chilia-Vechie, Sulina, Mahmudia și la com. în-

vecinate: Cadîrlez, Sf. Gheorghe, Moru-Ghiol și Satul-Noŭ.

Comuna aceasta s'a fundat acum 80 anĭ, pe timpul Turcilor, din privilegiațĭ. La început trăiaŭ aci și Cerchezĭ ce jefuiaŭ corăbiile pe malul Măriĭ și se întorceaŭ cu prăzile acasă. Maĭ tîrziŭ aŭ venit și marea maioritate de Rușiĭ ce s'aŭ contopit cu eĭ.

Cara-Orman, *grind,* saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. rur. Cara-Orman. Incepe nu departe de brațul Sulina, din dreptul mileĭ No. 15; se îndreaptă spre S., lărgindu-se din ce în ce, terminîndu-se prin maĭ multe prelungirĭ, aproape de brațul Sf. Gheorghe. Are o lungime maximă de 14 kil., o lățime medie de 4 kil. și o întindere totală de 25 kil. pătrațĭ saŭ 2500 hect. E unul din cele maĭ marĭ grindurĭ ale județuluĭ, al doilea după Chilia. In partea estică este așezat satul Cara-Orman; în partea sud-vestică este situat satul Litcov; în interiorul luĭ, pe o întindere de 1800 hect. se întinde pădurea Cara-Orman. Restul din teritoriŭ (150 hect.) e parte productiv, parte cu pășunĭ și locurĭ neproductive, acoperite cu nisip, maĭ cu seamă la Vest. Este străbătut de drumurile comunale Cara-Orman-Litcov-Ivancea. Se ridică până la o înălțime de 4 m. d'asupra stufuluĭ ce-l înconjoară de toate părțile.

Cara-Orman, *punct trigonometric* de observație, de I-iul rang, avînd 4.25 m., situat în județul Tulcea, pl. Sulina, com. Cara-Orman, în partea vestică a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ, pe grindul cu același nume, în mijlocul uneĭ bande lungĭ de nisip și pietriș.

Cara-Orman-Copac, *punct trigonometric* de observație, de rangul al 3-lea, în județul Tulcea, plasa Sulina, comună Cara-Orman, pe grindul Cara-Orman, în partea nordică, în mijlocul uneĭ pădurĭ. Are 2.7 m. înălțime.

Cara-Peletlic-Artasi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rur. Para-Chioi și Regep-Cuiusu. Se desface din dealul Siran-Culac-Bair. Se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., printre văile Sarp-Orman-Ceair și Ghiuvenli-Ceair. Brăzdează partea de S. a plășeĭ și pe cea de V. a comunelor. Are 155 m. înălțime. Pe muchea luĭ merge hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria. Este acoperit cu fînețe și pădurĭ, între carĭ însemnăm pădurea Chirișlic-Orman.

Cara-Suhat, *sat,* județul Tulcea, com. urb. Mahmudia, situat pe malul stîng al brațuluĭ Sf. Gheorghe, în partea nordică a plășeĭ și în cea nord-vestică a orașuluĭ, la 3 kil. spre V. de reședință. Populația se compune din 32 familiĭ, cu 147 suflete, din carĭ 3 Romînĭ și 144 Rușĭ. Ocupația lor este pescăria în Dunăre și în lacul Cara-Suhat.

Cara-Suhat, *sat,* adunătură de colibe pescăreștĭ, în județul Tulcea, plasa Tulcea, pe teritoriul com. Beș-Tepe, pe malul stîng al brațuluĭ Sf. Gheorghe, situat la 4 kil. spre N.-V. de satul Beș-Tepe, în fața dealuluĭ Cara-Suhat. Are 15 familiĭ, cu 52 suflete, toțĭ Rușĭ, ocupîndu-se cu pescăria.

Cara-Suhat, *lac,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urb. Mahmudia, situat în partea nordică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Este format de una din revărsările anterioare ale brațuluĭ Sf. Gheorghe, lîngă care e așezat și cu care comunică prin 7 micĭ gîrlițe. Are o formă lunguiață și înconjurat de toate părțile cu stuf. Din el pleacă gîrla Marchel, care se pierde într'un lac spre răsărit. Are o întindere de 115 hect. Produce pește bun, care e pescuit de locuitoriĭ din satul Cara-Suhat.

Cara-Suhat, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Beș-Tepe. E situat în partea centrală a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ, pe malul drept al brațuluĭ Sf. Gheorghe, în dreptul satuluĭ Cara-Suhat. Este un vîrf nordic al dealuluĭ Ciuciuc-Beili. Are 45 m. înălțime. E punct trigonometric de observație, de rangul al 3-lea, dominînd brațul pe o mare întindere.

Cara-Tepe-Bair, *deal* însemnat în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof și al cât. Chirișlic. Este o prelungire a dealuluĭ Beș-Tepe, din jud. Constanța. Se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ; se întinde de-alungul pîrîuluĭ Casimcea, pe dreapta luĭ. E stîncos. Lîngă satul Chirișlic, formează, împreună cu Chirișlic-Bair, o vale frumoasă (vezĭ Chirișlic-Bair). Se ridică până la o înălțime de 170 m. E punct trigonometric de observațiune de rangul al 3-lea. Domină asupra satuluĭ Chirișlic și asupra văeĭ pîrîuluĭ Casimcea. Este acoperit

numaĭ cu fîneţe şi păşunĭ. Pe muchea-ĭ merge drumul comunal Chirişlic-Ghelinge (Constanţa).

Cara-Uba, *movilă,* în jud. Constanţa, aşezată în partea nordică a plăşeĭ Constanţa şi a comuneĭ Cicrîcci, pe muchea dealuluĭ Palaz. Este naturală, a servit ca punct de orientare. Are o înălţime de 101 m., dominînd prin înălţimea sa pîrîul Casimcea, satul Palaz şi drumul naţional Tulcea-Babadag-Constanţa.

Carabanul, *gîrlă,* izvoreşte din munţiĭ com. Teşila, plaiul Peleşul, jud. Prahova, curge de la E. spre V. şi se varsă în rîul Doftana, pe malul stîng, tot în raionul com. Teşila.

Carabanul, *munte,* ce serveşte de izlaz, în partea de E. a com. Teşila, pl. Peleşul, judeţul Prahova.

Carabanul-cu-Boia, *trup de pădure* a statuluĭ, pendinte de comuna Teşila, pl. Peleşul, judeţul Prahova, care, împreună cu trupurile : Gîlma, Lacurile-cu-Rusul, Rusul-d.-j., Prislopul, Podurile şi Vîrful-Negraşuluĭ, formează pădurea Teşila, de 5000 hectare.

Carabeţul, *deal,* situat în Sudul com. Bughiile, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Carabeţul, *pisc,* com. Bughiile, plaiul Teleajenul, judeţul Prahova.

Carabulea, *moară de apă,* pl. Jiul-d.-j., com. Sadova, judeţul Dolj.

Caracalul, *com. urbană,* aşezată în mijlocul plăşeĭ Ocolul, jud. Romanaţi, capitala judeţul Romanaţi şi unul din cele maĭ vechĭ oraşe ale ţăreĭ. E situat pe două dealurĭ şi o vale. Se compune din: Centrul oraşuluĭ şi următoarele despărţirĭ: Boldul, spre Vest, locuită de agricultorĭ şi cărăuşĭ, Tîrgul-de-Afară, Protoşeni, Sf. Ioan, Sf. Gheorghe şi Sf. Nicolae. E departe de Dunăre de 42 kil., socotit pe linia ferată. Este la 185 kil. depărtare de Rîul-Vaduluĭ (frontieră), la 54 kil. spre E. de Craiova şi în mare apropiere (10 kil.) de vărsarea Tesluiuluĭ în Olt. Altitudinea terenuluĭ este de 138 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Oraşul Caracal e străbătut prin mijloc de rîuşorul Caracalul, canalizat şi care curge dintr'un eleşteŭ mare din spre V., pentru a se vărsa, după eşirea din oraş spre E. în altul maĭ mic. Terenul oraşuluĭ este puţin accidentat şi pămîntul din care se compune e argilos. Intinderea stradelor cu pavagiŭ ce sunt în circulaţie e de 12441 m. linearĭ, şi a şoselelor de 5040 m. Cele maĭ principale strade sunt: Brătuleşti, Libertăţeĭ, Mihaiŭ-Bravul, Izlazul, Rozaliile, Carpaţiĭ, Norduluĭ, Liliecilor, Privighetorilor, Traian, Găreĭ, Justiţieĭ, Craioveĭ, Filipescu, Carol I, Anton Caracala, Unireĭ, Encea, Izvoarelor, Bulevardul Regina Elisabeta, Calea Plevneĭ, Calea naţională Rîmnicul-Vîlceĭ-Corabia, etc. etc.

Pieţe sunt: Piaţa Unireĭ, Piaţeta S-ţiĭ Apostolĭ, Piaţa de trăsurĭ, Piaţa de păsărĭ, Piaţa-Mare (cu 26 magherniţĭ), Piaţa grădineĭ publice, etc.

Oraşul e împărţit în două secţiunĭ. Secţiunea I coprinde suburbiile Potroşeni, Tîrgul-de-Afară, Tîrgul-din-Năuntru şi Sf. Nicolae; Secţia II-a coprinde suburbiile Sf. Ion şi Boldu. Intrarea şi eşirea din oraş se face prin 14 bariere, din carĭ maĭ principale sunt: a şoseleĭ către Carpaţĭ, a Cezienilor, a Liicenilor, a Craioveĭ, a Dobroslovenilor, a Bărbiciuluĭ, Redea, Gramnea, Pîrscovul, a Celariuluĭ, a Bechetuluĭ, a Corabieĭ, a Izlazuluĭ şi a Stoeneştilor.

In mijlocul oraşuluĭ se înalţă palatul administrativ al jud. Romanaţi (1871), o clădire frumoasă, în care se află instalate: Prefectura judeţuluĭ, comitetul permanent, cu consiliul judeţean, tribunalul de I-a instanţă, parchetul tribunaluluĭ, cabinetul judecătoruluĭ de instrucţie, medicul primar cu serviciul sanitar al judeţuluĭ cu serviciul săŭ, o judecătorie de ocol, corpul portăreilor, etc.

Alăturĭ, spre E. este localul Primărieĭ, unde maĭ e instalată poliţia, percepţia comunală, serviciul tecnic şi o judecătorie de ocol. In faţa de Nord a palatuluĭ administrativ se afla Grădina Publică, bine întreţinută, cu arborĭ şi florĭ. In mijlocul eĭ se înaltă statua Ceres.

Poliţia se compune din 1 poliţaiŭ, 1 comisar-director, 2 comisarĭ de secţiĭ, 1 comisar special al găriĭ, 2 sub-comisarĭ şi 1 agent special al siguranţeĭ; cu un efectiv de 55 sergenţĭ.

Cheltuelile comuneĭ pentru acest serviciŭ sunt de 46090 leĭ.

Puţin maĭ la N., pe punctul cel maĭ ridicat al oraşuluĭ, se află turnul de observare pentru incendiŭ şi puţin maĭ la Nord cazarma pompierilor. Serviciul pompierilor se compune din 20 pompierĭ, 10 sacagiĭ, 3 vizitiĭ la pompe şi 4 coşarĭ; sunt 21 caĭ, 2 pompe marĭ, 5 pompe micĭ, 1 saca mare, 10 micĭ şi 1 bric.

In Caracal e un spital al ju-

dețuluĭ cu 30 paturĭ, instalat în clădirea sa proprie; poartă numele donatoareĭ, Esmeralda Vlădoianu; pentru procurarea de medicamente sunt două farmaciĭ.

Serviciul sanitar al com. se compune din 1 medic, 1 vaccinator și 2 moașe. In Caracal se maĭ află: o secțiune de observărĭ meteorologice, un biuroŭ telegrafo-poștal, o casă de credit agricol, casieria județeană, cu o secțiune a Caseĭ de Economie, reședința subprefectureĭ pl. Ocolul, două tipografiĭ, treĭ librăriĭ și un stabiliment de băĭ. Administrația comunală o exercitează primarul, cu 2 ajutoare și consiliul comunal. Iluminatul se face prin 472 lămpĭ cu petroleŭ, costînd pe comună fie-care lampă anual leĭ 37.85.

Populațiunea orașuluĭ Caracal s'a ridicat la recensămîntul din 1894 la 11690 locuitorĭ, din carĭ 844 populație flotantă, restul stabilă.

După cetățenie sunt: 11123 cetățenĭ romînĭ, 434 supușĭ altor țărĭ, 133 nesupușĭ nicĭ uneĭ protecțiunĭ; după religiune: 11217 ortodoxĭ, 209 catolicĭ, protestanțĭ, luteranĭ, etc. 32 mahometanĭ, 230 mozaicĭ, 2 de alte religiunĭ; 3496 știŭ carte, 8194 nu știŭ.

Populația orașuluĭ e în creștere; în anul 1897, registrele stăreĭ civile arată un excedent de 36 născuțĭ.

In cursul anuluĭ 1897, s'aŭ înregistrat la oficiul stăreĭ civile următoarele acte: 465 nașterĭ, 429 morțĭ, 71 căsătoriĭ și 4 divorțurĭ.

In Caracal sunt alegătorĭ:

Pentru Senat coleg.	I	234	
» » »	II	400	
Pentru Cameră »	I	452	
» » »	II	590	
» » »	III	1150	
Pentru com. col.	I	195	
» » »	II	615	(dir.)
» » »	II	604	(ind.)

Pentru camera de comerciŭ: 93 din oraș și 228 din alegătorĭ județ.

Eligibilĭ la Senat sunt 19 persoane.

Caracalul are 2250 case de locuit, din carĭ un număr mare de bordee, maĭ ales în secțiunile rurale. Sunt 4 hanurĭ, 6 hotelurĭ, 8 birturĭ, 70 cîrciumĭ, 10 băcăniĭ, 5 cazinurĭ, 14 cazane de făcut rachiŭ, 1 cazan pentru săpun, 7 tăbăcăriĭ, 12 fabricĭ de cărămidărie, 4 de lumînărĭ, 2 morĭ cu abur și 4 pe apă, din care treĭ spre V. de oraș și una spre E. lîngă abatoriŭ.

Numărul vitelor marĭ și micĭ din comună este de 6618, din carĭ: 1000 caĭ, 800 boĭ, 1000 vacĭ, 2018 bivolĭ, 1100 oĭ și 700 porcĭ. Sunt 2500 duzĭ pentru creșterea gîndacilor de mătasă.

Orășeniĭ se aprovizionează cu cele necesare pentru nutriment din piața tîrguluĭ din centrul orașuluĭ și din piața de carne și zarzavaturĭ de lîngă rîŭ.

In cursul anuluĭ 1897 s'aŭ tăiat la abatoriul comunal 1587 vite marĭ cornute și anume: 777 boĭ, 421 vacĭ, 36 mînzațĭ, 144 mînzate, 43 vițeĭ, 37 vițele, 11 bivolĭ, 31 bivolițe și 36 malacĭ.

S'aŭ tăiat de asemenea afară din abatoriŭ: 1890 oĭ, berbecĭ și capre; 3830 mieĭ și 442 porcĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu comerciul și industria.

Comerciul maĭ principal constă în cumpărarea de producte pentru export, și în vinderea vitelor.

Maĭ sunt cojocarĭ, carĭ fac cojoace frumoase cu florĭ ce seamănă mult cu ale Vrîncenilor, cizmarĭ, croitorĭ, brașovenĭ, băcanĭ, tinichigiĭ, fierarĭ, vînzătorĭ de lemne, etc.

Are o stațiune de cale ferată, care unește Corabia cu R.-Vîlcea, trecînd pe la Est de Caracal.

Aci se face, în fie-care Lunĭ, bîlciŭ de săptămînă unde se desfac producte, vite, etc. Maĭ sunt și 4 bîlciurĭ anuale și anume: unul la 9 Martie, care ține 3 zile, înființat în 1870 de consiliul județean, pe proprietatea com.; al 2-lea la Duminica Floriilor și care ține 3 zile, s'a înființat la 1873, tot de consiliul județean; al 3-lea, la 23 Aprilie, ține 3 zile și funcționează de 50 de anĭ; al 4-lea, la Duminica Rusaliilor, care ține 10 zile, este de asemenea vechiŭ. Toate se fac pe proprietatea comuneĭ, care percepe taxele.

Budgetul veniturilor și al cheltuelilor pe anul 1898-99 este de 370200 leĭ. Cu 12 anĭ în urmă (1886-87) budgetul de veniturĭ și cheltuelĭ era numaĭ de leĭ 162632.

Municipalitatea orașuluĭ Caracal are datoriĭ contractate la Casa de depunerĭ, consemnațiunĭ și economie în valoare de 400000 leĭ.

Orașul Caracal posedă între altele următoarele proprietățĭ: Grădina publică, Piața-Mare (cu hala), Piața-Unireĭ, cazarma pompierilor, piața din fața grădineĭ publice, un teatru în construcțiune, locul pe care se face tîrgul săptămînal, observatoriul de incendiŭ, abatoriul, platoul pe care se fac bîlciurile, spitalul de holericĭ, piațeta dintre stradele Crinuluĭ și Rosetti, un loc rezervat pentru parc situat între gară și oraș, un domeniŭ compus din 4661 pogoane, un loc al viilor mănăstireștĭ situate pe șoseaua Corăbieĭ, diferite localurĭ școlare, etc.

Biuroul telegrafo-poştal a produs în anul 1897 suma de leĭ 44461 leĭ, şi anume: 32185 leĭ din poştă, 12149 leĭ din telegraf şi 126 leĭ 75 banĭ din telefon.

Aci e reşedinţa unuĭ regiment de infanterie şi a unuĭ regiment (II) de cavalerie. La N.-E. se află cazarma călăraşilor, pe str. Cazărmeĭ, unde se află şi temniţa judeţuluĭ şi la S. se află aceia a dorobanţilor. Lîngă gară s'aŭ clădit localurĭ nouă de cazărmĭ.

In Caracal, instrucţiunea se predă în 7 şcoale şi anume:

3 şcoale primare de băeţĭ, 2 de fete; 1 gimnaziu clasic, cu 4 clase; 1 şcoală profesională de fete. Gimnaziul clasic a fost înfiinţat la 10 Oct. 1888. Are 5 profesorĭ şi 45 elevĭ. Se află instalat în localul fosteĭ şcoale de meseriĭ.

In 1887—1888: Şcoala No. I de băeţĭ, fondată în 1842, avea o populaţiune de 219 elevĭ; se află pe str. Negru-Vodă. Şcoala No. II de băeţĭ a fost populată cu 148 elevĭ. Şcoala No. I de fete, fondată în 1859, avea 102 eleve, iar şcoala de fete No. II, avea o populaţie de 100 eleve. Numărul copiilor în etate de şcoală a fost de 740, din carĭ a urmat numaĭ 570. Aci maĭ era şi o şcoală de meseriĭ, fondată în 1880, Zaman, întreţinută de judeţ, cu 25 elevĭ, 5 profesorĭ şi 3 secţiunĭ: de fierărie, tîmplărie şi rotărie.

Şcoalele primare de băeţĭ aŭ fost frecuentate în anul 1897 de 683 elevĭ; cele de fete, de 317 eleve; gimnaziul, de 241 elevĭ şi şcoala profesională de fete, de 48 eleve.

Toate şcoalele primare sunt instalate în localurile lor propriĭ.

In Caracal este reşedinţa protoereuluĭ care administrează clerul judeţuluĭ Romanaţi ajutat de un proestos, dependinte de Eparhia Rîmniculuĭ (Noul-Severin). Cele 12 bisericĭ ale oraşuluĭ sunt: 1. Sfîntul Ioan, clădit la anul 1768 de jupîn Şerban Cojocarul din Craiova; este deservită de doĭ preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 2 paraclisers. 2. Sf. Nicolae, clădit la 1770 de Protopopul Mihail din Gostavăţul, al căruĭ portret e pe pereţĭ; e deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 3. Intrarea-în-Biserică, fondată, după uniĭ, de Mateiŭ-Basarab, după alţiĭ pe timpul administraţieĭ Olténieĭ de Nemţĭ; e deservită de 2 preoţĭ, 1 diacon, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 4. Sf. Treime, cea maĭ vechiă, clădită la 1647 (7155) de Pan Pascal vel căpitan şi restaurată de Varlam Condicarul, (într'un pomelnic, prefăcut la 1853, se pomeneşte Mihaiŭ-Viteazul, Mateiŭ-Vodă, Radu al V-lea şi Ştefania Monahia); este deservită de 1 preot, 1 paracliser şi 1 cîntăreţ. 5. Madona, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ (1839), e deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. 6. Sf. Gheorghe (1817). 7. S-ţiĭ Apostolĭ (1824). 8. Buna-Vestire (1842). 9. Sf. Andreiŭ (1841). 10. Toţĭ-Sfinţiĭ (1819). 11. Sf. Ilie de la cimitir (1880). 12. Sf. Vasile. Cele 12 bisericĭ cu aceea din cimitirul No. 1 sunt divizate în 6 parohiĭ şi sunt deservite de 12 preoţĭ, 4 diaconĭ, 16 cîntăreţĭ şi 12 paraclisers.

Pentru serviciul bisericilor, comuna cheltueşte anual suma de 26720 leĭ.

Bisericile: Sf. Andreiŭ, Madona, Sf. Nicolae, Buna-Vestire, Sf. Gheorghe şi Sf. Apostolĭ sunt cu desăvîrşire ruinate şi supuse dărîmăreĭ.

Primăria a decis a se construi din fondurile eĭ 2 bisericĭ şi anume: una în suburbia Boldul şi alta în Tîrgul-de-Afară.

Cimitire sunt două: Boldul şi Eternitatea, unul la N. lîngă bîlciŭ, avînd în mijloc o biserică şi de curînd zidită, altul la S. spre Redea, în mahalaua Boldul. Izrailiţiĭ aŭ un cimitir aparte.

Istoricul. Dacă oraşul, ce acum se numeşte Caracalul, îşĭ trage numele de la impăratul roman Anton. Caracalla, saŭ că această numire i s'a dat maĭ de curînd de Turcĭ, Cara-Cale saŭ Cetate-Neagră, toată probabilitatea vorbeşte pentru prima părere. Intr'adevăr, la depărtare de un ceas şi jumătate spre N.-E. de oraş, se află ruinele întinse ale municipiuluĭ roman Romula, ocupate azĭ de satele Recica şi Hotărani. Aceste ruine se numesc in graiul poporuluĭ Antina, ceea ce ne duce iarăşĭ la Anton. Caracalla. De şi oraşul actual cu toată a luĭ întindere nu coprinde nicĭ un semn de aşezăminte saŭ de monumente romane, de şi el e situat la o parte de calea traiană, care pleacă din Recica şi merge spre Celeiŭ,— de şi prin urmare totul dovedeşte, că aşezarea oraşuluĭ este de dată maĭ recentă,— numele săŭ însă de Caracal, nu poate fi despărţit de al împăratuluĭ Caracalla. Acesta, în anul 215, întreprinzînd expediţiunea contra Dacilor celor liberĭ, carĭ se revoltaseră, a venit în aceste locurĭ, vizitînd şi oraşul Romula. Este foarte probabil, că vechiĭ locuitorĭ aĭ Romuleĭ, după dărîmarea municipiuluĭ lor de Goţĭ, Hunĭ, saŭ alţĭ barbarĭ, să se fi mutat maĭ la vale, pe cîmpia cea stearpă şi fără apă, căreia i-a dat acelaşĭ nume străvechiŭ de Caracal.

Oraşul romînesc a înaintat foarte încet, ca în genere toate

orașele noastre. Pe vremea luĭ Mihaiŭ-Viteazul semăna maĭ mult unuĭ sat mic, iar la 1830 număra abia cîte-va căsuțe de cărămidă, carĭ lesne se puteaŭ număra pe degete. E de observat că foarte multe case și bisericĭ sunt clădite cu cărămidă și pĭetre aduse din Antina (Reșca) și după cum porecla luĭ Antonin-cel-Crud, se dedese, pentru că s'a arătat într'o zi în Roma cu o haină lungă numită Caracalla, tot așa și orașul Caracal s'a îmbrăcat cu vestegiile vestiteĭ coloniĭ de la Reșca. Biserica Sf. Mihaiŭ, de ex., care după legendă, s'ar fi zidit de Mihaiŭ-Viteazul, dar maĭ sigur de Mateiŭ-Basarab, e construită toată de cărămizĭ romane până la o înățime de 3 stînjenĭ.

Maĭ nicĭ o casă din cele vechĭ nu e în oraș, care, dacă nu este zidită cu cărămidă de Antina, cel puțin e așternută cu ast-fel de cărămizĭ.

De jur împrejurul orașuluĭ avem măgurĭ marĭ și micĭ, d. ex. Movila-luĭ-Sterie, Movila-Vaciĭ, Movila-Tăiată și Movila-Mare.

Peste pîrîul Caracal trecea podul troianuluĭ saŭ al drumuluĭ așternut cu piatră, care punea în legătură T.-Severin-Recĭca, cu Celeiul. In timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul, s'a petrecut aci și o bătălie între Romînĭ și Turcĭ.

Caracalul, *stație* de drum de fier, jud. Romanați, pl. Ocolul, comuna Caracal, pe linia Piatra-Corabia, pusă în circulație la 1 Aprilie 1887. Se află între stațiile Romula (7.5 kil.) și Frăsinetul (13.9 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 95m.14. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 266450 l. 75. b.

Caracalul, *sat,* face parte din comuna Dîrmănești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Caracalul, *pîrîŭ,* izvorește din un eleșteŭ care se află în partea de V. a orașuluĭ cu acest nume, jud. Romanați. Este alimentat de maĭ multe ape, care se scurg din Valea-Bratiĭ și Valea-Oștenilor. Acest pîrîŭ, străbătînd orașul canalizat, aduce oare-care folos, pe el fiind instalate vre-o 4 morĭ în coprinsul orașuluĭ. Se varsă în Olt la satul Fîntînelele, puțin maĭ sus de comuna Slăveni.

Caracalul-Craiova, *șosea* județeană, largă de 9 m. și lungă de 54 kil., jud. Romanați și Dolj. Pleacă din Caracal în spre V.; trece prin Valea-Oștenilor pe un podeț, pe lîngă Lĭiceni, Drăghiceni, Grozăvești, pe lîngă Drosti (kil. 10), prin Vizulești, Radomir și Zănoaga în care intră cu al 21-lea kil., trece prin satul Leul-Mare (kil. 30) și se îndreaptă spre N.-V. eșind din județul Romanați cu al 35-lea kil., trece în Dolj, prin comuna Coșoveni și intră în Craiova prin bariera de E. numită a-Caracaluluĭ.

Această cale pune în legătură capitala jud. Romanați, Caracalul, cu Craiova, centrul Olteniеĭ, și unește un șir mare de sate. Este bine întreținută.

Caracașul. (Vezĭ Oboroceni-d.-j., sat, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Heleștieni).

Caracașul. (V. Cordeni, sat, comuna Ivănești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ).

Caracașul, *deal* înalt, în județul Roman, pl. Fundul, com. Oniceni, spre S. de satul Oniceni.

Caracașul, *pîrîŭ,* ce curge prin com. Heleștieni, pl. Siretul-d.-s., jud. Roman; izvorește la S. de satul Oboroceni-d.-j. (Caracașul), curge de la E. spre V. și la satul Cogălniceanul se varsă în pîrîul Țiganca, de-a stînga.

Caraclăul, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., al com. Bîrsănești, situat pe valea pîrîuluĭ Caraclăul, la o depărtare de 4385 m. de satul Bîrsănești (școală). In anul 1891, aŭ urmat la școala din acest căt. 13 băețĭ, din 89 copiĭ în vîrstă de școală.

Are o biserică, clădită la 1770 de Constantin Crupenschi, reparată la 1844 de Anastasia Crupenschi. Este deservită de 1 preot, 1 diacon și 1 cîntăreț. Cîrciumĭ sunt 2. Capĭ de familie 201, suflete 773. Animale sunt: 31 caĭ, 529 vite cornute, 108 porcĭ și 6 capre.

Caraclăul, *loc de izvoare,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Bîrsănești, de pe teritoriul satuluĭ Brătești, la poalele munteluĭ Pravila.

Caraclăul, *moșie,* județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Bîrsănești, de 341 hectare, care daŭ o arendă de 9500 leĭ anual.

Caraclăul, *pîrîŭ,* județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Rîpile; curge de la Est spre Vest și se varsă d'a stînga Trotușuluĭ.

Caraclăul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bîrsănești, care curge pe teritoriile satelor Brătești și Caraclăul. Ișĭ are obîrșia la locul numit al Caraclăuluĭ și, după ce se încarcă cu pîrîiașele Glodul și Brătești, se varsă d'a stînga Trotușuluĭ.

Carada, jud. Ilfov. (Vezĭ Copăceni-d.-s.)

Carada-Bair, *şir de dealurĭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. urbană Babadag. Este o parte din culmea dealurilor Babadaguluĭ, coprinsă între pîrîul Slava şi pîrîul Babadag. Brăzdează partea centrală a plăşeĭ şi apuseană a comuneĭ, într'o direcţie de la V. spre E. El lasă maĭ multe prelungirĭ spre E. Din el izvoresc maĭ multe văĭ. Are 264 m. înălţime şi e acoperit numaĭ cu pădurĭ.

Carada (Viile-de-la-), jud. Tulcea, *viĭ,* ce aparţin locuitorilor din Babadag, aşezate la poalele dealuluĭ Carada-Bair, de unde şi-aŭ luat şi numele. Produc vin bun ce se consumă în oraşul Babadag. Ele aŭ o întindere de 65 hect.

Caraevila, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălţime d'asupra niveluluĭ măriĭ de 67.44 m.

Carafte, *pisc* înalt, pe moşia Roma, com. Cătina, jud. Buzăŭ; face hotar despre jud. Prahova. Partea pisculuĭ despre com. Cătina se zice şi Vîrful-Caraftelor, iar partea despre Chiojd e cunoscută maĭ mult sub numele de Vîrful-Rotărieĭ.

Caragea, *movilă* importantă, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rur. Lipniţa, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Coşlugea. E aşezată pe una din muchiile dealuluĭ Coşlugea. Are o înălţime de 149 m. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd, prin înălţimea sa, movila Almalîculuĭ (133 m.) de la S. de ea, valea Almalîculuĭ ce trece pe la V., satul Lipniţa aşezat la 2 kil. spre S.-V., drumul judeţean Ese-Chioi-Lipniţa, cel comunal Lipniţa-Coşlugea şi valea Dere-Ceair. Are o poziţie strategică însemnată. Prin-tr'însa trece hotarul dintre satele Lipniţa şi Coşlugea. Este naturală şi acoperită cu verdeaţă.

Caragea, *măgură,* pl. Cîmpul, com. Desa, jud. Dolj, în S. comuneĭ.

Caragea (Balta-luĭ-), *baltă,* în com. Crîngeni, jud. Teleorman, în partea despre Vest a moşieĭ.

Caragea-Punar, *deal,* în judeţul Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Beidaut. Se desface din dealul Ciarîc-Cairac; se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ; se prelungeşte spre E. cu dealurile Sari-Ghiol şi Gogea-Bair. Din el izvoresc văile Culac-Alcea şi Dulgea. Are o înălţime de 289 m., dominînd asupra satelor Cail-Dere şi Sari-Ghiol, aşezate la poalele sale.

Este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Carageaua, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, de pe drumul Bacăŭ-Sănduleni. Se zice că numele săŭ vine de la Vodă-Caragea, căruia plăcîndu-ĭ poziţia aceluĭ loc, a poposit aci de a mîncat în pădure.

Caragecul, *ostrov* mic, pe Dunăre, în jud. Vlaşca, în dreptul satuluĭ Braniştea.

Caragele, *com. rur.,* în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Călmăţuiul, la distanţă de Buzăŭ de 32 kil. Limitele sale, la N., sunt: hotarele moşiilor Mînzul, Cilibia şi Movila-Oaeĭ; la E., hotarele moşiilor Luciul şi Căldăreşti; la S., hotarele moşiilor Scutelnici şi Lipăneşti, ale comuneĭ Meteleul; la V., hotarul moşieĭ Văleanca din com. Albeşti, despărţindu-se de toate numaĭ prin moşoroae saŭ pĭetre. Suprafaţa sa este de 6073 hect., din carĭ: 4775 hect. arabile, 1240 hect. izlaz şi 78 hect. sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Ţuguiatul, Căldăreasca şi Caragele. Terenul e fertil şi şes, ondulat puţin de malurile rîuluĭ Călmăţuiul şi de cîte-va movile. Agricultură se face pe o scară întinsă, cultivîndu-se porumb, orz, secară, meiŭ şi grîŭ. Se fabrică brînză. Comerţul constă din desfacerea cerealelor, pe care locuitoriĭ le transportă la gara Cilibia. Cea maĭ însemnată cale de comunicaţie e şoseaua Meteleul-Cilibia prin Pogoane, apoĭ drumul de pe marginea Călmăţuiuluĭ, care o leagă cu Albeşti şi oraşul Buzăŭ.

Vite are: 214 boĭ, 240 vacĭ, 160 viţeĭ, 167 caĭ, 138 epe, 33 mînzĭ, 1200 oĭ şi 264 porcĭ. Stupĭ sunt 20.

Comuna e formată dintr'un singur sat: Caragele. Populaţia sa este de 700 locuitorĭ, din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 130, neînsuraţĭ 2, văduvĭ 11, băeţĭ 220; iar femeĭ măritate 130, văduve 16, fete 191. Eĭ trăesc în 144 case.

Comuna are 120 contrib., din carĭ, 7 comercianţĭ Romînĭ. Venitul fonciar e de 104138 leĭ. Budgetul comuneĭ e de leĭ 3647.39.

Are o şcoală frecuentată de 37 elevĭ. Carte ştiŭ 72 locuitorĭ. Are o biserică, cu hramul Mihail şi Gavril, deservită de 1

preot și 3 cîntărețĭ. Sunt 5 cîrciumĭ.

Comuna îșĭ are începutul cam de la 1810; îșĭ ia însă o însemnătate maĭ mare după 1835. (Vezĭ com. Pogoanele).

Caragele, saŭ **Țuguiatul,** întinsă *moșie*, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a luĭ C. Musceleanu, care suferind de lipsa brațelor, a început să vîndă clăcașilor locurĭ în diferite puncte și unde maĭ în urmă a luat naștere comunele Caragele și Pogoanele. O altă parte din moșia Țuguiatul a trecut prin vînzare la com. Meteleul și ce a maĭ rămas s'a cumpărat de d. Ghermani. Această parte poartă astă-zĭ numirea de Caragele, avînd o suprafață de 4720 hect., toate arabile.

Caragele, *movilă* însemnată, pe moșia Caragele, jud. Buzăŭ și punct trigonometric.

Caragelelor (Valea-), *șes*, în com. Caragele, jud. Buzăŭ, mare parte sărăturĭ, din care cauză e puțin productiv.

Caragheorghe, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, comuna Iepureni, plasa Turia, județul Iași.

Caragheorghe, *pîrîŭ*, izvorește de pe teritoriul satuluĭ Andrieșeni, com. Iepureni, pl. Turia, jud. Iași și se varsă în Iazul-de-la-Odaia.

Caraghios (Ceair-), *vale*, în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Gîrlița. Se desface din poalele de V. ale dealuluĭ Cuiugiuc-Iol-Bair, lîngă șoseaua județeană Ese-Chioi-Lipnița; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S. la N., pe la poalele vestice ale dealuluĭ Olucliu; face hotarul dintre comunele Gărvan și Gîrlița; brăzdează partea vestică a plășeĭ și pe cea estică a comuneĭ Gîrlița, și după un drum de 3 kil., se deschide în valea Cuiu-Iuc.

Caraghiosul, *punct militar* de I-iul ordin, în jud. Ialomița, cu înălțime d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre de 41.24 m.

Caraghiosul, *pădure*, în județul Vlașca; are o suprafață de 150 hect.; se află pe proprietatea statuluĭ Măgura-Luceanca.

Caragica, *cătun*, pendinte de comuna Roșiori, pl. Călmățuiul, jud. Brăila, situat la N. de com. și la 2—3 kil. depărtare de ea. Are o populațiune de 123 suflete formînd 31 familiĭ; 17 știŭ carte, 106 nu știŭ. Vite cornute sunt 683 (160 boĭ, 430 vacĭ, 10 taurĭ și 90 vițeĭ); sunt 7 măgarĭ, 96 caĭ, 2000 oĭ, 225 rîmătorĭ și 8 capre. Cătunul se maĭ numea și București-de-Gard.

Caragicul, *baltă*, pl. Amaradia, com. Căpreni, jud. Dolj.

Caragicul, *pîrîŭ*, izvorește din dealul Muruianca, com. Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, și se varsă în rîul Oltul.

Caragidi-Bair, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Asmîlar-Bair; se îndreaptă spre S., într'o direcție de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și nord-vestică a com. Este tăiat de drumul comunal Babadag-Slava-Cercheză. Se întinde dealungul pîrîuluĭ Doruchi-Dere. Este acoperit cu pădurĭ și numaĭ pe la poale are puține imașurĭ și fînețe.

Caragioaica, *gîrlă*, pe proprietatea Paraipani. Se scurge în Gîrla-Mare. Depinde de com. Arsache, plasa Marginea, jud. Vlașca.

Caragioaica, *lac*, pe proprietatea Găujani, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Caraibil, *sat*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, cătunul comuneĭ Sari-Nasuf, așezat în partea de E. a plășeĭ și a comuneĭ, la $3^{1}/_{2}$ kil. spre N.-V. de reședința, Sari-Nasuf. Intinderea teritoriuluĭ săŭ este de 400 hect., din carĭ 46 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populațiunea este toată tătărească și se compune din 91 familiĭ, cu 379 suflete. Ocupațiunea principală a locuitorilor este agricultura și întru cîtva creșterea vitelor. Printr'însul trece drumul comunal Sari-Ghiol-Sari-Nasuf. Nu departe de acest sat, pe malul lacului Razelm, se văd ruinele vecheĭ cetățĭ, așa numită a Zaprojenilor.

Caraimanul, *sat*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Moșna, jud. Dolj. Are 251 suflete, 138 bărbațĭ și 113 femeĭ. Locuesc în 48 case. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Moșna, ce este la 1 kil. depărtare. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 6 băețĭ.

Cu vîrsta de școală sunt 15 copiĭ. Știŭ carte 4 locuitorĭ.

Caraimanul, *deal*, în partea de E. a satuluĭ Zahorna, comuna Avrămeni, pl. Bașeul, județul Dorohoiŭ

Caraimanul, *movilă*, în comuna

Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ, la S., între comunele Casota și Cîrligul-Mare.

Caraimanul, *movilă*, pe podișul dealuluĭ Turia, la hotarul dintre satele: Borșa, din com. Roșcani și Perieni, din com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași. Numele se zice a-ĭ fi dat de la un Pașă, care s'ar fi așezat cu armata acolo în timpul revoluțieĭ de la 1821, pentru a priveghia pe Eteriștiĭ greci. Se maĭ numește și Dealul-Buhneĭ.

Caraimanul, *pădure*, lîngă movila Caraimanul, pe moșia Perieni, căt. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iași.

Caraimanul, *pisc*, înalt de 2495 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre, în fața Munteluĭ-Babelor, jud. Prahova.

Acest pisc pietros și sălbatic, făcînd parte din masivul Bucegilor, este presărat cu dințĭ de stîncă până jos, la Bușteni, și este mărginit de marĭ prăpăstiĭ.

Până la anul 1863, muntele Caraimanul a fost proprietatea mănăstireĭ Mărgineni; azĭ aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Acest munte are o importanță netăgăduită pentru renumitele luĭ carierĭ de piatră. Piatra de Caraiman este mult căutată pentru consistența și tăria eĭ.

Caraimanul, *siliște*, plasa Dumbrava-d.-s., comuna Moșna, jud. Dolj.

Carale, *luncă*, pădurice de salcie, pe moșia Leorda, com. Costinești, plasa Tîrgul, jud. Botoșani.

Caraman-Chioi, *com. rur.*, în jud. Tulcea, pl. Babadag, situată în partea estică a județuluĭ, la 53 kil. spre S.-E. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea estică a plășeĭ, la 19 kil. spre S.-E. de orașul Babadag, reședința plășeĭ.

Numele săŭ e turcesc, și vine de la Caraman = omul negru și Chioi = sat.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: Plecînd din marginea laculuĭ Razelm, la 1 kil. spre E. de satul Jurilofca, se îndreaptă spre N.-V., pe la poalele dealuluĭ Ivan-Bair, până în vîrful Jurilofca; de aci apucă puțin spre N. până în dreptul satuluĭ Caraman-Chioi, pe culmea dealuluĭ Caraman-Chioi-Bair. De aci, tăind culmea, se îndreaptă spre V., treceprin valea Mil-Vel-Alciac, și urcă în dealul Buiuc-Orman-Bair, de unde o ia spre N. pe muchea acestuĭ deal, până în vîrful Sevri-Bair. Se dirige apoĭ spre N.-E., pe culmile Orta-Bair, Pădurea-Mare, Golovar-Bair, oprindu-se lîngă vîrful Enisala. De aci se îndreaptă spre E., tae valea Ceșme-Culac, pe la poalele vîrfuluĭ Iuc, al dealuluĭ Tașbun, pășește peste dealul Casavet-Bair, intră în lacul Razelm, și, după ce merge în linie dreaptă vre-o 6 kil., se îndreaptă spre S.-E., ese din lacul Razelm, tae balta Peritașca și se oprește pe marginea Măriĭ, la locul numit Farul-Englez. De aci, ținînd malul Măriĭ, o ia spre S.-V. până la locul numit Pahani-Crani. Apucă apoĭ spre N.-V., tae lacul Mălceanu, întră în lacul Razelm și apoĭ în linie dreaptă, prin el, se dirige spre V., și ajunge lîngă Jurilofca, de unde am plecat. Forma este a unuĭ poligon neregulat, al căruĭ perimetru are 50 kil. și interiorul 180 kil. p. (18000 hect.)

Marginile sunt acestea: La N., se învecinește cu com. Enisala, de care se desparte prin dealurile Enisala, Golovar-Bair, Orta-Bair, Sevri-Bair. La V., cu căt. Visterna (al com. Enisala), de care se desparte prin dealul Buiuc-Orman-Bair, și cu com. Canlî-Bugeac. La S., cu căt. Pașa-Cîșla (al căt. Canlî-Bugeac) și cu com. Jurilofca. La E., cu întinsul lac Razelm și cu Marea.

Dealurile ce brăzdează teritoriul acesteĭ com. sunt: dealul Dolojman la S.-E. (58 m.), care formează capul Dolojman înaintat în lacul Razelm, de natură pietros. Dealul Ivan-Bair (67 m.) la S., despre care se zice că și-a luat numele de la un cioban, Ivan, ce cînta frumos și atît de tare din fluerul luĭ, în cît se auzea până în sat. Taușan-Bair (Dealul-Iepurilor) și Ciardac-Bair (în forma unuĭ ceardac, ce servea ca loc de pază). La S.-V. dealul Caraman-Chioi-Bair (115 m.) saŭ Drăgaica, culme ce se întinde de la N. la S., (cu vîrful Jurilofca, care are 84 m.), acoperit cu pădurĭ, tufărișurĭ și pășunĭ. Dealul Iancuia la E., ce se prelungește în lacul Razelm prin capul Iancuia; pe acest deal se plantează viță. La N. avem dealurile Golovar-Bair, cu vîrful Enisala (177 m.), dealul Taș-Burun cu vîrful Iuc (84 m.), Orta-Bair (216 m.), Sevri-Bair, acoperite de întinsa Pădurea-Mare, la V. pădurosul deal Buiuc-Orman-Bair. La E. se maĭ află Casavet-Bair (48 m.) și Cazîl-Suhat (64 m.) din a căruĭ piatră s'a făcut în vechime un dig, ale căruĭ rămășițe se văd și azĭ și poartă numele de Cazîl-Cum.

Apele care o udă sunt puține. Afară de valea Mil-Vel-Alciac, ce o udă la V., cele-l'alte sunt numaĭ niște micĭ văĭ, carĭ aŭ apă rare-orĭ toamna și

primăvara. Bălţĭ avem: lacul Caraman-Chioi la E., format de revărsările lacu9luĭ Razelm (400 hect.) şi lacul Razelm, carĭ produc trestiĭ pentru învelitul caselor. De venitul lor, ce se ridică la 5000 leĭ, se bucură statul.

Comuna este compusă dintr'un singur sat aşezat pe malul laculuĭ Caraman-Chioi şi la poalele dealul Caraman - Chioi-Bair.

Populaţia comuneĭ este maĭ toată bulgărească. Sunt 393 familiĭ (din carĭ 387 bulgare, 3 ovreeştĭ, 2 romîne, 1 tătar-ţigănească), cu 1256 suflete: 204 bărbaţĭ, 189 femeĭ; 190 copiĭ în vîrsta de şcoală; 393 însuraţĭ, 100 neînsuraţĭ, 6 văduvĭ; 204 contribuabilĭ.

Budgetul este de 3241 leĭ 78 banĭ la veniturĭ, şi 3241 leĭ 71 banĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua judeţeană ce duce la Jurilofca, la Enisala-Babadag, apoĭ drumurĭ comunale ce duc la com. Enisala, com. Jurilofca, la căt. Paşa - Cîşla, căt. Visterna, şi altele ce-ĭ brăzdează teritoriul şi care duc către lacul Razelm.

Este o şcoală mixtă, fondată, în 1884, de obştia locuitorilor. Are 10 hect. pămînt arabil. Este frecuentată de 76 elevĭ, 73 băeţĭ şi 3 fete, din carĭ 73 Bulgarĭ şi 3 Romînĭ. Are un singur învăţător.

Se află o biserică ortodoxă, cu hramul Sf. Gheorghe, fondată pe timpul dominaţiuneĭ otomane de locuitorĭ. Este făcută într'un stil cerut de musulmanĭ, aşa că nu îndeplineşte condiţiunile cerute unuĭ locaş de rugăciune creştin. Are 4 hect. pămînt. E deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Despre această com., se spune din bătrînĭ, că este fondată pe teritoriul unuĭ vechiŭ oraş. Acel oraş nu se ştie cînd, cum şi de cine era fondat. El purta numele de Cara - Manlîul. Era şi port de mare. Cu timpul retrăgîndu-se Marea, oraşul s'a distrus; orĭ a decăzut încetul cu încetul până a pierit cu totul, orĭ s'a părăsit în urma vre uneĭ năvălirĭ saŭ vre-unuĭ rezbel. Locuitoriĭ eraŭ creştinĭ, dar atît limba religioasă, cît şi cea familiară era turcească.

Caraman-Chioi, şir însemnat de *dealurĭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Caraman-Chioi. Se desface din dealul Orta-Bair; se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea estică a plăşeĭ, pe cea vestică a comuneĭ Caraman-Chioi şi pe cea nordică a comuneĭ Jurilofca. Cu numeroasele sale ramificaţiunĭ, se întinde printre valea Mil-Vel-Alciac, malul vestic al laculuĭ Razelm, şi cel nordic al laculuĭ Goloviţa. La poalele sale estice este aşezat satul Caraman-Chioi, la cele sudice satul Jurilofca. Se prelungeşte spre S.-E. cu dealurile: Ivan-Bair, Suhat, Dolojman, terminîndu-se cu stîncosul cap Dolojman. Se ridică până la 115 m. Un alt vîrf este Jurilofca, 84 m. Este întretăiat de o mulţime de drumurĭ comunale, ce duc de la Caraman-Chioi la Jurilofca, Paşa, Cîşla, Visterna, Enisala. E acoperit cu pădurĭ la N., cu păşunĭ la mijloc, pe muchĭ, şi pe la poale cu semănăturĭ.

Caraman-Chioi, *punct militar,* în Dobrogea, jud. Tulcea, plasa Babadag, la o înălţime de 85.65 metri d'asupra nivelulŭ Măriĭ-Negre.

Caraman-Chioi, *baltă,* judeţul Tulcea, făcînd parte din întinsul lac Razelm, de care e despărţită prin o făşie lungă de stuf, în comuna Caraman-Chioi, spre Est de ea. Pe malu-ĭ vestic sunt viĭ. Conţine puţin peşte, ce se consumă în sat.

Caraman-Chioi, *vale,* de puţină însemnătate, în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Caraman-Chioi. merge de alungul dealuluĭ Caraman-Chioi, brăzdînd partea nordică a comuneĭ. Se termină în balta Caraman-Chioi, chiar lîngă sat.

Caramancea, *deal,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comuna Enigea, căt. Molceova. Este cuprins între văile Uzum-Ceair, Chior-Cuius-Ceair, Calfa-Dere şi Caramancea, avînd o direcţiune generală de la S.-V. către N.-E. şi apoĭ către N.-V., aşa că formează un arc de cerc cu concavitatea spre V. Atinge înălţimea de 133 m. Este acoperit cu păşunĭ şi semănăturĭ.

Caramancea, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritorul comunelor rurale Enigea, Rasova şi Cochirleni. Se desface, sub numele de Calfa-Dere, din apropierea movileĭ Idriţa şi se îndreaptă spre N. urmînd o direcţiune generală de la S.-E. către N.-V., mergînd printre dealurile Ivranes şi Geam-Paşa, pe de o parte şi dealurile Caramancea şi Mare, pe de altă parte. Primeşte pe stînga, valea Uzun-Ceair, care este rezultată din unirea văeĭ Chior-Curu-Ceair cu valea Chireşlic-Culac. Se deschide în Dunăre puţin maĭ spre Nord de satul Rasova, după un drum de peste 15 kil. Maĭ multe drumurĭ comunale o tae tranversal şi altele

merg pe fundul eĭ. Servește pe o parte din a sa întindere și ca hotar între com. Cochirleni și Enigea. Este situată la Nordul comuneĭ Enigea și la Sudul comuneĭ Cochirleni.

Caramanul, *braț* (prival), în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, com. Stelnica, jud. Ialomița.

Carameților (Valea-), *vale,* ce se varsă în rîul Argeșelul, pe teritoriul comuneĭ Davidești, din care izvorește, plasa Argeșelul, jud. Muscel.

Caramziile, *baltă,* plasa Cîmpul, com Piscul, jud. Dolj.

Caranlîc, *com. rur.,* din plasa Silistra-Nouă, jud. Constanța.

Este situată în partea de V. a județuluĭ, la S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea centrală a plășeĭ, spre Est de orășelul Ostrov, reședința eĭ.

Se mărginește la N. cu comunele Beilicul și Oltina, la E. cu comuna urbană Cuzgun și cea rurală Enișenlia, la S. cu comuna Para-Chioi și la V. cu comuna Ghiuvegea.

Relieful soluluĭ e accidentat în general. Culmile Para-Chioi la E. și S. și Oltina la N. o accidentează. Dealurile principale, care o brăzdează, sunt: Cîșla (147 m.), Merchez (143 m.), la N.-V., aparținînd culmeĭ Oltina și acoperite cu livezĭ, pășunĭ și pădurĭ, ca Duan-Chioi pe Cîșla. Dealul Hasan-Orman, cu vîrful Caranlîc (136 m.) la N.; Cuzgun (173 m.) la N.-E.; Arpalîc (143 m.) la E.; Bașpunar-Sirti, cu vîrful Calaigi (196 m.) la S.-E.; Distrail (172 m.) la S.; Cital-Orman (140 m.) prin interior și Mezarlîc-Bair (142 m.) Aparțin toate culmeĭ Para-Chioi și sunt acoperite cu pădurĭ frumoase, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară, cu livezĭ, pășunĭ și arborĭ izolațĭ. Movile sunt puține și nu prezintă nicĭ o importanță.

Ape curgătoare nu sunt. Sunt numaĭ văĭ, ce conțin apă în timpurile ploioase și primă-vara, după topirea zăpezilor, cu toată vecinătatea pădurilor. Principalele sunt: Beilicul pe la N.-E., purtînd în comună numele de Cioringi și Derincea-Ceair, și primind pe stînga valea Caranlîc unită cu valea Cișme-Culac, brăzdează comuna prin interior și E., trecînd și prin satul Caranlîc. Valea Curu-Orman trece prin satul Curu-Orman, primește, pe stînga, valea Cîșla unită cu Valea-luĭ-Ghenciu, iar pe dreapta, valea Beilicu-Ceair; brăzdează com. în partea vestică. Valea Ghiuvenli-Ceiar trece spre S.-V.

Cătunele, carĭ o compun, sunt două: Caranlîc, reședință, așezat în partea de S.-E. a comuneĭ, pe valea Caranlîc, între dealurile Arpanlîc la E. și Distrail la V., sat frumos ca poziție; Curu-Orman, în partea de V. a comuneĭ, la 6 kil. spre V. de reședință, pe valea Curu-Orman, între dealurile Duan-Chioi-Orman la E. și Mezarlîc-Bair la E., sat bine îngrijit și curat.

Populațiunea pe anul 1896 a fost de 142 familiĭ, cu 689 suflete, împărțită ast-fel: după sex: 362 bărbațĭ, 273 femeĭ; după starea civilă: 418 necăsătorițĭ, 248 căsătorițĭ, 23 văduvĭ; după instrucție: 17 știind carte, 672 ne știind; sunt: 689 cetățenĭ romînĭ; 433 ortodoxĭ, 249 mahometanĭ, 7 evreĭ; 367 agricultorĭ și meseriașĭ, 2 cîrciumarĭ; 132 contribuabilĭ.

Suprafața comuneĭ este de 5398 hect.

Budgetul acesteĭ comune este la veniturĭ de 3481 leĭ și la cheltuelĭ de 2281 leĭ.

Biserica ortodoxă are hramul Sf. Athanasie; este înființată și întreținută de comună, avînd și 10 hect. de la stat. Are un cîntăreț. Sunt și două geamiĭ, cu 2 hogĭ.

Școală este una rurală mixtă, cu un învățător și 56 elevĭ înscriși, din carĭ: 31 băețĭ și 25 fete. Școala are 10 hectare de la stat.

Căĭ de comunicație sunt: calea județeană Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la N. de sat și drumurĭ comunale ce duc la satele Curu-Orman, Ghiuvegea, Para-Chioi și Cuzgun.

Caranlîc, *vîrf de deal,* județul Constanța, în pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Caranlîc, de la care și-a luat și numele. Este așezat pe muchea dealuluĭ Hasan-Orman, în partea estică a plășeĭ și cea nordică a comuneĭ, la 3 kil. spre N.-V. de satul Caranlîc. Punct strategic important, avînd o înălțime de 136 m., dominînd văile: Beilicul și Hasan-Orman, satul Caranlîc, drumul județean Ostrov-Cuzgun, și cele comunale: Beilic-Caranlîc și Beilic-Curu-Orman. Este acoperit cu pășunĭ.

Caranlîc-Alcea, *vale,* jud. Constanța, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Osman-Facĭ. Se desface din punctele sudice ale dealuluĭ Mangalia-Culac-Bair; se dirige spre S., într'o direcție de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ; se unește cu valea Curu-Bair-Alcea, și se deschide în valea Sarapci-Dere, pe stînga eĭ. Este tăiată de drumul comunal

Biulbiul-Osman-Facî şi de cel judeţean Medjidia-Mangalia.

Carantina, *deal,* în com. Mateeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, care, împreună cu Măgura şi Cornăţelul, formează un lanţ ce se prelungeşte din hotarul com. Greci la N., pănă în hotarul comuneĭ Turceşti la Sud. Coama acestuĭ lanţ formează limita între com. Mateeşti şi între com. Alunul şi jud. Gorj.

Carantina, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Izvoarele.

Carantina, *măgură,* pl. Cîmpul, com. Fîntîna-Banuluĭ, jud. Dolj.

Carantina, fost *pichet* de graniţă, pe marginea Dunăreĭ, în jud Mehedinţi.

Carantina-Vechiă, fostă *vamă,* judeţul Ilfov, la S. de Olteniţa. Aci, la anul 1853, s'aŭ bătut Ruşiĭ cu Turciĭ.

Carapancea, *cătun,* pendinte de com. Prunarul, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, proprietate a d-luĭ Hristopolo, situată în coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în sus de valea Cîlniştea. Este departe de Bucureşti de 50 kilom., iar de Giurgiŭ de 50 kilometri. Această proprietate este trup din moşia Prunari. Ambele aŭ fost estimate de Creditul Funciar Rural la suma de 560000 leĭ.

Carapanuluĭ (Piscul-), *trup* din moşia statuluĭ Persica saŭ Borduşelele, jud. Ialomiţa.

Carapat-Daga, *deal,* în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, com. rur. Seimeni. Se desface din dealul In-Izlaz; se întinde spre E., printre pîrîul Siliştea şi Geaba-Ceair, brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Are 103 m. înălţime, dominînd văile de maĭ sus, satele Geabacul-Mare şi Geabacul-Mic şi drumul judeţean Hîrşova-Medjidia. Este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Carapcea, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rurale Balabancea (şi anume pe acel al cătunuluĭ de reşedinţă, Balabancea). Se desface din dealul Amzalîi; se întinde spre S. avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., d'alungul văeĭ Acar-Cula şi a pîrîuluĭ Taiţa, brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ. Intre poalele sale nordice şi pîrîul Taiţa, se află aşezat satul Balabancea. E de natură cam pietros. Se ridică pănă la 220 m. Este tăiat de drumul comunal Cerna-Balabancea. Este acoperit cu fîneţe şi pe la poale cu tufărişurĭ.

Carapcea, *deal,* în judeţul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîrjelari (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Ac-Punar). Este prelungirea sudică a dealuluĭ Amzalîi; se întinde spre Sud, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E, brăzdînd partea sud-estică a plăşeĭ şi pe cea nord-estică a comuneĭ; face hotar între plasa Măcin şi Isaccea, brăzdînd partea vestică a celeĭ din urmă şi a comuneĭ Orta-Chioi. Are 2 vîrfurĭ (310 m. şi 249 m.), puncte trigonometrice de observaţie de rangul al 3-lea. Din el izvoreşte valea Iaila. Este tăiat de drumul judeţean Măcin-Babadag. Este acoperit cu pădurĭ şi tufărişurĭ.

Carapcea, *lac,* jud. Brăila, pe teritoriul com. Vizirul, la un kil. spre V. de Dunărea-Vapoarelor, pe malul privaluluĭ Morarul.

Carapelit, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, cătunul com. Eni-Sarai. E situat în partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 3 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, Eni-Sarai. Este aşezat pe ultimele ramificaţiunĭ sudice ale dealuluĭ Carapelit-Bair, pe ambele malurĭ, şi maĭ cu seamă pe cel drept, al pîrîuluĭ Haidar, puţin maĭ spre V. de locul unde pîrîul Dulgherul se varsă în pîrîul Haidar. Este dominat de vîrful Carapelit, care are 135 m. înălţime şi este situat la 2 kil. spre N. de sat. Suprafaţa sa este de 2460 hectare, din carĭ 35 hectare sunt ocupate numaĭ de grădinĭ şi de vatra satuluĭ. Populaţiunea sa, compusă maĭ ales din Bulgarĭ, este de 65 familiĭ cu 298 suflete, ocupîndu-se cu agricultura, pămîntul producînd tot felul de cereale şi maĭ ales porumb şi grîŭ. Şoseaua judeţeană Hîrşova-Babadag (Tulcea) trece prin partea nord-vestică a satuluĭ. Afară de această şosea maĭ pleacă drumurĭ comunale la satele următoare: la Mahometcea, la Dulgherul, spre Muslu (care se desface în treĭ ramurĭ, ducînd la Muslu, la Şiriu şi la Muslu-Bei), la Balgiu şi la Gîrlici.

Carapelit-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comunelor rurale Sarai (cătunul Carapelit) şi Calfa (cu căt. Haidar). Se desface din dealul Făgăraşul; se întinde spre S., de-alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Sarai, făcîndu-l pe alocurea să fie înalt şi rîpos. Se ridică la 173 m. şi domină satele Haidar, Carapelit şi pîrîul

Haidar. Este acoprit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Carapelit-Tepe, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ Sarai, cătunul Eni-Sarai. Este aşezat în partea centrală a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ, pe hotarul eĭ către com. Siriu. Are 142 m. înălţime. E acoperit cu 8 movile artificiale şi domineazā drumurile Muslu-Carapelit şi Sarai-Siriu.

Carasa, *sat,* în partea de N.-V. a com. Corlăteni, plasa Coşula, jud. Dorohoiŭ. Are 66 familiĭ, cu 187 suflete. Este proprietatea moşieĭ luĭ Hermeziu. Calitatea pămîntuluĭ e bună. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 130.37 hect. pămînt, iar proprietarul moşieĭ 415.34 hect. cîmp şi 11.46 hect. pădure de stejar. Iaz este unul, mic, pe valea Putreda. Livadă şi vie este în mărime de 4 pog. Rîul Jijia curge pe hotar, iar pîrîul Carasa trece pe moşie.

Drumurĭ sunt: cel de la Dorohoiŭ prin Corlăteni în jos, pe Jijia şi cel ce duce la Dumeni şi Cordăreni.

Se învecinează cu: Broscăuţi, Vlădeni, Miclăuşeni şi Dumeni.

Carasa, *iaz,* format de pîrîul Iazul-Plopilor, pe moşia Broscăuţi, com. cu asemenea numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Carasa, *pîrîŭ,* format din scurgerea iazuluĭ Carasa, de pe teritoriul satuluĭ Broscăuţi, com. cu asemenea numire, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ. Curge spre S. şi se varsă în rîul Jijia, în faţa satuluĭ Carasa, din com. Corlăteni.

Carasan, *vale,* jud. Constanţa, în plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Mîrleanul. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Zbreia; se întinde spre V., într'o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V., pe la poalele orientale ale movileĭ Drăgaica, de care e dominată. După ce brăzdează partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ, după un drum de 3 kil., se deschide în Dunăre, pe dreapta, în faţa ostrovuluĭ Huzun-Ada. Este tăiată de drumul comunal Mîrleanul-Rasova.

Carasevschi, *grind,* saŭ loc ridicat de-asupra stufuluĭ înconjurător, situat în jud. Tulcea, partea estică a plăşeĭ Sulina şi cea sudică a comuneĭ Cadîrlez saŭ Sf. Gheorghe. Are o formă lunguiaţă. Din el se lasă spre S.-V. alte 3 grindurĭ: Vasile, Crasevschi şi Trofincivovilion. Pe el se află 2 cîşle saŭ pescăriĭ: Vasile şi Musca. Are 75 hect. Este improductiv, fiind acoperit cu nisip.

Carasevschi, *pescărie* însemnată, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Sfîntul-Gheorghe, situată în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ, pe grindul cu acelaşĭ nume, pe malul Măriĭ. La E. de ea se află pescăria Ciotic, iar la V. pescăria Murgu-Iani-Milanu.

Carasul, *baltă,* în com. Mästăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, pe şesul Prutuluĭ şi formată de vărsăturile acestuia.

Carasul, *staţie* de drum de fier, jud. Dorohoiŭ, pl. Coşula, cătunul Corlăteni, pe linia Iaşi-Dorohoiŭ, pusă în circulaţie la 1 Iunie, 1896. Se află între staţiile Vorniceni (10.7 kil.) şi Dorohoiŭ (10 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 118^{m}.39. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 4011 leĭ 65 banĭ.

Carasuluc - Bair I, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, la hotarul comunelor rurale Azaplar, Enghez şi Cara-Omer. Se desface din vîrful Ghiuvenli, îndreptîndu-se spre E. şi avînd o direcţiune generală de la V. către E. Se întinde pănă în valea Carasuluc-Ceair.

Este situat maĭ mult în partea de V. a plăşeĭ, la N. com. Ghiuvenli şi Azaplar şi la S. comuneĭ Enghez.

Carasuluc-Bair II, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al căt. săŭ Erebiler. Se întinde printre văile Carasuluc-Ceair şi Erebiler-Dere, avînd o direcţiune de la N. către S. şi o înălţime maximă de 114 metri, pe care o atinge în vîrful săŭ Carasuluc-Iuc.

Carasuluc - Ceair, *vale,* judeţul Constanţa, în plasa Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Erebiler. Merge printre dealurile Carasuluc-Bair I şi Carasuluc-Bair II; se uneşte cu valea Erebiler-Dere, dînd ast-fel naştere uneĭ a treia văĭ, numită Buiuc-Dere. Are o direcţiune de la S. către N.-E.

Carasuluc - Iuc, *vîrf de deal,* jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Azaplar şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Erebiler. Este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Carasuluc-Bair II, avînd o înălţime de 114 metri, dominînd prin această înălţime satul Erebiler, care este la 1 kil. spre S.-E. de vîrf, valea Erebiler, valea Carasuluc-Ceair,

precum şi drumul comunal Erebiler-Mangoci.

Caraş (De-la-Lotul-luĭ-), *fîntînă,* pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj.

Caratai, *com. rur.,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea estică a plăşeĭ, la 9 kil. spre E. de oraşul Medjidia, reşedinţa ocoluluĭ, pe ambele malurĭ ale văeĭ Caratai.

Se mărgineşte la N. cu com. Carol I şi Cara-Murat; la E. cu com. Cicrîcci; la S. cu căt. Nazîrcea (al comuneĭ Omurcea), cîte-şĭ patru din pl. Constanţa; iar la V. cu com. Alacapî şi Tortoman.

Relieful soluluĭ e accidentat de următoarele principale dealurĭ: dealul Dere-Chioi (105 m.), la N.-V.; dealul Murat-Bair (101 m.), la N.; dealul Amut-Bair (103 m.), la N.-E.; dealul Nazîrcea (100 m.), la E.; dealul Caratai (65 m.), la S.; dealul Chiostel (74 m.), la S.-V., dealul Agi-Cabul (89 m.), prin centrul comuneĭ. Ele sunt acoperite cu fîneţe şi izlazurĭ întinse şi cu semănăturĭ frumoase. Movile sunt opt, toate artificiale, servind ca puncte de orientare. Principalele sunt: Nazîrcea (100 m.), la E.; Caratai-Nord (89 m.), prin centru; Caratai-Sud (65 m.), la S.; Chiostel (76 m.), la S.-V.

Principalele văĭ sunt: Docuzol-Dere la N.-V., care se deschide în balta Carasu; valea Hagi-Cabul, prin interiorul comuneĭ, trecînd prin satul Hagi-Cabul şi care se pĭerde tot în lacul Carasu, sub numele de valea Chiostel; valea Cioban-Dere la E., care se deschide în valea Carasu; valea Caratai, prin interioriul comuneĭ, trecînd prin satul Caratai, şi Caratai-Alceac la S.-E., amîndouă deschizîndu-se în balta Carasu; fundul acestora servesc astă-zĭ drumurilor de comunicaţie ce se răspîndesc în diferite direcţiunĭ.

Cătunele, carĭ o formează, sunt două: Caratai, reşedinţa, spre S., pe fundul văeĭ Caratai; Agi-Cabul, spre N., la 5 kil. spre N. de reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văeĭ Hagi-Cabul. Are maĭ multe puţurĭ.

Populaţiunea acesteĭ comune se compune în cea maĭ mare parte din Turcĭ şi Tătarĭ, apoĭ din cîţĭ-va Romînĭ şi Bulgarĭ. Sunt 143 familiĭ, cu 604 suflete, împărţite după cum urmează:

După sex: bărbaţĭ 309, femeĭ 295. După stare civilă: necăsătoriţĭ 325, căsătoriţĭ 246, văduvĭ 33. După instrucţie: ştiŭ carte 11, nu ştiŭ 593. După religie: ortodoxĭ 34, catolicĭ 10, mahometanĭ 560. Toţĭ sunt de protecţiune romînă.

Budgetul acesteĭ comune e de leĭ 4185 la veniturĭ şi de leĭ 1874 la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: calea ferată Cernavoda-Constanţa, ce trece pe la 4 kil. spre S.-V. de satul Caratai; calea judeţeană Medjidia-Cara-Murat, trecînd pe la 3 kil. spre E. de satul Agi-Cabul; apoĭ drumurĭ vecinale ce duc la satele învecinate: Cara-Murat, Carol I, Dorobanţul, Nazîrcea, Omurcea, Hasancea, Murfatlar, Medjidia, Tortoman, etc.

Pe hotarul sudic al comuneĭ trece valul mare de pămînt, numit al luĭ Traian.

Caratai, *sat,* jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul de reşedinţă al com. Carataĭ, situat pe valea Carataĭ şi închis la N.-V. de dealurile Chiostel şi Hagi-Cabul şi la S.-E. de dealul Caratai, cu vîrful săŭ Caratai-Sud (67 m.) care domină întreg satul. Drumurĭ comunale sunt: Via-de-la-Chiostel, Hagi-Cabul-Nazîrcea şi Endec-Cara-Chioi.

Caratai, *deal,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comuna şi căt. Caratai. Se prelungeşte spre Sud-Vestul dealuluĭ Nazîrcea şi merge de-alungul văeĭ Caratai, pe la sud-estul satuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o direcţiune generală de la N.-E. către S.-V., şi o înălţime maximă de 88 metri, pe care o atinge în vîrful săŭ Caratai-Sud. E situat în partea răsăriteană a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ.

Caratai, *vale* însemnată, în jud. Constanţa, pl. Medjidia, com. şi cătunul Caratai. E situată în partea de E. a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe care o străbate în întregime de la S.-V. către N.-E. Trece prin satul Caratai şi printre dealurile Chiostel şi Hagi-Cabul pe de o parte, şi dealurile Caratai şi Nazîrcea pe de altă parte. Maĭ multe drumurĭ comunale o tae în lung şi în lat.

Caratai, *punct militar* de observaţie, în jud. Constanţa, înalt de 88 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Caratai-Alceac, *vale,* în judeţul Constanţa, plăşile Constanţa şi Medjidia, pe teritoriul comunelor Omurcea şi Alacapî. E situată în partea de V. a plăşeĭ Constanţa şi a comuneĭ Omurcea, cea de E. a plăşeĭ Medjidia, şi cea nordică a comuneĭ Alacapî. Are o direcţiune de la N.-E. către S.-V. Extremitatea sa sud-vestică e tăiată de Valul-luĭ-Traian.

Caratai-Nord, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, comuna Caratai, pe muchea dealuluĭ Hagi-Cabul, la 4 kil. spre N. de satul cu acelaşĭ nume, avînd o înălţime de 89 metri, dominînd satul şi valea Caratai. Este acoperit cu verdeaţă.

Caratai-Sud, *vîrf de deal,* jud. Constanţa, în pl. Medjidia, comuna Caratai, pe muchea dealuluĭ Caratai, la 2 kil. spre S. de satul Caratai. Are 67 metri înălţime, dominînd satul Caratai şi valea Caratai-Alceac. Este acoperit cu verdeaţă.

Caraula, *com. rur.,* din jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., la 51 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Vîrtopul.

Este situată pe ambele povîrnişe ale văeĭ Caraula.

Se învecineşte la E. cu com. Corlatele şi Rudarul, la V. cu com. Pleniţa, la N. cu comuna Cornul, la N.-E. cu com. Orodelul şi la S. cu com. Moţăţei şi Risipiţi. Limita linieĭ de N. este formată de valea Olteniţa Limita linieĭ de E. este formată de Valea-Vîrtopuluĭ şi limita linieĭ de S. de Valea-Corlatelor, care nu este de cît o prelungire a precedentelor şi prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealurĭ, cu o înălţime de până la 180 m. aproximativ acoperite maĭ toate cu viĭ.

Comuna este udată de pîrîul Eruga, ce-şĭ are izvorul în această comună, curge de la V. la E., şi după ce ese din sat, se uneşte cu pîrîul valea Ciocănari cu care d'impreună se pĭerde pe moşia Galicea-Mare, la Fîntîna-luĭ-Niţă. Pîrîul Olteniţa trece prin văile Vîrtopul, Olteniţa, Corlatele şi se pĭerde aproape de limita de N. a comuneĭ.

Pîrîul Caraula izvoreşte în comună, curge şi se pĭerde în valea Caraula. Peste pîrîul Eruga se află un pod, la S. comuneĭ; tot pe el, în S. comuneĭ, se află şi o moară.

Cam pe la 1800, pe locul de azĭ al comuneĭ, se aflaŭ două sate: Silişiea şi Ciocănari. Pe locul dintre aceste două sate aŭ aşezat maĭ tîrziŭ Ruşiĭ tabără, punînd streajă saŭ caraulă, spre pază. După plecarea Ruşilor, locuitoriĭ din ambele sate se aşezară pe acest loc, numindu-l Caraula, în amintirea, se zice, a strejeĭ ruseştĭ. Azĭ se compune dintr'un singur cătun numit Caraula.

In comună se află o biserică, începută la 1886, terminată la 1892. Serbează hramul Sf. Nicolae. In serviciul eĭ se află 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Are o proprietate de 24 pog. arabile.

Se află în comună o şcoală mixtă, cu un învăţător. Şcoala funcţionează din anul 1865. Este întreţinută de stat. Localul, construit din cărămidă, este în bună stare. A fost frecuentată de 69 băeţĭ şi 8 fete, în anul 1892—93. In vîrstă de şcoală sunt 148 băeţĭ şi 108 fete. 90 bărbaţĭ şi 10 femeĭ sunt cu ştiinţă de carte.

Populaţia comuneĭ este de 1994 suflete, din carĭ 958 femeĭ şi 1036 bărbaţĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 308 locuitorĭ împămînteniţĭ; iar după cea din 1879 sunt 13 însurăţeĭ.

Case sunt 406, făcute parte din zid şi parte din paiante; bordee sunt 36. Atît casele, cît şi bordeele aŭ grădină.

Moşia de pe teritoriul comuneĭ se numeşte Caraula; aparţine locuitorilor împămînteniţĭ la 1864 şi 1879.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schela Calafat, unde se duc cu grîne şi de unde importă cele necesariĭ pentru casă. Transportul îl fac cu carele pe căĭ comunale şi vecinale.

Veniturĭ pe 1892—1893: leĭ 3396.88 şi cheltuelĭ: leĭ 2041.39.

Vite marĭ cornute sunt 406, caĭ 80 şi capre 41.

Caraula, *sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula. (Vezĭ com. Caraula).

Caraula, *moşie,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Caraula.

Caraula, *movilă,* în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ Cuzgun, aşezată pe muchea dealuluĭ Demircea, în partea estică a plăşeĭ şi cea nord-vestică a com., la 1½ kil. departe de orăşelul Cuzgun. E punct strategic important, avînd o înălţime de 175 metri şi dominînd orăşelul Cuzgun, văile Demircea, Beilicul, Voinea-Mare, drumul comunal Beilicul-Cuzgun şi pe cel judeţean Ostrov-Cuzgun. Este acoperită cu verdeaţă, iar la poalele eĭ se întind bogate semănăturĭ.

Caraula, *vale,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., pe care este aşezată com. Caraula.

Carauleĭ (Dealul-), *deal,* jud. Dolj, plasa Băileşti, com. Galicea-Mare, cu o înălţime de 10 m. Este în legătură cu dealul Rudari, din c. Rudari şi cu Dealul-Vîrtopuluĭ, din com. Vîrtopul.

Caravaneĭ (Braniştea-), *branişte,* în com. Segarcea-din-Deal, la E., pe proprietatea statuluĭ, judeţul Teleorman. Are o întindere ca de 5 hectare.

Caravaneţi, *com. rur.,* în plasa

şi pe valea Călmăţuiuluĭ, judeţul Teleorman. Este situată pe deal şi are alăturat cătunul Caravanul, de care nu este despărţită de cît numaĭ prin poziţiunea loculuĭ ce ocupă: Caravaneţi sunt pe deal şi Caravanul în vale. De altminterĭ Caravanul este considerat maĭ mult ca o mahala a satuluĭ şi nu este separat de comună.

Se învecinează la N. cu com. Cîrligaţi, la S.-E. cu moşiile Adîncata şi Salcia, la S.-V. tot cu moşia şi com. Salcia, iar la V. cu cîmpia Comanceĭ şi cu moşia Mîndra.

Suprafaţa comuneĭ, cu a moşieĭ aflată pe dînsa, este de 2360 hect., dintre carĭ 1850 hect. proprietatea d-neĭ Creţeanu. Loc. împroprietărițĭ sunt 140 cu 440 hect. Viile sunt plantate, pe proprietăţile locuitorilor, pe o întindere de 74 hect.

Populaţiunea este de 1078 suflete, din carĭ 189 contribuabilĭ. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt de origină Bulgarĭ.

Numărul vitelor din comună este de 3532 capete, din carĭ: 488 caĭ, 758 vite marĭ cornute, 1702 vite micĭ şi 584 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de leĭ 5048, banĭ 43 şi la cheltuelĭ de leĭ 3825, banĭ 90.

Are: o şcoală frecuentată de 38 elevĭ; o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

La comuna Salcia comunicaţia se face pe şosea vecinală, pe o întindere de 2 ½ kil.; la com. Cîrligaţi se face tot pe şosea vecinală, pe o întindere de 1 ½ kil.

La marginea satuluĭ se văd ruinele uneĭ bisericĭ, pe locul ce serveşte de cimitir, precum şi siliştea unuĭ sat, iar pe dealul dimprejurul satuluĭ sunt înşirate mulţime de măgurĭ şi movile, dintre carĭ maĭ însemnate sunt: Măgura-Vaciĭ, înaltă de 14 m.; Măgura-Izbramuluĭ, de 10.40 m.; Măgura-cu-Cuib, de 10.40 m., săpată la vîrf de către locuitorĭ în căutare de comorĭ.

Comuna Caravaneţi s'a înfiinţat pe la finele seculuĭ trecut de către Bulgariĭ refugiaţĭ de peste Dunăre şi carĭ, o dată stabilițĭ aci, nu s'aŭ maĭ întors la vetrele lor.

Caravaneţi, *moşie,* situată pe teritoriul com. cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman. Are o întindere de aproape 1850 hect.

Caravaniţa, *măgură,* la Nord-Estul moşieĭ Zimnicelele, de lîngă Zimnicea, jud. Teleorman. Formează punctul despărţitor al moşieĭ care poartă numele de Fîşteica-Zimnicelelor.

Caravanul, *movilă,* jud. Dolj, pl. Băileşti, com. Bistreţul.

Cară-Mălaiŭ, *numire,* ce se dă *părțeĭ de N. a satuluĭ* Gropeni, unde în vechime a fost tîrla luĭ Crîm-Paşa.

Carăuţa, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Drînceni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Carcadieşti, *sat,* face parte din com. rur. Creţeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Cade spre S.-V. comuneĭ, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Mamul, la poalele unuĭ frumos platoŭ împădurit. Are o populaţie de 136 locuitorĭ (72 bărbaţĭ şi 64 femeĭ). Populaţia şcolară e de 14 copiĭ (10 băeţĭ şi 4 fete). Locuitoriĭ acesteĭ comune s'aŭ împroprietărit la anul 1864.

Carcaliul, *comună rurală,* în judeţul Tulcea, plasa Măcin, situată în partea vestică a judeţuluĭ, la 80 kil. spre V. de oraşul Tulcea, capitala judeţuluĭ; şi în partea vestică a plăşeĭ, la 8 kil. spre S. de oraşul Măcin, reşedinţa plăşeĭ.

Numele săŭ este o corupţie a celuĭ turcesc Cara-Calé de la cara = negru şi calé = cetate; înainte purta numele slavonesc de Camena = piatră, şi, de la năvălirea Turcilor, a luat numele ce poartă astăzĭ.

Hotarul amănunţit al com. este următorul: Plecînd din movila Carcaliul, vîrf al dealuluĭ Carcaliul, se îndreaptă spre S.-E., coboară dealul şi merge paralel cu drumul comunal Măcin-Turcoaia, pănă ajunge la extremitatea orientală a bălţiĭ Igliţa; de aci o ia spre V., urmează puţin malul bălţiĭ, o tae curmeziş, şi merge pe un canal al eĭ de scurgere, pănă în Dunăre; de aci, îndreptîndu-se spre N.-V., urmează malul Dunăreĭ, închizînd şi o mică insulă păduroasă. Dunărea făcînd o întorsătură spre N.-E., hotarul urmează pe o distantă de 2 kil.; de aci o părăseşte, se îndreaptă spre E., taie pe din două balta Carcaliul, urcă dealul Carcaliul, în movila Carcaliul. Forma luĭ este aceea a unuĭ trapez neregulat; lungimea perimetruluĭ e de 117 kil., iar întinderea totală e de 1178 hect.

La Nord comuna se învecineşte cu comuna urbană Măcin; la Est cu com. Greci, de care se desparte prin dealul Carcaliul; la S. cu cătunul Igliţa (al com. Turcoaia), de care se desparte prin balta Igliţa; la V. cu judeţul Brăila, de care se desparte prin Dunărea.

Dealul Carcaliul (90 m.), cu vîrful săŭ Carcaliul, o brăzdează la E. şi N. Se zice că pe el ar fi fost odinioară o cetate vechie.

Apele carĭ udă comuna sunt: Dunărea la V., care formează o insuliță și o insulă ce aparțin comuneĭ; privalul Carcaliul la V., ce e o scurgere a bălțeĭ Iglița. Bălțĭ avem: balta Carcaliul saŭ a Măcinuluĭ, 500 hect. la N., carĭ coprinde și 2 insule acoperite cu stuf; balta Iglița la S., ce-ĭ aparține pe jumătate. Bălțile produc stuf și pește, de care beneficiază statul și locuitoriĭ.

Comuna este compusă dintr'un singur cătun, ce este așezat între bălțile Carcaliul și Iglița, lîngă gîrla Carcaliul.

Intinderea comuneĭ este de 1178 hect., din carĭ 20 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 50 hect. ale statuluĭ, restul de 1108 hect. ale locuitorilor.

Populația este maĭ toată lipoveană. Sunt 350 familiĭ, cu 1553 suflete, din carĭ: 354 bărbațĭ și 374 femeĭ; 270 însurațĭ și 90 neînsurațĭ; 20 văduvĭ. Sunt 235 copiĭ de școală (135 băețĭ și 100 fete). Obiceiurile și porturile loc. sunt cele lipoveneștĭ în general.

In com. sunt 3 școlĭ: una romînă cu un învățător, fondată, în 1887, de locuitorĭ, cu 10 hectare de pămînt, 25 elevĭ înscrișĭ; două lipoveneștĭ, cu 100 elevĭ înscrișĭ.

Este o biserică de ritul lipovenesc, fondată, în 1884, de locuitorĭ, cu hramul Sf. Treime; are 10 hect. pămînt dat de stat; este deservită de 1 preot, 1 diacon și 1 cîntăreț.

Calitatea pămîntuluĭ e mediocră, terenul e maĭ mult nisipos. Din 1178 hect. sunt: 770 hect. loc arabil; 378 hect. loc băltos.

In com. sunt: 30 plugarĭ cu 30 plugurĭ, 320 pescarĭ. Sunt 667 capete de vite, din carĭ 507 boĭ și vacĭ, 160 caĭ și epe. Sunt 10 meseriașĭ (lemnarĭ și fierarĭ) și 5 comercianțĭ (3 cîrciumarĭ și 2 băcanĭ).

Budgetul comuneĭ e de 4000 leĭ la veniturĭ și 4000 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 398 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale ce duc de la comună la orașul Măcin, la comuna Greci, Turcoaia și Iglița.

Acum 100 anĭ, această com. nu exista. Se aflaŭ niște colibe de pescarĭ lîngă un pietroiŭ mare (pe rusește «camen»), ce se poate vedea și azĭ; încetul cu încetul se populă cu Lipovenĭ fugițĭ din Rusia și venițĭ să ceară sprijin Turcieĭ. La 1825 fură destul de numeroșĭ, ca să întemeeze un sat, căruia ĭĭ deteră numele de Camena. Turciĭ ĭĭ schimbară numele în cel de Cara-Calé.

Carcaliul, *deal*, în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Carcaliul-Greci, și al com. urb. Măcin. Este maĭ mult o prelungire sud-vestică a Dealuluĭ-Pricopanuluĭ. Se întinde spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ Greci, pe cea estică a comuneĭ Carcaliul și pe cea sudică a orașuluĭ Măcin. Pe muchea sa se întîlnesc hotarele acestor treĭ comune. Poalele sale vestice se termină pe malul estic al bălțiĭ Carcaliu, iar cele sudice pe malul nordic al bălțiĭ Iglița. La poalele luĭ sud-vestice se află așezat satul Carcaliul. Pe la poalele orientale merge drumul județean Măcin-Satul-Noŭ-Ostrovul; la S. drumul comunal Carcaliul-Greci; la V. drumul comunal Carcaliul-Măcin. Ajunge pănă la o înălțime de 100 m. Este acoperit cu pășunĭ și semănăturĭ.

Carcaliul, *vîrf de deal*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rurale Carcaliul. Se maĭ numește Vîrful-la-Treĭ-Hotare, căcĭ în vîrful săŭ se întîlnesc hotarele comunelor Carcaliul, Greci și Măcin. Are o înălțime de 100 m. Este punct trigonometric de observație, de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Carcaliul; drumuluĭ județean Măcin-Satul-Noŭ, ce trece pe la poalele sale orientale; asupra bălților Carcaliul și Iglița și întru cît-va și asupra Dunăreĭ. Este acoperit numaĭ cu pășunĭ și fînețe.

Carcaliul, *baltă*, în județul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul com. rurale Carcaliul, și al comuneĭ urbane Măcin, aparținînd pe din două acestor comune. Este așezată în partea vestică a plășeĭ. Se întinde la poalele vestice ale dealuluĭ Carcaliul. In mijlocul eĭ sunt două insulițe acoperite cu stuf. Malul eĭ oriental este înalt și cam rîpos. Pe malul eĭ sud-estic este așezat satul Carcaliul. Este formată de revărsarea Dunăreĭ, cu care acum comunică printr'o gîrliță ce se isprăvește la picioarele fortuluĭ orașuluĭ Măcin. Intre dînsa și Dunăre se află un grind, ce aparține comunelor Măcin și Carcaliul. E acoperit cu iarbă de pășunĭ. Suprafata bălțiĭ întregĭ este de 6 kil. p., saŭ 600 hect., din carĭ 120 sunt formate de 2 insulițe stufoase, ce aparțin pe din două și Măcinuluĭ și Carcaliuluĭ. Pe malul eĭ estic merge drumul comunal Carcaliul-Măcin.

Carcaliul, mică *gîrliță*, prin care balta Iglița se scurge în Dunăre, situată în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ Carcaliul, avînd o direcțiune generală de la E. spre V. și o lungime de $1^1/_2$ kil. Pe malul săŭ drept este așezat satul Carcaliul și pe cel stîng se află

stuf întins, ce se întinde între balta Igliţa şi Dunăre. Malul eĭ cel drept, adică despre satul Carcaliul, este înalt şi rîpos, fiind format de dealul Carcaliul.

Carcaman-Bair, *şir de dealurĭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comunelor rurale Ali-Bei-Chioi, Nalbant şi Baş-Chioi. Se desface din ramurile sud-estice ale Dealuluĭ-Ciliculuĭ, din-tr'un vîrf de 305 metri. Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S. şi S.-E., întinzîndu-se dimpreună cu ramificaţiile luĭ între pîraiele Accadîn, Taiţa şi Teliţa. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ Nalbant, pe cea estică a comuneĭ Ali-Bei-Chioi şi pe cea nordică a comuneĭ Baş-Chioi. Lasă prelungirĭ: spre E. dealul Canagic-Bair, spre S.-E. dealurile Tartar-Bair şi Ghel-Tepe. Este întretăiat de o mulţime de drumurĭ comunale, carĭ unesc între ele satele Accadîn, Ali-Bei-Chioi, Cineli, Baş-Chioi cu Nalbant, Trestenic şi Hagilar. Intre vîrfurile luĭ, însemnăm : Stamuni-Culac, pietros, de 228 metri, movila Pătraşcu, de 170 metri. Natura luĭ este pe alocurea stîncoasă. Este acoperit cu pădurĭ, tufărişurĭ, fîneţe şi semănăturĭ pe prelungirile sale.

Cardonul, *punct trigonometric* de observaţie, de rangul al 3-lea, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, comuna urbană Sulina, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, pe grindul Sulina, lîngă malul Măriĭ. Are 30 m., dominînd asupra drumuluĭ comunal Sfistofca-Sulina.

Cardonul, *ruinele unuĭ pichet de graniţă,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, comuna Picineaga. Sunt situate în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 1 1/2 kilometri spre N.-E. de satul Picineaga, pe malul stîng al pîrîuluĭ Cerna. Sunt aşezate pe o înălţime de 34 metri d'asupra apelor Dunăreĭ. Pichetul a fost întărit în timp de războiŭ şi domina asupra satuluĭ Picineaga şi asupra drumuluĭ comunal Picineaga-Satul-Noŭ. Astăzĭ fiind în ruine, nu maĭ serveşte la nimic. Cardonu înseamnă pe turceşte cetate saŭ fortăreaţă.

Cardonuluĭ (Movila-), *movilă,* în judeţul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ Pisica (şi pe al cătunuluĭ Pisica), pe malul drept al Dunăreĭ, la locul unde se desface Gîrla-Luncaviţeĭ, pe grindul Pisica, la 1 1/2 kil. spre N.-V. de satul Pisica, în faţa pichetuluĭ romîn, coprins între pietrele miliare 86 şi 87. Are o înălţime de 6 m. d'asupra apelor Dunăreĭ. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra comuneĭ Pisica şi peste Dunăre, pe o mare întindere. In timpul stăpînireĭ Turcilor, aci era şi un fort mic, dar însemnat, căcĭ oprea trecerea armatelor ruseştĭ peste Dunăre. Prin acest loc, unde Dunărea are 700 m. lăţime, nu e tocmaĭ adîncă. Astăzĭ fortul e în stare de ruină.

Cardonuluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Cataloi. Izvoreşte din poalele sudice ale Dealuluĭ-Mare; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre Sud-Vest; udă partea de V. a plăşeĭ şi pe cea de E. a comuneĭ. Curge pe la poalele Dealuluĭ-Rediĭ; taie şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa; primeşte pe dreapta Valea-Puturosuluĭ şi, după un curs de 3 kilom., merge de se aruncă în valea Cataloi saŭ pîrîul Teliţa, pe stînga, ceva maĭ sus de satul Eni-Chioi. Şi-a luat numele de la un cardon (fort) turcesc, de pe o înălţime, în apropierea căruia se afla.

Careda, sau **Copăceni-Careda,** *cătun,* în jud. Vlaşca. (Vezĭ Copăceni-Careda).

Carecua, saŭ **Caregua,** *pîrîŭ,* ce udă comunele Moviliţa şi Păuneşti, din jud. Putna. Izvoreşte din Fîntîna-luĭ-Moise; se pĭerde în Gura-Plopuluĭ şi resuflă iarăşĭ la Arămoasa. In Carecua se varsă Gura-Văeĭ-Noue, apoĭ Valea-cu-Apă; după aceia valea Coşula. Se varsă în Siret, trecînd prin satul Pufeşti.

Caribolul, plasa Sabarul, judeţul Ilfov. (Vezĭ Domneşti-Călţuna).

Carierei (Dealul-), *deal* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul oraşuluĭ Tulcea, situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. Se desface din Dealul-Tulceĭ; se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la Sud-Est la N.-V. Are o înălţime de 137 metri. Este punct trigonometric de observaţie, de rangul al 3-lea, dominînd asupra oraşuluĭ Tulcea, asupra Dunăreĭ, pe o mare întindere, asupra laculuĭ Zaghen şi asupra şoseleĭ judeţene Tulcea-Mahmudia, ce trece pe la poalele sale nordice. Pe o prelungire nordică a sa, ce se numeşte Dîmbul-Horia, la Estul oraşuluĭ Tulcea, se află un monument, ridicat de M. S. Regele Carol I, în onoarea ocupăreĭ Dobrogeĭ de Romînia. Pe muchia-ĭ sunt peste 30 morĭ de vînt. Şi-a

luat numele de la faptul că într'însul sunt cariere de piatră calcară şi granitică, piatră care serveşte la construcţiunĭ de podurĭ şi altele.

Carîmbul (Piatra-Pleşiĭ-), *munte*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca, în partea de Nord, pe marginea pîrîuluĭ Mărtin, la hotarul judeţuluĭ către Buzăŭ. Este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ. Vara are stîne de oĭ.

Carlî-Chioi, *sat*, în judeţul Constanţa, plasa Mangalia, cătunul comuneĭ Musurat, situat în partea nord-estică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, la 4 1/2 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Musurat. Suprafaţa sa este de 492 hect., dintre care 6 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţia sa, formată maĭ ales din Bulgarĭ, este de 2 familiĭ, cu 7 suflete, ocupîndu-se cu creşterea vitelor şi maĭ ales cu agricultura. Pămîntul, de o calitate excelentă, produce grîŭ, porumb şi ovăz îndestul. Drumurĭ comunale pleacă două: unul spre Vest, ducînd la Topraisari prin Muratan-Cuciuc şi altul spre Est ducînd la Tuzla prin Ceatmalar.

Carlobanul, jud. Olt. (Vezĭ Siul.)

Carmen-Sylva, *izvor* de apă minerală, jud. Suceava. (V. com. Şarul-Dorniĭ).

Carol I, *com. rur.*, din judeţul Constanţa, pl. Constanţa.

Este situată în partea septentrională a judeţuluĭ, la 34 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea vestică a plăşeĭ, la 8 kil. de comuna rurală Cara-Murat, reşedinţa eĭ.

Se mărgineşte la N. cu com. rur. Pazarlî, de care se desparte prin muchea dealuluĭ Bilarlar-Bair; la S. cu comunele rurale Tortoman şi Caratai, din pl. Medjidia, despărţindu-se de ele prin linie convenţională, care e aceeaşĭ cu hotarul dintre plăşile Constanţa şi Medjidia; la E. cu comuna Cara-Murat, despărţită fiind de dînsa prin dealul Dana-Chioi-Bair; iar la V. cu com. Taş-Punar din pl. Medjidia, despărţindu-se prin dealul Mahomet-Bair.

Relieful soluluĭ e în general accidentat; dealurile ating înălţimĭ marĭ şi sunt întretăiate de numeroase văĭ. Culmea Dorobanţul o brăzdează la N. şi culmea Carol la S.

Cele maĭ însemnate dealurĭ carĭ accidentează teritoriul comuneĭ sunt: Mahomet-Bair (140 m.) la V., Tasli-Iuc-Bair (170 m.), Dealul-Lung (134 m.), Dana-Chioi-Bair (120 m.) la Nord. Aceste din urmă sunt ramificaţiĭ sudice ale dealuluĭ Bilarlar (189 m.) de la hotar, care însuşĭ este o muche secundară a culmeĭ Dorobanţul; ele se întind printre numeroase văĭ, carĭ formează împreună valea Tortoman. Maĭ sunt dealurile: Tuzla-Iuc-Bair, cu vîrful Bilarlar (129 m.) la S.-V.; Bilarlar (130 m.) tot la S.-V.; Paspala-Bair, cu vîrful Paspala-Iuc şi ramificaţia sud-vestică Buiuc-Bair, cu vîrful Buiuc-Iuc (116 m.) şi Dere-Chioi (108 m.), Dere-Chioi-Bair şi Muratan-Bair, cu vîrfurile Dana-Chioi-Iuc (126 m.) la S. Aceste patru din urmă sunt ramificaţiunĭ orientale ale culmeĭ Carol I. Ele sunt de natură humoasă, din pămînt bun productiv, însă contrariat în productivitatea sa de lipsa ploilor. Sunt acoperite cu semănăturĭ şi fineţurĭ bogate, presărate cu movile, însă arboriĭ lipsesc aproape cu desăvîrşire. Movile sunt puţine (12), toate artificiale, servind ca puncte de observare şi orientare.

Teritoriul comuneĭ este brăzdat de văile carĭ formează o vale maĭ mare numită Tortoman I. Aceste văĭ secundare sunt: valea Tortoman, formată din două ramurĭ: una alcătuită din văile Taşli-Iuc-Dere, Buiuc-Leilarlar-şi Tuzla-Iuc-Dere; iar alta, alcătuită din văile: Mangalia-Dere, Buiuc-Dere; cea d'a doua trece prin satul Bilarlar saŭ Dorobanţul. Maĭ sunt: valea Tortoman II, formată din văile Baspala-Ceair, Baş-Culac, apoĭ valea Dere-Chioi, unită cu văile Lunga, Dana-Chioi-Culac şi Hotarul; cea d'a doua trece şi prin satul Dana-Chioi, saŭ Carol I.

Cătunele carĭ formează com. sunt: Dana-Chioi, saŭ Carol I, reşedinţă, în partea estică a com., pe ambele malurĭ ale văeĭ Dana-Chioi saŭ Dere-Chioi, închis şi dominat de dealurile: Dealul-Lung la N., Dana-Chioi-Bair la E., Murat-Bair la S. şi S.-E.; cu casele aşezate în ordine pe uliţĭ paralele şi înconjurate cu grădinĭ numeroase. Bilarlar saŭ Dorobanţul, în partea vestică a comuneĭ, la 4 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Bilarlar, închis şi dominat de dealurile Paspala-Bair la S., Bilarlar la V., Taslî-Iuc-Bair la N., cu casele răspîndite fără regulă.

Suprafaţa sa este de 14073 hect. saŭ 140 kil. p., din care: 413 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate, cu 340 case; iar restul de 13660 hect., împărţite între stat cu proprietariĭ, carĭ posedă 1606 hect. şi locuitoriĭ, carĭ aŭ 12054 hect.

Populaţiunea sa totală, pe anul 1894, este de 353 fam., cu 1598 suflete, împărţite ast-fel: după sex: 801 bărbaţĭ, 797 fe-

meĭ; după stare civilă: 76 necăsătoriţĭ, 662 căsătoriţĭ, 59 văduvĭ, 1 divorţat; după instrucţie: 175 ştiind carte, 1423 ne ştiind; după religie: 1050 ortodoxĭ, 1 luteran, 539 mahometanĭ, 8 armenĭ; după ocupaţie: 353 agricultorĭ, 18 comercianţĭ; sunt 366 contribuabilĭ; 336 împroprietăriţĭ, 36 neîmproprietăriţĭ.

In privinţa calităţeĭ pămîntuluĭ, cele 14073 hect. ale com. se divid ast-fel: 413 hect. teren neproductiv (vetrele satelor), 13660 hect. teren productiv, din care: 10918 hect. loc cultivabil (din care: 2762 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 8156 hect. ale locuitorilor); 61 hect. loc necultivat (din care: 61 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 1961 hect. ale locuitorilor); 3311 hect. loc izlaz (din care: 1350 hect. ale statuluĭ cu propietariĭ şi 1961 hect. ale locuitorilor); 30 hect. loc cu viĭ (din care: 3 ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 27 hect. ale locuitorilor).

In comună sunt 353 plugarĭ, carĭ aŭ 496 plugurĭ (285 cu boĭ, 211 cu caĭ), 255 căruţe cu boĭ, 1 maşină de semănat, 90 maşinĭ de secerat, 12 maşinĭ de bătut porumbul, 5 triorĭ, 25 grape de fier, 10 maşinĭ de vînturat, 1 maşină de cosit fînul. Sunt 244 puţurĭ (239 în sate şi 5 pe cîmp). Comuna are 14848 capete de vite, din carĭ: 728 caĭ, 2549 boĭ, 16 asinĭ, 11218 oĭ şi 337 porcĭ. Industria este cea domestică. Sunt în cătunul Dorobanţul, 2 morĭ cu aburĭ. In com. Carol I sunt 13 comercianţĭ, din carĭ 9 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 9016 leĭ la veniturĭ, 5218 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ micĭ comunale saŭ vecinale, ce duc la satele învecinate: Cara-Murat, Ghelingec Çhior-Ceşme.

Are o biserică, în cătunul Carol I, cu hramul Sf. Voevozĭ cu 10 hect. de la stat, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Sunt 2 şcolĭ, în ambele cătune cîte una, cu 2 învăţătorĭ şi 1 învăţătoare, cu 115 elevĭ înscrişĭ, din carĭ: 81 băeţĭ, 34 fete.

Carol I, (Dana-Chioi), *sat*, judeţul Constanţa, în pl. Constanţa, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Carol I, situat maĭ mult în partea vestică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ, pe Valea-Lungă. Este închis la Sud de dealul Murat-Bair, cu vîrful săŭ Murat-Iuc (130 metri). Suprafaţa sa este de 6979 hect., dintre care: 229 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 196 case.

Populaţiunea sa este de 208 familiĭ, cu 977 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu creşterea vitelor şi cu agricultura. Locuitoriĭ sunt Romînĭ, Turcĭ şi Bulgarĭ. Maioritatea o formează Romîniĭ numiţĭ Mocanĭ, veniţĭ din Transilvania, în urma războiuluĭ de la 1877. Aceştĭ Mocanĭ şi-aŭ format un cuartier aparte, în partea sudică a satuluĭ. In sat se află o şcoală a comuneĭ şi o biserică ortodoxă.

Pămîntul este productiv; se cultivă maĭ ales grîul şi ovăzul. Drumurĭ com., care pleacă din acest sat, sunt în număr de 8 şi duc la satele următoare: Cara-Murat, Caratai prin Hagi-Cabul, Chiostel, Docuzol, Tortoman, Bilarlar (Dorobanţul), Esther şi Palazul-Mic.

Carol I, *com. rur.*, în pl. Moldova, judeţul Roman, pe malul drept al rîuluĭ Siretul şi aproape de vărsarea rîuluĭ Moldova în el, spre E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 2 kil. de el şi de 3 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe şes. E formată din satele: Carol I, Luţca şi Sterpul. Are 385 familiĭ, cu 1205 suflete, din carĭ 350 contribuabilĭ; locuesc în 289 case. Ştiŭ carte 38 persoane. Sunt 710 vite marĭ cornute. Venitul anual al comuneĭ este de 4996 leĭ, iar cheltuelile de 4289 leĭ. Este legată cu oraşul Roman prin şosea. Pe teritoriul eĭ este un pod de lemn stătător pe rîul Siretul.

Carol I, *sat*, în jud. Roman, pl. Moldova, com. Carol I, pe malul drept al rîuluĭ Siretul şi aproape de vărsarea rîuluĭ Moldova în el. Se află spre E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 2 kil. de el şi de 3 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes. Are 179 familiĭ, cu 601 suflete, din carĭ 139 contribuabilĭ; locuesc în 141 case. Ştiŭ carte 30 persoane. Populaţiunea este numaĭ romînă. Sunt 290 vite marĭ. Se face iarmaroc la Sf. Ilie (20 Iulie). Este legat cu oraşul Roman prin şosea. In dreptul acestuĭ sat este un pod de lemn stătător peste rîul Siretul. Acest sat este înfiinţat în anul 1880 prin darea de pămînt la noiĭ însurăţeĭ şi numit ast-fel în onoarea M. S. Regeluĭ Carol I.

Carol-Davila, (Piatra-Tăiată), *sursă de apă minerală*, în valea rîuluĭ Olăneşti, jud. Vîlcea, dînd în 24 ore 2886 litri apă.

Are ca substanţe fixe: iodure alcaline de magnezie şi bromur de magnezie (predominante), bicarbonat de magnezie, de calcium şi natrium (considerabil concentrate), sulfat de calce şi de sodă, clorur de calcium (concentrat),

silicate de aluminim şi phosphate (urme).

Carp, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Moara-luĭ-Enică. Are 6000 hect., din care 8 curăturĭ, restul fîneaţă şi pădure.

Carpaţi, *sistem de munţĭ,* formînd un parapet muntos al Europeĭ centrale şi sudice către cîmpiile Europeĭ orientale.

Poziţia geografică. — Carpaţi, ocupă între al 14° 24′ 30″ şi 24° 30′ longitudine orientală şi 44° 40′ şi 49° 45′ latitudine boreală o suprafaţă maĭ mare de 280000 kil. p., între văile Moraveĭ, Oderuluĭ, Vistuleĭ, Nistruluĭ şi cîmpiile Dunăreĭ de jos şi de mijloc cu direcţia de la S.-E. la N.-E.

Carpaţi, fără a putea fi comparaţĭ cu Alpi, totuşĭ, prin întinderea şi înălţimea lor, constitue după Alpi, cel maĭ însemnat sistem orografic al Europeĭ.

Creasta lor centrală, transportată în partea exterioară a sistemuluĭ, descrie o curbă lungă de 1300 kil. cu capetele sprijinite pe Dunăre : odată între Pressburg şi Waitzen la gura Moraveĭ; şi a doua oară, între Baziaşi şi Severin, la intrarea Dunăreĭ în Romînia. Acest vast hemiciclu a căruĭ concavitate e întoarsă spre apus către basinul de mijloc al Dunăreĭ, formează un imens parapet care adăposteşte Ungaria spre cîmpiile Sarmatice şi ale Dunăreĭ de jos constituind cu multă aproximaţie şi limita politică a statuluĭ unguresc spre Romînia şi Galiţia.

Carpaţi aŭ importante puncte de contact cu Alpi, cu Sudeţi Boemieĭ şi cu Balcani. Intre gura Moravieĭ şi Buda-Pesta: Miciĭ Carpaţi şi munţiĭ Neograduluĭ staŭ în faţa colinelor Leitheĭ şi ale Granuluĭ, santinelele înaintate ale Alpilor pe ţărmurile Dunăreĭ, unde constituesc două strîmtorĭ strategice cunoscute sub două numirĭ diferite: una Poarta-Ungarieĭ la Pressburg; iar cea-l'altă, Defileul-Visegraduluĭ între Gran şi Waitzen.

Intre Baziaşi şi Severin, Carpaţi par a se împreuna cu Balcani, cu carĭ formaŭ la o epocă geologică îndepărtată, stavilarul lacului ungar, ce umplea basinul de mijloc al Dunăreĭ. Colţariĭ stîncoşĭ rup şi azĭ pînza fluviuluĭ în numeroase puncte de la Golubaci la Vîrciorova, creînd dese vîrtejurĭ şi iuţĭ în toată partea Dunăreĭ numită Cazanele saŭ Porţile-de-Fier (turceşte Demir-Capu).

La limita lor nord-vestică, Carpaţi, aŭ un noŭ şi important punct de contact cu munţiĭ Sudeţi, carĭ se prelungesc spre eĭ prin pragul colinar zis : «Das Gesenke» saŭ Depresiunea Oderuluĭ, până în adîncitura urmată de calea ferată Viena-Cracovia. Sonnenberg (798 m.) şi Oder-Gebirge (675 m.) abia merită numele de munţĭ în această regiune aşezată sub pantele repezĭ ale munteluĭ Alt-Vater (1494 m.) din grupul Sudeţilor. In această regiune colinară ia naştere Oderul, care curge un moment în senz opus cu Beciva la poalele Carpaţilor şi în adîncitura Viena-Cracovia. Peste pragul dintre Sudeţi şi Carpaţi trec toate drumurile văilor Oderuluĭ şi Vistuleĭ care se înmănunchiază apoĭ în valea Moraveĭ, pentru a conduce asupra Vieneĭ. Depresiunea Oderuluĭ constitue ast-fel în flancul Carpaţilor nord-vesticĭ o poartă geografică, o mare intrare a Europeĭ orientale în basinul de mijloc al Dunăreĭ, un drum deschis către Viena printre Carpaţi şi munţiĭ Boemo-Moravieĭ.

In partea centrală Carpaţi se subţiază şi descresc în punctul de a-şĭ pierde, pe alocurea aspectul muntos.

Lăţimea lor descreşte de la extremităţĭ către centru. Redusă la o şuviţă de abia 120 kil. lăţime între debuşeurile Tiseĭ şi Ondaveĭ în cîmpie, ea atinge 250 kil. în partea nord-vestică şi 500 kil. în partea sud-estică a sistemuluĭ.

Carpaţi se prezintă dar geograficeşte împărţiţĭ în treĭ marĭ secţiunĭ saŭ grupărĭ, şi anume: *a)* Carpaţi Nord-Occidentalĭ; *b)* Carpaţi Sud-Orientalĭ şi *c)* Carpaţi de mijloc.

Orografia Carpaţilor.— Carpaţi Nord-Occidentalĭ, constitue partea N.-V. a sistemuluĭ şi îmbrăţişează în lungime toată regiunea dintre Dunăre (Pressburg-Waitzen) şi Valea-Topleĭ.

Grupul Carpaţilor occidentalĭ, este remarcabil prin regularitatea conturuluĭ şi a principalelor sale liniĭ interioare. Munţiĭ săĭ perifericĭ expiră într'o depresiune exterioară care afectă forma uneĭ elipse: Morava, Beciva, Oderul, Vistula, Topla şi Dunărea între Pressburg şi Waitzen, curg succesiv în adîncătura eliptică de la poalele Carpaţilor nord-vesticĭ.

Axul mare al acesteĭ elipse, măsoară, între Pressburg şi Eperies, 240 kil.; axul cel mic măsoară între Teschen şi cîmpia Tiseĭ 150 kil. Văile principale ale grupuluĭ: Vagul, Granul, Ipoli, Hernadul, Tarcea şi Topla, îşĭ recurbează cursul după conturul elipseĭ periferice. Maĭ mult, ele contribuesc a construi un sistem de depresiunĭ eliptice, care pleacă de la Dunăre şi debuşează în partea orientală a axuluĭ asupra Tiseĭ. Prima li-

nie urmează Valea-Vaguluĭ, pe a afluentuluĭ săŭ Varinca (r. dr.), pe a Arveĭ, apoĭ depresiunea Neumarkt de la Nordul Tatreĭ, de unde împrumută rînd pe rînd valea Dunaeţuluĭ, pe a Popraduluĭ, pe a Tarceĭ şi pe a Hernaduluĭ, afluent al Tiseĭ (r. d.). Continuitatea acesteĭ liniĭ este întreruptă de treĭ pragurĭ: 1-iŭ între Varinca şi Arva (Weinne Geb.); al 2-lea între Dunaeţ şi Poprad (Măgura-Radovan); al 3-lea între Poprad şi Tarcea. A doua linie, la Sud, se recunoaşte în valea Neutreĭ, a Turociuluĭ, a Vaguluĭ şi a Hernaduluĭ, unde se unifică cu cea precedentă; ea este întreruptă de două pragurĭ, între Neutra şi Turociŭ şi între Vag şi Hernad. A treia linie e dată de valea Granuluĭ, a Saiuluĭ şi a Bodveĭ, despărţite între ele prin pragurĭ puţin înalte între Veresco, Dobschau, Rosenau şi Torna. A patra linie, cea maĭ de la Sud, coincide cu văile Ipoli, Rima şi Saiŭ. Această segmentaţiune a Carpaţilor nord-vesticĭ, face ca întreaga regiune să apară constituită ca dintr'o succesiune de circumvoluţiunĭ, cu frontul spre partea exterioară a elipseĭ. Primul val începe cu Carpaţi-Micĭ, lanţ subţire şi puţin înalt, întins din Dunăre până în Miava; Rachsturm (740 m.), cel maĭ înalt creştet al săŭ.

Intre Miava şi Beciva se succed Munţiĭ-Albĭ — carĭ îşĭ trag numele din albeaţa stîncilor lor dolomitice, — şi Iavornicul (1064 m.). Tot lanţul coprins între Beciva şi Poprad poartă numele generic de Beschiziĭ occidentalĭ; eĭ sunt împărţiţĭ în: Munţiĭ Iabluncăi, Beschiziĭ propriŭ zişĭ şi Munţiĭ Neumarktuluĭ, prin văile Sola-Chisuţa şi Arva-Raba, care deschid importante comunicaţiunĭ în Galiţia. Carpaţi - Micĭ, Munţiĭ-Albĭ, Iablunca şi Beschiziĭ, formează un lanţ exterior neîntrerupt până în Dunaeţ; el se continuă cu creasta Radovan (1265 m.) dintre Dunăeţ şi Poprad, care se orientează spre Sud-Est, pentru a se aşeza pe acelaşĭ arc cu şirul dintre Toplea-Bodrog şi Tarţa-Hernad. Acest din urmă e format din munţiĭ Saros (Mincol 1157 m.), din munţiĭ Sovarer (Simonca 1092 m.) şi din munţiĭ trahiticĭ aĭ Hegyalieĭ. Lanţul exterior al Carpaţilor nord-vesticĭ constitue o importantă barieră: înălţimea sa care abia atinge 740 m. în Rachsturm, se ridică în Beschizi la 1325, (în Lisa-Hora 1570 metri, în Pilsco 1725 metri), apoĭ recapătă aproape acelaşĭ nivel în Hegialia 768 metri. Cea maĭ puternică secţiune a acesteĭ încingătorĭ este a Beschizilor, care constitueşte ca o catenă înaintată a munteluĭ Tatra. Povîrnişul interior este scurt şi repede; povîrnişul exterior al Carpaţilor-Albĭ şi al Beschizilor e lin, prelungindu-şĭ punctele în depărtare până în văile Moraveĭ, Oderuluĭ şi Vistuleĭ. Acest lanţ, exceptînd partea de la Estul văeĭ Popraduluĭ, formează maĭ peste tot frontiera politică; iar în întregul săŭ, el constitue obstacol înaintat ca un parapet, frontiera militară a Ungarieĭ muntoase despre Moravia şi Galiţia. El prezintă importante soluţiunĭ de continuitate, pe unde străbat liniile strategice în Valea-Vaguluĭ, în şesul Neumarktuluĭ saŭ în valea Tarţeĭ şi a Hernaduluĭ, unde se află obiective a căror posesiune permite fie de a opera în inima Carpaţilor nord-occidentalĭ, fie de a înconjura acest complex muntos pe la capetele sale. Partea cea maĭ accesibilă a acesteĭ încingătorĭ este cea vestică până în Beschizi. Drumurile Tărnaveĭ, Buczoveĭ şi Miaveĭ, străbat Miciĭ - Carpaţi, conducînd către Tarnau, Postien şi Leopoldstadt; drumurile Clanceniţeĭ, Congencauluĭ al pasuluĭ Vlara trec Munţiĭ - Albi, conducînd spre: Neustadt, Pucho şi Trencin; drumurile Jabluncăĭ (Jablunca-Pas, 551 m.), ale Soleĭ, al Babigoriĭ, al Rabeĭ-Arva şi Rabeĭ - Dunăeţ, al defileurilor Crocinsco (Dunăeţ) şi Leluchov (Poprad), trec Beschizi pe locurĭ grele, peste Jablunca, Beschizi centralĭ saŭ Munţiĭ - Neumarktuluĭ, conducînd la Sillein, Slaniţa, Neumarkt şi Eperies. Kaschau şi Eperies sunt importante obiective ale drumurilor ce trec lanţul dintre Tarţa şi Toplea printre munţiĭ Sarosuluĭ şi Sovaruluĭ, printre aceştĭ din urmă şi aĭ Hegialieĭ. Al doilea lanţ începe între Gran şi Neutra prin munţiĭ Neutreĭ (Galgoci) care ţin până în Turociŭ şi Vag şi se continuă apoĭ prin Măgura-Arveĭ pe dreapta Vaguluĭ. La Estul Arveĭ între Arva, Dunăeţ, Poprad şi Vag, care îl înconjură ca un drum de rondă, apare grupul Mareluĭ - Tatra; în acesta se deosebesc: Tatra la centru, Hradosin la V. şi Măgura-Zipseĭ la E. La Estul Tatreĭ, între Poprad, Galintz şi Tarcea, se află Munţiĭ-Zipseĭ spintecaţĭ la Sud prin Valea-Hernaduluĭ. Lanţul care începe în Dunăre cu munţiĭ Neutreĭ cresc progresiv în înălţime, până în Mincov (1364 m.), vîrful culminant al miculuĭ Tatra. Măgura - Arveĭ, culminantă de Crivan-Tatra (1666 m.) constitue o creastă compactă între Varinca, Vag şi Arva. Dar cel maĭ important masiv, nu numaĭ al acestuĭ şir dar al întreguluĭ sistem al Carpaţilor nord-vesticĭ, este al Tatreĭ, format din stîncĭ

cristaline, impozant prin aspectul crestei sale lungĭ şi ştirbită ca un fĭerăstrăŭ, prin goliciunea păreţilor săĭ stîncoşĭ şi abrupţĭ, prin prezenţa lacurilor sale suspendate la altitudinĭ de la 1400 la 2025 metri. Masivul Tatreĭ are aproape 100 kil. lungime şi 15 la 25 kil. lărgime, cu pante maĭ dulcĭ către N. şi repezĭ la S. Partea centrală a Tatreĭ posedă cele maĭ marĭ înălţimĭ din tot sistemul Carpatic: Rohaci (2225 m.), dolomitic la V.; Crivanul (2500 m.) şi Gerlsdorf (2663 m.) graniticĭ la E., etc.

Creasta Mareluĭ - Tatra ocupînd partea centrală a Carpaţilor nord-vesticĭ, joacă un rol în clima şi idrografia lor: ea opreşte vînturile îngheţate ale oceanuluĭ polar, şi stăvileşte vînturile temperate care suflă despre S.; contrastul este ast-fel caracteristic între clima nordică şi cea sudică a Carpaţilor occidentalĭ. La Estul Tatreĭ, Munţiĭ-Zipseĭ formează o depresiune a reliefuluĭ acestuĭ lanţ; cea maĭ mare înălţime, Ihla (1284 m.), se află la N., în prelungirea Tatreĭ.

Lanţul al 3-lea începe prin munţiĭ Bars dintre Neutra-Gran şi Turociul, se prelungeşte la Est prin masivul dintre Turociul, Vag şi Gran, unde formează grupul miculuĭ Tatra, până în sorgintele Golniţuluĭ, de aci se continuă până la Kaschau, fiind limitat pe partea nordică şi estică de Hernad. Munţiĭ Bars ating în Placnik, 1348 m. Grupul miculuĭ Tatra (Nizna-Tatra) coprinde: Tatra-Mare, puternică creastă întinsă de la N. la S. în lungul Turociuluĭ din Gran, până în Vag; Nizna-Tatra, şir în care calcarul acopere un sîmbure cristalin şi constitue cel maĭ puternic munte al Carpaţilor-Nord-Occidentalĭ după Tatra; creasta sa atinge în Giomber 2045 m., iar în Cralovahola 1943 m.

Nizna - Tatra se prelungeşte recurbîndu - se uşor spre Sud, până la Kaschau; Golniţul îl desparte în două creste; cea sudică coprinde cele maĭ marĭ crestete: Goldener-Fisch (1316 m.) şi Coisovska-Hola (1248 m.)

Munţiĭ de la Sudul şiruluĭ precedent constitue un masiv central al Carpaţilor nord-vesticĭ de forma eliptică în conturul săŭ general. Linia Eipel-Rima-Saiul desface din acest masiv la Sud o antecatenă, afectînd ca şi întregul masiv, din care face parte, forma uneĭ elipse însă cu contururĭ maĭ bine definite şi mult maĭ turtită în forma sa generală; axul eĭ mare trece la Miscolcĭ şi ceva maĭ sus de gura Eipeluluĭ. Crestele interioare, prezintă în genere multă confuziune în rînduiala lor. Se deosibeşte aci: 1. un lanţ maĭ susţinut la Sudul Granuluĭ, întrupînd cele maĭ marĭ creştete ale regiuneĭ: Silma (1104 m.), Poliana (1459 m.), Fabova-Hola (1441 m.), Stoliţa (1480 m.); 2. o serie de grupurĭ deluroase şi de muscelele culminate de piscurile: Ciovanioş (1939 m.), Matra (1009 m.), Bicu (952 m.), Tegaru (798 m.); 3. un complex de văĭ cu scurgerea în genere la Sud ca: Eipelul, Rima, Saiul, în cursul lor superior; apoĭ: Bodva, Zagiva, Tarna şi Erlau, care tae d'a curmezişul elipsa sudică.

Intre Gran şi Eipel se înalţă munţiĭ Chemniţuluĭ, prelungiţĭ spre Est printr'o întinsă regiune vulcanică. Trahitul abundează de preferinţă în constituţiunea acestor munţĭ, cărora s'a dat şi numele de *munţiĭ metalicĭ aĭ Ungarieĭ,* din cauza zăcămintelor lor metalice, maĭ ales în împrejurimile Chemniţuluĭ.

Restul regiuneĭ la Est, formează înălţimele Gömör şi Şepes, constituite din terenurĭ calcare, formaţiune care se prelungeşte şi la Estul Tatreĭ până în Valea-Tarceĭ şi sunt renumite prin avuţiile lor metalice şi peşterile glaciale şi cu stalactite de la Syadelö, Aggetelek, Syilicze, etc. Valea-Hernaduluĭ este înglobată în terenurĭ trahitice, de oare-ce acestor formaţiunĭ aparţine şi lanţul din Estul Hernaduluĭ, cunoscut sub numele de Munţiĭ-Sovaruluĭ şi Hegialia. Partea sudică a masivuluĭ central, ia numele de Munţiĭ-Neograduluĭ (trahiticĭ în mare parte) între Eipel şi Zagiva; de Munţiĭ-Matreĭ, grupe pitoreştĭ, între Zagiva şi Torna; de Munţiĭ-Biculuĭ la Estul Erlauluĭ.

b) Carpaţiĭ-Sud-Orientalĭ, formează partea muntoasă a vecheĭ Daciĭ, eĭ constitue o protuberanţă sud-estică a sistemuluĭ carpatic, un complex muntos adunat în interiorul uneĭ elipse, al căreĭ ax mare ar fi dat în direcţiune printr'o linie ce ar uni Baziaşul cu Iaşi; iar axul cel mic prin linia Deş-Olteniţa. Oraşele Rîmnicul-Sărat, Buzăul, Ploeşti, Slatina, Craiova, Arad, Oradea-Mare şi Satul-Mare, situate la debuşeurile munteluĭ asupra cîmpiilor Dunăreĭ de jos şi de mijloc, Valea-Prutuluĭ din jos de Lipcani, până aproape de gura sa şi a Dunăreĭ între Ostrovul - Corbuluĭ şi Argeşul daŭ cu multă aproximaţiune conturul acesteĭ elipse.

La exterior, Tisa de la Tokai la gura eĭ, Dunărea de la gura Tiseĭ la Cernavodă, Nistrul între Hotin şi Marea-Neagră şi parte din coastele acesteĭ Mărĭ, determină o nouă elipsă aproape concentrică cu elipsa Carpaţilor - Dacicĭ. Intre aceste două curbe concentrice zac şe-

surile Maramureşuluĭ, Crişianeĭ şi Banatuluĭ, întreaga cîmpie aluvionară a Munteniei şi Basarabia. Protuberanţa dacică prezintă în centrul eĭ o mare depresiune a căreĭ altitudine mijlocie nu trece de 500 m., prin opoziţiune cu Carpaţiĭ nord-vesticĭ, unde cele maĭ marĭ înălţimĭ, concentrate în partea centrală a grupuluĭ variază între 2045 m. şi 2663 m. Ceĭ maĭ voluminoşĭ munţĭ aĭ Carpaţilor-Dacicĭ cercuesc acest fund înălţat, constituind în întregul lor ceea ce se numeşte de obiceiŭ platoul saŭ bastionul Transilvan. Pe marginele platouluĭ Transilvan se înalţă succesiv, ca pentru a-ĭ închide intrarea: Alpiĭ-Transilvanieĭ la S., Carpaţiĭ-Orientalĭ la E., Munţiĭ vesticĭ aĭ Transilvanieĭ la V., munţiĭ Lăpuşuluĭ şi aĭ Ţibleşuluĭ la N. Această încingătoare constituită, cînd dintr'un lanţ unic, cînd din două saŭ chiar treĭ lanţurĭ paralele, prezintă treĭ pragurĭ, pe unde accesul platouluĭ este maĭ înlesnicios: o poartă nord-vestică între Crişul-Repede şi Someş, unde cele maĭ marĭ înălţimĭ nu trec de 700 metri; o poartă vestică, din Mureş până în Valea-Bistreĭ, unde munţiĭ Ruscăĭ iaŭ aspectul deluros, în faţa maselor puternice ale Retezatuluĭ şi Munţilor-Negri de la Sudul lor; o poartă sud-estică, a 3-a intrare largă a platouluĭ, coprinsă între Valea-Dîmboviţeĭ şi a Buzăuluĭ, pe unde trec Alpiĭ-Transilvanieĭ, drumurile Dîmboviţeĭ, Prahoveĭ, Doftaneĭ, Teleajenuluĭ şi Buzăuluĭ. Treĭ rîurĭ marĭ: Someşul, Mureşul şi Oltul, după ce şi-a împărţit apele basinuluĭ Transilvan, rup barierile muntoase ce ţărmuresc acest basin şi duc apele sale în Tisa şi Dunăre.

Considerată în întregul eĭ, protuberanţa dacică este segmentată de un complex de depresiunĭ carĭ contribuesc a orienta în studiul detaliurilor sale.

1. Sistemul depresiunilor paralele care, în peninsula Balcanică, îmbrăţişează, văile Moraveĭ, Vardaruluĭ şi Strumeĭ, pare a se recunoaşte în Carpaţi:

a) In depresiunea Lugoş-Vidin (în care cad pe rînd Timeşul, Cerna şi Dunărea între Orşova şi Vidin);

b) In depresiunea Simeria-Bechet în care curg Streiul pe clina transilvană şi Jiul pe cea romînă;

c) In valea Oltuluĭ de la Turnul-Roşu la gura Oltuluĭ;

d) In depresiunea Moldova-Siret, care, în traseul eĭ general e paralel cu cele precedinţĭ.

2. Dunărea de la gura Tiseĭ la Orşova şi Mureşul de la Deva la Segedin, ca şi axul general al celor treĭ Crişurĭ, aŭ o direcţiune paralelă.

3. Bistriţa, Moldova, Moldoviţa şi Ceremuşele cît timp se găsesc în regiunea curat muntoasă, Bistricioara în partea superioară, Domucul, Tărcăul, Asăul şi Taslaiele, Borsa-Tisa până la Hust, Mureşul până la Sepsi-Sf.-Giorzu, curg în depresiunĭ longitudinale ale Carpaţilor orientalĭ.

4. In fine, în partea interioară a platouluĭ transilvan, Someşul-Mare şi Someşul-Mic până la împreunarea lor la Deş, Mureşul, cele două Tîrnave şi Oltul, contruesc un sistem de liniĭ paralele toate orientate în direcţiunea Sud-Est-Nord-Vest.

Alpiĭ Transilvanieĭ, stăvilarul sudic al basinuluĭ transilvan, constitueşte secţiunea cea maĭ puternică a încingătoareĭ acestuĭ basin; aci găsim cele maĭ marĭ altitudinĭ ale întreguluĭ cercuit. Linia despărţitoare a apelor celor două povîrnişurĭ ale Alpilor-Transilvanĭ întinsă din Porţile-de-Fier ale Dunăreĭ, dintre cele două clişiurĭ, până în sorginţile Bisceĭ, se încovoaie la extremităţĭ pentru a se lega d'oparte cu Carpaţiĭ orientalĭ, de alta cu Balcaniĭ. Ea este maĭ peste tot transportată disimetric în partea nordică a lanţuluĭ. De aci clina interioară repede, constituind ca un perete al basinuluĭ transilvan; iar cea exterioară lină, căzînd treptat de la cele maĭ marĭ înălţimĭ ce ating aceştĭ munţĭ până în cîmpia Munteniei.

Se obişnueşte a se împărţi această clină, pentru studiul eĭ, în o zonă curat muntoasă la N.; o zonă de muscele, dealurĭ şi coline la centru; o zonă de şesurĭ la S. Aceste zone se diferenţiază de altmintrelea printr'un complex de caractere fizice referitoare la altitudine, clima, viabilitate, producţiune, etc.

Cele maĭ marĭ creste ale Alpilor-Transilvanĭ se găsesc uneorĭ, la Sudul liniĭ despărţitoare a apelor; alte-orĭ la Nordul eĭ. Alpiĭ Transilvanieĭ se pot considera întinşĭ la N. până în Mureş, Secaş şi Cibin; şi maĭ la E., până în cîmpia Făgăraşuluĭ, a Bîrseĭ (Braşovuluĭ) şi a celor Treĭ-Scaune pe a doua jumătate a lungimeĭ lor. Oltul este singura apă care tae Alpiĭ Transilvanieĭ pentru a-şĭ croi drum către Dunăre, împărţind aceştĭ munţĭ în două părţĭ aproape egale, prin pasul Turnuluĭ-Roşu. Catena centrală a Alpilor Transilvanieĭ începe din Dunăre, în Banat, cu munţiĭ Stretineĭ, ce pătrund prin capătul lor sudic întocmaĭ ca o pană în munţiĭ Serbieĭ, cu care constituesc cele două strîmtorĭ ale Dunăreĭ zise Clisura-Superioară şi Clisura-Inferioară, unde stîncele opuse se

ridică unele peste altele la sute de metri d'asupra pînzeĭ fluviuluĭ, în formă de pereţĭ uriaşĭ, clădiţĭ unul în faţa altuia şi ale căror puternice temeliĭ se împreună pe sub apele fluviuluĭ, trămiţînd de repetate orĭ la suprafaţa luĭ mase şi colţĭ stîncoşĭ carĭ jenează navigaţiunea creînd cataracte şi vîrtejurĭ, (repezĭ-curenţĭ, iuţĭ în localitate), cunoscute în localitate sub numele de cazane. Cele două clisurĭ constituesc aci Poarta-de-Fier superioară a Dunăreĭ. Tot muntele de la Vestul Porţeĭ-Orientale (depresiunea Timeş-Cerna) constitue masivul Banatic, grup cu contururile bine definite prin Dunăre la S., depresiunea Cerna-Timeş la E., şi prin şesul Banatuluĭ la V. Aci apar maĭ ales: Creasta Stretineĭ în direcţiune N.-S. şi creasta Locveĭ între Nera şi Dunăre, apoĭ: Cîrja (1161 m.), Siminicul (1445 m.), Nemanul (1058 m.), Pleşuva (1147 m.), despărţind apele Nereĭ şi pe ale Temeşuluĭ, de ale Caraşiuluĭ Bîrzaveĭ şi Poganişuluĭ.

In jumătatea dintre Dunăre şi Olt a Alpilor Transilvanieĭ pe lîngă marile depresiunĭ transversale semnalate deja (Porţile-de-Fier, Poarta-Orientală, linia Jiĭ-Streĭ), maĭ apar alte depresiunĭ secundare carĭ nu joacă nicĭ un rol în distribuţiunea grupelor acestor munţĭ. Maĭ întîiŭ apare în partea sudică a linieĭ despărţitoare a apelor, încovoindu-se ca şi aceasta, un şanţ în al căruĭ fund, Cerna şi Jiul-Romînesc, Jiul-Transilvan şi Lotrul, curg în senz opus înainte de a se vărsa în Dunăre, Jiĭ şi Olt, canalele lor naturale de scurgere. La Nordul depresiuneĭ precedente, Poarta-de-Fier-Transilvană, desparte din masa Carpaţilor antecatena munţilor Ruscăĭ care se întinde până în Mureş. Grupul dintre depresiunile Porţeĭ-Orientale, a Porţeĭ-Transilvane şi depresiunea Jiĭ-Streĭ, înglobează toată valea Cerneĭ şi pe a Jiuluĭ romînesc. Valea-Lapuşniculuĭ pe clina nordică a acestuĭ grup şi Valea-Tismaneĭ pe clina luĭ sudică îl împart în patru părţi: Munţiĭ-Negri, între Poarta-Orientală, Poarta-Transilvană şi Sebeş; Munţiĭ-Retezatuluĭ, între Lăpuşnic, Streiŭ şi Jiul romînesc; Munţiĭ-Vulcanuluĭ, la Sudul Jiuluĭ romînesc şi la Estul Tismaneĭ, până în defileul Lainicilor; Munţiĭ-Mehedinţiĭ, complectînd restul grupuluĭ, între Munţiĭ-Negri, Masivul-Banatuluĭ şi Munţiĭ-Vulcanuluĭ. Cele maĭ marĭ creştete se află în partea centrală a grupuluĭ, în Retezatul (2447 m.), Gugu (2294 m.), şi Sarcu (2190 m.). Acest grup are treĭ contacturĭ importante cu munţiĭ împrejmuitorĭ: pragul Porţeĭ-Transilvane (656 m.) la N., pe unde se leagă cu munţiĭ Ruscăĭ; pragul Porţeĭ-Orientale (Domaşnea) la V., care îl leagă cu Masivul-Banatic; pragul Merişoruluĭ la E., dincolo de care apar Munţiĭ-Sebeşuluĭ.

Peste aceste pragurĭ, trec cele maĭ lesnicioase comunicaţiunĭ, carĭ aŭ pus în toate vremurile în legătură populaţiunile Olteniei cu ale Banatuluĭ şi Transilvanieĭ. La Nordul Porţeĭ-Transilvane apare grupul Ruscăĭ, muntos în partea luĭ sudică unde Vîrful-Padeşuluĭ (1380 m.), Poiana-Ruscăĭ (1360 m.), şi v. Sosilor (1185 m.) sunt ceĭ maĭ înalţĭ reprezentanţĭ aĭ săĭ.

La Nordul acestor vîrfurĭ, de la Deva şi până la eşirea Mureşuluĭ în cîmpie, regiunea este simplu deluroasă. Valea-Begăĭ deschide o comunicaţiune mare între inima Banatuluĭ şi interiorul defileuluĭ Mureşuluĭ în partea N.-V. a acestor munţĭ.

Regiunea dintre Mureş şi Pórta-de-Fier-Transilvană constitue una din marile intrărĭ ale Transilvanieĭ, o poartă geografică, în toate veacurile apreciată de ocupaţiĭ ţinuturilor opuse. Grupul dintre pragul Merişoruluĭ (Jiĭ-Streiŭ) şi pasul Turnuluĭ-Roşu (Olt), se întinde în Transilvania în dreptul munţilor Retezatuluĭ şi aĭ Ruscăĭ până în Cibiul-Secaş şi Mureş. Subţiat în partea centrală, între Livezeni (Jiĭ) şi Gura-Lotruluĭ, se lărgeşte spre Sud între Jiĭ şi Olt şi maĭ ales spre Nord între Haţeg şi Sibiŭ. Două spintecăturĭ apar în direcţiunea de Est-Vest constituînd treĭ lanţurĭ paralele: una la Sud, în care curg în senz opus Lotrul şi un afluent al Jiuluĭ-Transilvan; alta la Nord, în care curg Jiul-Transilvan, Sebeşul-Superior şi Rîul-Satuluĭ. Creasta nordică culminată de Cindrelul (2248 m.), V.-Petriĭ (2133 m.), Surianu (2061 m.) leagă grupul întreg cu munţiĭ Retezatuluĭ; ea este ruptă în partea vestică de valea Sebeşuluĭ. Creasta centrală culminată de Parîng este cea maĭ înaltă şi constitue linia despărţitoare a apelor celor două cline. Creasta sudică se ţine pe dreapta Lotruluĭ; ea formează baza întreguluĭ povîrniş meridional al grupuluĭ, unde se disting maĭ ales Gilortul, afluent al Jiuluĭ şi Olteţul, afluent al Oltuluĭ. In acest grup deosebim, pe lîngă munţiĭ clineĭ nordice, Munţiĭ-Părînguluĭ culminaţĭ de Mîndra, (2520 m.), Părîngul şi Cîrja între Jiĭ şi sorgintele Lotruluĭ; apoĭ Munţiĭ-Lotruluĭ coprinzînd ambele catene care înglobează cursul Lotruluĭ. La Estul Oltuluĭ, şirul Alpilor Transilvanieĭ se unifică într'o singură creastă ca

pentru a rezista trecerii Oltuluĭ care, în Transilvania, curge la poalele sale. Această creastă cunoscută sub numele de Munţiĭ-Făgăraşuluĭ se întinde până în drumul pasuluĭ Bran, în faţa cîmpieĭ Bîrseĭ, unde Piatra-Craiuluĭ (2241 m.) ridică la 900 m. stîncile sale aproape verticale, d'asupra praguluĭ deja înălţat al Branuluĭ. Creasta Munţilor-Făgăraşuluĭ apare ca un zid uriaş între pasurile Turnuluĭ-Roşu şi al Branuluĭ. Nicăirĭ Carpaţiĭ sud-orientalĭ nu prezintă atîta succesiune în prezenţa vîrfurilor înalte şi aşezarea lor pe aceeaşĭ linie, ca în aceştĭ munţĭ. Aci Negoiul (2536 m.) atinge cea maĭ mare înălţime din tot sistemul carpatic, după piscul Gerlsdorf (2663 m.) al mareluĭ Tatra; vin apoĭ: Buteanul (2510 m.), Colţul-Visteĭ (2520 m.), Urla (2479 m.) şi Berevoescu (2240 m.). La cele două extremităţĭ, Surul (2288 m.) culminează profunziunea în care curge Oltul (352 m.) cu aproape 2000 m., pe cînd Piatra-Craiuluĭ îmbrăţişează stîncele sale ambele cline ale Alpilor-Transilvanĭ. Munţiĭ-Făgăraşuluĭ prezintă spre N. o pantă scurtă şi precipişe; iar spre S. o succesiune de plaiurĭ ce se lasă lin către cîmpie. Apele clineĭ nordice sunt impetuoşĭ torenţĭ; apele clineĭ sudice sunt, din contra, importante chiar în zona curat muntoasă; apele centrale ale clineĭ sudice: Argeşul, Vîlsanul, Rîul-Doamneĭ, Rîul-Tîrguluĭ şi Argeşelul constituesc un mic basin idrografic cu văile convergente. Dîmboviţa la Estul sistemuluĭ şi Topologul de la Vestul său aŭ cursul divergent.

Pe clina sudică se deosebeşte maĭ ales plaiul Iezeruluĭ (cu Piatra-Iezeruluĭ 2240 m., Păpuşa 2426), puternică creastă înclinată de 45⁰ pe a Făgăraşuluĭ şi servind de basa întreguluĭ sistem orografic dintre văile Dîmboviţeĭ şi Rîuluĭ-Doamneĭ. Alpiĭ Transilvanieĭ se prelungesc la Estul pasuluĭ Bran sub numele de Munţiĭ-Bîrseĭ şi aĭ Buzăuluĭ până în Carpaţi orientalĭ. Pasul Predeluş (Doftana) desparte Munţiĭ-Bîrseĭ de aĭ Buzăuluĭ; această depresiune corespunde chiar la o schimbare în constituţiunea geologică a terenuluĭ. Linia crestelor celor maĭ înalte care în Munţiĭ-Făgăraşuluĭ afectează forma simplă a unuĭ arc, îşĭ întoarce în Munţiĭ-Bîrseĭ şi aĭ Buzăuluĭ, curbura cînd către interiorul cînd către exteriorul basinuluĭ Transilvan. In Munţiĭ-Buzăuluĭ ea chiar încetează de a coincide cu linia crestelor celor maĭ înalte, care se ţine maĭ la S.; aci avem dară două creste: una la N. neîntreruptă ocolind sorginţele Buzăuluĭ, Bîsceĭ-Marĭ şi Bîsceĭ-Micĭ până în Lăcăuţi; alta la S. jalonată prin Grohotiş (1771 m.), Ciucaş (1958 m.) şi Penteleŭ (1776 m.), precurmată de aspre defileurĭ, prin care scapă spre S. Buzăul, Bîsca-Mare şi Bîsca-Mică.

In Munţiĭ-Bîrseĭ cele maĭ marĭ înălţimĭ sunt: Mitarcea (2140 m.), Strunga (2078 m.), Omul (2508 m.), le găsim de obşte d'alungul linieĭ, despărţitoare a apelor; în Munţiĭ-Buzăuluĭ, unde relieful scade, cele maĭ marĭ înălţimĭ sunt pe creasta sudică: în Grohotiş (1764 m.), Ciucaş (1958 m.), Creasta-Tătaruluĭ cu Tătarul-Mare (1415 m.) şi Tătarul-Mic, Penteleul (1776 m.). Partea centrală a Munţilor-Buzăuluĭ acuză o depresiune în raport cu vîrfurile Grohotiş-Ciucaş şi Penteleul-Cilianoş care formează extremităţile lor; peste această depresiune trece vechiul drum al Pasuluĭ-Tătaruluĭ iar la Vest se află Pasul-Buzăuluĭ, defileŭ remarcabil, tăiat chiar în grosimea cresteĭ sudice. In Munţiĭ-Bîrseĭ cele maĭ voluminoase mase înconjoară sorginţele Ialomiţeĭ pe clina sudică şi proectează puternice contraforturĭ pe cea nordică: Creasta-Leoteĭ (Mitarcea), Strunga şi Caraimanul saŭ Bucegiĭ rechiamă prin înălţimea, goliciunea şi verticalitatea stîncilor lor munţiĭ Făgăraşuluĭ. La Vestul acestuĭ grup, creasta se lăţeşte, scade în înălţime şi ia aspectul unuĭ platoŭ: aci e Poarta-Branuluĭ, una din depresiunile cele maĭ caracteristice ale muchiĭ Alpilor Transilvanieĭ; ea se vede cu ochiĭ liberĭ chiar din cîmpiile Munteniei şi fu una din trecerile marĭ ale Transilvanieĭ în toate veacurile. La Estul săŭ, Pasul-Predealuluĭ pune în legătură Valea-Prahoveĭ cu a Temeşuluĭ; aci terenul cade ca o treaptă sub stîncele aproape verticale ale Caraimanuluĭ. Depresiunea Predealuluĭ se vede din cîmpiile Munteniei, imediat la Estul Caraimanuluĭ şi constitue azĭ trecătoare cea maĭ importantă din toţĭ Carpaţiĭ Romînieĭ.

Carpaţiĭ-Orientalĭ, formează stăvilarul estic al basinuluĭ transilvan. Aceştĭ munţĭ nu ajung nicĭ odată la înălţimile Alpilor-Transilvanĭ. Cele maĭ marĭ înălţimĭ se află în partea lor septentrională. Ceahlăul (1911 m.), pe clina estică, este cel maĭ înalt din toţĭ munţiĭ Moldo-Transilvanieĭ; munţiĭ Călimanuluĭ (cu Pĭetrosul 2102 m. şi Izvorul-Călimanuluĭ 2023 m.), constitue între Mureş şi Bistriţa cel maĭ puternic masiv la limita Moldoveĭ, Transilvanieĭ şi Bucovineĭ; Munţiĭ-Rodneĭ (cu Ineul 2280 m. şi Pietrosul 2305 m.) între Someş şi Borsea, este cel maĭ puternic representant al Carpaţilor-O-

rientalĭ şi baza unuĭ întreg grup dezvoltat pe clina lor vestică, între Valea-Maramureşuluĭ (Visăŭ-Tisa) şi Someş. Acest grup formează stăvilarul nordic al basinuluĭ transilvan.

Nicĭ un pisc al Carpaţilor-Orientalĭ de la sorginţele Bîscelor la Ceahlăŭ nu atinge înălţimea de 1800 m.; în cît această parte corespunde uneĭ depresiunĭ generale, a crestelor muntoase, unde se grămădesc cele maĭ multe comunicaţiunĭ dintre clinele opuse (Oituzul, Uzul, Trotuşul, Bicazul). Totuşĭ prin lăţimea şi prin alternarea lanţurilor lor, eĭ constituesc o regiune muntoasă remarcabilă. Caracterul esenţial al acestor munţĭ este spintecarea lor prin depresiunĭ paralele cresteĭ centrale, une-orĭ neîntrerupte, de cele maĭ multe orĭ înfundate. O primă depresiune apare imediat la Vestul liniĭ despărţitoare a apelor celor două cline; aci curg unul spre N., altul spre S.: Mureşul şi Oltul. Dar maĭ ales pe clina orientală se înmulţesc spintecăturile longitudinale: Bistriţa reprezintă pe cea maĭ lungă din acestea; apoĭ vin cele două Ceremuşurĭ, Moldova, Moldoviţa, Cracăul, etc. la Estul Bistriţeĭ; Neagra-Broştenilor, Bistricioara şi Bicazul, în partea superioară a cursuluĭ lor; Domucul, Tarcăul, Asăul, Taslacle şi Trotuşul, între Comăneşti şi Oneşti, etc.

Alăturĭ cu spintecăturile longitudinale există fracturĭ şi depresiunĭ transversale carĭ determină principalele liniĭ de acces ale regiuneĭ muntoase odată cu principalele liniĭ de comunicaţiune între cele două cline. De citat avem: 1. pasul Rodneĭ deschis de Valea-Someşuluĭ; 2. pasul Bărgăuluĭ, deschis de Bistriţa transilvană între Transilvania şi Bucovina; 3. Văile Negrişoareĭ, Bistricioareĭ şi Bicazuluĭ în porţiunea lor normală cresteĭ principale; 4. depresiunea Tulgheş-Moineşti-Bacăŭ care deschide între Cic-Sereda şi Bacăŭ cea maĭ directă linie de comunicaţie peste tripla creastă a Carpaţilor-Orientalĭ; 5. Valea-Uzuluĭ şi Oituzuluĭ care daŭ în Valea-Trotuşuluĭ, încă în regiunea muntoasă.

Carpaţiĭ-Orientalĭ, se prezintă pe marginea estică a platouluĭ transilvan, reculeşĭ maĭ ales în două şirurĭ: o antecatenă vestică, înglobată în interiorul platouluĭ şi un şir principal la Est, căruia se reservează de obiceiŭ numele de Carpaţiĭ-Orientalĭ.

Antecatena vestică apare la Vestul-Mureşuluĭ şi Oltuluĭ superior urmînd paralel cu şirul principal cu care se leagă de două orĭ: printre sorginţele Oltuluĭ şi ale Mureşuluĭ şi printre sorginţele pîrîuluĭ Caşon şi Olt. In unghiul dintre Alpiĭ Transilvanieĭ şi Carpaţiĭ Orientalĭ, apare o nouă bară muntoasă lipită de o parte de Carpaţiĭ-Orientalĭ între Oituz şi Uz; de alta de Munţiĭ-Făgăraşuluĭ, constituind şi ea tot ca o antecatenă a încingătoareĭ exterioare a basinuluĭ transilvan. Acest sistem de antecatene ale şiruluĭ principal al Carpaţilor-Sud-Orientalĭ prezintă treĭ fracturĭ: una la Sudul Munţilor-Călimanĭ, prin care scapă Mureşul; a doua în partea sudică a sistemuluĭ, la juncţiunea celor două catene pe unde scapă Oltul din ţinutul Ciucului în al Bîrseĭ, apoĭ din acest din urmă în al Făgăraşuluĭ. Acest lanţ înaintat al Carpaţilor are cîte odată înălţimĭ maĭ marĭ ca şirul de la Estul seŭ. El începe la Sudul Munţilor-Călimanĭ sub numele de Munţiĭ-Gurghiuluĭ (Funcelele 1685 m.), carĭ ţin până în Tarnava-Mică. Intre Olt şi Tărnava-Mare Munţiĭ-Arghiteĭ (1798 m.) ating cea maĭ mare înălţime a acesteĭ catene. Creasta culminată de Vîrful-Ciucuc (1560 m.) ţărmureşte Oltul, înainte de intrarea luĭ în defileul Tuşnaduluĭ; vin apoĭ Munţiĭ-Persanilor cu Măgura (1106 m.) încadraţĭ de Olt de la Feldioara la Sarcani; Munţiĭ-Barotuluĭ încadraţĭ de Olt la Est, Sud şi Vest; şi munţiĭ de la Estul defileuluĭ Tuşnaduluĭ (cu Puturosul, 1246 m.) Aceste din urmă treĭ grupuleţe despart şesul din colţul sud-estic al platouluĭ de interiorul basinuluĭ transilvan.

Al doilea şir formează creasta principală a Carpaţilor-Orientalĭ şi cu aceasta linia despărţitoare a apelor celor două cline. Eĭ continuă, în direcţiunea nord-vestică şirul Alpilor-Transilvanĭ prin: Munţiĭ-Bresculuĭ, aĭ Caşonuluĭ şi aĭ Ciuculuĭ care se succed până în sorginţele Oltuluĭ; aĭ Gherghiuluĭ şi aĭ Călimanuluĭ, carĭ cercuesc la exterior curba Mureşuluĭ de la originea eĭ până la Regin; aĭ Bistriţeĭ şi aĭ Rodneĭ, carĭ se succed pe clina interioară a Carpaţilor-Orientalĭ din Bistriţa Transilvană până în Visău şi Iza. Pe clina exterioară găsim maĭ ales: Munţiĭ-Vranceĭ, aĭ Zăbrăuţilor şi aĭ Oituzuluĭ înglobînd cursurile: Putneĭ, Zăbrăuţilor şi Oituzul, în dreptul munţilor Breţcani aĭ clineĭ interioare; apoĭ, Munţiĭ-Tazlăuluĭ şi aĭ Tarcăuluĭ înglobînd cursurile apelor cu acelaşĭ nume, în dreptul munţilor Ciucului aĭ clineĭ interioare; maĭ la Nord masivul Ceahlăuluĭ, pe al Grinţiesuluĭ, pe al Gaboiĭ şi Pietrosuluĭ, care constituesc ca un lanţ în lungul Bistriţeĭ, segmentat de fracturile Bicazuluĭ, Bistricioareĭ şi Negreĭ-Broscenilor. La Est, în tot lun-

gul Bistriţeĭ se întind Munţiĭ-Bistriţeĭ Moldovene, lung şir a căreĭ linie culminantă însoţeşte de aproape cursul Bistriţeĭ până la oraşul Piatra. Munţiĭ-Bistriţeĭ se prelungesc spre Sud printre Siret şi Trotuş prin două şirurĭ paralele, despărţite între ele de Valea-Tazlăuluĭ.

Basinul Transilvan este închis la V. printr'un grup puternic şi compact întins între Valea-Mureşuluĭ şi a Crişuluĭ-Repede, constituind munţiĭ apusenĭ aĭ Transilvanieĭ, numire rezervată de obiceiŭ părţeĭ centrale a acestuĭ stăvilar. La centrul acestora apare, de la N. la S. creasta Munţilor-Bihoruluĭ culminată de Vlaghiasa (1847 m.), Cucurbeta (1850 m.) şi Vîrful-Vulcanuluĭ (1268 m.). Creasta Bihoruluĭ serveşte de bază celor două cline spintecate de văile Crişuluĭ-Alb, Crişuluĭ-Negru, Arieşuluĭ şi Someşuluĭ. Regiunea dintre Mureş, Crişul-Alb şi Arieş, avute în metale, maĭ ales în partea N.-E., poartă numele de Munţiĭ-Metaliferĭ; acea dintre Crişul-Alb şi cel Negru, de Munţiĭ-Codruluĭ; pe stînga Arieşuluĭ apare cea maĭ puternică creastă după Munţiĭ-Bihoruluĭ comandată de Vîrful-Vîrfuluĭ (1672 m.), Bălimăreasa (1636 m.) şi Muntele-Mare (1828 metri).

Din Crişul-Repede până în Someşul întrunit, înălţimele barriereĭ vestice a Carpaţilor sud-orientalĭ sunt atît de reduse în cît ele abia maĭ pot purta numele de munţĭ. Măgura-Desunoiuluĭ (983 m.), cel maĭ înalt reprezentant al întreguluĭ grup, este un important nod idrografic şi orografic al regiuneĭ; de aci nasc: Beretăul, Crasna, Agreşul şi Plopişul, principalele eĭ cursurĭ de apă, după Someş, care curg pe marginea nordică.

Munţiĭ-de-Aramă (Văraticul 756 m.), aĭ Meseşuluĭ (868 m.), şi aĭ Biculuĭ (550 m.) constitue o curbă neîntreruptă în jurul sorginţeĭ Berătăuluĭ şi Crasneĭ, care însoţeşte maĭ întîiŭ Crişul (r. d.), apoĭ Agrişul (r. s.) şi în fine Crasna (r. d.).

Partea estică coprinsă între Nadaş, Someş şi Almaş, e o regiune curat deluroasă în care se deosebeşte, la Estul Almaşuluĭ, linia Vîrfurilor-Babiĭ (695 m.), al Cresteĭ (622 m.) şi al Nadaşuluĭ (747 m.), care se recurbează spre V. ca şi cursul Almaşuluĭ.

Basinul Transilvan este închis în partea nordică printr'un grup concentrat într'un contur triunghiular, care pătrunde ca pană între stăvilarul săŭ apusan şi cel estic, din Valea-Someşuluĭ (Deş-Sătmar) până în a Maramureşuluĭ (Borsea-Hust). In acest grup, pe linia culminantă, aruncată în lungul latureĭ nord-estice a conturuluĭ, se disting: Munţiĭ-Rodneĭ cu Ineul (2280 m.), Pietrosul (2305 m.), aĭ Lăpuşuluĭ cu Ţibleşul (1842 m.) şi Gutinul (1447 m.), care se prelungesc urmînd de aproape cursul Tiseĭ, prin creasta culminată de Pleşa-Mare (1291 m.), Cheniu (1003 m.), şi Siroca (777 m.), până la defileul Hustuluĭ. Apa Ţiblesuluĭ desparte, pe clina sudică Munţiĭ-Rodneĭ de aĭ Lapuşuluĭ; aceştĭ din urmă înglobează tot cursul Lapuşuluĭ, a căruĭ vale e despărţită de a Someşuluĭ prin Culmea-Gimiĭ (770 m.) şi a Brezeĭ (974 m.) puţin înaltă şi orientată riguros de la V. la E., constituind aci primul zăgaz al basinuluĭ transilvan.

Panta generală a Basinuluĭ-Transilvan se înclină către V.; de aceea toate cursurile care-l străbat, Someşul-Mare, Mureşul, Tîrnava-Mare şi Tîrnava-Mică, Oltul cu afluenţiĭ săĭ: Rîul-Negru şi Rîul-Păruluĭ, îşĭ prăvălesc apele lor în senzul înclinăreĭ panteĭ; apoĭ rupînd bariera vestică şi pe cea sudică, debuşează spre cîmpiile exterioare prin treĭ fracturĭ: la N.-V. prin Valea-Someşuluĭ, la V. prin Valea-Mureşuluĭ, la S. prin Valea-Oltuluĭ.

c) Carpaţiĭ de mijloc, constitue partea centrală a sistemuluĭ carpatic, afectînd forma unuĭ arc ce leagă gruparea nord-vestică cu cea sud-estică. Reduşĭ ast-fel la o şuviţă îngustă, eĭ se întind din Valea-Popraduluĭ până aproape de frontiera Moldoveĭ, unde înglobează sorginţile Ceremuşelor, Siretuluĭ, Moldoveĭ, etc.; de Carpaţi sud-esticĭ sunt despărţiţĭ prin valea longitudinală a Maramureşuluĭ (Borsea Tisa). Mijlocul Carpaţilor păduroşĭ, cunoscuţĭ maĭ ales sub numele de Beschiziĭ-Orientalĭ — în opoziţie cu Beschiziĭ-Occidentalĭ din Carpaţi nord-vesticĭ — rămîne în gol, în faţa cîmpieĭ Dunăreĭ de mijloc; iar lungimea lor între limitele de maĭ sus trece de 400 kil., pe cînd în lăţime, eĭ nu trec nicĭ o dată de 120 kil.

Considerat în profilul săŭ longitudinal, acest lanţ prezintă creştete ce se înalţă progresiv de la Nord-Vest spre Sud-Est. Buşovul (1010 m.), Stribul (1014 m.), Ravca (1303 m.), Halici (1335 m.), Pecuiŭ (1405 m.), Pădia (1742 m.), Covîrla (2508 m.), daŭ scara ascendentă înaintînd spre Transilvania. Paralel cu creasta principală, atît pe clina interioară cît şi pe cea exterioară, se succed creste scurte susţinute de contraforturĭ şi maĭ scurte, înglobînd văĭ adîncĭ. Vihorlitul (1074 m.), Gilul şi Nastasul între Laborcea şi Ungul; apoĭ, crestele culminante de Po-

lonina-Rovna (1482 m.) dintre Ung şi Latorcea, Hatul, Gilul (1086 m.), Polonina-Aguluĭ (cu vîrful Stoĭ 1679 m.), Polonina-Tarţeĭ (cu vîrful Groapa 1568 m.) şi Şvidovăţul, constituesc principalele creste ale clineĭ interioare, paralele cu creasta principală. Bucoviţa (797 m.), Chwaniow (685 m.), Zucow, Adritul (1838 m.), Polonina, etc. în Galiţia, Arşiţa (1589 m.), Ciortca (1259 m.), Hordia (1478 m.) şi Obcinele Bucovineĭ, culminează principalele catene ale clineĭ exterioare. Carpaţi de mijloc, desemnaţĭ adesea şi sub numele de Matra, sunt constituiţĭ din flich şi terenurĭ cretacee. Inălţimea lor scade une-orĭ atît, în cît eĭ prezintă din toate punctele de vedere aspectul deluros. Principala trecere se găseşte în centrul lor, între văile: Striĭ şi Laborcea. Creasta prezintă aci un prag, care are abia 670 m. altitudine, pe unde trec azĭ la distanţă de 12 kil. una de alta calea ferată şi şoseaua Striĭ-Muncacĭ.

Acest prag, cunoscut în istorie sub numele de Pasul-Maghiarilor este situat pe linia dreaptă ce uneşte Kievul, unul din centrele marĭ geografice ale cîmpiilor orientale, cu Buda-Pesta, centru nu maĭ puţin important al cîmpiilor Dunăreĭ de mijloc. Prezenţa acesteĭ ştirbiturĭ în parapetul Carpaţilor aŭ pus, în toate veacurile, în nesiguranţă popoarele ce aŭ ocupat succesiv ţinuturile fertile ale Tiseĭ şi Dunăreĭ, din partea năvălireĭ popoarelor şi armatelor din cîmpiile orientale.

Toată partea Carpaţilor mijlociĭ, coprinsă între Pasul-Maghiarilor şi Defileul-Leluchov al Popraduluĭ poartă numele generic de Beschiziĭ-Orientalĭ. Nistrul, Sanul, Vislocul şi Visloca, nasc pe clina lor exterioară. Latorcea, Ungul, Laborcea, Ondava şi Topla, nasc pe clina interioară a Beschizilor-Orientalĭ. Aceştĭ munţĭ prezintă cele maĭ micĭ înălţimĭ din tot lanţul, fiind cînd precurmaţĭ de pasurĭ, cînd de pragurĭ foarte aşezate. De semnalat maĭ ales: Pasul-Uscoculuĭ (889 m.) între valea Unguluĭ şi a Nistruluĭ; Pasul-Lupcov, între valea Laborceĭ şi a Sanuluĭ; Pasul-Ducla între Visloca şi Ondava.

In genere regiunea dintre Lupcov şi Ducla constitue o depresiune care în Ducla descinde la 500 m. altitudine. Aci o nouă poartă peste Carpaţiĭ mijlociĭ, la joncţiunea lor cu Carpaţiĭ-Nord-Occidentalĭ.

La Sudul Pasuluĭ-Maghiarilor, o dată cu creşterea înălţimilor, terenul îşĭ schimbă şi formaţiunea; crîmpee constituite din terenurĭ cretacee se amestecă cu munţĭ vulcanicĭ. Popadia (1742 m.), Sevola (1811 m.), Popa Ivan (1925 m.), Giumalăul (1853 m.), Tarcăul (1961 m.), sunt ceĭ maĭ înalţĭ reprezentanţĭ aĭ clineĭ interioare. Trecătorile se răresc, cele maĭ importante sunt: a Pasuluĭ-Tătarilor între Prut şi sorginţele Tiseĭ-Negre, şi a Pasuluĭ Borsea, între Maramureş şi Bucovina.

Geologia sistemuluĭ carpatic. I. Constituirea geologică.—Partea caracteristică a munţilor Carpaţi este faptul că eĭ sunt lipsiţĭ de urme recente de erupţiunĭ vulcanice, de şi terenurile eruptive abundează în toate regiunile sale. Ele se întîlnesc în interiorul cercului carpatic şi ies la iveală maĭ ales în văĭ unde sunt reprezentate prin granit asociat cu şisturĭ cristaline, porfire, prin serpentina asociată cu terenurĭ paleozoice saŭ de tranziţiune; prin melafir asociat cu trachite; în fine, prin bazalte. Un alt caracter general al munţilor Carpaţi este faptul că pe bordul săŭ exterior, la Nord de Tatra se găseşte o bandă de stîncĭ izolate în proeminenţe saŭ clipen, avînd o lungime cam de 100 kil. şi o lărgime mijlocie de 1800 m., de la Rogoznic aproape de Neumarkt în Galiţia până la Zeben (Ungaria). Aceste stîncĭ sunt formate de un calcar compact, de vîrstă jurasică saŭ infracretacee, înconjurate de un flîş gresos, a căreĭ etate e greŭ a se preciza; totuşĭ, se poate considera ca coprins între cretaceŭ şi eocen.

Origina clipelor se crede datorită inegalităţeĭ de flexibilitate a rocelor supuse la o energică împingere, şi care aŭ produs lanţul munţilor Carpaţi. Ondulaţia cea maĭ însemnată s'a făcut acolo unde straturile cretacee treceaŭ de la facies nisipos la facies dolomitic. Căcĭ din cauza obstacoluluĭ opus de dolomite, presiunea laterală a trebuit să se forţeze de a curba în boltă calcarul jurasic şi neocomian, care aveaŭ acoperişul lor de gresie carpatică. Dar calcarul fiind cu mult maĭ flexibil, a început a se împărţi în bucăţĭ, şi din cauza putereĭ împingereĭ s'aŭ introdus prin forţă în straturile de cretacee, care eraŭ maĭ slabe. Maĭ tîrziŭ erosiunile atmosferice aŭ făcut să dispară acoperişul de gresie şi de şisturĭ, lăsînd ast-fel la vedere blocurile calcare solide care reuşise să se introducă. Ast-fel clipele sunt resturile uneĭ bolte ruptă, introdusă cu forţă în straturile maĭ recente care le acopereaŭ altă dată. Această mişcare s'ar fi produs cam pe la sfîrşitul oligocenuluĭ.

Luînd straturile în mod cronologic, adică de la cele maĭ

vechĭ, către cele maĭ recente. Constituirea geologică în regiunile carpatice se prezintă cum urmează:

In epoca Triasică, condiţiunile pelagice perzistă în regiunea Carpaţilor, ca şi în Italia, Silicia, etc. Triasul mediteran, se vede apărînd în Ungaria, în Baconier-Wald, care este un amestec de tipul jurasic cu forme germane şi alpine; adică triasicul alpin maritim este format din quarţite şi şisturĭ cu Esteria-minuta, suportînd calcarurĭ negre de Willenova şi Chemnitz, şi totul este încoronat cu un calcar alb de crinoizĭ, şi care se află aşezat pe un calcar cu cremene. Triasul german este compus din: Gresia bigarată, muschelcalc (formaţiune calcaroasă şi marină cu depozite de sare), şi Cheuper (marne, gips şi grezie).

Terenul liasic cu etagiul Netian este desvoltat prin calcarul săŭ cu Brachiopode şi pe care d-l de Suers îl numeşte facies carpatic.

Jurasicul mediŭ în Carpaţi este compus din şisturĭ argiloase, aşezate pe marne cu Harpoceras opalinum. D'asupra vine calcarurĭ albe şi crinoizĭ, şi peste ele vine calcarurĭ roşiĭ. Bathonianu marin există pe versantul romîn al Carpaţilor, în apropierea obîrşieĭ Ialomiţeĭ unde se poate aduna opp. aspidoides, Phylloceras cadernatschis.
» mediteraneum.
» disputabile.
» suboptusum.

Jurasicul superior este reprezentat prin masivurĭ în forme de falese saŭ clipen, izolate în mijlocul gresiilor carpatice, şi care se numesc clipencalc. S'aŭ putut distinge următoarele straturĭ:

3. Calcarurĭ cenuşiĭ bogate în cremene cu Perisph. transitorius.

2. Brece cu cefalopode şi crinoizĭ, formate din calcarurĭ albĭ saŭ roşiĭ cu metapohinus convexus, etc.

1. Calcarurĭ noduloase roşiĭ în stratificaţie regulată.

Etagiul I-iŭ este considerat ca oxfordian şi sequanian, etagiul al II-lea prezintă analogie cu chimeridgianul.

In partea superioară a lanţuluĭ Carpaţilor avem un facies diferit, compus din calcarurĭ albe saŭ cenuşiĭ deschise, avînd vine de calcite şi concreţiunĭ de cremene.

Cretaceŭ se găseşte împărţit în 2 seriĭ:

In seria I infracretaceu găsim în Galiţia şi Moravia în munţiĭ Beschides următoarele:

5. Grezie de Godula, conglomerate şi minereurĭ de fer, aluvian cu scoicĭ mamilare.

4. Straturĭ de Werusdorf cu fauna baremiana.

3. Şisturĭ superioare de Teschen, negre, marnoase şi grezia de grodischt cu optychus didagi.

2. Calcarurĭ de Teschen cu Belemnites pistiliformis (90-100 metri).

1. Şisturĭ inferioare de Teschen (100 m.)

In afară de calcarul de Teschen, totul este cunoscut cu numele de grezie de Carpaţi care se întîlneşte în tot cretaceul şi chiar în terţiar.

Seria corespunzătoare la etagiurile cretacice este următoarea:

Albian; este reprezentat în Carpaţi prin greziĭ verzĭ cu Belemnites minimus, grezie de godula.

Aptian: Calcarurĭ cu Terebrirostra la limită.

Baremian: Schrattercalk. Straturĭ de Wernsdorf. Şisturĭ superioare de Teschen (la limită).

Neocomian: *Hoterivian:* calcarurĭ de Teschen. *Valancian:* şisturĭ inferioare de Teschen.

A doua serie supracretacee este reprezentată prin fliş, a căreĭ parte inferioară corespunde cu cenomonianu şi turonianu.

In această epocă, din cauza apariţieĭ cefalopodelor în Bavaria şi în împrejurimile Vieneĭ, putem vedea că a fost o comunicaţie cu Marea în spre Est, şi într'adevăr straturile cu Belemnitela şi cu Baculite sunt cunoscute în Polonia.

Succesiunea straturilor este următoarea:

4. Calcarurĭ cu hipurite şi orbitoline. Calcarurĭ cu acteonele.

3. Marne cu O. visicularis şi Trigonia limbata.

2. Straturĭ lacustre cu lignită.

1. Calcarurĭ cu rachiolite, caprotine şi nerine.

Grupul terţiar este reprezentat în Carpaţi prin diviziunile celor 2 sisteme: eogen şi neogen.

Sistemul eogen coprinde:

1. Seria Eocenă, reprezentată prin terenurĭ cu numulite. Ca tip se iaŭ straturile din Kressenberg unde avem:

8. Flişurĭ.

7. Marnele cu foraminifere.

6. Nisipurĭ şi greziĭ cu serpula sprirulaca.

5. Marne cenuşiĭ cu foraminifere.

4. Straturĭ feruginoase şi glauconiene cu moluşte.

3. Greziĭ galbene şi şisturĭ mănoase închise.

2. Calcarurĭ cu numulite marĭ şi cu un mare număr de foraminifere.

1. Marne cenuşiĭ închise saŭ verzuĭ.

Totul avînd o grosime cam de 200 m.

In Carpaţi Galiţieĭ, eocenul este format din greziĭ cu argilurĭ bigarate saŭ roşiĭ, care nu este alt-ceva de cît fliş avînd în interior grezie calcaroase cu Lithothamnium şi cu numulite.

Eocenul în Carpaţi romînĭ are la bază Calcarul de Albeşti (Muscel) şi la partea superioară Calcarul de Azarlîc (Dobrogea) coprinzînd numulites distans, N. Ramandi, Assilina, Terebratula, etc.

2. Seria Oligocenă. Se poate distinge în Carpaţi austriacĭ următoarele straturĭ:

Aquitanian:	Straturĭ de Loibersdorf. Grezie, marne şi şisturĭ de Liguri. Lignită de Cadibona şi de Sotrka. Straturĭ de Horn. Straturĭ cu petonele de Buda.
Tongrian:	*Stampian:* Lignită de Santa-Giustina. Straturĭ cu Natica crassatina de Hoja. Grezie de Măgura. Tufurĭ de calcarurĭ cu polipierĭ de Gomberto. Şisturĭ cu menelitice de Carpaţi. *Sannosian:* Calcarurĭ de brecciole de montecehio maggiore.

Seria Oligocenă în Carpaţi romînĭ este:

III. Grezia de Tisesti.

II. Şisturĭ cu menelite.

I. Breciĭ verzĭ de Harz.

Sistemul Neogen coprinde:

1. Seria miocenă, care este reprezentată în Austria şi în România ast-fel:

	Austria	*România*
Pontian	Primele straturĭ cu paludine. Straturĭ cu congerĭ.	III. Nisipurĭ şi marne cu Rosodaena Unio, Vivipara, etc. II. Marne galbene adesea nisipoase cu congeria umana, Pantalmira, etc. I. Marne albe-cenuşiĭ saŭ alboituse cu Cardium, Congeria, etc.
Sarmatian	Marne cu mactra podolica. Nisipurĭ cu cerițĭ.	II. Orizontul superior cu dosinia exoleta, cerithium disjunctum, Neritnia. I. Orizontul inferior cu mactra cumulata.
Tortonian	Calcarurĭ de Leitha, straturĭ de Bya, marne de Baden şi de Vöslaŭ.	III. Nisipurĭ şi conglomerate. II. Marne cu ostraea cochlear. I. Calcarul de curchia cu cerithium Turitella, Mitra, Turbos, Lucina, etc.
Helvețian	Lignilurĭ d'Eibiswald. Nisipurĭ de Grund-schlier.	Marne, grezie micacee, gips, sare gemă, tuf trachitic verzuĭ (Palla).
Burdigolun	Molasurĭ de Eggenburg. Nisipurĭ de Gandendorf.	Straturĭ cu cerithium. Mangeritaceum şi cerithium plicotum.

2. Seria Pliocenă este reprezentată în România prin Plaissancian saŭ Levantin, care coprinde:

III. Orizontul marnelor şi argilelor superioare.

II. Orizontul nisipurilor.

I. Orizontul marnelor şi argilelor inferioare, avînd în ele diferite varietăţĭ de unio precum: V. Stefanescui, V. Davilai, etc.

Era quaternară se manifestă în România prin straturĭ marĭ de loess, care aŭ marĭ adîncimĭ pe colinele munţilor Carpaţĭ.

Roce eruptive. In Transilvania se poate bine observa că terţiarul a fost întrerupt de roce numite Grünstein trachit, care nu sunt alt-ceva de cît labradorite şi andesite cu ogite, cîte o dată sunt quartzifere.

Roca numită Dacita, taie andesitele la Rodna; după aceste a venit andesitele în genere amfibolice, care formează filoane în cele-l'alte două grupurĭ la Capnic şi Lapos-banya.

După aceste aŭ venit: Rhyolitele, Liparitele şi Basaltele. Se găsesc la Tokai, Nagy-Milahy, etc.

Seria eruptivă se termină în Transilvania prin curgere puţin desvoltată a bazalturilor, a căror tufurĭ acopere calcarul de Leitha.

Activitatea vulcanică în masivul Carpaţilor, a avut loc cam de la eocenul superior până la Pliocen.

Pe versantul romîn avem: Graniturĭ, Lignite, Diorite, Melafirul, în judeţele: Mehedinţi, Gorj, Vîlcea, Argeş, Dîmboviţa, la Vîrful-Măgura, precum şi în Nordul Moldoveĭ în jud. Suceava, la Broşteni, Dorna, etc.

Serpentine în judeţul Gorj

la Poiana-Mureeĭ, Vîrful-Capreĭ, Mîndra, etc., precum şi în judeţul Suceava la Cotîrgaci.

Trachiturĭ se găsesc în colţul Vest-Nord al judeţuluĭ Suceava în regiunea Neagra, Lucaciŭ, etc.

II. *Bogăţia minieră a Carpaţilor.* Munţiĭ Carpaţi aŭ în sînul lor o mare bogăţie minieră. De citat maĭ ales sunt: munţiĭ Zolion şi la Chemnitz în Carpaţiĭ Nord-Occidentalĭ, avuţĭ în fer, aramă, mercur, bismuth, nikel, cobalt, galena şi în minerale rarĭ ca amiante, chrisolithe şi grenate. Munţiĭ metalicĭ din vestul Transilvanieĭ cu centrul Detunata îmbrăţişează cele maĭ avute zăcăminte metalifere; aci, la Nagy-ag eraŭ cele maĭ renumite mine de aur şi argint înaintea descoperirieĭ Americeĭ. Sarea gemă se prezintă în straturĭ întinse în regiunea sudică a Carpaţilor; situate în Salzthun, grup de desuptul Pliocenuluĭ, reprezentat prin straturĭ cu Paludine. In fundul bazinuluĭ Transilvan, aceste straturĭ se întind fără întrerupere sub tristele coline despădurite ale Cîmpieĭ şi chiar maĭ departe între Someş şi Mureş. Tot acest fund formează sub straturile ce-l acoper o mare albă de sare, rest al vechiuluĭ golf terţiar, care umplea acest bazin al Carpaţilor; pe alocurea sarea apare la suprafaţă în forme de adevăraţĭ munţĭ de sare; aşa la Paroid sarea se prezintă într'un adevărat munte rotund măsurînd 7 kil. de circonferinţă.

Asemenea filoane metalice şi straturĭ saline conţine şi regiunea romînă a Carpaţilor; dar până acum aci n'aŭ fost exploatate de cît acelea pe care natura le punea în evidenţă fără a căuta în adîncul subsoluluĭ. Afară de arama de la Baia-de-Aramă, din Gorj, exploatată în timpurĭ depărtate, nu se extrage de cît sarea, petroleul, lignita, piatra şi sorginţele balneare.

Regiunea salină Romînă. Se poate indica existenţa săreĭ în regiunea Romînă după 3 liniĭ, corespunzînd la zonele de pliurĭ ale colinelor:

1. Cea d'întîiŭ, de Nord, trece prin Slănic, Buzăŭ şi R.-Sărat;

2. A doua, prin Salinele-Marĭ, Cîmpina şi Telega;

3. A treia, prin Tîrgovişte şi Băicoiŭ.

In general straturile cu paludine şi congeriĭ, sub care se depune straturile de sare, formează lanţurĭ de coline care dominează cîmpia de aluviune a Dunăreĭ; acestea la rîndul lor sunt dominate de munţiĭ de grezie compactă, de greziĭ cu menelite şi de grezie neocomiană a fucoides. Pe alocurea sarea apare la suprafaţa spălată de ploĭ în forme de abundenţĭ munţĭ albĭ.

Formaţia argilă saliferă este compusă la partea superioară de argilĭ roşiĭ cu micĭ straturĭ de greziĭ, la bază şisturĭ gresoase micacee şi şisturĭ argiloase verzĭ saŭ cenuşiĭ. Grezia micacee are gipse, sare şi pucioasă. Gisementele aŭ forme lenticulare şi nestrăbătute la 200 m. de adîncime.

Se extrage anual cam 100000 tone de sare din salinele bine exploatate astă-zĭ la Tîrgul-Ocna (jud. Bacăŭ), Slănic şi Doftana (jud. Prahova) şi de la Ocnele-Marĭ (jud. Vîlcea). Analizele chimice prezintă sarea romînă cu calitatea cea maĭ bună în Europa.

Regiunea petroliferă romînă oferă interes cu totul particular, nu numaĭ din cauza număruluĭ şi importanţeĭ acestor gisemente, atît de bogate, în cît ar putea aproviziona o mare parte din Europa, dar chiar din cauza situaţiuneĭ şi a dispoziţiuneĭ lor speciale. Se pretinde că subsolul Romînieĭ aproape în toată întinderea sa e petrolifer. Sursele de petrol sunt maĭ în tot-d'a-una în terenurile cu paludine: la Colibaşi, Cîmpina, Monteorl şi Govora. Daca s'ar parcurge ţara de la N. la S., gisementele apar în ordinea următoare:

In partea de Nord a Moldoveĭ nu există exploataţiunĭ, dar se constată numaĭ aflueremente în jud. Neamţu: la Buhalniţa, Doamna, Tazlăul, etc.

La Moineşti se cunosc 5 liniĭ principale de fracturĭ. Petrolul se găseşte de multe orĭ la suprafaţă.

Maĭ la Sud, în Muntenia, terenurile petrolifere sunt maĭ descoperite şi aci se găseaŭ exploataţiunĭ importante în terenurile cu paludine, în şisturile numulitice şi cîte o dată în grezie de măgura (Slănic).

Astă-zĭ centrurile de exploataţie sunt:

Tîrgovişte (Dîmboviţa), Cîmpina, Monteorul (Buzăŭ), Moineşti (Bacăŭ) şi se fac încercărĭ la Vest la Govora (Rîmnic); iar sorginţele în exploatare sunt:

Prahova: Cîmpina, Poiana, Băicoiŭ, Ţintea, Telega, Scorţeni, Doftana, Buştenari, Poiana-Pîrîuluĭ, Stejari, Făget, Mislişoara, Grinsor, Cozmina, Recea, Vărbilăŭ, Bughea, Mălini, Păcureaţa, Copăceni, Turburea, Brăcacia, Valea-Reni, Păcureţi, Matiţa, Ochişori, Măgura, Răpaos, Apostolache, Moreni.

Buzăŭ: Păcurele, Berea, Cuculeşti, Tega.

Dîmboviţa: Gura-Ocniţeĭ, Colibaşi, Reşca, Glodeni.

Bacăŭ: Solonţ, Moineşti, Lucăceşti, Mărgireşti, Stăneşti, Teţ-

cani, Comăneşti, Doftana, Păcuriţa, Nimeasa, T.-Ocna, Mosoarele, Mănăstirea-Caşin.

In regiunile acestea avem următoarele date:

	SONDAGE		PUŢURI	
	Product.	Neprod.	Product.	Neprod.
In jud. Dîmboviţa sunt:	—	—	107	35
» Prahova »	24	37	355	410
» Buzăŭ »	4	10	87	3
» Bacăŭ »	40	8	333	114
Total . .	68	55	882	562

Producţia totală a Munteniel pe 1897 este de 5022106 kgr. şi a Moldovel de 10175000.

Producţia totală a Romînieĭ pe 1895 a fost de 7469 vagoane, valorînd 2984000 leĭ, care se împarte ast-fel:

	Particularĭ	*Stat*
Prahova . . .	3688	26
Dîmboviţa . .	1365	179
Bacăŭ	1602	236
Buzăŭ	902	2
Total	7557	443

III. *Monografia diferitelor regiunĭ metalice şi de cărbunĭ,* în versantul romîn al Carpaţilor, se poate stabili cum urmează:

Minereurĭ de aramă. Pe rîul Bulba în apropiere de Baia-de-Aramă (Mehedinţi) se găseşte carbonat de cupru. Pirită de cupru la Baia-de-Aramă; Valea-Holda pe dealul Pîzreĭ, Ursuluĭ, Valea-Holdiţa, dealul Tonceĭ, Alunişul, Stănişoara, Crucea, Cojoc (jud. Suceava); Valea Sărată, Muntele Pleşul, Fundul-Purcel (R.-Sărat); Sodeni (Mehedinţi); Bădeni (Muscel).

Minereurĭ de fier. Dealul Cheruluĭ, Piatra-Tăiată la Chirilo, Drumocsa, Negrişoara, Rarăul, Broşteni, Fierul, Pîrîul-Ars la poalele dealuluĭ Ciubuc, Valea-Mălini (jud. Suceava); Vulcanul (jud. Gorj); Pîngărăcior, Secul (jud. Neamţu), Bahna (jud. Mehedinţi); Trestioara (jud. Buzăŭ); Valea-Cubită, Muntele-Cordun, Colţul-Ursuluĭ, Muntele-Purcelul (jud. R.-Sărat); Ciungetul (R.-Vîlceĭ); Valea-Rea, Stoeneşti, Valea-luĭ-Beguleţ (jud. Muscel).

Minereurĭ de galenă argintiferă. Tonci, Chirilo, Broşteni, Cojoc (jud. Suceava); Valea-Sărată, Muntele-Ulma, Poiana Mărului (R.-Sărat); Leaota, Făgeţelul, Valea-Bădeanca, Poiana-Mărului, Zărneşti (jud. Muscel).

Minereurĭ de aur. Valea-Bogată la Nicadia şi Sîrna (jud. Suceava); Breslieni aproape de Hangul, Pietrele-Arse (judeţul Neamţu), Gemenea, Cîndeşti, Codlea (jud. Muscel); Valea-luĭ-Stan (Vîlcea).

Minereurĭ de mercur. Piteşti, (jud. Argeş), Broşteni (jud. Suceava); Geseni şi Berca (jud. Buzăŭ).

Psilomelan. Dealul-Doamneĭ (jud. Suceava).

Minereurĭ de cobalt. Valea-Neguleţ şi Tocilor (jud. Muscel).

Zmaltină. La Bădeni (judeţul Muscel).

Cărbunĭ. Plaiul Pîrscovuluĭ şi la stînga rîuluĭ Sărăţeni (jud. Buzăŭ); Comăneşti, Lapoş (jud. Bacăŭ); Larga, Rîul-Bîrladul pe moşia Hangul, Scăricica (jud. Neamţu); Şoldăneşti (jud. Suceava); Şotînga, Mărgineanca, Bezdad (jud. Dîmboviţa); Lainici, Amaradia (jud. Gorj); Muereasca-d.-j. (jud. Vîlcea).

Lignită. Pe rîul Cernişoara la Armăşeşti, Cerneţi, Bahna, Ploşniţa (jud. Mehedinţi); Baia, Casca, Fîntîna-Mare, Şoldăneşti, Valea-Seacă, Valea-Mălini (jud. Suceava); Gura-Dimiani, Beciŭ, Soseni, Coca-Palanga (jud. Buzăŭ); Slănic, Filipeşti, Valea-Garduluĭ (jud. Prahova); Vulcana-luĭ-Pandele (jud. Dîmboviţa); Cuceşti, Berleşti (jud. Vîlcea); Bengeşti, Timişani (jud. Gorj); Creţeşti (jud. Dolj); Bordeele-luĭ-Manea (jud. Putna); Strunga (jud. Muscel).

Grafit. Bădeni (jud. Muscel).

Antracit. Schela (jud. Gorj).

Chihlibar. Aproape de satele Colţea şi Băilor, Sibiciŭ, Aluniş (jud. Buzăŭ); Valea-Carîmbuluĭ (jud. R.-Sărat).

Grenate. Muntele-Ciocanul (judeţul Argeş).

Pucioasă. Aproape de Şotînga (jud. Dîmboviţa); Văleni şi Poiana (jud. Prahova); Păuşeşti, Pucioasa (jud. Vîlcea); Găvan, Secături (jud. Buzăŭ).

Realgar şi opriment. Căliman, în satul Şarul-Dorneĭ (jud. Suceava).

Piatră acră. Mănăstirea Bisericani, Valea-Tărcăuluĭ (jud. Neamţu).

Kaolin. Fîntînele (jud. Bacăŭ), şi în Mehedinţi (jud. Gorj).

Jaspis. Pietrele-Roşiĭ (judeţul Neamţu) şi Muntele-Rarăul (jud. Suceava).

Gipsurĭ. Dealul-Călugărul (judeţul Bacăŭ); Cîmpulung, Flămînda (jud. Muscel); Vînători, Tazlăul, Bîtca (jud. Neamţu), Muntele-Giurgealăul (jud. Putna); Bădeni, Pucioasa (jud. Dîmboviţa).

Piatra de moară. Deleni (jud. Iaşi); Albeşti (jud. Muscel); Ocnele de la Biserica Popeşti (jud. Dîmboviţa); Corbeni (jud. Argeş).

Marmora. Muntele-Rarăul lîngă Toance şi Pîrîul-Mărniturĭ (jud. Suceava); Ocna (jud. Bacăŭ); Olăneşti (jud. Vîlcea); Albeşti şi Valea-Doamneĭ (judeţul Muscel).

Carierĭ de piatră brută şi pentru construcţiĭ sunt la: Goanţa, Plopa, Drăcoaia, Lucăceşti, Ţigăneşti, Druţa, Cafa, Coasta-Văcaruluĭ, Elena, Jean, Cărbunari (jud. Bacăŭ); Deleni, Feredieni, Ţincuşa, Storeşti, Bădeni, Dealul-Burdujeni, Prelipca, Grigoreşti, Vericani-Foldeşti-Liteni, Geamăna-Tudora (jud. Botoşani); Buzăul, Cornul-Capreĭ, Mărăcini-Marĭ, Izvorul, Ciuliceşti, Istriţa, Marginea-Pădureĭ, Greabănul, Piatra-Lată, Pietroasa d.-j., Muntele-Duşmăneşti, Gîrla Toncăneanca (jud. Buzăŭ); Argeşul, Neajlovul, Cetăţuia, Măgura, Poenele, Cîrpenişul, Fieni, Colţul-Plăieşuluĭ (jud. Dîmboviţa); Broşteni, Oradia, Gureni, Valea-Luseni, Runcu, Bălţişoara, Gruia, Beurani, Voeteşti (jud. Gorj); Gura-Văieĭ, Ursoanca (jud. Mehedinţi); Albeşti, Bleajul (jud. Muscel); Stînca Fernuş, Fundul-Prihodeşti, Văratic, Filioara, Pîrîul-Strajeĭ, Topoliţa, Tarcăul, Stînca, Stînca-Văleni (jud. Neamţu); Ciortea, Colţul-Pietreĭ, Gorganul, Proviţa, Doftana, Colţul-Măluroaseĭ, Văcăreaţa, Valea-Largă, Colţul - Cheia - Teşila (jud. Prahova); Poalele-Munteluĭ-Pietros, Pleşa, Muntele-Stănişoara, Muntele-Drăcenilor, Pîrîul-Cîrja, Capul-Dealuluĭ, Buda, Berezlogi, Slobozia, Heciŭ, Pietrăria-Rangu, Topilele, Găsteşti, Haina, Dealul-Costeştilor, Pietrăria-Stroeşti, Leucuseşti-Giurgeşti, Pleşeşti, Preuteşti, Basarabia, Arghira, Podurile (jud. Suceava); Puturoasa, Vasalatul, Gura-Lotruluĭ-Deluşele, Căciulata, sul. Pleaşa, Valea-Pietroşeĭ, Robeşti, Alu-Tarostea, Valea-Lespedea, Negreşti, Valea-Răchiţilor (iud. Vîlcea).

Piatră de var se găseşte: Pe Pîrîul-Drăgugeşti, Sordocat, Pîrîul-Braduluĭ (jud. Bacăŭ); Movila-Ruptă, Dealul-Stînca (jud. Botoşani); Sătuc-Berea, Cîndeşti-Lapoia, Schitul-Ciolanul (jud. Buzăŭ); Băeni, Baloş, Dealul-Peştereĭ, Godeanul, Runcul, Cornetul, Dalbociţa (jud. Mehedinţi); Mateiaşul, Doamna (jud. Muscel); Măgura, Chiniĭ, Strîmtura-Şanţu, Bour (jud. Neamţu); Apa-Lupa, Piatra-Arsă, Gura-Limbăşeluluĭ, Valea-Seacă şi Valea-Prahoveĭ (jud. Prahova); Dealul-Sticlărieĭ, Buda (jud. Suceava); Olăneşti, Valea-Cerneĭ, Muntele-Găuriciŭ, Văile-Măgureĭ (judeţul Vîlcea); Şuicĭ (jud. Argeş).

Sorginţĭ minerale balneare în Carpaţi apar pe numeroasc puncte. In regiunea nord-vestică cunoscută şi sub numirea de Elveţia-Ungurească la Stubeŭ, Cremnitz, Schemnitz, Neusohl în Valea-Granuluĭ; la Stavnica, Musine, Crînca, Lublo, Corniţa, Schwartzenberg, Raue-Herlin, Bartfel, Tatrafüred, Kölenhei, etc.; în văile: Papraduluĭ, Vaguluĭ, Hernaduluĭ şĭ Bodveĭ. Protuberanţa Sud-Orientală a Carpaţilor încă abondează în sorginţe minerale celebre. In Transilvania sunt: Apele termale sulfuroase de la Mehadia (Herculesbad); sorginţele gazoase de la Zaizon, Vălcele, Tuşnad, S-ta Ana şi Borsek. In Romînia sunt: sorginţele iodurale de la Govora (jud. R.-Vîlcea); Vulcan (jud. Dîmboviţa); sorginţele termale: la Bivolarĭ (jud. Argeşul); sorginţele sulfuroase: la Călimăneşti (jud. Vîlcea); Pucioasa (jud. Dîmboviţa); Bughea (jud. Muscel); Bălţăteşti (jud. Neamţu); Slănic şi Tîrgul-Ocneĭ (jud. Bacăŭ); Cîmpina (jud. Prahova); Strunga (jud. Roman), şi multe alte sorginţĭ saline dotate cu stabilimente balneare de toată însemnătatea sunt vizitate de numeroşĭ suferinzĭ în timpul vereĭ.

Regiunea vecină vechiuluĭ lac al Oltuluĭ e remarcabilă prin fenomenele chimice particulare. Muntele Puturosul cu vaste depozite de sulfure din care es gazurĭ sulfuroase prin două fisurĭ; la Covaşva, băĭ cu maĭ bine de 100 sorginţĭ de acid carbonic.

Staţiunĭ climatologice în Carpaţiĭ Romînĭ maĭ principale sunt: la Cîmpulung (jud. Mnscel); Sinaia (jud. Prahova); Piatra (jud. Neamţu); Curtea-de-Argeş (jud. Argeş); Cîmpina (jud. Prahova), care atrag numeroasă lume în timpul vereĭ.

IV. *Monografia diferitelor regiunĭ* care coprind cărbunĭ saŭ metalurĭ în versantul Austro-Ungar al Carpaţilor este următoarea:

Alunită. Siebengebirge (Ungaria).

Antimoniŭ. Joachimsthal, Andreasberg, Pzibram (Boemia); Magurca, Birstra, Botra, Aranyidca, Felsbanya, Schemnitz, Cremnitz (Ungaria).

Argint. Schemnitz, Cremnitz, Dillen (Ungaria).

Arsenic. Joachimsthal (Boemia); Nagiag, Baia-de-Jos (Transilvania).

Bismuth. Cova Teresia (Banat); Procopi, Hauer (Boemia); Baia-de-Aramă (Transilvania).

Chrom. Orşova (Banat).

Cobalt. Oraviţa (Banat); Ioachimsthal (Boemia); Dobsina II (Ungaria).

Cupru (aramă) Baia-de-Aramă, Moraviţa, Dognasa, Oraviţa, Czilowa, Rodna, Offenbanya (Banat); Starkenbach, Hohenelbe, Eipel, Radowenz (Boe-

mia); Kotterbach, Szlavinka, Göllnitz (Ungaria).

Cositor. Zinnwald, Schlaggenwald, Eibenstork (Boemia).

Fier. Moraviţa, Dognasca (Banat); Nucic (Boemia); Milove, Resbanya (Ungaria).

Grafit. Mühldorf (Austria-de-Jos); Krummau, Schwarzbach, Swojanow (Boemia).

Grenate. Dlascowitz (Boemia).

Mercur. Thihuthal (Transilvania).

Molibden. Moldova (Banat); Zinnwald, Przibram (Boemia); Rezbania (Ungaria).

Natriŭ. Szekboden (Ungaria).

Nikel. Dobsina (Ungaria).

Opalurĭ. Czerwenitza (Ungaria).

Aur. Vulkoy, Botes, Vöröspatak, Nagybanya, Felsobanya, Kapnik, Baia-de-Aramă, Baia Abrudului, Tokai, Nagyag, Offenbanya, Rodna (Ungaria).

Ozocherită. Gresten (Austria-d.-j.); Boryslaw, Truskawice, Starunia, Dwiniar (Galiţia).

Petrol. Boryslau, Truscowice, Roczk, Ducla, Sanoc, Sloboda (Galiţia).

Plumb. Baia-de-Aramă (Banat); Przibam (Boemia); Schemnitz, Cremnitz, Capnic (Ungaria); Nagyag, Felsobanya, Offenbanya (Transilvania).

Sare gemă. Wieliczca (Galiţia); Vizacna, Maros-Uivar, Parayd, Thorda, Does, Marmoroş, Slatina, Ronaszk, Sucatac, (Transilvania).

Teluriŭ. Offenbanya (Ungaria).

Topazurĭ. Zinnwald (Boemia).

Cărbunĭ. Secul şi Reşitza (Banat); Petroşani (Transilvania), etc.

Idrografia Carpaţilor. Curbura generală a cresteĭ sistemuluĭ Carpatic împiedică existenţa văilor marĭ longitudinale cum ar fi acele ale Alpilor; de aceea vedem văile acestuĭ sistem, cînd tinzînd a urma aceeaşĭ direcţiune cu creasta principală, cînd o direcţiune normală acesteĭ creste. Aşa Oltul, curge maĭ întîiŭ într'o vale paralelă cu Carpaţiĭ Orientalĭ, apoĭ cu Alpiĭ Transilvanieĭ pe carĭ îĭ tae în defileul Turnuluĭ-Roşu, pentru a curge apoĭ într'o vale normală acestor munţĭ. De asemenea Mureşul, în partea superioară, curge, până la eşirea-ĭ în cîmpie într'o vale care reproduce sinuosităţile cresteĭ principale ale Carpaţilor Orientalĭ, apoĭ îşĭ schimbă cursul urmînd o vale normală acesteĭ creste apoĭ scapă către Tisa prin defileul Deva-Arad care rupe bariera Munţilor apusenĭ aĭ Transilvanieĭ. Someşul, sub numele de Someşul-Mare şi Someşul-Mic, curge de asemenea într'o vale normală Carpaţilor Orientalĭ; apoĭ unificat la Deş, îşĭ schimbă direcţiunea în senzul cresteĭ principale a Carpaţilor centralĭ, imprimînd chiar Tiseĭ direcţiunea cursuluĭ săŭ până la Ţap. Pe clina exterioară, văile Siretuluĭ, Prutuluĭ, Nistruluĭ până la Hotin, valea Moraveĭ dintre sistemul Carpatic şi al Boemeieĭ, se recurbează progresiv cu creasta principală. Acelaşĭ fenomen, pe o scară redusă, se petrece cu multe din văile Carpaţilor Sud-Orientalĭ. Jiul, sub numele de Jiul Romînesc şi Jiul Transilvan curge într'o vale paralelă cu creasta Alpilor Transilvanĭ, apoĭ intră în fractura Lainicilor, normală acestor munţĭ, prin care scapă către Dunăre; Bistriţa, curge pe clina orientală a Carpaţilor Moldo-Bucovinenĭ, maĭ tot timpul într'o vale paralelă cu creasta acestor munţĭ; Moldova, Ceremuşele, Tisa, Sanul, curg la început în văĭ paralele cu creasta principală a Carpaţilor înainte d'a-şĭ înclina cursul lor pe această creastă, etc.

In protuberanţa N.-V. a sistemuluĭ carpatic, apele urmează şanţurile eliptice semnalate pe întinsul acesteĭ protuberanţe; ele rup adesea lanţurile intermediare pentru a trece dintr'o depresiune în alta. Atarĭ sunt: Vagul, care curge întîiŭ la sudul Tatreĭ, străbate defileul Rutec-Silein, apoĭ îşĭ recurbează cursul printre munţiĭ Neutreĭ şi Mariĭ Carpaţĭ pentru a se vărsa în Dunăre; Granul, Ipoli, Saiul şi Hernadul, carĭ se ţin în total saŭ o parte a cursuluĭ lor în depresiunile eliptice de la sudul cresteĭ principale; Dunaeţul şi Popradul, carĭ, după ce aŭ curs paralel cu creasta Tatreĭ, unul la Nordul şi altul la Sudul acestuĭ masiv, rup creasta principală înainte de a se împreuna la Neu-Sandec; apoĭ curg normal cu această creastă spre Vistula.

Aproape întreg sistemul carpatic este înglobat în basinul de mijloc şi cel inferior al Dunăreĭ. Singure apele ce merg din Carpaţi spre Oder, Vistula şi Nistru, din clina exterioară, nu aparţin basinuluĭ Dunăreĭ. Linia despărţitoare a apelor celor două cline ale sistemuluĭ carpatic trebue căutată în creasta principală a terenurilor de fliş şi cretacee care formează încingătoarea luĭ exterioară. Această linie este tăiată de Dunaieţ şi Poprad în Carpaţi Nord-Occidentalĭ, de Olt în Alpiĭ Transilvanieĭ.

Fertilitatea agronomică a soluluĭ Carpatic. Sistemul carpatic nu are fizionomia munţilor înalţĭ nicĭ în părţile cele maĭ înalte ale Tatreĭ saŭ Alpilor Transilvanĭ. Zăpezile nu perzistă nicăerĭ pe tot timpul anuluĭ şi nu aŭ creat gheţarĭ. Că-

derea apeĭ abia atinge la picioarele celor maĭ înalţĭ munţĭ 800—900 milim. pe an; la S.-E. ea este de 616 milim. Temperatura mijlocie e de + 6° pe clina septentrională şi 9°,6 în văile apusene; ea e de 9° la 10° în Transilvania. Aceste date sunt culese la altitudinĭ de 350 la 450 m.

Regiunea Carpaţilor este acoperită de o floră variată şi de pădurĭ vaste. Esenţa cea maĭ întinsă e fagul care se întîlneşte pănă la 900 m. pe clina septentrională şi 1400 la S.-E. D'asupra faguluĭ începe bradul cu toate varietăţile luĭ, în abondenţă pănă la înălţimea de 1600 m., iar sub regiunea faguluĭ se întind vaste pădurĭ cu toate varietăţile lemnuluĭ (stejar, ulm, plop, frasin, corn, etc.)

Pe măsură însă ce ne ridicăm, arboriĭ devin maĭ rarĭ, plantele dispar pe nesimţite pănă la 2000 m. şi sunt înlocuiţĭ prin lichen, singura vegetaţie a rocelor descoperite şi escarpate carĭ se înalţă din toate părţile, adesea în formă piramidală.

La piciorul lanţuluĭ, pe muscele se cultivă întinse livezĭ de prunĭ, din care se fabrică băutura higienică numită ţuica, şi podgoriĭ vaste ale căror vinurĭ aŭ cîştigat o reputaţie Europeană. Aşa sunt: Tokai, în Ungaria; Cotnari, Drăgăşani, Odobeşti, Dealul-Mare, etc. în Romînia. Cultura grîuluĭ şi maĭ ales a porumbuluĭ şi a arborilor fructiferĭ înaintează pănă la înălţimile de 1200 m. Imense spaţiurĭ de fîneaţă atrag chiar pe regiunile cele maĭ înalte ale Carpaţilor, maĭ cu seamă în părţile despre Romînia, numeroase turme de oĭ, venite din toate părţile Europeĭ orientale.

In codri Carpaţilor mişuesc toate speciile de păsărĭ şi animale sălbatice, carĭ vieţuesc în regiunile recĭ, din cele-l'alte părţĭ ale Europeĭ.

Etnografia Carpaţilor. Prin poziţiunea lor geografică, Carpaţi închid intrarea părţeĭ muntoase a Europeĭ, constituind o barieră puternică din Sudeţiĭ Boemieĭ pănă în Balcanĭ. Această barieră, cu mijlocul aventurat spre cîmpiile orientale ale Europeĭ şi cu flancurile refuzate către Sudeţi şi Balcani constitue o protecţie naturală a basinuluĭ de mijloc al Dunăreĭ, contra atacurilor venind din cîmpiile Sarmatice. De ea se izbiră toate popoarele barbare ce luară rînd pe rînd loc pe şesurile dintre Baltica şi Marea-Neagră pentru a invada apusul Europeĭ, unde deja puterea Romană începuse a declina. Goţi, Vandali, Gepizi, Alani, Huni, Lombarzi, Rugieni şi Heruli, Slavi, Avari, Bulgari, Maghiari, Comani, Pecenegi, Tătari şi Turci, bat stăvilarul carpatic de la un cap la altul, îl străbat în lung şi în larg, scormonindu-l în toate senzurile. Uniĭ din năvălitorĭ trec, alţiĭ iaŭ loc alăturĭ cu ocupanţiĭ anteriorĭ şi întemeiază state care durează sute de anĭ. Statistica actuală înregistrează un mozaic de populaţiunĭ, unele conservînd toată originalitatea lor, altele altoite pe tulpina vechilor popoare băstinaşe ce stăpîniră Carpaţi nu numaĭ în epoca Romană, dar şi în timpurile preistorice, ca: Celţi, Pelasgi, Sarmaţi, Sciţi, Agatirşi, Geţi, Daci, Iasigi, Bastarni, Marcomanni, etc. Se întîlnesc dar azĭ în Carpaţi, Slavĭ de toate nuanţele: Polonĭ, Rutenĭ saŭ Rusniacĭ, Slovacĭ, Podolenĭ, Ungurĭ, Romînĭ, Germanĭ, Săcuĭ şi Izraeliţĭ, adică atîtea populaţiunĭ, diferind prin limbă, tip, moravurĭ, costume, credinţe, cultură şi aspiraţiunĭ.

Populaţiunea Carpaţilor aparţine maĭ ales raselor slave şi latine. Vin apoĭ Maghiariĭ şi Germaniĭ; în fine: Izraeliţĭ, Armenĭ, Ţiganĭ, etc. Unguriĭ ocupă aproape fără rival toată partea centrală şi meridională a Carpaţilor Nord-Occidentalĭ, la sudul Tatreĭ. Poloniĭ ocupă din clina exterioară a Carpaţilor Nord-Occidentalĭ, Vestul şi Nord-Vestul Galiţieĭ, cu centrul Cracovia; Rusniaciĭ, acoper Estul Galiţieĭ de la Visloc, afluent al Sanuluĭ, pănă la sorginţile Prutuluĭ; eĭ încalecă Carpaţiĭ-Păduroşĭ, pătrund elementul Polonez în Galiţia apusană, apoĭ masa elementuluĭ maghiar unde se infiltrează prin defileurile Dunaieţuluĭ, Popraduluĭ pentru a înconjura masivul Tatreĭ cu văile Vaguluĭ şi Arveĭ. Vin în fine alte triburĭ ca: Horviaci, Polaci, Gorali, Slovaci, care complectează lista ocupanţilor Carpaţilor Nord-Occidentalĭ. Masivul Tatreĭ cu cîmpia Neumarkt formează o insulă etnografică locuită de Podolenĭ, popor neslavic.

Lembergul este centrul etnografic al populaţiunilor rusniace care ocupă Carpaţi-Păduroşĭ. Carpaţi Sud-Orientalĭ sunt locuiţĭ de Romînĭ, care se întind la Nordul Dunăreĭ între Nistru şi cîmpiile din stînga Tiseĭ, a Maramureşuluĭ, Crişaneĭ şi Banatuluĭ. Elementul Romînesc este compact pe clinele exterioare ale Alpilor Transilvanieĭ şi Carpaţilor Orientalĭ în cotro se resfiră chiar prin Galiţia şi în lungul ţărmurilor Măriĭ-Negre pănă la Odesa; el este maĭ puţin compact în regiunea occidentală dintre cresta principală a Carpaţilor şi cîmpiile din stînga Tiseĭ, unde rînd pe rînd se retranşară altă-dată Agatirşiĭ, Daciĭ şi

apoĭ Romaniĭ, aĭ căror descendinţĭ, Romîniĭ, formează azĭ marea majoritate a populaţiuneĭ. In interiorul basinuluĭ Transilvan, numaĭ pe laturea Carpaţilor Orientalĭ, elementul Romînesc este întrerupt de Săcuĭ, populaţiune de viţă maghiară, formînd o fâşie îngustă între cîmpia Bîrseĭ şi munţiĭ Călimanuluĭ.—Germaniĭ, sub numele de Saşĭ, se găsesc resfiraţĭ printre populaţiunile romîne aproape pretutindenĭ în oraşe maĭ ales în centrele de exploataţiunĭ minerale şi industriale. Slovaciĭ locuesc partea V. maĭ ales şesul Banatuluĭ. Izraeliţiĭ locuesc în mase, de preferinţă la oraşe, pe clina exterioară a sistemuluĭ carpatic, maĭ ales în Polonia şi Galiţia, de unde curentul lungeşte azĭ Carpaţiĭ Orientalĭ în toată Moldova şi Basarabia; această populaţiune este de altmintrelea reprezentată în toate părţile sistemuluĭ carpatic, de la Pressburg la Orşova.

Etimologia Carpaţilor. După uniĭ numele Carpaţilor ar proveni din rădăcina slavă *chrebet, chreb, chrb,* care semnifică: lanţ muntos. Pe această temă cuvîntul Carpaţi, ar putea tot aşa de bine fi considerată, ca de origină latină, saŭ chiar elină. Cuvîntul latinesc *crepido* (inis) κρηπίς, însemnează şi margine, margine înălţată, ţărmure, stăvilar, cheŭ, parapet, eşitură saŭ înălţătură, adică tot ce deşteaptă şi întregeşte ideea de relief.

In limba latină vorbită ca şi în limbile neolatine cuvintele: crepare it., quebrar isp. şi port., crebar prov., crever fr., aŭ aceeaşĭ semnificare ca şi în limba romînă, unde găsim în toată întregimea luĭ, în gura poporuluĭ, cuvîntul *crăpat.* Prin urmare, vorba Carpaţi poate fi o numire poporană latină provenind din trunchiul aceluiaşĭ popor din care aŭ eşit Greciĭ şi Latiniĭ, şi însemnînd unul din aspectele munţilor; tot aşa precum Alpiĭ, însemnează munţiĭ ceĭ înalţĭ; Molistişul, muntele cu moliftĭ şi alţiĭ, ca Muntele-Alb, Munţi-Negriĭ, etc. ale căror nume denotă unul din principalele atribute ale munteluĭ respectiv. Aceasta e o lege constantă ce se găseşte în us la toate popoarele şi în toate veacurile.

Cuvîntul Carpathus (Κάρπαθος), întrebuinţat de geograful Strabone desemnează acelaşĭ lucru ca străvechiul Crapathus (Κράπαθος) din Omer şi anume: o insulă din Mediterana, o înălţătură, al căreĭ nume ni s'a transmis aproape neschimbat până în zilele noastre.

In epoca romană numele de Carpaţi, aplicat la sistemul carpatic, pare necunoscut până la Ptolomeŭ.

Virgiliŭ numeşte *Rodop* nu numaĭ grupul din dreapta fluviuluĭ Mariţa, cunoscut şi azĭ tot sub numele de Rodop, dar şi întregul sistem al Balcanilor şi chiar Carpaţiĭ actualĭ, carĭ, după acest autor, merg până la Polul-Nord. — Cl. Ptolomeŭ din toată această epocă întrebuinţează pentru prima oară, vorbind de limitele nordice ale Dacieĭ, numele de *Carpathes-Montes* şi aceasta cu mult înainte de venirea Slavilor în regiunea carpatică. După Ptolomeŭ, această provincie încetează în cotitura Nistruluĭ şi în munţiĭ Carpaţi. Cordonatele geografice de 46^0 şi 48^030, date de Ptolomeŭ, se referă, probabil, la muntele Tatra, cel maĭ înalt din sistemul carpatic.

Numirea de Carpaţi, pare dar a fi fost rezervat la început părţiĭ din sistemul carpatic cunoscută azĭ sub numele de Tatra, saŭ Carpatul-Central, în opoziţiune cu Miciĭ-Carpaţi, lănţişor din acelaşĭ grup care începe în Dunăre la Presburg. Anticitatea păstrase această numire numaĭ grupăriĭ nord-occidentale (Carpathus); iar cele-l-alte grupărĭ, eraŭ cunoscute sub numirea de Alpiĭ Dacieĭ saŭ Bastarnici. In particular masivul septentrional se deosebea şi prin numirea de Alpiĭ Silvestris (pădurosĭ) din cauza natureĭ lor prea păduroase. Geografiĭ modernĭ îl generalisează, întinzîndu-l, de la Carpaţiĭ luĭ Ptolomeŭ, la tot sistemul muntos ce ocupă inima vechiĭ Daciĭ, până în Porţile-de-Fier ale Dunăreĭ.

Numele de Carpaţi se găseşte localizat azĭ numaĭ la cîte-va elemente ale sistemuluĭ ca: Carpatul-Central saŭ Tatra; Carpaţiĭ-Păduroşĭ, nume aplicat maĭ ales clineĭ exterioare a Carpaţilor mijlociĭ, acel lung şir ce leagă protuberanţa nord-vestică cu cea sud-estică a sistemuluĭ carpatic; Carpaţiĭ-Orientalĭ împărţiţĭ între Moldova şi Transilvania; în fine Carpaţiĭ Ungro-Transilvanĭ (Ung. Transilvanische-Sibenbürgen), nume dat de cît-va timp munţilor nord-esticĭ aĭ Transilvanieĭ, coprinzînd maĭ ales munţiĭ Bistriţeĭ, pe aĭ Rodneĭ şi pe aĭ Lapuşuluĭ.

Carpănul, *deal,* între satul Frumuşelele şi Dealul-Mare, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Carpănul, *deal,* lîngă satul Negreşti, com. Dobreni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu; situat în prelungirea dealuluĭ Oţelul, până spre sudul mănăstireĭ Horaiţa.

Carpănul, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din ramurile munţilor Stridinele, comuna Tazlăul, pl. Bistriţa; se

varsă pe partea stîngă a pîrîului Tazlăul.

Carpănul, *pîrîiaş,* în com Vînători-Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; izvoreşte din ramurile munţilor numiţĭ Fundul-Romîneseĭ şi se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Ozana, puţin maĭ în sus de gura pîrîuluĭ Secul.

Carpănul, *pîrîiaş,* în c. Tazlăul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu; izvoreşte din ramurile dealurilor Lingurari; curge în direcţiune S.-V. printre satele Frumoasa şi Balcani, străbătînd aproape de vărsarea sa, pe partea stîngă a Tazlăuluĭ, şoseaua judeţeană Dobreni-Moineşti, între kil. 46—47.

Carpănoaia, *baltă,* pe teritoriul comuneĭ Năneşti, jud. Putna, în întindere de 10 hect.

Carpeluĭ (Izvorul-), *izvor,* jud. Buzăŭ; ese din poalele munteluĭ Stevia şi se scurge în pîr. Siriul, în apropiere de hotarul despre jud. Prahova.

Carpeluĭ (Măgura-), *colină,* în com. Chiojdul, jud. Buzăŭ, situată între izvorul Roşia, pîr. Bîsca-cu-Cale şi apa Siriaşuluĭ, pe hotarul Prahoveĭ. Poziţie frumoasă.

Carpeni, *vale,* la Nordul comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Numită ast-fel de la pădurea eĭ de carpenĭ.

Carpenişul, *sat,* jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Şuici. Are o biserică vechiă, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Carpenul, *com. rur.,* plasa Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, la 43 kil. de Craiova şi la 24 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Şipotul. E situată pe dealul Gurgueşti şi valea Băltani.

Se învecineşte la N. cu com. Căciulatul şi anume cu cătunul Ştiubeiul, de care se desparte prin pădurea statuluĭ numită Ştiubeiul; tot la N. se mărgineşte cu com. Seaca, de care se desparte prin pădurea statuluĭ numită Seaca; la S. se mărgineşte cu com. Călugăreni, de care se desparte prin Drumul-luĭ-Traian; la V. cu com. Cleanovul, de care se desparte prin pămînt arabil; la E. se mărgineşte tot cu com. Seaca.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Gurgueşti, care are înălţime cam de 100 m. şi este acoperit cu pădurĭ. La poalele acestuĭ deal se află valea Băltani.

Comuna se află foarte aproape de apa Desnăţuiuluĭ, care primeşte maĭ mulţĭ afluenţĭ de pe teritoriul acesteĭ comune; între aceştia se numără pîrîul Carpenul, ce izvoreşte din dealul Gurgueşti, curge prin valea Băltani şi se varsă în stînga Desnăţuiuluĭ; pîrîul Boaca ce-şĭ are izvorul tot în dealul Gurgueşti; pîrîul Porcăreţul ce curge prin cătunul Gebleşti.

In valea Băltani se află o baltă de 70—80 m. p., numită Băltani şi în care se găseşte mult peşte.

Cătunele ce compun comuna sunt în număr de treĭ: Carpenul, care este cătunul de reşedinţă, Gebleşti şi Boaca.

Comuna este străbătută la S., pe limita către Călugăreni, de Brazda-luĭ-Traian.

In comună sunt treĭ bisericĭ fondate de locuitorĭ cu ajutorul proprietarilor. Două se află în satul Carpenul, din care una începută la anul 1874 şi terminată în anul 1878. Ambele bisericĭ din Carpenul sunt de bîrne. A treia biserică se află în cătunul Gebleşti; are hramul Sf. Nicolae; e făcută de zid. Fiecare biserică este deservită de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

In com. Carpenul sunt două şcolĭ mixte, una în cătunul Carpenul şi alta în Gebleşti. Cea din Carpenul funcţionează din anul 1871, cea din Gebleşti din 1880. Şcoala din căt. Carpenul este întreţinută de stat. Localul săŭ e de bîrne şi construit de comună. Are o învăţătoare. Şcoala din Gebleşti este întreţinută de comună. Localul săŭ e de bîrne şi în bună stare. Cursurile se predaŭ de o învăţătoare.

Populaţia comuneĭ este de 1079 suflete, din carĭ 531 bărbaţĭ şi 548 femeĭ, locuind în 460 case, maĭ toate de bîrne. Populaţia creşte anual cu 30%.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 2000 hect., din carĭ 1500 hect. pămînt arabil, 100 hect. fîneaţă şi 159 hect. pădure. Moşiile Carpenul, Boaca şi Gebleşti daŭ un venit de 20 leĭ de hect. Aparţin proprietarilor şi moşnenilor. Pădurĭ sunt: Boaca, de 50 hect.; Gebleşti şi Carpenul, carĭ aparţin proprietarilor; sunt compuse din cer şi gîrniţă. Viile de pe moşia Carpenul daŭ vin negru bun.

In Gebleşti sunt 4 meseriaşĭ: 1 cizmar, 1 tîmplar, 1 fierar şi 1 ţiglar. O moară cu aburĭ se află în Gebleşti.

In comună sunt 5 comercianţĭ: 4 în Carpenul şi 1 în Gebleşti.

Productele se desfac la schela Cetatea. Transportul se face cu carele pe căile comunale.

Comuna este unită prin o cale lungă de 3 kil. cu Seaca la N.; prin una de 4 kil. cu Gubancea şi alta duce la Verbiţa. O potecă merge de la N.

la S. şi se numeşte Poteca-Niculuĭ.

Contribuabilĭ sunt 650.

Venitul budgetar, pe 1893—1894, a fost de leĭ 2795.89 şi cheltuelile de leĭ 2248.86.

Vite cornute sunt 210, oĭ 140 şi caĭ 29.

Carpenul, *sat,* pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, jud. Dolj, reşedinţa Primărieĭ. Are 714 sufl., 359 bărbaţĭ şi 355 femeĭ.

Locuesc în 300 case, construite din bîrne şi avînd fie-care grădina eĭ. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1871 şi este întreţinută de stat. Are o învăţătoare. Localul şcoaleĭ este construit din bîrne. In anul şcolar 1892—93 şcoala a fost frecuentată de 54 copiĭ din numărul de 90 în vîrstă de şcoală.

Ştiŭ carte 79 locuitorĭ. In sat sunt 2 bisericĭ, fondate de locuitorĭ cu ajutorul proprietarilor. Una din ele s'a început la 1877 şi s'a terminat la 1878. Amîndouă aŭ ca patron Sf. Ioan. Fie-care biserică este deservită de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Carpenul, *deal,* în partea de N. a comuneĭ Borăscu, jud. Gorj; vine din spre V. din jud. Mehedinţi şi merge spre E., terminîndu-se în şoseaua comunală care leagă comuna Ohaba cu Borăscu.

Formează împreună cu Frasinul-d.-s. valea Borăscu, pe care este situată comuna Borăscu.

Prin această vale curge în direcţiune spre E. pîr. numit Jilţul-Borăsculuĭ, care se varsă în pîrîul Jilţul-Mare.

Creasta acestuĭ deal este acoperită cu puţină pădure; pe coaste sunt viĭ şi livezĭ cu prunĭ.

Carpenul, *moşie,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, satul Carpenul, judeţul Dolj.

Carpenul, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, vîrf principal al culmeĭ Cîmpulungeanca, la hotarul judeţuluĭ spre judeţul Buzăŭ, com. Valea-Sălcieĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Carpenul, *pădure,* pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, satul Carpenul, jud. Dolj, în întindere de 59 hect. Esenţe: cer şi gîrniţă.

Carpenul, *pîrîŭ,* pl. Dumbrava-d.-s., com. Carpenul, jud. Dolj; ese din dealul Gurgueşti, curge prin valea Băltani şi se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Desnăţuiul.

Carpenul, *vale,* jud. Prahova, pl. Teleajenul, formată din două izvoare: unul vine din valea Sf. Ilie şi altul din vîrful munteluĭ Nebunul; curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, în raionul comuneĭ Măneciul-Ungureni.

Carpenul, *vale,* com. Frăţila, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Carpenuluĭ (Poiana-), întins şi frumos *platoŭ,* în com. Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ, coprins între calea munteluĭ, pîr. Siriul şi izvorul Bîsculiţa. Este o ramificaţie din muntele Stevia.

Carpenuluĭ (Poiana-), *poiană,* în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, situată la E. de muntele Plaiul-Chiojduluĭ. Serveşte de izlaz vitelor locuitorilor.

Carpineĭ (Valea-), *vale,* în cuprinsul teritoriuluĭ com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Carpinul, *pădure,* pe şesul Sireteluĭ, pe teritoriul moşiilor Huţani şi Hancea, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani, în întindere de 350 hect. Esenţe: stejar, carpen, teiŭ, salcie şi plop.

Carpinul, *pîrîŭ,* pe moşia Brehueşti, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Carpinul, *poiană,* în pădurea Carpinul, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Carpinul, *vale,* între Dealul-Lupărieĭ şi Dealul-Petroaeĭ, din com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Cartal-Seleuş, *sat,* judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, căt. com. rur. Şiriul, situat maĭ mult în partea centrală a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ, la 5 kil. spre răsărit de cătunul de reşedinţă, Şiriul. Este aşezat pe valea Cartal şi la izvorul pîrîuluĭ Cartal. Este închis la N.-V. de dealul Cartal şi dominat de vîrful Cartal, care are o înălţime de 148 m. Forma satuluĭ este lunguiaţă de la N. către S. Suprafaţa sa este de 4527 hect., dintre carĭ 172 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea, compusă numaĭ din Bulgarĭ şi Tătarĭ, este de 167 familiĭ, cu 884 suflete, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Pămîntul produce orz şi ovăz. Drumurĭ comunale pleacă foarte multe şi în toate direcţiunile, ducînd fiecare la cîte un sat maĭ apropiat ca: Şiriul, Muslu, Eni-Sarai, Dulgherul, Casimcea (Tulcea) şi altele.

Cartal-Tepe, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Cîșla. Este vîrful cel maĭ înalt al dealuluĭ Su-Bair, situat în partea estică a plășeĭ și cea nordică a comuneĭ. Are o înălțime de 157 m.; este punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Frecățeĭ și asupra drumuluĭ comunal Cîșla-Frecățeĭ. Este acoperit numaĭ cu tufărișurĭ.

Cartalul, *lac* mic, în jud. Ialomița, plasa Borcea, com. Socariciul.

Cartiul, *com. rur.*, jud. Gorj, pl. Vulcan, spre N. de T.-Jiul, la 9 1/2 kil. de acest oraș și la E. de comuna Stănești. Se compune din cătunele: Cartiul, Porceni și Sîmbotinul. Prin el trece șoseaua comunală și în apropiere, ca la 6 kil. spre E., și în partea stîngă a Jiuluĭ, trece șoseaua județeană T.-Jiul-Bumbești. Prin el trec rîurile: Cartiul și Sîmbotinul care izvoresc din muntele Zănoaga și se varsă în apa Jiuluĭ, care trece în apropiere.

Este situată pe șes, pe malul drept al rîuluĭ Jiul. Are o supraf. de 1130 hect., din carĭ 469 hect. arabile, 653 hect. pădure și 28 hect. vie și livezĭ cu prunĭ.

Locuitoriĭ aŭ 50 plugurĭ, 105 care cu boĭ și vacĭ, 8 căruțe cu caĭ, 60 stupĭ cu albine; sunt în com. 58 fîntînĭ, puțurĭ și cișmele.

Are o populație de 373 familiĭ, cu 1570 suflete, din carĭ 316 contribuabilĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 1609, banĭ 9 și cheltuelile de leĭ 1577, banĭ 11.

Numărul vitelor marĭ cornute este de 827; sunt 1299 oĭ, 495 capre, 50 caĭ și 1099 rîmătorĭ.

Are 6 biserici făcute de locuitorĭ, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ.

Cartiul, *cătun,* jud. Gorj, ce aparține comuneĭ cu același nume.

Are o suprafață de 378 hect., din carĭ 130 hect. arabile, 240 hect. pădure, 8 hect. viĭ, livezĭ cu prunĭ.

Locuitoriĭ aŭ 18 plugurĭ, 35 care cu boĭ și vacĭ, 4 cărute cu caĭ, 20 stupĭ cu albine. Sunt în căt. 9 fîntînĭ.

Are o populație de 98 familiĭ, saŭ 368 suflete, din carĭ 88 contribuabilĭ.

Numărul vitelor marĭ cornute este de 277; sunt 20 caĭ, 433 oĭ, 165 capre și 367 rîmătorĭ.

Are 4 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ. Prin acest cătun trece apa Sîmbotinul, ce izvorește din muntele Zănoaga și se varsă în Jiul la cătunul Sîmbotinul și apa Cartiorul, care vine din munțiĭ Scheleĭ și este formată din topirea zăpezeĭ și din ploĭ.

Carul, *vale,* pe teritoriul satuluĭ Potîngeni, com. Movileni, plasa Copoul, jud. Iași.

Caruluĭ (Dealul-), *deal,* com. Rîjlețul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Caruluĭ (Valea-), *vale,* comuna Mihăești, plasa Rîurile, județul Muscel.

Caruzul, *iaz,* pe moșia Todireni, com. Todireni, pl. Jijia, județul Botoșani.

Carvanul saŭ **Garvanul,** *c. rur.*, pl. Silistra-Nouă, jud. Constanța. Este așezată în partea apusană a județuluĭ, spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în cea meridională a plășeĭ, spre S.-E. de orășelul Ostrov, reședința plășeĭ. Comunele învecinate cu ea sunt următoarele: Gîrlița, la 7 kil. spre N.-E.; Ese-Chioi, la 8 kil. spre V.; Calnia, la 10 kil. spre N.; Lipnița, la 6 kil. spre N.-E.; Ghiuvegea și Para-Chioi, la 9 kil. spre E.

Se mărginește la N. cu com. rur. Lipnița, de care se desparte prin dealurile Scorci și Sîrtî-Iol-Bair; la E. cu com. Para-Chioi; la S. cu Bulgaria, de care se desparte prin culmea Cainardgi; iar la V. cu com. Gîrlița, de care se desparte prin văile Begene-Ceair și Caraghios-Culac.

Relieful soluluĭ e în general accidentat și anume de culmea Carvanul. Principalele dealurĭ sunt: Oluc (105 m. înălțime) la N.-V.; Cuiugiuc-Iol-bair, cu vîrful Cuiugiuc (180 m.) la V.; Regene-Bair (164 m.), cu vîrful Cuiugiuc (170 m.); Carvan-Bair, cu vîrful Carvan (145 m.) la S.; Caraburun-Bair cu vîrful Iuc-Mezarlî (168 m.) prin interiorul comuneĭ; Ciriagi-Iol-Bair la S.-E.; Sîrti-Iol-Bair (145 m.) la N.; Dermen-Sîrti (166 m.), cu vîrful Veli-Chioi (158 m.)

Aceste dealurĭ sunt acoperite cu pădurĭ frumoase, cu pășunĭ și livezĭ întinse. Movile sunt numeroase, maĭ toate artificiale, servind ca puncte de observare și orientare în timpul deselor invaziunĭ și atacurĭ neașteptate din partea bașbuzucilor turceștĭ. Printre pădurile cele maĭ însemnate deosebim: Berbotași-Orman la S.; Echenli-Orman prin interior; Saidi-Orman la S.-E.; Chirișli-Orman, Iași-Orman, Cara-Ali-Consul, și Saia-Coru-Orman la E.

Văile principale sunt: Nurcus-Ceair, formată din văile Covac-Culu-Ceair și Tasli-Burun-Ceair, provenită din unirea văilor Cuiugiuc-Ceair și Demecican-

Culu-Ceair la S. şi la S.-V.; valea Cuiu-Iuc-Uluĭ, ce vine din Bulgaria sub numele de Cara-Culac, traversează interiorul comuneĭ, trece prin satul Carvanul-Mare, unde primeşte pe stînga valea Culac-Bunar-Ceair, ia apoĭ numele de Carvan-Culac, trece prin satul Carvanul-Mic, unde primeşte valea Carvan-Ceair, se îndreaptă spre N., primind pe dreapta valea Cîrîlmîsî-Ceair unită cu Echenli-Ceair, apoĭ se îndreaptă spre N.-V., primind pe stînga văile Ciugiuc-Ceair şi Caraghios-Culac şi se deschide în lacul Gîrliţa în partea estică a luĭ; valea Ciali-Ceair ce vine din Bulgaria sub numele de Veli-Chioi-Ceair, trece prin satul Veli-Chioi şi se deschide la balta Ciamurlia la N.-E.; valea Satis-Chioi la hotarul din spre E. Maĭ toate aceste văĭ aŭ malurile înalte şi acoperite cu pădurĭ.

Cătunele carĭ compun comuna sunt patru şi anume: Carvanul-Mare, reşedinţa în partea meridională a comuneĭ, pe valea Carvan, între dealurile Ciriagi-Iol-Bair la E. şi Carvan-Bair la V. şi S.; Carvanul-Mic, sat, în partea meridională a comuneĭ la 1 1/2 kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Carvan-Ceair între dealurile Caraburun-Bair la V. şi Carvan-Bair la S.-E.; Cuiugiuc, în partea vestică a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-V. de reşedinţă. pe valea Cuiugiuc-Ceair, între dealurile Oluc şi Cuiugiuc-Iolu-Bair la V.; Caraburun-Bair la E.; Veli-Chioi, în partea răsăriteană a comuneĭ, la 3 kil. spre N.-E. de reşedinţă, pe valea Veli-Chioi-Ceair, între dealurile Cermen-Sîrt la N., Chirişli-Bair la Vest şi Veli-Chioi-Bair la Est. Aspectul lor este plăcut, maĭ cu seamă din cauza frumoaselor lor poziţiunĭ, fiind aşezate pe văĭ cu malurĭ păduroase.

Populaţiunea totală în 1896 era de 176 familiĭ, cu 740 sufl., împărţită ast-fel:

După sex: 362 bărbaţĭ, 327 femeĭ; după starea civilă: 418 necăsătoriţĭ, 248 căsătoriţĭ, 23 văduvĭ; după instrucţie: 12 ştiŭ carte, 708 nu ştiŭ; după cetăţenie: 728 cetăţenĭ romînĭ, 12 supuşĭ străinĭ; după religie: 562 ortodoxĭ, 178 mahomedanĭ; după ocupaţie: 400 agricultorĭ şi meseriaşĭ, 2 cîrciumarĭ. Sunt 215 contribuabilĭ.

Suprafaţa comuneĭ este de 5184 hect. saŭ 51 kil.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ e de 3841 leĭ şi la cheltuelĭ de 2991 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: calea judeţeană Ostrov-Cuzgun, ce trece pe la nordul comuneĭ; apoĭ drumurĭ comunale ce duc la satele apropiate, ca: Gîrliţa, Lipniţa, Para-Chioi, Coşlugea, etc.

Are 2 geamiĭ, cu 2 hogĭ. Locuitoriĭ creştinĭ, carĭ sunt foarte numeroşĭ, se duc la biserică prin satele vecine.

In comună este o şcoală rurală mixtă, cu 1 învăţător, frecuentată de 48 elevĭ; şcoala are 10 hect. pămînt de la stat.

Carvanul-Mic, *sat,* judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Carvanul. E situat în partea meridională a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ, la 1 kil. spre V. de căt. de reşedinţă Carvanul-Mare. Este aşezat în valea Cara-Burun-Ceair şi este închis la N. de către dealul Iailea-Bair. In cele-l-alte părţĭ este înconjurat de pădurĭ, şi este dominat de vîrful Iuc-Mezarlî, care este la nord-vestul şi la marginea satuluĭ şi care are o înălţime de 168 m. Satul e maĭ tot acoperit cu pădurĭ saŭ tufişurĭ.

Drumurĭ comunale pleacă pe la satele maĭ învecinate: la Cuiugiuc, la Lipniţa, la Veli-Chioi prin Carvanul-Mare şi la Chiuciuc-Cainargi (Bulgaria).

Casa, *pîrîŭ,* în com. Mădeiul, judeţul Suceava. Izvoreşte din Dosul-Arşiţeĭ şi, după un curs de 5 kil., se varsă în Bistriţa.

Casa-Albă, *ruină de biserică,* pl. Jiul-d.-j., com. Căciuleşti, jud. Dolj, împrejurul căreia sunt 2 şanţurĭ, cărora li se zice Cetate şi 2 movile marĭ, în mijlocul cărora sunt gropĭ adîncĭ.

Casa-Impărătească, *sat,* cu 14 familiĭ, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Cremenari-Flămînda.

Casa-Mănăstireĭ-Nucetul, *loc izolat,* jud. Muscel, plasa Podgoria; ţine de comuna Goleşti-Badeĭ.

Casa-Vechiă, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, compusă din 2 cătune: Casa-Vechiă şi Ciobоţi. Este situată pe valea rîuluĭ Trepteanca, la 50 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 11 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 214 capĭ de familie cu 1085 suflete. Sunt 192 contribuabilĭ.

In comună e o biserică, deservită de 2 preoţĭ, cu hramul Sf. Nicolae; s'a reparat la 1869.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la R.-Vîlcea şi Drăgăşani.

S'aŭ împroprietărit la 1864, pe fosta moşie a Maioruluĭ Mişu, dîndu-li-se 600 hect. Eĭ aŭ 9 caĭ şi epe, 300 boĭ, 409 vacĭ, 35 capre, 580 oĭ şi 410 porcĭ.

In comună sunt 2 morì cu aburĭ și 2 pe rîul Oltul.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. Livezile daŭ peste 20 care de fîn.

Veniturile comuneĭ se urcă la leĭ 1360.20 și cheltuelile la 1323 leĭ. Casa-Vechiă este în legătură cu comunele: Gezmăna și Dejești, prin șoseaua județeană.

E brăzdată de dealurile: Bîrsoi, Olănelul, Clocoticiul, Rusca-de-la-Nițu, Rusca-de-la-Albulești, și este udată de gîrla Trepteanca.

Casa-Vechiă, *sat,* face parte din com. rur. cu același nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Aci e reședința primărieĭ.

Casaiul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Slobozia; se desface din dealul Măgura-Căpățîniĭ și brăzdează partea de V. a comuneĭ. Este acoperit cu pădurĭ.

Casap-Chioi, *com. rur.,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, situată în partea de S. a județuluĭ, la 65 kil. spre S.-V. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ și în partea de E. a plășeĭ, la 19 kil. spre N.-E. de com. Cogelac, reședința plășeĭ.

Numele săŭ este turcesc și vine de la cuvintele casap = măcelar și chioi = sat, satul măcelarilor, pentru că aci se tăiaŭ vitele pentru Babadag.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: plecînd de la gura Portițeĭ, se îndreaptă spre V., prin lacul Razelm, prin lacul Golovița, trece prin gura Zmeica, intră în lacul cu același nume, prin stuf, apoĭ pe pămînt uscat, și, de la poalele dealuluĭ Cara-Burun, se îndreaptă spre S.-V., taie dealul Maadem-Bair și dealul Movila-Mare, de la poalele căruia o ia în spre S., taie dealul Haidîn, și merge până în apropiere de satul Tari-Verde; de aci se dirige spre N.-E., pe lîngă drumul comunal Tari-Verde-Casap-Chioi, trece printre dealurile Haidîn și Cara-Nasuf, de unde, pe muchia celuĭ din urmă, se îndreaptă spre S.-E., până în vîrful Coba-Iuc; de aci apucă spre E., taie transversal lacul Zmeica și ajunge până la gura Peritească, pe unde lacul Sinoe comunică cu Marea; de aci, hotarul merge pe malul Măriĭ până la Portița, de unde am plecat. Forma sa e a unuĭ dreptunghiŭ neregulat, cu o lungime de 55 kil. și o întindere de 4000 hect. (40 kil. p.)

Comuna se învecinește la N. cu com. Jurilofca, Canlibugeac și Ciamurli-d.-j.; la V. cu comunele Poturul și Beidant; la S. cu comunele Cogelac și Cara-Nasuf; la E. cu Marea-Neagră.

Relieful soluluĭ depinde de 2 regiunĭ: a dealurilor și a șesuluĭ cu bălțile. Dealurile maĭ însemnate sunt: dealul Cara-Burun, 48 m., cu vîrful principal Movila-luĭ-Țincu (74 m.), acoperit cu pășunĭ; dealul Maadem-Bair (92 m.) și dealul Movila-Mare (91 m.), ambele acoperite cu semănăturĭ și cîte-șĭ trele la N.; Dealul-Mormintelor (124 m.) și Haidîn, cu vîrful Casap-Chioi (152 m.), acoperite cu livezĭ și pășunĭ, la S.; dealul Cara-Nasuf cu vîrful Caba-Iuc (56 m.); dealurile Caba-Iuc, Amze-Saisi (Tîrla-luĭ-Amza, 30 m.) la S.-E.; dealul Acic-Suat (Suhatul deschis, 65 m.) și dealul Cale (saŭ Cetate, 31 m.) acoperite cu verdeață, la E. In balta Sinoe se află insula Curt-Bei (Insula-Lupilor) lungă și îngustă, de aproape 400 hect. întindere, acoperită cu iarbă și vizuinĭ de lupĭ, de unde și numele eĭ. Maĭ e o altă insulă, tot Curt-Bei, la Nord-Vest de cea precedentă, acoperită cu stuf. Teritoriul comuneĭ e acoperit cu o mulțime de movile, între carĭ maĭ însemnate sunt: Haidîn, Caba-Iuc, Cestimoghili, Amza, Beș-Tepe, etc. Toate sunt artificiale, făcute în timpul războaelor. Acum sunt acoperite cu verdeață.

Ape curgătoare avem: pîrîul Casap-Chioi, care, sub numele de Sari-Iurt izvorește din dealul Haidîn, trece prin satele Sari-Iurt și Casap-Chioi, și apoĭ se varsă în balta Sinoe; Valea-Cișmeliĭ, afluentul precedentuluĭ. Bălțile sunt marĭ și însemnate. Din cele marĭ însemnăm: Razelmul la N.-E.; Zmeica la E.; Sinoe și Sinoaia la S.-E. Ele produc mult și bun pește: kefal, combulĭ, etc.

Cătunele carĭ o formează sunt: Casap-Chioi, reședință, la E., pe rîul Casap-Chioi; Sari-Iurt, la 6 kil. spre V. de reședință, tot pe rîul Casap-Chioi, și la poalele estice ale dealuluĭ Haidîn.

Intinderea comuneĭ este de 8700 hect., din carĭ 380 hect. vetrele celor 2 sate, 220 hect. pentru plantațiĭ, 50 hect. viĭ, 40 hect. bisericile și școalele, 3500 hect. de cultură, 4000 hect. date cu rescumpărare, 300 hect. improductiv, al statuluĭ.

Populațiunea este amestecată. E compusă din Romînĭ, Grecĭ, Arnăuțĭ, Tătarĭ, Țiganĭ, dar maĭ ales Bulgarĭ. Sunt 265 familiĭ, cu 1177 sufl., din carĭ 610 bărbațĭ, 567 femeĭ; însurațĭ 428, neînsurațĭ 685, văduvĭ 50. După naționalitate avem: 60 Romînĭ, 7 Grecĭ, 5 Arnăuțĭ, 10 Turcĭ, 8 Tătarĭ, 30 Țiganĭ turceștĭ, iar restul de 1057 Bulgarĭ.

In comună sunt 2 școlĭ, cîte una în fie-care cătun, cu 20

hect. pămînt, 2 învățătorĭ, 112 elevĭ înscrișĭ.

Biisericĭ sunt 2, una în reședință, cu hramul Sf. Voevozĭ, alta în cătun, cu hramul Sf. Dumitru; aŭ 20 hect.; sunt deservite de 2 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Pămîntul e bun pentru agricultură.

In comună sunt 610 agricultorĭ, cu 500 plugurĭ; 10 meseriașĭ. Comerciul constă în export și import de vite și cereale. Sunt 5 comercianțĭ.

Drumurĭ sunt de la comună la comunele și satele învecinate.

Budgetul comuneĭ este de 7000 leĭ venit și 6500 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 286 contrib.

Se zice că acum 200 anĭ eraŭ prin aceste locurĭ tîrle de oĭ. Aci se tăiaŭ vite pentru Babadag, și se transportaŭ la Constantinopole.

Casap-Chioi, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul de reședință al comuneĭ Casap-Chioi, așezat pe pîrîul Casap-Chioi, nu departe de balta Sinoe. Are o întindere de 8700 hect. și o populație de 265 familiĭ, cu 1177 suflete, din carĭ 1070 Bulgarĭ, restul Romînĭ, Turcĭ, Țiganĭ și Grecĭ. Are o biserică și o școală.

Casap-Chioi, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Istruluĭ, com. Casap-Chioi, cât. Sari-Iurt. Este un pisc al dealuluĭ Haidîn. Are 155 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul I-iŭ, dominînd asupra satuluĭ Sari-Iurt și asupra șoseleĭ naționale Tulcea-Babadag-Constanța. Este acoperit cu verdeață.

Casap-Chioi, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, com. Casap-Chioi; izvorește din dealul Haidîn; se îndreaptă spre E.; trece prin satul Sari-Iurt, apoĭ prin com. Casap-Chioi; se varsă în balta Sinoe, după 12 kil. de curs, brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. Malurile sale sunt înalte și rîpoase.

Casapul, *tîrlă,* jud. Brăila, formată din 2 case, la S. comuneĭ Cotul-Lung, spre E. de satul Roman.

Casași, *parte din satul* Ruginoasa, jud. Suceava, locuită de Țiganĭ.

Casavet-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Caraman-Chioi. Este o prelungire nord-vestică a dealuluĭ Cazîl-Suhat. Se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea estică a plășeĭ și pe cea nordică a comuneĭ și prelungindu-se de-alungul maluluĭ apusan al laculuĭ Razelm. Se ridică pănă la o înălțime de 48 m. Este punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra drumuluĭ comunal Enisala-Caraman-Chioi. Stă în legătură la N. cu dealul Taș-Burun. Este acoperit numaĭ cu fînețe și pășunĭ.

Casca, *măgură,* jud. Dolj, plasa Cîmpul, în partea de N. a com. Desa.

Casca, *pîrîŭ* mic, jud. Neamțu, ce naște din coastele munteluĭ Ceahlăul, în drumul ce duce de la schitul Durăŭ spre creștetul munteluĭ.

Cascada, *cădere de apă,* județul Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, formată de Slănic, din cauza unor stîncĭ, aproape de graniță. Ea este locul predilect de preumblare al vizitatorilor Slăniculuĭ. Două drumurĭ duc la cascadă, unul lat șoseluit, iar altul strîmt, care șerpuește printre brazĭ după malurile Slăniculuĭ. Pe aci se aude necontenit murmurul pîrîuluĭ. Acest murmur devine un sgomot asurzitor la punctul cădereĭ apelor.

Cascaria, *pîrîŭ,* jud. Putna, afluent al Cozieĭ, în care se varsă la Chinul.

Cascoe, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în raionul com. Rucărul, plaiul Dîmbovița, județul Muscel.

Cascul, *munte,* jud. Muscel, la S. de Picineagul. De aci rîul Dîmbovița, care udă poalele sale, își ia direcția spre S., după ce trece printre picioarele vîrfuluĭ Tămașul și se îndreaptă către Tămășelul, Piscul-Turcilor și Drăgănelul.

Caseĭ (Dealul-de-la-Valea-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Mănești, cât. Reghinești. Este acoperită de pădurea Mavra.

Caseĭ (Piscul-), *pisc,* com. Rîjlețul-Govora, pl. Vedea-d.-s., județul Olt.

Caseĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistrițeĭ, jud. Suceava. Udă partea de sus a satuluĭ Lungeni.

Caseĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistrițeĭ. Udă satul Crucea.

Caseĭ (Valea-), *șes,* în jud. Buzăŭ, com. Mănești, cât. Ciomegile, izlaz al moșnenilor.

Casele, *vălcea,* care se formează la V., pe teritoriul com. Crîmpoaia, pl. Șerbănești, jud. Olt, și se varsă în Dorofeiŭ.

Casele, *vălcea,* care se formează la E., pe teritoriul com. Perieţi, pl. Siul-d.-s., jud. Olt; curge către S., trece pe teritoriul comuneĭ Mierleşti şi se varsă în Iminog.

Caselor (Dealul-), *deal,* străbate centrul com. Roşiile, plasa Cerna-d.-j, jud. Vîlcea, avînd direcţia de la N. spre S.

Caselor (Valea-), *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Pănceşti.

Caselor (Valea-), *pîrîiaş,* format pe teritoriul comuneĭ Păuneşti, jud. Putna; are izvoare adîncĭ pănă la 6 m.; se varsă în Carecua împreună cu pîrîiaşul Valea-cu-Apă.

Caselor (Valea-), *vale,* comuna Rădeşti, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, numită ast-fel pentru că în timpurile de demult, cînd locuitoriĭ fugeaŭ de frica Turcilor, se ascundeaŭ în această vale şi-şĭ făceaŭ bordee.

Casimcea, *com. rur.,* jud. Tulcea, aşezată în partea vestică a plăşeĭ Istruluĭ şi în cea sud-vestică a judeţuluĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Casimcea.

Se mărgineşte la Nord cu com. Slava-Rusească; la Vest cu comunele Calfa şi Dulgherul, din judeţul Constanţa; la Sud cu com. Tocsof; la Est cu com. Beidant şi Ciamurli-d.-s.

Relieful soluluĭ este de regiunea dealurilor. Cele maĭ însemnate sunt: Periclic, Batacla-Başa la Nord; Turbencea, 287 m., Dulgherul, 252 m., la Vest, toate acoperite cu livezĭ şi semănăturĭ; Ciuciuc - Chioi - Bair, 170 m., Sulugea, 214 m., Sacsan-Cairac, 215 m., Sascan-Cula, 230 m., acoperite cu semănăturĭ; Ali-Facî, 281 m., Ciarîc-Cairac, 287 m., acoperite cu pădurĭ, toate la E. Movile sunt numeroase: Roşculeţul, 250 m., Turbencea, 252 m., Bostangi-Tepe, 189., Chiuciuc-Chioi, 131 m., la Vest, Taş-Tepe-Iuc, 181 m. Sunt toate naturale.

Comuna este udată de rîul Casimcea saŭ Taşăul de la N. la S. Taşăul trece prin toate cătunele comuneĭ. Izvoreşte sub numele de Taşlî-Dere, apoĭ maĭ ia şi numele de Suflam. Are afluenţĭ pe dreapta văile: Saslî-Cula, Curu-Dere, Caciamac; iar pe stînga văile: Dichilitaş-Alciac, Sulugea şi pîrîul Rîmnic-Dere.

Cătunele carĭ formează com. sunt: Casimcea, reşedinţă, la mijloc, pe pîrîul Casimcea; Ali-Facî, la 5 kil., pe pîrîul Casimcea; Ciauş-Chioi, pe pîrîul Saslî-Cula, la 5 kil. spre Nord-Vest; Hagi-Omer, la 13 kil. spre N., pe pîrîul Hagi-Omer-Dere; Caciamac, la 6 kil.; Chiuciuc-Chioi, la 11 kil. spre Sud, ambele pe pîrîul Casimcea.

Intinderea sa este de 23.000 hect., din carĭ 285 hect. vatra satuluĭ, 18.600 hect. ale locuitorilor, 4115 ale Statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată. Elementul predominant este cel romînesc, în urmă vine cel bulgăresc, apoĭ cel tătăresc. Sunt 400 familiĭ, cu 2888 suflete, din carĭ 498 bărbaţĭ, 476 femeĭ, 1714 copiĭ. După naţionalităţĭ distingem: 1288 Romînĭ, 561 Bulgarĭ, 80 Turcĭ, 422 Tătarĭ, 2 Ruşĭ lipovenĭ, 5 Grecĭ, 14 Germanĭ, 18 Armenĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună pentru agricultură.

In com. sunt 452 plugarĭ, avînd 385 plugurĭ. Vitele sunt în număr de 12100 capete. Romîniĭ de aci sunt veniţĭ din Transilvania şi stabiliţĭ încă din secolul trecut. Grădinăritul e ocupaţia Bulgarilor. Armeniĭ, Evreiĭ şi Greciĭ se ocupă cu comerţul. Sunt în Casimcea 5 morĭ de apă şi 32 de vînt.

Veniturile comuneĭ sunt de 14700 leĭ, iar cheltuielile se ridică la 12500 leĭ. Sunt 392 contribuabilĭ.

Drumurĭ comunale sunt cele carĭ unesc între ele cele 5 cătune, precum cele carĭ duc la comunele învecinate ca: Beidant, Tocsof, Slava-Rusească, Rarichiol, Cartal, Dulgherul.

Bisericĭ ortodoxe sunt 2: una in căt. Casimcea, cu hramul Sf. Dumitru; a doua în Caciamac, cu hramul Sf. Niculae. Ambele sunt zidite de locuitorĭ; aŭ cîte 10 hect. pămînt şi sunt deservite de cîte 1 preot şi un cîntăreţ. Este o geamie în Casimcea, cu un hoge; are 10 hect. de la stat.

Şcolĭ sunt treĭ: una în Casimcea, fondată de locuitorĭ; a doua în Caciamac, şi a treia în Chiuciuc-Chioi, fondate de stat. Cursurile se predaŭ de 3 învăţătorĭ. Sunt frecuentate de 175 elevĭ. Aŭ 30 hect. de la stat.

Casimcea, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, căt. de reşedinţă al comuneĭ Casimcea, situat în partea vestică a plăşeĭ, şi cea de mijloc a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Casimcea, de la care şi-a luat numele. Satul are o întindere de 115 hect. Populaţia este de 280 familiĭ, cu 1105 suflete. Pămîntul este prielnic cultureĭ; de aceea ocupaţia principală a locuitorilor este agricultura. Printr'însul trece drumul Tocsof-Topolog.

Casimcea, *ruinele unuĭ sat,* în jud. Constanţa, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Chiragi, pe pîrîul Casimcea. Satul odinioară a fost destul de bogat;

a fost însă distrus în timpul războiuluĭ de către Başbuzucĭ şi Tătarĭ. Din cauza poziţiuneĭ luĭ care e plăcută şi adăpostită, a început a fi iarăşĭ populat şi numără actualmente 10 familiĭ, cu 32 suflete.

Casimcea, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea şi jud. Constanţa. Este printre cele maĭ marĭ ale Dobrogeĭ. Intrece chiar în lungime pe Taiţa. Maĭ poartă şi numele Taşlî-Dere. Izvoreşte din ultimele ramificaţiunĭ orientale ale dealuluĭ Perielic, de pe teritoriul cătunuluĭ Hagi-Omer. Se întinde maĭ întîiŭ spre S., apoĭ spre S.-V. până la satul Ali-Facî (al comuneĭ Casimcea); de aci apucă spre S., trece prin satul Casimcea, de unde începe a purta numele de pîrîul Casimcea, se îndreaptă tot maĭ spre S., trecînd prin satele Caciamac şi Chiuciuc-Chioi (al comuneĭ Casimcea), curgîn l dealungul dealuluĭ Arman-Tepe şi la locul numit Moara-Cocoaneĭ, unde se află şi podul luĭ Cogea-Ahmet. De aci trece din judeţul Tulcea în jud. Constanţa; se îndreaptă spre Sud-Est, intră iar în jud. Tulcea; urmează hotarul dintre cele două judeţe pînă la confluenţa sa cu pîrîul Cuiu-Culac; udă căt. Chirişlîc (al comuneĭ Tocsof); ocoleşte dealurile Cara-Tepe-Bair, Chirîc-Bair, Seremet-Bair, trece prin satele Seremet, Palazul-Mic, printre dealurile Ali-Culac-Bair şi Beriş-Tepe, prin satul Taşăul, de unde maĭ poartă şi numele de Taşăul-Dere saŭ Taşlî-Dere şi păstrînd în continuŭ direcţia generală spre S.-E., merge de se aruncă în lacul Taşăul, lîngă satul Taşăul.

Cursul săŭ are o lungime de 80 kil., udînd pl. Istruluĭ, din jud. Tulcea, şi plasa Constanţa, din jud. Constanţa. De la izvor până la satul Ali-Facî, curge prin pădurĭ, avînd o iuţeală de 2 m. pe secundă. Malurile sale, şi maĭ ales cel drept este înalte şi stîncoase, până la satul Chiuciuc-Chioi; de aci până la vărsare sunt joase.

Basinul săŭ considerabil, este al doilea ca întindere din toată Dobrogea, avînd o suprafaţă de 600 kilometri pătraţĭ (600000 hect.), cuprinzînd partea vestică a pl. Istruluĭ, cu comunele Casimcea şi Tocsof, partea estică a plăşeĭ Rasova şi pe cea nordică a plăşeĭ Constanţa (ambele din jud. Constanţa. El este cuprins la V. între dealurile Caracoi-Bair, Beriş-Tepesi, Bilarlar-Bair, Coş-Tepe-Bair, Hagi-Bairam-Tepe, Inşiratele, Cartal, Dulgherul, Turbencea-Bair şi Tăuşan-Orman, iar la Est între dealurile Ali-Facî, Sasancula, Caragea-Punar, Sarăm-Mezelic, Sarăm-Iuc, Snaŭ-Bair şi Cascalac-Bair. Afluenţiĭ săĭ ceĭ maĭ însemnaţĭ sunt: văile Curu-Dere, Caciamac, Cartal unit cu Taşlîc-Dere, Mandalîc-Dere, Sasac-Coraĭ Valea-cu-Pietrile (Taşlîc-Culac), Ceatal-Orman şi Ester; iar pe stînga văile: Sulugea, Dere-Tichili-Taş-Alceac, Rîmnic-Dere unit cu Curu-Dere Sarighiol-Dere, Cuiuc-Culac, unit cu Taşlî-Dere-Culac.

Casimcea, *vale,* jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comunelor Cheragi şi Hazaplar. Se desface din poalele sudice ale dealuluĭ Hazaplar. Se îndreaptă spre S., în direcţie de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea de S. a plăşeĭ, cea de N. a comuneĭ Cheragi şi cea de S. a comuneĭ Hazaplar. Merge prin dealurile Casimcea la E., Hazaplar la N. Cara-Iuiuc şi Tirpan-Dere la V. Se desface în valea Cheragi, în dreptul comuneĭ Cheragi. Malurile sale din spre dealul Casimcea sunt rîpoase şi înalte; în cele-l'alte părţĭ malurile sunt maĭ joase. Are o lungime de 6½ kil.

Casîcci, *sat,* jud. Constanţa, în pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Enghez, situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 2 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Enghez-Buiuc, pe valea Chiuciuc-Enghez, fiind închis la N. de ultimele ramificaţiunĭ meridionale ale dealuluĭ Chedreanu, şi la S. fiind dominat de vîrful Ciatal-Iuc (134 metri). Suprafaţa sa este de 949 hect., dintre carĭ 70 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 36 case. Populaţiunea sa este de 45 familiĭ, cu 284 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Drumurĭ comunale sunt îndreptate spre următoarele sate: Ghiuvenli, Chiuciuc-Enghez, Osmancea, Ciobanisa-Agemler şi Sofular.

Casota (Oţa), *cătun,* al comuneĭ Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ, cu 500 loc. şi 120 case. Are o bună şcoală, îngrijită de proprietarul de aci, pe lîngă care s'a instalat şi un mic atelier de ştreangurĭ; o frumoasă biserică, zidită în 1853 şi restaurată în 1884; frumosul castel Casota; o grădină orticolă; o moară de aburĭ, etc.

Casota, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Glodeanul-Cîrlig, căt. Casota. Are 2100 hect., maĭ toate arabile, în mijlocul cărora s'a plantat o pădure de salcîmĭ. Aci se practică agricultura sistematică şi cea maĭ îngrijită din judeţ. Instalaţia agricolă, precum: grajdurĭ, magaziĭ, maşinĭ, plugurĭ, etc. sunt modele.

Castelul-Peleş. Vezĭ Peleş (Castelul-).

Castra-Nova, *staţiune pe calea romană* ce mergea prin Oltenia, de la Drubetis (T.-Severin), prin Amutria, Pelendova, Romula, Ponte-Aluti, la Apulum (Alba-Julia), jud. Romanaţi. In tabla luĭ Peutinger este indicată aşa: «Castris novis XIX millia pasusum». Credem, împreună cu Goos, că se poate localiza la Cacaleţi, bazaţĭ pe faptul că aci se împlineşte distanţa dată de tablă, începînd de la Pelendova. Dealtmintrelea se observă aci ruinele unuĭ sat vechiŭ neexplorat încă, care ne afirmă existenţa aci a unuĭ aşezămînt roman, căcĭ peste tot acest loc se găsesc ciobur̆ şi oale vechĭ foarte groase la făptură. La S. de com. Cacaleţi se află o movilă mare de pămînt, numită a Turculuĭ, înaltă de 5 stînjenĭ, ocolul eĭ la poale fiind de 27 stînjenĭ; iar în partea de N. sunt vre-o 10 movile, şi anume: Măgura-Mică (două), a-Corniĭ, a-Bardieĭ, a-Purceliĭ, etc., şi tot în astă parte de loc se maĭ află olane pe care curge apa, făcute de lut. Cînd plouă se găsesc de aceste olane şi oase.

De aci, Goos şi Kiepert — citind greşit o cifră din tabla amintită — ducea calea romană la Celeiŭ, pentru a o urca la Reşca, cînd ea, de la Castra-Nova, mergea direct la Reşca. Pe alocurea s'a descoperit chiar urme ce indică acest traseŭ.

Castraveţi - Romîneşti, *căţine,* jud. Brăila, la S. de Castraveţi-Turceşti şi la E. de Băndoiul.

Castraveţi-Turceşti, *căţine,* judeţul Brăila, la E. de Băndoiul şi la N. de Castraveţi-Romîneşti.

Castrişoaia, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Dobreşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 500 hect., compusă din stejar, fag, carpen, mesteacăn, plop, frasin, jugastru şi anin.

Caşcalac-Bair, *culme* de dealurĭ, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ rurale Cogelac. Se desface din dealul Veli-Tepe-Bair şi se întinde spre E., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Duimgi şi apa Peletlia. Din poalele sale sudice nasc văile Ali-Culac-Dere şi Alciac-Dere, iar din cele nordice valea Cogelac-Dere. La poalele sale nordice sunt aşezate satele Cogelac şi Duimgi. Este tăiată de şoseaua naţională Tulcea-Constanţa. Vîrfurĭ maĭ înalte sunt: Buiuc-Cogelac-Tepe (194 m.), Pericli-Iol-Tepe (145 m.), Duimgi (85 m.) Este acoperită cu fîneţe şi pe la poale cu semănăturĭ.

Caşcavalele, *japse,* judeţul Brăila, situată la Vest de iezerul Puzdercul, de unde chiar începe.

Caşcavalul, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganul, pendinte de com. Cosămbeşti, jud. Ialomiţa.

Caşcavalul, *baltă.* (Vezĭ Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ).

Caşinul, *com. rur.,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, aşezată pe valea rîuluĭ Caşinul. Este alcătuită din 2 cătune: Caşinul, reşedinţa, chiar pe rîŭ, şi Curiţa, pe pîrîul cu acelaşĭ nume, afluente după stînga al Caşinuluĭ.

In «Condica Liuzilor», găsim Caşinul aparţinînd mănăstireĭ cu acelaşĭ nume. In «Statistica» din anul 1874 se arată că comuna are un cătun maĭ mult: Pochiţul.

Teritoriul săŭ care se mărgineşte la V. cu comunele Bogdăneşti şi Mănăstirea-Caşinul, la S. cu Mănăstirea-Caşinul, la N. şi E. cu com. Oneşti, (cătunele Filipeşti şi Buciumi), este brăzdat de dealurile Cuciurul, al-Lăzeĭ, al-Buciumiĭ, al-Purcăreţiĭ şi Podul-Mare.

După spusele bătrînilor, această comună este formată din 3 coloniĭ, numite: Rucăreni, Dragosloveni şi Secăreni. Primele două coloniĭ se zice că ar fi venit din jud. Muscel, cu vitele (oĭ maĭ cu seamă), atraşĭ fiind de faptul că ocupaţiunea principală a locuitorilor Căşinenĭ era păstoria şi creşterea vitelor. Ceea ce confirmă că acele coloniĭ aŭ venit de s'aŭ stabilit aci, este faptul că se găsesc multe familiĭ cu numele de Dragu şi chiar 2 mahalale, numite a Drăguleştilor şi Rucărenilor. Locuitoriĭ comuneĭ se numesc Mocani.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează de la 1865 în satul Caşinul, întreţinută de stat, într'un local construit din bîrne şi cedat comuneĭ pe timp hotărît, cu 5 fălcĭ şi 40 prăjinĭ pămînt în ţarină. In anul 1891, şcoala a fost frecuentată de 24 copiĭ, printre care 9 fete.

Bisericĭ sunt 4: treĭ în satul Caşinul şi una în Curiţa, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ. Sunt 455 case dese de locuit şi 7 cîrciumĭ.

Populaţiunea numără 457 capĭ de familie cu 1774 suflete: bărbaţĭ 857, femeĭ 917. După naţionalitate se împart în: 1727 Romînĭ, 9 Ungurĭ şi 38 Izraeliţĭ, toţĭ de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deo-

sibesc: 985 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 15 comercianţĭ, 7 cu profesiunĭ libere şi 7 servitorĭ. Ştiŭ a citi şi scrie 174 (27 femeĭ); nu ştiŭ carte 1639 (890 femeĭ).

Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 377. După legea rurală din 1864 s'aŭ împroprietărit 405 locuitorĭ, cu 959 fălcĭ şi 64 prăjinĭ pămînt. La 1879 s'aŭ dat la 7 însurăţeĭ 14 fălcĭ pămînt în împroprietărirĭ.

Totalul pămînturilor de cultură este de 797.73 hect.

Intreg teritoriul comuneĭ are 1990 hect., la care se maĭ adaugă 114$^1/_2$ hect. fîneţe, ce comuna posedă pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul. Pădure se găseşte numaĭ 20 hect. Proprietar mare este statul care posedă peste 938 hect., cu un venit de 7210 leĭ. Restul pămîntuluĭ îl stăpînesc foştiĭ clăcaşĭ şi însurăţeĭ.

Viile pe o întindere de 51 hect., la 1890, aŭ dat 1183.20 hectol. vin alb.

Animale sunt: 241 caĭ, 1202 vite cornute, 381 porcĭ, 83 capre («Statistica», 1890) şi 1964 oĭ, carĭ aparţin la 72 proprietarĭ şi carĭ, la 1891 aŭ dat 2494 kgr. lînă ţurcană, 1039 kgr. lînă amestecată şi 385 kgr. lînă miţă.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92, are la veniturĭ leĭ 27521, banĭ 9 şi la cheltuelĭ leĭ 4979.

Comuna este străbătută de calea vecinală Oneşti-Mănăstirea-Caşinul.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 57 kil.; la Tîrgul-Ocna, reşedinţa plăşeĭ, 21 kil.; la com. Oneşti, 7 kil.; la com. Mănăstirea-Caşinul, 8 kil.; şi la com. Bogdăneşti 15 kil.

Caşinul, *sat*, pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, şi reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, situat pe pîrîul Caşinul. Are o şcoală mixtă, la care, în anul 1891, din acest sat, aŭ urmat 15 băeţĭ şi 9 fete, din 142 copiĭ în vîrstă de şcoală. Are 3 bisericĭ ortodoxe, deservite de 2 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ: una, cu hramul Sf. Dimitrie, de zid, începută de călugărul Isaia Ţărigrădeanul, egumenul mănăstireĭ Caşinul, şi care a fost terminată de obştea locuitorilor la 1842; alta, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, de zid, în stare bună. Asupra fundăreĭ eĭ se găseşte o notiţă în altar, scrisă în dosul icoanelor, care reprezintă praznicele împărăteşti, unde se arată numele zugravilor ce aŭ lucrat catapeteazma, purtînd data din 1794. A treia, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, este de lemn şi în stare bună, înălţată la 1796, după cum se arată scris pe icoana S-ţilor Voevozĭ. Cîrciumĭ sunt 5. Capĭ de fam. sunt 336, sufl. 1299. Animale sunt: 235 caĭ, 762 vite cornute, 298 porcĭ şi 62 capre. In acest sat se face mare iarmaroc de la 1—15 August, în fie-care an.

Caşinul, *fostă mănăstire*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, în mijlocul satuluĭ. Manăstirea Caşinul era zidită cu piatră cioplită, şi era înconjurată de pădurĭ. Această mănăstire este acum rămasă biserică de mir, întreţinută de stat cu 2300 de leĭ şi administrată de un preot îngrijitor. Este rezidită într'un stil modern, fără nicĭ o inscripţie. E deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Mănăstirea Caşinuluĭ a fost clădită de Domnul Ştefan Gheorghiţă, la 1655. Zidirea mănăstireĭ a ţinut 2 anĭ: 1655 şi 1656. Moşia Caşinul era proprietatea luĭ Ştefan Gheorghiţă. Intr'o scrisoare, care se găseşte în «Monumenta Hungariae historica» Gheorghe Ştefan Voevod scrie Domnuluĭ Transilvanieĭ Gheorghe Racoţi al II, următoarele: «Noĭ vom pleca la moşia noastră despre Trotuş, din mila luĭ D-zeŭ. Voim să zidim o mănăstire spre vecinica pomenire, prin care să putem chema în ajutor numele luĭ D-zeŭ». Miron Costin în «Letop. Mold.» zice şi el că «pe atuncĭ purcesese Ştefan Vodă la munte să aleagă loc de mănăstire care se chiamă Caşinul.» Gheorghe Ştefan avea aicĭ şi curţĭ marĭ domneştĭ, ale căror ruine se văd şi astăzĭ în ograda mănăstireĭ de sus, iar în faţa bisericeĭ, tot în cuprinsul mănăstireĭ este, în formă de beciŭ, o tainiţă în care, intrînd, daĭ în dreapta şi în stînga de două odăĭ marĭ, iar în faţă, de eşirea ce ducea afară din mănăstire, peste apa Caşinuluĭ şi la deal, la pădurea apropiată, care se hotăreşte cu Ardealul. Tradiţia ne spune, prin gura bătrînilor locuitorĭ de la Caşinul, că prin această tainiţă subterană, prin acest închipuit beciŭ, s'a repezit călare Gheorghe Ştefan-Vodă cu cîţĭ-va căpitanĭ şi slujitorĭ, de aŭ eşit şi aŭ scăpat în şes şi în pădure la deal din faţa mănăstireĭ şi de aceea aŭ pribegit în megieşita Transilvanie, cînd era fugărit şi înpresurat de Turcĭ şi de Tătarĭ. Gura acestuĭ beciŭ, în formă de cerc, este împodobită cu un colan saŭ cadru de marmoră albă, avînd în mijloc săpată marca Moldoveĭ.

Mănăstirea Caşinul, cu casele domneştĭ din cuprinsul eĭ, era înconjurată de un zid de piatră înalt şi tare şi cu turnurĭ. Ea era cetate. Dar pentru că Nemţiĭ şi Unguriĭ veneaŭ de se închideaŭ aicĭ, cînd prădaŭ Mol-

dova, Mihaiŭ Cehan - Racoviţă-Voevod, după ce a bătut cătanele nemţeştĭ la 1717, a mers la Caşin şi a stricat zidul mănăstireĭ. Mănăstirea Caşinul era decĭ cetate vestită. Poarta, zice cronicarul, «aflînd că Nemţiĭ şi cătanele puneaŭ mîna şi se închideaŭ în această cetate şi de aicĭ ieşeaŭ şi prădaŭ Moldova, trimise un ciohodar al Viziruluĭ, cu firman din partea Sultanuluĭ, la Mihaiŭ Racoviţă-Voevod, ca să meargă să risipească acea cetate. La 21 Maĭ 1717, Mihaiŭ Racoviţă a plecat din Iaşi cu oaste, să îndeplinească firmanul. Ça sărdar, adică cap peste oaste, Mihaiŭ Racoviţă rîndui pe Costandin Ţărigrădeanul, postelnic mare. Mihaiŭ Vodă, după ce bătu şi şcoase din Caşin pe cătanele nemţeştĭ, puse de dărîmă cetatea, care era atît de tare şi de vestită, în cît Sultanul poruncise ca ciohodarul Viziruluĭ să stea tot împreună cu Mihaiŭ Racoviţă şi să şadă să vadă cu ochiĭ cum se va strica acea cetate. Zidul mănăstireĭ Caşinul abia l'aŭ putut strica. Pe une locurĭ a pus lagum (mină) de a sfărîmat zidul, pe de altă parte cu ciocane de fier, aŭ adus Şalgăĭ de la Ocnă şi l'aŭ risipit.» De la 1717 pănă la 1820, mănăstirea Caşinul a stat fără zid, îngrădită numaĭ cu un gard. La 1820, Egumenul Isaia Ţărigrădeanul a întreprins să facă din noŭ zid împrejurul mănăstireĭ de sub clopotniţă, care are forma unuĭ turn, şi pe care a fost în vechime case. Se citeşte pe o piatră următoarea inscripţie scrisă romîneşte: «Această zidire s'a făcut de Isaia Ţărigrădeanul şi Egumenul aceste Sf. Mănăstirĭ. S'aŭ început la 1820 şi din întîmplarea Zavereĭ ce a fost la 1821, aŭ rămas pănă la 1828 şi s'aŭ săvîrşit la anul 1830, care s'a făcut cu însuşĭ cheltuiala sa, la Iulie 21.» In biserica mănăstireĭ, la dreapta, este tronul domnesc, cu marca ţăriĭ Moldoveĭ, aşezat pe doĭ leĭ şi alăturĭ tronul Mitropolituluĭ. In stînga se înalţă un amvon frumos, în faţa tronuluĭ domnesc şi a tronuluĭ mitropolitan. Biserica e frumoasă, înaltă şi mare. Icoanele sunt de pictură bizantină aleasă. La 1821, cînd Turciĭ călcaseră Moldova, Ieniceriĭ aŭ pus caiĭ lor în această biserică, şi pe icoanele sfinte se văd şi astăzĭ urmele săbiilor şi iataganelor turceştĭ. Acele profanărĭ sălbatece se arată vizitatorilor de bătrîniĭ locuitorĭ aĭ Caşinuluĭ. Cu 14 anĭ înainte de 1820, adică la 1806, Egumenul Isaia Ţărigrădeanul reparase biserica. Dar el şi-a permis să şteargă inscripţia cea vechie ce era pe o piatră de marmoră albă, aşezată pe un perete d'asupra uşeĭ bisericeĭ. El a lăsat numaĭ marca ţăreĭ, aşa cum era d'asupra inscripţieĭ vechĭ, iar în locul acesteia, ştergînd-o, a scris tot romîneşte data şi împrejurările reparaţieĭ făcute de el, la 1806. Prin colţurĭ se văd însă urmele inscripţieĭ vechĭ, urmele vechilor litere, din care totuşĭ răsare numele Voevoduluĭ Gheorghiţă Ştefan. Mănăstirea Caşinuluĭ avea mulţĭ călugărĭ pe la 1840. Ea era încă populată de monahĭ, după cum se vede într'un ispisoc de la Grigore Ghica-Voevod, din 12 Iunie, 1741 (7249). Acest ispisoc se păstrează în original de generalul Pencovicĭ, după cum afirmă Al. Papadopol Calimah, în scrierea sa «Despre Gheorghe Ştefan Voevod.» Mănăstirea Caşinul, împreună cu altele, a fost închinată la 7250 (1742) de Constantin Mavrocordat, Domnul Moldoveĭ, Sfîntuluĭ Mormînt. După cum spune cronicarul Ioan Niculcea, această mănăstire maĭ fusese închinată Sf. Mormînt. Insă la vreme de nepace, ea a fost dată de bună-voie de Patriarhul de la Erusalim iarăşĭ pe seama călugărilor moldovenĭ. La 1805, mănăstirea Caşinuluĭ era risipită de cutremur. O anafora a Divanuluĭ veliţilor boierĭ aĭ Moldoveĭ din 1805, Ianuarie 15, întărită la Februarie 1805, de Alexandru Moruzzi Voevod, hotărî ca «întru meremetisirea mănăstireĭ Caşinul, ce este risipită de cutremur, să dea ajutor şi cele-l-alte mănăstirĭ ce sunt la o închinare cu dînsa.» Meremetisirea, împreună cu zidul d'împrejurul mănăstireĭ, s'a făcut precum s'a maĭ zis, de Egumenul Mănăstireĭ de pe atuncĭ, Isaia Ţărigrădeanul.

Cronicarul Iaon Neculcea ne spune că «Gheorghe-Ştefan-Vodă a fi murit la Mosc şi că pe urmă i-aŭ adus oasele luĭ în Moldova în mănăstirea luĭ, la Caşin, de le-aŭ îngropat.» Nu se cunosc datele precise ale aceste înmormîntărĭ şi însuşĭ Papadopul Calimah, în monografia sa, pare a nu fi tocmaĭ sigur, cu toate că conchide astfel: «Am cercetat la mănăstirea Caşinul şi prin biserică şi pe afară, dar n'am dat de nicĭ o inscripţie lămuritoare, că acolo ar fi oasele luĭ Gheorghe Stefan Voevod. Dar locuitoriĭ bătrînĭ din satul Caşinul m'aŭ încredinţat că, la 1806, cînd s'a reparat biserica de Isaia Egumenul, înăuntru eĭ s'aŭ găsit sub zid, în partea stîngă, într'o criptă, un sicriŭ şi că acela era sicriul Domnuluĭ Gheorghe-Ştefan. Cripta se cunoaşte şi astăzĭ.» In orĭ-ce caz, este bine cunoscut că Ştefan-Gheorghiţă

a răposat, nu la Mosc, ci la Stettin, şi că intenţia de a aduce oasele luĭ în Moldova, unde încă trăia soţia părăsită de dînsul, Doamna Safta, e manifestată în diferite documente ale timpuluĭ. Dacă însă ea s'a şi executat şi dacă corpul Domnuluĭ a fost înmormîntat în mănăstirea sa, Caşinul, faptul pare încă a fi îndoios.

Caşinul, *luncă,* pl. Trotuşul, judeţul Bacăŭ, pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul.

Caşinul, *moşie,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, comuna Caşinul, a statuluĭ, cu o întindere de 938 hect., şi arendată cu un venit de 7210 leĭ.

Caşinul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Caşinul, foioasă şi răşinoasă, aparţinînd statuluĭ, fostă proprietate a mănăstireĭ Caşinul, cu o întindere de 17700 hect., neamenajată.

Caşinul, *pîrîŭ,* pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, ce-şĭ are obîrşia la hotarul spre Transilvania între munţiĭ Clăbucul şi Bucieaşul, de la locul numit Săritoarea şi se varsă d'a dreapta Trotuşuluĭ. El curge de la V. spre E. până la Oneşti, unde îşĭ are confluenţa. Străbate teritoriile comunelor Mănăstirea-Caşinul, Caşinul, Oneşti şi se încarcă cu apele pîrîiaşelor: Clăbucul, Zboina, Ghioina, Pietroasa, Negrul-Paltinul, Pîrîul-Feteĭ-Moarte şi Sărăţelul, pe stînga; iar Băracea, Cuciurul, Curiţa, Haloşul-Mare, Haloşul-Mic, Bucieaşul-Coarnelor, Călăsăul-Mare, Călăsăul-Mic, Talamba, Valea-Rea, Ciubotarul-Dulce şi Răcăuţi, d'a dreapta.

Caşinul, *vale,* pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, pe teritoriul comunelor Caşinul şi Mănăstirea - Caşinul, strînsă între două şirurĭ muntoase, care sunt foarte grele de străbătut, maĭ cu seamă în dreapta, spre jud. Putna.

Caşinuluĭ saŭ **Grozeştilor (Culmea-),** *şir de munţĭ,* pl. Trotuşul, jud. Bacăŭ, care începe pe clina estică a vîrfuluĭ Runcul-Alb şi se îndreptează spre N.-E. între apele Oituzul şi Caşinul despărţind basinurile lor. Această culme trămite spre Oituz, dealurile Mesteacănul, Stăneica, ce-l silesc să se încovoaie spre N., şi, numaĭ după ce a înconjurat muntele Ploştina, cel din urmă deal al şireĭ, îşĭ reia direcţia primitivă de la trecătoarea sa, şi anume aceea spre E. până la Bogdăneşti.

Caşuluĭ (Piscul-), *pisc,* în com. Slănicul, pl. Nucşoara, judeţul Muscel.

Catalanul, *poiană,* com. Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Catalanuluĭ (Muchia-), *colină,* în com. Beciul, ramificaţie din movila Balaurul, jud. Buzăŭ.

Catalina saŭ **Negrileşti,** *cătun,* pendinte de com. Scurtul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Aci se află o biserică, deservită de un preot şi un dascăl.

Catalòi, *com. rur.,* în pl. Tulcea, jud. Tulcea, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 12 kil. spre S.-V. de oraşul Tulcea, capitala districtuluĭ, şi în partea vestică a plăşeĭ, la 30 kil. spre S.-V. de orăşelul Mahmudia, reşedinţa plăşeĭ.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de la poalele dealuluĭ Su-Bair, se îndreaptă spre S., trece printre satele Cataloi şi Frecăţei, tăind pîrîul Cilicul, pe la locul numit Moara-luì-Hagi-Velicu ; urcă şi scoboară dealul Cataloi şi de aci ia o direcţiune spre S.-E. până la poalele dealuluĭ Ghiulele-Tepe, urmînd puţin şi valea Izvorul, de unde se îndreaptă spre E., tăind dealul Ghiulele-Tepe, pîrîul Teliţa, printre satele Eni-Chioi şi Congaz, pe muchia dealuluĭ Ceatal-Bair, oprindu-se în vîrful dealuluĭ Orta-Bair; de aci o ia spre N. până într'un vîrf al dealuluĭ Deşli-Caira, de unde o ia puţin spre V., pentru a se îndrepta iar spre N. printre dealurile Rediĭ şi Dealul-Mare; de aci apucă spre N.-V., taie Valea-Cardonuluĭ şi şoseaua naţională Tulcea-Babadag, şi, după cîte-va cotiturĭ, ajunge la poalele dealuluĭ Su-Bair, de unde am plecat. Forma sa se aseamănă cu aceea a unuĭ patrulater neregulat. Lungimea sa este de 54 kil., iar întinderea totală este de 3382 hect.

Comuna se învecineşte la N. cu com. Cîşla; la N.-E. cu oraşul Tulcea, de care se desparte prin Dealul-Mare; la E. cu com. Agi-Ghiol, la S. cu com. Congaz, de care se desparte prin dealul Ceatal-Bair; la V. cu com. Frecăţei şi cătunul Hagilar (al com. Congaz), de care se desparte prin dealul Ghiulele-Tepe şi Valea-Izvoruluĭ.

Dealurile, carĭ brăzdează comuna, sunt numeroase : Dealul Curt-Bair (Dealul-Lupuluĭ, 97 m.), dealul Uzum-Bair (Dealul-Lung, 83 m.); dealul Deşli-Caira (174 m.) la E.; Dealul-Rediĭ (200 m.); dealul Tăuşan-Tepe (Dealul-Epurilor), la N.; dealul Cataloi (89 m.) la V.; dealul Ghiulele-Tepe (33 m.) la S.-V.; dealul Ceatal-Bair (156 m.) la S.; dealul Orta-Bair (179 m.) la S.-V.; dealul Tăuşan-Tepe

(116 m.) și dealul Cazalgic-Bair (55 m.) prin interiorul comuneĭ, în partea despre E.; multe sunt acoperite cu pășunĭ, o parte din ele și cu arăturĭ și semănăturĭ.

Pîrîul Telița udă com. prin mijloc, trece prin satul Cataloi și pe lîngă cătunul Eni-Chioi, avînd 2 podurĭ peste el și 2 morĭ; acesta are ca afluențĭ Valea-Cardonuluĭ unită cu Valea-Puturosuluĭ carĭ trec prin com. la E.; la S.-E. com. Cataloi este udată de Valea-Izvoruluĭ. Este o singură mică baltă: Iazul-Anabaptiștilor, la V. Aparține statuluĭ, care îl închiriază locuitorilor, pentru arat saŭ pășunat, cînd seacă, pe preț de 380 leĭ.

Cătunele, din care este formată com., sunt două: Cataloi, cătunul de reședință, așezat la V., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Telița, la poalele dealurilor Cataloi și Tăușan-Tepe; Eni-Chioi, la S., pe malul drept al pîrîuluĭ Telița, la 4 kil. spre S.-E. de cătunul de reședință, lîngă poalele dealurilor Ghiulele-Tepe și Ceatal-Bair.

Intinderea comuneĭ este de 3382 hect., din care 140 hect. arabile sunt ocupate de vetrele celor două sate; 1552 hect. arabile aparțin locuitorilor și 1690 hect. sunt ale statuluĭ.

Populațiunea este amestecată și formată din patru elemente și anume: Romînĭ, Bulgarĭ, Germanĭ-Austriacĭ, Italienĭ. Sunt peste tot 311 familiĭ, cu 1712 suflete: 388 bărbațĭ, 309 femeĭ, 589 copiĭ în vîrstă de școală; 50 însurațĭ, 64 neînsurațĭ, 28 văduvĭ și văduve. Bulgarĭ sunt 144 familiĭ, cu 561 suflete, ceĭ maĭ mulțĭ în cătunul Eni-Chioi; Romînĭ, 64 familiĭ, cu 351 suflete, maĭ mulțĭ în cătunul Cataloi; Germanĭ-Austriacĭ, 58 familiĭ, cu 299 suflete, în Cataloi; Italienĭ, 64 familiĭ, cu 332 suflete, în Cataloi.

Cultul religios se exercită în două bisericĭ: una în căt. Cataloi, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, fondată de locuitorĭ în 1874; are 10 hect. arabile, pămînt date de stat, venitul de la disc; un preot și un cîntăreț; cea din cătunul Eni-Chioi, cu hramul Sf. Treime, zidită de locuitorĭ în 1869, fără pămînt, cu un preot și un cîntăreț.

Calitatea pămîntuluĭ este mediocră. Se cultivă însă orz, grîŭ, porumb și dughie. Sunt 1239 hect. loc arabil, 195 hect. izlaz, 51 hect. neproductive, ale statuluĭ.

In com. sunt 306 agricultorĭ, posedînd 185 plugurĭ, 3245 capete de vite, din carĭ 310 boĭ, 700 vacĭ, 300 caĭ și epe, 1935 oĭ. Sunt 2 morĭ pe apă și vre-o 6 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 6000 leĭ și la cheltuelĭ de 5000 leĭ. Sunt 311 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicație sunt: șoșeaua națională Tulcea-Babadag-Constanța, care trece nu departe de satul Cataloi și pe lîngă cătunul Eni-Chioi; drumurĭ comunale spre Cișla, Tulcea, Somova, Frecăței-Telița-Isaccea, Hagilar, Congaz și Agi-Ghiol.

Cataloi, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Tulcea, cătunul de reședință al comuneĭ Cataloi, așezat în partea vestică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Telița, la poalele nordice ale dealuluĭ Cataloi. Se mărginește la Nord cu com. Frecăței; la Sud. cu căt. Hagilar; la Est cu căt. Eni-Chioi. Intinderea luĭ este de 2410 hect., din care 33 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 1137 hect. ale locuitorilor, 1240 hect. ale statuluĭ. Populațiunea este amestecată; sunt 195 familiĭ, cu 1141 suflete: Romînĭ, 64 familiĭ, cu 351 suflete, Germanĭ, 38 familiĭ, cu 299 suflete, Bulgarĭ, 28 familiĭ, cu 153 suflete, Italienĭ, 64 familiĭ, cu 332 suflete. Are o școală cu 2 învățătorĭ și o biserică vechie, deservită de un preot și un cântăreț.

In acest sat se află un biroŭ telegrafo-telefonic-poștal sucursal, care aduce un venit anual de 552 leĭ (1896).

Cataloi, *deal* însemnat, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, pe teritoriul comunelor rurale Cataloi, și Frecăței. Este una din prelungirile cele maĭ de răsărit ale dealuluĭ Diliculuĭ. Se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea vestică a plășeĭ, pe cea sud-vestică a com. Cataloi și pe cea sud-estică a com. Frecăței. Ambele sate sunt așezate pe valea Teliței, la poalele sale nordice. Este întretăiat de o mulțime de drumurĭ comunale carĭ unesc între ele satele Frecăței-Trestenic, Cataloi-Nalbant-Hagilar. Este presărat cu o mulțime de movile naturale (între 55—112 m.), dintre carĭ cea maĭ înaltă este Movila-luĭ-Dobre (116 m.), dominînd asupra satuluĭ Frecăței. Natura luĭ este pămîntoasă și humoasă, bună pentru semănăturile carĭ se întind pe marĭ suprafețe la poalele luĭ. Muchiile sale sunt acoperite cu pășunĭ și puține tufărișurĭ.

Cataloi, jud. Tulcea, un alt nume al *văeĭ* Telița, numire care o are de la satul Cataloi pînă la unirea luĭ cu pîrîul Taița. Cu toate acestea, locuitoriĭ din satele Eni-chioi, Hagilar, o numesc și

eĭ de pe numele satuluĭ prin care pîrîul trece.

Catana, *pădure* mică, în județul Constanța pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Segep-Cuius, situată pe coasta de V. a dealuluĭ Giur-Iol-Bair. Are 120 hect. întindere, aparținînd în totalitate statuluĭ. Esențele principale sunt: fagul, jugastrul și carpenul.

Catana, *vălcea,* izvorește de la Nordul com. Mereni, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt și se varsă în gîrla Eiușorul, pe țărmul drept, tot în raionul com. Mereni.

Cataneĭ (Valea-), *izvor,* în com. Pănătăul, jud. Buzăŭ. Incepe din com. Pănătăul și se scurge în valea Pănătăul.

Cataneĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Nișcovul, cât. Săseni-Vechĭ.

Catanele, *com. rur.,* pl. Băilești, jud. Dolj, la 10 kil. N.-V. de reședința plășeĭ Băilești și la 63 kil. la Sud departe de Craiova.

Este situată lîngă Dunăre, la 59 m. deasupra niveluluĭ fluviuluĭ. Șesul, pe care este situată com., se lasă în jos spre E.

Se învecinește la E. cu com. Bîrca, ce se află la 18 kil. depărtare, și cu com. Bistrețul, care este la 10 kil. departe de comună.

La V. se învecinește cu com. Negoiul, de care se desparte prin movile de hotar, la N. cu com. Coveiul, ce este la 5 kil. departe de ea; la S. cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe din com. Coveiul, merge spre Est până la Movila-Cărbuneluĭ. Limita linieĭ de S., formată de Dunăre, începe de la gîrla Cîrjanul, merge spre E. până la Gîrla-Sîrbuluĭ.

Limita linieĭ de Vest începe de la movila Coteiul drept spre Sud până la gîrla Cîrjan. Limita linieĭ de Est începe din Movila-Cărbuneluĭ și merge spre S. până în Gîrla-Sîrbuluĭ.

Terenul comuneĭ este șes. Se găsesc două movile: Movila-Cărbuneluĭ și Coteiul.

Comuna este udată la S. de Dunăre, care primește Gîrla-Sîrbuluĭ și gîrla Cîrjan. Lacurĭ sunt următoarele: Strîmba, Senicele și Ciolanul, carĭ vara, seacă cu desăvîrșire.

Numele comuneĭ vine de la cătane (soldațiĭ). Inainte se compunea din cât. Negoiul și Coveiul, azĭ comune deosebite. Această comună se numea înainte Strîmba. Este așezată lîngă apa Strîmba, la 2 kil. departe de locul actual al comuneĭ.

In comună, lîngă apa Strîmba se află o groapă, în care eraŭ în vechime bordeele locuitorilor. Tot acolo se găsesc ruine de zidurĭ vechĭ, a căror cărămidă are o dimensiune îndoită a celor obicĭnuite. In sfîrșit se găsește locul vechiŭ al bis. din comună.

In pămînt, locuitoriĭ găsesc diferite unelte agricole. La 1880 aŭ găsit o sapă, a căreĭ formă și greutate nu se potrivesc cu a celor obicĭnuite. Ea se găsește în Muzeul din București.

Se spune că locuitoriĭ s'aŭ mutat din Strîmba, pentru că în apropiere trecea un drum mare, pe care defilaŭ armatele în timp de războiŭ, așa că locuitoriĭ eraŭ necontenit hărțuițĭ. Din această cauză s'au hotărît a se strămuta lîngă apa Săräceanu, ceva maĭ spre N. de Strîmba. Dar după cît-va timp deschizîndu-se drumul pe lîngă acest noŭ loc al comuneĭ, s'aŭ mutat spre Sud pe locul unde se află azĭ com.

Se găsește în comună o biserică fondată la anul 1842, terminată la anul 1843 de către Nicolae Iota Biv-vel Sărdar, Sărdăreasa Casandra N. Iota și Evghenița, fiica d-lor. In tinda bisericeĭ se găsește inscripția:

In numele tatăluĭ și al fiuluĭ și al sf. duh amin. Ziditu-s'aŭ această sfîntă și Dumnezeiască biserică unde să prăznuește hramul Sf. Ierarh Nicolae, din temelie, cu toată osîrdirea și cheltuiala d. Bivel Sărdar Nicolae Iota, începîndu-se lucrarea la leatul 1842, în zilele prea înălțatuluĭ Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevod, și s'a săvîrșit în anul 1843, în zilele prea înălțatuluĭ nostru Domn Gheorghe Dimitrie Bibescu Voevod, înfrumusețîndu-se și cu zugrăveala, precum și cu toate podoabele eĭ și trebuincioasele odoare din început și până în sfîrșit după cum se vede cu blagoslovenia prea Sfințieĭ sale Domnul Domn cavaler al maĭ multor ordine Impărăteștĭ Neofit Episcop al Rîmniculuĭ și Mitropolit a toată țara Romînească. 1843».

Biserica este de zid si serbează hramul la Sf. Niculae. Are un preot și un cîntăreț.

Se află în comună o școală mixtă, care funcționează din 1859; este întreținută de stat. Localul făcut din zid este în bună stare. Școala are o propietate de $8^1/_2$ hect. Localul are o clasă cu o suprafață de 35 m. p.; o cancelarie și 2 camere ale învățătoruluĭ. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 57 băețĭ. In vîrstă de școală sunt 214 copiĭ. Știŭ carte 83 locuitorĭ, din carĭ 68 bărbațĭ și 15 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 1172 suflete, din carĭ 15 femeĭ. Populația crește aci în medie de 26 pe an. După legea din 1864 sunt 144 împămîntenițĭ, după cea din 1879 sunt 40 însurățeĭ. Case sunt 156, bordee 67. Casele sunt construite din pămînt bătut; prea puține sunt de zid.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 1480 hect., din care

1425 hect. arabile, 55 lac și teren sterp, 11 hect. pădure și 200 hect. fîneață.

Proprietatea comuneĭ se numește Strîmba saŭ Catanele; are 1620 hect. întindere, cu un venit anual de 64800 leĭ. Aparține locuitorilor, iar înainte aparținea statuluĭ. Suprafața rămasă este de 504 hect. (3652 m. p.). A fost arendată dela 1893—98 cu 36100 leĭ. Se seamănă grîŭ, porumb, orz, meiŭ și ovăz.

Pe marginea Dunăreĭ se întinde o pădure de 11 1/2 hect., pe moșia statuluĭ, căruia îĭ aparține; până la secularizare aparținea mănăstireĭ Govora.

Pe moșia Strîmba sunt stîne, unde se fabrică brînză de putină. In comună sunt 5 cîrciumĭ. Comercianțĭ sunt 11.

Căile de comunicație ce străbat comuna sunt: calea vecinală comunală ce duce la Negoiul, calea comunală ce duce la Bistrețul, precum și o potecă ce duce la Dunăre.

Contribuabilĭ sunt 200.

Veniturĭ: 2526,15; cheltuelĭ: 2120,95.

Vite cornute sunt 210, oĭ 79, caĭ 12.

Catanele, *sat,* jud. Argeș, plasa Gălășești; face parte din com. rur. Stănislăvești.

Catanele, *sat,* avînd 50 familiĭ cu 376 locuitorĭ, jud. Argeș, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Pădurețul-Ciești. In sat este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, avînd 1 preot și 1 cîntăreț.

Catanele, *sat,* pl. Băilești, com. Catanele, județul Dolj, grămadă, cu reședința primărieĭ. (Vezĭ com. Catanele).

Catanele, *sat,* face parte din com. rur. Roșul, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Cade la N.-V. de Roșul, pe malul drept al rîuluĭ Dîmbovița, în niște locurĭ mult smîrcoase. Moșia, în întindere de 95 hect. s'a cumpărat în loturĭ de maĭ mulțĭ locuitorĭ.

Populația luĭ e de 108 suflete. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 34.

Catanele, *sat,* face parte din com. rur. Mierlești, plasa Siul-d.-s., jud. Olt. E reședința comuneĭ, situat în centru, între cătunele Măgura și Moșteni, pe valea și amîndouă malurile Iminoguluĭ. Are o populațiune de 452 locuitorĭ, din carĭ 40 împroprietărițĭ după legea rurală. Posedă o școală și o moară cu aburĭ. Locuitoriĭ aŭ 170 boĭ, 87 vacĭ, 95 caĭ și epe, 15 capre, 300 oĭ și 72 porcĭ.

Catanele saŭ **Strîmba,** *moșia* statuluĭ, pl. Băilești, com. Catanele, jud. Dolj, arendată, de la 1893—98, cu 36100 leĭ. Suprafața moșieĭ este de 504 hect. Din această moșie 3/4 sunt date în loturĭ.

Catanele saŭ **Strîmba,** *moșie* particulară, plasa Băilești, com. Catanele, jud. Dolj, în întindere de 1620 pog., cu venit anual de 64800 leĭ. Aparține locuitorilor; înainte aparținea statuluĭ, care azĭ are numaĭ 504 hect. Pe această moșie se găsesc stîne de oĭ, din al căror lapte se fabrică brînză de putină.

Catanele, *pichet,* plasa Băilești, com. Negoiul, jud. Dolj, servind ca hotar, spre E., către com. Bistrețul.

Catargiaua, *iezer,* jud. Brăila, care comunică spre S. cu iezerul Orzea, în care se varsă.

Catargiaua, *prival,* jud. Brăila, ce începe din Dunărea-Vechie, față de chiciul Lopatna și dă în Gemenile, la N.-V.

Catargiŭ (Puțurile-luĭ-), *locuință izolată,* în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-j., com. Gulianca, numită ast-fel de la un vechiŭ proprietar, Catargiul, ce ținea moșia Gulianca. Azĭ e han pe drumul spre jud. Brăila.

Catargiul, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Fîntînele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Catargiul, *iaz,* format din pîrîul Jijioara, pe hotarul dintre com. Belcești și satul Cioara (Fîntînele, com. Șipotele), pl. Bahluiul, jud. Iași.

Catargiul, *pădure,* între Nicorești și Ionășești, com. Ionășești, jud. Tecuciŭ.

Catargiul, *podiș,* în dreapta pîrîuluĭ Sîrca, com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iași. Face parte din podișul așezat între pîrîul Bahlueț și Sîrca. Este ridicat în partea despre N., avînd coasta drept în jos, în formă de zid.

Catargiuluĭ (Dealul-), *deal,* situat în raionul com. Corbița, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Catargul. Vezĭ Gheocul, deal, jud. Suceava.

Catargul, *pîrîiaș* mic, ce ese din ramurile despre Sud ale munteluĭ Doșelul și se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Iapa, puțin maĭ în josul afluentuluĭ acestuia de pe dreapta, numit Mînza. Este situat cu curgerea sa pe teritoriul comuneĭ Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Catargului (Dealul-), *deal,* în com. Dolheşti, jud. Suceava, parte cultivabil, parte acoperit de pădure.

Cată - Cal, *moşie,* în com. Smeeni, jud. Buzăŭ. Are 420 hect., maĭ toate arabile. Locuitoriĭ îĭ zic şi Sălcianca, după numele proprietaruluĭ actual.

Cată-Cal, *movilă* însemnată, în com. Smeeni, pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Buzăŭ.

Catea, *movilă,* în pl. Ialomiţa-Balta, com. Hagieni, jud. Ialomiţa. Are înălţimea de 15 m.

Catelina, *deal,* în centrul comuneĭ Cotnarul, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Este cel maĭ înalt din comună şi chiar din plasă; de pe vîrful luĭ se vede la o mare depărtare până peste Prut şi spre Carpaţi. Legenda spune că şi-a luat numirea de la o Doamnă a luĭ Ştefan-cel-Mare, numită Catelina, care era de religie catolică. Istoria însă nu arată să fi fost vre-o Doamnă de a luĭ Ştefan-cel-Mare cu numele de Catelina, căcĭ cea d'întîiŭ soţie a luĭ s'a numit Evdochia de la Chiev, sora Impăratuluĭ Simeon (la 6971); a doua Maria de Magop (la 6980); a treia Voichiţa, fiica luĭ Radu, Domnul Munteniei (la 6983) şi a patra Cneaja, (care a murit la 6986).

Acest deal este tăiat d'acurmezişul, în partea despre S., de un şanţ în adîncime cam de 14 metri, şi care se prelungeşte spre S.-V., trecînd prin satul Horodiştea, până în satul Cîrjoaia, com. Băiceni, unde se sfîrşeşte la o fîntînă, numită de popor Fîntîna-Doamneĭ. Legenda atribue acest şanţ Domnuluĭ Ştefan-cel-Mare, iar fîntîna uneĭ Doamne a sale.

Din dealul Catelina se formează şi se întind următoarele culmĭ: Piciorul-Catelineĭ, numit şi Dealul-Hulubaşuluĭ, ale căruia poale se lasă spre E. până în satul Zlodica, iar spre N. până în pîrîul Buhalniţa; Paraclisul, numit ast-fel de la paraclisul ce este clădit pe podişul săŭ. Acest din urmă deal din vechime se numea Dealul-Porculuĭ; în prelungirea sa formează două ramurĭ: cea întîiŭ se coboară în direcţia nord-vestică spre Hulubaşul şi este cunoscută sub numele de Dealul-Zlodiceĭ, care, prin o culme, se leagă cu Dealul-Chiscovuluĭ, ce vine în partea despre E. a dealuluĭ Catelina şi apoĭ se întinde spre S. până în gura satuluĭ Cotnarul, unde se şi termină, lăsîndu-şĭ poalele sale, una spre V. în satul Cotnarul şi alta spre E. în şes. Pe Dealul-Chiscovuluĭ, aproape de legătura ce o face cu dealul Zlodica, se înalţă treĭ movile, numite de popor Ţihlele-luĭ-Baltă. A doua ramură a dealuluĭ Paraclisul, porneşte spre S.-E. şi formează dealul numit Ineamănul, ale căruia coaste se prelungesc, una spre N., până în Gura-Cotnaruluĭ, iar alta până în valea numită Rîşcana.

Locuitoriĭ cred că marĭ comorĭ se află ascunse în Catelina. Maĭ multe legende circulă în populaţiune cu privire la acest munte.

Catesa, *movilă,* jud. Brăila, situată la S.-V. com. Lacul-Reziĭ, în apropiere, la 2—3 kil., de pădurea Viişoara.

Catiĭ (Gîrla-), *gîrlă,* izvoreşte din dealurile com. Dîrmoneşti, pl. Rîul-Domneĭ, jud. Muscel, merge către S., trece prin mijlocul comuneĭ şi se varsă în rîul Doamna, maĭ la N. de podul numit al Beluluĭ. Valea-Catiĭ împarte comuna în două părţĭ, adică Negreni spre N. şi Piscani spre S. Despre această gîrlă se spune următoarea legendă:

«O doamnă Baloteasa Cati venind prin această comună şi voind a trece gîrla, care era foarte mare, a dat ordin vizitiuluĭ care mîna boiĭ — căruţa era trasă de boĭ — să intre în apă că nu se vor îneca. Intîmplarea făcu că tocmaĭ pe cînd se găseaŭ în mijlocul gîrleĭ, să vie un talaz repede, care răsturnă carul şi înecă pe doamna Cati, al căruĭ trup n'a fost găsit de cît tocmaĭ după 3 zile. Spre aducere aminte s'a numit gîrla Valea-Catiĭ.»

Catiĭ (Valea-), *vale,* c. Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Catinca, *numire* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Comănacul, din com. Mănești, pl. Tîrguşorul, judeţul Prahova.

Catinca, *insulă* în braţul Chilia, aparţinînd districtuluĭ Ismail din Basarabia rusească. Este situată în partea nordică a judeţuluĭ, în faţa ostrovuluĭ Tătarul. Are forma lunguiaţă, cu o întindere de 115 hect. E neproductivă, căcĭ pămîntul este mlăştinos, şi, cînd vin apele marĭ, este des inundată.

Catincăĭ (Dealul-), *deal,* judeţul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Răcătăul.

Catineĭ (Dealul-), *deal,* comuna Goleşti, pl. Rîurile, jud. Muscel. De aci izvoreşte gîrla Făgeanca.

Catiţa, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, comuna Aliman; se desface din dealul Cor-Cuius; se întinde spre N. într'o

direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a com. La poalele sale S.-E. e aşezat satul Aliman, iar pe la cele N.-E. se află valea Catiţa. Are 94 m. înălţime, dominînd satul Aliman, bălţile: Vederoasa şi Limpezişul şi un drum comunal Mîrleanul-Aliman. Este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Catiţa, *vale* mică, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Aliman. Se desface din poalele N.-V. ale dealuluĭ Catiţa, de la care şi-a luat numele; se îndreaptă spre Est în o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Are malurile joase, acoperite cu iarbă. După ce tae drumul comunal Mîrleanul-Aliman, se deschide în partea vestică a bălţiĭ Vederoasa, cu stuful eĭ înconjurător, după un drum de 4 kil. E drumată de dealurile Zbreia şi Catiţa, printre care se află.

Catîra, *deal,* în jud. Buzăŭ, comuna Robeşti, între cătunele Runcul şi Stănileşti; e format din pămînturĭ albe. Este acoperit cu vie şi izlaze.

Catîra, *pîrîŭ,* în judeţul Buzăŭ, comuna Robeşti, căt. Stănileşti; începe la Pîclele-Robeştilor şi se varsă în Buzăŭ.

Catîrilor (Braniştea-), *pădure* mică, spre S. de com. Amăreşti-d.-j., pl. Balta, jud. Romanaţi, lîngă moşia şi pădurea Poporul. Se învecineşte la V. cu moşia domenială Sadova.

Catîrilor (Valea-), *şes,* în com. şi căt. Meteleul-Lipănesculuĭ, jud. Buzăŭ, cunoscut prin fertilitatea sa.

Catîrul, *muchie de deal,* judeţul Brăila, în partea de N. a com. Suţeşti, pe lunca stîngă a rîuluĭ Buzăŭ; începe de la movilele Suliganuluĭ, spre S.-V. de cîrciuma de la Cotul-luĭ-Pungă.

Catranul, *baltă,* pl. Cîmpul, în S. comuneĭ Tunari, jud. Dolj, şi prin care trece limita de V. către com. Poiana.

Catrina, *pădure* de salcie, judeţul Brăila, com. Vădeni, pe malul drept al rîuluĭ Siret.

Catrina, *vălcea,* izvoreşte din dealul Cîrcinovuluĭ, comuna Bîrzeşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel, şi străbate partea de S.-E. a comuneĭ, vărsîndu-se în pîr. Lentea.

Catrinari, *parte* din *satul* Şarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Catrinari, *munte,* peste care e hotarul moşiilor Şarul-Dorneĭ şi Broşteni, jud. Suceava.

Catrinari, *mic afluent* al pîrîuluĭ Negrişoara, jud. Suceava.

Catrineĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Luciul, pe moşia Luciul.

Catrineĭ (Muchia-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pîclele, căt. Berca.

Catrineĭ (Piscul-), *deal* înalt, în judeţul Tutova, comuna Läleşti.

Catrineĭ (Vadul-), *vad,* pe rîul Siretul, în jud. Brăila, com. Vădeni, între podul c. f. şi gura Siretuluĭ.

Catrineşti, *numire,* ce se da din vechime *cătunuluĭ* Palanga, din com. Popeşti-Palanga, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman.

Catriniţa. Vezĭ Cotreanţa, judeţul Bacăŭ.

Catrinoiul, *punct de hotar,* comuna Gura-Dimieniĭ, jud. Buzăŭ, pe malul rîuluĭ Slănic şi al izvoruluĭ Valea-Mare.

Caţaonul, *vălcea,* izvoreşte după teritoriul com. Cornăţelul, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, şi se varsă în Valea-Guguluĭ, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Cornăţelul.

Caţetul, *moşie* a statuluĭ, judeţul Vîlcea, foastă a luĭ Vasile Giulescu, pendinte de mănăstirea Horezul; s'a arendat pe periodul 1888—1893, cu 700 leĭ anual.

Caţichea, *sat,* face parte din comuna rurală Ciorogîrla-Dîrvari, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situat pe malul stîng al rîuluĭ Răstoaca.

Se întinde pe o suprafaţă de 470 hect., cu o populaţie de 191 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu-Dorobanţu are 330 hect. şi loc. 140 hect.

Proprietarul cultivă 250 hect., 80 pădure şi locuitoriĭ cultivă 132 hect.; 6 sunt sterpe şi restul vie. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Numărul vitelor marĭ e de 112 şi al celor micĭ de 92.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Caţînul, *ramură de dealurĭ,* în com. Rădiul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. Se detaşează din ramura numită a Scaunelor, prelungirea Măgureĭ - Stridinelor, perpendiculară pe şira Tarcăuluĭ, şi întruchipează un nod cu ra-

murile Iurcani și Dragva. Coastele sale despre N. sunt udate de Pîrîul-Podulŭĭ și de al-Podețuluĭ, com. Borlești. Acele despre S.-E. sunt udate de Pîrîul-Rădiuluĭ.

Cațînul, *loc izolat,* în com. Borlești, pl. Bistrița, jud. Neamțu, situat în drumul ce unește satul Bețești cu satul Ruseni.

Cațînul, *pădure,* pusă în exploatare, jud. Neamțu, în pl. Bistrița, com. Borlești; are o întindere de vre-o 270 hect.

Cațînul-cu-Secera, *lac,* în plasa Ialomița-Balta, în însula Balta, com. Dudești, jud. Ialomița.

Cațînul-cu-Stîrci, *lac,* în plasa Ialomița-Balta, în însula Balta, com. Dudești, jud. Ialomița.

Caugagi, *sat,* jud. Constanța, în pl. Medjidia, cătunul Carabacĭ, situat în partea meridională a plășeĭ și a comuneĭ, la 1 kil. spre E. de cătunul de reședință Carabacĭ. Este așezat pe valea Alceac - Alcea, tocmaĭ în locul unde se deschide valea Cultimes-Ceair și este închis la N. de dealul Gurse, la N.-V. de dealul Cultimes-Bair și la S.-E. de dealul Sartî-Caia-Bair. Populațiunea este formată de către Turcĭ, ocupîndu-se în general cu agricultura. Pămîntul produce în abondență tot felul de cereale; însă grîul și ovăzul reușesc maĭ bine. Drumurĭ comunale pleacă în spre Carabacĭ, Cazil-Murad, Beșoul și Copadin.

Caugagi, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, cât. comuneĭ Ciamurli-d.-j., situat în partea sudică a plășeĭ și în cea nord-vestică a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Slava-Rusă, la 5 kil. spre N.-V. de reședința, Ciamurli. Intinderea satuluĭ este de 44 hect., iar populația bulgărească, maĭ mult este de 32 fam. cu 121 suflete. Pămîntul este în general bun pentru agricultură și pășunat. Ocupațiunile principale ale locuitorilor sunt plugăria și creșterea vitelor. Prin Caugagi trece drumul comunal Ciamurli-Slava-Rusească.

Caugagi, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciamurli-d.-j., și anume pe acel al cătunuluĭ săŭ Caugagi, de la care și-a luat și numele. Se desface din ramurile estice ale dealuluĭ Pahotin; se îndreaptă spre S., într'o direcție de la N.-S., pe lîngă drumul comunal Babadag-Caugagi, și, după un curs de 4 kil., se deschide în valea Slava, pe stînga, chiar în satul Caugagi.

Caugagi-Est, *movilă,* fost punct trigonometric de observațiune de rangul al II-lea, jud. Constanța, situată la hotarul plășilor Mangalia și Medjidia, pe culmea dealuluĭ Uzun-Bair, fiind vîrful săŭ cel maĭ înalt; are o înălțime de 130 metri.

Caugagi-Vest, *vîrf de deal,* jud. Constanța, în pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Chioseler. Este așezat pe culmea dealuluĭ Chezleŭ-Sîrtî; are o înălțime de 130 metri; a fost punct trigonometric de observațiune de rangul al II-lea. Este acoperit cu verdeață.

Caula-Ceair, *vale,* jud. Constanța, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cavaclar. Nu este alt ceva de cît partea de la început a văeĭ Merdevenli-Punar, adiacenta văeĭ Borungea. Acest nume îl poartă de la capătul văeĭ și până la locul unde tae drumul județean Cuzgun-Mangalia. Este situată în partea vestică a plășeĭ și cea sud-vestică a comuneĭ, între dealurile Cazîl-Murad la V. și Cavaclar la E. Printr'însa merge și drumul comunal Mangaci-Calfa-Chioi.

Caulea, *pod,* peste pîrîul Stavnicul, în valea de lîngă satul Hadîmbul, din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Cavac-Culac-Ceair, *vale,* județul Constanța, în plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc și romînesc al comuneĭ Gărvanul, servindu-ĭ de hotar spre com. Gîrlița. Se desface din poalele sud-estice ale dealuluĭ Bei-Orman-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd ast-fel partea de S. a plășeĭ și cea sud-vestică a comuneĭ. Merge printre dealurile Bei-Orman-Bair și Versat-Sîrtî la V. și Ciatal-Iol-Bair și Regene-Bair la E. Are o lungime de 8 kil. Se deschide în valea Nursus-Ceair pe stînga eĭ. Pe această vale merge drumul comunal Gîrlița-Cuciuc-Cainargi.

Cavaclac-Cairac, *vale,* în județul Tulcea, pl. Babadag, com. Ciamurli-d.-s., cât. Testemel. Se deschide din dealul Surtluc-Bair; se îndreaptă spre S., cu o direcție de la N. spre S., brăzdînd partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ; după 3 kil. de drum se deschide în valea pîrîuluĭ Beidant, ceva maĭ jos de satul Testemel, pe partea dreaptă a luĭ.

Cavaclar, *com. rur.,* în județul Constanța, pl. Mangalia, situată în partea meridională a jude-

ţuluĭ, la 53 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea nord-vestică a plăşeĭ, la 35 kil. spre N.-V. de orăşelul Mangalia, reşedinţa eĭ, pe valea Mangaci-Ceair.

Se mărgineşte la N. şi V. cu com. Cazîl-Murad, la E. cu com. Enghez, iar la S. cu însemnata comună Cara-Omer.

Solul e puţin accidentat, de următoarele principale dealurĭ: Cavaclar, cu vîrful Merdivenli-Punar (141 metri) la Nord; Cazîl-Murad, cu vîrful Cazîl-Murad (144 m.), la V.; Culac-Bair (128 m.) la N.-E.; Carasuluc-Bair, cu vîrful Cital-Iuc (134 m.) la E. şi S.-E.; Ghiuvenli, cu vîrful Ghiuvenli (141 m.) la S. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu fîneţe şi semănăturĭ. Movilele sunt numeroase (15), importante şi aŭ servit odinioară ca puncte de orientare saŭ apărare. Principalele sunt: Cavaclar-Iuc (136 m.), la 1 1/2 kil. spre S.-E. de satul Cavaclar şi Mangaci-Iuc (115 m.) la S. de satul cu acelaşĭ nume. Ele sunt acoperite cu verdeaţă.

Principalele văĭ sunt: Cavaclar, ce trece prin mijlocul comuneĭ şi prin satele Mangaci şi Cavaclar, cu adiacentele sale: Mangaci-Ceair, pe dreapta, spre Est şi Tatar-Ceair, unită cu valea Culac-Ceair, pe stânga, spre Vest. Valea Merdeven-Ceair, care pleacă cu numele de Culac-Ceair, brăzdează partea vestică a comuneĭ.

Cătunele carĭ compun com. sunt două şi anume: Cavaclar, reşedinţă, în partea centrală a comuneĭ, pe valea Cavaclar, la unirea eĭ cu valea Culac-Ceair închis fiind de dealul Cavaclar la N. şi V., de Culac-Bair la S.; Mangaci, tot în partea centrală a comuneĭ, alipit de precedentul, în partea luĭ meridională, aflător în valea Cavaclar, închis şi dominat fiind de dealurile Culac-Bair şi Mangaci la Sud.

Suprafaţa comuneĭ în total este de 5355 hect., din carĭ: 115 hect. ocupate de vetrele celor două sate, cu 91 case şi restul de 5240 hect. împărţit între locuitoriĭ, carĭ aŭ 2240 hect. şi statul cu proprietariĭ, posedînd 3000 hect.

Populaţia comuneĭ este de 61 familiĭ, cu 285 suflete, în maioritate Turcĭ şi Tătarĭ, din carĭ: bărbaţĭ 157, femeĭ 128; căsătoriţĭ 106, necăsătoriţĭ 165, văduvĭ 14. Ştiŭ carte 15, nu ştiŭ 270. După religie sunt: ortodoxĭ 15, catolicĭ 18, mahometanĭ 249. După protecţie sunt: supuşĭ străinĭ 20, restul Romînĭ. După ocupaţiune sunt: agricultorĭ 115, industriaşĭ 1, comercianţĭ 2, cu alte profesiunĭ 2. Contribuabilĭ sunt 120.

In ceea-ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 5355 hect. ale comuneĭ se divid ast-fel:

115 hect. loc neproductiv, ocupat de vatra satuluĭ; 5240 hect. loc productiv, din carĭ 3200 hect. loc cultivabil, din carĭ: 1600 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 1600 hect. ale locuitorilor; 890 hect. loc necultivat, din carĭ 650 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 240 ale locuitorilor: 1143 hect. loc izlaz, din carĭ: 743 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 400 ale locuitorilor; 7 hect. viĭ ale statuluĭ cu proprietariĭ.

In comună sunt 115 plugarĭ, avînd 68 plugurĭ (40 cu boĭ, 28 cu caĭ), 68 care şi căruţe (40 cu boĭ, 28 cu caĭ); 1 maşină de treerat cu aburĭ, 4 maşinĭ de semănat, 4 maşinĭ de secerat, 1 maşină de bătut porumb şi 23 grape de fier.

Comuna are 1201 caĭ, 283 boĭ, 2 bivolĭ, 3300 oĭ, 17 porcĭ.

Sunt în comună: 1 moară cu aburĭ; 22 puţurĭ (20 în sate, 2 în cîmp).

Comerţul e puţin activ. Se face prin gara Medjidia, la 35 kil. spre N.-E. de către 2 comercianţĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 2331 leĭ, şi la cheltuelĭ de 1941 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: drumul judeţean Cuzgun-Mangalia, ce trece pe la 3 kil. spre S. de sate; drumurĭ vecinale la comunele învecinate ca Ghiuvenli, Cazîl-Murad, Casîcci, Beşoul, Carabacî, etc.

Cavaclar, *sat*, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cavaclar. Este situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, pe valea Mangaci saŭ Cavaclar, şi anume la împreunarea acesteia cu văile Culac-Ceair şi Talar-Ceair. Este închis şi dominat la S. şi V. de dealul Cavaclar, iar la E. de dealul Cavaclar. Are o populaţiune de 115 familiĭ, cu 380 suflete, în maioritate Bulgarĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor. Pămîntul săŭ produce destule cereale.

Cavaclar, *culme* însemnată de dealurĭ, jud. Constanţa, în pl. Mangalia, pe teritoriul comunelor rurale Cavaclar şi Cara-Omer. Se întinde printre văile Afighinea la V. şi Enghez la E. Este tăiat de o mulţime de drumurĭ, între carĭ cel judeţean Cuzgun-Cara-Omer. Are 145 m. înălţime şi este acoperit cu semănăturĭ şi fîneţe.

Cavaclar, *vale*, alt nume al văeĭ Mangaci, jud. Constanţa, nume ce-l poartă în pl. Mangalia, com. Cavaclar, între satele Cavaclar şi Merdevenli-Punar. Este închisă

între dealurĭ înalte. Prin ea merg drumurile comunale Cavaclar-Carabacĭ.

Cavadineşti, *com. rur.*, în pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, la o distanţă de 80 kil. de Galaţi. Este, mergînd de la S. spre N., întîia comună aşezată pe valea Horinceĭ. Se hotăreşte la N. cu com. Găneşti, la E. şi S. cu Rogojeni şi la V. cu Slivna. Teritoriul săŭ e udat de pîrîul Horincea şi de pîrîiaşul Liscovul. Are 3 cătune: Grăpeni, Cavadineşti, reşedinţa, şi Rugineni cu Oneşti. Cea dintîia este la depărtare de vr'o 800 metri de reşedinţa comunală, iar cele-l-alte două maĭ lipite una de alta. Localitatea este frumoasă: plantaţiĭ dese, viĭ, arborĭ roditorĭ, în deosebĭ nucĭ mulţĭ şi marĭ, împodobesc teritoriul Cavadineştilor. Săteniĭ de aicĭ sunt toţĭ Romînĭ, răzeşĭ, afară de puţinĭ foştĭ clăcaşĭ şi însurăţeĭ în Grăpeni. Numărul total al caselor e de 501. Contribuabilĭ sunt 403; familiĭ 523, cu 2142 suflete: 1122 bărbaţĭ, 1020 femeĭ; 1130 necăsătoriţĭ, 908 căsătoriţĭ, 104 văduvĭ; 209 cu ştiinţă de carte, 1933 fără.

Pămîntul Cavadineştilor e nisipos, argilos şi calcaros. Suprafaţa sa aproximativă e de 3446 hect., din carĭ 285 hect. arabile, 75 pădure şi luncă, 150 imaş, 65 fîneţe, 160 viĭ, 10 grădinăriĭ, 45 livezĭ şi 120 vatra satuluĭ şi netrebnic. Tot teritoriul aparţine proprietăţeĭ micĭ şi mijlociĭ. Dintre sătenĭ sunt fruntaşĭ carĭ posedă până la 40 fălcĭ pămînt.

Numărul vitelor e de 3165, din carĭ 577 boĭ, 191 vacĭ, 134 juncĭ, 30 junce, 3 taurĭ, 129 gonitorĭ, 87 gonitoare, 283 mînzaţĭ, 273 mînzate, 109 viţeĭ, 301 caĭ, 1003 oĭ, 40 berbecĭ şi 6 capre, osebit de rîmătorĭ, din carĭ are cîte unul cel puţin fie-care locuitor.

Pe lîngă agricultură, viticultură şi creşterea vitelor, săteniĭ acesteĭ comune cultivă numeroase grădinĭ de zarzavaturĭ. O singură cîrciumă e în Cavadineşti; prăvăliĭ de alte mărfurĭ sunt 2. Se lucrează aicĭ rogojinĭ şi cărămizĭ. Funcţionează o moară cu aburĭ, înfiinţată în 1880, cu venit anual de 2000 l. Morĭ de vînt sunt 8, producînd fie-care până la 80 leĭ venit pe an. Sunt ca la 150 femeĭ carĭ cultivă duzĭ şi vĭermĭ de mătasă, fac ţesăturĭ din cînepă şi in. Maĭ toate Cavadinencele lucrează singure obiectele casnice. Cultivatorĭ de albine sunt puţinĭ. Loc. posedă 251 plugurĭ.

Veniturile comunale se urcă la 6242 leĭ 35 banĭ pe an, iar cheltuelile la 4435 leĭ 5 banĭ. Contribuţiile directe în total ajung la 10865 leĭ 17 banĭ.

Bisericĭ sunt 4: Sf. Voevozĭ, în Rugineni; Sf. Gheorghe, Posada, şi Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ în Cavadineşti; Prea-Cuvioasa-Paraschiva în Grăpeni. Cele treĭ d'întîiŭ funcţionează; a patra, în ruină, este închisă. Toate sunt vechĭ. Cea maĭ nouă, Adormirea, este din 1848. După alcătuirea parohiilor din 1888, com. Cavadineşti formează o parohie, cu catedrala Sf. Gheorghe, un preot paroh, un preot ajutor şi 6 cîntăreţĭ.

Şcolĭ sunt 2, una de băeţĭ şi alta de fete. Cea de băeţĭ, înfiinţată în 1866, număra 76 elevĭ regulaţĭ în 1889; cea de fete datează de la 1884.

Cavadineşti, *sat,* reşedinţa com. cu acelaşĭ nume, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ. Are: 364 familiĭ, cu 1212 suflete; 2 bisericĭ; 2 şcolĭ.

Caval (Poiana-luĭ-), *poiană,* la E.-V. de căt. Gueşti, com. Maldărul, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cavalic-Coresi, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Regep-Cuiusu. Se desface din dealul Uzun-Bair; se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi cea de V. a comuneĭ. Are 120 m. înălţime. Este acoperit cu livezĭ şi pădurĭ, între carĭ maĭ însemnată e pădurea Sarp-Orman pe părţile estice.

Cavargic, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Constanţa, căt. comuneĭ Cicrîcci. E situat în partea septentrională a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe valea Alciac-Dere şi în apropierea pîrîuluĭ Casimcea. Este închis la S.-E. de către dealul Cavargic-Bair, cu vîrful săŭ Cavargic-Iuc, care are 105 m.; iar din partea de N. este dominat de către vîrful Ali-Culac-Bair, care are o înălţime de 114 m. Suprafaţa sa este de 2200 hect., dintre carĭ: 57 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Are o populaţie de 49 familiĭ, cu 200 suflete, compusă numaĭ din Bulgarĭ carĭ se ocupă în general cu agricultura. Pămîntul produce tot felul de cereale şi în special grîŭ şi ovăz. Casele sunt micĭ şi puţine. De la Cavargic pleacă următoarele drumurĭ comunale: spre Seremet, Cogealac (Tulcea), Peletlia şi Palaţul-Mic; pe teritoriul săŭ trece un drum de la Palaţul-Mic la Şeremet.

Cavargic-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Cicrîcci şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Cavargic. Se desface din dealul Peletlia

și anume din vîrful Cara-Tepe, îndreptîndu-se spre S., cu o direcțiune generală de la N.-E. către S.-V.; trece pe la sudul văeĭ Alceac-Dere și pe la sudul satuluĭ Cavargic; ultimele sale ramificațiunĭ se sfîrșesc cu malul pîrîuluĭ Casimcea. Are o înălțime maximă de 164 m. pe care o atinge în vîrful său Cavargic-Iuc. Este situat în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Servă ca punct militar.

Caverna, jud. Vîlcea. (V. Peștera).

Cazaca, *izvor*, în jud. Buzău, comuna Pietroasa-d.-j., își ia naștere din pădurea Berca și Bradul la punctul Colțul-Pietreĭ. După ce udă comunele Pietroasa și Clondirul se scurge în pîr. Sărata.

Cazaci, *com. rur.*, pl. Dealul-Dîmbovița, jud. Dîmbovița. Această comună, situată pe cîmpie, spre S. de Tîrgoviște, în apropiere de linia ferată și șoseaua națională Tîrgoviște-Titu, este udată în raionul său de rîurile Dîmbovița și Ilfovul, precum și de Heleștaele-Domneștĭ, atît de renumite în istoria țăreĭ. Comuna Cazaci se compune din șapte cătune: Movila, Nucetul, Olari, Cazaci, Brătești-d.-j., Brăteștid.-s. și Heleșteul-Domnesc cu o populație în total de 3572 locuitorĭ Romînĭ. In această sumă de 2572 locuitorĭ intră și populația din com. Mircea-Vodă, care, până la 1887, era un cătun, care făcea parte tot din com. Cazaci. (Vezĭ Mircea-Vodă). In com. Cazaci, la căt. Nucetul, se află: herghelia statuluĭ; stația Nucetul, a căeĭ ferate Tîrgoviște-Titu; o mănăstire. (Vezĭ Nucetul). Pe cîmpiile sale, comuna Cazaci produce multe cereale. Sunt aci treĭ morĭ de apă, precum și o piuă. In această comună sunt patru bisericĭ întreținute de enoriașĭ; o mănăstire întreținută de stat, Nucetul; precum și două școlĭ: una întreținută de stat, în Nucet și una, de județ, în Cazaci. Comuna Cazaci se învecinește spre E. cu com. Hăbeni, despărțindu-se prin pădure; spre E. se învecinește și cu comuna Băleni și Comișani; spre V. cu com. Perșinari, Gura-Șuțiĭ și Ghinești, de carĭ se desparte prin rîul Dîmbovița; la N. cu com. Văcărești, de care se desparte prin pădure și cu care se leagă prin șosea vecinală; în fine, la S. se învecinește cu com. Bolovani. Pădurile din raionul acestĕĭ comune sunt două, una cam de 17500 ariĭ, alta cam de 12350 ariĭ. Comuna Cazaci, se zice, își trage numele de la o ceată de Cazacĭ, care-șĭ stabiliseră cartierul aci în timpul vechilor învasiunĭ Ruso-Tătare. La Heleștaele-Domneștĭ, carĭ azĭ nu sunt de cît o vale, prin care trece pîrîul Ilfovul, se zice că Țepeș-Vodă a pus în țepĭ o armată întreagă turcească, și pe Hamza-Pașa, comandantul eĭ, în o țeapă maĭ înaltă, ca semn de batjocură. Comuna Cazaci are 7038 leĭ venit și peste 250 contribuabilĭ în Cazaci și tot cam atît în restul comuneĭ prin cele-l-alte cătune. Amîndouă școalele sunt mixte. Primăria este în același local cu școala din Cazaci, iar școala din Nucetul e singură. Fie-care școală are cîte un învățător.

Cazaci. Vezĭ Tarcăul, *sat*, jud. Neamțu.

Cazaci, *capul unuĭ deal*, numit Brebeni, care brăzdează partea de V. a teritoriuluĭ com. Coteana, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. Aci se împreună valea Oboga și Valea-Dîrjovuluĭ și se varsă în Valea-Oltuluĭ. E punct strategic. Se zice că în timpul unuĭ războiŭ Ruso-Turc, Cazaciĭ ocupaseră acest punct, iar Turciĭ se așezaseră pe o altă înălțime, piscul Boia, maĭ la S., pe malul Oltuluĭ. Lupta s'a dat pe Valea-Dîrjovuluĭ.

Cazaci, *locuință izolată*, (vr'o 4 case), în com. Doamna, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, lîngă pîrîiașul cu a sa numire. Maĭ înainte, cînd la 1882 se proectase înființarea uneĭ com. nouă, acest mic cătunaș a fost alipit la comuna Dumbrava-Roșie, în care intră și actuala com. Vadurile. Dar din pricină că acea comună a rămas neconstituită. Cazaci sunt rămașĭ atașațĭ comuneĭ căreĭa aparțin și astăzĭ.

Cazaci, *pîrîiaș*, în com. Doamna, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu. Izvorește din ramurile Cernegureĭ, partea numită de uniĭ Cîrlomanul, iar de alțiĭ Carpați, și se varsă pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, în fața orașuluĭ Piatra.

Cazacilor (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, comuna Gherăseni, pe moșia Rotunzeanca.

Cazacilor (Movila-), *movilă*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Rudari, jud. Dolj.

Cazacilor (Movila-), *deal*, în jud. Tulcea, plasa Măcinul, comuna Pecineaga, ramură vestică a dealuluĭ Ghiun-Ghirmeș. Se întinde spre V., avînd o direcție generală de la S.-E. spre N.-V. Brăzdează partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde dealungul maluluĭ stîng al pîrîuluĭ Ai-Orman și malul drept al Dunăreĭ. Are 129 metri înăl-

ţime. E punct trigonometric de observaţie de rangul I-iŭ. Este tăiat de o mulţime de văĭ adîncĭ şi prăpăstioase. La poalele sale nordice se află aşezat satul Picineaga. El a fost întărit de Turcĭ, căcĭ prin înălţimea sa domină asupra satuluĭ Picineaga, şi asupra Dunăreĭ, pe o mare întindere. Fiind-că postul turcesc de aicĭ era compus numaĭ de Cazacĭ, de aceea i s'a dat numele de Cazaci. Are o importanţă strategică deosibită. Este acoperit cu verdeaţă. Pe la poalele sale trece şoseaua judeţeană Ostrov-Satul-Noŭ, şi drumul vecinal Picineaga-Cîrjilar.

Cazacul, *cătun,* în pl. Ialomiţa-Balta, com. Balaciurile, jud. Ialomiţa.

Cazacul, *deal,* ce se întinde de la N. spre S., pe teritoriul satuluĭ Epureni, com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iaşi, şi se termină în şesul Jijieĭ.

Cazacul, jud. Iaşi. (V. Bordea, deal).

Cazacul, *movilă,* com. Todireni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Cazacul *movilă.* (V. Şirul-Movilelor, com. Brăeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ).

Cazacul, *munte,* proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de com. Brebul şi Predealul, jud. Prahova. Impreună cu munţiĭ Pietricica şi Pîraele, s'a arendat, pe periodul 1886—91, cu 1450 leĭ anual.

Cazacul, *munte,* în com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova, situat între văile Cazacul şi Ceauşoaia.

Este proprietetea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. La anul 1846, acest munte a fost măsurat de inginerul George Fischtum, trimes de marele Postelnic Ion Al. Filipescu.

Cazacul, *podiş,* în com. Dobrovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Este acoperiă cu pădure.

Cazacul, *vale,* izvoreşte din raionul com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova; are direcţia de la S. spre N. şi se varsă în pîrîul Azuga, pe ţărmul stîng, după ce udă poalele de V. ale munteluĭ Cazacul.

Cazaculuĭ (Gîrla-), *gîrlă,* în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urb. Isaccea. Se desface din lacul Piatra-Căcată, din partea sudică; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E.; udă partea nordică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; curge numaĭ prin stufării. Serveşte ca scurgere a laculuĭ Piatra-Căcată în lacul Japşa-Racova. Are o lungime de 5 kil.

Cazaculuĭ (Măgura-), *măgură,* pe proprietatea Găujani, plasa Marginea, jud. Vlaşca.

Cazaculuĭ (Poiana), *poiană,* comuna Oteşti-d.-s., pl. Oltul d.-s., jud. Olt.

Cazaculuĭ (Vălceaua-), *vălcea,* com. Mitrofani, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cazan (Dealul-de-la-), *semn de hotar* al moşieĭ Scaelele, în partea de S. despre moşia Rîioasa, jud. Teleorman.

Cazan (Puţul-luĭ-), *loc izolat,* în com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ, pe hotarul eĭ despre com. Gherăseni.

Cazan (Rusca-de-la-), *coborîş,* pe dealul cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman, pe unde comunică parte din locuitoriĭ com. Scaelele, cînd vin despre com. Rîioasa.

Cazanele, *groapă,* jud. Brăila, unde se împreună Aurelul cu Bobocul şi care se află la N.-E. de iezerul Bobocul.

Cazangia, *vale* însemnată, în judeţul Tulcea, pl. Tulcea, com. Agi-Ghiol şi Sari-Chioi. Se desface din dealul Orta-Bair; se îndreaptă spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E. printre dealurile Taş-Bair, Găvanul şi Cairacul de o parte, Căuşul, Cununa şi Pietrosul de alta; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi pe cea vestică a celor 2 comune. Este întretăiată de o mulţime de drumurĭ comunale dintre satele Agi-Ghiol, Congaz, Zebil, Sabandgia şi Sari-Chioi. Are o lungime de 12 kil. Se deschide în cotul Sărătura al iezeruluĭ Razelm, maĭ jos de Sari-Chioi.

Cazanul, jud. Vîlcea. (Vezĭ Vlădoaia).

Cazanul, *iezer,* jud. Brăila, aproape de tîrlele Blasova, din cuprinsul comuneĭ Chiscani.

Cazarma, *fîntînă vechie,* între com. rur. Broscari şi Rogova, jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., în dreptul pădureĭ Vîrciorova. Aci se văd urme de zidăriĭ marĭ vechĭ. Din marginea pădureĭ, începe Brazda-luĭ-Novac şi scoboară în Valea-Poroiniţeĭ. De aci se vede la locul părăsit numit La-Beciŭ şi Dosişte şi la

vale până la locul numit Ciobanul.

Cazarma, *loc,* pe teritoriul moșieĭ Ştiubeeni, com. Ştiubeeni, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ, unde Austriaciĭ stabiliră o herghelie a statuluĭ după ce luară Bucovina, în anul 1777. Partea aceasta de moșie era a mănăstireĭ Putna. După vinderea moșieĭ în 1785, herghelia s'a desființat. Zidurile cazarmeĭ și ale grajdurilor aŭ existat mult timp, până ce, în 1880, s'aŭ dărîmat cu totul.

Cazasul, *com. rur.,* jud. Brăila, pl. Vădeni, situată pe șes. Se învecinește la E. cu Izlazul și Brăila, la V. cu Nazîrul, la S. cu Tudor-Vladimirescu și la N. cu Vădeni. Suprafața comuneĭ este de 9053 hect. Populația sa e de 1834 suflete, compunînd 397 familiĭ, 267 persoane știŭ carte, iar 1567 nu știŭ carte. Sunt 245 contrib. In Cazasul sunt 6 debiturĭ, 13 cîrciumĭ. Sunt 66 împroprietărițĭ din 1864 și 151 din 1878; iar neîmproprietărițĭ sunt 109. Venitul comuneĭ e de 8575 leĭ, 59 banĭ; iar cheltuelile de 8183 leĭ, 75 banĭ.

Vite cornute sunt 1860, din carĭ: 810 boĭ, 835 vacĭ, 8 taurĭ, 207 vițeĭ; sunt 549 caĭ, 2 măgarĭ, 2176 oĭ, 157 rîmătorĭ, 29 capre. Izlazul e de 200 hect. Comuna are o biserică, construită de locuitorĭ în 1883, cu patroniĭ S-țiĭ Voevozĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Are 2 școlĭ, din carĭ una de băețĭ, înființată la 1852 și frecuentată de 58 elevĭ, și alta de fete, înființată în 1885 și frecuentată de 22 eleve.

In comună sunt 14 strade aliniate și 1 piață. Prin apropierea sa, spre S.-E., era drumul vecheĭ poștĭ Brăila - Bucureștĭ. Drumurĭ: la Nazîrul, spre V., 6 kil.; la Vădeni, spre N., 11 kil.; la Tudor-Vladimirescu, spre S.-V., 6 kil.; la Lacul-Sărat, spre S., 8 kil.; la Brăila, spre E., 6 kil. Comuna e înființată la 1828 prin întrunirea a două sate ce aŭ fost situate în apropierea comuneĭ, spre N.-V., și care eraŭ stăpînite de 2 Turcĭ, Cazac și Ismen. Primul rămînînd în urmă deplin stăpînitor a acestor sate, le contopi într'unul, dîndu-ĭ numele săŭ. In timpul luăreĭ Brăileĭ, Rușiĭ aveaŭ aci stabilit cuartierul lor general. Tot aci aveaŭ și întărirĭ, carĭ se văd și azĭ.

Cazasul, *sat,* în jud. Brăila, partea de S. a comuneĭ cu același nume, pe șoseaua Brăila-Rîmnicul, la 6 kil. spre V. de orașul Brăila, înființat la 1828 de Turcul Cazas. Acest Turc stăpînea maĭ înainte un mic sătișor numit Cazasul, care era situat la 1 kil. spre N.-V. de satul Cazasul, și cumpărînd de la alt turc sătișorul Iminul ce era în apropiere de Cazacul, pe locuitoriĭ ambelor sătișoare ĭ-a strămutat, formînd satul Cazasul.

In locul sătișoruluĭ Cazacul, pe timpul raialeĭ turceștĭ, era un mare depozit de iarbă de pușcă. La 1828 fu cuprins acest loc de Rușĭ; aci s'a așezat cuartierul general, de unde s'a atacat Brăila.

După înaintarea armatelor rusești a rămas de pază un căpitan, care a stat aci maĭ mult timp; de aceea povîrnișul ce se întinde în acel loc se numește Valea-Căpitanuluĭ.

Suprafața satuluĭ este de 108 hect., avînd 184 case, 9 cîrciumĭ și o moară de vînt. Populația satuluĭ este de 916 locuitorĭ saŭ 177 capĭ de familie, din carĭ: 488 bărbațĭ și 422 femeĭ; 343 căsătorițĭ și 573 necăsătorițĭ; 197 persoane știŭ carte și 719 nu știŭ.

Are o școală de băețĭ, înființată la 1852, întreținută de stat, frecuentată de 58 elevĭ; și o școală de fete, înființată la 1885, întreținută de comună, frecuentată de 22 eleve. Ambele școlĭ aŭ un bun local de gard. Biserica din sat este zidită de loc. la 1883, avînd un preot, un dascăl și un paracliser.

Numărul vitelor din sat este de 304 caĭ, 965 vite cornute, 469 oĭ și 88 rîmătorĭ.

Cazîlgic-Bair, *deal,* în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cataloi și pe al cătunuluĭ săŭ Eni-Chioi. Este o prelungire nordică a dealuluĭ Ciatal-Bair. Se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și pe cea estică a comuneĭ. Stă în legătură la N. cu dealul Taușan-Tepe și la E. cu dealul Orta-Bair. Se ridică până la o înălțime de 88 m. Punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Eni-Chioi și asupra drumuluĭ comunal Eni-Chioi-Agi-Ghiol, ce trece pe la poalele sale nordice. Este acoperit cu tufișurĭ rămase din o pădure în exploatare și cu pășunĭ.

Cazîl-Cum, jud. Tulcea, rămășițele unuĭ *dig* de piatră de rîŭ, amestecat cu pămînt nisipos, în pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Caraman-Chioi, în partea estică a plășeĭ și a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Cazîl-Suhat, și lîngă capul Iancina. Nu se știe de cine e făcut. Avea o lungime de 150 metri. A fost sfărămat de apa laculuĭ Razelm.

Cazîl-Murat, *com. rur.,* situată

în partea meridională a județuluĭ Constanța, la 56 kil. spre S.-V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea vestică a plășeĭ Mangalia, la 43 kil. spre V. de orășelul Mangalia, reședința ocoluluĭ.

Se mărginește la N. cu Chioseler și Carabacî (ale plășeĭ Medjidia), la Est cu com. Agemler, la Sud cu com. Cavaclar, iar la Vest cu com. Bairam-Dede și Hairan-Chioi (ale plășeĭ Silistra-Nouă).

Relieful soluluĭ e în general puțin accidentat. Culmile Bairam-Dede la Vest și Mangaci la Est îĭ brăzdează teritoriul. Principalele dealurĭ sunt: Topasler, Cișme - Bair și Turla-Mezarlîc-Bair la N.-V.; Bașpunar-Bair (167 m.) la N.; Mezarlîc-Bair (181 m.) la V. (aceste cincĭ dealurĭ aparțin culmeĭ Bairam-Dede și sunt acoperite cu fînețe, pășunĭ și semănăturĭ); Bairam-Dede-Bair (143 m.) la Nord; Cultimes-Bair (105 m.), Cabula-Bair (103 m.), ambele tot la Nord; Cara-Olca (123 m.) și Uzun-Bair, cu vîrful Caugagi-Est (136 m.) la N.-E.; Cazîl-Murat-Bair (165 m.) la S.-V.; Cavaclar cu vîrful Merdevenli-Punar (141 m.) la Sud; Culac-Bair (128 m.) la Est (toate aceste dealurĭ aparțin culmeĭ Mangaci și sunt acoperite cu pășunĭ, livezĭ și semănăturĭ). Movile sunt numeroase și importante (42), servind ca puncte de observație și orientare. Principalele sunt: Cazîl-Murad (165 m.) și Merdevenli-Punar (149 m.) la S. Ele sunt acoperite cu iarbă.

Cursurĭ de apă propriŭ zise, în comună, nu sunt, ci numaĭ văĭ carĭ sunt lipsite de apă maĭ tot anul, afară de timpul ploios și primăvara. Principalele văĭ sunt: Becter, la N.-V., trecînd prin satul Becter; Cazîl-Murat, la N., trecînd prin satul Terziveli; Chiorgherciu-Punar-Ceair, la V., trecînd prin satul Cazîl-Murat; Merdevenli - Ceair prin mijloc, trecînd pe la Est de satul Cazîl-Murat; Mangaci la E., trecînd prin satul Merdevenli-Punar și cu adiacenta sa Culac-Culac. Unele dintre ele aŭ malurĭ înalte și stîncoase pe alocurea.

Cătunele carĭ formează com. sunt: Cazîl- Murat, reședință, așezat în mijloc, pe valea Chiogerciu-Punar-Ceair, între dealurile Mazarlîc-Bair la Vest și Cavaclar la E.; Merdevenli-Punar, în partea estică, la 2 kil. spre Nord-Est de reședință, pe valea Mangaci, între dealurile Cavaclar la V. și Culac-Bair la E.; Terzi-Veli, în partea nordică la 4 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Cazîl-Murat-Ceair, între dealurile Baș-Punar-Bair la V. și Bairam-Dede la E.; Becter în partea vestică, la 6 kil. spre N.-V. de reședință, pe valea Afighinea, între dealurile Cișme-Bair la V. și Baș-Punar-Bair la Est.

Suprafața totală a comuneĭ este de 5412 hect., din carĭ: 63 hect. ocupate de vetrele celor 4 sate cu 148 case, iar restul de 5269 hect. împărțit între stat cu proprietariĭ, carĭ posedă 2030 hect. și locuitoriĭ ce stăpînesc 3319 hect.

Biserică n'aŭ locuitoriĭ; eĭ se duc sărbătoarea la cea din Caugagi (pl. Medjidia). Sunt 5 geamiĭ cu 5 hogĭ în cătunul Cazîl-Murat și cîte una în cătunele Becțer, Merdevenli-Punar și Terziveli.

Populația comuneĭ este de 146 familiĭ, cu 653 suflete: 359 bărbațĭ, 294 femeĭ, din carĭ: 373 căsătorițĭ, 258 necăsătorițĭ, 22 văduvĭ; 34 știŭ carte, 619 nu știŭ.

Sunt 221 ortodoxĭ, 432 mahometanĭ; 165 agricultorĭ și meseriașĭ, 3 comercianțĭ, 1 industriaș, 6 de alte profesiĭ; 175 contribuabilĭ; 174 împroprietărițĭ, 1 neîmproprietărit.

In ceea-ce privește calitatea pămîntuluĭ cele 5412 hect. ale comuneĭ se divid în chipul următor: 63 hect. teren neproductiv (ocupat de vetrele satelor), 5349 hect. teren productiv, din carĭ: 3813 hect. teren cultivat (1830 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1980 hect. ale locuitorilor); 600 hect. teren necultivat ale locuitorilor; 939 hect. teren izlaz, din carĭ: 200 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 739 ale locuitorilor.

In comună sunt 165 plugarĭ posedînd 52 plugurĭ (40 cu boĭ, 12 cu caĭ), 104 care și căruțe (40 cu boĭ, 64 cu caĭ), 2 mașinĭ de semănat, 2 mașinĭ de vînturat.

Numărul vitelor este de 3826 capete, din carĭ: 312 caĭ, 734 boĭ, 2 bivolĭ, 4 asinĭ, 2680 oĭ și 94 porcĭ.

In com. sunt 3 morĭ de vînt.

Comerțul este puțin activ; se face prin gara Medjidia, la 35 kil. spre N.-E. de către 3 comercianțĭ.

Budgetul este de 4749 leĭ la veniturĭ, 2037 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicație ale comuneĭ sunt: drumul județean Enișenlia-Mangalia pe la S., drumul mare Bairam - Dede - Cazîl-Copadin și drumurĭ comunale la satele învecinate, cum: Cavaclar, Ghiuvenli, Baș-Punar, Calfa-Carabacî.

Cazîl - Murat, *punct militar,* în Dobrogea, la o înălțime de 164.72 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Cazîl-Murat, *sat,* în pl. Mangalia, jud. Constanța, cătunul de reședință al comuneĭ Cazîl-Mu-

rat, situat în partea vestică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ, pe valea Chiogherciu-Punar. Are o întindere de 2150 hect., din carĭ 49 hect. vatra satuluĭ cu 110 case. Populațiunea, în maioritate turcă și bulgară, este de 140 familiĭ, cu 775 suflete, ocupîndu-se cu agricultura și creșterea vitelor.

Cazîl-Murat-Ceair, *vale,* jud. Constanța, în pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Cazîl-Murat, și anume pe acela al satuluĭ săŭ Terzi-Veli. Se desface din dealul Mezarlîc - Bair, îndreptîndu-se spre N. și mergînd printre dealurile Baș-Punar-Bair și Bairam-Dede; trece prin satele Terzi-Veli și Chertic-Punar și apoĭ se continuă sub numele de Capulan-Culac.

Cazîl-Suhat, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rurale Caraman-Chioi, în partea estică a plășeĭ și cea nordică a comuneĭ. Se întinde de la E. spre V., pe malul laculuĭ Razelm, pănă la capul Iancina. Lasă spre N. dealul Casavet-Bair. Are o înălțime de 64 m. Punct trigonometric de observație de ordinul al treilea. Pe la poalele sale trece drumul comunal Enișala-Caraman-Chioi. E acoperit cu fînețe și semănăturĭ. Se bucură de o privire frumoasă.

Cazlar-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul com. rurale Orta-Chioi. Se desface din dealul Ghiobilche-Bair. Se întinde spre N., avînd o direcție generală de la S.-E. la N.-V., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ. Are 177 m. înălțime și este punct trigonometric de observație de a 3-a ordine. Este acoperit cu întinse pădurĭ, purtînd numele de Ahmet-Orman saŭ Pădurea-luĭ-Ahmet. Pe la poalele sale nordice trece drumul județean Babadag-Baș-Chioi-Orta-Chioi-Cerna-Măcin.

Căbăceni, *numire vechie,* a satuluĭ Darabani, jud. Dorohoiŭ.

Căbălul, *braț,* în plasa Ialomița-Balta, insula Balta, com. Cegani, jud. Ialomița, prin care se alimentează lacul cu același nume.

Căbălul, *lac,* în pl. Ialomița-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Bordușani, jud. Ialomița, în apropiere de Dunăre. Este cel maĭ mare lac din insula Balta. Maĭ poartă numirea de Cobolul.

Căbăluluĭ (Muchia-), *culmea coasteĭ Bărăganuluĭ,* în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița în dreptul satuluĭ Bordușani-Marĭ.

Căbăluluĭ (Valea-), *vale,* în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița, în dreptul satuluĭ Bordușani. Se întinde la poalele mucheĭ cu același nume.

Căbești, *sat,* în pl. Pereschivul, jud. Tutova, spre V. de Bîrlad, pe pîrîul Pereschivul. Formează o comună, com. Căbești, cu cătunele: Sighea și Plopul. In toată com. sunt 1532 locuitorĭ, din carĭ 106 știŭ carte. Sunt 380 contribuabilĭ; 426 case. Se cultivă viia pe o suprafață de 253 hect. Sunt 24.75 hect. livezĭ cu prunĭ. Comerciul se face de către 6 persoane, din carĭ 5 Romînĭ și 1 Evreŭ, în 6 stabilimente comerciale, din carĭ 4 cîrciumĭ. Are o școală primară de băcțĭ. In toată comuna sunt 3 bisericĭ.

Căboaia, *sat,* pe moșia și în jud. Suceava, com. Broșteni. Așezat pe malul drept al Bistrițeĭ, e străbătut de pîrîul căruia îĭ poartă numele și numără numaĭ 10 case locuite; 10 capĭ de familie, saŭ 50 suflete, 27 bărbațĭ și 23 femeĭ, din carĭ 3 Țiganĭ. Contribuabilĭ sunt 12. Improprietărițĭ la 1864 sunt: 1 fruntaș, 4 mijlocașĭ și 3 codașĭ, stăpînind 29 de fălcĭ.

Biserica din Holda și școalele din Broșteni servesc și acestuĭ sat. Nicĭ un drum de comunicație nu-l leagă cu celel'alte sate, și trecerea pe Bistrița se face numaĭ cu o ciobacă, un trunchiŭ de arbore scobit.

Căboaia, mic *afluent* al Bistrițeĭ, în jud. Suceava, comuna Broșteni.

Căboaia, *munte,* în jud. Suceava, com. Broșteni, avînd 1638 m. altitudine.

Căboița, *munte,* în jud. Suceava, com. Broșteni.

Căbuja, *sfoară de moșie,* în jud. Suceava, ce acum formează un trup cu Drăgușeni.

Căbujeĭ, *sat,* jud. Suceava. Vezĭ Drăgușeni.

Căbujeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* afluente al pîrîuluĭ Hatia, în jud. Suceava, comuna Drăgușeni (3 kil.).

Căbușca, *deal,* jud. Dorohoiŭ, ce începe de pe moșia Saucenița, se întinde pe partea de V. a moșieĭ Văculești, com. cu asemenea numire, plasa Coșula, și trece în com. Brăești.

Căcaina, *gîrlă,* trasă din Putna, în baza hrisovuluĭ luĭ Mihail Sturdza, Domnul Moldoveĭ, în

1874, pentru alimentarea cu apă a orașului Focșani. Gîrla începe la satul Găgești, jud. Putna, din malul drept al Putneĭ, trece pe la S.-V. de Bolotești, udă Jariștea și Vărsătura, înconjoară partea nord-estică a Odobeștilor, trece pe lîngă Pățești, udă marginea de N. a orașuluĭ Focșani, tăind șoseaua Odobeștilor și șoseaua Tecucilor și trecînd pe la Ocol și cazarma Vînătorilor. După ce ese din Focșani, gîrla se varsă în balta Mîndrești, care se scurge în rîul Putna la satul Vînători.

Această gîrlă, de la Pățești în jos, este vechiul canal tras de Domnul Moldoveĭ, Ștefan cel Mare, din Milcovul-cel-Mare, spre a forma hotarul dintre Moldova și Țara-Romînească, despre care ne zice cronicarul Urechiă: «Și zăbovind Ștefan-Vodă acolo până a se strînge oștile toate, aducînd și pre mulțĭ din boieriĭ Țăreĭ-Romîneștĭ și alțĭ oamenĭ de frunte, acolo aŭ pus pre aĭ săĭ boierĭ și oamenĭ de cinste de aŭ vorovit și aŭ tocmit, de aŭ despărțit din Milcovul-cel-Mare o parte de pîrîŭ, ce vine pre lîngă Odobești și trece de dă în apa Putneĭ și acela până astăzĭ este hotar țăreĭ Moldoveĭ și Țăreĭ-Romîneștĭ.» («Letopiseț.», I, p. 162).

Aproape de această gîrlă, a avut loc, în 1600, înfrîngerea luĭ Simion Movilă de către Mihaiŭ-Viteazul, după care Simion a fost nevoit să fugă și să-șĭ ia orĭce nădejde de a maĭ căpăta tronul Țăreĭ-Romîneștĭ. Iată și pasagiul în care cronicarul Miron Costin pomenește de această luptă: «n'aŭ stătut Simion Movilă împotriva luĭ Mihaiŭ-Vodă de îndată ce s'aŭ dat spre marginea țăreĭ, spre Focșani, pentru ajutorul de la frate săŭ Ieremia-Voevod, de la care venise slujitorĭ din țara de jos la Simion-Voevod. Și dacă s'aŭ strîns cîte-va seamă de oștĭ și la Simion-Voevod, aŭ stătut și aŭ așteptat pe Mihaiŭ-Voevod cu războiul la o vale ce se chiamă Milcovul-cel-Mare în Țara-Muntenească (are și alt nume grozav acel pîrîŭ, și spun, de atuncĭ). Și aŭ stătut războiul cîte-va ceasurĭ, apoĭ aŭ pĭerdut Simion-Voevod războiul. (Miron Costin «Opere complecte». Ediț. Urechiă, Tom. I, p. 444—445).

Această luptă e pomenită și de Șincaĭ («Cronica Romînilor», II, 457), însă sub anul 1601, care reproduce amănuntele eĭ după Engel: «Nefiind de față Mihaiŭ-Vodă, Simeon Moghilă cu Moldoveniĭ și cu Poloniĭ, cu carĭ venise în Valahia, foarte aŭ prădat țara. Iară frațiĭ Buzeștĭ, s'aŭ ridicat asupra luĭ cu oștile de la Craiova, dară Simeon n'aŭ cutezat a-ĭ aștepta, ci aŭ fugit în Moldova. Buzeștiĭ s'aŭ cărat după el și ĭ-aŭ ajuns oștile dincoace de Focșani, la un rîŭ. Aci aŭ tăiat prea mulțĭ dintre ostașiĭ luĭ Simeon și aŭ luat înapoĭ tot cît prădase din Valahia. De aci Buzeștiĭ s'aŭ înturnat cu mare dobîndă, și rîul lîngă care aŭ bătut pe ostașiĭ luĭ Simeon Moghilă, l'aŭ numit Căcata».

Lîngă acest pîrîŭ al căruĭ nume Costin nu îndrăznește să-l citeze, din cauza trivialitățeĭ luĭ, a avut loc în 1653 înfrîngerea de către Vasile Lupu a oasteĭ munteneștĭ conduse de Dicul, spătarul luĭ Mateiŭ-Basarab. In pasagiul ce urmează, vedem că numele ce-l purta acest pîrîŭ pe acea vreme, era Căcata: «Sta în tocmeală cu oștile sale și Dicul spătarul luĭ Mateiŭ-Voevod nu departe de oraș de Focșani, la o vale căreia-ĭ zic Milcovul-cel-Mare (cu alt nume Căcata). Rîpele celuĭ pîrîŭ pusese despre oștile luĭ Vasile-Voevod și oastea sa tocmise de cea-l-altă parte stol, toată oastea într'un șirag tocmită ca 9000 de oamenĭ; că și din lefegiiĭ luĭ Mateiŭ-Voevod o seamă era cu dînsul și oastea de țară, cîtă are țara Muntenească de la București din coace până la margine, toată era acolo adunată și acolo și Gheorghe Ștefan-Voevod cu vr'o 300 de Moldovenĭ. Și așa în rînd tocmită oastea Muntenească, aștepta pe Vasile-Voevod și pre Timuș. Intîiŭ li s'aŭ arătat Vasile-Voevod cu oștile sale și aŭ stătut frunte și Moldoveniĭ; iar Cazaciĭ îșĭ întocmea tabăra pe urmă. Și atîta aŭ stătut Munteniĭ la războiŭ, cît aŭ făcut oare-ce harțurĭ cu Moldoveniĭ peste pîrîŭ, trecînd Moldoveniĭ, apoĭ trecîndu-ĭ Munteniĭ iar dincoace, așa în două-treĭ rîndurĭ, până aŭ trimis Vasile-Voevod Nemțiĭ ce avea și s'a supus pe sub malurĭ. Decĭ aŭ luat călărimea Moldovenilor și malul dincolo. Iar cît aŭ văzut Munteniĭ tabăra căzăcească apropiată de pîrîŭ, aŭ purces în risipă cine în cotro i-aŭ părut. Gonit-aŭ Moldoveniĭ și o seamă de călărețĭ și de Cazacĭ până la Rîbnic. Iar n'aŭ pĭerit ostenĭ așa mulțĭ din Muntenĭ, că aŭ luat de vreme fuga». (Miron Costin, «Opere complecte», Ediț. V. A. Urechiă, Tom. I, p. 605—606).

Căcaina. V. Izvoarele, pîrîŭ, jud. Iași.

Căcaina. V. Corbîea, pîrîŭ, jud. Iași.

Căcaina, *pîrîŭ,* jud. Botoșani. Ese din orașul Botoșani și, pe moșia Zeicești, se unește cu Drăsleuca și se varsă în iezerul Dracșani, com. Bălușeni.

Căcaina, *prival,* jud. Brăila, în com. Stăncuța, între canalele Cremenea și Vîlciul. Unește iezerul Milea cu Dumboiul.

Căcaineï (Calea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Aldeni, căt. Podeni. Incepe de la Rîpa-Mare, se unește cu Valea-Oarzeï și dă în rîul Slănic.

Căcata, *baltă,* situată pe teritoriul com. Viișoara, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, la Sudul comuneï. Se formează din apele Iminoguluï și din izvoarele ce ies din dealul Piscul-Șarpeluï.

Căcata, *numele vechiŭ al pîrîuluï* Căcaina, jud. Putna.

Căcata, *pîrîŭ,* com. Alunul, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea. După ce udă E. comuneï, avînd o direcţie de la E. spre V., se varsă în rîul Oltul, tot în raionul comuneï Alunul.

Căcatele, *punct* însemnat, în dreptul comuneï Cioara, județul Teleorman, în partea care se numește Roșia, spre Dunăre.

Căcăcioaia, *vale,* jud. Brăila, situată la N. de comuna Ciacîrul, în drumul Brăila-Călărași. A fost nivelată de către județ.

Căcăcioiul, *lac,* în com. Ciocești-Mîndra, jud. Teleorman.

Căcănăul, *sat vechiŭ și moșie,* în pl. Călmățuiul, jud. Teleorman. Numirea aceasta se găsește în cele maï vechï nomenclaturï de comune și prin diferite acte de hotărnicie. Numele comuneï a fost schimbat în acela de Vînători, în anul 1883.

Moșia Căcănăul o vedem figurînd ca hotar al Țăriï-Romîneștï în partea despre Dunăre, în urma hotărniciei făcută după pacea de la 1741. Pe atuncï era proprietatea cluceruluï Slătineanu. («Istoria» Dion. Fotino).

Căcănăul, *prival,* jud. Brăila, pe lunca Dunăreï. Pleacă din Privalul-Moraruluï, din dreptul cîrciumeï Ibiș, de pe teritoriul stîng al Dunăreï-Vapoarelor, din comuna-Vizirul; merge paralel cu Dunărea spre N.; trece în com. Ciacîrul și se unește cu lacul Tocilele, în dreptul satuluï Ciacîrul.

Căcărăzeni (Banul), *sat,* în partea de N.-E. a com. Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, pe malul drept al rîuluï Bahluiul. Se zice de oamenii din localitate, că un locuitor din Valahia, stabilindu-se aci cu familia sa, cultiva păpușoiŭ, pe care el îl numea cucuruz, locuitoriï din vecinătate poreclindu-l Cucuruz, a rămas și numele satuluï Cucuruzeni, iar maï în urmă Căcărăzeni. Se maï numește și Banul, nume ce i s'a dat de către un fost proprietar, Banul Ioan Popoviciï. Are o suprafață de 1717 hect. și o populație de 32 familiï, cu 169 suflete.

Numărul vitelor e de 1534, din carï: 186 vite marï cornute, 19 caï, 1288 oï și 41 rîmătorï.

Pe la 7248, Constantin-Cantemir, fiul luï Antioh-Vodă, care era brigadier în armata rusească, a trecut rîul Bahluiul, prin dreptul acestuï sat, cu 2000 de Rușï, luînd drumul Șanteï către Vasluiŭ, fugărind pe Grigore-Vodă-Ghica.

Căcărăzeni, *deal,* între satele Dumești și Căcărăzeni, din com. Păușești, pl. Cîrligătura și Cuculeni din pl. Stavnicul, jud. Iași; face și hotar între ele.

Căcăreaza, *deal,* pl. Bistrița-d.-j., jud. Bacăŭ, pe teritoriul com. Dealul-Noŭ.

Căcărezeni, *sat* și *com. rur.,* pe apa Cotmeana, jud. Argeș, pl. Cotmeana, la 19 kil. de com. rur. Costești, reședința subprefectureï, și la 23 kil. de Pitești. Are 252 familiï, cu 1038 sufl., din carï 20 Țiganï. In comună sunt 3 bisericï vechï, deservite de 3 preoțï, 3 cîntărețï și 3 paraclisерï; o școală primară rurală; 5 cîrciumï.

Budgetul comuneï pe 1882-83 a fost de 2441 leï, 41 banï la veniturï și de 2400 leï la cheltuelï. După o publicație oficială (1887) această comună avea 219 contribuabilï și un budget de 2776 leï la veniturï și de 2103 la cheltuelï.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 955 capete vite marï (862 boï și vacï, 93 caï) și de 3400 vite mărunte (2655 oï, 72 capre, 673 rîmătorï).

Căcăstorile, *pădure* particulară, supusă regimuluï silvic, pendinte de com. Olănești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căciula, *pîrîŭ,* izvorește din raionul com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova; se împreună cu pîrîul Stancea; trece pe lîngă mănăstirea Suzana; curge de la N. spre S.-E. și se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, tot în raionul comuneï Măneciul-Ungureni.

Căciulata, *sat,* face parte din com. rur. Călimănești, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populație de 21 loc. (9 bărbațï și 12 femeï). Este la distanță de 5

kil. de reşedinţa comuneĭ Călimăneşti.

Căciulata, *izvor* cu apă minerală alcalină, jud. Vîlcea, numit astfel după micul cătun cu acest nume, ce se află în apropiere de această sursă. Sursa este situată pe malul drept al Oltuluĭ, la 3 kil. departe de stabilimentul de la Călimăneşti şi la 1 1/2 kil. de mănăstirea Cozia. Această apă, întrebuinţată în băuturĭ contra boalelor rinichilor şi băşiceĭ uduluĭ, aŭ o reputaţiune europeană.

Se ştie că Căciulata la noĭ şi Contrexéville în Franţa sunt unicele izvoare minerale în combaterea boalelor menţionate. Uniĭ medicĭ susţin chiar superioritatea apelor noastre de la Căciulata asupra celor din Franţa.

La 1869, Impăratul Napoleon al III-lea, care pătimea de cumplita boală a băşiceĭ uduluĭ, se hotărî a veni la noĭ în ţară spre a face o cură la Căciulata; regretatul filo-romîn Dr. Davila, contribuise mult la răspîndirea renumeluĭ acestor ape minerale. Se vorbea pe atuncĭ că guvernul se pregătea a restaura şi a mobila încăperile mănăstireĭ Cozia, pentru a primi pe ilustrul oaspete. Nenorocitele evenimente din anul 1870 făcură ca proectul acesta să nu se realizeze.

Iată analiza chimică făcută de Dr. Zorileanu:

	Kgr.	Grame
Clorură de sodiŭ . . .	0,	0876
» » magneziŭ	0,	0055
Carbonat de calce . .	0,	0203
» » magneziŭ	0,	0111
Sulfat de calce . . .	0,	0080
Acid carbonic formînd bicarbonate	0,	0135
Idrogen sulfurat liber	0,	00035
Total . . .	0,	1495

Izvorul de la Căciulata face parte din staţiunea de la Călimăneşti. Intrebuinţarea apeĭ la izvor este gratuită. Se vinde apă de Căciulata şi în buteliĭ.

Căciulata (Piua-de-Cruce), *loc izolat,* în judeţul Buzăŭ, com. Albeşti, şi punct de hotar despre com. Meteleul.

Căciulata, *munte,* în jud. Gorj, plaiul Vulcanul, situat spre N. de com. Frănceşti. Partea sa despre E., fostă a mănăstireĭ Strîmba, aparţine statuluĭ. Pe acest munte se află pădure şi păşunĭ frumoase.

Căciulata, *culme de munte,* prelungire a culmeĭ Olăneşti, jud. Vîlcea. Culmea e scurtă şi maĭ abruptă dintre toate, separînd pîrîul Căciulata de pîrîul Puturoasa.

Căciulata, *vale,* la N. comuneĭ Călimăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căciulatul, *com. rur.,* situată pe dealul Căciulatul, plasa Dumbrava-d.-s., jud. Dolj, la 34 kil. la N.-V. de Craiova şi la 23 kil. de reşedinţa plăşeĭ, com. Şopotul.

Se învecineşte la E. cu com. Terpeziţa, la V. cu com. Moşna, la N. cu com. Răchita şi la S. cu com. Vela.

Terenul comuneĭ este şes. Pe el se găsesc cîte-va scursorĭ, formate din ploĭ şi carĭ se pĭerd nu departe de origina lor.

Comuna se compune din 4 cătune şi anume: Căciulatul, care este cătunul de reşedinţă, Floran, Ivăcheşti şi Ştubeiul. Altă-dată cătunul de reşedinţă a fost Floranul.

In comună sunt două bisericĭ: una în cătunul Căciulatul, făcută de răposatul vistier Polihronie; cea-l-altă în cătunul Ştubeiul, făcută de locuitoriĭ comuneĭ. Biserica are o proprietate de 17 pogoane arabile. In serviciul bisericeĭ sunt doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

In această comună se află două şcolĭ mixte: una în cătunul Căciulatul şi una în cătunul Ştubeiul. Ambele aŭ cîte un învăţător şi sunt întreţinute de stat. Şcoala din cătunul Ştubeiul funcţionează de la anul 1888. Localul şcoaleĭ din Căciulatul, de zid, este construit de comună. Localul şcoaleĭ din Ştubeiul este de bîrne. Ambele localurĭ sunt în bună stare. După legea rurală din 1864 aŭ cîte 17 pogoane arabile.

Aŭ frecuentat şcoala (1893) 3 copiĭ din Ivăcheşti, 18 din Căciulatul, 5 din Floranul şi 12 din Ştubeiul.

In vîrstă de şcoală sunt 54 copiĭ în toată comuna.

Ştiŭ carte: 6 locuitorĭ din căt. Floranul, 3 din Căciulatul, 5 din Ştubeiul şi 2 din Ivăcheşti.

Populaţia comuneĭ este de 548 locuitorĭ şi anume: în Căciulatul 153; în Foranul 146; în Ivăcheşti 153 şi în Ştubeiul 98. Eĭ locuesc în 206 case. După legea rurală din 1864 sunt 194 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 27 împămînteniţĭ.

Suprafaţa întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 1669 pogoane. Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Căciulatul. Aparţinea vistieruluĭ Polihronie, iar acum aparţine D-luĭ Tache Guran. Dă un venit de 12000 leĭ.

Statul are în această comună moşiile Floranul şi Ştubeiul, care, împreună cu Vălcanul, sunt arendate de la 1893—98; arenda anuală este de 31000 leĭ. Suprafaţa vîndută este de 1468 hect. 1256 m. p. Suprafaţa ră-

masă este de 493 hect., 8960 m. p.

In căt. Ştubeiul se găseşte o mică carieră de piatră.

In căt. Floranul sunt două cîrciumĭ, şi în căt. Ştubeiul numaĭ una. Comercianţĭ sunt 6.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la Craiova şi la şchela Calafat. Transportul îl fac cu carele pe şosele comunale şi vecinale.

Cheltuelile şi veniturile budgetare sunt 2344 leĭ şi 72 banĭ.

In comună sunt 200 vite marĭ cornute, 240 oĭ, 15 capre, 24 porcĭ şi 28 caĭ.

Căile de comunicaţie ale comuneĭ sunt: şoselele vecinale şi comunale, care o leagă la V. cu Ivăcheşti, la S.-E. cu Terpeziţa, iar la S. cu Vela.

Căciulatul, *sat,* pl. Dumbrava-d.-s., comuna Căciulatul, judeţul Dolj, situat la 43 kil. la N.-V. de Craiova. Aci e reşedinţa primărieĭ. Are 153 suflete, 78 bărbaţĭ şi 75 femeĭ. Locuesc în 64 case. In sat este 1 şcoală mixtă ce funcţionează din 1864, fiind întreţinută de stat şi comună. Localul este de zid. Cursurile se predaŭ de un învăţător. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 18 copiĭ. Ştiŭ carte 3 locuitorĭ. In sat este 1 biserică fondată de răposatul vistier Polihronie. Are 1 preot, 1 cîntăreţ. Are 17 pogoane proprietate.

Satul e legat prin şosele vecinale şi comunale la V. cu Iordăcheşti, la N.-V. cu Răchita, iar la S.-E. cu Terpeziţa.

Căciulatul, *moşie* particulară, pl. Dumbrava-d.-s., com. Căciulatul, jud. Dolj, cu venitul anual de 12000 leĭ. Aparţine d-luĭ Tache Guran şi înainte era a vistieruluĭ Polihronie.

Căciulaţi, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N. de Bucureşti, 28 kil. departe de capitală. Se compune din satele: Căciulaţi, Canela, Moara-Săracă, Păşcani şi Pîrlita, cu o populaţie de 2058 locuitorĭ, carĭ trăesc în 490 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 4042 hect.

Proprietariĭ şi statul aŭ 2384 hect. şi loc. 1658 hect. Proprietariĭ cultivă 1283 hect.; 7 rămîn sterpe, 150 izlaz, 941 pădure şi 3 vie. Locuitoriĭ cultivă 1514 hect.; restul rămîn sterpe.

Comuna numără 365 contrib. Are un budget de 6964 leĭ la veniturĭ şi 6907 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 359 contribuabilĭ.

In comună sunt: 5 bisericĭ; 2 şcolĭ mixte; 2 morĭ de apă; 1 maşină de treierat cu aburĭ; 4 heleştaie; 4 podurĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1492 (238 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 617 boĭ, 571 vacĭ şi viţeĭ, 7 taurĭ, 26 bivolĭ şi 30 bivoliţe) şi al celor micĭ de 2135 (66 capre, 462 porcĭ şi 1607 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 464 sunt plugarĭ, 4 industriaşĭ şi 36 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 140 plugurĭ: 137 cu boĭ şi 3 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 253 care şi căruţe: 237 cu boĭ, 16 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 291 şi neîmproprietărițĭ, 227.

Comerciul se face de 13 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Căciulaţi (Căciulaţi - Episcopieĭ), *sat,* din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situat la N. de Bucureşti, între Moara-Voiculuĭ şi valea Fieni. Are un castel şi un heleşteŭ bine îngrijit, în grădina castelului.

Se întinde pe o suprafaţă de 2642 hect., cu o populaţie de 874 locuitorĭ.

Din teritoriul satuluĭ, familia Blaremberg are 1531 hect. şi locuitoriĭ 1111 hect. Proprietarul cultivă 572 hect. (7 sterpe, 150 izlaz, 2 vie şi 800 pădure). Locuitoriĭ cultivă 999 hect.; restul de 112 rămîn sterpe.

Are 2 bisericĭ, cu hramul Adormirea, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ, şi o şcoală mixtă frecuentată obicĭnuit de 21 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2516 leĭ. La această şcoală copiĭ lucrează cu îndemînare pălăriĭ şi coşurĭ de paie. Localul s'a construit de judeţ în anul 1889, pe terenul oferit de d-na Maria Blaremberg, care a maĭ contribuit 1000 leĭ pentru construcţiune.

In raionul satuluĭ maĭ este 1 moară de apă, 1 maşină de treierat cu aburĭ, 2 heleştaie şi 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 766 şi al celor micĭ de 514.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Stabilițĭ în sat sunt 11 străinĭ.

Căciulaţi, *pădure,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, de 800 hect., proprietatea d-neĭ Maria Blaremberg.

Căciulaţi-Banuluĭ. (V. Păşcani, pl. Znagovul, jud. Ilfov).

Căciulaţi-Episcopieĭ. (V. Căciulaţi, *sat,* jud. Ilfov).

Căciulă (Cîşla-luĭ-), *locuinţă izolată,* jud. Constanţa, în plasa Medjidia, com. Alacapĭ, pe teritoriul şi în apropierea satuluĭ Docuzol. Numele acesta, se zice, şi l-a luat de la un cioban bătrîn care în tot-d'a-una locuia aci cu turma luĭ numeroasă şi care în cele din urmă a fost o-

morît şi prădat; tîrla a fost părăsită. Azĭ este cu totul dărăpănată.

Căciulăteşti, *com. rur.*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., la 43 kil. spre S.-E. de Craiova. In această comună se află reşedinţa sub-prefectureĭ Jiul-d.-j.

Este situată pe loc şes, în stînga Jiuluĭ, în faţa comuneĭ Horezul-Poenarĭ, din dreapta Jiuluĭ.

Se învecineşte la N. cu com. Murta, la S. cu com. Damian, la E. cu com. Locusteni şi la V. cu com. Valea-Stanciuluĭ.

Terenul comuneĭ este brăzdat de văile: Valea-Sărtăluiuluĭ ce se află în N. comuneĭ cu îndreptarea de la E. la V.; Valea-Predeştilor; valea Gura-Gînsaculuĭ.

Movile sunt 3: una numită Măgura-cu-Coadă şi alte două movile, găurite adînc în centrul lor.

Comuna este udată de pîrîul Jieţul, ce curge pe lunca Jiuluĭ, cu direcţiunea de la N.-S., primeşte în stînga pîrîul Sărtăluiul, ce curge în valea cu acelaşĭ nume, avînd izvorul săŭ în această comună la N.-E.; merge de la E.-V. până ce taie şoseaua judeţeană Craiova, apoĭ de aci se îndreptează spre S.; înconjură balta Stegăroaia şi se varsă în Jieţul. Tot în stînga primeşte Pîrîul-Predeştilor, care curge de la E.-V. până la întîlnirea căeĭ judeţene Craiova, pe care o taie; apoĭ se îndreptează spre S.-V. şi se varsă în Jieţul.

Pîrîul Gura-Gînsaculuĭ, ce curge pe valea cu acelaşĭ nume, se varsă şi el în Jieţul. Acesta, după ce se încarcă cu aceste pîraie, se varsă în balta Pĭetrişul, din comuna Sadova.

Lacurĭ sunt: Roşul, Călina, Bica-cu-Peşte, Marşoaia şi Stegăroaia.

Inainte, comuna se numea Dobreşti. Azĭ se compune din treĭ cătune: Căciulăteşti la centru, Roaba, numită în vechime Toceni, la S., şi Dobreşti, care este cătunul de reşedinţă, la N.

Lîngă cătunul Căciulăteşti se află ruina uneĭ bisericĭ, pe care locuitoriĭ o numesc Casa-Albă. In jurul eĭ sunt două şanţurĭ ce li se zic Cetate. In apropiere de acest şanţ se află două movile marĭ cu gropĭ adîncĭ în centrul lor.

Bisericĭ sunt două în cătunul Roaba, una în Căciulăteşti şi una în Dobreşti; cu totul 4 bisericĭ. In cătunul Roaba: biserica numită Schitul-Roaba-Vechiă, azĭ ruinată, fondată la anul 1834, Noembrie 28; şi biserica numită Schitul-Roaba-Nouă, fondată la anul 1855, de paharnicul Robu Iermonahu. Biserica din cătunul Căciulăteşti a fost începută la 1841 de Popa Stoica, Boer Ilie, Popa Voinea şi I. Ştefan Caranbanu. Biserica din căt. Dobreşti, a fost fondată la 1847 de Iacov Grigorie şi Toma Dobrescu. Numaĭ Schitul-Roaba-Nouă are o proprietate numită Moşia-Roaba. In serviciul bisericilor sunt un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Şcoală se află una singură în Dobreşti, mixtă, ce funcţionează de la 1860 şi este întreţinută de stat. La această şcoală urmează copiiĭ din satele Căciulăteşti şi Roaba. Localul, construit din zid, este în bună stare. Şcoala are un singur învăţător. Pe anul şcolar 1892—93 aŭ urmat la şcoală 32 băeţĭ şi 6 fete. Ştiŭ carte 63 bărbaţĭ şi 9 femeĭ.

Populaţia comuneĭ se urcă la 1247 suflete, din carĭ, după legea din 1864, sunt 43 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 2 însurăţeĭ. Eĭ locuesc în 37 case şi 243 bordee.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de aproape 8800 pogoane.

Moşia de pe teritoriul comunal se numeşte Roaba. Din aceasta statul ocupă a 1/4 parte.

Venitul anual este de 59846 leĭ, 86 banĭ.

Se găsesc cete de moşnenĭ în Căciulăteşti, Roaba şi Dobreşti.

Se află o pădure în cătunul Roaba, numită Opritura, în întindere de 5 hect.

Pădurea numită Schitul-Roaba, aparţine statuluĭ; se află situată între cătunele Căciulăteşti la S. şi Roaba la N.; înainte aparţinea Schituluĭ Roaba. Pădurile sunt compuse din cer, stejar şi gîrniţă; această din urmă predomină.

Viile, în întindere de 69 hect., aparţin moşnenilor şi daŭ vin roşu.

In comună sunt 9 morĭ de apă; se găsesc la vadurile numite Ţiganca şi Opritura, Izvorul şi Pîrlita, la pod în curtea proprietaruluĭ, N. V. Lubicĭ, precum şi la Iordăneasa, în cătunul Căciulăteşti.

Comerciul se face cu schela Bechet, unde locuitoriĭ duc vite şi grîne. Transportul îl fac cu carele pe calea judeţeană Craiova-Bechet ce trece prin cătunul Roaba de-a lungul săŭ şi pe la V. de căt. Căciulăteşti, pe o lungime de 4 kil.

Cîrciumĭ sunt în număr de 8. Comercianţĭ sunt 7.

Din cele 8 cîrciumĭ, 3 sunt în Căciulăteşti, 3 în Roaba şi 2 în Dobreşti.

Contribuabilĭ sunt 258.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 este de 3459,96 leĭ la venit. şi 3222,44 la chelt.

Animale: Vite cornute 284, oĭ 140, caĭ 30, capre 9 şi porcĭ 40.

Căciulăteşti, *sat*, plasa Jiul-d.-j.,

comuna Căciulăteşti, jud. Dolj, situat la 1 1/2 kil. la S. de cătunul Dobreşti, unde e reşedinţa subprefectureĭ şi a primărieĭ. Două dealurĭ îl despart de acest cătun. Lîngă acest sat este ruina de biserică, numită de locuitorĭ Casa-Albă. Are 642 suflete, 340 bărbaţĭ şi 302 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoală mixtă din satul Dobreşti, ce este la 1625 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93, aŭ urmat regulat la şcoală 7 băeţĭ. Ştiŭ carte 24 bărbaţĭ şi 3 femeĭ. In sat este o biserică, începută în 1841 şi terminată la 1851 de Popa Stoica, Boer Ilie, Popa Voinea şi I. Ştefan Caranbanu.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova-Bechet, care-l pune în legătură la N. cu Murta, iar la S. cu Sadova.

Căciuleşti, *com. rur.*, situată în centrul plăşeĭ Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este aşezată pe podişele ce se întind către E. dealurilor Balaurul şi Dărmăneşti, în drumul şoseleĭ judeţene Piatra-Roman, cum şi pe Valea-Cracăuluĭ.

Se mărgineşte spre V. cu com. Gîrcina, de care se desparte prin culmea dealuluĭ Balaurul şi o parte din dealul numit Ciriteĭ, spre N. cu com. Dobreni şi com. Cîrligi, spre V. cu com. Şerbeşti, iar spre S. cu com. Girovul.

Este formată din satele: Căciuleşti, Gura-Văeĭ, Popeşti, Turtureşti şi Verşeşti, cu o suprafaţă de 2685 hect. şi o populaţiune de 1243 suflete, carĭ trăesc în 298 case. Sunt 635 bărbaţĭ, 624 femeĭ; 631 necăsătoriţĭ, 533 căsătoriţĭ, 94 văduvĭ, 1 divorţat; 87 ştiŭ carte, 1172 nu ştiŭ.

Ocupaţiunea de căpetenie a locuitorilor este agricultura. Solul însă nu prea este productiv, din care pricină s'a şi desfiinţat imaşul vitelor, prefăcîndu-se în locurĭ de arătură. Dar cu toate acestea, plantele agricole de abia se cultivă pe o întindere numaĭ de 927 hect. 15 ariĭ, cea ce reprezintă cu mult maĭ puţin de cît jumătate din întreaga suprafaţă a comuneĭ.

Terenurile se apleacă către E., în povîrnişurĭ ce se pĭerd spre Valea-Cracăuluĭ.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864 sunt astăzĭ: 84 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 114, ca urmaşĭ. Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1878 sunt astăzĭ 53 carĭ posedă locurile lor; 2 locurĭ sunt părăsite; 7 locurĭ ocupate de alţiĭ; 2, de comună; 61 persoane sunt carĭ, de şi insuraţi şi cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

In această comună se află: 5 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ şi 8 dascălĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu suma de 700 leĭ anual. Venitul fonciar anual al pămînturilor date bisericilor se urcă la suma de 1025 leĭ. Este o şcoală, cu un învăţător plătit de stat. Maĭ sunt 5 morĭ de apă pe Cracăul, 1 velniţă, 1 fĭerărie, 6 stolerĭ, etc.

Budgetul e de 5036 leĭ la veniturĭ şi de 5021 leĭ la cheltuelĭ. Numărul contribuabililor e de 120.

Comunicaţiunea cu satele din împrejurime se face prin: şoseaua judeţeană Piatra-Roman, ce trece pe lîngă satul Turtureşti; prin şoseaua judeţeană Dobreni-Roznov-Tazlăul, ce trece prin satul Căciuleşti; precum şi prin drumurile comunale prunduite: Turtureşti-Popeşti, care purcede din şoseaua Piatra-Roman, dintre al 4—5 kil., şi drumul Popeşti-Căciuleşti, în osebĭ de drumurile naturale, carĭ leagă satul Popeşti-Căşăria-Dobreni, satul Popeşti-Gura-Văeĭ.

Numărul vitelor, carĭ se cresc în comună, se ridică la cifra de 3379 capete, dintre carĭ: 1725 vite marĭ cornute, 1380 de oĭ, 110 caĭ, 94 porcĭ.

Căciuleşti, *sat,* în com. Căciuleşti, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe valea Cracăuluĭ, ce trece despre Estul săŭ, în drumul şoseleĭ judeţene Dobreni-Roznov, la 5 kil. departe de satul Dobreni, şi la 11 kil. de oraşul Piatra.

Suprafaţa terenurilor sale (împreună cu vatra satuluĭ) e cam de 1074 hect., cu o populaţiune de 250 suflete, ce locuesc în 61 case. Dintre aceştia sunt: 132 bărbaţĭ, 118 femeĭ, saŭ după starea civilă: 121 necăsătoriţĭ, 101 căsătoriţĭ, 20 văduvĭ; în raport cu instrucţia: 19 ştiŭ carte, 231 nu ştiŭ.

In acest sat se află: reşedinţa comuneĭ; o biserică, deservită de un preot şi 1 eclesiarc; o şcoală; 4 morĭ de apă pe cracul despre Vest al pîrîuluĭ Cracăul; o velniţă.

Numărul vitelor e de 415 capete: 150 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 35 porcĭ şi 200 de oĭ.

Satul Căciuleşti formează crucişul liniilor ce s'ar trage pe un plan, de la satul Popeşti (ce vine aşezat către V.), spre satul Verşeşti (aşezat spre E.), cum şi de la satul Malul (spre Nord), la satul Girovul (spre Sud).

Căciuleşti, *deal,* în com. rur. Menţi-din-Dos, pl. Motrul-d.-j. jud. Mehedinţi.

Căciuleşti, *moşie,* cu părţĭ, în comuna cu aceeaşĭ numire, plasa

Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. Partea stăpînită de Enache Cantemir produce un venit anual de 8000 de leĭ, iar partea familieĭ Alexandru Mavrocordat, de 28000 leĭ.

Căcîcea, *gîrliţă,* izvoreşte de la locul numit Sub - Vîrful - Stîneĭ, comuna Măneciul-Pămînteni, plaiul Teleajenul, judeţul Prahova, şi se varsă în Teleajen la Piatra.

Căcîcea, *izvor,* în jud. Buzău, com. Chiojdul. Ese din muntele Brădetul şi se scurge în rîul Bîsca, în dreptul comuneĭ Chiojdul.

Căcîcea, *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Bucşeşti, cu scurgere în pîrîul Cernul.

Căcîcea, *pîrîŭ,* jud. Bacău, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Faraoani, care se scurge d'a dreapta în Siret.

Căcîcea, *poiană,* com. Măneciul-Pămînteni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Căcîceĭ (Fundul-), *loc izolat,* în com. Cizlăul, în pădurea Cislăul. jud. Buzău; face hotar despre jud. Prahova.

Căeata, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Bogza, aşezat în partea de V. a comuneĭ, în cîmp deschis, lîngă movila cu acelaşĭ nume, la o depărtare de 2268 m. spre Vest de cătunul de reşedinţă, Bogza. Are o întindere cam de 57 hect. (numaĭ vatra satuluĭ), cu o populaţiune ce se ridică la 117 familiĭ, carĭ cuprind 428 suflete, din carĭ 147 contribuabilĭ; 22 locuitorĭ ştiŭ carte. Are o biserică, deservită de un preot şi un cîntăreţ, precum şi una din şcolile comuneĭ.

Acest cătun, precum şi locurile înconjurătoare, aŭ fost teatrul răsboaielor dintre Turcĭ şi Ruşĭ aliaţĭ cu Nemţiĭ, la 1789 şi 1834—35.

Căeata, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Lacul-luĭ-Băban. Se desface din dealul Costandoiul; brăzdează partea de Est a comuneĭ şi se opreşte în rîul Rîmna, întinzîndu-se printre acest rîŭ şi afluentul săŭ pîrîul Caliţa. Este acoperit cu imaş pentru vite.

Căeata, *movilă* naturală, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Bogza, cătunul Căeata. Azĭ tinde să dispară, fiind arată de locuitorĭ necontenit.

Căianul, *deal,* în com. rur. Izvorul-Aneştilor, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Căierul, *vale,* numită şi Valea-Căieruluĭ, în comuna rurală Ilfovăţul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Căineni, *com. rur.,* pe apa Oltuluĭ, aproape de frontiera ţăriĭ despre Transilvania, jud. Argeş, pl. Loviştea, la 40 kil. de com. rur. Şuici, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 89 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Căineni şi Grăbleşti, avînd în tot 150 familiĭ, cu 991 suflete moşnenĭ, şi vr'o zece familiĭ Ţiganĭ. Prin această comună trecea maĭ înainte drumul vechiŭ al poşteĭ de la Sibiŭ prin Rîul-Vaduluĭ, în Vîlcea, la Piteşti-Bucureşti.

In comună sunt 3 bisericĭ şi 2 şcolĭ primare, una de băeţĭ şi alta de fete; 6 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe anul 1882-83 a fost de 2489 leĭ la venit şi de 2092 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 160 contribuabilĭ şi are un budget de 2725 leĭ la venit şi de 2369 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în 1887 de 830 capete vite marĭ (730 boĭ şi vacĭ, 100 caĭ) şi de 5950 vite mărunte (5180 oĭ, 470 capre şi 200 rîmătorĭ).

Căineni, *sat,* pe malul stîng al Oltuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, în faţa satuluĭ Cîineni, din jud. Vîlcea, în apropiere de graniţă.

Are 80 de familiĭ şi 2 bisericĭ, întîia cu hramul S-ţiĭ Ingerĭ şi a doua cu hramul Sf. Nicolae, deservite fie-care de cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ. Acest sat face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume.

Are o şcoală primară rurală mixtă.

Aicĭ este şi reşedinţa primărieĭ.

Căiniceni, *mahala,* în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Căiniceni, *pîrîŭ,* în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Căiţa, *deal* cu viĭ, în com. rur. Vînjul-Mare, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Căiuţul, *com. rur.,* pl. Trotuşul, jud. Bacău, situată în dreapta Trotuşuluĭ. Se alcătueşte din: Negoeşti, Căiuţul, tîrguşor şi sat (reşedinţa), la confluenţa Căiuţuluĭ-Mic cu Trotuşul, Popeni şi Pralea pe Căiuţul-Mare.

In Condica Liuzilor, Căiuţul se găseşte a fi răzăşesc; secţia Negoeşti este şi astă-zĭ a răze-

şilor. In statistica din 1874, comuna se găseşte constituită ca şi astă-zĭ.

Teritoriul săŭ se mărgineşte la E. şi N. cu al comuneĭ Jăvreni, la V. cu al comuneĭ Bogdana şi la S. cu al comunelor: Borşani, Cîmpurile şi Răcoasa, din jud. Putna.

Comuna este udată de rîurile Căiuţul-Mic şi Căiuţul-Mare, şi brăzdată de dealurile: Dealul-Chimiĭ, Dealul-Mare, Ouşorul şi altele.

Are o şcoală mixtă care funcţionează din 1865 în tîrguşorul Căiuţul. Până la 1877, şcoala a fost întreţinută de stat; iar de atuncĭ se întreţine de comună. In anul 1891 şcoala a fost frecuentată de 15 copiĭ, din carĭ 5 fete.

Bisericĭ sunt 5: 4 ortodoxe, în fie-care sat cîte una, deservite de 1 preot şi 7 cîntăreţĭ, şi una catolică în satul Pralea.

Case de locuit sunt 456, rare în Pralea, dese în cele-l-alte cătune. Cîrciumĭ sunt 12. Casele boereştĭ aŭ un parc frumos, cu un lac.

Populaţiunea este de 481 capĭ de familie, cu 1697 suflete, din carĭ 814 bărbaţĭ şi 883 femeĭ. După naţionalitate şi protecţiune se împart: 1686 romînă, dintre carĭ 300 Evreĭ; 1 bulgară; 4 rusă şi 6 ungară. După felul ocupaţiuneĭ sunt: 1470 agricultorĭ, 8 meseriaşĭ, 18 comercianţĭ, 12 profesiunĭ libere şi 6 servitorĭ. Ştiŭ carte 179 persoane, din carĭ 46 femeĭ; nu ştiŭ carte 1518 persoane, din carĭ 837 femeĭ. Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 391. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 231 locuitorĭ, cu 803 fălcĭ şi 40 prăjinĭ pămînt.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de aproape 7000 hect. Pădurile: Pralea, Ciortolomul, etc. ocupă peste 4000 hect.

Proprietarĭ marĭ sunt moştenitoriĭ deced. Răducanu Rosetti, care aŭ moşiĭ marĭ ce daŭ un venit anual de 75000 leĭ, cu venitul pădurilor exploatate. Cea maĭ mare parte din moşiĭ este stăpînită de soţia Generaluluĭ G. Catargiŭ, născută Rosetti. Impozitele sunt de 4500 leĭ anual.

In comună sunt 6 morĭ de apă, 23 piue pentru sumane şi 3 drîste pentru făcut cergĭ.

Viile sunt pe o întindere de 54 hectare, carĭ în 1890 aŭ dat 540 hectol. vin alb. După controalele diviziei filoxerice (1891) viea lucrătoare are 95 hect. In comună s'a maĭ făcut, la 1890, 22 hectol. rachiŭ de tescovină şi drojdiĭ.

Animale sunt: 73 caĭ, 855 vite marĭ cornute, 151 porcĭ, 117 capre şi 465 oĭ, carĭ aparţin la 72 proprietarĭ; la 1891 oile aŭ dat 977 kgr. lînă ţurcană.

Stupĭ de albine sunt 88, carĭ în 1890, aŭ dat 44 kgr. miere şi 44 kgr. ceară.

Totalul pămînturilor de cultură este de 2848 hect.

Budgetul comuneĭ pe exerciţiul 1891—92 are la veniturĭ leĭ 17971, banĭ 65, şi la cheltuelĭ leĭ 4383, banĭ 40.

Teritoriul comunal este străbătut de calea ferată Adjud-Ocna, cu staţia Căiuţul şi de calea naţională cu aceeaşĭ destinaţie.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 62 kil.; la T.-Ocna, reşedinţa plăşeĭ, 25 kil.; la comuna Bogdana, 9 kil.; la com. Jăvreni, 7 kil.

Căiuţul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, cu o secţie numită Tîrguşorul-Căiuţul, şi reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, situat pe şes în dreapta Trotuşuluĭ şi pe Căiuţul-Mic. Are o şcoală mixtă în tîrguşorul Căiuţul, la care aŭ urmat din acest sat, la 1891, 6 băeţĭ şi 5 fete, din 77 copiĭ în vîrstă de şcoală. Are o biserică ortodoxă în tîrguşorul Căiuţul, clădită la 1765 şi reparată la 1884 de locuitorĭ şi de familia Catargiŭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Cîrciumĭ sunt 8. Capĭ de familie 189, suflete 645. Animale se numără: 22 caĭ, 250 vite cornute, 16 porcĭ şi 44 capre. Pe teritoriul acestuĭ sat se află staţia căeĭ ferate Adjud-Tîrgul-Ocna, numită Căiuţul.

Căiuţul, *tîrguşor,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Căiuţul, care intră în compunerea satuluĭ Căiuţul şi prin care trece calea judeţeană Adjud-Tîrgul-Ocna. Comerţul constă în vite, cherestea, producte de tîmplărie, etc. Drepturile şi îndatoririle tîrgoveţilor aŭ fost regulate de Domnul Ion Sandu Sturdza al Moldoveĭ, prin hrisovul de la 1828.

Căiuţul, *staţie* de dr. de fer, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Căiuţul, pe linia Adjud-T.-Ocna, pusă în circulaţie la 22 Iunie 1884. Se află între staţiile Bîlcea (5.8 kil.) şi Oneşti (14.2 kil.) şi la o depărtare de 267 kil. de Bucureşti. Inălţimea d'asupra nivelului măriĭ de $159^{m.}$,14. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 140908 leĭ, 10 banĭ.

Căiuţul-Mare, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Căiuţul, care curge pe teritoriul satelor Pralea şi Popeni. Işĭ are obîrşia din muntele Ursoaia şi se varsă d'a dreapta în Trotuş, după ce primeşte pe dreapta pîrîiaşul Pralea şi Pîrîul-Cucoaneĭ şi pe stînga pîrîiaşele Secul şi Teiul.

Căiuţul-Mic, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Căiuţul, care curge prin satul şi tîrguşorul Căiuţul. Işĭ are obîrşia în Fundul-Mateiaşuluĭ şi se varsă d'a dreapta în Trotuşul, după ce se îngroaşă pe stînga cu pîrîiaşul Brăduleaţa.

Călăraşi, *com. urb.,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, capitala judeţuluĭ Ialomiţa. Este situată jumătate, partea de E., pe malul stîng al braţuluĭ Borcea şi jumătate, partea de V., pe malul stîng al gîtuluĭ Jirlăul.

Se învecineşte la E. cu satul Măgureni, pendinte de oraş, la V. cu lacul Călăraşi şi la N. cu cîmpiĭ arabile.

Oraşul este aşezat pe un loc şes, ridicat d'asupra niveluluĭ apeĭ braţuluĭ Borcea, cu o poziţiune frumoasă, şi privit, cu deosebire din partea de S., de pe apa Borceĭ, prezintă vedereĭ unul din cele maĭ pitoreştĭ tablourĭ. In partea de S. se desfăşoară lunca întinsă a Borceĭ şi a Dunăreĭ, avînd la dreapta lacul Călăraşi şi din loc în loc grupe de pădurĭ; iar la 8 kilometri, pe cel-l'alt ţărm al Dunăreĭ, se înalţă, spre E., Dealul-Dobrogeĭ, pe a căruĭ coastă este Ostrovul şi spre V., Dealul-Bulgarieĭ, sub poalele căruia este Silistra.

Numirea de Călăraşi, oraşuluĭ o poartă după numele vechilor ostaşĭ aĭ ţăriĭ. Asupra acesteĭ numirĭ sunt două versiunĭ. Se spune că aicĭ fiind trecătoare din Turcia în Romînia, punctul de trecere era sub privegherea uneĭ căpităniĭ militare, căpitănia Lichireşti şi oameniĭ de pază eraŭ călăreţĭ saŭ călăraşĭ, de unde a rămas şi numirea oraşuluĭ.

A doua versiune este, că de aicĭ şi de prin satul Călăraşi-Vechĭ se recruta pentru armată ceĭ maĭ bunĭ călăreţĭ şi pentru acest cuvînt s'a dat şi localităţilor numirea de Călăraşi. Inainte s'ar fi numit Lichireşti. De la 1852 oraşul a luat numirea de Ştirbeiŭ, pentru că în acel an, fiind Domn al ţăriĭ Barbu Ştirbeiŭ, locuitoriĭ oraşuluĭ, după maĭ multe încercărĭ neizbutite, aŭ reuşit să cumpere de la Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti o parte din moşia Lichireşti, pe care se afla şi oraşul; iar drept aducere aminte pentru acest mare act, a dat oraşuluĭ numirea Domnitoruluĭ de atuncĭ. Numirea de Ştirbeiŭ, dată în atuncĭ oraşuluĭ, s'a păstrat până la 1881, cînd nu s'a maĭ întrebuinţat de nicĭ o autoritate.

Terenul cumpărat de la Eforia Spitalelor Civile este de 1714 pogoane, carĭ s'aŭ împărţit ast-fel: 229392 stînjenĭ pătraţĭ formează vatra oraşuluĭ, din carĭ 157784 s'aŭ împărţit locuitorilor, 71608 aŭ rămas pentru strade, pieţe şi rezerve, iar restul de 1357 pogoane formează izlazul şi moşia oraşuluĭ. Până la 1852 oraşul era mic, avînd o singură stradă şi numaĭ în urma cumpărăreĭ moşieĭ a început a se mări. Satul Măgureni, numit înainte Creţeni, care este spre E., în apropiere de oraş, forma înainte un sat separat. Dar prin retragerea locuitorilor în oraş a început a descreşte şi astăzĭ contează ca mahala. Prin 1877, oraşul s'a maĭ mărit în toată lungimea sa cu 54 stînjenĭ în partea de N. şi V.

Călăraşi este capitala judeţuluĭ Ialomiţa de la anul 1832, cînd reşedinţa prefecţilor (scaunul ispravnicilor) judeţuluĭ s'a strămutat aci din tîrguşorul Urziceni.

După statistica din 1887, populaţiunea oraşuluĭ era de 1826 capĭ de familie; 7734 locuitorĭ, din carĭ 2762 bărbaţĭ, 2353 femeĭ şi 2619 copiĭ.

In recensămîntul făcut în 1890, s'a constatat că populaţiunea este de 8125 locuitorĭ, cu 2156 capĭ de familie şi 5969 membri de familie, saŭ 4204 bărbaţĭ şi 3921 femeĭ. După naţionalitățĭ s'aŭ găsit: 7648 Romînĭ, 50 Grecĭ, 60 Sîrbĭ, 50 Bulgarĭ, 3 Ruşĭ, 3 Prusianĭ, 15 Germanĭ, 30 Ungurĭ, 5 Francezĭ, 13 Italienĭ, 2 Englezĭ, 10 Turcĭ şi 236 de alte naţionalităţĭ.

După profesiunĭ: 1687 agricultorĭ, 245 meseriaşĭ, 50 industriaşĭ saŭ fabricanţĭ, 237 comercianţĭ, 272 profesiunĭ libere, 370 muncitorĭ şi 250 servitorĭ.

După religie sunt: 7811 creştinĭ ortodoxĭ, 65 catolicĭ, 3 armenĭ, 10 mahometanĭ şi 236 mozaicĭ.

Cu ştiinţă de carte sunt 3340 persoane şi fără ştiinţă 4785.

Industriiile micĭ, ce se practică în oraş, sunt: croitoria, cojocăria, cizmăria, lemnăria, fierăria, plăpumăria, tinichigeria, dogăria şi altele.

Industria mare e reprezentată prin 4 morĭ cu vaporĭ, o tăbăcărie, maĭ multe cărămidăriĭ, o fabrică de bere, două de apă gazoasă şi una de frînghierie.

Mişcarea comercială în oraş este vie, căcĭ se vînd zilnic pentru export marĭ cantităţĭ de cereale şi multe vite, ce sunt aduse cu calea ferată şi cu carele şi se transportă cu vase plutitoare pe Borcea şi de aci pe Dunăre.

Exportul cerealelor şi a altor producte în portul Călăraşi în aniĭ 1887—1888, în chintale metrice, 100 kil., a fost:

	1887	1888
Grîŭ	78525	193696
Secară	34099	88950
Porumb	478266	129891
Orz	175221	159009
Ovăz	4266	2007
Meiŭ	54898	26402
Legume făin.	39605	67314
Sem. uleioase	720	1589

In vama portuluĭ Călăraşi a fost în 1886 următoarea mişcare în import şi export:

Import 54759878 kilgr; val. leĭ 2416148; dreptul de perc. 53221 leĭ.

Export 50629802 kilgr.; val. leĭ 7869723; dreptul de perc. 13385 leĭ.

Comerciul intern al oraşuluĭ se face zilnic în maĭ multe stabilimente de coloniale, lipscăniĭ, braşoveniĭ, de băuturĭ şi altele, precum şi în pieţe, unde se vînd legume, fructe şi diferite alimente.

In fie-care an, de la 1 — 10 Septembrie, se face aicĭ un mare bîlciŭ de vite, de manufacturĭ şi altele, care este vizitat de comercianţĭ indigenĭ şi străinĭ şi de unde locuitoriĭ oraşuluĭ şi aĭ judeţuluĭ se aprovizionează cu diferite obiecte.

La 9 Martie, în fie-care an, se face un bîlciŭ numaĭ de vite.

Bîlciurile aduc caseĭ comunale un venit de 26000 leĭ anual.

In oraş se află: 5 brutăriĭ, 3 cofetăriĭ, 4 cafenele, 2 farmaciĭ, 2 tipografiĭ, 3 librăriĭ, maĭ multe case de comerciŭ, 3 otelurĭ.

In Călăraşi sunt 5 pieţe: piaţa Carol I, principala piaţă a oraşuluĭ, în mijlocul căreia s'a construit un palat administrativ, împrejurul căruia s'a făcut un parc; piaţa Ştirbeiŭ-Vodă; piaţa cerealelor saŭ oborul; piaţa Cuza-Vodă şi piaţa pescăriilor.

Sunt în oraş 23 strade, din carĭ strada Ştirbeiŭ-Vodă este cea maĭ mare; este şoseluită şi cu trotuare de bazalt. Apoĭ căile judeţene: Bucureşti, Slobozia şi Dobrogea, cea dintîiŭ traversează oraşul de la E. spre V. Cele două din urmă duc în port, unde este un frumos cheiŭ de lemn de stejar cu două înălţimĭ, servind pentru ancorarea vaselor, şi unde se termină calea ferată Slobozia-Călăraşi-Port.

Pe marginea oraşuluĭ despre port, este bulevardul Traian, şoseluit cu trotuare largĭ umbrite de arborĭ şi care este singurul loc de preumblare al orăşenilor.

Sunt 11 bariere: Măgureni, Cărămidari, Sf. Impăraţi, Stefan-cel-Mare, Tudor Vladimirescu, Bucureşti, Cioroiul, Slobozia, Leasa, Sîrbi şi Dobrogea.

Ordinea publică se ţine de un poliţaiŭ, 2 comisarĭ clasa I, 4 comisarĭ clasa II, un comisar de gară şi port, 58 gardiştĭ şi 2 sergenţĭ revizorĭ.

Pentru paza de foc sunt 24 pompierĭ, cu un comandant şi un ajutor.

Serviciul sanitar se face de un medic, un vaccinator, o moaşă şi un medic veterinar. In oraş se află un spital judeţean cu 50 paturĭ.

In oraşul Călăraşi se află reşedinţa următoarelor autorităţĭ: prefectura judeţuluĭ, tribunalul, judecătoria ocoluluĭ Călăraşi, protoieria judeţuluĭ, casieria judeţuluĭ, comitetul permanent, consiliul de igienă, creditul agricol, serviciul technic al judeţuluĭ, biuroul telegrafo-postal, biuroul sub-şefuluĭ silvicultor, biuroul vamal şi căpitănia portuluĭ. Aci este şi reşedinţa regimentuluĭ Ialomiţa cu un batalion permanent şi 2 batalioane teritoriale şi a două escadroane de călăraşi.

Bisericĭ sunt 4: Sf. Nicolae (catedrală) deservită de 3 preoţĭ, 1 diacon şi 2 dascălĭ cîntăreţĭ; cheltuindu-se 5220 leĭ anual.

Sf. Nicolae, biserică filială, în mahalaua Măgureni, deservită de 1 preot supra-numerar şi 1 dascăl cîntăreţ,— cheltuelĭ anuale 1248 leĭ.

Sfinţiĭ Impăraţĭ, deservită de treĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ, — cheltuelĭ anuale 4260 leĭ.

Sf. Ion, Cuvioasa Paraschiva şi Sf. Treime deservită de 1 preot paroh şi doĭ dascălĭ cîntăreţĭ.

La cimitir se află o capelă.

Evreiĭ aŭ două sinagoge.

Sunt treĭ cimitire, unul pentru creştinĭ ortodoxĭ, unul pentru catolicĭ şi al treilea izraelit.

In oraş se află: un gimnaziŭ real, fondat în 1884, cu 6 profesorĭ şi 3 maestri; a fost frecuentat, în anul şcolar 1891—1892, de 91 elevĭ; 7 şcolĭ primare, din care 3 de băeţĭ (2 cu patru clase şi 1 cu 2 clase), 2 de fete (1 cu patru clase şi 1 cu 3 clase); o şcoală urbană mixtă, şi o şcoală rurală cu tip urban.

Şcoalele de băeţĭ sunt frecuentate de 596 elevĭ, cele de fete de 375 eleve.

Budgetul veniturilor şi a cheltuelilor pe anul 1898 — 99 se balanţează cu suma de 428133 leĭ, 99 banĭ.

Intre cheltuelile cele maĭ principale trecute în budgetul anuluĭ 1898—99, notăm următoarele maĭ principale:

Datoriile comuneĭ 105302 leĭ; retribuţia serviciuluĭ accizelor 24480 leĭ; idem a serviciuluĭ medical 25030 leĭ; idem a serviciuluĭ poliţieĭ administrative 53720 leĭ; idem, pompieriĭ 30440 leĭ; iluminatul, asistenţa publică

33668 leĭ; instrucţiunea publică 8980 leĭ.

Budgetul drumurilor se balanţează cu cifra de 18825 leĭ, 60 banĭ.

Oraşul are o luncă în vale, destinată pentru depozite de lemne de foc şi altele, care aduce un venit anual de leĭ 2500.

Are şi o moşie care se arendează pe suma de 15500 leĭ anual.

Comuna Călăraşi a realizat în anul 1897 de la Casa de Depunerĭ şi Consemnaţiunĭ un împrumut de 1 milion leĭ, pentru înfrumuseţarea şi îmbunătăţirea oraşuluĭ.

Comuna are subvenţiĭ: de la Ministerul Cultelor 5136 leĭ pentru întreţinerea cleruluĭ mirean; 20000 leĭ de la casa judeţuluĭ Ialomiţa şi 800 leĭ de la executoriĭ testamentarĭ aĭ defunctuluĭ A. Popescu, pentru întreţinerea serviciuluĭ divin.

Una dintre trecătoarele cele maĭ lesnicioase de pe un ţărm al Dunăreĭ pe cel-l'alt, a fost şi este ţărmul stîng al Borceĭ, între Călăraşi şi Silistra. Această împrejurare a şi făcut ca Silistra să devie, din vechime, o cetate puternică. Călăraşi, fiind situat în faţa trecătoareĭ, a fost punctul cel maĭ expus d'a fi atacat de popoarele ce locuiaŭ cel-l'alt ţărm al Dunăreĭ, saŭ locul de unde se pornea atacul contra cetăţeĭ Silistra.

In anul 335, înainte de era creştină, Alexandru cel Mare, regele Macedonieĭ, venind cu armele asupra Geţilor, trecu Dunărea în timpul nopţeĭ, pe la Silistra şi în revărsatul zorilor se arătă de o dată înaintea Geţilor. Aceştia lovițĭ aşa pe neaşteptate, luară fuga, închizîndu-se într'un oraş al lor de lemn, slab întărit, care se afla numaĭ treĭ sferturĭ de ceas departe de Dunăre. Văzîndu-se şi aci înconjuraţĭ de toate părţile, se aruncară pe caĭ, cu femeĭ, copiĭ şi cu tot ce maĭ puteaŭ să încarce, şi se năpustiră în cîmpiĭ Bărăganuluĭ. Macedoneniĭ, după ce dărîmară şi arseră în cîte-va ceasurĭ oraşul Geţilor, se întoarseră încărcaţĭ de pradă chiar în acea zi în lagărul de pe malul drept al rîuluĭ.

In anul 1398, sultanul Baiazid a trecut pe aicĭ cu o armată formidabilă în contra luĭ Mircea cel Mare. Dar fiind învins de Romînĭ la Rovine, tot pe aci s'a retras, după ce prin îndemnul luĭ Evernos-Beg cel maĭ capabil general turcesc, a făcut o tabără de care şi şanţurĭ, la adăpostul căreia a scăpat de urmărirea luĭ Mircea.

In toate războaele purtate de Ruşĭ contra Turcilor, oraşul a fost ocupat maĭ tot-d'auna de Ruşĭ şi de aci îşĭ îndreptaŭ atacul contra Silistreĭ şi numaĭ mulţumită depărtăriĭ sale de acea cetate, a putut fi apărat de distrugere.

Călăraşi, *com. rur.*, în pl. Jiul-d.-j., jud. Dolj, la 67 kil. departe de Craiova şi la 36 kil. departe de reşedinţa plăşeĭ, Căciulăteşti.

Comuna este situată pe o mică coastă, pe malul stîng al Dunăreĭ, la o depărtare de 4 kil. spre N. de Dunăre.

Se învecineşte la N. cu com. Damian, la S. cu Dunărea, la E. cu com. Dăbuleni, jud. Romanaţi, şi la V. cu com. Grindeni.

Limita linieĭ de N. începe de la Măgura-Verde şi merge spre V. până la Plopi.

Limita linieĭ de V. începe de la Plopi, merge spre S. până la Plopul-Ostrovenilor.

Limita linieĭ de S. începe de la movila Plopul-Ostrovenilor şi merge până la movila Perigelul cu direcţiunea de la V. la E.

Limita linieĭ de E. începe de la movila Perigelul şi merge spre N. până la Măgura-Verde.

Terenul comuneĭ este şes.

Comuna este udată de pîrîul Ascunsa, ce izvoreşte din dealul Ascunsa, jud. Romanaţi, şi merge pe hotarul despărţitor între jud. Dolj şi jud. Romanaţi; se opreşte lîngă grădinĭ, unde formează o mică mlaştină.

Smîrcurĭ sunt, dar în lipsa ploilor seacă adesea-orĭ.

Intre acestea se numără: smîrcul Pateleanca, Sălciţa şi Vadul-Barceĭ. Ele încep din Dunăre şi se scurg în balta Potelul, din jud. Romanaţi.

Fîntînĭ sunt: Fîntîna-Hîrnuluĭ, fîntîna Mantea, fîntîna Marinescu, Fîntîna-Nouă, Cişmeaua-luĭ-Vasile, Fîntîna-luĭ-Drăgoiŭ, Fîntîna-luĭ-Şercăŭ, Fîntîna-cu-Salcie, Fîntîna-Vladuluĭ, Cişmeaua-Albă, Fîntîna-luĭ-Obede şi Fîntîna-luĭ-Nuţa.

Cea maĭ mare parte din bătrînĭ povestesc ast-fel împrejurarea, care a făcut ca această comună să se numească ast-fel. Se zice că atuncĭ cînd satul se compunea numaĭ din cîte-va case, aŭ venit Turcĭ şi călare fiind, aŭ tăiat oameniĭ din acel sătuleţ. De la Turciĭ călărĭ şi-a tras numele comuneĭ de Călăraşi. Inainte cuprindea şi căt. Ascunsa, dar maĭ apoĭ s'a desfiinţat din cauză că izvora apă din casele oamenilor. Azĭ comuna coprinde un singur cătun, numit Călăraşi, în care se află siliştea cătunuluĭ Ascunsa. Spre N.-E. comuneĭ, ca la 40 m. departe de sat, pe un pămînt nisipos, săpînd oameniĭ, aŭ găsit arme şi oseminte ce se cred a fi din timpul războiuluĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul cu Turciĭ.

In comună se află o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae şi Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ.

A fost zidită din cărămidă şi piatră, la anul 1820, de către Hagi Ion Enuşĭ şi s'a terminat la anul 1833. In tinda bisericeĭ se află următoarea inscripţiune:

«In numele tatăluĭ şi al fiuluĭ şi al Sfîntuluĭ duh: la leatul 1820 ziditu-s'aŭ această sfîntă şi dumnezeiască biserică unde se prăznueşte hramul Adormirea-Precisteĭ şi hramul Sf. Erarh Nicolae, din temelie, de d-l Hagi Ion Enuşĭ până s'a săvîrşit zidul şi acoperişul şi acum la leatul 1833 cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'a apucat ceĭ maĭ jos arătaţĭ şi aŭ înfrumuseţat-o cu zugrăveală, după cum se vede: Panait sin Enache şi soţia luĭ, Popa Stan sin Popa Stan, Pătru sin Moise, Pătru sin Neagoe, de a una cu tot satul aŭ ajutat şi la zid şi la zugrăveală. La zugrăveală a fost ostenitorĭ Sfinţia-Sa Popa Ion Duhovnicul, Zugrav boer de neam Coşoveanu. Iulie 24».

In cătunul Călăraşi se află o şcoală mixtă ce funcţionează din 1865, fiind întreţinută de comună şi de stat. Localul construit din cărămidă este în bună stare. Cu ridicarea luĭ s'a cheltuit 3000 leĭ. Are două sale de studiŭ: I-a are o suprafaţă de 88 m. p., iar a II-a de 72 m. p. Pentru cancelaria, locuinţa învăţătoruluĭ şi pentru serviciŭ sunt 5 camere. Pe lîngă şcoală se află un atelier de pălăriĭ de pae. Localul a fost construit de Administraţia Domeniuluĭ Coroaneĭ.

In anul şcolar 1892—93 s'aŭ înscris la şcoală 59 băeţĭ şi 8 fete Aŭ urmat regulat la şcoală 46 băeţĭ şi 6 fete. In vîrstă de şcoală sunt 137 copiĭ, adică 196 băeţĭ şi 175 fete. Ştiŭ carte 380 locuitorĭ, din carĭ 80 femeĭ. Şcoala are 8 pogoane arabile.

Populaţia comuneĭ se urcă la 2329 suflete, din care 1252 bărbaţĭ şi 1077 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 335 împroprietăriţĭ; s'a dat pămînt şi pentru doĭ preoţĭ. După legea din 1879 sunt 27 însurăţeĭ.

Case sunt 100 şi bordee 370. Parte din ele sunt făcute din zid, parte de gard.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 10358 pogoane, din care 7358 pogoane arabile.

Moşia se numeşte Bechet-Călăraşi, aparţine statuluĭ. Arenda este de 127100 leĭ. Suprafaţa vîndută este de 8455 hect. 5290 m. p.; suprafaţa rămasă este nevîndută saŭ parcelată. Restul pămîntuluĭ arabil de 2858 pogoane ale locuitorilor daŭ un venit de 28296 leĭ. Inainte, toată moşia aparţinea schituluĭ Roaba.

Prundul-luĭ-Gol, cam de 150 hect., este situat pe moşia statuluĭ Călăraşi, la marginea Dunăreĭ; pădurea numită Prundul-Noŭ, pe insula din faţa comuneĭ, în Dunăre, are o suprafaţă de 50 hectare.

Viile aparţin locuitorilor. Se fabrică cam la 700 vedre rachiŭ din tescovina strugurilor. Pentru fabricare sunt 10 căldărĭ în comună.

Pe moşia statuluĭ sunt două morĭ, una cu apă şi alta cu aburĭ. Stîne sunt patru.

Sunt în comună 9 cîrciumĭ. Comerciul se face cu com. Bechet, unde duc loc. grîŭ, porumb, orz, ovăz, secară şi de unde importă lucrurĭ trebuincioase pentru casă. Transportul îl fac pe calea judeţeană Bechet-Corabia, ce trece prin centrul comuneĭ pe o lungime de 6 kil. Căĭ comunale unesc comuna Călăraşi cu comunele megieşe.

Ca drum vechiŭ este Drumul-Săreĭ ce vine din ocnele judeţuluĭ Rîmnicul - Vîlcea, trece prin Caracal, prin viile locuitorilor din această comună şi merge la Bechet. Pe el se transportă sare; de aceea s'a numit Drumul-Săreĭ.

Contribuabilĭ sunt 578.

Veniturile comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 aŭ fost de 4584 leĭ, 41 banĭ, iar cheltuelile de 4236 leĭ, 98 banĭ.

Animale sunt: 440 vite cornute, 500 oĭ şi 36 caĭ.

Călăraşi, *staţie de dr. d. f.*, jud. Ialomiţa, pl. Borcea, căt. Călăraşi, pe linia Ciulniţa-Călăraşi, pusă în circulaţie la 17 Noembrie 1886. Se află între staţiile Siliştea (14.5 kil.) şi Călăraşi (port) (3.3 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 16,$^{m.}$17. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 240349 leĭ 72 banĭ.

Călăraşi, *sat,* în jud. Botoşani, partea de Sud-Vest a comuneĭ Ringhileşti, pl. Stefăneşti. A fost înfiinţat la 1880 cu noiĭ împroprietăriţĭ însurăţeĭ, pe moşia Ciornohal. Are o suprafaţă de 1436 hect. pămînt al locuitorilor şi o populaţie de 193 familiĭ, cu 1012 suflete, din carĭ 212 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ din acest sat sunt veniţĭ din pl. Siret, comunele Salcea şi Călineşti; ceĭ maĭ mulţĭ sunt Ruşĭ.

Are o şcoală mixtă, întreţinută de comună, cu 1 învăţător şi 29 şcolarĭ, avînd 8 hect. şi 50 ariĭ pămînt.

Numărul vitelor este de 608 vite cornute, 96 caĭ marĭ şi micĭ, 441 de oĭ, şi 60 mascurĭ. Sunt 48 stupĭ cu albine.

In sat se află o cîrciumă; 3 comercianţĭ şi 4 meseriaşĭ.

Călăraşi, *sat,* pl. Jiul-d.-j., com. Căciulăteşti, jud. Dolj, cu reşedinţa primărieĭ.

Călăraşi, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl.

Borcea, situat spre Vest de oraşul Călăraşi, de la care a primit şi numirea. Se întinde pe teritoriul comunelor: Călăraşi-Vechĭ, Ceacul, Cacomeanca şi Rasa, avînd o suprafaţă în teren mediŭ de 500 hect. Este alimentat de Dunăre, prin braţul Botul şi adesea şi prin gîtul Jirlăul-de-Borcea; căcĭ cînd apele Dunăreĭ cresc, apa din Borcea curge prin Jirlăŭ în lac, iar cînd apele Dunăreĭ descresc, apa laculuĭ se scurge prin acelaşĭ gît în Borcea. Din acest lac se pescueşte mult peşte.

Călăraşi-Vechĭ, *com. rur.*, în pl. Borcea, jud. Ialomiţa. Este situată spre N.-V. de oraşul Călăraşi.

Teritoriul acesteĭ comune se întinde din Dunăre spre N., pe cîmpia Bărăganul, până în apropiere de linia căeĭ ferate Bucureşti-Feteşti, şi între comunele Ceacul şi oraşul Călăraşi. Are o suprafaţă de 14000 hect., din carĭ 3000 hect. baltă, 500 hect. izlaz, iar restul pămînt arabil. Coprinde două moşiĭ: Călăraşi-Vechĭ, proprietate a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Căldăruşani şi care a fost arendată pe periodul 1885-95 cu suma de 58100 leĭ anual, şi moşia Călăraşi-Lichireşti, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, arendată acum cu suma de leĭ 33000 anual.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 150 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ sunt 110.

Se compune dintr'un singur sat, situat sub coasta de S. a Bărăganuluĭ, la 10 kil. de oraşul Călăraşi, şi spre E., la 1 kil. de satul Ceacul. De această comună ţin şi cătunele (tîrlele) Calangi, Grătarul, Stîlpul, Trestia, Gara-Silistra, Revederea, Maican, Vadul-Cailor, Osman, Luchia şi Siliştea-Inaltă.

Reşedinţa primărieĭ este în satul Călăraşi-Vechĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 1097 locuitorĭ, cu 235 capĭ de familie, saŭ 559 bărbaţĭ şi 538 femeĭ, toţĭ de naţionalitate romînă şi de religie ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 247 agricultorĭ, 6 meseriaşĭ, 7 comercianţĭ, 8 cu profesiunĭ libere, 38 muncitorĭ şi 40 servitorĭ.

Ştiŭ carte 143 persoane; 954 nu ştiŭ carte.

Vite sunt: 1000 boĭ, 500 caĭ, 230 porcĭ, 100 bivolĭ, 4000 oĭ şi 20 capre.

Venitul comuneĭ este de 4317 leĭ şi cheltuelile de 4719 leĭ.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 36 elevĭ şi 21 eleve. Cursurile se predaŭ de un învăţător retribuit de stat şi comună. Şcoala are localul eĭ propriŭ, construit de comună.

Aci este o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, pentru care comuna are prevăzut în budgetul eĭ suma de 408 leĭ.

Prin apropiere, spre E. de sat, trece calea ferată Călăraşi-Slobozia, avînd aproare staţia Siliştea.

Călăraşilor (Valea-), *vale*, ce se află pe proprietatea Baciul; dă în Valea-Sericiuluĭ de pe aceeaşĭ proprietate, pendinte de com. Blejeşti, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca.

Călărăşani, *cătun*, pendinte de comuna Chiriacul, pl. Marginea, jud. Vlaşca. Această proprietate este: $^3/_5$ proprietate a moşnenilor Călărăşani şi $^2/_5$ proprietate a d-luĭ Alimănescu. Are o suprafaţă de 388 hect. şi aduce un venit anual de 4600 leĭ. In sat se află 2 cîrciumĭ.

Călărăşeşti. Vezĭ Mateeşti, jud. Vîlcea.

Călăreţi (Giula), *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Călăreţi-Şeinoaia, pl. Negoeşti. Este situat la E. de Bucureşti, lîngă Valea-luĭ-Ilie. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1221 hect., cu o populaţie de 313 locuitorĭ.

D-l C. Atanasiŭ are 1025 hect. şi locuitoriĭ 196 hect.

Acest sat s'a înfiinţat la anul 1843 de polcovnicul Odobescu. In spre S. de acest cătun se află valea numită Valea-Vînătă care are direcţiunea de la V. spre S.-E.

Proprietarul cultivă 740 hect.; 85 sunt sterpe, 50 izlaz şi 150 pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 5 hect. pentru izlaz.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. In sat este un eleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 302 şi al celor micĭ de 1088.

Are o şcoală frecuentată de 20 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc 150 leĭ anual.

Călăreţi-Şeinoaia, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Negoeşti, situată la E. de Bucureşti, lîngă valea Mostiştea, 40 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Brătăşani, Călăreţi, Pitişteanca, Şeinoaia, cu o populaţie de 769 locuitorĭ, carĭ trăesc în 148 case şi în 13 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 3171 hect.

D-niĭ C. Atanasiŭ, G. Piteşteanu, Fraţiĭ Manolescu şi statul aŭ 2672 hect. şi locuitoriĭ 499 hect. Proprietariĭ cultivă 2087 hect.; 85 sunt sterpe, 145

izlaz, 355 pădure. Locuitorii cultivă 451 hect.; 38 sunt rezervate pentru izlaz și 10 pentru vie.

Comuna numără 165 contribuabilĭ. Are un budget de 2474 leĭ la veniturĭ și 2436 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 174 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, cu 2 preoțĭ, la Brătășani și Călăreți; 1 școală mixtă; 4 eleștaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1022: 371 caĭ și epe, 277 boĭ, 361 vacĭ și vițeĭ, 4 taurĭ, 9 bivolĭ și bivolițe, și al celor micĭ de 1709: 7 capre, 210 porcĭ și 1492 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 204 sunt plugarĭ și 11 aŭ diferite alte profesiunĭ.

Arătura se face cu 151 plugurĭ: 72 cu boĭ și 79 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 244 care și căruțe: 107 cu boĭ și 137 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 104 și neîmproprietărițĭ, 117.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Călăsăul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul, formată de dealurile Cepoiul și Zboina-Neagră, prin care curge pîrîul Călăsăul-Mare.

Călăsăul-Mare, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care își are obîrșia la locul numit Izvorul-Iute, curge pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Cașinul, și se varsă în pîrîiașul Cașinul, pe dreapta.

Călăsăul-Mic, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, care își are obîrșia la locul numit al Banuluĭ, curge pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinul și se varsă în pîrîiașul Călăsăul-Mare.

Călcăi, *moșie* nelocuită, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., pendinte de com. Hîngulești; azĭ e proprietatea statuluĭ.

Călcăi (La-Salcia), vechiŭ *pichet,* cu No. 63, către Moldova, jud. R.-Sărat, situat în pl. Marginea-d.-j., com. Hîngulești, și pe moșia Călcăi, de unde și-a luat numele. Azĭ e han pe drumul spre com. Gologani și Focșani.

Călcăiasca (La-), *locuință izolată,* jud. R.-Sărat, în pl. Marginea-d.-j., com. Gologanul, în partea de E., aproape de hotarul către jud. Putna. Azĭ e han pe drumul spre Hîngulești-Măxineni.

Călcăioasa, *baltă,* jud. Botoșani, pe șesul Prutuluĭ, formată din revărsarea apelor, în com. Ostopceni, pl. Ștefănești.

Călceasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd împreună cu trupurile: Goleasca, Băneasa, Dinuleasa, Tomeasca, Gherăsoaia, Chiriceasca și Chițeasca, o întindere de 1350 hect.; compuse din stejar, fag, carpen, jugastru, plop și frasin.

Călcescul, *munte,* la N.-E. com. Cărpenișul, în jud. Gorj, plaiul Novaci.

Călcîiul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, secție din satul Grozești.

Căldare (In-), *parte* din cursul *rîuluĭ* Bistrița, în județul Suceava, între Cojoci și Dîmbul-Colaculuĭ. Aci Bistrița curge foarte lin.

Căldarea. Vezĭ Mocirlele-Leoteĭ, jud. Muscel.

Căldărarilor (Piscul-), *pisc,* comuna Golești, pl. Podgoria, jud. Muscel. De aci izvorește gîrla Peșteleasa.

Căldărarul, *sat,* face parte din com. rur. Cernica-Căldărarul, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov. Este situat la S.-V. de Cernica, într'un loc smîrcos. Spre S. de Căldărarul trece rîul Dîmbovița.

Populația luĭ e de 162 sufl.

Suprafața totală a satuluĭ e de 773 hect., din carĭ 658 hect. sunt ale statuluĭ și 115 ale locuitorilor. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 580 hect. (30 sterpe și 48 pădure). Locuitoriĭ cultivă 103 hect., rezervînd restul pentru cultura vieĭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 75 și al celor micĭ de 270.

Căldărarul, *cătun,* pendinte de com. Strîmbeni, pl. Teleorman, jud. Teleorman. Are o populațiune de 456 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Căldărarul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 35 hect., pendinte de com. Cernica, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov.

Căldărarul, *petic de pădure* de stejar, pe proprietatea Purani-Mitropolieĭ, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. Are o suprafață de 295 hect., pendinte de ocolul silvic Cîrtojani.

Căldărarul-Burdea, *moșie* a statuluĭ, jud. Teleorman, compusă din maĭ multe trupurĭ, avînd pe dînsa și pădurĭ întinse.

Căldărarul-Glina, *moșie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Radu-Vodă; moșia s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 17600 leĭ anual.

Căldăreasca, *moşie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, com. Caragele, pendinte de Episcopie. Are 630 hect. Acum e vîndută în loturĭ locuitorilor din com. Caragele.

Căldăreasca, *moşie,* în pl. Marginea, jud. Teleorman, proprietate a d-neĭ Zoe Slătineanu, situată pe teritoriul com. Spătărei. Se învecineşte pe de o parte cu Pîrîul-Urluiuluĭ, la N. cu moşia Ulmeni şi parte din Spătărei şi cu proprietăţile locuitorilor din com. Spătărei; de pe altă parte cu moşiile Plosca şi Spătărei. Are o întindere de 250 hect. Această făşie de moşie forma maĭ înainte un singur trup cu moşia Liza, şi în urma împărţelilor succesive între moştenitorĭ, a rămas această făşie izolată.

Căldăreĭ (Movila-), *deal,* în jud. Constanţa, plasa Constanţa, pe teritoriul comuneĭ Gargalîcul, şi anume pe al ambelor cătune ce o constituesc. Se desface din dealul Taşăul; se întinde spre S., într'o direcţie de la N. la S., printre pîrîul şi lacul Gargalîcul de o parte la V., Balta-Mare şi ţărmul, pe care îl face înalt şi stîncos, la E. Se ridică la 35 m., în vîrful Bacargi-Tepe. La poalele-ĭ vestice e aşezat lacul Gargalîcul şi cele două sate Gargalîcul-Mare şi Gargalîcul-Mic. Este acoperit cu fîneţe şi izlazurĭ.

Căldăreĭ (Pîrîul-), mic *pîrîŭ,* afluent al Bistriţeĭ, com. Broşteni, jud. Suceava.

Căldăreĭ (Valea-), *vale,* pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea; izvoreşte dintre com. Genuneni şi Surpatele, de la nordul dealuluĭ Cîineni, zis şi Plescioara; trece prin com. Surpatele şi se varsă în rîul Otăsăul, cam în mijlocul comuneĭ Surpatele.

Căldăreşti (Trandafirul), *com. rur.,* în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, între comunele Padina şi Pogoanele, la distanţă de Buzăŭ de 46 kil. Limitele sale sunt: la N., hotarul moşiilor Căldăreasca şi Luciul; la E., hotarul moşieĭ Macoveiul, pănă dă în hotarul moşieĭ Balaciul, jud. Ialomiţa; la S., hotarul moşiilor Arcanul şi Meteleul; la V., pămîntul locuitorilor din com. Pogoanele şi parte din moşia Ţuguiatul, pănă dă iar în hotarul moşieĭ Căldăreasca. Limitele sunt însemnate numaĭ prin moşoroaie. Suprafaţa sa este de 4266 hect., din care: 3607 arabile, 73 pădurĭ, 32 fîneaţă, 458 izlaz şi 96 sterp. Are o singură proprietate, Trandafirul. Terenul e un vast şes, întrerupt puţin în partea de E. de cîteva deluleţe şi movile. Industrie n'are, afară de 2 stîne. Căĭ de comunicaţie n'are altele, afară de şoseaua vecinală Padina-Pogoanele.

Vite are: 462 boĭ, 365 vacĭ, 188 viţeĭ, 1 bivol, 8 bivoliţe, 147 caĭ, 175 epe, 63 mînjĭ, 1020 oĭ şi 293 porcĭ.

Comuna e formată din singurul sat Căldăreşti, avînd o populaţie de 870 locuitorĭ, din carĭ: 182 bărbaţĭ însuraţĭ, 22 neînsuraţĭ, 5 văduvĭ, 250 băeţĭ; 182 femeĭ măritate, 15 văduve, 214 fete. Eĭ trăesc în 173 case. Străinĭ sunt: 2 Grecĭ, 5 Austro-Ungarĭ, 1 German şi 1 Bulgar. Meseriaşĭ sunt: 2 lemnarĭ, 2 fierarĭ, 1 maşinist, 1 cojocar şi 1 boiangiŭ. Media naşterilor e de 45, anual, a deceselor de 23, a căsătoriilor de 9.

Comuna are 154 contrib., din carĭ 6 comercianţĭ romînĭ. Stabilimente sunt 7. Budgetul comuneĭ e de 30000 leĭ, 54 banĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 45 elevĭ şi 3 eleve. Carte ştiŭ 82 locuitorĭ. Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, al căreĭ hram este la 6 Decembrie. Cîrciumĭ sunt 7.

Această comună a purtat mult timp numele de Trandafirul, după un baciŭ, care, pe la finele seculuĭ trecut, îşĭ avea tîrla aci. Parte din locuitoriĭ din comuna Meteleul, spune legenda poporană, ne maĭ putînd suferi angaralele impuse de proprietarĭ, începură a fugi şi a se stabili aci şi pe la începutul acestuĭ veac, satul îşĭ luă fiinţă; dar, fiind situat în drumul invaziunilor ruso-turce, nu putu prospera. Cu împroprietărirea locuitorilor, comuna începuse să-şĭ ia oare-care avînt, însă în anul 1880, Februarie 2, un incendiŭ puternic o reduse aproape în cenuşă, aşa că locuitoriĭ, cu greŭ, şi-aŭ terminat construcţiunea primitivelor lor locuinţe.

Căldăreşti, *cătun* al comuneĭ Cernăteşti, jud. Buzăŭ. Se ia adesea alipit cu cătunul Zărneşti-de-Slănic. Are 170 locuitorĭ şi 40 case.

Căldăreşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, comuna Căldăreşti, numită de comun Trandafirul. Are 4066 hect., maĭ toate arabile, din care 86 pădure, formată din două pîlcurĭ alăturate, din care unul are 70 hect. şi altul 16.

Căldăreşti, *vale,* ce începe de pe moşia Blejeşti şi dă în valea Glavaciocul. Depinde de com. Blejeşti, pl. Glavaciocul, judeţul Vlaşca.

Căldăruşa, *cătun,* pendinte de com. Urleasca, pl. Ianca, jud.

Brăila, situat la 5 kil. spre S.-V. de Plopul. Are 155 suflete, saŭ 31 familiĭ. Ştiŭ carte 6 persoane, 149 nu ştiŭ.

Căldăruşa, *vechie numire* a cătunuluĭ Postea, din com. Cilibia, jud Buzăŭ.

Căldăruşa, *lac*, în satul Buhăeşti, plasa Stemnicul, judeţul Vasluiŭ.

Căldăruşa, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Jugureni; face corp cu Arhimandrita şi Nuciĭ-Ghidieĭ.

Căldăruşa, *pisc*, spre E. de com. Oporelul, jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., acoperit cu pădure.

Căldăruşa-Căpreni, *moşie* a statuluĭ, pendinte de Sf. Apostolĭ, în jud. Buzăŭ, com. Cilibia. Are 373 hect., maĭ toate arabile, şi 60 hect., pădure formată din tufă şi salcie. Se arendează împreună cu Jugureni din com. Jugureni. Acum s'aŭ despărţit şi aŭ devenit proprietăţĭ particulare.

Căldăruşa - Jugureni, *moşie*. Vezĭ Jugureni, jud. Buzăŭ.

Căldăruşa-Manasia, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Aldeni. Vezĭ Manasia.

Căldăruşa - Ursească, *moşie*. Vezĭ Urseasca saŭ Căldăruşa, jud. Buzăŭ.

Căldăruşanca, *moşie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit 36 locuitorĭ din com. Cărbuneşti, plasa Podgoria, judeţul Prahova.

Căldăruşanca, *moşie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Ceptura, pl. Cricovul, judeţul Prahova.

Căldăruşanca - Ariceşti. Vezĭ Căldăruşanca - Atîrnaţi, judeţul Prahova.

Căldăruşanca - Atîrnaţi, *trup de pădure*, a statuluĭ, în întindere de 75 hect., pendinte de com. Cărbuneşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, care împreună cu trupurile: Cărbuneşti (430 hect.), şi Căldăruşanca - Ariceşti (750 hect.) formează pădurea Cărbuneşti.

Căldăruşani, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. Răduleşti-Resimcea, pl. Mostiştea. Se întinde pe o suprafaţă de 806 hect., cu o populaţie de 280 locuitorĭ.

D-l N. C. Filitis are 250 hect., din carĭ cultivă 170 hect. şi locuitoriĭ aŭ 556 hect., din carĭ rezervă pentru izlaz 125 hect.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 316 şi al celor micĭ de 263.

Căldăruşani, jud. Ilfov, *mănăstire* de călugărĭ, aşezată pe o limbă de pămînt intrată în lacul Căldăruşani, la 4 ore depărtare de Bucureşti. Are o poziţie pitorească. Era pănă în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab un loc de schivnicie şi p'atuncĭ avea o mică bisericuţă cu cîţĭ-va pusnicĭ.

La anul 1638, Mateiŭ-Basarab, după un războiŭ ce a avut cu Vasile Lupu, din care a eşit biruitor, a fondat biserica şi cetatea, iar mănăstirea s'a populat şi a fost în multe rîndurĭ un loc de adăpost pentru populaţia Bucureştilor.

Inscripţia d'asupra uşeĭ bisericeĭ este cea următoare:

«Cu strălucirea ceĭ Sfinte şi începătoare de viaţă şi ceĭ neîmpărţite şi celeĭ pururea cîntată şi închinateĭ Troiţe, şi noĭ cu această putere de lumină umbrindu-ne şi luminîndu-ne. Luat-am aminte la cele grăite cu dumnezeeştile scripturĭ. Cînd zice: Că înfricoşat este a cădea în mîna luĭ Dumnezeŭ celuĭ viŭ. Cine îşĭ ascunde în pămînt talantul bogăţieĭ luĭ, şi iar grăeşte Domnul. Nu vă ascundeţĭ voĭ vistieriele în pămînt unde viermiĭ şi putreziciunele o putrezesc şi furiĭ o sapă, ci vă ascundeţĭ vistieriele la cer de unde nicĭ una dintre acestea nu le poate strica. Şi iar mă întristez de ce grăeşte Pavel, vasul cel ales: De zice că nimic n'am adus în lumea aceasta cu aceia nicĭ aduce nu vom putea, şi iar zice: celor bogaţĭ se opreşte să nu se înalţe cu mintea înţelepciuneĭ nicĭ să năzuiască spre bogăţia cea pieritoare, ci spre Dumnezeul cel viŭ, celuĭ ce a dat nouă toate din destul întru îndulcire, a lucra cele bune şi să se îmbogăţească întru lucrurile cele bune şi să-şĭ ascunză evanghelie, zice şi teme bune veacul cela ce va să fie prorocirea.

Drept acestea şi eŭ întru Christos Domnul, bun creştin, singur ţiitor, Io Mateĭ Basarab Voevod şi Domn a toată Ţara-Romînească şi de cea parte de munte şi altele domnind, auzind acestea, repezitu-m'am cu pofta şi cu gîndul cel Dumnezeesc, carele este către sîntele bisericĭ a le zidi şi a le urzi şi a le înfrumuseţa cu cheltuială din avuţia ce s'a dat nouă de la Dumnezeŭ, întocmind acestea, vrut-am şi aci în locul acesta carele se chiamă Căldăruşani a zidi casa Domnuluĭ, carele loc singur Domnia-mea cu gîndul l'am găsit întru mărirea şi lauda sîntuluĭ Mareluĭ Mucenic Dimitrie, ca să ne fie Domnieĭ-mele şi părinţilor meĭ întru vecĭnică pomană. Iar Impăratuluĭ de vecĭ, celuĭ neputred, celuĭ nevăzut, celuĭ înţelept, unul Dumnezeŭ, aceluia să-ĭ fie cinste şi mărire întru veciĭ de veac, amin.

Şi s'a început a zidi în luna luĭ Iulie în 14 şi s'a săvîrşit în luna Octombrie 20, leatul 1638».

Aci, pe vremurĭ, era un focar de literatură romînească. Meritosul Mitropolit Grigorie, înainte de alegere, trăia în această mănăstire ca simplu diacon, îndeletnicindu-se cu traducerea de cărţĭ bisericeştĭ în romîneşte.

Mănăstirea numără azĭ 111 călugărĭ, ceĭ maĭ mulţĭ infirmĭ şi

bătrînĭ şi întreţinerea eĭ costă pe stat anual, 25204 leĭ.

Căldăruşani, *baltă,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, lîngă mănăstirea cu acelaşĭ nume, formată de pîraiele: Pîrîul-Călugăruluĭ, al-Vlăscioareĭ, al-Vlăsieĭ şi de alte izvoare. Din ea se scoate peşte mult şi gustos.

Căldăruşani, *numire* dată în localitate, *moşieĭ* Glodeanul-Sărat, din com. Glodeanul-Sărat, jud. Buzăŭ.

Căldăruşani, *pădure,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, lîngă mănăstirea cu acelaşĭ nume. Coprinde 3522 hect., împreună cu cele după cătunele comuneĭ Lipia-Bojdani, formată din trupurile: Căldăruşani (1800 hect.), Intre-Podurĭ (770 hect.) şi Brînzeanca (952 hect.)

Căldăruseşti, *mahala,* în plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Pestenuţa.

Căldăruşiĭ (Cotul-), *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, comuna Cilibia. Are aproape 48 hect. crivină. Face un corp cu Tufele-Lupaşculuĭ.

Căldura, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul. Face un corp, de 80 hect., împreună cu sforile: Coasta-Babeţuluĭ, Nicioaia şi Malurile, proprietate a moşnenilor în devălmăşie.

Căleşti, *cătun,* al comuneĭ Slobozia, din pl. Ocolul, jud. Gorj, ca la 3 kil. spre N.-E. comuneĭ. E situat pe şes şi are o întindere de 258 hect., din carĭ 96 arabile, 45 hect. fîneţe şi livezĭ, 7 hect. vie, 110 hect. pădure.

Are o populaţie de 15 fam., cu 75 suflete, din carĭ 10 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ. Locuitoriĭ posedă 9 plugurĭ, 12 care cu boĭ şi vacĭ, 1 căruţă cu caĭ; 12 stupĭ de albine.

Cătunul este udat de apa Cernădia şi în comunicaţie cu comuna sa, printr'un drum de care.

In cătun se găsesc 1 moară pe apa Cernădia şi 2 fîntînĭ.

Numărul vitelor este de 174 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 87 oĭ şi 67 rîmătorĭ.

Biserică n'are; oameniĭ merg la biserica din căt. Bălani. Cătunul are şi un deal numit dealul Căleşti, care nu este altul de cît prelungirea dealuluĭ Bătrîna, din com. Stăneşti.

Călianul, *rîpă,* com. Priboeni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Călianuluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* pe teritoriul comuneĭ Ţigăneşti, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Călicelele, *deal,* jud. Vîlcea, unit cu dealul Cătănelul, despre care se spune că şĭ-ar fi luat numele de la un om, anume Cătănelul, care a curăţit acel loc de pădure, făcîndu-l arabil. Este situat la V. comuneĭ Ciineni, pl. Cozia, depărtare de 1 kil. de vatra satuluĭ.

Călieni, *com. rur.,* în pl. Bilieşti, jud. Putna.

Călieni se află aşezat pe malul Leicăĭ şi al Siretuluĭ. Serveşte ca loc de popas pentru plutele ce vin din Moldova şi merg spre Galaţi.

Distanţa eĭ de reşedinţa subprefectureĭ (com. Suraia), e de 15 kil., iar de capitala judeţuluĭ e de 30 kil.

Marginile aceteĭ comune sunt: la N. şi N.-V. cu Siretul; la N.-V. şi E. cu Milcovul, care o desparte din com. Vulturul; la S. cu Milcovul; iar la E. cu Siretul.

Comuna Călieni e formată din cătunele Călieni şi Malurile.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 314 capĭ de familie, cu 1246 suflete, din care: 641 bărbaţĭ şi 605 femeĭ. Această populaţie se împărţea (1892) ast-fel:

După starea civilă: 614 neînsuraţĭ: 327 bărbaţĭ, 287 femeĭ; 596 însuraţĭ: 35 văduvĭ, 16 bărbaţĭ, 19 femeĭ şi 1 femee divorţată; după naţionalitate: 1238 Romînĭ, 4 Grecĭ şi 4 de diferite naţionalităţĭ; după religiune: 1242 ortodoxĭ şi 4 mozaicĭ; după felul ocupaţiuneĭ: 484 agricultorĭ, 3 meseriaşĭ, 8 comercianţĭ, 2 profesiunĭ libere, 24 muncitorĭ şi 3 servitorĭ. Ştiŭ carte 184 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Numărul caselor de locuit este de 278.

Mişcarea populaţiuneĭ în anul 1892 a fost: 14 căsătoriĭ, 72 naşterĭ şi 45 morţĭ.

Cultul creştin-ortodox e reprezentat printr'o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 20 leĭ anual.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă situată în satul Călieni şi frecuentată de 57 copiĭ, 52 băeţĭ şi 5 fete. Numărul total al copiilor cu vîrstă de şcoală e de 150, 90 băeţĭ şi 60 fete. Comuna vine în ajutorul şcoaleĭ cu 334 leĭ anual.

Comuna numără 274 contribuabilĭ, adică 1 la 4.55 loc. In anul 1886 eraŭ numaĭ 213 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 a fost:

Veniturĭ leĭ 4068, banĭ 68; cheltuelĭ leĭ 4049, banĭ 3.

Budgetul fondurilor drumuri-

lor: veniturĭ leĭ 629, banĭ 95; cheltuelĭ leĭ 500.

In anul 1885—86, budgetul de veniturĭ era de leĭ 4548, iar la cheltuelĭ leĭ de 4546.

Teritoriul comuneĭ Călieni, fiind așezat în Valea-Milcovuluĭ și a Siretuluĭ, are un pămînt fertil, din care se cultivă 2 treimĭ.

Numărul cultivatorilor este de 216.

Instrumentele agricole, de care dispun cultivatoriĭ din Călieni, sunt: 1 mașină de treerat cu aburĭ, 1 mașină de vînturat, 6 pluguri de lemn, 84 de fier și 3 grape de fier.

Vite sunt: 2986, din carĭ: 476 boĭ, 532 vacĭ, 197 caĭ, 1549 oĭ și 232 porcĭ.

Stabilimente comerciale sunt: 6 cîrciumĭ, 2 băcăniĭ, 1 fabrică de cherestea, 2 cizmăriĭ, 1 grădinărie și 1 fabrică de rachiŭ de tescovină.

Comuna Călieni e pusă în comunicațiune la N.-V. și V. cu com. Vulturul, prin șoseaua comunală Suraia-Vulturul-Călieni în lungime de 16 kil., iar cu Nămoloasa, printr'o altă șosea, ce pleacă de la Sudul comuneĭ și are o lungime de 17 kil. La marginea acesteĭ comune, se află o movilă, care indică locul unde s'aŭ îngropat morțiĭ din timpul revoluțiuniĭ de la 1821.

Călieni, *cătun,* în comuna cu același nume, pl. Biliești, județul Putna. Este situat pe malul Siretuluĭ, servind ca loc de popas pentru plutele ce vin din Moldova spre Galați.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, pentru întreținerea căreia comuna vine în ajutor cu 20 leĭ anual. Are 1 școală mixtă, construită din bîrne, care e frecuentată de 57 copiĭ (52 băețĭ și 5 fete), din 150 copiĭ (90 băețĭ și 60 fete) cu vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ, comuna cheltuește 334 leĭ anual.

Călieni, *mahala,* în plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți; ține de com. rur. Florești.

Călieni, *parohie,* în com. cu același nume, pl. Bilieşti, jud. Putna, formată din 2 bisericĭ: una parohială, cu hramul Sf. Gheorghe, în cătunul Călieni; a doua filială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în cătunul Malurile. Comuna vine in ajutorul bisericilor cu 30 leĭ anual.

Călimah, *deal,* în raionul com. Valea-Rea, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este acoperit de viĭ, pomĭ fructiferĭ, puțină pădure și are și loc de semănăturĭ. Se întinde din Valea-Zeletinuluĭ până în Valea-Berheciuluĭ.

Călimani, *loc izolat,* în comuna Roznovul, plasa Bistrița, județul Neamțu, renumit pentru fînețele ce se fac aicĭ, precum și pentru zarzavaturile ce se cultivă.

Călimanul, *deal,* în com. Iordăchianul, plasa Cricovul, jud. Prahova; servă de pășune pentru vitele locuitorilor.

Călimanul, *munte,* în jud. Suceava, între com. Neagra-Șaruluĭ și Transilvania, avînd ca piscurĭ Bîtca-Țiganuluĭ în Transilvania și Ciribuc (1459) la noĭ. D'asupra acestuĭ munte este un platoŭ mare, peste care Transilvaniĭ s'aŭ întins încet încet cu pășunatul, până ce Unguriĭ, după maĭ mult timp de pășunat, aŭ pus stăpînire, așa că frontiera trece acum pe sub creasta munteluĭ. D'asupra luĭ, peste hotar, se află un lac, mic în suprafață, dar adînc. De obiceiŭ, până pe la 10 Iulie omătul e nelipsit de pe Călimanul, pe care nu crește de cît mușchiŭ gros, cățunĭ, eniperĭ, afine și maĭ jos merișoare.

La poalele luĭ sunt mine de arsenic; formează vine groase de 1/2 m. E de o calitate curată. Se întrebuințează maĭ cu seamă de vopsitoriĭ de stofă.

Călimaneĭ (Piscul-), *pisc,* în comuna Cetățeni-din-Deal, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Călimăneasa, *sat,* face parte din com. Valea-Rea, jud. Tecuciŭ. E așezat pe dealul cu acelașĭ nume, la o distanță de 1 kil. și 860 m. departe de cătunul Galbeni, unde se află reședința comuneĭ.

Are o populație de 210 capĭ de familie, cu 860 suflete.

Locuitoriĭ sunt răzeșĭ vechĭ.

Are o școală mixtă, frecuentată de 40 de copiĭ.

In sat este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Pe la 1700, satele Călimăneasa și Galbeni formaŭ un singur sat cu numele de Galbeni, avînd și o biserică făcută de Ursul Vartic. Din cauza inundațiilor Zeletinuluĭ s'a despărțit în două: o parte din locuitorĭ cu Fătul Galbenul s'a stabilit spre V. și a dat numele satuluĭ Galbeni; iar a doua parte a apucat spre E., formînd satul Călimăneasa. Până la 1730, ambele sate formaŭ o parohie cu o biserică numită Schitul-luĭ-Ursul-Vartic. La 1735, locuitoriĭ din Călimăneasa aŭ stăruit la părintele Sofronie, care le-a dat un schit din satul Tochile (com. Burdusaci). El a fost adus în 40 care și s'a făcut biserica. La 1754 s'a tîrnosit. Este de lemn de stejar.

S'a reparat la 1850 şi 1854. In această stare se află şi astă-zi.

Călimăneasa, *deal,* în raionul com. Valea-Rea, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Este acoperit cu viĭ şi pădurĭ. De o parte este situat satul Călimăneasa.

Călimănelul, *munte,* în jud. Suceava, între comuna Şarul-Dorneĭ şi Dorna.

Călimănelul, *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Şarul-Dorneĭ. Izvoreşte de sub muntele cu acelaşĭ nume şi după un curs de 12 kil. se varsă în Neagra-Şaruluĭ, din jos de Panaci. Are de afluenţĭ din dreapta: Jalovjiţa, Mihăileţul şi Pîrîul-Tăetureĭ; iar din stînga Bucinişul şi Pîrîul-Tulbure.

Călimăneşti, *com. rur.,* plaiul Cozia, jud. Vîlcea, formată din 5 cătune: Călimăneşti, Gura-Văeĭ, Seaca, Ţigănia şi Căciulata. Această comună este situată pe Valea-Oltuluĭ, pe malul drept, spre N. de Rîmnicul, la 17 kil. şi spre E. de reşedinţa sub-prefectureĭ, Olăneşti, la 9 kil.

După spusa bătrînilor, vatra satuluĭ Călimăneşti ar fi fost lîngă mănăstirea Cozia, dar maĭ tîrziŭ s'a mutat pe locul unde e astă-zĭ.

Are o populaţiune de 2088 locuitorĭ, 988 bărbaţĭ şi 1100 femeĭ, în care intră şi 75 familiĭ Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi fierăria. Capĭ de familie sunt 538, contribuabilĭ 518, case 497.

In Călimăneşti e o singură biserică, fondată de călugărul Serafim, Egumenul Mănăstireĭ Cozia şi zugrăvită de jupan Gheorghe Miscuricĭ. Inscripţia e ştearsă.

Pe lîngă agricultură, 69 locuitorĭ se ocupă cu dulgheria, rotăria şi dogăria, maĭ puţinĭ cu tîmplăria, olăria şi fierăria. Produsul munceĭ îl desfac la ceĭ-l'alţĭ săteni saŭ la comercianţiĭ din comună.

In comună sunt: 51 caĭ, 488 boĭ, 515 vacĭ, 375 oĭ, 126 capre, 872 porcĭ.

Pe rîul Călimăneşti şi Gura-Văeĭ sunt maĭ multe morĭ carĭ produc anual 1500 leĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 389, s'aŭ împroprietărit la 1864 şi li s'aŭ dat 1235 hect. pămînt din moşia statuluĭ.

Terenul cultivabil produce cam 875 chile porumb. Alte cereale nu se cultivă.

Aproximativ sunt în comună 1550 merĭ, 1200 perĭ, 1400 nucĭ, 1600 cireşĭ şi peste 50000 prunĭ. Venitul comuneĭ se urcă la 4406 leĭ anual, iar cheltuelile la 3722 leĭ. Nu dispune de fond capitalizat.

Se mărgineşte la E. cu jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, la V. cu dealul Pleşul şi Muereştile, la N. cu munţiĭ Carpaţi şi la S. cu com. Muereasca.

La N. de vatra satuluĭ, la distanţă de 8 kil. sunt locurile numite: Cîrlige, Lotrişorul, Clopotul, Lunca - Bagî şi Puturoasa. Spre N.-V., la distanţă de 2—5 kil. sunt poenile: Onofrea, Vadul - Şindileĭ, La - Stînă, Pleşul, Poeni, Năzaria şi Cocinile. Spre V. la distanţă de 2—4 kil. sunt poenile: Purcăreţul, Groşăţul, Gangurea. Văĭ sunt: Căciulata, Postea, Puturoasa, Lotrişorul, Antim, Călimăneşti şi Gura-Văeĭ.

Prin comună trece şoseaua naţională Rîmnicul - Rîul - Vaduluĭ, care înlesneşte comunicaţia între com. Brezoiul, Cîineni, Călineşti, Robeşti şi Rîmnicul.

Locurile din jurul comuneĭ se numesc: Cîmpul-luĭ-Dan, Răstoaca, Naca, Manga, Belegosul, Fulga, Spoelile, Piua şi Căciulata. Moşia nu s'a vîndut în loturĭ la locuitorĭ, fiind ape minerale pe dînsa.

De com. Călimăneşti aparţine muntele Neroţul cu direcţia de la N.-V. spre S.-E. Ca locurĭ însemnate în comună sunt: Mănăstirea Cozia, băile Călimăneşti şi Ostrovul.

Pe lîngă apele de la Călimăneşti, destul de bine cunoscute, aci maĭ este un izvor cu apă, care conţine pucioasă în multă cantitate, numită de săteni Puturoasa şi care izvoreşte din dealurile Călimăneştilor.

Pe prundurile Oltuluĭ se găseşte multă piatră de construcţie.

Şcoală există în comună de la anul 1837. Clădirea e bună şi e proprietatea comuneĭ. Se frecuentează de 61 copiĭ, 52 băeţĭ şi 9 fete, din numărul de 282 copiĭ, 153 băeţĭ şi 129 fete, cu vîrsta de şcoală. E dotată cu 3 hect. pămînt în ţarină. Ştiŭ carte 160 bărbaţĭ şi femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 2322 leĭ. Sunt 2 învăţătorĭ.

Sunt 136 stupĭ cu albine, carĭ daŭ până la 150 kgr. miere şi 100 kgr. ceară.

Intinderea comuneĭ, cu izlaz, vatra satuluĭ şi pămînt pentru cultură, este de 1295 hect. afară de proprietatea şi pădurea statuluĭ. In timpiĭ cînd se fac prunele, se produce peste 13000 decal. ţuică, iar în cazul contrariŭ maximum 1000 decal.

Aproape de aşa numita Masa-luĭ-Traian, între mănăstirea Cozia şi Piscul-Turnuluĭ, pe ţărmul stîng al Oltuluĭ, la cîte-va sute de paşĭ maĭ la vale de Calea-luĭ-Traian şi la o mică distanţă de izvorul termal de 27° C., sunt scoase astăzĭ la lumina zileĭ maĭ multe zidăriĭ de

piatră cioplită şi de cărămidă, a căror formă şi dispoziţiune nu lasă nicĭ o îndoială asupra destinaţiuneĭ lor. Sunt rămăşiţele uneĭ cetăţĭ romane, numită Arutella, una din staţiunile militare de pe limesul alutan. Săpăturile întreprinse aci de d. Tocilescu avură de rezultat dezgroparea a două pietre cu inscripţiunĭ, inscripţiunile chiar de fundaţiune ale lagăruluĭ, carĭ se aflaŭ d'asupra porţilor de intrare în cetate. Din ele rezultă că lagărul a fost construit la anul 138 d. Chr., în timpul împăratuluĭ Hadrian, de către corpul auxiliar al Siriacilor săgetaşi (Surii Sagittarii), prin îngrijirea luĭ T. Fl. Constans, procuratorul imperial al Dacieĭ inferioare. In interiorul lagăruluĭ s'a descoperit şi însemnate resturĭ de o baia (balneum) aşa cum obicinuiaŭ Romaniĭ să aibă în fie-care castru al lor, ba chiar şi în sate. Se observă cele treĭ despărţiturĭ absolut necesare uneĭ baĭ: cella tepidaria, (tepidarium) cella caldaria, (caldarium) şi cella frigidaria, (frigidarium).

In mijlocul construcţiuneĭ se află furnalul (hypocausis), şi înaintea luĭ: camerile pentru încălzit: propnigeum şi praefurnium, iar, de o parte şi de alta a furnaluluĭ, caldariele, ce comunică cu tepidariele, şi în faţă, frigidariele.

Din caldariĭ şi tepidariĭ s'a păstrat Suterana (suspensurae) numită şi hypocaust, pardosită cu cărămidă şi avînd maĭ multe rîndurĭ de stîlpişorĭ saŭ columne de cărămidă, înalte 2 picioare romane şi depărtate una de alta 1 ½ picior; pe cîte două din aceste coloane venea cîte o cărămidă mare de 2 picioare în quadrat, alcătuind pardoseala cellelor; pe cînd tuburile (tubi), prin păreţĭ, comunicaŭ căldura din suspensurae în cella.

In săpăturĭ s'a maĭ aflat, pe lîngă vîrfurĭ de lăncĭ, cuţite următoarele: 1. o placă rotundă de argint cu inscripţia Terent(ius) Dec(imianus) saŭ Terent(ianus) dec(urio); 2. o altă placă tot de argint cu inscripţia pe ea punctată: Valerius, Valerianus eques librarius chortis I Hispanorum ex voto posuit, precum şi 3. maĭ multe monede începînd cu August până la Iulia Doamna. Obiectele, ca şi monedele, se păstrează în colecţiunea Muzeuluĭ, iar inscripţiunile aŭ fost publicate de d. Gr. Tocilescu în «Archaeologisch Epigraph. Mittheilungen» din Viena, vol. XIV.

Călimăneşti, *izvor* de apă minerală, situat la extremitatea vestică a comuneĭ Călimăneşti, jud. Vîlcea.

Analiza chimică a apelor ce s'a făcut în laboratoriul Şcoaleĭ de podurĭ şi şosele este cea următoare:

Sorginţile carĭ alimentează bazinul cel mare.

	kgr. gr.
Clorură de sodiŭ .	0,7814
» de calce .	0,0737
» de magnezie	0,0337
Carbonat de calce .	0,0598
» de magnezie	— —
Sulfat de calce . .	0,0161
Iodură de magnezie	0,0003
Bromură	0,0002
Acid carbonic formînd bicarbonate . .	0,0149
Idrogen sulfurat liber	0,00143

Sorgintea de lîngă stabiliment despre partea nord.

	kgr. gr.
Clorură de sodiŭ .	0,0012
» de calce .	0,0039
» de magnezie	— —
Bromură	— —
Carbonat de calce .	0,164
» » magnezie	0,118
Sulfat de magnezie.	0,0034
Acid carbonic formînd bicarbonate . .	0,058
Idrogen sulfurat liber	0,00006

Această localitate este înzestrată cu un frumos stabiliment balnear.

Aşezat în mijlocul uneĭ naturĭ de o frumuseţe încîntătoare şi în nişte condiţiunĭ higienice dintre cele maĭ bune, stabilimentul balnear de la Călimăneşti posedă toate necesităţile cerute de ştiinţă pentru tratamentul balneo-terapeutic, ce cu totul lipsea în ţara noastră. In faţa stabilimentuluĭ se află, în mijlocul Oltuluĭ, o insulă, ce poartă numele de Ostrovul, punct de atracţie al acesteĭ staţiunĭ balneare. In partea de V. are dealurĭ înalte acoperite cu verdeaţă. Spre aripa stîngă sunt munţĭ înalţĭ; în faţa sa are pe bătrînul Olt şi şoseaua puterniculuĭ Traian de glorioasă aducere aminte.

Lucrările pentru captarea apelor s'aŭ întreprins şi condus de specialiştĭ francezĭ. Primele lucrărĭ s'aŭ început în anul 1883.

Apele de la Călimăneşti cloro-sodice-sulfuroase sunt atermale şi sunt întrebuinţate cu folos în reumatizm, scrofula, anemia, sifilis şi diferite leziunĭ osoase.

D-l Dr. Bernard, în a sa lucrare făcută în 1884 asupra apelor din Vîlcea, se ocupă în special de izvoarele de la Călimăneşti, după ce face o comparaţiune între apele acestora şi a celor maĭ importante sorginte sulfuroase din Europa, conchide în modul următor: «aşa dar, sorginţele de la Călimăneşti, sunt maĭ bogate în constitutive sulfo-fere de cît staţiunile renumite de pe continentul Europeĭ ca de pildă: Aachen, Aix-les-Bains, Canterets, Eaux-Bonnes,

St. Sauveur, Vernet, Baden, Pystyan, Teplitz şi Kreutznach.

Următorul tabel ne dă numărul băilor făcute (1), precum şi încasările din băĭ şi ape (2):

	1	2	
1893	5394	19759	leĭ
1894	5490	20950	»
1895	4000	23906	»
1896	2737	22069	»
1897	2057	20239	»

In anul 1897 Călimăneşti aŭ fost vizitaţĭ de aproape 1500 de persoane suferinde.

Călimăneşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 1315 loc. (609 bărbaţĭ şi 706 femeĭ). Aci sunt apele minerale, numite Băile-de-la-Călimăneşti. E reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală frecuentată de 59 copiĭ.

Călimăneşti, *cătun,* în com. Pădureni, pl. Şuşiţa, jud. Putna. E situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume. Are o populaţiune de 240 locuitorĭ, carĭ trăesc în 75 case. In cătun este o biserică, cu hramul Adormirea. Nicolae Mustea pomeneşte că în acest sat şĭ-ar fi trimis Buhuş Hatmanul soţia, împreună cu alte gloate ale lor, refugindu-se dinaintea luĭ Petriceicu-Vodă. In anul 1803, satul Călimăneşti aparţinea postelniceseĭ Catrina. Maĭ tîrziŭ, parte din moşia Călimăneşti intră în stăpînirea banuluĭ Mateiŭ Vidraşcu; iar parte se stăpînea de Sandulache Sturdza, de căminarul Gh. Lipan, paharnicul Şerban Bontăş şi de serdarul Alecu Bălţatul, clironomiĭ serdaruluĭ Ion Gîţă.

Călimăneşti, *deal,* la nordul comuneĭ Muereasca-d.-s., plaiul Cozia, jud. Vîlcea, cu direcţia de la V. către N.-E.

Călimăneşti, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 50 ariĭ vie.

Călimăneşti, *moşie* a statuluĭ, judeţul Vîlcea, care împreună cu Gura-Văeĭ (fără băĭ), pendinte de mănăstirea Cozia, s'a căutat în regie de stat, aducînd un venit anual de leĭ 5200.

Călimăneşti, *culme de munte,* judeţul Vîlcea. Este o prelungire a culmeĭ Olăneşti, coprinsă între pîraele Gura-Văeĭ şi Căciulata.

Călimăneşti, *pădure* a statuluĭ, situată în comuna Călimăneşti, pl. Cozia, jud. Vîlcea, fostă pendinte de mănăstirea Cozia, în întindere de 6637 hect., formată din trupurile: Călimăneşti (5224 hect.), şi Buta cu Gura-Văeĭ (1413 hect.).

Călimăneşti, *pîrîŭ,* pe teritoriul comuneĭ Pădureni, plasa Şuşiţa, jud. Putna, care se varsă în Siretul.

Călimăneşti, *vale,* jud. Vîlcea. Izvoreşte din dealul Gangurea; trece prin mijlocul căt. Călimăneşti şi se varsă în Olt, la Estul comuneĭ.

Călimăneşti-Boereşti, *sat,* în jud. şi pl. Tutova, com. Läleşti, spre S.-E. de satul Läleşti. Are 465 locuitorĭ, din carĭ 60 ştiŭ carte. Locuesc în 127 case.

Călimăneşti-Răzeşi, *sat,* în jud. şi plasa Tutova, com. Läleşti, spre S.-E. de satul Läleşti. Are o şcoală primară de băeţĭ.

Călin (Piscul-luĭ-), *deal,* lung de 600 m., com. Rîjleţul-Vieroş, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Are direcţia de la N. la S.

Călina, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. N'are nicĭ un cătun alipit. Se crede că-şĭ trage numele de la o femee Călina.

Este situată pe Valea-Oltuluĭ, sub dealul Călina, la 49 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 1634 locuitorĭ, 865 bărbaţĭ şi 769 femeĭ, în care intră şi 7 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 290 case şi 2 bordee.

Aci sunt 2 bisericĭ vechĭ de lemn. Anul fondăreĭ şi ctitoriĭ lor nu se cunosc. Acum s'a maĭ zidit o altă biserică de zid al căreĭ ctitor este D-l Ioan D. Linţoiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, dar maĭ mult cu viticultura. Eĭ desfac vinurile prin Drăgăşani, Craiova, Bucureşti şi alte oraşe.

Sunt în comună: 12 caĭ, 100 boĭ, 60 vacĭ şi 250 oĭ.

Pe rîul Olt, în raionul comuneĭ sunt 3 morĭ. Locuitoriĭ, în număr de 160, s'aŭ împroprietărit la 1864, cînd li s'aŭ dat 467 hect. pămînt în moşia statuluĭ, Drăgăşani.

Pe cîmpiile acesteĭ comune a poposit Tudor Vladimirescu la anul 1821 cu panduriĭ săĭ.

Şcoala datează de 30 anĭ. Se frecuentă de 7 copiĭ, 6 băeţĭ şi 1 fată, din numărul de 113, 61 băeţĭ şi 52 fete, cu vîrsta de şcoală. Este dotată în ţarină cu $8^1/_2$ hect. pămînt. Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ şi nicĭ o femee. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Vatra satuluĭ are 150 hect.; iar comuna cu izlaz cu tot are 467 hect. pămînt. Ţuică se fabrică cam 1200 decal.

Prin comună trece şoseaua naţională Traian.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 2662 leĭ şi cheltue-

lile la 1957 leĭ anual. Dispune d'un capital de 1342 leĭ.

E brăzdată de dealul Călina şi udată de valea Groşerea, care izvoreşte din dreptul com. Prundeni, vine prin valea numită Groşerea şi se varsă în Olt. Spre S., în apropiere de comună, este oraşul Drăgăşani, spre N. com. Prundeni, spre E. rîul Oltul şi spre V. com. Mitrofani.

Călina, *deal,* în raionul com. Călina, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 296 hect. şi 50 ariĭ vie.

Călina, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul Măgura, din com. Gîrbeşti, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ, trece printre com. Gîrbeşti şi Ţibăneşti şi se varsă în pîrîul Şacovăţul.

Călina, *vălcea,* jud. Olt, com. Spineni, pl. Vedea-d.-j.

Călina, *vălcea,* izvoreşte din Dealul-Papiĭ, com. Mărgineni, plasa Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, trece către V. prin comună şi se varsă în rîul Cerna.

Călineasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe proprietatea Negreşti, com. Beleţi, pl. Podgoria, jud. Muscel, în întindere de 2500 hect., împreună cu trupul de pădure Topoloveanca, compusă din stejar, fag, carpen şi anin.

Călineasca, *pisc,* spre S. de com. Poseşti, plasa Teleajenul, jud. Prahova. Desparte com. Ploeşti de comuna Tîrleşti şi căt. Gogeasca. Acest pisc serveşte de păşune vitelor.

Călineasca, *pîrîŭ,* izvoreşte din fundul văeĭ Călineşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, curge spre S., se întoarce puţin spre E. prin căt. Turculeşti, se varsă în apa Izvorul şi împreună în rîul Argeş la com. Goleşti-Badeĭ.

Călineĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Roman, plasa Moldova, comuna Cîrligul, spre Sud de satul Cîrligul.

Călineĭ (Poiana-), *şes,* com. Ogretinul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. S'a numit ast-fel de la numeroşiĭ călinĭ ce o acoperă.

Călineĭ (Valea-), *vale,* la Nordul com. Traianul. Dă în Valea-Suroaeĭ, jud. Teleorman.

Călinele, *cîmpie.* (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Călinescul, *moşie* moşnenească, în jud. Buzăŭ, com. Finţeşti, de aproape 520 hect., din care 200 pădure, restul viĭ, livezĭ, arăturĭ şi fîneaţă.

Călineşti, *com. rur.,* situată în jud. Botoşani, partea de N. a plăşeĭ Siretul. Se întinde pe şesul Siretuluĭ şi dealurile din dreapta şi stînga sa.

E formată din satele: Bucecea, Călineşti, Grigoreşti şi Siminicea-Miclescu. Are o suprafaţă de 4750 hect. şi o populaţie de 790 familiĭ, saŭ 3257 suflete, carĭ locuesc în 708 case.

Pămîntul este productiv. Locurile cultivate aŭ o întindere de 2989 hect.

In partea de S.-V. a comuneĭ se află pădurea Grigoreşti, de aproape 429 hect., iar în partea de N. şi E. pădurile Statuluĭ Bohoghina şi Găvanele 180 hect., toate se exploatează sistematic.

Vite sunt: 913 boĭ, 633 vacĭ, 360 caĭ, 2016 oĭ, 6 capre şi 878 porcĭ.

Sunt 324 stupĭ cu albine.

In comună sunt 8 comercianţĭ, carĭ ţin cîrciume şi 31 meseriaşĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Botoşani-Vereşti, avînd şi staţie la Tîrgul-Bucecea, şi de calea naţională Mihăileni-Botoşani.

In comună sunt 4 iazurĭ şi 15 morĭ de apă, din carĭ 11, pe pîrîul Izvorul, sunt proprietăţĭ ale statuluĭ şi aduc un venit anual de 4800 leĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 6860 leĭ, 14 banĭ, iar la cheltuelĭ 6673 leĭ, 9 banĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ şi 1 şcoală mixtă a statuluĭ, cu 1 învăţător, 53 băeţĭ şi 7 fete. Numărul copiilor, din toată comuna, în etate de a urma la şcoală e de 207 băeţĭ şi 198 fete.

Călineşti, *com. rur.,* plasa Podgoria, judeţul Muscel, situată la S. de Cîmpulung, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş şi pe partea dreaptă a văeĭ Cîrcinovul. De la această comună până la Cîmpulung sunt 69 kil.; până la reşedinţa judecătorieĭ de ocol 5 kil. şi până la subprefectură 12 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Ţigăneşti, la E. cu com. Topoloveni şi Goleşti-Badeĭ, la V. cu com. Gorganul şi la S. cu judeţul Argeş, de care se desparte prin rîul Argeş.

Are o populaţie de 1621 locuitorĭ romînĭ (876 bărbaţĭ şi 745 femeĭ) cu 413 capĭ de familie, carĭ trăesc în 401 case.

Se compune din 3 cătune: Călineşti, Turculeşti şi Viticheşti, cu reşedinţa în cătunul Turculeşti.

Locuitoriĭ posedă: 49 caĭ, 899 boĭ şi vacĭ, 4 bivolĭ, 271 oĭ, 348 porcĭ şi 4 capre.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1055 hect.

Locuitoriĭ posedă pămîntul prin împroprietărire pe moşiile statuluĭ Cozia şi Găiseanca, Cotroceanca-Slătineanca şi Castrişoaia, pe proprietatea d-luĭ Romanov şi a d-luĭ Grigore Şutzu. Atuncĭ s'aŭ împroprietărit 270 locuitorĭ.

Numărul contribuabililor este de 313. Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 2525 leĭ, 61 banĭ şi la cheltuelĭ de 1988 leĭ, 61 banĭ (1889—90). Pentru şcoală se cheltueşte 140 leĭ anual şi pentru cult 176 leĭ.

Comuna este înconjurată la Nord de dealurĭ acoperite cu viĭ şi livezĭ de prunĭ, precum: dealul Chiciura, Unguroiciul, Slătineanca, Mîrzolea şi Dealul-Bisericeĭ. Aceste dealurĭ sunt ramurĭ din Carpaţĭ.

In partea de Sud este udată de rîul Argeş, care desparte comuna de judetul Argeş şi de pîraiele: Spoita, Călineasca şi Izvorul. Prin mijlocul comuneĭ, de la V. spre E, trece calea ferată Bucureşti-Piteşti şi şoseaua naţională de la Bucureşti-Piteşti-Frontieră, ambele mergînd aproape paralel. Din calea naţională, la Sud, pleacă treĭ drumurĭ marĭ neşoseluite, numite La-Locurĭ, carĭ merg până în rîul Argeş; iar la Nord cîte trele cătunele sunt străbătute de şosele bine întreţinute, carĭ leagă comuna Călineşti cu comunele: Gorganul la V., Topoloveni şi Ţigăneşti la Nord.

In centrul comuneĭ, peste rîul Călineasca, pe şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti, este un pod de lemn. Are: 3 bisericĭ, în fiecare cătun cîte una, deservite de 3 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 41 elevĭ, din numărul de 180 copiĭ în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte 1296 leĭ anual.

Ştiŭ carte 96 bărbaţĭ şi 10 femeĭ.

Intre cătunele Turculeşti şi Viţicheşti este o moară de aburĭ, proprietate a d-luĭ G. Manolescu.

Călineşti, *comună rurală,* pl. Filipeşti, jud. Prahova. După actele ce există în arhiva primărieĭ, se vede că această comună datează din anul 1859. Şi-a luat numirea de la proprietarul moşieĭ.

Este situată între rîurile Prahova şi Proviţa, la 20 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 3 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din treĭ cătune: Călineşti, Cătina şi Siliştea-Dealuluĭ, cu o populaţiune de 605 loc. (309 b., 296 f.), avînd 145 capĭ de familie; 126 contribuabilĭ. Sunt 145 case de locuit.

In comună este o singură biserică şi o capelă a D-neĭ Maria Cantacuzino. Biserica este fondată din timpul domnieĭ luĭ Mateiŭ Basarab. Ctitoriĭ nu i se cunosc, de oare-ce inscripţia s'a şters. Această biserică e deservită de un singur preot. S'a reparat de răposatul General Mavru, proprietarul moşieĭ, care a dat-o fiiceĭ sale Maria I. Cantacuzino. Aci este un frumos palat şi alee, ce duc spre comuna Filipeşti-de-Pădure.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la Ploeşti, reşedinţa judeţuluĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 93, s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia luĭ G. N. Mavros, cînd li s'aŭ dat 321 hect. pămînt. Eĭ aŭ 23 caĭ şi epe, 144 boĭ, 38 vacĭ, 16 viţeĭ, 25 capre, 653 oĭ, 124 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, sunt două morĭ.

Şcoala datează în comună de la 1870. Localul e proprietatea comuneĭ, dăruit de d-na Maria Cantacuzino. In anul trecut s'a frecuentat de 51 băeţĭ şi 1 fată, din numărul de 136 copiĭ în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 60 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

In anul 1893 s'a fabricat în comună 1800 decal. ţuică şi 1000 decal. vin. Gîndaciĭ de mătase daŭ până la 25 kil. gogoşĭ. Stupĭ cu albine sunt 35.

Pămîntul e pietros. Terenul ce se cultivă a produs, în anul 1892, 1056 hectol. grîŭ, 1208 hectol. porumb.

Comerciul se exercită în comună de 4 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1756 leĭ şi cheltuelile la 1675 leĭ.

Şosele vecinale o pun în comunicaţie cu comunele: Filipeşti, Filipeşti-de Pădure, Floreşti şi Măgureni.

Călineşti, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, în partea de S.-E., pe platoul dintre Valea-Teleormanuluĭ şi Valea-Cîineluĭ.

Se mărgineşte la S. cu comuna Mavrodinul, la N. cu comuna Bivoliţa, la E. cu com. Orbeasca-d.-j. şi la V. cu comuna Licuriciul. Este străbătută de şoseaua judeţeană Tătăreşti-Zimnicea.

Intinderea aceşteĭ com., dimpreună cu proprietăţile de pe dînsa, este de 2000 hect. Proprietariĭ principalĭ sunt: D-l M. Rîmniceanu şi moştenitoriĭ decedatuluĭ C. Aninoşianu, avînd fie-care cîte 650 hect. Pe proprietatea d-luĭ M. Rîmniceanu se află şi o pădure de 40 hect. Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt în număr de 146, pe 700 hect. Pe

58 hect. sunt sădite viĭ, iar în Valea-Cîineluĭ sunt livezĭ de fineţe, în întindere de aproape 100 hect. şi osebit alte viĭ de 27 hect. Solul este prea puţin accidentat şi este fertil.

Populaţiunea comuneĭ este de 1107 suflete, din carĭ 318 capĭ de familie. Sunt 218 contrib.

Numărul vitelor din comună este de 3130 capete, din carĭ 786 vite cornute marĭ, 192 caĭ, 1972 oĭ şi 180 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3221, banĭ 57 la veniturĭ şi de leĭ 3204, banĭ 48 la cheltuelĭ.

Are o şcoală frecuentată de 26 elevĭ; o biserică, deservită de doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ; o moară cu aburĭ.

Comuna Călineşti se leagă prin şosele vecinale cu Lăceni şi Obeasca-d.-j., precum şi cu com. Mavrodinul, Licuriciul şi Bivoliţa.

Vechea denumire de Şetrarul i-a fost dată după rangul proprietaruluĭ de pe vremurĭ, care era şetrar. Parte din locuitorĭ sunt veniţĭ aci de prin alte părţĭ: uniĭ de la com. Talpa, din jud. Vlaşca şi alţiĭ de la Roşiori-de-Vede. Din această împrejurare satul s'a împărţit în două mahalale: una a Tălpenilor şi ceal'altă a Ruşăneştilor.

Călineşti, *com. rur.*, pl. Cozia, jud. Vîlcea, compusă din 5 cătune: Călineşti, Golotreni, Corbul, Proeni şi Ţuţuleşti.

Este situată pe valea rîuluĭ Oltul, pe malul stîng al Lotruluĭ şi pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Călineştilor, la 40 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 30 kil. de a subprefectureĭ.

Se mărgineşte la E. cu com. Racoviţa, din jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, la V. şi la S. cu com. Brezoiul şi la N. cu com. Robeşti.

Are o populaţiune de 509 locuitorĭ, 273 bărbaţĭ şi 236 femeĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ şi 10 lucrătorĭ Italienĭ. Sunt 135 capĭ de familie; 130 contribuabilĭ. Locuesc în 140 case.

In coprinsul comuneĭ, afară de schitul Cornetul, maĭ sunt 2 bisericĭ: una în Călineşti, cătunul de reşedinţă, zidită la anul 1773, de moşnenĭ şi a doua în cătunul Proeni, fondată de Constantin Davidescu din Rîmnic, la anul 1798 şi al căruĭ amvon s'a făcut de părintele Macarie Monahul şi Iamandi din Rîmnic, la 1817.

Afară de aceste bisericĭ, lîngă cea din căt. Călineşti, a maĭ fost în vechime o altă biserică de lemn, căreia i se vede temelia. Tot asemenea şi lîngă cea din Proeni a fost o biserică de lemn, în care, zice tradiţia locală, s'ar fi celebrat căsătoria luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Locuitoriĭ se ocupă cu creşterea vitelor; puţinĭ şi cu agricultura, de oare-ce nu e mult pămînt agricol. Se maĭ ocupă şi cu căratul de plute de scîndurĭ pe apa Oltuluĭ. Eĭ aŭ 30 caĭ, 105 boĭ, 180 vacĭ, 800 capre, 1700 oĭ şi 190 porcĭ.

Pe valea Călineşti, în raionul com., sunt 2 pive şi 3 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ, afară de ceĭ din căt. Ţuţuleşti, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. De această comună aparţin munţiĭ: Şasa, Priporul, Feţele-Cheilor, Păltinei şi Vevereţul. In munţiĭ Şasa şi Priporul sunt stîne şi înţărcătorĭ.

Comuna Călineşti este brăzdată de dealurile: Richiţile, Pleaşa, Rădeia, Chilia, Suliţa şi Vîrtopul. Este udată de rîul Oltul, în care este Ostrovul-Bulzuluĭ şi Ostrovul-Bisericeĭ, de Lotrul, Beţelul, Călineşti şi Lotrişorul, toate vărsîndu-se în Olt, în raionul acesteĭ comune.

Ca locurĭ izolate sunt maĭ multe stîncĭ de piatră, precum: Pietrile-Smeilor, Pietrele-Văcaruluĭ, Moţata, Albiori şi Piatra-Spintecată.

In stîncile munţilor de piatră sunt cîte-va peşterĭ.

Şcoala datează în comună de la 1883 şi este proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 26 copiĭ, 17 băeţĭ şi 9 fete, din numărul de 64 copiĭ, 33 băeţĭ şi 31 fete, în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 120 bărbaţĭ şi 40 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ.

Comuna e situată pe drumul pe unde a mers Traian în contra Dacilor. Tot pe aci a trecut o parte din armata luĭ Mihaiŭ-Viteazul contra Ungurilor; o parte din armata rusească la 1848 în Transilvania; eteriştiĭ la 1821, de goana Turcilor.

Sunt în comună 60 stupĭ cu albine.

Se fabrică până la 400 decalitri ţuică.

Toată comuna are aproape 1000 hect. pămînt, pe care nu se cultivă de cît porumb şi acesta în puţină cantitate.

Şoseaua naţională R.-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ înlesneşte comunicaţia cu com. Robeşti la N. şi Brezoiul la S. Maĭ este de o parte un drum de care, ce o pune în comunicaţie cu com. Racoviţa peste Olt.

Veniturile comuneĭ se ridică la suma de 1715 leĭ anual şi cheltuelile la 1643 leĭ.

Călineşti, *sat,* în jud. Botoşani, situat pe coasta dealuluĭ Călineşti, în partea de S.-E. a comuneĭ Călineşti, pl. Siretul şi

spre S. de tîrgul Bucecea. Are o suprafaţă de 2137 hect. şi o populaţie de 175 fam., saŭ 816 suflete, locuind în 170 case.

Are 1 biserică de zid, făcută de Scarlat Miclescu, vechiŭ proprietar, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, cu un învăţător, 53 elevĭ şi 7 eleve. Copiĭ în etate de şcoală sunt 75 băeţĭ şi 50 fete.

Vite sunt: 493 vite cornute, 117 caĭ marĭ şi micĭ, 1086 oĭ, 6 capre, 372 mascurĭ. Sunt 135 stupĭ cu albine.

Se află aci 3 cîrciumarĭ, 3 comercianţĭ şi 8 meseriaşĭ.

Se povesteşte că numele de Călineşti s'ar fi păstrat de la o călugăriţă, numită Călina, care fusese stăpînă pe o parte din acel loc, unde se crede a fi existat schit şi chiliĭ.

Satul Călineşti era aşezat odinioară maĭ aproape de Siret, pe locul numit Siliştea, unde se observă cîţĭ-va pomĭ, urme de ruine de biserică, cărămizĭ şi pietre sfărămate, un cimitir, ş. a. Proprietarul, Const. Miclescu, a tăiat pădurea, ce se afla pe locul satuluĭ de astăzĭ şi a strămutat pe locuitorĭ unde se găseşte astăzĭ satul Călineşti.

Călineşti, *sat*, jud. Dorohoiŭ, pe moşia cu asemenea numire, com. Lozna, pl. Berhometele, cu 42 fam., 128 suflete, aşezat pe ridicătura unuĭ dîmb.

Proprietatea este a d-luĭ Scarlat C. Vîrnav, cumpărată de la Gr. M. Holban. Biserica cu patroniĭ Sf. Mihail şi Gavriil, fără deservenţĭ, este mică, vechiă, de lemn, făcută în anul 1853 de Spătarul M. Holban, fost proprietar. Calitatea pămîntuluĭ, în cea maĭ mare parte, este de mijloc. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 67 hect.; proprietarul are 7286 hect., 44 ariĭ cîmp.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Molniţa. Drum, acel ce duce la Mihăileni.

Hotarele sunt: Lozna, Cândeşti, Dersca şi Talpa.

Călineşti, *sat*, în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi; ţine de com. rur. Bîlvăneşti.

Călineşti, *sat*, jud. Muscel, face parte din com. rur. Călineşti, pl. Podgoria. Este situat la V. comuneĭ şi se întinde până în rîul Argeş. In centru este străbătut de pîrîul Călineasca, peste care s'a construit un pod de lemn pe şoseaua naţională, iar la N. are dealul Mîrzolea, acoperit cu viĭ şi livezĭ întinse.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea ferată Bucureşti-Piteşti şi şoseaua naţională de la Bucureşti spre Piteşti.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ, clădită cu cheltuiala locuitorilor. Populaţia satuluĭ e de 570 locuitorĭ.

Călineşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, pe malul stîng a rîuluĭ Siret, spre N.-V. de satul Negri şi la o depărtare de 250 m. de el. Este aşezat pe malul Siretuluĭ, într'o poziţiune joasă şi mlăştinoasă. Este reşedinţa comuneĭ Negri. Are 26 capĭ de fam., 26 contribuabilĭ, 115 loc., din carĭ 16 ştiŭ carte şi 29 case. Populaţia este numaĭ romînă. Sunt 134 vite marĭ cornute. Are o biserică de zid şi o şcoală primară mixtă, care, în anul şcolar 1886—1887, a fost frecuentată de 42 elevĭ, 40 băeţĭ şi 2 fete, din 50 elevĭ înscrişĭ, 43 băeţĭ şi 7 fete. Drumul de la acest sat şi până la Drăgeşti, de unde începe şoseaua, este foarte anevoios.

Călineşti, *sat*, face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 271 locuitorĭ, 138 bărbaţĭ şi 133 femeĭ. Este situat pe ambele laturĭ ale şoseleĭ naţionale Rîul-Vaduluĭ şi pe malul Oltuluĭ.

Aci este reşedinţa comuneĭ şi şcoala. Ca populaţie şcolară are 32 copiĭ, 16 băeţĭ şi 16 fete, din care urmează 8, 4 băeţĭ şi 4 fete.

Călineşti, *cătun*, pendinte de comuna Poiana, jud. Olt, pl. Siul-d.-j., situat la S., pe pîrîul Călmăţuiul, la distanţă de 1 kil. de Poiana, reşedinţa comuneĭ. Are 800 locuitorĭ, din carĭ 239 sunt împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864 şi după cea din 1879. Eĭ posedă: 24 caĭ, 23 epe, 154 boĭ, 41 vacĭ, 700 oĭ şi 120 porcĭ.

Aci se află o biserică, clădită în anul 1892 şi deservită de un singur preot, plătit din budgetul comuneĭ.

Pe teritoriul acestuĭ cătun, statul posedă proprietatea Gîlmeele cu pădurea Braniştea.

Călineşti, *cătun*, al comuneĭ Vulpeni, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat pe partea cea maĭ de N.-V. a plăşeĭ. Are 200 locuitorĭ, formînd 50 fam. de Romînĭ. E o biserică, Intrarea-în-Biserică (1821), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Călineşti, *cătun*, comuna Cepari, plasa Olteţul-Oltul-d.-s., judeţul Romanaţi. Are 100 de fam. şi o biserică, Sf. Nicolae (1832), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Călineşti, *baltă*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, lîngă s. Călineşti. Este formată din izvoare şi fără nicĭ o scurgere.

Călineşti, *deal,* în raionul comuneĭ Călineşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, pe care se cultivă 126 hect. vie.

Călineşti, *deal,* com. Călineşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe care se cultivă 48 şi jum. hectare vie.

Călineşti, *mahala,* în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, ţine de com. rur. Marga.

Călineşti, *mahala,* în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Călineşti, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Negri, arendată (1887), împreună cu moşia Cătunel, cu leĭ 8200 anual.

Călineşti, *moşie,* situată pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume, din plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Ca şi comuna din care face parte, poartă şi numirea de Şetrarul.

Călineşti, *pădure,* în plaiul Cerna, jud. Mehedinţi, ţine de comuna rurală Marga.

Călineşti, *pădure* a statuluĭ, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Negri, pe moşia cu asemenea numire, în întindere de 240 hectare.

Călineşti, *vale,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Călineşti, *vale,* udă partea de N. a comuneĭ Călineşti, plaiul Cozia, judeţul Vîlcea, şi, după ce primeşte de afluente pîrîul Lotrişorul se varsă în Olt, între cătunele Călineşti şi Ţuţuleşti din plaiul Cozia. Izvoreşte din muntele Robul, pendinte de comuna Robeşti.

Călineşti (Vîrful-), *munte,* situat în com. Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova, acoperit parte cu pădure, parte cu fîneaţă.

Călineşti cu **Slătineanca,** *proprietăţĭ* ale statuluĭ, jud. Muscel, carĭ s'aŭ arendat, pe periodul 1885—95, cu 8700 leĭ anual.

Călineşti-Slătineanca, *moşie* a statuluĭ, în comuna Călineşti, plasa Podgoria, jud. Muscel, pe care locuitoriĭ aŭ viĭ supuse embaticuluĭ şi răscumpărate de otaşniţa, la care eraŭ supuse.

Călineştilor (Dealul-), *deal,* în jud. Dorohoiŭ, ce se întinde pe moşiile Lozna şi Călineşti, comuna Lozna, pl. Berhometele. Conţine năsip şi prundiş gălbuiŭ, ce se scoate pentru şosele.

Călinişul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., din com. Bucşeşti.

Călinişul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Boşoteni.

Călinişul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Boşoteni, proprietatea d-lor S. Tăzlăuanu şi T. Rafail. Intinderea sa este de 300 hectare. Este foioasă (fag şi stejar) şi este supusă regimuluĭ silvic.

Călinişul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Boşoteni, formată de către dealul cu acelaşĭ nume, pe teritoriul satuluĭ Enăcheşti.

Călinovăţul, *deal,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Călmăţuiul, *plasă,* jud. Brăila, situată în partea de S. a judeţuluĭ şi numită ast-fel după pîrîul Călmăţuiul, care formează limita nordică a acesteĭ plăşĭ. Se mărgineşte la E. cu plasa Balta, la N. cu plasa Ianca, la S. cu judeţul Ialomiţa şi la V. cu judeţul Buzăŭ. Această plasă este formată din comunele:

1. Chichineţul, cu satele: Chichineţul şi Chioibăşeşti.
2. Ciocile, cu satul Ciocile.
3. Cioara-Doiceşti, cu satele: Cioara-Doiceşti, Corcanul.
4. Cioara-Radu-Vodă, cu satele: Cioara-Radu-Vodă, Vînători şi Cioruşca.
5. Colţea, cu satul Colţea.
6. Fleaşca, cu satele: Fleaşca şi Scărlăteşti.
7. Dudescul, cu satul Dudescul.
8. Jugureanul, cu satul Jugureanul.
9. Roşiori, cu satele: Roşiori şi Ulmeni.
10. Ruşeţul, cu satul Ruşeţul.
11. Slujitori-Alboteşti, cu satele: Slujitori-Alboteşti şi Ghergheşti (Cocoţaţi).
12. Tătarul, cu satul Tătarul.
13. Ulmul, cu satele: Ulmul, Mavrodin, Militarul şi Nistor.

Suprafaţa acesteĭ plăşĭ este de 65850 hectare, din care 12 până la 15000 hectare izlaz, iar 50000 hectare pentru semănătură; pămîntul este ceva maĭ productiv de cât acela al plăşeĭ Balta, fiind maĭ puţin nisipos. Această plasă este străbătută în partea de N. de muchea platouluĭ ce vine din plasa Balta, din partea de E. şi urmărind valea Călmăţuiuluĭ, paralel, formează întru cît-va limita nordică a plăşeĭ. In partea de N. este udată de pîrîul Călmăţuiul, ce vine din jud. Buzăŭ, intră în plasă pe la N. satuluĭ Ruşeţul, la o depărtare de 2 kil. şi

jum. şi după ce face o cotitură pe la N. satuluĭ Ulmul, urmează direcţiunea paralelă a platouluĭ, trecînd pe la N. satelor: Dudescul, Fleaşca şi Slujitori-Alboteşti. Această plasă maĭ coprinde şi lacurile: Chichineţul, Fleaşca şi Tătarul.

Comunicaţiunea în plasă se face prin c. f. ce străbate plasa de la N. spre S.-E., trecînd prin staţiile: Cireşul, din plasa Ianca; Dudescul şi Cioara din această plasă şi apoĭ trece, prin partea de S. a plăşeĭ în judeţul Ialomiţa; pe şoseaua judeţeană Brăila-Călăraşi, care intră pe la N. plăşeĭ, în apropiere de satul Insurăţei, trece prin satul Cioara-Doiceştĭ şi Cioara-Radu-Vodă şi de aci în judeţul Ialomiţa; în fine pe drumul vecinal de la Insurăţei la satul Tătarul, de la N.-E. spre S.-V. plăşeĭ.

In extremitatea vestică a plăşeĭ se află o singură pădure de tufă Ruşeţul.

Animale în plasă sunt: 18930 vite cornute, din carĭ: 8942 boĭ, 7110 vacĭ, 250 taurĭ, 2500 viţeĭ, 54 bivolĭ; 7800 caĭ, 3 măgarĭ, 29680 oĭ, 5690 rîmătorĭ, 50 capre.

Populaţiunea totală a plăşeĭ este de 14960 suflete, din carĭ 3470 capĭ de familie; 1190 ştiŭ carte şi 13770 nu ştiŭ. Sunt 2098 contribuabilĭ, din carĭ 98 patentarĭ Romînĭ şi 33 patentarĭ străinĭ. Sătenĭ împroprietărițĭ după legea din 1864, sunt 1600; după cea din 1878 sunt 290 împroprietărițĭ şi 660 neîmproprietărițĭ. In plasă sunt 54 debite şi 90 licenţe. Plasa are 15 bisericĭ, deservite de 15 preoţĭ, 14 paracliserĭ şi 15 cîntăreţĭ. Şcoale de băeţĭ sunt 6, frecuentate de 350 elevĭ; şcolĭ de fete sunt 5, frecuentate de 162 eleve; sunt şi 7 şcoale mixte, cu 300 elevĭ şi eleve.

Această plasă se administrează de un sub-prefect, cu reşedinţa în comuna Tătarul; fiecare comună e administrată de către un primar, ajutat de consiliul comunal. In fie-care comună este instituită cîte o judecătorie comunală.

Călmăţuiul, *plasă,* jud. Teleorman, numită ast-fel după valea şi pîrîul cu acelaşĭ nume care o străbate. Este mărginită la N.-V. cu judeţul Olt, la N.-E. cu parte din plasa Tîrguluĭ, la E. cu plasa Marginea cu care este întrunită; la V. cu rîul Oltul, care o separă de judeţul Romanaţi şi la S. cu Dunărea. Este situată între valea numită a Oltuluĭ saŭ a Siuluĭ de o parte şi Valea-Dunăreĭ de alta, formînd un platoŭ întins, întretăiat de ondulaţiunile maĭ multor văĭ şi vălcele.

Această plasă numără 28 comune şi 9 cătune: Băneasa (cu cătunele Băduleasa, Şipotele şi Iamandinul), Băseşti, Caravaneţi, Cîrligaţi, Cioara, Crîngeni, Dorobanţul, Dracea, Elisabeta, Flămînda (cu căt. Ciuperceni), Liţa, Măgurele, Mîndra, Odaia, Ologi (cu căt. Secara saŭ Broasca), Pleaşovul, Plopi (cu căt. Slăviteşti), Putineiul (cu căt. Cîrlomanul), Rîioasa, Saelele, Salcia, Seaca, Şegarcea-din-Deal, Şegarcea-din-Vale, Traianul, Uda-Clocociovul, Uda-Paciureĭ şi Vodă-Carol. Comuna urbană Turnul-Măgurele, capitala judeţuluĭ, este tot în această plasă.

Intinderea terĭtoriuluĭ acesteĭ plăşĭ este de 102257 hect. Clima este ca a întreguluĭ judeţ, cu deosebire că toată partea de V. şi S. este expusă la vînturĭ, efect al curenţilor Oltuluĭ şi Dunăreĭ. Aceste părţĭ ale plăşeĭ sunt adese-orĭ bîntuite de frigurĭ, din cauza emanaţiunilor palustre produse din revărsările apelor Oltuluĭ şi Dunăreĭ ce băltesc în tot cursul veriĭ.

Pămîntul este de o fertilitate recunoscută în toată ţara. E negru-vegetal, şi producţiunea luĭ, ca şi înlesnirea de a-l munci, îl face superior altora. De aceea şi preţul moşiilor şi al pămîntuluĭ este mult maĭ urcat în această plasă.

Teritoriul acesteĭ plăşĭ este străbătut: de pîrîul şi valea Călmăţuiul, de la N. spre E., aproape de-a curmezişul, Valea-Comanceĭ, la N.-V., care udă şi platoul cu aceeaşĭ numire; Valea-Duhna, spre E. plăşeĭ; Totiţa, Valea-Moldovenceĭ; Valea-Abazul şi Valea-Stejaruluĭ, toate tributare ale văeĭ Călmăţuiuluĭ.

Dealurile cele maĭ înalte sunt: al Oltuluĭ, care începe de la Dunăre şi merge mărindu-se pănă la hotarul plăşeĭ, la com. Plopi-Slăviteşti; Dealul-Ologilor şi Dealurile-Şegarceĭ şi Suroaeĭ.

Apele ce udă această plasă sunt: Călmăţuiul, pîrîul Duhna şi alte pîrîiaşe, saŭ maĭ bine zis izvoare, ce curg din dealurile Oltuluĭ şi ale Şegarceĭ.

Oltul udă toată laturea de V. a plăşeĭ; Dunărea udă toată partea sudică; Siul, care se varsă în ramura Oltuluĭ, numită Oltişorul saŭ Oltul-Mic, între comunele Liţa şi Odaia străbate şi el această plasă.

Lacurile acesteĭ plăşĭ sunt: Berceluiul, Lacul-Porculuĭ, Lişteava şi Roşia, toate formate din vărsăturile Dunăreĭ, care aduc une-orĭ însemnate cantităţĭ de peşte. In verile secetoase, aceste lacurĭ seacă cu desăvîrşire.

Producţiunea principală a pămîntuluĭ este tot felul de cereale. Dintr'o suprafaţă de aproape 102257 hect., din care o parte de peste 15000 este ni-

sipişte şi expusă inundaţiunilor şi o altă parte ca de maĭ bine de 15000 hect. este acoperită de lacurĭ, băltace, puţine pădurĭ, cursurile pîraielor, etc., din suprafaţa arătată maĭ sus, aproape 80000 sunt cultivabile. In anul agricol 1890, o întindere de peste 79000 hect. a fost acoperită cu semănăturĭ în această plasă.

Producţiunea lor se specifică ast-fel: 345303 hectol. grîŭ, 12606 hectol. orz, 10792 hectol. ovăz, 350000 hectol. rapiţă, 303915 hectol. porumb, 42920 hectol. fasole, 41950 hectol. cartofĭ, 16640 hectol. cînepă şi 760 hect. meiŭ şi linte.

Afară de această producţiune, pe marginea Oltuluĭ, a Dunăriĭ şi în tot lungul pîrîuluĭ Călmăţuiŭl sunt o mulţime de grădinĭ de legume, cultivate de muncitorĭ bulgarĭ, carĭ vin primăvara şi pleacă toamna, îndestulînd trebuinţele populaţiuneĭ satelor şi oraşuluĭ de reşedinţă.

Producţiunea viilor este importantă în această plasă. Viile de pe dealurile Oltuluĭ şi Dunăreĭ produc vinurĭ bune. Asemenea şi viile din Valea-Turnuluĭ şi a Odăeĭ.

In cîte-va dealurĭ se găsesc şi cariere de pietriş carĭ se exploatează: la poalele dealuluĭ numit La-Totiţe, între comunele Dracea şi Putineiul şi în dealurile Duhna şi Suroaia.

Pădurĭ sunt puţine în această plasă: pădurea Putineiuluĭ, numită Zarva, pădurea Dorobanţuluĭ, a Crîngenilor, a Ologilor şi zăvoaele de pe marginea Oltuluĭ şi a Dunăreĭ. Totala suprafaţă împădurită din această plasă ocupă 14000 hect., din care 1500 proprietate a statuluĭ şi 12500 proprietate particulară.

Ocupaţiunea locuitorilor din această plasă este numaĭ agricultura; prin sate se găsesc şi cîţĭ-va meseriaşĭ şi fierarĭ. Produsul agricol, locuitoriĭ îl vînd treptat, după trebuinţe, în oborul de cereale din oraşul T.-Măgurele; mulţĭ din locuitorĭ, cum sunt ceĭ din satele mărginaşe cu T.-Măgurele şi ceĭ din oraş, se ocupaŭ, maĭ înainte de a se începe transportul pe calea ferată, cu meseria de chirigie. Aceştia nu se mărgineaŭ numaĭ a căra productele la schelă, ci treceaŭ şi în alte judeţe, în Olt şi Romanaţi. Transportul productelor se face şi prin gările drumuluĭ de fer Troianul, Salcia şi Liţa, la portul Turnuluĭ.

Comerciŭ însemnat se face în oraşul şi portul Turnul-Măgurele, maĭ mult cu cerealele.

Ca industrie, în comunele rurale sunt morile de abur carĭ sunt în număr de 27; maĭ este o moară pe apă şi o fabrică de spirt.

Populaţiunea acesteĭ plăşĭ este de 38856 suflete, după recensămîntul făcut în toamna anuluĭ 1889. Din aceştia 8432 sunt capĭ de familie şi 6715 contribuabilĭ. După felul naţionalităţilor sunt: 468 Bulgarĭ, 36 Sîrbĭ, 433 Grecĭ, 437 Austro-Ungarĭ, 17 Germanĭ, 256 Evreĭ, 11 Ruşĭ, 2 Italienĭ, 3 Francezĭ, 4 Armenĭ şi 5 Turcĭ.

După felul confesiuneĭ sunt: 38132 ortodoxĭ, 439 catolicĭ, 20 protestanţĭ, 4 armenĭ, 256 evreĭ şi 5 mahometanĭ.

De la anul 1882, pl. Călmăţuiuluĭ este unită cu pl. Margineĭ, avînd reşedinţa subprefectureĭ la Alexandria. Este una din cele maĭ marĭ plăşĭ din toate judeţele ţăreĭ. Până la anul 1870, reşedinţa acesteĭ plăşi era la com. Rîioasa, de unde apoĭ a fost mutată la T.-Măgurele, la un loc cu prefectura şi de aci, în 1882, la Alexandria.

După vechea împărţire făcută sub Domnia luĭ Mavrocordat şi care a stat în vigoare până la 1836, toate comunele înşirate de-a lungul Oltuluĭ şi pe o parte din Valea-Călmăţuiuluĭ făceaŭ parte din pl. care se numea a Margineĭ şi ţinea de jud. Oltul. Această plasă avea 14 comune până la com. Şegarcea-din-Deal, unde începea raiaua Turnuluĭ.

Ca împărţire judecătorească, toată pl. Călmăţuiuluĭ ţine de ocolul Turnul-Măgurele. In fiecare comună funcţionează şi judecătoriile comunale.

Numărul bisericilor din această plasă este de 40, deservite de 52 preoţĭ, 21 cîntăreţĭ şi 19 eclesiarhĭ.

Şcoale sunt în număr de 30, în comunele rurale, toate mixte, frecuentate, în cursul anuluĭ 1890, de 716 elevĭ şi 52 eleve.

Călmăţuiul, *com. rur.*, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ, compusă din 2 cătune: Călmăţuiul şi Griviţa. E situată pe valea cu acelaşĭ nume, la o distanţă de 31 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 11 kil. de a plăşeĭ. Numele săŭ vine de la rîul cu acelaşĭ nume, care udă comuna prin centru.

Populaţia: 344 bărbaţĭ, 354 femeĭ, 441 băeţĭ, 366 fete, 17 văduvĭ, 27 văduve. Locuesc în 350 case şi 10 bordee. Contribuabilĭ sunt 363.

LocuitoriĭT se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ aŭ: 495 boĭ, 367 vacĭ, 240 caĭ, 490 oĭ şi 18 capre.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Mucenic Gheorghe, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In comună sunt 2 şcoale: una în satul Călmăţuiul, care datează

de la 1879, frecuentată de 26 copiĭ; a doua, în satul Griviţa, frecuentată de 47 copiĭ. Şcoala din Griviţa are 8 hect. şi 64 ariĭ. Ştiŭ carte 43 bărbaţĭ. şi 3 femeĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4473, banĭ 36. O şosea judeţeană, avînd pe dînsa 3 cantoane, leagă comuna cu tîrgul Iveşti, trecînd prin partea de N. a nisipurilor ce se întind între Iveşti şi Călmăţuiul.

Satul Călmăţuiul a făcut parte din com. Vultureni până la 1879, cînd s'a înfiinţat satul Griviţa, care, unindu-se cu acesta, s'a format o nouă comună cu numele de Călmăţuiul.

Călmăţuiul, *sat*, face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. E situat pe valea Călmăţuiul, la o distanţă de 3 kilometri 150 m. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 257 sufl., care locuesc în 50 case şi 7 bordee.

In sat este o şcoală frecuentată de 26 copiĭ. Ştiŭ carte 10 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, construită la 1862, de Alexe Anastasiu, proprietarul moşieĭ. Se întreţine de actualul proprietar, Tache Anastasiu.

Călmăţuiul, *deal*, acoperit cu viĭ, sub coasta căruia e situată comuna Crăciunei-d.-s., plasa Siul-d.-j., jud. Olt. Limitează raionul comuneĭ la E. şi are direcţiunea N.-S.

La E. de el se întinde cîmpia Ştiuca.

Călmăţuiul, *luncă*, situată în pl. Balta, jud. Brăila; începe din partea vestică a comuneĭ Ruşeţul şi se întinde spre E., îngustîndu-se. Pe malul săŭ drept sunt situate comunele: Jugureanul, Ulmul, Slobozia-Cireşul, Dudescul, Slujitori-Alboteşti, Insurăţei şi Lacul-Reziĭ; pe malul stîng: Batogul, Ioneşti, Filiul şi Pîrlita. Această luncă se întinde de la Ruşeţul şi până la punctul Cornul-Maluluĭ.

Călmăţuiul, *moşie*, jud. Tecuciŭ, cu o suprafaţă de 10000 fălcĭ, loc arabil şi păşune, aducînd un venit de 42000 leĭ.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Buzăŭ şi Brăila. Işĭ ia naştere din două sorginţĭ: una, la Crăcănată, unde se adună apa din valea Matca, ce curge prin com. Lipia cînd plouă şi din apa ce se adună din şanţul de N., după marginea şoseleĭ naţionale, care e săpat într'un teren smîrcos, şi aşa, adunate aci, pot da naştere unuĭ mic curs. A doua sorginte începe de la Crucea-Coandeĭ, din com. Stîlpul şi se reunesc în pădurea Spătarul. De aci începe a curge, udînd com. Costeşti, Smeeni şi Albeşti, pe teritoriul căreia primeşte afluenţiĭ: Negreasca şi Ruşavăţul, iar în com. Caragelele primeşte Izvorul-Maluluĭ. Apoĭ udă com. Luciul şi Largul. Ese din judeţ pe la căt. Scărlăteşti. Intră în jud. Brăila, la 2 1/2 kil. depărtare de com. Ruşeţul. După ce primeşte în stînga viroagele unite Strîmbul şi Buzăelul, udă com. Ulmul şi Slobozia-Cireşul, trece pe la S. de com. Filiul, tae şoseaua judeţeană Brăila-Călăraşi, primeşte viroaga Puturosul la punctul Cornul-Maluluĭ, trece pe la N. comuneĭ Berteşti-d.-j. şi cătunuluĭ Gura-Gîrliţeĭ şi se varsă în Dunărea-Vapoarelor. Cursul săŭ e lin, albia mocirloasă şi adesea plină cu trestie. Se crede că acest pîrîŭ ar fi o continuaţie a rîuluĭ Nişcovul, care la Fîntîna-Draculuĭ dispare, fiind absorbit de malurile cele nisipoase. Apa sa apoĭ ar începe să iasă la suprafaţă pe teritoriul comunelor Lipia şi Stîlpul, în formă de micĭ lăculeţe carĭ, reunindu-se la Crăcănata, daŭ naştere Călmăţuiuluĭ.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, format din două ramurĭ, în jud. Olt şi Teleorman, care se formează în partea de N.-E. a cîmpieĭ Boianuluĭ, curg cam paralel către S. aproape 30 kil., trec în judeţul Teleorman şi se împreună la N. de comuna Dorobanţul. Udă apoĭ comuna Vodă-Carol, Cîrligaţi, Caravaneţi, Salcia, Putineiul, Dracea şi Ologi. La Voivoda maĭ primeşte şi Urluiul; traversează Piatra şi Viişoara şi se varsă în lacul Suhaia, de lîngă Dunăre. In total parcurge o distanţă de aproape 71 kil.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Olt şi Teleorman, ramura I-a de V., numit spre distincţiune, în unele locurĭ şi Sodolul, de la nişte dealurĭ situate în lungul maluluĭ drept al săŭ. Ese din cîmpia Boianul la N. de com. Stoicăneşti, maĭ udă Crăciunei-d.-s., Crăciunei-d.-j. şi Poiana, apoĭ trece în Teleorman şi se uneşte cu ramura II-a, de E.

Călmăţuiul, *pîrîŭ*, jud. Olt şi Teleorman, ramura II-a de E. Izvoreşte din Boianul, la N.-E. Curge pe la V. de Tătuleşti, traversează Seaca-Belciugată, Mihăeşti d.-s. şi de jos şi apoĭ, trecînd în jud. Teleorman, se împreună cu ramura de V. la N. de com. Dorobanţul.

Văile Călmăţuiuluĭ cu pîraiele lor, străbat unul din şesurile cele maĭ fertile din jud. Teleorman şi Olt. Comunele situate pe ele

aŭ o agricultură frumoasă şi prosperă.

Călmăţuiul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Socariciul, format din ploĭ. Alimentează lacul Socariciul în timpul primăvereĭ şi al toamneĭ.

Călmăţuiul, *pîrîŭ,* izvoreşte din satul cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Are apă numaĭ în timpurĭ ploioase şi primăvara.

Călmăţuiul, *gîrlă,* în jud. Vlaşca, ce vine din sus de Pietroşani şi se varsă în Dunăre aproape de Pietroşani.

Călmăţuiul, *vale,* ce-şĭ ia naştere din localitatea numită Tîrla-luĭ-Manole, la N. com. Călmăţuiul, jud. Tecuciŭ. Merge în direcţie N.-S., trece prin satele: Griviţa, Călmăţuiul, prin teritoriul com. Lieşti până la Hanul-Konachi, unde se varsă în o baltă. Are o adîncime de 15 m. Prin mijlocul eĭ trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Călmăţuiul-Noŭ, *viroagă,* jud. Buzăŭ, ce-'şĭ ia naştere din vărsăturile pîrîuluĭ Istăul, în com. Baba-Ana şi merge să se verse în lacul Boldeşti.

Călmăţuiul-Vechiŭ, *viroagă,* în jud. Prahova, ce'-şĭ ia naştere din com. Parapea, udă moşia Fulga şi se uneşte cu Călmăţuiul-Noŭ, mergînd unite să se verse în lacul Boldeşti.

Călmăţuiuluĭ (Dealul-), *deal* lung, ce începe din com. Costeşti, jud. Buzăŭ şi se continuă până în com. Ruşeţul din judeţul Brăila, pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Călmăţuiul.

Călmăţuiuluĭ (Valea-), *vale,* străbate toată pl. cu aceeaşĭ numire, jud. Teleorman, de la hotarul judeţuluĭ Olt, între comunele Cringeni şi Băseşti, urmînd direcţiunea de la N. spre S.-E. până la terminarea eĭ în com. Viişoara, din pl. Marginea.

Valea-Călmăţuiuluĭ îşĭ are începutul pe teritoriul com. Bărcăneşti, jud. Olt, şi este formată din două braţe, care merg aproape paralel până la hotarul judeţuluĭ Teleorman. Unul din aceste braţe, cel din dreapta, începe din apropierea cătunuluĭ Greci, în judeţul Olt şi cel din stînga din dreptul căt. Vălcelele-d.-s. Pe cel d'întîiŭ braţ curge Pîrîul-Călmăţuiuluĭ, iar cel de al doilea este maĭ totd'a-una sec şi locuitoriĭ din Olt îĭ zic Sodolul, iar ceĭ din Teleorman, Călmăţuiul-Sec. Distanţa dintre cele două braţe ale văeĭ Călmăţuiuluĭ variază între 10 şi 15 kil.; ele aŭ diferite ramificaţiunĭ pe partea dreaptă ca şi pe cea stîngă până la intrarea în judeţul Taleorman, unde malurile văeĭ devin din ce în ce maĭ micĭ.

Călnaşul, *şosea,* pl. Tazlăul-d.-s., jud. Bacăŭ, pe valea pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume. Ea uneşte satele Solonţul şi Ardeoani.

Călnaşul saŭ **Călnuşul,** *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., care obîrşeşte la izvorul Tăunilor, străbate comunele Solonţul şi Ardeoani şi apoĭ se varsă de a stînga Tazlăuluĭ-Sărat. In valea sa se află şoseaua Călnaşul.

Călnăul. V. Cîlnăul, jud. Buzăŭ.

Călnăul. Vezĭ Custureni, comuna Frumuşani, pl. Negoeşti, jud. Ilfov.

Călnăul, *pîrîŭ,* izvoreşte din coastele dealuluĭ Dogarul, com. Opăriţi, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Curge spre E. şi se varsă în rîul Sărăţelul, tot în raionul comuneĭ Opăriţi.

Călnăuluĭ (Fundul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ, de unde izvoreşte rîul Cîlnăul. Este acoperit cu pădurĭ. Brăzdează partea de N. a comuneĭ.

Căloianca, *deal,* situat în jud. Olt, partea de S. a oraşuluĭ Slatina. Pe dînsul se află situată mahalaua cu acest nume şi maĭ multe viĭ.

Căloianca, *mahala* a oraşuluĭ Slatina, situată în partea de S., pe dealul cu acest nume.

Căloianul, *pisc,* la E. comuneĭ Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Căltin, *trup de pădure,* care face parte din pădurea Căltin-Săltava, plasa Ialomiţa-Balta, com. Piua-Petreĭ, jud. Ialomiţa. E compusă numaĭ din stejar. Are o întindere de 10 hect.

Căltin-Săltava, *pădure,* în plasa Ialomiţa-Balta, com. Piua-Petreĭ, jud. Ialomiţa. Este formată din două trupurĭ. Are o suprafaţă de 50 hect. Esenţe: stejar, salcie şi plop.

Călţuiul, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, comuna Cocargea, jud. Ialomiţa.

Călţun, *braţ,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, insula Balta; curge pe teritoriul comunelor Jegălia, Gîldăul şi Petroiul.

Călţuna, saŭ **Cotuna,** *moşie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, com. Al-

bești, căt. Udați, pendinte de mănăstirea Banul. Are 1950 hectare, din care 190 hect. pădure, restul arăturĭ și puțin izlaz.

Călțunașul, *cătun*, al comuneĭ Albești, jud. Buzăŭ. Are 130 loc, și 22 case, format din însurățeĭ.

Călugăra, *baltă*, pl. Băilești, comuna Bistrețul, jud. Dolj, cu o suprafață de aproape 850 hect. Conține pește. Se maĭ numește și Bistrețul.

Călugăra, *deal*, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, jud. Bacăŭ, de pe teritoriul satuluĭ Slobozia-Mieluluĭ.

Aci se găsește gips-albastru, în straturĭ subțirĭ și maĭ groase, de o calitate compactă; se poate întrebuința pentru obiecte de artă și de lux.

Călugăra, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., acoperit cu pădurĭ, situat între comunele Osebiți-Mărginenĭ și Călugăra-Mare.

Călugăra, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile. Udă satul Slobozia-Mieluluĭ și se varsă d'a stînga rîuluĭ Trotușul.

Călugăra, *pîrîŭ*, în jud. Suceava, com. Tătăruși, numit ast-fel, pentru că se spune că pe albia luĭ ar fi fost un schit dependinte de mănăstirea Probata. Isvorește din Groapa-Catîruluĭ și se varsă în Matioaia (7 kil.)

Călugăra-Mare, *com. rur.*, pl. Bistrița-d.-j., jud. Bacăŭ, situată pe dealurĭ și în valea de pe dreapta Bistrițeĭ. Are două cătune: Călugăra-Mare, reședința, și Sohodolul, numit si Osebiți-Sohodolul.

Singurul pîrîŭ este Negelul, care străbate teritoriul eĭ de la V. la E.

Vecinătățile teritoriuluĭ comunal sunt: la N., teritoriul comuneĭ Osebiți-Mărginenĭ; la V., teritoriul com. Nadișa; la S., Liuzi-Călugăra; iar la E., țarina orașuluĭ Bacăŭ.

In comună se află o biserică; 320 case, foarte rare; o școală mixtă, întreținută de stat, într'un local de vălătucĭ, construit de comună, avînd 6 prăjinĭ împrejmuite în vatra satuluĭ, frecuentată în 1891 de 16 băețĭ și 1 fată; 6 cîrciumĭ.

Populația: 347 capĭ de familie, cu 1358 suflete. După naționalitate sunt: 1341 Romînĭ, 11 Ungurĭ și 6 Izraelițĭ, toțĭ de protecțiune română. După felul ocupațiuneĭ sunt: 566 agricultorĭ, 5 meseriașĭ, 8 comercianțĭ, 15 profesiunĭ libere, 49 muncitorĭ și 21 servitorĭ. Știŭ carte 29 persoane, 1329 nu știŭ.

Contribuabilĭ sunt 277.

După legea rurală dela 1864, s'aŭ dat la 151 locuitorĭ 427 fălcĭ. Pădurile, care îmbracă dealurile din această comună, aŭ o întindere de 2500 hect.; iar viile carĭ aŭ o pozițiune bună pe partea răsăriteană și de miazăzi daŭ strugurĭ bunĭ, care se desfac pe piața orașuluĭ Bacăŭ. Intinderea viilor este de 24.93 hect. După controalele diviziei filoxerice, viile lucrătoare de aci ocupă o întindere de 49 hect.

Teritoriul comuneĭ este de 3388.24 hect. Proprietarĭ marĭ sunt frațiĭ Brăescu, carĭ aŭ 1909 hect., dintre care 757 hectare pămînt productiv, cu un venit de 24.600 leĭ; frațiĭ Miclești, carĭ aŭ 1039 hect., cu un venit de 23.000 leĭ; Statul, care posedă o mică întindere.

Animale sunt: 67 caĭ, 600 vite cornute, 165 porcĭ și 862 oĭ.

Stupĭ de albine sunt în număr de 16.

Budgetul comuneĭ, pe exercițiul 1891—92, avea la veniturĭ leĭ 3151 și la cheltuelĭ leĭ 2849, banĭ 40.

Distanța la orașul Bacăŭ este de 7 kil., iar la gara Bacăŭ de 6 kil., măsurată pe calea națională, care merge de la Sănduleni la Bacăŭ. Reședința comuneĭ este legată și cu Dealul-Noŭ, printr'o cale vecinală, în care răspunde o cale comunală, venind de la Liuzi-Călugăra. Distanța spre Osebiți-Mărgineni este de 3 kil.; spre Liuzi-Călugăra de 4 kil.; iar la Valea-Seacă, reședința plășeĭ, 21 kil.

Călugăra-Mare, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., care dă numele săŭ comuneĭ, căreia îĭ servește de reședință. Este așezată în împrejurimile orașuluĭ Bacăŭ, spre Vest de acesta, pe deal. Aci se află primăria și școala într'un local destul de bun. Are 3 cîrciumĭ; 1 biserică, făcută la 1878 de Nastasia Veninoaia, deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț. Capĭ de familie sunt 243; suflete 940. Animale sunt: 63 caĭ, 460 vite marĭ cornute și 128 porcĭ. Acest sat se numea maĭ înainte și Ungureni. Pe atuncĭ era moșie a Vorniculuĭ Micu Roset, cu 2 bis. In «Condica Liuzilor» (1803) o găsim sub numele de Călugăra, a Căminaruluĭ Răducanu Roset, din ocolul Bistrița-d.-j.; iar după rotunzirea din 1833 se află în ocolul Bistrița cu numele de Călugăra-Mare.

Călugăra-Mare, (Ungureni), *moșie*, pl. Bistrița-d.-j., județul Bacăŭ, despre care Th. Codrescu ne spune: «moșie a d-sale Vorniculuĭ Nicu Roset-Bălănes-

cu. Are sat, cu 2 bisericĭ, 2 preoțĭ, 1 diacon, 4 dascălĭ, 6 mazilĭ, 19 băjenarĭ-hrisolovițĭ, 9 nevolnicĭ, 1 vătav, 4 jidovĭ; pe lîngă moșiile Barați, Osebiți, Călugăra, Berești și altele, cu un număr de 135 locuitorĭ».

Călugăra-Mare, *pădure*, de fagĭ și puținĭ stejarĭ, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Călugăra-Mare. Intinderea: 662 hectare.

Călugărașul, *pîrîŭ*, jud. Putna, pe teritoriul comuneĭ Clipicești, căt. Vitănești, care se varsă în Putna.

Călugăreasa, *cătun*, al comuneĭ Negoești, plasa Amaradia, jud. Gorj, așezat pe Valea-Cîlniculuĭ. Are o întindere cam de 183 hect.

Populația: 65 familiĭ, cu 280 suflete, din carĭ 28 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 23 care cu boĭ și vacĭ, 112 vite marĭ cornute, 9 caĭ, 83 oĭ și 73 rîmătorĭ.

In cătun se găsesc: 8 fîntînĭ; 2 cîrcĭumĭ.

Cătunul are 1 biserică, deservită de 1 cîntăreț.

Călugăreasa, *moșie*, pl. Ocolul, com. Ghindeni, jud. Dolj.

Călugăreasca, *sat*, jud. Olt, pendinte de com. Icoana, pl. Mijlocul, situat în apropiere de căt. Icoana, pe Valea-Vedeĭ. Are o populațiune de 408 locuitorĭ, din carĭ 55 sunt împroprietărițĭ, după legea rurală, cu 170 hect.

Călugăreasca, *moșie* particulară, de 165 hect., în com. Berești, plasa Horincea, jud. Covurluiŭ.

Călugăreasca, *moșie*. Vezĭ Vetrișoaia, plasa Prutul, județul Fălciŭ.

Călugăreasca, *moșie*, a statuluĭ, jud. Olt, situată pe teritoriul com. Sinești, plasa Mijlocul, cu o suprafață de 105 hect., din care 55 hect. arabile și 50 hect. pădure, numită Pădurile-Călugărești. E pendinte de trupul de moșie Schitul-Greci.

Călugăreasca, *numire* ce se dedea uneĭ *fâșiĭ de moșie*, din trupul Dulceni-Sfîntul-Spiridon, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Călugăreasca, *pădure*, jud. Olt, pe proprietatea statuluĭ Călugăreasca, situată în partea de E. a com. Sinești, plasa Mijlocul, cu o întindere de 20 hect. Are lemne în grosime de 0,40 până la 0,60 cm. în diametru.

Călugăreasca, *pădure*, jud. Olt, în întindere de 30 hect., situată pe proprietatea statuluĭ, teritoriul com. Sinești, pl. Mijlocul. Cade în partea de N. a com. și are lemne diferite în grosime de 4—5 palme.

Călugăreasca, *vale*, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, pe care este așezată comuna Călugărei.

Călugăreasca, saŭ **Pueni**, *zăvoiŭ* de salcie, pe proprietatea Pueni, ce aparține statuluĭ, pe marginea Dunăreĭ, în plasa Marginea, jud. Vlașca.

Călugărească (Moara-), *loc izolat*, în jud. Buzăŭ, com. Boziorul, cătunul Fișici; moară pe apa Brăiasca și punct de hotar.

Călugărească (Stupina-), (Sforile-Găgeni), *sfoară de moșie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, pendinte de Ciolanul, în com. Găgeni-Vintileanca. Are ca 40 hect.

Călugărească (Valea-), *vale*, com. Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Aci, se presupune, că și-a avut locuința un schimnic.

Călugărească (Valea-), *com. rur.* și *stație de dr. de f.*, jud. Prahova. Vezĭ Valea-Călugărească.

Călugărei, *comună rurală*, din județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j.

Comuna rurală e situată pe ambele povîrnișurĭ ale văeĭ Călugăreasca, ast-fel că o parte a comuneĭ este așezată cu fața spre Nord și o parte cu fața spre S.

Comuna Călugărei se mărginește la N. cu com. Carpenul, de care se desparte prin rîul Dăsnățuiul; la E. cu com. Gubancea, despărțită prin pămîntul locuitorilor din ambele comune, cu pădurea D-lor Dumitru Magdalinescu și Aurel Magdalinescu; la S. cu com. Orodelul, despărțită prin moșia d-luĭ Ioniță Geblescu, proprietar pe moșia Călugărei; iar de delimitările locuitorilor din Orodel se desparte prin micĭ moșoroae. La V. se mărginește cu Verbița, de care se desparte în parte prin pădurea statuluĭ Verbicioasa și în parte prin delimitările locuitorilor. Tot la V. se învecinește cu com. Cleanovul din Mehedinți, de care se desparte prin drumul ce duce de la I-a la a II-a com. Linia de N. a hotaruluĭ com. începe din capul loculuĭ arabil de lîngă pădurea din dreptul comuneĭ Gubancea, merge drept spre V. de-alungul margineĭ moșieĭ d-luĭ Verbiceanu, pe o rîpă care face și hotarul moșieĭ, apoĭ de aci tot spre Vest de-alungul moșieĭ d-luĭ Ioniță Geblescu până

la conacul moșieĭ; apoĭ se înclină puțin spre S.-V.; spre E. taie moșia Statuluĭ în două, lăsînd partea de N. a cătunuluĭ Boca, din com. Carpen, iar linia merge spre V. până la viile com. Carpenul; iar de aci spre S.-V. până în rîul Dăsnățuiul. Urmează puțin cursul rîuluĭ până în drumul ce merge de la Călugărei la Carpen, care drum face și limita linieĭ de V. Linia de V. începe de la Dăsnățuiul, merge drept spre S. pe lîngă moșia com. Cleanovul, de aci pe lîngă pădurea statuluĭ Verbicioasa, pendinte de com. Verbița, până în delimitările locuitorilor din com. Orodel, de unde începe linia de S. Linia de S. merge spre E. prin delimitările locuitorilor din Orodel și proprietatea d-luĭ Ioniță Geblescu, avînd ca hotar niște măgurele de mică însemnătate, apoĭ printre pădurea proprietaruluĭ și delimitările locuitorilor din Cornul, până la marginea pădureĭ. Linia de E., formată din pădurea proprietarilor din com. Călugărei, merge spre N. până în Dăsnățuiul, apoĭ spre E. pe marginea rîuluĭ ce face hotar între delimitările locuitorilor din Cornul și moșia d-luĭ Verbiceanu din căt. Bechetul, mergînd tot spre E. până în pădurea d-lor Dumitru și Aurel Magdalinescu, de unde merge spre E. până unde se finește pădurea la începerea linieĭ de E. Linia de E. începe din acest punct, merge spre N., tae Dăsnățuiul, merge până la capul pădureĭ, apoĭ între delimitarea loculuĭ de arătură al d-lor Magdalinescu și pămîntul ce ține de Gubancea până la terminarea moșieĭ, cînd ajunge în vale, unde se termină atît limita cît și moșia d-lor Magdalinescu.

Comuna este străbătută de Valea-Dăsnățuiuluĭ, ale căruĭ malurĭ aŭ o înălțime ca de 200 m. Aceste malurĭ sunt acoperite cu arăturĭ, avînd spre N. com. Carpenul, spre V. pădurea com. Verbița (pe loc șes) spre S. com. Orodel și spre E. Gubancea, unde pămîntul este șes. La V. comuneĭ se află o fîntînă numită a Udriĭ, făcută de un păstor numit Udrea. Această fîntînă formează un pîrîŭ, care se scurge în Dăsnățuiul. O altă fîntînă, la N.-E. de comună, la 2 kil. distanță, este făcută de loc. comuneĭ în 1882. Comuna este udată de Dăsnățuiul la N. ce are direcția de la V.-E. Are podurĭ stătătoare unul la E. și altul la V. pe unde se poate trece cu carele, căruțele, călărĭ și pe jos. In cele-l'alte părțĭ loc. îl trec cu picioarele, apa fiind mică. Dăsnățuiul se revarsă cînd plouă mult, maĭ ales primăvara.

Comuna, se zice, își trage numele de la niște călugărĭ, ce ar fi trăit pe aci de frica Turcilor. A fost înființată de un mare proprietar numit Pleniceanu, zis și Căpățînă. Reședința com. este în Călugărei. Se compune din 2 cătune: Bechetul și Călugărei. Distanța între ele este de 2800 metri.

Se află o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. In tindă se găsește inscripția: «Această sfîntă biserică ziditu-s'a din temelie, la anul 1833, cu osteneala mea Serdarul Dumitru Pleniceanu și muma sa, Maria Pleșoianu». Această biserică se află în căt. Călugărei. Are după legea rurală din 1864, 9 pog. pămînt arabil.

In căt. Călugărei se află o școală mixtă, întreținută de comună și de județ. Are un singur învățător.

Populațiunea comuneĭ e de 1272 suflete (688 bărbațĭ și 582 femeĭ), locuind în 327 case și 8 bordee.

Aŭ urmat la școală 50 băețĭ din Călugărei și 2 din Bechetul. Aŭ vîrstă de școală 69 băețĭ și 69 fete în Călugărei, 15 băețĭ și 4 fete în Bechetul. Știŭ carte în Călugărei, 23 bărbațĭ și 2 femeĭ, și 10 bărbațĭ și 3 femeĭ în Bechetul.

După legea rurală din 1864, sunt 158 împămînteniți. De la 1888 până la 1892 media nașterilor a fost de 97, iar a morților de 75.

Suprafața teritoriuluĭ comunal este de 1800 pogoane în care intră și vatra satuluĭ, de 95 pogoane. Pămînt arabil este în întindere de 1715 pogoane, în care sunt coprinse și 9 pogoane ale bisericeĭ.

Moșiĭ sunt: aceea a d-luĭ Ioniță Geblescu, cu o suprafață de 1650 pogoane; moșia d-lor Dimitrie și Aurel Magdalinescu, cu o suprafață de 360 pogoane, în Călugărei; în Bechetul, moșia d-luĭ Verbiceanu, cu o suprafață de 400 pogoane, și a d-luĭ Calist Strîmbeanu, cu 250 pogoane. Toate daŭ un venit de 40 leĭ de pogon și aparțin proprietarilor.

Pădurĭ sunt: aceea a d-luĭ Ioniță Geblescu, de 302 hect. și 50 ariĭ; a d-lor Dimitrie și Aurel Magdalinescu, cu 8 hect. Cea d'întîiŭ e compusă din gîrniță și cer, a două din stejar, frasin, ulm și alte lemne de luncă. Fînețe sunt 37 pogoane, aparținînd proprietarilor de maĭ sus, la carĭ se adaugă în căt. Bechetul 25 pogoane ale d-luĭ Verbiceanu.

Viile, de 75 pogoane, aparțin locuitorilor, 5 pogoane sunt ale d-luĭ Geblescu. Produc vin roșu de bună calitate.

O cale comunală vecinală trece prin com., venind de la com. Gu-

bancea; de aci o ia spre S. până în com. Orodel.

Cîrciumĭ sunt două. Comercianţĭ 2.

Contribuabilĭ sunt 197.

Veniturile comuneĭ sunt de leĭ 1752, banĭ 32, iar cheltuelile de leĭ 1713, banĭ 60. Vite cornute sunt 341, oĭ 140, capre 36.

Călugărei, *sat*, plasa Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, grămadă, cu reşedinţa primărieĭ. Are 1162 suflete, 625 bărbaţĭ şi 537 femeĭ; locuesc în 303 case şi 6 bordee. In sat este o şcoală mixtă, întreţinută de comună şi de judeţ. Are un singur învăţător. In anul şcolar 1892—93, aŭ urmat la şcoală 50 băeţĭ din Călugărei şi 2 din Bechetul. Cu vîrstă de şcoală sunt 69 băeţĭ şi 49 fete. Ştiŭ carte 23 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

In sat este o biserică, în tinda căreia se găseşte următoarea înscripţiune: «Această sfîntă Biserică, ziditu-s'aŭ din temelie la anul 1833 (una mie opt sute treĭ-zecĭ şi treĭ), cu osteneala mea, Serdarul Dumitru Pleniceanu şi muma sa, Maria Pleşoianu».

După legea rurală din 1864, are 9 pogoane arabile. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Călugărei, *moşie* particulară, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, satul Călugărei. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Are o suprafaţă de 1650 pogoane.

Călugărei, *pădure* particulară, pl. Dumbrava-d.-j., com. Călugărei, jud. Dolj, satul Călugărei, pe moşia Călugărei. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Are o suprafaţă de 302 hect. şi 50 ariĭ. Felul arborilor: gîrniţa şi cerul.

Călugărelul, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Căneşti, căt. Pîrlita; face parte din pădurea statuluĭ Sforile-Banuluĭ.

Călugărelul, *vale,* jud. Olt, izvoreşte pe teritoriul com. Cornăţelul, pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în Valea-Guguluĭ, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Cornăţelul.

Călugăreni, *com. rur.*, în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată între comunele Bistricioara şi Hangul la E.; com. Pipirig, la N.; comuna Galul, o parte din jud. Suceava şi Transilvania la V.

Este formată din satele şi cătunele: Călugăreni, Gura-Larguluĭ, Poiana-Larguluĭ, Poiana-Teiuluĭ, Roşeni, Dreptul, Frumosul, Buşumeni, Stejarul, Gălbăzeni, Brînzeni, Coroiul şi Reşcani, cu o populaţiune de 2242 suflete, saŭ 561 familiĭ, dintre carĭ deosebim, după sex: 1112 bărbaţĭ, 1130 femeĭ; după stare civilă: 1185 necăsătoriţĭ, 934 căsătoriţĭ, 123 văduvĭ, 50 văduve; 520 copiĭ de sex bărbătesc, 548 copiĭ de sex femeesc. Sunt 23 străinĭ, 81 persoane ştiŭ carte şi 2161 nu ştiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu plutăria, agricultura şi cu creşterea vitelor.

Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astăzĭ: 181 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor, 153 ca urmaşĭ, 8 locurĭ ocupate de alţiĭ. Dintre ceĭ împroprietăriţĭ în 1878, sunt: 30 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor, 7 ca urmaşĭ, 2 locurĭ stăpînite de către alţiĭ, 1 loc părăsit şi ocupat de către comună, şi 176 de indivizĭ, carĭ deşi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

Locurile pentru agricultură sunt foarte mărginite, din pricina formaţiuneĭ muntoase a terenurilor.

Imaşul are o întindere de 650 hect. şi nutreşte un număr de 9070 vite.

In această comună se află 5 biserici, deservite de 13 clericĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu 600 leĭ. Venitul fonciar al pămînturilor bisericeştĭ e de 812 leĭ. Este o şcoală cu un învăţător, plătit de către stat. Sunt: 9 morĭ de apă; 2 pive pentru făcutul sucmanelor; 3 fierăriĭ; 4 stolerĭ; 3 cojocarĭ; 3 cîrciumarĭ; 2 băcanĭ.

Budgetul comuneĭ e de 6313 leĭ la veniturĭ şi 5373 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţiunea cu satele mărginaşe se face: prin şoseaua ce vine de la satul Bistricioara spre satul Galul; prin şoseaua care începe din precedenta de lîngă satul Poiana-Teiuluĭ, saŭ maĭ bine zis dintre satul Gura-Larguluĭ şi Poiana-Larguluĭ, şi sue spre cursul superior al pîrîuluĭ Largul, prin satul Coroi, unind cu şoseaua Petru-Vodă, ce dă în satul Pluton, com. Pipirig; pe apa rîuluĭ Bistriţa în jos, cu plutele.

Călugăreni, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată între muntele Ciortea şi dealurile: Valea-luĭ-Moş, Gruiul, Scheile şi Belciul, la 40 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 20 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Călugăreni şi Mireşul, avînd o populaţiune de 2159 locuitorĭ, 1135 bărbaţĭ, 1024 femeĭ, cu 556 capĭ de familie, 429 contribuabilĭ. Locuesc în 500 de case.

In comună sunt 2 bisericĭ: Una s'a clădit în anul 1822, cu cheltuiala locuitorilor, în întîia domnie a luĭ Grigorie D. Ghica Voevod, şi la anul 1850 s'a

dărămat până în temelie și s'a reclădit tot cu spesele locuitorilor, în zilele Domnuluĭ Barbu Știrbeiŭ. A doua s'a clădit tot de locuitorĭ, în anul 1856, reparîndu-se în anul 1889.

Locuitoriĭ comuneĭ se ocupă numaĭ cu agricultura și creșterea vitelor, desfăcînd produsul munceĭ lor în orașele București, Ploești și Mizil.

Toțĭ locuitoriĭ sunt moșnenĭ. Eĭ aŭ 31 caĭ și epe, 131 vacĭ, 114 capre, 1002 oĭ și 182 porcĭ.

Școală există în comună de peste 60 anĭ. Localul e proprietatea comuneĭ. In anul școlar 1892—93 s'a frecuentat de 97 copiĭ, 93 bărbațĭ, 4 femeĭ. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește anual 1728 leĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de peste 1000 hect.

In termen mijlociŭ se fabrică aci 15000 decal. țuică și 20000 decal. vin.

In partea de N. a comuneĭ, în muntele Ciortea, se află cariere de piatră și mine de sare, dar nepuse în exploatare. In partea de S. și V. se găsesc cărbunĭ de pămînt.

Terenul cultivabil e productiv numaĭ porumbuluĭ.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

O șosea principală o pune în legătură cu comunele: Mizil, Sîngerul, Tătarul, Salcia și altele.

E brăzdată la E. de dealurile: Cernatul, Culcea și Valea-Scheilor; la V. de dealurile: Papucul, Fețele și Bărboiul; la S. de dealurile: Vîrful-Coasteĭ, Gruiul, Scheile și Belciul; la N. de muntele Ciortea, proprietatea moșnenilor.

E străbătută de gîrlele: Bărboiul, Cernatul și Ciuciurul și de văile: Cheia, Valea-Gloduluĭ, Budureasca și Scheia.

Se mărginește la N. cu com. Sîngerul, la E. cu jud. Buzăŭ, la V. cu comuna Tătarul și Ceptura și la S. cu comuna Vadul-Săpat.

Călugăreni, *sat,* jud. Botoșani, pe țărmul drept al Jijieĭ, în partea de N. a comuneĭ Mănăstireni, plasa Tîrgul. Are o suprafață de 2032 hect. și o populație de 200 familiĭ saŭ 760 suflete.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ și 1 școală mixtă întreținută de stat, cu 1 învățător și 36 școlarĭ.

Vite sunt: 390 vite cornute, 90 caĭ marĭ și micĭ, 1556 oĭ, 2 capre, 200 mascurĭ și 150 stupĭ cu albine.

Sunt în sat 3 meseriașĭ, 4 comercianțĭ și 3 cîrciume.

Călugăreni, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, cătunul comuneĭ Bălteni.

Călugăreni, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. comuneĭ Cobia.

Călugăreni, *sat,* în pl. Cloșani, jud. Mehedinți; ține de com. rur. Orzești. Are 30 familiĭ.

Călugăreni, *sat,* în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situat aproape de gura pîrîuluĭ cu a sa numire, pe malul drept al rîuluĭ Bistrița, la 53 kilometri depărtare de orașul Piatra.

Are o populațiune de 223 suflete, saŭ 55 capĭ de familie, dintre carĭ: 113 bărbațĭ și 100 femeĭ; 116 necăsătorițĭ, 96 căsătorițĭ, 11 văduvĭ; 16 persoane știŭ carte, 207 nu știŭ.

Locuitoriĭ se îndeletnicesc cu agricultura și plutăria.

In acest sat se află: reședința autorităților comunale; 1 școală frecuentată de 43 elevĭ; o pivă; o moară.

Călugăreni, *sat,* face parte din com. rur. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populație de 2089 loc., 1095 bărbațĭ și 994 femeĭ. Aci e reședința comuneĭ.

Călugăreni, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămienești, pe pîrîul Crețoaia, spre E. de tîrgușorul Dămienești și la o depărtare de 2 kil. de el. Are 77 capĭ de familie, 72 contrib., 286 loc., din carĭ 4 știŭ carte și 71 case. Populația este compusă numaĭ de Ungurĭ. Sunt 693 vite marĭ cornute. Are o biserică catolică de lemn. Catoliciĭ din acest sat, împreună cu ceĭ din satele: Bălușești, Mîgla, Negri, Răcea, Roșiori, Ruși (jud. Roman), Bogdănești, Buhociul, Satul-Noŭ (jud. Bacăŭ), țin de parohia catolică Prăjești, din jud. Bacăŭ.

Călugăreni. V. Tăcmănești, *sat,* jud. Vasluiŭ.

Călugăreni, *cătun,* pendinte de com. Uzunul, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca. Acest cătun se compune din trupurile Călugăreni, Braniștea și Ionești. Este proprietate a fraților Vartiade, situată la gura apeĭ Neajlovul, unde dă în Cîlniștea. Aci este reședința subprefectureĭ plășeĭ. Are o suprafață totală de 1947 hect. La 1864 s'a dat la 77 locuitorĭ 306 hect. pămînt. Are o pădure de luncă în suprafață de 367 hect. situată în valea Neajlovul și Cîlniștea. Proprietatea maĭ posedă și 174 hect. vie.

Pe valea Neajlovul se află maĭ multe morĭ de apă.

Prin acest cătun trece șoseaua națională București-Giurgiŭ, un-

de se află și un han care maĭ înainte era stația birjelor ce circulaŭ între București-Giurgiŭ.

In cătun se află o bis. de zid, deservită de un preot și doĭ dascălĭ. Acest sat se află situat la 30 kil. departe de București și la 34 departe de Giurgiŭ. Venitul anual este de 28000 leĭ.

Lîngă Călugăreni s'a dat vestita bătălie între Sinan-Pașa și Mihaiŭ-Viteazul.

La 1716, a stat aci Niculae-Vodă al Moldoveĭ care gonise pe Ion-Vodă-Cantacuzino, așteptînd rezultatul invaziuneĭ ungureștĭ.

La 1644, Mateiŭ-Vodă, în domnia luĭ, a făcut o biserică la Călugăreni.

Călugăreni și **Itești**, *moșie*, jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-s., com. Spineni, despre care Th. Codrescu ne spune: «moșie, în care avea parte și d-lor Spătarul Ion Iurașcu, spătăreasa Marghioala Morțun și alțiĭ. Pe lîngă moșiile Peletiuci, Albotești și altele, fără sat».

Călugăreni, fost *pichet* de graniță, în pl. Cloșani, județul Mehedinți.

Călugăreni, *pîrîŭ*, izvorește de la N.-E. județuluĭ Ilfov, din pădurea Grădiștea și se desparte în două: o parte alimentează valea Pociovaliștea spre V. iar alta apucă spre E., trece pe lîngă satele: Biținelele, Movilița, Chiroiul, Drăgoești-d.-s., Drăgoești-d.-j., de unde țărmiĭ săĭ devin mlăștinoșĭ, și se varsă în gîrla Mostiștea.

Călugăreni, *pîrîŭ*, în pl. Cloșani, jud. Mehedinți, în com. rur. Orzești. Se formează din izvoarele dealuluĭ și văeĭ Călugărenilor, udînd satul cu același nume. Se varsă în apa Motruluĭ.

Călugăreni, *pîrîiaș*, ce izvorește din ramura munților Măluștețul (coastele despre E.), com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Curge printre această ramură și a Grințieșuluĭ-Mic, udînd satul Călugăreni, în dreptul căruia se varsă, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița.

Călugăreni, *vale*, în pl. Cloșani, jud. Mehedinți; ține de com. rur. Orzești, satul Călugăreni. Aci se văd urme de zidărie vechiă, pe carĭ legenda poporană le atribue uneĭ mănăstirĭ, pe care ar fi zidit-o Sf. Nicodim, în drumul săŭ de la mănăstirea Vodița, la mănăstirea Tismana-Izvoarele.

Această vale este bogată în izvoare cu apă bună și în castanĭ. Pe această vale, în acele zidăriĭ, s'aŭ găsit de locuitoriĭ comuneĭ Orzești, monede vechĭ.

Călugăreni-Mănăstireĭ saŭ **Crucea-de-Piatră**, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, jud. Vlașca, sub deal. Aparține statuluĭ. Aparținea înainte mănăstireĭ Glavaciocul și producea un venit anual de leĭ 14855. Are o suprafață de 1270 hect., din carĭ 600 hect. pădure de stejarĭ, care depinde de ocolul silvic Comana.

Aci se află un han care maĭ înainte servea de stație birjelor care circulaŭ între București-Giurgiŭ, înainte de construirea linieĭ ferate actuale. La 1775 a fost metoc de călugărĭ, pendinte de Glavaciocul.

Acest cătun se desparte de Călugăreni-Vartiade, prin valea Cîlniștea, peste care sunt două podurĭ de lemn.

Numele acestuĭ cătun s'a luat de la crucea de piatră ce se află sub mal, în marginea șoseleĭ, care este ridicată de la 1682 de Șerban-Voevod, spre aducere aminte a construireĭ poduluĭ peste apa Cîlniștea-Neajlovul. Cătunul acesta este situat la 35 kil. departe de București și la 29 kil. departe de Giurgiŭ. Aci a fost bătălia între Sinan-Pașa și Mihaiŭ-Viteazul la 1595.

Călugăreni-Moșteni, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca, situat pe partea stîngă acestuĭ rîŭ, din jos de Călugăreni-Vartiade.

Suprafața acesteĭ părțĭ de moșie este de 600 hect., din care 80 hect. pădure. La 1864 s'aŭ împămîntenit 18 loc. cu 56 hect.

Acest cătun are o biserică, zidită la 1881, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot și doĭ dascălĭ.

Călugăresc (Crîngul-), *numire vechiă* a *cătunuluĭ* Crîngul-Sihlelor, jud. R.-Sărat.

Călugări, *com. rur.*, jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Este situată pe lîngă rîul Vedea, spre N.-E. de orașul Slatina. Are o populație de 596 locuitorĭ. Pămîntul săŭ e maĭ mult deluros și produce în abondență porumb, meiŭ, secară și ovăz. Cultura prunelor e aci înfloritoare.

Contribuabilĭ sunt 114.

Aci sunt două bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ; o școală în căt. Călugărul, frecuentată de 37 copiĭ, toțĭ băețĭ. La întreținerea eĭ contribue și statul cu 360 leĭ anual.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 1617 leĭ, 93 banĭ și la cheltuelĭ tot aceeașĭ sumă.

Călugări, *sub-diviziе* a *cătunuluĭ* Haimanalele, din jud. Buzăŭ,

com. Zilişteanca. Are 100 loc. şi 27 case.

Călugări, *deal,* în jud. Buzăŭ, com. Breaza, acoperit cu viĭ şi semănăturĭ moşneneştĭ.

Călugărilor (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez, situat în partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, nu departe de ţărmul măriĭ. Are o formă lunguiaţă. Comunică cu grindurile Metavă şi Dranov, prin nişte făşiĭ înguste de pămînt. Are 80 hectare improductive

Călugărilor (Lacul-), *numire dată părţiĭ din lacul* Bîlhacul, care udă comuna Cilibia, jud. Buzăŭ.

Călugărilor (Moara-), *locuinţă izolată,* constînd din o moară, ce aparţinea călugărilor din mănăstirea Taiţa, şi e acum a locuitorilor, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, com. Balabancea (căt. Giaferca-Turcă), pe apa pîrîuluĭ Boclogea.

Călugărilor (Movila-), *movilă,* jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, com. Fundul-Crăsani, în pădurea Groasa.

Călugărilor (Stupina-), *vechiŭ pichet,* cu No. 90, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Corbul, în partea de V. a eĭ; numit astfel, pentru că aci se cultivaŭ o mulţime de stupĭ, aparţinînd călugărilor din schitul Măxineni. Azĭ e han pe drumul spre Măicăneşti.

Călugăriţa, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa-Dealul, căt. com. Glîmbocata.

Călugăriţa, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Stăniţa, spre V. de satul Stăniţa şi la 5 kil. de el. Este aşezată într'o mică vălcea, pe pîrîul Călugăriţa. Are 80 capete de familiĭ, cu 500 suflete, din carĭ 48 ştiŭ carte; locuesc în 63 case. Sunt 65 contribuabilĭ. Populaţia este numaĭ romînă. Sunt 107 capete de vite marĭ. Are o biserică de zid şi o şcoală primară mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 24 elevĭ (21 băeţĭ, 3 fete) din 39 înscrişĭ (32 băeţĭ, 7 fete) Localul de şcoală este bun. Satul e legat cu oraşul Roman prin şosea. Maĭ înainte se numea Negreşti.

Călugăriţa, *cătun,* pendinte de com. Băbăiţa, plasa Glavaciocul, jud. Vlaşca, departe de Babăiţa de 3 kil. Este proprietate a statuluĭ. A aparţinut mănăstireĭ Nămăeşti. Are o suprafaţă de 530 hect. S'aŭ împămîntenit la 1864 un număr de: 13 fruntaşĭ, 18 mijlocaşĭ, 7 cu mîinele, 8 cu loc de casă, în total 36 cu 120 hect. pămînt.

Curge pe moşie apa Cleniţa, ce vine de sus din Catalina-Negreni.

Aci se află o biserică vechie şi alta nouă, la care serveşte un preot şi doĭ dascălĭ.

In sat e o cîrciumă.

Moşia se arendează împreună cu Băbăiţa cu 8900 leĭ.

Călugăriţa, *deal,* jud. Fălciŭ, între satele Curteni şi Budeşti, com. Budeşti, com. Curteni, pl. Crasna.

Călugăriţa, *pădure,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s. în com. Bucşeşti, proprietatea răzeşilor din comună. Are o întindere de peste 90 hect. Este foioasă (fag şi stejar) e supusă regimuluĭ silvic.

Călugăriţa, *pîrîiaş,* în com. Dobreni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Izvoreşte din dealul Dohotăria, de lîngă satul Negreşti, şi unindu-se cu pîrîiaşul Dosurile, se varsă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Almaşul.

Călugăriţa, *pîrîŭ,* jud. Roman, ce curge prin pl. Siretul-d.-s., com. Stăniţa. Izvoreşte la Sud de satul Călugăriţa, trece prin el, şi, la tîrguşorul Bîra, se varsă în pîrîul Poenele-Oanceĭ, de a stînga.

Călugăriţa, *vălcea,* între moşiile, Păuleasca a statuluĭ şi Şoimul a d-luĭ G. Cantacuzino, în pl. Margineĭ, jud. Teleorman.

Călugăriţele, *cătun,* al comuneĭ Colţi, judeţul Buzăŭ, situat pe stînga Văeĭ-Colţilor, în coasta munteluĭ Vîrful-Babeĭ. Are 200 locuitorĭ, cari locuesc în 52 case.

Călugăriţilor (Vîrful-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Colţi, căt. Călugăriţele, ramificaţie din Vîrful-Babeĭ.

Călugărul, *sat,* face parte din com. rur. Tătăşeşti, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la N.-V. de Bucureşti, la extremitatea judeţuluĭ spre judeţul Dîmboviţa. Prin mijlocul satuluĭ trece şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 370 hect.; cu o populaţie de 332 locuitorĭ.

Moştenitoriĭ Dr. Capşa, colonel Gramont şi Fr. Enachi aŭ 265 hect. şi locuitoriĭ 105 hect. Proprietariĭ cultivă 103 hect. (65 sunt sterpe, 37 izlaz şi 60 pădure). Locuitoriĭ cultivă 90 hect.; 15 rămîn sterpe.

Are o biserică, cu hramul Sf.

Gheorghe, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală mixtă frecuentată de 12 elevi și 13 eleve, cu intreținerea căreia județul și com. cheltuesc anual 1468 lei.

Comerciul se face de 1 cîrciumar și 2 hangii.

Numărul vitelor mari e de 264 și al celor mici de 826.

Stabiliți aci sunt 2 străini.

Călugărul, *cătun*, pendinte de com. Flămînda, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca, proprietate a d-lui General E. Arion.

Aci se află o școală mixtă cu 3 clase, la care, în 1888, aŭ urmat, în vîrstă de școală, 23 băeți și 37 fete, din 41 băeți și 37 fete.

Călugărul, saŭ **Bistrețul**, *baltă*, jud. Dolj, la 4 kil. de Dunăre. Are 800 hect. suprafață și se întinde pe teritoriul comunelor Bistrețul și Plosca, (pl. Băilești), și com. Cîrna, (pl. Balta).

Călugărul, *deal*, acoperit cu vii și pometuri, com. Filipești-de-Pădure, plasa Filipești, județul Prahova.

Călugărul, *movilă*, spre N. de com. Ianca, jud. Romanați. Incepe șirul de movile care se întind de alungul Dunărei, cînd grupate cîte 3—4—5, cînd izolate.

Călugărul, *munte*, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, acoperit cu pădure și izlaz. Merge în aceeași directiune ca și muntele Zmeurătul. Din acest munte izvorește gîrla Brădetul.

Călugărul, *pisc*, comuna Valea-Lungă, plaiul Prahova, jud. Prahova, numit ast-fel de la un pustnic, ce locuia aci.

Călugărul, *poiană*, com. Valea-Lungă, plaiul Prahova, județul Prahova.

Călugărul, *poiană*, la V. de comuna Bădești, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt; servește ca livede de fîn. Și-a luat numele de la un călugăr, care a avut tîrlă aci.

Călugărul, *vale*, jud. Prahova, pl. Cricovul, com. Ceptura.

Călugărului (Dealul-), *munte*, în jud. Suceava, com. Dorna.

Călugărului (Dealul-), *deal*, comuna Diculești, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vîlcea.

Călugărului (Fîntîna-), *fîntînă* cu apă minerală, com. Căciulați, pl. Znagovul, jud. Ilfov. (Vezi Vlăsia, pîrîŭ).

Călugărului (Iazul-), *iaz*, jud. Suceava, în suprafață de 83 fălci, pe moșiile Rădușeni și Oprișeni, format de pîrîul Șomuzul-Mare.

Călugărului (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Bălănești; ese din muntele Arsenia, primește Ciucurul-Orbului și se scurge în Sărățelul-Bălăneștilor.

Călugărului (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Lapoșul; se scurge în rîul Cricovul, făcînd hotar despre județul Prahova.

Călugărului (Moara-), *moară*, pe rîul Bahluiul, în pădurea Deleni, jud. Botoșani, în apropiere de schitul Lacurile. Se zice că a fost a călugărilor acelui schit.

Călugărului (Moara-), *moară*, în județul Suceava, proprietatea statului, la iezătura iazului cu același nume. A fost făcută de mănăstirea Slatina.

Călugărului (Pîrîul-), *pîrîŭ*, la Nordul jud. Ilfov, pl. Znagovul. Izvorește din partea de S. a pădurei Vlăsia și alimentează Valea-Pociovaliștei.

Călugărului (Pîrîul-), *afluent* al pîrîului Forăști, în jud. Suceava, com. Uidești (3 kil.)

Călugărului (Valea-), *vale*, pl. Ocolul, com. Preajba, jud. Dolj, ce se unește cu Valea-Sienei, dînd naștere pîrîului Cîrcea.

Călugărului (Valea-), *vale*, în jud. Muscel, în raionul com. Jupînești; se varsă în Rîul-Doamnei, pe malul drept, în dreptul cătunului Petrești, com. Cosești, pl. Rîul-Doamnei.

Călugărului (Valea-), *vale*, situată la E. de tîrgul Stănisești, pl. Stănisești, județul Tecuciŭ. Merge în direcție E.-V. până dă în Dobrotfor.

Călugărului (Valea-), *vale* mică, în jud. Tulcea, plasa Babadag, com. Slava-Rusească, căt. Slava-Cercheză. Se desface din dealul Jidini; se îndreaptă spre S., brăzdînd partea N.-V. a plășei și a comunei; curge prin păduri și se varsă după 3 kil. în pîrîul Ciucurova (Slava-Cercheză), mai jos de satul Ciucurova.

Călugărului (Valea-), *vale*, comuna Folești-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Călugărului (Vîrful-), *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Cănești, formată din stînci, cu o descindere foarte periculoasă.

Călugărului (Vîrful-), *pisc*, în

jud. Buzăŭ, com. Chiojdul, pe hotarul despre Prahova. De sub poalele sale ese izvorul Brădetul.

Căluişul, *pîrîŭ,* în jud. Neamţu, format către obîrşia sa de două pîrîiaşe: Broşteni şi Pîrîul-Laculuĭ, care izvoresc din Sudul sistemuluĭ muntos din com. Şerbeşti, numit Stînca-de-la-Şerbeşti; curge străbătînd teritoriul com. Dochia, printre satele Dochia şi Jideşti; apoĭ pe teritoriul com. Girovul, printre satele Jideşti şi Bahna, coborînd în direcţiune sudică printre comunele Roznovul şi Mărgineni, pe la satul Traian (com. Zăneşti), paralel cu podişele de la Negriteşti, până intră pe teritoriul com. Podoleni, unde, în dreptul satuluĭ Podoleni, traversează şoseaua mixtă Buhuşi-Piatra, între kil. 30—31, vărsîndu-se pe partea stîngă a rîuluĭ Bistriţa, după ce a primit maĭ mulţĭ afluenţĭ, dintre carĭ cel maĭ însemnat e pîrîiaşul Plopeşti, format din pîraele Mărgineni şi Hoiseşti (ce vine pe stînga sa).

Căluiul, *com. rur.*, în N.-V. plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situată pe ţărmul stîng al rîuşoruluĭ Căluiul, a căruĭ vale aci e mică şi restrînsă de dealurĭ marĭ. E departe de Caracal de 43 kil., iar de Balş, reşedinţa plăşeĭ, de 11 kil., se compune din Căluiul (1250 loc.), satul mic Gura-Căluiul, şi căt. Broşteni (254 loc.) In vechime i se zicea Gura-Căluiul. Terenul dimprejur are o altitudine de 190 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Are o populaţie de 1504 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 769 bărbaţĭ, 735 femeĭ; 440 capĭ de familie; 769 căsătoriţĭ şi 732 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 38 persoane şi 1466 nu ştiŭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. In com. sunt 4 cîrciumĭ. Budgetul com. pe anul 1886—87 a fost de 4924 leĭ la veniturĭ şi de 4902 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 353 contribuabilĭ. Are o şcoală. Bisericĭ sunt două: una cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ (1865), deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; a doua în Broşteni, cu hramul Sf. Nicolae (1854).

Lîngă Căluiul se află o mare pădure, şi, pe lîngă sat, şoseaua vecinală către extremitatea judeţuluĭ. Nu departe se află şi mănăstirea Căluiul.

Căluiul, *mănăstire,* în jud. Romanaţi, cu hramul Sf. Nicolae, lîngă satul cu acelaşĭ nume. Este fondată de strămoşiĭ Buzeştilor la 1579, înainte de Mihaiŭ-Viteazul. Ea este importantă din punctul de vedere arheologic şi a jucat un rol însemnat în secolul al XVI-lea, al XVII-lea şi al XVIII-lea. Aci, aproape de pragul nordic al jud. Romanaţi se află vatra Buzeştilor, familie ilustră în istoria Romînilor. In satul Strejeşti s'a stins şi îngropat cel din urmă din eĭ. In partea loculuĭ trăesc încă amintirile Buzeştilor păstrate în pisaniĭ saŭ dedicaţiunĭ murale, pe lespezĭ mormîntale, pe chipurĭ zugrăvite de alungul păreţilor; iar între ţăranĭ, se păstrează chiar sufletul timpilor eroicĭ, în care aŭ trăit Buzeştiĭ şi fraţiĭ lor de armă, aceasta o probează cîntecele bătrîneştĭ.

Neamul Buzeştilor se stinse prin odraslă bărbătească, la 1831 prin Const. Buzescu, sfîrşitul neamuluĭ săŭ, îngropat la biserica din Strejeşti, unde stă şi o inscripţie interesantă în versurĭ, ce începe aşa: «Buzeşti ceĭ din vechime, (pentru ţară s'aŭ jertfit) s'aŭ sfîrşit acum prin mine, etc.»

La Căluiul este mormîntul luĭ Radu Buzescu, banul, al luĭ Stroe şi femeeĭ sale Stanca, al luĭ Preda Buzescu, etc.; iar în mănăstire sunt portretele celor 2 fraţĭ de arme aĭ luĭ Mihaiŭ-Viteazul cu portretul Domnitoruluĭ şi al fratelui săŭ Petru Cercel, ale soţiilor şi fiilor acestor domnĭ şi ale credincioşilor lor vasalĭ.

Dinaintea mănăstireĭ, sunt băgate, în stană de piatră, oasele Buzeştilor. Poporul crede, că mănăstirea Căluiul a fost întemeiată de nişte haiducĭ, poate de la faptul că Buzeştiĭ aŭ fost oamenĭ de arme şi cum îĭ numeşte cîntecul, Zmeiĭ Ţăreĭ-Romîneştĭ, (purtătoriĭ oştilor şi fruntea Boerilor). Buzeştiĭ aŭ edificat mănăstirea, cu patronul Sf. Nicolae, după un războiŭ sîngeros, ca refugiŭ, căcĭ atuncĭ era înconjurată de pădurĭ nestrăbătute.

Mănăstirea Căluiul a fost închinată la Patriarhia Ierusalimuluĭ, la 1673, de Grigorie Voevod. Acum este ruinată de tot. Reparaţiunĭ nu-ĭ s'aŭ făcut cînd toate veniturile eşeaŭ afară din ţară, de şi în hrisovul luĭ Const. Brîncoveanu se hotărîse, că nicĭ din venitul moşiilor nicĭ din al satelor şi ţiganilor, să nu iasă nimic din ţară, dacă nu s'a satisfăcut trebuinţele mănăstireĭ, iar locul de care s'a închinat să aibă parte numaĭ de prisosul veniturilor.

De construcţie germană, seamănă foarte mult cu cea din Stăneşti (Vîlcea). Biserica e în mijlocul uneĭ curţĭ cu zid şi are 2 brîurĭ de un aspect plăcut. Avem aci pe lîngă mormintele ctitorilor, clopote vechĭ din 1588, maĭ multe inscripţiunĭ, cum şi pomelnice interesante.

S'a ocupat de această mănăstire A. I. Odobescu, care ne a adus o mulţime de documente relative la mănăstirea Căluiul a Buzeştilor şi carĭ pot

servi mult la formarea arborelui genealogic al acestei familii.

Căluiul, *nume,* ce purta în vechime *moşia* Ciuperceni, din jud. Dolj, pl. Cîmpul, com. Ciuperceni.

Căluiul, *pădurice,* în pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, de 70 pogoane, coprinzîndu-se şi acelea după moşia Brîncoveanca.

Căluiul, *pădure,* cu o suprafaţă de 2734 pogoane, pe proprietatea Broşteni, pendinte de mănăstirea Căluiul, lîngă com. Căluiul, pl. Olteţul-Oltul-de-s., jud. Romanaţi.

Căluiul, *vale* şi *rîŭ,* jud. Romanaţi. Rîul izvoreşte din coasta dealului Frăţia, la hotarul dintre jud. Dolj, Vîlcea şi Romanaţi. Curge în direcţia de la Nord spre Sud-Est, trece pe lîngă com. Căluiul şi se varsă în Olteţul, puţin mai sus de com. Oboza. Valea lui este strîmtă şi nu se lărgeşte de cît de la cătunul Gura-Căluiului în jos.

Căluiul (Gura-), *cât.* al com. Căluiul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat pe ţărmul stîng al rîuleţului Căluiul.

Căluiul-Burluiul, *pădure* a statului, de 252 pogoane, pe proprietatea Corneşul-Burluiul, pendinte de mănăstirea Căluiul, lîngă com. Bechetul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi.

Căluleşti, *sat,* face parte din com. rur. Măţăul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Călunul, *pîrîŭ,* pl. Ocolul, com. Ghercești, jud. Dolj, ce formează limita de Nord a com. Gherceşti, către comuna Mischi. Are direcţiunea de la V.-E. şi se varsă pe rîpa dreapta a rîului Tesluiul.

Căluţul, *iaz,* în jud. Botoşani în partea de Nord-Est a comunei Buimăceni, pl. Jijia, pe moşia Buimăceni.

Cămălinul, *colină,* în jud. Buzeŭ com. Pietroasa-d.-j., formînd un pisc stîncos în masivul muntelui Istriţa.

Cămăraşul, (Brezoaia-Cămăraşului), *sat,* pl. Znagovul, jud. Ilfov. Face parte din c. r. Brezoaia. Este situat la Brezoaia în nişte locuri băltoase formate de rîul Ilfovăţul.

Suprafaţa satului e de 743 hect., cu o populaţie de 178 loc.

D-l Anastasie Gavarof are 597 hect. şi locuitorii 146 hect.

Proprietarul cultivă 177 hect., 40 sunt rezervate pentru izlaz şi 380 sunt pădure. Locuitorii cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, 1 heleşteŭ şi 2 poduri stătătoare. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Cămăraşului (Movila-), *movilă,* în judeţul Buzăŭ, comuna Padina, numită ast-fel fiind că în vechime era aşezat aci un Turc, ca să încaseze taxele impuse pentru păşunatul oilor ce se aduceaŭ din raiaua Brăilei. El aplica Dangana (marca turcească) pe ciomagele ciobanilor, ce le păzeaŭ, arătînd cu aceasta, saŭ că oile sunt cumpărate pentru împărăţie, saŭ că taxele sunt plătite.

Cămăraşului (Valea-), *vale* mlăştinoasă, în comuna Padina, jud. Buzăŭ.

Cămărăşescu (Schitul-lui-), *biserică* ruinată, fost schit, azi servind ca un fel de capelă în cimitirul comunei Mihăeşti-d.-j., jud. Olt, plasa Şerbăneşti. S'a numit ast-fel, fiind-că acum vre-o 40 ani locuia aci un boer, fost mare proprietar, cu muma sa, în chiliile lui, deja atunci în ruină.

Doamna Cămărăşescu, crezîndu-se sfîntă şi inspirată, se purta vecinic în doliŭ şi cu un angolpion preţios (cu diamante) la gît, ca un arhiereŭ, cînta în strană la biserică în toate zilele regulat. Zicea Apostolul şi toate rugăciunele.

Iorgu, fiul ei, era mai mult maniac; tot-d'a-una trist şi melancolic, vorbia numai în monosilabe şi avea vedenii, — zicea el.

In acest schit, care ajunsese faimos, era un fel de oracol, numit Oracolul de la schitul lui Iorgu Cămărăşescu.

Cămăruţei (Vîrful-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., acoperit cu păduri şi fîneaţă; face hotar despre com. Bălăneşti.

Cămeniţa, *braţ al Dunărei,* în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comunei Vlădeni, jud. Ialomiţa; comunică cu braţul Săltava.

Cămeşa. V. Surda, *pădure,* jud. Iaşi.

Cămeşoiul, *munte,* jud. Suceava, pe culmea căruia se întîlnesc hotarele moşiilor Baia, Bogdăneşti, Sasca şi Mălini. E îmbrăcat în pădure de brad.

Cămianului (Valea-), *vale,* izvoreşte despre Dealul-Aldei, comuna Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel; curge de la E. spre V. şi se varsă în Rîul-Tîrgului.

Căminariul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul; izvoreşte de pe teritoriul comuneĭ Doftana. Se varsă d'a dreapta în Trotuş.

Căminească, *com. rur.*, compusă din satele Căminească şi Bila, din pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, situată pe valea Cîlniştea, departe de Giurgiŭ de 34 kilometri, de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ, de 4 kil., iar de Bucureşti de 40 kil.

Suprafaţa moşieĭ este de 2850 hect., din care 15 hectare pădure. Proprietatea dă un venit anual de 27000 leĭ.

Cu ocaziunea împămînteniređ s'aŭ dat la locuitorĭ 330 hectare de pămînt.

In anul 1886, această comună avea 1494 locuitorĭ, din carĭ 298 contribuabilĭ. La acea dată venitul comunal se urca la suma de 7366 leĭ, iar cheltuelile la 4017 leĭ. In 1887 a avut veniturĭ 4936 leĭ, iar cheltuelĭ 3141 leĭ.

Se află în comună 2 bisericĭ din care una făcută la 1867. Aceste bisericĭ sunt deservite de 2 preoţĭ şi de 3 dascălĭ.

Se află o şcoală mixtă, condusă de o învăţătoare. Şcoala coprinde 4 clase. In 1888 aŭ urmat la şcoală 31 băeţĭ şi 2 fete.

In anul 1888 s'a cultivat în localitate, de către 255 locuitorĭ, 113 hectare şi 40 ariĭ de tutun.

In această comună se face un bîlciŭ la 29 Iunie în fie-care an.

Pe proprietatea Căminească-Bila se află: Lacul-de-la-Duzĭ, Lacul-Grădineĭ. Apa Cîlniştea trece prin mijlocul satuluĭ. Glavaciocul dă în Cîlniştea la Căminească. Valea-Neacşuluĭ dă pe această proprietate în valea Cîlniştea. Valea-Dorobanţul, ce vine din Naipul, dă iarăşĭ în Cîlniştea. Valea-Lungă şi Valea-Rece încep din pădurea Căminească şi se unesc cu Cîlniştea în sat. Maĭ trec prin sat Valea-Seacă ce dă în valea Dorobanţul; Valea-Laculuĭ, care la hotarul Ghimpaţi dă în apa Glavaciocul; văile Adîncaţi-Micĭ şi Adîncaţi-Marĭ, ambele eşind din pădurea Căminească şi dînd în Cîlniştea la Singureni; Valea-Neacşuluĭ, care ese din moşie şi dă în Cîlniştea. Pe această proprietate se află Măgura-Lungă şi Măgura-din-Cot.

Vite sunt: 206 boĭ, vacĭ şi bivolĭ, 70 caĭ, 790 oĭ, 50 caĭ şi 96 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua ce duce de la Giurgiŭ la Piteşti.

Căminească, *cătun*, pendinte de comuna Căminească, de la care şi-a luat numele; situat pe valea Cîlniştea, jud. Vlaşca; proprietate a Doamneĭ Cazimir, născută Mihăilescu. Aci se află o biserică, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Căminiţoaia, *pîrîŭ*, izvoreşte din comuna Aninoasa şi Bădeşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, şi se varsă în rîul Doamna, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Bădeşti. Formează aproape limita de Nord între această comună şi comuna Domneşti.

Cămîrzan, *pădure*, în jud. Botoşani, în partea de S.-E. a comuneĭ Gorbăneşti, pl. Miletinul.

Cămîrzani, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, din jud. Suceava, com. Ciumuleşti. Işĭ trage numele de la un străvechiŭ proprietar al moşieĭ, Cămîrzan. (Vezĭ actul de hotărnicie al moşieĭ Huşi unde se pomeneşte de Podul-luĭ-Cămîrzan). Aşezat pe coastele dealurilor: Dealul-Curţeĭ, Gania şi Colţun, numără 23 case, populate cu 26 capĭ de familie, saŭ 104 suflete (51 bărbaţĭ şi 53 femeĭ), din carĭ 2 izraeliţĭ. Are 20 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă suprafaţa de treĭ fălcĭ.

Moşia e proprietatea d-luĭ Em. Morţun. Are o suprafaţa de 700 fălcĭ, din carĭ 420 fălcĭ cultivabile, 200 pădure şi 80 fînaţ. Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe Mesteceni şi parte din Movileni.

Are o biserică, cu patronul Sf. Gheorghe, construită cu spesele actualuluĭ proprietar, la 1863, deservită de preotul din Ciumuleşti. Şcoala din Ciumuleşti servă şi acestuĭ sat.

Drumurile principale sunt: la Fălticeni, prin Leucuşeşti, (13 kil.) şi la Fălticeni, pe la Spătăreşti (16 kil.)

La 1803 «Cămîrzani, a paharniculuĭ Lînă, aveaŭ 5 liuzĭ, cu 60 leĭ anual, fiind şi un liud de ceĭ fără bir. La aceştia se adăugaŭ breslaşiĭ Morţuneştĭ, 3 liuzĭ, plătind 24 leĭ bir pe an».

Pe la 1850, «Cămîrzani i Măstocani, la ţinutul Suceveĭ, ocolul Moldoveĭ, moşie cu părţĭ, în care moşie aŭ parte şi d-lor fraţiĭ Morţuneştĭ, i d-luĭ Costachi Morţun, d-luĭ Costachi Hîrlescu, i alţĭ părtaşĭ în ea. Are sat cu o biserică, deservită de un preot, doĭ dascălĭ, doĭ băjenarĭ hrisovoliţĭ, opt nevolnicĭ, 3 vădane, 4 slujbaşĭ volnicĭ, un jidov; pe lîngă moşiile Bărăşti, Calna, Ciumuleşti, Leicuşeşti, Dumbrăviţa şi altele cu un număr de 18 locuitorĭ».

Origina familieĭ Morţun prezintînd oare-care interes istoric, extragem următoarele din genealogia făcută de descendentul eĭ, d. Emanoil Morţun, proprietarul aceşteĭ moşiĭ:

Pe la finele Domnieĭ luĭ Pe-

tru Şchiopul (1590), tînărul Pavel Morţun trece din Maramureş în Moldova. Un oare-care Lazăr (urmaş luĭ Potcoavă) tocmaĭ venise cu un corp de cazacĭ, vrînd să detroneze şi să ia locul luĭ Petru Şchiopul. Pavel Morţun se aventură în conducerea uneĭ părţĭ a oştireĭ moldovene şi reuşi a pune pe fugă armatele căzăceştĭ. Vodă răsplăti vitejia acestuĭ Romîn, dăruindu-ĭ moşia Budiniţa, din Bucovina. Intre 1630—1640, 4 dintre ceĭ 12 fiĭ aĭ luĭ Pavel Morţun se căsătoresc cu fete din familiile Goian, Giurgiuvanu, Vasilco şi Volcinoschi. Ceĭ-l-alţĭ 8 aŭ numaĭ fete, pe carĭ le mărită după Cuciureanu, Hîjdăŭ, Holban, Goroveĭ si Teodorini. Din primiĭ patru Morţuneştĭ se trag toţĭ urmaşiĭ acesteĭ familiĭ, aflătorĭ astă-zĭ în ţară şi carĭ aŭ trecut aci după răpirea Bucovineĭ.

Un oare-care Morţun, stăpînitor al Budinţilor, pe la 1792, lasă treĭ fiĭ: Ilie, Lupu şi Constantin.

Lupu trece în Rusia la 1731, intră cadet în armata împărăteseĭ Ana Ivanovna şi la 1740 ajunge polcovnic. In acelaşĭ an este recomandat din ordinul împărăteseĭ Ana, de către cancelarul Ostermann, Domnitoruluĭ Moldoveĭ Grigore Ghica, care îl gratifică cu boeria de Şătrar. La 1742, se căsătoreşte cu Maria, fiica medelniceruluĭ Constantin Lînă, dar îşĭ reţine partea de Budinţi din Bucovina şi Ghenăuţi de la ţinutul Hotinuluĭ. Zestrea soţieĭ era moşia Broşteni de la ţinutul Botoşani.

In urmă, potrivit diateĭ luĭ Andreĭ Pisoschi, rămîn în stăpînirea Lîneştilor şi moşiile: Leucuşeşti, jumătate din Hîrtop, a treia parte din Huşi, întregĭ Camîrzani, Obîrşia şi cîte jumătate din Costeşti şi Bărăşti, pe apele Şomuzul-Mare, Şomuzul-Băeĭ, şi Moldova până în Rîşca. Ast-fel pun stăpînire Morţuneşti pe Cămîrzani.

Pavel, fiŭ al luĭ Ilie, ajunge maior în armata rusească şi, la 1812, e luat prizonier de Francezĭ şi dus în Franţa, de unde se întoarce la 1815 şi se călugăreşte în mănăstirea Neamţu, de unde era cunoscut sub numele de Morţun Franţuzul.

Cămnicioara, *japşe*, jud. Brăila. Uneşte japşea Cămniţa cu iezerul Mrejarul, în ostrovul Iazul.

Cămniţa, *japşe*, jud. Brăila, situată în ostrovul Iazul; uneşte japşea Rogozul cu japşea Cămnicioara.

Cămueşti, *sat*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Negoeşti; are o biserică şi peste 160 locuitorĭ.

Cănăiţele, *vale*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Dichiseni.

Căndeşti, *sat*, jud. Dorohoiŭ, pe moşia cu acelaşĭ nume, comuna Dersca, pl. Berhometele. Are 117 familiĭ, cu 470 suflete. Se află pe şesul Siretuluĭ, între calea naţională Mihăileni-Botoşani şi pîrîul Molniţa.

Aşezările sătenilor sunt bune, fără livezĭ, numaĭ cu grădinĭ.

Proprietatea din vechime a fost a mănăstireĭ Dobrovăţul din judeţul Vasluiŭ.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar. Este de zid, făcută în anul 1858, de posesorul moşieĭ Stoianovicĭ.

In sat este o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 35 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 494 hect. 82 ariĭ pămînt, iar proprietarul moşieĭ are 298 hect. 5 ariĭ cîmp.

Pîraie principale sunt: Viţcanul, ce trece pe moşie, şi Molniţa, ce curge pe la hotar.

Drum maĭ însemnat este calea naţională Mihăileni-Botoşani.

Se hotăreşte cu: Călineşti, Pîrîul-Negru, Viţcani şi Bucovina.

Numirea moşieĭ şi a satuluĭ, se zice, că vine de la Cîndea, ce era din vechime proprietar. In hrisovul din 1463 (6072), Iunie 11, de la Stefan-cel-Mare, se vede că un Toma Cîndea era consilier domnesc şi boer de credinţă.

Căndeşti, *sat*, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungureni.

Căneşti, *com. rur.*, în jud. Buzăŭ, pl. Pîrscovul, situată pe ambele malurĭ ale Sărăţeluluĭ-Berciĭ, la distanţă de Buzăŭ de 40 kil. Limitele sale sunt: la N., începînd din izvorul Slăniculuĭ, de la vîrful Beldimănescul, ajunge pe coaste în piscul Glodul, apoĭ se lasă pe plaiul munteluĭ Umbrărelul şi se urcă în culminaţia Bocul; la E. se lasă din Bocul, pe la Muchia-Inaltă, merge pe coline, pe la Gîriacul, coborînd în apa Sărăţeluluĭ-Berciĭ, la gura izvoruluĭ Dragomirul, trece Sărăţelul şi lăsîndu-se în jos pe Izvorul-Murciĭ, urcă în Muchea-Seacă şi dă în drumul ce merge la Dîlma, apoĭ pe dînsul până în vîrful Dîlmeĭ; la S., merge pe plaiul Dîlmeĭ până dă în Izvorul-Sărîmbuluĭ, coboară puţin pe izvor şi, peste coline, ajunge în marginea căt. Scoruşeşti, urcă pe muchia la-Teĭ, de unde se lasă în izvorul Poeniţa,

urcă pe muchia Trestioara, până dă în apa Fundata, se abate peste coline și pe din jos de cât. Criveleşti, dă în izvorul Slănicelul, pe care merge în sus până în vîrful Beldimănescul. Suprafața acestei comune este de 3880 hect., din care 818 cultivabile, 624 pădure, 357 fîneţe, 714 izlaze, 42 livezĭ, 58 vie și 1169 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Sforile-Banuluĭ şi Negoşina (ale statuluĭ), apoĭ: Păcurile, Hîrtopeasca-Moşnească, Negoşina, Bondrea şi Valea-Verziĭ (ale moşnenilor Negoşini, Glodani și Hîrtopeşti). Terenul este accidentat, fiind format în mare parte din pietriş şi pămînturĭ albe; totuşĭ are porumb, livezĭ şi viĭ. Cultura albinelor e dezvoltată. E bogată în substanțe minerale, maĭ cu seamă în sare şi ghips. Are 5 morĭ de apă şi două stîne. Peste an se țin aci două tîrgurĭ: la Ispas şi la Rusaliĭ. Căĭ de comunicație n'are alta de cît albia Sărățelul-Berciĭ.

Vite sunt: 120 boĭ, 310 vacĭ, 71 vițeĭ, 25 caĭ, 14 epe, 19 mînjĭ, 1800 oĭ, 48 capre și 138 porcĭ. Stupĭ are 590.

Comuna e formată din cătunele: Glodul, Gonţeşti,Negoşina, Păcurile, Pîrlita, Poenari, Pletari, Şuchea şi Valea-Verziĭ. Populaţia sa e de 1570 loc., din carĭ: 320 bărbaţĭ însuraţĭ, 35 neînsurați, 14 văduvĭ, 1 divorțat; 320 femeĭ măritate, 62 văduve, 420 băeţĭ şi 398 fete. Eĭ trăesc în 369 case. Media naşterilor e de 47, a deceselor de 33, a căsătoriilor de 9. Populația creşte cu o medie anuală de 14 suflete.

Comuna are 299 contrib., din carĭ 7 comercianţĭ romînĭ şi un străin. Stabilimente comerciale sunt 5.

Budgetul comuneĭ e de 1301 l.

Comuna are o şcoală, frecuentată de 32 elevĭ şi 3 eleve. Carte ştiŭ 65 loc. Bisericĭ sunt 5, deservite de 3 preoţĭ, 5 cîntăreţĭ şi 5 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ. Cîrciumĭ sunt 3. Comuna exista la începutul secoluluĭ şi era reprezentată prin satele: Căneşti, Păcurile şi Negoşina. In urmă, satul Căneşti fiind situat pe un teren mobil, pămîntul a fugit, casele s'aŭ dărîmat şi locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat prin cătunele vecine, maĭ cu seamă la Gonţeşti şi Pîrlita. Dintr'un hrisov a luĭ Mateiŭ-Basarab, din anul 1643, August 8, reese că după ce hoţiĭ aŭ omorît pe Egumenul Răsbicĭ de la mănăstirea Mendicul (Vintilă-Vodă) şi ĭ-aŭ furat hrisoavele şi alte acte de proprietate, iar ceata moşnenilor Brăgheşti şi a pus stăpînire pe moşiile ce le poseda până acum mănăstirea, conduşĭ maĭ cu seamă de Dragomir Frige-Cîine şi de fiiĭ săĭ Gonţea şi Dumitraşcu, aceştĭ capĭ aĭ răzvrătitorilor aŭ fost gonițĭ din vechia lor locuință, cu ocaziunea judecățiĭ ce a avut loc între moşneniĭ Brăgheşti şi călugăriĭ de la Menedicul, cînd mănăstirea şi-a recîştigat averea. E probabil dar, că Dragomir Frige-Cîine şi fiul săŭ Gonţea să se fi stabilit în com. Căneşti, dînd naştere satelor Valea-Dragomiruluĭ şi Gonţeşti.

Căneşti, *cătun*, al com. Căneşti, jud. Buzăŭ. In urma prăbuşireĭ pămîntuluĭ şi dărîmăreĭ caselor, locuitoriĭ s'aŭ împrăştiat în cătunele Gonţeşti şi Pîrlita. Totuşĭ maĭ numără încă vr'o 20 loc., rămaşĭ pe la vechiul lor avut.

Căneşti, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Căneşti, formată maĭ mult din pămînturĭ albe.

Cănicea, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Cerna; ţine de com. rur. Izverna.

Cănoasă (Valea-), *izvor* de apă minerală, situat pe loc şes, aproape de şoseaua naţională, în centrul comuneĭ Breaza-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova, aparţinînd obşteĭ locuitorilor. Apa conţine pucioasă şi iod. Nu i s'a făcut nicĭ o analiză himică până acuma.

Cănţelăreşti, *sat*, din com. Bîrzeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ, situat pe coasta de V. a dealuluĭ Plopul, fiind udat spre V. de rîul Bîrlad.

Se întinde pe o suprafaţă de 342 hect., din carĭ 95 ale locuitorilor, avînd o populaţie de 25 fam., saŭ 135 suflete.

Are: o biserică făcută din lemn, la 1807, de fostul proprietar, Petru Cazimir; 3 cîrciumĭ.

Vite sunt: 71 vite marĭ cornute, 80 oĭ, 8 caĭ şi 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ şi 30 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ şi 15 stupĭ.

In partea de N. a satuluĭ, pe drumul vechiŭ dintre Vasluiŭ şi Iaşi, se află un pod mare de piatră, peste o rîpă, formată din scursura ploilor ce vine despre deal. Acest pod a fost făcut la 1636, de Hatmanul Gavriil, fratele luĭ Vasile-Vodă-Lupu. La partea de V. a poduluĭ se află o piatră în zid, cu inscripţiunea slavonă, a căreĭ traducere o dăm aci:

«Acest pod l'a făcut Gavriil Hatmanul şi cneghinea luĭ, Liliana. In zilele frateluĭ săŭ Ioan-Vasile-Voevod, în anul 7144 (1636)».

Căpăţîna, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa; este pendinte de com. Crunţi.

Căpăţîna saŭ **Căpăcina,** *deal,* pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, îmbrăcat cu pădurĭ în care se află un izvor cu apă sulfuroasă, pe teritoriul com. Fîntînele. Pe acest deal s'aŭ găsit urme de o exploatare vechiă de sare şi pietre de construcţie.

Căpăţîna, *deal,* în partea vestică a văeĭ Lozova, com. Braniştea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Căpăţîna, *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pînceşti, spre V. de satul Pînceşti.

Căpăţîna, (Măgura - Căpăţîneĭ -), *culme de dealurĭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., în partea de V. a eĭ, şi despărţind-o de pl. Rîmnicul. Se întinde printre afluenţiĭ rîuluĭ Rîmnicul-Sărat şi aceia aĭ Slămniculuĭ. Prelungirile sale sunt: Gurguia, Gurguiatul şi Trăisteni, în pl. Marginea-d.-s.; Jinurul şi Coţatcul în pl. Rîmnicul-d.-s. Este acoperit cu pădurĭ, din carĭ multe sunt în exploatare.

Căpăţîna, *deal,* între satele Boureni şi Soci, jud. Suceava.

Căpăţîna, *munte,* al comuneĭ Horezul, jud. Gorj, la N. plaiuluĭ Vulcan. E acoperit cu pădure de brad şi fag. Pe el păşunează vara vitele locuitorilor.

Căpăţîna, *munte,* jud. Muscel, pl. Nucşoara, com. Nucşoara.

Căpăţîna, *munte,* în jud. Suceava, peste care trece hotarul între com. Broşteni si Bucovina (1383 m.)

Căpăţîna, (Vezĭ Licura, judeţul Vîlcea).

Căpăţîna, *munte,* la N. comuneĭ Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză la stînile cu numirea munteluĭ.

Căpăţîna, *pădure,* pe muntele cu acelaşĭ nume, com. Nucşoara, jud. Muscel, în întindere de 800 hect., cu un masiv întrerupt din cauza devastăreĭ pădureĭ. Se învecineşte la N. cu Bouretul, la S. şi E. cu muntele Oticul, la V. cu Spinarea.

Căpăţîna, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care curge pe teritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa; începe din localitatea numită Rîtul şi se varsă în pîrîul Ghidion.

Căpăţîna-Porculuĭ, *munte,* jud. Prahova, care trece şi pe teritoriul judeţuluĭ Dîmboviţa. Are o înălţime de 1364 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre. Este situat la limita jud. Prahova, plaiul Peleşul, com. Predeal. E acoperit cu pădure.

Căpăţînata, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani; e foioasă; se întinde şi în secţia Secătura.

Căpăţîneni, *sat,* pe rîul Argeş, jud. Argeş, pl. Loviştea, cu 100 locuitorĭ; face parte din com. rur. Corbeni. Are o biserică, cu hramul S-ţiĭ Ingerĭ, deservită de un preot şi un paracliser. Aicĭ sunt ruinele vestiteĭ Cetăţĭ a luĭ Ţepeş-Vodă, zidită pe vîrful uneĭ stîncĭ înalte, care surplombează Valea-Argeşuluĭ. Zidurile aŭ aproape 30 m. lungime, 12 lăţime şi 12—20 m. înălţime. Grosimea lor este de peste un metru. Legenda populară atribue luĭ Ţepeş-Vodă această cetate, pe care ar fi zidit-o întrebuinţînd ca salahorĭ pe nişte boerĭ din Tîrgovişte, carĭ complotaseră în contra luĭ. Ruinele sunt măreţe şi poziţiunea loculuĭ admirabilă.

Căpăţîneni, fost *sat* domnesc. L'a dăruit Radu-Vodă Călugărul, la anul 1546, Vistieruluĭ Radu, pentru vitejia sa în bătălia cu Stroia Pribeagul.

Căpăţîneni, *moşie,* proprietatea Statuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, cu o întindere de 25.100 pogoane, din care 4600 pogoane pădure. La 1877, avea o arendă anuală de 14.558 leĭ 21 banĭ şi a fost ipotecată împreună cu alte proprietăţĭ ale Statuluĭ, pentru acoperirea emisiuneĭ biletelor ipotecare în suma de 27 milioane. Pe periodul 1883-88, arenda acesteĭ moşiĭ a scăzut la 7700 leĭ.

Pe această moşie se află maĭ multe morĭ şi herestrae, pe rîul Argeş.

Căpăţîneşti, *sat,* cu 290 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Piteşti. Face parte din com. rur. Dobrogostea-Negovani.

Căpăţîneşti, *cătun* al com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ, situat pe malul iazuluĭ Buzăŭl. Are 470 locuitorĭ şi 105 case.

Căpăţîneşti, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Broşteni.

Căpăţîneşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, căt. Căpăţîneşti. Are 453 hect., din care 362 arabile, 50 crivină şi izlaz, restul prund. Pe apa iazuluĭ, ce trece printr'însa, are 3 morĭ.

Căpăţînosul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Fîntînelele, care îmbracă dealul

Căpăţîna, şi aparţine Principesei Schoenburg-Waldenburg; aci sunt izvoare cu apă sărată.

Căpinteni, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti. Are 560 suflete, 302 bărbaţĭ şi 258 femeĭ. Locuesc în 137 case, construite maĭ toate din bîrne şi foarte puţine de zid. Printre cele de zid este una boerească, a răposatuluĭ B. Bălcescu. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Floreşti, ce este la 312 m. depărtare. In anul şcolar 1892-93 aŭ urmat 18 băeţĭ la şcoală. Ştiŭ carte 33 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Satul Căpinteni este legat printr'o şosea cu satul de reşedinţă, Floreşti. In sat este o biserică, fondată de Bălan Poenaru. Are 17 pogoane proprietate. Este de lemn şi serbează hramul S-ţilor Voevozĭ.

Căpitan-Ismail, *grădină,* în jud. Constanţa, plasa Hîrşova, com. Hîrşova. E situată pe marginea Dunăreĭ, la 1 kil. spre E. de orăşelul Hîrşova. Are o suprafaţă de aproape 15 hect., jumătate cultivate cu viţă, iar cea-l'altă jumătate, cu legume.

Căpitanul, *munte* mare, la N. de com. Dragoslavele şi la V. de com. Rucărul, jud. Muscel, între rîul Dîmboviţa şi rîul Argeşelul. Formează linia de despărţire între aceste rîurĭ, împreună cu munţiĭ: Draxinul, Măra, Ţefelega, Preajma, Plăişorul, Pravăţul, Altămaşul şi Mateiaşul.

Căpitanul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în raionul comuneĭ Rucărul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Căpitanul, *vale,* jud. Ilfov, ce se varsă în balta Mostiştea, la S. de com. Obileşti.

Căpitanuluĭ (Valea-), *vale,* judeţul Brăila, la 1 kil. spre N.-V. de satul Cazasul. In timpul Turcilor era aci un mare depozit de iarbă de puşcă şi muniţiĭ.

Căpitanuluĭ (Valea-), *vale,* în pl. Borcea, com. Lupşani, jud. Ialomiţa; face linie despărţitoare între judeţul Ialomiţa şi Ilfov.

Căpităneasa, *moară de apă,* pl. Jiul-d.-j., com. Giorocul-Mare, jud. Dolj, pe pîrîul Giorocul-Mare.

Căpoteasa, *vălcea,* jud. Olt, izvoreşte de la Estul com. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., şi se varsă în gîrla Veţişoara, pe ţărmul stîng, tot în raionul com. Vaţa.

Căpoteşti, *sat,* în partea de N. a com. Ivăneşti, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, situat pe valea pîrîuluĭ Pietrosul, pe o suprafaţă de 287 hect., avînd o populaţie de 73 familiĭ, 201 suflete, din carĭ 53 contribuabilĭ. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ vechĭ, avînd moşia lor, despre care se spune că ar poseda documente vechĭ, de pe timpul luĭ Ştefan-Vodă.

Căpoteşti, *sat,* în jud. Putna, com. Boloteşti, pl. Gîrlele. Cătunul este aşezat pe malul Putneĭ, între Măgura şi Putna.

Are o populaţiune de 172 suflete, carĭ locuesc în 46 case. Are o biserică filială, cu hramul Adormirea. Şcoală nu se află în comună. Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 27, 10 băeţĭ, 17 fete. Din aceştia, 5 copiĭ, 4 băeţĭ şi 1 fată, urmează la şcoala din Boloteşti.

Căpoteşti, *sat,* face parte din comuna Hurueşti, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ. E aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în partea de N.-E. a comuneĭ, 2 kil. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 68 capĭ de familiĭ, cu 290 suflete, locuind în 68 case. Are o biserică, cu hramul Ioan Botezătorul, făcută de locuitorĭ, după cum se vede din inscripţia ce se găseşte în ceaslov şi evanghelie. Are 8 1/2 fălcĭ de pămînt.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt: 25 băeţĭ şi 20 fete.

Căpoteşti, *şes,* în comuna Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, numit ast-fel după valea Căpoteşti. Se întinde spre S. de satul Hadîmbul, de la poalele dealuluĭ Căpoteşti, pănă în apa Stavnicul. Este acoperit maĭ peste tot de-o luncă deasă cu felurițĭ copacĭ şi maĭ cu seamă răchiţĭ.

Căpoteşti, *vale,* jud. Iaşi. Incepe de la Sudul văeĭ Ulmilor şi merge pănă în hotarul despre Vasluiŭ a comuneĭ Mironeasa, din pl. Stavnicul. Această vale dimpreună cu văile: Hadîmbul, Rotariul şi Ulmi, nu sunt de cît numirĭ de părţĭ a văeĭ Stavnicul. Căpoteşti formează partea de la sfîrşit a acesteĭ văĭ. Tot cu numele de Căpoteşti se află şi un şes. Legenda spune că numele văeĭ i s'ar fi dat, după numele unuĭ tîrguşor ce odinioară ar fi existat aci şi din care se găsesc şi astăzĭ pietre şi bucăţĭ de cărămizĭ. Se poate ca în timpurile vechĭ să fi fost pe acolo vr'o locuinţă de oamenĭ, şi despre aceasta ne putem încredinţa după cele arătate în «Letopiseţul» la pag. 320, t. I. că: «în timpul cînd Calga Sultanul cu oştile de la Soroca s'a tras la Ţuţora şi Hamil Hatmanul cu tabăra pe Vladnic, Vasile-Vodă înspăimîntat că Tă-

tariĭ înaintase până sub tîrgul Iaşi, a pornit pe Doamnă împreună cu casele boerilor, prin frînturile codrilor pe la Căpoteşti, spre Cetatea-Neamţuluĭ. Apoĭ singur Vasile-Vodă, după cîte-va zile a lăsat Iaşi, aşezîndu-se în nişte poene în codrul Căpoteştilor dimpreună cu curtea sa.» Din faptul acesta rezultă, că, de oare-ce Domnul s'a retras cu curtea aicea, de sigur că în astă localitate, a trebuit să fie vre-o locuinţă de oamenĭ, cu toate că nu o pomeneşte Letopisețul.

Cu numele de Căpoteşti se află un sat în com. Scheia din jud. Vasluiŭ, tot pe valea pîrîuluĭ Stavnicul, maĭ în jos de com. Mironeasa din jud. Iaşi. Localităţile sunt aproape una de alta.

Căputeanul, *culme de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, care se desprinde din muntele Chinul, trece prin Măguricea şi Vîrful-Rusuluĭ şi formează ridicăturile din stînga Uzuluĭ.

Căprarilor (Dealul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cislăul. Incepe din faţa munteluĭ Scărişoara şi se fineşte la Muchea-Rudarilor.

Căprarilor (Vălceaua-), *vălcea,* care străbate partea de E. a com. Brebul, pl. Prahova, jud. Prahova. S'a numit ast-fel, se zice, de la păstoriĭ de capre, carĭ aveaŭ tîrle în aceste locurĭ.

Căprăreasa, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de com. Tonea.

Căprăreaţa, *deal,* com. Mihăeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Căprăreaţa, *munte,* la N. comuneĭ Olăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde sunt stîne şi unde se fabrică brînză.

Căprăretele, jud. Gorj, *depresiune* pe Dealul-Mureeĭ, începînd la Vestul cătunuluĭ Roşia-d.-s., şi terminîndu-se la hotarul Prigoriĭ.

Căprăreţele, *munte,* com. Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Căprăria. V. Dealul-Mare, com. Sineşti, pl. Cîrligătura, judeţul Iaşi.

Căprăria, *deal,* acoperit de pădure de fag, lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava.

Căprăria, *localitate,* jud. Brăila, situată la N.-V. de com. Berteşti-d.-j., pl. Balta. Sunt aci puţurĭ pentru adăparea vitelor. Se zice că altă dată aci Turciĭ aveaŭ turme de oĭ şi capre, de unde şi numele localităţeĭ.

Căprăria *movilă,* jud. Brăila, la N.-V. com. Nazîrul, ca la 3 kil. şi jum. spre E. de Roman. Servă de hotar între com. Nazîrul şi Cotul-Lung.

Căprăria, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănuleşti. Izvoreşte din dealul Căprioara, curge d'alungul luĭ şi merge de se varsă în rîul R.-Sărat, lîngă cătunul Toropăleşti.

Căprărieĭ (Dealul-), *deal,* pe teritoriul com. Dolheşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Căprărieĭ (Poiana-), *poiană,* judeţul Dorohoiŭ, în pădurea de pe Dealul-Lupărieĭ, com. Dersca, pl. Berhometele.

Căprărieĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al pîrîuluĭ Neagra-Broştenilor, jud. Suceava.

Căprărieĭ (Valea-), *vale,* continuare a Văeĭ-Puiciĭ, spre V.-E. de comuna Ţigăneşti, jud. Tecuciŭ.

Căpreanu, *munte,* între comunele Monteorul, Merei şi Lipia, jud. Buzăŭ, acoperit de pădurĭ.

Căpreanul, *vale,* în com. Monteorul, jud. Buzăŭ. Incepe din fundul munteluĭ Chilmiziul, se uneşte cu alt izvor, Căpreanul, şi se scurge în pîrîul Sărata, la Fîntîna-Păduceluluĭ, de pe moşia Sărata-Banuluĭ.

Căpreasca (Nenia-), *pădure,* în comuna Vadul-Soreşti, jud. Buzăŭ, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopia de Buzăŭ, situată pe moşia Modruzeşti şi Căpreşti; are 138 hect.

Căpreasca, *pădure.* Vezĭ Arseanca, jud. Vîlcea.

Căpreni, *comună rurală,* din jud. Dolj, pl. Amaradia, situată în partea de N.-V. la 52 kil. departe de Craiova şi la 23 kil. departe de Melineşti, reşedinţa plăşeĭ Amaradia.

E situată între dealurile Artan, Boloşeni şi Icleanul, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Amaradia şi pe pîrîul Amărăzuia.

Limitele com. sunt: la E. comuna Slăvuţa, la V. com. Andreeşti (Gorj), la N. comuna Pegeni şi Băceşti (Gorj), la S. com. Stoina.

Terenul comuneĭ este accidentat de dealurile Boloşeni şi Icleanul şi de piscurile: -Dogaruluĭ, -Spireĭ, Gîgîiul, Grînolea, Boloşeni, Bîroaia şi Artanul. Dealurile sunt în legătură cu munţiĭ Gorjuluĭ; aŭ o înălţime

aproximativă de 600 m. și sunt acoperite cu viĭ, fînețe și pădurĭ.

Comuna este udată de rîul Amaradia ce trece prin centrul comuneĭ și care se încarcă pe stînga cu pîrîul Amărăzuia, iar pe dreapta cu pîrîul Plopul. In timpul primăvereĭ și al ploilor torențiale, rîul Amaradia se revarsă.

Pe teritoriul comuneĭ se află balta Caragic-Boloșeni, ce se scurge în Amaradia și unde se găsesc și peștĭ mulțĭ.

Smîrcurĭ sunt: Arcanul și Scurtul.

Com. Căpreni se crede că-șĭ trage numele de la o mică vălcea, Capra, pe care este așezată. In vechime coprindea 7 sate și anume: Boloșeni, Căpreni-d.-j., Brădești, Grînolea, Scurtul, Cornetul, Gîgîiul. A fost un timp cînd coprindea și satele: Ciorari-din-Stoina și Toiaga, din com. Slăvuța. Azĭ, comuna este compusă din 9 sate și anume: Boloșeni, Căpreni-d.-j., sat de reședință, Căpreni-d.-s., Cornetul, Gîgîiul, Golumbeiul, Grînolea, Scurtul și Plopul.

In comună sunt 3 bisericĭ vechĭ și una nouă: una de zid în satul Căpreni-d.-j., cu patroniĭ Sfințiĭ-Gheorghe și Dimitrie; alta în Cornetul, tot de zid, fondată la 1863, de Ioan Pascal Caragea și sora sa Raluca Mălărescu; are ca patron Cuvioasa Paraschiva; alta în Boloșeni, cu patronul S-ta Maria-Mică.

In satul Căpreni-d.-s. sunt 2 școlĭ primare, 1 de băețĭ și alta de fete, ce funcționează din 1882. Ambele școlĭ sunt sub același acoperiș; localul este în bună stare. Fie-care școală îșĭ are învățătorul eĭ. In anul școlar 1892—93 aŭ fost frecuentate, cea de băețĭ de 70 școlarĭ și cea de fete de 20 școlărițe.

Populațiunea comuneĭ se urcă la 2247 suflete, din carĭ 1196 bărbațĭ și 1051 femeĭ. Străinĭ sunt 11, 6 Germanĭ și 5 Ovreĭ. In 1864 s'aŭ împroprietărit 334 locuitorĭ.

Suprafața teritoriuluĭ comunal trece de 3500 hect., din carĭ 1170 hect. arabile, 1780 hect. pădure, 335 hect. izlaz, 160 hect. fîneață, 119 hect. viĭ și 55 hect. teren sterp și lacurĭ.

Moșiile sunt în număr de 9 și poartă fie-care numele satuluĭ pe care se află. Pădurile se găsesc pe moșiile Căpreni-d.-s., Boloșeni, Scurtul, Plopul, Cornetul și Căpreni-d.-j. și aparțin d-neĭ Ecaterina Căpreanu, d-lor Logadi, Zavarof, Murgășianu și moșnenilor. Felul arborilor ce se găsesc, sunt: gîrnița și stejarul carĭ predomină, apoĭ goruni, fagĭ, cerĭ, paltinĭ, teĭ, sorbĭ, jugastri, carpenĭ, salciĭ și aninĭ.

Sunt două morĭ cu aburĭ: una pe proprietatea d-neĭ Căprianu în satul Căpreni-d.-s., și alta în satul Plopul, pe proprietatea d-luĭ Zavarof. Meseriașĭ sunt 4: doĭ tîmplarĭ, un zugrav și un brutar.

Locuitoriĭ posedă 1218 vite cornute, 56 caĭ, 1774 oĭ, 368 porcĭ și 330 capre.

Cîrciumĭ sunt 8 și băcăniĭ 2; una este în Căpreni-d.-s. și alta în Căpreni-d.-j.

Comuna Căpreni este străbătută de șoseaua județeană Căpreni-Craiova, pe o lungime de 8 kil. Satele între ele sunt legate prin potece de car și drumurĭ neșoseluite.

Veniturile com. pe 1892—93 aŭ fost de leĭ 3177,60.

Cheltuelile com. pe 1892—93 aŭ fost de leĭ 3119,27.

Contribuabilĭ sunt 756.

Căpreni-de-Jos, *sat,* pendinte de com. rur. Căpreni, jud. Dolj, situat pe rîul Amaradia, aproape de confluența luĭ cu Amaradia, la 52 kil., N.-V. de Craiova.

Are 389 suflete, 200 bărbațĭ și 180 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școalele din satul Căpreni-d.-s., ce sunt la 1 kil. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 13 copiĭ. Știŭ carte 9 bărbațĭ și 1 femee. In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf. Gheorghe și Sf. Dumitru; 1 cîrciumă și 1 băcănie.

Șoseaua județeană care leagă acest cătun cu Craiova îĭ înlesnește comunicația la N. spre cătunele Căpreni-d.-s. și Golumbeiul, iar la S. spre Ciorari și Stoina.

Căpreni-de-Jos, *pădure particulară,* pl. Amaradia, comuna Căpreni, jud. Dolj, satul Căpreni-d.-j. Aparține d-luĭ N. Murgășianu. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cerul, plopul, frasinul, aninul; predomină stejarul.

Căpreni-de-Sus, *sat,* pendinte de com. rur. Căpreni, jud. Dolj, pl. Amaradia, situat la 1 kil. la N. de Căpreni-d.-j., cătunul de reședință al comuneĭ; cu 315 suflete, 167 bărbațĭ și 148 femeĭ. In sat sunt 2 școlĭ: una de băețĭ, ce funcționează de maĭ mult și una de fete ce funcționează din 1882. Localul școalelor este în bună stare, construit din bîrne. Pentru ele s'aŭ cheltuit 4000 leĭ. Ambele școlĭ sunt sub același acoperiș. Școala de fete are o învățătoare, și este întreținută de comună, iar cea de băețĭ este întreținută de stat și are un învățător. Școala de băețĭ a fost frecuentată în anul 1892—93 de 70 băețĭ și cea de fete, de 20 eleve.

In sat este o cîrciumă şi o băcănie.

Cătunul acesta se leagă de Căpreni-d.-j. prin şoseaua judeţeană Craiova-Căpreni. O şosea vecinală îl leagă la N. de Golumbeiŭ.

Căpreni-de-Sus, *pădure* particulară, pl. Amaradia, com. Căpreni, judeţul Dolj, satul Căpreni-d.-s.; aparţine d-neĭ Ecaterina Căpreanu. Felul arborilor sunt: gîrniţa, cerul, plopul, aninul, jugastrul, carpenul, salcia; aninul şi stejarul predomină.

Căpreşti - Modruzeşti, *moşie,* în com. Vadul-Soreşti, judeţul Buzăŭ. Vezĭ Modruzeşti-Căpreni.

Căpriana, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, situat lîngă satul Curmătura.

Căpriana, *deal,* îmbrăcat în pădure de fag, în jud. Suceava, com. Tătăruşi.

Căprianul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni; acest deal desparte com. Fundul-Răcăciuni de comuna Gropile.

Căprianul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Fundul-Răcăciuni, de pe teritoriul moşieĭ Gîşteni.

Căprianul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., comuna Fundul-Răcăciuni. Izvoreşte din pădurea cu acelaşĭ nume, udă satul Curmătura, unde se încarcă cu pîrîiaşul Curmătura şi se varsă în pîrîul Răcăciuni.

Căprinişul, (Piţigoiasca), *vale,* în căt. şi com. Breaza, jud. Buzăŭ. Ese din munţiĭ Istriţa şi se scurge în Apa-Limpede.

Căprioara, *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dănuleşti. Se desface din Măgura-Căpăţîneĭ, se întinde în partea de E. a comuneĭ, printre rîul Coţatcul şi pîrîul Caprăria. Se termină în rîul R.-Sărat; e acoperit cu pădurĭ.

Căprioara, *pădure* de salcie, pe malul Siretuluĭ, în com. Piscul, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. In vechime, aicĭ era un sat, care s'a desfiinţat, cînd locuitoriĭ luĭ s'aŭ adăugat la formarea satuluĭ Piscul.

Căprioara, *pădurice,* judeţul Tecuciŭ, com. Tudor-Vladimirescu, situată la extremitatea judeţuluĭ, în partea de Sud, lîngă Siret.

Căprioara, *vale,* com. Rîmeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Beica, tot în raionul acesteĭ comune.

Căprioareĭ (Valea-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Dumbrava-Colţiĭ, căt. Lupoaia. Ese din localitate şi se scurge în Valea-Colţilor.

Căprioareĭ (Valea-), *vale,* jud. Tecuciŭ, situată la V. de satul Matca; se întinde pănă la S. de sat.

Căprioarele, *deal,* jud. Dolj, plaiul Jiul-d.-mj., com. Intorsura, de lîngă care începe hotarul de N. către com. Vîrvorul.

Căpriorul, *sat,* jud. şi pl. Dîmboviţa, cătunul comuneĭ Tătărani.

Acest cătun are în raionul săŭ 1175 hectare de pădure.

Căpriorul, *torent,* jud. Gorj, ce ia naştere de la Sudul com. Roşia şi se varsă în Roşia la hotarul Colţeşti, dînd naştere văeĭ cu acelaşĭ nume.

Căprioruluĭ (Dealul-), *deal,* comuna Colteşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Căprioruluĭ (Muchea-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Căneşti, pe hotarul despre com. Policiori.

Căprişoara, *vîrf de munte,* în dreapta rîuluĭ Argeş, jud. Argeş, plaiul Loviştea.

Căpriţa, *pădure* de fag, pe poalele dealuluĭ Pietrişul, din com. Valea-Glodul, jud. Suceava, lîngă frontieră.

Căpriţeĭ (Izvorul-), *izvor,* în com. Tislăul, căt. Valea-Capreĭ, jud. Buzăŭ. Incepe în pădure şi se scurge în rîul Nişcovul.

Căpriţeĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistriţeĭ, în jud. Suceava, com. Broşteni.

Căpşuna, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, cătunul comuneĭ Cobia.

Căptălani, *sat,* face parte din com. Motoşeni, jud. Tecuciŭ, situat pe coasta dealuluĭ Apa-Neagră, departe de reşedinţa comuneĭ cu 6 kil. Are o populaţie de 32 capĭ de familiĭ, cu 121 suflete. La S. de sat se află ruinele uneĭ bisericĭ, numită Biserica-din-Spinĭ.

Căptăreşti, *trup de moşie* nelocuit, din proprietatea Strîmba, situată în plasa Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Căpuşeni, *sat,* în pl. Simila, jud.

Tutova, com. Vlădeşti, spre N. de satul Vlădeşti. Are 192 locuitorĭ (din carĭ 16 ştiŭ carte) şi 55 de case. Locuitoriĭ se ocupă cu rotăria şi facerea mangaluluĭ.

Cărarea, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti.

Cărarea-luĭ-Radu, *loc,* judeţul Băcăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., pe teritoriul com. Ciumaşi.

Cărăboaia, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, situat d'a dreapta Uzuluĭ.

Cărăboaia, *podiş,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, avînd o întindere de 180 hect. şi acoperit cu fîneţe şi locurĭ arabile.

Cărăbuşul, *pisc,* pe muntele cu acelaşĭ nume, com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, jud. Prahova, la poalele căruia e pădurea proprietaruluĭ.

Cărădana, *movilă,* în satul Bădărăi, com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iaşi.

Cărăimănesc (Muscelul-), *cătun,* al com. Colţi, jud. Buzăŭ, situat pe un platoŭ înalt şi înzestrat cu o frumoasă priveliştе. Are 350 locuitorĭ şi 92 case. De dînsul se alipesc cătunele Camburul, Măţara şi Seciul.

Cărăimănesc (Muscelul-), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com Colţi, căt. Muscelul-Cărăimănesc. Are 320 hect., din carĭ 82 pădurea Vîrful-Goşiĭ, restul fîneţe, izlaz şi curăturĭ. Proprietate în devălmăşie a moşnenilor. Aci se află o bogată sorginte de apă minerală: Muscelul.

Cărămida, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 20 hect., care împreună cu trupurile: Găvanele, Valea-Ocolitureĭ şi Valea-Iepureluĭ, formează pădurea Bălteni, din com. Pojogi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Cărămida, *loc izolat,* com. Bălteni, plasa Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cărămida, *vale* mică, în judeţul Vlaşca, pe proprietatea Uzunuluĭ; dă în valea Bujorul.

Cărămidari, *sat,* judeţul Brăila. (Vezĭ Licoteanca, de pe moşia Eforieĭ, din com. Filiul).

Cărămidari, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Şeseşti-d.-j.

Cărămidarilor (Lacul-), *lac,* pe proprietatea Paraipani, pendinte de com. Arsachi, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Cărămidăria, *subdivizie* a *căt.* Simileasca-Banul, din com. Simileasca, jud. Buzăŭ, numit ast-fel din cauza că maĭ toţĭ locuitoriĭ se ocupă aci cu facerea cărămideĭ.

Cărămidăria, *baltă,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Buhociul.

Cărămidăria, *şes,* jud. Botoşani, pe teritoriul satuluĭ Manoleşti saŭ Botoşanca, com. Curteşti, pl. Tîrgul, numit ast-fel de la urmele de cuptoare de cărămidă ce se văd.

Cărămidărieĭ (Dealul-), *deal,* jud. Dorohoiŭ, numit şi Dealul-Lăbuşteĭ. Se întinde în partea de S. a com. Lozna, pl. Berhometele.

Cărămideĭ (Dealul-), *deal,* jud. Constanţa, în pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor Ostrovul, Almalîul şi Bugeacul. Se desface din dealul Sapce-Bair. Se întinde spre E. în formă de semicerc, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., prin partea vestică a plăşeĭ şi a com. Bugeacul, prin cea sudică a com. Ostrovul, şi prin cea nordică a comuneĭ Almalîul. Din el izvoreşte Valea-Bugeaculuĭ. Pe muchea luĭ merg drumurile Ostrovul-Cuzgun şi Almalîul-Bugeacul. Are o înălţime de 97 m. Este acoperit cu livezĭ şi puţine semănăturĭ.

Cărămideĭ (Dealul-), *deal,* în com. Dăeşti, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea, pe vîrful căruia se văd fărîmăturĭ de cărămizĭ marĭ, în forma cărămizilor întrebuinţate la cetăţile romane.

Cărănăul, *numire vechie* a *comuneĭ* şi *cătunuluĭ* Cîmpulungeanca, jud. R.-Sărat, ce a rămas acum numaĭ pentru cătunul Cărănăul.

Cărănăul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Cîmpulungeanca, în partea de N., pe poalele dealuluĭ Cărănăul, la 3 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă. Are 300 hect., populate cu 24 familiĭ, în totul 266 suflete, din carĭ 14 contribuabilĭ.

Cărănăul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Cîmpulungeanca, în partea de V. a eĭ. Face parte din culmea Cîmpulungeanca. Este acoperit cu pădurĭ.

Cărăpceşti, *sat,* în pl. Corodul. jud. Tutova, la marginea despre S. a jud., pe pîrîul Recea,

Are 567 locuitorĭ, din carĭ 37 știŭ carte; 175 contribuabilĭ. Locuesc în 131 case. Formează o comună, comuna Cărăpcești, cu căt. Tălpăoani. Are 32.50 hect. viĭ, din carĭ 7.50 nelucrătoare, și 1.50 livezĭ cu prunĭ. Comerciul se face de 12 oamenĭ, din carĭ 10 Romînĭ și 2 Evreĭ, în 12 stabilimente comerciale, din carĭ 6 cîrciumĭ. Are o școală primară de băețĭ și o biserică.

Cărăreni, *numire vechie,* a *satuluĭ* Hagieni, jud. Ialomița.

Cărărenilor (Lunca-), *luncă,* în jud. Botoșani, com. Costinești, pl. Tîrgul.

Cărărilor (Dealul-), *deal,* în județul Tulcea, plasa Măcin, comuna Văcăreni, și cătunul săŭ Gărvanul. Se întinde spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., descriind forma unuĭ semi-cerc și brăzdînd partea nord-vestică a plășeĭ, pe cea estică a comuneĭ Jijila și pe cea vestică a comuneĭ Văcăreni. La N. se prelungește cu dealul numit Dealul-cu-Monument, la ale căruĭ poale estice se află așezat satul Gărvanul; la S. cu Dealul-Milcovuluĭ, prin care stă în legătură cu dealul Sevastinul. Poalele sale vestice se sfîrșesc pe malul estic al întinseĭ bălțĭ Jijila; cele nord-estice, pe malurile vestice ale gîrlelor Lățimea și Gîrla-Mare; cele de la S. se sfîrșesc pe malul drept al pîrîuluĭ Valea-Jijila. Satul Jijila se află așezat la poalele sud-vestice ale sale, și Văcăreni la cele nord-estice. Din el își iaŭ naștere următoarele pîraie: la V., Valea-Nucilor, ce se varsă în balta Jijila; la S., Valea-luĭ-Bran, afluent al Văeĭ-Jijila; la E., Valea-Gloduluĭ, afluent al Gîrleĭ-Marĭ. Inălțimea cea maĭ mare o atinge în vîrful Pietrosul (162 m.), apoĭ în Movila-Fuseĭ (108 m.) și Movilele-Săpate (102 m.) Pe costișele sale vestice și estice sunt viĭ întinse. Din pricina numeroaselor drumurĭ ce-l străbat i s'a dat și numele. Printre cele maĭ însemnate drumurĭ avem: Calea județeană Măcin-Isaccea, drumurile vecinale Jijila-Azaclîul, Jijila-Văcăreni, Jijila-Gărvanul și Luncavița-Gărvanul-Azaclîul. Este acoperit cu pășunĭ și sămănăturĭ.

Cărăsoaea, *baltă,* în suprafață de 3 hect. în partea de S. a satuluĭ București, comuna Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Cărășelul, *baltă,* formată din vărsarea Prutuluĭ, lîngă satul Șendreni, pl. Braniștea, județul Iași.

Cărătnăul, *cătun* al comuneĭ Sărulești, jud. Buzăŭ. Are 270 locuitorĭ și 36 case.

Cărătnăul, *vechie numire* a *comuneĭ* Sărulești, jud. Buzăŭ.

Cărătnăul, *vale,* în com. Sărulești, jud. Buzăŭ. Incepe din Fundul-Cărătnăuluĭ și dă în valea Pecenega.

Cărătnăul și **Sărata,** *pădure,* a statuluĭ, pe moșia Sărulești-Cărătnăul, jud. Buzăŭ, pendinte de Episcopie, încorporată cu pădurea de pe Vatra-Schituluĭ-Vintilă-Vodă, și formînd împreună un corp de 1789 hect.

Cărătnăul și **Sărulești,** *moșie,* jud. Buzăŭ. (Vezĭ Sărulești și Cărătnăul).

Carăuși, *sat,* populat de 40 familiĭ, în plasa Ialomița-Balta, pendinte de comuna Rași, jud. Ialomița. Este situat pe cîmpul Bărăganul, la 5 kil. spre S. de satul de reședință.

Acest sat maĭ poartă numirea și de Rași-d.-s. Numirea de Cărăuși i s'a dat pentru că locuitoriĭ, pe lîngă plugărie, maĭ exercită și meseria de cărăuși.

Cărăuța, *pîrîŭ,* în județul Suceava, mic afluent al pîrîuluĭ Sabasa.

Cărăvanul, *movilă,* plasa Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cărăvăeasca, *braț* (prival), în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Șocariciul.

Cărbuna, *deal,* pe moșia Capul-Dealuluĭ, com. Roșcani, pl. Turia, jud. Iași.

Cărbunari, (Poiana), *loc izolat,* pe malul stîng al rîuluĭ Bistrița, în com. Bicaz, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Cărbunari, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Ocna, situat la V. de oraș, pe malul stîng al Trotușuluĭ, prezintînd Stînca-Lăstunilor.

Cărbunari (La-), *poiană,* com. Tîrlești, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Cărbunarilor (Valea-), *pîrîŭ* însemnat, în jud. Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Nalbant (și anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Trestenic). Izvorește din poalele sudice ale dealuluĭ Cilicul; se îndreaptă spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plășeĭ și pe cea nord-vestică a comuneĭ. Curge prin pădurĭ, printre

dealurile Cogea-Cara-Bair, Buiuc-Cara-Tepe, Cuciuc-Cara-Tepe, de o parte și Carcaman-Bair, Canagic-Bair de altă parte; lasă pădurile, trece prin satul Trestenic și Nalbant, de unde începe să poarte numele de Valea-Pîrîuluĭ-Telița, deosebit de adevăratul pîrîŭ Telița, care udă satul Telița. Malurile sale sunt înalte și pe alocurea și rîpoase. Și-a luat numele în faptul că o mulțime de cărbunarĭ eraŭ stabilițĭ în munțĭ, dealungul acesteĭ văĭ.

Cărbunarul, *sat,* în partea de N. a comuneĭ Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la ocupațiunea locuitorilor carĭ fac cărbunĭ. Maĭ înainte se numea Filozofi. E situat pe coasta de S. a dealuluì Bordea, în marginea jud. Iași, pe o întindere de 422 hect., în carĭ sunt 200 hect. pădure, iar 82 hect. pămînt arabil sunt ale locuitorilor. Are o populație de 31 familiĭ, saŭ 156 suflete.

Are 1 crîșmă. Pe teritoriul satuluĭ se află un iaz.

Vite sunt: 94 vite marĭ cornute, 5 caĭ și 3 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 7 plugurĭ și 13 care cu boĭ.

Cărbunarul, *deal,* spre V. de satul Mironeasa, comuna Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iași, numit ast-fel dela cărbuniĭ ce se fac pe el.

Cărbunarul, *pădure.* Vezĭ Trupurile-de-Pădure, com. Läicăi, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Cărbunarul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, în com. Albești, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 300 hect., avînd un masiv întrerupt și neregulat, din cauza tăerilor neregulate din trecut. Esențe principale: fag, mesteacăn și plop cu vîrsta de 20—30 anĭ.

Cărbunarul, *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Broșteni, afluent al Cotîrgașuluĭ. Are de tributar pe Pîrîul-Țigănușuluĭ și Rîele.

Cărbunarul, *poiană,* com. Zmeurătul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cărbunarul, *vale,* jud. Brăila, la Sudul comuneĭ Fleașca.

Cărbunarul saŭ **Măgura,** *pădure,* la E. de com. Cetățeni-din-Vale, jud. Muscel, din care izvorește valea Măgura și Mitoiul.

Cărbunaruluĭ (Lacul-), *lac,* în Valea-Găveneĭ, la hotarul moșielor Uzunul și Strîmba, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca.

Cărbunăria, *pîrîŭ* mic, în județul Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea și pe acela al cătunuluĭ săŭ Țiganca-Taița. Izvorește din poalele orientale ale dealuluĭ Negoiul; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. la E.; udă partea centrală a plășeĭ și vestică a comuneĭ, și, după un curs de 2 kil., tot prin pădurĭ și pe la poalele dealuluĭ Cărbunăria, se deschide în Valea-Pîrîuluĭ-Taița, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Taița. Este tăiat de drumul vecinal Taița-Hancearca. Și-a luat numele de la dealul Cărbunăria, pe care altă dată se făceaŭ cărbunĭ din lemnul pădurilor celor întinse de pe acest deal.

Cărbunărița, *șes,* în com. Bozieni, pl. Mijlocul-d.-s., județul Neamțu, situat între tîrgușorul Bozieni, satul Ruginoasa, dealul Stan și pîrîiașele Ciorani și Ruginoasa. Este împărțit, prin șoseaua Piatra-Roman, în două părțĭ, dintre care cea despre S. se maĭ numește și Siliștea.

Intinderea sa e de 146 hect. (102 fălcì), iar terenurile sale priesc semănăturilor de orz și porumb.

Cărbunător, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rur. Nicolițelul. Se desface din Dealul-Mare; se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea centrală a plășeĭ și a comuneĭ. Curge prin pădurĭ. Are malurĭ înalte. Se deschide după 3 kil. în Valea-Telița, chiar lîngă satul Nicolițelul.

Cărbuneanul, se numea în vechime *a treia gură de ocnă,* deschisă în Sălnicul, plaiul Vărbilăul, județul Prahova. Azĭ se numește Baia-Verde, din cauza apeĭ sale verzĭ. Această apă are o sărătură extraordinară și o densitate mare. Ocna a avut o adîncime mare.

Cărbuneanul, *vălcea,* jud. Prahova. Izvorește dintre dealurile com. Slănicul și Văleni; trece pe lîngă Baia-Verde și se varsă în gîrla Slănicul, pe țărmul stîng, în dreptul penitenciaruluĭ din com. Slănicul.

Cărbuneasca, *vechea numire* a com. Scorțianca, din com. Amarul, jud. Buzăŭ.

Cărbunele, *deal,* la E. de com. Boteni, pl. Argeșelul, jud. Muscel, din care izvorește pîrîul Băneasca.

Cărbunele, *munte,* jud. Gorj, la

N. de com. Novaci, lîngă rîul Lotrul.

Cărbunele, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani. Este acoperit cu brazĭ.

Cărbunele, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani. Isvoreşte din muntele Cărbunele şi se varsă în apa Cerna. Dintr'însul se pescuesc păstrăvĭ.

Cărbunele, *pîrîiaş,* în com. Vînători-Neamţuluĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Izvoreşte din povărnişul despre N.-E. al munteluĭ Pleşa şi se varsă pe partea stînga a pîrîuluĭ Nemţişorul, drept în faţa pîrîuluĭ Maghernița.

Cărbuneluĭ (Movila-), *movilă,* pl. Băileşti, com. Catanele, jud. Dolj, de lîngă care începe hotarul de E. al com. Catanele către com. Bistreţul.

Cărbunesculuĭ (Muchea-), *colină,* în com. şi căt. Calvini, jud. Buzăŭ, acoperită cu livezĭ şi puţină vie. Se maĭ numeşte şi Faţa-Bisericeĭ.

Cărbuneşti, *com. rur.,* în jud. Gorj, partea de S.-E. a comuneĭ Petreşti-d.-s., pl. Amaradia, spre S.-E. şi la 27 kil. de oraşul T.-Jiul şi compusă din 2 cătune: Cărbuneşti şi Duţeşti. E situată parte pe deal, parte în vale, în partea stîngă a rîuluĭ Gilortul. Are o suprafaţă de 800 hect., din carĭ 400 hect. arabile, 15 hect. vie, 17 prunet, iar restul pădure şi livezĭ.

Pămîntul este fertil.

Are o populaţie de 340 familiĭ, cu 1034 suflete. Sunt 186 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 100 plugurĭ, 2 căruţe cu caĭ, 90 care cu boĭ, 472 vite marĭ cornute, 608 oĭ, 135 capre, 344 rîmătorĭ, 41 caĭ şi 92 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ e de leĭ 1655, iar cheltuelile de 1643 leĭ, 39 banĭ.

Gilortul traversează această comună de la N. la S.

Comunicaţiunea se face prin şoseaua vecinală ce vine despre V., pe la capul poduluĭ de peste Gilortul, din com. Petreşti-d.-s., legînd-o spre E. cu Licureni. Spre N. se leagă prin şoseaua comunală cu comuna Ştefăneşti.

In comună se găsesc: 1 moară, cu 5 alergătorĭ, pe apa Girlortul, 4 puţurĭ cu cumpănă şi 10 izvoare acoperite.

Are 1 şcoală înfiinţată la 1870 şi frecuentată de 55 elevĭ. In această comună a patra parte a locuitorilor ştiŭ carte.

Comuna are 4 bisericĭ, din care: una este ruinată; una e de zid, pe malul drept al Gilortuluĭ, zidită la anul 1797 de Mihail Colţescu; a 3-a la 1780 de locuitorĭ şi a patra la anul 1790 tot de locuitorĭ. Sunt deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cărbuneşti, *căt.,* jud. Gorj, reşedinţa comuneĭ. Are o suprafaţă de 430 hect., din care 200 hect. arabile, 8 hect. viĭ, 10 hect. prunet, restul tufăriş, fîneaţă şi pădure. Pămîntul este fertil.

Populaţia sa este de 255 familiĭ, cu 761 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 66 plugurĭ, 1 căruţă cu caĭ, 60 care cu boĭ, 300 vite marĭ cornute, 400 oĭ, 80 capre, 200 rîmătorĭ, 22 caĭ şi 60 stupĭ.

In cătun se găsesc 2 puţurĭ cu cumpănă şi 6 izvoare acoperite.

Cătunul are 2 bisericĭ, din carĭ una e ruinată, iar cea-l'altă făcută de locuitorĭ la anul 1790. Sunt deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cărbuneşti, *com. rur.,* pl. Podgoria, jud. Prahova. In vechime locuitoriĭ ocupîndu-se cu facerea de cărbunĭ, comuna s'a numit Cărbuneşti.

Este situată pe dealurile Lopatna, Hotarul, Sorescu şi Gogeasca-d.-j., şi pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Lopatna, la 45 kil. departe de Ploeşti, capitala judeţuluĭ şi la 15 kil. de a plăşeĭ.

Populaţia sa e de 1107 locuitorĭ (544 bărbaţĭ, 563 femeĭ); 272 capĭ de familie; 205 contribuabilĭ. Locuesc în 275 case.

In comună e o singură biserică, fondată la anul 1842 şi deservită de un preot.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ au 22 caĭ, 120 boĭ, 120 vacĭ, 114 viţeĭ, 200 oĭ, 16 capre, 150 porcĭ şi 20 bivolĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ. 36 s'aŭ împroprietărit, la 1864, pe moşia statuluĭ Căldăraşanca, cînd şi li s'aŭ dat 90 hect., iar 11 pe moşiĭ particulare, dîndu-li-se 35 hectare pămînt.

In raionul comuneĭ, pe apa Lopatna, sunt 3 morĭ pentru măcinat.

Şcoala datează în comuna de la 1864, dar n'a funcţionat regulat. A fost frecuentată în 1892 de 18 băeţĭ şi 4 fete, din numărul de 110 copiĭ în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 36 bărbaţĭ şi 12 femeĭ.

Toată comuna are o suprafaţă de 1300 hect.

Comerţul se exercită de 4 cîrciumarĭ.

Bugetul comuneĭ este de leĭ 6793.

Comuna are numaĭ o singură

şosea, ce vine din judeţul Buzăŭ, la oraşul Ploeşti.

E udată de văile: Gogeasca, Limpezelul, Seciul şi Lopatna.

Cărbuneşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. Gorj, pl. Novaci-Amaradia, cât. Petreşti-d.-s., pe linia Filiaşi-T.-Jiul, pusă în circulaţiune la 16 Ianuarie, 1888. Se află între staţiile Bărbăteşti (9.6 kil.) şi Copăcioasa (10.2 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 199^m,64. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 93540 leĭ, 50 banĭ.

Cărbuneşti, *deal*, com. Cărbuneşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care se cultivă 13 hect. vie.

Cărbuneşti, *moşie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Căldăruşani, jud. Prahova şi care pe periodul 1888-93, s'a arendat cu 2200 leĭ anual. Arenda s'a scăzut la 1200 leĭ, pentru-că o parte din moşie s'a vîndut.

Cărbuneşti, *moşie*, pe care s'aŭ împroprietărit la 1864 parte din locuitoriĭ comuneĭ Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Cărbuneşti, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 1255 hect., pendinte de com. Cărbuneşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, formată din trupurile Cărbuneşti (430 hect.), Căldăruşanca-Atîrnaţi (75 hect.) şi Căldăruşanca-Ariceşti (750 hect.)

Cărbuneşti - Mîndrişca, saŭ **Mănăstirea - Caşinul,** *moşie*, fostă a Statuluĭ, situată pe teritoriul comuneĭ Mîndreasca, jud. Putna, pl. Răcăciuni, în întindere de 650 fălcĭ. Are 2 cantoane: Mîndreasca (600 fălcĭ) şi Făurel (50 fălcĭ). Trupul numit De-la-Vale-de-Şosea, în întindere de 400 hect., s'a parcelat în loturĭ micĭ şi s'a vîndut în anul 1890. Arenda eĭ anuală, până la 1890, a fost de 3000 leĭ.

Cărbunĭ (Lacul-cu-), *lac*, între com. Poiana saŭ Gîlmeele, din jud. Oltul şi moşia Crîngeni. Acest lac serveşte ca punct de hotar al moşiilor Poiana şi Crîngeni, jud. Teleorman.

Cărbunĭ (Măgura-cu-), *măgură*, situată în jud. Olt, cam la Nord, pe malul drept al Iminoguluĭ. Servă şi de hotar între delimitarea locuitorilor din cătunul Perieţi-d.-s. şi moşia d-luĭ Alexe Romanov.

Cărceşti, *sat*, cu 200 suflete, jud. Argeş, plasa Oltul; face parte din com. rur. Cuca.

Cărleşti, *sat*, cu 25 fam., judeţul Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Vitomireşti-Trepteni.

Cărligata, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Mărgineni-Munteni.

Cărligata, *lac*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Nadişa.

Cărligata, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., din com. Drăgugeşti.

Cărligei, *com. rur.*, din plasa Novaci-Amaradia, jud. Gorj, situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Galbenul, la 36 kil. spre răsărit de T.-Jiul. Este formată din 3 cătune: Cărligei, Pereşti şi Bălceşti. Are 300 familiĭ, cu 1370 suflete, din carĭ 265 contribuabilĭ. Este coprinsă între comunele Bumbeşti-Piţicul la E., Prociovalişte la N., Prigoria la S. şi Bengeşti la V. Prin comună trece şoseaua T.-Jiul-Horez-R.-Vîlcea; şoseaua vecinală, care merge la Zorleşti şi rîul Gilortul şi trece prin cătunul Pereşti. Suprafaţa moşieĭ este de 2500 hect., dintre care 1250 ale locuitorilor şi 1300 ale proprietarilor. Sunt 8000 hectare pădure, 300 hect. livezĭ, 700 hect. arăturĭ, 89 hect. vie, 611 hect. păşune. Are: 4 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, frecuentată de 60 elevĭ, din carĭ 15 fete. Are 3 morĭ şi 3 cîrciumĭ. Comerciul se face de 3 Romînĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi cultivarea grădinilor.

Eĭ posedă: 40 plugurĭ, 1080 vite marĭ cornute, 168 caĭ, 5 bivolĭ, 1200 oĭ, 65 capre, 405 rîmătorĭ. Veniturile com. sunt de leĭ 1338, banĭ 56 şi cheltuelile de leĭ 1327, banĭ 76.

Cărmăneşti, *moşie*, fără sat, în comuna Costişa, plasa Bistriţa, jud. Neamţu.

Cărnicea, *lac*, în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Stelnica, jud. Ialomiţa.

Cărniceni, *com. rur.* la S. plasa Turia, jud. Iaşi, la o depărtare de 18 kil. de oraşul Iaşi. Este aşezată între şesul Prutuluĭ şi al Jijieĭ. Terenul săŭ e puţin accidentat şi prezintă maĭ multe podişe întinse, avînd satele situate parte pe aceste podişe şi parte pe coastele lor. Este formată din satele: Cărniceni, Şetrăreni, Probota, Blîndeşti, Raiul, Ţigăneşti (Căminăreşti, tîrguşor) şi Perieni. Suprafaţa este cam de 8400 hect. şi populaţia sa de 695 fam. saŭ 2648 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

In comună sunt cinci biserici, deservite de 4 preoţi şi 6 cîntăreţi; trei şcoli, cu 4 învăţători şi 119 şcolari, (87 elevi, 30 eleve); 6 mori, 4 de apă şi 2 de aburi.

Budgetul este de 17252 lei 59 bani la venituri şi 16940 lei 60 bani la cheltuieli.

Numărul vitelor se urcă la 9270 capete, din cari: 35003 vite mari cornute, 348 cai, 4698 oi, 20 capre şi 809 rîmători.

Cărniceni, *sat,* din com. Cărniceni, pl. Turia, jud. Iaşi, aşezat pe două platouri despărţite de o rîpă, prin care curge pîrîul Stejărelul. In partea despre E. a satului trece rîul Jijiea, iar pe marginea despre V. trece şoseaua judeţeană Iaşi-Botoşani. Are o suprafaţă cam de 1859 hect. şi o populaţie de 140 familii, saŭ 514 suflete. Partea satului aşezată pe costişa despre Est se numeşte Văleni, după numele văei ce se află în marginea lui. Se zice că această parte de sat s'ar fi înfiinţat la 1815 de către un răzeş, care, cumpărînd moşia, s'a statornicit în această localitate.

Spre S. de satul Cărniceni, pe şesul dintre rîurile Prutul şi Jijiea, trece şanţul, numit de oameni, Şanţul-lui-Traian.

Are o biserică zidită la 1792, de d-l Beldiman, fost proprietar, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi; o şcoală, întreţinută de comună, e înfiinţată la 1865 şi frecuentată de 33 elevi.

Numărul vitelor e de 1086 capete, din cari: 750 vite mari cornute, 78 cai, 69 oi şi 186 rîmători.

In acest sat, a stat Ghica-Vodă cu tabăra într'o vară, după anul 7165, cînd Constantin-Vodă era gata să vină cu ajutorul lui Racoţi, Domnul Transilvaniei, de unde apoi s'a retras mai la vale la Capul-Stîncei.

Cărpănosul, *lac,* în judeţul Tulcea, plasa Sulina, comuna urbană Chilia-Veche, situat în partea apusană a plăşei şi a comunei. Este format de lacul Tatanir, cu care comunică prin 2 mici gîrle. E înconjurat numai cu stuf. Are 12 hectare şi produce peşte puţin.

Cărpinei, *pîrîŭ,* în com. rur. Cloşani, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi; se varsă în Motrul.

Cărpinei (Dealul-), *deal* însemnat, jud. R.-Sărat, în plaiul Rîmnic, com. Dumitreşti. Se desface din culmea Lupan şi brăzdează partea nordică a com. Este acoperit cu păduri şi păşuni.

Cărpineşti, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgăriteşti. Se desface din culmea-Cîmpulungeanca şi brăzdează partea de Vest a comunei. Este acoperit cu păduri şi păşuni.

Cărpiniştea, *com. rur.,* în plaiul Slănicul, jud. Buzăŭ, situată pe ambele maluri ale rîului Slănic, la o distanţă de Buzăŭ de 30 kil. Limitele sale sunt: la S., începînd din marginea căt. Poponeţi (com. Băeşti), urcă peste coline până la muchea Piua (comuna Policiori); la V., începînd din muchea Piua, merge pe culmea plaiului, prin Muchea-Vizireanului şi Muchea-Beciului, până ajunge în Muchea-Gălbezei, de unde se lasă pe hotarul moşiei Cîrteanca; la Nord, începînd din Cîrteanca se abate pe lîngă muchea Moţoiul şi se lasă în albia rîului Slănic, în apropiere de Valea-Vacei, trece Slănicul, urcă pe muchea Podul-lui-Cîrlig, apoi în Groapa-Mare, de unde urcă în Muchea-Furtunei, apoi în Muchea-Gărdoaia, face o mică curbă spre N.-E. şi ajunge în Muchea-Dimienei şi de aci în muchia Floreşti, de unde se curbează pe hotarul moşiei Licoi, atinge hotarul jud. Rîmnicul, în dreptul muchiei Motohani, merge pe hotarul Rîmnicului, până în muchea Motohancii saŭ Richiţii, în dreptul comunei Nisipurile; părăseşte hotarul Rîmnicului, şi peste coline, se îndreptează spre cătunul Hîrboca, o ia pe hotarul moşiei Hîrboca-Banului, ese în Muchea-Dumbrăvei şi moşia Clociţi, ajunge în viile locuitorilor din cătunul Izvorul-Dulce, apoi merge tot pe plaiŭ, alături cu Clociţi, până în Muchea-lui-Isac; de aci trece pe la muchile Pietroiul şi Cremenea, se lasă pe lîngă podul Cal-Alb, până în muchea Fulga, ajunge la căt. Poponeţi şi trece Slănicul în Gura-Văei-Balaurului, punct de unde am început. Suprafaţa acestei com. este de 4586 hect. din care 2585 arabile, 57 pădure, 1046 fîneaţă, 473 izlaz, 32 livezi, 108 vii şi 291 sterp.

Proprietăţi mai însemnate sunt: Fureşti saŭ Izvorul-Dulce, Richiţile, Licoi, Valea-Hotarului Valea-Puţului şi Cocoreşti saŭ Beceni-d.-j., toate particulare. Terenul comunei, de şi accidendat, dar prezintă o întinsă suprafaţă pentru cultura cerealelor. Industrie n'are afară de 2 mori de apă şi începuturi de cojocărie şi cizmărie. Comerţul se mărgineşte în desfacerea producţiunilor locale şi în transporturi. Are 2 tîrguri: la 23 Aprilie şi la Dumineca-Mare. Calea cea mai însemnată de comunicaţie e şoseaua Sapoca-Lopătari, care se întrerupe cînd Slănicul vine mare.

Vite are: 617 boĭ, 363 vacĭ, 84 vițeĭ, 4 bivolițe, 21 caĭ, 56 epe, 13 mînjĭ, 4150 oĭ, 4 capre 3 asinĭ şi 294 porcĭ. Stupĭ sunt 40.

Comuna e formată din cătunele Cărpiniştea, Izvorul-Dulce, Valea-Hotaruluĭ şi Valea-Păruluĭ. Populația sa e de 2040 locuitorĭ, din carĭ bărbațĭ însurațĭ 370, neînsurațĭ 25, văduvĭ 44, divorțațĭ 5, băețĭ 525; iar femeĭ măritate 370, văduve 55, fete 646. Eĭ traesc în 415 case. Meseriaşĭ sunt: 6 lemnarĭ, 1 rotar, 4 fierarĭ, 2 boengiĭ, 3 cojocarĭ, 2 croitorĭ, 2 cizmarĭ şi un brutar. Media naşterilor e de 58, a deceselor de 46 şi a căsătoriilor de 16. Populația creşte cu o medie anuală de 12 suflete.

Comuna are 351 contribuabilĭ, din carĭ 25 comercianțĭ romînĭ. Stabilimente comerciale sunt 11. Budgetul comuneĭ e de 2610 leĭ, 42 banĭ.

Comuna are o şcoală, în cătunul Valea-Hotaruluĭ, cu 50 elevĭ şi 10 eleve. Carte ştiŭ 83 locuitorĭ. Bisericĭ sunt 3, deservite de 3 preoțĭ, 3 cîntărețĭ şi 2 paraclisierĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Impărațĭ. Cîrciumĭ are 6. Locuințele sunt bune şi confortabile. La începutul secoluluĭ comuna exista, avînd satele: Cărpiniştea, Izvorul-Dulce şi Valea-Păruluĭ; cătunul Valea-Hotaruluĭ s'a înființat maĭ în urmă. Această comună a servit maĭ mult timp ca reşedință a sub-prefectureĭ plaiuluĭ Slănicul. Se găsesc nişte vechĭ ruine în căt. Izvorul-Dulce, despre care tradiția spune că ar fi fost palate din ale luĭ Vintilă-Vodă.

Cărpiniştea, *cătun,* al com. Cărpiniştea, jud. Buzăŭ, situat la dreapta rîuluĭ Slănicul şi udat în partea de N. de Valea-Puțuluĭ. Are 310 locuitorĭ carĭ locuesc în 53 case.

Cărpinişul, *numire,* ce se maĭ dă plaiuluĭ Nucşoara, din com. Rîncezi, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cărpinişul, *com. rur.,* din jud. Gorj, plaiul Novaci, e situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cărpinişul, care o traversează prin mijloc. Cărpinişul îşĭ ia naştere din muntele Plăsala. Numele, se zice, că-ĭ vine de la o pădure de carpenĭ ce acoperea acest loc.

Se învecineşte la E. cu com. Radoşi, la V. cu com. Crasna, la S. cu com. Ciocădia, iar la N. cu plaiul muntos al comuneĭ. Este proprietatea moşnenilor. Are o suprafață cam de 1225 hect., dintre carĭ 175 hect. arătură, 200 hect. livezĭ, 400 hect. izlaz şi 450 hect. pădure.

Are o populație de 237 familiĭ, cu 791 suflete, din carĭ 202 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 98 caĭ, 608 vite marĭ cornute, 1026 oĭ, 216 rîmătorĭ, 326 capre, 55 plugurĭ, 42 care cu boĭ, 1 căruță cu caĭ; 10 stupĭ de albine.

Venitul comuneĭ este de 1230 leĭ, iar cheltuelile de leĭ 734, banĭ 25.

Comunicația se face prin şoseaua Bumbeştĭ-de-Jiĭ-Polovraci şi prin alte drumurĭ ordinare. Cu frontiera comunică prin poteca care plecînd din Cărpinişul, trece plaiul munteluĭ Plăsala, Coasta-Crainiculuĭ, Gruia, şi de acĭ la Tîmna.

Cărpinişul, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Bolintinul, căt. com. Găiseni.

Cărpinişul, *cătunaş,* care formează o subdiviziune a căt. Lopătari, din com. Lopătari, jud. Buzăŭ.

Cărpinişul, *culme,* în com. Lopătari, pe malul drept al rîuluĭ Slănicul, jud. Buzăŭ. Sub coastele sale sunt apele minerale de la Lopătari.

Cărpinişul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul comuneĭ Mileşti.

Cărpinişul, *deal,* jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul satuluĭ Păltinişul, comuna cu asemenea numire, pl. Prutul-d.-j.

Cărpinişul, *deal,* în jud. Suceava, comuna Uideşti, moşia Țoleşti, parte cultivabil, parte ponoros.

Cărpinişul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinuluĭ.

Cărpinişul, *munte,* jud. Suceava, pe teritoriul moşieĭ Borca, comuna Mădeiul.

Cărpinişul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, care d'impreună cu pîrîiaşele Iuga şi Căsoasa, formează Pîrîul-Schituluĭ.

Cărpinişul, *pîrîiaş,* în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Izvoreşte din ramura Munților-Iepeĭ şi se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Calul.

Cărpinişul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgăriteşti. Izvoreşte din dealul Mărgăriteşti, merge d'alungul dealuluĭ Cărpinişul, udă comuna spre E., trecînd prin căt. Ştubeiul, şi se varsă în pîrîul Hîrboca, maĭ jos de căt. Ştubeiul.

Cărpinişul, *podiş,* jud. Bacăŭ,

pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, care este format de Munţii-Staneï şi Sboina-Verde.

Cărpinişul, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Mileşti, formată de dealul cu acelaşĭ nume.

Cărpinişul, *vale*, jud. Dorohoiŭ, lîngă dealul cu asemenea numire, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j.

Cărpinişul, *vale*, com. Oteşani, plasa Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Luncavăţul.

Cărpinişuluĭ (Muchea-), *deal*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Valea-Raţeĭ. Se desface din Dealul-Cîlnăuluĭ şi se întinde d'alungul rîuluĭ Cîlnăul, brăzdînd partea vestică a comuneĭ. Este acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ.

Cărpinoasa, *deal*, la S. com. Călimăneşti, pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are direcţia de la V. spre E.

Cărpinoasa, *pîrîŭ*, udă poalele de S. ale dealuluĭ cu acelaşĭ nume, comuna Călimăneşti, jud. Vîlcea.

Cărpiţi (Dumitreşti-Gîlăţei-), *sat*, în partea de N.-V. a com. Poiana-Cîrnuluĭ, plasa Crasna, jud. Vasluiŭ. E aşezat pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Vasluețul, pe o suprafaţă de 398 hect., din carĭ: 85 hect. pădure şi 258 hect., loc de cultură, fînaţ şi imaş. 55 hect. sunt proprietatea locuitorilor, iar restul e proprietatea statuluĭ. Are o populaţie de 60 fam., saŭ 305 loc. Eĭ posedă: 12 plugurĭ şi 24 care cu boĭ, 6 plugurĭ şi 5 căruţe cu caĭ.

Numărul vitelor e de: 70 vite marĭ cornute, 120 oĭ, 17 caĭ şi 30 rîmătorĭ.

Cărpuleasa, *subdivizie* a cătunuluĭ Coiteasca, din com. Săgeata, judeţul Buzăŭ.

Cărpuleasa, *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Săgeata, căt. Coiteasca, are 312 hect., maĭ toate arabile.

Cărpuleasa, *pădure*, pe moşia Carpul, din jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Moara-luĭ-Enică. Are 140 hect.

Cărstăneşti, *sat*, pe apa Topologuluĭ, în pl. Topologul, jud. Argeş; astăzĭ nu maĭ există. Loc istoric însemnat; aicĭ ţinură conferinţă boeriĭ din oastea luĭ Mihaiŭ-Viteazul, după moartea acestuia, spre a-şĭ alege Domn şi ridicară la tron pe Şerban-Vodă, la anul 1601.

Cărţibaşi. Vezĭ Voineşti-Boereşti, jud. Tutova.

Cărţile (Malul-cu-), *ruptură*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., căt. Gornetul, acoperită de pădurea Cuculeţul. In poale, are urme de păcură.

Cărunta, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Valea-Seacă. E situat lîngă satul Valea-Seacă.

Cărunta, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. E acoperit cu pădurĭ şi e situat la N. culmeĭ Lapoşuluĭ. Face parte din Culmea-Bordeĭ. Pe el se află urme de intărirĭ vechĭ.

Cărunta, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni, proprietatea d-neĭ Zamfira Rosetti. Este foioasă, avînd fag şi stejar. Are o întindere de 100 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Cărunta, *pădure*, judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa pe moşia Beleghetul. E proprietatea d-luĭ N. Ghica. Are o întindere de 4050 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic. Bradul predomină.

Cărunta, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa. Ese din muntele cu acelaşĭ nume şi se varsă d'a stînga Ciobănaşuluĭ.

Căruntei (Valea-), *vale*, izvoreşte din muntele Lazul, plaiul Breaza-Talea, com. Breaza-d.-s., plasa Prahova, jud. Prahova. Curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Prahova, tot în com. Breaza-d.-s.

Căruţaşuluĭ (Piscul-), *pisc*, la N. de com. Apostolache, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Căruţaşuluĭ (Poiana-), *poiană*, în întindere de 14 hect. pămînt, com. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Căruţeĭ (Valea-), *vale*, comuna Ştefăneşti, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Căsata, *baltă*, pl. Băileşti, com. Negoiul, jud. Dolj.

Căscioarele, *com. rur.*, pl. Olteniţa, jud. Ilfov, situată la S.-E. de Bucureşti, lîngă balta Greaca, la 49 kil. departe de Bucureşti.

Stă în legătură cu comunele Greaca şi Hotarele prin şosele vecinale.

Are o populaţie de 1209 locuitorĭ, carĭ trăesc în 240 case şi 7 bordee.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 4850 hect., din carĭ 3898 aparţin statuluĭ şi d-luĭ A. Sto-

lojanu, şi 953 însurăţeilor, pe moşia Talaba. Peste 1400 hectare rămîn sterpe, din cauza bălţilor, băltacelor, văilor, pîraelor, carì fac terenul impropriŭ cultureĭ, maĭ ales în timpurĭ ploioase.

In partea de S. e înconjurată de dealurĭ mult ridicate, pe carĭ se cultivă 109,75 hect. vie. In cercul comuneĭ e pădurea Căscioarele, care se întinde pe o suprafaţă de 480 hect.

Are o biserica cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 3 preoţì şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, sub un acoperemînt cu primăria, oferit gratuit pe timp provizoriŭ de d-l A. Stolojanu. Pentru întreţinerea eĭ, statul plăteşte, împreună cu comuna, 1860 leĭ anual. Şcoala este frecuentată de 24 băeţĭ şi 3 fete.

Pe teritoriul comuneĭ este un heleşteŭ. Se află 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ.

Comuna are 217 contribuabilĭ şi un budget de 5005 leĭ la veniturĭ şi 5107 leĭ la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 310 sunt plugarĭ şi 2 industriaşĭ.

Arătura se face cu 94 plugurĭ, din carĭ 59 cu boĭ şi 35 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 101 care şi căruţe: 67 cu boĭ şi 34 cu caĭ.

Comerţul se face de 7 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 984 (269 caĭ şi epe, 308 boĭ, 296 vacĭ şi viţeĭ, 99 taurĭ, 12 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 1444 (217 porcĭ şi 1228 oĭ).

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 221 şi neîmproprietăriţĭ 99.

In partea de E., lîngă pădurea Căscioarele, se văd urme din ruinele uneĭ mănăstirĭ, numită de locuitorĭ a luĭ Negru-Vodă.

Căscioarele, *com. rur.*, compusă din cătunele: Căscioarele, Golăşei, Popa-Nae, Poiana-luĭ-Stîncă şi Susani, toate situate pe proprietatea statuluĭ, vatra mănăstireĭ Căscioarele, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca. Pe marginea satuluĭ trece rîul Argeşul.

Această comună este departe de Bucureşti de 36 kil., de Giurgiŭ de 80 kil., de staţia Titu de 22 kil, iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 16 kil.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 6800 hect.; iar suprafaţa totală a pădureĭ de 4456 hect. Rămîne pămînt descoperit 3344 hect.

Arenda anuală a moşieĭ este de 16280 leĭ.

In 1886, com. a avut o populaţie de 1340 sufl., din carĭ 250 contrib. Veniturile comuneĭ, în 1886, aŭ fost de 13057 leĭ şi cheltuelĭ de 10942 leĭ. In 1887, veniturĭ aŭ fost de 2927 leĭ, iar cheltuelĭ de 2980 leĭ.

In această comună este o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică. Această biserică a fost altă dată mănăstire. Azĭ este deservită de un preot şi doĭ dascălĭ şi depinde de parohia Căscioarele.

Locuitoriĭ se ocupă excluziv cu exploatarea de pădurĭ şi cu căratul lemnelor la Bucureşti.

In comună se află o şcoală mixtă cu 5 clase, condusă de o învăţătoare. Clădirea şcoaleĭ este localul vecheĭ mănăstirĭ Căscioarele.

In acest sat a fost, la 1876, stabilit institutul «Lumina», condus de învăţătorul Cordescu; avea ca internĭ 40 băeţĭ şi ca externĭ, 82. In acel institut pe lîngă cele 4 clase primare se maĭ preda şi 2 clase gimnaziale.

Căscioarele, *sat* mic, pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Brezoaia. Suprafaţa satuluĭ este de 115 hect., avînd o populaţie de 69 locuitorĭ.

Domnul Anastasie Gavarof are 50 hectare şi locuitoriĭ 65 hectare.

Numărul vitelor marĭ e de 57 şi al celor micĭ de 109.

Căscioarele, *căt.*, pendinte de com. Căscioarele, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca; situat pe malul drept al Argeşuluĭ, pe proprietatea statuluĭ, vatra mănăstireĭ Căscioarele. Aci este o mahala de ţiganí ce se numeşte Susani. In acest cătun se află şcoala, primăria şi mănăstirea.

Căscioarele, *mănăstire,* cu hramul Intrarea-în-Biserică, pe proprietatea statuluĭ, în pl. Neajlovul, jud. Vlaşca.

Inainte de secularizarea mănăstirilor, era aci reşedinţa arhieruluĭ saŭ egumenuluĭ Meletie Căscioreanu; acesta a făcut aci o grădină frumoasă şi un palat, care se află acum însă în ruine.

Pe inscripţia de la uşa mănăstireĭ este scris că biserica a fost zidită de fraţiĭ Ivaşcu şi Ivan din Slătioara, la anul 1607, dar s-a rezidit la 1859 de arhimandritul Meletie Căscioreanu. Această mănăstire serveşte acum de biserică de mir. Se văd pietrele mormîntale ale boerilor Creţuleşti şi Băleanu. Aceştĭ boerĭ, carĭ aveaŭ, cel d'întîiŭ moşia Corbi-Ciungi, şi cel de al doilea moşia Băleanu, sunt înmormîntaţĭ aci.

Pomelnicul ctitoricesc cuprinde numele: Ivaşcu AlexeVoevod, Grigore Voevod; Constantin Voevod; Iliaş Aluzu; Paraschiva Daia; Mişu Meletie, arhimandrit şi Mateiŭ Muşat. Locuitoriĭ spun că, în vremea vechie, un Vodă al ţăreĭ, pĭerzînd în

apropiere de Argeş, o mare bătalie, scăpă din mîna inamiculuĭ cu mare nevoe, împreună cu doĭ fiĭ aĭ seĭ, şi tustreĭ călărĭ, trecură Argeşul; Vodă spre amintirea aceşteĭ îmtîmplărĭ, a ridicat aci această biserică, pe care o înzestră cu avere de moşie.

Căscioarele. (Vezĭ Floreşti-d.-j., pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Căscioarele, *moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Cotroceni. S'a arendat pe periodul 1886—96 cu 34.100 leĭ anual.

Căscioarele, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Căscioarele, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. E în întindere de 585 hect. şi e formată din trupurile: Tufele-Greculuĭ (225 hect.), Cotroceanca-de-Baltă (325 hect.) şi Mărunta (35 hect.)

Căscioreanca, *pichet* de graniţă, pe Dunăre, cu No. 5, la S. de lacul Greaca, jud. Ilfov.

Căscoeşti. (V. Tăngujei, sat, judeţul Vasluiŭ).

Căsoasa, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa. Ese de pe muntele Sugei din fîntîna Zimbruluĭ şi formează dimpreună cu alte pîrîiaşe, izvoarele Pîrîuluĭ-Schituluĭ.

Căşcăeşul, jud. Bacăŭ. (V. Cheşceşul).

Căşcătia, *vale,* în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Căşeria, *sat,* situat pe valea Almaşuluĭ, sub poalele dealurilor rîpoase: Malul şi Sărata, în comuna Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud Neamţu.

Se mărgineşte la N. cu satul Dobreni, de care se desparte prin plasa Almaşul; la E. cu satul Malul; la V. cu satul Sărata-Pîngăraţi, şi la S. cu satul Măşcăteşti.

Populaţia sa e de 210 suflete, 28 familiĭ, din carĭ 9 văduve şi 3 nevolnicĭ.

Sunt 51 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 303 capete, din carĭ: 25 boĭ, 16 vacĭ, 215 oĭ, 8 caĭ, 10 rîmătorĭ, 13 viţeĭ, 15 juncĭ şi 2 taurĭ.

Căşeria, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. E pendinte de com. Bucul.

Căşeria, *deal,* com. Izvoarele, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Numit ast-fel pentru că în vechime aci era o căşerie şi unde se fabrica caşcaval şi caş bun. Servă pentru păşunatul vitelor.

Căşeria, *izvor,* curge din poalele munteluĭ Caraimanul, căt. Buşteni, pl. Peleşul, jud. Prahova. Lîngă şoseaua naţională se împreună cu izvorul numit Paltinul şi se varsă în rîul Prahova, pe malul drept, tot în raionul cătunuluĭ Buşteni, din comuna Predealul.

Căşeria, *munte,* la N. com. Vaideeni, plasa Horezul, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză, fiind maĭ multe stîne.

Căşeria, *poiană,* com. Dragoslavele, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel.

Căşeria, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 1544 hect. E situată în com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Formează împreună cu trupurile: Vaideeni, Zănoagele, Ursoaia şi Padina (4038 hect.), pădurea Vaideeni cu munţiĭ.

Căşeria, *vale,* în raionul comuneĭ Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova, care se varsă în valea Limbăşelul. E afluent al pîrîuluĭ Azuga.

Căşeria-de-Podurĭ, *pichet de graniţă* şi trecătoare despre Transilvania, judeţul Prahova. Are trecere pe la muntele Muşiţa.

Căşerieĭ (Poiana-), *şes,* comuna Ogretinul, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Căşoca, *cătun,* al com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ. E situat pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Căşoca. Are 130 loc. şi 33 case.

Căşoca, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul, pe muntele Căşoca. Are ca la 500 hect., parte a moşnenilor Nehoieşani, parte ţine de moşia Penteleul.

Căşoca, *pîrîŭ,* în com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ. Işĭ ia începutul din plaiul Berteĭ şi Poiana-Cepeĭ; udă poalele dealurilor: Păltinişul şi Căşoca; trece printre munţiĭ: Spedişul-Buzăuluĭ şi Pruncea, şi dă în rîul Buzăul la punctul numit La-Cheĭ. El primeşte afluenţiĭ: Pruncea-Mare, Pruncea-Mică, Căşoca-Mică şi Izvorul-Spedişuluĭ. Pe dînsul sunt treĭ herăstrae. Este avut în păstrăvĭ.

Căşoca-Mică, *izvor,* în com. Nehoiaşul jud. Buzăŭ. Incepe din poalele munteluĭ Podul-Caluluĭ, de la plaiul Căşoceĭ şi dă în Căşoca-Mare la Şipotul-Căşoceĭ.

Căşoceĭ (Dealul-), *munte,* jud. Buzăŭ. E coprins între muntele Spedişul-Buzăuluĭ, pîrîul Căşoca şi Valea-Giurca. E acoperit cu pădure de brad.

Căşoceĭ (Plaiul-), *două ramificaţiunĭ* din muntele Podul-Calulut, jud. Buzăŭ. Una apucă spre N., Căşoca-Mare, şi a doua spre S., Căşoca-Mică. Ambele acoperite cu păşunĭ.

Cătămăreşti, *sat,* în partea de S.-E. a comuneĭ Cucoreni, plasa Tîrgul, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 1317 hect., cu o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 530 suflete. Sunt 157 contrib.

In sat este 1 şcoală mixtă, cu 1 învăţător, întreţinută de stat şi frecuentată de 22 elevĭ.

Pe moşie se află: o pădure în întindere de 286 hect.; un iaz; 2 morĭ de apă. Sunt 3 cîrciume.

Vite marĭ cornute sunt 212, caĭ marĭ şi micĭ 32, oĭ 625, mascurĭ 104.

Cătănelul. (Vezĭ Călicelele, jud. Vîlcea).

Cătăneşti, *numire,* ce se dă uneĭ părţĭ din *comuna* Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Cătăneşti, *loc izolat,* în ramificaţiunile de V. ale munteluĭ Istriţa, com. Năeni, jud. Buzăŭ.

Cătăneşti, *mahala,* în com. rur. Greci, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cătănoaia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Dragosloveni. Se desface din Dealul-Măguri; brăzdează partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu păşunĭ. La poalele luĭ se află cătunul Tercheşti.

Cătănoiul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, cătunul comuneĭ Andreaşi, în partea de N. a comuneĭ, pe partea dreaptă a luĭ.

Cătănoiul, *numire,* ce se maĭ dă *cătunuluĭ* Alunişul-d.-j., comuna Alunişul, pl. Vedea-d.-s., judeţul Olt.

Cătănoiul-Andreĭ, *vechiŭ pichet,* cu No. 10, pe rîul Milcovul, lîngă căt. Cătănoiul, al comuneĭ Andreaşi, pl. Oraşuluĭ, judeţul R.-Sărat. Azĭ e locuinţă izolată.

Cătăuţul (La-), *locuinţă izolată,* jud. R.-Sărat, în plaiul Rîmnicul, com. Buda, în partea de V., pe pîrîul Cătăuţul, lîngă cătunul Cătăuţul. Azĭ e han pe drumul spre Chiojdeni şi Jitia.

Cătăuţul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, căt. comuneĭ Buda. Aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe pîrîul Cătăuţul, la 3 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Buda.

Cătăuţul, *culme de dealurĭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni; se desface din Dealul-Cîlnăuluĭ; se întinde spre E. printre rîul R.-Sărat şi afluentul săŭ, pîrîul Cătăuţul, despărţind comunele Buda de Chiojdeni. Este acoperit cu pădurĭ.

Cătăuţul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Izvoreşte din Dealul-Cîlnăuluĭ. Curge d'alungul dealuluĭ Cătăuţuluĭ. Udă partea de N. a comuneĭ, trecînd prin cătunele Fundătura, Cătăuţul, Spide, Scărişoara, şi merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, lîngă cătunul Buda-Vechiă.

Cătăuţuluĭ (Fundul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Se desface din dealul Cîlnăuluĭ; brăzdează partea de V. a comuneĭ. S'a numit aşa, pentru că de aci izvoreşte pîrîul Cătăuţul. Este acoperit cu pădurĭ întinse.

Căteasca, *sat,* pe rîul Argeşul, jud. Argeşul, pl. Gălăşeşti. Are 49 familiĭ şi face parte din comuna rurală Căteasca-Popeşti. Are o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Căteasca-Popeşti, *com. rur.,* pe rîul Argeşul, jud. Argeşul, pl. Gălăşeşti, la extremitatea judeţuluĭ despre jud. Dîmboviţa, la 27 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ şi la 38 kil. de Piteşti. Se compune din satele Căteasca (maĭ înainte Tufeanca), Coşarele şi Popeşti, avînd peste tot 179 fam., cu 486 suflete, din carĭ 37 familiĭ Ţiganĭ. In comună este o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1686 leĭ la veniturĭ, şi de 1599 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 134 contribuabilĭ şi are un budget anual de 2070 leĭ la veniturĭ, şi de 1846 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost, în anul 1887, de: 706 capete vite marĭ, 590 boĭ şi vacĭ, 14 bivolĭ şi 102 caĭ; şi de 897 vite mărunte: 700 oĭ şi 197 rîmătorĭ.

Cătiaşul (Hîngani-), *cătun,* al comuneĭ Chiojdul, jud. Buzăŭ, situat pe malul stîng al pîrîuluĭ Cătiaşul, în apropiere de sorgintea sa. Are 330 locuitorĭ şi 72 case.

Cătiaşul, *munte*, în com. Păltineni, judeţul Buzăŭ, coprins între pîrîaele Cătiaşul, Nehoiul şi rîul Buzăul. Are 1006 metri înălţime, în punctul numit Vîrful-Cătiaşuluĭ. E acoperit, cea maĭ mare parte, cu pădurĭ şi izlaz de vite. Masa sa e nestabilă, fiind formată maĭ mult din pietriş. Din această cauză se macină şi se precipită părţĭ dintr'însul carĭ împiedică circulaţia, la punctul numit Rupturile-Păltinenilor.

Cătiaşul, *moşie* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. E pendinte de schitul Tîrguşorul, jud. Buzăŭ, căruia s'a dăruit de moşnenii Codeşti, în com. Chiojdul, căt. Cătiaşul. Are 380 hect., din care 520 pădure, 78 izlaz, 128 fîneaţă, 90 arabile, 6 livezĭ şi restul sterp.

Cătiaşul, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Păltineni, căt. Curmătura. Face un corp cu pădurea Ploscari, de 320 hect., din care vre-o 50 s'aŭ transformat în curăturĭ şi fîneţe. Proprietarĭ: moşnenii Curmătureni şi Cătieşeni.

Cătiaşul, *pîrîŭ*, în com. Păltineni, jud. Buzăŭ. Izvoreşte din poalele munteluĭ Pitica, com. Chiojdul; udă căt. Cătiaşul din Chiojdul, apoĭ căt. Cătiaşul din com. Păltineni, primind izvoarele Ţărîna-Roşie, Grohoţişul şi Gherţălăul, şi dă în rîul Buzăŭ, la Gura-Cătiaşuluĭ, în dreptul căt. Topilele.

Cătiaşul-Ploscari, *cătun*, al comuneĭ Păltineni, jud. Buzăŭ, situat în partea de mijloc a pîrîuluĭ Cătiaşul. Are 110 loc. şi 27 case.

Cătiaşuluĭ (Gura-), *cătun*, al comuneĭ Păltineni, jud. Buzăŭ, situat la vărsătura pîrîuluĭ Cătiaşul în rîul Buzăŭ, în faţa căt. Topilele, din com. Mlăjetul. Are 100 loc. şi 22 case. De dînsul e alipită şi mica subdivizie Şeţul.

Cătiaşuluĭ (Vîrful-), *pădure*, în com. Păltineni şi Fundătura, judeţul Buzăŭ. Are ca 280 hect., din care 18 transformate în curăturĭ. Proprietate a moşnenilor Păltineni şi Fundătureni.

Cătina, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la distanţă de oraş de 59 kil. Limitele sale sunt: la N., începînd din hotarul Roma, de la piscul Murătoareĭ, se lasă în rîul Bîsca-Chiojduluĭ, pe care-l trece, şi pe la Pietrele-Romeĭ urcă în vîrful Manta. La E. se lasă peste coline şi merge în vîrful Pătîrlegiĭ, de aci în Valea-Colînuluĭ, în vîrful Stîneĭ, în Piscul-Roşu, în vîrful Cetăţeleĭ, apoĭ pe valea Seacă atinge cătunul Slobozia. La S., începînd de la N. cătun. Slobozia, merge în muntele Pieĭ, trece Bîsca şi o ia pe albia apeĭ Zeletinul, pănă în dreptul căt. Tîrleşti, (din Prahova). La V., începînd din apa Zeletinul, o ia pe scursura văeĭ Cîinilor, dă în apa văeĭ Cătineĭ, de unde urcă Slemnea pănă în Muchea-Dubanuluĭ, de aci în muntele Tisele, apoĭ în malul Pietreĭ-Rotăriĭ, de unde coboară în apa Stîmniculuĭ, urcă în muntele Carafte şi de aci în Piscul-Murătoareĭ. Suprafaţa sa e de 3953 hect., din carĭ 258 arabile, 1750 pădure, 165 fîneţe, 450 izlaz, 180 livezĭ, 3 vie şi 1147 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Cătina, Valea-Cătineĭ, Chiojdeanca, Cepturaşul, Lera, Roma şi Biserica-Fungul-Cătineĭ, maĭ toate în devălmăşie ale moşnenilor Cătineni, Izbăşoi, Frăsinenĭ, Rîmbeĭ, Boereşti, Miculeşti, Chiojdeni şi Lereni; iar Carpul şi Corbul (Floreasca) sunt particulare.

Terenul comuneĭ e muntos, format în cea maĭ mare parte din pietriş şi nisipurĭ; de aceea nu se poate cultiva de cît puţin porumb. E însă avut în substanţe minerale, maĭ cu seamă: fier, sare, gips, păcură, de şi nu se exploatează, maĭ rar chihlibar. Are 2 tîrgurĭ: la 24 Iunie, în căt. Corbul, şi la 6 August. Căĭ de comunicaţiune n'are de cît valea Bîsciĭ - Chiojduluĭ, care se întrerupe adesea, din cauza viitureĭ apelor şi cădereĭ malurilor.

Vite are: 658 boĭ, 270 vacĭ, 146 viţeĭ, 6 bivoliţe, 17 caĭ, 30 epe, 10 mînjĭ, 1200 oĭ, 377 capre şi 584 porcĭ. Stupĭ sunt 20.

Comuna e formată din cătunele: Cătunul, Cătina, Cepturaşul. Corbul, Lera, Mordana, Motruna, Moara-luĭ-Enică, Păsăroiul, Roma, Tronari, Săticul şi Valea-Cătineĭ. Cătunele au o populaţie de 2240 locuitorĭ, din carĭ: 538 bărbaţĭ însuraţĭ, 16 neînsuraţi, 39 văduvĭ, 532 băeţĭ; iar femeĭ măritate sunt 538, 186 văduve, 491 fete. Eĭ trăesc în 543 case. Meseriaşĭ sunt: 10 lemnarĭ, 1 tîmplar, 10 rotarĭ, 3 butnarĭ, 1 zidar, 2 fierarĭ şi 1 cojocar.

In comună sunt 393 contribuabilĭ, din carĭ 62 comercianţĭ romînĭ. Stabilimente sunt 8. Budgetul comuneĭ e de 2581 leĭ.

Comuna are o şcoală în căt. Siliştea-Motruna, frecuentată regulat de 35 elevĭ. Carte ştiŭ 110 locuitorĭ. Bisericĭ sunt 5, (din care una în ruine), deservite de 2 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 4 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Dimitrie. Biserică cu oare-care însemnătate

istorică e cea din Fundul-Cătineĭ. Cîrciumĭ sunt 6.

Comuna e vechie. Moşneniĭ cătinenĭ posedă un hrisov de la Radu al II-lea, în care se spune că acest pămînt este al lor de vechie baştină. Celel'-alte cătune sunt de maĭ tîrziŭ. Ca locurĭ istorice sunt: Roma şi Pietrele-Romeĭ, Siliştea, Rîpa-Feteĭ, Nanta, etc.

Cătina (Siliştea), *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Cătina, jud. Buzăŭ. E situat pe malul stîng al Bîsciĭ. Are 240 locuitorĭ carĭ staŭ în 60 case.

Cătina, *sat*, pl. Jiul-d.-s., comuna Bralostiţa, judeţul Dolj. Are 93 suflete, 43 bărbaţĭ, 50 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bralostiţa, ce este la 2980 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat 6 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 19 copiĭ. Ştiŭ carte 27 loc.

Cătina, *sat*, face parte din com. Călineşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Cătina, *costişe*, pl. Jiul-d.-s., com. Bralostiţa, jud. Dolj, satul Cătina, pe care se întinde satul cu acelaşĭ nume.

Cătina, *deal*, în partea meridională a com. Tăuteşti, plasa Copoul, jud. Iaşi.

Cătina, *izvor*, în com. Căneşti, jud. Buzăŭ. Incepe de la muntele Umbrărelul şi se scurge în pîrîul Sărăţelul-Berciĭ.

Catina, *sorginte de ape minerale*, în jud. Buzăŭ, comuna Căneşti, căt. Păcura. Se scurge în valea Barchezi.

Cătina, *lac*, pe proprietatea Blejeasca, a fraţilor C. şi G. Olănescu, situat în pădurea zisă Grădina-luĭ-Boboc, plasa Glavacioc, jud. Vlaşca.

Cătina, *loc* de fîneţe şi prunĭ, situat în comuna Văleni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cătina, *pădure*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ. Constă din sforile: Balosinul, Faţa-cu-Gorîniĭ, Vîrful-Rîpeĭ-Feteĭ şi Valea-Seacă, formînd în total 130 hect. ale moşnenilor Frăsineni şi Cătineni.

Cătina (La-), *han*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Corbul, în partea de Vest, pe drumul ce duce la comunele Măicăneşti şi Rîmniceni.

Cătina (Piscul-cu-), *pisc*, spre S. de com. Talea, plasa Peleşul, jud. Prahova. Şi-a luat numele dela Cătina ce se află pe el. Servă de păşune vitelor locuitorilor.

Cătina-Mare, *insulă* în Dunăre, între com. Flămînda şi insula Cătina-Mică, judeţul Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie, proprietate a statuluĭ; se dă în tăere.

Cătina-Mică, *insulă* în Dunăre, la depărtare de 2 kil. de gura Oltuluĭ, puţin maĭ jos de cheiul portuluĭ, jud. Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie. Aci, între ţărm şi insulă, abordează cea maĭ mare parte din vasele carĭ vin să încarce cereale în port.

Cătina-Siliştea, *moşie*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ, a moşnenilor Cătinenĭ şi Frăsinenĭ. Are 640 hect. pădure, fîneaţă, izlaz şi curăturĭ.

Cătineĭ (Dealul-), *deal*, la Vest de comuna Poenărei, plaiul Nucşoara, situat între judeţele Muscel şi Argeş.

Cătineĭ (Dosul-), *parte din podul Catina-Siliştea*, din comuna Cătina, jud. Buzăŭ. Formează o sfoară ca de 60 hect.

Cătineĭ (Fundul-), *veche numire*, a căt. Valea-Cătineĭ, jud. Buzăŭ.

Cătineĭ (Fundul-), *fost schit*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ, zidit în secolul XVII de Spiridon Călugărul. Azĭ e biserică de mir.

Cătineĭ (Fundul-), *moşie*, în comuna Cătina, jud. Buzăŭ, ca 500 hect., din care 84 pădure. A fost confirmată printr'un hrisov din 1804, al luĭ Al. Ipsilante, schituluĭ de la Fundul Cătineĭ; restul e a moşnenilor. Hrisovul se află încă în cancelaria foasteĭ Protopopiĭ de Cislăŭ, de unde nu s'a ridicat nicĭ un act, de şi protopopiile de plaiurĭ sunt suprimate din 1864.

Cătineĭ (Lacul-) (Lacul-Mare), *lac* însemnat, în com. şi cătunul Cătina, jud. Buzăŭ.

Cătineĭ (Plaiul-) saŭ **Poiana-Mare,** *colină*, în judeţul Buzăŭ, com. Cătina, cătunul Mordana.

Cătineĭ (Valea-), *cătun*, al com. Cătina, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ şi 34 case. Are sub-divizia Beşguleşti, locuită de descendenţiĭ luĭ Ilie Beşgu, fost căpitan de poteră.

Cătineĭ (Valea-), *vale*, în com. Cătina, jud. Buzăŭ. Incepe din pădurea Mărculeasa şi se scurge in Bîsca-Chiojduluĭ, în dreptul căt. Cătina.

Cătineĭ (Vîrful-) (Vîrful-Stîrculuĭ), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Valea-Cătineĭ. E acoperit de pădure.

Cătinele, *numire,* dată uneĭ părţĭ din *pădurea* Bădeni-Popeşti din comuna Clondirul, jud. Buzăŭ.

Cătinele, *loc izolat,* com. Goleşti, pl. Podgoria, jud. Muscel. La Cătine, se zice, că a fost tăbărîtă o parte din oştirea luĭ Tudor-Vladimirescu, la 1821.

Cătini, *sat,* în judeţul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-j., cătunul comuneĭ Corbul, situat în partea de Vest a com., la hotarul spre judeţul Putna, aşezat în cîmp.

Cătinişul, *moşie,* avînd o suprafaţă de 460 hect., 23 ariĭ, în jud. Tecuciŭ. Este adesea-orĭ supusă inundaţiilor rîuluĭ Siret, lîngă care se afla com. Tudor-Vladimirescu, proprietatea d-luĭ Véron. Este acoperită de poene, de fîneţe, iar restul cătină şi cuhalm.

Cătruneşti (Sinteşti), *sat,* face parte din com. rur. Cătruneşti-Mîineasca, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat la N.-E. de Bucureşti, pe malul stîng al văeĭ Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 964 hect. cu o populaţie de 397 locuitorĭ.

D-l D. Pişca are 700 hect. şi locuitoriĭ 264 hect. Proprietarul cultivă 600 hect., avînd 100 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd, pentru izlaz 10 hect.

Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. O şcoală mixtă frecuentată de obiceiŭ, de 25 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2092 leĭ. In raionul satuluĭ e 1 heleşteŭ şi 1 moară de apă.

Comerciul se face de 1 cîrciumar şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 328 şi al celor micĭ de 625.

S'a stabilit în sat 1 străin.

Acest sat, s'a înfiinţat la anul 1795, de fostul proprietar Baldovin.

Cătruneşti-Mîineasca, *comună rurală,* pl. Mostiştea, jud. Ilfov, situată la N.-E. de Bucureşti, lîngă Valea-Mostiştea; la o distanţă de 29 kil. de Bucureşti.

Se compune din satele: Cătruneşti, Cloşca, Lilieci, Mîineasca, Sineşti-Noi, Sineşti-Vechi. Cu o populaţie de 1382 locuitorĭ, carĭ trăesc în 259 case şi bordee. Se întinde pe o suprafaţă de 4416 hect.

D-niĭ D. Pişca, Sp. Casotti, Fraţiĭ Dumba, N. Călifaru, statul şi însurăţeiĭ aŭ 3478 hect. şi locuitoriĭ 938 hect.

Proprietariĭ cultivă 2656 hect., avînd 88 hect. izlaz şi 734 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd pentru izlaz ca la 34 hect.

Comuna numără 269 contribuabilĭ, avînd un budget de 4910 leĭ la veniturĭ şi 4876 la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 258 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, la Cătruneştĭ, Mîineasca şi Sineşti-Vechi, 1 şcoală mixtă; 4 heleştele şi 2 morĭ cu apă.

Numărul vitelor marĭ e de 1318, 294 caĭ şi epe, 6 armăsarĭ, 560 boĭ, 365 vacĭ şi viţeĭ, 23 taurĭ, 34 bivolĭ, 36 bivoliţe, şi al celor micĭ de 2400, 21 capre, 377 porcĭ şi 2000 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 305 sunt plugarĭ şi 15 aŭ diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 160 plugurĭ: 130 cu boĭ şi 30 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 208 care şi căruţe: 157 cu boĭ şi 51 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 254 şi neîmproprietăriţĭ 77. Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ şi 4 hangiĭ. S'a stabilit în comună 1 străin.

Cătuna, *cătun,* al com. Albeşti, jud. Buzăŭ.

Cătunaşi, *sat,* face parte din com. Umbrăreşti, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ. E situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Bîrlad, la o distanţă de reşedinţa comuneĭ 810 m. E situat la S. comuneĭ. Are o populaţie de 32 capĭ de familiĭ, cu 127 suflete Este înconjurat în partea de V. cu pădure, iar la E. de rîul Bîrlad.

Cătuneanca, *trup de moşie* nelocuită, întrupată cu moşia Petroşani, din pl. Marginea, jud. Vlaşca. Foastă proprietatea a familieĭ Lapatti; azĭ e proprietatea succesorilor principeluĭ Dim. B. Ştirbeiŭ.

Cătuneanul, *deal,* cu direcţia spre S.-E., în comuna Diţeşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Pe deal sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ şi merĭ. Servă şi de păşunat.

Cătunele, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., situată pe Valea-Motruluĭ, la o distanţă de Turnul-Severin de 43 kil., iar de Broşteni, reşedinţa plăşeĭ, de 14 kil. Formează comună cu cătunele: Stăicul-d.-j., Valea-Perilor şi Valea-Caselor, avînd 142 contribuabilĭ, cu 900 locuitorĭ, locuind în 180 case.

Locuitoriĭ posedă: 40 plugurĭ, 60 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ şi 106 stupĭ. O parte din

această com. e proprietatea statuluĭ. Are 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală cu 1 învăţător, frecuentată de 20 elevĭ. Sunt 2 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ coprinde: la veniturĭ, suma de 738 leĭ; iar la cheltuelĭ, suma de 698 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 408 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 450 oĭ şi 406 rîmătorĭ. Comuna e străbătută de 2 şosele comunale.

Dealurĭ sunt: Cioaca-Vie, Culmea-Mare, Dealul-Mare, Crucea-luĭ-Ilie, Cracul-Scoroşuluĭ, Cracul-Ţiganuluĭ, Viişoarele, Viile-Părăsite şi Cracul-Poiana-Mănăstireĭ, din vîrful căruia se poate privi în diferite direcţiunĭ la marĭ distanţe.

Văĭ sunt: Valea-Motruluĭ, a Chivădaruluĭ, a Grădişteĭ, a Scoarţeĭ, a Perilor, Valea-Mare, Valea-Cîmpul-Mare, Valea-Bisericeĭ, Valea-Boerească şi Valea-Dăeĭ.

Apele ce udă această comună sunt: Motrul şi Iupca.

In această comună se văd urmele uneĭ zidăriĭ ce se află la Gura-Chivădaruluĭ. Aci se zice că a fost o cetate romană. Zidăria este în malul Motruluĭ şi chiar pe deal. Cărămizĭ de aci s'aŭ luat şi întrebuinţat de către locuitorĭ la sobele şi casele lor. In aceste zidăriĭ s'aŭ găsit obiecte vechĭ, monede cu inscripţiunea împăratuluĭ Sever, săgeţĭ, inele cu iniţiale pe dînsele, iar în 1885, cu ocaziunea unor săpăturĭ, s'aŭ găsit nişte monede vechĭ de aur.

Cătunele, *moşie*, a statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Negri, arendată (1887) împreună cu moşia Călineşti, cu 8200 leĭ anual.

Cătunele-de-Jos, *sat*, în judeţul Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Cătunele.

Cătunele-de-la-Fîntînele, *conac*, pe marginea bălţiĭ Suhaia, judeţul Teleorman. Aci se desface şi se conservă peştele, ce se vînează de năvodarĭ. Sunt magaziĭ pentru peştele sărat.

Cătunele-de-la-Viişoara, *conac*, pentru păstrat peştele, destinat pentru partea de baltă ce cade pe moşia Viişoara, jud. Teleorman.

Cătuneni, *cătun*, pendinte de comuna Bucşani, fostă proprietatea mănăstireĭ Cătuneni. Azĭ e proprietatea d-neĭ Sămăşescu. E situată în pl. Neajlovul, judeţul Vlaşca.

Cătunul, *com. rur.*, pl. Ialomiţa, jud. Dîmboviţa. Această comună, situată spre S.-E. de Tîrgovişte, aproape de marginea judeţuluĭ, pe loc şes şi pe malul stîng al rîuluĭ Ialomiţa, este udată, în raionul săŭ, de rîurile Ialomiţa, Cricovul şi Crivăţul şi se compune din cincĭ cătune: Cătunul, Bujoreanca, Butimanul, Hodărăşti şi Ochiul-Bouluĭ. Are o populaţie de 1876 locuitorĭ. Comuna Cătunul produce tot felul de cereale, şi vite multe. Se află o moară de apă.

Are treĭ bisericĭ şi o şcoală. Şcoala este mixtă şi cu un învăţător. Este frecuentată în cursul anuluĭ de 50—62 elevĭ şi eleve. In comună sunt 102 băeţĭ şi 67 fete cu etatea de şcoală. Localul a fost clădit în 1885, cu primăria la un loc. Şcoala n'are pămînt. Comuna are un venit de 4618 leĭ şi 410 contribuabilĭ.

Această comună se învecineşte la E. cu comuna Hăbudul, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova, de care se desparte prin rîul Cricovul-Dulce, ce dă în Ialomiţa, la S.-E. cu com. Tătărăi, despărţindu-se prin Ialomiţa, la V. cu com. Cojeasca, la N. cu com. Corneşti, de care se desparte prin rîul Crivăţul, şi la N. cu pl. Znagovul, jud. Ilfov. Comuna Cătunul, atît cu cătunele sale, cît şi cu maĭ toate comunele vecine, se leagă prin şosele comunale, vecinale şi judeţene.

Cătunul, *com. rur.*, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Situată lîngă pîrîul Sărătura şi Măcliţa, la 38 kil. departe de Ploeşti şi la 10 kil. departe de reşedinţa plaiuluĭ.

Se compune din două cătune: Cătunul şi Poiana-Mĭerleĭ. Are o populaţie de 932 locuitorĭ, fiind 200 capĭ de familie, din carĭ 150 contribuabilĭ; sunt 210 case de locuit.

Comuna n'are biserică. Locuitoriĭ merg la biserica din com. Ogretinul.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ; parte s'aŭ împroprietărit după legea rurală şi a însurăţeilor. Eĭ aŭ: 150 boĭ, 200 vacĭ, 180 viţeĭ, 100 oĭ, 5 capre şi 200 porcĭ.

Şcoală nu este în comună. Copiiĭ merg la şcoalele din Ogretinul şi Drajna-d.-s. Ştiŭ carte 40 bărbaţĭ.

Locurĭ însemnate în comună sunt: Vîrful-cu-Pietrele-Infierate şi Malul-cu-Rîpa, La-Coasta-Tare.

Toată comuna are o suprafaţă de 800 hect.

Ţuică se fabrică în comună ca la 750 hectol.

Stupĭ cu albine sunt 50.

Dealurĭ sunt: Malul-de-Răsună, Ursoaia. Pădurea Vîrful-Caşuluĭ se află pe teritoriul comuneĭ.

Cătunul, *com. rur.*, compusă din

cătunele: Albeni, Banovul, Brătești, Cătunul, Ţavîrlăul, pendinte de pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. Se află situată pe coasta dreaptă a Glavaciocului.

In 1886, avea 940 suflete și 178 contribuabilĭ.

Budgetul anual era în 1886 de 7713 leĭ la veniturĭ și 7606 leĭ la cheltuelĭ.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ. In comună se află o școală mixtă cu 2 clase, condusă de un învățător; în 1888 aŭ urmat 11 băețĭ și 3 fete.

Această comună este departe de București de 65 kil.; de Giurgiŭ 76 kil., iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 28 kil. In anul 1888 s'aŭ cultivat o suprafață de 1150 hect., cu diferite cereale.

Cătunul, *sat*, face parte din com. rur. Berceni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cătunul, *sat*, face parte din com. rur. Cătunul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cătunul, *cătun*, al com. Cătina, jud. Buzăŭ. Are 40 locuitorĭ și 10 case.

Cătunul, *cătun*, pendinte de com. cu același nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlașca. In acest cătun sunt: școala, biserica și casa comunală.

Cătunul, *moșie* a d-luĭ Gheorghe Gr. Cantacuzino, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit loc. din com. Provița-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova.

Cătunul-Bisericeĭ, *sat*, jud. Argeș, pl. Pitești. Face parte din com. rur. Cocul-Popești.

Cătunul-Bouluĭ, *sat*, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Cocul-Popești.

Cătunul-de-Sus, *sat*; face parte din com. rur. Dobrotinetul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populație de 550 locuitorĭ. Este situat pe dealul Oltuluĭ. Aci e o biserică fondată la anul 1639, de Mateĭ-Vodă-Basarab.

Cătunul-din-Deal, *sat*, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. Bradul-Geamăna.

Cătunul-Moara, *sat*; face parte din com. rur. Bătești, pl. Crivina, jud. Prahova.

Cătunul-Negrași, saŭ **Romanați**, saŭ **Romînești**, *moșie*, județul Argeș, plasa Cotmeana; cu o întindere de 4950 pogoane pădure. E proprietatea statuluĭ; altă-dată aparținea mănăstiriĭ Glavaciocul din Vlașca. La 1871 avea o arendă de 12700 leĭ și a fost ipotecată împreună cu alte 380 proprietățĭ ale statuluĭ pentru împrumutul domenial de 78 milioane. Pentru periodul 1883-88, arenda acesteĭ moșiĭ a scăzut la 5720 leĭ.

Cătunul și **Cepturașul**, *moșie*, în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Cătunul. Are 300 hect. ale moșnenilor Boerești.

Cătunuluĭ (Fața-), parte din *moșia* Cepturașul-Cătunul, din com. Cătina, jud. Buzăŭ; formează o sfoară de 27 hect., din care 11 pădure.

Cătușa, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Bărbătești. Are 150 locuitorĭ.

Cătușa, *baltă*, lîngă Siret și sta-ția Bărboși, în com. Filești, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. Este formată de pîrîiașul cu acelașĭ nume.

Cătușa, *pîrîŭ*, în com. Filești, pl. Siret, jud. Covurluiŭ. El începe a izvori din Satul-Costi și e format din alte patru pîrîiașe, ce curg prin văile: Dancăĭ, Satul-Costiĭ, Satul-Conachi și Filești; apoĭ, străbătînd valea cu acelașĭ nume, formează la capăt spre S., lîngă Siret, balta Cătușa.

Cătușa, *vale*, în com. Filești, pl. Siret, jud. Covurluiŭ. Ambele coline ale acesteĭ văĭ sunt împodobite cu viĭ aparținînd cele maĭ multe Gălățenilor. Pe partea estică a văeĭ Cătușa trece drumul de fer, iar prin partea vestică linia fortificațiilor Galați-Nămoloasa-Focșani.

Cățălești, *sat*, pl. Bistrița-d.-s., com. Spineni, jud. Bacăŭ; situat pe șesul drept al Siretuluĭ, maĭ sus de Spineni. Are o școală; o biserică ortodoxă făcută la 1832; o cîrciumă. Sunt 69 capĭ de familie, cu 259 suflete. Vite sunt: 13 caĭ, 169 vite marĭ cornute și 39 porcĭ.

Cățătul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 225 hect. formată din 2 trupurĭ: Cățătul (200 hect.) și Altul-Cuceĭ (25 hect.). E situată în com. Dozești, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Cățeaua, *iezer*, în balta com. Gropeni, jud. Brăila. E unit în partea de V. cu iezerul Moara-Bună, comunicînd cu privalul Gingărășoaia, prin privalul Mocanu.

Cățeaua, *movilă*, jud. Brăila, la 1 ½ kil. spre N. de satul Dudescu, pe lunca Călmățuiuluĭ.

Căţeaua, *prival,* jud. Brăila, care uneşte iezerul Căţeaua cu canalul Vîlciŭ.

Căţeĭ (Valea-), *vale cu pîrîŭ,* com. Corbiţa, jud. Tecuciŭ. Izvoreşte din Dealul-Viilor şi se varsă în Berheciul, pe partea dreaptă.

Căţel (Măgura-luĭ-), *măgură,* jud. Teleorman, la hotarul domeniuluĭ oraşuluĭ Alexandria cu moşia Atîrnaţi, în apropiere de calea naţională Turnul-Vităneşti. Inălţimea eĭ este de 40 m. şi lărgimea la bază de 150 m.

Căţeleĭ (Piatra-), *loc izolat,* şi escavaţie în muntele Bisoca, jud. Buzăŭ. Din interiorul săŭ începe să curgă apa Peceneaga. In această peşteră s'aŭ găsit resturĭ de arme vechĭ, precum: săbiĭ, topoare, etc.

Căţeleĭ (Piatra-), *munte,* în jud. R.-Sărat., plaiul Rîmnic, com. Bisoca. E aşezat în partea de Vest a comuneĭ Carîmbul, pe pîrîul Recea. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ. Vara se află aci stîne de oĭ.

Căţeleşti, *cătun,* pendinte de comuna Tecuciul-Kalinderu, din plasa Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Are o populaţiune de 250 suflete şi 49 contribuabilĭ.

Căţelul, *sat,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Dudeşti-Cioplea. Este situat spre E. de Dudeşti. In partea de N. are dealurĭ, iar la S. pămîntul e băltos.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ. In sat se află o şcoală, frecuentată de 16 elevĭ, cu întreţinerea căreia comuna cheltueşte 1940 leĭ anual.

Populaţia luĭ e de 259 suflete. Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Suprafaţa totală a satuluĭ e de 620 hect. (împreună cu Vitanul), din carĭ 420 hect. aparţin d-luĭ T. Eftimiu şi 200 locuitorilor. Viea se cultivă pe o scară întinsă. 150 hect. rămîn sterpe.

Căţelul, *fort* în jurul Bucureştilor, jud. Ilfov.

Căţeluluĭ (Măgura-), *semn de hotar,* între moşiile Lisa şi Vînători, din pl. Margineĭ, judeţul Teleorman.

Căţeluluĭ (Piscul-), *pisc,* la V. de com. Ţiţeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Căţeluluĭ (Valea-), *vale,* între iazurile Romîneşti, comuna Movileni, plasa Copoul, judeţul Iaşi. Se prelungeşte pănă în comuna Păuneşti. Pe ea se fac semănăturĭ.

Căţeluşa, mic *afluent* al Bistriţeĭ, jud. Suceava. Formează hotar între comunele Broşteni şi Mădeiul (3000 m.)

Căţetul, *sat,* face parte din com. rur. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vilcea. Are o populaţie de 319 locuitorĭ (163 bărbaţĭ şi 156 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ şi este situat pe dealul Căţetul.

Aci este o biserică de lemn, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, fondată la anul 1822. Este la distanţă de $3^1/_2$ kil. de căt. Dozeşti, unde este şcoala şi reşedinţa comuneĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 39 (23 băeţĭ şi 16 fete).

Căţetul, *deal,* com. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o direcţiune de la N. spre S. Pe el este situat satul Căţetul.

Căţinele, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, com. Şocariciul, jud. Ialomiţa.

Căţinul, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta. Se întinde pe teritorul comunelor Feteşti şi Stelnica, jud. Ialomiţa.

Căţinul-cu-Butucĭ, *lac,* în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţinul-din-Mijloc, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţinul-luĭ-Panait, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Căţunul, *munte,* la N. de com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Căţunul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, pe moşia Muntele-Căţunul, com. Lereşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. E în întindere aproximativă de 300 hect., cu un masiv des, compus din fag, plop si mesteacăn. Spre vîrf se află puţin molift şi e situată în regiunea muntoasă, cu pante repezĭ, din care se scurg pîraie. Se învecineşte la N. cu Zezerul, la S. cu Văcarea, la E. cu Rîul-Tîrguluĭ şi la V. cu Tărîţoasa.

Căueşti, *sat,* din com. Roşcani, plasa Turia, judeţul Iaşi; satul se află situat pe dealurile: Spineni şi Stîlpeni, avînd o suprafaţă de 1432 hect. şi o populaţie de 83 familiĭ, saŭ 323 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Are o biserică, deservită

de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 2 eclesiarhĭ, precum şi o şcoală întreţinută de comună, care a fost înfiinţată în 1880, frecuentată de 15 elevĭ.

Numărul vitelor e de 761 capete, din carĭ: 262 vite marĭ cornute, 380 oĭ, 42 caĭ şi 77 rîmătorĭ.

Căueşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Adam, spre S.-V. de satul Adam. Are 207 locuitorĭ (din carĭ 16 ştiŭ carte). Inainte se numea Cucueşti.

Căueşti, *sat,* din com. Scheia-Căpoteşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. E situat între dealul Dupăita la S., şi între al Fauruluĭ la N.-E., pe o întindere de 644 hect. şi cu o populaţie de 56 familiĭ, saŭ 280 suflete. Parte din eĭ sunt răzeşĭ.

Căueşti, *iaz,* în vatra satuluĭ Căueşti, com. Roşcani, pl. Turia, judeţul Iaşi; are o întindere de peste 5 hect., şi format din scursura iazuluĭ Roşcani. Este abundent în peşte.

Căueşti, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ, numit ast-fel după valea şi satul Căueşti, din com. Scheia. Izvoreşte din partea de Nord a satuluĭ, din Şipotul-luĭ-Taur; curge prin sat spre E., apoĭ printre Capul-Dealuluĭ, Faurul şi Filozofuluĭ şi se varsă în pîrîul Rebricea.

Căueştilor (Valea-), *vale,* din com. Scheia, jud. Vasluiŭ; se întinde de la N.-V. către E., prin mijlocul satuluĭ Căueşti şi printre dealurile: Moviliţeĭ, Dupăiteĭ şi Fauruluĭ şi se termină lîngă Şesul-Scînteeĭ.

Căuia, *deal,* la E. de satul Căuia-d.-s., com. Neguleşti, jud. Tecuciŭ.

Căuia, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, izvoreşte din punctul numit Groapa-Ursuluĭ; trece prin satele Căuia-d.-s., Căuia-d.-j., Răspopi; merge în direcţie N.-E. şi se varsă în Berheciul.

Căuia-de-Jos, *sat,* face parte din com. Neguleşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, 800 m. departe de reşedinţa comuneĭ. Are o populaţiune de 55 capĭ de familie, cu 198 suflete, carĭ locuesc în 49 case.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ.

Căuia-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Neguleşti, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ. Situat pe dealul cu acelaşĭ nume, la N. com., 2 kil. departe de reşedinţă.

Are o populaţie de 29 capĭ de familie, cu 106 suflete. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 45 (24 băeţĭ şi 21 fete). Este străbătut de rîpa cu acelaşĭ nume.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ.

Căuleşti, *sat,* cu 40 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana, pendinte de com. rur. Lunca-Corbuluĭ.

Căuşeni, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Poiana-luĭ-Iuraşcu, spre N.-E. de satul Poiana-luĭ-Iuraşcu, pe malul drept al pîrîuluĭ Sasa. Are 115 capĭ de familie, 425 locuitorĭ, din carĭ 75 contribuabilĭ; 19 ştiŭ carte. Locuesc în 110 case. In sat se află 499 capete de vite marĭ. Are o biserică de lemn în partea numită Căuţişeni-luĭ-Burchi. Acest sat este alcătuit din părţile numite: Căuţişeni-Giosanuluĭ, Căuţişeni-luĭ-Burchi, Căuţişeni-luĭ-Iuraşcu şi Căuţişeni-Răzăşi.

Căuşul, *deal,* de natură pietroasă, acoperit cu tufărişurĭ, în plasa şi jud. Tulcea, com. Agi-Ghiol. Se desface din dealul Orta-Bair, se întinde spre E., cu o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi pe cea apusană a comuneĭ. Are o înălţime de 205 m. dominînd satul Agi-Ghiol, care posedă şi tufărişul ce acoperă acest deal.

Căuţişeni-Giosanuluĭ, parte din *satul* Căuţişeni, com. Poiana-luĭ-Iuraşcu, jud. Roman.

Căuţişeni-luĭ-Burchi, parte din *atul* Căuţişeni, com. Poiana-luĭ-Iuraşcu, jud. Roman.

Căuţişeni-luĭ-Iuraşcu, parte din *satul* Căuţişeni, com. Poiana-luĭ-Iuraşcu, jud. Roman.

Căuţişeni-Răzeşĭ, parte din *satul* Căuţişeni, com. Poiana-luĭ-Iuraşcu, plasa Fundul, judeţul Roman.

Căzănaruluĭ (Dosul-), *colină,* în com. şi căt. Calvini, judeţul Buzăŭ; pădure, pe ea se află şi puţine arăturĭ.

Căzăneasca, *moşie,* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, situată în com. Gărdeşti, jud. Teleorman. Are o întindere de 350 hect. pămînt arabil.

Căzăneasca, *pădure,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Teleorman, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Intinderea eĭ este de 15 hect.

Căzăneşti, *com. rur.,* în pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa. Este situată pe partea stîngă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Ciochina şi Sărăţeni-d.-s.

Teritoriul comuneĭ, cu suprafaţa de 7000 hect., din carĭ 400 hect. pădure şi 50 hect.

luncă băltoasă, se întinde din albia rîuluĭ Ialomiţa, spre N. până în teritoriul comuneĭ Reniga. Moşia este proprietate particulară. După legea rurală din 1864, se află 101 locuitorĭ împroprietăriţĭ şi 65 locuitorĭ neîmproprietăriţĭ.

Se compune dintr'un singur sat şi două cătune (tîrle): Drăgoiasca şi Bibicelul.

Satul Căzăneşti este situat pe o mică culme de deal, pe ţărmul stîng, la 1 kil. de rîul Ialomiţa. Este strămutat pe acest loc de puţin timp, maĭ înainte era la 3 ½ kil. spre S. de actualul sat, tot pe malul stîng al rîuluĭ, unde Ialomiţa face un mare cot mergînd despre S. spre N. Vechiul sat, părăsit din cauza inundaţiilor, era pe locul numit Biserica-Vechiă, unde biserica vechiuluĭ sat s'a păstrat mult timp.

In satul Căzăneşti este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

După recensimîntul din anul 1890, populaţiunea comuneĭ se compune din 1058 locuitorĭ, cu 280 capĭ de familie şi 778 membri de familie, saŭ 554 bărbaţĭ şi 504 femeĭ. După naţionalitate: 1049 Romînĭ, 4 Grecĭ, 4 Ungurĭ şi 1 German. După religie: 1053 creştinĭ ortodoxĭ, 4 catolicĭ şi 1 mozaic. După profesiune: 316 agricultorĭ, 12 meseriaşĭ, 11 comercianţĭ, 3 profesiunĭ libere, 74 muncitorĭ şi 24 servitorĭ. Ştiŭ carte 100 persoane şi 958 nu ştiŭ.

Vite sunt: 300 caĭ, 500 boĭ, 1500 oĭ şi 125 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ, în anul 1887—88 era de 4989 leĭ.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă la 38 elevĭ, de un învăţător retribuit de comună.

Aicĭ se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Prin satul Căzăneşti trece calea judeţeană Slobozia-Urziceni.

Căzăneşti, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, la distanţă de 28 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi de 17 kil. de Malovăţul, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe Valea-Coşuşteĭ şi alte văĭ, formînd comună cu cătunele: Jigniţa şi Roşia. Are 560 loc. şi 125 case. Contribuabilĭ sunt 109. Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 33 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ şi 120 stupĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. O şcoală, cu un învăţător, e frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ se ridică la veniturĭ de 967 leĭ, şi la cheltuelĭ de 774 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de: 216 vite marĭ cornute, 36 capre, 100 oĭ şi 205 rîmătorĭ. Comuna este udată de rîul Coşuştea şi pîraiele Galbenul, Govodarva, Roşul şi Manea.

Văile maĭ principale din această comună sunt: valea Coşuştea, Ilfovul, Măţişul, Manea, Ciuşanul - Meilor, Roşia şi Govodarva. Iar dealurĭ maĭ principale sunt: Dealul Lupşa, Ochianul, Cocîrţăul, Măţişul - Bisericeĭ, Cracovini, Copilomie, Cornetul, Govodarva, Roşul şi culmea Husnicioara-Priboeşti.

Prin comună trece şoseaua comunală Ciovîrnăşani-Căzăneşti-Poiana-Corcova.

Căzăneşti, *com. rur.*, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Este situată la o mică distanţă de Valea-Oltuluĭ, pe un deal, 7 kil. departe de Rîmnicul şi 3 kil. de subprefectură.

Are o populaţiune de 430 locuitorĭ (194 bărbaţĭ, 236 femeĭ); 132 capĭ de familie; 156 contribuabilĭ şi 104 case. In comună e o biserică zidită la anul 1802.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi aŭ: 25 caĭ, 100 boĭ, 90 vacĭ, 200 oĭ şi 140 porcĭ. Eĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiĭ particulare şi li s'aŭ dat 187 hect. pămînt.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 52 (19 bărbaţĭ şi 33 fete). Ştiŭ carte 20 băeţĭ şi 4 femeĭ.

In comună sunt 15 stupĭ cu albine.

Comuna, cu izlaz cu tot, are 750 hect. pămînt.

Veniturile comuneĭ sunt de 1400 leĭ.

Moşia Căzăneşti a fost închinată de logofătul Vlad Căzănescu, mănăstireĭ Horezul, împreună cu viea de acolo şi toată starea sa nemişcătoare ce avea la anul 1712.

Căzăneşti, (Dealul-Cucului), *sat*, pe apa Topologul, jud. Argeş, pl. Topologul. Are 60 familiĭ; în sat e o biserică cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ. Face parte din com. rur. Ciuteşti-Căzăneşti. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ.

Căzăneşti, *sat*, face parte din com. rur. Cucueţi, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Este situat în centrul comuneĭ şi e udat de gîrla Cungrea-Mică.

In acest cătun, cel maĭ populat, este biserica comuneĭ, rezidită la 1881, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ.

Căzăneşti, *sat*, din com. Negreşti, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ, la N.-E. de tîrguşorul Negreşti. E situat între două dealurĭ micĭ, pe o întindere de 778 hect. Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 350 locuitorĭ Romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

In partea de N.-V. a satuluĭ se află biserica, deservită de 2 cîntăreţĭ, făcută de unul numit Buzdugan.

La V. de sat trece pîrîul Rebricea, ce formează şesul cu acelaşĭ nume, bogat în fînețe.

Numĕrul vitelor e de: 157 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 13 caĭ şi 28 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 14 plugurĭ şi 14 care cu boĭ şi 1 căruţă; 30 stupĭ cu albine.

Căzăneşti, *deal*, în raionul comuneĭ Căzăneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 8 hect. vie.

Căzăneşti, *pădure*, a statuluĭ, jud. Olt, în întindere de 350 hect., pendinte de comuna Cucueţi, pl. Oltul-d.-j. E formată din trupurile: Zăvoiul (100 hect.) şi Valea-Feteĭ (250 hect.)

Căzăneşti, Rădeşti, Voiceşti şi **Horezul**, saŭ **Comăniţa**, *trupurĭ de moşiĭ*, ale statuluĭ, jud. Olt, pendinţe de Mănăstirea-Horezul, Ele s'aŭ arendat pe periodul 1888—1893 cu 5500 leĭ anual.

Căzăneşti-Vărzarĭ, *sat*, judeţul Argeş, pl. Topologul; face parte din comuna rur. Deduleşti-Vărzarĭ.

Căzătura, *munte*, jud. Bacăŭ, pe teritorul com. Tîrgul-Trotuşul.

Căzăturile, *vîrf de munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, din culmea Ciortolomuluĭ.

Ceabăul, *deal*, în jud. Fălciŭ, cu o suprafaţă de 428 hect., în partea de Sud a com. Tîrzi, plasa Crasna, terminîndu-se cu gura Crasna în hotar despre Est cu com. Corni.

Ceacîrul, *cătun* (tîrlă), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe cîmpul Bărăgan, teritoriul com. Tonea.

Ceacul, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, situată spre V. de oraşul Călăraşi, între comunele Călăraşi-Vechĭ şi Cacomeanca.

Teritoriul comuneĭ se întinde din Dunăre, spre N., pe cîmpia Bărăganul, pe o suprafaţă de 7000 hect., din carĭ 3000 hect. lac băltos şi 500 hect. pădure. Moşia poartă numele Ceacul saŭ Valea-Plopuluĭ şi este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte, pănă la secularizare, de biserica Sfinţii-Apostolĭ din Bucureşti. Pe periodul 1885-1895 s'a arendat cu suma de leĭ 85000 anual.

După legea rurală din 1864 sunt împroprietăriţĭ pe moşie 134 locuitorĭ şi neîmproprietăriţĭ 165.

Se compune dintr'un singur sat, situat la 10 kil. spre V. de oraşul Călăraşi, sub coasta Bărăganuluĭ. Poartă numele unuĭ sătean. Maĭ înainte s'a numit Valea-Plopuluĭ după numele uneĭ văĭ, ce pleacă din lacul Călăraşi spre N. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea este de 1595 locuitorĭ, din carĭ 373 capĭ de familie şi 1222 membri de familie (1890). Sunt 794 bărbaţĭ şi 801 femeĭ. Dintre locuitorĭ, 1590 sunt Romînĭ şi 5 Grecĭ, toţĭ de religie creştină ortodoxă. Din aceştia sunt 385 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 3 comercianţĭ, 6 avînd profesiunĭ libere şi 10 servitorĭ. Ştiŭ carte 170 persoane.

Sunt 108 contribuabilĭ, din carĭ 10 se ocupă pe lîngă plugărie şi cu comerciul.

Vite sunt: 1500 caĭ, 1800 boĭ, 2400 oĭ, 100 capre, 1500 bivolĭ, 10 asinĭ şi 1000 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887-1888 era de 4036 leĭ şi cheltuelile de 6027 leĭ.

E o şcoală mixtă frecuentată (1890) de 68 băeţĭ şi 9 fete, cu 1 învăţător. Localul şcoaleĭ este de zid, construit de comună.

Se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ; în budgetul comuneĭ se prevede pentru cler suma de 552 leĭ anual.

Ceadărul, *deal*, în comuna rurală Grozăveşti, din jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j.

Ceadîrgiul, *nume vechiŭ*, ce purta satul Oinacul, jud. Vlaşca.

Ceahlăeşti, jud. Neamţu. (V. Cehlăeşti, sat).

Ceahlăul, *masiv muntos*, judeţul Neamţu, intercalat între Bistricioara, Bistriţa şi Bicazul. Este sălbatec, tăiat de văĭ, radiind în toate direcţiunile de la creştet şi lipsit de comunicaţiunĭ. Singura potecă pe el este a pîrîuluĭ Schitul (pe la Durăŭ), care trece pe la vestul vîrfuluĭ Ceahlăul (1908) şi conduce la Bicaz. La Nordul masivuluĭ, rîul Bistricioara deschide pasul Tulgheşuluĭ, care conduce în valea Mureşuluĭ.

Piscul cel maĭ înalt din acest masiv este: Ceahlăul saŭ Pionul, cu vîrfurile: Panaghia şi Butul, iar ramurile maĭ principale sunt: Răpciunele, Obcina-Verde, Obcina-Bouluĭ, Obcina-Baiuluĭ, Piciorul-Furciturilor, Culmea-Săcuesculuĭ, Obcina-Neagră, Culmea-Hegheşuluĭ.

Masivul Ceahlăuluĭ, pus între linia Bicazuluĭ şi a Bistricioareĭ, desparte coloanele armateĭ, carĭ ar utiliza aceste

linii, printr'o distanță de 25 kilometri. Este însă de observat, că acele 2 linii și în particular a Bicazuluĭ este foarte precară. Masivul Ceahlăuluĭ, care le desparte, fiind înalt și sălbatec, iar coloanele ataculuĭ debușînd în valea strîmtă a Bistrițeĭ, apărarea în această regiune se poate efectua în condițiĭ avantagioase.

Ceahlăul, *pisc* însemnat al Carpaților, jud. Neamțu. V. Pionul.

Ceairelor (Valea-), *vale,* în județul Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Enisala. Se desface din poalele răsăritene ale dealuluĭ Cala-Culai-Bair. Se întinde spre E. într'o direcție de la V. la E., brăzdînd partea estică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ. Se întinde pe la poalele dealuluĭ Calabalîc-Bair, trece prin satul Enisala și, după 4 kil. de curs, se termină în stuful de lîngă iezerul Babadag. Pe valea-ĭ merge drumul comunal Enisala-Visterna.

Ceairul-Poșteĭ, *loc izolat,* între comunele Livezeni și Țițești, plasa Rîurile, jud. Muscel, în posesiunea statuluĭ.

Ceairuluĭ (Măgura-), *măgură,* căruia îĭ zice și Măgura din-Ceair, la Sud-Vestul comuneĭ Zimnicea, jud. Teleorman. E semn de hotar între pămîntul cedat locuitorilor din această comună după legea rurală și proprietatea principeluĭ Ipsilante.

Cealîc, *cătun,* în jud. Ialomița, pl. Balta, com. Mărculești, situat pe cîmpul Bărăgan, la 10 kil. de Mărculești. Are 55 familiĭ Romînĭ.

Cealmăul, *vale* mlăștinoasă, în jud. Covurluiŭ, com. Foltești, din pl. Prutul, lîngă dealul Baba-Draga, aproape de Prut.

Ceanac-Cale, *ruinele* uneĭ întăriturĭ turceștĭ, în pl. Hîrșova, jud. Constanța, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrșova, situate pe vîrful pietros al unuĭ deal din apropierea orașuluĭ, la 1 kil. spre N.-V. de oraș. Impreună cu fortăreața Tabia-Chiopriu, ambele ridicate de Turcĭ, servea acestora a împiedica Rușilor trecerea Dunăreĭ, ce se făcea lesne prin acele locurĭ. Ea domină orașul Hîrșova, gîrla Baroiul și un drum vecinal ce duce de la Conacul-luĭ-Manole la Hîrșova. Azĭ sunt niște dărămăturĭ ce vor dispare cu timpul.

Ceapa, *lac,* în insula Balta, pl. Ialomița-Balta, comuna Fetești, jud. Ialomița.

Ceapa, *parte* din *moșia* Stroești, jud. Suceava.

Ceapa, *localitate,* unde astăzĭ sunt tîrlele Oprișănești, din comuna Perișorul, jud. Brăila.

Ceapa, *localitate,* în com. Văscani, jud. Suceava, unde se împart drumurile spre: Stroești, Hărmănești, Ruginoasa, Todirești și Vladnici.

Ceapa-Mocească (Porumbarele), *moșie,* în jud. Buzăŭ, comuna Mizil. Are 209 hect. arăturĭ, fîneață și suhat.

Ceapa-Verde, *pîrîŭ,* în județul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Putrida. Izvorește din dealul Strejești, udă partea de V. a comuneĭ, trecînd prin căt. Putrida-Mică, se varsă în pîrîul Oreavul, pe dreapta luĭ, maĭ jos de căt. de reședință, Putrida-Mare.

Ceapă (Dealul-luĭ-), *deal,* jud. Suceava, lîngă satul Hîrtoapele.

Ceardac (La-), Bîtca-Scaunelor), *loc de escursiune* în vîrful munteluĭ Pleșul, chiar în hotarul dintre județul Suceava și Neamțu. Se află aci un foișor de scîndurĭ, făcut de călugăriĭ din Mănăstirea-Neamțuluĭ, în care dînșiĭ aŭ pus o icoană. Pe aci trece poteca ce duce din Bogdănești, Rîșca și Boroaia la Mănăstirea-Neamțuluĭ.

Ceardacul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașul, cătunul comuneĭ Golești. Și-a luat numele de la un ceardac făcut aci de Turcĭ. Este așezat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Milcov.

Ceardacul, *cîmpie* întinsă, cultivabilă, în com. rur. Scăpăul, pl. Blahnița, jud. Mehedinți.

Ceardacul, *culmea* cea maĭ înaltă a dealuluĭ ce desparte șesul Siretuluĭ de al Moldoveĭ, în com. Cristești, din județul Suceava. Peste acest deal trece șoseaua jud. Moțca-Pașcani-Tîrgul-Frumos. E îmbrăcată de pădure de fag și stejar. Vederea din foișorul ce era așezat aci era din cele maĭ frumoase ale județuluĭ și se întindea într'o mare depărtare peste șesurile Siretuluĭ și Moldoveĭ și munțĭ.

Cearîngani, *mahala,* în com. rur. Stîngăiceaua, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cearîngani, *deal,* în com. rur. Cîrceni, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cearîngani, *pîrîŭ,* în com. rur.

Stîngăiceaua, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cearîngul, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul; ţine de com. rur. Drincea.

Cearîngul, *deal cu viĭ,* în com. rur. Oprişorul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Ceaurul, *com. rur.,* din jud. Gorj, pl. Ocolul, spre S. de com. Băleşti şi la 7 kil. 500 m. de Tîrgul-Jiuluĭ. Se compune din cătunele Ceaurul şi Tămăşeşti. Prin acest sat trece apa Po'oaga ce vine din com. Băleşti. Prin ea trece şoseaua comunală şi la 3 kil. spre N. trece şoseaua judeţeană Tîrgul-Jiuluĭ-Severin.

E situat pe şes în albia Jiuluĭ şi pe partea dreaptă. Are o suprafaţă de 2449 hect., din care 2000 hect. arabile, 220 hect. fîneaţă, livezĭ, viĭ şi izlaz şi 229 hect. pădure.

Din acestea, 1248 sunt ale locuitorilor şi 1201 ale proprietaruluĭ, d-l Dinu Mihail.

Loc. posedă 102 plugurĭ, 178 care cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ; 40 stupĭ cu albine. In com. se află o moară pe apa Poloaga, 2 fîntînĭ şi 27 bunare.

Are o populaţiune de 234 familiĭ, cu 1228 suflete.

Venitul comuneĭ este de leĭ 1919, banĭ 60 şi cheltuelile de leĭ 1399, banĭ 39. Contribuabilĭ sunt 355.

Sunt în com. 475 porcĭ, 982 vite marĭ cornute şi 83 caĭ.

Se află: 2 bisericĭ, una făcută în anul 1863, iar cea-l-altă în anul 1881, deservite de un preot şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală frecuentată de 45 elevĭ; 3 circiumĭ.

Ceaurul, *cătun* şi reşedinţa comuneĭ Ceaurul, din pl. Ocolul, jud. Gorj.

Situat pe şes în albia Jiuluĭ şi pe partea dreaptă.

Are o supratață de 1449 hect., din carĭ 1200 hect. arabile, 120 hect. fîneţe, livezĭ cu prunĭ şi izlaz, 129 hect. pădure.

Loc. aŭ 60 plugurĭ, 100 care cu boĭ şi vacĭ, 2 căruţe; 25 stupĭ cu albine. In cătun se află 1 moară pe apa Poloaga, 2 fîntînĭ şi 18 bunare.

Populaţiunea este de 242 familiĭ, cu 870 suflete.

Vite sunt: 750 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 2 bivolĭ şi 347 rîmătorĭ.

Are 2 bisericĭ, făcute una în anul 1863, iar cea-l'altă în anul 1881, deservite de un preot şi 3 cîntăreţĭ.

Ceauş-Ivan, *loc izolat,* în comuna Pucheni-Marĭ, pl. Crivina, jud. Prahova, fost pendinte de mănăstirea Snagovul.

Ceauş-Tatul, *subdivizie* a cât. Nenciul, din com. Lipia, jud. Buzăŭ.

Ceauşoaia saŭ **Ceauş-Gheorghe,** numită şi **Verneasca,** *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pleşcoiul. Are 147 hect., din care 96 pădure, restul arăturĭ, izlaz şi vie.

Ceauşoaia, *munte,* în cercul comuneĭ Predealul, pl. Peleşul, judeţul Prahova, situat între valea Ceauşoaia şi Orjogoaia. Este proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile.

Ceauşoaia, *proprietate* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, foastă pendinte de mănăstirea Colţea din Bucureşti, com. Predealul, plaiul Peleşul, jud. Prahova, care, împreună cu moşiile Neamţu, Unghia-Mare şi Pristolul, de pe Doftana, are o întindere de 606 hect. şi s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 2250 leĭ anual.

Ceauşoaia, *vale,* izvoreşte din raionul com. Predealul, pl. Peleşul, jud. Prahova. Are direcţia de la S. spre N. şi se varsă în pîrîul Azuga, pe ţărmul stîng, după ce udă poalele de V. ale munteluĭ Ceauşoaia.

Ceauşoaica, *subdivizie* a cătunuluĭ Pleşeşti, din com. Pleşcoiul, jud. Buzăŭ.

Ceeliu-Chioi, *vale,* în pl. Babadag, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rur. Enisala, şi anume pe al cătunuluĭ Visterna. Se desface din dealul Balar-Bair. Se întinde spre S. printre dealurile Stîlparul şi Samaldar-Bair de-o parte, Bairac de alta. Işĭ face drumul numaĭ prin pădurĭ, brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi pe cea sud-vestică a comuneĭ. Prin ea merge şi drumul comunal Visterna-Ciamurli-Canli-Bugeac.

Cega, *braţ* saŭ *prival,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Borduşeani-Marĭ, jud. Ialomiţa.

Cegani, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, situată între comunele Borduşeani-Marĭ şi Stelnica.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 5500 hect., şi se întinde din Dunăre spre V., coprinzînd parte din insula Balta, pe cîmpul Bărăganul, până se limitează cu capetele maĭ multor moşiĭ. Coprinde două moşiĭ: Ceganca, proprietate particulară şi Pîrţani, proprietate a statuluĭ, cu 1100 hect., din carĭ 50 hect. izlaz, 50 hect. băltiş şi 1000 hect. pămînt de cultură. Această moşie, înainte de

secularizare, aparţinea mănăstireĭ Mislea, după numele căreia moşia se maĭ numeşte Pîrţani-Mislea. S'a arendat pe periodul 1886—1896, cu suma de 9000 leĭ anual.

Improprietăriţĭ sunt 123 locuitorĭ şi neîmproprietăriţĭ 110.

Se compune din satele Cegani şi Pîrţani, cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Cegani.

Populaţiunea com. era (1890) de 1200 locuitorĭ, cu 225 capĭ de familie. După naţionalitate sunt: 1194 Romînĭ, 2 Grecĭ şi 4 Bulgarĭ, toţĭ de religiunea creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 364 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 1 industriaş, 11 comercianţĭ, 5 cu profesiunĭ libere, 107 muncitorĭ şi 30 servitorĭ. Cu ştiinţă de carte sunt 253 persoane.

Vite: 1400 boĭ, 465 caĭ, 105 bivolĭ, 916 rîmătorĭ şi 946 oĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—88, era de 3492 leĭ la veniturĭ şi de 4526 leĭ la cheltuelĭ.

E o şcoală mixtă, frecuentată (1890) de 50 elevĭ, cu un învăţător retribuit de stat şi comună. Localul şcoaleĭ este construit de comună cu suma de 3500 leĭ.

Sunt două bisericĭ, deservite de doĭ preoţĭ şi patru dascălĭ. Pentru cler se prevede în budget suma anuală de 360 leĭ.

Pe partea de V. a teritoriuluĭ comuneĭ, trece calea ferată Feteşti-Făurei.

Cegani, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe o mică coastă la 2 kil. de Borcea.

Aicĭ se află reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

In sat sunt 146 familiĭ de Romînĭ, 1 familie de Grecĭ şi 5 familiĭ de Ţiganĭ.

Este o şcoală mixtă cu un învăţător şi o biserică, la care servesc doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

Vite sunt: 1120 boĭ, 411 caĭ, 89 bivolĭ, 710 rîmătorĭ şi 646 oĭ.

Cehlăeşti, *sătişor*, în com. Felioara, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, aşezat pe valea ce se deschide către Estul mănăstireĭ Agapia, între pîrîul Topoliţa spre N. şi pîrîul Agapia spre S.

Terenurile sale se ridică în podişe treptate către satul Ghindăoani. Are o populaţie de vr'o 30 locuitorĭ.

In acest sat se află o biserică de lemn.

Comunicaţia cu satele vecine se face printr'un drum care începe dintre kil. 33—34 al şoseleĭ Piatra-Neamţu, drept în faţa drumuluĭ ce duce spre mănăstirea Agapia, şi se continuă prin satul Topoliceni-Ocea, pe valea pîrîuluĭ Topoliţa până la satul Păstrăveni.

Ceirul, *deal*. Vezĭ Horodiştea, deal, com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Ceirul, *deal*, se întinde de la S. spre E., pe teritoriul satuluĭ Hărpăşeşti, com. Popeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Ceirul-Belciuluĭ, *o parte* din ţarina *satuluĭ* Hîrtoapele, jud. Suceava.

Celaclar, *vale*, în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigé, căt. Talaşman. Se desface din poalele vestice ale movileĭ Talaşman; se dirige spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ; merge pe la poalele sudice ale dealuluĭ Mustana, şi, după 2 kil. de drum, se uneşte cu valea Ceair-Arabagi spre a se arunca în Balta-Baciuluĭ.

Celariul, *com. rur.*, din N.-V. plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. Locuitoriĭ îĭ zic Pîrscovul. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe un teren şes şi înaintea dunelor de nisip care ajung până aci, prelungindu-se tocmaĭ de la Jiŭ, dar care aci îşĭ găsesc o stavilă puternică în plantaţiunile de salcîmĭ. E departe spre V. de Caracal de 18 kil., iar de Corabia de 39 kil. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 138 m.

Are o populaţie de 1890 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 940 bărbaţĭ şi 950 femeĭ; 382 capĭ de familie; 872 căsătoriţĭ şi 1018 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 164, nu ştiŭ 1726. Sunt 351 contribuabilĭ. Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi creşterea vitelor. Vite marĭ cornute sunt 2209, vite micĭ cornute 1256, rîmătorĭ 790. Pentru comerţ sunt 14 stabilimente.

Budgetul comuneĭ pe 1886-87 a fost de 3735 leĭ la veniturĭ şi 3640 leĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală primară mixtă, cu un învăţător, frecuentată de 50 elevĭ, din 125 în vîrstă de şcoală. Are 2 bisericĭ: Sf. Nicolae (1838) şi Intrarea-în-Biserică, deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Celariul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Fărcaşa, jud. Suceava.

Celariul, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Suha-Mare, jud. Suceava.

Celăruşi, *deal,* comuna Poinărei, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Celcovăţul, *munte,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, aproape de graniţă.

Celebi-Chioi, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, căt. comuneĭ Tortoman, situat în partea vestică şi puţin cam centrală a plăşeĭ şi cea de S.-V. a comuneĭ, la 7 kil. spre S.-V. de cătunul de reşedinţă, Tortoman. Este aşezat în fundul văeĭ Celebi-Chioi-Ceair, la 1 ½ kil. spre N. de balta Carasul şi este închis la N. de către dealul Devcea-Bair, cu vîrful său Devcea-S. (102 metri); la V. de către dealul Ciocurac-Bair, cu un vîrf înalt de 104 metri; iar la E. de către dealul Panghirul, cu vîrful său Panghir-Iuc (97 metri). La S. se întinde balta Carasul.

Populaţiunea sa, compusă numaĭ din Sîrbĭ şi Bulgarĭ, se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor. Pămîntul produce cereale, maĭ ales ovăz şi meiŭ; porumb şi grîŭ puţin. Şoseaua judeţeană Cernavoda-Medjidia trece prin Sudul satuluĭ. Un drum comunal pleacă din partea septentrională a satuluĭ şi duce la Tortoman (satul) şi la satul Devcea.

Celeiul, *com. rur.,* în Sudul plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat pe ţărmul nordic al gîrleĭ Celeiul, în apropiere de Dunăre şi de balta Potelul. E departe spre N. de Corabia de 4 kil., iar de Caracal de 36 kil. E aşezat pe un teren şes, cu o altitudine de 44 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Are o populaţie de 1427 locuitorĭ, din carĭ 381 capĭ de familie; 229 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 71; nu ştiŭ 1356. Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi creşterea vitelor. Vite marĭ sunt 918, vite micĭ 1020 şi rîmătorĭ 205.

Are 7 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 3533 leĭ la veniturĭ, şi 3183 leĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală prim. mixtă de gr. II, cu un învăţător, frecuentată de 53 elevĭ, din 103 copiĭ în vîrsta de şcoală. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Comparînd cuvîntul Celeiul cu Celeia din Noric, d. Gr. Tocilescu crede că această asemănare se datoreşte locuireĭ unuia şi aceluiaşĭ popor în două regiunĭ deosebite.

In epoca tracică şi în epoca romană, Celeiul s'a numit Colonia Malva sive Malvensis ex Dacia şi a avut mare însemnătate oraşul care acum este numaĭ ruine. Malva a fost chiar capitala Dacieĭ-Malvense, o divizie financiară a provincieĭ Dacia. Ca aşezămînt vechiŭ, se observă la Celeiul o cetate ca de 4 pogoane, care era legată cu ţărmul drept al Dunăreĭ prin un pod, făcut de Constantin-cel-Mare, ale căruĭ picioare ruinate se văd în timpul scădereĭ marĭ a apeĭ. De aci porneşte un drum de piatră roman, care merge către Romula. Pe aci se găsesc multe monede din epoca romană. La Celeiul s'a născut preotul Şapcă, care a jucat un rol la 1848.

Celeiul, *cătun,* alipit comuneĭ Costeni, plaiul Vulcan, jud. Gorj, la S.-E. de comună şi la un kil. depărtare de dînsa.

Prin acest cătun trece şoseaua comunală vecinală de la N. spre S. In centrul cătunuluĭ trece rîuleţul Orlea, peste care comunicaţia se face pe un pod de lemn.

E situat pe vălcea şi coaste. Are o suprafaţă de 270 hect., din care: 120 hect. arabile, 50 hect. fîneţe, 20 hect. izlaz, 15 hect. viĭ şi 20 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ aŭ: 20 plugurĭ, 25 care cu boĭ şi vacĭ; 24 stupĭ. In cătun se află 3 bunarĭ şi 2 fîntînĭ.

Populaţia e de 60 familiĭ, saŭ 295 suflete, din carĭ 26 contribuabilĭ.

Vite sunt: 110 vite marĭ cornute, 23 caĭ, 150 oĭ, 23 capre şi 110 rîmătorĭ.

Are 2 bisericĭ de lemn, din care una fondată la 1828, deservite de preotul de reşedinţă din Costeni.

Celeiul, *insulă,* în Dunăre, proprietate a statuluĭ, în faţa cătunuluĭ Dasova, jud. Romanaţi.

Celeiul, *măgură* şi *punct trigonometric de observaţie,* la N.-V. de Băileşti, plasa Băileşti, jud. Dolj. Are o înălţime de 78 m.

Celeiul, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 29100 leĭ.

Celeiul, *pichet de graniţă,* pe Dunăre, situat în Valea-Tomiĭ, jud. Romanaţi, în dreptul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Celeiul (Gîrla-), *mică apă,* jud. Romanaţi, care pune în comunicaţie în spre E. balta Potelul cu Dunărea. Şi-a luat numele de la com. Celeiul ce vine aşezată puţin maĭ la Nord. Incepe de la com. Orlea şi se termină la Corabia, avînd pe malul stîng înşiruite maĭ multe sate.

Celeiul-Corabia-Dasova, *moşie* a statuluĭ, în jud. Roma-

nați, arendată pe 1887—88 cu 61720 leĭ.

Cenia, *pădure*, situată pe teritoriul com. Bodeşti-Precisteĭ, anexa Oşlobeni, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Aparţine statuluĭ, producînd un venit anual de 2926 leĭ.

Centrul, saŭ **Tîrgul,** *suburbie*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. T.-Ocna. Este situată pe malul stîng al Trotuşuluĭ, în centrul celor-l-alte suburbiĭ.

Are 4 bisericĭ ortodoxe: una, cu hramul Sf. Nicolae, clădită la 1768 de Lascăr Rosetti şi preotul Vasile Arapu şi întreţinută cu propriul eĭ venit; a doua, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, ridicată la anul 1680 de Hatmanul Gheorghe Ursachi, care a contribuit mult la fondarea Tîrguluĭ-Ocneĭ, şi refăcută la 1850, de arhimandritul Damaschin şi acum întreţinută de stat; a treia biserică, cu hramul Buna-Vestire, împrejmuită cu zid înalt, care la 1821 a servit de adăpost contra Turcilor, pe cînd eĭ urmăreaŭ pe Grecĭ, e clădită la 1726 de Răducanu Racoviţă, fost mare vistier, şi de soţia sa Maria, şi acum întreţinută de stat. Pe păretele bisericeĭ se citeşte: «Après avoir réglé les fortunes publiques, j'ai donné des leçons aux plus grands politiques». (După ce am regulat averile publice, am dat învăţăturĭ celor maĭ marĭ politicĭ). La această biserică se află îngropat Costache Negri. A patra biserică cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, înălţată la 1852, de Dumitru şi Nicolae Stoian, e întreţinută din propriul eĭ venit şi subvenţionată de stat cu 230 leĭ pe an. E şi o sinagogă izraelită, zidită la anul 1890, în locul celeĭ vechĭ, de locuitoriĭ Evreĭ. Sunt 242 familiĭ romîneştĭ, 230 izraelite, 42 ungureştĭ şi 12 armeneştĭ. In această mahala numită şi Biserica-Tîrguluĭ, se află toate autorităţile comuneĭ, şcoalele şi o cazarmă. Are o grădină publică.

Cenuşa, *localitate*, jud. Brăila, la $1\,^1/_2$ kil. spre E. de satul Tudor-Vladimirescu, unde a fost vechia tîrlă cu acelaşĭ nume.

Cenuşa, *loc. izol.*, în comuna Petricani, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu.

Cenuşa, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Nişcovul, căt. Săseni-Vechĭ.

Cenuşari, *deal*, pe care este situată com. Aariceşti, pl. Podgoria, jud. Prahova, între gîrla Sărata şi com. Cărbuneşti.

Cenuşari şi **Negoeşti (Moşneni),** *pădurĭ particulare*, supuse regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia moşnenilor Cenuşari şi Negoeşti, pendinţĭ de com. Ariceşti, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cenuşarul, *lac*, jud. Brăila, situat la 4 kil. la S.-E. de comunele Ciacîrul, Noianul şi Busaga.

Cenuşarul, *movilă*, jud. Brăila, la 6 kil., spre S.-E. de satul Ciacîrul în lunca Dunăreĭ, pe teritoriul com. Vizirul.

Cenuşasca, *numire vechiă* a cătunuluĭ Grădinile, com. Măicăneşti, pl. Marginea-d.-j., judeţul R.-Sărat. Numit ast-fel de la moşia Cenuşasca.

Cenuşascăĭ (Viile-), *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea, cătunul comuneĭ Măicăneşti; e reşedinţa plăşeĭ. Şi-a luat numele de la proprietatea Cenuşasca, pe care este situată. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ.

Cenuşe (Movila-de-), *movilă*, în judeţul Buzăŭ, com. şi căt. Smeeni, pe moşia Smeeni, în apropiere de localitatea la Silişte. E formată maĭ mult din hărburĭ şi cenuşe.

Cenuşerie (La-), *loc izolat*, comuna Pucheni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cenuşerieĭ (Valea-), *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, care izvoreşte din muntele Lunca-Pescaruluĭ. Se varsă d'a dreapta Slăniculuĭ.

Ceoaca, *stupărie*, jud. Dolj, pl. Balta, comuna Măceşul-d.-j., pe lîngă care trece limita de V. către com. Cîrna.

Ceoanta, *loc izolat*, în com. rur. Bîcleşul, plasa Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Ceoara, *munte*, acoperit cu pădure seculară, în com. rur. Ilovăţul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Ceoara, *pădure* şi *loc arabil*, com. Bursucani, plasa Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Ceoara, *pichet de graniţă*, pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa.

Ceoara-Elena, *moşie* particulară, de 1073 hect., în com. Pechea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Ceobleanul, *măgură*, numită şi Conacul-luĭ-Ceobleanu, în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Deveselul.

Ceochiuţul, *sat,* în pl. Motrul-d.-j.; ţine de com. rur. Strehaia. Se împarte în: Ceochiuţul-d.-s. şi Ceochiuţul-d.-j. Se află pe proprietatea statuluĭ Strehaia.

Ceocleni, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Miculeşti.

Ceolanul, *cătun,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j; ţine de com. rur. Zegaia.

Ceorani, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Văile; ţine de com. rur. Miculeşti.

Ceoroboreni, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa-Cîmpul, la distanţă de 35 kil. de Turnu-Severin şi de 17 kil. de Vînjul-Mare, reşedinta plăşeĭ. Situată pe loc polejnic, formează comună singură. Are 760 locuitorĭ, din carĭ 120 contribuabilĭ. Locuesc în 154 case.

Locuitoriĭ posedă: 38 plugurĭ, 83 care cu boĭ şi 8 căruţe cu caĭ. Are o biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de leĭ 3621; iar la cheltuelĭ de 1325 leĭ. Numărul vitelor în această comună este de: 460 vite marĭ cornute, 700 oĭ, 40 caĭ şi 700 rîmătorĭ.

Ceoroboreni, *lac,* în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Ceoroboreni.

Ceoroiul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa; ţine de com. rur. Oreviţa.

Ceotîrla, *măgură,* în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa, pe teritoriul com. rur. Deveselul.

Ceovîrnăşani, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul, la distanţă de 25 kil. de oraşul Turnul-Severin şi de 15 kil. de Molovăţul, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe valea Coşuşteĭ. Formează comună cu satele: Sucarul, Cocorova şi mahalaua Ludul. Are 1390 locuitorĭ, din carĭ 216 contribuabilĭ. Locuesc în 270 case.

Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ, 133 care cu boĭ şi 12 căruţe cu caĭ; 150 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 24 elevĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este de 5475 leĭ, şi la cheltuelĭ de 2715 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 798, caĭ 31, oĭ 400, capre 80 şi rîmătorĭ 400.

Comuna este brăzdată de dealul Gărdoaia, numit şi Dealul-Ceovîrnaşuluĭ; Capul-Dealuluĭ, ce poartă şi numele de Dealul-Bobuluĭ, şi Dealul-Bîrsenilor.

Apele, care udă această comună, sunt: Coşuştea, ce vine despre Sişeşti; Coşuştiţa şi Gărdoaia, numită şi Matca-Gărdoaeĭ. Comuna se mărgineşte: la E., cu comunele Lupşea şi Căzăneşti; la S., cu comunele Garbovăţul, Husmioara şi Valea-Boerească; la V., cu comunele Crăgueşti şi Siseşti-d.-j.; la N., cu Jegujani şi Floreşti.

In această comună s'a găsit un mormînt, în care se afla un inel, o brăţară şi o diademă, toate de aur, care aŭ fost ridicate şi trimese spre conservare Muzeuluĭ Naţional din Bucureşti.

Prin această comună trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Ceovîrnăşani, *deal,* numit şi Dealul-Gărdoaeĭ, în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Ceovîrnăşani. Peste acest deal trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Cepari, *com. rur.,* jud. Romanaţi, pl. Olteţul-Oltul-d.-j. E situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Beica, şi are spre E. ca dealurĭ: Ciochina şi Comanul, ramificaţiĭ ale dealuluĭ Strejeşti. E departe de Balş de 17 kil., şi de Caracal de 43 kil. E formată din satul Cepari şi căt. Beculeşti. Are o populaţie de 1200 locuitorĭ, din carĭ: 608 bărbaţĭ şi 599 femeĭ; 313 capĭ de familie; 565 căsătoriţĭ şi 623 necăsătoriţĭ. 88 ştiŭ carte şi 1112 nu ştiŭ. Contribuabilĭ sunt 240.

Vite marĭ sunt 354, vite micĭ 285, porcĭ 284.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886-87 a fost de 1852 leĭ la veniturĭ şi de 1835 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 biserici: Sf. Treime (1853), Intrarea-în-Biserică (1833), şi Sf. Nicolae, deservite de 4 preoţĭ şi 7 cîntăreţĭ; o şcoală primară mixtă, cu un învăţător, frecuentată de 41 elevĭ; o moară cu aburĭ.

Cepari. (V. Cepari-Urlueşti, jud. Argeş).

Cepari, *sat,* cu 140 locuitorĭ, jud. Argeş, plasa Piteşti; face parte din com. rur. Păduroiul.

Cepari-Bîrseşti, *com. rur.,* jud. Argeş, pl. Topologul, pe apa Topologuluĭ, la 5 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa sub-prefectureĭ, şi la 35 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Bîrseşti, Cepari-Pămînteni, Cepari-Ungurenĭ, Şendruleşti, Valea-Caluluĭ şi Vlădeşti. Are 320 familiĭ, saŭ 1374 suflete.

In comună sunt 4 bisericĭ: una în Bîrseşti, a doua în Ce-

pari-Pămîntenĭ, a treia în Cepari-Ungurenĭ, şi a patra în Vlădeşti. In comună se află o şcoală primară rurală.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ, pe 1882-83, a fost de 2320 leĭ la veniturĭ, şi de 2317 la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună număra 328 contribuabilĭ şi avea un budget de 5667 leĭ la veniturĭ şi de 5616 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor, în 1887, a fost de 503 capete vite marĭ (450 boĭ şi vacĭ, 53 caĭ), şi de 1346 vite mărunte (670 oĭ, 296 capre şi 380 rîmătorĭ).

Cepari-Pămînteni, *sat,* cu 70 familiĭ, jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Cepari-Bîrseşti. Are o biserică cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cepari-Ungurenĭ, *sat,* cu 60 familiĭ, jud. Argeş. pl. Topologul; face parte din com. rur. Cepari-Bîrseşti. Are o biserică cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Cepari-Urlueştĭ, *sat,* jud. Argeş pl. Topologul. Are 87 familiĭ. Face parte din com. rur. Urlueşti-Băbeni.

Cepcheşul, *munte,* jud. Neamţu, situat pe hotarul Transilvanieĭ, între muntele Ivanoş şi Floarea, de care se desparte prin pîrîiaşul Ivanoş, cum şi muntele Cherechavaş, de care se desparte prin pîrîul Aţa.

Cepeĭ (Poiana-), *colină,* judeţul Buzăŭ, cu maĭ multe ramificaţiĭ, între muntele Poiana-din-Cale şi Tehărăul. E acoperită cu păşunĭ şi pădure.

Cepeĭ (Valea-), *izvor,* în judeţul Buzăŭ, com. Nehoiaşul. Ese din muntele Poiana-din-Cale şi de la Poiana Cepeĭ şi se scurge în pîrîul Artagul.

Cepeneaguluĭ (Lacul-), *lac,* la E.-E. comuneĭ Peri-Rîioşĭ, jud. Teleorman.

Cepeneaguluĭ (Movila-), *movilă,* lîngă lacul cu acelaşĭ nume, în com. Peri-Rîioşĭ, jud. Teleorman. Este semn de hotar între moşia Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti şi cele-l-alte moşiĭ vecine.

Cepeşti, *sat;* face parte din com. rur. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 386 locuitorĭ. Cade în centrul comuneĭ.

Cepeşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Rădeşti, spre S. de satul Rădeşti.

Cepila, *localitate,* în judeţul Suceava, la gura pîrîuluĭ Platoniţa, în satul Manolea.

Ceplea, *cătun,* al comuneĭ Broşteni, din plasa Jiul, jud. Gorj, în partea despre N. şi la un kil. depărtare.

Este situat pe loc şes şi lîngă lanţul de înălţime din stînga Jiuluĭ, numit Culmea-Jiuluĭ.

Prin el trece şoseaua Filiaşi-T.-Jiul, care-l leagă la N. cu şoseaua şi comuna Izvoarele, iar la S. cu comuna sa Broşteni.

Are o suprafaţă de 600 hect., din carĭ: 150 prj. pădure de mijloc şi măruntă, 350 hect. loc de cultură, fîneaţă şi păşune, proprietatea d-lor Cepleni şi Pîrîeni.

Are o populaţie de 49 familiĭ, saŭ 170 suflete, Romînĭ, din carĭ 4 familiĭ ţiganĭ, cu 16 suflete.

Sunt 48 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 112 vite marĭ cornute, 11 caĭ, 174 oĭ, 33 capre şi 60 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 13 plugurĭ, 26 căruţe cu boĭ, 3 căruţe cu caĭ şi 8 stupĭ cu albine.

Are o biserică de zid, făcută de un vechiŭ proprietar, Radu Cepleanu, la anul 1770.

Ceplenița, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Bahluiul, jud. Iaşi, între comunele: Şipotele Bădeni, Cotnari, şi judeţele: Botoşani şi Suceava, întinzîndu-se de la N. spre S.-E., pe o lungime aproape de 26 kil. Terenul eĭ e plin de dealurĭ, carĭ în partea de S.-V. sunt acoperite de pădurĭ, viĭ şi livezĭ, iar partea de N. cu lanurĭ cultivabile, cu imaşe şi fîneţe. Este formată din satele: Ceplenița, Buhalnița, Vîrîțiĭ, Moara-Prefectuluĭ, Steclăria şi Borosoaia.

Are o populaţie de 628 familiĭ, saŭ 2384 locuitorĭ, între carĭ sunt cîțĭ-va Ţiganĭ şi Evreĭ. Pe lîngă lucrarea pămîntuluĭ, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu cultura viilor şi a livezilor.

In această comună sunt două bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ, frecuentate de 56 şcolarĭ; 12 morĭ de apă.

Budgetul comuneĭ este de 11012 leĭ, 23 banĭ la veniturĭ şi de 8845 leĭ, 70 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 4754 capete, dintre carĭ: 1498 vite marĭ cornute, 224 caĭ, 2473 oĭ şi 559 rîmătorĭ.

Tot teritoriul comuneĭ Ceplenița, a fost al familiilor Păşcanu, Văcărescu şi Balş şi este azĭ proprietatea familieĭ Christache Zarifopol.

Ceplenița, *sat,* aşezat în centrul comuneĭ Ceplenița, plasa Bahluiul, jud. Iaşi, pe podişul şi şesul numit al-Ţiganilor (Puiul)

şi pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bahluiul. Are o populaţie de 271 familiĭ, saŭ 1032 locuitorĭ, printre carĭ uniĭ sunt de origine slavă, vorbind limba rusă.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1880 şi frecuentată de 23 elevĭ.

Pe platoul dealuluĭ despre S. se află casa proprietăţeĭ; alăturea este biserica, zidită la 1836 de Mihail Paşcanu, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 2 eclesiarhĭ; pe apa Bahluiuluĭ este o moară.

Pămîntul satuluĭ Cepleniţa este nisipos şi cleios, iar pe partea podişelor este bun de cultură.

Viea se cultivă pentru trebuinţa locală şi este de calitate bună. Din dealurĭ şi pîrae se scoate multă piatră.

Numărul vitelor este de 2339 capete, din carĭ: 769 vite marĭ cornute, 131 caĭ, 1130 oĭ şi 309 rîmătorĭ.

Cepoaselor (Dealul-), *deal,* com. Oteşti-d.-s., plasa Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cepoaselor (Valea-), *vale,* jud. Olt. Izvoreşte de la S. de com. Oteşti-d.-s., şi se varsă în Cungrea-Mică, pe ţărmul stîng, tot în raionul aceşteĭ comune.

Cepoeşti, *ogaş,* numit şi Ogaşul-Cepoeştilor, în com. rur. Bărboiul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi; se varsă în apa Corzuluĭ.

Cepoiul (Brănişteanul), *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Mănăstirea-Caşinul, cu o înălţime aproximativă de 450 m.

Cepoiul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul comuneĭ Doftana.

Cepoiuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, pe teritoriul satuluĭ Oneşti.

Ceptura, *com. rur.,* pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată pe valea Ceptura şi se compune din 6 cătune: Ceptura-d.-s., Ceptura-d.-j., Valea-Garduluĭ, Şoimescul, Rotari şi Malul-Roşu. Are o populaţiune de 2338 locuitorĭ (1180 bărbaţĭ şi 1158 femeĭ), cu 453 capĭ de familie, din carĭ 562 contribuabilĭ. Locuesc în 453 case.

In comună sunt 5 bisericĭ: treĭ în cătunul de reşedinţă (compus din cătunele Ceptura-d.-j., Ceptura-d.-s. şi Valea-Garduluĭ), una în Şoimescu, una în Rotari şi un schituleţ, ce aparţine mănăstireĭ Căldăruşani, situat în viea Căldăruşani.

Biserica din Ceptura-d.-j. are inscripţia:

«La anul 1794, Octombre 17, în zilele Domnitoruluĭ Ţăreĭ-Romîneştĭ Alexandru Moruzzi, s'a ridicat din temelie biserica cu hramul Intrarea-în-Biserică, de către Neagoe Iordănescu, Ion Diaconul Coconescu, Neagoe Buligescu, şi alţĭ».

Biserica din Ceptura-d.-s., n'are pisanie; în sinodicul bisericeĭ se vede că este zidită din temelie de Postelnicul Pîrvu Drăgulănescu şi alţiĭ, la anul 1835.

Toate aceste bisericĭ sunt deservite de 5 preoţĭ.

Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi fabricarea ţuiceĭ. Dintre locuitorĭ, 10 sunt meşteşugarĭ, 3 sunt cizmarĭ, 2 croitorĭ, 4 fierarĭ şi 1 rotar.

Eĭ aŭ: 20 caĭ, 23 epe, 8 bivolĭ, 25 capre, 2200 oĭ, 860 porcĭ, 276 boĭ şi 114 vacĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ, parte s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia statuluĭ Văleanca-Ceptura, numită şi Cotroceanca, Creţulescul, Urlăţeanca, Fundoaia, Bălăcennca, Sforile, Radu-Vodă, Căldăruşanca, Macoveĭ, etc.

Carte a început să se înveţe aci de la 1848. Localul actual s'a construit de comună, pe locul oferit de d-l colonel Cica, proprietarul moşieĭ Bălăceanca. Şcoalele se frecuentă de 151 copiĭ, din numărul de 457 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 3160 leĭ. Ştiŭ carte 104 bărbaţĭ şi 22 femeĭ.

Intreg teritoriul comuneĭ, cu vatra satuluĭ şi viile acum filoxerate, este de 2850 hect.; adică: 1500 hect. arabil, 150 hect. fîneţe, 100 hect. izlaz, 100 hect. pădure, iar restul de 1000 hect. este compus din dealurĭ cu viĭ filoxerate, livezĭ de prunĭ şi vatra satuluĭ.

In cătunele Şoimescul, Rotari şi Malul-Roşu se găsesc cărbunĭ în mare cantitate.

Pămîntul de pe vale este bun la tot felul de cultură; iar cel după deal este bun numaĭ pentru vie, prunĭ, merĭ, perĭ, nucĭ, persicĭ, vişinĭ şi cireşĭ.

Comerciul se exercită în comună de 12 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul financiar 1894-95, a fost la veniturĭ de 11519 leĭ şi la cheltuelĭ 8315 leĭ.

Pe teritorul comuneĭ trece şoseaua naţională Ploeşti-Buzăul şi şoseaua către Inoteşti.

Este brăzdată de dealurile: Merezul, Lilieşti-Corbul, Cucea, Malul-Roşu, şi de rîpile: Cucea, a Negoeĭ şi Malul-Roşu.

Merezul este un deal înalt, în forma unuĭ trunchiŭ de con, în vîrful căruia este un platoŭ, unde se găsesc mulţime

de hîrburĭ şi bucăţĭ de cărămidă.

In vîrful dealuluĭ Lilieşti este un platoŭ frumos, unde, se povesteşte, că ar fi fost un palat domnesc saŭ o cetate.

Comuna este străbătută de gîrla Ceptura, şi de văile: Migala, Ţigani, a-Mănăstireĭ, Brînzeasca, a-Călugăruluĭ, Trestia şi a-Rugiĭ, şi de vălcelele: Neacşa şi Găina.

Se mărgineşte la N. cu com. Gornetul-Cricovul şi Tătarul; la E. cu com. Vadul-Săpat; la S. cu com. Fîntînelele şi Inoteşti, şi la V. cu com. urb. Urlaţi şi com. Iordăcheanul.

Ceptura, *moşie* a statuluĭ, jud. Prahova, pendinte de Mănăstirea Radu-Vodă din Bucureşti; pe periodul 1888-93 s'a arendat cu 615 leĭ anual.

Ceptura, *moşie* a statuluĭ, jud. Prahova, com. Ceptura, pl. Cricovul, fostă pendinte de mănăstirea Cotroceni; pe periodul 1885—95, s'a arendat cu 12000 leĭ anual.

Ceptura, *izvor,* vine din com. Ceptura, jud. Prahova, şi se varsă în pîrîul Istăul, în com. Baba-Ana. In timp de ploae causează marĭ pierderĭ agricultorilor prin revărsările sale.

Ceptura, *gîrlă,* curge din partea de N.-E. a căt. Rotari, comuna Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova; apoĭ spre V. printre cătunele Şoimescul şi Sudiţi; intră în cătunul Ceptura-d.-S., o ia drept spre E., formînd o mare curbă; desparte cătunul Ceptura-d.-S. de Ceptura-d.-J., tae şoseaua naţionala Buzăŭ-Ploeşti; de aci malurile i se micşorează din ce în ce, aşa în cît la comunele Conduratul şi Degeraţi se pierd cu totul.

Une-orĭ, cînd vine mare, merge de se varsă tocmaĭ în lacul Fulga. Alte-orĭ, cînd sunt ploĭ torenţiale, se revarsă pe cîmpiile comunelor Inoteşti, Conduratul şi Degeraţi.

Vara, cînd este secată, abia îşĭ urmează cursul, iar cînd plouă torenţial, curge cu zgomot, repede, şi vine aşa de mare în cît nu se poate trece printr'însa.

Ceptura-de-Jos, *mahala* din com. rur. Ceptura, pl. Cricovul, judeţul Prahova, care împreună cu Ceptura-d.-s. şi Valea-Garduluĭ, formează cătunul Ceptura, cătun de reşedinţă. Toate împreună aŭ o populaţie de 1217 locuitorĭ (616 bărbaţĭ, 601 femeĭ).

Cepturaşul, *cătun,* al com. Cătina, jud. Buzăŭ. Are 130 locuitorĭ şi 34 case.

Cepturaşul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul; începe din pădurea Topilele, se uneşte cu izvorul Stănila şi se scurge în rîul Buzăul, la Şeţul, com. Păltineni.

Cepturaşul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina; începe de la muntele Colînul şi se scurge în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Cepturaşul şi **Cătunul,** *moşie,* jud. Buzăŭ. (Vezĭ Cătunul şi Cepturaşul).

Ceptureanca, *vale,* jud. Prahova, formată din apă de ploaie, la poalele dealurilor dintre comunele Ceptura şi Vadul-Săpat, pl. Cricovul; curge spre S. pe canalurĭ, iar cînd vine mare şi pe alăturĭ de ele, înecînd cîmpiile, care sunt maĭ joase; trece pe lîngă căt. Degeraţi, com. Parepa, pl. Cîmpul, lăsîndu-l la V. şi în dreptul căt. Ruşani, din aceeaşĭ comună, se întîlneşte cu Valea-Războiuluĭ.

Cepul, *prival,* jud. Brăila; uneşte partea E. a iezeruluĭ Melcişul, cu partea de V. a iezeruluĭ Rotundul.

Cepul, *viroagă,* jud. Brăila, la estul comuneĭ Vădeni; uneşte viroaga Zagna cu lacul Zeton.

Cepuşoara, *şir de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, care se întinde prin com. Doftana, de la V. spre S.-E., pe şesul drept al Trotuşuluĭ până în Valea-Doftaneĭ. Acest şir prezintă un vîrf numit Cepoiul.

Cepurile, *bălţĭ,* în jud. Botoşani, com. Salcea, pl. Siretul, în întindere de 17 hect.

Ceraşul, *com. rur.,* plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Drajna, şi pe pîraiele: Valea-Boruluĭ, Valea-Tociĭ şi Brădetul, la 47 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 16 kil. de reşedinţa plaiuluĭ.

Se mărgineşte la N. cu munţiĭ Transilvanieĭ, la E. cu com. Bătrîni, la V. cu com. Măneciul-Ungureni, şi la S. cu Drajna-d.-s.

Se compune din 5 cătune: Ceraşul, Valea-Boruluĭ, Valea-Tociĭ, Slonul şi Brădetul, avînd o populaţiune de 2568 locuitorĭ (1262 bărbaţĭ şi 1306 femeĭ), 3 familiĭ de Bulgarĭ şi 2 de Grecĭ.

Capĭ de familie sunt 537; contribuabilĭ 379. Locuesc în 549 case.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în Ceraşul şi a doua în Slonul, ambele rezidite de e

noriașĭ, la aniĭ 1887 și 1879; sunt deservite de 2 preoțĭ.

Pe lîngă agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu fabricarea cofelor, hîrdaelor, putinelor, etc.

Locuitoriĭ acesteĭ com. sunt parte moșnenĭ, parte clăcașĭ; 204 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moșiile proprietarilor și pe a Eforieĭ Spitalelor Civile, cînd li s'aŭ dat 510 hect. Eĭ aŭ: 122 caĭ, 1980 oĭ, 118 boĭ și vacĭ, 58 capre și 593 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Drajna, sunt 2 morĭ de măcinat.

Școala s'a reînființat la 1887.

In cătunul Slonul funcționează o școală care s'a frecuentat, în 1894, de 29 băețĭ și 6 fete. Cea din Cerașul s'a frecuentat de 45 băețĭ și 2 fete, din numărul total de 381 copiĭ, (186 băețĭ și 195 fete), cu vîrsta de școală. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește, anual, 1242 leĭ. Știŭ carte 27 bărbațĭ și 4 femeĭ.

In partea de N. a comuneĭ, la locul numit Păducelul, se văd ruinele uneĭ vechĭ cetățĭ, după d-l Gr. Tocilescu, ruinele unuĭ castel săsesc.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 3736 hect.

In cătunul Slonul, și la locul numit Valea-Lespeziĭ, sunt izvoare cu apă de pucioasă, neanalizate și neîntrebuințate.

Țuică se fabrică cam 5000 decal. anual.

Atît pe albia rîuluĭ Drajna, cît și prin alte localitățĭ din raionul comuneĭ, se găsește piatră calcaroasă, din care se face var de bună calitate.

Stupĭ cu albine sunt 165.

Comerciul se exercită în comună de 8 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 3385 leĭ anual și cheltuelile la 3365 leĭ.

Această comună n'are nicĭ un fel de șosea regulată. Comunicația se face pe albia rîuluĭ Drajna și pe cele-l'alte pîrae laterale.

In raionul comuneĭ sunt: muntele Clăbucetul; poenele: Fața-Luĭ-Craiŭ și Poiana-Feteĭ; piscurile: La-Morminte, Leurdeanul și Chimnițĭ, carĭ servă vitelor de pășune.

Afară de rîul Drajna, comuna maĭ e udată de pîraĭele: Valea-Tociĭ și Borul.

Cerașul, *sat,* face parte din com. rur. cu același nume, plaiul Teleajenul, județul Prahova. Are o populație de 461 locuitorĭ (218 bărbațĭ 243 femeĭ). Aci e o biserică rezidită de locuitorĭ la anul 1887.

Ceratul, *cătun,* pendinte de com. Copăcioasa, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe loc șes, despărțindu-se de reședința comuneĭ, care rămîne la N., prin calea ferată. Are o populațiune de 80 familiĭ, saŭ 373 suflete, din carĭ 68 contribuabilĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor, lemnăria și sădirea pomilor roditorĭ.

Are o întindere de 350 hect., din carĭ 120 hect. arabile, 70 hect. fînețe, 100 hect. pădure, 51 hect. izlaz și pomet și 9 hect. vatra satuluĭ și găriĭ.

Numărul vitelor este de 100 vite marĭ cornute, 350 oĭ, 100 rîmătorĭ; sunt 26 stupĭ cu albine.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț, care servește și pentru cătunul Copăcioasa.

Locuitoriĭ posedă 15 plugurĭ și 23 care cu boĭ.

Cerătul, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, situată parte pe șesul Cerătuluĭ, parte pe costișea dealuluĭ Teișul, parte lîngă malul stîng al rîuluĭ Dăsnățuiul. Se învecinește la N.-E. cu com. Segărcea, la N.-V. cu com. Lipovul, la S. cu com. Giurgița, din pl. Balta. Limita linieĭ de N. începe de la hotarul com. Segărcea, în direcțiune de la N.-E.—N.-V., trecînd peste dealul Cerătul și rîul Dăsnățuiul. Limita linieĭ de S. începe de la hotarul Giurgița, de la E.-V., trecînd ca și cea de N. peste dealul Cerătul și rîul Dăsnățuiul. Limita linieĭ de E. începe de la hotarul Giurgița, cu direcțiunea de la S. spre N.-E. până la com. Segărcea. Limita linieĭ de V. începe de la hotarul Lipovul; de la N. merge spre S. până la căt. Portărești, com. Giurgița. Terenul comuneĭ este accidentat de dealul Teișul, înalt cam de 100 m., acoperit cu fînețe și pășune și care are într'însul cariere de piatră; apoĭ de dealul Cerătul. Comuna este udată de rîul Dăsnățuiul, ce curge de la N.-V. spre S. Pe șesul Cerătuluĭ este un pîrîŭ numit Malaica-Slătioarele.

Maĭ înainte com. se numea Cetățuia-luĭ-Traian. Biserică este una singură, în cătunul Cerătul, ce funcționează din 1883, întreținută fiind de comună. Are 5 hect. proprietate. Serbează hramul Sf. Ion Slataos și Cuvioasa-Paraschiva. E deservită de un preot și 2 cîntărețĭ. Este o școală mixtă în cătunul Cerătul, întreținută de comună; are 5 hect. proprietate; a fost frecuentată în 1892—93 de 44 băețĭ și 3 fete din căt. Cerătul și de 3 băețĭ din Malaica. Știŭ carte 26 persoane în Cerătul și 11 din Malaica. Populația se urcă la 352 familiĭ, saŭ 1675 suflete, dintre carĭ în Cerătul 1489 (737 bărbațĭ și 752 femeĭ), în Malaica 186 (92 bărbațĭ și 94 femeĭ).

După legea din 1879 sunt 15 însurăţeĭ; după cea din 1864 sunt 191 locuitorĭ împămînteniţĭ. Case sunt 92 în Cerătul şi 12 în Malaica; bordee 220 în Cerătul şi 22 în Malaica. Casele maĭ toate sunt construite din bîrne şi zid. Suprafaţa comuneĭ este de 8259 pogoane, dintre carĭ: 7500 arabile, 100 fîneţe, 50 izlaz, 200 pădure. Moşia Cerătul, cu venit de 360000 leĭ, în întindere de 6000 pogoane, aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu; înainte aparţinea d-luĭ Vlădoianu. Moşia Malaica-Slătioarele-Cerătul aparţine statuluĭ; aduce un venit anual de 6150 leĭ. Această moşie este dată în loturĭ. Pădurea Cerătul, în căt. Cerătul, în întindere cam de 100 hect., aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu. Esenţe: ulmĭ, arţarĭ, jugastrĭ, alunĭ, teĭ şi stejarĭ.

Viĭ se găsesc pe moşia statuluĭ Segărcea, în întindere cam de 300 pogoane; produc vin bun roşu.

Sunt 2 morĭ de apă pe moşia Cerătul.

Transportul se face cu carele şi căruţele pe şoseaua judeţeană Craiova-Bistreţul, ce străbate com. pe o întindere de 3 kil. Prin apropiere de com. trece calea ferată Craiova-Calafat.

In Cerătul sunt 7 cîrciumĭ şi 13 comercianţĭ; 8 fierarĭ şi 2 cizmarĭ.

Contribuabilĭ sunt 450.

Budgetul com. este la veniturĭ de 3598 leĭ, 33 banĭ şi la cheltuelĭ de 3142 leĭ, 52 banĭ.

Loc. posedă 320 vite marĭ cornute, 440 oĭ şi 19 caĭ.

Cerătul, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., comuna Cerătul, cu reşedinţa primărieĭ. Are 1489 suflete: 737 bărbaţĭ şi 752 femeĭ. Locuesc în 92 case şi 220 bordee, construite din bîrne şi zid. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1883 şi e întreţinută de comună. Are 5 hect. proprietate. Cursurile se predaŭ de un învăţător. In anul şcolar 1892-93 a fost frecuentată de 44 băeţĭ şi 3 fete din satul Cerătul şi 3 băeţĭ din satul Malaica. Cu vîrstă de şcoală sunt 70 copiĭ. Ştiŭ carte 26 loc.

In sat este o biserică, cu hramul Sf. Ion Slataos şi Cuvioasa-Paraschiva. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Cerătul, *deal*, jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Zăicoiul, ce se lasă din dealul Rădineşti, com. Rădineşti, jud. Gorj şi merge pe limita comuneĭ Băceşti. Din acest deal se lasă Dealul-Leuluĭ. Inălţimea luĭ este de aproape 120 m. E acoperit cu pădurĭ. Culmea principală, din care se ramifică acest deal, este culmea Zănoaga, din jud. Gorj, ce se lasă din culmea munţilor Păringul şi anume din vîrful Muşetoaia.

Cerătul, *deal*, pl. Jiul-d.-mj., comuna Cerătul, jud. Dolj.

Cerătul, *moşie*, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-mj., com. Cerătul, satul Cerătul, în întindere de 6000 pog. şi aducînd venit anual de 360000 leĭ. Sunt 2 morĭ de apă pe moşie.

Cerătul, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, satul Cerătul, pe moşia Cerătul. Aparţine d-luĭ Ioniţă Geblescu şi are o întindere de 100 hect. Felul arborilor sunt: jugastru, arţar, alun, teiŭ, ulm şi stejar.

Cerătul, *şes*, jud Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, pe care este situată comuna.

Cerbaruluĭ (Vălceaua-), *vălcea*, trece prin com. Vîrtoapele-d.-j., jud. Teleorman.

Cerbăria, parte de *pădure*, pe moşia Stănceşti, com. Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Cerbătoarea, *deal*, jud. Botoşani, com. Feredieni, pl. Coşula; este o parte din dealul Ţencuşa.

Cerbătoarea, saŭ **Gîlgîitoarea**, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, iese din dealul Cerbătoarea, com. Feredieni, curge spre E., se uneşte cu pîraiele Hurgheş şi Neaun şi se varsă în lacul Leahul, în partea de E. a comuneĭ Feredieni. Pe acest pîrîŭ, în com. Feredieni, sunt 4 morĭ de apă.

Cerbătoarea, *ponoare*, prin care curge pîrîul Cerbătoarea, în com. Feredieni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cerbeni, *sat*, face parte din com. rur. Oteşti-d.-s., plasa Oltul-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de N. a comuneĭ. Are o populaţie de 510 locuitorĭ. Aci e o biserică, fondată la anul 1810, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva şi Sf. Nicolae. La 1861 s'a reparat radical de d. Căpitănescu.

Cerbeni, *sat*, face parte din com. rur. Sîmbureşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 72 locuitorĭ.

Cerbi (Crîngul), *pădure*, jud. Olt, situată la capul de E. al teritoriuluĭ com. Perieţi, pl. Siul-d.-s., pe văile şi platoul dintre vălceaua Vediţeĭ şi a-Obleguluĭ; de aci continuă maĭ spre S. Pădurea-cu-Crîngul, iar la N. se întinde Poiana-Branişteĭ.

Cerboaica, *pîrîiaş*, între comu-

nele Ciolănești-din-Deal și Zlotești, jud. Teleorman. După ce trece prin pădurile din comuna Zlotești, se varsă în rîul Teleorman, tot în dreptul și pe teritoriul comuneĭ Zlotești.

Cerboanele, *vîrf de munte.* Este vîrful Cornetuluĭ-Mare, din com. rur. Busești, satul Nadanova, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Cerbul, *com. rur.*, pe apa Teleormanul, jud. Argeș, pl. Pitești, la 17 kil. de com. rur. Băscovul-Fleștiĭ, (reședința subprefectureĭ), și la 23 kil. de Pitești. Se compune din satele: Arnota și Cerbul, avînd împreună 110 case, locuite de 95 familiĭ, cu 478 suflete. In comună este o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 3 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ; o școală primară rurală; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 558 leĭ, la veniturĭ și de 552 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicație oficială (1887), această comună numără 80 de contribuabilĭ și are un budget de 1598 leĭ la veniturĭ și de 1847 la cheltuelĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 516 vite marĭ (474 boĭ și vacĭ, 20 caĭ, 2 bivolĭ), și de 500 vite mărunte (300 oĭ și capre și 200 rîmătorĭ).

Cerbul, *sat*, cu 81 familiĭ, jud. Argeș, pl. Pitești; face parte din com. rur. cu același nume. Aicĭ este reședința primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 3 preoți, 2 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ; o școală primară rurală.

Cerbul, *deal*, în com. rur. Ordești, plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Cerbul, *deal*, la S.-V de comuna Provița-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova.

Cerbul, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, în insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Dudești.

Cerbul, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, pe teritoriul băilor Slănic. E acoperit numaĭ cu brazĭ.

Cerbul, *munte*, în județul Buzăŭ, situat între comunele: Grăjdana, Cîndești și Măgura, pe care le separă. E acoperit cu pădure și izlaz.

Cerbul, *munte*, în județul Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-j., pe proprietatea Marcoșul. Are 107 hect.

Cerbul, *munte*, în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat, așezat în partea de N. a comuneĭ Jitia, lîngă pîrîul Cerbul. E acoperit cu pădurĭ și pășunĭ. Vara se află pe el stîne de oĭ.

Cerbul, *movilă*, jud. Brăila, cea maĭ mare din teritoriul comuneĭ Bordeiul-Verde, departe de 6 kil. de comună spre S.-V.

Cerbul, *movilă*, jud. Brăila, situată la N.-E. de com. Filiul, și la o depărtare de dînsa de 2 kil.

Cerbul, *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Odăile, pe moșia Posobeasca; face împreună cu Dîlma un corp de 215 hect.

Cerbul, *trup de pădure*, pe teritoriul comuneĭ Mera, plasa Gîrlele, jud. Putna, proprietatea răzeșilor din com. Mera. Intinderea eĭ, împreună cu trupurile de pădure Arva-Seacă, Jitia și Pîslea, e de 389 hect.

Cerbul, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Buhociul, care se unește cu pîrîiașele: Știrbul, Pleșul și Valea-Iazuluĭ și se varsă în stînga Siretuluĭ.

Cerbul, *pîrîiaș*, jud. Putna, format pe teritoriul comuneĭ Soveja; se varsă în Șușița.

Cerbul, *pîrîŭ*, în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul-d.-s., com. Jitia. Izvorește din muntele Neculae, udă partea de V. a comuneĭ, trece prin căt. Vintileasca, și se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, maĭ sus de căt. Intre-Rîmnice, după un curs de 10 kil. Valea sa este frumoasă, mărginită de o parte și de alta de munți înalțĭ, acoperițĭ cu pădurĭ seculare, iar pîrîul, din cascade în cascade, se azvîrle pănă la vărsarea sa.

Cerbul, *vale*, udă căt. Leleasca, com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. In această vale se varsă vălcelele: Dîrmonul și Valea-cu-Aracĭ. Cerbul, împreunîndu-se cu Valea-Cerbuluĭ, la hotarul com. Otești-d.-s., formează gîrla Cungrea-Mică.

Cerbul, *vălcea*, com. Provița-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova, ce se varsă în vălceaua Drăgănești, și împreună cu aceasta în rîul Provița, tot în raionul comuneĭ Provița-d.-j.

Cerbuleasa, *șes* și *luncă*, în partea despre S. a comuneĭ Voinești, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Cerbuluĭ (Cîmpul-), *cîmp*, pl. Jiul-d.-s., com. Florești, județul Dolj.

Cerbuluĭ (Curmătura-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca; face hotar despre Chiojdul-Mare din Prahova.

Cerbuluĭ (Dealul-), *munte*, în jud. Suceava, com. Mădeiul, teritorul moşieĭ Borca.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, acoperit cu pădure, în partea de E. a comuneĭ Copălăul, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cerbuluĭ (Dealul-), lung *plaiŭ*, în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, coprins între pîraiele Sturdza şi Izvorul-Bădiculuĭ.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, în judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j. E situat la N. de Verbiţa.

Cerbuluĭ (Dealul-), *deal*, la N.-V. de com. Apostolache, plasa Podgoria, jud. Prahova.

Cerbuluĭ (Grindul-), loc ridicat d'asupra stufuluĭ înconjurător, în judeţul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez, în partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, nu departe de ţărmul măriĭ. Are o lungime de 5 kil., stabilind o comunicaţie între grindurile Metăvă şi acela al-Călugărilor. Are 12 hectare neproductive.

Cerbuluĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura; începe în pădurea Măgura, se uneşte cu Valea-Toaceĭ şi dă în Valea-Blidăreĭ.

Cerbuluĭ (Măgura-), *deal*, la N. comuneĭ Giubega, pl. Băileşti, jud. Dolj.

Cerbuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti, pe Muchea-Sapoceĭ. Dintr'însa începe seria de movile, ce merg până în Brăila. Azĭ e aproape distrusă, fiind împrăştiată de căutătoriĭ de comorĭ.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, la N. de com. Apostolache, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, în partea de N. a comuneĭ Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Se întinde de la N. la S. şi serveşte pentru cultură.

Cerbuluĭ (Piscul-), *pisc*, la 7 kil. spre N. comuneĭ Recea, pl. Horezul, jud. Vîlcea.

Cerbuluĭ (Piscul-), *vale*, com. Pojogi, pl. Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cerbuluĭ (Poiana-), *loc izolat*, la N. comuneĭ Recea, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cerbuluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Negreĭ-Broştenilor, judeţul Suceava; are de tributar Pîrîul-Ungureanuluĭ.

Cerbuluĭ (Plaiul-), *munte*, jud. Buzăŭ, pe frontiera Transilvanieĭ, între munţiĭ Stînca-Cheeĭ şi Tabla-Cheeĭ.

Cerbuluĭ (Valea-), *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşuluĭ. Ese din muntele Cerbul şi se varsă în pîr. Slănicul, aproape de Cerdacul.

Cerbuluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Prahova, formată din văile: Clăbucetul-Baiuluĭ şi Morarul. Se varsă în rîul Prahova, pe malul drept, spre N. de cât. Buşteni. Malurile sale sunt prăpăstioase şi adîncĭ.

Cerbuluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Olt, udă partea de N. a comuneĭ Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., şi se varsă în gîrla Cungrea-Mare, tot pe teritoriul comuneĭ Dobroteasa.

Cerbuluĭ (Vîrful-), *pădure*, în jud. Buzăŭ, com. Măgura, cât. Ungureni. Are 214 hect.

Cerbureni, *sat*, cu 350 loc., jud. şi pl. Argeş; face parte din com. rur. Cerbureni-Iaşul. Are: o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; se află şi o şcoală primară.

Cerbureni-Iaşul, *com. rur.*, în apropiere de rîul Argeşul, jud. şi pl. Argeşuluĭ, la 11 kil. de Curtea-de-Argeş, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 36 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Bărbăloteşti, Boroghineşti, Cerbureni, Doblea, Ruginoasa şi Valea-Iaşuluĭ. Are o populaţie de 260 fam., saŭ 1150 suflete, din carĭ 20 Ţiganĭ. In comună sunt 4 bisericĭ, în satele: Bărbăloteşti, Boroghineşti, Cerbureni şi Valea-Iaşuluĭ; 2 şcolĭ primare rurale, una de băeţĭ şi alta de fete.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83, a fost de 1713 leĭ la veniturĭ şi de 1658 leĭ la cheltuelĭ.

Pe teritoriul acesteĭ comune se găsesc mine de lignită, încă neexploatate.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 200 contribuabilĭ şi are un budget de 2549 leĭ la veniturĭ şi de 2598 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor, în anul 1887, a fost de: 660 capete vite marĭ (600 boĭ şi vacĭ, 60 caĭ) şi 1160 vite mărunte (800 oĭ, 60 capre şi 300 rîmătorĭ).

Cercelului (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, com. Bodineşti.

Cerchejeni, *sat*, jud. Botoşani,

situat pe coastă de deal în partea dreaptă a pîrîuluĭ Ursoaia, și în partea de Nord a comuneĭ Dracșani, pl. Miletinul. Se întinde pe o suprafață de 2446 hect.; cu o populație de 150 familiĭ, cu 600 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; 1 școală întreținută de comună cu 1 învățător și 23 școlarĭ; o cîrciumă.

Vite sunt: 235 boĭ și vacĭ, 38 caĭ marĭ și micĭ, 224 oĭ, 54 mascurĭ.

Sunt 28 stupĭ cu albine.

Cerchez-Chioi, *sat,* în județul Constanța, pl. Mangalia, cătunul com. Cara-Omer, situat în partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, la 10 kil. spre S.-V. de cătunl de reședință, Cara-Omer. Este așezat pe valea Cerchez-Chioi, tocmaĭ în locul unde această vale are malurile maĭ rîpoase și maĭ stîncoase, și este închis la E. de dealul Bair-Mezarlîc cu vîrful săŭ Cerchez-Iuc (187 metri), și la V. de Dealul-Moriĭ.

Suprafața sa este de 1750 hect., dintre care 25 hect. sunt ocupate de vatra satuluĭ și de grădinĭ. Sunt 33 case.

Populațiunea sa, compusă maĭ toată din Bulgarĭ, este de 104 familiĭ, cu 360 suflete.

Drumurĭ comunale vin de la satele: Docuzaci. Mamuzlî, Bairam-Dede, Alibi-Chioi, Dere-Chioi și Hairam-Chioi.

Cerchez-Chioi, *vale,* jud. Constanța, pl. Mangalia, com. rur. Cara-Omer, cătunul Cerchez-Chioi. Cerchez-Chioi este un alt nume al văeĭ Afighimea ce vine din Bulgaria și se unește cu valea Scender. Numele de Cerchez-Chioi îl păstrează de la hotarul spre Bulgaria până la satul Mamuzlî. Este coprinsă între dealurile: Bair-Mezarlîc la E. și Dealul-Moriĭ la V. Are malurile înalte, rîpoase și pe alocurea pietroase. Printr'însa merge drumul comunal Dere-Chioi-Calfa-Chioi.

Cerchez-Iuc-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Mangalia, com. rur. Edil-Chioi, căt. Edil-Chioi. E situat în partea nordică a plășeĭ și cea sud-vestică a comuneĭ. Are 93 m. înălțime în vîrful Balabanar-Tepe, care domină satul Edil-Chioi, căile Cealic-Cum-Ceair și Amzacea-Dere. E tăiat de drumul județean Medjidia-Mangalia. Se prelungește la E. cu dealul Meragi-Bair. E acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Cerchezele, *loc izolat,* com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cerchezeni, *fost cătun separat,* acum contopit cu satul Gimbășeni, comuna Cosîmbești, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Cerchezoaia, *pădure,* a statuluĭ, jud. Ilfov, pl. Znagovul, lîngă satul Ciocănești, în întindere de 210 hect.

Cerchezoia, *vale,* jud. Iași, formată de dealurile Perișorul și Cerchezul, pe moșia Păuleni, com. Roșcani, pl. Turia.

Cerchezul, *deal,* care, împreună cu Perișorul, formează valea Cerchezoaia, pe moșia Păuleni, com. Roșcani, pl. Turia.

Cerchezul, *iaz,* în suprafață de 2 hect. 15 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Șendriceni-d.-s., plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ.

Cerchezuluĭ (Dealul-), *munte,* în jud. Buzăŭ, comuna Mînzălești, căt. Săreni, cu vîrful cel maĭ înalt numit Piatra-Pițigoiuluĭ. Face hotar despre comuna Trestioara.

Cerchezuluĭ (Valea-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, comuna Mînzălești, căt. Săreni. Se scurge în valea Poiana-Ascunsă.

Cerc (Fîntîna-cu-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, comuna Gura Sărățiĭ, căt. Ciuhoiul.

Cercei, *sat,* face parte din com. rur. Dobrești, plasa Podgoria, jud. Muscel. Este situat în centrul comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ Cîrcinovul și e străbătut de valea Orjanca și valea Florea.

Are o biserică de zid, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 dascăl. Populația satuluĭ e de 381 locuitorĭ (182 bărbațĭ și 199 femeĭ), din carĭ 83 capĭ de familie.

Cercul, *sat,* din com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iași, situat spre N. de satul Ciurea, peste pîrîul Nicolina, pe dealul Nițelea și Ștejărușul și pe valea dintre aceste dealurĭ. Are 34 familiĭ, cu 143 suflete. Teritoriul satuluĭ este acoperit de viĭ și livezĭ.

Numărul vitelor este de 158 capete, din carĭ: 131 vite marĭ cornute, 12 caĭ și 15 rîmătorĭ.

Cercul, *pod,* în jud. Iași, com. Ciurea, pl. Codrul, pe șoseaua dintre satele Podișul și Cercul, peste pîrîul Nicolina.

Cercurărieĭ (Dealul-), *deal,* pl. Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul comuneĭ Oțelești.

Cerdac (La-), *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Tîrgul-Trotușul, la jumătatea drumuluĭ de la Tîrgul-Ocna, la băile Slănic. In

sat se află o biserică catolică şi o şcoală.

Cerdac (La-), *numire* dată *punctuluĭ* unde a fost casa proprietaruluĭ Costache Negri, pe moşia Slobozia-Negrea, comuna Călmăţuiul, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Cerdacul, *munte*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Tîrgul-Trotuşul. E stîncos şi acoperit cu pădurĭ.

Cerdacul, *deal,* în jud. Vasluiŭ, partea de E. a satuluĭ Buda, din com. Buda-Rafaila.

Cerdacul, *munte*, jud. Neamţu.

Cerdacul, *pisc,* jud. Vasluiŭ, pe culmea dealuluĭ ce desparte com. Doagele de Plopana, din jud. Tutova.

Cerdacul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, comuna Tîrgul-Trotuş, care trece pe la Cerdacul şi se varsă în Slănic, pe dreapta.

Cerdacul-Cuconuluĭ, *loc,* jud. Dorohoiŭ, pe o margine a culmeĭ înalte a dealuluĭ pe care se află aşezat satul Bagiurea, comuna Darabani, plasa Prutul-d.-j.

Cerdacul-luĭ-Cantemir, *loc,* jud. Fălciŭ, pe dealul despre V. a satuluĭ şi comuneĭ Urlaţi, pl. Mijlocul.

Cerdaculuĭ (Movila-), *movilă,* însemnată, în plasa şi jud. Tulcea, comuna Beş Tepe; situată în partea centrală a plăşeĭ şi sud-vestică a comuneĭ.

Are 180 m., dominînd asupra căilor comunale Sari-Ghiol-Beş-Tepe-Pîrlita.

E acoperită cu verdeaţă.

Cereanca, *pădure,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, între pădurea Rîioasa şi rîul Ilfovăţul.

Cerebucul, *picior de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, înalt de 1096 m., situat pe graniţă, despărţind văile pîraielor Ciugheşul şi Agăpioasa. Aci, delegaţiunea delimităreĭ din Viena, a făcut să revină Romînieĭ 44 hect.

Cerebucul. (V. Ciurubucul, schit, jud. Neamţu).

Ceretul, *cătun,* al comuneĭ Scoarţa, plasa Amaradia, jud. Gorj. Se leagă la N. cu cătunul de reşedinţă prin drumul care străbate linia ferată Tîrgul-Jiŭ-Filiaşi; spre S.-E. cu com. Pojogeni.

Este un drum care leagă Copăcioasa, Ceretul cu Pojogeni. Linia ferată Tîrgul-Jiŭ-Filiaşi are ca staţie maĭ apropiată gara Copăcioasa.

Situat pe deal, are o suprafaţă cam de 142 hect., din carĭ 71 hect. arabile, 5 hect. vie, 3 hect. prunet, restul fîneţe, pădure şi tufăriş.

Locuitoriĭ aŭ: 45 plugurĭ, 1 căruţă cu caĭ, 35 care cu boĭ, 5 fîntînĭ cu cumpănă, 30 stupĭ.

Are o populaţie de 105 familiĭ, cu 358 suflete, din carĭ 98 contribuabilĭ.

Vite sunt: 239 vite marĭ cornute, 12 capre, 12 rîmătorĭ şi 9 caĭ.

Are o biserică, construită la 1538, de un căpitan, Dragoman. Aceasta se vede de pe biletul scris pe pristolul bisericeĭ. Biserica poartă numele căpitanuluĭ şi e deservită de preotul din cătunul de reşedinţă; are şi un cîntăreţ.

Ceretul, *deal,* judeţul Gorj. Face parte din regiunea dealuluĭ Banul. Are o direcţie paralelă cu valea Copăcioasa, care o limitează la S., formînd ast-fel, cu înălţimile despre N. ce vin din culmea Moldovişuluĭ, un defileŭ.

Are o populaţie de 62 familiĭ, cu 225 suflete, din carĭ 64 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 22 plugurĭ, 10 care cu boĭ şi 1 căruţă cu caĭ.

Vite sunt: 100 vite marĭ cornute, 200 oĭ, 7 caĭ şi 50 rîmătorĭ.

Cătunul e udat de pîraiele Cernădia şi Şuşiţa.

Printr'însul trece şoseaua comunală.

Se află 3 morĭ pe apa Şuşiţa şi 7 puţurĭ.

In Ceretul este o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ceretuluĭ (Braniştea-), *branişte,* pe moşia statuluĭ Trivalea, din com. Netoţi, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Are o întindere de 16 hect.

Cergăneşti, *mahala* a oraşuluĭ Caracal, la S., în partea de unde pleacă şoseaua spre Redea.

Cerghicea (Cerbicea), *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Filipeni, care udă satul Frunteşti şi se varsă d'a stînga pîrîuluĭ Dunăvăţul.

Cerii (Drumul-), *drum,* jud. Teleorman. Acest drum nu maĭ există, fiind acoperit, în mare parte cu arăturĭ. El venea despre jud. Olt, trecea pe lîngă comunele Liţa, Segarcea, Dracea, Ologi şi se împreuna cu Drumul-Ţinteĭ, pentru a merge la Zimnicea.

Cerii (Vălceaua-), *vălcea,* la S. de com. Măgureni, jud. Teleor-

man. Se înfundă în Valea-Bratcovuluĭ.

Cerîngul, *vale,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Poiana-Plenița, prin care trece limita de E. către com. Caraula.

Cermăgura, *deal,* în jud. Neamțu, prelungirea către V.-S. a ramureĭ munteluĭ Cernegura. E situat în com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele.

Cermegeşti, *com. rur.,* pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din cincĭ cătune: Bărbărigeni, Brătuleşti, Chiriceşti, Sueşti şi Peşteana.

Este situată pe stînga rîuluĭ Cerna, pe dealurile al-Oilor şi al-Viilor, la 45 kil. departe de reşedința judetuluĭ şi la 40 kil. de a plăşeĭ. Reşedința comuneĭ este în căt. Chiriceşti.

Are o populație de 1432 locuitorĭ, 629 bărbațĭ şi 803 femeĭ; 501 capĭ de familie, din carĭ 400 contribuabilĭ. Locuesc în 510 case.

In comună sunt 4 bisericĭ: la Bărbărigeni, Brătuleşti şi Peşteana.

Vite sunt: 8 caĭ, 16 epe, 152 boĭ, 216 vacĭ, 372 capre, 341 oĭ şi 618 porcĭ.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, e o moară.

Locuitoriĭ toțĭ sunt moşnenĭ.

Are o şcoală frecuentată de 17 copiĭ, 11 băețĭ şi 6 fete. Clădirea, bună, e proprietatea comuneĭ. Ştiŭ carte 153 bărbațĭ şi 12 femeĭ.

Sunt 150 stupĭ cu albine.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 1470 hect.

Țuică se fabrică cam vr'o 40000 decal.

Veniturile comuneĭ se urcă la 4260 leĭ şi cheltuelile la 3629.

Este coprinsă între com. Ciumagi, Măldăreşti, Stăneşti, Coieni şi Glăvile. O şosea comunală înlesneşte comunicația între această comună şi comunele: Coieni şi Roeşti, spre reşedința judetuluĭ, şi cu Stăneşti, Vîrleni, Zăvoeni şi Măciuca, spre Drăgăşani şi Craiova. Vălcele sunt: Brătăneasa, Ursoaia şi Olteanca. De-alungul Cerneĭ, spre V. de vatra satuluĭ, este lunca comuneĭ, destinată pentru cultura cerealelor.

Cermegeşti, *deal,* în raionul comuneĭ Cermegeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 133 hect. vie.

Cerna, *plaiŭ,* în jud. Mehedinți. Şi a luat numele de la rîul Cerna, ce îl udă în partea de V. Se mărgineşte: la E. cu plaiul Cloşani şi pl. Motrul-d.-s.; la S. cu pl. Ocolul-d.-j.; la V. cu Banatul, de care e despărțit prin rîul Cerna; iar la N. cu plaiul Cloşani. Acest plaiŭ este format din 18 comune, şi anume:

Balta (cu căt. Balta şi Sfodea); *Bîlvăneşti* (cu căt. Bîlvăneşti şi Călineşti); *Băseşti* (cu căt. Băseşti, Budăneşti, Cracul-Lung şi Păisăşti); *Buseşti* (cu căt. Buseşti şi Nadanova); *Cerna-Vîrful* (cu căt. Cerna-Vîrful); *Cireşul* (cu căt. Cireşul, Jupăneşti şi Negruşea); *Costeşti* (cu căt. Costeşti); *Dîlbocița* (cu căt. Dîlbocița); *Dîlma* (cu căt. Dîlma, Runcuşorul, Dealul-de-Rudina şi Simsca); *Codeanul* (cu căt. Godeanul şi Păuneşti); *Gornenți* (cu căt. Gornenți şi Mălărişca); *Gornovița* (cu căt. Gornovița); *Ilovățul* (cu căt. Ilovățul, Borcăneşti, Firizul şi Racova); *Izvernea* (cu căt. Izvernea şi Cănicea); *Marga* (cu căt. Marga, Călineşti şi Şiroca); *Podeni* (cu căt. Podeni); *Prejna* (cu căt. Prejna); *Siliştea* (cu căt. Siliştea, Drăghieşti, Godeanul şi Turtaba).

Plaiul Cerna ocupă pozițiunea cea maĭ muntoasă a judetuluĭ Mehedinți. Işĭ are reşedința în com. rur. Balta.

Este străbătut de şoseaua vecinală Halînga-Balta-Baia-de-Aramă.

Cerna, *com. rur.,* în jud. Tulcea, pl. Măcin. E situată în partea vestică a judetuluĭ, la 53 kil. spre S.-V. de oraşul Tulcea, reşedința districtuluĭ, şi în partea estică a plăşeĭ, la 25 kil. spre S.-E. de orăşelul Măcin, reşedința plăşeĭ.

Numele săŭ e bulgăresc şi însemnează Negru.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: plecînd din vîrful Almalia (al Dealuluĭ-luĭ-Negoiŭ), se îndreaptă spe S.-E., pe muchea dealurilor David şi Amzalîi până la vîrful pietros de 250 m., în apropiere de satul Balabancea; de aci ia o direcțiune generală spre S.-V., trece pe la poalele vîrfuluĭ Cerna, taie valea Jaila, şi se urcă în dealul Hasanlar, de unde se îndreaptă spre N.-V., trece iar prin valea Jaila, taie Valea-Cerneĭ, pe de-asupra comuneĭ Satul-Noŭ, de lîngă care se îndreaptă spre N. pe lîngă şoseaua județeană Măcin-Satul-Noŭ, pe la poalele dealuluĭ P.-Roşie, taiend Valea-Ulmuluĭ şi, trecînd printre dealurile Priopcea, Cara-Cicula şi Bujorul; de aci o ia spre E. pe muchile dealurilor Megina şi Daiaman-Bair şi se urcă în vîrful Almalia, de unde a plecat. Forma luĭ este aceea a unuĭ patrulater neregulat. Lungimea perimetruluĭ este de 32 kil. Intinderea totală este de 5895 hect.

Se mărgineşte la N. cu comuna Greci, de care se des-

parte prin dealurile Priopcea, Megina, Daiaman-Bair; la E. cu comuna Balabancea, de care se desparte prin dealul Amzalîi; la S.-E. cu cătunul Ac-Punar (al com. Cîrjelari); la S.-V. cu comuna Satul-Noŭ; la V. cu com. Turcoaia, de care e despărţită prin şoseaua judeţeană.

Dealurile, carĭ brăzdează comuna, pietroase şi acoperite cu pădurĭ, sunt: dealul Piatra-Roşie (cu vîrful Cerna, 161 m.) la V.; dealul Cara-Cicula, Priopcea (402 m.), Curt-Bair la N.-V.; Megina, Tichi-Bair, Ciplac-Bair, Caplan-Bair, Elan-Bair, Daiaman-Bair, Almalia (370 m.) la N.; David, Amzalîi (320 m.), Cerna (242 m.) la E.; Para-Bair, Raman-Bair, Orta-Derea, Saia-Cula şi Sut-Bair, prin interiorul comuneĭ.

Apele, carĭ o străbat sunt: valea Cerna, care o udă prin mijloc trecînd şi prin sat şi afluenţiĭ săĭ: valea Megina la N.-V., Valea-Ulmuluĭ la V., valea Jaila la S.

Intinderea comuneĭ este de 8193 hect., din carĭ: 80 hect. ocupate de vatra satuluĭ; 5816 hect. ale locuitorilor şi 2298 hect. ale statuluĭ.

Populaţia acesteĭ comune e compusă din Bulgarĭ, în maioritate, şi din Romînĭ.

Sunt 386 contribuabilĭ.

Are o şcoală, fondată de obştia locuitorilor, în anul 1880-81; are 2 învăţătorĭ şi este frecuentată de 176 elevĭ. Şcoala are 10 hect. pămînt arabil.

Comuna are 2 bisericĭ, una cu hramul S-ţiĭ Arhangheliĭ Mihail şi Gabriel; s'a fondat de locuitorĭ în anul 1841. Iată traducerea inscripţiuneĭ bulgăreştĭ ce se află săpată d'asupra intrăreĭ:

«Această sfîntă şi dumnezeiască biserică s'a ridicat aproape de Măcin, în Cerna, în apropiere de Dunăre(?) în anul 1840, la acest loc, cu hramul S-ţiĭ Archangheliĭ Mihail şi Gabriel, în zilele împăratuluĭ turcesc Sultanul Mahmut şi a Mitropolituluĭ T. T. Seronim şi a Epitropuluĭ Domiu Monciovicĭ, cu casa şi fiiĭ luĭ».

Este deservită de un preot paroh şi un cîntăreţ, şi are 17 hect.

A doua biserică e construită tot de locuitorĭ.

Este şi o geamie deservită de un hoge şi posedînd 5 hect.

Din cele 8113 hectare, 4317 hectare sunt locurĭ arabile, din carĭ 235 hectare ale Statuluĭ, restul ale locuitorilor, 3041 hect. cu tapîi şi 1975 hect. în loturĭ de la Stat; 150 hect. pădure, 503 hect. fîneţe şi izlaz, 60 hect. pămînt neproductiv.

In comună sunt 330 agricultorĭ, avînd 212 plugurĭ şi 1 maşină de secerat.

Vite sunt: 8032 capete, din carĭ 1211 boĭ şi vacĭ, 587 caĭ, 597 oĭ şi 271 capre.

Sunt 3 meseriaşĭ (1 dulgher şi 2 fierarĭ); 8 comercianţĭ, (4 băcanĭ şi 4 cîrciumarĭ). Se află aci 2 morĭ de apă, 8 de vînt şi 1 cu abur.

Budgetul comuneĭ este de 6597 leĭ la veniturĭ şi 5770 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua judeţeană Tulcea-Măcin; 4 drumurĭ comunale ce leagă comuna Cerna cu comunele învecinate: Satul-Noŭ, Picineaga, Turcoaia, Greci, Ac-Punar.

Maĭ înainte satul a fost turcesc şi aşezat la 800 metri maĭ în vale de cît cel actual.

Cerna, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rur. Cerna. Se desface din ramurile vestice ale dealuluĭ Amzalîi; se întinde spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea sud-estică a comuneĭ. Se întinde prin văile Cerna şi Jaila, făcîndu-le amîndorura malurĭ înalte şi pe alocurea pietroase. Natura luĭ e stîncoasă. Are o înălţime de 242 m. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satelor Cerna, Satul-Noŭ şi Ac-Punar şi asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Babadag. Este acoperit cu păşunĭ şi livezĭ.

Cerna, *vîrf de deal*, în judeţul Tulcea, pl. Măcin, pe teritorul comuneĭ rur. Cerna. Este punctul culminant al stîncosuluĭ deal Piatra-Roşie, situat în partea centrală a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. E de natură stîncoasă. Se ridică până la 163 m. E punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra văeĭ Cerna, şi satelor Cerna şi Satul-Noŭ, precum şi asupra drumuluĭ judeţean Măcin-Satul-Noŭ. Este acoperit cu muşchiŭ, şi lipsit de păşunĭ.

Cerna, *deal*, în centrul comuneĭ Marginea, pl. Cerna-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cerna, *rîŭ*, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, şi plaiul Cerna. Izvoreşte în formă de bolboros foarte mare, dintr'o peşteră, din poalele munteluĭ Gîrdomanul, de desuptul plaiuluĭ Gîrdomanul, care duce de la Cerna la munţiĭ Gîrdomanul, Stîna-Mare, Micuşa şi la graniţă.

De la sorgintea eĭ, şi până la albia mare, ce-şĭ croeşte, Cerna scoboară o distanţă de 300 m.; în albia mare se uneşte cu micul pîrîiaş Cernişoara şi împreună formează puternicul curs al apeĭ Cerna, care se îndrepteazā spre plaiul

Bulzuluĭ; de aci îşĭ urmează cursul către plaiul Oslea, unde eşind, din stîncile Corcoaieĭ, în Lunca-Frasinuluĭ oferă călătoruluĭ cea maĭ frumoasă privelişte; primeşte pîraiele munţilor plaiuluĭ Cloşani şi cel din urmă Pîrîul-Craioveĭ saŭ Craioviţa, de la gura căruia în jos formează graniţa ţăreĭ despre Banat până la Precipiţiul-Feteĭ.

De la Precipiţiul-Feteĭ, trece pe teritoriul Banatuluĭ-Temişoareĭ şi îşĭ urmează cursul pe la băile Mehadia până la Dunăre în care se varsă pe partea de E. a oraşuluĭ Orşova.

Până la 1848, Cerna forma graniţa, până la Dunăre, despărţitoare între Romînia şi Banatul-Temişoareĭ.

Cerna, *rîŭ,* jud. Vîlcea, cel maĭ mare afluent al Olteţuluĭ. Izvoreşte din muntele Cursorul (Corşorul). Curge de la N. către S.-E., aproape în direcţie paralelă cu Olteţul până în dreptul comuneĭ Măldăreşti, de unde se întoarce către S.-V. şi se varsă în Olteţul, puţin maĭ jos de com. Oteteleşul, după ce a parcurs aproape 80 kil.

Lărgimea medie a apeĭ este de 6^m, adîncimea de $0^m,50$, iar iuţeala curentuluĭ de 3^m pe secundă. Lărgimea medie a albieĭ este de 12^m. Fundul conţine pietriş, iar ţărmurile aŭ de la 1^m la 1,80 înălţime.

De la origine şi până la comuna Fometeşti, valea sa este foarte îngustă, adîncă, nepopulată şi impracticabilă. De la Fometeşti înainte începe a se lărgi treptat, a fi populată şi productivă, dar nu devine viabilă de cît la vale de comuna Broşteni. Lărgimea văeĭ între Broşteni şi Valea-Mare, variază de la 1 la 2 kil.

Pe valea Cerneĭ trece şoseaua judeţeană, care, plecînd din Craiova, duce la R.-Vîlcea, după ce a suit Valea-Cernişoareĭ şi scoborît pe aceea a Luncavăţuluĭ până la Slăviteşti.

Cerna primeşte pe stînga pîraele: Mariţa şi Recea. Cel maĭ principal afluent al eĭ este Cernişoara.

Rîul Cerna udă partea de V. a plaiuluĭ Horezul şi partea de S. a plăşilor Otăsăul şi Olteţul-d.-j., trecînd prin comunele Slătioara, Cireşiul, Pojogi, Bălteni, Lăpuşata, Măldăreşti, Modoia, Dejoiul, Rusăneşti. etc., Se varsă în Olteţul, la comuna Oteteleşul.

Cerna, *pîrîŭ,* în judeţul Tulcea, plasa Măcin. Izvoreşte din poalele sudice ale dealuluĭ David, dintre vîrfurile Orta-Dere şi Sut-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., trece prin mijlocul satelor Cerna, căruia 'i-a şi dat numele săŭ şi Satul-Noŭ; de aci o ia spre V. şi se varsă în rîul Ai-Orman saŭ Picineaga. Cursul luĭ este de 18 kil. Valea sa este închisă pe dreapta de dealurile Orta-Dere, Saia-Cula, Para-Bair şi Piatra-Roşie, iar pe stînga de dealurile Sut-Bair, Amzalîi şi Cerna. Udă partea centrală a comunelor Cerna, Satul-Noŭ, pe cea nordică a Picineagăĭ, precum pe cea centrală şi sudică a plăşeĭ Măcin. Malurile sale, de la izvor şi până la Satul-Noŭ, sînt rîpoase.

Basinul săŭ este întins; are o întindere de 200 kil. pătraţĭ, saŭ 20000 hectare, coprinzînd partea centrală a plăşeĭ şi teritoriile comunelor Cerna, Satul-Noŭ, partea nordică a comuneĭ Cîrjelari şi pe cea nord-estică a comuneĭ Picineaga. E coprins între dealurile Piatra-Ascuţită, Priopcea, Caracicula, Gorgova la V.; Megina, Almalia, Daiaman-Bair la N.; David, Amzalîi, Carapcea la E.; Ciubucluc-Bair, Cuicuc-Cara, Dicadael şi Hasanlar la S.

Afluenţĭ, pe dreapta: Valea-Megina şi Valea-Ulmuluĭ; pe stînga: Valea-Jaila, unită cu Ac-Punar.

Cerna-Vîrf, *comună rurală,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la 47 kil. de oraşul Turnul-Severin, şi la 18 kil. de Baia-de-Aramă, reşedinţa plăşeĭ. E situată pe Valea-Coşuşteĭ, între dealurĭ marĭ. E formtă dintr'un singur sat. Are 300 locuitorĭ, din carĭ 60 contribuabilĭ. Locuesc în 90 case.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 25 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ, şi 200 stupĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 655 leĭ, iar la cheltuelĭ 364 leĭ. Numărul vitelor: 400 vite marĭ cornute, 35 caĭ, 600 capre, 400 oĭ şi 200 rîmătorĭ.

Comuna Cerna-Vîrf este legată prin o şosea comunală de şoseaua vecinală Balta-Baia-de-Aramă, care atinge şi teritoriul acesteĭ comune.

Cernaia, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-j.-Dumbrava, la distanţă de 51 kil. de Turnul-Severin şi la 7 kil. de Strehaia, reşedinţa plăşeĭ. E situată între dealurile Vlădăşeştilor şi Vieşilor, formînd comună cu cătunele Vlădăşeşti şi Vieşti. Are o populaţie de 900 locuitorĭ, din carĭ 150 contribuabilĭ. Locuesc în 180 case.

Se mărgineşte la E. cu com. Munţi-din-Faţă; la S. cu com. Strehaia; la V. cu com. Valea-

Bună și parte din Voloiac; și la N. cu com. Jirovul.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 42 care cu boĭ și 5 căruțe cu caĭ.

Sunt 26 stupĭ.

Are: o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală, cu o învățătoare, frecuentată de 25 elevĭ și 2 eleve.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 1314 leĭ și la cheltuelĭ 612 leĭ.

Vite sunt: 460 vite marĭ cornute, 18 caĭ, 500 oĭ, 30 capre și 40 rîmătorĭ.

Prin comună trec pîraiele: Cernaia, care se varsă în rîul Motrul; Fîntîna-Mare, care se varsă în lacul Balta-Rece.

Cîmpiĭ în această comună sunt: Fîntîna-Mare, Gura-Văeĭ, Poiana-Mare, Poiana-Popiĭ-Dinu și poiana Gruia.

Dealurĭ sunt: Dealul-Cerniĭ, al-Vlădeștilor, Glămeia, Chicioara și Dealul-Mare cu viĭ.

Comuna are o șosea comunală, care o leagă de șoseaua vecinală Strehaia-Broșteni-Baia-de-Aramă.

Cernaia, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j. Curge pe teritoriul comuneĭ Cernaia și se varsă în Motru.

Cernata, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-s.; ține de comuna rurală Husnicioara. Are 70 case.

Cernatul, *deal,* la E. de com. Călugăreni, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Cernatul, *gîrlă,* ce izvorește din muntele Ciortea, com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova. Curge spre S. până la un punct, de unde o ia spre E. și se varsă în gîrla Boboci, pl. Tohani, jud. Buzăŭ.

Cernatul, *munte,* în com. Goidești jud. Buzăŭ. E coprins între pîrîul Bisca-Mare și Izvorul-Cernatuluĭ.

Formează unul din cele 5 piscurĭ ale Penteleuluĭ. Face parte din moșia Penteleul-cu-Sforile. Are pășunĭ întinse și seculare pădurĭ de brad, molift și fag.

Cernatul, jud Mușcel, *munte,* pl. Nucșoara. Are 1673.8 m. înălțime d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Cernatul, *pădure,* pe muntele Cernatul, supusă regimuluĭ silvic, com. Albești, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel, în întindere aproximativă de 400 hect. Esențe: fag și puțin molift.

Se învecinește la N. și E. cu satul Băneasa și la V. cu pădurea Băneasa.

Cernatul, *deal,* jud. Prahova, com. Hîrsa, pl. Podgoria. Pe acest deal era plantată viță, dar de cînd aceasta s'a filoxerat, servește de fînețe și cultură.

Cernatul, *vălcea,* jud. Olt, udă partea de E. a com. Bărcănești, pl. Siul-d.-s., de unde își ia naștere, și apoĭ se varsă în Iminog.

Cernatuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Goidești. Incepe de sub muntele Viforîta și se scurge în pîrîul Bisca-Mare, puțin maĭ sus de Izvorul-Mileĭ.

Cernați, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Rădăești, spre S. de satul Rădăești. Are 103 loc., din carĭ 10 știŭ carte, și 25 case.

Cernavoda, *com. urb.,* județul Constanța, pl. Medjidia.

Este situată în partea vestică a județuluĭ, spre V. de orașul Constanța, reședința județuluĭ, și în partea vestică a plășeĭ, la 32 kil. spre Vest de Medjidia, reședința plășeĭ. Comunele învecinate cu dînsa sunt: Seimeni, la 7 kil. spre N.-E.; Cochirleni, la 8 kil. spre S.-V.; Taș-Punar, la 14 kil. spre N.-E.; Tortoman, la 14 kil. spre E.; Rasova, la 12 kil. spre S.-V.

Hotarul comuneĭ este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunăreĭ, din dreptul ostrovuluĭ Troina, de lîngă cherhanaua satuluĭ Seimeni-Micĭ, din locul unde se varsă, printr'o gîrliță, lacul Purcăreți, hotarul se îndreaptă spre S.-E., maĭ întîiŭ pe lîngă malul vestic al lacurilor Purcăreți și Ramadan, pe la poalele nordice ale dealuluĭ Cernavoda până la poalele dealuluĭ Dermengicul, de unde o ia spre E. până la lacul Tibrinul, urcînd valea Tibrinul. De aci se îndreaptă spre N.-E., suind dealul Carapat-Daga, până în vîrful luĭ cel maĭ înalt. Se dirige puțin spre E., scoborînd dealul de maĭ sus până dă în valea Geabac-Ceair. De aci se dirige continuŭ spre S., maĭ întîiŭ spre S.-V., scoborînd cu valea Geabac-Cular, apoĭ spre S., urcînd și scoborînd dealul Geabac-Bair; tae valea Geabac-Culac și șoseaua județeană Cernavoda-Medjidia și se urcă pe muchea dealuluĭ Oba-Bair, pe care o urmează puțin spre S.-E. până în vîrful Maiacli-Oba. De aci o ia din noŭ spre S.-V., coborînd din dealul Oba-Bair și urmînd valea Oba-Culac, și, urcînd puțin coastele dealuluĭ Cechiraga-Bair, se îndreaptă spre S.-E., coborînd dealul maĭ sus numit, dă în valea Cechiraga-Culac, până în valea Carasu printre bălțile Carasu și Cernavoda, aflătoare în sus numita vale. Taie această vale, șoseaua națională Constan-

ța-Cernavoda, calea ferată ce duce de la Cernavoda la Constanța, și se oprește în malul cel înalt și pietros aflător la colțul vestic al bălțiĭ Carasu. De aci se dirige spre Vest, urmînd muchea pietroasă și prăpăstioasă a dealuluĭ Cara-Durac-Bair. Trece pe la Nord de fortăreața saŭ maĭ bine zis de ruinele fortărețeĭ turceștĭ, Acsan-Demir-Tabiasî, și merge într'una spre V. pe lîngă malul sudic al bălțiĭ Carasu, pe muchea dealuluĭ Cara-Durac-Bair, tăind valea Ghiaur-Amzalî și se oprește puțin la Vest de ruinele uneĭ întăriturĭ turceștĭ de pe muchea dealuluĭ Armutbe-Bair. De aci se dirige în direcțiunea nord-vestică, pe muchea stîncosuluĭ deal Armutbe-Bair, trecînd pe la Est de ruinele uneĭ alte fortărețe turceștĭ; se coboară apoĭ chiar pe malul bălțiĭ Carasu, pe care îl urmează tot mereŭ în direcția nord-vestică, pe la poalele septentrionale ale dealuluĭ Carasu, până la colțul săŭ vestic. De aci, părăsind malul lacululuĭ, urcă dealul Carasu, îndreptîndu-se spre Nord-Vest; dă de ruinele unuĭ val al luĭ Traian pe care îl urmează până pe malul Dunăreĭ, trecînd pe la poalele nordice ale vîrfuluĭ Cernavoda și cele sudice ale dealuluĭ Tetera-Bair, oprindu-se pe malul drept al Dunăreĭ în fața ostrovuluĭ Hinogi, la egală distanță de Cernavoda și Cochirleni (4 kil.). De aci, hotarul o ia spre Nord până la mărețul pod de fier făcut peste Dunăre în anul 1896, iar de aci spre N.-E. și trecînd pe la V. de orașul Cernavoda, se oprește lîngă pescăria satuluĭ Seimeni-Micĭ, în fața ostrovuluĭ Troina, de unde am plecat.

Forma acestuĭ hotar este aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ bază este îndreptată spre E. Lungimea totală a hotaruluĭ este cam de 54 kil.; iar întinderea teritoriuluĭ cuprins într'însul este de 7598 pogoane, saŭ 3799 hect., saŭ 38 kil. pat.

Se mărginește la N. cu com. rur. Seimeni, de care se desparte prin lacurile Purcăreți, Ramadan, Tibrinul, prin valea Tibrinul și dealul Carapat-Daga. La E. cu com. rur. Tortoman, separîndu-se prin valea Geabac-Culac, dealul Geabac-Cair, dealul Oba-Bair și văile Oba-Culac și Bechiraga-Culac. La S., cu comuna rurală Cochirleni, de care se desparte prin muchiile dealurilor Cara-Durac-Bair, Armutbe-Bair, Carasu, malul sudic al bălțiĭ Carasu și Valul-luĭ-Traian. La Vest, cu mlăștinosul, băltosul teritoriŭ și acoperit cu stuf și pășunĭ al comunelor rurale Fetești și Dudești, din porțiunea estică a teritoriuluĭ numit Balta, din jud. Ialomița și coprinsă între Dunărea-Mare, cea plutitoare și brațul săŭ secundar, Borcea.

Solul săŭ este în general accidentat, maĭ cu seamă în partea vestică, pe malul Dunăriĭ și la Vest, de balta Carasu. In această parte a comuneĭ, ridicăturile și depresiunile de natură pietroasă și stîncoasă, unele acoperite cu verdeață, fînețe, pășunĭ, altele întinzînd la soare vîrfurile lor goale, ascuțite și roșietice, se îngrămădesc unele într'altele, formînd prin unele locurĭ niște dealurĭ în care e cu neputință să urmezĭ o direcțiune anumită.

Dealurile, carĭ brăzdează teritoriul săŭ, sunt următoarele: Cernavoda la Nord (107 m.), dominînd orașul din spre N.; Dealul-Dermengiculuĭ (108 m.) la Nord-Est; Geabac-Bair (106 m.) la Est; dealul Oba-Bair cu vîrful Mai-Acli-Oba (126 m.) tot la E., prelungindu-se și în interiorul comuneĭ cu Dealul-Turculuĭ, la E. de oraș, (121 m. înălțime în vîrful Devcea). Dealul Bechiraga-Bair spre S.-E., cu 114 m. înălțime, pe care o atinge în vîrful Cilibi-Chioi, dominînd balta Carasu și calea ferată și cea națională Cernavoda-Constanța; pietroasele dealurĭ Cara-Durac-Bair (88 m.), Armutbe-Culac-Bair (78 m.) și Carasu-Bair (82 m.) care o brăzdează la S., pe hotar, dominînd balta Carasu și calea ferată; dealul Tetera-Bair (107 m.) la S.-V., dominînd Dunărea, calea ferată și orașul Cernavoda. Maĭ avem și Valul-luĭ-Traian la S.-V., pe muchea dealuluĭ Tetera-Bair. Aceste dealurĭ sunt maĭ toate, afară de cele estice, de natură stîncoasă, pietroasă, străbătute de o mulțime de văĭ micĭ și adîncĭ, acoperite cu verdeață și fînețe. Cele estice permit cultivarea cerealelor.

Movile sunt în număr de 6, aflîndu-se maĭ toate în spre N. și N.-E. de comună. Parte sunt naturale, parte artificiale, și uneorĭ întărite spre a servi ca puncte de observație asupra Dunăreĭ și orașuluĭ Cernavoda. Cea maĭ însemnată, Sarî-Burun, la S.-E. de oraș, are 110 m., dominînd orașul, calea ferată și cea națională ce duc de la Constanța la Cernavoda. Icĭ și colo se văd ruine de fortărețe și întăriturĭ romane, pe lîngă Valul-luĭ-Traian, și pe muchea dealuluĭ Armutbe-Bair, precum și de tabiĭ (fortărețĭ) turceștĭ d'asupra maluluĭ Dunăreĭ la N. și S. de orașul Cernavoda de o parte și de alta a căeĭ ferate și a drumuluĭ ce se deschide prin valea Carasu.

Dunărea udă Cernavoda la

V., de la capătul Valuluĭ-luĭ-Traian pănă la vărsarea laculuĭ Purcăreţi într'însa, pe o lungime de 9 kil., într'o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E. Oraşul Cernavoda e aşezat pe malul săŭ, chiar la locul unde începe valea şi balta Carasu. Malurile sale sunt înalte şi pietroase, maĭ cu seamă spre S. şi N. Ele ajung la maĭ bine de 70 m. Natura lor e granitică. Sunt în special de granit roşu, care e abondent în Dobrogea. Aci sunt cele maĭ puternice şi rezistente contraforturĭ, de carĭ Dunărea izbindu-se, n'a fost în stare a le zdrobi, spre a merge în Mare şi a fost silită să se îndrepte spre N. făcînd acel mare înconjur pe la Hîrşova, Măcin, Brăila şi Galaţi, înainte de a se vărsa apoĭ în Mare. Lăţimea eĭ este de vr'o 900 m. în general; lîngă Valul-luĭ-Traian ea atinge 1300 m. lărgime; adîncimea sa e de la 12—30 m. Ceva maĭ sus de Cernavoda, unde ea are 15 m. adîncime, s'aŭ aşezat cele 6 picioare ce susţin măreţul şi lungul pod al drumuluĭ de fer Bucureşti-Constanţa. Gîrla Carasu prin care balta cu acelaşĭ nume se scurge în Dunăre, trece prin comună. Are o lungime de 9 kil., făcînd multe cotiturĭ şi trecînd pe la S. de Cernavoda. Se deschide în fluviŭ ceva maĭ la vale de debarcaderul oraşuluĭ.

Văile sunt numeroase, unele micĭ şi intortochiate, ca cele coprinse maĭ cu seamă în depresiunile pietrosuluĭ masiv de pe malul Dunăreĭ. Altele sunt maĭ marĭ şi maĭ regulate. Cele maĭ însemnate sunt: valea Carul la S. şi S.-V. şi care se întinde de la S.-E. spre N.-V. Intr'însa se găseşte balta Carasu; adiacenta văeĭ de maĭ sus este valea Bechiraga-Culac, care la început purta numele de Oba-Culac; se află la E., pe hotar; valea Tibrinul, însemnată, la N., pe hotar; valea Ceabac-Culac, adiacenta sa, la N.-E.; Valea-Cişmeleĭ, formată din Văile-Turculuĭ, unită cu valea Bechiraga-Gilcazar, prin interiorul comuneĭ, deschizîndu-se în gîrla Carasu, la poalele dealuluĭ Sarî-Burun. Aceste văĭ sunt acoperite cu verdeaţă.

Suprafaţa comuneĭ este de 3799 hect., din carĭ 3593 hect. ale locuitorilor, 26 hectare vatra oraşuluĭ cu 369 case.

Populaţiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 490 familiĭ, cu 2235 suflete, din carĭ: bărbaţĭ 1207 şi femeĭ 1128; necăsătoriţĭ 1146, căsătoriţĭ 994, văduvĭ 96 şi divorţaţĭ 9.

Din aceştia sunt cetăţenĭ romînĭ 1532, supuşĭ străinĭ 315, nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecţiunĭ 388.

După religiune sunt: ortodoxĭ 1359, catolicĭ 269, mahomedanĭ 537 şi mozaicĭ 70.

Din aceştia sunt: agricultorĭ 154, industriaşĭ 16, comercianţĭ 134 (23 cîrciumarĭ); cu alte profesiĭ 97.

Contribuabilĭ sunt 402.

Ştiŭ carte 763, nu ştiŭ 1472.

In comună sunt 154 plugarĭ, carĭ aŭ: 3 maşinĭ de bătut porumb, 4 maşinĭ de vînturat, 40 plugurĭ şi 91 care şi căruţe.

Vite sunt cam 6000 capete, din carĭ: 155 caĭ, 421 boĭ, 28 bivolĭ, 5324 oĭ, 48 capre şi 31 porcĭ.

Mişcarea portuluĭ Cernavoda pe anul 1895: Bastimente de rîurĭ, intrate, 674; eşite, 604. Bastimente de mare, intrate, 71; eşite, tot 71. Toate aceste bastimente aŭ avut 27784 pasagerĭ, 24560 marinarĭ. Din bastimente aŭ fost: romîne 95; engleze 15; austriace 822; turceştĭ 98; ruse 256; greceştĭ 38; bulgare 101; belgiane 2.

S'a importat pentru suma de 2491354 leĭ; şi s'a exportat pentru suma de 2485124 leĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 68228 leĭ, la cheltuelĭ 47589 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: Dunărea cu portul Cernavoda; calea ferată Cernavoda - Constanţa, cu staţia Mircea-Vodă; căile judeţene spre Ostrov şi Hîrşova; diferite drumurĭ vecinale ce duc la satele şi comunele din apropiere.

Are o biserică, cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ Constantin şi Elena, întreţinută de comună, şi deservită de 2 preoţĭ, 1 paracliser şi 2 cîntăreţĭ; maĭ sunt 2 geamiĭ deservite de 2 hogĭ.

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ şi una de fete, cu 1 învăţător şi 3 învăţătoare, frecuentate de 147 elevĭ, (90 băeţĭ, 57 fete). Este şi o şcoală musulmană.

Cernavoda (Ostrovul), *pădure,* plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritorul comuneĭ Feteşti, judeţul Ialomiţa, lîngă Dunăre. Are 50 hect. cu salcie şi plop.

Cernavoda, *pichet de frontieră,* pe Dunăre, judeţul Ialomiţa, în dreptul oraşuluĭ Cernavoda, din judeţul Constanţa.

Cernavoda - Port, *staţie de dr. d. f.,* judeţul Constanţa, plasa Medjidia, com. Cernavoda, pe linia Cernavoda-Constanţa, pusă în circulaţie la 26 Sept. 1895. Se află la 6.1 kil. de Saligny, staţie finală. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ este de $11^{m}.29$. Venitul aceste staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 92.592 leĭ, 60 banĭ.

Cernavoda-Pod, *staţie de dr.*

d. f., judeţul Constanţa, plasa Medjidia, com. Cernavoda, pe linia Feteşti-Constanţa, pusă în circulaţie la 26 Septembrie 1895. Se află între staţiile Dunărea (4.4 kil.) şi Saligny (6. kil.) Inălţimea d'asupra nivelului mării este de $45^{m}.90$. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 22.749 leĭ, 05 banĭ.

Cernădia, *com. rur.*, pl. Novaci-Amaradia, jud. Gorj, la N.-E. plăşeĭ, situată pe clinele pîrîuluĭ Cernădia, la distanţă de 48 kil. spre E. de oraşul T.-Jiŭ, între comuna Novaci, la V., Baia-de-Fier la E. şi Bumbeşti-Piţicul la S. Este compusă din 3 cătune: Buiceşti, Vlădoiŭ şi Berceşti.

Are o populaţie de 420 familiĭ, cu 1440 suflete, din carĭ 252 contribuabilĭ.

Intinderea moşieĭ stăpînită de locuitorĭ, carĭ sunt moşnenĭ, este de 3900 hect., din carĭ un sfert este acoperit de pădure, iar restul de arătură, izlaz şi livede.

Comuna are 3 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ şi 1 dascăl; 1 şcoală mixtă, cu 60 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Sunt 7 morĭ de apă şi 36 de fîntînĭ.

Budgetul comuneĭ e de 2270 leĭ la veniturĭ şi 1994 la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ posedă: 101 plugurĭ, 198 care cu boĭ, 12 căruţe cu caĭ. Vite sunt: 130 caĭ, 665 vite marĭ cornute, 872 oĭ, 60 rîmătorĭ şi 125 capre.

Sunt 80 stupĭ de albine.

Prin comună trece şoseaua vecinală Novaci-Polovragĭ şi apa Cernădia, care izvoreşte din muntele Tolam.

Cernădia, *căt.*, al comuneĭ Stăneşti, la E. de comună, în pl. Vulcan, jud. Gorj.

Situată pe şes. Are o suprafaţă de 1006 hect. din care: 200 hect. arabile, 250 hect. pădure, 120 hect. fîneţe, 3 hect. vie, 433 hect. izlaz. Prin ea trece şoseaua comunală.

Locuitoriĭ aŭ: 22 plugurĭ, 10 care cu boĭ şi vacĭ.

Sunt 3 morĭ pe apa Suşiţa şi 7 fîntînĭ.

Are o populaţie de 63 familiĭ, cu 225 suflete, din carĭ 54 contribuabilĭ.

Vite sunt: 100 vite marĭ cornute, 200 oĭ, 7 caĭ şi 50 rîmătorĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cernădia, *pîrîŭ*, jud. Gorj, format la origine de două braţe, din care unul, ce se numeşte pîrîul Radu, izvoreşte la N. de Albe, iar cel de al doilea se numeşte izvorul Boţoţa (Fîntînelele) şi izvoreşte din cătunul Boiceşti. Aceste braţe se unesc în cătunul Berceşti, formînd rîul Cernădia, care curge drept spre S. şi se varsă în Galbenul la Bumbeşti-Piţicul. Malul de la V. (cel drept) este format de prelungirea culmeĭ Cernădia, care se termină la com. Bumbeşti-Piţicul, începînd din prelungirea munteluĭ Corneşiul, numită Schela.

Despre E. (pe stînga) este limitat de dealul Buiceşti, care se termină la cătunul Lupeştilor, ce face parte din comuna Bumbeşti-Piţicul.

Cernăloasa, *iaz*, în satul Molniţa, com. Pilipăuţi, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Cernăteşti, *com. rur.*, în iud. Buzăŭ, plaiul Slănic, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Slănic, la vărsătura sa în rîul Buzăŭ, la distanţă de 17 kil. de Buzăŭ.

Limitele sale sunt: la N., începe de la muntele Moara-de-Vînt, de unde se lasă la vale, pe hotarul moşieĭ Manasia, până în rîul Slănic, d'asupra cătunuluĭ Căldăreşti; trece rîul şi, peste coline, ajunge la Aria-Ţigănească; se lasă în Valea-Cîrstianuluĭ, urcă Dealul-Cîrstianul, de unde se lasă în Valea-Ioanichiĭ; urcă apoĭ în piscul Văeĭ-Nuculuĭ, şi coboară drept în jos în Valea-Nucului; apoĭ, puţin maĭ jos de Vîrful-Mare, urcă în Muchea-Blăjani; la E., continuă în jos pe Muchea-Blăjanilor, până în hotarul moşieĭ Sforanilor; se lasă în Valea-Blăjani şi ajunge în drumul Soreştilor la Movila-Săpată; la S., începînd din Movila-Săpată, merge pe la Crucea-luĭ-Dumitru, trece Valea-Blăjani, urcă pe colina Grindul, de unde coboară în Valea-Caluluĭ (Cacă-Iapă); merge la Natima şi de aci în rîul Buzăul în dreptul morilor călugăreştĭ ale schituluĭ Ciolanul, comuna Cîndeşti; la V., din rîul Buzăul, urcă în sus pe Izvorul-Găvanuluĭ, până în Muchea-Săpoceĭ, continuă pe culmea acesteĭ muchĭ până în drumul plaiuluí, apoĭ tot pe slemne merge prin vîrfurile: Pietrişul şi Siminocul până dă în muntele Moara-de-Vînt.

Suprafaţa acesteĭ comune este de 3584 hect., din carĭ 2250 arabile, 52 pădure, 133 fîneţe, 500 izlaz, 11 livezĭ, 184 vie şi 455 sterp.

Proprietăţĭ însemnate sunt: Cernăteşti, Săpoca, Burduceasca, Pîrlăteasca, Zărneşti, Ciocîrlia, (particulare) şi Gîrlaşi a spitaluluĭ Gîrlaşi.

Terenul com. este accidentat de maĭ multe văĭ şi coline, dar priincios agricultureĭ.

In com. este o moară de apă şi o stînă.

Are tîrgul Săpoceĭ, care începe la 9 Martie şi continuă până la 23 Aprilie, în toate Miercurile şi Joile. Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua Mărăcineni, Ruşavăţul, şoseaua Săpoca-Lopătari, precum şi maĭ multe drumurĭ naturale.

Vite sunt: 760 boĭ, 115 vacĭ, 43 viţeĭ, 7 bivolĭ, 85 caĭ, 83 epe, 13 mînjĭ, 2200 oĭ, 10 capre şi 240 porcĭ. Stupĭ 44.

Comuna e formată din cătunele Căldăreşti, Cernăteşti cu subdiviziile: Luncaşi de la Puţul-luĭ-Parlat şi Rîpeni; Mălăeşti cu sub-diviziile: Ungureni şi Vlădeni; Săpoca, Valea-Puţuluĭ şi Zărneşti-de-Slănic. Populaţia comuneĭ este de 2140 locuitorĭ, din carĭ: însuraţĭ 456, neînsuraţĭ 39, văduvĭ 12, băeţĭ 545; femeĭ măritate 456, văduve 49, fete 583. Eĭ locuesc în 479 case. Meseriaşĭ sunt: 1 rotar, 2 fierarĭ, 1 croitor şi 1 cizmar.

Sunt 393 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 3239 banĭ 97.

Comuna are 2 şcoale, frecuentate de 96 elevĭ şi 4 eleve. Carte ştiŭ 162 locuitorĭ. Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 3 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Voivozĭ.

Cîrciumĭ sunt 9.

Cernăteşti, *com. rur.*, în judeţul Dolj, plasa Dumbrava-d.-s., la 31 kil. de Craiova şi la 16 kil. de comuna Şopotul, reşedinţa plăşeĭ.

Comuna este situată pe două dealurĭ despărţite între ele printr'o vale, prin care trece pîrîul intermitent numit Corzul saŭ Pîrîul-Cernăteştilor. O parte din com. este situată pe Dealul-Caluluĭ, pe costişă şi la poalele luĭ; cea-l'altă parte a comuneĭ este situată dincolo de Valea-Cernăteştilor, la poalele dealuluĭ numit Dealul-Dosuluĭ. Valea, ce desparte comuna în două, se numeşte Valea-Cernăteştilor saŭ Seaca, prin care curge pîrîul maĭ sus numit, care se varsă în dreapta Jiuluĭ.

Comuna Cernăteşti se învecineşte la N. cu comunele Argetoaia şi Salcia; la S. cu com. Şopotul şi cu cătunul Ştefănelul, pendinte de com. Gogoşi; la E. cu cătunul Cornita, din comuna Rasnic; iar la V. cu com. Ţiul. Limita linieĭ de N. trece pe muchea dealurilor Argetoaia, Salcia şi Cernăteştilor. Limita linieĭ de S. merge paralel cu Văile-Triesteniculuĭ şi Bucuruluĭ. Limitele de E. şi de V. tae perpendicular pe cea de S. şi pe cea de N.

Terenul comuneĭ se compune din pamînt negru, pe alocurea nisipos şi pietros. Printre principalele dealurĭ ce accidentează terenul acesteĭ com. se numără dealurile: Argetoaia, al-Sălciilor şi al-Cernăteştilor; la S. de acesta şi paralel cu ele se întinde Dealul-Mînzatuluĭ; între acestea şi dealurile de maĭ sus se află Valea-Mînzatuluĭ; Dealul-Caluluĭ se află la S. de precedentul; Dealul-Dosuluĭ la S. despărţit de Dealul-Caluluĭ prin Valea-Cernăteştilor; Dealul-Triesteniculuĭ ce se continuă spre E. prin Dealul-Bucuruluĭ, la sudul cărora se găsesc văile cu acelaşĭ nume. Inălţimea lor variază între 40—60 m. Direcţiunea lor este V.-E. Sunt acoperite cu tufărişurĭ, cereale, iar parte sunt rîpoase.

Prin centrul comuneĭ, pe Valea-Seacă, curge Pîrîul-Cernăteştilor, ce vine din judeţul Mehedinţi. E format din micĭ izvoare şi din ploĭ, şi curge în această comună cu numele de Pîrîul-Cernăteştilor, iar de la eşirea sa din comună se numeşte Obedeanca. Se varsă în Jiŭ (pe dreapta). Pe Valea-Triestenilor curge pîrîul Triestenilor, care se continuă în Valea-Bucuruluĭ cu numele de pîrîul Bucuruluĭ. Micĭ podeţe de lemn se găsesc pe aceste două pîraie.

Tradiţia spune că comuna Cernăteşti există de pe timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul, care a avut aci o bătălie cu Turciĭ. Numele săŭ vine de la un slujbaş al săŭ, numit Cernat.

Comuna se compune dintr'un singur cătun, numit Cernăteşti.

In comună se află o biserică de zid, fondată de fraţiĭ Constantin, Mihail şi Dimitrie Cernătescu, de jupîn Dumitru şi Ioan Opran. A fost începută la anul 1820 şi terminată la anul 1827. A fost reparată din venitul săŭ. In tinda bisericeĭ se află o înscripţie, în care se arată data începereĭ, a terminăreĭ, precum şi numele ctitorilor. Este deservită de 1 preot şi un cîntăreţ. Are o donaţie de 60 pogoane arabile.

In Cernăteşti se află o şcoală mixtă, cu un învăţător; şcoala funcţionează din 1863; este întreţinută de stat. Localul, de zid, este în bună stare.

In anul 1892—93 a fost frecuentată de 53 băeţĭ şi 2 fete.

Populaţia com. este de 1825 suflete, din carĭ 967 bărbaţĭ şi 858 femeĭ. După legea rurală din 1864, sunt 175 locuitorĭ împămînteniţĭ.

Case sunt 265 făcute din bîrne şi din zid. Casele sunt situate parte pe Dealul-de-Nord, parte pe poalele acestuĭ deal, întinzîndu-se până în şoseaua ce străbate com. prin centru de la V.-E. Cele-l'alte case sunt situate pe poalele Dealuluĭ-din-Dos, formînd ast-fel ca cele de

la N. strada principală a comuneĭ.

Suprafaţă teritoriuluĭ comunal este de 1285 hect., din carĭ: 1080 hect. pămînt arabil, 64 hect. fîneaţă, 57 hect. izlaz, 13 hect. lac şi teren sterp, 71 hect. tufăriş.

Moşia din com. se numeşte Cernăteşti. Venitul de 40—50000 leĭ aparţine clăcaşilor şi proprietarilor.

Viĭ se găsesc în întindere de 10 hect.; ele aparţin proprietarilor. Pădurea Cernăteşti este în creştere (tufăriş), compusă din cer, gîrniţă, ulm, frasin, teĭ şi alun; aparţine clăcaşilor şi proprietarilor.

In comună este o moară de apă pe Pîrîul-Cernăteştilor.

Se găsesc în comună cîte-va cazane pentru fabricarea rachiuluĭ şi a ţuiceĭ din prune.

In comună sunt 2 cîrciumĭ; 1 comerciant de manufactură.

Productele se desfac în oraşul Craiova. Transportul se face cu carele pe şoseaua judeţeană Craiova-Severin, pe o întindere de 40 kil. O cale comunală merge pe Valea-Cernăteştilor.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1893—94, era de 2750 leĭ şi cheltuelile 2750 leĭ.

Vite sunt: 318 vite marĭ cornute, 48 oĭ, 56 porcĭ, 20 caĭ şi 30 capre.

Cernăteşti, *cătun,* al com. Cernăteşti, jud. Buzăŭ, situat pe malul stîng al rîuluĭ Slănic. Are 400 locuitorĭ şi 89 case. De dînsul sunt alipite cătunele: Rîpeni şi Luncaşi de la Puţul-luĭ-Parlat.

Cernăteşti, *sat,* judeţul. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti.

Cernăteşti, *numire vechie* a *satuluĭ* Valea-Orleĭ, comuna Bucovul, plasa Cricovul, judeţul Prahova.

Cernăteşti, *numire vechie* a *căt.* Valea-Poeniĭ, com. Valea-Călugărească, plasa Cricovul, jud. Prahova.

Cernăteşti, *deal,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, în Nordul comuneĭ, cu direcţiunea de la V.-E. Are înălţime de aproape 50 m. şi este acoperit cu tufărişurĭ.

Cernăteşti (Dealul-Mare), *deal,* plantat cu viţă, judeţul Prahova, ce se întinde de la Bighilin până la Valea-Mieilor şi apa Cricovul.

Plantarea viilor pe acest deal se crede a se fi făcut de vr'o 3—400 anĭ.

Producţiunea unuĭ pogon dintr'o vie din dealul Cernăteşti se ridică de la 1201—80 decal. In viile după şesurĭ şi văĭ se ridică în aniĭ roditorĭ până la 360 decal.

In trecut, vinul din Dealul-Mare se transporta în Transilvania prin Predeal, până ce ţara vecină a pus taxa vamală existentă, din cauza căreia a devenit imposibil exportul. Astăzĭ se desface pe pieţele Bucureştilor, Galaţilor şi Brăileĭ, afară de consumaţiunea ce se face în localitate.

Preţul de mijloc al unuĭ decal. de vin variază de la 1.50—4 leĭ. Una din treĭ părţĭ a suprafeţeĭ viilor aparţine proprietarilor şi două din treĭ părţĭ sunt viĭ cu embatic.

Cernăteşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti, numită şi Petrovicioaia. Are 800 hect., din care 500 arabile, 12 pădurea Ciocîrlia, restul izlaz şi sterp.

Cernăteşti, *moşie,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernăteşti, cu un venit anual de 40—50000 leĭ.

Cernăteşti, *moşie* a statuluĭ, comuna Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova, pendinte de mănăstirea Glavaciocul. Pe periodul 1885—95 s'a arendat cu 2300 leĭ anual.

Cernăteşti, *pădure,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, pe moşia Cernăteşti. Felul arborilor ce se găsesc sunt: tufanĭ, ulmĭ, cerĭ şi stejar; aceştia din urmă predominînd.

Cernăteşti, *vale,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., comuna Cernăteşti, ce desparte comuna în două părţĭ şi prin care curge pîrîul Corzul.

Cernăteşti (Dealul-), *culme de deal,* jud. Buzău, care se prelungeşte pe malul stîng al Slăniculuĭ şi care este acoperită cu viĭ şi arătură.

Cernăteştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Cernăteşti. Se varsă pe stînga rîuluĭ Obedeanca.

Cernegura, *pisc de munte,* jud. Neamţu, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, în faţa munteluĭ Petricica, format din terase crescătoare în formă de amfiteatru. Vîrful cel maĭ înalt are 280 m. de la nivelul Bistriţeĭ.

După modul cum sunt aşezate şi înclinate păturile Cerneguregeĭ, se crede că a format una cu păturile munteluĭ Petricica, într'o vreme maĭ înaintată, şi că numaĭ cursul Bistriţeĭ a rupt acea continuitate de teren ducînd-o cu apele sale; iar sinul astfel format, care ajunsese cu mult

maĭ jos de cît patul actual al rîuluĭ și de cît nivelul pămîntuluĭ, pe care e clădit orașul Piatra acuma, a fost umplut cu nisipurĭ, prundișurĭ și alte detriturĭ aduse de apele Bistriței.

Stratificațiunea: Păturile sunt înclinate spre S.-V.; la bază presintă depozite ce constaŭ din șisturĭ lutoase moĭ și din schisturĭ de greziŭ de Măgura. Depozite de Bonarowca, șisturĭ menelitice și meneliturĭ, prundișurĭ și detriturĭ fluviatile, nisip și argilă ce devin din ce în ce maĭ dure către bază, din cauză că sunt imbibate de silice. In general șisturile sunt acoperite de o pulbere gălbie.

Aceste fapte, precum și altele scoase din raporturile stratigrafice, ne silesc a admite că avem a face cu șisturile menelitice atît de frecuentate în jud. Neamțu, și care începînd de la Pipirig, se întind spre E. până la confluența Nemțișoruluĭ cu Neamțul, și apoĭ spre S. se sfîrșesc în vîrfurile de munțĭ ce înconjură Piatra. Adevăratele meneliturĭ trebue neapărat să fie de desubtul acestor sisturĭ, carĭ apar și la baza mănăstireĭ Petricica.

Formațiunea menelitică corespunde diviziuneĭ superioare a aquitanuluĭ luĭ Mayer saŭ oligoceanuluĭ luĭ Beyrich, și în alte regiunĭ ale Carpaților e cunoscută sub numele de straturile cu solzĭ de peștĭ de la Ilonda, așa numite din cauză că pentru întîiașĭ dată la Ilonda-Mare, în basinul Someșuluĭ, s'aŭ găsit solzĭ de peștĭ Maleta și Amdhysgle, carĭ sunt caracteristice. La noĭ însă, nu s'a putut da peste urme de peștĭ în adevărata formațiune menelitică.

Deasupra depozitelor metalice vine o alternanță de șisturĭ menelitice și de greziŭ de Măgura, formînd trecerea de la depozitele menelitice la adevăratul greziŭ de Măgura. Această trecere se face gradat: la bază predomină șisturile menelitice asupra greziuluĭ, maĭ sus bancurile de greziŭ se fac din ce în ce maĭ groase și grosimea șisturilor scade.

Până într'un timp răposatul geolog Gr. Cobîlcescu atribuia, împreună cu alțĭ geologĭ ce aŭ studiat Carpațiĭ, partea superioară, a alteranțeĭ greziuluĭ de Măgura, iar partea inferioară, depozitelor menelitice. De curînd, Uhlig studiind Carpațiĭ din V. Galițieĭ, distinse la partea inferioară a greziuluĭ de Măgura, un sistem de straturĭ, pe care le concentră sub numele de depozitele de Bonarowka. Maĭ apoĭ C. M. Paul văzu că sistemul luĭ Uhlig se găsește cu aceleașĭ caractere și în alte părțĭ ale Carpaților. In urma studiilor din aniĭ trecuțĭ, răpos. Cobîlcescu se dispuse a distinge și la noĭ sistema de Bonarowka și a generaliza încă și maĭ mult această sistemă, care în muntele Cernegura (și muntele Petricica) e reprezintată tocmaĭ prin alternanța, de care e vorba maĭ sus.

Șisturile și grezurile de Bonarowka sunt foarte bogate în urme de peștĭ.

In sfîrșit d'asupra sistemeĭ de Bonarowka, vine adevăratul greziu din Măgura al luĭ C. M. Paul.

Cernegura, *ramură de munte,* în jud. Neamțu, ce se prelungește pe o întindere aproximativ de 8 kil., de la V. pîrîuluĭ Vadurile, com. Vadurile, pl. Piatra-Muntele, pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița, mărginindu-ĭ de aproape cursul, până în dreptul satuluĭ Calul, (com. Calul-Iapa), străbătînd în lungiș partea despre S. a com. Doamna.

Această ramură poartă în diferite localitățĭ numirĭ diverse: Cernegura (pisc), Cîrlomanul (Carpați), Bolovoaia.

Cerneĭ (Culmea-), *munte,* înalt, în jud. Mehedințĭ, plaiul Cloșani. Se împarte în două părțĭ: 1. Culmea-Cerneĭ din dreapta rîuluĭ Cerna, care poartă numele și de Culmea-Godeanuluĭ, și maĭ jos Culmea-Biluluĭ ce ne desparte de Banatul Temișoareĭ. Cele maĭ înalte vîrfurĭ de munte ale eĭ sunt Tutoaia, de 1999 m. și Dobra, de 1923 m.; 2. Culmea-Cerneĭ din stînga numită și Culmea Mehedințuluĭ, este maĭ mică, pentru că cel maĭ înalt pisc al eĭ, Vîrful-Cameneĭ, este de 1230 metri și Piatra-Cloșanuluĭ de 1428 m. Din această culme se trag dealurile Mehedințuluĭ; de aceea poartă și numele de Culmea-Mehedințuluĭ.

Cernelile, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Ocolul, la 4 kil. depărtare de Craiova.

Comuna este situată pe loc șes și pe malul stîng al rîurilor Jiul și Amaradia.

Se învecinește la N. cu com. Ișalnița, de care se desparte prin rîul Amaradia; la S. cu comuna Bucovățul, pl. Jiul-d-mj., de care se desparte prin rîul Jiul, la E. cu com. Craiova.

Terenul comuneĭ este șes. Are puține dealurĭ cu o înălțime ce nu trece de 50 m.

Comuna este udată de rîul Jiul, care până în dreptul aceste comune are direcțiunea de la N.-V. spre S.-E., iar din această comună îșĭ îndreptează cursul spre V. până la mănăstirea Crețești, de unde o ia spre S. către com. Bucovățul. Intre satul Cernelile-d.-s. și comuna Breasta este un pod stătător, peste rîul Jiul.

Prin nordul comuneĭ curge rîul Amaradia, ce se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Jiul, în dreptul satuluĭ Troaca, com. Cernelile.

In comună este lacul Şerca, ce ia naştere din revărsările rîuluĭ Amaradia. Are o suprafaţă aproximativ de 800 metri şi se scurge în rîul Jiul. In această baltă se varsă Balta-Popeĭ şi balta Scheaua, ce iaŭ naştere din izvoare, avînd fie-care o suprafaţă de 300 m. Intr'însele se găsesc peştĭ şi racĭ.

Fîntînĭ sunt: fîntîna Obedeanu, zidită de Petrache Obedeanu, la 1821 şi rezidită, la 1895, de d-na Eliza Opranu.

Se crede că această comună datează din 1700. In vechime coprindea, pe lîngă satele de azĭ, şi satul Atîrnaţi. Către 1875—76 a fost alipită de com. Breasta.

Azĭ coprinde treĭ sate: Cernelile-d.-s., sat de reşedinţă, Cernelile-d.-s. şi Troaca. Poziţiunea naturală a acestor sate este următoarea: Troaca la N., pe malul stîng al rîuluĭ Amaradia, la 2 1/2 kil. depărtare de satul Cernelile-d.-j.; Cernelile-d.-s., la mijloc, la 1 1/4 kil. depărtare de Cernelile-d.-j., şi în fine Cernelile-d.-s. la S. de satul Cernelile-d.-s.

In comună sunt două bisericĭ: una de zid, în satul Cernelile-d.-S., fondată la 1813 de Dincă Rizea şi reparată la 1883 de Ioan Grecu. Patroniĭ acesteĭ bisericĭ sunt S-ţiĭ Constantin şi Elena; a doua în satul Troaca, este zidită la 1855 de Gheorghe Săndoiu şi Dimitrie Paţa şi reparată la 1882 de Ioan Săndoiu. Patroniĭ acesteĭ bisericĭ sunt S-ţiĭ Gheorghe şi Dimitrie. Are 17 pogoane proprietate. La amîndouă bisericile servesc 1 preot şi 1 cîntăreţ.

In satul Cernelile-d.-s., este o şcoală mixtă ce funcţionează din 1891. Este întreţinută de stat. Localul, construit din zid, este în bună stare.

In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeţĭ şi 2 fete, din 110 copiĭ (62 băeţĭ şi 48 fete) cu vîrstă de şcoală.

Populaţia comuneĭ e de 846 locuitorĭ, din carĭ 439 bărbaţĭ şi 407 femeĭ, locuind în 171 case şi 3 bordee. Ştiŭ carte 18 bărbaţĭ şi 1 femee.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 169 locuitorĭ.

Casele sunt maĭ toate de paiante şi micĭ.

Suprafaţa com. este de peste 4000 pog., din carĭ: 3200 pămînt arabil, 700 pog. pădure, 100 pog. izlaz.

Moşiĭ sunt: Moşia Cernelile-d.-j., cu venitul anual de 17000 leĭ, aparţinînd d-neĭ Eliza Opranu şi înainte aparţinînd mănăstireĭ Horezul; moşia Cernelile-d.-s., cu venitul anual de 4000 leĭ, aparţinînd d-luĭ C. N. Mihail şi care înainte aparţinea d-luĭ Dincă Rizea; moşia Troaca cu venitul anual de 3600 leĭ, care înainte aparţinea d-luĭ Dimitrie Paţa. Restul de pămînt aparţine sătenilor de pe fie-care moşie.

Pădurĭ sunt două: una pe moşia Cernelile-d.-j., în întindere de 450 hect., aparţine d-neĭ Eliza Opranu şi a doua pe moşia Cernelile-d.-s., în întindere de 250 pog., aparţine d-luĭ C. N. Mihail. Esenţe sunt: arţarĭ, plopĭ, ştejarĭ şi frasinĭ.

Pe moşia d-neĭ Eliza Opranu se găsesc stîne unde se fabrică brînză.

In com. sunt 6 cîrciumĭ; 3 în Troaca şi 3 în Cernelile-d.-s.

Prin com. trece şoseaua judeţeană Craiova-T.-Severin pe o lungime de 5 km.

Budgetul com. pe anul 1892-93 a fost de leĭ 4246.77 la veniturĭ şi de leĭ 4114.51 la cheltuelĭ.

Cernelile, *sat,* jud. Vîlcea, face parte din com. rurală Şerbăneşti, plasa Mijlocul. Are o populaţie de 255 locuitorĭ, 125 bărbaţĭ şi 130 femeĭ. Aci este o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ rezidită la anul 1887 pe ruinile alteĭ bisericĭ.

In căt. Cernelile, în siliştea caseĭ locuitoruluĭ Marin Radu Ana, se află un izvor cu apă sulfuroasă, în combinaţie cu apă saliferă.

Cernelile, *moşie* a statuluĭ, situată în com. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, foastă pendinte de Schitul Dintr'un-Lemn, s'a arendat pe periodul 1888—93 cu 910 leĭ anual.

Cernelile, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 53 hect. situată în com. Surpatele, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea şi formată din trupurile: Iliuţa (40 hect.) şi Buzducul (13 hect).

Cernelile, *vale,* izvoreşte din dealurile com. Bălteni, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, şi se varsă în rîul Cerna.

Cernelile-de-jos, *sat,* pl. Ocolul, com. Cernelile, jud. Dolj, cu reşedinţa primărieĭ. Are 248 suflete, 133 bărbaţĭ şi 115 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Cernelile-d.-s., ce este la 568 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat la şcoală 16 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 20 băeţĭ şi 16 fete.

Ştiŭ carte 8 loc. In sat sunt 58 case. Casele sunt zidite din paiante, avînd aproape fie-care grădina eĭ.

Cernelile-de-Jos, *moşie* particu-

lară, pl. Ocolul, com. Cernelile, jud. Dolj, satul Cernelile-d.-j., aparţine d-neĭ Eliza Opranu şi aduce venitul anual de 17000 leĭ. Inainte aparţinea mănăstireĭ Horezul. Pe această moşie, afară de proprietatea cea mare, aŭ pămînt şi locuitoriĭ. Pe moşie se găsesc stîne.

Cernelile-de-Jos, *pădure* particulară, pl. Ocolul, com. Cernelile, judeţul Dolj, satul Cernelile-d.-j., pe moşia Cernelile-d.-j. Aparţine d-neĭ Eliza Opranu; are o întindere de 450 pog. Lemnul, care se găseşte, este arţarul şi plopul; predomină stejarul şi frasinul.

Cernelile-de-Sus, *sat,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com Cernelile. Are 168 locuitorĭ, 82 bărbaţĭ şi 86 femeĭ. Locuesc în 34 case şi 1 bordeiŭ. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1891, întreţinută de comună. Are o singură învăţătoare. Localul, construit din zid, este în bună stare. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 54 băeţĭ şi 2 fete, 10 băeţĭ şi 2 fete din Cernelile-d.-s., 16 băeţĭ din Cernelile-d.-j. şi 16 băeţĭ din Troaca. Ştiŭ carte 4 bărbaţĭ şi 1 femee.

In sat este o biserică de zid, fondată la 1813, de Dincă Rizea şi reparată la 1883, de Ioan Grecu. Hramul biserice este Sf. Constantin. Satul este aşezat la mijlocul com., între satul Troaca la N. şi satul Cernelile-d.-j. la S., la o departare de 1/4 de kil.

Circiumĭ sunt 3.

Cernelile-de-Sus, *moşie* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, comuna Cernelile, satul Cernelile-d.-s.; aparţine d-luĭ Constantin Mihail; înainte aparţinea d-luĭ Dincă Rizea. Are un venit de 4000 leĭ. In această moşie aŭ parte şi locuitoriĭ.

Cernelile-de-Sus, *pădure* particulară, judeţul Dolj, pl. Ocolul, comuna Cernelile, satul Cernelile-d.-s., în întindere de 250 pog.; se găseşte pe moşia Cernelile-d.-s. Aparţine d-luĭ Constantin Mihail şi înainte era a d-luĭ Dincă Rizea. Esenţe: plopĭ şi arţarĭ; predomină stejarul şi frasinul.

Cerneşti, *sat,* în jud. Botoşani, partea de S.-E. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul, aşezat pe culme de deal. Are o suprafaţă de 619 hect., din carĭ 386 hect. ale proprietaruluĭ şi 224 ale locuitorilor, cu o populaţie de 81 familiĭ, saŭ 324 suflete. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, întreţinută de comună, cu 1 învăţător şi 22 şcolarĭ. Sunt 2 cîrciumĭ şi 2 comercianţĭ.

Numărul vitelor este de 260, din carĭ: 110 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 120 de oĭ şi 20 mascurĭ.

Sunt 24 stupĭ cu albine.

Cerneşti, *sat,* face parte din comuna rurală Homorîciurile, pl. Teleajen, jud. Prahova.

Cerneţul, foastă *com. urb.,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., alipită la com. urb. T.-Severin, ca mahala.

Este situată pe albia rîuluĭ Topolniţa şi în apropiere de Dunăre. Cerneţul a fost capitala jud. Mehedinţi pănă la 1842; acum este ruinată.

In Cerneţul se găseşte biserica Sf. Treime, zidită in formă de cruce, în anul 1670, de către Voevodul Ioan Ghica. In istorie, Cerneţul joacă un rol pentru luptele date aci şi pe cîmpia Severinuluĭ.

Aicĭ a fost casa luĭ Tudor-Vladimirescu; azĭ casa e distrusă. In apropiere de Cerneţul, la distanţă de 1/2 oră, se află Dealul-Gărdanuluĭ, pe care se află viea şi cula luĭ Tudor-Vladimirescu, întreţinute de proprietară d-na Sevastiţa Gărdăreanu.

Teritoriul Cerneţuluĭ a fost adesea inundat de pîraiele ce vin de pe Dealul-Cerneţuluĭ, pentru care cauză, locuitoriĭ Cerneţenĭ, s'aŭ strămutat în oraşul Turnul-Severin.

Cerneţul, *gîrlă,* în jud. Tulcea, servind de hotar în toată lungimea eĭ între plăşile Sulina şi Tulcea. Se formează din două micĭ braţe din interiorul întinselor stufăriĭ, carĭ unindu-se, se apropie de gîrla Dunavăţul, de la care primeşte o mare cantitate de apă prin treĭ micĭ gîrle: Lungul, Sulemanca şi Mihalache-Grecul. De aci se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V.; trimete spre E. un braţ, care se termină în grindul Hundiul. După un curs de 12 kil., merge de se varsă în lacul Dranovul, în partea estică a luĭ, maĭ sus de cherhanaua Dranovul. Este mărginită numaĭ de stuf.

Cerneţul-Florea, *punct trigonometric,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ Sf. Gheorghe. E situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al gîrleĭ cu acelaşĭ nume. Are 1 m. înălţime şi e înconjurat cu stuf.

Cernica, *sat,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Cernica-Căldărarul. Este situat la E. de Bucureşti, în pădurea Cernica, la N. bălţeĭ cu acelaşĭ

nume. Se maĭ numeşte şi Cernica-Moara. Pe lîngă sat trece pîrîul Cernica. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Are o biserică, cu hramul S-ţiĭ Apostolĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 22 elevĭ şi 8 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc 2644 leĭ anual. Localul s'a construit din fondurile judeţuluĭ în anul 1888.

Populaţia luĭ e de 606 locuitorĭ. Suprafaţa totală a satuluĭ e de 3334 hect., aparţinînd statuluĭ 2850 hect. şi locuitorilor 484 hect. Statul are 2500 hect. pădure, 25 izlaz, 75 sterpe şi 250 le cultivă prin arendaşĭ.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ. Are 1 heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 280 şi al celor micĭ de 303.

Cernica, *mănăstire* de călugărĭ, jud. Ilfov, situată pe două insule din lacul Colentina, lîngă satul cu acelaşĭ nume. S'a fondat de marele Vornic Cernica Ştirbeiŭ, la anul 1608; are hramul Sf. Nicolae.

Acest schit a durat maĭ bine de un secol, dar s'a pustiit din cauza uneĭ ciume marĭ. La anul 1781, Arhimandritul Gheorghe împreună cu doĭ ucenicĭ de la Sf. Munte găsind acest loc pustiŭ, cu bine-cuvîntarea Mitropolituluĭ Grigorie, s'aŭ stabilit aci. In timp de 2 anĭ s'aŭ strîns 16 fraţĭ. In anul 1784, soţiile boerilor Golescu şi Dudescu, aŭ dat mijloacele necesare pentru întreţinerea schituluĭ.

La anul 1786, pe vremea Domnitoruluĭ Mavrogheni, se strînseră aci 103 fraţĭ, iar Domnul Mavrogheni îĭ ajuta, dîndu-le toate cele necesare pentru traiŭ.

Astă-zĭ este una din cele maĭ marĭ chinoviĭ ale ţăreĭ şi locul de înmormîntare al multor evlavioşĭ din Bucureşti.

Aci se află o evanghelie de la Alexandru Moruzzi V.V. şi o altă evanghelie, admirabil îmbrăcată, dăruită de M. S. Regele Carol I.

Se susţine de uniĭ, că între mănăstire şi rîul Dîmboviţa ar fi fost o mănăstire de călugăriţe înfiinţată de jupîneasa Chiajna, soţia VorniculuĭCernica Ştirbeiŭ, dar care s'a desfiinţat din cauză că mănăstirea ar fi fost călcată de hoţĭ.

Aci este o bibliotecă, care cuprinde multe cărţĭ bisericeştĭ foarte vechĭ. Această mănăstire numără azĭ 121 călugărĭ, cu care statul cheltueşte anual leĭ 28213. Din cauza bălţeĭ, vara, locul e cam nesănătos.

Cernica, *fort,* în jurul Bucureştilor, jud. Ilfov.

Cernica, *baltă,* înconjurată de toate părţile cu stuf înalt, jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Ciobanul; situată în partea vestică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ; comunică cu balta Ciungile. Este formată de Dunăre dintr'una din marile eĭ revărsărĭ de altă dată. Are 30 hect. întindere şi produce puţin peşte.

Cernica, *baltă,* jud. Ilfov, plasa Dîmboviţa, aşezată cam în centrul plăşeĭ, formată de rîul Colentina. Se scurge în rîul Dîmboviţa spre E. de cătunul Căldărarul.

Cernica, *moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de mănăstirea Cernica. S'a arendat pe periodul 1885—95, cu 9573 leĭ anual, împreună cu moara, afară de locul dintre heleşteŭ şi pădure pănă în locul cedat locuitorilor închis cu şanţurĭ, care teren s'a lăsat în folosinţa mănăstireĭ.

O parte din acest teren s'a luat pentru fortificaţiĭ.

Cernica, *vîrf de munte,* judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, pe graniţă, în şirul cu acelaşĭ nume. Are 1005 m. înălţime.

Cernica, *şir de munţĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, pe graniţă, în dreapta Slăniculuĭ. La N. are vîrful cu acelaşĭ nume. Se lasă spre S. pănă la 975 metri, pe la izvorul rîuluĭ cu acelaşĭ nume. In aceştĭ munţĭ, pe povîrnişul răsăritean, spre Moldova, se află locul Piciorul, numit pe ungureşte Kiş-Havaş.

Cernica, *dumbravă,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe drumul ce duce de la Oneşti la trecătoarea Oituzul.

Cernica, *pădure* seculară, în valea pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja. Esenţe: fag şi stejar.

Cernica, *pădure* mare, judeţul Ilfov, pl. Dîmboviţa. Are 2840 hect. E proprietatea statuluĭ.

Cernica, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe hotarul Transilvanieĭ. Ese din muntele Cernica şi se varsă d'a stînga Oituzuluĭ la Poiana-Sărată. E aşezat dincolo de graniţă. El curge în întregime de la N. spre S.

Cernica, *pîrîŭ,* jud. Ilfov, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Cernica, *vale,* jud. Tecuciŭ, si-

tuată între Troian și moșia locuitorilor din Brăhășești. Pe această vale se află și cîte-va izvoare. Incepe de la rîpa Ursoiul.

Cernica, *vale,* în pl. Borcea, comuna Dichiseni, jud. Ialomița.

Cernica, *vale,* izvorește de la E. de com. Comarnicul, pl. Peleșul, jud. Prahova. Curge de la N.-E. către S.-V. și se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, cam în centrul comuneĭ Comarnicul.

Cernica-Căldărarul, *com. rur.,* pl. Dîmbovița, jud. Ilfov. E situată la E. de București, în pădurea cu același nume, pe malul de E. al bălțeĭ Cernica, la 15 kil. departe de București. Stă în legătură cu Pantelimonul, prin mănăstirea Cernica, printr'o șosea vecinală.

Se compune din satele Cernica și Căldărarul. Are o populație de 922 locuitorĭ, în care număr intră și călugăriĭ de la mănăstirea Cernica. Locuesc în 190 case.

Suprafața totală a comuneĭ este de 4152 hect.

Statul are 3550 hect., din carĭ cultivă prin arendașiĭ săĭ, 841 hect. (25 izlaz, 137 sterpe și 2547 pădure). Locuitoriĭ aŭ 602 hect. pe carĭ le cultivă, rezervînd 8 hect. pentru izlaz.

Contribuabilĭ sunt 172.

Budgetul comuneĭ e de 4246 leĭ la veniturĭ și 4138 leĭ la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 180 sunt plugarĭ.

Arătura se face cu 62 plugurĭ, 46 cu boĭ și 16 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 81 care și căruțe, 69 cu boĭ și 12 cu caĭ.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 386 (107 caĭ și epe, 188 boĭ, 69 vacĭ și vițeĭ, 4 taurĭ, 18 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 588 (33 capre, 105 porcĭ și 450 oĭ). Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 139, neîmproprietărițĭ sunt 203.

S'aŭ stabilit în comună 3 străinĭ.

Cernicari, *mahala,* din orașul Tecuciŭ, județul Tecuciŭ. Situat pe stînga Bîrladuluĭ, la S.-E. Această mahala a fost maĭ inainte pe vale lîngă Bîrlad, făcînd parte din com. Barcea; în urmă s'a deslipit, și, din cauza deselor inundațiĭ ale Bîrladuluĭ, s'a strămutat pe deal, unde se află și astă-zĭ.

Cernișoara, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți. Izvorește din două ciocĭ înalte, numite Ciuceve, și curge spre S. nu departe de Ciuceve, la locul numit Urzicariul. Se unește cu apa Cerna.

Conține păstrăvĭ.

Cernișoara, *rîŭ,* jud. Vîlcea, cel maĭ important afluent al rîuluĭ Cerna. Izvorește din susul Armășeștilor din muntele Slătioara. E situat la S. de com. Horezul. Curge paralel cu rîul Cerna până la com. Roești; se întoarce către S.-V. și se varsă în Cerna în dreptul com. Coieni, după ce a udat comunele Mădulari, Modoia, Roești și Coieni.

Valea-Cernișoareĭ are o lărgime maximă de 1 kil.; este populată, productivă și viabilă.

Cernișorul, *trup de pădure,* a statuluĭ, situată în com. Susani și Lungești, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are 350 hect., care, împreună cu trupurile: Stupina (380 hect.), Gîrbovul (350 hect.) și Lunca-Stăneștilor (440 hect.), formează pădurea Rîmești-Stănești.

Cernitul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucșești, pe teritoriul cătunuluĭ Cernul. Face parte din șirul dealurilor dintre Tazlăul-Mare și Trotușul.

Cernofca, *braț* secundar al brațuluĭ Chilia, județul Tulcea. Se desface la 4 kil. maĭ jos de orașul Chilia-Vechie; se întinde spre E., pe o lungime de 12 kil. și se termină iar cu brațul Chilia lîngă Peuprava. Adîncimea-ĭ e de 8 m. Cu brațul Babinof și Meslin închide insulele Ciornoiŭ și Meslin. Brăzdează partea nordică a plășeĭ Sulina și a com. Chilia și Sfistofca.

Cernul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucșești; situată în valea pîrîuluĭ Cernul, la o depărtare de 600 metri de satul Bucșești (școala).

Are o biserică, clădită de proprietarul Ioniță Gorgos, în anul 1894; e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Populația e de 157 familiĭ, avînd 603 suflete.

Sunt 3 cîrciumĭ.

Animale sunt: 35 caĭ, 452 vite marĭ cornute, 139 porcĭ și 28 capre.

Cernul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s. Izvorește din munțiĭ Savu și Tarnița din comuna Podurile, curge de la V. spre E. și se varsă în Tazlăul-Mare, pe dreapta, maĭ jos de Tețcani, în fața satuluĭ Gura-Cernuluĭ, la locul numit Iaga, com. Bucșești. Acest pîrîŭ, în cursul săŭ superior, până la intrarea în cătunul Cernul, poartă numele de Buda. El se încarcă în comuna Podurile cu pîrîiașele: Fundătura, Brănești și Valea-Soseĭ,

iar prin comuna Bucşeşti şi Bereşti, cu pîrîiaşele: Căcîcea, Păltinişul, Leordişul, Bucşa, Trenţa, Cioraci şi Teiul.

Cernul, *vale,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucşeşti, pe care se află cătunele Buleriul şi Cernul.

Ceroaia, *pîrîŭ,* jud. Teleorman, străbate teritoriul com. Bîrla, din pl. Teleormanuluĭ, în partea de S.-E., servind de hotar între moşiile Bîrla şi Podişorul. Se varsă în rîul Cotmeana, în pădurea Bădeşti, după ce primeşte şi apele uneĭ viroage, Icoana, maĭ sus de cătunul Podişorul.

Ceroaica, *vălcea,* care se formează pe teritoriul com. Mierleşti, pl. Riul-d.-s., jud. Olt; taie dealul despre V. şi se varsă în Iminogul, între cătunele Catanele şi Moşteni.

Cerpoaca (Măgura-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Lacul-luĭ-Băban. Se desface din dealul Costandoiul; brăzdează partea de V. a comunei. E acoperit cu păşunĭ.

Cerşani, *com. rur.,* jud. Argeş. (Vezĭ Cerşanile).

Cerşani-de-Jos şi **de-Sus,** *sat,* jud. Argeş, pl. Gălăşeşti. Are 55 familiĭ, cu 203 suflete. Face parte din com. rur. Cerşanile. Are o biserică cu hramul Toţĭ-Sfinţiĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; are o şcoală primară rurală.

Cerşanile, saŭ **Cerşani,** *com. rur.,* jud. Argeşul, plasa Gălăşeşti, la 22 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 7 sate: Boblegi, Burdeşti, Cerşani, (de Jos şi de Sus), Predeşti Stefăneşti, Strîmbeni şi Văjeşti. Are o populaţie de 214 familiĭ, cu 725 suflete, din carĭ 5 familiĭ Ţiganĭ. In comună sunt 3 bisericĭ şi 1 şcoală primară.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1885-86, a fost de 2280 leĭ 52 banĭ la veniturĭ şi de 2215 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună are 188 contribuabilĭ; budgetul e de 3261 leĭ la veniturĭ şi de 2580 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost, în anul 1887, de 651 capete vite marĭ: 589 boĭ şi vacĭ, 62 caĭ, şi de 2292 vite mărunte: 1816 oĭ, 22 capre şi 454 rîmătorĭ.

Certe-Tele, *lac,* situat în partea vestică a plăşeĭ Măcin, în jud. Tulcea, şi cea de S.-V. a com. Turcoaia, între Dunăre, din care e format şi iezerul Turcoaia. E înconjurat cu stuf. Are 20 hect. întindere.

Certieni, *sat,* în jud. Neamţu, com. Bîrgăoani, pl. de Sus-Mijlocul; e situat în valea de sub dealul cu aceeaşĭ numire, pe pîrîul Certieni.

Se mărgineşte la E. cu satul Ruginoasa, de care se desparte prin Culmea-Certienilor, şi cu limita jud. Roman; spre N. cu satul Bîrgăoani, de care se desparte prin limită convenţională.

Are o suprafaţă de 750 hect. şi o populaţie de 38 familiĭ, cu 182 suflete.

Sunt 90 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de 350 capete, din carĭ: 20 boĭ, 80 vacĭ, 200 oĭ, 5 porcĭ, 12 caĭ şi 32 juncĭ.

Certieni, *deal,* jud. Neamţu; se întinde din marginea com. Bozieni spre N.-V. până pe teritoriul comuneĭ Talpa, satul Oniceni.

Certieni, *pîrîiaş,* jud. Neamţu; izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, com. Bîrgăoani, pl. de Sus-Mijlocul. Curge, traversînd şoseaua Bîrgăoani-Talpa, în apropierea celuĭ d'întîiŭ sat, şi se uneşte apoĭ cu pîrîul Bahniţa.

Certieni, *pîrîŭ,* la E. de satul Lărgăşani, com. Neguleşti, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Certieni, *vale,* la E. de satul Lărgăşani, com. Neguleşti, jud. Tecuciŭ, peste rîul Berheciŭ.

Cerţăşti, *sat* şi *comună,* în jud. Tutova, pl. Corodul, spre S. de Bîrlad, pe pîrîul Bîrzota. Formează singur o comună. Are 866 locuitorĭ, din carĭ 202 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 138 persoane. Locuesc în 230 case.

In coprinsul aceste comune, pe valea pîrîuluĭ Bîrzota, sunt multe grădinĭ de zarzavaturĭ. Comerciul se face de 15 persoane, în 16 stabilimente, din carĭ 8 cîrciume. Are o şcoală primară de băeţĭ şi 2 bisericĭ.

Cerul, *deal,* jud. Olt; vezĭ Potericiul.

Cerul, *loc,* pe care a fost aşezată com. rur. Deveselul, din jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa.

Cerul, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., ţine de teritorul com. rur. Ruptura.

Cerul, saŭ **Leamna,** *moşie* a statuluĭ, situată pe teritoriul com. Brabova, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s. Moşia, foastă proprietate a d-neĭ Catinca Ciocazan, s'a arendat

pe periodul 1893—94, cu 3700 leĭ anual.

Ceruluĭ (Lacul-), *lac*, la S. de comuna Mărgineni, jud. Teleorman.

Cerveni, *trup de moşie*, nelocuit, care constitue moşia Gogoşari, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Cervenia, *com. rur.*, în plasa Marginea, jud. Teleorman. E situată pe partea stîngă a rîuluĭ Vedea.

Are drept limite rîul Vedea la S., com. Beiul la N., la E. cîmpia Burnazul, pe care se întinde până aproape de comunele Cacaleţi şi Pĭetroşani din jud. Vlaşca, precum şi hotarul moşiilor Brînceni şi Şoimul, pe partea dreaptă a rîuluĭ Vedea, la V.

In partea despre V. se află pădurea numită Pălăşcuţa, limitrofă cu com. Beiul, unde se împreună apele rîurilor Vedea şi Teleormanul şi maĭ spre S. o altă pădure numită Lamba-Mitroiŭ.

Intinderea comuneĭ, cu a moşieĭ aflată pe dînsa, este de peste 6000 hect. Moşia, foastă proprietate a principeluĭ Dimitrie Ştirbeiŭ, a trecut în anul 1884, în stăpînirea Aşezămintelor Brîncovăneştĭ din Bucureşti. Proprietatea are 4750 hect. arabile, 500 hect. pădure şi 250 hect. izlaz şi livezĭ; maĭ sunt şi ca 150 hect. viĭ ale locuitorilor. Numărul locuitorilor împroprietărițĭ este de 273, pe o întindere de 456 hect. Trupul de moşie, pe care sunt împroprietărițĭ locuitoriĭ poartă numirea de Pălia; el se întinde din hotarul com. Zmîrdioasa la V., merge în linie dreaptă la E. şi de aci continuă spre S. până în hotarul moşieĭ Cacaleţi, din jud. Vlaşca.

Populaţiunea comuneĭ este de 478 capĭ de familie, cu 2227 de suflete, din carĭ 312 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 5188 capete, din carĭ: 683 caĭ, 1563 vite marĭ cornute, 2868 vite mărunte şĭ 274 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 7943, la veniturĭ şi de leĭ 6949, la cheltuelĭ.

Are o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 28 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Comuna Cervenia comunică la N. cu Beiul şi la S. cu Conţeşti, prin căĭ vecinale. Comunicaţia cu com. Zmîrdioasa, se face printr'un pod situat la moara de la căt. Şoimul, pe apa Teleormanuluĭ. Distanţa până la Alexandria este de 18 kil., până la Zimnicea de 23 kil.; la Turnul-Măgurele, reşedinţa judeţuluĭ, 49 kil. şi la Giurgiŭ, 54 kil.

Cervenia, *deal*, în com. rur. Roşniţa, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cervenia, *deal*, în com. rur. Lupoaia, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cervenia (Fundul-Văeĭ-), *loc izolat*, în com. Diţeşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova; proprietatea d-neĭ Maria C. Filipescu.

Cervenia, *moşie*, a Aşezămintelor Brîncoveneştĭ din Bucureşti, în jud. Teleorman, plasa Margineĭ, com. Cervenia. Are o întindere de 5500 hect. pămînt arabil şi pădure. Teritoriul acestĕ moşiĭ se întinde şi în jud. Vlaşca, pe cîmpia numită Burnazul.

Cervenia, *pîrîŭ*, în com. rurală Lupoaia, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cervenia, *pîrîŭ*, ce se varsă în rîul Proviţa, la V. de com. Mărgineni-d.-j., pl. Filipeşti, judeţul Prahova.

Cervenia, *pîrîŭ*, ce izvoreşte din fundul văeĭ Cervenia şi se varsă în pîrîul Roşioara, la S. de com. Diţeşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova, făcînd maĭ multe zigzagurĭ.

Cervenia, *vale*, în com. rur. Roşiuţa, pl. Văilor, jud. Mehedinţi.

Cerveniţa, *pîrîŭ*, în com. rur. Degeraţi, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi; se formează din hotarul com. Peri, trece prin Degeraţi şi se varsă spre E. de lac, în Huşniţa, în dreptul satuluĭ Ceochiuţul. Pe acest pîrîŭ se află maĭ multe morĭ.

Cerveniţa, *vale*, în com. rur. Degeraţi, plasa Ocolul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Cerviceşti, *sat*, în jud. Botoşani, partea de N. a comuneĭ Cucoreni, pl. Tîrgul. Are o suprafaţă de 1721 hect. şi o populaţia de 188 familiĭ, cu 691 suflete. In acest sat sunt 2 bisericĭ, din carĭ una în ruine, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Vite sunt: 245 vite marĭ cornute, 36 caĭ marĭ, 400 oĭ şi 42 mascurĭ. In sat se află 1 cîrciumă; sunt 2 meseriaşĭ.

Cerviceşti, *pădure*, jud. Botoşani, pe moşia Cerviceşti, com. Cucoreni, pl. Tîrgul. Are o întindere de 572 hect.

Cesculuĭ (Valea-), *vale*, începe de pe cîmpia dintre com. Ciolăneşti-din-Deal şi Valea-Teleormanuluĭ şi se termină în Valea-Cîineluĭ, între comunele Gărăgăŭ şi Necşeşti, judeţul Teleorman.

Cesna, *munte,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Cesna, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani. Se varsă în apa Cerna.

Ceşme, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s., cătunul Eschibaba. Se desface din dealul Alifacî și se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E. Brăzdează partea nordică a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ. Merge de-alungul pîrîuluĭ Ciarîești. Se prelungește spre S.-E. cu dealul Cail-Dere. Are un vîrf înalt de 286 m., dominînd asupra satelor Cail-Dere, Eschibaba, asupra pîrîuluĭ Beidant, și a drumuluĭ comunal ce le unește. El este de natură pietroasă, acoperit în vîrf cu pășunĭ, și pe la poale cu puține pădurĭ.

Ceşme-Culac, *vale,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rur. Enisala. Se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Goļovar-Bair, se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S. la N. Brăzdează partea estică a plășeĭ și a comuneĭ. Ea merge numaĭ prin tufărișurĭ și pădurĭ, pe la poalele vestice ale dealuluĭ Iașburun. Este tăiată de șoseaua județeană Babadag-Enisala-Jurilofca. După 3 kil. de drum, se deschide în stuful de pe marginea iezeruluĭ Razelm.

Ceşmeaua, *surpătura unuĭ deal,* în dreptul căt. Izvoarele, reședința com. cu acest nume, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. Aci se fabrică cărămidă.

Ceşmeaua-Ciobanuluĭ, *loc,* comuna Racovița, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. E situat lîngă șosea.

Ceşmeleĭ (Valea-), *vale,* com. Deleni, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Ceşmeleĭ (Zăvoiul-), *zăvoiŭ,* com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetate (La-), jud. Teleorman. Vezĭ Zimnicea.

Cetate (La-), jud. Teleorman. Vezĭ Conțești.

Cetate (Dealul-de-la-), *deal,* în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rur. Satul-Noŭ, cătunul Satul-Noŭ. Este maĭ mult o prelungire a dealuluĭ La-Două-Movile; se întinde spre E., într'o direcție generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și acea a comuneĭ. Ramificațiile nordice se sfîrșesc pe malul dunărean, iar cele sudice și estice pe malul de N. al iezeruluĭ Oltina. La poalele sale sud-estice se găsesc ruinele uneĭ cetățĭ vechĭ, de la care și-a luat și numele. Este de natură stîncoasă, făcînd malurile Dunăreĭ și ale iezeruluĭ Oltina să fie înalte și pietroase. Este acoperit cu fînețe și tufărișurĭ. Pe muchea sa merge drumul comunal Pîrjoiul-Oltina.

Cetatea, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Cîmpul, la 76 kil. departe de Craiova și la 22 kil. departe de reședința plășeĭ, orașul Calafat.

Situată pe loc șes, la poalele dealuluĭ numit Cetatea, ce se întinde de-alungul maluluĭ stîng al Dunăreĭ. In dreptul comuneĭ Cetatea, pe malul drept al Dunăreĭ, se găsesc satele Cașova și Gămătarci.

Se învecinește la N. și N.-V. cu comunele Gemeni saŭ Dîrvari și Salcia, din jud. Mehedinți și cu com. Risipiți, din județul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., la S. cu com. Hunia, iar la E. cu com. Fîntîna-Banuluĭ și la V. cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe din Măgura-Dîrvoruluĭ, merge spre E. pănă la Movila-Lată. Cea de S. e paralelă cu precedenta; cea de E. merge de la Dunăre printre Fîntîna-Banuluĭ și Cetatea, pănă la hotarul Dobridor, iar cea de V. din Dunăre pănă la hotarul Dîrvoruluĭ.

Terenul comuneĭ este puțin accidentat de dealul numit Cetatea, care se întinde spre S. și pănă în Dunăre. Acest șir de dealurĭ este întrerupt de multe văĭ și vîlcele. Dealurile sunt acoperite cu grădinăriĭ și semănăturĭ. Partea de N. este cam șeasă, iar pe cea deluroasă se găsesc multe izvoare, transformate în fîntînĭ, pentru întreținerea grădinilor, în timp de secetă.

Afară de Dunăre, comuna este udată de rîulețul Reca, care izvorește aproape de Dunăre, în jud. Mehedinți și se varsă în balta Ochiul, de lîngă Dunăre.

Pe teritoriul jud. Mehedinți, acest pîrîŭ se numește Drincea. In comună are îndreptare de la N.-V.-S.-E. Pe el se află o mulțime de podețe; iar în dreptul jud. Mehedinți cîte-va morĭ.

Inainte, com. Cetatea se numea Ulmul; atuncĭ era compusă din două cătune: Ulmul și Cetatea. Maĭ tîrziŭ, fostul proprietar Dumitru Haralambie le-a unit sub numele de Cetatea.

Numele de Cetatea vine de la o cetate de pămînt înconjurată cu un șanț, avînd formă de circomferință. Această comună a fost teatrul războaielor dintre Rușĭ și Turcĭ, în aniĭ 1853—58.

Azĭ se compune din cătunul

de reședință Cetatea și din Ulmul.

In comună se află o singură biserică, fondată la anul 1840, de către Dumitru Haralambie, cu hramul la Sf. Constantin și Elena. Pe frontispiciul bisericeĭ se află o inscripțiune, în care se arată numele fondatoruluĭ, precum și anul fondăreĭ. Este deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Se găsesc în comună cîte-va crucĭ cu datele de 1818, 1819, 1820. Acestea sunt resturĭ din cimitirul și biserica satuluĭ din vechime.

In com. Cetatea sunt două școlĭ primare, una de băețĭ și una de fete; ambele în căt. Cetatea.

Școala de băețĭ funcționează din 1817, iar cea de fete din 1878. Sunt întreținute de stat. Aŭ un singur local.

In anul școlar 1892—93 aŭ fost frecuentate de 140 băețĭ și 36 fete, din 490 în vîrstă de școală. Știŭ carte 1500 locuitorĭ, din carĭ 1350 bărbațĭ și 150 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 3366 suflete, din carĭ 1979 bărbațĭ și 1587 femeĭ. Dintr'aceștia, 200 sunt streinĭ: Bulgarĭ, Grecĭ, Sîrbĭ, Izraelițĭ, etc.

După legea rurală din 1864, sunt 394 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879, sunt 17 insurățeĭ.

Suprafața comuneĭ este de 5750 hect., din carĭ: 5500 arabile, 130 fînețe, 70 izlaz, 50 lac și teren sterp.

Moșia de pe teritoriul comuneĭ se numește Cetatea. Are un venit de 147955 leĭ; aparține proprietarilor și locuitorilor.

Viile de 400 hect. aparțin locuitorilor împroprietărițĭ și daŭ vin negru.

Pe moșia Cetatea este o moară de aburĭ și una de apă, pe rîulețul Reca.

Meseriașĭ sunt 58, din carĭ: 20 croitorĭ, 15 fierarĭ, 18 cizmarĭ, 3 curelarĭ și 2 lemnarĭ.

In comună se găsesc 280 comercianțĭ, dintre carĭ 80 sunt Romînĭ.

Cîrciumĭ sunt 30 și băcăniĭ 10.

Comuna este străbătută de calea județeană Calafat-Severin, lungă de 6 kil. pe teritoriul comunal.

Budgetul comuneĭ pe exercițiul 1893—94 este de 13390 leĭ, 48 banĭ, la veniturĭ și de 13005 leĭ, la cheltuelĭ.

Vite cornute sunt 320, oĭ 89 și caĭ 18.

Cetatea, *cătun,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ; ține de comuna Antonești și este situat pe proprietatea d-luĭ D. Orbescu. Are o populațiune de 465 suflete, dintre carĭ 91 contribuabilĭ.

Cetatea (Blevești), *sub-divizie* a cătunuluĭ Cîrlomănești, din comuna Gura-Nișcovuluĭ, județul Buzăŭ.

Cetatea, *sub-divizie* a cătunuluĭ Crîngul, din com. Pătîrlagi, jud. Buzăŭ.

Cetatea. V. satul Pocreaca, com. Poiana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, județul Vasluiŭ.

Cetatea, *cetate de pămînt,* plasa Jiul-d.-mj., comuna Foișorul, județul Dolj.

Cetatea, *redute* vechĭ în pămînt, jud. Mehedinți, plasa Cîmpul, com. rur. Gemeni.

Cetatea, *urmă de cetate,* județul Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ.

Cetatea, *urmă de cetate,* județul Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ, satul Cioroiul-Noŭ, despre care se zice, că datează din timpul celor din urmă războaie ale Rușilor cu Turciĭ.

Cetatea, *ruină de cetate,* județul Dolj, pl. Băilești, com. Bistrețul, pe malul stîng al Dunăreĭ, în fața orășeluluĭ bulgăresc Ţibrul-Palanca.

Cetatea, *urme de cetate,* județul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Dos. Se găsește pe un deal în pădurea proprietaruluĭ, colonelul I. Gigîrtu. Se zice că datează din timpul năvălireĭ barbarilor. Cetatea, are o formă triunghiulară, este așezată în vîrful unuĭ deal, și de treĭ părțĭ, anume spre E., N. și S., este înconjurată de o vale adîncă de 20 m. Spre V. se văd urmele unuĭ zid, gros și înalt de 8 m. Intr'o parte zidul este maĭ puțin înalt, unde se crede că ar fi fost poarta cetățeĭ. Zidurile înconjoară cetatea din treĭ părțĭ, două sunt în latul cetățeĭ și unul în lungul eĭ. Inăuntrul cetățeĭ este un loc mare de 6 pogoane.

Cetatea, *urme de cetate,* pl. Jiul-d.-mj., comuna Segîrcea, jud. Dolj.

Cetatea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., pe teritoriul com. Răcăciunĭ, cu urme de întăriturĭ în pămînt, înconjurate de șanțurĭ adîncĭ.

Cetatea, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nișcovuluĭ, cătunul Cîrlomănești. Această localitate a atras atențiunea din timpiĭ ceĭ maĭ depărtațĭ ca să fie fortificată, pentru că domină gurile văilor Buzăul și Nișcovul, și poate rezista orĭ-căreĭ forțe, care

ar încerca să înainteze pe aceste văĭ, fiind un punct din cele maĭ strategice ale ţăreĭ.

Cetatea, *deal,* pl. Jiul-d.-mj., com. Padea, jud. Dolj.

Cetatea, *movilă* mare de pămînt, jud. Dolj. V. com. rur. Botoşeşti, din plasa Dumbrava.

Cetatea, *deal,* jud. Dolj. V. com. rurală Batoţi, din plasa Blahniţa.

Cetatea, *deal cu viĭ,* în jud. Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-s.; ţine de comuna rurală Bobaiţa. Are un fort pe care locuitoriĭ îl numesc Cetatea-luĭ-Traian; iar loculuĭ i-a dat numele de Cetatea.

Cetatea, *movilă,* în com. Pucheni-Micĭ, pl. Crivina, jud. Prahova; unde în urma săpăturilor făcute, s'aŭ găsit maĭ multe săbiĭ, cuţite, iatagane şi alte obiecte.

Cetatea, *deal,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre V. de satul Găureana.

Cetatea, *deal,* jud. Suceava, pe moşia Brana; e acoperit cu pădure de fag. In juru-ĭ se observă două rîndurĭ de şanţurĭ circulare.

Cetatea, *deal,* în partea de V. a com. Poeneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; se prelungeşte de-a-dreapta pîrîuluĭ Racova. Pe vîrful luĭ se văd şi până astăzĭ urmele a două şanţurĭ, carĭ, zice legenda, ar fi fost făcute în timpul cînd Ştefan-cel-Mare, a avut războiul cu Turciĭ, pe Valea-Racoveĭ. Aceste şanţurĭ, în localitate, se numesc tabiĭ.

In vale de la acest deal, aproape de cătunul Hîrşoveni (Slobozia-Străjesculuĭ), de-a stînga pîrîuluĭ Racova, se află o movilă, înconjurată de un şanţ, care, se zice, ar fi tot din timpul luĭ Ştefan-Vodă.

Pe şesul numit Valea-Caselor, aproape de Poeneşti-Răzeşi, de-a dreapta pîrîuluĭ Racova, se află 2 movile.

Cetatea, *insulă,* pl. Cîmpul, com. Cetatea, jud. Dolj.

Cetatea, *loc,* judeţul Dorohoiŭ, pe culmea dealuluĭ Odăeĭ, în ţarina locuitorilor din satul Corlăteni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Coşula.

Se găsesc pe această platformă, urmele uneĭ fortificaţiĭ de pămînt în formă trapezică, înconjurată cu şanţ, ce are încă azĭ adîncimea de 3 1/2 m., şi lungimea de 6 1/2 m.; are ţărînă în val pe partea din lăuntru; are o singură deschizătură în partea despre S.

Cetatea, *loc,* în pădurea de pe muchea dealuluĭ din linia Prutuluĭ, ce domină asupra şesuluĭ şi a satuluĭ Oroftiana-Frunzetti, com. Oroftiana, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ. Aicĭ se văd urme de şanţurĭ ce aŭ încă o adîncime peste 4 1/2 m., cu un val pe laturea lăuntrică. Suprafaţa închisă are lărgimea maĭ mică de cît lungimea ce este de 401 m.; şi cuprinde 5 hect. 73 ariĭ.

După tradiţie, de uniĭ se numeşte Cetatea-Saşilor, iar după alţiĭ Cetatea-Leşilor. Se zice că aicĭ a urmat o mare luptă între Moldovenĭ şi Leşĭ.

Cetatea, *loc strîmt,* jud. Muscel, pe rîul Dîmboviţa, numit ast-fel pe tot locul din faţa Cetăţeĭ-luĭ-Negru-Vodă. Prin Cetate, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa, s'a făcut o şosea, care leagă Tîrgovişţea de Cîmpulung.

Cetatea, *loc izolat,* pe un platoŭ întins, la S. V. de com. Buzeşti, pl. Mijlocul, jud. Olt. Se zice că aci ar fi existat în vechime. E o mare cetate, pe dreapta Vedeĭ, care ar fi fost contimporană cu cea de la Crîmpoaia-Magazia, şi că ar fi făcut parte din acelaşĭ plan de fortificaţiune, amîndouă avînd poziţiunĭ înalte şi strategice, pe dreapta rîuluĭ Vedea.

Cetatea, *moşie,* în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, pe teritoriul comuneĭ Antoneşti, pe valea Tinoasa.

Cetatea, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, comuna Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel, în întindere aproximativă de 450 hect.

Se învecineşte la N. cu Moşneni, la S. cu pădurea d-neĭ Eliza Filipescu, la E. cu rîul Dîmboviţa şi la V. cu valea Greci.

Cetatea, *pădure,* pe proprietatea Cervenia, jud. Teleorman, în întindere de 500 hect.

Cetatea, *pichet de graniţă,* pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, pe teritoriul comuneĭ Batoţi.

Cetatea, *vîrful* cel maĭ înalt din dealurile Odobeştilor, judeţul Putna. Se află pe drumul spre Mira, la 1 kil. de Odobeşti, între acest oraş şi Căpătanul. Piscul acesta, în partea despre Milcov, formează o rîpă colosală din vîrf şi până jos. Se zice că aci ar fi fost cetatea Crăciuna. Movila Cetatea face parte din podgoria Odobeştilor şi aparţine la 2 neguţătorĭ, carĭ îşĭ aŭ acolo viile. O mare parte din movilă, anume cea despre

Milcov, este dărîmată de apă; în partea despre N. se cunoaște bine șanțul, cu care ea a fost înconjurată. Din viĭ, la movilă, se trece șanțul prin o dîlmă de pămînt, apoĭ intri pe un parapet ce a fost împrejurul movileĭ, în lățime de un stînjen și jumătate, și apoĭ de la acest parapet se ridică în sus o movilă. Atît movila de deasupra, parapetul și șanțul sunt acum acoperite cu tufiș și arborĭ. Vieriĭ vecinĭ spun că săpînd viile, adese-orĭ găsesc ghiulele întregĭ și bucățĭ de ghiulele groase, ceea-ce dovedește, că aicĭ a fost o redută și un punct militar de observație la marginea țăreĭ despre Muntenia. Asemenea muncele înalte se văd pe marginea țăreĭ munteneștĭ peste Milcov, la comuna Vîrteșcoiul, care de asemenea probează a fi fost puncte de pază militară. Insă urme de cetate saŭ mine, nu se văd. Cantemir, în «Descrierea Moldoveĭ», vorbind despre cetatea Crăciuna, zice, că ea se afla la piciorul munteluĭ Vranceĭ, nu departe de mănăstirea Mira, că pe timpul luĭ se vedeaŭ ruinele eĭ, și că locul acela pe timpul luĭ, se chema Crăciuna. Din asta se vede că cetatea era la poalele munteluĭ, iar nu pe vîrful munteluĭ, că ea era aproape de mănăstirea Mira, la poalele munteluĭ Vranceĭ. Așa dar, nu pe dealul Odobeștilor. In tot cazul, ea n'a fost departe de piscul ce poartă astăzĭ numele de Cetatea, poate pe locul unde astăzĭ este satul Căpătanul, 1 kil. maĭ sus de piscul pe care stă tabia de care am vorbit și pe care, uniĭ din neștiință, o cred a fi Crăciuna.

Cetatea, *pisc,* com. Grădiștea, plasa Oltețul-d.-S., jud. Vîlcea. Aci se văd ruinele uneĭ vechĭ cetățĭ.

Cetatea, *șanțurĭ,* pl. Jiul-d.-j., com. Căciulătești, jud. Dolj, ce înconjoară ruinele bisericeĭ zisă Casa-Albă.

Cetatea, *vale,* în cătunul Vărțul, com. Bălăcești, din pl. Ocolul, jud. Gorj; începe din dealul cu acelașĭ nume, merge paralel cu vatra satuluĭ și se termină spre S.-V. la extremitatea satuluĭ; această vale este formată de dealul Vărțul.

Cetatea-de-Floci, jud. Ialomița. (Vezĭ Floci).

Cetatea-de-la-Antonești, *cetate,* numită de Cezar Boliac, Tinosul; este situată la N. aceleĭ comune, jud. Teleorman, și e înconjurată din toate părțile de apă. (Vezĭ com. Antonești). La explorațiunile arheologice făcute împrejurul acesteĭ cetățĭ, s'aŭ găsit vîrfurĭ de lance, săgețĭ de silex și ornamente de purtat la gît.

Cetatea-de-la-Cervenia, *cetate,* situată spre hotarul moșieĭ Șoimul, jud. Teleorman. Aci s'aŭ făcut importante descoperirĭ arheologice.

Cetatea-Feteĭ, *vechie cetate,* în jud. Ialomița. Locul, unde a fost această cetate, nu se cunoaște cu siguranță. Se dă această numire unor urme de săpăturĭ destul de pronunțate, carĭ constaŭ dintr'un loc pătrat închis cu șanțurĭ adîncĭ. Nicĭ o urmă de zidărie saŭ inscripțiune nu se află, care să justifice numirea de cetate.

Săpătura, căreia i se dă această numire, este la 10 kil. de satul Lupșani și la 5 kil. spre S.-V. de satul Valea-Seacă, într'o pădure de tufă. Are o suprafață de 6400 m. p., înconjurată de un șanț adînc numaĭ de 20—50 centimetri și cu lărgimea de 6—7 metri. Intrarea pare a fi fost numaĭ prin partea de Sud-Vest.

Tradiția spune că ar fi fost aci o cetate, ridicată din ordinul comandantuluĭ unuĭ corp de oștire, stabilit aci pentru a opri năvălirea Turcilor. Comandantul ar fi fost o fată tînără, pe care, Domnitorul țăreĭ de atuncĭ dovedind-o că este fată, i-a dat multe darurĭ și a poruncit ca cetatea să se numească Cetatea-Feteĭ.

Cetatea-Feteĭ, ce'ĭ zice și Gorgănele, Șanțurile și Meterezele-Vechĭ, *loc izolat,* pe marginea dreaptă a văeĭ Vlăsia, 500 m. departe de com. Căciulați, spre N.-V. și la hotarul de N.-E. al comuneĭ Balotești.

Aci se văd niște vechĭ redute, despre carĭ circulă următorea legendă:

«Această cetate s'a făcut pe timpul năvălireĭ barbarilor, de o fecioară de Domnitor, care, văzînd pe tatăl și familia eĭ robițĭ, a ales acest loc maĭ retras, unde s'a ascuns. Ea luase maĭ mulțĭ oamenĭ înarmațĭ, pe carĭ i-aŭ pus d'aŭ zidit cetate. Turciĭ urmărind-o, i-a dat de urmă. Apoĭ se zice că s'ar fi încins o luptă crîncenă între oameniĭ din cetate și Turcĭ.»

Cetatea-Herțeĭ, *loc,* jud. Dorohoiŭ, pe muchea înaltă a dealuluĭ Herțușca, de pe teritoriul satuluĭ cu acelașĭ nume, com. Movila, pl. Herța. Are lungimea de 226 m. și lățimea de 122 m. E de formă pătrată și e înconjurat de marĭ șanțurĭ cu

valurile pe din lăuntru. Se văd la mijloc urmele a două şanţurĭ ce o întretae. Pe aci s'aŭ găsit în vechime: săgeţĭ, părţĭ de arcurĭ, de topoare de piatră, cărămizĭ şi zgură.

Cetatea-Jidoveĭ, *urme de cetate,* ce se găsesc în Valea-Albă, pl. Jiul-d.-mj., com. Bucovăţul, jud. Dolj.

Cetatea-Latinilor. (Vezĭ com. rur. Oreviţa, din plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi).

Cetatea-Mare, *ruinĭ* a uneĭ vechĭ cetăţĭ saŭ urme a uneĭ vechĭ întăriturĭ, situată în marginea de Nord-Eest a comuneĭ Dagîţa, la extremitatea judeţuluĭ Roman.

Cetatea-Mogoşeşti, jud. Fălciŭ. (Vezĭ Cetăţuia, com. Ghermăneşti).

Cetatea-Muerii. (Vezĭ Muereni).

Cetatea - Năsoeştilor, *pădure,* judeţul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Nadişa.

Cetatea-Neamţuluĭ, jud. Neamţul. (Vezĭ Neamţul, Cetate).

Cetatea-Oaie, *ruine,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrşova şi anume pe malul drept al Dunăreĭ, la 500 m. spre N. de locul de unde se desface gîrla numită Privalul-luĭ-Tair-Buaz şi în dreptul unde Dunărea se desface în două marĭ braţe: Dunărea-Nouă şi cea vechie saŭ Canalul-Măcinuluĭ, lîngă o pădurice de salciĭ, la 8 kil. de oraşul Hîrşova; aicĭ sunt nişte ruine foarte vechĭ. In aniĭ 1828, 1853 şi 1877 Ruşiĭ aŭ trecut, în războaiele lor contra Turcilor, trupele lor prin această trecătoare.

Cetatea-Turnuluĭ, jud. Teleorman. (V. T.-Măgurele, comună urbană).

Cetăţeaua, *pisc,* pe culmea de deal ce se lasă din creasta Carpaţilor, printre gîrlele Drajna şi Teleajenul, com. Drajna-d.-s., plasa Teleajenul, jud. Prahova. Aci, se crede, a fost un pichet militar de observaţiune, atît asupra lagăruluĭ după Grădiştea, cît şi asupra şoseleĭ după Valea-Teleajenuluĭ şi a ocnelor de la Gura-Văeĭ-luĭ-Dragomir.

Cetăţeaua, *pîrîŭ;* izvoreşte dintre dealul Brozba şi Dealul-Mare, comuna Amărăşti, plasa Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea; curge spre Sud pe teritoriul comuneĭ Nemoiul.

Cetăţeaua, *podiş,* jud. Suceava, pe dealul Cetăţuia şi spre E. satuluĭ Rădăşeni. Aci se găsesc din cînd în cînd antichităţĭ, ca: vase de lut, unelte de piatră, etc.

Cetăţeĭ (Valea-), *vale,* în raionul comuneĭ Dobreşti, pl. Podgoria, jud. Muscel, care după ce udă partea de V. a comuneĭ, se varsă în gîrla Cîrcinovul.

Cetăţeĭ (Vîrful-), *vîrf de munte,* în căt. Gura-Belieĭ, com. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova. Cade în partea de E. a şoseleĭ naţionale.

Cetăţeni, *sat,* jud. Neamţu. (V. Nemţeni).

Cetăţeni-din-Deal, *com. rur.,* pl. Dîmboviţa, jud. Muscel. E situat la S.-E. de Cîmpulung, aproape 20 kil. departe de acest oraş. Este aşezată nu departe de malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa, pe un deal înalt; în timpul erneĭ, comunicaţia e aproape imposibilă.

Numele săŭ de Cetate îĭ vine de la Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, ale căreĭ ruine se văd în apropiere.

Se compune din 2 cătune: Cetăţeni-din-Deal şi Mesteacănul; şi se mărgineşte la N. cu com. Bădeni-Pămînteni, la S. cu com. Văleni, la E. cu com. Pucheni şi la V. cu comuna Boteni.

Are 110 contribuabilĭ şi budgetul săŭ pe anul 1889—90 prezintă la veniturĭ 1005 leĭ şi la cheltuelĭ 999 leĭ.

In com. e o şcoală mixtă, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1242 l.; şcoala se frecuentă de 30 elevĭ şi 3 eleve, din numărul de 47 băeţĭ şi 38 fete în vîrstă de la 6—12 anĭ. Ştiŭ carte 80 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 2 dascălĭ; eĭ se întreţin din ajutorul benevol al locuitorilor.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi pentru vatra satuluĭ a făcut schimb cu proprietara, d-na Eliza Filipescu, dînd 900 pogoane livede pentru 300 din sat. Eĭ aŭ în devălmăşie o mică porţiune de livede şi o pădure ca de vr'o 600 pogoane.

Pe la Estul comuneĭ trece şoseaua judeţeană Tîrgovişte-Cîmpulung. Comuna e aşa de mică, în cît veniturile abia pot face faţă cheltuelilor.

O şosea comunală, în zigzagurĭ şi foarte repede, uneşte Cetăţeni-din-Deal cu ceĭ din-Vale.

Cetăţeni-din-Deal, *sat,* judeţul

Muscel; face parte din com. rurală cu acelaşĭ nume, plaiul Dîmboviţa.

Cetăţeni - din - Vale, *com. rur.*, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel, la S.-E. de Cîmpulung; 20 kil. departe de acest oraş. Este situată pe malul drept şi cel stîng al rîuluĭ Dîmboviţa.

Se compune din 2 cătune: Cetăţeni-din-Vale şi Diaconeşti, şi se mărgineşte la N. cu com. Bădeni-Pămînteni, la S. cu comuna Lăicăi-Runceasa, la E. cu com. Pucheni şi la V. cu com. Cetăţeni-din-Deal.

Numele-ĭ vine de la Cetatea-luĭ-Negru-Vodă, ale căreĭ ruine se văd şi azĭ, unde există şi o mică bisericuţă săpată în stîncă; bisericuţa poartă numirea de Schitul-Negru-Vodă.

Are o populaţie de 783 locuitorĭ, 380 bărbaţĭ şi 403 femeĭ; 139 capĭ de familie, carĭ locuesc în 141 case. După starea civilă sunt: 277 căsătoriţĭ, 459 necăsătoriţĭ, 46 văduvĭ şi 1 divorţat.

Locuitoriĭ aŭ: 30 caĭ şi epe, 187 boĭ, 158 vacĭ, 33 taurĭ, 69 viţeĭ şi viţele, 1639 oĭ, 94 berbecĭ, 117 porcĭ şi 202 capre.

Comuna are 128 contribuabilĭ. In anul 1886, budgetul comuneĭ era la veniturĭ de 1091 leĭ şi la cheltuelĭ 1013.

Rîul Dîmboviţa trece prin comună şi în el se varsă următoarele 5 pîraie, carĭ seacă în timpul secetos: Valea-Perilor, Valea-luĭ-Anghel, Valea-Măgureĭ, valea Mitoi şi Chipuri. Pe Dîmboviţa, în raionul comuneĭ, e o piuă şi o moară.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit după legea rurală din 1864 pe moşia Cîrciuma-de-Piatră. Şoseaua judeţeană Cîmpulung-Tîrgoviştea, leagă această comună cu Lăicăi-Runceasa şi Bădeni-Pămînteni. De la jumătatea comuneĭ se ramifică un drum ce leagă comuna cu Cetăţeni-din-Deal. In comună sunt multe stîncĭ primejdioase, şi carĭ poartă numele de: Colţiĭ-Doamneĭ, Colţiĭ-Şoimuluĭ, Colţul-Trăsnit, etc.

In comună este o singură biserică, zidită din temelie între aniĭ 1868—1871, la care a contribuit şi M. S. Regele cu 300 galbenĭ. Inainte a fost o mică bisericuţă de lemn, iar până atuncĭ oficiul se făcea în Schitul-Negru-Vodă. Această biserică e deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

In raionul comuneĭ se găsesc două izvoare cu apă minerală, cu un debit mic, avînd gustul acru şi puturos şi de coloare negricioasă, ca de lac stătut. Pe rîpĭ şi pîraie se găseşte în mare cantitate piatră grezie.

Şcoală, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte 1404 leĭ anual, e frecuentată de 35 elevĭ şi eleve. Ea datează cam de vr'o 40 anĭ. Actualul local s'a construit în anul 1885.

La locul numit Cetatea, se văd urme de zidurĭ; şi în pămînt, până la o adîncime de 3 metri, se găsesc hîrburĭ de olărie de diferite grosimĭ. S'aŭ găsit săgeţĭ şi săbiĭ de fier.

La Cetăţeni-din-Vale se fac anual două bîlciurĭ, la 23 Aprilie şi 26 Octombrie.

Cetăţeni-din-Vale, *sat*, face parte din comuna cu acelaşĭ nume, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cetăţica, *pisc,* al munteluĭ Cornetul, jud. Buzăŭ, com. Calvini. După urmele rămase, pare a fi fost o fortificaţie.

Cetăţue (La-), *deal,* jud. Suceava (vezĭ Baia).

Cetăţueĭ, (Dealul-), *deal,* la E. de satul Homocea, plasa Berheciŭ, jud. Tecuciŭ; e numit ast-fel pentru că aicĭ se află un loc numit Cetăţuia.

Cetăţueĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ; izvoreşte din dealul de sub Cetăţuia, trece prin partea de V. şi S. a satuluĭ comuneĭ Moşna, pl. Podoleni, şi la Podul-Boeruluĭ, unindu-se cu pîraiele Recea şi Plochi, formează de acolo pîrîul Moşna.

Cetăţuia. (Vezĭ Movila-Giurchea, jud. Bacaŭ).

Cetăţuia. (Vezĭ Petro-Dava, jud. Neamţu).

Cetăţuia, în vechime **Orzăştea,** *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Nadişa; situat aproape de limită, la o depărtare de $4^1/_2$ kil. de satul Nadişa (şcoala). Are o biserică, deservită de un cîntăreţ; a fost ridicată la 1873.

Cîrciumă e una. Are o populaţie de 104 familiĭ, cu 440 suflete. Vite sunt: 16 caĭ, 238 vite marĭ cornute şi 19 porcĭ.

Cetăţuia, *sat,* pl. Dumbrava-d.-j., comuna Vela, jud. Dolj; cu 59 suflete, 26 bărbaţĭ şi 33 femeĭ. Locuesc în 14 case şi 5 bordee. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bucoviciorul. Acest sat este aşezat pe costişea dealuluĭ Mocirla.

Cetăţuia, *sat,* face parte din com. rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 37 familiĭ. Aci e o biserică fondată de Pîrvu Cătană, la 1750 şi reparată de Florea Cătană, la 1848.

Cetăţuia, *cetate,* în com. rur. Dîrvari-d.-j., plasa Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Cetăţuia, *localitate*, în partea de E. a comuneĭ Homorîciul, pl. Teleajen, jud. Prahova, unde după spusa locuitorilor, se crede a fi îngropaţĭ în pămînt de Tătarĭ, banĭ mulţĭ.

Cetăţuia, *mahala*, judeţul Vîlcea; ţine de oraşul Rîmnicul-Vîlcea.

Cetăţuia, *numire*, dată portuluĭ Gura-Ialomiţeĭ, pl. Ialomiţa-Balta jud. Ialomiţa.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Mărăşeşti; pe el se află movile înconjurate de şanţurĭ.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ Mileşti.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăŭ-d.-s, com. Nadişa, pe teritoriul satuluĭ cu acelaşĭ nume.

Cetăţuia, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, pe teritoriul comuneĭ Văşieşti.

Cetăţuia, *colină*, în jud. Buzăŭ, comuna Pătîrlagi; începe din Valea-Musceluluĭ şi culminează în vîrful Cetăţeleĭ. Poziţiune strategică. Aci, în 1821, s'a dat o luptă crîncenă între Turcĭ şi Arvaţĭ.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Botoşani, partea de S. a comuneĭ Deleni, spre V. de satul Pîrcovaci; e acoperit în parte cu pădure.

Cetăţuia, *movilă*, în jud. Brăila, la 4 kil. de satul Bordeiul-Verde; servă de hotar între comuna Vizirul şi moşia Lişcoteanca. Aci se văd şanţurile uneĭ cetăţuĭ de pămînt făcută de Ruşĭ la 1828, de unde aŭ atacat garnizoana turcă din satul Vizirul.

Cetăţuia, *movilă*, jud. Brăila, la S.-E. de satul Surdila-Găiseanca; servă ca hotar între această comună şi Filipeşti.

Cetăţuia, *deal*, jud. Tecuciŭ, ce se prelungeşte pe partea de V. a com. Moşna, pl. Podoleni.

Cetăţuia, *deal*, jud. Fălciŭ, acoperit cu pădure, în partea de N.-V. a com. Şişcani, pl. Mijlocul, în hotar cu com. Curteni, din pl. Crasna.

Cetăţuia, *movilă*. (V. Movila-Cetăţuia, com. Bozia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ).

Cetăţuia, *deal*, jud. Iaşi. Se întinde de la V. spre E., despărţind satele Cucuteni şi Băiceni. Pe culmea acestuĭ deal se află un podiş, acoperit de pădurĭ. In partea de E. şi în faţa satuluĭ Băiceni, dealul are un coborîş drept şi se arată ca un zid, format din straturĭ de stîncĭ.

La capătul podişuluĭ, spre N., se află o eşire în semicerc, în forma uneĭ marĭ movile. Pe platoul dealuluĭ este locul numit Cetăţuia, de unde şi-a luat numele tot dealul.

Movila Cetăţuia, poartă numele acesta din vechime, se zice de la o cetate ce ar fi existat în acest loc şi unde se găsesc şi astă-zĭ rămăşiţe de oale de diferite mărimĭ, coarne de cerbĭ, mulţime de oase şi instrumente de piatră, diferiţĭ idolĭ de lut, etc. Toate acestea se găsesc la o adîncime de la 1—2 metri. Sub săpăturĭ se văd terenurĭ zguroase, urme de vetre, pe carĭ aŭ fost foc.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, com. Siliştea, pl. Bistriţa. Are o înălţime atît de mare, în cît cu ochiul liber se văd oraşele Piatra şi Roman.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, partea de N. a com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul; prezintă un povîrniş de vr'o 290 m. înălţime.

Pe coastele sale de jur-împrejur se observă urme de valurĭ ce par a fi fost odinioară marginele şanţurilor unuĭ lagăr întărit, precum şi nişte ridicăturĭ ce formaŭ apărările lor; acuma ele sunt ruinate. Se zice că în acest loc Ştefan-cel-Mare s'a retras împreună cu restul oştiriĭ sale, în urma războiuluĭ de la Valea-Albă.

Acest deal, pănă maĭ acum cîţĭ-va anĭ, a fost acoperit de codri secularĭ.

Cetăţuia, *deal*, în jud. Neamţu, com. Tazlăul, pl. Bistriţa, lîngă satul Frumoasa.

Cetăţuia, *stîncă* înaltă, jud. Neamţu, în mijlocul moşieĭ Bodeşti-Precisteĭ, comuna cu acelaşĭ nume, pl. Piatra-Muntele, spre malul pîrîuluĭ Cracăul.

Cetăţuia, *deal*, în lunca Vedeĭ, com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, pe care se află ruinele uneĭ cetăţĭ, zisă Tătăreasca, cu o lungime de 35 m. şi o lăţime de 24 metri.

Cetăţuia, *culme* înaltă, în dealul Ursoaia, jud. Olt. Cade în partea de S.-V. a com. Ursoaia, pl. Mijlocul. Locuitoriĭ îĭ maĭ zic şi Dealul-Cetăţeĭ. Se zice că aci ar fi existat o cetăţue.

Cetăţuia, *deal*, în faţa găreĭ Predeal, com. Predeal, pl. Peleşul, jud. Prahova. Aci, la 1784, armatele turcească şi romînă, con-

duse de Mavroghent, bate cumplit pe Austriacĭ, carĭ intraseră în ţară sub comanda generaluluĭ Rali, şi ocupaseră poziţiunĭ însemnate, între altele Schitul-Predeal şi mănăstirea Sinaia.

Cetăţuia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Slobozia, în partea de V. Este acoperit cu pădurĭ.

Cetăţuia, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Băbeni şi Sgîrciţi; se desface din dealul Baba, brăzdează Vestul comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ.

Cetăţuia, *deal,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Văleni, spre S. de satul Văleni. Acest deal este o prelungire a dealuluĭ Cetăţuia, din com. Bozieni, judeţul Neamţu.

Cetăţuia, *deal,* jud. Suceava, pe moşia Huşi, d'asupra căruia se zice că ar fi fost o cetate. Este cultivabil.

Cetăţuia, *deal,* jud. Suceava, d'asupra satuluĭ Stroeşti; din el se scoate piatră.

Cetăţuia, *platoŭ,* jud. Tecuciŭ, în partea de V. a satuluĭ Poiana, înconjurat de toate părţile de văĭ, afară de partea vestică, unde curge rîul Siretul. Locul fiind nisipos, Siretul a mîncat jumătate din el.

Platoul are un diametru de 80 metri. Pentru a ajunge la cetăţue, se trece prin satul Poiana, prin mahalaua numită Ţicăul, de aicĭ prin un drum îngust numaĭ cu piciorul şi călare, ajungem în o vale şi pe urmă ne ridicicăm pe platoŭ (pe cetăţuie).

Priveliştea ce ne o oferă, e încîntătoare, căcĭ se poate privi în toate părţile, cu deosebire în partea de V. pănă în Carpaţi, la S. pănă la Focşani, la N. pănă la Bacăŭ şi Neamţu. E punct strategic important.

La 1 metru de la suprafaţa pămîntuluĭ, se găsesc oseminte de oamenĭ şi animale, precum şi hărburĭ.

Localitatea prezintă un interes istoric. Se crede că aicĭ a fost un cimitir. Lîngă Cetăţuia, la N. şi E. se află 7 movile maĭ micĭ, 3 spre E., în sat, iar 4 pe malul Siretuluĭ spre N.; cea 1-ia, de la S. la N., poartă numele de Movila-cu-Piatră.

Cetăţuia-Cetăţile, *ridicătură de pămînt,* în partea de E. a satuluĭ Porcăreţ, com. Corbeasca, jud. Tecuciŭ.

E un loc strategic important, din toate părţile afară de cea sudică, este înconjurat de dealurĭ şi pădurĭ seculare. Din partea de S. se vede pănă aproape de Focşani.

Se găsesc arcurĭ şi micĭ obiecte sfărîmate. Locuitoriĭ numesc această localitate Cetăţile.

Cetăţuia, *deal,* în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Corodeşti.

Cetăţuia, *deal,* jud. Vasluiŭ, nu departe de dealul La-Gropĭ, din com. Micleşti, pl. Crasna. Dealul şi-a luat numele de la locul numit Cetăţuia, ce se află în pădurea statuluĭ de pe teritoriul com. Brăduceşti, din jud. Fălciŭ şi în hotarul despre E., al satuluĭ Chiriceşti, din com. Micleşti, plasa Crasna. Această cetăţuie este între două rîpĭ prăpăstioase, ele avînd pe alocurea o adîncime de 25—30 metri. Din rîpă în rîpă este un şanţ în partea sudică, cu o adîncime de 3—4 metri. La mijlocul şanţuluĭ e lăsat loc de intrare. Fundul Cetăţueĭ e format din întrunirea ambelor rîpĭ. Aicĭ, se zice, că se refugeaŭ oameniĭ de frica barbarilor, tăind copaciĭ de prin prejur maĭ mult de jumătate şi cînd năvăleaŭ barbariĭ, doboraŭ copaciĭ preste eĭ.

Cetăţuia are forma unuĭ triunghiŭ, cu o lărgime ca de 10—12 hect.

Cetăţuia, *lac,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea Paraipani, în josul satuluĭ Bălăriĭ; se scurge în Dunăre.

Cetăţuia, *loc,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Mileşti, cu urme de întărirĭ. Aci sunt două rîndurĭ de şanţurĭ vechĭ, adîncĭ de 3 m.

Cetăţuia, *loc,* cu urme de întăririĭ, în jud. Bacăŭ, com. Comăneşti, pe dealul Comăneştilor, în dosul vieĭ, unde se văd ruine de forturĭ (redute şi bateriĭ) moderne, de care se zice că acolo ar fi fost o ciocnire între Nemţĭ şi Turcĭ. (Războiul dintre Austria şi Turcia, din 1788). Se găsesc însă morminte compuse din 4 pĭetre marĭ, cuprinzînd oase omeneştĭ, care dovedesc o vechime mare.

Cetăţuia, *loc,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Nadişa, aşezat sub dealul Ţurluiul, unde se văd nişte şanţurĭ adîncĭ pe o întindere mare. Aci se petreceaŭ lupte crîncene între Moldovenĭ şi Tătarĭ. In apropiere se află urme de zidirĭ ale siliştеĭ satuluĭ Cetăţuia numit Orzăştea în vechime.

Cetăţuia, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Cernăteşti, la stînga rîuluĭ Slănicul; între Valea-Maluluĭ şi Valea-Pluteşuluĭ se văd ruine de o vechie fortificaţie precum şi hîrburĭ,

cenuşe, etc. Tradiţie o atribue Tătarilor.

Cetăţuia, *loc*, în jud. Covurluiŭ, com. Pechea, pl. Siretul. Aicĭ se observă urmele unuĭ şanţ de întăriturĭ.

Cetăţuia, *loc*, la mică depărtare de Cetatea-Herţeĭ, com. Movila, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ, cu urme multe de întăriturĭ. Se zice că ar fi fost făcute spre susţinerea Cetăţeĭ-Herţa; alţiĭ susţin că ele ar fi maĭ din vechime făcute. Pe acolo s'aŭ găsit bombe de fĭer cu gaure, (cărora li se putea pune cozĭ de lemn) săgeţĭ şi alte lucrurĭ.

Cetăţuia, *loc*, în pădurea despre Prut, pe teritoriul satuluĭ Vatra, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ; pe el se află marĭ şanţurĭ cu valurĭ de pămînt.

Cetăţuia, *loc*, în marginea pădureĭ despre şesul Prutuluĭ, pe teritoriul satuluĭ Hîrbova, com. Mamorniţa, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ, pe a căruĭ înălţătură sunt treĭ rîndurĭ de şanţurĭ vechĭ, ce aŭ adîncimea peste înălţimea omuluĭ. Ţărîna din ele, e pusă în val pe malul despre pădure în partea de la deal. De-a dreapta şi de-a stînga, precum şi la spate despre deal, sunt urmele altor şanţurĭ, ce ar fi fost apărătoare acelor din centru. Se zice că aceste şanţurĭ sînt urmele războiuluĭ urmat între Leşĭ cu Turciĭ şi Moldoveniĭ în împrejurările următoare:

«După ce s'a suit pe tron Constantin Cantemir-Vodă Bătrînul, la 1685, prin luna Septembrie, s'a făcut năvălire în Moldova de Leşĭ, sub Marele Hatman Ioan Stanislaŭ Iablonovski, şi a venit până la Boian, pe Prut. Scopul venireĭ era să cuprinză zăhăreaua ce Turciĭ duceaŭ la cetatea Cameniţa. Auzindu-se de această coborîre a Polonilor, de îndată li-aŭ eşit înainte Suleiman Paşa Serascherul, cu Selim-Gherei, Hanul Tătarilor şi cu Constantin-Vodă cu boeriĭ şi slujitoriĭ; cărora dîndu-le războiŭ, vitejeşte i-aŭ alungat.»

Satul Boian de pe Prut, unde s'aŭ coborît Leşiĭ, este în hotar cu localitatea aceasta a întăriturilor, şi de sigur că şi ea a fost cuprinsă de armate şi poate şi întărită cu şanţurile ale căror urme se văd şi astă-zĭ.

Cetăţuia, *loc*, în pădurea comuneĭ Moşna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, pe dealul Cetăţuia, pe care se văd urme de şanţurĭ şi ridicăturĭ de pămînt, numite de locuitorĭ Cetăţuia-luĭ-Ştefan-Vodă-cel-Mare. Acest loc are o suprafaţă plană de 1 ½ hect., este înconjurat împrejur de un şanţ, a căruĭ adîncime e aproape de 2 m., iar lărgimea de 3 ½ m., fiind deschis în partea despre V., unde se şi cunoaşte bine locul de poartă. Intr'o parte se află o ruptură de pămînt adîncă, în forma uneĭ caverne, unde, se zice, eraŭ uşele uneĭ tainiţe. In partea de E. a loculuĭ închis cu şanţul, este o movilă, care servă ca punct de observaţie, şi deschisă despre V. în cetate.

Astă-zĭ cetăţuia se află înconjurată de pădure, iar pe movilă sunt crescuţĭ arborĭ marĭ. Movila este situată la capătul dealuluĭ Cetăţuia, a căreĭ înălţime este foarte mare. Partea de S. a dealuluĭ, al căruĭ vîrf îl termină movila, formează o prăpastie, care împiedică suişul în cetate.

Cetăţuia, *loc*, în partea de N. a satuluĭ Arsura, com. Ghermăneşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, e înconjurat cu şanţ, în formă patrată. Se maĭ numeşte şi Cetatea-Mogoşeşti.

Cetăţuia, *loc*, în jud. Fălciŭ, cu ridicăturĭ de pămînt şi înconjurat cu şanţ; e în pădure lîngă poiana şi pîrîul Vladnicul, de pe moşia Vladnicul (mănăst. Vladnicul), pe teritoriul com. Corni, pl. Crasna, în hotarul moşieĭ Vutcani, plasa Mijlocul.

Cetăţuia, *loc izolat*, în jud. Tecuciŭ, comuna Buda, pe dealul Dobrotforuluĭ, la hotarul eĭ despre com. Stănişeşti. Aicĭ se văd urme de şanţurĭ fără o formă precisă. Tradiţia spune, că în vechime ar fi fost locuit de Tătarĭ şi că în fuga lor ar fi aruncat tot ce prădaseră într'un puţ din mijlocul cetăţeĭ.

Cetăţuia, *loc*, jud. Tecuciŭ, situat pe dealul cu acelaşĭ nume, la E. de satul Homocea. Acest loc nu este acoperit cu pădure şi are o formă rotundă. Se poate bine observa chiar din satul Homocea.

Cetăţuia, *loc izolat*, în com. Surupatele, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cetăţuia, *biserică*, în jud. Buzăŭ, pe piscul Cetăţuia, din comuna Tisăul, căt. Haleşul, ridicată din iniţiativa şi cu cheltuiala monahuluĭ Iosif, ajutat în cît-va şi de caritatea publică; a fost începută în 1858 şi terminată în 1864. Ea e construită numaĭ din piatră. M. S. Regele Carol, viind aci în 1866, ca semn al admiraţiuneĭ sale pentru frumuseţea acestor locurĭ şi al sentimentelor sale de pietate creştină, puse să o zugră-

vească cu cheltuiala sa; însă frumoasa pictură cu care a fost ornată, aproape s'a şters, din cauza umidităţeĭ pereţilor. Biserica se administrează de superiorul schituluĭ Ciolanul. In jurul săŭ sunt nişte chiliuţe ruinate.

Cetăţuia, *mănăstire,* jud. Iaşi, situată în capătul despre N.-E. a dealuluĭ Hlincea şi care parte de deal a luat numele de Cetăţuia, după biserica zidită aicĭ de Duca-Vodă la 7180 (1672). Această mănăstire a fost înconjurată cu zid de jur-împrejur. Are forma uneĭ cetăţue, şi servea în trecut de adăpost şi de apărare contra năvălitorilor barbarĭ.

Găsim următoarele în tomul III, pag. 123, din «Letopiseţul», cu privire la această localitate:

«In cetăţuia aceste mănăstirĭ a stat închis Mihail-Racoviţă-Vodă, d'impreună cu boieriĭ ţăreĭ pe la 1716, apărîndu-se în potrivă Austriacilor, carĭ intraseră în ţară cu căpitenia lor Ferentz, ca să prindă pe Mihaiŭ-Vodă. Ajungînd Tătariĭ în ajutorul Moldovenilor, s'a încins lupta între eĭ şi Nemţiĭ, în Valea-Cetăţueĭ, pe pîrîul numit astăzĭ Nicolina, unde Nemţiĭ aŭ fost bătuţĭ şi urmăriţĭ până dincolo de Hlincea, iar căpitanul lor Ferentz, fiind prins, i s'a tăiat capul, din porunca Domnuluĭ, chiar în poarta Cetăţueĭ, şi trupul luĭ d'impreună cu al altor prinşĭ şi ucişĭ în războiŭ, s'a îngropat de vale de Cetăţuie, în marginea oraşuluĭ Iaşi, în drumul ce merge spre Ţarigrad, şi ridicînd o movilă, a înfipt d'asupra eĭ o cruce de piatră cu inscripţiunea acesteĭ întîmplarĭ». Movilă fiind îngrădită cu zăplaz, se numeşte Cerdacul-luĭ-Ferentz, ea există şi astăzĭ, lîngă bariera Nicolina, în marginea şoseleĭ judeţene Iaşi-Vasluiŭ.

Cetăţuia, *schit,* jud. Vîlcea, la 1 kil. spre N. de oraşul Rîmnicul-Vîlcea, pe şoseaua care merge la Călimăneşti. Este situat pe vîrful unuĭ deal, în forma uneĭ căpăţinĭ de zahăr, înconjurat cu castanĭ sălbaticĭ; schitul domină pe o întindere de maĭ multĭ kil., întreaga vale a Oltuluĭ.

Acest schit, metoh al Mitropolieĭ din Bucureşti, a fost reîntemeiat de Mitropolitul Teodosie, în anul 1680 şi restaurat în zilele noastre, la 1853, de răposatul Mitropolit Nifon. Prin poziţia sa, înainte d'a se ridica o biserică, a fost o cetate întărită, de unde vine şi numele de Cetăţuia.

Tradiţia spune, că ar fi existat din vremĭ, ba chiar ar exista şi acum, o comunicaţie subterană între Cetăţuia din Vîlcea şi Fedeleşoiul din Argeş, o altă mănăstire de peste Olt. In adevăr, pe malul opus al Oltuluĭ, se află mănăstirea Fedeleşoiul, în apropiere de care se zăresc şi azĭ ruine de vechĭ întăriturĭ de zid. Existenţa acestuĭ colosal tunel pare a fi dubioasă, dar ceea ce nu lasă nicĭ o indoială este că atît Cetăţuia din Vîlcea, cît şi Fedeleşoiul din Argeş, formaŭ un sistem de apărare a văeĭ Oltuluĭ de invaziune vrăjmaşă.

In acest schit s'a săvărşit decapitarea luĭ Radu-de-la-Afumaţĭ, unde se închisese împreună cu fiul săŭ, de către Moise Basarab, la anul 1529.

Relativ la bisericuţa Cetăţuia, tradiţia spune că în vremile vechĭ de tot, şedea un Domn numit Basaraba în chiliile bisericuţeĭ. El avea cu sine tunurĭ şi ostaşĭ, cu care se păzea de vrăjmaşĭ.

Cetăţuia, *moşie* a statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela; cu venit anual de 4000—5000 leĭ. Moşia a fost pendinte de Episcopia Rîmnicul, dar trecută la stat, după secularizarea averilor mănăstireştĭ.

Cetăţuia, *munte,* în com. Vintilă-Vodă, acoperit de izlaz; formează unul din cele patru piscurĭ fortificate pentru apărarea cetăţeĭ Vintilă-Vodă.

Cetăţuia, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-s.; culminează într'un frumos şi important pisc. E acoperit de pădurĭ.

Cetăţuia, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., pe terit. com. Mileşti; aparţine d-luĭ Caton Lecca.

Cetăţuia, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Nadişa; aparţine statuluĭ. Are 832 hect., saŭ 408 fălcĭ, cu arborĭ foioşĭ şi e amenajată; regimul adoptat este crîngul compus. Inainte de secularizare aparţinea mănăstireĭ Berzunţul.

Cetăţuia, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîsceni-d.-s., cu 100 hect., proprietate în devălmăşie a moşnenilor.

Cetăţuia, *pădure* a Statuluĭ, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj, în întindere de 250 hect., 58 ariĭ, 95 c. a.

Este amenajată. Esenţe: ulmĭ, plopĭ, stejarĭ, cerĭ, frasinĭ şi gîrniţă; aceasta din urmă predomină.

Cetăţuia, *pădure,* jud. Suceava, sunt diferite esenţe, pe moşia Văscani.

Cetăţuia, *pădure* a statuluĭ, în

întindere de 198 hect., situată în raionul comuneĭ urbane Rîmnicul-Vîlcea, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetățuia (Jidova), *pisc,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Haleșul, culminație a masivuluĭ munteluĭ Ciolanul, format dintr'o imensă stîncă calcaroasă, avînd și o carieră, din care se extrage piatră de construcțiunĭ de o calitate superioară. In juru-ĭ se găsește și gips în abondență. Din culmea sa se întinde spre E. un vast platoŭ, acoperit cu fînețe, pădurĭ și pomĭ. La N. se văd miile de vîrfurĭ ale munților atît din Buzăŭ, cît și din județele vecine; la E., întinsa și frumoasa vale a Buzăuluĭ și chiar orașul; la V., apele Buzăuluĭ, dispărînd și apărînd printre gigantice piscurĭ, printre coline, precum și printre întinsele holde de porumb semănate pe malurile sale; la S., în apropiere schitul Ciolanul, ascunzîndu-se între arborriĭ secularelor sale pădurĭ de stejar. Se zice că aci ar fi fost o cetate de jidovĭ (uriașĭ), din care cauză poartă și numele de Jidova. Se văd încă și azĭ resturĭ de ruine.

Cetățuia, *pisc,* comuna Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cetățuia, *pîrîiaș,* jud. Tutova, ce izvorește din com. Adam; curge spre V., trece prin com. Fundeanul și se unește cu pîrîul Recea, puțin maĭ spre N. de satul Cărăpcești.

Cetățuia, *numire,* dată unuĭ loc închis cu șanțurĭ, în pl. Borcea, județul Ialomița, la 3 kil. spre N. E. de satul Mihaiŭ-Viteazul.

Cetățuia, *numire,* dată unuĭ loc închis cu șanțurĭ, în pl. Borcea, jud. Ialomița, pe cîmpul Bărăganuluĭ, spre N. de satul Dichiseni. Se zice, că ar fi fost aci odinioară lagăr militar.

Cetățuia, *numire,* dată unuĭ șanț adînc și lung de 250 m., făcut pe muchea ce desparte satul Axintele de Frumușica, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomița. Se zice, că acest șanț ar fi făcut de armatele rusești, într'un războiŭ cu Turciĭ.

Cetățuia, *șanț* mare, între V. și S. de com. Scăeni, pl. Podgoria, jud. Prahova, în apropiere de rîul Teleajen. Tradiția spune că acest șanț datează din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Cetățuia, *ruine,* de o vechie cetate, în jud. Buzăŭ, com. Monteorul, căt. Ogrăzile pe dealul Teișuluĭ.

Cetățuia, *urmă de cetate,* plasa Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj.

Cetățuia, *urme de cetate,* plasa Balta, comuna Bîrca, județul Dolj. Tradiția spune că aci s'ar fi dat o luptă între Turcĭ și Rușĭ.

Cetățuia, *urmele uneĭ vechĭ întăriturĭ,* situată în capul dealuluĭ între Corcioveni și Cosițeni, jud. Tecuciŭ. Sunt treĭ intrărĭ.

Cetățuia, *vale,* pl. Dumbrava-d.-j., com. Vela, jud. Dolj, în satul Cetățuia.

Cetățuia, *vîlcea,* jud. Teleorman, o ramficație a văeĭ Teleormanuluĭ în partea despre Nord a moșieĭ Orbeasca, în raza comuneĭ Orbeasca-d.-s.

Cetățuia-Belcea. (Vezĭ Belcea, jud. Bacăŭ).

Cetățuia-luĭ-Traian, *cetate,* pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul, jud. Dolj, de la care se numea odată ast-fel și comuna.

Cetățuia-luĭ-Traian, *nume,* ce a purtat în vechime com. Cerătul, pl. Jiul-d.-mj., com. Cerătul.

Cetățuia-Nemților, *loc întărit,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., din com. Rîpile, pe teritoriul satuluĭ Rîpile.

Cetățuia-Poduluĭ, *loc,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăŭ-d.-j., com. Rîpile, numit ast-fel din cauza uneĭ redute, ale căreĭ urme se văd și astăzĭ pe malul stîng al Trotușuluĭ, redută ridicată la capătul poduluĭ, acum dispărut, de peste Trotușul, pe teritoriul cătunuluĭ Pătrășcani.

Ceuca, *deal,* jud. Neamțu, prelungit din spre sat. Negrești spre sat. Dobreni, situat în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele.

Ceuca, *deal,* în jud. Neamțu, com. Budești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele; situat lîngă anexa Dumbrăvile și în prelungirea dealuluĭ cu acelașĭ nume.

Ceușarul, *vale,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani.

Cezieni, *com. rur.,* în partea de N. a plășeĭ Ocolul, jud. Romanați. E formată din satele: Cezieni (866 loc.), Frăsinetul-de-Pădure (302 loc.), Corlătești-Sîrbi (250 loc.) și Corlătești-Atîrnați. Situată pe malul drept al Tesluiuluĭ, spre N.-V. de Caracal, cam la 10 kil., pe un teren, a căruĭ altitudine e de 140 m.

d'asupra nivelului mării. Are o populaţie de 412 capĭ de familie, cu 1664 suflete, din carĭ 333 contribuabilĭ. Ştiŭ carte numaĭ 42 persoane.

Vite sunt: 1163 vite marĭ cornute, 2254 vite micĭ şi 264 rîmătorĭ.

In com. sunt 9 cîrciumĭ şi o moară cu aburi, a răposatuluĭ Dimitrie Cezianu.

Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 3831 leĭ la veniturĭ şi 3734 leĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală primară mixtă de grad. II, cu un învăţător, la care aŭ urmat 78 elevĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dimitrie (1849) şi în Frăsinetul alta, cu hramul Sf. Nicolae (1854), deservite de 3 preoţĭ şi 5 cîntăreţĭ.

Cheabali, *vale,* izvoreşte de la V. de com. Ogretinul, pl. Teleajenul, judeţul Prahova; se varsă în gîrla Ogretinul, tot în com. Ogretinul.

Checige, *cîşlă,* saŭ tîrlă de oĭ, a locuitorilor din satul Checige, jud. Constanţa, sat din care azĭ aŭ rămas numaĭ cîte-va ruine şi cîte-va sate în plasa Mangalia, com. Sari-Ghiol; pe un platoŭ pietros situat d'asupra laculuĭ Mangalia şi pe drumul ce duce de la Hagilar la Mangalia.

Checige, *locuinţă izolată,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rurale Sari-Ghiol. Odinioară forma un sat bogat şi frumos, însă în războiul din urmă, incursiunile Cerchezilor şi Başbuzucilor a făcut pe locuitorĭ să-l părăsească şi a se stabili maĭ spre S. Ruinele acestuĭ sat se văd pe un platoŭ înalt, dominînd valea Checige şi lacul Mangalia pe o mare întindere.

Chedica (Piedica), *prival,* jud. Brăila, care uneşte iezerul Curcubeul de la N. Coităneseĭ cu canalul Vîlciul, după ce uneşte iezerul Tanizlaul, din com. Stăncuţa.

Chedreanul, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, teritoriul com. Agemler; se întinde printre văile Chiorcui şi Cioroiul-Ceair de la N. satuluĭ Sofular şi pănă la S. satuluĭ Ciobanisa. Are o înălţime medie de 110 m.

Chehaiaua, *insulă,* pe Dunăre, jud. Ialomiţa, plasa Borcea, în dreptul satuluĭ Ceacul.

Chehaiaua, *pădure,* în insula cu acelaşĭ nume, pl. Borcea, jud. Ialomiţa. Are 30 hect. Esenţe: salcie şi plop.

Chehaiaua, *pichet de frontieră,* jud. Ialomiţa, în insula cu acelaşĭ nume.

Cheĭ (La-), *parte* din *rîul* Bistriţa, jud. Suceava, între Bogolinul şi Geamalăul.

Cheĭ (La-), *loc izolat,* în com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ, pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, puţin maĭ jos de Gura-Siriuluĭ.

Cheĭ (La-), *vale* şi *colţ,* în com. Bădeni-Pămînteni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cheia, *com. rur.,* plaiul Cozia, judeţul Vîlcea, compusă din 2 cătune: Cheia şi Gurguiata. Probabil că numirea îĭ vine de la poziţia loculuĭ, închis de munţĭ. Comuna datează, după spusa locuitorilor, de 4—500 anĭ.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cheia, la 17 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de Olăneşti, reşedinţa plaiuluĭ. La început, această comună era pe Dealul-Cheia, unde astăzĭ este cîmp, şi din lipsa de apă s'a mutat pe rîul Cheia.

Are o populaţie de 804 locuitorĭ (449 bărbaţĭ şi 355 femeĭ), în care intră şi 8 familiĭ de ţiganĭ-fierarĭ şi 5 familiĭ rudarĭ-lemnarĭ, supuşĭ Austriacĭ. Capĭ de familie sunt 243; contribuabilĭ 190; case de locuit 220.

In comună sunt două schiturĭ şi o biserică: Schitul-Iezerul, fondat de Mircea Voevod şi Doamna sa Chiajna, la anul 7081, al doilea, Bradul, fondat de ieromonahul Sava la anul 7292 şi biserica comuneĭ cu hramul sf. Ingerĭ, fondată la anul 7286 de Popa Preda, Popa Mateiŭ şi alţiĭ.

In comună se găsesc: 50 caĭ, 150 boĭ, 165 vacĭ, 235 capre şi 1250 oĭ.

Pe rîul Cheia, în raionul comuneĭ, sunt 4 piue, 3 morĭ-rîşniţe şi 1 ferăstrăŭ. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Clăcaşĭ sunt numaĭ 5, cărora la anul 1864, li s'a dat 12 hect. pămînt pe moşia statuluĭ Iezerul şi Bradul.

De această comună ţin munţiĭ: Lespezile şi Ionaşcu, aĭ statuluĭ, şi Comarnicile, Bogdanul, Clinul, Muntişorul şi Căprăreţele, aĭ comuneĭ.

La locul numit La-Schit e o peşteră ruinată, unde, se zice, că se află mormîntul luĭ sf. Antonie.

In raionul comuneĭ sunt peste 16 izvoare cu apă minerală, în carĭ se fac băĭ (nefiind stabiliment balnear), şi carĭ vindecă, de scabie, bube, scrofule şi reumatizm.

In Valea-Lungă şi în alte localităţĭ, se văd săpăturĭ făcute de Saşĭ, pentru a scoate aur. Aci sunt şi carierĭ de piatră de var.

Şcoala datează în comună de la anul 1858. Localul e noŭ,

proprietatea comuneĭ. Se frecuentează de 21 copiĭ (17 băețĭ și 4 fete), din numărul de 94 46 băețĭ și 48 fete), în vîrstă de școală. Știŭ carte 56 bărbațĭ și 3 femeĭ. Cu întreținerea școaleĭ statul cheltuește anual 1404 leĭ.

Stupĭ cu albine sunt 50. Vatra satuluĭ are 150 hect., iar în total peste 4500 hect. pămînt.

Budgetul de veniturile și cheltuelile comuneĭ sunt de 1273 leĭ.

Se mărginește la N. cu comuna Olănești, la E. cu Sărăcinești, la S. cu Smeurătul, Cacova, Dobriceni și Bărbătești și la V. cu munțiĭ Ionașcul.

Cheia, *sat,* face parte din com. rur. Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cheia saŭ **Cheia-Teleajenuluĭ,** *mănăstire de călugărĭ,* județul Prahova, așezată la hotar, în apropiere de pasul Bratocea.

Prima eĭ biserică a fost sub poalele munteluĭ Balaban, fondată la anul 1770, în zilele Domnieĭ luĭ Mavrocordat, și arsă de Turcĭ, în războiul ce aŭ avut cu Nemțiĭ. După aceasta, la anul 1790, s'a construit o altă biserică maĭ la vale, lîngă apa Tîmpa, în zilele starețuluĭ Atanasie. La anul 1835 s'a făcut o a treia biserică, ce există și astă-zĭ, avînd următoarea inscripție:

«Intru marea slavă și laudă a prea sfințieĭ și de viață făcătoare și nedespărțită Treime, întru a căruĭ cinste și hramul se prăznuește. La anul 1835, Iulie 16, s'a ridicat această sfîntă biserică din temelie, cu toate împrejurimile eĭ, în zilele prea înălțatuluĭ nostru Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevod, cu voia frăține-săŭ, Marele vornic Mihalache Ghica, de la care s'a și răscumpărat la anul 1846, cu bine-cuvîntarea prea sînțituluĭ nostru Episcop de Buzăŭ D. D. Chesarie, de care s'a și sfințit la anul 1839, Iulie 30, prin osîrdia și osteneala Cuvioșieĭ sale, Părinteluĭ Damaschin Ieromonah și stariț al sfîntuluĭ Schit Cheia și a toată sinodia sa, și cu ajutorul și cheltuiala multor iubitorĭ de Christos pravoslavnicĭ creștinĭ și marĭ ctitorĭ aĭ sîntuluĭ lăcaș acesta, spre vecinica lor pomenire».

Are 47 monahĭ, maĭ toțĭ bătrînĭ și infirmĭ.

Cheia, *rîŭ,* jud. Vîlcea, izvorește din muntele Breaota, punctul Ionașcul; curge de la N.-V. către S.-E.; se împreună cu rîul Olănești, la com. Sărăcinești, unde poartă numele de Sărăcinești și formează rîul Rîmnicul, care se varsă în Olt, pe malul drept, în dreptul orașuluĭ Rîmnicul-Vîlcea.

De la originea și pînă la confluența rîuluĭ Olănești, lărgimea și adîncimea rîuluĭ Cheia sunt neînsemnate. De aci la vale (cînd primește numele de Rîmnicul) are o lărgime medie de 20m. și o adîncime de 0m.,60. Lărgimea albieĭ variază de la 30—80m. Fundul conține pĭetriș, iar țărmurile aŭ o înălțime, care variază de la 1—5 m. Lărgimea văeĭ de la S.-E. de com. Cheia, are o lărgime care variază de la 500—1500 m. Fundul văeĭ este p'alocurea acoperit cu arborĭ, formînd luncĭ. Valea este populată, productivă și viabilă. O cale de comunicație e șoseaua ce duce de la Rîmnicul la Olănești.

Cheia, *pîrîiaș,* în com. Pîngărați, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; izvorește dintre ramura Măgura-Șomuzuluĭ și a Cheeĭ; se varsă de-a stînga pîrîuluĭ Tarcăul, față în față cu pîrîul Lăptoacele.

Cheia, *pîrîŭ,* jud. Prahova, izvorește din muntele Bratocea, se unește cu pîrîul Dosul-Bobeșuluĭ și împreună se varsă în rîul Teleajenul, pe malul drept, puțin maĭ jos de mănăstirea Cheia, în raionul comuneĭ Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul.

Cheia, *izvor cu apă minerală,* com. Muereasca-d.-s., pl. Cozia, jud. Vîlcea. Ese dintr'o stîncă de piatră, la N.-V. comuneĭ. Apele acestuĭ izvor conțin: iod, sare, oxid de fier și sulf în maĭ mare cantitate. Locuitoriĭ le întrebuințează ca leac în contra rîieĭ, frigurilor și ca purgativ.

Cheia, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, și comuna rurală Jijila. Este o comună vestică a dealurilor Pricopanuluĭ, se îndreaptă spre V., avînd o direcție generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea nord-vestică a plășeĭ și a comuneĭ urbane Măcin și cea sudică a comuneĭ Jijila. Se prelungește la V. cu dealurile Sărăria, Aganim și Orliga. Vîrfurile sale maĭ însemnate sunt: Sărăria 109 m., și Vițelarul 99, ele sunt stîncoase și servă ca puncte trigonometrice de observație de rangul al 3-lea. Poalele sale sudice se opresc pe malul stîng al Gîrlițeĭ-Coticeruluĭ, și lîngă orașul Măcin, iar cele nordice, pe malul stîng ale văeĭ Jijila. Din ele iaŭ naștere Valea-Vasilica, Valea-Largă și Valea-Popiĭ, afluențĭ aĭ văeĭ Jijila. El lasă spre N.-E. prelungirea numită Dealul-Ștubeiuluĭ. Pe la poalele luĭ trece drumul județean Măcin-Isaccea. Este acoperit cu fînețe și pășunĭ.

Cheia, *deal,* la V. comuneĭ Oteșani, plaiul Horezul, județul Vîlcea.

Cheia, *loc izolat,* în com. Tisăul,

jud. Buzăŭ, ca la 7 kil. pe apa Tisăuluĭ în sus. Aci, în mijlocul munţilor de piatră, se văd ruinele unuĭ palat, pe care tradiţia îl atribue d-neĭ Neaga. Poziţiunea e din cele maĭ inaccesibile, neavînd de cît un singur loc de comunicare, albia Tisăuluĭ. O mica deschizătură pe unde el se scurgea, pe sub poarta palatuluĭ, era închisă cu porţĭ de fier, fiind atîta spaţiŭ lăsat, cît permitea scurgerea apeĭ. Acum poarta nu se maĭ cunoaşte; stîncele, carĭ îĭ formaŭ închiderea, s'aŭ maĭ depărtat puţin, dărîmîndu-se în timpul viitureĭ apelor.

Cheia, *moşie*, în jud. Buzăŭ, comuna Zîrneşti-de-Cîlnăŭ, cătunele Zîrneşti şi Ghizdita. Are 200 hect. şi se împarte în 4 sforĭ: Cheia (Serianca), 75 hect., Cheia (Solomon), 35; Cheia (Cuciturească), 45 şi Cheia Moşnenească, 45 hect.

Cheia, *munte*, pe frontiera jud. Buzăŭ, situat la stînga rîuluĭ Buzăul, în punctul pe unde el intră în judeţ. Are o poziţie strategică şi strîmtează mult albia Buzăuluĭ.

Cheia, *numire*, dată uneĭ părţĭ din muntele Grebănul, din comuna Năeni, jud. Buzăŭ.

Cheia, *vîrf de munte*, în dreapta rîuluĭ Argeşul, jud. Argeş, plaiul Loviştea.

Cheia, *culme de munte*, jud. Vîlcea, care porneşte din muntele Breaota, separă rîul Rîmnicul de apa Olăneşti şi se termină aproape de confluenţa lor, avînd ca vîrf maĭ însemnat muntele Stogul.

Cheia, *pădure*, în jud. Buzăŭ, comuna Zilişteanca, căt. Slobozia; face un corp cu Flămînda de 230 hect., divizate în 3 părţĭ.

Cheia, *pichet*, jud. Buzăŭ, în poalele munteluĭ Cheia, despre frontiera Transilvanieĭ. Tot aci e stabilit şi un punct de vamă, pentru mărfurile şi călătoriĭ, ce se duc şi vin pe albia rîuluĭ Buzăul.

Cheia, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Zîrneşti-de-Cîlnăŭ, avînd forma numeluĭ ce poartă. Ese din localitate şi se scurge în rîul Cîlnăul, în căt. Ghizdită.

Cheia, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca; începe din cătunul Slobozia, se uneşte cu Valea-Draculuĭ şi apoĭ se scurge în Cîlnăŭ.

Cheia, *vale*, la S. comuneĭ Mădulari, pl. Cerna, judeţul Vîlcea.

Cheia-Azugeĭ, *localitate*, judeţul Prahova, lîngă muntele Unghia-Mică, unde pîrîul Azuga, care vine de la N., formează un unghiŭ şi apucă spre V.

Cheia-Cordunuluĭ (Cordonul), *numire*, dată uneĭ părţĭ din muntele Cheia, jud. Buzăŭ, ale căreĭ poale le udă Buzăul, intrînd în judeţ.

Cheia-luĭ-Grumazi, *deal*, ce-ĭ maĭ zice şi Vîrful-Gîrligiĭ, situat în partea de N. şi E. a com. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova. Servă de păşune pentru vitele locuitorilor.

Cheia-Motruluĭ, *strîmtoare*, în com. rur. Negoeşti, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cheia-Proviţeĭ, *localitate*, dintre coastele munţilor Surdeşti şi plaiul Breaza-Talea, comuna Breaza-d.-s., pl. Prahova, judeţul Prahova, de unde izvoreşte rîul Proviţa.

Cheia-Teşileĭ, *localitate*, spre S. de com. Teşila, plasa Peleşul, jud. Prahova, unde se află o carieră de piatră.

Cheie (Moara-de-la-), *locuinţă izolată*, în jud. R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Deduleşti, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat. Azĭ e han pe drumul către comuna Deduleşti şi Buda.

Cheiĭ (Crucea-), *loc izolat*, în judeţul Buzăŭ, pădurea Cheia, din com. Zilişteanca.

Cheiĭ (Faţa-), *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul, pe frontiera Transilvanieĭ; format maĭ mult din stîncĭ în apropierea gureĭ pîrîuluĭ Arţagul.

Cheiĭ (Muchea-), *colină*, în com. şi căt. Chiojdul, judeţul Buzăŭ, culminînd într'un faimos pisc de piatră.

Cheiĭ (Stînca-), *stîncă însemnată*, în judeţul Buzăŭ, comuna Nehoiaşul, ramificaţie din muntele Cheia, situată pe frontiera judeţuluĭ.

Cheiĭ (Tabla-), *munte stîncos*, în jud. Buzăŭ, com. Nehoiaşul, pe frontieră; situat între plaiul Cerbuluĭ şi muntele Zimbrul.

Cheiĭ (Valea-), *sorginte de apă minerală*, în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, lîngă palatul Cheia. Conţine sulf şi fier.

Cheiĭ (Valea-), *vale*, în judeţul Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Valea-

Rea; începe din Valea-Musceluluĭ și dă naşterea Văeĭ Rele, care se varsă în Buzăŭ.

Cheiĭ (Vîrful-), *munte* gol, în jud. Buzăŭ, comuna Lopătari, fiind format numaĭ din pietriş fără conzistenţă.

Cheile, *ramură de dealurĭ muntoase,* pe teritoriul com. Pîngăraţi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţul, situată în prelungirea ramificăţieĭ Şomuzului.

Cheile-Bicazuluĭ, *loc izolat,* în com. Bicaz, pl. Piatra-Muntele. jud. Neamţu.

Cheilor (Piscul-), *pisc,* comuna Pojogi, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Cheilor (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Colţi, începe de la Alunişul și se scurge în Valea-Bouluĭ.

Chelăreşti, *parte* din *satul* Trifeşti, plasa Siretul-d.-j., judeţul Roman.

Chelbe, *deal,* face hotarul între satele Chilişoaia și Păuşeşti, din comuna Păuşeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chelbe, *pîrîŭ,* jud. Iași; izvoreşte din partea de V. a sat. Păuşeşti şi se varsă în Iazul-Păuşeştilor.

Chelcioiul, *deal,* la V. com. Zăvideni, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cheleşoaia, *vale,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, lîngă satul Andrăşeşti.

Chepeiul, *loc şes,* jud. Tecuciŭ, între valea Călmăţuiul şi Valea-Geruluĭ, la S. de satul Puţeni, comuna cu acelaşĭ nume.

Cheptănarul(Peptănarul), *deal* şi *ponor,* pe teritoriul satuluĭ Păltinişul, com. cu acelaşĭ nume, plasa Prutul-d.-j., judeţul Dorohoiŭ.

Chera, *deal,* pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana, jud. Dolj, în V. com., cu o înălţime de aproape 500 m., ramificaţiune a dealurilor din judeţul Gorj. Acoperit cu pădurĭ, viĭ şi livezĭ de prunĭ. In vîrful acestuĭ deal este movila Cula-Nemţilor.

Chera, *deal,* în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Chera, *pîrîŭ,* în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Chera, *vale,* în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Cheragi, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. rur. Cheragi. Vine din Bulgaria sub numele de valea Popucci, apoĭ îşĭ schimbă numele după satele pe care le udă. Se maĭ numeşte Hoşcadin şi Acargea. Are o direcţiune maĭ întîiŭ de la S. spre N., apoĭ de la E. spre N.-V., apoĭ iar spre N. şi în fine spre E. trecînd prin sat. Popucci, Cadi-Chioi, Hoşcadin, Acargea şi Cheragi. Malurile sale sunt stîncoase, din cauza dealurilor printre care trece, care sunt de natură maĭ mult saŭ maĭ puţin stîncoasă. Este situată în partea sudică a plăşeĭ, ocupînd toată partea centrală a comuneĭ.

Cheragi, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul com. Cheragi. Se desface din dealul Sari-Ghiol şi se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la E. spre V. şi se întinde pe la Nordul satuluĭ Acargea şi printre văile Cheragi şi Acargea. Are o înălţime maximă de 107 m.; este tăiat de drumul comunal Cadi-Chioi-Cheragi şi pe la Sudul săŭ şi paralel cu el, trece drumul comunal Sari-Ghiol-Acargea. Este situat în partea sudică a plăşeĭ şi cea estică şi centrală a comuneĭ.

Cheragi, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, la hotarul comunelor Cara-Omer-Hazaplar şi Cheragi. Este aşezat pe culmea dealuluĭ Cara-Iuiuc şi are o înălţime de 120 m. Fost punct trigonometric de observaţiune, de rangul al II-lea.

Cheragi, *vîrf de deal,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, la hotarul comunelor Cara-Omer şi Cheragi, cu 4 kil. şi jum. maĭ la S. de precedentul. Este aşezat pe culmea dealuluĭ Egi-Iuiuc cu o înălţime de 123 metri, dominînd puţin satul Cheragi care este spre E., la 3 kil. şi şoseaua judeţeană Cheragi-Cara-Omer.

Cheranuluĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Cherbea, *mahala,* din com. urbană Urlaţi, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cherec-Havaş, *munte,* judeţul Neamţu, pe hotarul Transilvanieĭ; situat între mănăstirea Obcina-Cepcheşuluĭ, de care se desparte prin pîrîul Aţa-Mare. Face parte din grupa munţilor Cicul-Tarcăul.

Cherenea, *movilă,* jud. Romanaţi, face parte din un lung şir

de măgure, care urmînd cursul Dunăreĭ are direcţia de la E. spre V. Este situată lîngă com. Vădăstriţa, jud. Romanaţi.

Cherhanoiuluĭ (Grindul-), *loc* ridicat, d'asupra stufuluĭ înconjurător, în plasa Sulina, județul Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, şi al cătunuluĭ Letea; se desface din grindul Letea; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V., spre S.-E.; are o formă lunguiaţă; e străbătut de o mică gîrliţă şi stă în legătură cu grindurile Sulina şi Părul. Are o suprafaţă de 80 hect., neproductivă, fiind acoperit cu nisip.

Cherim-Cuiusu, *sat*, în judeţul Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Hazarlîc, situat în partea răsăriteană şi septentrională a comuneĭ, la $8^1/_2$ kil. spre N.-E. de cătunul de reşedinţă, Hazarlîc. Este aşezat pe valea cu acelaşĭ nume, fiind mărginit la N. de dealul Curu-Alceac-Bair, la S.-V. de ramificaţiunile nord-estice ale dealuluĭ Mulver-Acceuci. Este dominat de vîrful Imail-Iuc, care are 184 metri şi care este situat la 2 kil. spre V. de sat. Maioritatea locuitorilor o formează Romîniĭ şi cu Bulgariĭ. Prin sat trece drumul comunal Enige-Enişenlia. Alte drumurĭ comunale duc la Adam-Clissi, la Urluia şi la Nargilar.

Cherleasca, *vale*, izvoreşte din dealurile com. Tesluiul, pe Oltul-d.-j. jud. Olt, Curge de la E. spre V. şi se varsă în rîul Olt, tot în raionul com. Tesluiul.

Cherlesti, *sat*, face parte din com. rur. Deleni, pl. Oltul-d.-j. jud. Olt.

Cherlesti-din-Deal, *sat*, face parte din com. rur. Tesluiul, pl. Oltul-d -j., jud. Olt. Are o populaţie de 159 loc. Aci e o biserică fondată la anul 1892.

Cherleşti-din-Vale, *sat*, face parte din com. rur. Tesluiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populaţiune de 111 locuitorĭ.

Chesari, *rîpă*, comuna Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Chesarul, *gîrlă*. (Vezĭ Valea-Popiĭ, jud. Muscel).

Chesaruluĭ (Movila-), *movilă*, spre N. de com. Nedelea, pl. Filipeşti, jud. Prahova, pe malul stîng al rîuluĭ Prahova, formată din dărîmăturile zidurilor uneĭ bisericĭ vechĭ. In temelia acesteĭ bisericĭ se găsesc cărămizĭ foarte tarĭ. Uniĭ bătrînĭ spun că maĭ înainte cînd araŭ cu plugurile, împrejurul movileĭ, găseaŭ săgeţĭ, arcurĭ vechĭ şi alte obiecte de războiŭ. Cînd rîul Prahova dărîma malul, se găsiaŭ aci oase de oamenĭ.

Chesi-Orman-Bair, *deal*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Regep-Cuius şi anume pe acel al căt. Techi-Deresi, situat în partea de miază-zi a plăşeĭ şi a comuneĭ, între văile Techi-Deresi-Ceair şi adiacenta sa, Chesi-Orman-Ceair. Are 125 metri înălţime, dominînd văile de maĭ sus şi un drum ce merge de la Techi-Deresi, în Bulgaria. Este acoperit numaĭ cu pădurĭ. Pe muchea luĭ nordică merge hotarul despărţitor între Bulgaria şi Romînia.

Chesi-Orman-Ceair, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Regep-Cuiusu şi anume pe acel al căt. Techi-Deresi. Vine din Bulgaria, din dealul Ardali-Bair. Se îndreaptă spre V. avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V. şi sub numele de Teres-Condu-Ceair, brăzdează partea meridională a plăşeĭ şi a comuneĭ. Prin ea trece hotarul care desparte Dobrogea romînă de cea bulgărească. Merge printre dealurile Chesi-Orman-Bair la S. şi Carabinus-Orman la N. Primeşte, pe stînga, valea Ardali-Ceair şi nu departe de gura acesteia, se uneşte cu valea Techi-Deresi, lîngă satul cu acelaşĭ nume. Printr'însa merge un drum ce duce de la Techi-Deresi în Bulgaria.

Cheşcheşul, saŭ **Căşcăieşul**, *munte*, jud. Bacău, pl. Trotuşul, situat la hotarul spre Ardeal pe teritoriul com. Tîrgul-Trotuşul.

Cheşcheşul, saŭ **Căşcăieşul**, *pîrîŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuş. Ese din muntele Şandrul-Mare, urmează piciorul S.-E. al munteluĭ Cheşcheşul şi se varsă d'a stînga Slăniculuĭ, maĭ în sus de pîrîul Puful, curgînd în întregime pe hotarul spre Transilvania.

Cheşnoiul, *sat*, face parte din com. rur. Cocoreşti, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova. Cade în partea de V. a comuneĭ şi e udat de gîrla Iazul-Morilor.

Cheştelniţa, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Mileşti, de pe teritoriul satuluĭ Văleni.

Cheştelniţa, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Mileşti.

Chetrăria (Pietrăria), *deal*, în ramura munteluĭ Cozla, judeţul Neamţu.

Chetrăria (Pietrăria), *munte,* jud. Neamțu, la hotarul Transilvaniei. Are o înălțime de 1595 m. (Vezi Albele, munte).

Chetrăria, *parte* din *pădurea* moșiei Stolniceni-Prăjescu, jud. Suceava.

Chetrăria (Pietrăria), *pîrîiaș,* jud. Bacău, plasa Siretul-d.-s. Curge prin com. Buhociul și se varsă în pîrîul Valea-Ulmului.

Chetrăriei (Dealul-), saŭ **Dealul-Pietrăriei,** *deal,* spre S. mănăstireĭ Horaița, între comuna Dobreni și com. Crăcăoani, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Dintr'însul se scoate piatră și var.

Chetrăriei (Pîrîul-), *pîrîiaș,* în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Izvorește dintre muntele Peștera și Ruptura, ramura Cozleĭ, și se varsă pe dreapta pîrîuluĭ Cuejdiul.

Chetre, *numire,* ce să maĭ dă satuluĭ Vlădnicelele din județul Roman, plasa Siretul-d.-s., com. Stănița.

Chetreni, saŭ **Pietreni,** *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Stănuești, spre N. de satul Stănuești. Are 435 locuitorĭ, din carĭ 10 știŭ carte. Locuesc în 110 case.

Chetrești (Pietrești), *com. rur.,* din plasa Stemnicul, jud. Vasluiŭ, la distanță de 10 kil. de orașul Vasluiŭ și de 24 kil. de Negrești, reședința plășeĭ. Se întinde pe o suprafață de 2341 hect., din carĭ: 83 hect. vie și 265 hect. pădure. Pămîntul locuitorilor e de 388 hect. Are o populație de 265 familiĭ, cu 1325 suflete.

E formată din satele: Chetrești saŭ Pietrești, Răduești, Albești și Delești.

In această comună sunt 4 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ și 4 cîntărețĭ; o școală; 3 cîrciumĭ.

Budgetul e de 2326 leĭ la veniturĭ și de 2294 leĭ la cheltuelĭ.

Comerciul se face de 1 Romîn și 2 străinĭ.

Vite sunt: 753 vite marĭ cornute, 4 bivolĭ, 420 oĭ, 26 capre, 109 caĭ și 184 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 145 plugurĭ, 182 care cu boĭ, 8 căruțe cu caĭ și 200 stupĭ de albine.

Chetrești (Pietrești), *sat,* în partea de S. a com. Chetrești, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ; situat pe dealul Moara-de-Vînt și înconjurat de viĭ și livezĭ.

Are o suprafață de 630 hect., din carĭ 2 hect. vie și o populație de 81 familiĭ cu 398 suflete, între carĭ 2 familiĭ evreĭ, cu 7 suflete.

Locuitoriĭ sunt răzeșĭ.

In sat este o biserică, făcută de lemn, de obștia locuitorilor în 1802 și deservită de un 1 preot și 1 cîntăreț.

Vite sunt: 234 vite marĭ cornute, 70 oĭ, 4 capre, 40 caĭ și 60 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ și 36 care cu boĭ, precum și 100 stupĭ de albine.

Chetrești, *deal,* jud. Vasluiŭ. Se întinde între comunele Laza din pl. Racova și Chetrești din pl. Stemnicul.

Chețrișul, saŭ **Pietrișul,** *sat,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași, situat la confluența pîrîuluĭ Tămași, cu Siretul, la o depărtare de satul Tămași de 1340 m. Are 2 bisericĭ: una, ortodoxă, făcută, la 1833 de Pavel și Ana Cristea; a doua, catolică, făcută de locuitorĭ, la 1836. Capĭ de familie, sunt 90, din 342 suflete. Vite sunt: 8 caĭ, 119 vite cornute, 43 porcĭ și 3 capre. Are o cîrciumă.

Chetrișul, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Se prelungește din com. Tureatca și trece în com. Lozna.

Chetrișul (Pietrișul), *deal,* în satul Toflea, com. Brăhășești, jud. Tecuciŭ.

Chetrișul, *pădure,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Tămași.

Chetrișul, *vale,* formată de-a lungul dealuluĭ cu același nume, pe teritoriul com. Dersca, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Chetrișuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Bacău, pl. Siretul-d.-j., pe teritoriul com. Tamași.

Chetroasa (Pietroasa), *cătun,* în com. Găgești, plasa Gîrlele, jud. Putna.

Are o populațiune de 203 suflete, carĭ locuesc în 41 case. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae. Copiiĭ în vîrstă de școală din acest cătun urmează la școala din Găgești.

Chetroasa. V. Fîstîca, *deal,* județul Vasluiŭ.

Chetroasa, *pîrîiaș,* jud. Putna, pe teritoriul com. Cornățelul. Se varsă în Trotușul, județul Putna.

Chetroaseĭ (Vîrful-), *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Chetroiul (Pietroiul), *deal,* în partea de N.-E. a com. Gohorul, jud. Tecuciŭ; cuprins între Valea-Bîrladuluĭ la E. și Valea-Lupuluĭ la V. Acest deal continuă spre S. sub numele de Ghera și Pătrășcana.

Chetrosul (Pietrosul), *sat,* județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., comuna Luncani, situat în valea pîrîuluĭ Trebișul, la o depărtare de 3 kil. de satul Luncani. Capĭ de familie sunt 37, din 214 suflete. Vite sunt: 109 vite marĭ cornute, 7 caĭ și 42 porcĭ.

Chetrosul, *sat,* în jud. Tutova, com. Corodeștì, spre N. de satul Corodești. Are 339 locuitorĭ, din carĭ 15 știŭ carte. Locuesc în 88 case.

Chetrosul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Gîrleni.

Chetrosul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., pe teritoriul com. Berești.

Chetrosul, saŭ **Dealul-Vieĭ,** *deal,* în partea de N. a satuluĭ Pomîrla, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Chetrosul, *deal,* face parte din Dealul-Mare, com. Popești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Chetrosul, *deal,* în raionul comuneĭ Buda, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Chetrosul, *deal,* se întinde la S. satuluĭ Dumești, com. Dumești, plasa Fundurile, județul Vasluiŭ.

Chetrosul, *iaz,* în suprafață cam de 1 1/2 hect. cu peștĭ și pișcarĭ; pe teritoriul satuluĭ Pomîrla, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Chetrosul, *lac,* pe coasta dealuluĭ Chetrosul, spre S. de satul Dumitrești-Marĭ din comuna Dumești, pl. Fundurile, județul Vasluiŭ.

Chetrosul, *munte,* jud. Bacăŭ. (V. Pietrosul, din com. Brustu-roasa).

Chetrosul, *pădure* de brad, jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, pe moșia Agășul, proprietatea d-luĭ Eugeniŭ Ghica. Are o întindere de aproape 7000 hectare și este supusă regimuluĭ silvic.

Chetrosul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Luncani; curge pe teritoriul căt. Chetrosul (Pietroiul) și se varsă d'a stînga în pîrîul Trebișul.

Chetrosul, *pîrîŭ,* jud. Dorohoiŭ, izvorește din dealul cu același nume, trece prin satul și com. Pomîrla și se varsă în pîrîul Orbeja.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvorește din pădurea Chetrosul (Pietroiul), com. Rusca, pl. Prutul, jud. Fălciŭ. Curge pe teritoriul com., de la N. la S.; udă s. Cîrligați, și după ce se unește cu pîrîul Rusca și Nemțeni, trece pe teritoriul com. Ivănești, și, aproape de satul Ivănești, unindu-se cu pîrîul Sărata, împarte satul în două, formînd și un iaz mare în partea de S. a satuluĭ. Eșind din iaz și unindu-se cu Pîrîul-Izvoarelor despre com. Lunca, trece prin teritoriul comuneĭ Berezeni și intră în balta Berezeni.

Chetrosul, *pîrîŭ,* jud. Iași, izvorește din pădurea Popești, de pe Dealul-Mare, curge prin partea de E. a satuluĭ Frumușelele, com. Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași, și se varsă în pîrîul Șacovățul, la Balta-Ganeĭ.

Chetrosul, *pîrîŭ,* în jud. Tecuciŭ, com. Buda. Se numește ast-fel după dealul de unde izvorește. Merge în direcție V.-E. și se varsă în Zeletin, în fața satuluĭ Magazia.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvorește din dealul Chetrosul, com. Dumești, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. Udă teritoriul aceste comune, curge de la S. spre N., și se varsă în rîul Bîrlad, la locul numit Moara-Gînduleseĭ, în apropiere de pîrîul Iezerul.

Chetrosul, *pîrîŭ,* izvorește din partea de N. a satuluĭ Trohani, com. Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de pe locul numit Imașul-Vitelor. Trece prin mijlocul satuluĭ, și, unindu-se cu Pîrîul-Fîntînelor, se varsă în pîrîul Racova.

Chetrosul, *vale,* formată din prelungirea dealuluĭ Chetrosul. Se întinde de la S. de satul Dumești, plasa Fundurile, județul Vasluiŭ.

Chețcani, *cătun,* în com. Movilița, pl. Șusița, jud. Putna.

Are o populație de 185 suflete, carĭ locuesc în 35 case.

Chezlen-Sîrtî, *deal,* în județul Constanța, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Bacî. Se desface din dealul Cuciuc-Ceșme-Bair; se îndreaptă spre E., într'o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., printre văile Iomer-Iutlu-Bei la N. și Cara-Bacî la S., brăzdînd par-

tea meridională a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Se ridică până la o înălțime de 130 m., dominînd văile de maĭ sus, valea Capulac-Culac, satele Chertic-Punar, Cara-Bacî și Caugagi, drumurile care unesc aceste sate și drumul Cara-Bacî-Capadin, carĭ îĭ întretae în diferite direcțiunĭ muchea luĭ. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Chiajna, *com. rur.*, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la V. de București, lîngă rîul Dîmbovița și șoseaua județeană București-Pitești, între București și forturĭ, la 9 kil. depărtare de capitală. Stă în legătură cu com. Roșul prin o șosea vecinală.

Se compune din satele: Chiajna, Dudul, Giulești și Rudeni, cu o populație de 2313 locuitorĭ, carĭ trăiesc în 492 case.

Se întinde pe o suprafață de 2992 hect. Propietarii sunt: Administrația Seminaruluĭ Nifon Mitropolitul, d-l B. M. Missir și d-na Elena Izvoranu, aŭ 1482 hect. și locuitorii 1440 hect. Proprietariĭ cultivă 1382 hect. (80 islaz, restul vie și pădure). Locuitoriĭ cultivă 1028 hect., restul este izlaz și vie.

Sunt 466 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 10089 leĭ la veniturĭ și de 7499 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt: 4 bisericĭ, în fie-care cătun cîte una, 2 școale mixte; 1 moară cu aburĭ; 2 morĭ cu apă; 1 povarnă; 2 zalhanale; 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ; 3 heleștaie; 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1622 (181 caĭ și epe, 11 armăsarĭ, 485 boĭ, 221 vacĭ și vițeĭ, 13 taurĭ, 361 bivolĭ și 350 bivolițe) și al celor micĭ de 1920 (6 capre, 147 porcĭ și 1767 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 492 sunt plugarĭ, 20 aŭ diferite profesiunĭ.

Locuitoriĭ aŭ 381 plugurĭ: 368 cu boĭ și 13 cu caĭ; 402 care și căruțe: 384 cu boĭ și 18 cu caĭ.

Comerciul se face în 17 cîrciume.

Locuitoriĭ sunt în mare maioritate Bulgarĭ.

Chiajna, *sat*, face parte din com. rur. cu același nume, pl. Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la V. de București, între rîul Dîmbovița și șoseaua județeană București-Pitești. Aci este reședința primărieĭ.

Are o suprafață de 1346 hect. și o populație de 1138 locuitorĭ, în majoritate Bulgarĭ. Din tot teritoriul satuluĭ, Administrația Seminaruluĭ Nifon Mitropolitul are 600 hect. și locuitoriĭ 746 hect. Administrația Seminaruluĭ cultivă 574 hect. (15 islaz, 8 pădure, 3 vie). Locuitoriĭ cultivă 596 hect., rezervînd 150 hect. pentru izlaz.

Aci se fabrică, diferite brînzeturĭ.

Are o biserică cu hramul Sf. Niculae, deservită de 3 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ și eleve, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuește 1705 leĭ.

In acest sat se află: 1 moară cu apă; 1 povarnă; 1 zalhana; 3 heleștaie; 1 pod stătător. Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 925 și al celor micĭ de 268.

Acest sat s'a înființat, pe la 1828, de către emigrațĭ Bulgarĭ.

Chiajna, *fort*, în jurul Bucureștilor.

Chiala, *movilă*, jud. Brăila, la 3½ kil. spre S.-V. de satul Slujitori-Albotești, aproape de hotarul comuneĭ Dudescul.

Chială (Măgura-), *măgură*, la S.-V. comuneĭ Adămești, jud. Teleorman.

Chiceni, *mahala*, din com. rur. Folești-d.-s., plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în partea de N. a comuneĭ, pe linia Băbeni-Horezul. Copiiĭ în vîrstă de școală urmează la școala din mahalaua Dosul, care este la 1 kil. depărtare.

Chicera, *cătun*, în comuna Crucea-d.-s., pl. Zăbrăuțul, județul Putna.

Are o populație de 819 suflete, carĭ locuesc în 207 case. Are o biserică parohială, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ.

Chicera, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Stănița, spre S.-E. de satul Stănița și la o depărtare de 2 kil. de el. Este așezat pe un platoŭ înalt. Are 41 capĭ de familie, cu 199 suflete, din carĭ 42 contribuabilĭ. Locuesc în 55 case. Sunt 155 capete de vite marĭ.

Chicera, *sat*, face parte din comuna Motoșeni, jud. Tecuciŭ. E situat pe dealul cu același nume. Are o populație de 80 capĭ de familie, cu 322 suflete. E departe de reședința com. de 3 kil. și 300 m., spre E. Se desparte de satul Burlugul prin Valea-Moișoaieĭ saŭ Rîpa-Borseĭ.

Teritoriul satuluĭ are o suprafață de 630 hect.

Locuitoriĭ sunt toțĭ foștĭ clăcașĭ.

Aicĭ se află o biserică, zidită de locuitorĭ în anul 1840, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Copiiĭ se duc la școala din Motoșeni, la o distanță de 3 kil.

Cherica, *vîrf de deal*, jud. Ba-

căŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani, pe teritoriul satuluĭ Luncani, unde îșĭ are obîrșia pîrîiașul Drăcosul.

Chicera, *deal*, pe teritoriul comuneĭ Crucea-d.-s., pl. Gîrlele, jud. Putna. E situat pe malul stîng al pîrîuluĭ Hăulita.

Chicera, *deal*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Pîncești, spre E. de satul Pîncești.

Chicera, *deal* înalt, în jud. Neamțu, pl. Piatra-Muntele, com. Dobreni și Roman, pl. Moldova, com. Tupilați, spre S. de satul Tupilați.

Chicera, *deal*, spre S. de satul Matca, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ. Străbate pădurea cu acelașĭ nume.

Chicera, *pădure* foioasă, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani, cu o întindere de 83 hect.

Chicerea, *sat*, com. Tomești, pl. Codrul, jud. Iași. Are o populație de 45 familiĭ, cu 229 sufl.

Numărul vitelor e de 219 capete, din carĭ: 122 vite marĭ cornute, 50 oĭ, 17 caĭ și 40 rîmătorĭ.

Chicerea, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămași, lîngă satul Tămași.

Chicerea, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Boșoteni.

Chicerea, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., de pe dreapta Bistrițeĭ, dintre comunele Luncani și Gîrleni.

Chicerea, *deal*, se întinde din pîrîul Chicerea, de la V. spre E., în partea despre S a com. Tomești, pl. Codrul, jud. Iași. Creasta acestuĭ deal face hotarul cu com. Poeni. Pe toată întinderea luĭ formează șase piscurĭ înalte: Logofeteasa, Glodul, Ochiana, Paraleul, Crucișoara și Stînca, pisc cu care se sfîrșește spre E. Ambele luĭ coaste sunt acoperite cu pădurĭ, și cu multe viĭ și livezĭ.

Chicerea, *deal* ascuțit, în com. Mogoșești, pl. Stavnicul, județul Iași, care unit cu dealul Rugina, se întinde pănă în apa Stavnicul. Este acoperit cu pădurĭ marĭ.

Chicerea, *deal*, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag, pe moșia Stolniceni-Costandache.

Chicerea, *piscul* principal al șiruluĭ de deal, ce se întinde de la N. spre S. prin com. Zăpodeni, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, și pe care e așezat și satul Zăpodeni. Din acest șir se desfac maĭ multe ramificărĭ, și anume: în partea despre V. sunt: Dealul-Satuluĭ, ce se termină în valea numită Rohna, pe care deal se zice că ar fi avut existență satul Zăpodia; Taula și Drăgana, carĭ pleacă din mijlocul satuluĭ Zăpodeni, formînd un platoŭ ce se întinde sub numirele: Ganul și Mehadia, după numele fostuluĭ sat. Apoĭ Boloaia, care se termină în șesul Bîrladuluĭ cu numele de Turca, la locul numit Capul-Dealuluĭ. Spre E. se prelungesc două șirurĭ cu numele comun de Dealul-Satuluĭ.

Chicerea, *pădure*, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bărsănești.

Chicerea, *pădure* de mesteacănĭ, jud. Neamțu, în capătul despre N. a satuluĭ Ghigoești, către hotarul com. Șerbești despre Dragomirești.

Chicerea, *parte* din *pădurea* moșieĭ Stolniceni-Prăjescul, jud. Suceava.

Chicerea, *pîrîŭ*, jud. Iași. Izvorește de sub dealul Păunul. Curge printre dealurile: Chicerea și Isac și se varsă în dreapta pîrîuluĭ Tătarca.

Chicerea, *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsăneștĭ, de lîngă pădurea cu acelașĭ nume.

Chicereĭ (Dealul-), *deal*, situat în raionul com. Matca, plasa Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Chicerna, *deal*, în jud. Tutova, pl. Tutova, com. Cîrjăoani, spre S.-V. de satul Cîrjăoani.

Chicerul, *munte*, la hotarul Transilvanieĭ, jud. Neamțu, situat între muntele Curmătura-Pînteculuĭ și Făgețelul, de care se desparte prin pîraiele Bistrița, Piatra și Frînturile. Se maĭ numește și Culmea-Chicsereĭ.

Chieluluĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Păliciul. Incepe din muntele Ursoaia și se scurge în rîul Buzăŭ, lîngă Sarea-luĭ-Buzăŭ, făcînd tot de o dată hotar despre com. Pîrscovul.

Chichilaia, *munte*, în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Sibiciul-d.-j., ramificație din muntele Pănătăul, care merge pînă în vîrful munteluĭ Begul și face hotar despre Sibiciul-d.-s.

Chichilaia-Goșa, *pădure*, în jud.

Buzău, com. Sibiciul-d.-s. Are 50 hect., din care 10 moșnenești.

Chichilăleĭ (Izvorul-), *izvor*, în jud. Buzău, com. Pănătăul; începe din muntele Chichilaia și se scurge în rîul Buzăul.

Chichilăul, *munte*, județul Bacău, plasa Trotușul, comuna Tîrgul-Trotușul, din dreapta rîuluĭ Trotușul.

Chichilăul, *munte*, în jud. Buzău, com. Mlăjetul, cât. Valea-Lupuluĭ, continuație din Vîrful-Lazuluĭ. E acoperit de pădure.

Chichileĭ (Vîrful-), *colină*, în jud. Buzău, com. Pătîrlagele; începe din Vîrful-Cetățeleĭ și continuă pînă în Vîrful-Musceluluĭ.

Chichinetele, zis de **Izlaz,** *insulă*, în Dunăre, aproape de gura Oltuluĭ și de com. Izlaz, din plasa Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. Are vre-o 65 pogoane de pădure.

Chichinetele, *insulă*, în Dunăre, depinde de com. Orlea, plasa Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanați. Are o pădure de 80 hect.

Chichinetele-Mic, *insulă*, în Dunăre, plasa Cîmpul, jud. Dolj, în fața orașuluĭ Calafat.

Chichinețul, *com. rur.*, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila, situată pe șes, la S.-V. de un lac fără nume și care seacă în timpul vereĭ. Se învecinește la E. cu com. Roșiori, la S.-E. cu com. Colțea, la S. cu com. Brătești din județul Ialomița și la S.-V. cu cătunul Chioibășești. Are o populație de 259 capĭ de familie, cu 1043 suflete, din carĭ 183 contribuabilĭ. Știŭ carte 83 de locuitorĭ.

Budgetul com. e de 4600 leĭ, la veniturĭ și de 4453 leĭ, la cheltuelĭ.

Sătenĭ împroprietărițĭ sunt 184, din 1864 și neîmproprietărițĭ 12.

Vite cornute sunt 1198 (528 boĭ, 473 vacĭ, 30 taurĭ și 162 vițeĭ), caĭ 664, oĭ 2305, rîmătorĭ 432 și capre 10.

Suprafața comuneĭ este de 5103 hect., compusă din moșiile: Chichinețul și Chioibășești, din carĭ: 4903 hect. arabile, 571 hect. izlaz și 45 hect. fînețe. Are o școală și o biserică, în satul Chichinețul.

Drumurĭ: la comuna Ciocile, spre N.-V., 3 kil.; la Colțea, spre N., pe lîngă movila Colțea, 6 kil.; la com. Roșiori, pe la Puțul-luĭ-Nicolae-Chițoiul, 9 kil.; la com. Iazul, din jud. Ialomița, spre E. pe la movila Marculuĭ; la cât. Chioibășești, spre S. Distanța de la Chichinețul la Brăila este de 77 kil.

Chichinețul, *sat*, în jud. Brăila; e situat în partea de V. a com. cu același nume, la 78 kil. spre S.-V. de orașul Brăila. Satul e înființat la 1807. Este așezat pe malul de N. al laculuĭ Chichinețul.

Vatra satuluĭ e de 52 hect.; sunt 143 case, din carĭ 4 cîrciumĭ.

Are o școală mixtă, înființată la 1858, întreținută de județ și de comună; e frecuentată de 44 elevĭ.

In sat este o biserică zidită de fostul proprietar Sorescu, la 1842; e deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser.

Populația satuluĭ este de 165 capĭ de familie, cu 670 locuitorĭ, din carĭ 336 bărbațĭ și 334 femeĭ. Știŭ carte numaĭ 65 locuitorĭ. Vite sunt: 431 caĭ, 790 vite marĭ cornute, 1390 oĭ, 10 capre și 280 rîmătorĭ.

Chichinețul, *iezer*, jud. Brăila, între canalul Cremenea și Vîlciul, unit cu Cremenea din privalul cu același nume, din comuna Stăncuța.

Chichinețul, *lac*, județul Brăila, între satul Chichinețul și Chioibășești. Se zice că la coada luĭ despre V., a fost un izvor mare, dar care a fost astupat, pentru că inunda localitățile.

Chichinețul, *moșie*, jud. Brăila, pendinte de comuna cu același nume. E proprietatea moștenitorilor G. San-Marin. Are o întindere de 1643 hect., cu un venit de 22000 leĭ anual.

Chichinețul-de-Olt, *insulă*, la gura Oltuluĭ, jud. Teleorman, la o depărtare ca de 200 m. de unde se varsă acest rîŭ în Dunăre.

Chichinețul-de-Zimnicea, jud. Teleorman, *punct*, unde se instalează adesea debarcaderul vapoarelor companieĭ austriace de navigațiune pe Dunăre, cînd sunt apele revărsate. Este la o depărtare de 3 kil. de oraș, în susul Dunăreĭ. Aci e și pichet, pentru paza frontiereĭ.

Chichorlița, *munte*, jud. Bacău, pl. Tazlăul-d.-j., d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare, din com. Tîrgul-Valea-Rea.

Chicila, *deal*, jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., com. Tîrgul-Valea-Rea, de pe teritoriul satuluĭ Bălăneasa.

Chicioaia, *vîlcea*, formată pe teritoriul com. Văleni, plasa Șerbănești, județul Olt. Dă în rîul Vedea.

Chicioara, *sat*, plasa Jiul-d. s.,

com. Florești, jud. Dolj, legat printr'o șosea cu cătunul de reședință, Florești. Are 203 suflete, 100 bărbațĭ și 103 femeĭ. Locuesc în 49 case. Copiiĭ din sat urmează la școală mixtă din satul Florești, ce este la 3 kil. depărtare. In anul școlar 1892-93, școala a fost frecuentată de 8 băețĭ. In vîrstă de școala sunt 38 copiĭ (21 băețĭ și 17 fete). Știŭ carte 10 loc.

Chicioara, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, ramificație din muntele Pănătăul, care se termină la dreapta Sărățeluluĭ-Bălănești și în fața cät. Trestia.

Chicioara, *deal,* în pl. Jiul-d.-s. și plasa Amaradia, județul Dolj; desparte rîul Amaradia de rîul Jiul.

Chicioara, *deal,* la extremitatea despre V. a comuneĭ Bozieni, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. Are o înălțime de 295 metri. Pantele sale sunt de o inclinațiune tărăgănată (mică), prezentînd în formațiunea lor, straturĭ groase de prundișurĭ. Terenul săŭ este acoperit cu pădurĭ întrerupte pe alocurea de poene cultivabile.

Chicioara, *izlaz,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Florești.

Chicioara, *moșie particulară,* județul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Florești, satul Chicioara; e în întindere de aproximativ 600 pogoane pămînt arabil. Se găsește pe dînsa și pădure. Aparține d-luĭ N. Mandrea.

Chicioara, *munte,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com Andreași; se desface din dealul Păpălog și brăzdează Nordul com. Andreași și Vestul com. Broșteni.

Chicioara, *pădure particulară,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Florești; în întindere de 750 hect., pe moșia d-luĭ N. Mandrea. Esențe: cer, fag, gîrniță și stejar; acesta din urmă predomină.

Chicioara, *sat,* face parte din com. rur. Păusești-Măglașĭ, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populație de 460 locuitorĭ (235 bărbațĭ și 225 femeĭ). Aci e o biserică fondată la 1780 de Diaconul Ioan Țeveleĭ și soția sa Maria și de Diaconul Ioan Șerban cu soția sa Dobra.

Chicioara, *coastă,* jud. Gorj, în partea de N.-E. a cătunuluĭ Ursețeĭ din comuna Slobozia, jud. Gorj. Pe dînsa se află viile locuitorilor.

Chicioara, *deal,* jud. Gorj, com. Schela; situat în partea despre N.-E. a comuneĭ. Vîrful acestuĭ deal e acoperit de pădure de fag.

Chicioara, *deal,* situat în centrul comuneĭ Peșteana, pl. Ocolul, jud. Gorj; se prelungește spre V., pe o întindere de 2 kil. și intră în hotarul Mehedinți, la punctul Tarnița. Pe acest deal se află pădure. Este proprietatea locuitorilor din com. Peșteana.

Chicioara, *deal,* situat la V. de Arjoci și în marginea cătunuluĭ Arjoci, plaiul Vulcan, județul Gorj. Are forma uneĭ piramide cu o suprafață de 25 hect. Pe dînsul sunt viĭ, prunĭ și locurĭ arabile. E proprietatea locuitorilor cătunuluĭ Arjoci.

Chiciora, *deal,* în depărtare de ½ kil. de com. Păușești-Măglașĭ, plasa Cozia, județul Vîlcea.

Chiciora, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, cät. Izvoranul; ese din Predealul-Buzăuluĭ, de la Fîntîna-Rece, și se ascunde în nisip. In timp de ploaie ajunge în rîul Nișcovul.

Chiciora, *lac,* jud. Buzăŭ, în comuna Grăjdana, cät. Izvoranul.

Chiciora, *mal,* la V. de comuna Văleni, pl. Argeșelul, județul Muscel. D'aci izvorește vîlcelul Brădulețul.

Chiciora, *munte,* pl. Dîmbovița, jud. Muscel; constitue de la Păpușa șirul despărțitor între apa Argeșeluluĭ și Rîul-Tîrguluĭ, împreună cu munțiĭ Grădișteanul, Găinațul-Mare, Găinațul-Mic, Dobriașul-Mare, Dobriașul-Mic, Strîmtul, Clăbucetul, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăești, Dealul-Șelarilor, Dealul-Cucululĭ și dealul Mățăul.

Chiciorul-Cruceĭ (Piciorul-Cruceĭ), *deal,* în c. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; se detașează din ramura munților Cozla.

Chiciorul-Cruceĭ, (Piciorul-Cruceĭ), *pîrîiaș,* în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, județul Neamțu; izvorește din dealul cu acelașĭ nume, ram. Cozleĭ, și se varsă în pîrîul Cuejdul.

Chiciorul-luĭ-Sfîrdea, (Piciorul-luĭ-Sfîrdea), *munte,* jude-Neamțu, la hotarul Transilvanieĭ, spre marginea jud. Suceava; situat între muntele Preluca-Ursuluĭ și muntele Piatra-Roșie.

Chiciorul-Mîndruluĭ, (Piciorul-Mîndruluĭ), *deal,* în comuna Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu; situat în prelungirea ramureĭ Muncelul spre obîrșia pîrîiașuluĭ Cuejdul.

Chiciorul-Săhastruluĭ, (Piciorul-Săhastruluĭ). (V. Săhastrul, munte, jud. Neamțu).

Chiciorul-Vînăt, (Piciorul-Vînăt), *munte,* lîngă satul Buhalnița, com. cu aceeașĭ numire, plasa Piatra - Muntele, județul Neamțu.

Chiciorul-Vînăt, (Piciorul-Vînăt), *pîrîiaș;* izvorește din muntele cu acelașĭ nume, în com. Buhalnița, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu; se varsă pe partea stîngă a rîuluĭ Bistrița.

Chicira, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Mînzălești. E acoperită de izlaz.

Chicira, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Mînzălești; sfoară ca de 27 hect. încorporată cu moșia Valea-Pereĭ.

Chicira, *plaiŭ,* face parte din comuna Cărpinișul, jud. Gorj; începe din muntele Plăsala și se termină la marginea de S. a satuluĭ.

Chiciul, saŭ **Zătoaca,** *braț* mic al Dunăreĭ, jud. Tulcea; desparte ostrovul saŭ insula Chiciul, de uscatul Dobrogeĭ, saŭ în special de grindul Zătoaceĭ. Se desface din Dunăre, ceva maĭ jos de satul Azaclîul; se îndreaptă spre E.; avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E.; trece pe la V. de satul Azaclîul, udîndu-l puțin, și după un curs de 5 kil., în care timp desparte ostrovul Chiciul de grindul Zătoaca, se aruncă iar în Dunăre lîngă movila Zătoaca, la hotarul între com. Pisica și căt. săŭ Azaclîul. Une-orĭ el seacă, și atuncĭ ostrovul Chiciul comunică cu uscatul.

Chiciul, *ostrov,* în Dunăre, aparținînd județuluĭ Tulcea, plasa Măcinul, comuna Pisica, cătunul Azaclîul. E situată în partea nord-vestică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Are forma lunguiață, începînd de aproape de la Gura-Siretuluĭ, se îndreaptă spre N.-E. pănă la movila Zătoaca, aflîndu-se în fața orașuluĭ Galați, și a cătunuluĭ Azaclîul. Brațul, care o desparte de uscatul Azaclîuluĭ, se numește gîrla Zătoaca saŭ Chiciul. Are vre-o 40 hect. întindere, și este acoperită cu tufărișurĭ.

Chiciul, *insulă,* în Dunăre, în județul Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul comuneĭ urbane Hîrșova; situată în partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ. Ea este maĭ mult o prelungire a insuleĭ numită Gîsca-Mare, de care în timpul apelor ridicate este despărțită printr'un canal numit Zatonul-Hazan-Bei. Insula Gîsca-Mare ține de jud. Ialomița. Ostrovul Chiciuc are forma trapezică neregulată, cu 2 kil. lungime, pe 1 ½ lățime, avînd o întindere totală de 200 hect., neproductivă și fiind acoperită cu pădure întinsă de sălciĭ.

Brațul, care o desparte de malul dunărean al Hîrșoveĭ, este adînc de 12 m. și deci navigabil, pe cînd brațul ce o desparte de malul ialomițean este maĭ lat, dar impropriŭ navigațiuneĭ.

Chiciul, *insulă,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, spre S. de orașul Călărași, este situată între Dunăre, Borcea și lacul Călărași. Se dă numirea de Chiciul, cu deosebire, părțeĭ ce mărginește Dunărea și unde se fac încărcărĭ de cereale, cînd Borcea este mică, din care cauză vasele plutitoare nu pot intra în portul Călărași. Pe această insulă, în dreptul cetățiĭ Silistra, din Bulgaria, se află urmele a două redute, construite de Turcĭ pentru apărarea Silistreĭ. Aceste redute aŭ fost ocupate de Rușĭ, în 1828, de unde aŭ bombardat cetatea. Intre cele două redute este locul numit Capul-Poduluĭ, unde era capul poduluĭ, ce Turciĭ construiră, în războaiele ce aveaŭ cu Rușiĭ, între Silistra și această insulă.

Chiciul, *pădure,* jud. Ialomița, în insula cu acelașĭ nume. Are 50 hectare pădure cu plopĭ și salcie.

Chiciul, *pichet de frontieră,* jud. Ialomița, în insulă cu acelașĭ nume, pe malul Dunăreĭ, în fața Silistreĭ.

Chiciul - Iazuluĭ, *pădure,* jud. Brăila, de la gura Siretuluĭ; se mărginește în toate părțile cu Dunărea. Are 2 hect. Principala esență e salcia.

Chiciul-luĭ-Popa-Vasile, *pădure* de salcie, jud. Brăila, situată pe țărmul drept al Dunăreĭ, în fața Brăileĭ. Se mărginește în toate părțile cu Dunărea. Suprafața eĭ e de 1 ½ hect.

Chiciul-Măcinuluĭ, *pădure* de salcie, jud. Brăila. Se mărginește la S.-E. cu Dunărea-Vechie, la N.-V. cu veriga Măcinuluĭ. Suprafața e de 80 hect.

Chiciul-Moldoveĭ, *pădure,* jud. Brăila. Se mărginește la N.-E. cu viile din marginea Brăileĭ, la V. cu o pădure de pe o moșie particulară și la S. cu Siretul. Suprafața e de 2 hect.

Chiciura, *deal,* pe lîngă satul Rugineni, com. Cavadinești, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ. Merge

spre S. și trece spre E. de com. Rogojeni.

Chiciura, *deal,* în com. rur. Șovarna-d.-j., plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Chiciura, *deal,* în com. rur. Bala-d.-j., plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Chiciura, *deal,* în com. rur. Cernaia, pl. Motru-d.-j., jud. Mehedinți.

Chiciura, *deal,* în comuna rurulă Godeanul, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Chiciura, *deal,* acoperit cu viĭ, în partea de N.-E. a comuneĭ Călinești, pl. Podgoria, jud. Muscel; e udat la S. de pîrîul Spoita.

Chiciura, *moșie,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Mărgăritești. E acoperită cu pădurĭ.

Chiciura, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s.; izvorește din Dealul-Cîlnăuluĭ, udă partea de E. a com. Mărgăritești, trece prin cătunul Ștubeiul, și după un curs de 5 kil., merge de se aruncă în Cîlnăul, pe partea dreaptă a luĭ.

Chiciureanul, *fîntînă* și *loc izolat,* în com. Modoia, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Chiciureni, *sat,* face parte din com. rur. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Este situat pe Dealul-Chiciurenilor și are o populațiune de 120 locuitorĭ, 57 bărbațĭ și 63 femeĭ.

Chiciureni, *deal,* spre N.-E. de com. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova, pe care este situat satul Chiciureni.

Chiciurla, *deal,* în com. Bîrsești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chiclăul, *deal,* în partea de V. a satuluĭ Brăhășești-d.-s., plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ. Are o lungime de 9 kil. și se întinde de la N. spre S. paralel cu Valea-Berheciuluĭ.

Chiclăul, *deal,* se întinde la N. com. Tăcuta, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ.

Chiclăul, *vale,* ce se întinde în partea de N. a com. Tăcuta, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ.

Chicluiul, *deal,* o ramificare a dealuluĭ Bordea, din comuna Mogoșești, pl. Stavnicul, jud. Iași, pe teritoriul satuluĭ Mînjești.

Chicluiul, *deal.* (Vezĭ Dealul-Mare, com. Voinești, pl. Stavnicul, jud. Iași).

Chicoralul, *deal,* în cuprinsul comuneĭ Florești, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s. E o prelungire a dealuluĭ Icleanul.

Chicserei, *picior de munte,* numit și Chicerul. (Vezĭ Chicerul, munte, jud. Neamțu).

Chicușa. (Vezĭ Fîstîca, deal, jud. Vasluiŭ).

Chifeni, saŭ **Șerișorul,** *sat,* județul Suceava.

Chifeni, *parte* din satul Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Chihaia, *eleșteŭ,* în întindere de un hect., pe teritoriul comuneĭ Vărsătura, jud. Putna.

Chihanul, *șes,* în com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iași. E situat între dealurile: Lunca, Vodă și Zanea, din com. Galata. Pe dînsul se face cultură de cereale; este udat de pîrîul Nicolina.

Childești. (Vezĭ Telejna-d.-s. și Butucăria, sate, jud. Vasluiŭ).

Chilege-Ceair, *vale,* în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Ese-Chioi. Se desface din poalele nordice ale dealurilor Cuciuc-Cainargi, de pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Ese-Chioi. Se întinde spre N. într'o direcție generală de la S. spre N., prin teritoriul bulgăresc, intră în Dobrogea romînă la 2 kil. spre V. de pichetul No. 10, brăzdînd partea sudică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ, mergînd printre dealurile Tiumbet-Bair și Bei-Ozman-Bair. Abia intră în județul Constanța și se unește cu valea Punar-Osman-Ceair, și formează valea Begene-Ceair. Malurile sale sunt acoperite în mare parte cu pădurĭ.

Chilia, *ostrov,* în delta Dunăreĭ, în partea nordică a județuluĭ Tulcea și a plășeĭ Tulcea și Sulina, coprinsă între brațele Chilia și Sulina. Are o suprafață de 2100 kil. p. (210000 hect.) Are forma a 2 trapeze neregulate suprapuse. Și-a luat numele de la orașul Chilia. Solul este un întins șes, format de aluviunĭ, avînd în partea nordică și cea estică, precum și pe malul drept al Chilieĭ și pe cel stîng al Sulineĭ, fâșiĭ de pămînt ridicat, ce poartă numele de grindurĭ. Așa sunt grindurile: Chilia, Letea, Periprava, Pardina, Stipocul, etc. Este străbătut în toate părțile de gîrle. Cele maĭ însemnate sunt: Șoruli, Pardina, Pătlăgeanca, Ciobanul, Iacob-Suhat, Aliboca-Suhat și Lopatna. Numărul lor ajunge la 80. La-

curĭ sunt 55, din carĭ maĭ însemnate sunt: Roşul, Saona, Ghido, Siminoca, Siderul, Covaciul, Hontul I, Hontul II, Pentilicul, Pentiliciul, Costin, Tătarul, Tătanul, Bisagi, Matiţa, Babina, Velichi-Merheĭ, Bodaproste, Fortuna, cel maĭ mare (600 hect.) In ostrov sunt aşezate: oraşul Chilia, şi satele: Letea, Satul-Noŭ I, Satul-Noŭ al II, Sfistofcul, Periprava, Pardina, Ciatal-Chioi, Pătlăgeanca, Solgenul. Maĭ tot pămîntul este acoperit cu stufăriĭ întinse; ele ocupă maĭ mult de cît jumătatea ostrovuluĭ.

Chilia, *com. rur.*, pl. Vedea-d.-s., judeţul Olt; e compusă din 4 cătune: Chilia, Teleşmani, Păcala şi Lereşti-Pelcanĭ.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Vedea; la 52 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 1213 locuitorĭ; 280 capĭ de familie, din carĭ 244 contribuabilĭ. Locuesc în 285 case.

In comună sunt 3 bisericĭ, la Chilia, Teleşmani şi Păcala; ele sunt deservite de 2 preoţĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Eĭ aŭ: 31 caĭ şi epe, 404 boĭ, 312 vacĭ, 50 capre, 3000 oĭ, 305 porcĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 1000 hect.

Şcoala există în comună de 30 anĭ. Clădirea e proprietatea comuneĭ. Ştiŭ carte 390 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. Şcoala se frecuentă de 53 elevĭ din numărul de 147 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1842 leĭ.

Dealurile Vedea, coprinse între rîurile Vedea şi Cioraca, spre E., şi dealul din dreapta Vedeĭ, sunt acoperite cu pomĭ roditorĭ, iar coastele acoperite cu tufiş.

Stupĭ de albine sunt 152.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Budgetul comuneĭ este de 2805.20 leĭ atît la veniturĭ cît şi la cheltuelĭ.

Comuna e brăzdată de şoseaua care vine de la Valea-Mare, din judeţul Argeş, prin cătunul Lereşti-Pelcani-Chilia, la Făgeţelul; de şoseaua Topana, prin Păcala, la Făgeţelul; de şoseaua Făgeţelul-Chilia şi de şoseaua Chilia-Gura-Bouluĭ.

Dealurĭ în raionul comuneĭ sunt: Dealurile-Vedeĭ, coprinse între rîul Vedea şi Ciorîca; dealul din dreapta Vedeĭ; dealul dintre pîrîul Ciorîca şi Valea-Adîncăţeleĭ şi dealul Teleşmani, coprins între Vedea şi valea Făgeţelul.

Com. e udată de rîul Vedea, de la N. la S., de pîrîul Făgeţelul, Adîncăţeaua şi Ciorîca.

Se mărgineşte la N. cu com. Tutana, şi judeţul Argeş, la S. cu comuna Făgeţelul, la E. cu com. Govora şi Gura-Bouluĭ şi la V. cu com. Păroşi. Despre înfiinţarea comuneĭ Chilia, bătrîniĭ spun că este vr'o 100 de anĭ şi maĭ bine.

Chilia, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 526 locuitorĭ. Aci e o biserică zidită din temelie la anul 1830, şi reparată la anul 1845.

Chilia, *sat,* din com. Ivăneşti, plasa Racova, jud. Vasluiŭ, în partea de N.-V. a satuluĭ Huşeni.

Are o întindere de 43 hect. şi o populaţie de 12 familiĭ, cu 57 suflete.

In sat este o biserică.

Numărul vitelor e de 21 vite marĭ cornute, 150 oĭ, 8 caĭ şi 25 rîmătorĭ.

Locuitorĭ posedă: 15 plugur şi 6 care cu boĭ. Sunt şi 35 stupĭ de albine.

Chilia, *sat,* face parte din com. rur. Oteşani, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 317 locuitorĭ (149 bărbaţĭ şi 168 femeĭ). Aci e o biserică fondată de Codreanu, Călimărea şi alţiĭ.

Chilia, *braţ,* în jud. Tulcea, unul din cele treĭ marĭ braţe, prin care Dunărea se varsă în Marea-Neagră. Pe toată întinderea sa, face hotarul dintre Dobrogea (Romînia) şi Basarabia rusească. Se desface din Dunăre, din dreptul punctuluĭ numit Ciatal, 7 kil. maĭ sus de Tulcea; se îndreaptă maĭ întîiŭ spre E., apoĭ repede în spre Nord şi după două marĭ cotiturĭ, ajunge în dreptul oraşuluĭ Ismail, de aci spre S.-E., face un cot şi se îndreaptă spre N.-E., pînă la oraşul Chilia, de aci o ia puţin spre E. şi apoĭ se îndreaptă spre S.-E., spre a se deschide în mare. Are o lungime de 111 kil.; e cel maĭ mare din cele treĭ braţe, cu o lărgime de 500-700 m. în mediŭ, şi o adîncime de 7—12 m., iar volumul de apă este de $^{17}/_{27}$ din totalul Dunăreĭ. Pe la mijlocul cursuluĭ săŭ, se ramifică în o mulţime de braţe maĭ micĭ, carĭ se pot grupa în două mănunchiurĭ: unul între Ismail şi Chilia, altul între Chilia şi Vîlcovul; tot de o dată şi gura sa are iar maĭ multe ramurĭ. Cel d'întîiŭ, e format din braţele: Chilia, Chitliţchi, Tătanir şi 5 maĭ micĭ, coprinzînd între ele insulele: Ostrovul-Tătanir I, Daler I, Daler II, Tatanir II, Ivăneşti, Tătarschi (aceste aparţin Romînieĭ), Soloneţul, Catinca, Macinca (aparţinînd Rusieĭ). Al doilea grup este format din bra-

țele Chilia, Cernofca, Babinof, Solomonof și Stipevoc, coprinzînd între ele insulele Mesliul, Cernoiul (aparținînd Romînieĭ), Iarmacov (aparținînd Rusieĭ). In fine și gura sa are maĭ multe brațe, carĭ sunt: Aceacovschi, Serednai, Novai, Stambul, Cubanschoi, Ostovcina, Stari-Stambul (avînd și el alte 4 maĭ micĭ), Popina, Zalivi-Baba-Hasan; cuprinzînd între ele insulele: Popina I, Popina II (aparținînd Romînieĭ), Aceacovschi, Stambul, Cuban, Ostovcina (aparținînd Rusieĭ). Din ele pleacă maĭ multe gîrle, carĭ străbat întinsele stufăriĭ; așa este Șondul, ce se deschide tot în Sulina; Pardina, Sulimanca și Sulimanca-Șesca, care se deschid tot în Chilia. Apoĭ o mulțime de lacurĭ, formate de Chilia, sunt alimentate de ea în revărsările sale, saŭ se scurg într'însa; așa avem lacurile: Roșul, Covaciul, Honțul, Costinul, Tătarul. Intre Chilia și Sulina, se întinde Ostrovul-Chilia. Brațul Chilia, are pe malul drept o fîșie de pămînt, ce se ridică d'asupra maluluĭ și e acoperită cu pășunĭ și puține locurĭ arabile. Pe această fîșie se găsesc: orașul Chilia-Vechie, com. Satul-Noŭ, cătunele Periprava, Ciatal-Chioi, Pătlăgeanca, unite toate printr'un drum comunal, paralele mergînd cu Chilia, adeseorĭ impracticabil, din cauza inundărilor Chilieĭ, remînînd de multe orĭ ca comunicația să se facă maĭ mult pe apă de cît pe uscat. Jumătate din brațul Chilia, aparține Rusieĭ, care a căutat să facă navigabil brațul Chilia; dar debitul de aluviunĭ fiind prea marĭ, lucrările Rusieĭ pentru destuparea celor 12 gurĭ ale brațuluĭ, aŭ fost zădărnicite. Totușĭ, vapoare micĭ, avînd toate pavilionul rusesc, urcă cursul săŭ și intră în Dunărea-Mare și apoĭ merg la Galați saŭ pe Prut în sus.

Chilia, *schit.* (V. Chilia, comună rurală, jud. Olt).

Chilia, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Bărsănești.

Chilia, *deal,* pe hotarul despre jud. Suceava a comuneĭ Cotnari, pl. Bahluiŭ, jud. Iași. Se întinde de la N. la S. și este acoperit cu pădurĭ. Pe podișul acestuĭ deal se află și astăzĭ urmele uneĭ livezĭ cu puținĭ pomĭ roditorĭ.

Chilia, *pisc,* pe culmea de deal ce se lasă din creasta Carpaților, printre gîrlele Drajna și Ogretinul, com. Drajna-d.-s., plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia, *deal,* situat în raionul comuneĭ Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ. Pe acest deal se află situat satul Lichitișeni.

Chilia, *deal,* în raionul com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Chilia, *deal,* la 10 kil. spre N.-V. de vatra satuluĭ Călinești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Chilia, *movilă* și punct trigonometric de observație de rangul I, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie. E situată în partea nordică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ, pe grindul Chilia, la 7 kil. spre S. de orașul Chilia, lîngă drumul comunal Mahmudia-Chilia. Are o înălțime de 73.5 m.; e punct strategic important, dominînd asupra întreguluĭ grind al Chilieĭ. Este acoperită cu fînețe și pășunĭ.

Chilia, *grind,* în județul Tulcea, plasa Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechie. E situat în partea nordică a plășeĭ și în cea centralo-nordică a comuneĭ. Se întinde pe malul drept al brațuluĭ Chilia, al brațuluĭ Tătarul și al gîrleĭ Pardinul; iar în spre Est o linie frîntă formată de stuf. Are o direcțiune generală de la Nord la Sud; lungimea luĭ este 12 kil. și lățimea medie de 3 kil., iar suprafața totală este 136 kil. p. (saŭ 3600 hect.), ce aparține în întregime orașuluĭ Chilia, care însușĭ este așezat în partea nord-vestică a grinduluĭ, la unirea brațuluĭ Chilia cu brațul Tătarul. De-alungul luĭ, în partea vestică, merge drumul comunal Chilia-Mahmudia. Tot în partea vestică, între gîrla Pardinul și drumul comunal sunt așezate cîșlele saŭ tîrlele locuitorilor. In interiorul luĭ sunt 2 micĭ mlaștine; lîngă orașul Chilia se află movila Crucea. In partea nordică merge drumul comunal Chilia-Satul-Noŭ-Sulina.

Chilia, *loc de fînețe,* la V. de căt. Bogdănești, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, jud. Prahova, ce se întinde de la N. de Poiana-Mare până în dealul Bichel și Valea-Buzatuluĭ.

Chilia, *localitate deluroasă,* în partea de N.-V. a com. Predeal, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia, *pădure,* situată între satele Boghești-d.-s. și d.-j., jud. Tecuciŭ. Aicĭ a fost un schit de călugărĭ, care a existat până la 1855, cînd s'a făcut biserica din Boghești-d.-j.

Chilia, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j.-Trotușul, com. Săveni; curge pe teritoriul cătunuluĭ Flo-

rești și desparte la N. comuna Jăvreni de com. Bogdana, căt. Corbul. Iși are obîrșia la localitatea numită a Cioareĭ și se varsă de-a stînga în Trotușul.

Chilia, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, între Boghești-d.-s. și Boghești-d.-j., com. Boghești. Merge în direcție E.-V. și se varsă în Zeletin.

Chilia, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Bîdilița, jud. Suceava.

Chilia, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Bărsănești; e formată de dealul cu acelașĭ nume.

Chilia, *vale* și *poiană,* comuna Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Chilia-Călugăruluĭ. (V. Petricica, munte, jud. Neamțu).

Chilia-Vechie, *comună urbană,* în județul Tulcea și în pl. Sulina. Este așezată în partea nord-estică a districtuluĭ, la 70 kil. spre N.-E. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ și în partea de S. a plășeĭ, la 52 kil. spre N.-V. de orașul Sulina, reședința plășeĭ.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este următorul: Plecînd din brațul Chilia, de la locul unde se desparte brațul Tătarul, ceva maĭ jos de satul Pardina, se îndreaptă spre S.-E., urmînd puțin gîrla Pardina, pe care o părăsește, și tot mereŭ prin stufurĭ, tae gîrla ce unește lacul Bacin cu Costinciuc, gîrla Iacob-Suhat, grindul Stipocul, oprindu-se pe latura meridională, coprinzîndu-l ast-fel în teritoriul comuneĭ; de aci se îndreaptă spre E., pe lîngă grindul Stipocul, dă de gîrla Lopatna, pe care o urmează puțin și apoĭ se îndreaptă spre S., dă de brațul Sulina, la mila No. 21, de unde îndreptîndu-se spre E., urmează cotiturile luĭ, până la mila No. 15; de aci se îndreaptă spre S., pe lîngă lacul Dovinca, dă de malul vestic al laculuĭ Velichi-Merheĭ, pe care îl urmează puțin, îl părăsește pentru a ajunge în canalul Cernofca, pe care îl taie; urmează Balcinof în direcția de N.-E., până la vărsarea luĭ în brațul Chilia. De aci ține cursul acestuĭ braț, avînd o direcțiune generală de S.-V., trece printre orașele Chilia-Vechie (romînă) și Chilia-Nouă (rusă) și ajunge lîngă satul Pardina.

Forma luĭ generală este aceea a unuĭ trapez neregulat. Lungimea luĭ este de 115 kil., iar întinderea totală, e de maĭ bine de 300 kil. p., saŭ 30000 hect., din carĭ numaĭ 3500 hect. sunt pămînt, restul acoperit de bălțĭ și stuf.

Relieful săŭ face parte din regiunea șesuluĭ. Nicĭ un deal saŭ colină nu întrerupe monotonia întinsuluĭ săŭ teritoriŭ, semănat de bălțĭ și gîrle. Pămîntul e format din grindurĭ ce se ridică până la 13 m. d'asupra stufuluĭ. Așa avem grindul Chilia, care aproape singur formează teritoriul cultivabil al comuneĭ; grindul Stipocul (600 hect.). In ele se ridică înălțimĭ artificiale, puncte trigonometrice. Așa sunt: Movila-Cruceĭ, 7 m., la N.; Chilia, 13 m., la S. în grindul Chilia; Fudul, 7.6 m., la V. lîngă brațul Tătarul; Stipocul, 4.4 m., la S. în grindul Stipoculuĭ, și altele maĭ puțin însemnate.

Apele sunt numeroase. Brațul Chilia o udă la N., despărțind-o de Basarabia, la V. de Chilia, orașul are maĭ multe brațe maĭ micĭ; cel maĭ însemnat e Tătarul, care închide între el și Chilia ostroavele Tătarul-Mic, Daler-Mare, Daler-Mic, Tătarul-Mare saŭ Ivănești-Tătarschi, ce aparțin Romînieĭ. La E., iar se desface în maĭ multe brațe, ca: Cernofca, Babinof, Solomonof, etc., carĭ închid între ele insula Meslin, ce aparțin comuneĭ Chilia-Vechie. Brațul Sulina, la S., pe o întindere de 6 mile (11 kil.) de la 15—21. Pe lîngă ele maĭ sunt o mulțime de gîrle, din carĭ cele maĭ însemnate sunt: brațul Pardina, 25 hect. lungime, la N., gîrla Lopatna la S., gîrlele Aliboca Suhat și Iacob-Suhat, la S. Lacurile sunt numeroase; așa sunt: Liman-Roșca (100 hect.), Matița (300 hect.), Babina (200 hect.), Saon (50 hect.), la E.; Friozorul (100 hect.), Cablovata (110 hect.), Bodaproste (120 hect.) la S.; Batacul (80 hect.) la V. Lăcușoarele: Cimpoiul, Peșteanul, Pepurnic (toate 120 hect.), Bacin, Țihac și Puslar (200 hect.), toate la S.; Tătanir (250 hect), Pojaret, Bisagi-Mic, Bisagi-Lung, Maxinca, Bacin, Fudul și Cărpănos (300 hect. toate), așezate la N.-V. Ele produc pește de calitate mediocră și mărunt. Venitul lor, ca al Dunăreĭ întregĭ, este al statuluĭ.

Se mărginește la N. cu Basarabia, despărțită prin Dunăre, la S. cu com. Beș-Tepe și Mahmudia, la E. cu comunele Satul-Noŭ (Letea) și Sfistofca (Periprava).

Intinderea totală e de 30000 hect., din care pămîntul ferm e de 3500 hect., din acestea, 150 hect. ocupate de vatra orașuluĭ, 1700 hect. ale locuitorilor, 1550 hect. ale statuluĭ și 140 hect. ale comuneĭ.

Populația e amestecată; elementul principal sunt Rușiĭ, apoĭ Romîniĭ; sunt 500 familiĭ, cu 2300 suflete; 1020 bărbațĭ, 900 femeĭ, 380 copiĭ; însurațĭ

500, neînsuraţĭ 380, văduvĭ 140; contribuabilĭ 750. După naţiunĭ: 1500 Ruşĭ, 540 Romînĭ, 60 Bulgarĭ, 30 Grecĭ, 120 Evreĭ; restul alte naţionalităţĭ.

E o şcoală mixtă, fundată în 1879, de locuitorĭ, cu 2 învăţătorĭ, frecuentată de 128 elevĭ, 38 Romînĭ, 53 Ruşĭ, 24 Evreĭ, 4 Bulgarĭ, 5 Grecĭ şi 4 Lipovenĭ.

Sunt 2 bisericĭ: una lipovenească, fundată în 1865 de sectarĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; a doua romînă, zidită în 1854 de locuitorĭ, cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 îngrijitor.

In comună sunt 800 agricultorĭ, cu 200 plugurĭ; 4000 vite; 10 meseriaşĭ; 30 morĭ de vînt.

Comerciul este activ; în anul 1893—94, aŭ fost în port: 66 năvĭ intrate şi eşite, cu 3722 tone, din carĭ 22 romîne, 24 ruse şi 20 elene. Importă coloniale şi manufacture şi exportă peşte proaspăt şi sărat. Importul şi exportul se fac cu Sulina, Vîlcov, Ismail şi Tulcea. Sunt 30 comercianţĭ în comună.

Budgetul de veniturĭ şi cheltuelĭ se balanţează cu 20000 leĭ.

Sunt 750 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: 4 drumurĭ comunale ce duc la Periprava-Sulina, la Mahmudia, la Pardina - Tulcea, însă calea principală a rămas şi azĭ braţul Chilia cu ramificaţiunile sale.

Această comună s'a întemeiat în urma războiuluĭ de la Crimeia, de locuitoriĭ veniţĭ din Basarabia, prin stăruinţele guvernuluĭ turcesc, dîndu-li-se pămînt pentru case şi arăturĭ, precum şi scutirĭ de dăjdiĭ, podvezĭ, etc. Maĭ înainte, nu existaŭ de cît cîte-va tîrle de vite şi cîte-va colibe de pescarĭ ruşĭ, şi aparţinea Rusieĭ până în braţul Sulina. De la 1878 e în stăpînirea Romînieĭ.

Chiliana, *vale*, între satele Bărboasa şi Onceşti-Vechĭ, com. Onceşti, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciŭ.

Cihlie (La-). Vezĭ Pîrîul-Chilieĭ, din com. Mădeiul, judeţul Suceava.

Chilieĭ (Dealul-), *deal*, lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava. E acoperit de pădure de fag.

Chilieĭ (Izvorul-), saŭ **Izvorul-luĭ-Mîzgă**, *izvor*, în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Pătîrlagi; începe de la Hojeşti şi se scurge în Valea-Vieĭ.

Chilieĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al pîrîuluĭ Şinca, din com. Sasca, jud. Suceava.

Chilieĭ (Pîrîul-), saŭ **Pîrîul-Arşiţeĭ**, *afluent* al pîrîuluĭ Mădeiul, jud. Suceava. La gura acestuĭ pîrîŭ, unde se zice La-Chilie, aŭ fost chiliile călugărilor Mateiŭ şi Chiriac, primiĭ întemeietorĭ aĭ satuluĭ Mădeiul.

Chilieĭ (Poiana-), *poiană*, pe dealul Bogata, din com. Sasca, jud. Suceava.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă*, spre E. de satul Lichitişeni, com. Vultureni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă*, între dealul Lacul şi Ulmul, în raionul com. Brăhăşeşti, jud. Tecuciŭ.

Chilieĭ (Rîpa-), *rîpă*, pe teritoriul comuneĭ Burdusaci, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. In timpurĭ ploioase, această rîpă se face pîrîŭ şi se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ.

Chilieĭ (Valea-), *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, prin care curge Izvorul-Frasinuluĭ.

Chilieni-de-Jos, *sat*, în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Chilieni, spre S.-E. de Chilieni-d.-s.

Chilieni-de-Sus, *sat*, în judeţul Tutova, pl. Pereschivul, spre V. de oraş, aproape de marginea jud. pe pîrîul Pereschivul. Are 560 locuitoriĭ, din carĭ 49 ştiŭ carte. Locuesc în 152 case. Acest sat împreună cu satul Chilieni, formează o comună cu cătunele: Chilieni-d.-j., Afumaţi şi Rotăria. In toată comuna sunt 707 locuitorĭ, din carĭ 50 ştiŭ carte; sunt 105 contribuabilĭ; 189 case.

Teritoriul comuneĭ este acoperit cu dealurĭ; în cea maĭ mare parte aceste dealurĭ sunt acoperite cu viĭ şi pădurĭ. Viile ocupă o suprafaţă de 83 hect.

Sunt 5 comercianţĭ.

Are o şcoală primară de băeţĭ şi 2 bisericĭ.

Chiliile, *com. rur.*, în jud. Roman, pl. Fundul, spre S. de oraşul Roman şi la o depărtare de 23 kil. de el şi de 10 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe culmea dealurilor ce separă basinul Siretuluĭ de basinul Bîrladuluĭ. Este formată din satele: Chiliile şi Buciumi, cu reşedinţa comuneĭ în satul Chiliile.

Are 424 capĭ de familie, cu 1267 suflete, din carĭ 295 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 44 loc. Locuesc în 338 case.

Sunt 414 capete vite marĭ.

Are o biserică de zid; o şcoală mixtă, care, în anul şcolar 1886—87, a fost frecuentată de 17 băeţĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2682 leĭ la veniturĭ şi 2674 leĭ la cheltuelĭ.

Chiliile, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Valea-Arinilor; situat d'a dreapta Tazlăuluĭ-Sărat la o depărtare de 9.5 kil. de satul Lucăceşti. Are o populaţie de 30 capĭ de familie, cu 112 suflete. Sunt 2 cîrciumĭ. In sat este o biserică, clădită de d-na Elena Sturdza, în anul 1848; azĭ e deservită de 2 cîntăreţĭ.

Chiliile, *sat,* face parte din comuna rur. Măţăul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Chiliile, *sat,* în com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; aşezat spre N.-E. satelor Hlăpeşti şi Talpa, formînd cu hotarul săŭ, limita jud. Roman.

Terenurile sale se scoboară în pante aplecate spre S.-E.

Suprafaţa acestuĭ sat e de 213 hect. 90 ariĭ, avînd o populaţiune de 40 familiĭ, cu 160 suflete.

Sunt 50 contribuabili.

Numărul vitelor e de 175 capete, din carĭ: 46 boĭ, 25 vacĭ, 60 oĭ, 20 caĭ, 10 rîmătorĭ, 10 juncĭ şi 4 bivolĭ.

Chiliile, *sat,* jud. Roman, plasa Fundul, com. Chiliile, spre S.-E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 23 kil. de el şi de 10 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe vîrful dealuluĭ Chiliile. Poziţiunea acestuĭ sat predomină o jumătate din judeţ. Este reşedinţa comuneĭ Chiliile. Are 156 capĭ de familie, 142 contribuabilĭ, 602 locuitorĭ, din carĭ 30 ştiŭ carte. Locuesc în 170 case. Are o biserică de zid şi o şcoală primară mixtă, care, în anul şcolar 1886—87, a fost frecuentată de 17 elevĭ, din 27 înscrişĭ.

Chiliile, mic *cătun,* al comuneĭ Reşca, pl. Ocolul, jud. Romanaţi; situat aproape de gura Olteţuluĭ, unde se aflā şi o moară pe Olt; e depărtat de Caracal de 9 kil. Spre S.-E. se învecineşte cu pădurea Bistriţa. Are 259 locuitorĭ. Este aproape de gară şi de comuna Reşca.

Chiliile (Chilia-), mic *cătun,* al com. Dobrunul, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat la V. de satul Dobrunul, pe malul drept al Olteţuluĭ. Are 200 locuitorĭ. E străbătut de o şosea judeţeană, iar altitudinea terenuluĭ e de 145 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Chiliile, *cătun,* al comuneĭ Trestioara, jud. Buzăŭ, cu 260 locuitorĭ şi 49 case.

Chiliile, *subdivizie* a *căt.* Bodromireşti, din comuna Bălăneşti, jud. Buzăŭ.

Chiliile, *fost schit de călugărĭ,* com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova. Azĭ este în ruină. Se păstrează numaĭ pristolul. Locuitoriĭ numesc locul unde a fost mănăstirea, La-Chiliĭ, pentru-că aci aŭ fost chiliile călugărilor mănăstireĭ.

Chiliile, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Robeşti, cătunul Runcul, acoperită de semănăturĭ şi fîneaţă.

Chiliile, *deal,* pe teritoriul satuluĭ şi com. Curteni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Chiliile, *pisc,* la E. de comuna Ţiteşti, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chiliile, *deal,* în com. Budeşti-Ghicăĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E situat în prelungirea dealurilor Climeşti şi Făgeţelul.

Chiliile, *deal,* în com. Calu-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Se detaşează spre S. din ramura munteluĭ Doşelul.

Chiliile *deal,* com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Chiliile, *deal,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Chiliile. Pe acest deal, care este unul din cele maĭ înalte din pl. Fundul, este aşezat satul Chiliile.

Chiliile, *deal* şi *punct trigonometric de observaţie,* jud. Romanaţi. E un cap al dealuluĭ Frăţila, şi are o altitudine de 188 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ. E situat în extremitatea unghiuluĭ ce face Geamartaluiul cu Olteţul şi vine spre N. de com. Vîrtina.

Chiliile, *deal.* Vezĭ Podul-Lat, deal, din com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Chiliile, *loc,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Băsăşti; este situat la V. de comună. Acest loc se zice s'a numit ast-fel, fiind-că acolo s'aŭ retras oameniĭ de frica Tătarilor şi aŭ locuit prin bordee şi chiliĭ.

Chiliile, *loc izolat,* comuna Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chiliile, *moşie* răzăşească, judeţul Bacăŭ, plasa Munteluĭ, pe teritoriul com. Valea-Arinilor.

Chiliile, *pîrîiaş,* izvoreşte dintre ramurile Doşelul şi Chiliile, în com. Calul-Iapa, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, şi se varsă de a stînga pîrîuluĭ Iapa.

Chiliile, *pîrîiaş,* în com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu; izvoreşte din Dealul-Borşa-

nilor și se varsă, lîngă satul Talpa, în iazul Bernevica.

Chiliile, *pîrîŭ,* pe teritoriul comuneĭ Păulești, plasa Vrancea, jud. Putna; se varsă în Putna, după ce udă și comuna Valea-Săreĭ.

Chiliile, *șes,* se întinde între satele Valea-Mare și Chiliile din com. Ivănești, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Chiliilor (Fundul-). (Vezĭ Pleșa, jud. Putna).

Chiliilor (Gruiul-), *loc izolat,* com. Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Chiliilor (Vîrful-), *munte,* în județul Buzăŭ, com. Rușiavățul, căt. Muscelul-Țigan. E acoperit de fîneață și pădure.

Chilimeni, *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Chilimenți. Vezĭ Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chilimenților (Dealul-), *deal,* cu vie și pomĭ roditorĭ, situat în com. Ștefănești, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chilimeticul, *pîrîŭ,* ce udă com. Tichirișul, pl. Vrancea, județul Putna, și se varsă în rîul Putna.

Chilimiile, *pisc,* com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chilineasa, *pîrîŭ,* jud. Suceava; formează hotarul între com. Bogdănești și Boroaia. Izvorește din Dealul-Lupuluĭ și se varsă în Rîșca.

Chilișca, saŭ **Pilișca,** *șiră de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Doftana, care se întinde d'a dreapta Trotușuluĭ, începînd aproape de hotarul spre Ardeal.

Chilișoaia, *sat,* în partea de S.-V. a com. Păușești, plasa Cîrligătura, jud. Iași. Are o suprafață de 758 hect. și o populație de 17 familiĭ saŭ 71 suflete.

Numărul vitelor e de 95 capete, din carĭ: 70 vite marĭ cornute, 16 caĭ și 9 rîmătorĭ.

Chilișoaia, *deal,* pe care e situat satul Chilișoaia, din com. Păușești, plasa Cîrligătura, jud. Iași.

Chilișoaia, *iaz,* între dealurile Chilișoaia și Hărpășești, din comuna Păușești, pl. Cîrligătura, jud. Iași.

Chiliul, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Retezul; are 70 case.

Chiliul-Mare, *pisc,* com. Petrari-d.-j., pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chilmiziul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Lopătari, între muntele Piatra-Secuiuluĭ și muntele Neharnița; este acoperit de pădure și este în mare parte stîncos.

Chilmiziuluĭ (Fîntîna-), *loc izolat,* în muntele Chilmiziul, din com. Lipia, jud. Buzăŭ. Are o vechie fîntînă cu apă renumită.

Chilmiziuluĭ (Pădurea-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Lipia. Are 50 hect. proprietate moșnenească.

Chilmiziuluĭ (Plaiul-), *colină,* care se rupe din partea nordică a munteluĭ Căpreanul și merge până în apropiere de Fîntîna-Romîneștilor, jud. Buzăŭ, servind ca hotar între comunele Gura-Sărățiĭ, Monteorul, Grăjdana, Lipia, Mereiul și Nișcovul.

Chimnetele, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Muntele, situat la V. de comuna Măgirești. Prin vîrful acestuĭ deal se desparte această comună de com. Valea-Arinilor.

China, *parte* din *pădurea* Dumbrovița, de pe proprietatea statuluĭ Dumbrovița, pl. Biliești, jud. Putna, în întindere aproximativă de 12 hect.

China. (V. Pietrosul, pîrîŭ, com. Călinești, jud. Botoșani).

Chinanul, *pădure,* proprietatea statuluĭ, pe teritoriul com. Bunești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. Are o suprafață de 600 hect.

Chinciul, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Pardoși, în partea de S.

Chindiĭ, *loc izolat,* spre hotarul com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița.

Chindia, *vîrf,* al culmeĭ Paringul, jud. Vîlcea. De aci culmea Paringul se separă de culmea Olănești, care se prelungește până aproape de Rîmnicul-Vîlcea, separînd rîul Rîmnicul de apa Gura-Văeĭ.

Chinea, *munte,* al comuneĭ Cartiul, jud. Gorj, situat spre N. Pe dînsul pășunează vara vitele locuitorilor. In vîrf are puțină pădure de brad și fag.

Chineja, *pîrîŭ,* ce izvorește din pădurea Voineștilor, teritoriul com. Berești, pl. Horincea, ju-

dețul Covurluiŭ. La punctul Braniștea, unindu-se cu pîrîiașul Merea, tot din aceeașĭ comună, parcurge Valea-Chinejeĭ, pe o distanță de vr'o 30 kil. și se varsă în rîulețul Covurluiul, lîngă satul Umbrărești, com. Bujorul. In Chineja se varsă, la satul Moscul, și Pîrîiașul-Slivneĭ.

Chineja, *vale,* udată de pîrîul cu acelașĭ nume, începînd de pe teritoriul com. Berești, din partea nordică a satuluĭ Berești, și ținînd pănă la Umbrărești, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ. Pe această vale sunt așezate, de sus în jos, următoarele sate: Berești, T.-Berești, Çioinagi, Bălintești, Ghibărțeni, Pochișcani, Sl. Băneasa, Băneasa, Moscul, Golășei, T.-Bujorul și Umbrărești.

Chinejeĭ (Fundul-), *pădure,* în com. Berești, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Chinetul, *vîrf de munte,* județul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Comănești, din șira Runcul-Stînelor.

Chinga, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, cu o suprafață de 10 hect., situată în căt. Budurești, com. Dobriceni, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se mărginește la V. cu livezile moșnenilor Dobriceni și Bodești; la N. cu rîul Dobriceni; la S. cu ograda Ogrezeanul; la E. cu locurile de muncă.

Chinga, *teren izolat,* compus din 3 trupurĭ. Face parte din moșia Cetățuia, jud. Vîlcea. E în întindere totală de 11 hect. 3380 m. p. Se află situat în com. Bujoreni, pl. Cozia. A aparținut schituluĭ Cetățuia.

Chinga-Mateeștĭ. (Vezĭ Lucieni, pădure, jud. Muscel).

Chinga-Răsurile, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, cu o suprafață de 10 hect., pendinte de com. Stoenești, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se mărginește la N. și E. cu locurile moșnenilor Bodești, la S. cu locurile moșnenilor Stoenești și la V. cu locurile moșnenilor Bîrzești.

Chintești, saŭ **Govora,** *cătun,* al com. Bobicești, pl. Oltețul-Oltul-d.-s., jud. Romanați, situat pe malul stîng al Oltețuluĭ, între Bobicești-d.-s. și Bobicești-d.-j.

Chintești, *nume* al satuluĭ Flămînda (zis și Valea-Soareluĭ), căt. al com. Redea, pl. Ocolul, jud. Romanați. Are 332 loc.

Chintești, *moșie* a statuluĭ, în jud. Romanați, producînd o arendă anuală de 640 leĭ (1887—1888). Are o pădure de 177 pogoane, lîngă com. Bobicești.

Chintinici. (Vezĭ Cînteniciul, jud. Neamțu).

Chinul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărmănești. Face parte din șirul de munțĭ dintre Uzul și pîrîul Doftana. Se află situat aproape de graniță. Are o înălțime de 350 m.

Chinuluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Hîrja. Izvorește din muntele Mesteacănul, la E. de satul Hîrja și se varsă d'a dreapta Oituzuluĭ.

Chinuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* curgînd în pl. Vrancea, jud. Putna. Izvorește din vîrful Țipăul; desparte Satul-Mare de Lunca-Nerejuluĭ-Mare și se varsă în stînga Zăbaleĭ.

Chinusculuĭ (Fundul-), *munte,* pe teritoriul comuneĭ Soveja, pl. Zăbrăuțul, jud. Putna. (V. Fundul-Chinusculuĭ).

Chinușul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinul.

Chioa, *pîrîŭ,* jud. Putna, ce izvorește de sub Sboina-Neagră și Cîrligată din Fundul-Doschileĭ și se varsă în Șușița.

Chioaia, *sat,* în partea de N. a com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, situat pe o așezătură a culmeĭ dealuluĭ cu acelașĭ nume. Șĭ-a luat numele de la o piuă de bătut sumane, care se află pe pîrîul Chioaia.

In partea de E. a satuluĭ e un iaz, format de apa pîrîuluĭ Chioaia.

Are o suprafață de 429 hect., din carĭ 257 hect. sunt ale proprietățeĭ, restul al locuitorilor.

Numărul vitelor e de: 77 vite marĭ cornute, 201 oĭ, 21 capre, 11 caĭ și 10 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 5 plugurĭ și 6 care cu boĭ.

Chioaia, *deal,* între satul Butucăria și pîrîul Chioaia; se prelungește din com. Bereasa, pl. Mijloc, jud. Vasluiŭ, spre S. și se termină în partea de N. a satuluĭ Telejna-d.-j. Pe culmea luĭ se află satul Chioaia. O parte este acoperită cu pădure, iar pe alta se face semănăturĭ.

Chioaia, *pîrîŭ,* județul Vasluiŭ. Izvorește despre N., din comuna Bereasa, de sub dealul Boțoaia; trece d'alungul spre S. prin com. Telejna și se varsă în jos de satul Telejna, în pîrîul cu aceeași numire după ce formează iazul din satul Butucăria.

Lungimea pîrîuluĭ, e de 5 kilometri.

Chioaia, *şes,* bogat în fîneţe, jud. Vasluiŭ, pe valea pîrîuluĭ Chioaia.

Chioana, *vechie numire* a *căt.* Dîmbroca, din com. Scurteşti, jud. Buzăŭ.

Chioara, *com. rur.*, în plasa Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, pe lunca dintre Borcea şi rîul Ialomiţa.

Teritoriul com. are suprafaţa de 10.500 hect. şi se întinde între comunele: Hagieni, Vlădeni şi fluviul Dunărea. Coprinde două moşiĭ: Blagodeasca, cu 5500 hect., din carĭ 3400 hect. băltiş, 100 hect. pădure, 300 hect. izlaz şi 1700 hect. pămînt de cultură şi Bobul saŭ Corneanca, cu 5000 hect., din carĭ numaĭ 10 hectare pădure, iar restul pămînt de cultură. Aceste moşiĭ sunt proprietăţĭ ale statuluĭ şi înainte de secularizare aparţineaŭ mănăstireĭ Mărgineni. Pe periodul 1886-1896, Blagodeasca a fost arendată cu suma de 29100 leĭ, iar Bobul s'a arendat, pe acelaşĭ period, cu 20050 leĭ.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 191 locuitorĭ şi după legea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 273 locuitorĭ; fără proprietăţĭ se maĭ află 19 locuitorĭ.

Se compune din satele: Chioara şi Bobul şi din căt. (tîrlele): Sf. Vasile, Cojoaca şi Paraipanul, cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale, în satul Chioara.

Populaţiunea comuneĭ este de 1680 locuitorĭ, cu 370 capĭ de familie şi 1310 membriĭ de familie, saŭ 786 bărbaţĭ şi 894 femeĭ. După naţionalitate sunt: 1667 Romînĭ, 5 Grecĭ, 2 Bulgarĭ, 2 Ungurĭ, 1 German şi 3 de alte naţionalităţĭ. După religie sunt: 1674 creştinĭ ortodoxĭ, 2 catolicĭ, 1 protestant, 2 mozaicĭ şi 1 lipovean. După profesiunĭ: 439 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 1 industriaş, 9 comercianţĭ, 7 profesiunĭ libere, 120 muncitorĭ şi 48 servitorĭ. Cu ştiinţă de carte sunt 340 persoane.

Vite: 1950 boĭ, 560 caĭ, 2 bivolĭ, 13 asinĭ, 5800 oĭ, 16 capre şi 500 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887-1888 era de 3094 leĭ şi cheltuelile de 5344 leĭ.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă, la 40 elevĭ şi 2 eleve, de un învăţător retribuit de stat şi comună.

Aicĭ este o biserică, la care servesc 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Chioara, *sat,* în plasa Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, pendinte de com. cu acelaşĭ nume, este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, în apropriere de Gura-Borciĭ-d.-j., pe un loc puţin ridicat de la nivelul rîuluĭ, din care cauză adesea, este supus inundaţiilor. Inainte, satul purta numele de Porceni.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Se află aci o şcoală mixtă cu 40 elevĭ şi 2 eleve şi o biserică la care servesc 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ.

Vite sunt: 720 boĭ, 430 caĭ, 3200 oĭ şi 350 porcĭ.

Chioasea, *mahala,* comuna Cireşiul, plasa Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea.

Chioaseĭ (Dealul-), *deal,* la poalele căruia e situată mahalaua Chioasa, com. Cireşiul, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Chiogerciu-Punar-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Bairam-Dede. Se desface din dealul Mezarlîc-Bair. Se întinde printre văile Afighinea şi Chiogerciu-Punar-Ceair. Are înălţimea de 161 m., dominînd văile de maĭ sus şi satul Bairam-Dede. Este acoperit cu fîneţe şi izlazurĭ.

Chiogerciu-Punar-Ceair, *vale,* jud. Constanţa, în plăşile Silistra-Nouă şi Mangalia, pe teritoriul comunelor rur. Bairam-Dede, pl. Silistra-Nouă, şi Cazil-Murad, pl. Mangalia, fiind tăiată de hotarul dintre aceste plăşĭ şi com. Pleacă din părţile estice ale dealuluĭ Cazil-Murad. Se dirige spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., printre dealurile Mezarlîc-Bair şi Cazil-Murad. Trece prin satul Cazil-Murad şi se deschide în valea Merdeven-Ceair pe stînga. Ea e tăiată de drumul judeţean Bairam-Dede-Mangalia.

Chioi-Deresi, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rur. Mamut-Cuius. Se desface din dealul Ciflic-Bair, îndreptîndu-se spre N., într'o direcţiune de la S.-E. către N.-V. şi după un drum de 2½ kil., se deschide în valea Peştera-Ceair. Se întinde printre dealurile Ciacal-Bair şi Peştera-Bair pe la E. şi Baarlîc-Bair pe la V. Este situată cam în centrul plăşeĭ şi la N.-E. comuneĭ şi este străbătută în toată lungimea eĭ de drumul comunal Mamut-Cuius-Ivranes.

Chioibăşeşti, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de com. Chichineţul. Este situat la S.-V. de Chichineţul, cam la 2 kil. Are 746 suflete, din carĭ 94 capĭ de familie. Loc. posedă 170 boĭ, 165

vacĭ, 14 taurĭ, 46 vițeĭ, 243 caĭ, 910 oĭ și 151 rîmătorĭ.

Chioibăşeşti, *luncă,* jud. Brăila, la S. satuluĭ cu același nume, pe hotarul de S. al comuneĭ Chichinețul, despre jud. Ialomița. Aci se formează primăvara un lac, care vara seacă cîte o dată.

Chioibăşeşti, *moşie,* jud. Brăila, pendinte de com. Chichinețul, pl. Călmățuiul, proprietatea moștenitorilor G. San-Marin. Are o întindere de 1503 hect. Aduce un venit de 16384 leĭ.

Chiojdeanca, *com. rur.,* pl. Podgoria, jud. Prahova. Este situată pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Chiojdeanca și între dealurile Măstănești, Neagoșul, Nucetul și Trenul, la 41 kil. departe de reședința județuluĭ și la 12 kil. de a plășeĭ.

Se compune din 3 cătune: Chiojdeanca, Nucetul și Trenul, avînd o populațiune de 2222 loc., 1132 bărbațĭ și 1090 femeĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac în orașul Ploești. Eĭ aŭ 24 caĭ, 9 epe, 129 vacĭ, 89 capre, 1866 oĭ și 440 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe apa Chiojdeanca, sunt 3 morĭ de măcinat.

Locuitoriĭ toțĭ sunt moșnenĭ.

Școală s'a înființat aci, de la anul 1883. A fost frecuentată în anul școlar 1892—93, de 59 băețĭ și 11 fete, din numărul de 396 copiĭ, 253 băețĭ și 143 fete, cu vîrsta legiuită. Cu întreținerea personaluluĭ, statul cheltuește anual 2160 leĭ. Știŭ carte 125 bărbațĭ și puține femeĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de 1351 hect.

In raionul comuneĭ sunt două micĭ izvoare de apă de pucioasă.

Țuică, în aniĭ rodnicĭ se fabrică, cam 4000 decal.

Comerciul se exercită în comună de 6 cîrciumarĭ.

O șosea comunală o pune în comunicație cu comunele: Apostolache, Salcia și Calvini.

E brăzdată de dealurile: Nucetul, cu vîrful Neagoșul, Haim și Mostănești, cu vîrful Pleșuva și Dealul-Trenuluĭ. Toate servesc pentru pășunatul vitelor.

Afară de gîrla Chiojdeanca, este străbătută de văile Nucetul, Pleșuva și de altele maĭ micĭ.

Se mărginește cu comunele: Apostolache, Salcia, Șoimari și la N. cu jud. Buzăŭ.

Chiojdeanca, *sat,* face parte din com. rur. cu același nume, pl. Podgoria, jud. Prahova. Aci e reședința comuneĭ.

Chiojdeanca, *rîuleț,* izvorește din raionul com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova, și, după ce servește de limită între com. Apostolache și Chiojdeanca, se împreună cu pîrîul Trenul și împreună se varsă în rîul Cricovul-Sărat, în raionul com. Apostolache.

Chiojdeni, *com. rur.,* în plaiul Rîmnicul, județul R.-Sărat, pe ambele malurĭ ale Rîmniculuĭ-Sărat.

Șĭ-a luat numele de la locuitoriĭ, carĭ sunt venițĭ după Bisca-Chiojduluĭ, jud. Buzăŭ.

Este așezată în V. jud., la 31 kil. spre N.-V. de orașul R.-Sărat, și în partea estică a plaiuluĭ, la 4 kil. spre S.-V. de com. Dumitrești, reședința plaiuluĭ. Comune învecinate sunt: Valea-Salcieĭ la 9 kil., Jitia la 12 kil., Dănulești la 11 kil.

Se mărginește la N. cu com. Andreași, de care se desparte prin Culmea-Alunuluĭ; la E. cu com. Dumitrești, de care e despărțită prin dealul Lupanul; la S. cu com. Buda, de care se desparte prin dealul Cătăuțul; la V. cu com. Bisoca, de care o despart dealurile Măgura și Ulmușorul.

Este brăzdată la N. de dealurile Motnăul, al-Corbuluĭ, al-Vaciĭ, la S. de dealurile Duiul, Cătăuțul, Gorunul, al-Spidelor, al-Fieruluĭ.

Rîurile carĭ o udă sunt: Rîmnicul-Sărat, prin mijloc, de la V. la E. și afluențiĭ săĭ: Săritoarea, Turburea la N., Loșnița, Mușa, Budoaia, Talpa, Mărăcini și Viișoara, la E. și V. La S. o udă Cătăuțul, Tînjala, Rîpa-Lungă și Aldi.

Cătunele carĭ o compun sunt: Chiojdeni-Marĭ, reședința, Chiojdeni-Micĭ, la V., Turburea, și maĭ la V., pe rîul Rîmnicul.

Suprafața este de 5000 hect., din carĭ: vatra comuneĭ are 260 hect., locuitoriĭ, 740 hect., și diferițiĭ proprietarĭ, 4000 hect.

Populația e de 317 familiĭ, cu 1286 suflete, din carĭ 655 bărbațĭ, 631 femeĭ; 634 căsătoritĭ, 579 necăsătorițĭ, 73 văduvĭ. Din aceștia, 78 știŭ carte.

O biserică, cu hramul S-țiĭ Voevozĭ, Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ și S-țiĭ Impărațĭ Constantin și Elena, zidită în 1839, de marele clucer Costache Niculescu-Cîță și soția sa Ecaterina; este deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Are 17 pogoane pămînt.

In com. sunt 2 școlĭ: una de băețĭ, fondată, în 1830, de stat, cu 1 învățător și frecuentată de 40 elevĭ, și una de fete, fondată în 1885, de I. Marghiloman, cu 1 învățător și frecuentată de 22 eleve.

Comuna are: 480 hect. ara-

bil, 60 hect. imaș, 1658 hect. pădurĭ, 18 hect. viĭ, 260 hect. fînețe și 600 hect. neproductiv.

Locuitoriĭ aŭ 77 plugurĭ.

Vite sunt 2641 capete, din carĭ: 434 boĭ, 388 vacĭ, 40 caĭ, 50 epe, 1220 oĭ, 297 capre și 212 rîmătorĭ.

Sunt 5 rotarĭ și 1 dogar. Este 1 moară pe apă.

Căile de comunicație sunt: calea județeană ce vine de la Rîmnicul, trece prin Buda-Dumitrești și merge la Jitia; drumul la Valea-Sălcieĭ și la Bisoca, pe culmĭ.

Contribuabilĭ sunt 259.

Budgetul comuneĭ este de 2582 leĭ, la veniturĭ și de 2131 leĭ, la cheltuelĭ.

Chiojdeni, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, ca 200 hect. proprietate în devălmășie a moșnenilor Chiojdenĭ.

Chiojdeni-Marĭ, *sat,* în județul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, căt. de reședință al comuneĭ Chiojdeni, așezat spre E., pe malul stîng al rîuluĭ Rîmnicul-Sărat. Are o întindere de 800 hect., cu o populație de 130 familiĭ, saŭ 530 suflete, din carĭ 100 contribuabilĭ. 47 știŭ carte. Are o biserică și 2 școlĭ, ale comuneĭ.

Chiojdeni-Micĭ, *sat,* în județul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, cătunul comuneĭ Chiojdeni; este așezat pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la poalele dealuluĭ Cațăuțul și la 500 m. spre V. de cătunul de reședință, Chiojdeni-Marĭ. Are o întindere de 700 hect, cu o populație de 70 familiĭ, 334 suflete, din carĭ 75 contribuabilĭ; 11 știŭ carte.

Chiojdenilor (Dealul-), *șir de dealurĭ,* din plaiul Rîmnicul, județul R.-Sărat, pe stînga rîuluĭ Rîmnicul-Sărat. Se desface din culmea Dealul-Roșu; brăzdează partea de N. a comunelor Jitia și Chiojdeni, servindu-le și de hotar. Se sfîrșește în Rîmnicul. E acoperit în mare parte cu pădure.

Chiojdenilor (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni. Izvorește din vîrful Dealul-Roșu; curge d'alungul Dealuluĭ-Chiojdenilor, udă partea de mijloc a comuneĭ, și merge de se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, chiar lîngă cătunul de reședință, Chiojdeni-Marĭ.

Chiojdul - Livezeni, *cătun de reședință,* al comuneĭ Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ, situat pe rîul Bîsca și pe moșia Brădetul. Are 1380 locuitorĭ, carĭ locuesc în 301 case. Are subdiviziunea Livezeni.

Chiojdul, *sat,* face parte din com. rur. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Aci e reședința comuneĭ. Are o populațiune de 2257 locuitorĭ (1101 bărbațĭ și 1156 femeĭ). In sat sunt 3 bisericĭ. La două nu se știe anul fondăreĭ, iar a treia s'a construit la 1864, avînd de ctitor principal pe Stan Cheșca.

Cade în centrul comuneĭ și este udat de gîrla Chiojdul cu afluențiĭ săĭ: Cornul, Blidari, Micul, Benia, Rașca și Brădetul.

Chiojdul, *gîrlă,* izvorește din muntele Smeurătul, com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Curge spre S. prin mijlocul cătunuluĭ Chiojdul, primind în stînga izvoarele: Gresi, Blidari, Miculuĭ, Brădetul și Benia, iar pe dreapta Gorunul și Rașca și apoĭ se varsă în gîrla Bătrîneasca, tot pe teritoriul comuneĭ Star-Chiojdul.

Chiojdul-din-Bîsca, *com. rur.,* în plaiul Buzăŭ, județul Buzăŭ, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bîsca-Chiojduluĭ, la o distanță de Buzăŭ de 66 kil. Limitele sale sunt: La N., începînd din poalele munteluĭ Tătăruțul, de la Curmătura-Crasneĭ, continuă pe albia acesteĭ ape până la gura Urlătoareĭ. La E., începînd de la gura Urlătoareĭ, trece peste muntele Fețele și se lasă pe izvorul Mreaja în gura Văeĭ-Vaciĭ-Marĭ, la Movila-Capriĭ; de aci în curmătura munteluĭ Nehoiul, de unde se lasă pe izvorul Secul, până în gura Crivineĭ și de aci în jos în gura izvoruluĭ Răstoaca, unde se întîlnește cu apa Nehoiuluĭ, pe care merge până la gura Izvoruluĭ-luĭ-Stroe, urcă curmezișul pe coasta munteluĭ Gogonul, până în Lacul-Cînepeĭ, se dirige spre Muchea-Gogonuluĭ, de unde se lasă în gura izvoruluĭ Itșfa, la Moara-luĭ-Vlad-Ciolacul; de aci urcă pe Piscul-Gherțălăuluĭ până în Piatra-cu-Semnele, de unde se dirige în muntele Măgura. La S., începînd din muntele Măgura, hotarul merge pe slemnea mucheĭ, până în muntele Manta, continuă tot pe slemne până în Vîrful-Hinteĭ și tot pe slemne ajunge în muntele Piatra-Romeĭ, de unde se lasă în apa Bîsca-Chiojduluĭ, merge pe Bîsca în jos până în hotarul Roma, zis și Hotarul-Boeresc, care desparte căt. Lera, din com. Cătina, de com. Chiojdul, apucă pe izvorul Roma în sus și ajunge în vîrful munteluĭ Rotărea. La V., începînd din muntele Rotărea se lasă în jos pe Valea-Teiuluĭ până în valea Benia, La-Cruce; urmează pe Benia în sus,

pănă în capul moşieĭ Macoveiul (din com. Chiojdul-Mare), urcă în Piscul-Cerbuluĭ şi pe lîngă Vîrful-Stejaruluĭ se lasă în apa Brădetul; continuă pe apa Brădetuluĭ în sus prin mijlocul cătunuluĭ Brădetul şi urcă în vîrful munteluĭ Călugărul, apoĭ pe lîngă muchea mare a Brădetuluĭ se lasă pe Valea-Colniculuĭ, la pichetul de la gura Bîscii-fără-Cale, de aci merge la Piatra-Infierată, dintre Bîscĭ, situată la poalele munteluĭ Pleşea şi dă în apa Bîscii-cu-Cale, pe care merge pănă la gura izvoruluĭ Bîsculiţa, o ia pe Bîsculiţa în sus, pănă la trecătoare, saŭ calea Munteluĭ şi ajunge la Poiana-Carpenuluĭ, de unde se dirige în apa Roşia, pe care merge pănă dă în apa Siretuluĭ-Mare, continuă pe albia sa în sus, pănă la gura izvoruluĭ Vîna-Mare, face o mică curbă pe sub muntele Tătăruţul şi ajunge la Curmătura-Crasneĭ, — punct de unde am plecat.

Suprafaţa acesteĭ comune este de 8640 hect., din care 320 hect. arabile, 4280 hect. pădure, 520 hect. fineţe, 2174 hect. izlaz, 105 hect. livezĭ şi 1241 hect. sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Smăcinişul, Brădetul, Plescioara, Roma, Roma-Spătărească, Păcura-Codeştĭ, Păcura-Popeştĭ, Pitica, Monteorul şi Siriul ale moşnenilor Codeştĭ, Popeştĭ şi Miculeştĭ, descendinţĭ din 5 moşĭ primitivĭ: Nan, Radu, Gonţea, Stroe şi Stoica, apoĭ însemnata ceată a moşnenilor Sitileştĭ, acum dispărută şi reprezentată prin descendenţiĭ lor: Chiojdeniĭ şi maĭ cu seamă Isbăşoiĭ; iar Eforia Spitalelor Civile are moşia Cătiaşul.

Terenul com. e muntos şi avut în pădure şi izlaze. Din minerale s'aŭ găsit urme de fier; apoĭ păcură, sare, etc.

Are 7 morĭ de apă, 1 pivă, 5 ferăstrae, 1 căşărie şi 2 stîne. Comerţul constă în desfacerea acestor producţiunĭ şi în transporturĭ, precum şi în vinderea vitelor. Are un tîrg la Ispas.

Căĭ de comunicaţie şoseluite n'are, însă albia Bîscii îĭ înlesneşte mult mersul. Afară de aceasta maĭ are: calea munteluĭ, în muntele Siriuluĭ, şi trecătoarea, care o pune în comunicaţie cu Chiojdul-Mare şi Văleni-de-Munte din Prahova. Calea cea maĭ însemnată şi tot d'odată strategică, este drumul pe albia Bîscii-cu-Cale, care merge la pichetul Tabla-Buţilor şi de aci în Transilvania.

Vite are: 1034 boĭ, 501 vacĭ, 337 viţeĭ, 2 bivoliţe, 42 caĭ, 63 epe, 31 mînjĭ, 2850 oĭ, 890 capre, 2 asinĭ şi 640 porcĭ. Stupĭ sunt 116.

Comuna e formată din cătunele: Bîsca, Bogzeni, Cătiaşul, Chiojdul, Plescioara, Poeniţele-d.-j. şi Poeniţele-d.-s. Populaţia sa este de 2980 locuitorĭ, din care bărbaţĭ însuraţĭ 572, neînsuraţĭ 99, văduvĭ 73, divorţaţĭ 8 şi băeţĭ 763; iar femeĭ măritate 572, văduve 82 şi fete 811.

Locuesc în 647 case. Străinĭ sunt 2 Grecĭ şi 3 Austro-Ungarĭ. Meseriaşĭ sunt: 1 croitor, 2 cizmarĭ, 11 lemnarĭ, 5 tîmplarĭ, 7 fierarĭ, 17 rotarĭ, 9 butnarĭ, 4 cojocarĭ, 2 pietrarĭ şi 1 brutar. Media naşterilor e de 106, a deceselor de 48, a căsătoriilor de 20.

Comuna are 2 şcolĭ în căt. Chiojdul: una de băeţĭ şi alta de fete, frecuentate de 65 elevĭ şi 20 eleve. Ştiŭ carte 332 locuitorĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ.

Cîrciumĭ sunt 12.

Această comună e una din cele maĭ vechĭ ale judeţuluĭ şi începutul eĭ se poate pune cu certitudine în timpul Tătarilor, ceea s'ar putea proba cu multe numirĭ tătăreştĭ aflate pe teritoriul eĭ, precum şi cu multe ruine atribuite tot lor. Circulă următoarea tradiţie printre locuitorĭ: In timpiĭ de de-mult s'a fost stabilit aci un Tătar cu doĭ fiĭ aĭ săĭ coprinzînd o mare întindere de pămînt, pe care a împărţit-o în urmă între dînsul şi feciorii săĭ. In locul unde a rămas tatăl s'a fondat comuna Bătrîna; unde s'a stabilit feciorul cel mare, s'a fondat com. Star-Chiojdul (Chiojdul-Mare), ambele azĭ în jud. Prahova; iar feciorul cel mic a fondat comuna Chiojdul-Mic, saŭ Chiojdul-din-Bîsca. Această tradiţie e identică la cîteşĭ trele comune, care şi în urmă aŭ fost mult timp reunite, şi numaĭ certele dintre moşnenĭ, care nu s'aŭ terminat nicĭ astăzĭ, le-aŭ separat.

In ceea-ce priveşte numirea Roma, dată unuĭ cătunaş şi maĭ multor localităţĭ de aci, există tradiţia, că pe cînd Tătariĭ stăpîneaŭ aceste locurĭ, aŭ venit peste dînşiĭ nişte oamenĭ foarte răĭ, numiţĭ Romanĭ, carĭ i-aŭ alungat şi s'aŭ stabilit aci, în jurul munteluĭ Roma şi Piatra-Romeĭ. E maĭ mult de cît probabil, că aci e vorba despre o invaziune a Ţiganilor lăeţĭ, carĭ încă şi astăzĭ îşĭ daŭ numele de Romanĭ, Rîmĭ, etc. Ca nomazĭ, eĭ aŭ părăsit maĭ tîrziŭ aceste locurĭ. Figura şi portul locuitorilor arată că sunt Transilvănenĭ, veniţĭ aci sub diferiţĭ conducătorĭ, formînd diferite cete de moşnenĭ, din care cea maĭ însemnată a fost Sitileşti din satul Sita, din Transilvania. Particular este că pănă

astăzĭ, fie-care ceată de moşnenĭ poartă brîie cu culorĭ distinctive de ale alteĭ cete. Brîul indică ceata. Moşneniĭ Sitileşti nu maĭ există ca nume, căcĭ unul dintr'înşiĭ, Stan a fost luat de Spătarul Cantacuzino, proprietar al moşieĭ Roma-Spătărească, în capitală, unde după cît-va timp, a devenit Isbaşe. Fiiĭ săĭ: Radu, Lera şi Mirea Coadă, cu afiniĭ lor, aŭ început să-şĭ dea numele de Isbăşoĭ în loc de Sitileştĭ. Cea-l'altă parte aŭ luat şi eĭ numele de Chiojdenĭ. Aceasta cam acum 230 anĭ. O importantă colecţiune de hrisoave şi alte documente în această privinţă, posedă d-l Macoveiŭ din Chiojdul-Mare, jud. Prahova.

Chiojdul-Mare, *numire,* ce se maĭ dă *comuneĭ* Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova, spre a o deosebi de comuna vecină din judeţul Buzăŭ, numită Chiojdul-din-Bîsca saŭ Chiojdul-Mic.

Chiojdul-Mic, *numire,* ce se maĭ dă comuneĭ Chiojdul-din-Bîsca, jud. Buzăŭ, spe a se deosebi de Chiojdul-Mare din jud. Prahova.

Chiojduluĭ (Calea-), *cătun,* al comuneĭ Valea-Muscaluluĭ, jud. Buzăŭ. Are 80 locuitorĭ şi 18 case.

Chiopriu-Tabia, *ruine* de întăriturĭ turceştĭ, situate în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ urb. Hîrşova, în partea vestică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 1 $^1/_2$ kil. spre N. de oraş pe vîrful unuĭ deal pietros. Ridicate de Turcĭ, spre a apăra oraşul Hîrşova şi a împiedica trecerea Dunăreĭ a armatelor Ruseştĭ. Prin poziţiunea lor domină oraşul Hîrşova, insulele Gîsca-Mare şi Chiciul, gîrla Băroiul, drumurile ce duc de la Hîrşova la Conacul-luĭ-Manole şi Cetatea-Oaeĭ şi cel spre Groapa-Ciobanuluĭ. Cu venirea Romînilor în Dobrogea, ele aŭ fost dărîmate şi risipite.

Chior-Ceşme, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Taş-Punar. Este situat în partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, la 5 kil. spre N.-E. de cătunul de reşedinţă, Taş-Punar. Este aşezat în valea Hagivirt-Dere, şi este închis în partea sud-estică de dealul Mezarlîc-Bair, cu vîrfurile sale Mezarlîc, care are 100 metri şi este maĭ mult la Estul săŭ, şi vîrful Miulten-Tepe, care are 109 m. şi este în partea meridională a satuluĭ. La N. este dominat de vîrful Cara-Tepe, care are 107 metri. Maioritatea locuitorilor este formată de Romînĭ şi de Tătarĭ. Sunt două Chior-Ceşme, unul Romîn şi altul Tătar, despărţite prin drumul comunal Băltăgeşti-Bilarlar (Dorobanţul). Alte drumurĭ comunale pleacă la Satis-Chioi, la Ghelingec, la Tortoman, la Taş-Punar şi la Boazgic.

Chior-Cuius, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă. Ramificaţiile sale se întind în comunele Aliman, Mîrleanul şi Beilicul. Pe muchea luĭ merge hotarul despărţitor între ele, precum şi drumul comunal Mîrleanul-Bac-Cuius. Este coprins între văile: Mîrleanul, Bac-Cuius-Orman cu Tiutiuliuc-Ceair, pe care le domină prin înălţimea sa de 121 metri. E acoperit cu pădurĭ, fîneţe şi locurĭ arabile.

Chior-Culac, *pîrîŭ,* în plasa şi jud. Tulcea, comuna Beş-Tepe. Izvoreşte din poalele nordice ale dealuluĭ Cairacile. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E. Trece prin mijlocul satuluĭ Beş-Tepe, şi, după un curs de 6 kil., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi centrală a comuneĭ, merge de se varsă în gîrla Dîrnoiul, un braţ al Dunăreĭ, ce închide ostrovul Lătoca. Ca afluenţĭ, primeşte pe dreapta Valea-Lutuluĭ-Alb, şi pe stînga valea Turia. Poalele dealuluĭ Beş-Tepe se termină pe malul săŭ drept. Malurile sale, de la Beş-Tepe la gură, sunt rîpoase. Pe valea luĭ merge în sus drumul comunal Beş-Tepe-Sari-Ghiol; iar în jos drumul Beş-Tepe-Ruinele-Bisericuţeĭ.

Chior-Curu-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigea, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Malceova. Se desface din dealul Caramancea; se îndreptează spre V., mergînd printre dealul Caramancea şi Chireslic-Bair; se uneşte cu valea Chireslic-Culac; formează valea Uzun-Ceair, şi se deschide în valea Caramancea. Este situată maĭ mult în centrul plăşeĭ şi la N.-E. comuneĭ şi a cătunuluĭ.

Chior-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, plasa Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rur. Calfa. Este continuarea văeĭ Topolog-Dere şi ţine de la cătunul Calfa pănă la dealul Elmelichi. Trece prin ruinele Ramazan-Chioi şi prin satul Rahman. Are o direcţie de la S.-V. către N.-E. Curge printre dealurile Cremişicu-Bair la N., Coru-Bair şi Sulageac-Bair la S. Primeşte pe dreapta valea Sulageac-Dere. Are malurile rîpoase.

Chiorăşti, *cătun,* al com. Lopătari, jud. Buzăŭ. Are 70 locuitorĭ şi 23 case.

Chiorcu-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Chioseler. Se desface din dealul Muuru-Arlichi-Bair şi anume din vîrful Chioseler; se îndreptează spre V. şi ţine până la movila Başa-Iuiuc. Are o înălţime de 155 m. şi domină valea Muuru-Arlichi-Alceac, care se întinde la Sudul săŭ. Este situat în partea sud-vestică a plăşeĭ şi nordică a comuneĭ. E acoperit cu verdeaţă şi pădurĭ.

Chiortul, *silişte,* jud. Brăila, pl. Balta, la 3 kil. spre S.-E. de satul Ciacîrul, între movila satuluĭ şi siliştea Ciacîrul.

Chiorul, *iezer,* jud. Brăila, situat în ostrovul Crăcănel la N. de iezerul Şufanul.

Chiosea, *luncă,* proprietate a statuluĭ, la V. de satul Homocea, jud. Tecuciŭ.

Chioseler, *com. rur.,* din jud. Constanţa, pl. Medjidia. E situată în partea apusană a judeţuluĭ, la 62 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ şi în partea meridională a plăşeĭ, la 34 kil. spre S.-V. de oraşul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Borungea.

Se măgineşte la N. cu com. Enige şi Mamut-Cuius; la E. cu comuna Carabacî; la V. cu comuna Hazarlîc (plasa Silistra-Nouă); la S. cu comunele Cazil-Murad (plasa Mangalia), Hairau-Chioi (plasa Silistra-Nouă).

Relieful soluluĭ e puţin accidentat. Comuna e brăzdată de următoarele principale dealurĭ: Chiorcu-Bair (160 metri) la N.; Erghinanlîc (156 metri) tot la N.; Curu-Giugiuc-Bair (164 m.), Mezarlîc-Borungea-Bair (162 m), Ceşme-Bair (140 m.) la V.; Sari-Iuc-Bair (190 m.) la E.; Cavalecanara-Bair (158 m.), Muuru-Arlichi-Bair (158 m.) şi Chuciuc-Cişme-Bair prin interiorul comuneĭ. Sunt acoperite cu fîneţe, păşunĭ şi cîte-va pădurĭ.

Movilele sunt: Borungea (164 m.) la N.-V.; Chioseler (156 m.), Chernei (159 m.) la N.; Iomez-Iuc (150 m.), Suhat-Iuc (158 m.) în interior. Ele sunt artificiale, servind ca puncte de orientare şi observaţie. Cele maĭ însemnate văĭ sunt: Borungea la S., servindu-ĭ ca hotar spre plăşile Mangalia şi Silistra-Nouă, cu adiacentele sale pe dreapta; Cupulan-Culac, care o brăzdează la E.; Chioseler, unită cu Buiuc-Ceral-Ceair prin centru şi Borungea-Culac la V. Valea Enige ce pleacă de pe teritoriul comuneĭ, sub numele de Muuru-Arlichi-Alceac, o brăzdează prin partea centrală şi cea nord-vestică.

Cătunele, care o compun sunt două, şi anume: Chioseler, reşedinţa, în partea de S., pe văile Borungea şi Chioseler, la întrunirea lor; Borungea, tot spre S. la $2^1/_2$ kil. spre V. de reşedinţă, pe valea Borungea.

Suprafaţa comuneĭ este de 5363 hect. din carĭ: 33 hect. ocupate de vetrele celor 2 sate, cu 120 case, iar restul de 5330 hect. se împarte între locuitoriĭ carĭ posedă 4900 hect. şi Statul cu proprietariĭ, carĭ stăpînesc 410 hect.

Populaţiunea comuneĭ pe anul 1895—96 a fost de 151 familiĭ cu 710 suflete, în maioritate Bulgarĭ şi Romînĭ, din carĭ: bărbaţĭ 395, femeĭ 315; necăsătoriţĭ 404, căsătoriţĭ 296, văduvĭ 10; ştiŭ carte 14, nu ştiŭ 686; cetăţenĭ Romînĭ 710; ortodoxĭ 506, mahometanĭ 97, de alte religiunĭ 7; agricultorĭ sunt 144, comercianţĭ 2, cu alte profesiunĭ 9; împroprietăriţĭ sunt 544, neîmproprietăriţĭ 15.

Sunt 155 contribuabilĭ.

Are o geamie în cătunul Chioseler, deservită de un hoge, şi o şcoală mahometană.

In ceea ce priveşte întinderea şi felul terenurilor, cele 5363 hect. ale comuneĭ se împart ast-fel: 53 hect. teren neproductiv, ocupat de vatra satelor; 5310 hect. teren productiv, (din carĭ 410 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 4900 hect. ale locuitorilor); 1916 hect. teren cultivabil, din care 25 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 1891 hect. ale locuitorilor; 2937 hect. teren necultivabil, din care 385 hect. ale Statuluĭ cu proprietariĭ şi 2552 hect. ale locuitorilor; 257 hect. teren izlaz şi 200 hect. teren pădurĭ, ale locuitorilor.

Locuitoriĭ aŭ: 74 plugurĭ, 95 care şi căruţe şi 2 maşinĭ de bătut porumb.

Vite sunt 8673 capete, din carĭ: 314 caĭ, 330 boĭ, 1 bivol, 10 asinĭ, 7910 oĭ şi 108 porcĭ.

Sunt 3 morĭ de vînt.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 3168 leĭ şi la cheltuelĭ de 2025 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt nu maĭ nişte drumurĭ comunale ce unesc satele între ele şi cu cele învecinate, ca: Ghiol-Punar, Enige, Maamut-Cuius, Caciamac, Cara-Bacî, Becter, Malcoci, etc.

Chioseler, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Chioseler, situat în partea sudică a comuneĭ, pe valea Borungea, unde primeşte pe valea Chioseler, între dealurile Muuru-Arlichi-Bair

la V., Cuciuc-Ceșme-Bair la E., movila Suat-Iuc la N., dealul Topaslar la S. Are 4697 hect. întindere, din care 40 hect. ocupate de vatra satuluĭ și restul, al locuitorilor. Populația este de 139 familiĭ cu 635 suflete, în maioritate Bulgarĭ.

Chioserlic, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Alibei-Chioi (și pe al cătunuluĭ Acadîn). Izvorește din poalele sud-occidentale ale Dealuluĭ-Ciliculuĭ. Se îndreaptă spre S., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E. Cursul săŭ descrie un arc de cerc, brăzdînd partea de S.-E. a plășeĭ și pe cea de N.-V. a comuneĭ; curge numaĭ prin pădurĭ; udă satul Acadîn în partea de E.; primește pe stînga pîrîul Culac-Cîzlar și, după un curs de 4 kil., merge de se unește cu pîrîul Valea-Cișmeliĭ, spre a forma împreună pîrîul Acadîn, ce este un afluent al pîrîuluĭ Taița.

Chiostel, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, cătunul comuneĭ Alacapî, situat în partea nordică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ, la 6 kil. spre N.-V. de cătunul de reședință, Alacapî, și la 1 kil. spre N. de extremitatea răsăriteană a bălțeĭ Carasu. Este situat în valea Chiostel, închis fiind dinspre V. de dealul Docuzol-Bair și dinspre E. de dealul Chiostel și dominat fiind de către vîrful Acbalcic-Uba, care se află situat la 2 kil. spre N. de com. și are o înălțime de 59 metri.

Drumurĭ comunale pleacă în toate direcțiunile: spre Alacapî, spre Caratai, spre Dona-Chioi (Carol I), spre Docuzol și spre Medjidia. Pe la Sudul săŭ (la 1 1/2 kil.) trece calea ferată Constanța-Cernavoda.

Chioșcul-luĭ-Ioil, *movilă,* în partea de N.-E. a com. Filipești-de-Pădure, pl. Filipești, jud. Prahova. Aci se văd urme de zidurĭ vechĭ.

Chioveanul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., căt. comuneĭ Corbul. E așezat în partea de V. a comuneĭ, în cîmp, la 9 kil. spre V. de căt. de reședință, Corbul. Are o întindere de 10 hect. și o populație de 40 fam., cu 240 suflete, din carĭ 22 contribuabilĭ. Știŭ carte 6 persoane.

Chioveanul, *vale,* în pl. Borcea, jud. Ialomița, lîngă satul Mihaiŭ-Viteazul.

Chiperești (Piperești), *sat,* com. Țuțora, pl. Braniștea, jud. Iași, situat pe coasta despre N. a dealuluĭ Chiperești, pe malul drept al rîuluĭ Jijia. Are o populație de 12 familiĭ, cu 181 suflete.

In sat este o biserică, făcută la 1835 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 eclesiarc. In acest loc a fost al 4-lea războiŭ între Ștefan-Vodă cu fratele săŭ Iliaș la 6943 (1435)

Numărul vitelor e de 236 capete, din carĭ: 92 vite marĭ cornute, 91 oĭ, 16 caĭ și 37 rîmătorĭ.

In acest sat fostul Domn, Grigorie Ghica, a făcut în anul 1775 o fabrică de postav.

Chiperești, (Piperești), *deal,* pe coastele căruia e situat satul Chiperești, com. Țuțora, pl. Braniștea, jud. Iași. E acoperit de viĭ și livezĭ.

Chiperești, (Piperești), *trup de moșie,* ce ține de com. Rușí, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Chiperești, (Piperești), *pod,* județul Iași, pe apa Jijieĭ, peste care trece șoseaua națională Iași-Țuțora; maĭ în sus de pod se varsă Bahluiul în Jijia.

Chiperiul, (Piperul), *deal,* în raionul com. Colonești, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Chiperiul, *pîrîŭ,* com. Buda, jud. Tecuciŭ. Izvorește din com. Colonești, din dealul cu acelașĭ nume, udă com. Buda în direcție E. la V. și se varsă în Zeletin, în fața satuluĭ Salahorul.

Chiperiul, saŭ **Piperul,** *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. comuneĭ Valea-Rațeĭ. E așezat în partea de N. a comuneĭ, pe o poiană din dealul Strejești, la 140 metri spre N.-V. de căt. de reședință. Are o întindere de 24 hect. și o populație de 42 familiĭ, cu 157 suflete, din carĭ 45 contribuabilĭ. Știŭ carte 8 persoane.

Chipurile, *pîrîŭ,* izvorește din com. Pucheni și se varsă în rîul Dîmbovița, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Cetățeni-din-Vale, plaiul Dîmbovița, județul Muscel. In timpĭ secetoșĭ seacă.

Chipurile. (Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel).

Chira, *sat vechiŭ,* ce s'a desființat împreună cu satele Rîsnarul, Ștefănoaia și Cioricești, pentru a se forma com. Ghirdoveni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Chira (Vîrful-Babeĭ-), *colină,* în com. și căt. Calvini, județul Buzăŭ.

Chiracul, *braț* (prival), în insula Balta, pl. Ialomița-Balta, com. Fetești, jud. Ialomița.

Chiraftei, *sat,* în com. Măstăcani,

pl. Prutul, jud. Covurluiŭ, departe de 300 metri în spre V. de reşedinţa comunală. Teritoriul întreg al moşieĭ, pe care se află acest sat, este de 2431 hect., repartizate ast-fel: 1144 hect. arabile, 59 viĭ, 49 fînețe, 229 imaş, 96 vatra satuluĭ, 597 pădure şi 257 tufăriş; dintr'acestea, 401 hect. aparţin foştilor clăcaşĭ împroprietăriţĭ, locuitorĭ în sat, iar restul proprietăţeĭ marĭ reprezentată prin o moşie cu acelaşĭ nume.

In Chiraftei sunt 167 case, locuite de 687 suflete; o biserică, zidită în 1823 de ascendenţiĭ luĭ Alecu Codreanu, proprietarul moşieĭ.

Chiraftei, *moşie* particulară de 2145 hect., în com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Chiraftei, *nume,* ce se dă *Pîrîuluĭ*-Paruluĭ saŭ Valea-Paruluĭ, judeţul Covurluiŭ, la vărsarea sa în lacul Covurluiŭ, unde desparte cătunele Chiraftei de Măstăcani.

Chiragi, *com. rur.,* din judeţul Constanţa, pl. Mangalia.

Este situată în partea de S. a judeţuluĭ, spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, spre V. de Mangalia, reşedinţa eĭ. Comunele şi cătunele învecinate cu dînsa sunt: Sari-Ghiol, la 5 kil. în linie dreaptă (cătunul eĭ Acbaşi e la 6 kil. spre E.) spre E.; Hazaplar, la 5 kil. spre N., Cara-Omer, la 9 kil. spre V. (cătunul săŭ Daulul-Chioi se află la 5 kil. şi Canlî-Cicur la 7 kil. spre S.-V.)

Hotarul acesteĭ comune este următorul: Plecînd de la hotarul Dobrogeĭ către Bulgaria, de pe muchea dealuluĭ Muraci-Bair, merge spre N.-E., pe muchea dealuluĭ de maĭ sus; trece prin pichetul No. 10; urmează dealul Murfatcea-Cairac; tae valea Cara-Dere, de unde o ia spre N., trecînd la 500 metri spre E. de satul Daulu-Chioi; urmează muchea dealurilor Mezarlîc-Sîrtî şi Egi-Iuiuc; tae drumul Cara-Omer-Chiragi-Mangalia, de unde se dirige spre N.-V., trecînd prin vîrfurile Chiragi II şi Chiragi I, tăind valea Tirpan-Dere, şi ajunge în dealul Cara-Iuc; de aci hotarul se îndreaptă maĭ întîiŭ spre N.-E., coborînd dealul de maĭ sus, şi la 2 kil. spre S.-V. de satul Hazaplar se opreşte apucînd puţin spre S.; apoĭ, spre E., taie valea Casimcea, trecînd prin vîrful Casimcea şi ţinînd muchea dealuluĭ Hazaplar şi aceea a dealuluĭ Casimcea până la încrucişarea drumurilor Hazaplar-Mangalia şi Chiragi-Gheringec. De aci hotarul se îndreaptă spre S., ţinînd dealul Casimcea; trece prin vîrful Copacci pe la V. de movila Asan-Oba-Tepe; se dirige de aicĭ spre S.-V., urmînd valea Nalbantul; trece pe la E. de ruinele satuluĭ Nalbant, tăind Valea-Mangalieĭ şi drumul Cara-Omer-Mangalia; urcă dealul Sari-Ghiol, până în vîrful Sari-Ghiol, de unde o ia spre S.-E., pe muchea dealuluĭ sus numit; trece prin vîrful Sînîr-Tepe; intră în valea Popucci, pe la satul Popucci, pe care o urcă pe lîngă ciflicul Caciamac, până la muchea dealuluĭ Popucci, lîngă movila Cara-Tepe. De aicĭ hotarul ia direcţia vestică pe muchiile dealurilor Popucci, Cadi-Chioi şi Hoşcadin; tae valea Cuciuc-Dere-Culac; trece pe lîngă pichetele cu No. 4, 3 şi 9; urcă în dealul Muraci-Bair, în dreptul pichetuluĭ No. 10, de unde am plecat.

Forma luĭ este aceea a unuĭ dreptunghiŭ neregulat a căruĭ lungime e de 60 kil. Intinderea totală a teritoriuluĭ e de 21222 pogoane, saŭ 10345 hect.

Se mărgineşte la N. cu com. rur. Hazaplar şi cătunul săŭ Mustafacî, de care se desparte prin dealurile Hazaplar şi Casimcea; la E. cu com. rur. Sari-Ghiol şi căt. Hagilar, de care se desparte prin dealul Casimcea, valea Nalbant, dealul Sari-Ghiol şi valea Popucci; la S. cu Bulgaria, de care se desparte prin dealurile Cadi-Chioi, Popucci şi Hoşcadin; iar la V. cu com. rur. Cara-Omer, despărţindu-se prin dealurile Muraci-Bair, Murfatcea-Cairac, Egi-Iuiuc şi Cara-Iuiuc.

Relieful soluluĭ săŭ este destul de accidentat. Este brăzdată de culmea Cara-Omer la V., de culmea Ilanlîc la E., culmea Muraci la S. şi culmea Hazaplar la N.

Dealurile cele maĭ însemnate sunt: Cara-Iuiuc, cu vîrful Chiragi I (120 m.), dominînd văile Daulu-Chioi-Culac, Tirpan-Dere; dealul Tirpan, cu vîrful Tirpan (104 m.), Hazaplar (120 m.) şi Casimcea, cu vîrfurile Casimcea (105 m.) şi Copucci (113 m.), dominînd văile Casimcea şi Nalbant, satele Chiragi, Deleuruşi şi Nalbant, valea Mangalia şi drumul Cara-Omer-Mangalia, la N. acoperite cu semănăturĭ şi fînețe şi făcînd parte din culmea Hazaplar; Sari-Ghiol cu vîrfurile Deleuruşi (70 m.), Sari-Ghiol (91 m.), Sînir-Tepe (102 m.), Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi (106 m.), avînd ca prelungire vestică dealurile Chiragi, cu vîrful Ulala (103 m.); Deleuruşi (70 m.) şi Acargea, cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi (106 m.) la E., dominînd satele Chiragi, Nalbant, Deleuruşi, Acargea, Hoşcadin, Cadi-Chioi, Popucci şi acoperite cu fînețe şi semănăturĭ; dealul

Egi-Iuiuc, cu vîrfurile Cara-Iuc (117 m.), Chiragi II (123 m.), Mezarlîc-Sîrtî, cu vîrful Valali (102 m.); Acargea, cu vîrful Acargea I (107 m.), ambele ale culmeĭ Cara-Omer, brăzdează com. la V., dominînd văile Mangalieĭ cu adiacentele Tirpan-Dere și Daulu-Chioi, satele Acargea și Valali din partea vestică, de natură puțin stîncoasă, acoperită cu pășunĭ și fînețe. Dealurile Murfatcea-Cairac (129 m.), Valali-Bair (109 m.), Hoșcadin cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoșcadin (117 m.), Cadi-Chioi (105 m.), Popucci cu vîrful Cara-Tepe (91 m.), toate ale culmeĭ Muraci-Bair, brăzdează com. la S., dominînd valea Mangalia cu adiacentele sale Daulu-Chioi-Culac, Cara-Dere, Cuciuc-Dere-Culac, Cadi-Chioi și satele Valali, Hoșcadin, Cadi-Chioi și Popucci din partea de S., de natură pietroasă, făcînd malul stîng al văeĭ Mangalia înalt și stîncos și acoperite cu fînețe și semănăturĭ.

Movile sunt 25, respîndite în diferite direcțiunĭ, maĭ cu seamă în partea estică; ele sunt parte naturale, parte artificiale și acoperite cu verdeață.

Cursurĭ de apă propriŭ zise nu brăzdează com.; văile însă sunt numeroase și însemnate. Teritoriul comuneĭ este brăzdat de valea Mangalia cu adiacentele sale. Ea vine din Bulgaria cu numele de valea Popucci, până la satul Cadi-Chioi; de aci ia pe cel de pe valea Hoșcadin până la satul Hoșcadin, de unde poartă numele de valea Acargea până la satul cu același nume. De aci se numește Chiragi până la satul Deleurusi, de unde se numește Sari-Ghiol, până la deschiderea eĭ în capătul extrem vestic al lacului Mangalia. Are o lungime de 25 kil. și sub diferitele eĭ numirĭ trece prin satele Cadi-Chioi, Hoșcadin, Acargea, Chiragi, Deleurusi, Nalbant, Sari-Ghiol și Acbași. Malurile sale sunt înalte și pietroase. Prin ea merge Cara-Omer-Mangalia. Adiacentele sale sunt toate pe stînga (cele de pe dreapta sunt scurte și fără însemnătate). Principalele sunt: Cadi-Chioi-Ceair, ce se deschide lîngă satul Cadi-Chioi; Hoșcadin-Culac, înaltă și stîncoasă, deschizîndu-se la V. de satul cu același nume; Valali, formată din văile Daulu-Chioi-Ceair, Cara-Dere și Cuciuc-Dere-Culac, unindu-se în satul Valali, și care se deschide la S. de satul Acargea; Tirpan-Dere, lîngă satul Chiragi; Casimcea, la E. de același sat; Nalbant și Deleurusi, înalte și stîncoase, lîngă satele cu același nume.

Cătunele care compun comuna sunt următoarele: Chiragi saŭ Cheragi, reședința, în partea nordică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale văeĭ Chiragi saŭ Mangalia, închis de dealul Tirpan la N., Egi-Iuc la V., Chiragi la S. și S.-E., întinzîndu-se și pe valea Tirpan-Dere în sus și așezat pe un teren pietros. Casele sunt așezate d'alungul drumuluĭ Cara-Omer-Mangalia. Sunt marĭ, bine zidite, înconjurate cu grădinițe și așezate pe patru ulițĭ ce se întretaie cruciș. Deleurusi, în partea estică a comuneĭ, la 2 kil. spre E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, în valea Mangalia saŭ Chiragi, închis de dealurile Casimcea la N. și Deleurusi la S., întinzîndu-se și pe pietroasa vale Deleurusi și înconjurat de stîncĭ înalte și frumoase; satul e așezat pe un teren pietros; casele sunt micĭ, îngrămădite și așezate pe vre-o două ulițĭ micĭ și strîmte. Acargea, situat în partea centrală a comuneĭ, la 4 kil. spre S. de satul Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Acargea saŭ Mangalia, închis și dominat la V. de dealul Mezarlîc-Sîrtî, cu vîrfurile Arcagea I și Valali, iar la E. de dealul Chiragi, cu vîrfurile Ulala, Cheragi și Arcagea II, și Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi, așezat pe teren stîncos. Valali, așezat în partea meridională a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-V. de căt. Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Valali la întrunirea celor treĭ văĭ ce o formează: Dauluc-Chioi-Ceair, Cara-Dere și Cuciuc-Culac-Dere, închis și dominat la N. de dealul Mezarlîc-Sîrtî cu vîrful Valali, la S.-V. de dealul Valali, la S.-E. de dealul Hoșcadin, cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoșcadin, la E. de dealul Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi. Hoșcadin, în partea de Sud a com., la 6 kil. spre S. de satul Chiragi, reședința comuneĭ, este format din cîte-va case așezate pe un teren înalt și stîncos, între văile Hoșcadin (saŭ Mangalia) și adiacenta sa Hoșcadin-Ceair; e închis și dominat la N. și E. de dealul Acargea cu vîrful Sînîr-Tepe-Cadi-Chioi, la S. și V. de dealul Hoșcadin cu vîrful Buiuc-Tepe-Hoșcadin. Cadi-Chioi, așezat în partea meridională a com., la 7 kil., spre S. de căt. Chiragi, reședința comuneĭ, pe văile Popucci (saŭ Mangalia) și Cadi-Chioi-Ceair, la întrunirea lor, pe un teren pietros închis și dominat la N. de dealul Sari-Ghiol cu vîrful Sînir-Tepe și Acargea cu vîrful Sinîr-Tepe-Cadi-Chioi, la S. și V. de dealul Cadi-Chioi, la S.-E. de dealul Popucci. E un sat măricel cu aspect plăcut, înconjurat de stîncĭ înalte. Casele sunt bine zidite și strînse la un loc. Afară de aceste sate maĭ avem și

ruinele a treĭ sate, ce azĭ sunt reduse la cîte-va locuințe. Focul și năvălirile turceștĭ din ultimul războiŭ le-aŭ distrus. Aceste sate sunt: Casimcea, la N. comuneĭ, la 2 kil. spre N.-E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe un teren înalt și pietros al văeĭ Casimcea, închis și dominat la Vest de dealul Tirpan cu vîrfurile Tirpan și Chiragi II, la N. de dealul Hazaplar cu vîrful Casimcea, la E. și S. de dealul Casimcea; astăzĭ maĭ sunt cîte-va case răspîndite. Nalbant, așezat în partea de E. a comuneĭ, la 3 kil. spre E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Sari-Ghiol (saŭ Mangalia), pe drumul Cara-Omer-Mangalia, lîngă valea Nalbant, înconjurat cu stîncĭ înalte și găurite; e compus din cîteva case răspîndite, dominate la N. și V. de dealul Casimcea, la E. de movila Asan-Oba-Tepe, și la S. de dealul Sari-Ghiol cu vîrful Sari-Ghiol. Popucci, în partea de S. a comuneĭ, la 7 kil. spre S.-E. de cătunul Chiragi, reședința comuneĭ, pe valea Popucci (saŭ Mangalia), pe un teren pietros dominat de stîncosul deal Popucci la S. și V. și culmea Ilanlîc la N. și E. cu vîrfurile Popucci și Murzac-Tepe.

Populația comuneĭ în 1892 era de 194 familiĭ saŭ 861 suflete. In 1896 populația era de 1066 suflete, din carĭ: 459 bărbațĭ, 402 femeĭ; 460 necăsătorițĭ, 376 căsătorițĭ; știŭ carte 8, nu știŭ 853.

Din aceștia, 534 sunt cetățenĭ Romînĭ, 327 supușĭ străinĭ; 88 ortodoxĭ, 268 luteranĭ și catolicĭ, 505 mahometanĭ.

In com. sunt 467 agricultorĭ și meseriașĭ; 1 comerciant; împroprietărițĭ sunt 810, neîmproprietărițĭ 51.

Sunt 257 contribuabilĭ.

In ceea-ce privește întinderea și felul terenuluĭ, cele 10345 hect. ale comuneĭ se împart astfel: 84 hect. teren neproductiv (ocupat de vatra satelor); 10361 hect. teren productiv (din carĭ 3515 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 6746 ale locuitorilor); din acesta: 6812 hect. teren cultivat (din care 2270 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 4542 hect. ale locuitorilor); 1522 hect. teren necultivat (din care 405 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1117 hect. ale locuitorilor); 1926 hect. teren izlaz (din care 839 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1087 hect. ale locuitorilor); 1 hectar teren viĭ (al locuitorilor).

In comună sunt 191 plugarĭ, carĭ aŭ: 185 care și căruțe, 114 pługurĭ, 21 mașinĭ de secerat, 9 mașinĭ de bătut porumb, 24 grape de fier și 2 trioare.

Animale sunt: 390 caĭ, 757 boĭ, 10 bivolĭ, 29 asinĭ, 14700 oĭ, 36 capre, 114 porcĭ; în total 16036 capete.

Sunt 7 morĭ de vînt.

Comerciul se face de 3 comercianțĭ, prin gara Murfatlar, la 60 kil. spre N.-V.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 5569 leĭ și la cheltuelĭ de 1745 leĭ.

Căile de comunicație sunt: calea județeană Mangalia-Cara-Omer, care trece prin comună; apoĭ drumurĭ vecinale și comunale, carĭ unesc cătunele între ele și cu satele învecinate, ca Sari-Ghiol, Hagilar, Copucci, Casimea, Hoșcadin, Valali, etc.

Biserică ortodoxă nu este în comună, populațiunea creștină fiind puțin numeroasă; catoliciĭ aŭ 2 case de rugăciunĭ și mahometaniĭ aŭ 3 geamiĭ, deservite de 3 hogĭ.

Chirana, *movilă,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, teritoriul comuneĭ Piua-Petriĭ.

Chirana, *pădure,* a statuluĭ, în plasa Ialomița-Balta, com. Țăndărei, jud. Ialomița. Formează cu pădurea Cotul-Epureluĭ, un trup de 275 hect., avînd esență de stejar.

Chirca, *sat,* pl. Cobia, cătunul comuneĭ Cojocarul, jud. Dîmbovița.

Chirca, saŭ **Chirculeasca,** *sat,* pl. Sabarul, județul Ilfov; face parte din com. rur. Vîrtejul-Nefliŭ. Este situat la E. de Vîrtejul, pe țărmul stîng al rîuluĭ Sabarul.

Are o populație de 141 locuitorĭ.

Se întinde pe o suprafață de 291 hect., din carĭ 200 aparțin d-luĭ G. Săvulescu și 91 locuitorilor. Proprietarul cultivă 140 hect. (24 sterpe, 20 izlaz și 7 pădure). Locuitoriĭ cultivă 62 hect. (15 sterpe și 14 izlaz).

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 100 și al celor micĭ de 10.

Chirca, *pisc,* pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, jud. Dolj.

Chirca, *pisc,* la distanță de 1 kil. de com. Prundeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Chircești, *sat,* în partea de N. a comuneĭ Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Se compune din treĭ sate: Chircești-Rușĭ, situat pe înclinarea sud-estică a podișuluĭ dealuluĭ Văeĭ-Secĭ. Locuitoriĭ acestuĭ sat sunt coloniștĭ din Bucovina, venițĭ aicĭ după luarea acesteĭ provinciĭ de către Nemțĭ; Chircești-Moldovenĭ, situat pe coasta nord-

vestică a dealuluĭ Văeĭ-Secĭ şi Văleni, situat sub poala dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o suprafaţă de 1558 hectare, din carĭ: 236 hect. sunt pădure şi 852 hect. loc de arat, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 470 hect. sunt ale locuitorilor, cu o populaţie de 148 familiĭ, saŭ 600 suflete, din carĭ 2 familiĭ Evreĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarcĭ, făcută la anul 1810 de Al. Hrisoverghi, fost proprietar al moşieĭ.

Sunt 3 iazurĭ şi 3 cîrciumĭ.

Numărul vitelor e de 442 vite marĭ cornute, 42 caĭ, 1350 oĭ şi 139 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 72 plugurĭ şi 61 care cu boĭ şi cu caĭ. Sunt 81 stupĭ.

Chirceşti, *deal,* formează hotarul între satele Şerbeşti din comuna Corteşti şi Chirceşti, din com. Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Incepe din şoseaua Vasluiŭ-Iaşi şi continuă spre E.

Chirceşti, *pîrîŭ,* izvoreşte de sub dealul numit Lacul, din satul Chirceşti-Ruşĭ, comuna Micleşti, pl. Crasna, judeţul Vasluiŭ. Se uneşte maĭ jos, cu un izvor de la locul numit Raţa, după care luînd direcţiunea spre S., trece prin mijlocul satuluĭ Micleşti, iar la marginea satuluĭ despre S., primind Pîrîul-Fundătureĭ ce izvoreşte din Valea-Fundătureĭ, îşĭ ia direcţiunea spre V., apoĭ la locul numit Valea-Raculuĭ, maĭ primeşte un alt pîrîŭ ce vine din satul Popeşti. De acolo sub numele de Popeşti, formează o singură albie; trece prin un iaz de pe teritoriul com. Soleşti, tae apoĭ şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ, şi nu departe de ea, se varsă în pîrîul Vasluеţ.

Chirchineţul, *prival,* jud. Brăila, la S. de Coităneasa; începe din dreapta Cremeneĭ, o ramură începe de la V. de prival şi dă în japşa Ecapa la E.; alta începe din V. privaluluĭ şi dă în iezerul Gîsca la S.-V.

Chirci, *sat,* face parte din com. rur. Bărăşti-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în centrul comuneĭ, maĭ spre S.-E. de cătunul Bărăşti. Are o populaţie de 560 locuitorĭ.

Chircia, *pădure,* în partea de S. a comuneĭ Dracşani, pl. Miletinul, jud. Botoşani, compusă din stejar şi carpen. Are o suprafaţă de 429 hect.

Chircu, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ivăneşti, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chircu, *ponor,* pe teritoriul satuluĭ Ivăneşti, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chircu, *vale,* se întinde pe lîngă dealul Chircul, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chirculeasca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Costeşti, cătunul Groşani, are 90 hectare, toate arabile.

Chirculeasca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, comuna Simileasca, cât. Spătarul. Are 58 hectare, din care 40 arabile, 6 fîneaţă şi 12 pădure.

Chirculeasca. (Vezĭ Chirca, pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Chirculescul, *deal,* comuna Leurdeni, plasa Podgoria, judeţul Muscel.

Chirculeşti, *cătun,* pendinte de com. Stoeneşti-Chirculeştĭ, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. E situat pe malul drept al apeĭ Argeşul. Suprafaţă totală a moşieĭ este de 1800 hectare, s'a dat la 1864 la 40 locuitorĭ împroprietăriţĭ 152 hectare. Venitul anual este de 22.000 leĭ. Este departe de Bucureşti 24 kil., de Giurgiu 48 kil.; pe la marginea despre V. a satuluĭ trece apa Neajlovul, care se apropie aci de rîul Argeşuluĭ. Are o pădure de luncă de 170 hectare.

Chirculeşti, saŭ **Măriuţa,** *cătun,* în jud. Vlaşca, pendinte de com. Ruşi-luĭ-Asan.

Chirculeşti, *mahala,* în comuna rur. Greci, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chirculeşti, *mahala,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. Baia-de-Aramă.

Chirculeşti, *pîrîŭ,* în com. rur. Ruptura, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chirculeştĭ (Fraţiĭ-), *vechie numire* a cât. Groşani, din com. Costeşti, jud. Buzăŭ.

Chirculeştĭ (Fraţiĭ-), *moşie,* în com. Costeşti, cât. Groşani, jud. Buzăŭ. Are 90 hect., din care 14 pădure, restul arabil.

Chirdolul. (Vezĭ Zăvoaiele-Sfinţeştilor, jud. Olt).

Chiriac (Moara-luĭ-Alexe-), *locuinţă izolată,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Ali-Bei-Chioi, şi al cătunuluĭ Acadîn. E situată în partea sud-estică a plăşeĭ şi nord-vestică a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Valea-Bo-

clogea, afluent al pîrîuluĭ Taiţa, la poalele dealuluĭ Boclogea.

Chiriac (Puţul-luĭ-Moş-), *locuinţă izolată,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Luncaviţa, în partea nord-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe o vale între dealul Milan şi Movila-Mare şi lîngă nişte viĭ, la 2 kil. spre N.-V. de satul Luncaviţa.

Chiriacul, *com. rur.,* compusă din cătunele: Beiul, Chiriacul, Moşteni-Călărăşanĭ, şi cu trupul nelocuit Măcăraul, pl. Marginea, jud. Vlaşca. Chiriacul cu Beiul, aparţine d-lor Apostol Mănescu, I. C. Bălăceanu şi Ferdinand Ghica. E situată pe valea cu acelaşĭ nume, la marginea plăşeĭ despre Cîlniştea, departe de Bucureşti de 58 kil., de Giurgiu de 26 kil. şi de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 14 kilom.

Suprafaţa totală a moşieĭ este 7008 hect. Măcăraul are 400 hect. şi Călăraşeni-Moştenĭ 388 hect. Estimată de Creditul Funciar Rural din Bucureşti, numaĭ două părţĭ din Chiriacul cu Beiul, ca avînd o valoare de 1 milion leĭ, este arendată cu 70000 leĭ. Măcăraul se arendează cu Gubavia ce aparţine statuluĭ cu 8600 leĭ. Cătunul Moşteni-Călărăşani cu o suprafaţă de 395 hect. şi Măcăraul nelocuit, are o suprafaţă de 400 hect. Pe Măcăraul este pădure de 400 hect., pe Chiriacul 25 hect. In toată com. s'a împroprietărit după legea rurală 502 locuitorĭ, luînd o suprafaţă de 1400 hect. Această comună are 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Aceste cătune sunt depărtate între ele la $6^1/_2$ kil. Aci este o şcoală de zid, bine întreţinută cu 4 clase mixte condusă de o învăţătoare. In 1888 a fost frecuentată de 59 băeţĭ şi 1 fată, din 90 băeţĭ şi 50 fete cu vîrstă de şcoală. In această comună, în 1887, a fost 2547 suflete, cu 545 familiĭ, din carĭ 482 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1888 era de 19122 leĭ la veniturĭ şi de 17470 leĭ la cheltuelĭ.

In 1887 s'a arat 3800 hect.

Vite sunt: 1040 boĭ, 260 bivolĭ, 2260 caĭ, 3600 oĭ, 150 capre, 45 rîmătorĭ şi 42 asinĭ.

In sat se află două eleştae; ambele sunt pe valea Chiriacul.

Sunt 10 cîrciumĭ; o moară de foc.

Chiriacul, *cătun,* pendinte de comuna Chiriacul, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Aci e o biserică făcută la 1824 cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

In acest cătun este şcoala comunală şi primăria.

Chiriacul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Lapoşul, acoperită de semănăturĭ.

Chiriacul, *ponor,* pe teritoriul satuluĭ din com. Păltinişul, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Chiriacul, *pîrîiaş,* în com. Vînători-Neamţuluĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Izvoreşte din munţĭ ce se ridică spre N.-E. mănăstireĭ Neamţu, şi se varsă pe stînga pîrîiaşuluĭ Nemţişorul.

Chiriacul, *pîrîŭ,* în com. Borca, judeţul Suceava; izvoreşte din muntele Secul şi, după un curs de peste 3 kil., se varsă în Bistriţa; formează hotar între com. Borca şi Mădeiul.

Chiriacul, *prival,* jud. Brăila. Incepe din Dunărea-Vapoarelor şi dă în iezerul Cucova.

Chiriacul, *vale,* ce trece prin cătunul Chiriacul, pl. Marginea, judeţul Vlaşca; pe această vale este un eleşteŭ.

Chiriaculuĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* în oraşul Craiova, pl. Ocolul, jud. Dolj.

Chiriaculuĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Lapoşul.

Chiriazi (Dealul-), *colină,* în judeţul Buzăŭ, comuna şi căt. Cislăul. Incepe dintre cătunele Buda şi Scărişoara şi se întinde până la Muchea-Hoţilor.

Chirica, *deal,* la marginea de V. a comuneĭ Crăeşti, plasa Stănişeşti, jud. Tecuciŭ. Este o ramificaţiune a dealuluĭ Bălăteşti; merge în direcţie de la V. la E.

Chiricanul, *vale,* jud. Vlaşca, începe din Vişina, merge pe la hotarul Petreşti, Hanul-luĭ-Pală, Sîrbeni cu Moara-din-Groapă, Udeni cu Vadul-Stancheĭ şi se varsă în Neajlov pe la Vînători; se află în plasa Neajlovuluĭ.

Chiricea, *loc.* (Vezĭ Şerbăneşti, localitate, com. Băşeşti, plasa Mijlocul, jud. Falciŭ).

Chiriceasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd împreună cu trupurile: Goleasca, Băneasa, Dinuleasa, Cîlceasca, Tomeasca, Gherăsoaia şi Chiţeasca, o întindere de 1350 hect. compuse din stejar, fag, carpen şi jugastru.

Chiriceni, *pădure.* (Vezĭ Pomîrla, pădure, com. Pomîrla, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ).

Chiriceşti, *sat,* face parte din com. rur. Cermegeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 310 locuitorĭ (140 bărbaţĭ şi 170 femeĭ). Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 44.

Chiricuş, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Leontineşti.

Chiricuţa (Rîurenii-Noĭ), *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Pîrlita-Săruleşti, pl. Negoeşti. Este situat spre S. pe Pîrlita.

Se întinde pe o suprafaţă de 335 hect. proprietatea d-luĭ P. Rîureanu, din carĭ se cultivă 150 hect. (148 sunt sterpe, 35 izlaz, restul vie).

Populaţia e de 32 suflete.

Numărul vitelor marĭ e de 65 şi al celor micĭ de 32.

Chirie, *iaz,* jud. Buzăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Rîpile, lîngă satul Pătrăşcani.

Chirigelul, saŭ **Chiricelul,** *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Comăneşti, situat la S. de vîrful Leloiţa, în şira Laposuluĭ.

Chirigul. (V. Bicazul, moşie, jud. Neamţu).

Chirilă, *sat,* pe moşia şi în com. Broşteni, jud. Suceava. Inşirat pe ţărmurile pîrîuluĭ cu acest nume, numără 72 case, populate cu 75 capĭ de familie, saŭ 268 suflete, din carĭ 135 bărbaţĭ şi 133 femeĭ. Are 76 contribuabilĭ. Improprietărițĭ la 1864 sunt: 9 fruntaşĭ, 17 pălmaşĭ şi 11 codaşĭ, stăpînind 145 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ. Biserica din Cojoci şi şcoala din Crucea servesc acestuĭ sat. O singură cărare pentru pietonĭ şi călărĭ ce duce la schitul Rarăul, leagă satul de reşedinţa comuneĭ.

In 1803, «Chirilul răzăşesc avea 35 liuzĭ, ce plăteaŭ 936 leĭ bir anual». («Uricarul», VII, p. 255).

Chirilă, *deal,* jud. Neamţu, în ramura Tazlăul, pe teritoriul moşieĭ Tarcăul.

Chirilă, *vîrf,* pe dealul Nucetul, com. Chiojdeanca, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Chirilă, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. Satul-Noŭ (şi pe al cătunuluĭ Letea), în partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Are forma lunguiaţă, întindere de 20 hect. E neproductiv.

Chirilă, *pîrîiaş,* pe moşia Tarcăul, com. Pîngaraţi, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu; izvoreşte din coastele despre S.-V. a ramureĭ Tazlăul, vărsîndu-se pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Tarcăul, în dreptul schituluĭ Tarcăul.

Chirilă, *pîrîŭ,* ce străbate satul cu acest nume, jud. Suceava. Izvoreşte de sub Todicescul, şi, după un curs de 4½ kil., în care a învîrtit 2 morişte, se aruncă în Bistriţa.

Are de tributarĭ pe: Surgelul, Pîrîul-Arşiţeĭ, Pîrîul-luĭ-Holoboca şi al Afinişuluĭ.

Chirilă, *fîntînă,* în com. Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Chirilă (Poiana-luĭ-), *poiană,* în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, formată în făşia pădureĭ ce se întinde spre Sudul pădureĭ Corboaia, în apropiere de poiana Crucerul. Terenurile sale servă pentru arătură.

Chirileĭ (Dealul-), *deal,* servă de imaş satuluĭ Buda, din com. Dolhasca, jud. Suceava, şi conţine bogate cariere de piatră bună de construcţie.

Chirilenilor (Pîrîul-). (V. Tăeturile, pîrîŭ, jud. Suceava).

Chirileşti, *cătun,* al com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ. E situat pe malul drept al rîuluĭ Buzăul, puţin maĭ jos de Gura-Cătiaşuluĭ, staţiune de birjĭ în drumul băilor Bîsca. Are 190 locuitorĭ şi 38 case.

Chirileşti, saŭ **Oarba,** în com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, în partea vestică şi la depărtare de vr'o 5 kil. de reşedinţa comunală. Are o populaţie de 250 case, 226 familiĭ, cu 1115 suflete. E cel maĭ mare cătun din com. Rogojeni. Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ împroprietărițĭ, posedă vr'o 520 hectare pămînt, iar restul moşieĭ aparţine proprietăţeĭ marĭ. In acest sat e o biserică, cu hramul Sf. Spiridon, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Este şi o şcoală.

Chirileşti, *pădure,* în spre V. de satul cu acelaşĭ nume, com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Chirileştilor (Valea-), *vale,* pe care e aşezat satul Chirileşti, jud. Covurluiŭ.

Chiriloaia, *cătun,* jud. Brăila, situat în partea de mijloc a ostrovuluĭ Ruptura, la Est de

Chiscani şi la N.-E. de Iezerul-luĭ-Moş-Stan.

Chiriloaia, *baltă* mocirloasă, în suprafaţă de 50 prăjinĭ, pe şesul Siretuluĭ, în com. Stolniceni, jud. Suceava.

Chiriloaia, *deal,* se întinde de la E. la S., în marginea satuluĭ şi com. Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Chiriloiul, *cătun,* jud. Brăila, situat în partea de N. a ostrovuluĭ Ruptura.

Chirişlic, *sat,* în judeţul Tulcea, plasa Istruluĭ, căt. comuneĭ Tocsof, aşezat în partea de S. a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe malul stîng al pîrîuluĭ Casimcea saŭ Taşăul, la 3 kil. spre S. de reşedinţă. Intinderea e de 18 hectare. Populaţiunea este toată tătărească. Sunt 28 fam., cu 92 sufl. In apropiere se află şi o peşteră, într'o vale cu pereţiĭ stîncoşĭ.

Chirişlic, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof şi pe al cătunuluĭ Chirişlic. Se desface din dealul Ghelingec-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Casimcea şi afluentul săŭ valea Chirişlic, pe care o închide între dînsul şi dealul Cara-Tepe-Bair. De o-parte şi de alta, păreţiĭ luĭ sunt stîncoşĭ şi stratificaţĭ. In dealul Chirişlic, se găseşte o peşteră formată de o dislocaţie a stîncilor şi care a fost mărită de ciobanĭ. Dealul are 137 metri înălţime. Este punct trigonometric de rangul al 3-a, dominînd asupra satuluĭ Chirişlic. Este acoperit cu păşunĭ şi fîneţe.

Chirişlic, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Tocsof şi pe al cătunuluĭ Chirişlic. Izvoreşte din dealul Chirişlic-Bair; se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Curge printre dealurile Cara-Tepe-Bair şi Chirişlic-Bair, şi după 4 kil. de curs, se varsă în pîrîul Casimcea, pe dreapta, ceva maĭ jos de satul Chirişlic. Malurile sale sunt stîncoase.

Chirişlic-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Enigea şi pe al cătunuluĭ Malceova. Se desface din vîrful Siribei-Iuiuc şi se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune de la S. spre N., mergînd printre văile Chirişlic-Culac şi Chior-Curu-Ceair. Este situat maĭ mult în centrul plăşeĭ şi Nord-Estul comuneĭ. Are o înălţime medie de 135 metri şi este acoperit maĭ mult cu semănăturĭ.

Chirişlic-Bair, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Pazarlî. Se întinde pe la Nord-Vestul satuluĭ Pazarlî, printre valea Ester şi dealul Ghelingec-Bair, avînd o direcţiune de la S.-V. către N.-E. Are 134 metri înălţime, cu care domină satul Pazarlî şi drumurile comunale Pazarlî-Chirişlic (Tulcea) şi Ester-Ghelingec. Este situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la hotarul judeţelor Tulcea şi Constanţa.

Chirişlic-Culac, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Enigea şi pe al cătunuluĭ săŭ Malceova. Se desface din dealul Canlî, şi îndreptîndu-se către N., merge printre dealurile Ceşme şi Chirişlic-Bair; se uneşte cu valea Chior-Curu-Ceair; formează valea Uzun-Ceair, care se deschide în valea Caramancea. Este situată cam în centrul plăşeĭ şi în partea estică a comuneĭ.

Chirişlic-Iuc, *movilă,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ urbane Mangalia, la 1 ½ kil. maĭ spre N.-V. de oraş şi la S.-V. laculuĭ Ciucura. Este aşezat pe culmea dealuluĭ Mangalia şi are o înălţime de 43 de metri, dominînd prin înălţimea sa Marea, portul Mangalia, valea Mangalia, iezerul Mangalia, lacul Ciucur, precum şi drumurile comunale şi şoselele judeţene carĭ duc de la Mangalia la satele următoare: Ascilar, Copucci, Sari-Ghiol, Hazaplar, Urlu-Chioi şi Tuzla. Este situat în partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ şi la 1 ½ kil. depărtare de Mare.

Chirişlic-Orman, *pădure,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi pe al cătunuluĭ Calaigi E situată în partea meridională a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe ramificaţiile orientale ale dealuluĭ Seran-Culac-Bair şi Cara-Pelectic-Artasi. Satul Calaigi e aşezat chiar în marginea sa estică Are o întindere de 130 hect., avînd ca esenţe principale fagul, mesteacănul, etc. Este un rest din întinsa pădure numită Calaigi, ce acoperea maĭ tot teritoriul comuneĭ Para-Chioi. Printr'însa trece un drum comunal ce duce de la Calaigi la Para-Chioi şi Regep-Cuius.

Chirişlic-Orman, *pădure,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, comuna Gărvanul, căt. Gărvanul-Mare. Este situată pe ramifi-

caţiile de S.-E. ale dealuluĭ Sirt-Iol-Bair, în partea de S. a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. E străbătută de drumul comunal Lipniţa-Veli-Chioi.

Esenţele principale: fag, mesteacăn, etc.

Chirişliva, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Ciucurova. Se desface din nodul central al Dobrogeĭ, format de dealurile Topologul, Sultan-Bair, Baş-Punar şi Chirişliva; se îndreaptă spre E.; avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de V. a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Ciucurova (saŭ Slava Cercheză) şi valea Chirişliva, afluent al văeĭ Slava-Rusă; la E. se prelungeşte cu dealul Ciucurova. Se ridică până la o înălţime de 360 m., fiind şi punct trigonometric de observaţie de rangul al 2-lea. E acoperit în toată întinderea sa numaĭ cu pădurĭ. Pe la poalele de V. merge drumul comunal Topologul-Ciucurova, cu o ramificaţie spre Atmagea.

Chirişliva, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, şi pe teritoriul com. rur. Ciucurova. Izvoreşte din poalele de S. ale dealuluĭ Chirișliva. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la N.-V. la S.-E.; brăzdează partea de V. a plășeĭ și a comuneĭ; curge printre dealurile păduroase Chirişliva şi Baş-Punar; taie drumul comunal Hagi-Omer-Ciucurova, şi, după un curs de 8 kil., merge de se uneşte cu pîrîul Baş-Punar, tocmaĭ în dreptul satuluĭ Baş-Punar, udînd astfel şi teritoriul de V. al comuneĭ Slava-Rusă, spre a forma împreună pîrîul Slava-Rusă, care, unită cu Slava-Cercheză, se varsă în iezerul Goloviţa.

Chiritina, *lac,* pe proprietatea Petroșani, pl. Marginea, judeţul Vlașca.

Chiriţa, *deal,* în jud. Gorj, pl. Jiul, com. Bolboşi, spre S. de comună, începe din dreptul Primărieĭ şi merge spre N.-V. până intră în comuna Sura, din jud. Mehedinţi. E acoperit cu pădure.

Chiriţa, *iaz,* în partea despre V. a com. Holboca, pl. Braniștea, jud. Iași, cu o suprafaţă de 19 hect. E format din pîrîul Valea-Lungă.

Chiriţă (Braniştea-luĭ-), *braniște,* situată pe moșia statuluĭ Băsești, jud. Teleorman. Este un pîlc de pădure în întindere de cîte-va hect.

Chiriţă (Crucea luĭ-), *loc izolat,* în com. Bălănești, pe hotarul eĭ despre com. Boziorul, jud. Buzăŭ.

Chiriţeĭ (Valea), *vale,* jud. Teleorman, între comunele Lisa şi Piatra, spre N.-V.

Chiriţelor (Prundul-), *ostrov,* în Dunăre, jud. Romanaţi. Are o pădure de 36 pog. Depinde de com. Gîrcovul, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Chiriţeşti, *sat,* face parte din com. rur. Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţiune de 114 loc., din carĭ: 55 bărbaţĭ şi 59 femeĭ.

Chiriţeşti, *sat,* face parte din com. rur. Rîjleţul-Vieroş, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţiune de 136 locuitorĭ.

Chiriţeşti, *sat,* face parte din com. rur. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de S.-V. a comuneĭ. Are o populaţiune de 326 locuitorĭ. Aci e o biserică cu următoarea inscripţie:

«Cu vrerea şi ajutorul împăratuluĭ ceresc, s'aŭ ridicat din temelie această sfîntă şi Dumnezeească biserică, ce se prăznueşte cu hramul Sf. Nicolae şi Cuvioasa Paraschiva şi s'aŭ ridicat în zilele Prea Inălţatuluĭ nostru Impărat Nicolae Pavlovicĭ, a toată Rusia şi Mitropolit fiind Grigorie, şi cu toată cheltuiala de la 10 ctitorĭ: Popa Gheorghe Chiriţescu şi alţiĭ. Leatul 1833».

Chiriţeşti, *mahala,* în com. rur. Bîltanele, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Chiriţoaia, *lac,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşul, com. Odobasca, așezat în partea de V. a com.

Chiriţuluĭ, (Tufele-de-la-Podul-), *pădurice,* în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., comuna Slobozia; prin ea trece calea ferată şi şoseaua naţională ce duc la Focșani.

Chirivoaia, *pîrîŭ,* jud. Botoşani; izvoreşte din balta Chirivoaia, de sub dealul Chirivoaia; trece pe proprietatea locuitorilor din satul Orășeni, com. Curtești, şi se varsă în pîrîul Miletin.

Chirnogi, *com. rur.,* pl. Olteniţa, jud. Ilfov, situată spre S.-E. de Bucureşti, nu departe de ţărmul drept al rîuluĭ Argeş, 60 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu Olteniţa-Urbană prin o şosea vecinală. Este după com. Lipia-Bojdanĭ, cea maĭ mare comună din jud Ilfov.

Se întinde pe o suprafaţă de 9440 hect., cu o populaţie de 4620 locuitorĭ, carĭ trăesc în 778 case şi 8 bordee.

Eforia Spitalelor Civile din București şi d-niĭ N. și G. Daniilescu aŭ 7000 hect. şi locuitoriĭ

2440 hect. Proprietarii cultivă 2600 hect. (1100 rămîn sterpe; 2150 sunt izlaz, 300 vie și restul pădure). Locuitorii cultivă 1952 hect. (332 sterpe, 150 izlaz și 6 vie).

Sunt 691 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 8144 leĭ la veniturĭ și de 8071 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 4 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; cu hramurile Sf. Nicolae, Sf. Lazar și Adormirea; sunt două școale (una de băețĭ și alta de fete) frecuentate obicinuit de 128 elevĭ și 42 eleve, cu întreținerea cărora statul și comuna cheltuesc anual 3462 leĭ. Localul școaleĭ s'a construit de județ în anul 1886.

In raionul comuneĭ maĭ sunt: 2 morĭ cu aburĭ, 2 mașinĭ de treerat cu aburĭ, 2 bălțĭ și 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 2853 (781 caĭ și epe, 4 armăsarĭ, 1251 boĭ, 743 vacĭ și vițeĭ, 7 taurĭ, 67 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 10,178 (1594 porcĭ și 8584 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 1036 sunt plugarĭ, 26 industriașĭ, 286 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 508 plugurĭ: 446 cu boĭ și 62 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 658 care și căruțe, din carĭ: 610 cu boĭ, 48 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 541 și neîmproprietărițĭ 827.

Comerciul se face de 19 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 9 străinĭ.

Intre Chirnogi și Oltenița este un pod stătător, peste rîul Argeș.

Chirnogi, *numire,* ce se maĭ dă *satuluĭ* Nenciulești, din județul Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul.

Chirnogi, *lac,* în jud. Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul, pe valea cu același nume.

Chirnogi, saŭ **Cletești,** *moșie,* jud. Ilfov, pendinte de spitalul Pantelimon, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din București. Are o arendă anuală de 84500 leĭ (1886). Pe această proprietate se află o însemnată moară cu aburĭ.

Chirnogi, *pădure,* plasa Oltenița, jud. Ilfov. Are 850 hect.

Chirnogi, *vale,* în jud. Ialomița, plasa Borcea, comuna Ulmul.

Chiroiul, *moșie* a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de biserica Sf. Gheorghe-Noŭ din București, care s'a arendat pe periodul 1883—93 cu 20100 leĭ anual, împreună cu moșia Sinești.

Chiroiul-Pămîntenĭ, *sat,* face parte din com. rur. Drăgoești-Biținele, plasa Mostiștea, județul Ilfov.

Suprafața totală a satuluĭ e de 857 hect., cu o populație de 303 locuitorĭ. Statul are 600 hect. și locuitoriĭ 257 hect.

Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 425 hect. (125 rămîn sterpe, 50 izlaz). Locuitorĭ cultivă tot pămîntul fără să rezerve locurĭ de fînețe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 17 elevĭ și 1 elevă, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc anual 1410 leĭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 287 și al celor micĭ de 517.

S'aŭ stabilit în sat 3 străinĭ.

Chiroiul-Ungurenĭ, *sat,* face parte din com. Drăgoești-Biținele, plasa Mostiștea, jud. Ilfov. Este situat spre E. de Bițina-Pămîntenĭ. Prin el trec 3 vîlcele, purtînd diferite numirĭ, luate de la satele din județul Ialomița, la extremitatea căruia este așezat.

Suprafața totală a statuluĭ e de 578 hect., cu o populație de 196 locuitorĭ. Statul are 450 hect. și locuitoriĭ 128 hect.

Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 295 hect. (75 sterpe și 80 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 98 hect.; restul servă de izlaz.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 179 și al celor micĭ de 457.

Chironeștilor (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Valea-Sălcieĭ; izvorește din Dealul-Cîlnăuluĭ; udă partea de E. a com. și merge de se varsă în rîul Cîlnăul, pe dreapta luĭ, maĭ sus de cătunul Modreni.

Chirtoacă, *pîrîiaș,* izvorește din partea estică a satuluĭ Albești, comuna Albești, plasa Crasna, jud. Fălciŭ, și, în mijlocul satuluĭ, se varsă în pîrîul Strașnicul, numit și Mereul.

Chirul, *deal,* ce se întinde spre N. de satul Potîngeni, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași.

Chirul. (Vezĭ Portăreasa, județul Ilfov).

Chiruluĭ (Măgura-), *măgură,* între com. Bășești și Dorobanțul, jud. Teleorman.

Chiruluĭ (Valea-), *vale,* județul Prahova. Izvorește din dealul Scăeni; străbate pădurea Șerbelnicul și a Eforieĭ și se pierde

în cîmpia Tîrgșoruluĭ. Curge numaĭ în timpurĭ ploioase.

Chisălița, *pîrîŭ,* ce curge prin pl. Siretul-d.-s. și Fundul, jud. Roman. Izvorește din Dealul-Măruluĭ; curge de la N.-V. către S.-E.; udă satul Poenița; trece pe la V. de satul Poenari și, la S. de acest sat, trece în pl. Fundul, unindu-se la satul Crăești cu pîrîul Zimbrul, de unde apoĭ iea numele de pîrîul Crăiasca și, aproape de vărsare, de Toinar. Primește pe stînga pîrîul Fodorul.

Chisăloaia, *fîntînă,* com. Văleni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Chiscani, *com. rur.,* la E. plășeĭ Vădeni și jud. Brăila, pe malul stîng al Dunăreĭ. Se învecinește la S. cu Tichilești, la V. cu Scorțarul-Vechiŭ și Tudor-Vladimirescu și la E. cu Dunărea.

Teritoriul săŭ face parte din Domeniul Brăileĭ. El se întinde pe platoul de N. al jud., de la șoseaua Brăila-Călărași; coboară muchea pe lunca Dunăreĭ; cuprinde toată lunca dintre Dunărea-Vechie și Dunărea-Vapoarelor, de la satul Chiscani până la Brăila și Măcin.

Pe partea de V., pe platoŭ, are două sate: Chiscani și Lacul-Sărat, precum și Băile-Sărate cu cătunul Vărsătura; iar partea de pe lunca Dunăreĭ este traversată de canalele: Lata, Stuparița, Bratușca, privalurile: Filipoiul, Coratisca, Scurtul, Aurel, etc. și iezerele: Pațiul, Gemenele, Orzea, etc.

Aci se află tîrlele Blasova.

Suprafață părțiĭ com. de pe platoŭ este de 2933 hect., din carĭ 2483 hect. arabile, 240 izlaz, 5 hect. viĭ, 202 hect. grădinĭ cu zarzavat. Iar partea din lunca Dunăreĭ cuprinde locurĭ de pășune întinse, cînd apele sunt scăzute și ca 590 hect. pădure de salcie.

Populația com. este de 256 capĭ de familie, saŭ 1024 locuitorĭ, din carĭ 227 bărbațĭ și 468 femeĭ; 475 căsătorițĭ și 334 necăsătorițĭ; 164 știŭ carte și 850 nu știŭ.

Are 2 biserici, deservite de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ; două școli, cu 1 învățător și o învățătoare, frecuentate de 53 elevĭ și 13 eleve.

In com. sunt 151 contribuabilĭ; 78 împroprietărițĭ din 1864 și 253 din 1878, iar neîmproprietărițĭ 9.

Budgetul com. este de 7900 leĭ la veniturĭ și de 7885 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 744, boĭ 383, vacĭ 2450, taurĭ 4, vițeĭ 112, caĭ 377, oĭ 1300, și rîmătorĭ 53.

In com. sunt 31 cîrciume.

Această comună este traversată, pe hotarul de N., de calea ferată Brăila-Buzăŭ, avînd șase cantoane de la 139-144 și halta Silistrarul.

Paralel cu drumul de fier, teritoriul comuneĭ este străbătut de șoseaua Brăila-Călărași.

Drumurĭ: la Brăila, spre N., 10 kil.; la Cazasul, spre N.-V., 11 kil.; la T.-Vladimirescu, spre V., 9 kil.; la Silistrarul, spre S.-V., 12 kil.; la Tirchilești, spre S., 7 kil.; la Vărsătură, spre N., 5 kil. In com. sunt 12 strade și o piață. Comuna e înființată de pe la 1828.

Chiscani, *sat,* jud. Brăila, pe muchea de pe lunca Dunăreĭ, la S.-E. comuneĭ Chiscani, ca la 10 kil. spre S. de Brăila, pe drumul Brăila-Piua-Petriĭ.

Suprafața vetriĭ satuluĭ este de 101 hect. Sunt 106 case; 4 cîrciumĭ și 2 ghețăriĭ.

Are o populație de 126 capĭ de familie saŭ 598 locuitorĭ, din carĭ 271 bărbațĭ, 297 femeĭ; 344 căsătorițĭ și 218 necăsătorițĭ; 54 știŭ carte și 534 nu știŭ.

Are o școală mixtă, înființată la 1864, întreținută de stat și frecuentată de 35 elevĭ și 5 eleve, cu un bun local de zid. Biserica din sat este zidită de locuitorĭ la 1865 și e acum deservită de un preot, un cîntăreț și un paracliser.

Vite sunt: 117 caĭ, 1 asin, 257 vite cornute, 1000 oĭ și 33 rîmătorĭ.

Chiscăneni, *tîrlă,* în jud. Brăila, com. Urleasca, pe malul vestic al văeĭ Ianca, la 2 kil. spre V. de satul Urleasca.

Chiscovata, *sat,* în partea de S.-E. a comuneĭ Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoșani, pe moșia Vorona, a statuluĭ, situat parte pe coasta de deal și parte pe vale. Are o suprafață de 343 hect., și o populație de 97 familiĭ saŭ 523 suflete. Sunt 126 contribuabilĭ.

Are o biserică, zidită la 1824 și deservită de 2 cîntărețĭ; o școală, a statuluĭ, cu 1 învățător, frecuentată de 95 băețĭ și 12 fete.

Are o cîrciumă. Sunt în sat: 1 comerciant și 6 meseriașĭ.

In acest sat este primăria comuneĭ Poiana-Lungă.

Vite sunt: 198 boĭ și vacĭ, 38 caĭ, 186 oĭ și 38 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 150 stupĭ cu albine.

Chiscovata, *pîrîŭ,* com. Poiana-Lungă, pl. Siretul, jud. Botoșani; izvorește din pădurea Tudora, formează hotarul între pădurea Tudora și Vorona și se varsă în iazul Pancul.

Chiscovul, *deal.* (Vezĭ Catelina,

deal, com. Cotnari, pl. Bahluiul, jud. Iaşi).

Chiscul, (Piscul), *deal,* între satele Jăgălia şi Răşcani, comuna Jăgălia, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ.

Chiscul-Ganeĭ (Piscul-), *deal,* situat în partea de S.-E. a satuluĭ Frumuşelele, comuna Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Chiscul-Gudreĭ. (Vezĭ Dealul-Mare, com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi).

Chiscul-luĭ-Donicĭ, *ramură de deal,* dintre şesul Prutuluĭ şi Valea-Paruluĭ, com. Măstăcani, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Chiscul-luĭ-Toader, *deal,* în comuna Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, pe costişa căruia e aşezat satul Mogoşeşti-Frumoaseĭ.

Chisculeşti, *movilă,* pe dealul Răusenilor, spre V. de satul Răuseni, com. Comăndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani. Are 167 m. de-asupra niveluluĭ măriĭ.

Chiseletul, *com. rur.,* plasa Olteniţa, jud. Ilfov, situată la S.-E. de Bucureşti, pe ţărmul Dunăreĭ, la extremitatea judeţuluĭ despre judeţul Ialomiţa, 80 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Mănăstirea, prin o şosea vecinală.

Se compune din satele: Chiseletul şi Surlari, cu o populaţie de 2400 locuitorĭ, carĭ trăesc în 363 case şi 4 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 5063 hect. D-na Elena Oteteleşanu şi Eforia Spitalelor Civile din Bucureşti aŭ 3801 hect. şi loc. 1262 hect.

Proprietariĭ cultivă 1825 hect. (1401 hect. sterpe, 525 hect. izlaz şi 50 hect. pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Sunt 287 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4869 la veniturĭ şi de leĭ 4700 la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ; o şcoală mixtă; o maşină de treerat cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1461 (466 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 225 boĭ, 573 vacĭ şi viţeĭ, 4 taurĭ, 24 bivolĭ şi 156 bivoliţe) şi al celor micĭ de 3313 (36 capre, 211 porcĭ şi 3065 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 516 sunt plugarĭ, 9 meseriaşĭ, 4 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 212 plugurĭ: 84 cu boĭ şi 128 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 227 care şi căruţe: 90 cu boĭ şi 137 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ 237 şi neîmproprietăriţĭ 302.

Comerciul se face de 9 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în com. 4 străinĭ. Locuitoriĭ acestuĭ sat, în mare parte, sunt Sîrbĭ.

Chiseletul, (Fundul), *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Olteniţa, jud. Ilfov. Este situat la S.-E. de Bucureşti, pe malul Dunăreĭ, aproape de lacul Mostiştea. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Acest sat este însemnat prin bătălia ce a dat aci Mihaiŭ-Viteazul, Turcilor, la anul 1598.

Locuitoriĭ săĭ fac comerciul cu rogojinĭ.

Se împarte în Chiseletul-Romîn şi Chiseletul-Sîrb.

Se întinde pe o suprafaţă de 3693 hect., cu o populaţie de 1343 locuitorĭ.

D-na Elena Oteteleşanu are 2750 hect. şi locuitoriĭ 943 hect.

Proprietara cultivă 1325 hect. (925 hect. sterpe, 500 hect. izlaz). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are 2 bisericĭ, cu hramurile Sf. Ioan şi S-ţiĭ Voevozĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea cărora statul şi comuna cheltuesc anual 2458 leĭ.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 953 şi al celor micĭ de 2485.

In sat sunt stabiliţĭ 4 străinĭ.

Chiseletul, *baltă,* judeţul Ilfov, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Chiserul, *grind,* saŭ loc ridicat d'asupra stufuluĭ înconjurător, situat în plasa Sulina, judeţul Tulcea, şi pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, cătunul Letca. Are o formă lunguiaţă, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd ast-fel partea vestică a plăşeĭ şi pe cea meridională a comuneĭ. Este cuprins între grindurile Chirilă şi Ariul. Lungimea luĭ ajunge până la 3 kil.; iar lăţimea sa medie de 50 m. Suprafaţa întreagă este de 80 hectare, neproductive, din cauză că e acoperit cu nisip.

Chisirigul. (Vezĭ Chiţirigul, jud. Neamţu).

Chisonul. (Vezĭ Cisonul, judeţul Neamţu).

Chiş-Havas (Piciorul-), *picior de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Hîrja, de pe graniţă, aşezat pe coasta dealuluĭ Cernica, unde se află tabla de fruntarie cu Vulturul No. 40, numit Cernica.

Chişata, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Letea, situat în apropiere de com. Dealul-Noŭ, d'a dreapta Bistriţeĭ, la o

depărtare de 14 kil. de reşedinţa comuneĭ Letea. Are o şcoală mixtă; 2 cîrciumĭ. Sunt 102 capĭ de familie, saŭ 332 suflete.

Vite sunt: 5 caĭ, 289 vite cornute şi 101 porcĭ.

Chişata, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Letea. Trece prin satul Chişata şi se varsă în Pîrîul-Liuzilor.

Chişărăi, *sat,* în com. Golăeşti, pl. Branişţea, jud. Iaşi, aşezat pe şes, lîngă apa Jijieĭ, cu o populaţie de 47 familiĭ, saŭ 222 locuitorĭ. Pămîntul produce cereale şi fîneţe.

Numărul vitelor e de 690 capete, din carĭ: 147 vite marĭ cornute, 289 oĭ, 60 caĭ şi 44 rîmătorĭ.

Chişărăi, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Chişărăi, com. Golăeşti, pl. Branişţea, jud. Iaşi; e acoperit cu pădure.

Chişărăi, *vale,* formată de dealul Chişărăi, din com. Golăeşti, pl. Branişţea, jud. Iaşi.

Chişcata, *pîrîŭ,* ce izvoreşte de pe teritoriul moşieĭ Ciornohal, comuna Ringhileşti, jud. Botoşani. Curge pe moşia Pogoreşti, comuna Comăndăreşti, şi se varsă în iazul Chişcata de pe moşia Glăvăneşti, proprietate a statuluĭ, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Chişcăreni, *sat,* pe moşia Ştiubeeni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ. Are 93 capĭ de familiĭ, saŭ 370 suflete. Se află pe malul Başeuluĭ, maĭ jos de satul Ştiubeeni.

Chişcăreni, *deal,* pe coasta căruia e situat satul Chişcăreni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Chişcăreni, *vale,* formată de dealul Chişcăreni, din com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Chişcăreni-Noĭ. (Vezĭ Chişcăreni-Vechĭ, sat, din com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi)

Chişcăreni-Vechĭ, *sat,* în centrul com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, situat pe dealul Chişcăreni, în partea dreaptă a pîrîuluĭ Miletinul, înfiinţat în anul 1850, cu locuitorĭ veniţĭ din satul Plugari, tot din această comună. Inainte de înfiinţarea satuluĭ, în această localitate era cîmpie şi se afla o singură casă pentru păzitoriĭ de vite. In 1879, prin împroprietărirea însurăţeilor, s'a format al doilea sat numit Chişcăreni-Noĭ, care împreună cu acesta formează un trup, avînd o populaţie de 233 capĭ de familiĭ, saŭ 1089 locuitorĭ. Satele aŭ o şcoală înfiinţată în anul 1882, frecuentată de 60 elevĭ.

Numărul vitelor e de 2137 capete, din carĭ: 810 vite marĭ cornute, 122 caĭ, 1048 oĭ şi 157 rîmătorĭ.

Chişcăreni-Vechĭ, *movilă,* pe moşia şi comuna Ştiubeeni, pl. Başeul, judeţul Dorohoiŭ, lîngă locul unde a fost satul din vechime.

Chişcăroaia, *baltă,* în suprafaţă de 150—200 m. p., în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Chişcul - Comorilor, *deal,* cu gropĭ adîncĭ, jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Călugara-Mare.

Chişcul-Hoţuluĭ, *munte,* judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul comuneĭ Hîrja, situat d'a stînga pîrîuluĭ Oituzul.

Chişcul-luĭ-Iordache, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Măgireşti; face parte din şira dealurilor ce desparte cele două Tazlăurĭ.

Chişcul-Şipotuluĭ, *deal,* judeţul Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Chişteala-Vechie, *iaz cu baltă,* ce-ĭ zice şi Iazul-Miclesculuĭ, între satele Ghibărţeni şi Pochişcani, com. Bălinteşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ. Acest iaz aparţine moşieĭ Pochişcani şi e în mărime de 5 hect.

Chitariul, *numire,* dată *moşieĭ* ce aparţine răzeşilor din comuna Lieşti, plasa Bîrlad, judeţul Tecuciŭ.

Chităroaia, *pădure,* judeţul Tecuciŭ, situată pe malul Siretuluĭ, în faţa satuluĭ Călieni, jud. Putna, la S. de satul Şerbăneşti, com. Lieşti. In marginea acesteĭ pădurĭ, la E., se află prima baterie a forturilor Nămoloasa-Focşani.

Chităroaia, *vale,* jud. Tecuciŭ, se întinde pe lîngă malul stîng al Siretuluĭ şi până în dealul cu acelaşĭ nume. Pămîntul e sterp. In partea de V. se află podul de vase pe rîul Siret ce leagă Călieni (jud. Putna) cu Şerbăneşti (jud. Tecuciŭ).

Chiticeni, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., com. Berbeceni, situat pe pîrîul Odobul, la poalele dealuluĭ Băluşul. Are o biserică, fondată de Mateiŭ Crupenschi, la 1847. Sunt 41 capĭ de familiĭ saŭ 112 suflete.

Vite sunt: 6 caĭ, 116 vite cornute şi 5 porcĭ.

Chiticilor (Pîrîul-) (Piticilor), *pîrîiaş,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Dărmăneşti, izvoreşte din muntele Hijmul şi se varsă d'a stînga în Uz.

Chiticul, (Piticul), *deal cultivabil,* în comuna Pleşeşti, jud. Suceava.

Chiticul, *pîrîiaş,* în com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu; izvoreşte din muntele Cozla, la locul unde acesta face legătură cu muntele Cîrlomanul şi se varsă pe dreapta în pîrîul Cuejdul.

Chitila, (Zalhanaua-luĭ-Papazolu), *sat,* pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Bucoveni. Este aşezat la S. de Buciumeni, la egală distanţă între pădurea Rîioasa şi rîul Colentina. Intre Chitila şi Colentina este o mare pădure de lemn de tufă.

La V. se văd ruine dintr'o vechie biserică, numită a-Giuleştilor, a căreĭ construcţie a început cam pe la anul 1795 şi la anul 1812, înainte d'a fi terminată, a fost în parte dărîmată de Turcĭ, fără a se fi servit în ea. Construcţia e de toată soliditatea.

In apropiere de sat este fabrica de zahăr, foastă a Principeluĭ Nicolae G. Bibescu, care s'a înfiinţat la anul 1876 şi la anul 1881 a încetat d'a maĭ funcţiona.

Această fabrică a fost refăcută, îmbunătăţită şi înoită, de răposatul Dim. Cezianu, ginerele Principeluĭ Bibescu.

Fabrica e azĭ în deplină activitate şi zahărul produs se desface în toată ţara.

Populaţia satuluĭ e de 322 loc. Impreună cu Mogoşoaia şi Odăile are 3507 hect.

D-l Movilă are 2820 hect. şi locuitoriĭ 687 hect.

Proprietarul cultivă 1000 hectare, din carĭ 143 izlaz, 1600 pădure; restul rămîn necultivate. Locuitoriĭ cultivă 650 hect.; 37 rămîn sterpe.

Are 1 heleşteŭ şi 1 pod stătător.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 11 străinĭ.

Chitila, *staţie de dr. d. f.,* jud. Ilfov, pl. Ilfov, căt. Bucoveni, pe liniile: Bucureşti - Ploeşti, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872, între staţiile Bucureşti (9.5 kil.) şi Buftea (7.7 kil.) şi Bucureşti-Piteşti, între staţiile Bucureşti şi Ciocăneşti (13.6 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 89m.,64. Venitul aceste staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 251220 leĭ, 88 banĭ.

Chitila, *fort,* în jurul Bucureştilor.

Chitlis, *vîrf de deal,* în judeţul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa. Este situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea sud-vestică a comuneĭ. Este piscul cel maĭ înalt al dealuluĭ Pietrosul, avînd 197 m. înălţime. Punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Luncaviţa, asupra Văeĭ-Popeĭ, ce izvoreşte din poalele sale nord-vestice, asupra Văeĭ-Stancheĭ, ce-şĭ ia naştere din poalele orientale şi asupra drumuluĭ comunal Luncaviţa - Măcin. Prin piscul acesta se încrucişează 3 hotare ale comunelor Luncaviţa, Jijila şi Greci. E acoperit cu pădurĭ, exploatate în parte, şi cu păşunĭ.

Chitoaia, *vale,* în com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, formată din Valea-Urşiţeĭ.

Chitucul, *deal,* la V. com. Stirbeşti, plasa Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Chitul, *moşie,* situată în partea de V. a văeĭ Călmăţuiul, pe teritoriul com. Lieşti, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Chitulca, *baltă,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Elizabeta-Doamna.

Chiţa, *cătun,* pendinte de com. Bălăriĭ, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Chiţa, *vircagă,* jud. Brăila, la S.-V. com. Vădeni, avînd direcţia de la S. la N., lîngă de vr'o 2 kil. Uneşte lacul Zaghirciocul cu viroaga Zagna.

Chiţani, *sat,* face parte din com. rur. Vaţa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de S. a comuneĭ. Are o populaţiune de 128 locuitorĭ. Este divizat în două mahalale: Putineşti şi Prodani. Aci e o moară de aburĭ, pe moşia numită Cioara-Călugărească.

Chiţani, *sat,* face parte din com. rur. Gura-Bouluĭ, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populaţie de 230 locuitorĭ.

Chiţani, *deal,* în com. Zăvoeni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Chiţcani, *sat,* face parte din comuna Bogheşti, plasa Zeletinul, jud. Tecuciŭ, de care se desparte prin rîpa Brezoaia. Situat pe deal, la o distanţă de 2 kil. 600 m. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 48 capĭ

de familie, saŭ 209 sufl., locuind în 46 case.

Acest sat maĭ poartă şi numele de Capra.

Satul are o suprafaţă de 584 hect. şi 51 ariĭ.

Locuitoriĭ, foştĭ clăcaşĭ, sunt împroprietăriţĭ în 1864; stăpînesc 250 hect.; iar proprietarul, d-l Filip Bogdan, are 334 hect., trupurile de moşie, numite Recea şi Coroiul.

Chiţcani, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Puntişeni, pe pîrîul Buga, spre S. de satul Puntişeni. Are 362 loc., din carĭ 24 ştiŭ carte; locuesc în 88 case.

Chiţcanilor (Movila-), *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Nisipurile, la Estul eĭ, pe malul rîuluĭ Buzăŭ.

Chiţeasca, *sat,* face parte din com. rur. Negreni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populaţiune de 335 loc. Aci e o biserică fondată la anul 1881.

Chiţeasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Glîmbocelul, pl. Podgoria, jud. Muscel, avînd, împreună cu alte trupurĭ, o întindere de 1350 hect.

Chiţeĭ (Balta-), *iaz,* spre Sudul satuluĭ Davideni, situat în dreptul unde rîul Moldova face o cotitură mare în spre Ţibucani, pe teritoriul com. Păstrăveni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, lîngă Balta-Gîrbeĭ.

Chiţeşti, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa, căt. com. Bogaţi.

Chiţeşti, *vechie numire* a *satuluĭ* Nedelcul, com. Hurueşti, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Chiţibuşi, *deal* şi *punct trigonometric,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.

Chiţicaruluĭ (Dealul-), *deal,* pe care stă o parte din satul Mihăeşti, jud. Suceava.

Chiţigaia-Mare, cel maĭ înalt *vîrf* al munteluĭ Chiţigăile, jud. Suceava.

Chiţigăile, *pisc,* şi unul dintre piscurile munteluĭ La-Coarne, jud. Suceava. E acoperit de pădure de brad şi fag.

Chiţigăile, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Rîşca, din com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Chiţigoiul (Piţigoiul), *deal,* judeţul Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Tămaşul. Este acoperit cu pădurĭ.

Chiţigoiul (Piţigoiul), *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., comuna Tămaşi, din pădurea ce îmbracă dealul Valea-luĭ-Antal.

Chiţimi, *sat,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Iupca.

Chiţirigul, *sat,* în comuna Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat aproape de graniţa Transilvanieĭ, pe partea stîngă a pîrîuluĭ Bicazul.

Acest sat este cunoscut pentru exploatarea pădurilor, posedînd 16 ferestrae şi 2 circulare, purtate prin ajutorul apeĭ, cu 122 lucrătorĭ.

Chiţirigul, *ramură de munţĭ,* ce se detaşează din grupa sistemuluĭ muntos Ceahlăul, jud. Neamţu, îndreptîndu-se în direcţiune S.-E. prin culmea Obcina-Neagră, saŭ maĭ bine zis între pîrîul Bistra-Mică şi pîrîul Neagra.

Chiţirigul, saŭ **(Chisirigul),** *pîrîiaş,* izvoreşte din munţiĭ cu acelaşĭ nume, grupa Ceahlăuluĭ, jud. Neamţu. Curge spre hotarul Transilvanieĭ, formînd limita judeţuluĭ, de la Muntele-Verde saŭ muntele Făgeţelul, până la vărsarea sa pe stînga pîrîuluĭ Bicazul, în dreptul Trecătoareĭ.

Chiţoaia, *gîrlă,* izvoreşte din dealurile comuneĭ Dîrmăneşti, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, trece pe la N. de comuna Piscani şi se varsă în rîul Doamna.

Chiţoaica, *vie,* în jud. Buzăŭ, com. Tohani, şi punct de hotar al acesteĭ comune despre com. Finţeşti.

Chitocul, *sat,* din com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Se află la extremitatea comuneĭ în partea de V., limitîndu-se în această parte cu jud. Tutova. E situat pe coasta Dealuluĭ-Varniţeĭ, movila Săcara şi pe valea Chiţocul.

Acest sat şi-a luat numele de la dealul şi pîrîul cu acelaşĭ nume.

Are o suprafaţă de 1739 hect., din carĭ: 1573 hect. pe care se află şi pădure a proprietăţeĭ, iar 165 hect. ale sătenilor. Are o populaţie de 214 familiĭ, saŭ 508 suflete, din carĭ 10 familiĭ Ţiganĭ.

In acest sat se află o biserică, zidită de Ştefan Angheluţă, la 1855, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ; este situată la marginea de E. a uneĭ pădurice, în întindere ca de 5 hect.

In satul Chiţocul, a fost o şcoală cu internat, întreţinută de Stefan Angheluţă, unde se preparaŭ elevĭ pentru seminariĭ; această şcoală s'a desfiinţat după moartea fondatoruluĭ eĭ.

Actualul proprietar a înfiinţat o şcoală rurală pe comptul săŭ, în anul 1886, şcoală care e frecuentată azĭ de 20 elevĭ.

Tot în satul Chiţocul, a fost şi o velniţă de rachiŭ, făcută de vechiul proprietar şi pe care actualul proprietar a desfiinţat-o făcînd cunoscuta fabrică de pe şesul Bîrladuluĭ.

Fabrica şi-a căpătat renume fiind una din cele d'întîiŭ în ţară, atît prin mărimea şi frumuseţea construcţieĭ cît şi prin producţiunea spirtuluĭ rafinat, cu care se face un mare comerciŭ, atît în interiorul cît şi în exteriorul ţăreĭ.

Numărul vitelor e de 730 capete, din carĭ: 365 vite marĭ cornute, 154 oĭ, 20 caĭ, 20 capre şi 171 rîmătorĭ.

Chiţocul, *deal,* desparte satele Corbul şi Chiţocul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Se uneşte cu Dealul-Corbuluĭ. Este acoperit de pădurĭ.

Chiţocul, *pîrîŭ,* izvoreşte din Fîntîna-Blănariuluĭ, de sub dealul Movila-Săcară, ce vine spre V. de satul Chiţocul, com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; trece prin mijlocul satuluĭ şi se uneşte, la podul Aftimieĭ, cu pîrîul Stuhuleţul, ce izvoreşte de sub Dealul-Varniţeĭ; curge prin iazul Chiţocul; apoĭ, eşind din el, continuă spre E. sub numele de pîrîul Timoftei, formînd puţin marginea între com. Muntenii şi Lipovăţul; trece în com. Lipovăţul, vărsîndu-se în pîrîul cu acest nume.

Chitocul, *vale,* spre S. de satul com. Munteni-d.-j., pl. Crasna, jud. Vasluiŭ; pe ea se află situată o parte a satuluĭ Chitocul.

Chiţorani, *sat,* face parte din com. rur. Bucovul, pl. Cricovul, jud. Prahova. Aci e o biserică, cu hramul Sf. Stelian, cu inscripţia: «Făcută la anul 1797 de d-luĭ Paharnic Constantin Cantacuzino, cu soţia sa Smaranda, în zilele Domnuluĭ Ion Alexandru Ipsilante V.V. şi Mitropolit Dosifteiŭ». Inainte, satul purta numele de Gîlmeele.

Chiţorani, *deal,* spre E. de com. Bucovul, plasa Cricovul, jud. Prahova; astăzĭ servă de păşune pentru vite.

Chiţovanca, *pădure,* în com. Uriceni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Chiţoveni, *sat,* în centrul com. Uriceni, pl. Coşula, jud. Botoşani, pe ţărmul stîng al pîrîuluĭ Miletinul; este înfiinţat de la 1826 de Dim. Mavrocordat.

Are o populatie de 68 familiĭ, saŭ 316 suflete; o biserică, zidită la 1770, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Sunt 94 contribuabilĭ; o cîrciumă şi un comerciant.

Vite sunt: 124 boĭ şi vacĭ, 17 caĭ marĭ şi micĭ, 518 oĭ şi 76 mascurĭ.

Chiţuleasca, *cătun,* pendinte de com. Frăsinetul, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietatea fraţilor Angheleştĭ. Are o suprafaţă de 620 hect. S'a dat la locuitoriĭ foştĭ clăcaşĭ 80 hect. (Vezĭ comuna Frăsinetul).

Chiţuleşti, *hliză de moşie,* în partea de S. a com. Deleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, proprietatea unuĭ răzăş din familia Bedrosu. Se zice că din vechime a fost aicĭ sat mic răzăşesc, care s'a desfiinţat prin strămutarea locuitorilor în satul de astăzĭ Deleni (Fălciŭ).

Chiuciuc-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Ciamurli-d.-s. Se desface din dealul Ciamurli; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Slava-Rusă şi afluentul pîrîuluĭ Beidaut, anume valea Ciamurli saŭ Valea-Satuluĭ. Se prelungeşte spre E. cu dealurile Taş-Bair, Bal-Bair, Taslî-Bair, Eniceri şi Cara-Burun. La V. stă în legătură cu dealurile Dalîcla şi Dolojan. Poalele sale de S. sunt brăzdate de o mulţime de micĭ văĭ rîpoase, ce se deschid toate în pîrîul Ceamurli. Satul Ciamurli e aşezat, în parte, la poalele luĭ. Natura luĭ pe alocurea e pietroasă. Vîrful cel maĭ înalt, de 165 metri, este punct trigonometric de observaţie, de ordinea 3-a, dominînd asupra văeĭ şi satuluĭ Ciamurli. E acoperit cu puţine pădurĭ la N.; în colo cu fîneţe şi semănăturĭ.

Chiuciuc-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Casimcea (şi anume pe al cătunuluĭ Cuciuc-Chioi) şi Tocsof (pe al cătunelor sale Cublia şi Rîmnicul-d.-j.) Se desface din dealul Iuci-Tepe-Bair, şi anume din vîrful Apti-Iuc (170 m.). Se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea sud-vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ Tocsof şi pe cea sud-estică a comuneĭ Casimcea. Se întinde printre pîrîul Casimcea şi afluenţiĭ săĭ Dere, Dichilitaş şi Rîmnicul-Dere. Cîte-şĭ trele aŭ malurile înalte şi rîpoase. Satul Cuciuc-Chioi e aşezat la poalele sale vestice şi Rîmnicul-d.-j. la cele estice. Pe alocurea, natura luĭ este pie-

troasă. Este întretăiat de drumurile comunale ce duc de la Cuciuc-Chioi la Culia, Rîmnicul-d.-j. și Rîmnicul-d.-s. și Sari-Ghiol. Este acoperit cu fînețe și semănăturĭ.

Chiuciuc - Beili, *deal,* saŭ maĭ bine zis vîrf de deal, în plasa și județul Tulcea, pe teritoriul com. rurale Beș-Tepe. Este un pisc înalt al dealuluĭ Beili, situat în partea nordică a plășeĭ și în cea centrală a comuneĭ. Prin el trece hotarul despărțitor între satele Beș-Tepe și Pîrlita, cătunul săŭ. Are 114 metri înălțime, dominînd asupra Dunăreĭ, asupra văeĭ Turia, ce trece pe la poalele sale sudice, și asupra două drumurĭ comunale Beș-Tepe-Pîrlita. Este punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea. E acoperit cu verdeață și fînețe.

Chiuciuc-Cara, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. rurale Cîrjelar, și anume pe al cătunuluĭ Homurlar. Se desface din dealul Dijchadael-Bair. Se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea sudică a plășeĭ și pe cea centrală a comuneĭ. Se întinde d'alungul maluluĭ drept al pîrîuluĭ Homurlar, care din pricina natureĭ dealuluĭ este înalt și rîpos. La E. stă în comunicație cu dealul Orta-Cuirac. Pe muchea luĭ trece și hotarul ce desparte satele Jaila de Homurlar (ale comuneĭ Cîrjelar). Pe la poalele sale trec drumurile vecinale Hasanlar-Jaila, Hasanlar-Homurlar și Homurlar-Jaila. E acoperit cu fînețe și semănăturĭ, iar la poalele sudice cu cîte-va livezĭ.

Chiuciuc-Cara-Tepe, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Nalbant, și anume pe al cătunuluĭ Trestenic. Se desface din dealul Buiuc-Cara-Tepe. Se îndreaptă spre S., avînd o direcție generală de la N. spre S., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Se întinde printre pîrîul Telița și afluentul săŭ valea Alceac-Culac-Punar, până în satul Nalbant, ce este așezat la poalele sale. Malurile pîrîuluĭ Telița sunt rîpoase din pricina naturiĭ luĭ. Are 137 m. înălțime; e punct trigonometric de observație de ordinul al 3-lea, dominînd asupra pîrîuluĭ Telița și asupra satuluĭ Nalbant. E acoperit cu semănăturĭ și fînețe.

Chiuciuc-Chesen - Ceair, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Ese-Chioi. Se desface din poalele nord-estice ale dealuluĭ Hagi-Durac-Sîrtî, de lîngă vîrful Ese-Chioi. Se îndreaptă spre N., într'o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-E, printre dealurile Burun-Sîrtî și Bone-Sîrtî. Brăzdează partea vestică a plășeĭ și pe cea nordică a com. După un drum de 4 kil. se deschide în iezerul Gîrlița, în partea sudică a luĭ. Ambele malurĭ sunt acoperite cu tufărișurĭ. Pe valea aceastǎ merge drumul comunal Ese-Chioi-Gîrlița.

Chiuciuc-Chioi, *sat,* în județul Tulcea, plasa Istruluĭ, cătunul com. Casimcea, situat în partea de S.-V. a plășeĭ și de S. a comuneĭ, la 13 kil. spre S. de reședință, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Casimcea saŭ Tașmu. Intinderea satuluĭ este de 18 hect. Populația e toată turcească; sunt 50 familiĭ cu 180 suflete. Drumul comunal Casimcea-Tocsof trece printr'însul.

Chiuciuc-Chioi, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Hîrșova, pe teritoriul com. rurale Șiriul, și pe al cătunuluĭ săŭ Terzi-Chioi. E situată în partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, la hotarul județuluĭ Constanța către Tulcea, la 2 kil. depărtare și la S.-V. satuluĭ Chiuciuc-Chioi, județul Tulcea. Este un vîrf înalt al dealuluĭ Arman-Tepe, avînd 131 m. înălțime. Punct trigonometric de observațiune de rangul al 3-a, dominînd satul Terzi-Chioi și valea Terzi-Chioi. Pe la Sudul săŭ trece drumul comunal Chiuciuc-Chioi-Terzi-Chioi (Constanța). Este acoperită cu verdeață.

Chiuciuc - Suhat, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul comuneĭ Enisala, în partea estică a plășeĭ și vestică a comuneĭ. Este vîrful culminant al dealuluĭ Calabalîc-Bair. Are 50 m. înălțime. Punct trigonometric de observațiune de rangul 1-iŭ, dominînd asupra satuluĭ Enisala și lacul Babadag. Pe la poale-ĭ trece un drum comunal Babadag-Enisala. Este acoperit cu fînețe.

Chiva, *numire vechie* a *satuluĭ* Strachina, plasa Ialomița-Balta, comuna Țăndărei, județul Ialomița.

Chiva, *pădure,* foioasă, supusă regimuluĭ silvic, județul Bacăŭ, plasa Trotușul, com. Mănăstirea-Cașinul. E proprietatea locuitorilor din cătunul Curița, com. Cașinul. Esențe: fag și stejar.

Chiva, *pîrîŭ,* ce se maĭ numește și Chivul, județul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., comuna Laculluĭ-Băban; izvorește din dealul Costandoiul; udă partea de E.

a comuneĭ și se varsă în rîul Rîmna, pe dreapta luĭ.

Chivani, *mahala,* în com. rur. Podina-Mică, plasa Dumbrava, jud. Mehedinți.

Chivădarul saŭ **Scaunul-Hoțuluĭ,** *deal,* la S. de comuna Vărtopul, plaiul Vulcan, județul Gorj. Pleacă de la N. la S., pănă la hotarul Mehedințuluĭ, hotar ce trece pe la picioarele luĭ. Pe acest deal se află pădure și izlaz.

Chiveĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Hîrja. Izvorește din muntele Ploștina și se varsă d'a dreapta Oituzuluĭ.

Chiveĭ (Rîpa-), *rîpă,* comuna Micești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Chiveĭ (Vălceaua-), *vălcea,* com. Micești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Ciacal, *deal,* în jud. Constanța, plasa Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Oltina. Se desface din dealul Macuc, se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la N.-V.-V. spre S.-E.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ, pe cea estică a comuneĭ Oltina, ce se află așezată la poalele sale sud-vestice și partea vestică a comuneĭ Beilicul, ce se află așezată la poalele sale de S.-E. Dintre vîrfurile sale, cel maĭ înalt este vîrful Oltina, care are 132 m. Natura luĭ e p'alocurea stîncoasă. Este acoperit cu fînețe, puține semănăturĭ și maĭ puține pădurĭ și tufărișurĭ. Pe muchea sa merge drumul comunal Oltina-Beilicul-Mîrleanul.

Ciacîrul, saŭ **Tufești,** *com. rur.,* situată în luncă, pl. Balta, jud. Brăila, pe malul stîng al Dunăreĭ. Se mărginește la N. cu Valea-Cînepeĭ și Gropeni; la S. cu Pîrlita și Stăncuța; la V. cu Vizirul și la E. cu balta de pe malul stîng al Dunăreĭ. Are forma unuĭ patrulater dreptunghiular și o suprafață de 20000 hect., cu o populație de 357 capĭ de familie, saŭ 1618 suflete, din carĭ 197 știŭ carte și 1421 nu știŭ.

Contribuabilĭ sunt 255.

Săteni împroprietărițĭ din 1864 sunt 150 și din 1878, 151; neîmproprietărițĭ sunt 100.

Are 6 debite și 10 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1664 (boĭ 718, vacĭ 739, taurĭ 5, vițeĭ 202); caĭ sunt 670, oĭ 509.

In comună se face un bîlciŭ, în ziua de Inălțarea-Domnuluĭ.

Drumurĭ: la Brăila 23 kil. spre N.-E. pe malul Dunăreĭ pe drumul poșteĭ vechĭ, până la Chiscani și apoĭ pe șoseaua jud. Brăila-Călărași, la malul Dunăreĭ spre E., la Stăncuța 13 kil. spre S.-E.; la Pîrlita spre S. 11 kil.; la Valea-Cînepeĭ spre N. 8 kil.; la Gropeni spre N. 10 kil. Comuna are 5 strade. Printr'însa era drumul poșteĭ vechĭ de la Brăila la Călărași. Com. Ciacîrul s'a fondat în 1832, prin așezarea locuitorilor din cătunele vecine, și anume: din Tufești, acum siliște spre V. unde se află încă urme; din căt. Ibișul, azĭ siliște spre S.-E. în lunca bălțiĭ; din căt. Porumbuluĭ, azĭ siliște la S.-E.; din Cuptoarele, Ciatîrul, Chirtul și Rama saŭ Arama.

Mutarea locuitorilor s'a făcut prin executare. In 1848, satul a ars maĭ mult de jumătate. Rușiĭ aŭ trecut p'aci în războaiele lor cu Turcĭ.

Ciacîrul, *sat,* județul Brăila, pe muchea platouluĭ de N., în partea de V. a comuneĭ cu același nume, la 33 kil. spre S. de orașul Brăila. Satul este așezat în lungul mucheĭ și s'a înființat la 1832. E compus din sătișoarele: Tufești, Ibișul, Porumbarul, Cuptoarele, Ciatîrul, Chirtul și Rama, care eraŭ pe teritoriul acesteĭ com. Administrația județuluĭ de pe atuncĭ a adunat pe locuitoriĭ acestor sătișoare, formînd satul Tufești, numit maĭ în urmă Ceacîrul. Locuitoriĭ cunosc acest sat sub numele de Tufești. Suprafața satuluĭ este de 150 hect., cu 300 case; 11 cîrciumĭ; 2 băcăniĭ; 5 cusătoriĭ; o cizmărie; o croitorie de haine bărbăteștĭ. Are o școală de băețĭ înființată la 1830, întreținută de stat și frecuentată de 72 elevĭ; o școală de fete, întreținută de com. și frecuentată de 27 eleve. Ambele școlĭ aŭ un bun local propriŭ. Are o biserică clădită, la 1838, de locuitorĭ.

Populația satuluĭ e de 368 capĭ de familie, saŭ 1637 suflete, din carĭ: 791 bărbațĭ, 827 femeĭ; 644 căsătorițĭ, 974 necăsătorițĭ; 197 știŭ carte, 1421 nu știŭ.

Vite sunt: 670 caĭ, 9 asinĭ, 1664 vite cornute, 329 oĭ, 10 capre, 314 rîmătorĭ.

Sunt 60 stupĭ.

Ciacîrul, *deal,* com. Filipești-de-Pădure, plasa Filipești, județul Prahova.

Ciagîul, *suhat,* cu loc de pășune, în suprafață de 1072 hect., pe trupul moșieĭ Iași, proprietatea Strîmba, a d-luĭ Em. Grădișteanu, pendinte de com. Strîmba, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca.

Ciair-Iuc, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Constanța, comuna Techir-Ghiol, căt. Hazi-Diuliuc, situată în partea sudică a plășeĭ și cea nord-vestică a comuneĭ,

la 5 kil. spre N.-V. de cătun, pe muchea dealuluĭ Hazi-Diuliuc. Are 73 m. înălţime, dominînd drumul comunal Hazi-Diuliuc-Hasancea. Este artificială şi acoperită cu verdeaţă, servind odinioară ca punct de orientare.

Ciair-Orman, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, comuna Cuzgun; se desface din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Cara-Amant; se îndreaptă întîiŭ spre N., apoĭ spre V., într'o direcţie de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Trece prin satele Cara-Amat şi Cuzgun, se uneşte cu valea Iort-Culac; şi, după 10 kil. de drum, se deschide cu valea Beilicul pe dreapta, ceva maĭ jos de oraşul Cuzgun.

Ciairul, saŭ **Glodul,** *teren cultivabil,* pe moşia Muereştilor, judeţul Vîlcea, în întindere de 8 hect. şi 506 m. p. E situat în com. Muereasca-d.-j., pl. Cozia. A aparţinut Episcopieĭ Rîmnicului.

Ciairul-din-Mijloc, *vale,* în judeţul Constanţa, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Rasova. Se desface din poalele sud-estice ale dealuluĭ Malagenilor; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V.-S. spre N.-N.-E., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi cea de S. a comuneĭ. După un drum de 4 kil., printre dealurile Malagenilor şi Grindul-Mare, se uneşte cu valea Saiana-Doice, străbate satul Rasova şi se deschide în Dunăre chiar în mijlocul satuluĭ. Pe valea eĭ merge drumul vecinal Rasova-Ivrinezul-Noŭ.

Ciairuluĭ (Măgura-), *măgură,* pl. Băileşti, com. Siliştea-Cruceĭ, jud. Dolj.

Ciairuluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa. Se deschide din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Gîlmeele-Inşirate; se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi pe cea de mijloc a comuneĭ, fiind la mijloc între cătunele Luncaviţa şi Rachel, al căror hotar îl face pe o mică întindere. Se întinde printre movilele Cadiasa şi Moş-Toma; taie şoseaua judeţeană Măcin-Tulcea pe la kil. 51, şi, după 4 kil. de curs se termină în stuful de pe marginea satuluĭ Luncaviţa.

Cial-Margea, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Bairam-Dede, situat în partea sud-estică a plăşeĭ şi sud-vestică a comuneĭ, la 5 kil. spre S. de căt. de reşedinţă, Bairam-Dede. Este aşezat pe Valea-Sarapcea şi este închis în partea sudică de dealul Mezarlîc-Malcoci. Este dominat de vîrful Tazlî-Iuiuc, care este la 2 kil. spre N. de sat şi care are o înălţime de 178 m. Populaţiunea se compune numaĭ din Bulgarĭ şi Turcĭ. Drumurĭ comunale pleacă în toate direcţiunile: la N. spre Bairam-Dede; la N.-E. către Cavaclar; la S.-E. către Calfa-Chioi; la S. către Docuzaci şi la N.-V. către Demircea şi Haiman-Chioi.

Ciali-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Gărvan şi Lipniţa. Este formată din două micĭ văĭ, din carĭ una îşĭ are începutul în părţile nordice ale dealuluĭ Chirigi-Iol-Bair, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan; se îndreaptă spre N. tăind hotarul maĭ sus de pichetul No. 11, trece prin satul Veli-Chioi, descriind maĭ multe cotiturĭ, se îndreaptă apoĭ spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., mergînd printre dealurile Sîrt-Iol-Bair şi Dermen-Sîrt, şi brăzdînd partea sudică a plăşeĭ şi pe cea estică a celor două comune. După un parcurs de 14 kil. se deschide în balta Ciamurli, la E de satul Lipniţa. Cursul superior şi-l face prin pădurĭ şi anume: Iasi-Orman şi Saia-Coru-Orman, iar cel mijlociŭ şi inferior prin tufărişurĭ. Malurile-ĭ sunt înalte, însă deschise. Printr'însa merge şi un drum comunal ce duce de la Veli-Chioi la Lipniţa şi de la Veli-Chioi la Cranova în Bulgaria.

Ciali-Mezarlî, *movilă,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Sari-Ghiol, şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Ilanlîc, situată pe muchea dealuluĭ Acangi, în partea S.-E. a plăşeĭ şi a comuneĭ, la $1\frac{1}{2}$ kil. departe spre S.-V. de satul Ilanlîc, aproape de hotarul Bulgarieĭ spre Dobrogea. Are 44 m. înălţimea şi domincază satul Ilanlîc, văile Ilanlîc şi Scangi, şi drumul Ilanlîc-Scangi. E artificială şi servea odinioară ca punct de observaţie.

Cialîciul, *lac,* pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-s., jud. Dolj, în S.-E. comuneĭ; e lung de 260 m. şi lat de 100 m.

Ciamurli, *deal,* în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Ciamurli-d.-s., de la care şi-a luat şi numele, se îndreaptă spre E., avînd o direcţie ge-

nerală de la N.-V. spre S.-E. Lasă spre V. dealul Surtlùc-Bair, la N. dealul Secarul, la S. dealurile Sari-Meşelic şi Dolojan. La E. dealurile Ciubucluc-Bair, Bal-Bair, Taş-Bair, Taslî-Bair, Eniceri şi Cara-Burum. Din el izvoresc văile Camena, Dolojan, Eschibaba şi Ciamurli. Are o înălţime de 316 m. şi dominează asupra satelor Ciamurli-d.-s., Camena, Eschibaba, aşezate la poalele sale. Este întretăiat de multe drumurĭ comunale, şi este acoperit în mare parte cu pădurĭ. Dealurile secundare sunt acoperite cu fîneţe şi păşunĭ.

Ciamurli, *vîrf de deal,* în plasa Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rurale Ciamurli-d.-s., de la care şi-a luat şi numele. Este vîrful culminant al dealuluĭ Ciamurli. Are 316 m. înălţime. Punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea; domineazǎ asupra satuluĭ Camena. Este acoperit cu pădurĭ, iar poalele cu tufărişurĭ şi păşunĭ.

Ciamurli-de-Jos, *com. rur.,* judeţul Tulcea, situată în partea sud-estică a judeţuluĭ şi a plăşeĭ Babadag, pe malul laculuĭ Goloviţa.

Se mărgineşte la N. cu oraşul Babadag, la V. cu Ciamurli-d.-s., la E. cu Canli-Bugeac, la S. cu lacul Goloviţa şi Casap-Chioi.

Dealurĭ sunt: Bal-Bair, Taslî-Bair (161 m.) la N.-V., acoperite cu pădurĭ; Bal Bair (altul), Eniceri (147 m.), acoperite cu livezĭ, la V.; dealul Visterna (52 m.) la N.-E., cu fîneţe. Movile sunt numeroase, artificiale, parte din ele sunt şi naturale; toate acoperite cu verdeaţă.

Apele, carĭ udă comuna, sunt puţine: pîrîul Slava-Rusă o udă de la N.-V. spre S.-E., trece prin cele două sate Caugagi şi Ciamurli-d.-j. Are un afluent pe dreapta, valea Gealtai-Deresi la N. Apoĭ valea Milvel-Culac la E. Ca bălţĭ avem numaĭ Goloviţa la S.

Cătunele, care o formează, sunt: Ciamurli-d.-j., reşedinţă la S.-E., pe malul nordic al laculuĭ Goloviţa, Caugagi la N.-V., pe malul stîng al pîrîuluĭ Slava.

Intinderea este de 7200 hect., din carĭ 180 hect. vetrele satelor, 5500 ale locuitorilor, 1620 ale statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată; sunt 214 familiĭ, cu 1107 suflete, din carĭ 220 bărbaţĭ, 204 femeĭ, 694 copiĭ. După naţionalităţĭ sunt: 10 Romînĭ, 1088 Bulgarĭ, 2 Grecĭ, 3 Armenĭ şi 9 Evreĭ.

Sunt 170 plugarĭ, cu 117 plugurĭ; sunt 4 comercianţĭ. 3500 capete de vite.

Veniturile sunt de 6200 leĭ, cheltuelile de 6150 leĭ. In com. sunt 210 contribuabilĭ.

Drumurile sunt cele comunale, carĭ duc la satele învecinate: Canli-Bugeac, Potur, Beidaut, Slava-Rusă, şi şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, care trece printre cele 2 sate.

Biserică e una singură, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ, zidită de locuitorĭ, cu 10 hect., 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Şcoală e una singură în Ciamurli-d.-j., fundată în 1883 de comună, cu 10 hect., 1 învăţător, 57 elevĭ înscrişĭ, 30 promovaţĭ.

Ciamurli-de-Jos, *sat,* în pl. Babadag, jud. Tulcea, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Ciamurli-d.-j., aşezat pe malul laculuĭ Goloviţa, în partea sud-estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Satul are o întindere de 140 hect., cu o populaţie de 160 familiĭ, cu 712 suflete. Ocupaţia principală este agricultura şi creşterea vitelor.

Ciamurli-de-Sus, *com. rur.,* situată în partea centrală a judeţuluĭ Tulcea şi cea nordică a plăşeĭ Istruluĭ, pe pîrîul Ciamurli.

Se mărgineşte la N. cu comuna Slava-Rusă, la E. cu Ciamurli-d.-j., la V. cu judeţul Constanţa, la S. cu com. Beidaut.

Solul este foarte accidentat; ast-fel avem dealurile: Periclic 386 m., Batacla-Başa la V., cu pădurĭ, Sacar-Bair 260 m., Bechir-Ceair 192 metri, Deolniuc-Bair 215 metri, Camena 149 m. la N., cu pădurĭ, Taş-Bair, la E., cu livezĭ, Solugean, Sari-Meşelic, la S., cu fîneţe, Dolojàn 210 m., Dalîcla 217 metri, Ciamurli 316 m., Cuciuc-Bair 165 m., prin mijloc, acoperite cu pădurĭ şi livezĭ. Movile sunt puţine.

Apele carĭ udă comună sunt: Valea Hagi-Omer la V., pîrîul Slava-Rusă şi afluentul săŭ Camena la N., Beidaut cu afluenţiĭ săĭ, văile: Durasa-Cairac, Cavaclac-Cairac, Dolojan, Calaigi, la S. şi V., Valea-Satuluĭ saŭ Ciamurli, prin mijloc.

Cătunele carĭ o formează sunt: Ciamurli-d.-s., reşedinţa la S.-E. pe pîrîul Ciamurli, Camena la 6 kil. spre N. pe Valea-Camena, Eschibaba la 5 kil. spre V. pe valea Eschibaba, Testemel la 7 kil. spre N.-V. pe pîrîul Beidaut, Hagi-Omer la 15 kil. spre N.-V. pe valea Hagi-Omer.

Intinderea este de 7515 hect., din carĭ 365 hect. acoperite de vetrele satelor, 5200 hect. ale locuitorilor, 1950 hect. ale statuluĭ.

Are o populaţie de 386 familiĭ, saŭ 1875 suflete. După

naționalitate sunt: 82 Romînĭ, 1618 Bulgarĭ, 161 Tătarĭ, 2 Grecĭ, 3 Armenĭ, 9 Elenĭ și 6 Țiganĭ.

Sunt 384 plugarĭ, cu 118 plugurĭ. Vite sunt 2015 capete.

Budgetul comuneĭ este de 9500 leĭ la veniturĭ și 9200 leĭ la cheltuelĭ. Are 350 contrib.

Drumurĭ comunale sunt la: Slava, Beidaut și Ciamurli-d.-j.

Are treĭ bisericĭ, una în reședință, cu hramul Sf.Gheorghe; alta în Eschibaba, cu hramul Metodiu și Ciril; a treia în Camena cu hramul S-ta Mina, zidite de locuitorĭ, cu cîte 10 hectare, deservite de 3 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Școlĭ sunt 2, în Camena și Eschibaba, fondate de stat, cu cîte 10 hect., 2 învățătorĭ, frecuentate de 134 elevĭ.

Ciamurli-de-Sus, *sat,* în plasa Istrul, jud. Tulcea, cătunul de reședință al comuneĭ Ciamurli-d.-s., așezat în partea nordică a plășeĭ și cea sud-estică a comuneĭ, pe pîrîul Ciamurli. Are 140 hect. întindere. Sunt 112 capĭ de familie, cu 564 suflete.

Ciamurlia, *baltă* saŭ *mlaștină,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Lipnița și Ghiuvegea. Ea este o prelungire sudică a bălțeĭ Oltina; începe de la locul unde se sfîrșește balta Oltina, lîngă satul Cîșla; se îndreaptă spre N., până lîngă movila Iortmac, unde începe balta Iortmac. Are o lungime de 8 kil., o lărgime de 700—800 m. și este închisă între dealurile Sîrt-Iol-Bair la V., cu dealul deasupra Cîșleĭ la E. Intr'însa, pe stînga, se deschid două văĭ: Dere-Ceair și Ciali-Ceair, cea d'întîiŭ lîngă locul numit și Podul-Pieĭ.

Ciardacul, *trup* din *moșia* Agapieĭ, com. Filiorul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, cuprinde pe teritoriul săŭ o pădure de brazĭ.

Ciardacul, *lac,* situat pe teritoriul com. Alimănești, pl. Siul-d.-s., jud. Olt.

Ciardacul, *movilă,* jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N. de satul Nazîrul, unde inginerii statuluĭ-major austriac aŭ avut un punct de triangulațiune la facerea hărțeĭ județuluĭ.

Ciardacul, *movilă,* jud. Brăila, la S. de com. Tichilești.

Ciardacul, *munte,* în com. Filiorul, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, eșit din ramura munteluĭ Măgura, la S. de mănăstirea Agapia.

Ciarîc-Cairac, *deal,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, pe teritoriul comunelor rurale Beidaut și Casimcea. Se desface din dealul Alifacĭ, se întinde spre E., avînd o direcție generală de la N.-V. spre S.-E. și brăzdînd partea vestică a plășeĭ și a comuneĭ Beidaut și pe cea estică a comuneĭ Casimcea. Se întinde spre valea Cail-Dere, făcîndu-ĭ malul stîng înalt și stîncos. El este tăiat de o mulțime de drumurĭ, Alifacĭ-Cail-Dere-Eschibaba; are un vîrf stîncos de 287 m., care dominează asupra satuluĭ Cail-Dere; este acoperit cu fînețe.

Ciarînci, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul comuneĭ Ciamurli-d.-s., și pe acela al cătunuluĭ Eschibaba; izvorește din poalele nordice ale dealuluĭ Ceșme, se îndreaptă spre E., avînd o direcție generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și pe cea vestică a comuneĭ; curge numaĭ prin pădurĭ, și după un curs de 2 kil., merge de se aruncă în pîrîul Beidaut, pe dreapta.

Ciatal, *pichet* romînesc, în plasa și jud. Tulcea, pe teritoriul orașuluĭ Tulcea, la bifurcația brațuluĭ Chilia de brațul Tulcea, la 2 kil. spre E. este satul Pătlăgeanca.

Ciatal-Bair, *deal,* în pl. și jud. Tulcea, com. Congaz, o prelungire vestică a dealuluĭ Orta-Bair, situat în partea sudică a plășeĭ, și nord-estică a comuneĭ. Se prelungește la N. cu dealul Cazîlgic-Bair. Are 156 m., și dominează asupra satelor Congaz și Eni-Chioi. Este acoperit cu tufișurĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară.

Ciatal-Chioi, *sat,* în pl. și jud. Tulcea, cătunul comuneĭ Satul-Noŭ, așezat pe malul drept al brațuluĭ Chilia, la 7 kil. spre S.-V. de reședință; șĭ-a luat numele de la pichetul Ciatal, situat la bifurcația Chilieĭ, de Tulcea. Are o întindere de 880 hectare, din carĭ, casele în număr de 70 ocupă 28 hectare, restul e al locuitorilor și al Statuluĭ; populația lipoveană, are 35 familiĭ, cu 188 suflete.

Ciatal-Iolu-Iuc-Bair, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul bulgăresc al comuneĭ Gărvan și pe acela al cătunuluĭ Cuiugiuc. Se desface din ramificațiile vestice ale dealuluĭ Sapo-Bair; se întinde spre V. în o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd ast-fel partea sudică a plășeĭ și pe cea sud-vestică a comuneĭ.

Are o înălţime de 158 m. şi domineazâ văile Cavac-Culac-Ceair şi Cuiugiuc-Ceair, precum şi satul Cuciuc-Cainargi, aşezat la poalele sale sud-estice. Este acoperit cu pădurĭ în partea nordică; viile satuluĭ Cainargi îĭ acoperă pantele sud-estice; restul e cu tufărişurĭ. Pe muchie merge şi un drum comunal Cuiugiuc-Cuciuc-Cainargi.

Ciatal-Orman, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ, şi anume pe acela al cătunuluĭ Pîrjoaia. Se desface din dealul La-Două-Movile. Se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E. brăzdînd partea vestică şi centrală a comuneĭ şi pe cea nordică a plăşeĭ. La poalele sale vestice este aşezat satul Pîrjoaia, iar la cele estice comuna Satul-Noŭ. Are o înălţime de 140 m. dominînd satele Pîrjoaia şi Satul-Noŭ, precum şi un drum comunal ce le uneşte. Are o natură humoasă şi este acoperit în general numaĭ cu fîneţe şi semănăturĭ.

Ciatal-Orman, *deal,* acoperit cu o pădure mare ce poartă acelaşĭ nume, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ urbane Cuzgun şi anume pe acela al cătunuluĭ Cara-Amat. Se desface din dealul Echiu-Iuiuc-Olceac; se întinde spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. şi brăzdează partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Se întinde între văile Ciair-Orman, Iort-Culac, Cara-Aci-Alcea şi Cara-Cialic-Culac. Are o înălţime de 140 m. dominînd văile de maĭ sus, satul Cara-Amat şi maĭ multe drumurĭ comunale ce străbat pădurea de 12000 hect. în toate direcţiunile. Esenţele principale de lemn sunt: stejarul, jugastrul şi fagul. Maĭ sunt şi păşunĭ întinse.

Ciatal-Orman, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Caranlîc, şi anume pe acela al cătunuluĭ Curu-Orman; se desface din dealul Distrail; se întinde spre V., avînd o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V., brăzdînd partea vestică a comuneĭ şi cea estică a plăşeĭ. Se ridică până la 140 m. înălţime dominînd valea Hasan-Orman, drumul judeţean Ostrovul-Cuzgun, cel comunal Beilicu-Curu-Orman. Este acoperit cu tufărişurĭ şi păşunĭ.

Ciatal-Orman, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Siriul şi anume pe acela al cătunuluĭ Ciatal-Orman saŭ Pantelimon. Pleacă din poalele estice ale dealuluĭ Hagi-Bairam; se îndreaptă spre E. printre dealurile Man-Conu, ce are pe stînga şi Tepe pe dreapta. Trece prin satul Ciatal-Orman şi se deschide în pîrîul Casimcea, pe dreapta luĭ la 2 kil. spre S. de locul numit Moara-Cocoaneĭ. Are malurile înalte şi rîpoase.

Ciatal-Su, *baltă mică* şi puţin însemnată, în jud. Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Harman. E situat în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe limba de pămînt ce desparte lacurile Sinoe de Tuzla. E considerat ca o prelungire a celuĭ d'întîiŭ. Are 8 hect. întindere, înconjurat de nisip; nu produce maĭ nimic, fiind puţin adînc şi noroios.

Ciatal-Tepe, *deal,* în pl. şi jud. Tulcea, com. Agi-Ghiol, se desface din dealul Imalac, se întinde spre E., avînd o direcţie de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi de N. a comuneĭ. Se întinde dealungul văeĭ Sari-Ghiol. E tăiat de drumul comunal Malcoci-Sari-Ghiol. Este acoperit cu iarbă.

Ciatîrul, *silişte,* jud. Brăila, la 4 kil. spre S.-E. de satul Ciacîrul, în Lunca-Dunăreĭ, între movilele Cuptoarele şi siliştea Chiortul. Aci a fost satul Ciatîr.

Ciaunari, *movilă,* jud. Brăila, în marginea de V. a satuluĭ Roman. Aci a fost vechea tîrlă Ciaunari, unde s'a format satul Roman.

Ciaureşti, *sat,* jud. Argeş, plasa Topologul, pendinte de com. rur. Alimăneşti-Poenarĭ. Are 120 familiĭ şi o biserică, cu hramul Sf. Dumitru; e deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Ciauşeşti, *sat,* cu 300 sufl., jud. Argeş, pl. Gălăşeşti; face parte din com. rur. Stănislăveşti. Are o biserică, cu hramul Toţĭ-Sfinţiĭ, deservită de un preot şi un paracliser.

Ciauş-Chioi, *sat,* în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, căt. comuneĭ Casimcea, aşezat la 5 kil. spre N. de reşedinţa Casimcea, pe ambele malurĭ ale văeĭ Saslî-Cula, nu departe de pîrîul Casimcea saŭ Taşăul. Intinderea este de 67 hect. Populaţiunea este de 88 familiĭ, cu 315 suflete, în cea maĭ mare parte Turcĭ şi Tătarĭ.

Printr'însul trece şi un drum comunal ce vine din Casimcea şi merge spre Topologul.

Ciauş-Chioi, *vale,* în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, comuna Casimcea,

căt. Ciauş-Chioi; ese din poalele estice ale dealuluĭ Curu-Bair; se îndreaptă spre E., primeşte pe stînga valea Saslî-Cula, trece prin satul Ciauş-Chioi şi se deschide în rîul Casimcea, maĭ sus de satul Ali-Facî.

Ciauş-Chioi, *vîrf de deal,* în pl. Istruluĭ, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Casimcea, şi anume pe acela al cătunuluĭ Ceauş-Chioi, de la care şĭ-a luat numele. Este un vîrf al dealuluĭ Curu-Bair, din judeţul Constanţa, la hotarul între cele două judeţe. Are 280 m., dominînd asupra satuluĭ şi drumuluĭ comunal Ciauş - Chioi - Ali - Facî. Este acoperit cu păşunĭ.

Ciauşul, *numire vechie,* a cătunuluĭ Mărăcini - Greculuĭ, com. Obidiţi, jud. R.-Sărat, tot aşa se maĭ numea şi căt. Plopi-Vechĭ din com. Măcrina.

Cibota. (Vezĭ Cioboata, judeţul Bacăŭ).

Cibrul, *nume,* pl. Cîmpul, com. Ciuperceni, jud. Dolj, ce purta în vechime moşia Ciuperceni.

Cicadaia, *iaz.* (V. Hucul, pîrîŭ, jud. Iaşi).

Cicăneşti, *com. rur.,* aşezată pe şesul dintre Valea-Topologuluĭ şi Valea-Argeşuluĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea, la 6 kil. de com. rur. Şuici, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 50 kil. de Piteşti; se compune din satele: Bărseşti, Cicăneşti-d.-j. saŭ Tutana, Cicăneşti-d.-s., avînd peste tot 173 fam., cŭ 1041 sufl.

In comună sunt 2 bisericĭ; o şcoală primară rurală; 3 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1885—86 a fost de 1142 leĭ la veniturĭ şi de 1076 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 137 contribuabilĭ şi are un budget de 1243 leĭ la veniturĭ şi de 947 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 690 capete vite marĭ (650 boĭ şi vacĭ, 40 caĭ) şi de 1940 vite mărunte (1331 oĭ, 190 capre şi 419 rîmătorĭ).

In apropiere de satul Cicăneşti se recunosc încă urmele uneĭ fabricĭ de sticlărie ce a existat în vremea de demult; asemenea se maĭ găsesc urme de zidăriĭ vechĭ, bisericĭ şi cimitire. La N.-E. de această comună şi în depărtare de 3 kil. se află ruinele cetăţeĭ Poenari.

Cicăneşti-de-Jos, saŭ **Tutana,** *sat,* cu 66 familiĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Cicăneşti. Are o biserică cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ. E deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoala primară rurală.

Cicăneşti-de-Sus, *sat,* cu 56 familiĭ, jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Cicăneşti. Are o biserică cu hramul Sfînta Troiţă, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Cichirdic, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Stăniţa, spre V. de satul Stăniţa şi la o depărtare de 3 kil. de el. Este aşezat pe deal. Are 32 capete de familiĭ, cu 106 locuitorĭ, din carĭ 32 contribuabilĭ; locuesc în 32 case. Populaţia este numaĭ romînă. Maĭ înainte, satul se numea Todireni-Sturzeĭ.

Sunt 87 capete vite marĭ.

Cicilia, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Colţi, căt. Muscelul-Cărămăneşti; e acoperit de izlaz, are culminaţie Valea - Cicileĭ, care face hotar despre comuna Boziorul.

Cicloavele, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Borduşani, jud. Ialomiţa.

Cicoa-Floresculuĭ, *deal,* în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cicoare, *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Racova, din pădurea Racova.

Cicoareĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, căt. Izvoranul; ese din pădure şi se scurge în Valea-Bouluĭ.

Cicracci, *com. rur.,* jud. Constanţa, pl Constanţa.

Este situată în partea de E. a judeţuluĭ, la 26 kil. spre N.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ şi în partea septentrională a plăşeĭ, la 6 kil. spre E. de comuna Cara-Murad, reşedinţa eĭ. Comunele şi cătunele învecinate cu dînsa sunt: Şahman la 6 kil., Gargalîcul-Mic la 8 kil., Gargalîcul-Mare la 9 kil. (ale comuneĭ Gargalîcul) spre E., Canara, (al comuneĭ Palazul-Mare), la 9 kil. spre S., Carol I la 10 kil. spre V.

Se mărgineşte la N. cu comuna rurală Cogelac (jud. Tulcea), de care se desparte prin dealul Cascalîc-Bair. Cătunul Canara (al comuneĭ Palazul) despărţindu-se prin şoseaua Cara-Murad-Canara şi lacul Sirt-Ghiol; la E. cu comuna Gargalîcul, de care se desparte prin lacul Taşăul, valea Taş-Culac şi dealul Taşăul-Sîrti, cu Marea-Neagră şi cătunul Peletlia (al comuneĭ Cara-Harman), despărţindu-se prin dealul Peletlia, iar la V.

cu comuna rurală Cara-Murad, de care se desparte prin dealul Cara-Murad și valea Dulufacî, și cu cătunele Ester și Șeremet (ale comuneĭ Pazarlî), despărțindu-se prin dealurile Docufacî, Beris-Bair, apa Visterna și valea Ali-Culac-Dere.

Solul săŭ este destul de accidentat, fiind brăzdat de treĭ culmĭ cu ramificațiunile lor, și anume: culmile Cara-Murad, puțin și Dorobanțul la V. și culmea Tașăuluĭ la E. Dealurile principale, carĭ brăzdează teritoriul comuneĭ, sunt: Culmea Cara-Murad, dealul Beriș-Bair, cu vîrful Beri-Tepesi (129 m); Dolufacî, cu vîrful Dolufacî-Tepe (78 m.); dealul Cicracci, cu vîrful Dolufacî (103 m.), dealul Iuci-Bair, cu vîrfurile Iuci-Tepe (92 m). și Cicracci (89 m.); dealul Cara-Coium-Bair, cu vîrful Caraevila (74 m.); dealul Mamaia, cu vîrfurile Mamaia (34 m.) și Cogeali (44 m.); dealul Tepe-Bair (90 m.), cu vîrful Movila-Imbinată (83 m.); dealul Cogeali, cu vîrful Islamenc (80 m.). Toate aceste dealurĭ sunt situate în partea de V., plecînd din muchea Cara-Murad, cu o direcție generală de la V. spre E., printre apa Casimcea și văile adiacente pe dreapta: Visterna, Palaz, Dolufacî, Cicracci și Cogeali, dominînd malul drept al pîrîuluĭ Casimcea saŭ Tașăul, făcîndu-l pe alocurea înalt și pietros, văile de maĭ sus, satele Palazul-Mic, Dolufacî, Cicracci, Cara-Coium, Mamaia și Cogeali, malul de V. al lacului Tașăul, o parte din malul Măriĭ, malul de N. al laculuĭ Sîrt-Ghiol, și șoseaua națională Constanța-Babadag-Tulcea de la satul Canara și până la satul Palazul-Mic; decĭ pe o distanță de aproape 20 kil., ele sunt presărate cu movile și acoperite cu fînețe și puține semănăturĭ, copacĭ n'aŭ de loc. Dealurile culmeĭ Dorobanțul sunt reprezintate prin dealul Visterna cu vîrful Visterna (134 m.) de natură stîncos, dominînd pîrîul Casimcea și afluentul săŭ pîrîul Visterna, brăzdat de văĭ prăpăstioase și acoperite cu fînețe. Dealurile culmeĭ Tașăul sunt acestea: Aliculac-Bair, cu vîrful Aliculac-Tepe (114 m.); dealul Peletlia, cu vîrful Cara-Tepe (165 m.); dealul Cavargic, cu vîrful Cavargic (105 m.); dealul Palaz, cu vîrfurile Mocan-Iulghent-Uba (105 m.), Cara-Iuba (101 m.) și Palaz-Iuba (94 m,); dealul Tașăul-Sîrtî, cu vîrful Eșil-Iuiuc (104 m.) și Tașăul (85 m.), dealul Șahman, cu vîrful Șahman (64 m.).

Toate aceste dealurĭ sunt situate în partea de E. a comuneĭ, desfăcîndu-se din muchea Tașăul, avînd toate o direcțiune generală de la N.-E. spre S.-V., și chiar de la N. la S., întinzîndu-se printre pîrîul Casimcea saŭ Tașăul și văile sale adiacente pe stînga: Ali-Culac-Dere, Alciac-Dere, Cavargic-Culac, Cîșla-Culac și Tașăul, dominînd malul stîng al pîrîuluĭ Casimcea, făcîndu-l icĭ și colo înalt și pietros, văile de maĭ sus, malul de N. al laculuĭ Tașăul și satele Tașăul, Palazmic și Cavargic; ele sunt acoperite cu semănăturĭ și fînețe, și sunt lipsite de pădurĭ saŭ crîngurĭ.

Movilele sunt destul de numeroase, fiind în număr de 38; toate vîrfurile dealurilor amintite maĭ sus sunt surmontate de cîte o movilă; ele sunt artificiale, adică construite atît în timpurile antice cît și în cele medievale, servind fie ca locurĭ de înmormîntare căpeteniilor, saŭ ca puncte de observație, cînd cu invaziunile barbarilor.

Cursurile de apă carĭ udă comuna sunt: 1. Pîrîul Casimcea saŭ Tașăul; vine din județul Tulcea din dealul Hagi-Omer-Bair, intră în județul Constanța maĭ jos de satul Chirișlic (Tulcea), și în com. Cicracci maĭ jos de satul Șeremet (al comuneĭ Pazarlî); udă teritoriul comuneĭ în partea nordică și vestică a comuneĭ, trecînd pe lîngă satul Cavargic (la 1 kil. spre S.-V.), cătunul Cîșlarîn-Canarasî, satul Palazul-Mic, Tașăul (la 1 kil. spre V.) se varsă în lacul Tașăul, de unde maĭ are și numele de rîul Tașăul. Malurile sale sunt înalte și în multe locurĭ stîncoase; primește ca afluențĭ, pe teritoriul comuneĭ, pe stînga, pîrîul Ali-Culac și pe dreapta apa Visterna la hotarul de N.-V. spre comuna Pazarlî. 2. Pîrîul Tașăul, un altul diferit de cel de sus, pleacă din dealul Tașăul-Sîrtî, udă partea estică și cea centrală a comuneĭ, trece prin căt. Tașăul și se varsă în lacul Tașăul, în partea nord-vestică a luĭ, ca și pîrîul Casimcea, la 800 m. spre E. de gura pîrîuluĭ Casimcea, formînd împreună cu el, la gura lor, o mlaștină acoperită cu stuf. 3. Pîrîul Cicracci, un mic pîrîiaș, în partea centrală a comuneĭ; pleacă din dealul Cara-Coium-Bair, cu o direcție de la S. spre N., și se varsă în lacul Tașăul în partea sudică; are malurĭ înalte.

Văile sunt numeroase, unele maĭ micĭ, altele maĭ marĭ, între carĭ remarcăm: Beriș-Culac și Palazuluĭ, adiacente pe dreapta ale pîrîuluĭ Casimcea, în partea nord-vestică a comumuneĭ, Ali-Culac-Dere, Alciac-Dere, Cîșla-Culac, adiacente pe stînga tot ale aceluiașĭ pîrîŭ

Casimcea, în partea nordică și nord-estică a comuneĭ. Valea Taș-Culac ce se deschide în lacul Gargalîc, în partea estică pe hotarul spre com. Gargalîc, valea Dolu-Facî ce trece prin satul Dolu-Facî, valea Cicracci ce trece prin satul Cicracci cu malurile înalte și rîpoase, deschizîndu-se în lacul Tașăul în partea vestică a luĭ, prin centrul comuneĭ, valea Cogeali în partea sudică a comuneĭ, deschizîndu-se în partea nordică a laculuĭ Sîrt-Ghiol, trecînd prin satul Cogeali. Ele foarte rar aŭ apă, numaĭ în timpul ploilor și al primăvereĭ. Bălțĭ sunt: Lacul Tașăul cu o întindere totală de peste 1000 hect. (din carĭ 650 hect. aparțin comuneĭ Cicracci) în partea estică a comuneĭ, despărțit de malul măriĭ printr'o plagă largă de 1 kil. acoperită cu pietriș și nisip. Malurile sale sunt înalte și prin unele locurĭ sunt pietroase si stîncoase, maĭ cu seamă cel sudic. In partea sudică are o insulă numită Cuciuc-Ada (insula mică cu 12 hect.) aparținînd comuneĭ Gargalîcul. Primește pîraiele Casimcea, Tașăul și Cicracci și văile Cicracci și Dolu-Facî. Produce pește ce se consumă și se exportă în diferite locurĭ, însă venitul aparținînd statuluĭ. Cara-Coium I (8 hect.), Cara-Coium II lîngă satul Cara-Coium, în partea estică a comuneĭ, sunt acoperite cu stuf. Sîrt-Ghiol cu o întindere de 1200 hect., din carĭ 250 hect. aparținînd comuneĭ Cicracci, restul comuneĭ Palaz, malurile joase și cel nordic acoperit cu stuf, despărțit de mare printr'o plagă largă de 150 m. acoperită cu pietriș și nisip conchiliar. El este așezat în partea sudică a comuneĭ. In el se aflā o insulă numită a luĭ Ovidiŭ, ce atîrnă de com. Palazu. Mamaia, un lac mic în partea de S.-E. a comuneĭ, lîngă satul Mamaia și lacul Sîrt-Ghiol, cu 15 hect. întindere și acoperit numaĭ cu stuf. Aceste lacurĭ sunt formate de Marea-Neagră, fiind-că apa lor e sărată și amară ca și a măriĭ, conțin maĭ aceleașĭ felurĭ de peștĭ și plante; ele formaŭ maĭ mult niște golfurĭ ale eĭ, și apa retrăgîndu-se, ele s'aŭ transformat în lacurĭ. Marea-Neagră udă comuna în partea estică, pe o lungime de 9 kil.; malul săŭ este puțin înalt, atingînd pe alocurea 6—7 m. lîngă lacul Sîrt-Ghiol, și acoperit cu o plagă largă de 100—1300 m. acoperită cu nisip și pietriș, aflătoare între mal și lacurile Sîrt-Ghiol, Mamaia, Cara-Coium I și al II-lea, Tașăul și Gargalîcul format de ea.

Cătunele carĭ formează comuna sunt nouă și anume: Cicracci, reședință, în partea centrală a comuneĭ, pe valea Cicracci, și pe malul vestic al laculuĭ Tașăul, închis și dominat la N. de dealul Cicracci cu vîrful Dolu-Facî, la S. de dealul Iuci-Tepe-Bair cu movilele Iuci-Tepe și Cicracci. Casele sunt micĭ, adunate fără regulă. Dolu-Facî, tot în partea centrală a comuneĭ, la 2 1/2 kil. spre N.-V. de reședința Cicracci, pe valea Dolu-Facî și pe colțul nord-vestic al laculuĭ Tașăul, închis și dominat la Nord de dealul Dolu-Facî cu vîrful Dolu-Facî-Tepe, la V. de dealul Cara-Murad și la S. de dealul Cicracci cu Vîrful-Dolu-Facî; el este o adunătură de vre-o 25 case micĭ, răŭ zidite. Tașăul, așezat tot în partea centrală a comuneĭ, la 4 kil. spre N. de reședința Cicracci, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Tașăul, întinzîndu-se până aproape de malul nordic al laculuĭ Tașăul și de gura celor două pîrae, Tașăul și Casimcea; este închis și dominat, la N. și V. de dealul Palaz, la E. de dealul Tașăul-Sîrtî cu Vîrful-Tașăul, la S.-E. de dealul Șahman. Palaz-Mic, în partea nordică a comuneĭ, la 8 kil. spre N. de cătunul de reședință Cicracci, pe malul stîng al pîrîuluĭ Casimcea și la poalele vestice ale dealuluĭ Palaz, de care este dominat prin movilele Cara-Uba, Palaz și Mocan Iulghen-Uba. Cîșlarîn-Canarassi, o adunătură de vre-o cincĭ case, în partea nordică a com., la 9 kil. de reședința Cicracci, pe malul stîng al văeĭ Cîșla-Cula și al pîrîuluĭ Casimcea la unirea lor, lîngă un crînguleț, închis și dominat la E. de dealul Palaz cu movila Cara-Uba, iar la V. de dealul Beriș-Bair. Cavargic, tot în partea nordică a comuneĭ, la 11 kil. spre N. de reședința, Cicracci, pe ambele malurĭ ale văeĭ Alceac-Dere saŭ Cavargic, la 1 kil. depărtate de pîrîul Casimcea, închis la N.-V. de dealul Ali-Culac-Bair, iar la E. și S. de dealul Cavargic cu movila Cavargic, Cara-Coium, în partea sudică a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-E. de reședința Cicracci, pe malul sudic al laculuĭ Tașăul, la 2 kil. departe spre V. de malul măriĭ, închis și dominat la N. și V. de dealul Cara-Chioi-Bair cu vîrful Caraievile, la S. de dealul Mamaia cu vîrful Mamaia. Mamaia tot în partea sudică a comuneĭ la 8 kilometri spre S.-E. de reședință, pe malul nord-estic al laculuĭ Sîrt-Ghiol, la 500 m. departe spre V. de malul măriĭ, la poalele estice ale dealuluĭ Mamaia ce-l domină prin movilele Cogeali și Mamaia. Cogeali, tot în partea sudică a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de

reşedinţă, pe ambele malurĭ ale văeĭ Cogeali, închis şi dominat la N. şi E. de dealul Mamaia cu movila Cogeali, la V. de dealul Tepe-Bair şi la S. de dealul Cogeali.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 18320 hect., din carĭ 565 hect. ocupate de vetrele şi grădinile celor 7 sate, cu 374 case; iar restul de 17946 hect., împărţit între Stat şi proprietarĭ, carĭ aŭ 7802 hect. şi locuitoriĭ ce posedă 10144 hect.

Populaţiunea sa totală e de 458 familiĭ, cu 2068 suflete, din carĭ 1123 bărbaţĭ, 945 femeĭ; 1157 necăsătoriţĭ, 852 căsătoriţĭ, 56 văduvĭ, 3 divorţaţĭ; 348 ştiŭ carte, 1720 nu ştiŭ; 1970 cetăţenĭ romînĭ, 96 supuşĭ străinĭ, 2 nesupuşĭ; 1012 ortodoxĭ, 440 catolicĭ, 603 mahomedanĭ, 13 armenĭ; 389 agricultorĭ, 11 comercianţĭ, 17 industriaşĭ, 11 alte profesiĭ.

Sunt 458 contribuabilĭ.

Improprietăriţĭ 489, şi neîmproprietăriţĭ 69.

In ceea-ce priveşte calitatea pămîntuluĭ, cele 18320 hect. se împart ast-fel: 4000 hect. teren neproductiv (din care 565 hect. vetrele satelor şi 3435 hect. bălţĭ, stuf, etc.), 14320 hect. teren productiv, din care: 10918 hect. teren cultivabil (din care 2762 hect. ale statuluĭ cu proprietarĭ şi 8156 hect. ale locuitorilor), 8 hect. teren necultivat (din care 61 hect. ale statuluĭ), 3311 hect. teren izlaz (din care 1350 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 1961 ale locuitorilor). 30 hect. teren viĭ (din care 3 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ şi 27 ale locuitorilor), 45 hect. pădurĭ (din care 45 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ).

In comună sunt: 353 plugarĭ, carĭ aŭ 249 plugurĭ (105 cu boĭ, 144 cu caĭ), 343 care şi căruţe (6 cu boĭ, 337 cu caĭ), 5 maşinĭ de semănat, 41 maşinĭ de secerat, 6 maşinĭ de bătut porumb, 2 grape de fier, 20 maşinĭ de vînturat, 105 puţurĭ în comună. Comuna are 22067 capete de vite, din carĭ 1357 caĭ, 2016 boĭ, 4 bivolĭ, 8 asinĭ, 18043 oĭ, 637 porcĭ. In comună sunt 2 morĭ pe apă, 4 morĭ de vînt; 17 industriaşĭ (fierarĭ, mecanicĭ, lemnarĭ, etc).

Comerţul se face de către 11 comercianţĭ.

Budgetul com. este de 15547 leĭ la veniturĭ şi 6213 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, ce trece pe la 2 kil. spre V. de comună, apoĭ drumurĭ comunale la Cara-Murad şi Palaz-Taşăul.

Sunt 3 bisericĭ catolice şi 5 giamiĭ cu 5 hogĭ.

Sunt 3 şcolĭ catolice şi 3 turceştĭ alipite pe lîngă geamiĭ.

Cicracci, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Constanţa, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cicracci; situat maĭ mult în partea centrală a plăşeĭ şi a comuneĭ pe valea cu acelaşĭ nume şi în apropierea lacululĭ Taşăul; fiind închis la N. de dealul Cicracci cu vîrful săŭ Dolu-Facî şi la S. fiind dominat de vîrfurile Iuci-Tepe (92 metri) şi Cicracci (89 metri). Populaţia sa, compusă din Germanĭ, Romînĭ şi puţinĭ Bulgarĭ, se ocupă maĭ ales cu pescăria şi puţin cu agricultura. Şoseaua naţională Constanţa-Babadag, trece prin apropierea satuluĭ; un singur drum comunal pleacă spre S.-E. ducînd la Cara-Coium.

Cicracci, *deal,* în plasa şi jud. Constanţa, pe teritoriul comuneĭ rurale Cicracci. Se desface din dealul Cara-Murad; se îndreaptă spre V. şi se întinde pe la N. satuluĭ Cicracci pănă la lacul Taşăul. Are o înălţime de 103 m. pe care o atinge în vîrful Dolu-Facî.

Cicracci, *pîrîŭ,* în plasa şi jud. Constanţa, com. Cicracci; izvoreşte din dealul Cara-Chioi-Bair; se îndreaptă spre N. şi, după un mers de 1 1/2 kil., se varsă în lacul Taşăul, la 1 1/2 kil. spre E. de satul Cicracci.

Cicracci, *punct trigonometric de observaţiune,* avînd 89 m. înălţime, pe marginea şoseleĭ naţionale Constanţa-Babadag; domină satul Cicracci, precum şi o parte din lacul Taşăul, jud. Constanţa.

Cicul-Tarcăul, *masiv muntos,* ce se cuprinde între Oltul, Bicazul, Bistriţa, Siretul, Trotuşul şi Uzul, jud. Neamţu. Cele maĭ principale culmĭ ale luĭ sunt: masivul culmeĭ Tarcăuluĭ, dintre pîrîul Domucul şi Tarcăul, Goşmanul, dintre Tarcăul şi Bistriţa. Acest din urmă se bifurcă la sorgintea Asăuluĭ şi trimite Culmea-Pietroasă între Asăul şi Trotuşul, şi Goşmanul între Asăul, Tazlăul-Sărat şi Tazlăul. Spaţiul dintre Tazlăul-Sărat, Tazlăul şi Bistriţa este umplut de un masiv orografic lipit de masivul Goşmanuluĭ la Sudul pîrîuluĭ Nechid şi care se numeşte Masivul-Tazlăuluĭ-Mare. Culmea acestuĭ din urmă este încă aproape paralelă cu catena centrală. Perpendicular pe culmea Ciculuĭ, se îndreptează spre E. Culmea-Hauşuluĭ, care desparte apele Bicazuluĭ, Domuculuĭ şi Tarcăuluĭ, de ale afluenţilor din stînga Trotuşuluĭ. Culmea Tarcăuluĭ, întinsă între Bicazul şi Trotuşul posedă piscurile: Sim-

țiașul (1372 m.), Has - Haușul (1555 m.), Sălașul - luĭ - Mihaiŭ (1489 m.), Tarcăul (1664 m.), Ciudomirul-Mare (1681 m.), Arșița-Tărcuțiĭ (1372 m.), Toroglеșul (1266 m.), Grindușul (Tarhăușul).

Dispozițiunea paralelă a culmelor masivuluĭ Cicul-Tarcăul, face ca văile ce brăzdează acest masiv să fie paralele cu frontiera. Văile Domucululuĭ și Tarcăuluĭ deschid liniĭ de rocadă paralele cu frontiera; ele posedă poteci de caĭ și comunică prin maĭ multe potecĭ între ele, peste culmea Tarcăuluĭ. Masivul Goșmanuluì are culmea sa urmată de o potecă de caĭ, care întrunește comunicațiunile venind din Valea-Bistrițeĭ, Tazlăelor și Asăuluĭ. Valea - Bicazuluĭ deschide o trecătoare de al doilea ordin. Văile-Tazlăelor sunt urmate de șosele pietruite, de drumurĭ de care și, maĭ în sus, de potecì ca și în cele-l'alte vălcele din clina orientală a acestuĭ grup.

Clina occidentală este scurtă, repede, puțin accesibilă; este formată de munțiĭ Ciculuĭ. Clina orientală este accidentată de masivĭ groșĭ, brăzdată de văĭ și vălcele, reprezintînd munțiĭ Tarcăuluĭ; este mult maĭ accesibilă.

Cierul, *deal*, prelungire spre N.-V. a dealuluĭ Ghilonești, comuna Cristești, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Cierul, *deal*, în com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată pe moșia Almașul.

Cierul, *vale*, în comuna Cîrligele, plasa Piatra - Muntele, județul Neamțu.

Cierul-luĭ-Goroveĭ, *deal*, situat în raionul com. Matca, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Cierul-Popeĭ, *parte de pămînt arabil*, la V. de tîrgul Podul-Turculuĭ, jud. Tecuciŭ.

Cieruluĭ (Valea-), *vale*, între dealul Cierul și Dumbrava, în com. Cristești, pl. Coșula, jud. Botoșani.

Ciești, *sat*, în jud. Argeș, plasa Cotmeana; face parte din com. rur. Pădurețul-Ciești. Are 50 capĭ de familie din 377 de suflete. In sat este o biserică cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de un preot și un cîntăreț.

Cilibia, *com. rur.*, în pl. Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, la distanța de Buzăŭ de 20 kil. Limitele sale sunt: la N. albia rîuluĭ Buzăŭ, începînd din hotarul moșieĭ Bentul, com. Tăbărăști, până în Piatra-Grindul, din com. Cotul-Cioariĭ; la E., merge pe hotarul moșiilor: Cotul-Cioariĭ și Bîlhacul, până în hotarul moșieĭ Luciul la apa Strîmba; la S., merge pe apa Strîmba; până dă în hotarul moșieĭ Țuguiatul, la V. se ridică pe hotarul moșieĭ Văleanca și dă apoĭ în hotarul moșieĭ Bentul, pe care merge până în rîul Buzăul.

Suprafața acesteĭ comune este de 4450 hect., din carĭ: 3222 arabile, 220 pădure, 56 fîneață, 787 izlaz și 165 sterp.

Terenul e șes și în mare parte băltos; totușĭ agricultura se face pe o scară întinsă. N'are industrie, afară de o moară de aburĭ și 3 stîne pe moșiile Cilibia și Mînzul. Face un comerț activ cu cereale, la gara Cilibia, unde se încarcă o mare parte din producțiunea acestuĭ județ.

Căĭ de comunicație are: calea mixtă Buzăŭ-Brăila, prin Cilibia și șoseaua vecinală Mizil-Cilibia prin Glodeanul-Siliștea, care o pune în comunicație cu maĭ toate comunele din plășile Tohani și Cîmpul.

Vite are: 560 boĭ, 505 vacĭ, 286 vițeĭ, 2 bivolĭ, 159 caĭ, 273 epe, 94 mînjĭ, 2820 oĭ, 3 capre, 1 asin și 298 porcĭ. Stupĭ sunt 150.

Comuna e formată din căt. Cilibia, Mînzul, Movila - Oiĭ și Posta, avînd o populație de 1330 locuitorĭ, din carĭ: bărbațĭ însurațĭ 294, neînsurațĭ 38, văduvĭ 15, divorțațĭ 1, băețĭ 331; iar femeĭ măritate 294, văduve 35, fete 322. Locuesc în 268 case. Străinĭ sunt: 5 Grecĭ, 15 Austro-Ungarĭ și 1 Bulgar. Meseriașĭ sunt: 5 fierarĭ, 1 lemnar, 1 rotar, 1 cizmar, 1 mașinist și 1 zidar.

Comuna are 286 contribuabilĭ, din carĭ 16 comercianțĭ romînĭ și 4 străinĭ. Budgetul comuneĭ e de 5159 leĭ și 95 banĭ.

Are o școală în căt. Cilibia, frecuentată de 72 elevĭ și 3 eleve. Știŭ carte 150 persoane. In com. sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 2 paraclisеrĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Ilie.

Cîrciumĭ sunt 13.

Pe la începutul seculuĭ se aflaŭ pe acest teritoriŭ numaĭ satele Cilibia și Jugureanul, în care se fixase poștea, încă din timpul luĭ Alexandru Ipsilante; satele Mînzul și Movila-Oiĭ s'aŭ înființat după 1830.

Cilibia, *cătun* de reședință al comuneĭ Cilibia, jud. Buzăŭ, situat pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, d'alungul șoseleĭ și la 4 kil. spre N. de gară. Are 320 locuitorĭ și 67 case.

Cilibia, *stație* de *dr. d. f.*, județul

Buzăŭ, pl. Cîmpul, cât. Cilibia, pe linia Buzăŭ-Făurei, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află între staţiile Tăbăreşti (10.3 kil.) şi Rosetti (10.4 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mării de 58m,74. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 362846 leĭ, 45 banĭ.

Cilibia, (Sforile-Banuluĭ), *moşie,* în com. Cilibia, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a statuluĭ pendinte de mănăstirea Banul, azĭ particulară. Are ca 440 hect. arăturĭ, fîneaţă şi 23 hect. crivină.

Cilibia, *moşie,* în com. Cilibia, jud. Buzăŭ; are 570 hect., mare parte arabile, şi 25 hect. crivina: Cotul-Greceanuluĭ.

Cilibia, *numire,* ce se maĭ dă *moşieĭ* Ştiubeiul, din com. Cilibia, jud. Buzăŭ.

Cilibiul, *sat.* (Vezĭ Lăzăreni, sat, com. Golăeşti, plasa Braniştea, jud. Iaşi).

Cilibiul, *iaz,* plasa Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul comuneĭ Fîntînelele.

Cilianoşul, *izvor,* în com. Goideşti, jud. Buzăŭ. Incepe din muntele Bălescu şi merge de se varsă în pîrîuluĭ Bîsca-Mică, puţin maĭ jos de izvorul Magyarosbochor, făcînd limită despre Transilvania.

Cilci-Dere, un alt *nume* al *pîrîuluĭ* Teliţa, jud. Tulcea, nume ce-l păstrează pe o lungime de 10 kil, de la Mănăstirea-Ciliculuĭ, unde primeşte Valea-Ciliculuĭ şi până la satul Cataloi, de unde ia numele de Valea-Cataloi. Este cunoscut maĭ bine sub numele de Teliţa. Sub numele de Cilic-Dere, primeşte pe stînga Valea-Lungă, şi udă satele Poşta şi Frecăţei. Pe valea-ĭ merge drumul comunal Teliţa-Cilic-Poşta-Frecăţei-Cataloi-Babadag.

Cilicul, *mănăstire* de maicĭ, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Teliţa.

In biserică, la stînga, e mormîntul fundatoruluĭ eĭ, anume archiereul Athanasie Lisivencof, cu inscripţia:

«Aci odihneşte primul fundator, ziditor al amîndurora mănăstirĭ, cea de călugărĭ şi cea de călugăriţe, archiereul Athanasie Lisivencof, mort în 1880, Noembrie 15.»

Acest Athanasie, a venit pe la 1835 şi a fundat, pe locul bisericeĭ actuale, o bisericuţă, care a ars. In locul aceleia a construit, la 1870, pe cea actuală, cu cheltuiala sa. In biserică este epitaful care a costat peste 3000 de galbenĭ şi care a fost trimes din Rusia de către un general rus. Tîmpla bisericeĭ este aurită; icoanele asemenea; icoanele sunt aduse din Rusia. Sunt apoĭ 36 strane şi scaunul stariţeĭ, toate de lemn; în fund sus, se vede corul. Biserica toată e construită în lemn, afară de zidurĭ, carĭ sunt în paiantă; acoperişul este de tinichea. Mănăstirea avea înainte maĭ mult pămînt de cît are acum. Acum are 150 hect., din carĭ 15 hect. viĭ. De la stat primeşte mănăstirea o subvenţie anuală de 5000 leĭ. Maĭ are şi 3 morĭ pe apa Ciliculuĭ. Lîngă mănăstire se maĭ află şi o peşteră unde se îngroapă moartele începînd de la 1860. Peştera e lungă de cîte-va sute de metri, începînd de la mănăstire şi răspunzînd tocmaĭ la Teliţa. Are maĭ multe răsuflăturĭ. In curtea mănăstireĭ, de o întindere de 8 pogoane, se află biserica; apoĭ 9 corpurĭ de clădirĭ, din carĭ 2 maĭ lungĭ. Intr'una, spre Valea-Ciliculuĭ, sunt şcoala, odăile pentru musafirĭ, refectoriul maicelor, şi capela în care se face serviciul în timpul ernei. Maicele sunt în număr de 83. Afară de această mănăstire se maĭ află o altă mănăstire maĭ mică (No. 2), care depinde de cea d'întîiŭ şi în care se află o parte din maicĭ, carĭ nu încap în clădirile No. 1. Maĭ înainte, în această mănăstire se aflaŭ călugărĭ, şi de aceea se numea Cilicul-de-Călugărĭ, însă toţĭ aŭ fost transportaţĭ în urmă în mănăstirea Sauna de pe teritoriul comuneĭ Parcheşul. Această mănăstire are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, la 15 August.

Ciliculuĭ (Dealul-), *culme de dealurĭ,* în plăşile Isaccea şi Babadag, jud. Tulcea, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E. Formează un sistem aproape independent. Este în legătură cu culmea Isacceĭ prin dealul Fundul-Burţiĭ; brăzdează partea estică a plăşeĭ Isaccea, pe cea sudică a comuneĭ Teliţa, pe cea nordică a plăşeĭ Babadag şi pe a comuneĭ Nalbant. Ramificaţiile sale se întind şi în plasa Tulcea, brăzdînd partea de S.-V. a eĭ şi a com. Frecăţei. Din el se desfac spre S.-V. dealurile: Caraman-Bair, Ghel-Tepe şi Tatar-Bair; la S.-E. dealurile Sarî-Tepe, Denis-Tepe şi Cataloi. Vîrfurile sale sunt: unul de 342 m., Eşil-Tepe (169 m.), Buiuc-Cara-Tepe (177 m.), Chiuciuc-Cara-Tepe (137 m.) şi Denis-Tepe (266 m.). Culmea se întinde printre rîul Teliţa şi valea pîrîuluĭ Teliţa. In partea vestică e acoperită cu pădurĭ; restul e acoperit cu tufărişurĭ şi

livezĭ, iar poalele și ramurile cu semănăturĭ.

Ciliculuĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în județul Tulcea, pl. Isaccea, com. Telița. Izvorește din dealul Fundul-Burțiĭ; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de S.-V. a plășeĭ și a comuneĭ. Curge printre dealurile Ciliculuĭ și Solda-Copac; trece pe lîngă mănăstirea Cilicul, de unde șĭ-a luat numele, ca și dealul, și se aruncă în pîrîul Telița, după 5 kil. de curs, nu departe de mănăstire.

Cilieni, *com. rur.,* în plasa Balta-d.-j., județul Romanați, formată numaĭ din satul cu acelașĭ nume, situat pe malul drept al Oltuluĭ, între com. Rusănești-d.-j. și Potlogeni. E departe de Corabia de 16 kil., iar de Caracal de 30 kil. Aci se află și un pod plutitor peste Olt.

Are o populație de 572 capĭ de familie, saŭ 1997 suflete, din carĭ 990 bărbațĭ și 1007 femeĭ; 925 căsătorițĭ și 1072 necăsătorițĭ. Sunt 396 contribuabilĭ.

Vite marĭ sunt 828, vite micĭ 1040 și rîmătorĭ 205.

Sunt 7 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1886—87 a fost de 4291 leĭ la veniturĭ și 4047 leĭ la cheltuelĭ.

Are o școală primară mixtă de gradul al II-lea, cu un învățător, frecuentată de 34 elevĭ; o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Se observă pe aci urma din drumul roman, care ducea de la Izlaz la Romula.

Cilieni, *baltă,* pl. Băilești, com. Băilești, jud. Dolj. Se îndreaptă de la E.-V. Ia naștere de la hotarul moșieĭ, din partea de V., și traversează comuna. Are o suprafață de 33 hect. și se pierde în partea de S.-E. a moșieĭ, pentru a reapare pe moșia vecină, Coveiul. In această baltă se găsește mult pește.

Cilieni, *măgură,* pl. Băilești, com. Băilești, jud. Dolj, în dreptul căreia limita de V. către com. Seaca formează cu linia de S. un unghiŭ de 100°.

Cimitirul, *deal,* se întinde în formă de terasă spre N.-E. de satul Romînești, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iași; șĭ-a luat numele de la cimitirul ce se află pe dînsul. E bogat în pășune.

Cimitirul-Vechiŭ, *loc izolat,* pe teritoriul comuneĭ Bunești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, unde se zice că din vechime a existat sat cu biserică, și din cauza rîpelor ce s'aŭ format prin scurgerea apelor din ploĭ, satul s'a desființat și locuitoriĭ s'aŭ retras la o așezare maĭ bună, unde este astă-zĭ satul Bănești.

Cimitirul-Vechiŭ, *loc,* spre S. de satul Suharăul, comuna cu acelașĭ nume, plasa Prutul-d.-s., județul Dorohoiŭ, unde se află o mare masă de piatră și o ridicătură de pămînt, ce se zice că a fost altarul bisericeĭ, distrusă de năvălitorĭ, o dată cu satul vechiŭ.

Cimitiruluĭ (Dealul-), *deal,* pe care se află cimitirul satuluĭ Heciul-Lespezĭ, jud. Suceava.

Cimpoereasa, *poiană,* com. Măduları, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Cimpoiaș-Tatu, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ. (Vezĭ Tatu-Cimpoiaș, pîrîŭ).

Cimpoiașul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Trestia. Incepe din muntele Trestianul și se scurge în Sărățelul-Bălăneștilor, făcînd hotar despre com. Pîrscovul.

Cimpoiașul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, comuna Grăjdana, căt. Miluiți; începe din pădurea Ciolanul și se scurge în rîul Nișcovul.

Cimpoiașul, *movilă,* jud. Brăila, la V. tîrleĭ Gulieni, din comuna Cioara-Doicești.

Cimpoitorul, *deal,* spre N. comuneĭ Bordeni, pl. Prahova, jud. Prahova. Este acoperit cu viĭ, acum filoxerate, și pomĭ roditorĭ.

Cimpoiul, *lac,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. urb. Chilia-Vechie. Este format de gîrla Aliboca-Suhat, primind și el la rîndu-ĭ lacul Pisceanul, numit ast-fel din cauza formeĭ luĭ. Este înconjurat numaĭ cu stuf. Are 60 hect. întindere. Conține pește puțin.

Cincarul, *subdivizie* a *cătunuluĭ* Mlăjetul, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ, situat pe lunca ce se află pe partea dreaptă a rîuluĭ Buzăul.

Cincărĭ (Dealul-de-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Mlăjetul, situată în marginea lunceĭ Cincaruluĭ.

Cincărĭ (Dealul-de-la-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, căt. Trestioara. E acoperită de izlaz.

Cincișoara, *deal,* spre E. de satul Comarna-d.-j., com. Poeni, pl. Codrul, jud. Iași.

Cindia, *sat,* în com. Doamna, pl.

Piatra-Muntele, jud. Neamţu, aşezat pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistriţa, sub poalele despre E. şi N. a ramureĭ Cernegura şi în faţa oraşuluĭ Piatra, mărginindu-se spre S. cu Petro-Dava, iar spre N. cu rîul Bistriţa, care face o cotitură spre V., în dreptul Arinilor.

La 1882, era destinat, prin un proect, ca acest sat să se facă anexă a com. Dumbrava - Roşie. Insă fiind-că acea comună a rămas încă neconstituită, interesele satuluĭ se administrează tot de com. căreia aparţine.

Are o populaţie de 59 capĭ de familie, saŭ 231 suflete, din carĭ 114 bărbaţĭ şi 117 femeĭ. Ştiŭ carte 15 persoane.

Contribuabilĭ sunt 29.

In sat sunt: 1 biserică; 2 ferăstrae pentru tăiat scîndurĭ de brad; o şchelă pentru plute; 2 morĭ de apă; o piuă pentru făcutul sucmanilor; 3 rotarĭ; 1 stoler.

Numărul vitelor se urcă la 98 capete, dintre carĭ: 30 boĭ, 25 vacĭ, 3 caĭ, 20 rîmătorĭ şi 20 juncĭ.

Cineli, *sat,* în pl. Babadag, jud. Tulcea, cătunul comuneĭ Baş-Chioi, situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ, la 4 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă Baş-Chioi, pe malul drept al pîrîuluĭ Taiţa, la poalele orientale ale dealuluĭ Consul. Numele săŭ e turcesc, şi e o prescurtare a luĭ Cini-Ali = decoraţiunea luĭ Ali. Se mărgineşte la N. cu com. Alibei-Chioi; la V. cu cătunul Dautcea, al căt. Orta-Chioi; la E. şi S. cu căt. Baş-Chioi. Dealurile carĭ brăzdează teritoriul săŭ sunt: Stamuni-Culac la N., Tatar-Bair la E., Consul la V., Dautcea, Dealul-Feteĭ, Cuz-Bair la S. Rîul Taiţa trece prin mijlocul luĭ şi pe lîngă sat. Intinderea teritoriuluĭ săŭ este de 534 hect., din carĭ 12 hect. ocupate de vatra satuluĭ, restul de păşunĭ pe dealurĭ, loc arabil şi 7 hect. grădinăriĭ. Populaţiunea este toată bulgară: 76 familiĭ, cu 380 suflete. Pămîntul produce puţine cereale, păşunĭ multe. Sunt şi pădurĭ. Locuitoriĭ se servesc de şcoala şi biserica din cătunul de reşedinţă, care e la 4 kil. spre E. Drumurĭ sunt: cel judeţean Babadag-Măcin, şi altele comunale ce-l unesc cu cătunul Baş-Chioi, cu com. Nalbant la E., Alibei-Chioi la N., Orta-Chioi la V., Ciucurova la S.

Cineul, *colină,* în com. Mlăjetul, căt. Stănila, jud. Buzăŭ, acoperită de fîneţe şi pădure.

Cinghelele, *căţine,* jud. Brăila, situate între japşa Băroaia şi privalul Băndoiul.

Cinghineaoa-Mare, *insulă,* în Dunăre, în dreptul Zimniceĭ, judeţul Teleorman. Este acoperită cu zăvoiŭ de salcie.

Cinghineaoa-Mică, *insulă,* în Dunăre, situată maĭ la vale de Cinghineaoa-Mare, jud. Teleorman.

Cinghineni, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Movila-Ruptă, com. Movila-Ruptă, pl. Stefăneşti, jud. Botoşani.

Cinghir, *deal,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Terpeziţa, jud. Dolj, înalt de aproape 200 m. şi acoperit cu viĭ.

Ciniĭ (Muchea-de-la), *culminaţie* a colineĭ Cineul, jud. Buzăŭ, care servă de hotar despre com. Colţi. Se numeşte adesea şi Dealul-Ciniilor.

Cinterezul, *culme,* în com. Chiojdul-din-Bîsca, căt. Chiojdul, judeţul Buzăŭ.

Cintul, *deal,* cu viĭ şi cu pometurĭ, com. Filipeşti-de-Pădure, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Cinucul, *deal* cultivabil, între Cristeşti şi Moţca, judeţul Suceava.

Cinurile, *lac,* în plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Dudeşti, jud. Ialomiţa.

Cioabă (Măgura-luĭ-), *măgură,* la Nordul com. Bogdana, jud. Teleorman.

Cioaca, *deal,* pl. Jiul-d.-s., com. Filiaşi, jud. Dolj, acoperit în toată întinderea cu pădurĭ. Se maĭ chiamă şi Racoviţa.

Cioaca, *deal,* pl. Jiul-d.-s., com. Fratoştiţa, jud. Dolj, înalt de 92 m.

Cioaca, *deal* cu viĭ, în com. rur. Prunişorul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi; se termină în dreptul comuneĭ Cremenea.

Cioaca, *deal,* la E. com. Slăveşti, pl. Olteţul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cioaca, *măgură,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea Cacaleţi.

Cioaca-Cerbuluĭ. *mahala,* în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; ţine de comuna rurală Ploştina.

Cioaca-cu-Rechiţi, *munte,* al comuneĭ Dobriţa, jud. Gorj, spre N. de comună. Pe acest munte se face vara păşunarea vitelor locuitorilor.

Cioaca-Ducheĭ, *deal*, în com. rur. Sura, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cioaca-Ileneĭ, *deal*, în com. rur. Jidostița, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cioaca-Roșie, *deal*, în com. rur. Văgiulești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cioara, *com. rur.*, la extremitatea de S. a plășeĭ Călmățuiul, jud. Teleorman, pe partea stîngă a malurilor Dunăriĭ.

Se mărginește la V. cu comuna Seacă, la E. cu comuna Vînători, la S. cu bălțile Cioara și Roșia, și cu fluviul Dunărea; iar la N. cu moșia Lisa.

Suprafața comuneĭ cu a moșieĭ statuluĭ este de 3506 hect., în care intră și bălțile de maĭ sus, formate din vărsăturile Dunăriĭ. Pămîntul arabil este numaĭ ca la 400 hect. Viile locuitorilor sunt situate în partea de S.-E., de unde începe un alt deal numit Părușelul. Intinderea acestor viĭ este de 60 hect. și produc vinurĭ bune. Locuitoriĭ împroprietărițĭ sunt în număr de 140 pe 350 hect.

Pe moșia statuluĭ aŭ maĭ fost împroprietărițĭ în 1880 un număr de loc. din diferite comune.

Solul în partea despre deal este de bună calitate, iar cel din vale este mlăștinos și rareorĭ se cultivă, din cauza inundațiunilor Dunăriĭ la care este expus; în schimb însă cînd Dunărea se revarsă, aduce mult pește în lacul numit al-Porculuĭ. Din bălțĭ se recoltează mult stuf și papură. Aci vin la ernatic turme de oĭ, carĭ se coboară de la munte.

Populația comuneĭ este de 694 suflete, din carĭ 155 capĭ de familie și 121 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 4650 capete, din carĭ 208 caĭ și 14 măgarĭ, 684 vite marĭ cornute, 3452 vite micĭ și 295 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3371 banĭ 36 la veniturĭ și de leĭ 2734 la cheltuelĭ.

Are o școală, care este frecuentată de 15 elevĭ și e dotată cu 8 1/2 hect. pămînt arabil; o biserică deservită de doĭ preoțĭ și doĭ cîntărețĭ.

Drumurĭ de comunicație are la V. cu com. Seaca și la E. cu com. Vînători, pe șoseaua mixtă Turnul-Zimnicea.

In dreptul satuluĭ se află în Dunăre insula Belina și pichetul pentru paza frontiereĭ No. 7.

Cioara, *sat*, în plasa Cîmpuluĭ, pendinte de com. Malul, jud. Ialomița. Este situat pe malul stîng și pe lunca rîuluĭ Ialomița, spre V. și în depărtare de 3 kil. de satul de reședință. De lîngă sat se întinde spre N. valea Cioara.

In acest sat se află 81 familiĭ Romînĭ și 2 familiĭ Țiganĭ.

Are o biserică, deservită de un preot și un dascăl.

Vite sunt: 120 boĭ, 200 caĭ, 1000 oĭ, 6 capre și 230 porcĭ.

Spre E. este pădurea Cioara. La N., la distanță de un kil., trece calea județeană Slobozia-Urziceni.

Cioara, *sat*. (Vezĭ Fîntînelele, sat, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași).

Cioara, *stație de dr. de fer*, jud. Brăila, pl. Balta, com. Cioara-Doiceștĭ pe linia Făurei-Fetești, pusă în circulație la 21 Noembrie 1886. Se află între stațiile Murgeni (9.5 kil.) și Dudești (10.2 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $39^{m.}$, 15. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 107304 leĭ.

Cioara, *movilă*, jud. Brăila, pendinte de com. rur. Cioara, situată spre S.-E. de com., la distanță de 6 kil.

Cioara, *coastă de deal*, din comuna Bălești, jud. Gorj, situată în partea despre V. Incepe din sat și se termină la eșire.

Cioara, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Fîntînelele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Cioara, *deal*, la marginea de E. a satuluĭ Taulà, com. Oncești, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *iaz*, pe teritoriul satuluĭ Fîntînelele, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Cioara, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Jăvreni, de pe teritoriul satuluĭ Flocești, de unde îșĭ are obîrșia pîrîul Chilia.

Cioara, *movilă*, lîngă pădurea cu acelașĭ nume, în partea de E. a satuluĭ Torcești, pl. Bîrlad, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, jud. Ialomița, în pl. Cîmpuluĭ, între satele Cioara și Malul.

Cioara, *pădure*, la E. de satul Dealul-Perjuluĭ, com. Oncești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, la E. de satul Torcești, com. Torcești, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *pădure*, proprietatea statuluĭ, la N. de satul Lespezile, com. Homocea, jud. Tecuciŭ.

Cioara, *vale*, jud. Brăila, care începe dintre satele Cioara-Radu-Vodă și comuna Doicești, merge

spre S.-E., adîncindu-se din ce în ce până la satul Murgeanca, la hotarul despre județul Ialomița.

Cioara, *vale*, în pl. Cîmpuluĭ, pe teritoriul com. Malul, jud. Ialomița. Se întinde din lunca rîuluĭ Ialomița spre N. La S. văeĭ este satul Cioara.

Cioara-Doiceștĭ, *com. rur.*, numită altă dată Cioara-Mică, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila. Este situată pe loc șes. Se mărginește la E. cu comuna Mihaiŭ-Bravul; la N.-E. cu căt. Corcanul; la S.-V. cu com. Cioara-Radu-Vodă; la N. cu căt. Caragica; și la S.-E. cu com. Murgeanca (Ialomița). Populația este de 1637 suflete, din carĭ 368 capĭ de familie. Știŭ carte 179 persoane, nu știŭ 1458.

Sunt 206 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 6055 leĭ la veniturĭ și de 5557 leĭ și 50 banĭ la cheltuelĭ. Sătenĭ împropietărițĭ, după legea din 1864, sunt 139, și neîmproprietărițĭ, 96. Sunt 8 debite de tutun și 12 cîrciumĭ. Suprafața comuneĭ e de 6944 hect.

Comuna are 1 biserică, fondată la 1852—1858, de Costache Frăe, proprietarul moșieĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Drumurĭ: la Brăila spre N.-E. pe șoseaua județeană Brăila-Călărași, 61 kil.; la Berteștĭ-d.-j. și la Lacul-Reziĭ, pe la cantonul 21 al căeĭ ferate Făurei - Fetești și șoseaua județeană; și apoĭ pe la căt. Padina, 20 kil.; la comuna Mihaiŭ-Bravul, spre E., prin capul proprietățiĭ locuitorilor, 16 kil.; la com. Luciul; jud. Ialomița, traversînd căile ferate spre S.-V.; la com. Murgeanca (Ialomița), spre S.-E., la Slujitori - Alboteștĭ, cam spre N.-N.-V., traversînd căile ferate Făurei-Fetești la cantonul 21, pe lîngă movila Ivănuși, 15 kil. la Cioara-Radu-Vodă, spre S., 1 kil.; la Dimitreștĭ (Ialomița) spre S. pe șoseaua județeană. Sunt 10 strade și o piață în comună.

Se află 1 moară de vaporĭ, a d-luĭ Milona. Comuna este înființată la 1836, de proprietariĭ Doiceștĭ.

Acum 75 anĭ, spun bătrîniĭ, comuna era așezată între poziția de azĭ și com. Cioara-Radu-Vodă, la punctul numit Unchești. Acel sat s'a desființat din cauza ciumeĭ, mutîndu-se apoĭ în locul ce l ocupă azĭ.

Cioara-Doiceștĭ, *sat*, jud. Brăila, în partea de S.-V. a comuneĭ cu același nume, la extremitatea de N. a văeĭ Cioara, ca la 62 kil. spre S. de orașul Brăila. Acest sat s'a înființat la 1836 de locuitoriĭ din Cioara-Radu-Vodă, numit la început Cioara - Mică, dar maĭ tîrziŭ Cioara - Doiceștĭ, după numele proprietaruluĭ. Suprafața satuluĭ este 150 hect., avînd 260 case, 13 cîrciumĭ; o moară de aburĭ; o lipscănie și o brutărie. Are o școală de fete; înființată la 1870, întreținută de stat, servind pentru ambele sate și frecuentată de 26 eleve. Biserica este de zid, clădită la 1858, de Manda Frăe, proprietara moșieĭ, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 2 paracliserĭ.

Populația satuluĭ e de 297 capĭ de familie, saŭ 1307 suflete, din carĭ 664 bărbațĭ și 653 femeĭ; 537 căsătorițĭ și 770 necăsătorițĭ; 172 știŭ carte și 1148 nu știŭ. Animale sunt: 51 caĭ, 4 asinĭ, 1337 vite cornute, 1797 oĭ, 2 capre și 569 rîmătorĭ.

Cioara-Doiceștĭ, *moșie*, județul Brăila, pendinte de com. cu același nume. Proprietatea d-luĭ C. Danielescu și alțiĭ, cu suprafața de 4078 hect. și cu venit anual de 70050 leĭ.

Cioara-Mitropolieĭ, *moșie* a statuluĭ, în jud. Teleorman, plasa Călmățuiuluĭ, com. Cioara, avînd ca la 100 hect. zăvoiŭ.

In «Istoria» de Dionisie Fotino, moșia Cioara figurează ca hotar al țăriĭ despre Dunăre. Era proprietatea banuluĭ Constantin Crețulescu. Maĭ în urmă a fost închinată Mitropolieĭ din București. După secularizare, averile mănăstireĭ aŭ trecut în stăpînirea statuluĭ și produc un însemnat venit anual. Din partea arabilă s'a vîndut cea maĭ mare parte locuitorilor. Din viile, carĭ se cultivaŭ cu drept de otașniță, s'aŭ rescumpărat asemenea o mare parte de către locuitoriĭ din com. Cioara.

Cioara-Radu-Vodă, *com. rur.*, pl. Călmățuiul, jud. Brăila. Se maĭ numea Cioara-Mare. Este situată pe loc șes. Se mărginește la N. cu com. Tătarul, la E. cu Cioara-Doiceștĭ, la N. cu Slujitori - Alboteștĭ și la S. cu Iazul (Ialomița). Are forma unuĭ trapez neregulat.

Suprafața comuneĭ este de 7062 hect. Populația este de 836 suflete, din carĭ 207 capĭ de familie. Știŭ carte 103 și 733 nu știŭ.

Sunt 102 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 3702 leĭ și 85 banĭ la veniturĭ și de 3671 leĭ și 50 banĭ la cheltuelĭ. Sătenĭ împroprietărițĭ după legea din 1864, 78 și din 1878 sunt 70; neîmproprietărițĭ sunt 36. Sunt 5 debite de tutun și 5 cîrciumĭ.

Vite cornute: 1034 (boĭ 419,

vacĭ 390, taurĭ 13, vițeĭ 212); caĭ 502, oĭ 2018 și rîmătorĭ 314.

In comună sunt 3 morĭ de vaporĭ.

Drumurĭ: la Cioara-Doiceștĭ, spre N.-E., 1 kil.; la Brăila, spre N., pe șoseaua județeană Brăila-Ialomița, 62 kil.; la Slobozia, din jud. Ialomița, spre S.-E.; la comuna Roșiori, spre N.-V., prin proprietatea locuitorilor și cătunul Vînătoriĭ, 11 kil.; la Tătarul spre N.-V. 8 kil.; la gara Cireșul, pe la cantonul 29.

In comună sunt 2 strade nealiniate. Intre com. Cioara-Radu-Vodă și Tătarul s'a plantat o pădure de salcîmĭ, în întindere de 400 pogoane.

Această comună este înființată cam de pe la 1770. Numele de Cioara vine de la proprietara moșieĭ, iar Radu-Vodă vine după numele mănăstireĭ din București a căreĭ proprietate a devenit moșia. La 1821 a fost invadată de Turcĭ, iar locuitoriĭ aŭ fugit în jud. Muscel. După o lună de la plecarea Turcilor, s'aŭ întors în sat, care nu suferise nicĭ o stricăciune.

Se maĭ amintește că Grigorie-Ghica-Vodă în trecerea de la București la Iași, în drumul săŭ, a dormit în această comună, în noaptea de 15 Septembre 1822.

Cioara-Radu-Vodă, *sat,* județul Brăila, la S.-E. comuneĭ cu același nume, pe muchea capului văeĭ Cioara, la 62 kil. spre S. de orașul Brăila. Acest sat s'a înființat la 1835, sub numele de Cioara-Radu-Vodă, iar maĭ înainte purta numele de Cioara, după numele Movileĭ-Cioareĭ. Acest sat se desparte de Cioara-Doiceștĭ numaĭ prin valea Cioara. Are o școală de băețĭ pentru ambele sate, înființată la 1837; e întreținută de stat și frecuentată de 76 elevĭ.

Biserica este clădită de sătenĭ la 1854; e acum deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 paracliser.

Populația satuluĭ este 187 capĭ de familie, saŭ 756 locuitorĭ, din carĭ 397 bărbațĭ, 359 femeĭ, 307 căsătorițĭ și 449 necăsătorițĭ. Știŭ carte 192, nu știŭ 654.

Vite sunt: 901 vite marĭ cornute, 490 caĭ, 2 asinĭ, 2020 oĭ, 4 capre și 320 rîmătorĭ.

Suprafața vetreĭ este de 48 hect., cu: 120 case; 5 cîrciumĭ; 2 morĭ de abur.

Cioara-Radu-Vodă, *moșie,* jud. Brăila. Impreună cu moșia Lacul-Tătaruluĭ, aparține com. Cioara-Radu-Vodă și com. Tătarul. E proprietatea statuluĭ. Are suprafața de 9000 hect. Venitul: 89202 leĭ anual.

Cioara-Roșie, *gîrliță,* județul Teleorman, provenind parte din izvoare, parte din scursorile bălțiĭ de pe moșia Lisa. Curge între această moșie și comuna Vînători.

Cioareĭ (Cotul-), *com. rur.,* în plasa Cîmpuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăŭ, la eșirea sa din județ și la distanță de Buzăŭ de 31 kil. Limitele sale sunt: La N. apa rîuluĭ Buzăul, începînd de la Piatra-din-Grind, comuna Cilibia, până în hotarul moșieĭ Vizireni (jud. Brăila) în matca vechie a rîuluĭ Buzăul; la E., se lasă în jos pe hotarul moșieĭ Vizireni, până în apa Strîmba; la S., merge pe apa Strîmba, până în hotarul moșieĭ Movila-Oiĭ; la V., urcă în sus pe hotarul moșieĭ Movila-Oiĭ, până la Piatra din drumul Brăileĭ, o ia pe hotarul moșieĭ Cilibia, trece pe la Piatra din răspîntia drumurilor și ajunge apoĭ la Piatra-din-Grind, din marginea rîuluĭ Buzăul. Suprafața eĭ este de 7495 hect., din care 6058 arabile, 304 pădure, 73 fînețe, 600 izlaz și 460 sterp. Proprietățĭ maĭ însemnate sunt: Cotul-Cioareĭ (a statuluĭ) și Bîlhacul. Terenul e șes și foarte mocirlos. Agricultura însă se face pe o scară întinsă, cultivîndu-se maĭ cu seamă porumb și orz. Sunt 6 stîne situate: 4 la Movila-Ștefuluĭ și 2 pe Lunca-Nohaiuluĭ. Căĭ de comunicație are: șoseaua Buzăŭ-Brăila și linia ferată, avînd în apropiere gara Cilibia, unde se desface și se încarcă maĭ toate producțiunile sale.

Vite sunt: 650 boĭ, 420 vacĭ, 246 vițeĭ, 6 bivolĭ, 200 caĭ, 254 epe, 50 mînjĭ, 4400 oĭ, 6 capre, 6 asinĭ și 200 porcĭ. Stupĭ sunt 70.

Comuna e formată din cătunele: Bîlhacul, Cotul-Cioareĭ, Rosetti și Șteful. Populațiunea sa e de 1350 locuitorĭ. Locuesc în 338 case.

Meseriașĭ sunt: 5 lemnarĭ, 2 cizmarĭ și 1 fierar.

Comuna are 247 contribuabilĭ, din carĭ 12 comercianțĭ Romînĭ și 1 străin. Stabilimente sunt 12.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 4184 31.

Comuna are o școală, în căt. Cotul-Cioareĭ, frecuentată de 54 elevĭ și 2 eleve. Carte știŭ 39 locuitorĭ. Sunt 2 bisericĭ, în cătunele Cotul-Cioareĭ și Bîlhacul, deservite de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 1 paracliser. Catedrala e cea cu hramul Adormireĭ. Cîrciumĭ sunt 9.

Comuna e nouă și era reprezentată la început prin satul Ciorani. Cătunul Rosetti este format de 200 însurățeĭ, împroprietărițĭ aci în anul 1883. Numele i s'a dat după acel al răposatuluĭ bărbat politic, C. A. Rosetti.

Cioareĭ (Cotul-), (Bălteni, Ciorani, Pojoreşti), *cătun* de reşedinţă, al com. Cotul-Cioareĭ, jud. Buzăŭ, cu 740 locuitorĭ şi 203 case.

Cioareĭ (Cotul-), (Bălteni, Ciorani). *moşie* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în com. Cotul-Cioareĭ, jud. Buzăŭ. Are 5457 hect., din care 1060 s'aŭ dat, în 1883, însurăţeilor din com. Rosetti. Această moşie a fost în vechime a Grecenilor. Vistierul Drăghicĭ Greceanu a vîndut-o în 1741, Maiŭ 24, Episcopuluĭ Metodie şi în urmă a rămas Episcopieĭ, care a încorporat-o cu moşia Găvăneşti.

Cioareĭ (Cotul-), *pădure* a statuluĭ, pe moşia Cotul-Cioareĭ, jud. Buzăŭ, făcînd un corp cu coturile Găvăneşti, de pe moşia Priviţi. Are 433 hect., mare parte crivină. Este împărţită în cantoanele: Cioara, Căţelul-Pîrlit, Baniţa, Şteful şi Cilibia.

Cioareĭ - Găvăneştĭ (Cotul -), *moşie.* (Vezĭ Găvăneşti - Cotul-Cioareĭ, jud. Buzăŭ).

Cioareĭ (Dealul-), *deal,* în partea de N.-V. a com. Boţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, paralel cu Dealul-Guguluĭ.

Cioareĭ (Dealul-), *deal,* în partea de E. a comuneĭ Moiĭ, din plasa Jiul, judeţul Gorj. Incepe de la N., din hotarul comuneĭ Rovinari, merge spre S. şi se termină la extremitatea satuluĭ. Pe dînsul nu se află nicĭ o plantaţie. Acest deal se ramifică din Dealul-luĭ-Bran, pendinte de comuna Peşteana-d.-s.

Cioareĭ, (Măgura-), *măgură,* la Nord-Vestul comuneĭ Adămeşti, jud. Teleorman.

Cioareĭ (Valea-), *vale,* continuare din Valea-Lupeĭ, com. Barcea, jud. Tecuciŭ; merge spre S. până în drumul ce duce din Iveşti la Călmăţuiul.

Cioareĭ (Vălceaua-), *vălcea,* în pl. Călmăţuiul, jud. Teleorman, între comunele Crîngeni şi Băseşti. Este o ramificaţiune a Văeĭ-Călmăţuiuluĭ. Pe timpurĭ ploioase şi la topirea zăpeziĭ, se formează un pîrîiaş, care se varsă în Călmăţuiul, în dreptul comuneĭ Crîngeni. Inceputul acesteĭ vălcele este aproape de cătunul Gîlmelele, comuna Poiana, din judeţul Olt.

Ciotea, *deal.* (V. Podul-Lat, deal, com. Lipova, pl. Racova, jud. Vasluiŭ).

Cioatelor (Dealul-), *deal,* în comuna Pleşeşti, jud. Suceava.

Cioata, *deal,* numit ast-fel dela cioatele (rădăcinele) ce se află pe el, rămase dela tăerea pădureĭ. Se întinde în partea de N. a satuluĭ Rădueşti, comuna Chetreşti, pl. Stemnicul, judeţul Vasluiŭ.

Ciobani, *sat,* jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. Martalogi-Ciobanĭ. (V. a. nume).

Ciobanilor (Movila-), *movilă,* în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Agi-Ghiol şi pe al cătunuluĭ Sabandgea, situată între dealurile Pietrosul şi Dealul - cu - Pomĭ, în partea sudică a plăşeĭ şi cea de mijloc a comuneĭ, la 4 kil. spre N.-V. de satul Sabandgea, d'asupra văeĭ Cazangea, lîngă Drumul-Pădureĭ. Este de natură stîncoasă. S'a numit aşa, pentru că aci îşĭ făceaŭ colibe ciobaniĭ ardelenĭ, cînd îşĭ aduceaŭ oile să ierneze în aceste cîmpiĭ ale Dobrogeĭ.

Ciobanisa, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, cătunul comuneĭ Agemler, situat în partea de V. a plăşeĭ şi cea centrală a com., fiind unit cu cătunul de reşedinţă Agemler. Este situat în valea Canara-Dere, fiind închis la N. de dealul Ciobanisa-Bair; la V. de dealul Arabi-Iuc-Bair; la S.-V. de dealul Chedreanul. Are o suprafaţă de 300 hect., dintre care 2 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ, de grădinĭ şi de cele 10 case. Populaţiunea, în întregime turcească, este de 20 familiĭ, cu 62 suflete. Drumurĭ comunale duc la satele învecinate: Osmancea, Casîcci, Sofular, Beşoul, Copadin, mergînd în toate direcţiunile şi întretăindu-se cu alte drumurĭ comunale.

Ciobanisa-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale, Agemler. Merge de la N.-E. către S.-E., în formă de arc de cerc, printre văile Canara-Dere şi Arabi-Alciala şi se întinde până la Nordul satelor Agemler şi Ciobanisa. E situat în partea de V. a plăşeĭ şi cea nordică a com. E acoperită cu verdeaţă şi semănăturĭ.

Ciobanisa-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, plasa Medjidia, pe teritoriul comuneĭ rurale Cuciuc-Biulbiul, situată în partea estică a plăşeĭ şi cea meridională a comuneĭ. Se desface din dealul Bair-Biulbiul-Chiuciuc, îndreptîndu-se spre N., cu o direcţie de la N.-V. către S.-E. Se deschide în valea Canara-Dere.

Ciobanul, *cîmpie,* în com. rur.

Orevița, pl. Blahnița, jud. Mehedinți.

Ciobanul, *deal,* pl. Siretul-d.-s., jud. Bacăŭ, pe teritoriul com. Buhociul.

Ciobanul, *pisc,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Ciobanul, *pod,* în jud. Vlașca, peste Valea-Milcovuluĭ, la Rușiluĭ-Asan.

Ciobanul, *vălcea,* plasa Siul-d.-s., jud. Olt. Se formează pe teritoriul de V. al comuneĭ Bărcănești, apoĭ se varsă în Iminog.

Ciobanuluĭ (Crucea-), *loc izolat,* în com. Măgura, jud. Buzăŭ, făcînd tot de o dată hotar despre com. Grăjdana.

Ciobanuluĭ (Gîrla-), *gîrlă,* în pl. și jud. Tulcea, pe teritoriul comunelor rur. Malcocĭ și Beș-Tepe. Se desface din brațul Sulina, de la mila No. 41, de lîngă satul Iolganul; se întinde spre E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și a comunelor. Ambele sale malurĭ sunt acoperite cu cîte două rîndurĭ de sălciĭ. După 9 kil. de curs se aruncă iar în brațul Sulina, la mila No. 34, lîngă pescăria cu același nume.

Ciobanuluĭ (Mormîntul-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, comuna Sărăți, căt. Chiuhoiul.

Ciobanuluĭ (Pescăra-), *pescărie,* în pl. și jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Beș-Tepe, situată în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ, pe malul stîng al brațuluĭ Sulina, între milele No. 34 și 35, la locul unde gîrla cu același nume, se varsă în Dunăre.

Ciobanuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvorește de sub dealul Strahotinuluĭ, trece prin Iacobeni-Vechĭ, com. Dîngeni, pl. Jijia, jud. Botoșani, și se varsă în Jijia.

Ciobanuluĭ (Teiul-), *loc izolat,* jud. Buzăŭ, cu o poziție foarte frumoasă, în com. Lapoșul, în marginea platouluĭ Poiana-Doamneĭ. Aci, spune tradiția, ar fi fost spînzurat de Turcĭ, un cioban al Doamneĭ Neaga.

Ciobanuluĭĭ (Valea-), *vale,* în pl. Borcea, teritoriul comunelor Ciocănești-Sîrbĭ și Ciocănești-Mărgineni, jud. Ialomița.

Ciobanulu (Valea-), *vale,* comuna Golești, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Ciobanuluĭ (Valea-), *vale,* udă centrul com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, și se varsă în gîrla Cungrea-Mare, tot în com. Dobroteasa.

Ciobanuluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* trece prin com. Salcia, din pl. Călmățuiuluĭ, jud. Teleorman, venind din spre com. Caravanești, de la N. spre E.

Ciobarciul, *baltă,* în cîmpia satuluĭ Prisăcani, com. Prisăcani, pl. Braniștea, jud. Iași. E cea maĭ mare dintre bălțile comuneĭ. Este formată din vărsările rîuluĭ Jijiea. Peste această baltă se află un pod mare, pe care trece drumul de comunicație între satele Prisăcani și Costuleni.

Ciobălaia, *pîrîŭ,* începător de pe Horlăceni, com. Văculești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ. Formează iazul Ciobălăul, și se varsă în Strahova.

Ciobălaia, *vale,* între dealurile Pietrosul și Recea, de pe teritoriul com. Văculești, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ, prin care trece pîrîul cu asemenea numire.

Ciobălăul, *iaz,* în suprafață ca de 12 hect., pe teritoriul satuluĭ Văculești, com. cu asemenea numire, pl. Coșula, jud. Dorohoiŭ. E format de pîrîul Ciobălaia.

Ciobăneluluĭ (Drumul-), *drum,* la S.-E. moșieĭ Lisa. Pornește din spre Dunăre și merge pănă la gura văeĭ numită Bulgănoaia, la N. com. Vînători, jud. Teleorman.

Ciobănești, *sat,* comuna Gănești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Ciobănești, *loc* de fînețe, situat în com. rur. Mioveni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Ciobănița, saŭ **Pietrosul,** *pîrîŭ,* mic afluent al Șomuzuluĭ-Mic, com. Liteni, jud. Suceava.

Ciobănoaia, *cătun,* al com. Lipia, jud. Buzăŭ, situat pe valea Ciobănoaia. Are 130 locuitorĭ și 28 case.

Ciobănoaia, *subdivizie* a *cătunuluĭ* Nisipul, din comuna Valea-Teancululuĭ, jud. Buzăŭ, situat pe valea Ciobănoaia.

Ciobănoaia, *vechiŭ schit* de lemn, pe valea Ciobănoaia, jud. Buzăŭ. Inscripțiĭ n'are. Tradiția îĭ atribue o vechime de peste 400 de anĭ, adăugînd tot de o dată că monahiĭ de aci s'ar fi retras în munte și ar fi pus fundamentul schituluĭ Ciolanul. Azĭ servă ca biserică de mir.

Ciobănoaia, *deal,* în jud. Buzăŭ,

comuna Lipia, căt. Ciobănoaia. E acoperit cu viĭ moșneneștĭ.

Ciobănoaia, *vale,* între comunele Lipia și Valea-Teanculuĭ, jud. Buzăŭ; începe din Fundul-Leurdeĭ și merge, deschizîndu-se din ce în ce, până dă în șes. Malurile eĭ sunt acoperite cu viĭ.

Ciobănușul, saŭ **Ciubănușul,** *sat,* pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, jud. Bacăŭ, situat pe malul drept al Trotușuluĭ, lîngă confluența sa cu pîrîul Ciobănușul. Inainte de noua împărțire administrativă făcea parte din comuna Comănești. Are o populațiune de 37 capĭ de familie, cu 95 suflete.

Ciobănușul, *pădure,* pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ, de pe teritoriul comuneĭ Brusturoasa, proprietatea d-luĭ G. N. Ghica.

Ciobănușul, *pîrîŭ,* pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, jud. Bacăŭ. Izvorește din Transilvania; curge de la V. spre E. pe graniță, pe o distanță de 4½ kil. și, după ce se încarcă cu pîrîiașele Cărunta, pe stînga, și Muerușul, pe dreapta, se varsă, de-a dreapta, în Trotușul.

Ciobea, *pisc,* com. Bîrsești, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciobîntăul, *vale,* județul Teleorman; începe din dreptul comuneĭ Văleni, din jud. Olt, de pe moșia Cotorga. Prin această vale curge și pîrîul cu același nume, care se varsă în rîul Vedea, pe partea dreaptă, la cătunul Știrbeți, aproape de punctul numit La-Uidumac.

Cioboata, saŭ **Cibota,** *pîrîŭ,* pl. Bistrița-d.-s., jud. Bacăŭ. Izvorește din Dealul-Bălăceanuluĭ; curge de la V. spre E. și se varsă de-a dreapta Bistrițeĭ, după ce se încarcă cu pîrîiașul Cristoiul.

Cioboata, saŭ **Cibota,** *vale,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-s., com. Blăgești, ce se confundă cu șesul Bistrițeĭ.

Ciobota, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Caragelele, pe moșia Țuguiatul.

Ciobotarului (Vîrful-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Brăești, căt. Pinul, pe moșia statuluĭ Pinul. E acoperită de izlaz.

Ciobotea, *sat,* jud. Argeș, plasa Pitești, pendinte de com. rur. Valea-Măruluĭ. Are 34 familiĭ, cu 209 suflete.

Ciboți, *sat,* face parte din com. rur. Casa-Vechie, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Ciboți, *deal,* pl. Jiul-d.-mj., comuna Drănicul, jud. Dolj, înalt de 25 m.

Cioc (Piscul-luĭ-), *pisc,* în raionul com. Frîncești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cioca-Boca, *sat,* com. Ipatele, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ, la N.-E. de satul Ipatele și la o depărtare de el de aproape 7 kil.

E situat parte pe șes și parte pe coasta despre E. a Dealuluĭ-Mare, care-l desparte de Ipatele.

Are o suprafață de 72 hect., din carĭ 35 hect. ale locuitorilor, cu o populațiune de 40 familiĭ, saŭ 200 suflete, împroprietărițĭ după legea rurală.

Prin partea de E. a satuluĭ, trece pîrîul Urșița, peste care, în dreptul satuluĭ, este un pod, servind pentru circulație spre Iași; lîngă pod se află o cîrciumă.

Vite sunt: 43 vite marĭ cornute, 10 oĭ, 9 caĭ și 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ și 10 care cu boĭ, 2 plugurĭ și 3 cărute cu caĭ; 10 stupĭ cu albine.

Ciocadia, *com. rur.,* plaiul Novaci, jud. Gorj, situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Ciocadia, la S. comuneĭ Cărpinișul, la o distanță de 31 kil. de T.-Jiul, capitala județuluĭ. Se compune din 2 cătune: Ciocadia și Huluba.

Are o suprafață de 1440 hect., din carĭ 200 hect. arătură, 60 hect. vie, 120 hect. livezĭ și 1060 hect. pășune și tufăriș.

Are o populație de 331 familiĭ, saŭ 835 suflete, din carĭ 298 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 42 plugurĭ, 90 care cu boĭ, 4 cărute cu caĭ; 150 stupĭ.

Vite sunt: 350 vite marĭ cornute, 59 caĭ, 160 oĭ, 60 capre și 210 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 1130 la veniturĭ și de leĭ 969 la cheltuelĭ.

Comuna este udată de apa Ciocadia, de la care și-a luat numele.

Comunicația se face prin șoseaua comunală Novaci-Ciocadia și prin șoseaua T.-Jiul-Horezul care o atinge la S.

Comuna are: 4 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 4 cîntărețĭ; o școală, frecuentată de 22 elevĭ; 4 morĭ pe apă; 30 puțurĭ.

Ciocadia, *cătun* de reședință al com. cu același nume, jud. Gorj. Are o suprafață de 1340 hect., cu o populație de 266 familiĭ, saŭ 630 suflete, din carĭ 253 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 32 plugurĭ, 4 căruțe cu caĭ, 75 care cu boĭ.

Vite sunt: 238 vite marĭ cornute, 46 caĭ, 114 oĭ, 43 capre și 165 rîmătorĭ. Stupĭ sunt 50. In cătun sunt 20 puțurĭ.

Ciocadia, *pîrîŭ,* izvorește din muntele Plășala, plaiul Novaci, jud. Gorj. Curge în direcție N.-S.-E.; primește pe stînga pîraiele: Aninișul și torentele Ciura și Făgetul; pe dreapta torentele: Vlăduțoaia, Piscul-Corbuluĭ, Ulmetul și Cărpinișul, care daŭ naștere la văile cu același nume. Se varsă la com. Bengești, în rîul Gilortul.

Valea Ciocadiceĭ este productivă, populată și viabilă.

Mijloacele de trecere peste Ciocadia, afară de vadurĭ, sunt 2 podurĭ, unul în comuna Ciocadia și al doilea în Huluba.

Ciocanele, *sat,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița. Are o populațiune de 167 suflete, din carĭ 84 bărbațĭ și 83 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Braloștița, ce este la 6500 m. depărtare. Cu vîrstă de școală sunt 36 copiĭ. Știŭ carte 16 locuitorĭ.

Ciocanele, *deal,* la E. comuneĭ Alunul, pl. Oltețul-d.-s., județul Vîlcea.

Ciocanele, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița, satul Ciocanele. Aparține d-luĭ N. Săulescu. Pe această moșie este și pădure.

Ciocanele, *pădure,* pl. Jiul-d.-s., com. Braloștița, județul Dolj, în satul Ciocanele, pe moșia Ciocanele. Aparține d-luĭ N. Săulescu. Are o întindere de 30 hect. Felul arborilor sunt: fag, gîrniță și cer; acesta din urmă predominînd.

Ciocani, *com. rur.,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, pe pîrîul Tutova, la 12 kil. spre V. de Bîrlad. Este formată dintr'un singur sat, Ciocani, cu cătunul Movileni. Are 416 locuitorĭ, din carĭ 96 contribuabilĭ, locuind în 116 case. Comerciul se face de 8 persoane.

Budgetul comuneĭ se ridică la suma de 5526 leĭ, 97 banĭ. In com. sunt 3 bisericĭ.

Ciocani, *sat,* pl. Bistrița-d.-j., com. Fundul-Răcăciunĭ, jud. Bacăŭ, situat pe pîrîul Răcăciuni. Are o biserică catolică, clădită în 1704 de locuitorĭ. Capĭ de familie sunt 43, cu 130 suflete. Animale sunt: 10 caĭ, 69 vite cornute, 33 porcĭ și 4 capre.

Ciocanul, *sat,* face parte din com. rur. Grădinari-Fălcoianca, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situată spre E. de Grădinari, pe malul drept al rîuluĭ Argeșul. Se întinde pe o suprafață de 279 hect., avînd o populație de 229 locuitorĭ.

D-na Paulina Butculescu are 100 hect. și locuitoriĭ 129 hect.

Proprietara și locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Numărul vitelor marĭ e de 214 și al celor micĭ de 364.

Comerciul se face de un cîrciumar.

Satul Ciocanul și-a luat numele de la proprietarul Canili-Ciocanu, pe moșia căruia trăiaŭ locuitoriĭ.

Ciocanul, *numire* ce poartă *comuna* și *moșia* Măgureni, din plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Ciocanul, *schit de călugărĭ,* județul Muscel, situat din sus de Cîmpulung, în mijlocul uneĭ livezĭ, înconjurată de pădurĭ, cu vederea spre Dragoslavele și Mateiașul.

Din hrisoave, aflăm că s'a fondat către începutul secoluluĭ al XVI-lea, de locuitoriĭ de la Mal, și s'a dedicat Sf. Nicolae. Arzînd, s'a preînoit la anul 1600, făcîndu-se schit de călugărițe, cu hramul Intrarea-în-Biserică. Arzînd a doua oară, s'a reparat la 1610, August 10, și s'a prefăcut iar în schit de călugărĭ.

Posedă 3 hrisoave: unul de la Duca-Voevod, cu data de 7185 (1677) Martie 20; altul de la Alexandru Ipsilante, 1775, Decembrie 20 și al treilea cu data de 1827, Februarie 24.

In schitul Ciocanul s'aŭ refugiat adesea Romîniĭ din partea loculuĭ, cînd străiniĭ învadaŭ țara.

Intre cărțile vechĭ ale acestuĭ schit numărăm pe cele următoare: O evanghelie de la 1683, un Apostol dela 1684 și Faptele Apostolilor, tot de la 1684.

Schitul se administrează de un superior. Monahiĭ sunt în număr de 5, toțĭ bătrînĭ și infirmĭ.

Cu întreținerea schituluĭ, statul cheltuește anual 1433 leĭ.

Ciocanul, *baltă,* în comuna Gorbănești, pl. Miletinul, județul Botoșani.

Ciocanul, *baltă,* formată din izvoare în vatra satuluĭ Mileanca, com. cu același nume, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ciocanul, *munte,* din culmea Făgărașuluĭ, județul Argeș, plaiul Loviștea.

In sînul luĭ se găsesc grenate; ele sunt de obiceiŭ încrustate în micaschist. Cîte odată, de

asemenea, respîndite pe povîrnișul munteluĭ și duse de apă, se găsesc în pietrișurĭ pe marginele cîtor-va rîurĭ.

Ciocanul, *vîrf de deal,* județul Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., comuna Fundul-Răcăciunĭ, lîngă satul cu acelașĭ nume.

Ciocanul, *deal,* în comuna Măciuca, plasa Cerna-d.-j., județul Vîlcea.

Ciocanul, *loc izolat,* comuna Berevoești-Pămîntenĭ, plaiul Nucșoara, județul Muscel, de unde izvorește pîrîul Ciocanul.

Ciocanul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, proprietate a moșnenilor Berevoești-Pămîntenĭ, plaiul Nucșoara, jud. Muscel, în întindere de 200 hect.

Ciocanul, unul din cele 6 *pichete* ale județuluĭ Muscel pentru paza fruntarieĭ, 20 kil. departe de pichetul Podul-Rîuluĭ și 3 kil. departe de pichetul Pajera.

Ciocanul, *pîrîŭ,* județul Bacăŭ, plasa Trotușul, de pe teritoriul com. Hîrja; se varsă d'a dreapta Oituzuluĭ.

Ciocanul, *pîrîŭ,* jud. Botoșani. Izvorește din iazul Ciocanul, lîngă satul Ciornohal, com. Ringhilești; curge pe moșia Pogorești, com. Comăndărești și se varsă în iazul Chișcata, de pe moșia Glăvănești, com. Epureni, jud. Iași.

Ciocanul, *pîrîŭ,* izvorește de pe teritoriul satuluĭ Stolniceni, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iași, și se varsă în Iazul-de-la-Răchițĭ.

Ciocanul, *pîrîŭ,* izvorește din vîrful Ciocanul, com. Berevoești-Pămîntenĭ, plaiul Nucșoara, jud. Muscel. Se unește cu Pîrîul-Tîrguluĭ și formează Valea-Satuluĭ, care se varsă în rîul Bratia, tot pe teritoriul comuneĭ Berevoești-Pămîntenĭ.

Ciocanuluĭ (Dealul-), *deal,* județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul comuneĭ Schitul-Frumoasa.

Ciocanuluĭ (Valea-), *vale,* izvorește din raionul comuneĭ Măciuca, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, și se varsă în rîul Cerna, tot pe teritoriul aceste comune, pe care o udă în partea de V. Valea-Ciocanuluĭ curge numaĭ în timpurĭ ploioase, saŭ cînd se topește zăpada.

Ciocați, *mahala,* în com. rur. Dragotești, pl. Văilor, județul Mehedinți.

Ciocazana, *pîrîŭ,* în plaiul Novaci, jud. Gorj. Izvorește din munțiĭ Florile-Albe, Băileasa și Rotunda. Curge, trecînd la V. de plaiul Gruiul, despre comuna Tapoși și se varsă în apa Anișul.

Ciocazana, *pîrîŭ,* în plaiul Novaci, jud. Gorj. Izvorește din plaiurile Văratic și Gruiul, din locul numit Ghiocelul.

Ciocălăul, *deal,* în com. rurală Văgiulești, plasa Văilor, județul Mehedinți.

Ciocănari, *sat,* face parte din com. rur. Poenari-Vulpeștĭ, pl. Znagovul, jud. Ilfov, situat la E. de Vulpești, pe Valea-Sticlărieĭ și la S. de pădurea Radu-Vodă.

Se întinde pe o suprafață de 110 hect.; e proprietatea locuitorilor, și are o populațiune de 326 locuitorĭ. Spre E. trece calea ferată București-Ploești. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 221 și al celor micĭ de 161.

Ciocănari, *sat,* face parte din com. rur. Măciuca, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populație de 320 locuitorĭ. Este la distanță de 2 kil. de satul Oveselul, unde este reședința comuneĭ.

Ciocănari, *pîrîŭ,* pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula, jud. Dolj; curge prin valea Ciocănari.

Ciocănari, *vale,* pl. Dumbrava-d.-j., com. Caraula, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Ciocănari.

Ciocănari, *vale,* pl. Dumbrava-d.-j., com. Rudari, jud. Dolj.

Ciocănari-de-Rudarĭ, *moșie* a statuluĭ, pl. Dumbrava-d.-j., comuna Rudari, jud. Dolj, arendată de la 1893-98 cu 12250 leĭ anual.

Inainte aparținea mănăstireĭ Brîncoveanu. Pe această moșie, ce este dată în loturĭ, sunt cete de moșnenĭ și se găsesc și pădurĭ.

Ciocănari-de-Rudarĭ, *pădure* a statuluĭ, pl. Dumbrava-d.-j., com. Rudari, jud. Dolj, în întindere de 13 hect., 3 ariĭ și 12 centiariĭ. Inainte aparținea mănăstireĭ Brîncoveanu. Felul arborilor ce se găsesc sunt: frasinĭ, ulmĭ, cerĭ și gîrniță; gîrnița predominează.

Ciocănea, *movilă,* com. Nedelea, pl. Filipești, jud. Prahova.

Ciocăneasa, *vale,* în partea de V. a comuneĭ Mărgineni, plasa Filipești, jud. Prahova. Udă și com. Mărgineni-d.-j.

Ciocănei (**Dealul - Ciocăneilor**), *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Moşoaia.

Ciocănelul, *cătun,* în judeţul R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Şi-a luat numele de la pîrîul Ciocănelul, care-l udă prin mijloc. E aşezat în partea de E. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Ciocănelul.

Ciocănelul. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Ciocănelul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Se desface din Culmea-Scoruşuluĭ, şi brăzdează partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Ciocănelul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Andreiaşi. Izvoreşte din dealul Ciocănelul; udă Estul comuneĭ; trece prin căt. Ciocănelul, şi se varsă în rîul Valea-Largă, după un curs de 5 kil.

Ciocăneşti, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N.-V. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, 29 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu căt. Fălcoianca printr'o şosea vecinală.

Este formată din satele: A-leşi-Ciocăneştĭ, Ciocăneşti, Creţul şi Urziceanca; cu o populaţie de 2036 locuitorĭ, carĭ trăesc în 435 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 4375 hect. Statul, d-l Vlad. Ghica, Epitropia bisericeĭ Amza din Bucureşti şi d-l G. Cociu aŭ 3192 hect. şi locuitoriĭ 1183, Proprietariĭ cultivă 1154 hect. (80 rămîn sterpe, 525 izlaz şi 1433 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de 70 hect., carĭ rămîn sterpe.

Sunt 385 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ este de 6476 leĭ la veniturĭ şi de 5800 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 438 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ; 1 şcoală mixtă; 1 moară cu aburĭ; 2 maşinĭ de treierat cu aburĭ; 3 pădurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1375 (213 caĭ şi epe, 616 boĭ, 470 vacĭ şi viţeĭ, 43 taurĭ, 33 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 2068 (32 capre, 507 porcĭ şi 1529 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 478 sunt plugarĭ, 21 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 155 plugurĭ: 142 cu boĭ şi 13 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 283 care şi căruţe: 236 cu boĭ şi 47 cu caĭ.

Ciocăneşti, *com. rur.,* în plasa Ocolul, jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situat între com. Radomirul şi Zănoaga şi în apropiere de şoseaua Caracal-Craiova, 15 kil. spre V. de Caracal, pe valea Ruiul. Altitudinea terenuluĭ este de 140 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Are o populaţie de 140 capĭ de familie, saŭ 504 suflete, din carĭ 249 bărbaţĭ şi 255 femeĭ; 25 căsătoriţĭ şi 248 necăsătoriţĭ.

Sunt 115 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. 40 Mucenicĭ (1855), deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ. Budgetul comuneĭ pe 1886/87 a fost de 1561 leĭ la veniturĭ şi 1494 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Ciocăneşti, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Znagovul. Este situat la N.-V. de Bucureşti, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla şi la E. de pădurea Cerchezoaia. Aci rîul Ciorogîrla formează o baltă mare, numită Ciocăneşti.

Acest sat este însemnat în istorie prin victoria ce a repurtat aci Radu de la Afumaţĭ asupra luĭ Mehemet-Beĭ, la anul 1521.

Suprafaţa satuluĭ e de 110 hect.; e proprietatea statuluĭ, avînd o populaţie de 1412 loc.

Are 2 bisericĭ, cu hramul Adormirea şi Tăerea-capuluĭ-Sf.-Ioan, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 7 elevĭ şi 2 eleve, cu care statul şi comuna cheltuesc 1810 leĭ anual. Aci maĭ este 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat cu aburĭ; 2 pădurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 884 şi al celor micĭ de 1621.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ. In sat s'aŭ stabilit 12 străinĭ.

Ciocăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Văleni, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Acest sat este aşezat pe coasta şi pe poalele despre S. ale dealuluĭ Ciocăneşti. Are o populaţie de 102 capĭ de familie, saŭ 484 suflete, din carĭ 252 bărbaţĭ şi 232 femeĭ.

Ciocăneşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Hociungi, pe malul stîng a pîrîuluĭ Puiul, afluent pe dreapta al pîrîuluĭ Poarca. Acest sat formează un tot cu satul Hociungi, de care este despărţit numaĭ prin pîrîul Puiul. Are viĭ multe şi bune.

Ciocăneşti, *cătun,* al com. Trestia, jud. Buzău; cu 89 locuitorĭ şi 15 case.

Ciocăneşti, *staţie de dr.-d.-f.,* jud. Ilfov, plasa Znagovul, căt. Ciocăneşti, pe linia Chitila-Pi-

teşti, pusă în circulaţie la 13 Septembrie 1872. Se află între staţiile Chitila (13.6 kil.) şi Ghergani (12.8 kil.). Inălţimea d'asupra nivelului mării e de $109^m,46$. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 64019 leĭ, 25 b.

Ciocăneşti, *baltă.* (Vezĭ Ciocăneşti, sat, jud. Ilfov).

Ciocăneşti, *colină,* în com. Trestia, jud. Buzăŭ, ramificaţie din Chiciora, acoperită de fîneaţă.

Ciocăneşti, *deal,* com. Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Ciocăneşti, *moşie,* în com. Trestia, jud. Buzăŭ; face parte din Micheea, şi e posedată de locuitorĭ.

Ciocăneşti, *pădure,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, în suprafaţă de 1434 hect., proprietatea D-luĭ Vlad. Ghica, a statuluĭ şi a Bisericeĭ Amza din Bucureşti.

Ciocăneşti, *surpătură,* în com. Băjeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Ciocăneşti-Mărgineni, *comună rurală,* în plasa Borcea, jud. Ialomiţa, situată între comunele Ciocăneşti-Sîrbĭ şi Rasa, la o distanţă de 24 kil. de oraşul Călăraşi.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 7000 hect. şi se întinde din Dunăre spre N. până la com. Mihaiŭ-Viteazul, coprinzînd parte băltiş în lunca Dunăreĭ, parte cîmp şes. De această comună ţin două moşiĭ, carĭ sunt proprietăţĭ ale statuluĭ: Ciocăneşti - Mărgineni, foastă pendinte de mănăstirea Mărgineni, cu 6000 hect., din carĭ 2000 hect. băltiş, 500 hect. izlaz şi 3500 hect. pămînt de cultură şi care a fost arendată pe periodul 1883—93 cu suma anuală de 50000 leĭ; Găunoşi, foastă pendinte de mănăstirea Radu-Vodă, cu 1000 hect. pămînt de cultură şi care a fost arendată pe acelaşĭ period cu 34050 leĭ.

Sunt 211 locuitorĭ împroprietăriţĭ.

Se compune din satele: Ciocăneşti - Mărgineni, Ciocăneşti - Pămînteni şi Găunoşi şi din cătunele (tîrlele): Fundeni, Mănăstireni şi Odaia, avînd reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Ciocăneşti - Mărgineni.

Populaţiunea comuneĭ este de 1807 locuitorĭ, cu 467 capĭ de familie, din carĭ 1795 Romînĭ, 2 Grecĭ, 6 Bulgarĭ, 2 Ungurĭ şi 2 Turcĭ. Sunt 1803 creştinĭ ortodoxĭ, 2 catolicĭ şi 2 mahometanĭ. Din aceştia sunt: 485 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 18 comercianţĭ, 3 cu profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ şi 30 servitorĭ. Ştiŭ carte 186 persoane, iar 1621 nu ştiŭ.

Vite: 1369 boĭ, 945 caĭ, 76 bivolĭ, 1746 oĭ şi 280 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 avea 6102 leĭ la veniturĭ şi 8286 leĭ la cheltuelĭ.

Instrucţiunea se predă la 121 băeţĭ şi 60 fete, în treĭ şcolĭ; una de băeţĭ, una de fete şi una mixtă, de doĭ învăţătorĭ şi o învăţătoare.

In comună sunt două bisericĭ, deservite de douĭ preoţĭ şi patru dascălĭ.

Ciocăneşti - Mărgineni, *sat,* în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul stîng al braţuluĭ Botul, lîngă satul Ciocăneşti - Sîrbĭ, de care este lipit spre V. Spre E. este lipit de satul Ciocăneşti-Pămîntenĭ.

Populaţiunea satuluĭ este de 170 familiĭ, din carĭ 30 familiĭ Ţiganĭ.

In sat se află: o şcoală de băeţĭ cu un învăţător; o şcoală de fete; o biserică, deservită de doĭ preoţĭ şi doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 861 boĭ, 41 bivolĭ, 518 caĭ, 1055 oĭ şi 280 porcĭ.

Ciocăneşti - Pămînteni, *sat,* în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, pendinte de com. Ciocăneşti - Mărginenĭ. Este situat lîngă satul de reşedinţă, de care este alăturat.

Ciocăneşti-Sîrbĭ, *com. rur.,* în pl. Borcea, jud. Ialomiţa, situată între comunele Ciocăneşti-Mărginenĭ şi Vărăşti, la o distanţă de 25 kil. de oraşul Călăraşi.

Teritoriul comuneĭ se întinde din Dunăre, spre N., până în teritoriul comuneĭ Mihaiŭ-Viteazul, coprinzînd parte loc băltos în lunca Dunăreĭ şi parte loc şes, avînd suprafaţa de 14900 hect., din care 4000 hect. băltiş, 1000 hect. izlaz şi 9900 hect. pămînt de cultură. Moşia poartă numele de Ciocăneşti-Mihaiŭ-Vodă, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Mihaiŭ-Vodă din Bucureşti. Pe periodul 1883 — 1893 a fost arendată cu suma de 135000 leĭ. Pe această moşie este şi comuna Mihaiŭ-Viteazul.

Comuna se compune dintr'un singur sat, situat pe ţărmul stîng al braţuluĭ Căcîna şi spre V. de satul Ciocăneşti-Mărginenĭ, de care este lipit.

Populaţiunea comuneĭ este de 338 capĭ de familie, cu 1437 suflete, saŭ 720 bărbaţĭ şi 717 femeĭ, din carĭ 1419 Romînĭ, 8 Grecĭ, 7 Ungurĭ şi 3 Turcĭ; 1427 creştinĭ, 7 catolicĭ şi 3 mahometanĭ; 355 agricultorĭ,

7 meseriașĭ, 21 comercianțĭ, 6 cu profesiunĭ libere, 24 muncitorĭ și 10 servitorĭ. Știŭ carte 137 persoane.

Vite sunt: 669 caĭ, 451 boĭ, 2735 oĭ, 10 capre, 251 bivolĭ și 377 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 era la veniturĭ de 4661 leĭ și la cheltuelĭ de 5452 leĭ.

Sunt 2 școlĭ, una de băețĭ, cu 74 elevĭ și una de fete, cu 57 eleve; o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ.

Aicĭ se țin 2 bîlciurĭ, unul la 8 Septembrie și altul la Dumineca-Floriilor.

Prin comună trece calea județeană Slobozia-Urziceni.

Ciocea, *movilă,* jud. Brăila, la 3 kil. spre N. de satul Strîmbul.

Cioceanca, *pădure,* în pl. Cîmpuluĭ, jud. Ialomița, pe teritoriul comuneĭ Moldoveni. Este proprietate a statuluĭ. Are o suprafață de 60 hect. Esențe: stejar, ulm și plop.

Cioceni, *sat,* face parte din com. rur. Tomșani, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Ciocești, *sat,* jud. Argeș, pl. Oltuluĭ, pendinte de comuna rurală Bărbătești; are 40 locuitorĭ.

Ciocești-Mîndra, *com. rur.*, în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, la N.-E. plășeĭ, pe valea Cotmeneĭ, la 84 kil. de T.-Măgurele. Are două sate: Mîndra, situat parte pe deal, parte pe valea Cîrna, spre N.; satul de reședință, Ciocești, care se află numaĭ pe deal.

Se învecinește la N. cu comuna Malul, la S. cu comuna Bîrla, la V. cu rîul Cotmeana, la E. cu hotarul moșieĭ Miroși și cu Valea-Tecuciuluĭ.

Populațiunea este de 261 capĭ de familie, saŭ 1477 suflete, din carĭ 290 contribuabilĭ.

Intinderea comuneĭ, cu moșiile aflate pe dînsa, este de aproape 800 hect. In cătunul Ciocești sunt afară de moșnenĭ, 49 locuitorĭ împroprietărițĭ pe 224 hect.

Proprietar principal este familia răposatuluĭ Nicolae Butculescu, care posedă 400 hect. arabile, 20 hect. pădure și un hect. vie; iar restul de 200 hect. aparține moșnenilor.

Solul este mediocru pentru agricultură; mare parte este nisipos, maĭ cu osebire cel din Valea-Cotmeneĭ.

Vite sunt: 2367 capete, dintre carĭ: 569 boĭ și vacĭ, 113 caĭ, 1410 oĭ și capre și 275 porcĭ.

Are o școală, cu un învățător, frecuentată de 15 elevĭ; 2 bisericĭ, una în cătunul Ciocești și alta în Mîndra. Cea din Ciocești este deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ. Localul primărieĭ este sub același acoperămînt cu școala. Ca stabilimente industriale are un atelier pentru fringhiĭ, o piuă pentru abale și o moară cu aburĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2525 la veniturĭ și de leĭ 2505, banĭ 73 la cheltuelĭ.

Comuna Ciocești-Mîndra este străbătută de la N. spre S. de șoseaua județeană Roșiori-Urlueni. Cu comuna Malul și cu cătunul Podișorul se leagă prin șosele vecinale.

Satul Ciocești este foarte vechiŭ. El se vede trecut în catagrafia satelor și a cetelor de moștenĭ, întocmită la jumătatea seculuĭ al XVIII-lea. Făcea parte din județul Teleorman, pl. Cotmeneĭ. La modificarea administrativă a județelor, în 1836, a fost trecut la plasa Teleormanuluĭ, din care face parte și astăzĭ. Satul Mîndra s'a format maĭ în urmă.

Ciocheni, *mahala*, în com. rur. Merți-din-Față, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Ciochina, *com. rur.*, în pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița, situată pe partea stîngă a rîuluĭ Ialomița, între comunele Căzănești și Andrășești, la o distanță de 51 kil. de orașul Călărași, capitala județuluĭ.

Teritoriul comuneĭ este proprietate particulară și coprinde 3500 hect., din carĭ 175 hect. pădure, 80 hect. băltiș și restul loc pentru cultură.

Sunt împroprietărițĭ pe moșie 91 locuitorĭ.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe malul stîng al rîuluĭ.

Populațiunea comuneĭ este de 238 capĭ de familie, saŭ de 979 locuitorĭ (502 bărbațĭ și 477 femeĭ), din carĭ 971 Romînĭ, 2 Grecĭ și 6 Bulgarĭ. Sunt 973 creștinĭ și 6 catolicĭ; 261 agricultorĭ, 7 meseriașĭ, 10 comercianțĭ, 10 de profesiune liberă, 13 muncitorĭ și 37 servitorĭ. Știŭ carte 156 persoane; nu știŭ 823.

Vite: 415 caĭ, 708 boĭ, 2363 oĭ, 55 capre, 28 bivolĭ, 5 asasinĭ și 1120 porcĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887—1888 era la veniturĭ de 7230 leĭ, și la cheltuelĭ de 6062 leĭ.

Sunt 2 școlĭ, una de băețĭ, frecuentată de 66 elevĭ, și avînd un învățător retribuit de stat și comună, și una de fete, frecuentată de 59 eleve și avînd o învățătoare, retribuită de comună. Localul este construit de com.

Ciochina, *iaz,* pe teritoriul sa-

tuluĭ Onești, com. Șipotele, pl. Bahluiul, jud. Iași.

Ciochina, *loc izolat*, în comuna Odăile, jud. Buzăŭ.

Ciochina, *trup de moșie*, la N.-E. moșieĭ Ștorobăneasa, județul Teleorman, care se întinde dincolo de jud. Teleorman. Se învecinește spre V. cu proprietățile locuitorilor din com. Ștorobăneasa. Face însă parte din corpul moșieĭ Ciochina, din județul Vlașca. Locuitoriĭ din Ștorobăneasa zic acestuĭ trup de moșie La-Ciochină.

Ciochina, saŭ **Racovița**, *trup de moșie*, nelocuit, pendinte de com. Cacaleți, plasa Marginea, jud. Vlașca, încorporat în proprietatea Cacaleți. Are o suprafață de 679 hect. loc șes. A fost proprietatea statuluĭ. Aparținea mănăstireĭ Sf. Gheorghe. Azĭ, aparține succesorilor luĭ Marghiloman.

Ciochina, *măgură*, jud. Vlașca, situată pe proprietatea Cacaleți.

Ciochindel (Măgura-luĭ-), *măgură*, la S.-V. comuneĭ Bogdana, jud. Teleorman.

Ciochinuluĭ (Izvorul-), *izvor*, în com. Odăile, jud. Buzăŭ; începe din culmea munteluĭ Ciochinul și dă în Sărățelul-Bălăneștilor.

Ciochinului (Vîrful-), *colină*, în com. Odăile, jud. Buzăŭ, pe hotarul săŭ despre com. Brăești.

Ciochița, *măgură*, în com. Adămești, jud. Teleorman.

Ciochițăi (Dealul-), *deal*, în comuna Diculești, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ciociĭ (Valea-), *vale*, com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciocile, *com. rur.*, pl. Călmățuiuluĭ, jud. Brăila, așezată pe partea de S. a laculuĭ Plașcul, în depărtare de 78 kil. de orașul Brăila. Se mărginește la S.-S.-E. cu com. Chichinețul, la N.-N.-E. cu com. Jugureanul, la N.-E. cu com. Colțea și la S. cu jud. Ialomița. Comuna este pe șes și are forma unuĭ trapez regulat. Suprafața eĭ e de 3472 hect.

Are o populație de 328 capĭ de familie, saŭ 1468 suflete, din carĭ 131 contribuabilĭ. Știŭ carte 97 persoane; nu știŭ 1371.

Budgetul com. este de 14582 leĭ, 80 banĭ la veniturĭ și de 14105 leĭ, 15 banĭ, la cheltuelĭ.

Sătenĭ împroprietărițĭ după legea din 1864, sunt 235; neîmproprietărițĭ 68. In Ciocile sunt 5 debite și 10 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 2119 (1114 boĭ, 967 vacĭ, 12 taurĭ, 21 vițeĭ, 5 bivolĭ); caĭ 946, oĭ 2005, rîmătorĭ 879 și capre 9.

Comuna are o biserică, clădită între aniĭ 1875—79 de comună, cu ajutorul locuitorilor și al proprietaruluĭ, G. San-Marin. E deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Are o școală de băețĭ, înființată la 1834, frecuentată de 25 elevĭ și una de fete, înființată la 1875 și frecuentată de 7 eleve.

Drumurĭ sunt: la Rușețul, spre N.-V., pe la coada laculuĭ Plașcul, prin Movilele-Gemene, 16 kil.; la Buzăŭ, prin moșia Macoveiŭ, la V.; la căt. Nicolești (jud. Ialomița) spre S.; la Chichinețul, drept pe la Crucea-luĭ-Drăghicĭ, 3 kil.; la Colțea, spre N.-E., tot drept, pe drumul Chichinețuluĭ, 7 kil.; la Jugureanul, spre N., pe la Crucea-luĭ-Toader, 44 kil.

La o depărtare de 3—4 kil. spre S., se află cîte-va crucĭ, urmele vechiuluĭ sat, care fiind așezat cam în vale, a cauzat strămutarea com. în locul actual.

Ciocile, *sat*, jud. Brăila, la mijlocul com. Ciocile, în partea de E., pe malul despre S. a laculuĭ Plașcul, la 78 kilom. spre S.-V. de orașul Brăila. Acest sat este înființat de vr'o 100 de anĭ și s'a numit ast-fel după numele movilelor Ciocile ce sunt la Sudul luĭ.

Vatra satuluĭ e de 50 hect., cu 385 case, 9 cîrciumĭ, o brutărie și o moară cu aburĭ.

Are o școală de băețĭ, întreținută de stat, frecuentată de 50 elevĭ, și una de fete, înființată la 1875, întreținută de comună și frecuentată de 16 eleve. Ambele școlĭ aŭ un local propriŭ de zid. Biserica este zidită de loc. la 1873 și e acum deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser. Populațiunea satuluĭ și a comuneĭ este de 328 capĭ de familie, saŭ 1468 suflete, din carĭ 751 bărbațĭ și 717 femeĭ; 721 căsătorițĭ și 747 necăsătorițĭ. Știŭ carte 97 persoane, nu știŭ 1371.

Vite sunt: 946 caĭ, 2119 vite marĭ cornute, 2005 oĭ, 9 capre și 876 rîmătorĭ.

La 500 m. în partea de E. a satuluĭ se află armanul arendașuluĭ cu o moară de aburĭ.

Ciocile, *moșie*, pendinte de com. Ciocile, pl. Călmățuiul, județul Brăila, proprietatea moștenitorilor G. San-Marin; are o întindere de 2650 hect. și aduce un venit anual de 40960 leĭ.

Ciocile, *movilă*, la $4^1/_2$ kil. spre S.-V. de satul Ciocile. La această movilă se întîlnesc hotarele județelor Brăila, Buzăul și Ialomița.

Ciocile-Goale, *deal,* în com. rur. Jidoştiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Ciocîltani, *deal,* în com. rur. O-reviţa, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Ciocîlteiul, *sat,* face parte din com. rur. Roeşti, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 614 locuitorĭ (305 bărbaţĭ şi 309 femeĭ). Aci e o biserică, reparată la anul 1845.

Ciocîlteilor (Dealul-), *deal,* la E. com. Lăpuşata, plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciocîrlanilor (Dealul-), *munte,* în com. Dorna, jud. Suceava.

Ciocîrlanul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, comuna Chiojdul; ese din muntele Pitica şi se scurge în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Ciocîrlanul, *loc cu izvoare,* pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, jud. Bacăŭ, de unde izvoreşte pîrîiaşul Cucueţi.

Ciocîrleşti, *sat,* în partea de S. a com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ. E situat pe valea dealuluĭ ce mărgineşte comuna la V., pe o întindere de 604 hect., din carĭ 111 hect. sunt pădure, iar 58 hect., loc de arătură şi vatra, sunt ale locuitorilor. Are o populaţie de 32 familiĭ, saŭ 157 suflete.

De acest sat maĭ ţin cătunele: Golia, Corcodelul şi Lunca, a căror întindere şi populaţie este coprinsă în acest sat.

Vite sunt: 140 vite marĭ cornute, 40 oĭ, 17 caĭ şi 9 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ şi 24 care cu boĭ.

Ciocîrlia, *cătun,* al comuneĭ Scurteşti, jud. Buzăŭ, situat pe malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, cu 170 locuitorĭ şi 43 case; are subdivizia Mălureni; în vechime se numea Ulmi şi Tătuleşti.

Ciocîrlia, *deal,* pe care sunt plantate viĭ, situat pe moşia statuluĭ Dorobanţul, jud. Teleorman. Aceste viĭ aŭ fost date cu embatic locuitorilor din com. Cîrligaţĭ, care acum le-aŭ rescumpărat.

Ciocîrlia, *lac,* jud. Teleorman, la N.-E. com. Băseşti, spre hotarul despre moşia Roşiorilor.

Ciocîrlia, *movilă,* pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, căt. Ciocîrlia, com. Scurteşti, jud. Buzăŭ.

Ciocîrlia, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, căt. Vadul-Paşiĭ, numită şi Movila-de-la-Vadul-Paşiĭ, în locurile date însurăţeilor Băscenĭ. Această movilă a fost explorată în 1881, la locul unde s'aŭ găsit osemintele unuĭ militar, îngropat cu calul săŭ şi resturĭ de armăturĭ: o sabie, o zea mare şi altele, depuse acum în Muzăul de Antichităţĭ din Bucureşti.

Ciocîrlia, *munte,* în com. Broşteni, jud. Suceava.

Ciocîrlia, *pădure,* pe moşia Cernăteşti, comuna Cernăteşti, jud. Buzăŭ. Are 12 hect.

Ciocîrlia, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de N. a satuluĭ Gîrceni, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de la locul numit Răciul; curge spre S., prin satul Gîrceni, şi se varsă în Pîrîul-Stuhuluĭ.

Ciocîrlia, *vălcea,* ce se formează pe teritoriul com. Coteana, pl. Siul-d.-s., judeţul Olt. Străbate comuna de la N. la S.

Se întîlneşte cu vălcelele: Milcoveanul, Purcelul şi Fîntîneaua şi formează vălceaua numită Coteniţa.

Ciocleşti, *deal,* cu direcţia S.-E., com. Diţeşti, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Pe dealurĭ sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ şi merĭ.

Cioclovina, *deal,* în com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vilcea.

Cioclovina, *vale.* (V. com. rur. Menţi-din-Jos).

Cioclovina-de-Jos, *schit,* situat sub creasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la N. de mănăstirea Tismana, jud. Gorj. S'a fondat la 1715, de Stanca Glogoveanu.

Tot la această dată s'a fondat şi schitul din vîrful Cioclovineĭ cu ajutorul luĭ Obedeanu Vel Serdarul.

Schitul Cioclovina-d.-j. are 1 călugăr, 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ciocoaica, *deal,* între com. Văleni şi Lăicăi-Runceasa, pl. Argeşelul, judeţul Muscel. Acestuĭ deal îĭ maĭ zice şi Olarul. Vîrful săŭ poartă acelaşĭ nume.

Ciocoeşti, *sat,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, căt. com. Colibaşi.

Ciocoeşti, *loc izolat,* com. Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Ciocoiul, *vălcel,* comuna Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în Cungrea-Mare, pe ţărmul stîng, tot în com. Ciomăgeşti.

Ciocova, *pădure.* (V. Tîrnauca, pădure, com. Tîrnauca, plasa Herţa, jud. Dorohoiŭ).

Ciocoveni, *sat,* face parte din

com. rur. Valea-Draguluĭ, plasa Negoeşti, jud. Ilfov. Este situat la V. de Valea-Draguluĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul. In dreptul satuluĭ e o mică insulă, formată de rîul Sabarul.

Se întinde pe o suprafaţă de 1107 hect., avînd o populaţie de 468 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu are 850 hect. şi locuitoriĭ 257 hect. Proprietarul cultivă 750 hect., 50 sunt sterpe şi 50 izlaz. Locuitoriĭ cultivă 239 hect., 15 sunt rezervate pentru izlaz şi restul este vie. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Are 1 pod stătător; 1 maşină de treerat cu aburĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 267 şi al celor micĭ de 765.

Ciocracul, *numire*, ce se maĭ dă căt. Cosmina-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciocracul, *mahala*, din comuna Drajna-d.-j., pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciocracul, *deal*, la S. şi S.-E. de com. Drajna-d.-s., pl. Teleajenul, jud. Prahova, avînd ca piscurĭ maĭ înalte: Scafele şi Malul-de-Răsună.

Ciocracul, *trup de moşie*, a statuluĭ, pendinte de schitul Cheia şi Cotroceni, jud. Prahova, care, pe periodul 1888-93, s'a arendat cu 5872 leĭ anual. Această moşie s'a arendat, împreună cu Valea-Schituluĭ, Văleni şi Valea-Satuluĭ, afară de părţile vîndute de vecĭ.

Ciocul, *cătun*, în plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman, situat pe calea judeţeană Turnul-Roşiori-Strîmbeni, la distanţă de 2 kil. de com. Scrioştea. Ţine de com. Cucueţi. Are o populaţiune de 159 suflete, din carĭ 39 contribuabilĭ.

Ciocul, *măgură*, situată pe teritoriul comuneĭ Alimăneşti, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. S'a numit ast-fel fiind-că multă vreme a stat pe vîrful eĭ o cruce.

Ciocul, *poiană*, plasa Jiul-d.-mj., com. Podari, jud. Dolj.

Cioculani, *deal*, în com. rur. Menţi-din-Jos, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Ciofeni, *sat*, în partea de S.-V. a com. Telejna, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ, situat între două dealurĭ cu loc deschis.

Are o suprafaţă cam de 858 hect., din carĭ: 114 hect. pădure, şi 601 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş ale proprietăţeĭ şi 143 hect. ale locuitorilor, cu 8 hect. vie. Are o populaţiune de 45 familiĭ, saŭ 240 suflete. In sat este o cîrciumă şi o moară cu aburĭ.

Moşia satuluĭ Ciofeni este proprietate, parte a d-luĭ Dimitrie Castroianu şi parte a răzeşilor.

Vite sunt: 282 vite marĭ cornute, 300 oĭ, 14 caĭ şi 20 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 36 care cu boĭ, 32 plugurĭ, 2 căruţe cu caĭ; 30 stupĭ.

Cioflanul, *cătun*. (V. Gostavăţul, jud. Olt).

Cioflecul, *pîrîŭ* mic, lîngă satul Ciofliceni, plasa Znagovul, jud. Ilfov.

Cioflecul. (V. Dridul, movilă, pl. Mostiştea, jud. Ilfov).

Cioflești, *sat*, jud. Argeş, plasa Gălăşeşti; face parte din com. rur. Răscăeţi-Drăghineasca.

Ciofliceni, *sat*, plasa Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Tîncăbeşti. Este situat spre E. de Tîncăbeşti şi spre V. de balta Znagovul.

Se întinde pe o suprafaţă de 925 hect., din carĭ statul are 798 hect. şi locuitoriĭ 127 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ numaĭ 50 hect., iar 748 sunt pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă locurĭ pentru fîneţe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ şi o baltă. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Populaţia luĭ e de 493 locuitorĭ.

Ciofliceni, pl. Negoeşti, judeţul Ilfov. (V. Preana-Vechie).

Ciofliceni, *moşie*, a statuluĭ, judeţul Ilfov, pendinte de mănăstirea Gruiul; s'a arendat, împreună cu Tîncăbeşti, pe periodul 1889-94, cu 9880 leĭ anual.

Ciofliceni, *pădure*, a statuluĭ, judeţul Ilfov, în întindere de 200 hect. (V. Tîncăbeşti-Ciofliceni, pădure).

Cioflicul, saŭ **Buhaiul**, *cătun*, pendinte de com. Naipul, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, situat între apele Cîlniştea şi Glavaciocul, proprietatea d-luĭ Ilie Stan Dorobanţu. Suprafaţa moşieĭ este de 527 hect., din care s'a dat la 42 locuitorĭ 177 hect.

Cioflicul, *pădure*, a statuluĭ, în jud. Vlaşca, pe proprietatea cu acelaşĭ nume, pendinte de com. Naipul. Această pădure de tufă are o suprafaţă de 249 hect.

Ciofrîngeni-Pămînteni (**Burluşi**), *sat*, pe apa Topologuluĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, pen-

dinte de com. rur. Alimăneşti-Ciofrîngenĭ. Are o populaţie de 55 familiĭ. In sat sunt: o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Ciofrîngeni-Ungurenĭ, *sat,* pe rîul Topologul, pl. Topologul, jud. Argeş, pendinte de com. rur. Alimăneşti-Ciofrîngenĭ. Are o populaţie de 70 familiĭ. In sat e o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Ciohoranca. Vezĭ Rangul, pîrîŭ, jud. Suceava.

Ciohoreni, *sat,* pe moşia şi în com. Miroslăveşti, jud. Suceava. Aşezat pe ambele ţărmurĭ ale pîrîuluĭ Rangul. Are o populaţie de 217 capĭ de familie, saŭ 948 suflete, (479 bărbaţĭ şi 469 femeĭ), din carĭ 12 izraeliţĭ. Sunt 195 contribuabilĭ.

Vatra satuluĭ ocupă suprafaţa de 75 fălcĭ şi 78 prăjinĭ. Locuitoriĭ împroprietărițĭ după legea din 1864 sunt: 45 fruntaşĭ, 51 mijlocaşĭ şi 38 pălmaşĭ, stăpînind 337 fălcĭ şi 35 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Niculae, zidită la 1864 de locuitorĭ ajutaţĭ de prinţul Gr. M. Sturdza, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Improprietărită la 1864 cu 8 fălcĭ şi 40 prăjinĭ. Şcoala din Miroslăveşti servă şi acestuĭ sat. Drumurile principale sunt: la Muncel (2120 m.), la Verşeni (5375 m.), la Cozmeşti (2968 m.) şi la Miroslăveşti (2060 m.).

Ciohoreni, *deal,* pe coastele căruia stă satul cu acest nume, jud. Suceava.

Cihorinul, *loc.* (Vezĭ Şerbăneşti, localitate, com. Buneşti, plasa Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Cioiana, *pîrîu,* izvoreşte din sus de căt. Tunşi, de la Creţeşti, com. Ţicleni, pl. Jiuluĭ, judeţul Gorj; udă cătunele Tuşi, Ţicleni, Răşina şi Peşteana-d.-s., şi se varsă în Jiŭ, în dreptul com. Peşteana, unde este şi 1 pod de lemn, numit Podul-Cioeneĭ.

Cioiana, *vale,* plasa Jiul, judeţul Gorj, aparţinînd la origină comuneĭ Ţicleni. Are direcţie N.-S. până la cătunul Tunşi, iară de aci la Ţicleni, schimbă direcţia, îndreptîndu-se către S.-V. şi dînd în Valea-Jiuluĭ.

Valea îşĭ are numele de la pîrîul Cioiana, afluent de partea stîngă a Jiuluĭ.

Cioinagi, *cătun,* cu vr'o 8—10 case, în com. Bălinteşti, plasa Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cioinagi, *moşie* particulară, de 325 hect., com. Bălinteşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cioinagi, *pîrîiaş,* pe teritoriul comuneĭ Bălinteşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ; se varsă în pîrîul Chineja.

Ciolacul, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Băluşeşti şi Iucşeşti. Izvoreşte la E. de satul Tabăra; curge de la E. spre V.; udă satul Iucşeşti-d.-j. şi se varsă în rîul Siretul, de a stînga, maĭ spre S. de satul Iucşeşti-d.-j. Primeşte pîrîul Băluşeşti.

Ciolaculuĭ (Iazul-), *iaz,* pe cursul Volovăţuluĭ, în suprafaţă de 31 hect., 51 ariĭ, pe teritoriul satuluĭ Adăşan, comuna Avrămeni, pl. Başeiul, judeţul Dorohoiŭ.

Ciolanul, *schit de călugărĭ,* în jud. Buzăŭ, com. Tisăul, căt. Haleşul, cu 70 monahĭ, fost fondat de Doamna Neaga, cam pe la 1590, dar nu mult după aceea, din cauza invaziunilor, a fost părăsit. Pe la începutul secoluluĭ al XVIII-lea, nişte monahĭ de la schitul Ciobănoaia, vizitîndu-l, găsesc biserica cu totul ruinată şi în interior crescute numaĭ bălăriĭ. Eĭ se decid a rămîne aci, în mijlocul secularelor pădurĭ, ce-l înconjuraŭ, ca să se poată deda cu totul une vieţe sufleteştĭ şi ascetice. Repararā dar biserica şi in curînd Ciolanul deveni un schit înfloritor şi avut prin multele donaţiĭ ce primea şi crescînd tot de odată şi numărul monahilor. Vechea biserică, (Sf. Gheorghe), nu le maĭ fu încăpătoare; de aceea se simţi necesitate aĭ ridica o altă. Episcopul Chesarie, în 1818, o zidi cu cheltuiala sa, dîndu-ĭ hramul S-ţiĭ Apostolĭ Petru şi Pavel. In 1855 Iunie 24, această biserică a ars. Stariţul Ioanichie o reconstrui şi în 1862 se termină. Ambele biisericĭ sunt înconjurate cu chiliĭ bune şi curat întreţinute.

In apropiere de această mănăstire, se află biserica Cetăţuia, situată pe un deal înalt, împrejurul căruia se cunosc urmele unuĭ şanţ, pe care, se zice, că doamna Neaga l'ar fi făcut ca apărare contra invaziunilor turceştĭ. Chiar a existat o cetăţue, de aceea a şi luat biserica numele de Cetăţuia. Ea a fost fondată de repausatul Iosif Singel, în anul 1859, dinpreună cu alţĭ părinţĭ aĭ mănăstireĭ.

Pe lîngă serviciul bisericeĭ şi al gospodărieĭ caselor lor monahiĭ maĭ lucrează şi alte lucrurĭ de lemnărie, ca: lingurĭ, icoane, etc. Aci se fabrică şi renumita apă de melisa.

Ciolanul, *deal*, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Avereşti, spre E. de satul Avereşti-Răzăşi. Este acoperit cu pădure seculară. In acest deal sunt cariere de piatră de o bună calitate. Se mai numeşte şi Mîrşavul.

Ciolanul, *lac*, pl. Băileşti, com. Catanele, jud. Dolj. Seacă cu desăvîrşire în timpul vereĭ.

Ciolanul, *movilă*, în plasa Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa, pe teritoriul comuneĭ Poiana.

Ciolanul, *pădure*, pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, de pe teritoriul comuneĭ Bereşti.

Ciolanul, *vale*, jud. Vlaşca, trece prin com. Ciolanul şi se varsă în apa Cîlniştea.

Ciolanul-Pangăl, *com. rur.*, cu 570 loc. cu căt. Petru-Rareş, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietatea fraţilor Pangăl; are suprafaţa de 2448 hect. S'a dat la 66 locuitorĭ suprafaţa de 358 hect.

Budgetul comuneĭ în 1887 a fost de 2136 leĭ la veniturĭ şi de 1945 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, din care una are hramul Sfinţiĭ Voevozĭ şi s'a zidit la 1859 cu ajutorul proprietaruluĭ; sunt deservite de 1 preot şi 3 dascălĭ.

Comuna este situată la extremitatea de N. a plăşeĭ în coasta uneĭ vîlcele numită Valea-Vladuluĭ, pe care se află un heleşteŭ.

Prin pădurea acesteĭ proprietăţĭ trece drumul vechiŭ numit de sătenĭ Brazda-luĭ-Traian.

Este departe de Giurgiu de 25 kil., de Stăneşti, reşedinţa plăşeĭ, de 16 kil., iar de Bucureşti de 50 kil. Prin sat trece o şosea, care duce la comuna Pangăl.

Vite sunt: 342 boĭ şi vacĭ, 20 caĭ, 650 oĭ şi capre şi 270 porcĭ.

Ciolanuluĭ (Linia-), *cătun*, al com. Tisăul, jud. Buzăŭ, cu 260 loc. şi 56 case, format de foştiĭ Ţiganĭ aĭ schituluĭ Ciolanul. Are sub-diviziile: Ciolăneanca şi Miluiţi.

Ciolanuluĭ, (Morile-), *mică proprietate* a statuluĭ, în comuna Căndeşti, jud. Buzăŭ, avînd 27 hect. şi 4 morĭ pe rîul Buzăŭ, zise ale Ciolănenilor, findcă aparţineaŭ de schitul Ciolanul.

Ciolanuluĭ (Munţiĭ-), *serie de coline*, ce începe din com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, de la Vîrful-Predealuluĭ şi se termină in comuna Tisăul în Vîrful-Braduluĭ, despărţind valea rîuluĭ Buzăŭ de Valea-Nişcovuluĭ. Ele sunt formate maĭ mult din stîncĭ calcaroase, de unde se extrage pietre de construcţiunĭ, de var, etc. E acoperită de pădurĭ seculare. Cea maĭ mare înălţime a lor e în com. Grăjdina, căt. Miluiţi, în punctul numit Vîrful-Ciolanuluĭ.

Ciolanuluĭ (Poiana-), *poiană*, în ramficaţiile munteluĭ Ciolanul din com. Măgura, jud. Buzăŭ.

Ciolanuluĭ (Vălceaua-), *vălcea*, între moşiile Plopi şi Zîmbreasca, din pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman. Inceputul eĭ este aproape de com. Balaci; se termină în Valea-Beoceĭ.

Ciolăneanca, *subdivizie a cătunuluĭ* Linia-Ciolanul, din com. Tisăul, jud. Buzăŭ.

Ciolăneanca (Vatra-Schituluĭ-Ciolanul), *proprietate* a schituluĭ Ciolanul, în com. Tisăul, jud. Buzăŭ, în jurul mănăstireĭ. Are ca 30 hect. fîneţe, livede, etc.

Ciolăneanca, *pădure*, a statuluĭ, pendinte de Ciolanul în com. Tisăul, jud. Buzăŭ. Are 595 hect., acoperite de stejarĭ secularĭ, în mijlocul cărora e ascuns schitul Ciolanul.

Ciolăneşti, *cătun*, în com. Mănăstioara, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. Este situat pe Dealul-luĭ Ciolan, ce face parte din Dealul-Mare şi despărţit de com. prin pîrîul Zăbrăuţul-Mic.

Are o populaţiune de 246 suflete, care locuesc în 67 case.

Ciolăneşti-Baldovineşti, *moşie*, a statuluĭ, în com. Ciolăneşti-din-Deal, pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman.

Ciolăneşti-din-Deal, *com. rur.*, în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată pe Valea-Cîineluĭ, la distanţă de 26 kil. de Roşiori-de-Vede, 70 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi 47 kil. de la Alexandria.

Se învecineşte cu comunele Siliştea-Gumeştĭ, Zîmbreasca, Ciolăneşti, Lada, Slăveşti, Zloteşti şi Tătăreşti-d.-j.

Populaţiunea acesteĭ comune este de 575 capĭ de familie, saŭ 2365 suflete, din carĭ 537 contribuabilĭ.

Suprafaţa comuneĭ, cu vatra satuluĭ şi cu moşiile de pe dînsa, este de 3800 hect., dintre carĭ 1827 pămînt arabil şi 300 pădure. Pe această moşie sunt împroprietărițĭ 398 locuitorĭ, pe o întindere de 1673 hect. Pădurea, proprietatea statuluĭ, se numeşte de către locuitorĭ şi Teleormănelul; oficial e recunoscută sub numele de Ciolăneşti-Baldovineştĭ; e compusă din: stejărică, cer, arţar, frasin, ulm, jugastru, carpen, alun şi teiŭ. Este pădure bătrînă şi se găseşte printr'însa

arborĭ până la 70 centimetri circumferinţă. Solul este maĭ mult şes, mediocru pentru agricultură.

Numărul vitelor este de 10303 capete, din carĭ 1522 boĭ şi vacĭ, 574 caĭ, 7706 oĭ şi 501 porcĭ.

Are un local de primărie; o şcoală, frecuentată de 16 elevĭ; 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Aci se ţin şi 2 bîlciurĭ anuale, la 14 Septembre şi la Dumineca-Tomeĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 12618 banĭ 63 la veniturĭ, şi leĭ 10493 la cheltuelĭ.

In această comună, pe cînd exista vechiul drum al Craioveĭ, cunoscut sub denumirea de Drumul-Olaculuĭ (acum 50 anĭ), se afla un releŭ poştal important. Ruinele grajdurilor de caĭ se văd încă şi azĭ.

Drumurile de comunicaţiune sunt: la comunele Ciolăneşti-din-Vale, Zîmbreasca, Ciurari, Zloteşti şi Gumeşti prin căĭ vecinale. Ia partea despre V., ca la 2 kil. de sat, se văd ruinele uneĭ bisericĭ, unde se spune că a fost mănăstirea Baldovineşti. Zidirea, care se arată a fi fost solidă, este astăzĭ adăpostul vitelor şi al gunoaielor; împrejurul eĭ se văd urme de locuinţe şi un şanţ care o înconjură. S'aŭ găsit şi morminte.

Moşia Ciolăneşti a fost a mănăstireĭ Baldovineşti. Satul Ciolăneşti este unul din cele maĭ vechĭ ale judeţuluĭ. In catagrafia satelor făcută sub Domnia luĭ C. Mavrocordat, în secolul trecut, îl vedem figurînd în pl. Mijlocul; după anul 1836 a fost trecut în pl. Teleormanuluĭ.

Ciolăneşti-din-Vale, *com. rur.,* în pl. Teleormanuluĭ, jud. Teleorman, situată pe Valea-Cîineluĭ, la Sudul comuneĭ Ciolăneşti-din-Deal. Este aşezată pe coasta văeĭ. Poartă şi numirea de Capul-Lunciĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 956 suflete, dintre carĭ 168 capi de familie.

Suprafaţa comuneĭ, dimpreună cu proprietatea statuluĭ şi cu moşia Slăveşti - Zloteştĭ, tot a statuluĭ, care cade tot pe teritoriul eĭ, este de 2240 hect., la carĭ se maĭ adaugă şi 250 hect. pădure. Trupurile de pădure poartă numirile de Bulgăreasca, Cornetul şi Teleormănelul; conţin arborĭ bătrînĭ până la o sută de anĭ şi alţiĭ între 20—50 anĭ.

Pe această moşie sunt împroprietăriţĭ 136 locuitorĭ, pe o întindere de 678 hect.

In com. e o şcoală frecuentată de 12 elevĭ; o biserică deservită de un preot şi un cîntăreţ; o moară cu aburĭ.

Comuna se leagă cu comuna Ciolăneşti-din-Deal, cu căt. Belciugul şi cu com. Ciurari prin şosele vecinale.

Budgetul este de leĭ 4299, banĭ 8 la veniturĭ şi de leĭ 3983, banĭ 34 la cheltuelĭ. Sunt 235 contribuabilĭ.

Satul care se numeşte astăzĭ Ciolăneşti-din-Vale, a purtat numele de Capul-Lunciĭ. Ast-fel îl găsim trecut în catagrafia satelor de sub a treia Domnie a luĭ C. Mavrocordat, în secolul al XVIII-lea; făcea parte din pl. Mijlocul.

După modificarea din 1836 a împărţiriĭ judeţuluĭ, a făcut parte din pl. Teleormanuluĭ, avînd alipit şi cătunul Belciugul, care astăzĭ ţine de com. Gărdeşti. Numirea, ca şi reşedinţa comuneĭ, era după al cătunuluĭ Belciugul, până la 1859.

Ciolăneşti, Tisa şi Zăbrăuţul, *pădure,* jud. Putna, în suprafaţă de 160 hect., situate pe moşia Ciolăneşti, pendinte de com. Mănăstioara. E limitată la N. şi E. cu răzeşiĭ Fitioneştĭ; la V. cu pădurea d-luĭ V. Apostoleanu; la S. cu răzeşiĭ din Străoane-d.-s.

Ciolcăĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* în comuna Slătioara, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Ciolpani, *sat,* face parte din com. rur. Ţigăneşti, plasa Znagovul, jud. Ilfov. Este situat la N. de Bucureşti, între lacul Ţigăneşti şi pădurea Znagovul. Se întinde pe o suprafaţă de 794 hect., cu o populaţie de 648 locuitorĭ.

Din teritoriul satuluĭ, 400 hect. aparţin d-luĭ I. Popescu, care cultivă 125 hect.; 25 sunt izlaz, 250 pădure; 393 hect. sunt ale locuitorilor. In acest sat se află o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, zidită, la anul 1843, de stariţa mănăstireĭ Ţigăneşti, cu ajutorul locuitorilor; o şcoală mixtă, frecuentată de 32 elevĭ şi 4 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1980 leĭ. Localul s'a construit de judeţ, în anul 1887. Aci este reşedinţa primărieĭ.

In Ciolpani este 1 heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 239 şi al celor micĭ de 460.

S'aŭ stabilit în sat 9 străinĭ.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Acest sat s'a format din familiile clăcaşe ale mănăstireĭ Ţigăneşti, din argaţiĭ şi robiĭ mănăstireĭ şi din cîte-va familiĭ venite de aiurea.

Locuitoriĭ şi-aŭ făcut casele de locuit într'o răritură de pădure.

S'a înfiinţat după anul 1800

şi s'a populat maĭ mult după emanciparea Ţiganilor.

Ciolpani, *deal,* com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova. Pe acest deal se află livezĭ şi locurĭ de cultură.

Ciolpani, *iaz,* pe moşia statuluĭ Truşeşti, jud. Botoşani, în partea de V. a comuneĭ Truşeşti, pl. Jijia. Are o suprafaţă de 1 hect.

Ciolpani - Ţigăneştĭ, *pădure,* a statuluĭ, avînd o suprafaţă de 250 hect., pendinte de com. Ţigăneşti, plasa Znagovul. E formată din 2 trupurĭ: Despre-Schit (150 hect.) şi Despre-Zăvoiŭ (100 hect.).

Ciolpanul, *sătişor,* în com. Costişa, pl. Bistriţa, jud. Neamţu, situat spre marginea comuneĭ Buhuşul.

Ciolpanul, *fost schit,* în satul cu aceeaşĭ numire, jud. Neamţu, şi acum biserică de mir.

Ciolpanul, *vechie numire,* a Bechetuluĭ, jud. Dolj.

Ciolpanuluĭ (Lacul-), *lac,* în pl. Borcea, com. Gîldăul, jud. Ialomiţa.

Ciolpăneşti, *parte* din com. Capul-Pisculuĭ, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Ciomaga, *izvor,* în com. Niculeşti, căt. Petrăcheşti, jud. Buzăŭ. Incepe din fundul văeĭ Ciomaga şi se scurge în rîul Slănicul.

Ciomageĭ (Valea-), *cătun,* al com. Măneşti, jud. Buzăŭ. Are 280 locuitorĭ şi 64 case.

Ciomagul, *deal,* în jud. Vasluiŭ. Este o prelungire a dealurilor: Codrul-d.-s. şi Codrul-d.-j., cu direcţia de la V. spre E. Spre platoul de d'asupra are o dumbravă de stejarĭ.

Acest deal formează limită între com. Mirceşti şi Şoroneşti. Spre E. formează un semicerc de la V. la S.-E., de unde ia numirea de Holm. Extremitatea de S. a acestuĭ semicerc, se termină în platoul com. Codăeşti. Pe coasta sa de E. se află satul Rădiul.

Ciomagul, *pisc,* în centrul comuneĭ Bîrzeşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Ciomagul, *podiş,* judeţul Iaşi, prelungire în lat a podişuluĭ Ciorani-Ruşĭ, traversînd moşia com. Belceşti, din pl. Bahluiul, în direcţie nord-sudică. Incepe de la hotarul Hodoreĭ, sat din com. Cotnari, pl. Bahluiul, şi se întinde pănă în şesul Bahluiul, pe o lungime cam de 2300 m. Unindu-se în partea de S. cu dealul Balhuiul prin o iezătură vechie, formează o vale adîncă, în care a existat din vechime un iaz. Tradiţia este că acel iaz, format din apa Bahluiuluĭ, avea întinderea de la iezetura, ce era făcută din pămînt amestecat cu lînă, din satul Belceşti, pănă din sus de tîrgul Hîrlăuluĭ, distanţă aproape de 20 kil., care iezătură ar fi fost făcută de Stefan-cel-Mare, în scop de a împiedeca, prin strînsura apeĭ, năvălirea barbarilor, cătră vechea reşedinţă din tîrgul Hîrlăuluĭ.

Că acest iaz a fost pe o întindere destul de mare, se dovedeşte din rădicătura iezătureĭ, ce se află şi astăzĭ, în marginea despre V. a satuluĭ Belceşti şi care are acum o lungime de maĭ bine de 1 kil., în cît a putut să întreţină apă pe o întindere de cîţĭ-va kil.

Ciomagul, *vale,* în partea de E. a comuneĭ Todireni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Ciomagul, *vălcea,* izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume, com. Bîrzeşti, jud. Muscel, şi se varsă în valea Bîrzeasca, în raionul aceleeaşĭ comune.

Ciomăgeşti, *com. rur.,* jud. Argeş, pl. Oltul, la 35 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 15 kil. de Piteşti. Se compune din 4 sate: Bratia, Ciomăgeşti, Cungrea şi Giuclani, avînd peste tot 166 familiĭ, cu 721 suflete. In comună sunt 2 bisericĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83, a fost de 1341 leĭ la veniturĭ şi de 1285 leĭ la cheltuelĭ. Această comună se află aproape de limita judeţelor Argeş şi Olt.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 150 contribuabilĭ, şi are un budget de 1374 leĭ la veniturĭ şi de 1457 leĭ la cheltuelĭ.

Prin comună trece pîrîul Cungrul-Mare.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 304 capete vite marĭ (290 boĭ şi vacĭ, 14 caĭ) şi de 536 vite mărunte (406 oĭ, 30 capre şi 100 rîmătorĭ).

Ciomăgeşti, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, compusă din 7 cătune: Răduţeşti, Fedeleşoiul, Beculeşti, Dogari, Bădărăi, Păuneşti şi Stănuleasa.

Este situată, parte pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cungrea-Mare, parte pe dealurile Păuneşti şi Dogari şi parte pe pîr. Lăunele, la 52 kil. departe de capitala jud. şi la 11 kil. de reşed. plăşeĭ.

Comuna, de la început, a fost situată pe acest loc, afară de cătunul Stănuleasa, care a fost maĭ întîiŭ aşezat pe Valea-Sîmburuluĭ şi s'a mutat pe Valea-Lăuneluĭ, cînd cu facerea şoseleĭ.

Are o populaţiune de 1228 locuitorĭ, în care intră şi 7 familiĭ de Ţiganĭ. Capĭ de familie sunt 300; contribuabilĭ 259; locuesc în 320 case.

In comună sunt 3 bisericĭ, la Fedeleşoiŭ, Beculeşti şi Stănuleasa, deservite de 2 preoţĭ; cea din Stănuleasa nu funcţionează.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ la 1864 sunt: 106 pe moşia Eforieĭ, 45 pe moşia statuluĭ, 50 pe moşia d-luĭ C. Trepteanu şi 2 pe moşia d-luĭ I. Zisidis, dîndu-li-se în total 709 hect. Eĭ aŭ 21 caĭ şi epe, 80 boĭ, 150 vacĭ, 30 capre, 600 oĭ şi 50 porcĭ.

Pe rîul Cungrea-Mare este o moară de măcinat.

Cu pădure, izlaz, delimitarea oamenilor şi proprietăţile statuluĭ, ale Eforieĭ şi ale d-lor C. Trepteanu şi Zisidis, comuna are vr'o 4350 hect.

Şcoala se frecuentă de 50 copiĭ, din numărul de 209 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 39 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Stupĭ cu albine sunt 50.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2672 leĭ, 45 banĭ la veniturĭ şi de 2072 leĭ, 45 banĭ la cheltuelĭ.

Şosele în această comună sunt: şoseaua comunală care trece prin centrul eĭ şi o pune în comunicaţie cu comuna Ciomăgeşti-de-Argeş la N. şi cu comuna Sîmbureşti la S. şi o altă ramură, care pune în comunicaţie căt. Dogari cu şoseaua comunală.

E brăzdată de dealurile: Pădureĭ, Sîmburelui, Lăuneluĭ, Stănuleşti şi Gorunuluĭ, toate cu direcţia de la N. spre S., şi de piscurile: Sglînboaca, Fătăciunea-Mare, Bisericeĭ, Barza, Turiga, Popeĭ, Rîmboaca, etc. Dealurile şi piscurile servesc, parte pentru cultură, parte pentru păşunarea vitelor.

E udată de gîrlele: Cungrea-Mare, Sîmburul şi Lăunele, şi de văile: Ciocoiul, Balomirul, Ciuta, Fîntînele, Sglîmboaca, Fătăciunea - Mare şi Fătăciunea-Mică, Rudărimea şi Hotarul, etc.

Se mărgineşte cu judeţul Argeş şi comunele Topana, Păroşi şi Sîmbureşti.

Ciomăgeşti, *sat*, cu 240 locuituitorĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Ciomăgeşti, *deal*, în raionul comuneĭ Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 31 hectare vie.

Ciomăgeşti, *proprietate* a statuluĭ, în com. Ciomăgeşti şi Măneşti, jud. Buzăŭ, pendinte de schitul Găvanul; are 5 hect., pădure, fîneaţă şi livede.

Ciomărca, *munte*, lîngă satul Poiana-Grinţieşuluĭ, com. Bistricioara, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Ciomîrneĭ (Pîrîul-), *afluent* al Şomuzuluĭ-Mic, în com. Pleşeşti, jud. Suceava (2500 metri).

Ciomîrtanul, *sat*, com. Zămostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. (Vezĭ Ruşi-Ciomîrtan).

Ciomîrtanul, *deal*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Avereşti, spre S.-E. de satul Avereşti-Răzăşĭ. Este acoperit cu pădure mare. Are carierĭ de piatră.

Ciomîzga, *pîrîŭ*, afluent al pîrîuluĭ Recea, din com. Văscani, jud. Suceava.

Ciopîrceni, *mahala*, com. Teşila, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Ciopîrceni, *munte*, în partea de E. a com. Teşila, pl. Peleşul, jud. Prahova. Servă de păşune.

Ciopîrceni, *vale*, com. Teşila, pl. Peleşul, jud. Prahova. Curge de la E. spre V., şi se varsă în rîul Doftana, pe malul stîng, tot în raionul com. Teşila.

Ciopîrceni (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moşia Muntele-Ciopîrceni, pendinte de com. Teşila, pl. Peleşul, jud. Prahova.

Ciopîrceni-de-Jos, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul-Sărat, la 38 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 6 kil. de reşed. plăşeĭ.

Populaţia sa e de 2061 loc. (1036 bărbaţĭ şi 1025 femeĭ), din carĭ: 12 familiĭ de Ţiganĭ, 4 de Grecĭ şi 4 de Turcĭ.

Capĭ de familie sunt 511; contribuabilĭ 427; case de locuit 545.

In comună e o singură biserică, cu următoarea inscripţie:

«Această sfîntă biserică este zidită din temelie şi înfrumuseţată cum se vede şi pe din lăuntru şi pe din afară de Dumneaeĭ jupîneasa Joiţa Stolniceasa a Dum-

nealuï răposatul Stolnicul Tudorache Guşatul şi cocon Dumnealor Ion Vel comis şi întru ciustea şi lauda Adormireï Născătoareï de Dumnezeŭ şi pururea Fecioareï Maria şi întru Naşterea sfîntuluï Ioan Botezătorul, în zilele Prea Luminatuluï Domn Ion Constantin Nicolae Voevod, fiind Mitropolit Neofit. Maï 30 anul 1776.

Această biserică s'a reparat în 1873, prin contribuţiunile locuitorilor; este deservită de 3 preoţï.

Locuitoriï, în număr de 142, s'aŭ împroprietărit la anul 1864 pe moşia Principeluï G. Bibescu, dîndu-li-se 1113 hect. Eï aŭ: 204 caï, 1103 boï, 279 vacï, 775 porcï, 6972 oï, 36 capre şi 27 asinï.

In com. e o moară de aburï.

Şcoala datează în comună de la 1864; a fost frecuentată în anul 1892—93 de 141 copiï, din numărul de 434 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea personaluluï se cheltueşte anual 1566 leï. Ştiŭ carte 30 bărbaţï şi 7 femeï.

Comerciul se exercită de 9 cîrciumarï.

Budgetul com. este de 10000 leï la veniturï şi de 8000 leï la cheltuelï.

Are o şosea comunală, care se desparte în 6 ramurï, adică: Sălciile-Urziceni, Albeşti-Urlaţi-Ploeşti, Fulga-Mizil, Adîncata-Bucureşti şi Răduleşti-Bucureşti.

Comuna e brăzdată de 8 movile, făcute din timpurï îndepărtate. La cîte-va din ele se găsesc oase de mărimï neexistente în prezent şi cosciuge de stejar.

Se mărgineşte cu comunele: Adîncata, Jilava (jud. Ilfov), Sălciile, Fulga, Ciorani-d.-s. şi rîul Cricovul-Sărat.

Ciopîrtaculuï (Vîrful-), *munte,* în comuna Boziorul, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre comunele Goideşti şi Gura-Teghiï.

Cioplea, *sat,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Dudeşti-Cioplea. Este situat între Bucureşti şi Dudeşti şi însemnat în istorie prin bătălia ce Racoţi cu Transilvăneniï dete la anul 1657 armateï care se revoltase în contra luï Const. Basarab, Domnul Ţăreï-Romîneşti.

Suprafaţa totală a satuluï e de 1405 hect. Proprietarul, d. T. Eftimiu, are 1183 hect. şi locuitoriï 222 hect. Proprietarul cultivă 493 hect., (470 rămîn sterpe, 220 izlaz). Locuitoriï cultivă 150 hect. (50 rămîn sterpe, 22 sunt rezervate pentru izlaz).

Are o biserică catolică, deservită de preoţï catolicï şi o şcoală particulară (seminar) condusă de 3 profesorï şi întreţinută din fondurile bisericeï catolice.

Populaţia satuluï e de 399 sufl.

Numărul vitelor marï e de 243 şi al celor micï de 819.

Comerciul se face de 2 cîrciumarï şi 1 hangiŭ.

Aicï se îngropaŭ, maï nainte vreme, ceï morţï de ciumă.

Ciopleşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Văleni. Are 10 capï de familie; 12 contribuabilï; 60 locuitorï. Sunt 15 vite marï cornute.

Cioponea, *deal,* la N.-V. de com. Nisipi, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, pe care sunt plantate viï.

Cioponeşti, *sat,* face parte din com. rur. Nisipi, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 195 locuitorï. Cade la E. comuneï şi este udat de rîul Cerna şi Valea-Rea şi e străbătut la V. de dealul Nimoiul.

Aci e o biserică fondată la anul 1851.

Cioraca, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul, cu 220 locuitorï; face parte din com. rur. Uda-d.-j. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi un cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Cioraca, *sat,* jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Valea-Ungurenï.

Cioraci, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Bucşeşti; se scurge în Pîrîul-Cernuluï.

Cioranca, *com. rur.,* în plasa Cîmpuluï, jud. Buzăŭ, situată în jurul laculuï Glaveşul, departe de Buzăŭ de 21 kil. Limitele sale sunt: La N., începînd de la Movila-Banuluï, hotarul merge pe la capul moşieï Stîlpul, până dă în hotarul moşieï Urseasca şi Căldăruşa; trece pe la capetele moşiilor Costeşti, Gomoiasca, Budişteni, Gherăseni şi Sudiţi; la E. din Sudiţi, se lasă pe hotarul moşieï Brebeanca şi atinge hotarul moşieï Mărgineanul; la S., după ce a intrat puţin în corpul moşieï Mărgineanul, ia pe hotarul moşieï Bugheni, până dă în hotarul moşieï Miroşi, (a luï N. Vasilescu), apoï în hotarul moşieï Miroşi (a luï Sf. Nicolaŭ); la V., ajunge de aci în hotarul moşieï Vintileanca, pe care merge până la hotarul moşieï Lespezeanca, de unde dă în hotarul moşieï Stîlpul şi continuă pe dînsul până în Movila-Banuluï. Suprafaţa sa e de 4175 hect., din care 3413 arabile, 187 pădure, 33 fîneaţă, 328 izlaz şi 214 sterp. Proprietăţï maï însemnate sunt: Movila - Banuluï, Urseasca saŭ Căldăruşa, Cioranca şi Sărata - Bugheni, parte ale statuluï, parte particulare. Terenul este un vast şes arabil, întrerupt de puţină pădure, de

apa laculuĭ Glăveşul şi izvorul Leoteasca. Se cultivă cu deosebire porumb. Căĭ de comunicaţie are şoseaua Buzăŭ-Urziceni prin Cioranca şi drumul natural: Costeşti-Mihăileşti prin Movila-Banuluĭ.

Vite sunt: 517 boĭ, 353 vacĭ, 36 viţeĭ, 7 bivolĭ, 107 caĭ, 193 epe, 5 mînjĭ, 160 oĭ, 3 capre şi 443 porcĭ. Stupĭ sunt 80.

Comuna e formată din comunele Bugheni, Cioranca, Limpezişul şi Movila-Banuluĭ. Populaţia sa e de 980 locuitorĭ. Eĭ locuesc în 245 case. Străinĭ sunt: 15 Austro-Ungarĭ şi 5 Bulgarĭ. Meşteşugarĭ sunt: 2 lemnarĭ, 1 fierar şi 1 maşinist.

Sunt 193 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 3159, banĭ 51.

Comuna are o şcoală în căt. Movila-Banuluĭ, frecuentată de 60 elevĭ şi 6 eleve. Ştiŭ carte 45 locuitorĭ. Are o biserică în căt. Movila-Banuluĭ, deservită de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser, şi una în com. Limpezişul. Cîrciumĭ sunt 9.

Această comună e formată după 1831. Primiĭ locuitorĭ, carĭ aŭ dat naştere satuluĭ Cioranca, aŭ fost aduşĭ de Grigorie Costescu, în vara anuluĭ 1831. Satul Movila - Banuluĭ s'a format în 1854 de locuitoriĭ aduşĭ de Matache Pandelescu, avocat şi supraveghetor peste moşiile mănăstireĭ Văcăreşti. Cătunul Bugheni s'a format pe la 1859, iar Limpezişul s'a format acum, din însurăţeiĭ împroprietărițĭ în 1882.

Cioranca, *cătun,* al comuneĭ Cioranca, jud. Buzăŭ, are 200 locuitorĭ. Locuesc în 47 case.

Cioranca (Zisuleasa), *moşie,* în com. Cioranca, jud. Buzăŭ. Are 700 hect., din carĭ 89 pădure, restul arăturĭ şi puţină fîneaţă.

Ciorani. Vezĭ Belceşti, *sat,* jud. Iaşi.

Ciorani, *cătun,* în com. Pufeşti, pl. Şuşiţa, jud. Putna. Este aşezat pe malul Siretuluĭ şi despărţit de Pufeşti prin pîrîul Caregna.

Are o populaţiune de 480 suflete, care locuesc în 150 case. Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Nicolae; o şcoală mixtă, frecuentată de 13 copiĭ, din 116, în vîrstă de şcoală.

Ciorani, *vechie numire* a *moşieĭ* Cotul-Cioareĭ, jud. Buzăŭ.

Ciorani, *moşie,* judeţul Brăila, de 1500 hect.; formează partea de S. a comuneĭ Gurgueţi, proprietatea doamneĭ Maria Anghel Mavrodin.

Ciorani, *vale,* judeţul Ilfov, care este o continuare din valea Mostiştea, ce începe cam de prin pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov. Are o direcţiune dela N. spre S., avînd pe teritoriul com. Obileşti-Vechĭ, pl. Negoeşti, o lungime de vr'o 4 kil. Pe această vale trece Apa-Vînătă, care vine din plasa Mostiştea, şi care, de la locul unde intră în această vale, ia numele eĭ.

Ciorani, *vale,* judeţul Ilfov, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume.

Ciorani (Coturile-), *pădure.* (Vezĭ Cotul-Cioareĭ, Găvăneşti, jud. Buzăŭ).

Ciorani-de-Sus, *com. rur.,* plasa Cîmpul, jud. Prahova. Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Cricovul-Sărat, pe loc şes, la 37 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşed. plăşeĭ.

Populaţia sa e de 883 loc. (464 bărbaţĭ, 419 femeĭ), din carĭ 3 familiĭ de Ţiganĭ.

Capĭ de familie sunt 274.

In comună e o singură biserică, fondată la 1873 prin stăruinţa epitropilor Preotul Nic. Stoenescu, Pîrvu Niculae şi alţiĭ, cu ajutorul locuitorilor; e deservită de un preot.

Locuitorĭ împroprietărițĭ, la 1864, sunt 115, cînd li s'aŭ dat 559 hect. pe moşia d-luĭ I. Creţulescu. Eĭ aŭ: 71 caĭ, 26 epe, 454 boĭ, 158 vacĭ, 50 bivolĭ, 8 capre, 781 oĭ şi 340 porcĭ.

Şcoala datează în comună de la 1872. In anul 1892-93 s'a frecuentat de 28 elevĭ şi 3 eleve din numărul de 164 copiĭ în vîrstă de şcoală. Cu personalul eĭ se cheltueşte anual leĭ 1080. Ştiŭ carte 36 bărbaţĭ şi 13 femeĭ.

Comuna, cu pămînt arabil şi izlaz, are 2525 hect.

Stupĭ cu albine sunt 32.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 2803 leĭ la veniturĭ şi de 2793 leĭ la cheltuelĭ.

Şoseaua Albeşti-Ciorani trece prin comună. Această şosea pune în comunicaţie jud. Prahova cu comunele Jilavele, Fierbinţi, Moldoveni, etc., din jud. Ialomiţa.

Se mărgineşte cu comunele: Ciorani-de-jos, Sălciile, Fulga, Hătcăraul, Drăgăneşti şi căt. Baraitarul.

Ciorani-Ruşĭ, *podiş,* în comuna Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. (Vezĭ Ciomagul, podiş).

Ciorari, *sat,* pl. Amaradia, com. Stoina, jud. Dolj, situat la 4 kil. spre N. de Stoina, pe malul drept al Amaradieĭ; cu reşedinţa primărieĭ. Are 379 loc. (201 bărbaţĭ şi 178 femeĭ). Locuesc în 85 de case, construite maĭ toate

din bîrne. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Stoina (comuna Stoina), ce este la 2 kil. depărtare. Știŭ carte 20 locuitorĭ. Satul este situat pe valea Ciorari.

Ciorari, *moșie* particulară, plasa Amaradia, comuna Stoina, jud. Dolj, satul Ciorari.

Ciorari, *pădure* particulară, pl. Amaradia, com. Stoina, județul Dolj, satul Ciorari; aparține moșnenilor. Esențe: cer, frasin, fag, ulm. Stejarul predomină.

Ciorari, *vale,* pl. Amaradia, com. Stoina, jud. Dolj, pe care este situat satul Ciorari.

Cioräești, *cătun,* aparținînd comuneĭ Glodeni, plasa Amaradia, jud. Gorj, situat pe loc șes și în partea de S.-E. a cătunuluĭ de reședință.

Are o întindere de 223 hect., dintre care 80 hectare arabile, 79 hect. fînețe, 13 hect. viĭ, 30 hect. pădure, 3 hect. vatra satuluĭ, toate proprietățĭ ale locuitorilor.

Are o populație de 41 familiĭ, cu 152 suflete, din carĭ 32 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 4 plugurĭ și 10 care cu boĭ.

Vite sunt: 13 vite marĭ cornute, 97 oĭ, 7 caĭ și 20 rîmătorĭ.

Sunt 306 stupĭ.

In cătun se maĭ găsește 1 puț și 2 fîntînĭ.

Cătunul are o biserică, deservită de preotul de reședință de la comuna Glodeni.

Cioräneanul, *loc izolat,* în com. Scăeni, plasa Podgoria, județul Prahova.

Ciorăni, *pîrîiaș,* numit și Pîrîul-Velniţeĭ, în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, județul Neamțu. Ia naștere din scursoarea a vr'o 30 de izvoare situate pe ambele laturĭ ale văeĭ Ciorăni. Curge în direcțiune N.-S. pe o întindere de 2 kil., formînd cu apele sale vr'o 5 iazurĭ (heleștae), situate pe teritoriul com. Bozieni.

Ciorăni, *vale,* în com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, formată din dealul Chiciora și prelungirea despre S. a dealuluĭ Cetațuia. Are o întindere de vr'o $2^1/_2$ kil., urmînd direcțiunea N.-S. Partea sa superioară priește fînețelor, iar cea despre S. cerealelor și maĭ cu seamă porumbuluĭ.

Ciorăști, *com. rur.,* în pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, pe malul drept al rîuluĭ Rîmnicul.

Este așezată în partea estică a jud., la 22 kil. spre N.-E. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea de S. a plășeĭ, la 18 kil. spre S.-E. de com. Măicănești, reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Slobozia-Mihălcenĭ, la 2 kil.; Bălești și Măcrina, la 7 kil.; Puești, la 8 kil.

Se mărginește la N. cu Slobozia-Mihălcenĭ, la E. cu Gulianca, la V. cu Niculești și Bălești, la S. cu Vîlcelele.

Rîul Rîmnicul-Sărat o udă la V., de la S.-V. la N.-V. Sunt în Ciorăști 141 puțurĭ (10—12 m. adîncime).

Cătunele carĭ compun această comună sunt: Ciorăști, reședința, la N.; Sfoara, la S.; Spătăreasca și maĭ la S.; și Codrești, la S.-V.

Suprafața comuneĭ este de 5663 hect., din carĭ: 100 hect. vatra com., 2250 hect. ale locuitorilor, 3313 hect. ale particularilor.

Din acestea: 5400 hect. sunt arabile, 100 hect. imaș, 25 hect. pădure, 20 hect. fînețe, 10 hect. neproductiv.

Populația comuneĭ este de 435 familiĭ, cu 1929 suflete: 999 bărbațĭ, 964 femeĭ; 870 căsătorițĭ, 974 necăsătorițĭ, 85 văduvĭ; 185 știŭ carte; 5 sunt străinĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ: Una, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, în căt. Ciorăști, zidită în anul 1867, de către locuitorĭ, are 305 leĭ venit anual și e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. A doua, în căt. Codrești, cu hramul Schimbarea-la-Față, zidită în anul 1858, tot de locuitorĭ, are 305 leĭ venit anual și e deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Are o școală mixtă, fundată în anul 1886 de comună, cu 1 învățător și frecuentată de 70 elevĭ.

In Ciorăști sunt: 341 plugurĭ; 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de secerat.

Vite sunt 4105 capete, din carĭ: 827 boĭ, 531 vacĭ, 355 caĭ, 359 epe, 1631 oĭ și 402 rîmătorĭ.

Meseriașĭ sunt: 1 rotar, 8 fierarĭ, 2 cojocarĭ, 11 potcovarĭ, 2 plăpămarĭ, 2 tîmplarĭ, 1 boiangiŭ și 7 cizmarĭ. Stația Sihlea se află la 20 kil. spre N.-V. de comună. Comerciul se exercită de 16 cîrciumarĭ.

Căile de comunicație sunt drumurile vecinale: spre Slobozia-Mihălcenĭ-Mărtinești, spre Băbești-Voetin, spre Nicolești-Macrina, Ștubeiul-Obidiți-Rîmnicul-Sărat, spre Gulianca, Vîlcele-Balta-Albă-Gradiștea-d.-s.

Sunt 475 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 9845 leĭ, 52 banĭ, la veniturĭ și de 9516 leĭ, 21 banĭ, la cheltuelĭ.

Ciorăști, *sat,* pendinte de com. Buzești, plasa Mijlocul, județul Olt, situat sub coasta unuĭ deal înalt, pe malul drept al Vedeĭ și în dreptul cătunuluĭ Buzești,

reședința comuneĭ. Are 94 locuitorĭ. Se află o biserică fondată la anul 1825, reparată la 1882, și înzestrată cu 10 hect. pămînt, de ctitorul eĭ, Ioan Buzescu, protopop.

Ciorăști, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., cătunul de reședință al comuneĭ Ciorăști. Și-a luat numele de la moșia cu acelașĭ nume. Este așezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Rîmnicul. Are o întindere cam de 53 hect., cu o populațiune de 306 familiĭ, saŭ 1388 suflete, din carĭ 390 contribuabilĭ. Știŭ carte 149 persoane. Sunt 5 străinĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser; o școală comunală.

Ciorăști, saŭ **Slobozia-Ciorăștĭ,** *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul de reședință al comuneĭ Slobozia-Ciorăștĭ, așezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Rîmna. Are o întindere de 1768 hect., cu o populațiune de 209 familiĭ, saŭ 906 suflete, din carĭ 217 contribuabilĭ. Știŭ carte 114 loc. Are o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 1 cîntăreț; o școală comunală.

Ciorăști, *sat,* în pl. Pereschivul, com. Liești, jud. Tutova, pe pîrîul Pereschivul, spre V. de satul Liești. Are 633 locuitorĭ, din carĭ 28 știŭ carte; 127 case.

Ciorăști, *sat,* face parte din com. rur. Sirineasa, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 633 locuitorĭ, 330 bărbațĭ și 303 femeĭ. Locuitoriĭ sunt moșneni. Aci e o biserică fondată la anul 1797 de moșneniĭ Ciorăștĭ, după cum se vede într'un vechiŭ hrisov. S'a reparat la anul 1882.

Satul cade în partea de V. a comuneĭ și este udat pe la N. de rîul Luncavățul. La S. are locurĭ de fînețe și un zăvoiŭ. Copiiĭ urmează la școala din căt. Sirineasa, care e la distanță de $1\frac{1}{2}$ kil. de Ciorăști.

Ciorăști, *deal,* la S. com. Sirineasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, de la care și-a luat numele satul Ciorăști.

Ciorăști-Slobozia, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., pe rîul Rîmna. (V. Slobozia-Ciorăștĭ).

Ciorba, *deal,* situat în raionul com. Corbița, jud. Tecuciŭ, la ale căruĭ poale se află satul Covragul, com. Valea-Rea.

Ciorba, *pădure,* pe dealul cu același nume, com. Corbița, județul Tecuciŭ.

Ciorbeni, *numele vechiŭ* al *satuluĭ* Codreni, com. Mileanca, pl. Bașeul, jud. Dorohoiŭ.

Ciorbeni, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Păltinișul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Ciorbeni (Pustoaia), *deal,* începe de la podul de piatră Ieșanca, de pe moșia Darabani, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, prelungindu-se pănă de-asupra satuluĭ Bivolul.

Ciorbolea, *pîrîŭ.* (V. Corbîea, pîrîŭ, com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Ciorbolea, *vale,* com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași. Se află după Dealul-Frătenilor, de lîngă satul Albești.

Ciorecul, *munte,* jud. Argeș, pl. Loviștea, avînd o întindere de 1060 pogoane, proprietatea statuluĭ; aparținea maĭ nainte Episcopieĭ de Argeș. Are o arendă de 335 leĭ anual.

Cioreni. (V. Dracsini, *sat,* com. Dracșani, pl. Miletinul, jud. Botoșani).

Ciorești, *sat,* jud. și pl. Argeș; face parte din com. rur. Bascovele; are 9 familiĭ, cu 15 suflete.

Ciorgul, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Moldova, com. Agiudeni. Izvorește din marginea de E. a platouluĭ ce separă basinul Moldoveĭ de al Siretuluĭ. Curge de la V. spre E. prin șesul Siretuluì și se varsă la satul Agiudeni, în rîul Siretul, de-a dreapta.

Cioricești, *sat vechiŭ,* care s'a desființat de o dată cu satele: Rìsnarul, Ștefănoaia și Chira, pentru a se forma com. Ghirdoveni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Ciorile, *lac,* în com. Vizirul, jud. Brăila, pe lunca Dunăreĭ, la 4 kil. spre S.-E. de satul Băjani.

Ciorîca, *sat,* face parte din com. rur. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o populație de 270 loc. Cade în partea de E. a comuneĭ, pe Dealul-Băjănieĭ. E udat de gîrla Ciorîca. Aci e o biserică, zidită la anul 1845, cu hramul Sf. Nicolae și Cuvioasa-Paraschiva.

In raionul satuluĭ, pe gîrla Ciorîca, sunt 2 morĭ pentru măcinat.

Ciorîca, *deal,* com. Făgețelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, ce merge paralel cu gîrla Ciorîca. Acest

deal servă locuit. pentru agricultură şi păşunatul vitelor. Şi-a luat numele de la gîrla Ciorîca. Are o lungime de peste 30 de kil. Cade în partea de E. a comuneĭ.

Ciorîca, *deal,* coprins între rîul Vedea şi Ciorîca, com. Chilia, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Pămîntul săŭ e prielnic pomilor roditorĭ. Pe coaste e acoperit cu tufăriş; pe lunca dintre Ciorîca şi Vedea se cultivă tot felul de cereale şi plante textile.

Ciorîca, saŭ **Profa,** *moşie* a statuluĭ, jud. Olt, foastă pendinte de Mitropolia din Bucureşti; pe periodul 1888—93, s'a arendat cu 5885 leĭ anual.

Ciorîca, *pădure* a statuluĭ, jud. Olt. (V. Profa şi Ciorîca).

Ciorîca, *pîrîŭ,* izvoreşte despre N., din jud. Argeş, curge spre S.; intră în jud. Olt şi formează la E. limita între comuna Chilia şi comunele Govora şi Gura-Bouluĭ; trece prin com. Făgeţelul, şi se varsă în rîul Vedea.

Ciorîţa, *sat,* în partea de S.-E. a com. Dăneşti, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ. E situat în valea dintre dealurile: Ulmul la E. şi Ciorîţa la V.

Are o suprafaţă de 429 hect., din carĭ 28 hect. pădure, cu o populaţie de 23 familiĭ, saŭ 74 suflete.

In sat este o biserică făcută de d. Racoviţă, fost proprietar al moşieĭ, la anul 1872; un iaz.

Prin acest sat curge pîrîul Ciorîţa, care izvoreşte din partea de N. a satuluĭ şi se varsă în iazul numit al-Ciorîţeĭ.

Vite sunt: 51 vite marĭ cornute, 85 caĭ şi 2 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 3 plugurĭ, 6 care cu boĭ şi 6 căruţe cu caĭ.

Ciorlăteşti. V. Ciorobeşti, jud. Dolj.

Ciorneiul, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Oniceni, pe malul drept al rîuluĭ Bîrlad şi la confluenţa pîrîuluĭ Oceĭ cu acesta. Este aşezat pe şes, spre S.-E. de satul Oniceni. Are 50 de familiĭ, saŭ 213 suflete, carĭ locuesc în 52 case. Sunt 23 contribuabilĭ.

Acest sat se maĭ numeşte şi Cotul-luĭ-Ciorneiŭ.

Locuitoriĭ aŭ 50 capete de vite.

Ciornohal, *sat,* în partea de S. a com. Ringhileşti, plasa Ştefăneşti, jud. Botoşani. E situat parte pe coastă de deal, parte pe valea ce se întinde în coada iazuluĭ Chişcata.

Moşia este proprietatea statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Fîstîci. Are o suprafaţă de 2071 hect., din carĭ 1430 hect. ale statuluĭ şi 641 hect. ale locuitorilor împroprietăriţĭ la 1864, cu o populaţie de 183 familiĭ, saŭ 579 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ acestuĭ sat sunt aduşĭ de călugăriĭ ce stăpîneaŭ moşia, din satele Coşula şi Oneaga, ca chiriaşĭ de pămînturĭ.

In partea de V. a satuluĭ, pe dealul Ciornohal, se află o pădure de stejar, în întindere de 286 hect.; se exploatează sistematic şi produce un venit anual de 1500 leĭ.

Are o biserică, zidită la anul 1864, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Pe moşie sunt: 5 iazurĭ, 1 cîrciumă. In sat sunt 4 meseriaşĭ şi 2 comercianţĭ.

Vite: 177 boĭ şi vacĭ, 47 caĭ, 602 oĭ şi 28 mascurĭ.

Locuitoriĭ posedă 75 de stupĭ.

Ciornohal, *deal,* în partea de V. a moşieĭ Ciornohal, com. Ringhileşti, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani. E acoperit cu pădure.

Ciornoi, *ostrov,* al braţuluĭ Chilia, pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Sfistofca, şi pe al căt. Periprava. Este închis între braţul principal Chilia şi cele secundare Cernofca şi Babinof. Are o lungime de 5 kil. şi o lăţime medie de 1 1/2 kil. Intinderea sa totală e de 700 hectare. Nicĭ o ridicătură nu se vede pe neîntreruptul săŭ şes. Este acoperit cu stufăriĭ întinse, ce aparţin statuluĭ.

Ciornuleasa, *pădure* a statuluĭ, pl. Olteniţa, jud. Ilfov, în întindere de 450 hect., pendinte de com. Tăriceni.

Ciornuleasa, *vale,* pl. Olteniţa, jud. Ilfov.

Cioroaica, *moşie,* în pl. Margineĭ, jud. Teleorman, în hotar cu moşia Lăceni.

Ciorobeşti, *sat,* plasa Amaradia, com. Goeşti, jud. Dolj. E situat la 4 kil. la N. de Goeşti. Are o populaţie de 178 loc. (92 bărbaţĭ şi 86 femeĭ), ce locuesc în 43 case. Copiiĭ din sat învaţă la şcoala mixtă din satul Goeşti, care este la o depărtare de 5 kil. In anul 1892—93 aŭ urmat 5 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 16 băeţĭ. Ştiŭ carte 25 persoane.

Ciorobeşti, *mahala,* face parte din com. rur. Costeşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Este situată

pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Costeşti. Are o biserică de zid vechie. Inscripţia de d'asupra uşeĭ este săpată pe o lespede de piatră şi sună ast-fel:

«Această sfîntă şi Dumnezeească biserică întru care se cinsteşte şi se prăznueşte Ovedenia prea sfinteĭ de Dumnezeŭ Născătoare, pururea Fecioara Maria, care din temelie este zidită din bun gîndul şi cu toată cheltuiala sf. s. părinteluĭ kir Antonie Egumenul Bistriţeĭ, în zilele prea luminatuluĭ Domn Ion Grigorie Voevod, la curgerea anilor cu blagoslovenia prea sf. sale iubitoruluĭ de Dumnezeŭ Părintele nostru kir Grigorie Episcopul Rîmniculuĭ Nouluĭ Severin şi ale părinteluĭ Pro-egumen Ilarion Leatul 7258 (1750) Aprilie 12.»

Cioroeşti, *lac,* jud. Teleorman, la N.-V. comuneĭ Saelele, în lunca Oltuluĭ, la capătul pădureĭ din această luncă. Formează hotarul dintre trupul de moşie Tiia din jud. Romanaţi, care se întinde şi în jud. Teleorman.

Ciorogîrla (Samurcăşeşti, saŭ **Ciorogîrla-luĭ-Varlam),** *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ciorogîrla-Dîrvari, pl. Sabarul. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Ciorogîrla. Pe şoseaua judeţeană Bucureşti-Piteşti, între căt. Ciorogîrla şi Bolintinul-din-Deal, este un pod de lemn peste rîul Ciorogîrla.

A fost moşia luĭ Vodă-Caragea, care a vîndut-o Vodă-Suţu, la anul 1819, pentru plata proviantuluĭ ce rămăsese dator Rusieĭ, din timpul invazianeĭ de la 1806.

Se întinde pe o suprafaţă de 925 hect., cu o populaţie de 804 locuitorĭ.

D-na Eliza Muşicu are 547 hect. şi locuitoriĭ 378 hect. Proprietara cultivă 500 hect. Sunt 6 hect. sterpe, 20 izlaz, restul vie şi pădure. Locuitoriĭ cultivă 343 hect. (22 sterpe, restul vie).

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 21 elevĭ şi 10 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2162 leĭ. Localul s'a construit de d. N. I. Gherassi.

In sat este 1 maşină de treerat cu aborĭ şi 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 376 şi al celor micĭ de 226.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Ciorogîrla, *mănăstire,* jud. Ilfov. (Vezĭ Samurcăşeşti).

Ciorogîrla. (Vezĭ Olteni, pl. Sabarul, jud. Ilfov).

Ciorogîrla, *pîrîŭ,* jud. Ilfov. In trecut era o mică viroagă, care îşĭ lua naştere din apropiere de rîul Dîmboviţa, dintre comunele Lunguleţul şi Poienele, jud. Dîmboviţa. De la canalizare, Ciorogîrla a devenit un braţ al rîuluĭ Dîmboviţa, căcĭ de la 3 kil. la vale de com. Lunguleţul, rîul Dîmboviţa se desparte în două braţe drepte şi adîncĭ: unul sub numele de Dîmboviţa, apucă spre S.-E. şi trece prin Bucureşti; iar cel-l'alt sub numele de Ciorogîrla apucă spre S. şi după ce trece pe lîngă com. Căscioarele, mănăstirea Ciorogîrla şi com. Bragadirul, se împreună cu rîul Răstoaca şi formează rîul Sabarul (la S. de căt. Vîrtejul). Lîngă Lunguleţ e un mare stabiliment idraulic şi un stăvilar, făcut de Primăria oraşuluĭ Bucureşti, în vederea canalizăreĭ rîuluĭ Dîmboviţa.

Direcţia acestuĭ rîŭ este de la N.-V. spre S.-E.

Ciorogîrla-Dîrvari, *com rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la E. de Bucureşti, între rîul Ciorogîrla şi rîul Răstoaca, 18 kil. departe de Bucureşti.

E formată din satele: Ciorogîrla, Dîrvari şi Caţichea, cu o populaţie de 1744 locuitorĭ, carĭ locuesc în 359 case.

Se întinde pe o suprafaţă de 2410 hect.

D-na Elena Muşicu, d. I. Niculescu-Dorobanţu şi statul aŭ 1628 hect. şi locuitoriĭ 782 hect. Proprietariĭ cultivă 1300 hect. (13 sunt sterpe, 62 izlaz, 247 pădure şi restul vie). Locuitoriĭ cultivă 714 hect. (51 sterpe şi restul vie).

Comuna are 414 contribuabilĭ. Budgetul eĭ este de 4146 leĭ la ven. şi de 4074 leĭ la chelt.

In Ciorogîrla sunt 5 bisericĭ, deservite de 6 preoţĭ; 2 şcolĭ mixte (la Ciorogîrla şi Dîrvari); 1 moară de apă; 2 maşinĭ de treerat cu aburĭ; 2 podurĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 726: 79 caĭ şi epe, 460 boĭ, 174 vacĭ şi viţeĭ, 11 bivolĭ şi bivoliţe; 1269 vite micĭ, 12 capre, 60 porcĭ şi 1197 oĭ.

Dintre locuitorĭ, 417 sunt plugarĭ şi 3 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 167 plugurĭ: 157 cu boĭ şi 10 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 231 care şi căruţe: 210 cu boĭ şi 21 cu caĭ.

Improprietăriţĭ sunt 186 locuitorĭ, iar neîmproprietăriţĭ 241.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Ciorogîrla-luĭ-Varlam. (Vezĭ Ciorogîrla, sat, jud. Ilfov).

Cioroi-Ceair, *vale,* jud. Constanţa, pl. Mangalia. Este continuarea văeĭ Cadmular-Alceac.

Se întinde pe teritoriul a treĭ comune: Osmancea, Enghes şi Agemler. Are o direcţiune de la S.-E. către N.-V.; merge printre dealul Chedreanul şi se deschide în valea Canara-Dere. Drumurile

comunale Edil-Chioi-Sofular şi Osmancea-Chiuciuc-Enghes se încrucişează tocmaĭ în ea şi la hotarul celor 3 comune.

Cioroiaşul, *com. rur.*, pl. Băileşti, jud. Dolj, situată pe loc şes, la 46 kil. de Craiova şi la 11 kil. de Băileşti.

Se învecineşte la V. cu com. Intorsura, pl. Jiul-d.-mj., la N.-V. cu com. Galiciuica şi Giubega, la N. cu com. Perişorul, la S. cu com. Siliştea-Cruceĭ.

Hotarul de N. începe de la com. Rudari; merge în linie dreaptă spre E. trecînd spre S. de Giubega, prin pădurea Perişorul, până în hotarul Intorsura. De aci începe hotarul de E., cu îndreptarea de la N. la S., către com. Siliştea-Cruceĭ până în hotarul moşieĭ Galiciuica. Hotarul de V., cu direcţiunea S.-V. trece pe la V. de Galiciuica până în hotarul Rudari, unde se întîlneşte cu linia de N.

In comună sunt treĭ fîntînĭ: una la N.-E. comuneĭ, numită Fìntîna-Şindiliţa; a doua spre E., numită Fîntîna-din-Drumul-Siliştei; a treia spre V. de com., între Galiciuica şi Cioroiaşul, numită Fîntîna-Tiţăĭ.

Comuna îşĭ trage numele de la balta Cioroiul, curăţită de Ruşĭ la anul 1828 şi de la primiĭ locuitorĭ Cioroeşenĭ veniţĭ aicĭ ca moşnenĭ din vechiul Cioroiul, care s'a desfiinţat la 1828, în urma războiuluĭ dintre Ruşĭ şi Turcĭ. După plecarea armatelor ruseştĭ, spărgîndu-se vechiul Cioroiul, se aşeză Cioroiaşul de azĭ, iar în jurul său alte sate.

Comuna se compune din două cătune: Cioroiaşul şi Trocheşti. Cioroiaşul este şi cătunul de reşedinţă; ambele cătune sunt închise cu o tabie.

In comună se află o singură biserică, fondată la anul 1847 şi terminată la anul 1851. Are hramul Sf. Andreiŭ.

Se găseşte în tinda bisericeĭ o inscripţie în care se arată data fondăreĭ, precum şi numele fondatorilor.

Biserica este deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Are o populaţie de 17 pogoane.

In comună se află o şcoală mixtă întreţinută de stat. Localul este construit din cărămizĭ.

Şcoala are o proprietate de $8^1/_2$ hect. arabile, iar în vatra satuluĭ are 1 hect.

In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeţĭ şi 3 fete din cătunul Cioroiaşul; de 36 băeţĭ şi 1 fată din Trocheşti.

Ştiŭ carte în Cioroiaşul 63 bărbaţĭ şi 2 femeĭ, în Trocheşti 38 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1890 suflete, din carĭ 931 bărbaţĭ şi 959 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 80 împroprietăriţĭ, iar după cea din 1879 sunt 26 însurăţeĭ.

In comună sunt 3 străinĭ.

Case sunt 159, bordee 192.

Suprafaţa teritoriuluĭ este de 4830 pogoane. Moşiile se numesc Cioroiaşul şi Trocheşti. Moşia Cioroiaşul aparţine moşnenilor Cioroeşenĭ. Are o întindere de 800 hect. pămînt arabil şi aduce un venit anual de 32000 leĭ.

Moşia Trocheşti este a statuluĭ, trup pendinte de moşia Perişorul în întindere de 1150 hect. pămînt arabil, cu un venit anual de 46000 leĭ.

Viile aparţin moşnenilor; se găsesc pe moşia statuluĭ şi pe a Cioroeşenilor în întindere de 158 hect.; produc vin roşu.

Pe proprietatea d-lor Iancu şi Ghiţă Cioroianu, sunt două morĭ de aburĭ.

In comună se află cazane pentru fabricarea rachiuluĭ de tescovină.

Meseriaşĭ sunt 4: 2 cizmarĭ, 1 lemnar şi 1 fierar.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schela Calafat saŭ Bistreţul.

Transportul îl fac cu carele pe şoseaua comunală Cioroiaşul-Calafat şi Cioroiaşul-Bistreţul.

O cale comunală o uneşte cu Siliştea-Cruceĭ, o altă cu Intorsura şi o a treia cu Galiciuica şi Perişorul.

In cătunul Cioroiaşul sunt 3 cîrciumĭ cu articole de băcănie şi manufactură. In Trocheşti se află o singură cîrciumă. Pe lîngă cîrciumarĭ maĭ sunt 6 comercianţĭ de cereale.

Budgetul com. este de 2947 leĭ, 18 banĭ la veniturĭ şi de 1984 leĭ, 58 banĭ la cheltuelĭ.

Vite cornute sunt 114, caĭ 96, oĭ 48 şi porcĭ 18.

Cioroiaşul, *sat*, pl. Băileşti, comuna Cioroiaşul, jud. Dolj, situat la 6 kil. N.-V. de Siliştea-Cruceĭ. Are o populaţie de 820 suflete, 385 bărbaţĭ şi 435 femeĭ. Locuesc în 82 case şi 69 bordee.

In sat este o şcoală mixtă, întreţinută de stat; are $8^1/_2$ hect. proprietate. Localul şcoaleĭ este închiriat, construit din cărămidă şi în bună stare. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 78 băeţĭ şi 4 fete: din Cioroiaşul, 42 băeţĭ şi 3 fete şi din Trocheşti, 36 băeţĭ şi 1 fată. Cu vîrstă de şcoală sunt 78 copiĭ. Ştiŭ carte 63 bărbaţĭ şi 2 femeĭ. In sat este o biserică de zid, fondată în 1847 şi terminată în 1851, cu hramul Sf. Andreiŭ, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Are 17 pogoane

proprietate. In tinda bisericĕ se găsește scrisă data începerei și a terminărei clădirei, precum și numele ctitorilor.

Cioroiașul, *cătun*, al com. Cioroiul, pl. Olteţul-Oltul d.-s., jud. Romanaţi, situat aproape de vărsarea Olteţuluĭ, maĭ sus de satul Cioroiul. Are 70 de familiĭ și o biserică, cu hramul Sf. Impăraţĭ (1856), deservită de 1 preot și 2 cîntăreţĭ.

Cioroiașul, *moșie* particulară, pl. Băilești, com. Cioroiașul, jud. Dolj; aparţine moșnenilor Cioroeșeni. Are o întindere de 800 hect. pămînt arabil și aduce un venit anual de 32000 leĭ. Pe această moșie, și anume pe porţiunea de pămînt ce aparţine fraţilor Iancu și Ghiţă Cioroianu, sunt 2 morĭ de aburĭ.

Cioroiașul, *moșie* a statuluĭ, în judeţul Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 670 leĭ.

Cioroiașul, *pădure*, pe proprietatea cu același nume, jud. Romanaţi, cu o suprafaţă de 223 pogoane, pendinte de mănăstirea Brîncoveni.

Cioroiul, *com. rur.*, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată din satul Cioroiul și căt. Cioroiașul, situată pe partea stîngă a Olteţuluĭ, aproape de vărsarea sa și în faţa comuneĭ Fălcoiul, după partea dreaptă. E departe de Balș de 24 kil., iar de Caracal de 14 kil.

Are o populaţie de 293 capĭ de familie, saŭ 1304 locuitorĭ, din carĭ 640 bărbaţĭ și 664 femeĭ; 626 căsătoriţĭ și 676 necăsătoriţĭ. Sunt 264 contribuabilĭ.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 3685 leĭ la veniturĭ și 3604 leĭ la cheltuelĭ. Vite marĭ sunt 861, vite micĭ cornute 480.

Are o școală prim. rur. mixtă gradul II cu 1 învăţător, frecuentată de 48 elevĭ, din 70 în vîrstă de școală ; 2 bisericĭ : una în Cioroiul, cu hramul Sf. Voevozĭ (1799), clădită de D. Gănescu și Popa Mateiŭ; a doua în Cioroiașul; sunt deservite de 2 preoţĭ și 4 cîntăreţĭ; sunt 11 cîrciume.

Cioroiul, *sat*, pl. Ocolul, com. Izvorul, jud. Dolj, cu 408 suflete, 207 bărbaţĭ și 201 femeĭ. Locuesc în 93 case. In sat este o școală mixtă, ce funcţionează din 1834. Este întreţinută de stat și de comună. Localul școaleĭ este construit din zid. Are un singur învăţător. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 60 școlarĭ: 16 din Izvorul, 20 din Cioroiul, 24 din Cornetul. Cu vîrstă de școală sunt 51 copiĭ. Știŭ carte 62 locuitorĭ.

Cioroiul, fost *sat*, azĭ siliște, pl. Băilești, com. Galiciuica, judeţul Dolj.

Cioroiul, *baltă*, pl. Băilești, com. Cioroiașul, jud. Dolj, de la care-șĭ trage com. Cioroiașul numele. A fost curăţită, la 1828, de Rușĭ.

Cioroiul, *numire*, ce se maĭ dă *satuluĭ* Roseţi-Volnașĭ, pl. Borcea, jud. Ialomiţa.

Cioroiul, *deal*, pl. Ocolul, com. Secuiul, jud. Dolj.

Cioroiul, *insulă*, în Dunăre, jud. Teleorman, între comunele Flămînda și Seaca, în dreptul căreia este și un pichet militar.

Cioroiul, *ostrov*, în jud. Vlașca, pe malul Dunăreĭ, în faţa orașuluĭ Giurgiŭ. Inainte de 1829 era aci un sat turcesc numit Garga-Adas, pe care l'aŭ stricat Turciĭ. In 1854 s'a întîmplat aci lupte între Turcĭ și Rușĭ.

In acest ostrov pășunează azĭ vitele orașuluĭ Giurgiŭ. In timpul primă - vereĭ este acoperit tot cu apă. Pe dînsul se află 3 pichete, unul la Veriga și două maĭ în jos, spre Mocanul. In faţa acestuĭ ostrov s'a făcut canalul din marginea orașuluĭ, unde staţionează vasele. Din aleia orașuluĭ Giurgiu se poate vedea, peste ostrovul Cioroiul, marginele Bulgarieĭ, cum și toate vasele ce plutesc pe Dunăre.

Cioroiul, *moșie*, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Izvorul, în satul Cioroiul.

Cioroiul, *pădure*, jud. Dolj, pl. Ocolul, satul Cioroiul. Esenţe : frasin, corn, alun, cer, gîrniţă și stejar; acesta din urmă predomină.

Cioroiul, *pîrîŭ*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ. Izvorește din satul Cioroiul-Noŭ ; curge cu direcţia de la V. spre E., și se varsă pe rîpa stîngă a pîrîuluĭ Baboaia, în dreptul comuneĭ Afumaţi. Are un vad cu 7 podeţe de lemn, 2 spre S. și 5 spre V. comuneĭ.

Cioroiul, *vale*, în com. Hodivoaia, saŭ Vieriĭ, pl. Marginea, jud. Vlașca; se scurge în Dunăre.

Cioroiul-Noŭ, *sat*, jud. Dolj, pl. Băilești, comuna Siliștea-Cruceĭ. Are 888 loc. (443 bărbaţĭ și 440 femeĭ), carĭ locuesc în 99 case și 55 bordee. In sat este o școală mixtă, ce funcţionează din 1889, fiind întreţinută de comună. Are un învăţător și 8 1/2 hect. proprietate. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 44 băeţĭ și 2 fete.

In vîrstă de școală sunt 50 de băeți și 40 de fete. Este o biserică fondată de locuitorĭ, cu hramul Sf. Haralambie, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Cioroiul-Noŭ este la 4 kil. depărtare de satul de reședință, Siliștea-Cruceĭ. In sat se găsesc două cetățĭ de pămînt, despre care se zice că sunt: una din timpul Dacilor și alta din timpul celor din urmă războae ale Rușilor cu Turciĭ. De aci izvorește pîrîul Cioroiul.

Cioroiul-Vechiŭ, fost *sat,* jud. Dolj, pl. Băilești, com. Siliștea-Cruceĭ.

Cioroiuluĭ (Dealul-), *deal,* în partea nordică a satuluĭ Gohorul, jud. Tecuciŭ, de sub poalele căruia ivzorește pîrîul Gohorul.

Ciorovățul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plaiul Cerna. Izvorește din muntele Meterezul-luĭ-Tudor, înalt de 730 m. și se varsă în apa Bahneĭ, în apropiere de com. rur. Vîrciorova, din plasa Motrul-d.-s.

Ciorsaci, fost *sat,* jud. Suceava, în apropierea moareĭ cu același nume. Existența luĭ și hotarele moșieĭ Ciorsaci le aflăm în următoarele acte:

1. Hrisovul de la Antioh Constantin Voevod, dat în Iași, la 9 Iunie 7213 (1705), prin care dă drept mănăstireĭ Solca «a opri satul Ciorsaci de la ținutul Suceveĭ, cu tot locul și venitul aceluĭ sat și să aibă a lua de a zecea parte din țarine, din pîine și din fînaț, și din grădinĭ, și din prisăcĭ, după obiceiŭ, și din poamete, și din jir, și din tot locul și venitul cît va hi pe hotarul aceluĭ sat, care acest sat este sfinteĭ mănăstireĭ danie și miluire de la răposatul Vasile Cantacuzino, ce aŭ fost spătar mare, și de la fratele d-sale Ilie Cantacuzino, ce aŭ fost comis mare...»

2. La 1768, Venedict, egumenul mănăstireĭ Solca se judecă cu Vasile Rață, căpitan, și Toader Giurgiuveanu, căpitan, strănepoțiĭ Boului Logofăt. Aceștĭ din urmă arată că moșia și satul Ciorsaci aŭ fost făcute danie moșuluĭ lor Dumitrașcu Boul Logofăt, prin diata mameĭ sale Alexandra Vorniceasa, la 7187, diată întărită de Duca Vodă la 7188. Maĭ arată «o carte domnească, dată de stăpînit neamuluĭ lor, asupra acesteĭ moșiĭ, de la răposatul Nicolae Vodă.»

Egumenul arată hrisovul de maĭ sus, din 7213, «făcut în urma danieĭ ce aŭ arătat Rață și Giurgiuveanul» și spune că aŭ avut și un zapis de danie către mănăstire al boerilor Vasile și Ilie Cantacuzino, dar cerîndu-i-se zapisul, călugărul a spus că nu-l poate da fiind «răsărit» (pierdut).

A maĭ adăugit călugărul că mănăstirea stăpînește de 90 anĭ această moșie, nesupărată de nimenĭ.

3. Față cu aceste mărturisirĭ, în același an, 1768, Ghenarie 18, Vodă Grigorie Ioan Calimah hotărește: «După judecata cercetăriĭ d-sale veliților boerĭ, dovedindu-se că mănăstirea stăpînește de 90 anĭ, iar cea-l'altă parte n'aŭ stăpînit nicĭ o dată, nicĭ părințiĭ lor, nicĭ eĭ, hotărîm Domnia mea ca să stăpînească mănăstirea și de acum înainte moșia această... iar Vasile Rață și Giurgiuveanul neodihnindu-se, ușa divanuluĭ Domnieĭ mele este deschisă...»

4. La 1778, Septembrie 29, Vodă Constantin Dimitrie Moruzzi Voevod, însărcinează pe ispravniciĭ ținutuluĭ Suceveĭ, să facă hotărnicia moșieĭ Ciorsaci «fiind-că răzășiĭ... de prin prejur o împresoară cu strîmbătate... ca să poată să facă mănăstireĭ și întăritură cu hrisovul Domnieĭ.»

5. Prin hrisovul, din 3 Decembrie 1803, de la Alexandru Constantin Moruzzi Vodă, se întărește stăpînirea mănăstireĭ Solca asupra moșieĭ Ciorsaci, pentru care a avut judecată cu Tănase, fiul Medelniceruluĭ Ștefan Feștilă și Mihalache Giurgiuveanul.

Astăzĭ, la Ciorsaci, nu maĭ e de cît o moară și o cîrciumă, ținînd de moșia Hîrtopul.

Ciorsaci, *iaz,* format de Șomuzul-Mare, în com. Șoldănești, jud. Suceava, în suprafața de peste 100 fălcĭ.

Ciorsaci, *pîrîŭ,* în com. Șoldănești, jud. Suceava. Izvorește de la Vărărie și se varsă în iazul cu același anume (2510 m.).

Ciorta, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, situat pe deal și pe valea Tazlăuluĭ-Mare, la o depărtare de 900 m. de satul Brătila (școala). In anul 1891, din acest cătun, aŭ urmat la școală 2 băețĭ, din 7 copiĭ în vîrstă de școală. Capĭ de familie sunt 35, din 126 suflete.

Vite sunt: 4 caĭ, 97 vite cornute, 27 porcĭ și 7 capre.

Ciorta, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Brătila.

Ciorta, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, de pe teritoriul satuluĭ cu același nume.

Ciortan (Dealul-luĭ-), *deal,* în

com. Tohani, com. Valea-Scheilor, jud. Buzăŭ. E acoperit de viĭ.

Ciortea, *munte,* în lungime de 2 kil., spre N. de com. Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova, în care se află carierĭ de piatră și mine de sare. In partea de S.-V. se află și cărbunĭ de pămînt.

Ciorteĭ (Dealul-), *colină,* în com. Bălănești, jud. Buzăŭ, între căt. Turburea și Chiliile, acoperită de pădurea statuluĭ și livezile locuitorilor.

Ciorteĭ (Piatra-), *colină,* în com. Gura-Aninoaseĭ, pe hotarul despre comuna Tîrcovul, județul Buzăŭ.

Ciortești, *com. rur.*, în partea de N.-E. a plășeĭ Crasna, jud. Vasluiŭ, la distanță de 42 kil. de orașul Vasluiŭ și de 17 kil. de Codăești, reședința plășeĭ. Se află situată pe dealurĭ, văĭ și șesurĭ, parte acoperite cu pădurĭ, iar parte cu fînețe și imașe.

Se compune din satele: Ciortești, Șerbești, Pribești, Deleni, Coropceni și Crasna, pe o întindere de 9614 hect., din carĭ: 1845 hect. pămînt de cultură, imaș și fînaț ale proprietățeĭ, iar 2207 hect. ale locuitorilor. Are o populație de 681 familiĭ, saŭ 2784 suflete, din carĭ 12 familiĭ Evreĭ, cu 62 suflete; 61 familiĭ Țiganĭ, cu 198 suflete. Sunt 1220 căsătorițĭ.

Știŭ carte 193 persoane.

In această comună sunt: 5 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ și 7 cîntărețĭ; o școală; 2 morĭ cu vaporĭ; 16 cîrciumĭ. Comerciul se face de 23 Romînĭ și 8 străinĭ.

Prin mijlocul comuneĭ trece șoseaua națională Iași-Vasluiŭ, paralel cu pîrîul Văsluețul.

Budgetul e de 6875 leĭ la veniturĭ și de 6675 leĭ 45 banĭ la cheltuelĭ.

Vite 1448: vite marĭ cornute, 3330 oĭ, 60 capre, 187 caĭ și 364 rîmătorĭ; sunt 550 stupĭ.

Locuitoriĭ posedă: 181 plugurĭ cu boĭ și 8 cu caĭ, 147 care cu boĭ și 44 căruțe cu caĭ.

Ciortești, *com. rur.*, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, compusă din 2 cătune: Oltețul și Mecea. Datează cam de vr'o 160 anĭ.

E situată pe valea Oltețul și pe Dealul-Oltețuluĭ și Dealul-Mare, la 65 kil. de capitala județuluĭ și la 10 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populație de 966 locuitorĭ (505 bărbațĭ și 461 femeĭ), din carĭ: 233 capĭ de familie; 213 contribuabilĭ. Locuesc în 258 case.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în căt. Oltețul, fondată la anul 1814 și reparată la 1854 și a doua în căt. Mecea, fondată la anul 1809 și reparată în aniĭ 1855 și 1892.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ. Eĭ aŭ: 280 boĭ, 117 vacĭ, 57 vițeĭ, 14 caĭ și epe, 62 capre, 315 oĭ și 286 porcĭ.

Știŭ carte 63 bărbațĭ.

Toată comuna, cu izlaz cu tot, are 818 hect.

Veniturile comuneĭ se ridică la 1300 leĭ anual și cheltuelile la 1160 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Dealul-Oltețuluĭ, Dealul-Mare, Mecea și udată de văile: Pesceana, Burcești, Bocșa, Rogojina, Lazareaua și Doanda.

Se mărginește la E. cu comuna Săscioara, la V. cu Dealul-Mueriĭ, la N. cu comuna Văleni, la S. cu comuna Zătreni.

Ciortești, *sat,* în centrul com. Ciortești, plasa Crasna, județul Vasluiŭ, situat între 2 dealurĭ, unul la E. și altul la V. Curge prin mijlocul satuluĭ Pîrîul-Balosineĭ.

Are o suprafață de 870 hect. și o populație de 195 familiĭ, saŭ 847 suflete, din carĭ: 3 familiĭ Evreĭ, cu 14 suflete; 5 familiĭ Țiganĭ, cu 17 suflete.

Aicĭ este o școală, înființată la 1867, frecuentată de 27 elevĭ; o biserică făcută de obștia locuitorilor pe la 1788, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ. Sunt și 2 cîrciumĭ.

Numărul vitelor e de: 352 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 1200 oĭ, 20 capre și 130 rîmătorĭ.

Locuitorĭ posedă: 60 plugurĭ și 80 care cu boĭ, 3 plugurĭ și 12 cărute cu caĭ; 120 stupĭ.

Ciortești, *deal.* Vezĭ Morilor (Dealul-), din comuna Ciortești, plasa Crasna, județul Vasluiŭ.

Ciortolanul, *deal,* acoperit de viĭ, în comuna Văscani, județul Suceava.

Ciortolomul, *sat,* în jud. Tutova, plasa Corodul, com. Vizureni, pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad. Are 294 loc., din carĭ 13 știŭ carte; 95 case. Are grădinăriĭ.

Ciortolomul, *șiră de dealurĭ,* jud. Bacăŭ și Putna, care străbate pe la E. comunele Rîpile, Jăvreni și Bogdana (Bacăŭ) și formează ultimele ramificărĭ din ridicăturile ce despart Trotușul de Siret. Șira ține pe stînga Trotușuluĭ, de la satul Jăvreni până la Adjudul-Vechiŭ, (Putna), urmînd direcția de N.-V. spre S.-V. și sfîrșindu-se maĭ sus de confluența celor două rîurĭ. Piscurile sunt: Ciortolomul, Ghidionul, Ruptura și Căzăturile. Poa-

lele luĭ sunt acoperite cu viĭ şi pomĭ roditorĭ; maĭ cu seamă podgoriile din judeţul Putna, în sus pe apa Trotuşuluĭ, scot vinurĭ foarte bune.

Ciortolomul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Bogdana.

Ciortolomul, *pădure,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, în com. Căiuţul; proprietatea fraţilor Răducanu Rosetti. Este foioasă (fag şi stejar). Are o întindere de 70 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Cioruşca, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de com. Cioara-Radu-Vodă. E situat la S.-E. de reşedinţă, la $6^1/_2$ kil. depărtare de dînsa. Are 12 capĭ de familie, saŭ 120 suflete, din carĭ 12 contribuabilĭ.

Ciotea, *moară de apă,* pl. Jiul-d.-j., com Sadova, jud. Dolj, pe lîngă care merge hotarul de V. către moşia Domeniuluĭ Coroaneĭ, Sadova.

Ciotic, *pescărie,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. E situată în partea de S.-E. a plăşeĭ şi în cea de S.-V. a comuneĭ, pe grindul Carasevschi, nu departe de pescăria cu acelaşĭ nume. Are 7 colibe.

Ciotoroaba, *ţarină,* pe costişa despre S. a dealuluĭ Stejăruşul din com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Ciovei, *cătun,* com. Bumbeşti-Piţicul, din plaiul Novaciul, jud. Gorj. E situat în albia pîrîuluĭ Baia-de-Fier (Galbenul), maĭ sus de comuna Cîrligeĭ, şi cam în punctul unde pîrîul îşĭ schimbă direcţia de la N. spre E. Are o suprafaţă de 152 hect.

Are o populaţie de 57 familiĭ, cu 255 suflete, din carĭ 35 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 10 plugurĭ, 150 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 124 oĭ, 12 capre, 58 rîmătorĭ şi 15 stupĭ.

In cătun se maĭ găseşte: 5 morĭ; 2 joagăre; 6 puţurĭ şi 3 cîrciumĭ.

Are 1 biserică zidită de locuitorĭ.

Ciovici, *lac,* pl. Ocolul, com. Secuiul, jud. Dolj, cu o suprafaţă de $^1/_2$ hect.

Ciovina, *fîntînă,* situată cam la la mijlocul văeĭ Miloveanul, la 500 metri spre N. de Coteana; face parte din com. Coteana, pl. Jiul-d.-s., jud. Olt.

Ciovliculuĭ (Movila-), *movilă,* în comuna Albeşti, jud. Buzăŭ, făcînd punct de hotar între moşiile Albeşti, Unguriul, Sfoara-Berca, Vîrtoapele şi Bentul.

Circovniculuĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* situată pe moşia Crîngeni, jud. Teleorman, pe drumul numit al-Oiĭ. Are o vechime de peste 100 de anĭ.

Ciorcovul, *loc izolat,* în comuna Goleşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Cireaşovul, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, compusă din 3 cătune: Cireaşovul, Sărăceşti şi Pîrliţi. Este situată pe Dealul-Cireaşovuluĭ, la 4 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 118 capĭ de familie, saŭ 650 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ. Locuesc în 102 case. Şĭ-a luat numele de la valea Cireaşovul. Bătrîniĭ spun că această comună s'a înfiinţat cam pe la anul 1778 şi a suferit multe nevoĭ de la Turcĭ.

Are 2 bisericĭ, una în cătun Cireaşovul şi a doua în căt. Pîrliţi, deservite de 2 preoţĭ, plătiţĭ din fondurile comuneĭ. Locuitoriĭ sunt toţĭ plugarĭ.

S'aŭ împroprietărit, după legea din 1864, 76 locuitorĭ, pe moşia statuluĭ Strihareţul, dîndu-li-se 342 hect. Loc. aŭ: 58 caĭ şi epe, 189 boĭ, 215 vacĭ, 32 capre, 689 oĭ şi 115 porcĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 48 elevĭ, din numărul de 93 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Ştiŭ carte 185 bărbaţĭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Budgetul com. este de 2878 l.

O şosea comunală înlesneşte comunicaţia comuneĭ Cireaşovul cu gara Slatina. E brăzdată de dealul Cireaşovul şi udată de pîraiele: Porcul, Cireaşovul şi Barbul, ce curg de la N. la S. făcînd maĭ multe zigzagurĭ, şi, care unindu-se, se varsă în rîul Oltul.

Se mărgineşte cu comunele: Dobrotinetul, Priseaca, Turia, cu oraşul Slatina şi rîul Oltul.

Cireaşovul, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Cade în partea de E. a comuneĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, fondată la anul 1828, şi reparată la anul 1890.

Cireaşovul, *deal,* în raionul comuneĭ Cireaşovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 46 hect. 75 ariĭ vie.

Cireaşovul, *deal,* pe care este situată com. Cireaşovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, în lungime de 3 kil.

Cireaşovul, *moşie* a statuluĭ, jud. Olt. Impreună cu vatra schituluĭ Strihareţ şi trupul Secuţa a mănăstireĭ Cozia, fostă pendinte de Glavacioc, Mitropolia din Bucureşti şi Cozia; s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 10500 leĭ anual, afară de terenul cedat şcoaleĭ de Agricultură din Strihareţ.

Cireaşovul, *pîrîŭ,* udă com. Cireaşovul de la N. la S., face maĭ multe zigzagurĭ, se împreună cu pîraiele Porcul şi Barbu, şi se varsă în rîul Oltul, în raionul com. Cireaşovul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt, din care izvoreşte.

Cireş (Piscul-luĭ-), *pisc,* situat în partea de N. a com. Scorţeni, pl. Prahova, judeţul Prahova.

Cireşeanca, *numire vechie* a *satuluĭ* Bălţeşti, din comuna Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, judeţul Prahova.

Cireşeanca, *moşie,* în com. Şarînga, căt. Dara-d.-s., jud. Buzăŭ. Are aproape 127 hect., din carĭ 78 pădure, 8 vie, restul parte viĭ în otaşniţă, parte arăturĭ.

Cireşeanca, *moşie,* pe care la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Colceag, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cireşeanul, *cătun,* al com. Mizil, jud. Buzăŭ, cu 200 locuitorĭ şi 44 case. Are sub-divizia Şindrilita.

Cireşeanul, (Şindrilita), *moşie,* în com. Mizil, căt. Cireşeanul, jud. Buzăŭ. Are 448 hect. arăturĭ, fîneaţă şi izlaz.

Cireşeĭ (Dealul-). (Vezĭ Horodiştea, *deal,* com. Tîrnauca, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ).

Cireşelul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Drăgugeşti.

Cireşul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Gropile.

Cireşelul, partea *dealuluĭ,* ce se află spre E. de satul Popeşti, com. Micleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Cireşi, *staţie de dr. de f.,* jud. Brăila, pl. Balta, com. Slobozia-Cireşul, pe linia Făurei-Feteşti, pusă în circulaţie la 21 Noembrie 1886. Se află între staţiile Dudeşti (10 kil.) şi Făurei (15.5 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 30.49 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 50667 leĭ, 29 banĭ.

Cireşoaia, *munte,* plasa Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, jud. Bacăŭ, din culmea Slăniculuĭ, situat lîngă muntele Pietrişul.

Cireşoaia, *pîrîŭ,* plasa Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul, jud. Bacăŭ. Ese din muntele Fînaţul şi se scurge d'a stînga Slăniculuĭ.

Cireşul, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la distanţă de 28 kil. de oraşul Turnul-Severin, de 21 kil. de gara Vîrciorova, iar de Baia-de-Aramă, reşedinţă plăşeĭ, de 36 kil. Formează comună cu cătunele: Jupăneşti şi Negruşca. Are o populaţie de 1018 locuitorĭ, din carĭ 168 contribuabilĭ. Locuesc în 232 case.

Comuna Cireşul se mărgineşte: la E. cu com. Marga, de care se desparte prin apa Balta, ce se ascunde sub stîncele Prosiculuĭ, intrînd într'o peşteră şi care apoĭ, eşind la Gura-Găureĭ, curge sub numele de apa Topolniţeĭ. Spre S. se mărgineşte cu Găniacul, de care se desparte prin ogaşul Găniacul-Boclazul şi Furca-Moiseştilor de căt. Moiseşti. La V. se mărgineşte cu hotarul Mirceasca, de care se desparte prin Locul-cu-Amiciĭ, Crucea-din-Povîrna, Cîrşovăţul, Fîntîna-la-Iovinţ şi Culmea-Calinovăţuluĭ. Spre N. se învecineşte tot cu Mirceasca, de care se desparte prin Fîntîna, de unde se începe scursura Călineşti şi cu comuna Podeni, de care se desparte prin vîrfurile Comorîştea, Ciocaltea, Lunca-cu-Spiniĭ, Cracul-Godeanuluĭ, Piatra-Tăiată, Piatra-Pîrciuluĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 16 care cu boĭ, 2 căruţe cu caĭ şi 360 stupĭ. In com. e o biserică, cu un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 20 elevĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 834 leĭ şi la cheltuelĭ de 672 leĭ.

Numărul vitelor este de 2089: 500 vite marĭ cornute, 39 caĭ, 700 oĭ, 609 capre şi 241 rîmătorĭ.

Cîmpiile în această comună sunt: Lunca-Cireşuluĭ, Lunca-Balta-Răchiţuiul, Cîmpul-Peţinuiul şi Cîmpul-Cîrcioranilor, Cioaca-Negruşa, Cîrsovăţul, Boclazul şi Furca-Moiseştilor. Dealurĭ sunt: dealul Băsălia, Vîrful-Stoichiĭ, Ocoliştul, Caluiavăţul, Cîrşovăţul, Găniacul, Reciţa şi Prosecul. Ape sunt: Bahanul, care-îşĭ ia sorgintea din muntele Baia şi trece în com. Vîrciorova. Ogaşele: Negoiul, Topologul, Dragoviţa, Piscul-Caruluĭ, Ogaşul-Ciuciuruluĭ, Ogaşul-Boclazuluĭ, ogaşul Vîrful-Stoichiĭ, Ogaşul-Mare, Găniacul,

Nuci, Ciromoşnicul, al-Ţiganuluĭ, Peţimea şi Topolniţa.

Din punct de vedere istoric în această comună este dealul numit Bătălia, unde se găsesc întăriturĭ de pămînt, numite metereze, în care loc se zice că locuitoriĭ plăeşĭ aveaŭ conflicte cu Turciĭ din Ada-Calé ce veneaŭ să jefuiască în acele părţĭ.

Locuitoriĭ Cireşenĭ, ca şi ceĭ de la com. Podeni, posedă hrisoave din timpul luĭ Mircea-cel-Bătrîn şi alţĭ Domnĭ romînĭ.

Cireşul, *com. rur.*, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cerna, la 58 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 18 kil. de a plaiuluĭ.

Are o populaţie de 447 locuitorĭ, în care intră şi 4 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 120 capĭ de familie; 97 contribuabilĭ; locuesc în 126 case.

Locuitoriĭ sunt toţĭ agricultorĭ şi desfac produsul munceĭ lor la Tîrgul-Horezul şi la Craiova.

In comună e o singură biserică, fondată la anul 1864.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, sunt 2 morĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ, 74 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia fraţilor Iancovescu, cînd li s'aŭ dat 188 hect.

Ştiŭ carte 35 bărbaţĭ.

In comună sunt 30 stupĭ cu albine. Ţuică se fabrică până la 2800 decal. Vatra satuluĭ are 88 hect., iar toată comuna 488 hect.

Şoseaua vecinală de pe Valea-Cerneĭ, înlesneşte comunicaţia cu com. Slăveşti la N. şi Pojogi la S.

Cireşul e brăzdat de dealurile: Drăganuluĭ, Glemea, Măgura şi udat de văile: Bisericeĭ, Boldeĭ, Pietreĭ, Suhani, Bordeelor şi Groapelor. Intre surpăturĭ cităm: a-Glemeĭ, a-Boldeĭ, a-Pietreĭ, a-Corbuluĭ şi a-Scoruşuluĭ.

Se mărgineşte cu comunele Pojogi, Turceşti, Mateeşti şi Stroeşti.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 600 leĭ anual.

Cireşul, *sat,* cu 110 familiĭ, saŭ 340 suflete, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti, face parte din com. rur. Cacaleţi-Cireşul. In sat este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Cireşul, *cătun,* al com. Mînzăleşti, situat între muntele Cireşul şi pîrîul Sturdza, cu 60 locuitorĭ şi 16 case, jud. Buzăŭ.

Cireşul, *cătun,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Balta-d.-j.

Cireşul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Malovăţul. Această mahala se maĭ numeşte şi Treĭ-Cireşĭ.

Cireşul, *mahala,* în com. rur. Ploştina, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cireşul, *munte,* în comuna Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, avînd înălţimea de 1166 m. E coprins între Izvorul-Găvanuluĭ şi pîrîul Sturdza şi acoperit în mare parte de pădure şi puţin suhat. Maĭ toată masa sa e un conglomerat de conchiliĭ şi gips, numit în localitate sigă.

Cireşul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Brătila.

Cireşul, *deal,* în partea de N.-E. a moşieĭ Hîrlăul, jud. Botoşani.

Cireşul, *deal,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, com. rur. Cireşul.

Cireşul, *movilă,* jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre N. de satul Slobozia-Cireşul.

Cireşul, *deal,* în partea de E. a comuneĭ Poeneşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Cireşul, *deal,* în raionul comuneĭ Cireşul, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 17 hect., 50 ariĭ vie.

Cireşul, *luncă,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cireşul, *moşie,* în com. Mînzăleşti, jud. Buzăŭ, ocupînd jumătate a munteluĭ Cireşul. Are 300 hect. pădure, apoĭ fîneţe, izlaz şi locurĭ arabile, proprietate în mare parte a moşnenilor.

Cireşul, (jumătate din muntele Cireşul), *moşie* a statuluĭ, în com. Mînzăleşti, jud. Bŭzăŭ, pendinte de Găvanul; are 150 hect. pădure, puţin suhat şi curătură.

Cireşul, *loc* de cultură, pe moşia Hîrlăul, pe dealul Cireşul, jud. Botoşani.

Cireşul, *fost pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna, pe munte.

Cireşul, *pîrîŭ,* izvoreşte din raionul comuneĭ Rîjleţul-Vieroşi, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, şi intră în raionul com. Rîjleţul-Govora.

Cireşul, *vale,* în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, formată din Cire-

şul-Mare şi Cireşul-Mic. Incepe din pădurea Izvoranul şi se scurge în rîul Nişcovul.

Cireşul, *vale,* com. Strîmbeni, plaiul Vărbilăul, judeţul Prahova.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal,* lung de 3200 metri, com. Rîjleţul-Vieroşi, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Pămîntul săŭ, îngrăşat, e prielnic la cultura porumbuluĭ, a grîuluĭ şi a prunilor.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal,* com. Rîjleţul-Govora, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal,* pe coasta căruia stă partea de E. a satuluĭ Ciumuleşti, jud. Suceava.

Cireşuluĭ (Dealul-), *deal,* începe din malul stîng al Bîrladuluĭ, merge în direcţie V.-E., până în poiana Doroşi, com. Ţigăneşti, jud. Tecuciŭ.

Cireşuluĭ (Muchea-Văeĭ-), *colină,* în com. Grăjdana, căt. Izvoranul, jud. Buzăŭ; e acoperită de pădure.

Cireşuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* unul dintre afluenţiĭ pîrîuluĭ Rîşcuţa, jud. Suceava.

Cireşuluĭ (Valea-), *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul comuneĭ Jideni. Şi-a luat numele de la pîrîul Valea-Cireşuluĭ. E aşezat în partea de E. a comuneĭ, pe pîrîul Valea-Cireşuluĭ.

Cireşuluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în pl. Marginea-d.-s., jud. R.-Sărat. Izvoreşte din dealul Jinurul, udă partea de miază-zi a comuneĭ Slobozia, cea de E. a comuneĭ Jideni; trece prin cătunul Valea-Cireşuluĭ, comuna Voetinul, şi se varsă în pîrîul Coţatcul, lîngă această comună, pe dreapta luĭ.

Cireşuluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, comuna Cîmpineanca. Izvoreşte din Dealul-Caprie, udă partea de V. a comuneĭ, şi merge de se varsă în rîul Milcovul, maĭ jos de cătunul Slobozia-Pînteceşti, al aceleaşĭ comune.

Cireşuluĭ (Valea-), *şes,* în com. Colţi, jud. Buzăŭ, acoperit de fîneaţă.

Cireşuluĭ (Vîrful-), *munte,* în cătunul Colţi, com. cu acelaşĭ nume, jud. Buzăŭ. E maĭ tot gol, fiind format din stîncĭ.

Ciriagi-Iol-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul atît bulgăresc cît şi cel romînesc al comuneĭ rurale Gărvan şi anume pe acela al căt. săŭ Gărvanul-Mare. Se desface din ramificaţiile sudice ale dealuluĭ Sîrt-Iol-Bair; se întinde spre S., într'o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., mergînd printre văile Cara-Culac şi Ciali-Ceair şi brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi cea de S.-E. a comuneĭ. Pe muchea luĭ trece hotarul spre Bulgaria, prin pichetul No. 11, situat la 122 metri înălţime, şi care ast-fel domină satul Gărvanul-Mare şi drumul com. Cranova-Gărvanul. Este acoperit cu tufişurĭ şi pădurĭ, dintre carĭ maĭ însemnate sunt Saidi-Orman şi Echenli-Orman.

Cirimoşnicul, *ogaş,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Cirişoaia, *fîntînă,* com. Foleşti-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cirişoaia-Mare, *vale,* care izvoreşte de pe teritoriul comuneĭ Glăvile, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea, şi se varsă în rîul Pesceana, tot pe teritoriul comuneĭ Glăvile.

Cirişoaia-Mică *vale,* com. Glăvile, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cirita, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., com. Şerbeşti, de pe teritoriul satuluĭ Bradul.

Cirita, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Ciumaşi.

Ciritei, *deal,* pe moşia Dobîrceni, comuna Dobîrceni, judeţul Botoşani.

Ciritei, *deal,* ramificare a dealuluĭ Turia. Se întinde de la N. la S., pe teritoriul satuluĭ Stolniceni, com. Epureni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Ciritei, *deal,* în ramura Balauruluĭ, pe teritoriul com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Parte este acoperit cu pădure, parte cu fîneţe şi arătură.

Ciritei, *deal,* în partea estică a satuluĭ Horodniceni, jud. Suceava, parte cultivabil, parte acoperit de fîneţurĭ.

Ciritei, *loc izolat,* pe cuprinsul moşieĭ cu acelaşĭ nume, com. Gîrcina, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Ciritei, *moşie,* în comuna Gîrcina, plasa Piatra-Muntele, judeţul Neamţu.

Ciritei, *pădure,* de stejar, în întindere de 21 hect., pe moşia

statuluĭ Trușești, com. Trușești, pl. Jijia, jud. Botoșani.

Ciritei. (Vezĭ Dumbrava-Neagră, *pădure*, în comuna Bărbulești, plasa Ștefănești, județul Botoșani).

Ciritei, *pădure*, în partea de E. a moșieĭ Dobîrceni, com. Dobîrceni, plasa Ștefănești, județul Botoșani. Are întindere de 71 hect. și e compusă maĭ mult din stejar.

Ciritei, *pădure*, pe moșia Gorbănești, în partea de S.-E. a com. Gorbănești, plasa Miletinul, jud. Botoșani.

Ciritei, *vale*, scăldată de pîrîul Braniștea, din com. Brădățelul, jud. Suceava.

Ciritei-luĭ-Drîncă, *pădure*, pe moșia Buhăceni, com. Dîngeni, plasa Jijia, jud. Botoșani, în întindere de 20 hect.

Ciritei-luĭ-Vrabie, *pădure*, pe moșia Dîngeni, com. Dîngeni, jud. Botoșani, în întindere de 15 hect.

Cisla, *loc izolat*, comuna Tina, plasa Mijlocul, județul Vîlcea.

Cislăul, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîurilor: Bîsca-Chiojduluĭ și Buzăul, la o distanță de Buzăŭ de 45 kil. Limitele sale sunt: la N., rîul Bîsca-Chiojduluĭ, de la vărsătura sa în Buzăŭ; la E., hotarul merge pe albia rîuluĭ Buzăul, până în lunca Predeștilor, de unde apucă pe Izvorul-cu-Sălciile și prin pădure ajunge în muntele Fîntîna-Hoților; la S., din Fîntîna-Hoților, merge în muntele Stîna-Bătrînă și, prin pădurea Butuceana, coboară în apa Cricovuluĭ; la V., începînd din rîul Cricovul, o ia pe izvorul Sofronia, pe la Călugărul, urcă în muntele Runcul, ajunge în Vîrful-Cocioabeĭ, și, continuînd drept pe slemne, suie în muntele Gîlma, apoĭ dirigindu-se spre S.-V. și, făcînd o mare proeminență, ajunge în muntele Salcia, de unde se lasă peste plaiurĭ în apa Bîsca-Chiojduluĭ. Suprafața acesteĭ comune este de 7420 hect., din care 1597 arabile, 4857 pădurĭ, 121 fînețe, 538 izlaz, 142 livezĭ, 43 viĭ și 122 sterp. Proprietățĭ maĭ însemnate sunt: Cislăul, cu trupurile Buda, Bărăști, Scărișoara (ale statuluĭ,) și Crăciunești a școaleĭ din Mizil și o altă sfoară, a ceteĭ de moșnenĭ Crăciunești. Terenul e muntos și acoperit de pădurĭ, dar are fertila luncă a Cislăuluĭ, pe care se cultivă mult porumb, precum și maĭ multe coline, acoperite de viĭ și livezĭ. Din punct de vedere geologic, e de o deosebită importanță muntele Nicovanul. Din substanțe minerale are: păcură, sare, fer, etc. In com. sunt 8 morĭ de apă. Comerciul constă în transportul și vinderea lemnelor, precum și în creșterea rîmătorilor. Are 3 tîrgurĭ: la 29 Martie, 8 Septembrie și 20 Decembrie. Căĭ de comunicație are șoseaua Buzăŭ-Frontiera, precum și un drum peste muntele Scărișoara, prin Buda la Mizil; tot acest drum servea, cînd plaiul Buzăŭ făcea parte din jud. Săcuieni, ca să lege acest plaiŭ cu Bucovul din Prahova.

Vite sunt: 568 boĭ, 229 vacĭ, 122 vițeĭ, 4 bivolițe, 25 caĭ, 17 iepe, 8 mînjĭ, 1450 oĭ și 620 rîmătorĭ. Stupĭ sunt 129.

Comuna e formată din cătunele: Bărăști, Buda, Cislăul și Scărișoara, cu sub-diviziunile lor: Aninoasa, Bîrlești, Ciuciurul, Crăciunești și Ungureni. Are o populație de 2586 locuitorĭ. Case sunt 661. Străinĭ sunt: 3 Grecĭ și 6 Austro-Ungarĭ. Meseriașĭ sunt: 8 lemnarĭ, 3 tîmplarĭ, 20 rotarĭ, 8 butnarĭ, 5 zidarĭ, 4 cizmarĭ, 6 fierarĭ, 3 croitorĭ, 1 boiangiŭ, 1 cojocar, 2 brutarĭ, 1 vărar, 2 bărbierĭ și 20 mangalagiĭ.

In com. sunt 497 contribuabilĭ. Budgetul e de leĭ 4954, banĭ 90.

Comuna are o școală în căt. Cislăul, frecuentată de 59 elevĭ. Bisericĭ sunt 4, deservite de 4 preoțĭ, 3 cîntărețĭ și 3 paraclisеrĭ. Catedrala e mănăstirea Cislăul. Cîrciumĭ sunt 9. Comuna era în vechime reședința protopopieĭ plaiuluĭ Buzăŭ, acum desființată. Locurĭ însemnate sunt: ruinele de la Aninoasa, Siliștea din lunca Cislăuluĭ, mănăstirea Cislăul, schitul Crăciunești, muntele Scărișoara și maĭ cu seamă ruinele palatuluĭ Doamneĭ Neaga din Buda.

Comuna șĭ-a luat acest nume, pentru că în vechime aci se strîngeaŭ fruntașiĭ satelor și fixaŭ dările, numite cislă, pentru întregul plaiŭ.

Mulțĭ din locuitoriĭ acesteĭ comune sunt Țiganĭ, foștĭ robĭ aĭ mănăstireĭ Cislăul.

Cislăul, *cătun* de reședință, al comuneĭ Cislăul, jud. Buzăŭ, cu 1140 locuitorĭ și 311 case. Are două sub-diviziunĭ: Aninoasa și Ungureni.

Cislăul, *fostă mănăstire* de călugărĭ și metoh al Episcopieĭ Buzăŭ, în com. Cislăul, pe drumul Penteleuluĭ, jud. Buzăŭ, iar azĭ biserică de mir. După tradiție, această biserică a fost zidită pentru prima oară de Doamna Neaga, care a mutat aci pe călugăriĭ de la Aninoasa, schit

ce era aproape în ruine şi care îndată s'a şi desfiinţat, abia maĭ cunoscîndu-i-se astăzĭ urmele. Episcopul Metodie a rezidit-o în anul 1749, iar Episcopul Chesarie, în 1839, văzînd-o cu totul prădată şi ruinată, puse să o edifice din noŭ. Intre obiectele demne de văzut sunt: Uşile de la intrare, sculptate cu o rară artă şi frumuseţe, purtînd pe un canat marca ţăreĭ şi iniţialele luĭ Alexandru Ipsilante Voevod, iar pe altul un corb, înconjurat de cruce şi cîrje cu iniţialele luĭ Cozma, Episcopul Buzăuluĭ, toate acestea înconjurate cu ghirlande, încărcate cu frunze, fructe, leĭ şi păsărĭ. Sfeşnicele sunt de alamă, făcute în timpul Episcopuluĭ Cozma.

Pe frontispiciul bisericeĭ se găseşte următoarea inscripţie:

«Această sfîntă biserică s'a zidit din temelie spre cinstea şi lauda prea sfinteĭ de D-zeŭ născătoare, prin osîrdia şi toată cheltueala iubitoruluĭ de D-zeŭ Episcopul Buzăuluĭ Chir Chesarie, într'acelaşĭ loc, unde a fost cea de la 1749, care a fost zidită din temeliile de fericitul întru pomenire, Episcopul Buzăuluĭ Chir Metodie. Slăbind fiind de cutremure, s'a dărîmat şi aşa împodobindu-se aceasta pe din năuntru şi pe din afară, s'a înfrumuseţat pe alocurea cu zugrăvelĭ şi cu toate cele trebuincioase până la cel maĭ mic lucru, fiind învechite de vreme şi stricate celel-alte. Ale căreia lucru săvîrşindu-se s'a şi sfinţit în zilele prea înălţatuluĭ Domn Alexandru Dimitrie Ghica Voevodul, cîrmuindu-se sf. Mitropolie de ceĭ treĭ Archiereĭ aĭ ţăreĭ, fiind anul 1839, Decembrie 20. Zugrav, Gavril Andronescu.»

Dipticul D-niĭ:

Mateĭ, Constantin, Vintilă, Zamfira Doamna, Şerban. Grigore, Radu, Antonie, Guca, Ghica, Constantin, Doamna Neaga. Achiereĭ: Metodie, Teodosie, Cozma, Ştefan, Serafim, Filaret, Cristofor, Mitrofan, Rafael, Ioasaf, Antim, Misail, Iosef, Grigorie, etc.

Sunt maĭ multe sfeşnice şi pe unul din ele se află următoarea inscripţie:

«Aceste sfeşnice s'aŭ făcut în zilele sfinţieĭ Sale Episcopul-Buzăuluĭ, Chir Cozma, de răposatul robul luĭ D-zeŭ, Dosifteiŭ Iermonahul, Archimandrit, 1786.»

Cislăul, *pădure,* în com. Cislăul, judeţul Buzăŭ, făcînd parte din marea pădure Cislăul-cu-Trupurile. Are 960 hect. cu lemne bune de construcţie, în partea numită Fundul-Căcîceĭ.

Cislăul-cu-Trupurile, *pădure* a statuluĭ, în comuna Cislăul, jud. Buzăŭ, formată din 5 trupurĭ: Bărăşti, Buda, Cislăul, Predeşti şi Scărişoara, formînd împreună un corp de 4692 hect. Esenţele principale sunt: fag, tufă, jugastru, paltin, ulm, arţar, anin şi plop.

Cislăul (Vatra-Schituluĭ-), *moşie* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în com. Cislăul, judeţul Buzăŭ, ca de 580 hect., din care 500 fertila luncă a Cislăuluĭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăul; restul e islaz şi crivină.

Cislăuluĭ (Piatra-), *colină stîncoasă,* în com. Cislăul, judeţul Buzăŭ, în dreptul obîrşieĭ izvoruluĭ Cîrsteĭ; servă şi ca limită despre com. Vipereşti.

Cismarul, *deal* cu viĭ, în com. rur. Vînjul-Mare, plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Cismăroaia, *fîntînă,* com. Tesluiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Cison, *pîrîiaş,* jud. Neamţu, în partea despre E. a munteluĭ Ceahlăul; situat în partea unde se crede că este stînca Dochieĭ, lîngă locul numit Poiana-sub-Ponoară, în partea cea maĭ sălbatică a masivuluĭ.

Cistia, *ostrov,* al statuluĭ, judeţul Brăila, situat în ostrovul Bregoloiul; se mărgineşte la E. cu Dunărea-Vechie şi la V. cu Lacul-Rezeanca.

Cişmăneşti, *sat,* aşezat pe deal în partea de N.-E. a com. Dobîrceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani, cu o suprafaţă de 1138 hect., din carĭ 1000 hect. proprietatea mare, cu 42 hect. pădure şi 138 hect. ale locuitorilor. Are o populaţie de 68 familiĭ, saŭ 232 suflete, din carĭ 130 bărbaţĭ şi 122 femeĭ, cu 55 contribuabilĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Biserica este adusă de locuitorĭ, din satul Soloneţul, jud. Iaşi, pe la anul 1750.

Vite sunt: 433 boĭ şi vacĭ, 86 caĭ, 1210 oĭ şi 97 porcĭ.

Cişmăneştilor (Dealul-). *deal,* pe teritoriul satuluĭ Cişmăneşti, com. Dobîrceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cişme, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rurale Enigea şi pe al cătunuluĭ Molceova. Este îndreptat de la N.-V. către S.-V., avînd forma uneĭ liniĭ curbe. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ, cea centrală a comuneĭ şi cea estică a cătunuluĭ Molceova. Are o înălţime de 164 metri. Se întinde printre văile Molceova şi Chireslic-Culac. Este acoperit cu fîneţe şi icĭ-colo sunt arborĭ răspîndiţĭ. Este tăiat de calea judeţeană Medjidia-Cuzgun şi de drumurile vecinale Molceova-Cocargea şi Molceova-Idres-Cuiusul. Partea sa sudică se termină, în valea Diordin-Giorman, prin nişte malurĭ rîpoase.

Cişme-Culac, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Caranlîc. Se

desface din poalele nordice ale dealuluĭ Sari-Iol-Bair. Se îndreaptă spre N., într'o direcţiune generală de la S. spre N., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ; trece prin mijlocul satuluĭ Caranlîc şi, mergînd printre dealurile Arpalic la dreapta şi Distraiul la stînga, se deschide, după un drum de 8 kil., în valea Beilicul, pe stînga. Printr'însa merge drumul comunal Beilicul-Caranlîc-Dobromirul.

Cişme-Culac, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul comuneĭ Enigea şi pe al satuluĭ Molceova. Se desface din dealul Canlî, purtînd numele de valea Calfa. Merge în direcţiune N.-E. către S.-V. Brăzdează partea sud-vestică a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Face hotar între com. Enigea şi Cocargea. Trece printre dealurile Canlî şi Piribei şi se deschide în valea Diordin-Giorman. Este străbătută în toată lungimea eĭ de drumul Medjidia-Enigea.

Cişme-Culac, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Hazarlîc şi pe al cătunuluĭ Ghiol-Punar, care se află aşezat chiar pe această vale. Se desface din poalele estice ale dealuluĭ Ghiol-Punar, avînd o direcţiune de la N.-V. spre S.-E. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Trece prin mijlocul satuluĭ Ghiol-Punar, mergînd printre dealurile Ceşme-Bair şi Mezarlîc-Borungea-Bair. Are o lungime de 3 kil., şi este acoperită în cea maĭ mare parte de tufărişurĭ.

Cişmeaua, *sat,* în partea de N. a oraşuluĭ Botoşani, com. Popouţi, jud. Botoşani, pe pîrîul Sicna. Are o populaţie de 64 familiĭ, saŭ 252 suflete şi o suprafaţă de 164 hect. ale locuitorilor. Sunt 92 contribuabilĭ.

Numele satuluĭ se crede a veni de la cişmeaua zidită în partea de N.-V. a satuluĭ, despre care se zice că ar fi foarte vechie, zidită de Ştefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ.

Inscripţia, de pe zid, spune că cişmeaua a fost prefăcută din noŭ la anul 1831 Maiŭ, în 20, de diaconul Panaitescu Neculaĭ din Botoşani.

Acest sat se crede a fi vechiŭ. Are o biserică zidită la 1847.

Numărul vitelor este de: 129 vite cornute, 12 caĭ, 202 oĭ şi 26 mascurĭ. Sunt 8 stupĭ cu albine. Este o cîrciumă.

Cişmeaua, *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Cişmeaua, com. Popouţi, jud. Botoşani, format din pîrîul Sicna.

Cişmeaua, *loc,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Oneşti, de pe şesul Maluluĭ.

Cişmeaua-Albă, *fîntînă,* în comuna Călăraşi, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j.

Cişmeaua-de-la-Zăvoiul-luĭ-Popa-Mihalache, *cişmea,* în tîrgul Horezul, jud. Vîlcea, vestită pentru apa eĭ cea bună şi uşoară. E aşezată pe moşia statuluĭ.

Cişmeaua-luĭ-Vasile, *fîntînă,* în com. Călăraşi, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j.

Cişmeleĭ (Dealul-), *deal,* jud. Botoşani. Incepe pe teritoriul com. Botoşani, şi se prelungeşte pănă în satul Cişmeaua, com. Popouţi, plasa Tîrgul. In acest deal, în partea de mijloc, despre satul Cişmeaua, s'aŭ găsit cuţite, bucăţĭ de sabie şi chiar arme întregĭ.

Cişmeleĭ (Măgura-), *măgură,* la Vestul com. Bogdana, jud. Teleorman.

Cişmeleĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Deleni, com. Fîntînele, jud. Botoşani, şi se varsă în Gîrla-Săpata, comuna Fîntînele.

Cişmeleĭ (Ponorul-), *ponor,* comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Cişmeleĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în plăşile Isaccea şi Babadag, jud. Tulcea, pe teritoriul comunelor rurale Meidan-Chioi (Isaccea) şi Alibei-Chioi (Babadag). Izvoreşte din dealul Fundul-Burţiĭ; se îndreaptă spre S., în o direcţie generală de la N. la S., brăzdînd partea de E. a plăşeĭ Isaccea şi a comuneĭ Meidan-Chioi; şi pe cea de N. a plăşeĭ Babadag şi a comuneĭ Alibei-Chioi, curge pe lîngă dealurile Bostănăriilor şi Eni-Ormangic-Tepe, şi după 7 kil. de curs, se uneşte cu valea Chioserelic, în satul Accadîn, pentru a forma pîrîul Accadîn.

Cişmeleĭ (Valea-), *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bărsăneşti.

Cişmeleĭ (Valea-), *vale,* la N. de Onceşti-Noĭ, com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ.

Cişmelele, *sat,* în com. Tuluceşti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ. Are 138 familiĭ. Face parte din parohia Odaia-Manolache.

Cişmelele, *fîntînă,* pl. Olteniţa,

jud. Ilfov, cu treĭ izvoare, în drumul care leagă căt. Radovanul cu căt. Căscioarele. Are apă bună şi curge în mare cantitate, prin 3 ţevĭ.

Cişmelele, *moşie* a statuluĭ, în întindere de 1000 fălcĭ, foastă pendinte de biserica Precista din Galaţi, în com. Tuluceşti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cişmelele-Micĭ, *moşie* particulară, de 386 hect., în com. Fileşti, plasa Siretul, judeţul Covurluiŭ.

Ciubida, *lac,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cara-Orman, situat în partea de V. a plăşeĭ şi cea de N.-V. a comuneĭ. S'a format din revărsarea anterioară a gîrleĭ Litcovul, cu care acum comunică prin două gîrliţe. Este înconjurat de toate părţile cu stuf. Are o întindere aproximativă de 70 hect. Conţine peşte de apă dulce, adus de gîrla Litcovul. Venitul săŭ aparţine statuluĭ.

Ciubota-Roşie, *pîrîŭ,* ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Giurgeni, de la N. spre S. şi se varsă în rîul Bîrlad, de a stînga, lîngă hanul Ciubota-Roşie şi la S. de el.

Ciubotarul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, ce izvoreşte din muntele Cepoiul şi, după ce trece prin com. Mănăstirea-Caşinul, se varsă în Caşinul, pe malul săŭ drept.

Ciubotaruluĭ (Balta-), *baltă,* pe teritoriul com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Ciubucciţa, *pădurice,* pe malul Siretuluĭ, jud. Tecuciŭ, pl. Bîrladul, com. Buceşti.

Ciubucluc-Bair, *deal,* în plasa Măcin, pe teritoriul com. rur. Cîrjelari, şi pe al cătunuluĭ săŭ Iaila. Se desface din dealul Cale-Bair (un vîrf al dealuluĭ Sacar-Bair, din pl. Babadag, com. Atmagea). Se întinde spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea sud-estică a plăşeĭ şi pe cea estică a comuneĭ. Se prelungeşte spre V. cu dealul Orta-Cuirac şi spre E. cu dealul Ghiobilche-Bair. Din el îşĭ iaŭ naştere două văĭ care formează valea Orta-Chioi, precum şi valea Homurlar. Se ridică până la o înălţime de 305 m. Este tăiat de drumurile comunale Iaila-Atmagea-Homurlar-Orta-Chioi. Este acoperit cu livezĭ, tufărişurĭ şi puţine pădurĭ.

Ciubucul, *munte,* jud. Suceava, între comunele Broşteni şi Şarul-Dorneĭ.

Ciubuculuĭ (Valea-), *vale,* pe proprietatea Stăneşti, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Ciucanica, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Broşteni. Se desface din muntele Chiciura, brăzdează partea de V. a comuneĭ, prin cătunul Vulcăneasa, şi se termină în rîul Milcovul. Este acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ.

Ciucăneasa, *numire vechie* a *satuluĭ* Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciucăneasca, *vale,* com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciucea, *cătun,* la N.-V. com. Tichileşti, în dreapta şoseleĭ Brăila-Călăraşi, ca la 5 kil. spre N.-V. de Tichileşti. Vatra satuluĭ cu izlazul locuitorilor este de 700 hect. Are o populaţie de 270 locuitorĭ (144 bărbaţĭ şi 124 femeĭ), carĭ locuesc în 38 case. Ştiŭ carte 6 persoane.

Vite sunt: 473 vite marĭ cornute, 65 caĭ şi 21 rîmătorĭ.

Ciucea, *dijmă* mare a Domeniuluĭ Brăileĭ, cu case de locuit pentru arendaş şi pentru oamenii de serviciŭ, la 3 kil spre S.-V. de cătunul Ciucea, pe partea stîngă a şoseleĭ Brăila-Călăraşi. Intinderea terenuluĭ dijmeĭ e de 50 hect.

Ciucea, *movilă,* jud. Brăila, în dreptul cătunului Ciucea, tăiată de şoseaua Brăila-Călăraşi.

Ciuceveni, *numire* ce se dă de locuitoriĭ *satuluĭ* Suceveni, jud. Tutova.

Ciucheri, *baltă,* în com. rur. Gogoşi, plasa Blahniţa, jud. Mehedinţi.

Ciuchilă, *deal,* situat în raionul com. Matca, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ.

Ciuchinarilor (Vatra-), partea estică a *satuluĭ* Dolhasca, jud. Suceava.

Ciuchiţi, *mahala,* din com. rur. Sineşti, plasa Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciuciucul, *deal,* la V. com. Segarcea-din-Deal, judeţul Teleorman, spre pîrîul Siuluĭ. Pe acest deal sunt sădite viile locuitorilor.

Ciuciucul, *ogaş,* în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Ciuciul, *sat,* pendinte de comuna Ursoaia, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat pe luncă, în dreapta gîrleĭ Plapcea și sub dealul Golașul. Are 180 locuitorĭ, ceĭ maĭ mulțĭ moșnenĭ. Sunt 7 loc. împroprietărițĭ după legea rurală. Eĭ posedă: 80 boĭ, 30 vacĭ, 25 caĭ, 540 oĭ și 70 porcĭ. Aci se află o biserică, fondată la anul 1819 de Mateiŭ Ciuciu, Dumitru Ciuciu și alțiĭ.

Ciuciul, *vale,* în com. Sărulești, căt. Țurloești, jud. Buzăŭ. Incepe din localitate și se scurge în valea Pecenega.

Ciuciure (La-), *sorginte* de apă în com. Măgura, căt. Unguroiul, jud. Buzăŭ, care curge în mare volum, pe patru gurĭ saŭ ciuciure.

Ciuciureanca, *vale,* în comuna Cislăul, căt. Scărișoara, județul Buzăŭ. Incepe din Fundul-Seciuluĭ și se scurge în Buzăŭ. In timp de ploaie vine mare și inundă adesea lunca Cislăuluĭ, cauzînd pagube.

Ciuciurele, *cătun,* al com. Băești, jud. Buzăŭ, cu 110 locuitorĭ și 23 case.

Ciuciurele, *pîrîŭ,* în județul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., com. Bordești. Izvorește din Dealul-Nucilor, udă partea de E. a comuneĭ și merge de se varsă în rîul Rîmna, maĭ sus de cătunul Ferchești, al comuneĭ Dragosloveni, după un curs de 5 kilom.

Ciuciurelor (Dealul-), *deal,* în comuna Măgura, căt. Unguriul, jud. Buzăŭ, acoperit cu livezĭ și porumb; de sub dînsul începe izvorul apeĭ de la Ciuciure.

Ciuciurul, *sub-diviziе* a *cătunuluĭ* Scărișoara, din comuna Cislăul, jud. Buzăŭ.

Ciuciurul, *izvor,* vine din raionul com. Chiojdeanca, județul Prahova. Se împreună în com. Salcia, pl. Podgoria, cu alte izvoare și formează gîrla Salcia.

Ciuciurul, *gîrlă,* izvorește din muntele Ciortea și udă comuna Călugăreni, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Ciuciurul, *vale,* comuna Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Ciuciuruluĭ (Coasta-), *colină,* în com. Tisaul, căt. Pisculeni, județul Buzăŭ, acoperită de pădure.

Ciuciuruluĭ (Izvorul-), *izvor,* com. Mărunțișul, căt. Măguricea, jud. Buzăŭ. Incepe de la coasta Boldanuluĭ și se scurge în rîul Buzăŭ.

Ciuciuruluĭ (Muchea-), *colină,* parte goală, în comuna Băești, cătunul Ciuciurele, județul Buzăŭ, d'alungul maluluĭ stîng al rîuluĭ Slănic.

Ciuciuruluĭ (Vîrful-), *pisc,* în cătunul și com. Pătîrlagele, jud. Buzăŭ, culminație a munteluĭ Muscelul.

Ciuciuveni, *pădure,* în com. Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Ciuciuluĭ (Dealul-), *colină,* în com. Mănești, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre com. Mînzălești, acoperită de pădure.

Ciucur-Chioi, *sat,* în jud. Constanta, pl. Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Enișenlia. Situat în partea de E. a plășeĭ și cea de N. a comuneĭ, la 10 kil. spre N.-V. de satul Enișenlia, reședința comuneĭ, pe ambele malurĭ ale văeĭ Ciucur-Chioi, la poalele estice ale dealuluĭ Arpalic și la cele vestice ale dealuluĭ Ciucur-Chioi; satul e înconjurat cu pădurĭ și tufărișurĭ.

Intinderea totală e de 966 hect., din carĭ 40 hect. ocupate de vatra și grădinile satuluĭ.

Populația e de 42 familiĭ, saŭ 151 suflete.

Ciucur-Chioi, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, com. Enișenlia, căt. Ciucur-Chioi, de la care și-a luat și numele. Se desface din dealul Baș-Punar-Sîrtî; se întinde spre N., într'o direcție de la S. la N., printre văile Derinea-Ceair, saŭ Beilicul, și adiacenta sa, valea Ciucur-Chioi, brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea nord-vestică a comuneĭ. La poalele sale vestice e așezat satul Ciucur-Chioi și la cele estice satul Bazîrgian, pe carĭ le domină prin înălțimea sa de 115 m. E tăiat de un drum comunal Bazîrgian-Ciucur-Chioi. Este acoperit cu pădurĭ frumoase, tufărișurĭ și pășunĭ. De aci, vederea se întinde d'asupra văeĭ Beilicul și orășeluluĭ Cuzgun.

Ciucur-Chioi, *vale,* în județul Constanța, plasa Silistra-Nouă, com. Enișenlia, cătunul Ciucur-Chioi, de la care și-a luat numele. Se desface din Baș-Punar-Sîrtî; se îndreaptă spre N., în direcție S.-N., prin pădurĭ și tufărișurĭ, printre dealurile Ciucur-Chioi și Arpalic. Trece prin satul Ciucur-Chioi, și, brăzdînd partea estică a plășeĭ și nord-vestică a comuneĭ, se deschide în valea Beilicul, pe stînga, nu departe de orășelul Cuzgun,

după un drum de 5 kil. Printr'însa merge un drum vecinal Ciucur-Chioi-Teche-Chioi.

Ciucurova, *com. rur.*, în pl. Babadag, jud. Tulcea, situată în partea vestică a județuluĭ, la 38 kil. spre S.-V. de orașul Tulcea, capitala județuluĭ, și în partea vestică a plășeĭ, la 16 kil. spre N.-V. de orașul Babadag, reședința plășeĭ.

Hotarul amănunțit al comuneĭ este acesta: Plecînd din vîrful Sivri-Tepe, al dealuluĭ Bac-Ceiș, se îndreaptă spre S.-E. printre dealurile Jidini și Pelitu, până în vîrful Jidini; de aci o ia spre S., pe la poalele dealuluĭ Jidini, taie valea Jidini, urmează puțin Valea-Călugăruluĭ, pe care o părăsește spre a tăia pîrîul Ciucurova, saŭ Slava-Cercheză, printre satele Ciucurova și Slava-Cercheză și urcă dealul Ciucurova; urmează spre V. muchea acestuĭ deal, până în dreptul satuluĭ Ciucurova; de aci o ia spre S.-V. pe drumul comunal Ciucurova-Topologul, taie valea Chirișliva, urcă dealul Baș-Punar, și dă în hotarul județuluĭ; o ia spre N.-V. pe muchea dealuluĭ Baș-Punar, trece peste dealul Chirișliva și se oprește în dealul Topologul, nodul central al dealurilor Dobrogeĭ; din acest deal o ia spre N.-E., pe la poalele luĭ, taie pîrîul Aram-Cešme, saŭ Slava-Cercheză, valea Atmagea, valea Dulgherul, până în dreptul satuluĭ Atmagea; de aci o ia spre E., pe muchea dealuluĭ Bac-Ceiș până în vîrful Sivri-Tepe, de unde am plecat. Forma luĭ este aceea a unuĭ trapez neregulat; lungimea perimetruluĭ e de 44 kil., iar întinderea totală este de 5982 hect.

Marginile comuneĭ sunt: la N. și N.-V. se învecinește cu com. Atmagea, de care se desparte prin dealul Bac-Ceiș, valea Dulgherul și dealul Topologul; la V. cu com. Topologul, jud. Constanța, despărțită prin dealul Baș-Punar; la S. și E. cu com. Slava-Rusă, despărțită prin dealul Ciucurova și Valea-Călugăruluĭ; la N.-E. cu comuna Baș-Chioi, de care se desparte prin dealul Pelitul.

Dealurile sunt numeroase; maĭ tot teritoriul eĭ este brăzdat de ele; principale sunt: dealul Cîrjelaruluĭ, la N.-V.; la V. Baș-Punar, Topologul; dealul Bac-Ceiș, la N.; dealurile Dulgherul și Chirișliva, la V.; dealul Pelitul, la N.-E.; dealul Sivri-Tepe (deal ascuțit), la N.; dealul Ciucurova, la S.; dealul Crîșlui, la V.; Dealul-Alb (numit așa de la coloarea pămîntuluĭ, fiind maĭ multă cretă într'însul), lîngă Ciucurova; Dealul-Călugărilor, la E., (la poalele luĭ trăiaŭ niște călugărĭ, ce voiaŭ se fundeze și o mănăstire, de unde și numele luĭ); dealul Cetatea-Vechie, tot la E. (numit ast-fel după niște ruine ce se aflaŭ pe muchea luĭ); la N.-E. maĭ este dealul Jidina, saŭ Jidini, cu multe izvoare; la poalele-ĭ estice este o carieră de piatră a statuluĭ; dealul Jidina-Mică; dealul Caragea, la E. și N. Pe valea dealuluĭ Caragea să găsesc două fîntînĭ săpate de niște familiĭ romîne, carĭ voiaŭ să fundeze aci un sat, însă aŭ fost gonite pe malul Dunăreĭ de către Turcĭ. Toate aceste dealurĭ sunt acoperite cu pădurĭ întinse și frumoase; unele din ele sunt pietroase.

Apele carĭ udă com. sunt: valea Ciucurova, saŭ Slava-Cercheză, numită maĭ sus de Ciucurova, valea Haram-Cešme, la S.; afluențiĭ săĭ sunt: Valea-Popeĭ, la V.; valea Chirișliva, la S.; Valea-Dulgheruluĭ unită cu valea Atmagea, la V.; valea Jidina, afluent al pîrîuluĭ Taița, la N.; Valea-Călugăruluĭ, la E. Valea Ciucurova trece prin mijlocul satuluĭ, despărțind mahalaua tătărească de cea rusească.

Are un singur cătun, cel de reședință, împărțit în două mahalale: tătărească și rusească.

Intinderea totală a comuneĭ este de 5982 hect., din carĭ 97 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 1885 hect. ale locuitorilor, și 4000 hect. ale statuluĭ, maĭ toate pădurĭ.

Populațiunea este amestecată și compusă din cincĭ naționalitățĭ: Germanĭ, Rușĭ, Turcĭ, Romînĭ și Evreĭ. Sunt în comună 144 familiĭ, cu 759 suflete. După naționalitate sunt: Germanĭ, 77 fam., cu 404 sufl.; Rușĭ, 33 familiĭ, cu 201 suflete; Tătarĭ, 28 familiĭ, cu 125 suflete; Romînĭ, 6 familiĭ, cu 19 suflete, și Evreĭ, 3 familiĭ, cu 11 suflete.

In comună e o școală, fondată, în anul 1883, de locuitorĭ; are 10 hectare pămînt. In anul 1893—94 a fost frecuentată de 66 elevĭ. E o biserică ortodoxă rusească, făcută de lemn, în anul 1820, de unul Naum; azĭ deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

In com. sunt: 240 plugarĭ, 1 tîmplar și 1 dulgher. Se află 2 morĭ pe apă și 1 cu aburĭ.

Vite sunt 1736 capete, din carĭ: 375 caĭ, 24 boĭ, 187 vacĭ, 450 oĭ, 170 capre și 530 rîmătorĭ.

Sunt 2 comercianțĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 3230 leĭ și la cheltuelĭ de 3100 leĭ.

Sunt 110 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicație sunt drumurile comunale ce trec prin comună, ca: Topolog (Constanța) Ciucurova, ce duce prin co-

mina Baş-Chioi la Tulcea, spre Cîrjelari, spre Urumbeni (Constanţa), spre Atmagea şi spre Baş-Punar; Slava-Cercheză-Slava-Rusă-Babadag. Aceste drumurĭ sunt neşoseluite, maĭ mult naturale.

Ciucurova, *şir de dealurĭ,* în plasa Babadag, judeţul Tulcea, şi pe teritoriul comunelor rurale Ciucurova, şi Slava-Rusă. Este o prelungire estică a dealuluĭ Chirişliva, cu o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., în formă de semicerc, brăzdînd partea vestică a plăşeĭ, cea sudică a comuneĭ Ciucurova şi cea vestică a comuneĭ Slava-Rusă. Se întinde printre pîraiele Slava-Cercheză (numit prin dreptul luĭ, Valea-Ciucuroveĭ) şi Slava-Rusească (purtînd pe aci numele de valea Baş-Punar). Valea Ciucurova curge pe la poalele luĭ nordice. Are o înălţime de 335 m., dominînd asupra satelor Ciucurova, Baş-Punar, a văilor cu acelaşĭ nume, şi asupra drumurilor carĭ îl întretaie. Este acoperit în cea maĭ mare parte cu pădurĭ, şi pe muchiĭ cu păşunĭ.

Ciucurova, alt *nume* al *pîrîuluĭ* Slava-Cercheză, judeţul Tulcea, nume pe care îl poartă pe întreg teritoriul comuneĭ Ciucurova, de la care şi-a luat numele, şi până în satul Slava-Cercheză, de unde îşĭ ia numele luĭ adevărat.

Ciudin (Iazul-luì-), *iaz,* în suprafaţă de 1 falce, 40 prăjinĭ, pe moşia Lămăşeni, judeţul Suceava.

Ciudomirul, saŭ **Ciudamirul** *şiră de munţĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ; comuna Brusturoasa, care se ramifică din munţiĭ Tarcăul-Mare, trece pe graniţă, prin vîrfurile Ciudomirul-Mare, Ciudomiraşul şi se curmă până în Valea-Camîncăĭ şi a Trotuşuluĭ. Prezintă şi vîrful Sociurul. Inălţimea mijlocie a culmeĭ este de 590 m. în aproximaţie.

Ciudomirul, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, comuna Brusturoasa, din şira Ciudomirul, aşezat pe graniţa austriacă, în colţul de N.-V. al districtuluĭ Bacăŭ. Inălţimea luĭ e de 1664 m.

Ciudomirul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care obîrşeşte pe povîrnişul meridional al munteluĭ cu acelaşĭ nume. Are cursul întreg pe graniţă, de la N. la S., cu o lungime de 7500 m. şi se varsă d'a stînga Trotuşuluĭ, la Palanca.

Ciudomirul-Mare, *munte,* jud. Neamţu, pe hotarul Transilvanieĭ, situat lîngă muntele Tîrhoaşul. Are o înălţime de 1681 metri.

Ciudomirul-Mic, saŭ **Ciudomiraşul,** *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, comuna Brusturoasa, din şira Ciudomirul, situat la S. de Ciudomirul-Mare.

Ciuduluĭ (Izvorul-), *izvor,* în com. Calvini, jud. Buzăŭ. Incepe din muntele Teişul şi se scurge în Bîsca-Chiojduluĭ.

Ciufa (Ciufa-Neamţuluĭ), *numire* dată *munteluĭ* Titilele, din com. Pătîrlagi şi *munteluĭ* Salcia, din com. Calvini, de pe hotarul jud. Prahoveĭ, jud. Buzăŭ. Ambele sunt puncte trigonometrice.

Ciufoiul, *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, căt. Brătileşti.

Ciugheşul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, situat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Ciughieşul, până la confluenţa sa cu Trotuşul, şi anume pe o lungime de 10 kil. Centrul satuluĭ este la o depărtare de 8920 m. de satul Brusturoasa. Are o biserică catolică, clădită de locuitorĭ, cu ajutorul primărieĭ, în anul 1888; 3 cîrciumĭ. Capĭ de familie sunt 138, saŭ 608 sufl., dintre care aproape jumătate Ungurĭ, ce s'aŭ stabilit în această localitate de maĭ multe secole.

Vite sunt: 50 caĭ, 316 vite cornute, 38 porcĭ şi 36 capre. Se găsesc 5 herestraie de apă şi o moară.

Ciughşeul, *moşie,* judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, cu o întindere de aproape 5000 hectare.

Ciugheşul, *pîrîŭ,* judeţul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, care, venind din Ardeal, de la satul Codăreşti, curge pe graniţă pe o lungime de 3 kilometri şi apoĭ prin Romînia, cu direcţia S. spre N. Se varsă d'a dreapta rîuluĭ Trotuşul, la satul Ciugheşul, după un curs de 14 kilometri şi după ce se încarcă pe stînga cu pîrîiaşele Hauşul şi Voica.

Ciuha, saŭ **Malul-Sărat,** *deal,* jud. Gorj, formează ţărmul drept al Gilortuluĭ, de la confluenţa pîrîuluĭ Baia-de-Fĭer cu Gilortul, până în dreptul cătunuluĭ Bălceşti, separînd apele pîrîuluĭ Ciocadia de ale Gilortuluĭ.

Ciuha, *deal,* la N. comuneĭ Sirineasa, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Ciuha (In-deal-la-Ciuhă), *deal,*

com. Poenărei, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Ciuha (In-vîrf-la-Ciuhă), *loc izolat,* în cât. Piatra, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Ciuhoiul, *cătun,* al comuneĭ Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ, situat pe coastele de Sud ale munteluĭ Ciuhoiul. Se află situat într'o frumoasă poziţie. Are 60 locuitorĭ, locuind în 21 case.

Ciuhoiul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, care începe din Vîrful-Vladimiruluĭ şi se continuă până în dealul Gruiul. E acoperită de pădurĭ, livezĭ şi viĭ renumite. Face hotar despre com. Pietroasa-d.-j.

Ciuhoiul, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, căt. Ciuhoiul. Are 230 hect., din care 100 vie şi arăturĭ, restul pădure.

Ciuhuiul, *prelungire* a *dealuluĭ,* dintre şesul Prutuluĭ şi Valea-Paruluĭ, com. Măstăcani, plasa Prutul, jud. Covurluiŭ.

Ciuhurezul, *pisc,* la E. de com. Valea-Popeĭ, pl. Rîurile, judeţul Muscel.

Ciulceşti, *mahala,* în com. rur. Stîngăceaua, pl. Motrul-d.-j., judeţul Mehedinţi.

Ciuleĭ (Iazul-luĭ-), *iaz,* format de Şomuzul-Mic, în com. Giurgeşti, jud. Suceava, în suprafaţă de o falce.

Ciuleiul, *deal,* spre E. comuneĭ Scundul, pl. Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea, care separă valea Cîrstea de Valea-cu-Apă.

Ciuleiul, *pîrîŭ,* judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, comuna Doftana, care desparte moşia Doftana de Bogata şi se varsă de-a stînga Trotuşuluĭ.

Ciuleiul, *vale,* com. Şuşani-d.-s., pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Ciuletele, *vale,* în partea de S. a comuneĭ Dîrmoneşti, plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Ciulina, *baltă,* formată din revărsările Siretuluĭ, situată în partea de V. a satuluĭ Homocea, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Ciulineşti. (Vezĭ Silineşti, *sat,* com. Bivolari, pl. Turia, jud. Iaşi).

Ciulineşti (Vezĭ Unsa, *mănăstire,* com. Feredieni, pl. Coşula, judeţul Botoşani).

Ciulineţul, *baltă,* formată din vărsăturile Prutuluĭ, în comuna Folteşti, plasa Prutul, judeţul Covurluiŭ.

Ciulini-Marĭ, *iezere,* jud. Brăila, situate la S. de iezerele Frumoasele, între Vîlciul şi Bîndoiul.

Ciulini-Micĭ, *iezere,* jud. Brăila, situate la S. de Ciulini-Marĭ, între Vîlciul şi Băndoiul.

Ciulinoara, *baltă,* pe şesul Siretuluĭ, în com. Călineşti, plasa Siretul, jud. Botoşani.

Ciulinosul, *mlaştină,* în suprafaţă de 800 m. p., în comuna Dolhasca, jud. Suceava.

Ciulneţul, *rîŭ,* în jud. Tulcea, plăşile Măcin şi Isaccea, pe teritoriul comunelor rurale Pisica, Văcăreni (Măcin) şi Luncaviţa (Isaccea). Se desface din Dunăre, din dreptul mileĭ 87, de lîngă Movila-Candonuluĭ; se îndreaptă spre E., tăind d'alungul grindul Pisica; trece prin satul Pisica, o ia apoĭ spre S.-V., până în dreptul grinduluĭ Ciupitoaia, de unde se îndreaptă spre S.-E., trecînd pe la 2 kil. spre E. de satele Gărvanul şi Văcăreni. Face apoĭ un cot spre S., până la confluenţa cu Gîrla-Mare; până aci curge numaĭ prin stuf; de aci, întrînd pe teritoriul comuneĭ Luncaviţa, se apropie de uscat, mergînd paralel cu el; ia o direcţie continuă spre E. cu micĭ cotiturĭ, trece pe la poalele nordice ale dealuluĭ Milanul, de unde apucă spre S., trecînd aproape de satul Luncaviţa, de unde apucînd spre E., maĭ sus de satul Rachel, merge de se varsă în Dunăre, pe dreapta, în dreptul mileĭ No. 71. Cursul săŭ are o lungime de 22 kil., brăzdînd partea nordică a plăşilor Măcin şi Isaccea şi a comunelor Pisica, Văcăreni şi Luncaviţa. Malurile sale sunt joase, şi, de la dreptul satuluĭ Văcăreni până la vărsare, sunt plantate în mod natural, pe două şirurĭ, sălciĭ, carĭ îĭ daŭ aspectul uneĭ alee. Pe lîngă ea merge drumul comunal Pisica-Luncaviţa. In ea se scurg, pe dreapta bălţile Tinda, a-Cluciuluĭ, Gîrla-Mare, Valea-Nevestelniţeĭ, a-Gloduluĭ, pîrîul Luncaviţa, văile Ciairuluĭ şi Turiacul; pe stînga, balta Crapia.

Ciulniţa, *com. rur.,* în plasa Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Larga şi Bora.

Teritoriul comuneĭ coprinde treĭ moşiĭ şi se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., pe cîmpia Bărăganul, până maĭ spre S. de linia ferată Bucureşti-Feteşti, pe o suprafaţă de 12910 hect., din

carĭ 80 hect. pădure şi restul pămînt de cultură.

Sunt împroprietăriţĭ 176 locuitorĭ şi neîmproprietăriţĭ 126.

Se compune din satele Ciulniţa şi Livedea şi din cătunele (tîrlele): Rădana, Grindul, Patru-Punţĭ, Ulucile-Lungĭ, Maicanul-Mare, Maicanul-Mic, Vîrtopul, Măcrişul, Sălcioara, Moş-Mihaiŭ, Puţul-Noŭ, Calul, Lunca, Băjeşti, Frînghiile şi Valea-luĭ-Asan.

Populaţiunea comuneĭ este de 1379 locuitorĭ, din carĭ 290 capĭ de familie şi 1089 membriĭ de familie. Sunt: 724 bărbaţĭ şi 655 femeĭ; 1372 Romînĭ, 1 Grec, 4 Bulgarĭ şi 2 Germanĭ; 1377 creştinĭ ortodoxĭ şi 2 catolicĭ; 391 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 4 comercianţĭ, 4 avînd profesiunĭ libere, 98 muncitorĭ şi 52 servitorĭ.

Ştiŭ carte 213 persoane.

Vite: 603 caĭ, 1204 boĭ, 3600 oĭ, 80 capre, 45 bivolĭ, 6 asinĭ şi 250 porcĭ.

Venitul com., în 1887—1888, era de 4592 leĭ şi cheltuelile de 5288 leĭ.

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ, cu 58 elevĭ şi una de fete, cu 16 eleve.

In comună este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Partea de S. a teritoriuluĭ comuneĭ este traversată de linia ferată Bucureşti-Feteşti, avînd pe teritoriul comuneĭ staţia Ciulniţa, pe Bărăganul. De la S. spre N. trece linia ferată Călăraşi-Slobozia.

Ciulniţa, *com. rur.*, pl. Podgoria, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 74 kil. departe de acest oraş şi 18 kil. departe de subprefectură.

Se compune din 2 cătune: Ciulniţa şi Prundeni. Inainte vreme s'a numit Podul-Piuliţeĭ.

Este situată pe ambele malurĭ ale gîrleĭ Budişteanca, care străbate com. de la N. spre S.

Are o populaţie de 768 locuitorĭ, 371 bărbaţĭ şi 397 femeĭ, cu 185 capĭ de familie, carĭ trăesc în 165 case.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi puţinĭ cu comerciul. In comună sunt 42 stupĭ cu albine.

Locuitoriĭ aŭ 122 boĭ, 147 vacĭ, 22 caĭ, 964 oĭ, 133 porcĭ şi 2 bivolĭ.

Comuna este înconjurată spre N. de viĭ şi pădurĭ cu stejar, fag şi gîrniţă; iar în cele-l'alte părţĭ, de livezĭ cu prunĭ, merĭ, perĭ, cireşĭ şi nucĭ.

S'aŭ împroprietărit, după legea din anul 1864, 102 loc., pe moşiile: Mănăstirea-Cotrocenĭ şi a d-luĭ Lazăr Calenderoglu.

Comuna are 125 contribuabilĭ. Venitul eĭ (1889—90) se urcă la suma de leĭ 1680 şi cheltuelile la 1450 leĭ.

Peste gîrla Budişteanca este un pod de lemn, numit Podul-Piuliţeĭ, care înlesneşte comunicaţia spre Leurdeni şi Glîmbocata. Prin comună trece şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti şi alte treĭ şosele comunale.

Până la construcţia şoseleĭ naţionale comuna era situată maĭ sus; apoĭ locuitoriĭ s'aŭ strămutat, aşezîndu-se pe linia şoseleĭ. Aci sunt 2 bisericĭ: una cu hramul Sf. Paraschiva, aşezată afară din comună, zidită cu cheltuiala locuitorilor, la anul 1814, şi a doua, cu hramul Sf. Impăraţĭ, clădită în anul 1888, de d-l M. Eustatiade, pe moşia sa, Ciulniţa. Atît clădirea, cît şi materialul destinat serviciuluĭ este bogat. Ambele bisericĭ sunt deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

In anul 1890, d-l M. Eustatiade, proprietar, a construit un local de şcoală, cu care a cheltuit 25000 leĭ, dotîndu-l cu mobilier şi cu toate cele trebuincioase.

Ciulniţa, *sat*, în judeţul Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, situat parte pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa, sub coasta Bărăganuluĭ, parte d'asupra coasteĭ.

In acest sat se coprinde şi fostul sat separat Amza, care astăzĭ este contopit cu Ciulniţa.

Are o şcoală de băeţĭ şi una de fete.

In sat este o biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Ciulniţa, *sat*, face parte din comuna cu acelaşĭ nume, judeţul Muscel. Are o populaţie de 378 locuitorĭ, 178 bărbaţĭ şi 200 femeĭ, din carĭ 90 capĭ de familie. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Ciulniţa, *staţie de dr.-d.-f.*, jud. Ialomiţa, pl. Balta-Ialomiţa, com. Ciulniţa, pe linia Bucureşti-Feteşti, pusă în circulaţie la 17 Noembrie 1886, între staţiile Ghimpaţi (13 kil.) şi Mărculeşti (12.2 kil.) şi pe linia Călăraşi-Slobozia, între staţiile Siliştea (12 kil.) şi Mărculeşti (12 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ Măriĭ de $38^{m.}$,67. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 77692 leĭ, 75 b.

Ciulniţa, *nume*, ce purta *satul* Malul-Mare, jud. Dolj, pl. Ocolul, către 1845, cînd se afla pe malul drept al rîuluĭ Jiul.

Ciulniţa, *deal*, în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, jud. Muscel, pe care se cultivă 10 hectare vie.

Ciulniţa, *baltă*, pl. Jiul-d.-j., comuna Grindeni, jud. Dolj.

Ciulniţa, *baltă,* formată de pîrîul Ciulniţa, în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, comuna Vălcelele. Este aşezată în partea de E. a comuneĭ; se întinde şi în teritoriul comuneĭ Gradiştea-d.-j. Este proprietatea statuluĭ. Are o întindere de 400 hect., şi produce un venit de 1000 leĭ anual.

Ciulniţa, *insulă,* în Dunăre, proprietate a statuluĭ, în dreptul com. Celeiul, din pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Ciulniţa, *pădure* de salcie, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, com. Ciulniţa, pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa. Are o suprafaţă de 50 hect.

Ciulniţa, *pichet de graniţă,* pe Dunăre, al VII-lea, începînd din spre Dolj, în dreptul comuneĭ Gura-Padineĭ, judeţul Romanaţi.

Ciulniţa, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Grădiştea, com. Vălcelele. Se formează din maĭ multe pîraie, ce brăzdează teritoriul comuneĭ, şi din ploĭ; udă mijlocul comuneĭ, trecînd chiar prin cătunul de reşedinţă, şi merge de se varsă, după un curs de 10 kil., în balta Ciulniţa, la E. comuneĭ.

Ciulniţa, *vălcea,* în jud. Vlaşca, ce vine din Corbi-Marĭ, trece pe proprietatea Corbi-Ciurgĭ, despre Argeş şi se scurge apoĭ în Argeş.

Ciulpanul, *deal,* în com. rur. Jidoştiţa, pl. Ocolul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Ciumacov, *grind,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Sf. Gheorghe (Cadîrlez), situat în partea sudică a plăşeĭ şi S.-V. a comuneĭ. Se desface din Grindul-Călugărilor; se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la V. la E., brăzdînd partea de S. a stufuluĭ care-l înconjoară, şi se termină pe malul măriĭ. Distanţa nu e de cît de 1 kil. între el şi apele măriĭ. Forma luĭ e lunguiaţă şi se aseamănă cu aceea a unuĭ herăstrăŭ. Lungimea sa e de 100., iar întinderea sa totală e de vre o 80 hect. Este neproductiv, fiind acoperit cu nisip.

Ciumagi, *com. rur.,* plasa Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din treĭ cătune: Păsculeşti, Buneşti şi Bărluiul. Este situată pe Piscul-Bisericeĭ, pănă în dealul Inurilor, la 80 kil. departe de capitala judeţuluĭ. Are o populaţie de 792 loc. (384 bărbaţĭ şi 408 femeĭ); 290 capĭ de familie; 200 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 300 case.

In comună sunt 2 bisericĭ de zid.

Locuitoriĭ sunt moşneni. Ştiŭ carte 50 de persoane.

Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 500 hect.

Veniturile comuneĭ se urcă la 1307 leĭ anual şi cheltuelile la 1153 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Cerneĭ şi Inurilor şi udată de văile: Bărluiul şi Pietroasa.

Ciumagi, *deal,* comuna Ciumagi, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 17.50 hect. vie.

Ciumalul, *deal,* lîngă satul Todireşti, com. Văscani, jud. Suceava.

Ciumalul, *pădure* de stejar, ce acopere dealul cu acest nume, jud. Suceava.

Ciumalul, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Boldeşti, com Văscani, jud. Suceava.

Ciumaşi, *com. rur.,* pl. Bistriţa-d.-s., jud. Bacăŭ, situată la poalele dealurilor şi pe şesul Bistriţeĭ. Cuprinde cătunele: Iteşti, reşedinţa, Ilieşul, Ciumaşi, Făgeţelul şi Borleanul, înşirate d'alungul maluluĭ stîng al Bistriţeĭ.

Pe la anul 1803, Ciumaşi răzăşeştĭ se găseaŭ în jud. Neamţu, ocolul Siret.

In statistica din 1874 nu se găsesc de cît cele d'întîiŭ treĭ cătune.

Teritoriul comuneĭ se mărgineşte: la V. cu Bistriţa, care îl desparte de com. Gîrleni; la S. cu com. Săuceşti; la E. cu secţia Pădureni (com. Bereşti) şi la N. cu Racova.

Are o şcoală mixtă, care funcţionează din 1884, în satul Iteşti, întreţinută de stat şi care a fost frecuentată în 1891 de 39 copiĭ, dintre carĭ 15 fete.

Bisericĭ sunt 3, deservite de 2 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ. Sunt 288 case de locuit. Cîrciumĭ sunt 4.

Are o populaţie de 287 capĭ de familie, saŭ 1125 suflete, dintre carĭ 1110 Romînĭ şi 15 Izraeliţĭ, de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ sunt: 460 agricultorĭ, 3 meseriaşĭ, 5 comercianţĭ, 13 avînd profesiunĭ libere, 33 muncitorĭ şi 8 servitorĭ. Mulţĭ dintre eĭ sunt plutaşĭ.

Contribuabilĭ, după recensămîntul pentru periodul 1891—1896, sunt 237.

Budgetul comuneĭ, pe exerciţiul 1891—92, are la veniturĭ leĭ 6412, banĭ 55 şi la cheltuelĭ leĭ 2658, banĭ 39.

Teritoriul comunal este de 1822 hect.

Proprietarĭ sunt: Principesa Lucia Schoenburg de Waldenburg, cu o moşie de 1991 hect.;

moștenitoriĭ luĭ S. Pisoschi, cu 24 hect. și Al. Chiribăŭ, cu 48 hect. Pădurea după moșie se numește Cirita.

Viile ocupă o întindere de 78 ariĭ. După controalele diviziuneĭ filoxerice (1891), viea lucrătoare ocupă 8 hect.

Vite sunt: 39 caĭ, 525 vite marĭ cornute, 238 rîmătorĭ și 86 oĭ.

Stupĭ de albine sunt 76.

Distanțele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 16 kil.; la com. Gîrleni, stația de drum de fer cea maĭ apropiată și reședința plășeĭ, 6 kil.; la com. Racova, 7 kil.; la com. Săucești, 11 kil.; la com. Berești, 3 kil.

O cale vecinală leagă reședința acesteĭ comune, pe de o parte cu satul Hemeiușul, comuna Fîntînelele, tăind calea națională Bacăŭ-Piatra; iar pe altă parte cu satul Berești.

Ciumași, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-s., comuna cu același nume. Are o populație de 80 familiĭ, saŭ 327 suflete. Are biserică, zidită la 1831 și deservită de preotul din Itești și de 2 cîntărețĭ. Sunt 2 cîrciumĭ.

Vite sunt: 15 caĭ, 181 vite marĭ cornute și 80 rîmătorĭ.

Este la o depărtare de Itești de 3 kil.

Ciumați, *com. rur.*, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Asupra înființăreĭ acesteĭ comune, bătrîniĭ povestesc următoarele: Maĭ de demult, pe locul unde azĭ e comuna, era o pădure seculară și în mijlocul eĭ o mare poiană. Pe timpul ciumeĭ celeĭ marĭ, în această poiană se aduceaŭ bolnaviĭ de ciumă, pe care-ĭ așezaŭ în niște colibe făcute din frunzar. Mulțĭ aŭ pĭerit, dar și maĭ mulțĭ s'aŭ însănătoșit. Ceĭ ce s'aŭ făcut sănătoșĭ, considerînd acea poiană de bun augur, nu s'aŭ maĭ reîntors la satele lor, ci aŭ rămas pe loc, făcînd la început bordee și maĭ în urmă case. Pădurea s'a tăiat și pe loc s'a întins satul Ciumați.

Este situată pe loc șes, pe țărmul drept al rîuluĭ Prahova, la 21 kil. departe de capitala județuluĭ și la 5 kil. departe de Drăgănești, reședința plășeĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 682 hect.

Se compune din 3 cătune: Ciumați, Olari și Funari, cu o populațiune de 642 locuitorĭ (318 bărbațĭ și 324 femeĭ), avînd 318 capĭ de familie, 246 contribuabilĭ, sunt 269 case de locuitorĭ.

In comună e o singură biserică, cu hramul Sf. Impărațĭ, zidită în anul 1869, cu ajutorul locuitorilor și altor persoane; e deservită de un preot.

Pe lîngă agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu olăria și rogojinăria. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la orașele Ploești, București, Giurgiu, Mizil, etc.

S'aŭ împroprietărit la 1864, pe moșia Domeniuluĭ Coroaneĭ Gherghița, 190 locuitorĭ, dîndu-li-se 654 hect. Locuitoriĭ aŭ: 152 caĭ și epe, 84 vacĭ, 312 boĭ, 3 bivolĭ, 9 capre, 1072 oĭ și 348 porcĭ.

Școala funcționează în comună de la 1875. Localul e proprietatea comuneĭ. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește 1728 leĭ anual. S'a frecuentat în 1892 de 50 băețĭ și 4 fete, din numărul de 190 copiĭ cu vîrsta de școală.

Știŭ carte 74 bărbațĭ și 2 femeĭ.

Stupĭ cu albine sunt 91.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 4240 leĭ anual.

Șoselele sale o pun în comunicație cu Ploești, Călărași, Gherghița și Balta-Doamneĭ.

Ciumați, *sat,* face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Oltenița, jud. Ilfov. Este situat la S. de Izvoarele, pe malul drept al rîuluĭ Argeș. Aci Valea-Seacă se varsă în rîul Argeș.

Se întinde pe o suprafață de 830 hect., cu o populațiune de 199 locuitorĭ.

D-l A. Stolojanu are 702 hect. și locuitoriĭ 128 hect. Proprietarul cultivă 582 hect. (10 sterpe, 110 izlaz). Locuitoriĭ cultivă 90 hect. (25 izlaz și 13 vie). Comerciul se face de un cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 119 și al celor micĭ de 105.

Ciumați, *sat,* face parte din comuna rurală Ciumați, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Are o populație de 255 locuitorĭ (126 bărbațĭ și 129 femeĭ).

Ciumați, *tîrlă,* jud. Buzăŭ, pe Buzeelul-Sec, de pe țărmul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, la $5^{1}/_{2}$ kil. spre N.-V. de satul Scorțarul-Noŭ. Vatra satuluĭ e de 5 hect. Are 14 case locuite de 17 capĭ de familie, cu 58 suflete. Animale sunt: 27 caĭ, 82 vite cornute, 136 oĭ și 12 rîmătorĭ.

Ciumați, *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, cât. Băneeasca, în crivina dintre Iazul-Morilor și rîul Buzăul.

Ciumați, *localitate,* pe malul drept al Putneĭ, în direcția comuneĭ Jorești, jud. Putna. S'a numit ast-fel pentru că a servit ca loc de înmormîntare în timpul ciumeĭ.

Ciumaților (Izvorul-), *izvor,* în

com. Pătîrlagi, jud. Buzău. Ese din muntele Titila și se scurge în Valea-Muscelului.

Ciumaţilor (Movila-), *movilă,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Cocargea. Are o înălțime de 18 m. Numirea i s'a dat astfel pentru că, la 1828, cînd satele eraŭ bîntuite de ciumă, mulțĭ oamenĭ se adăposteaŭ aicĭ.

Ciumeasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Mioveni, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Are, împreună cu trupul de pădure Mioveanca, o întindere de 750 hect.

Ciumeĭ (Vălceaua-), *vălcea,* jud. Teleorman, trece prin com. Segarcea-din-Vale, la N. Incepe de aproape de hotarul despre moşia Rîioasa și se înfundă spre com. Segarcea-din-Deal, luînd direcțiunea dela N. spre E.

Ciumerna. (Vezĭ Obcina-Ciumerneĭ, jud. Suceava).

Ciumerna, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Suha-Mică, jud. Suceava.

Ciumernicul, *poiană,* pe valea rîuluĭ Teleajenul, com. Măneciul-Ungurenĭ, pl. Teleajenul, județul Prahova.

Ciumernicul, *vale,* izvoreşte de sub muntele Fața-luĭ-Gherghel, curge de la N.-V. către S.-E. și se varsă în rîul Teleajenul, pe țărmul drept, în raionul comuneĭ Măneciul - Ungurenĭ, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Ciumeşti, *com. rur.,* plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, la S.-V. de Cîmpulung, 26 kil. departe de acest oraş.

Este aşezată pe malul drept al rîuluĭ Doamna (la E.) și de-a-lungul Dealuluĭ-Boli (la V.).

Se mărginește la N. cu com. Micești, la S. cu com. Mărăcineni, la V. cu jud. Argeș, de care se desparte prin gîrla Budeasa - Mică, și la E. cu com. Colibași, de care se desparte prin rîul Doamna.

Are 3 cătune: Ciumești, Ulițeasca și Sărărești, cu o populație de 629 loc., 315 bărbațĭ și 314 femeĭ, cu 145 capĭ de fam.

Sunt 129 contribuabilĭ. Are un venit (1889—90) de 1599 leĭ și cheltuelĭ în suma de 1504 leĭ.

Se întinde pe o suprafață de 742 hect. Moșia e a locuitorilor, parte posedînd-o din moșĭ-strămoșĭ, parte căpătată prin împroprietărire, la 1864. Proprietarĭ în comună sunt: Nae I. Micescu, I. Micescu și Trandafirescu.

Locuitoriĭ în majoritate se ocupă cu agricultura și parte cu zidăria.

Eĭ aŭ: 420 boĭ și vacĭ, 80 porcĭ, 450 oĭ și 25 caĭ.

In jurul comuneĭ, spre E., sunt livezĭ, spre V. pădurĭ cu stejarĭ și fagĭ, și în comună multe ogrăzĭ cu prunĭ.

Rîul Doamna udă com. Ciumești la E., iar de la V. spre E. este străbătută de văile: Miceștilor, Ulițeasca, Saviĭ, Boliĭ și Budeasa-Mică. Intre rîul Doamna și calea ferată Golești-Cîmpulung este lacul Băzdăvanul și Rugina.

Calea ferată Golești - Pitești, avînd stația Ciumești, și șoseaua națională Pitești - Frontieră, străbat această comună de la N. spre S. și merg aproape paralel, pe malul drept al rîuluĭ Doamna, peste care este un pod de fier al caleĭ ferate.

Are o biserică și o școală.

Știŭ carte 124 bărbațĭ și 12 femeĭ.

Ciumeşti, *sat,* face parte din comuna rurală cu acelașĭ nume, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Doamna și pe Dealul-Boliĭ. De la V. spre E. îl străbate Gîrla-Saveĭ și Gîrla-Boliĭ, care formează în partea de E. a satuluĭ lacul Băzdăvanul și Rugina. Calea ferată Golești-Cîmpulung trece pe la E. cătunuluĭ, pe malul drept al rîuluĭ Doamna; are pe teritoriul satuluĭ, stația Ciumești.

Populația luĭ e de 450 locuitorĭ.

Are o școală, cu întreținerea căreia statul cheltuește anual 1242 leĭ; e frecuentată de 43 elevĭ, din numărul de 108 copiĭ în vîrstă de școală. Localul școaleĭ s'a clădit în anul 1868.

Biserica, zidire vechie, s'a clădit sub epitropia Pitaruluĭ Istrate Micescu, în unire cu comuna. Ea este deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Ciumeşti, *stație de dr.-d.-f.,* jud. Muscel, pl. Rîul-Doamneĭ, com. Ciumești, pe linia Golești-Cîmpulung, pusă în circulație la 1 Iulie 1887. Se află între stațiile Gropeni (5 kil.) și Clucereasa (7.8 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ Măriĭ de 280^{m},17. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 44398 leĭ, 58 banĭ.

Ciumeşti, *nume,* ce purta în vechime *com.* Pielești, din jud. Dolj, pl. Ocolul.

Ciumeşti, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Ciumești, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, în întindere de 1000 hect., compusă din stejar, fag și carpen.

Ciumeşti (Zăvoiul-de-la-), *pădurice,* jud. Muscel. (V. Colibași-Vierosul).

Ciumuleşti-Ganea, *com. rur.*, în pl. Moldova-d.-j., jud. Suceava, spre S. și la 16 kil. de Fălticeni. Aci e acum reședința subprefectureĭ plășeĭ. Se mărginește la E. cu com. Uidești, la V. cu com. Fîntîna-Mare, la S. cu com. Boroaia și la N. cu com. Șoldănești și Preutești. Formată din satele: Ciumulești, Ioneasa, Negotești, Movileni, Mesteceni, Leucușești-Softa, Leucușești-Dumitriu, Ganea, Bărăști și Cămîrzani, cu reședința în cel d'întîiŭ. Are o populație de 666 capĭ de familie, saŭ 2610 suflete, 1276 bărbațĭ și 1334 femeĭ, din carĭ 54 izraelițĭ. Contribuabilí sunt 735. Are cincĭ bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 7 cîntărețĭ; 2 școale rurale mixte, frecuentate de 71 elevĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1892—1893, are la veniturĭ 7090 leĭ și la cheltuelĭ 7072 leĭ, iar al drumurilor 1458 leĭ venit și 1182 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 303 caĭ, 512 boĭ, 572 vacĭ, 2400 oĭ, 544 porcĭ și 4 bivolĭ. Pe Șomuzul-Băeĭ sunt 4 moriște.

Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ variază între 335—345 m. E udată de Moldova și de pîraiele: Mediasca, Movileni, Tătărani, Cucoșeni, al-Stîneĭ, Găvanul, al-Focșeĭ, Horaița, Brudul și Calna.

Suprafața teritoriuluĭ comuneĭ e de 3154 fălcĭ și 50 prăjinĭ, din carĭ 425 pădure, 1262 cultivabile, 276 fînaț și restul nefolositor. Împroprietărițĭ la 1864 sunt 110 fruntașĭ, 211 pălmașĭ și 178 codașĭ, stăpînind 996 fălcĭ și 68 prăjinĭ.

Ciumuleşti-Ganea, saŭ **Ciumuleşti-Mîrza,** *sat*, pe moșia și în com. cu același nume, jud. Suceava. Așezat pe văile și coastele a treĭ dealurĭ: Severinul, al-Cireșuluĭ și Gorbănești. Are 91 case, populate cu 103 capĭ de familie, saŭ 342 suflete, 166 bărbațĭ și 176 femeĭ. Sunt 123 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă suprafața de 13 fălcĭ și 65 prăjinĭ. Moșia e proprietatea d-luĭ Emanoil Morțun, cumpărată de la Zoița Ganea. E în întindere de 171 fălcĭ, din carĭ loc de cultură 90 fălcĭ, 12 fălcĭ fînaț, una pădure și 68 nefolositor. Împropriet. la 1864 sunt: un fruntaș, 90 pălmașĭ și 11 codașĭ, stăpînind 221 fălcĭ și 61 prj.

Are o biserică, cu hramul Schimbarea-la-Față, zidită de frațiĭ Ioniță și Mateĭ Ganea, la 1790 și care arzînd, în 1871, cu toate odoarele, distrugîndu-se și inscriipțiile, a fost restaurată la 1871, maĭ mult cu cheltueala fostuluĭ proprietar, Al. Agioglu. E deservită de un preot și doĭ cîntărețĭ și împroprietărită cu 8 fălcĭ și 40 prăjinĭ.

Este o școală rurală mixtă, cu un învățător, plătit de stat, înființată la 1868 și frecuentată de 38 elevĭ, din numărul de 121 copiĭ în vîrstă de școală.

Drumurĭ principale sunt: la Fălticeni (16 kil.), la Negotești (18 kil.), la Drăgușeni (13 kil.).

La 1803 «Ciumulești, a cluceruluĭ Ioniță Ganea, aveaŭ 38 liuzĭ, plătind bir 608 leĭ pe an, fiind și 3 liuzĭ de ceĭ fără bir. La aceștia se adăugeaŭ «breslașiĭ ot tam», 7 liuzĭ cu 72 leĭ pe an.»

Ciunca, *deal*, situat la N.-E. comuneĭ Topești, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Are o suprafață de 40 hect. Este parte stîncos și rîpos, iar parte cultivabil.

Ciunca, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Brăești, com. Brăești, pl. Cîrligătura, județul Iași, aproape de dealul și satul Buda.

Ciunca, *pîrîŭ*, (Vezĭ Corbîea, pîrăŭ, com. Brăești, pl. Cîrligătura, jud. Iași).

Ciunciuleşti, *cătun*, în județul Mehedinți, plasa Văile; ține de com. rur. Horăști.

Ciunga, *movilă*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pe cîmpul Bărăganuluĭ. Această movilă formează punctul de întîlnire al maĭ multor moșiĭ.

Ciunga, *pădure* a statuluĭ, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, comuna Hagieni; formează trup de 180 hect. cu pădurea Cotul-Mieluluĭ; e compusă din stejar și salcie.

Ciunga-Mare, *movilă*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, comuna Hagieni.

Ciunga-Mică, *movilă*, în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, comuna Hagieni.

Ciungarilor (Dealul-), *deal*, la V. de comuna rurală Poinărei, plaiul Nucșoara, situat între județul Muscel și județul Argeș.

Ciungălanuluĭ (Pădurea-), *pădure*, în județul Buzăŭ, comuna Gura-Sărățiĭ, căt. Atîrnați. Are 13 hect. pe moșia Bengeasca.

Ciungetul, *sat*, face parte din comuna rurală Mălaia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Este situată pe rîul Latorița, la 58 kil. de com. Olănești, reședința plaiuluĭ. Are o populație de 119 locuitorĭ (60 bărbațĭ și 59 femeĭ). Ca populație școlară are 7 copiĭ (4 băețĭ și 3 fete). E la distanță de 8 kil. de căt. Mălaia unde e școala.

Aci e o biserică clădită de moșnenĭ.

Ciungetul, *loc de fînețe,* com. Bunești, plasa Ocolul, județul Vîlcea.

Ciungetul, *pirîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, comuna Doftana. Ese din muntele Băsaca și se varsă d'a stînga pîr. Doftana.

Ciungi, *izvor* de ape minerale, jud. Neamțu, situat în Pădurea-Văraticuluĭ, lîngă localitatea cu același nume. Apa ce conține e feruginoasă, destul de concentrată, prin faptul că pietrele dimprejur sunt acoperite de un strat gros de sesquioxid de fier.

Ciungi, *locuință izolată,* în com. Filiorul, pl. de-Sus-Mijlocul, jud. Neamțu, la locul numit Poiana-Țigănceĭ, în vecinătatea munteluĭ cu același nume.

Aicĭ este ocolul vitelor mănăstireĭ Văratic; o curte, cîte-va chiliĭ, hambare, toate în mijlocul uneĭ cîmpiĭ, bogată în fînețe.

Ciungi. (Vezĭ Bicazul, județul Neamțu).

Ciungi, *șir de dealurĭ,* plasa Tazlăul-d.-j., județul Bacăŭ, care începe în vîrful Ciungiĭ, din com. Tîrgul-Valea-Rea, străbate com. Drăgugești, urmînd malul stîng al Tazlăuluĭ-Mare, până în hotarul com. Brătila. Prezintă și piscurile: Măgura, Boțul, Bourul, Peștera și Loghinul.

Ciungi, *vîrf de deal,* jud. Bacău, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Tîrgul-Valea-Rea.

Ciungi, *deal,* în județul Neamțu, com. Mastacăul, plasa Bistrița. Se află situat în prelungirea dealuluĭ numit Codrul-Neaguluĭ.

Ciungi, *munte,* spre V. de mănăstirea Văratecul, în comuna Filiorul, plasa de Sus-Mijlocul, județul Neamțu. Suișul săŭ este anevoios. De pe vîrful săŭ se desfășoară privirilor de o parte cîmpia bogată a Moldoveĭ, șesul întins dintre rîul Bistrița și apa Moldoveĭ, până dincolo de satul Cristești, până la Dealul-Pășcanilor, de altă parte până la dealul ce apără vederea orașuluĭ Piatra, muntele Cozla; către V., creștetul uriaș și rîpos al Ciahlăuluĭ, mărginește vederile maĭ departe.

Ciungi, *munte,* între com. Broșteni și Dorna, jud. Suceava.

Ciungi, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., din comuna Bărsănești.

Ciungi, *pîrîŭ,* în județul Suceava, comuna Sasca, tributar al Sasceĭ-Marĭ.

Ciungiĭ-luĭ-Marcu, *munte,* în județul Suceava, com. Mălini.

Ciungilor (Dealul-), *munte,* între comuna Sasca și Mălini, jud. Suceava, acoperit de pădure de brad.

Ciungilor (Valea-), *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, de pe teritoriul comuneĭ Comănești; se scurge d'a stînga Trotușuluĭ.

Ciungilor (Valea-), *vale,* pe teritoriul comuneĭ Cudalbi, pl. Zimbrul, județul Covurluiŭ, între Cudalbi și comuna Măcișeni, cu direcție spre E., către com. Mînjina.

Ciungitura, *munte,* în județul Suceava, com. Dorna.

Ciungiul, *deal,* în com. rur. Goroși, plasa Blahnița, județul Mehedinți.

Ciungul, *despărțire* a *comuneĭ* Dăbuleni, județul Romanați, în spre V. E despărțit de Dăbuleni prin un pod al șoseleĭ Corabia-Bechet. Are 2 morĭ pe apă. (Vezĭ Dăbuleni).

Ciunguluĭ (Lacul-), *lac,* la Nordul comuneĭ Măgureni, județul Teleorman.

Ciunguluĭ (Muchea-), *culme,* a coasteĭ Bărăganuluĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, teritoriul comuneĭ Bordușeani.

Ciunta, *deal,* începe din marginea de S. a satuluĭ Lipovățul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, și se termină la satul Deleni, după ce se leagă cu Dealul-Făgădăuluĭ.

Ciunta, *pămînt arabil,* pe teritoriul comuneĭ Buciumeni, pl. Nicorești, jud. Tecuciŭ.

Ciunteĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Gorj, pl. Jiul, com. Roșia, spre S.-E. de comună, ramificație din Dealul-Bătrîn. Aparține comuneĭ Teișani; începe din matca Roșieĭ și se termină în comună, în Valea-Ciunteĭ. Acest deal este acoperit de viĭ, prunĭ și pădure.

Ciupa. (V. Lagărul, județul Argeș).

Ciupa, *pîrîŭ,* udă partea de E. a comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea; se varsă în rîul Luncavățul.

Ciupa-luĭ-Mavrodolu, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. com. Pătroaia.

Ciupa-Mănciulescu, *sat,* jude-

ţul Dîmboviţa, pl. Cobia, cătunul com. Pătroaia.

Ciupagea, saŭ **Popeşti-Ciupagea**, *cătun*, pendinte de com. Ueşti-Goleasca, plasa Neajlovul, jud. Vlaşca. E situat pe Valea-Drîmbovniculuĭ. (V. com. Ueşti-Goleasca).

Ciupagul, *sat*. (V. Humele, jud. Argeş).

Ciupagul, *moşie*. (V. Bălteni, judeţul Argeş).

Ciupagul, *moşie*, jud. Argeş, pl. Cotmeana, com. Ungheni-Colţi, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, fostă pendinte de mănăstirea Colţea din Bucureşti. Are o întindere de 834 pog., din carĭ 48 pog. pădure, producînd o arendă de 4850 leĭ.

Ciupăgioaia, *mahala*, în judeţul Mehedinţi, pl. Dumbrava; ţine de com. rur. Greci.

Ciupelniţa, *com. rur.*, plasa Cîmpul, jud. Prahova. In vechime a fost reşedinţa plăşeĭ.

Este situată pe valea rîuluĭ Vîtnăul, la 21 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din două cătune: Ciupelniţa şi Trestieni. Are o populaţie de 167 capĭ de familie, saŭ 693 suflete (357 bărbaţĭ şi 336 femeĭ), din carĭ 6 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 129 contribuabilĭ şi 131 case de locuit.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în cǎt. Trestieni, făcută de zid de familia G. Sterin; a doua în cătunul Ciupelniţa, de lemn, reparată de Mihail Ciupelniţeanu. Ambele bisericĭ aŭ hramul Adormirea, şi sunt deservite de 2 preoţĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864. Eĭ aŭ: 30 caĭ, 34 epe, 174 vacĭ, 8 bivolĭ, 218 boĭ, 404 oĭ şi 238 porcĭ.

Pe apa Vîtnăul, în raionul comuneĭ, este o moară de măcinat.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 81, din carĭ 14 urmează şcoala din com. Cornurile. Ştiŭ carte 26 bărbaţĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1400 hect.

Sunt 130 stupĭ cu albine.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Venitul com. este de 2350 leĭ anual.

Ciupelniţa, *sat*, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Cîmpul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Ciuperca, *sat*, în jud. şi plasa Tutova, com. Tuleşti, spre S.-E. de satul Tuleşti. Are o populaţie de 84 locuitorĭ, carĭ locuesc în 22 case. Ştiŭ carte 4 persoane.

Ciuperca, *prival*, jud. Brăila, ce începe din Dunăre şi dă în iezerul Botea.

Ciupercari, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Grădiştea, căt. com. Domniţa, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, la 3 1/2 kil. spre V. de căt. de reşedinţă Domniţa. Are o întindere cam de 50 hect., cu o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 189 locuitorĭ, din carĭ 90 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 45 persoane.

Ciuperceanca, *moşie*, în plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman, care, împreună cu moşia Cotorga, face parte din domeniul Văleni, din jud. Olt, proprietatea d-luĭ Constantin Colibăşanul. Are o întindere de 500 hect.

Ciuperceni, *com. rur.*, în judeţul Dolj, plasa Cîmpul, situată în stînga Dunăreĭ, cam la 1 kil. depărtare, socotind din marginea de V. a comuneĭ, în faţa satuluĭ Novesălţul, din Bulgaria. Este despărţită de Dunăre prin balta Ciuperceni şi prin fîneţele locuitorilor ciupercenĭ. Se află la 9 kil. spre S.-V. de Craiova şi la 9 kil. spre S.-V. de Calafat.

Se învecineşte la N. cu comuna Calafat, la S. cu Dunărea, la E. cu comunele: Desa, Smîrdan şi Poiana, iar la V. tot cu Dunărea. Limita linieĭ de N. începe de la V., din Dunăre, merge în direcţia de V.-E., despărţind pămîntul delimitat locuitorilor ciupercenĭ în 1864 şi loturile locuitorilor din Ciuperceni-Noĭ, de moşia Calafat şi urmează această direcţiune până la proprietatea bisericeĭ din comuna Smîrdan, de unde ia direcţiunea N.-S. până la proprietatea şcoaleĭ din comuna Smîrdan; de acolo apucă spre E.-V. până la movila de hotar din colţul de N.-V. al comuneĭ Smîrdan. De la această movilă ia direcţiunea N.-S. până la movila de hotărnicie Bistriceanca, colţul de S.-V. al comuneĭ Smîrdan; de la movila Bistriceanca ia direcţiunea de la V. spre E. până la movila de hotărnicie Fîntîna-Agieĭ în colţul de S.-E. al comuneĭ Smîrdan; de la movila Fîntîna-Agieĭ merge de la S. spre N. până la movila de hotărnicie de la V. de Grindul-luĭ-Tutun, colţul de N.-E. al comuneĭ Smîrdan. De la movila aceasta, merge puţin spre V., apoĭ spre N. până la altă movilă de hotărnicie, formînd hotarul despărţitor între loturile

locuitorilor din Ciuperceni-Noĭ şi între pămîntul delimitat locuitorilor din com. Smîrdan. De la această din urmă movilă urmează direcţiunea de la S. spre N., pănă la movila care vine în linie de la V. spre E. cu Fîntîna-de-Piatră, din delimitarea locuitorilor călăfătenĭ; de la movila Fîntîna-de-Piatră, ia direcţiunea V. spre E. şi merge pe valea dintre nisipurile de la Grindul-luĭ-Tutun şi nisipurile de pe Drăcila, pănă la movila de hotărnicie de la N. de Grindul-luĭ-Tutun, colţul de N.-E. al nisipurilor plantate de salcîmĭ pe moşia satuluĭ Ciuperceni, formînd hotarul despărţitor între delimitarea călăfătenilor, numită Drăcila şi între loturile locuitorilor din căt. Ciuperceni-Noĭ, apoĭ între Drăcila şi nisipurile plantate cu salcîmĭ, unde se termină limita de N. Limita linieĭ de E. începe de la movila despre N. de Grindul-luĭ-Tutun şi merge spre S. şi puţin spre V.-N. şi N.-E. formînd hotarul despărţitor între pămîntul delimitat locuitorilor din comuna Poiana şi între loturile locuitorilor din căt. Ciuperceni-Noĭ, între loturĭ şi pămîntul delimitat locuitorilor din comuna Desa, apoĭ între moşia statuluĭ Ciuperceni şi moşia Desa, trecînd pe lîngă fîntîna de la hotarul Poeneĭ pănă în Dunăre aproape şi puţin la E. de pichetul 39. Are ca limită liniile de S. şi cea de V. formate din cursul Dunăreĭ, care formează hotarul despărţitor între Romînia şi Bulgaria. Cursul Dunăreĭ începe de la limita de N. şi curge în direcţiunea de N. şi N.-E. spre S. şi S.-V. pănă în dreptul pichetuluĭ 33, Schela-Vechie, de unde ia direcţiunea N. spre S., pănă la pichetul 35, Bogdan; de la acest punct, pănă la pichetul 37, Rîiosul, curge iarăşĭ în direcţiunea N. şi N.-E. spre S. şi S.-V.; de la pichetul 36, Rîiosul, pănă la pichetul 37, Canapa, curge în direcţiunea N.-V. spre S.-E.; astfel, de la pichetul 35, Bogdan, pănă la pichetul 37, Canapa, cursul Dunăreĭ înfăţişează un mare arc, aruncîndu-se spre S.-V. către Bulgaria şi cu deschizătura arculuĭ spre N.-E. către Romînia.

Din dreptul pichetuluĭ Canapa, Dunărea ia direcţiunea de la V. către E. şi curge în direcţiune, pănă trece de hotarul între Ciuperceni şi Desa, formînd în cursul săŭ ostroavele: Schela-Vechie, Bogdan şi Canapa, în dreptul teritoriuluĭ comuneĭ Ciuperceni.

Satele şi localităţile de a lungul Dunăreĭ, pe malul săŭ drept, în faţa localităţilor romîne sunt: Tatîrgicul şi Novesalţul, aproape în faţa comuneĭ Ciuperceni; Hanul şi Nazir-Mala, aproape în faţa pichetuluĭ romînesc (şi a măguriĭ) Bogdan; Ideglița şi Glonița, în faţa pichetuluĭ romînesc Rîiosul; Botova, în faţa pichetuluĭ romînesc Canapa; orăşelul Arcer şi satul Slivia, în faţa pichetuluĭ romînesc Arcer.

Terenul n'are alte accidente naturale de cît cîte-va movile, numite de locuitorĭ măgurĭ saŭ grindurĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt, începînd cu cele maĭ apropiate de comună: Măgura - Oprineĭ, cu înălţimea aproximativă de 8 m. în direcţiunea S.-V. de comună şi Măgura-Mare, cu înălţimea aproximativă de 9 m. la N.-V.; Grindurile din faţa pichetuluĭ Schela-Vechie, înălţime aproximativă de 9 m., la N.-V.; Grindurile Ghidiceluluĭ, de 13 m., spre N.-E.; Grindul-Mare, înălţime aproximativă de 12 m., la S.; Măgura-Bogdan, în înălţime de 10 m., spre S. şi S.-V.; Grindul-Chesmiĭ, cu înălţimea aproximativă de 10 m., la S.; Măgura-Gheşiĭ, înălţime aproximativă 12 m., la S. şi S.-E.; Măgura-Viilor, înălţime aproximativă de 12 m., spre S.-E.; Măgura-Inşiratelor, înălţime aproximativă de 12 m., spre S.-E.; Măgura-luĭ-Minciună, înălţime aproximativă de 8 m., spre S. şi S.-E. Măgura-Radeĭ, înălţime aproximativă de 10 m. spre S.-E.; Măgura-Murtiĭ, înălţimea proxim. de 13 m., spre S. şi S.-E.; Grindul-Tinoaseĭ, înălţime aproximativă de 10 m., spre S.; Grindurile-Arceruluĭ, între care cel maĭ înalt are 18 m., spre S.-E.; Grindurile-Golniceanuluĭ, între care cel maĭ înalt are 18 m. aproximativ, spre S.; şi Grindul-luĭ-Tutun, în înălţime aproximativă de 13 m., spre E.

Direcţiunea este socotită de la cătunul de reşedinţă Ciuperceni.

Măgura-Mare, Grindurile din faţa pichetuluĭ Schela-Vechie şi Grindurile Ghidiceluluĭ se află pe teritoriul cătunuluĭ de reşedinţă Ciuperceni, Grindul-luĭ-Tutun se află pe teritoriul vîndut în loturĭ locuitorilor din cătunul Ciuperceni-Noĭ. Toate cele-l'alte se află pe moşia statuluĭ Ciuperceni.

Terenul fiind şes, se află maĭ multe bălţĭ formate din revărsările Dunăreĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt: Balta satuluĭ Ciuperceni, spre E. de comună, cu o întindere aproximativă de 150 hect; începe la jumătatea căeĭ între Calafat şi Ciuperceni şi se scurge în Dunăre; Lacul-Şchiopuluĭ spre S.-E. de com., în întindere aproximativă de 420 m. p.; Lacul-cu-Salcie spre S. de com., în întindere aproximativă de 2 hect.; Lacul-Gogoneţ, spre S. de Lacul-cu-Salcia, în întindere aproximativă de 50 ariĭ; Lacul-Sărat spre S. de Lacul-Gogoneţ, în în-

tindere aproximativă 3 1/2 hect.; Balta-Pașiĭ, spre S.-V. de Lacul-Sărat, formată din maĭ multe bălțĭ, cu întindere aproximativă în total de 20 hect.; Lunga, la S. de Balta-Pașiĭ, în întindere aproximativă de 15 hect., se scurge în Dunăre, numaĭ cînd sunt apele marĭ (vărsate); Mancinița la S. și S.-E. de comună și spre E. de Lunga, cu întindere aproximativă de 250 hect., cînd sunt apele vărsate, comunică cu Lunga și prin aceasta, cu Dunărea. De Mancinița țin: Lacul-luĭ-Guță spre V. de Mancinița, Balta-Oproaica spre N.-E. și E. de Mancinița, Lacul-luĭ-Dumitru-Stoian și Lacul-Eneĭ spre S. și alte vărsăturĭ, cu întindere aproximativă în total de 90 hect.; Balta-Rotundeĭ spre E. de căt. Ciuperceni-Noĭ, întindere aproximativă 10 hect.; Balta-Radeĭ, spre Sud-Est de Mancinița, în întindere aproximativă de 40 hect. De Balta-Radeĭ țin o mulțime de vărsăturĭ, cu întindere aproximativă de 80 hect. excluziv Balta-Radeĭ; Buicliul, spre S. și S.-V. de Mancinița, în întindere aproximativă de 20 hect.; Agia, spre S. de Buicliul, în întindere aproximativă de 15 hect. comunică cu Buicliul; Murta spre E. de Agia, în întindere aproximativă de 15 hect. Rîiosul, spre E. și spre N. de pichetul Rîiosul, în întindere aproximat. de 15 hect., se scurge în Dunăre. De Rîiosul țin: Strîmba și alte vărsăturĭ, cu întindere aproximativă de 10 hectare; Idegla, spre S. de comună, în întindere aproximativă de 80 hectare, se scurge în Dunăre, prin Rîiosul. De Idegla țin: Topilele-Marĭ și Topilele-Micĭ, la N.-E. de Idegla, cu întindere aproximativă de 20 hect.; Tinoasa, la E. de Idegla, în întindere aproximativă de 80 hect., comunică cu Idegla; Ovesele spre E. de Tinoasa, în întindere aproximativă de 80 hect., comunică cu Tinoasa, numaĭ cînd sunt apele vărsate; Lungulița, spre S.-S.-E. de Tinoasa, în întindere aproximativă de 34 hect.; Balta-Arceruluĭ spre S. de Lungulița, în întindere aproximat. de 210 hect., începe la pichetul Canapa și se scurge în Dunăre între pichetele Dervent și Arcer. De balta Arcer țin multe vărsăturĭ: Canapa și altele, cu întindere aproximativă în total de 70 hect.; Lacul-Gloniceanul, lîngă Grindul-Gloniceanul, în întindere aproximativă de 10 hect., scurgere n'are, însă cînd sunt apele vărsate, comunică cu Rîiosul și prin acesta cu Dunărea.

Balta Ciuperceni se află în delimitarea locuitorilor din căt. de reședință Ciuperceni; Lacul-Șchiopuluĭ și Balta-Rotundeĭ, se află în locurile Ciuperceni-Noĭ; iar toate cele-l'alte se află pe moșia statuluĭ, Ciuperceni.

Conacul moșieĭ e un loc izolat spre S.-E. de comună și la o depărtare cam de vre-o 11 kilometri.

Izlazurĭ sunt: Izlazul cătunuluĭ Ciuperceni-Noĭ și izlazul de pe moșia statuluĭ, Ciuperceni.

Poene se află printre salcîmiĭ plantațĭ pe nisipurile din moșia statuluĭ Ciuperceni, însă nu aŭ numele deosebite.

In această comună se găsesc cîte-va crucĭ: Crucea de la biserica ridicată în anul 1879, cînd a fost angină în sat. Crucea din marginea satuluĭ spre N. lîngă șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Smîrdan, ridicată tot în anul 1879. Crucea luĭ Mocofan, lîngă șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Calafat. Crucile (două) luĭ M. Cîrjaliul în Grindul-Ghidiceluluĭ. Crucea-Miloguluĭ, lîngă drumul Viilor-Pechiĭ, Crucea-Rîiosuluĭ, Crucile-Ghinciĭ (două), pe o înălțime, între Agia și Buicliul.

Comuna este udată de fluviul Dunărea, care formează limita sa de V. și de S.

In această comună aflîndu-se cîmpiĭ întinse și acoperite de pășunĭ și fînețe îmbelșugate, maĭ ales în vechime, Romîniĭ de la Carpațĭ coboară cu vitele, oile și caiĭ lor, și vin de petrec iarna aci, unde găsesc în abundență fînețe și pășune pentru vite. Poate maĭ mulțĭ crescătorĭ de vite, din satul Ciuperceni, din județul Gorj, venind cu vitele la ernat și stabilindu-se pe aceste locurĭ pe timpul întemeereĭ acesteĭ comune, mica lor colonie s'a numit Ciuperceni, după numele satuluĭ de origine; cu timpul numărul locuitorilor crescînd, satul a devenit comuna cu numele de Ciuperceni.

Pe timpul războaelor dintre Rușĭ și Turcĭ (1828, 1853, etc.), locuitoriĭ comuneĭ aŭ fost silițĭ de către Turcĭ să părăsească comuna și să treacă în satele vecine ale Vidinuluĭ, unde eraŭ ținuțĭ până după încheerea păceĭ, cînd slobozîndu-ĭ, veneaŭ iarăși la vetrele lor și populaŭ din noŭ comuna.

In cătunul de reședință se află o siliște numită Siliștea-Bătrînă, spre S. și S.-V. de com.

Tot în cătunul de reședință se află o măgură, care de la 1798 s'a numit Măgura-Oprineĭ și a căreĭ legendă este încă neuitată de locuitoriĭ comuneĭ.

Metereze (întăriturĭ de pămînt) vechĭ sunt: Meterezul de lîngă șoseaua Ciuperceni-Smîrdanul, spre N. meterezul Măgura-Mare. Meterezul de lîngă șoseaua Ciuperceni-Calafat, în limita munteluĭ Bălanul. Meterezul din fața pichetuluĭ Schela-Vechie. Meterezul Măgura-Oprineĭ și Meterezul Bogdanul.

In războiul Romîno-Ruso-Turc de la 1877—1878, bateriile de la Ciuperceni, Schela-Vechie, Măgura-Mare, Măgura-Oprineĭ, Bogdanul și Rîiosul, aŭ luat parte la bombardarea Vidinuluĭ și asupra vapoarelor turceștĭ.

Cătunele carĭ compun comuna sunt: Ciuperceni care este cătunul de reședință și cătunul Ciuperceni-Noĭ, situată spre S.-E. de precedentul pe un loc puțin maĭ înalt de cît cătunul de reședință. Intre aceste 2 cătune, distanța este de 6 kil. Altădată comuna s'a compus din cătunul de reședință Ciuperceni și din Smîrdanul; azĭ, com. cu reședință, s'a deosebit.

In cătunul de reședință se află biserica Sf. Gheorghe, fondată de locuitoriĭ comuneĭ. E începută la 1852 și terminată în 1856. In tinda bisericeĭ se află inscripția: «Această sfîntă și dumnezeiască biserică s'a zidit și s'a isprăvit și s'a zugrăvit cu cheltuiala locuitorilor satuluĭ Ciuperceni și a sfinteĭ mănăstirĭ Horez și cu facerea de bine și ajutor de Gheorghe Coandă și cu alegerea și îndemnarea maĭ mult de G. Despa în anul 1856, Februarie 28. Zugrav H. Dimitriu.»

Un preot și un cîntăreț oficiază la această biserică.

Două școlĭ sunt în comuna Ciuperceni.

O școală mixtă în cătunul de reședință, ce funcționează din 1840.

A doua școală mixtă în căt. Ciuperceni-Noĭ ce funcționează din 1892.

Totalul locuitorilor în comună este de 3152, din carĭ bărbațĭ 1597 și femeĭ 1555. Din aceștia sunt 300 împămînteniţĭ după legea rurală din 1864, iar după legea din 1879 sunt 6 însurățeĭ.

In Ciuperceni sunt 298 case și 68 bordee; iar în Ciuperceni-Noĭ, 215 case și 93 bordee.

Suprafața întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 14170 hect., adică: pămînt arabil 6629 hect., fîneață 2121 hect., izlaz 1926 hect., teren sterp 358 hect., pădure 1769 hect., bălțĭ 1206 hect.

Moșia statuluĭ Ciuperceni se numea maĭ înainte Cibrul și Căluiul. Are o suprafață de 3008 hect., și un venit de 112800 leĭ; din această moșie a statuluĭ s'a vîndut în loturĭ 2668 hect., în anul 1890. Se seamănă pe ea grîŭ, porumb, secară, orz, rapiță, meiŭ, linte, fasole, cînepă și pepenĭ.

Fînețele aŭ întindere de 116 hect. și se întind pe teritoriul delimitat locuitorilor Ciuperceni, în 1864; iar 2005 hect. se găsesc pe moșia statuluĭ, Ciuperceni; 225 hect. viĭ aparțin locuitorilor, se găsesc pe teritoriul delimitat lor în 1864; produce vin roșu de bună calitate; 25 hect. viĭ, aparțin statuluĭ, ele se găsesc pe moșia statuluĭ Ciuperceni.

Pădurĭ de salcîmĭ sunt pe o suprafață de 1603 hect.; pădurĭ de sălciĭ pe o suprafață de 166 hect. Sunt situate pe moșia statuluĭ Ciuperceni și aparțin statuluĭ. Sunt compuse din salcîmĭ, sălcĭ, plopĭ, duzĭ, stejarĭ, ulmĭ și puținĭ pinĭ. Predomină însă salcia și salcîmul. Pădurile de sălciĭ, plopĭ, etc., sunt amenajate, iar cele de salcîmĭ nu.

In comună sunt 20 de meseriașĭ, 1 cizmar, 1 strungar, 1 cojocar, 1 brutar, 2 butnarĭ (dogarĭ), 7 dulgherĭ și 7 fierarĭ (Țiganĭ); toțĭ sunt în cătunul de reședință.

In comună sunt 21 de comercianțĭ, dintre carĭ 4 băcanĭ și 4 cîrciumarĭ, la cele opt cîrciumĭ din cătunul Ciuperceni; 3 băcanĭ și treĭ cîrciumarĭ, la cele treĭ cîrciumĭ și la cele treĭ băcăniĭ din căt. Ciuperceni-Noĭ. Locuitoriĭ îșĭ desfac productele în orașul Calafat.

Locuitoriĭ se duc și la bîlciurĭ, la Poiana în ziua de 25 Martie, la Rusaliĭ, în ziua de 15 August, unde vînd lînă, vite și pepenĭ. Comuna are zi de tîrg în Calafat, odată pe săptămînă, anume Sîmbăta.

Comuna este străbătută de: șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Calafat, în întindere de 6 kil., trece în apropiere la E., de balta Ciuperceni și de Dunăre. Șoseaua comunală vecinală Ciuperceni-Smîrdanul în întindere de 5 kil. trece pe lîngă viile locuitorilor, printre Grindurile-Ghidiceluluĭ și pe lîngă Fîntîna-de-la-lotul-luĭ-Tunăreanu calea naturală Ciuperceni-Ciuperceni-Noĭ 6 kil., apoĭ de la Ciuperceni-Noĭ la Conacul-Moșieĭ, 5 kil. aproximativ. De la conac se maĭ prelungește încă spre S. calea naturală de la Ciuperceni la Arcerul-Balta-Arcerul și locul de scurgere al bălțiĭ numit Gîrla-Arceruluĭ, trece pe lîngă: Viea statuluĭ Lacul-cu-Salcia, Lacul-Gogonețul și Lacul-Sărat; la S. de Lacul-Sărat această cale se ramifică în treĭ: una trece pe lîngă Lunga și prin Idegla și Tinoasa (Privlacul-Barbuluĭ); a doua, cea principală, trece pe lîngă (spre V. de Buicliul) Agia, pe lîngă (spre E.) Tinoasa și Lungulița; a treia trece pe lîngă (spre V.) Mancinița, (spre E.) Buicliul, Agia (spre N. și spre E.), Oveasă și duc cîte trele la Arcerul. Calea naturală de la Ciuperceni la Prundul-Arceruluĭ trece pe lîngă: (spre E.), Balta-Ciuperceni, Dunăre și Bogdanul, la N. de Bodganul această

cale se ramifică în două: una merge tot pe lîngă Dunăre, a doua merge maĭ spre E. și trece pe la Rîiosul, pe lîngă E. de Lacul-Gloniceanu și se întîlnesc amîndouă la pichetul Canapa și de aci, împreună, merg în Prundul-Arceruluĭ.

Intinderea este de 27 kil. aproximativ; iar calea Ciuperceni-Arcerul, 25 kil. aproximativ. Calea naturală Ciuperceni-Noĭ-Smîrdanul, în întindere aproximativă de 2 kil.

Veniturile pe exercițiul 1893—94 aŭ fost de leĭ 5719, banĭ 82; cheltuelile aŭ fost de leĭ 5691, banĭ 95.

Vite cornute sunt 425, oĭ 214, caĭ 128, porcĭ 86.

Ciuperceni, *com. rur.*, în partea de S. a com. Pîrîul, din plasa Ocolul, jud. Gorj, compusă din mahalalele: Fometești, Priporul, Vălceaua și Didilești, formînd o singură comună. Are o suprafață de 1140 hect., din carĭ 600 hect. pădure, 280 hect. arabile, 90 hect. izlaz, 161 hect. fînețe și 9 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 309 familiĭ, din carĭ 5 fam. de Țiganĭ, cu 1594 suflete. Sunt 195 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 80 plugurĭ, 85 care cu boĭ, 7 căruțe cu caĭ. Sunt 20 de stupĭ.

Vite: 1624 vite marĭ cornute, 101 caĭ, 475 oĭ, 47 capre și 729 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de leĭ 903 și la cheltuelĭ de leĭ 896, banĭ 66.

Cursurile de apă ce udă comuna sunt: rîul Tismana și pîrîul Peșteana.

Prin comună trece șoseaua comunală ce vine de la N., din comuna Pîrîul, și se leagă spre S. cu șoseaua județeană Tîrgul-Jiŭ-Severin.

Comuna are: 2 morĭ pe apă, 45 puțurĭ și 12 fîntînĭ.

Are o școală, fondată la anul 1858, frecuentată de 44 elevĭ, din 47 înscrișĭ; 2 bisericĭ de lemn, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ.

Ciuperceni, *cătun*, face parte din comuna Poenari, jud. Gorj, la N. comuneĭ Sîrbești, pe valea Olteţuluĭ. Are o suprafață de 1770 hect., cu o populație de 35 familiĭ, saŭ 184 suflete, din carĭ 25 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 18 plugurĭ, 17 care cu boĭ și 2 căruțe cu caĭ.

Vite: 194 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 248 oĭ, 63 capre și 28 rîmătorĭ. Sunt 16 stupĭ.

Este udat de rîul Olteţul.

Comunicația se face pe șoseaua județeană T.-Jiŭ-Vîlcea.

Căt. are: o biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 4 morĭ de apă; 4 pive; 8 fîntînĭ; 1 cîrciumă.

Ciuperceni, *sat*, jud. Dolj, plasa Cîmpul, com. Cîmpul.

Ciuperceni, *cătun*, în județul Teleorman, plasa Călmățuiul, pendinte de com. Flămînda. Are o populațiune de 354 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Ciuperceni este sat vechiŭ; făcea parte din jud. Olt. Dionisie Fotino, reproducînd punctele de hotar ale țăriĭ, fixate în urma păciĭ de la 1741, arată că aci hotarul urma pe măgură, printre viile Ciupercenilor, dintre carĭ jumătate rămîneaŭ la Culă (raiaua Turnuluĭ), jumătate în Țara-Romînească.

Pe la marginea acestuĭ cătun trece Drumul-luĭ-Traian, venind despre com. Flămînda și îndreptîndu-se pe deal, de unde se pĭerde, pană la com. Putineiul, unde reapare.

Ciuperceni, *cătun*. (V. Buteasca-d.-j., plasa Glavaciocul, județul Vlașca).

Ciuperceni, *mahala*, în com. rur. Padina-Mică, plasa Dumbrava, jud. Mehedinți.

Ciuperceni, *moșie* a statuluĭ, jud. Mehedinți, pl. Cîmpul, comuna Ciuperceni, arendată de la 1889 la 1894, cu 165100 l. anual. Suprafața moșieĭ este de 10460 hect.

Ciupești, fost *sat*, pe dealul cu acelașĭ nume, jud. Suceava.

Ciupești, *deal* cultivabil, în com. Stoiniceni, jud. Suceava.

Ciupești, *afluent* al pîrîuluĭ Bahna, com. Stolniceni, jud. Suceava.

Ciupitoaeĭ (Grindul-), *loc ridicat*, deasupra stufuluĭ înconjurător, în plasa Măcin, județul Tulcea, pe teritoriul com. Văcăreni, și pe al căt. săŭ Gărvan. Este situat în partea nordică a plășeĭ și cea a comuneĭ; începe de pe malul stîng al Gîrleĭ-Marĭ, se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune de la S.-V. spre N.-E.; comunică cu Grindul-Pisiceĭ, cu care se confundă. Are o formă lunguiață. Este presărat cu cîte-va micĭ lacurĭ și udat la V. de Gîrla-Lățimeĭ și Gîrla-Mare, la E. de Gîrla-Luncaviţeĭ. Pe la E. de el trece drumul vecinal Luncavița-Pisica. Are o întindere cam de 80 hect. Este înconjurat de treĭ părțĭ cu stuf și nu este productiv.

Ciupuria, *cătun*, al com. Popînzălești, plasa Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanați. E situat la N. de satul Popînzălești, pe malul drept al rîuluĭ Tesluiul, pe un teren cu o altitudine de 180 m.

d'asupra nivelului măriĭ. E departe de Balş de 7 kil. şi de Caracal de 28 kil. Are o populaţie de 60 familiĭ, saŭ 200 locuitorĭ. In Cimpuria este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1837), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Ciura (Lespezeanca), *moşie*, în jud. Buzăŭ, com. Amarul, căt. Miroşi, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are 420 hect., din carĭ 180 arabile, 50 fîneaţă, 150 izlaz şi restul sterp. Depindea de schitul Lespezile, din care cauză e cunoscută sub numele de Lespezeanca.

Ciurari, *com. rur.*, în pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Se învecineşte la E. cu com. Gărdeşti, din plasa Teleorman, la V. cu com. Drăgşănei, la N. cu com. Zîmbreasca din pl. Teleormanuluĭ şi la S. cu com. Săceni. Este situată pe ambele malurĭ ale văeĭ Tinoasa.

Suprafaţa comuneĭ este de 900 hect., aparţinînd maĭ toate locuitorilor moşnenĭ. Numaĭ 5 locuitorĭ sunt împroprietăriţĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 1450 suflete, din carĭ 246 capĭ de familie; 193 contribuabilĭ.

Numărul vitelor din comună este de 4189 capete, din carĭ 764 vite marĭ cornute, 239 caĭ, 2850 oĭ, 30 capre şi 306 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 2936, banĭ 8 la veniturĭ şi de leĭ 2394, banĭ 92 la cheltuelĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 17 elevĭ; două bisericĭ, deservite de doĭ preoţĭ şi treĭ cîntăreţĭ.

Căile de comunicaţiune sunt: spre com. Ciolăneşti-din-Deal la N.; la com. Gărdeşti şi la gara Beuca, prin şosele vecinale.

Distanţa de la comună până la reşedinţa judeţuluĭ este de 65 kil., până la Roşiori de 24 şi până la Alexandria de 42 kil.

Ciurari, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Dealul-Dîmboviţa, căt. com. Văcăreşti.

Ciurari, *sat*, pl. Olteniţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Izvoarele. Este situat la E. de căt. Izvoarele, pe malul drept al rîuluĭ Argeş. Are 1 heleşteŭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 869 hect., cu o populaţie de 643 locuitorĭ.

Statul are 477 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 401 hect. (62 izlaz şi 14 vie), şi locuitoriĭ aŭ 392 hect., din carĭ cultivă 345 hect. (25 sterpe şi 22 vie). Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 300 şi al celor micĭ de 385.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Ciurarul (Coasta), *deal*, acoperit de tufiş şi fînaţ, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Ciurarul, *podiş*, pe teritoriul comuneĭ Lătăĭ, pl. Coşula, jud. Botoşani. Acest deal se prelungeşte şi în com. Flămînzi, pl. Coşula.

Ciuraruluĭ (Movila-), *movilă*, pe dealul Ciurarul, din comuna Flămînzi, pl. Coşula, jud. Botoşani. Pe această movilă se zice că era loc de observaţie în vechime.

Ciuraruluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte din raionul comuneĭ Aninoasa, pl. Rîurile, jud. Muscel, şi se varsă într'un iaz format de rîul Bratia, pe teritoriul aceleĭ comune.

Ciurăria, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Cleja.

Ciurbele, *localitate sărată*, în comuna Soveja, plasa Zăbrăuţul, jud. Putna.

Ciurbeşti, *sat*, în com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, situat pe coasta de S.-E. a dealuluĭ Recea, cu o populaţie de 45 familiĭ, saŭ 198 loc. Are o biserică, deservită de un cîntăreţ.

Numărul vitelor e de 314 capete, din carĭ: 226 vite marĭ cornute, 30 caĭ şi 58 rîmătorĭ.

La 7087, Martie 12, Alexandru-Vodă, fratele luĭ Potcoavă, a fost prins în marginea iezeruluĭ ce se afla în acest sat, urmărit fiind de oastea luĭ Petru-Vodă.

Satul Ciurbeşti se află pe moşia Statuluĭ.

Ciurbeşti, *pîrîŭ*, izvoreşte de sub coasta dealuluĭ Recea, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, trece prin satul şi valea cu acest nume, şi se varsă în ochiul din şesul Bîrcă.

Ciurca, *pădure*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu.

Ciurca, *pîrîiaş*, în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. Se varsă pe stînga pîrîuluĭ Calul.

Ciurcica, *pădure*, în partea de S. a com. Poiana-Cîrnuluĭ, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în hotar cu com. Ciorteşti.

Ciurdea, *deal*, în partea despre S. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. Se întinde de la N. spre S., din pîrîul Stavnicul, până la dealul Meriĭ-Jupîneselor din com. Voineşti. E acoperit cu pădure.

Ciurdea, *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea Cucuteni, com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, curge spre S.-E., şi, lîngă satul Slobozia, din com. Voineşti, se varsă în pîrîul Stavnicul.

Ciurea, *com. rur.,* din pl. Codrul, jud. Iaşi, spre S. de oraşul Iaşi. Terenul eĭ prezintă maĭ multe dealurĭ, acoperite cu pădurĭ, viĭ şi livezĭ. Este formată din satele: Ciurea, Piciorul-Lupuluĭ, Curăturile, Slobozia, Poiana-cu-Cetatea, Lunca-Bîrnoveĭ, Todirel şi Cercul, pe o suprafaţă de 8593 hect., cu o populaţie de 420 fam., saŭ 2009 sufl.

Toate satele din această comună nu datează de mult timp, căcĭ pe locurile unde se află ele acum, eraŭ în vechime codri nestrăbătuţĭ; de la un timp nu tocmaĭ depărtat, aŭ început a se aşeza pe aceste locurĭ muncitorĭ, cu carĭ se serveaŭ călugăriĭ grecĭ de la mănăstirile Bîrnova şi Dobrovăţul, la exploatarea pădurilor şi facerea mangaluluĭ.

Locuitoriĭ stabiliţĭ aicea maĭ înainte se numeaŭ Toporaşĭ, pentru-că în fie-care an eraŭ luaţĭ de beilic la Iaşi cu topoarele, ca să taie lemne pe la autorităţile publice.

In com. Ciurea sunt 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ, cu 3 învăţătorĭ şi 75 şcolarĭ, 62 băeţĭ şi 13 fete. Este o moară de aburĭ.

Budgetul com. e de 10206 leĭ, 79 banĭ la veniturĭ şi de 9726 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 2689 capete, din carĭ: 1779 vite marĭ cornute, 149 oĭ, 232 capre, 212 caĭ şi 317 rîmătorĭ.

Ciurea, *sat,* în com. Ciurea, pl. Codrul, jud. Iaşi. Maĭ înainte se numea Ciurel. Este situat pe podişul şi pe coasta despre V. a dealuluĭ numit Şeapte-Teĭ, spre S. de oraşul Iaşi, la o distanţă de 8 kil. Are o populaţie de 74 familiĭ, saŭ 383 locuitorĭ romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

E reşedinţa comuneĭ. Are: o casă comunală; o biserică veche de lemn, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc; o şcoală, înfiinţată în anul 1868, frecuentată de 60 elevĭ, cu 2 învăţătorĭ

Numărul vitelor e de 411 capete, din carĭ: 328 vite marĭ cornute, 31 caĭ şi 47 rîmătorĭ.

Ciurea, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dagîţa, spre S. de satul Dagîţa. Are 70 capĭ de familie, saŭ 70 contribuabilĭ, 278 suflete, din carĭ 6 ştiŭ carte; locuesc în 81 case. Sunt 208 vite marĭ cornute. Are o biserică de lemn.

Ciurea, *cătun* (tîrlă), în pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganuluĭ, teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti, jud. Ialomiţa.

Ciurea, *staţie de dr.-d.-f.,* judeţul Iaşi, pl. Codrul, com. Galata, pe linia Vasluiŭ-Iaşi, pusă în circulaţie la 1 Maiŭ 1892. Se află între staţiile Bîrnova (9.9 kil.) şi Iaşi (8.5 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ Măriĭ de 58$^{m.}$,93. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 22.777 l. 55 b.

Ciureĭ (Dealul-), *deal,* spre V. de dealul Curmăturile, din comuna Şoldăneşti, jud. Suceava.

Ciureĭ (Pîrîul-), *afluent* al pîrîuluĭ Buciumeni, în com. Şoldăneşti, jud. Suceava. Izvoreşte din Fîntîna-luĭ-Briciŭ, avînd de tributar, de a stînga, pîrîul Tîmpeşti.

Ciureĭ (Pîrîul-), numit şi Pîrîul-Ruptureĭ, jud. Suceava, *pîrîŭ,* izvoreşte din Bucovina şi se varsă în Iazul-Buneştilor (1250 m.).

Ciureĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din Dealul-d.-j., com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, şi se varsă în rîul Bratia, în raionul comuneĭ.

Ciurel, *moşie,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Roşul, proprietatea statuluĭ. Trupul de cîmp din Ciurel s'a vîndut locuitorilor în 41 loturĭ.

Ciureşti, *sat,* contopit cu cătunul Niţuleşti, com. Vaţa, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt.

Ciureşti, *sat,* face parte din com. rur. Profa, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Ciureşti, *com. rur.,* în jud. Tutova, pl. Corodul. (Vezĭ Ciureşti, sat.)

Ciureşti, *sat,* în judeţul Tutova, pl. Corodul, spre S. de oraş, pe pîrîul Murgociul. Are 1175 locuitorĭ, din carĭ 71 ştiŭ carte; 290 contribuabilĭ; locuesc în 273 case. Formează singur o comună, com. Ciureşti. Teritoriul com. prezintă 2 dealurĭ separate prin pîrîul Murgociul. Se cultivă tutunul şi viea; aceasta din urmă pe o suprafaţă de 95,50 hect., din care 1 hect. nelucrătoare. Cu comerciul se ocupă 16 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, în 15 stabilimentele comerciale, din carĭ 4 cîrciumĭ. Are o şcoală primară de băeţĭ. In com. sunt 2 bisericĭ.

Ciureştilor (Dealul-), *deal,* comuna Vaţa, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt. Işĭ trage numele de la un fost proprietar Ion Ciurariŭ. Pe el sunt aşezate cătu-

nele: Ciureşti, Bondoci, Niţuleşti, Floreşti şi Chiriţeşti.

Ciureşuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Gorj, pleacă, de la N.-E. spre S.-V., din Cracul-Lung. Are o întindere de 4 kil. Primeşte întrînsa Valea-Albuluĭ, vale situată spre N. de com. Topeşti, plaiul Vulcan.

Ciurezul, *surpătură*, spre E. de com. Sîmbureşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E acoperită cu pădurĭ.

Ciurgăul, *deal*, puţin înalt, în partea de N.-V., pe moşia Răuseni, lîngă Jijia, com. Comîndăreşti, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Ciurila, *deal*, pe teritoriul com. Văculeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Ciurila, *pîrîŭ*, în com. rur. Lîmnicul, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi. Se uneşte cu pîrîul Desăragi şi ambele se varsă în apa Cerveniţa.

Ciurla, *deal*, în partea de N. a com. Podoleni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Ciurla, *pîrîŭ*, izvoreşte din satul Podoleni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, din partea numită Ciurla, şi, unit cu pîrîul numit Valea-Adîncă, în mijlocul satuluĭ, formează pîrîul Podoleni, care în partea de E. a com. Podoleni, se varsă în pîrîul Moşna.

Ciurlicul, *pîrîŭ*, ce curge prin jud. Roman, pl. Moldova, comunele Boteşti, Pildeşti şi Ghirăeşti. Izvoreşte la S. de satul Boteşti şi curge de la N. la S. Udă satele Pildeşti şi Ghirăeşti şi se varsă, la S. de acest din urmă sat, în rîul Moldova, de-a stînga.

Ciurubucul, *schit*, în com. Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este aşezat pe cursul superior al Pîrîuluĭ-Alb, lîngă Stînca-Dochieĭ, şi între nişte stîncĭ numite Tabăra-Vulturilor.

Legenda înfiinţăriĭ schituluĭ spune că numele cel faimos al acestuĭ loc a îndemnat a se zidi aci un schit, care a fost până la 1704, dar în ziua de Paşte, pe cînd se serba în biserică Sf. Inviere, un munte de omăt desfăcîndu-se din Vîrful-Pionuluĭ şi surpînd stîncile, a îngropat schitul cu toţĭ sihastriĭ; o icoană ce a scăpat din acea catastrofă, a însemnat locul fostuluĭ schit, şi maĭ în urmă a pricinuit facerea schituluĭ Ciurubucul, unde se află şi până astă-zĭ. Din acea întîmplare şi chipul Dochieĭ a suferit schimbare.

Ciurubucul, *deal*, se întinde de la S. de satul Dumeşti, com. Dumeşti, plasa Funduri, judeţul Vasluiŭ.

Ciurubucul, *vale*, formată din prelungirea dealuluĭ Ciurubucul, ce se întinde la S. satuluĭ Dumeşti, com. Dumeşti, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Ciurucul, *cătun*, în com. Cîmpurile, plasa Zăbrăuţul, jud. Putna. Este aşezat pe malul Şuşiţeĭ, avînd înaintea luĭ, tot pe malul Şuşiţeĭ, cătunul Cîmpurile-d.-j.

Are o populaţiune de 524 suflete, carĭ locuesc în 135 case; o biserică filială, cu hramul S-ta Paraschiva. Copiiĭ în vîrstă de şcoală urmează la şcoala din cătunul Cîmpurile-d.-j.

Ciurucul, *trup de pădure*, situat în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, în întindere de 30 fălcĭ, proprietatea luĭ Gh. Ghiţescu.

Ciurucul, *pădure*, în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, în întindere de 35 fălcĭ, proprietatea locuitorilor răzeşĭ din com. Cîmpurile.

Ciurul, *sat*, în centrul com. Ostopceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani. E aşezat pe coasta de N.-E. a dealuluĭ Ciurul, pe un loc ponoros, pe ţărmul din dreapta Prutuluĭ. E compus din două părţĭ: Ciurul-din-Deal şi Ciurul-din-Vale.

Moşia este proprietate vechie a loc. răzaşĭ, se zice din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare. Ar fi stăpînit-o şi familia Bogdan. Acest Bogdan a împărţit-o la treĭ fiĭ, dînd luĭ Ştefan partea numită astă-zĭ Bîscăceni, luĭ Dumitru partea din mijloc, numită astă-zĭ Ciurul, şi luĭ Andronic, al treilea fiŭ, partea numită Romîneşti, saŭ Ostopceni-Baloş.

Părţile Romîneşti şi Bîscăceni s'aŭ înstrăinat şi a rămas răzaşilor numaĭ partea din mijloc, numită astă-zĭ Ciurul, care se întinde din Prut până în pîrîul Corogea. Maĭ pe urmă aŭ vîndut partea de lîngă Prut, aşa că astă-zĭ stăpînesc numaĭ până în pîrîul Başeul. Are o suprafaţă de 292 hect., cu o populaţie de 61 familiĭ, saŭ 234 suflete. Este o biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală a judeţuluĭ, cu un învăţător, frecuentată de 36 elevĭ.

Satul e străbătut de şoseaua judeţeană Ştefăneşti-Iaşi, pietruită. Sunt 4 cîrciumĭ şi 6 comercianţĭ.

Vite: 480 vite marĭ cornute, 160 caĭ marĭ şi micĭ, 2463 oĭ, 2 bivolĭ şi 60 mascurĭ.

Stupĭ de albine sunt 100.

Ciuşanul, *vale*, în com. rur. Govodarva, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Ciuşlea, *com. rur.*, în plasa Şuşiţa, jud. Putna.

Este situată pe malul Siretuluĭ, nu departe de unde se varsă gîrla în partea dreaptă a Putneĭ. Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ (Mărăşeşti) e de 5 kil., iar de capitala judeţuluĭ e de 13 kil.

Inălţimea e de 72 m. deasupra niveluluĭ mării.

Marginile acesteĭ com. sunt: la N. Mărăşeşti, peste apa Şuşiţeĭ, la S. comuna Miriceşti, la E. rîul Siretul, care-l desparte de judeţul Tecuciŭ, iar la V. Făurei, peste rîul Putna.

Comuna este udată de rîul Siretul şi de Gîrla-Morilor. Apele Siretuluĭ venind marĭ, mănîncă chiar din vatra satuluĭ.

Comuna Ciuşlea se compune din următoarele cătune: Ciuşlea (unde e şi primăria comuneĭ), Doaga şi Străjescul.

Populaţiunea eĭ, după cel din urmă recensămînt, a fost de 358 capĭ de familie, saŭ 1379 suflete, 724 bărbaţĭ şi 652 femeĭ. Această populaţiune se împărţea ast-fel:

După naţionalitate: 1368 Romînĭ, 2 Grecĭ, 6 de diferite naţionalităţĭ. După religiune: 1370 creştinĭ-ordodoxĭ şi 6 mozaicĭ. După ocupaţiunĭ: 311 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 24 industriaşĭ, 113 comercianţĭ, 113 muncitorĭ şi 8 servitorĭ. Ştiŭ carte 90 persoane (83 bărbaţĭ şi 7 femeĭ). Numărul caselor de locuit e de 342.

In com. sunt 2 bisericĭ filiale, una cu hramul Adormirea şi a doua cu hramul Sf. Ion Botezătorul, în cătunul Străjescul.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă, situată într'un local închiriat şi frecuentată de 33 copiĭ, 29 băeţĭ şi 4 fete, din 143 în vîrstă de şcoală.

Pentru întreţinerea şcoaleĭ, comuna prevede în budgetul săŭ 502 leĭ anual.

In comună sunt 338 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1893/94 a fost de 4182 leĭ, 10 b. la veniturĭ şi de 4177 leĭ, 45 b. la cheltuelĭ.

Pămîntul este nisipos argilos.

Locuitoriĭ aŭ: 1 maşină de treerat cu abur, 12 plugurĭ de lemn, 82 de fier, 6 grape de fier şi 4 morĭ de apă.

Vite sunt: 1670, dintre carĭ: 473 boĭ, 305 vacĭ, 78 caĭ, 608 oĭ şi 206 porcĭ.

Sunt 85 stupĭ de albine.

In comună sunt: 3 fierarĭ, 1 grădinar, 6 băcanĭ, 2 dogarĭ, 2 fabricanţĭ de rachiŭ, 3 cizmarĭ şi 6 cîrciumarĭ.

Maĭ multe şosele comunale şi vecinale pun Ciuşlea în legătură cu comunele: Mărăşeşti la N., Bilieşti şi Mirceşti la S., şi Făurei la V. Pe aci trece şoseaua naţională Focşani-Tecuciŭ. Pe Siret se află un mare pod de şeicĭ, servind de trecătoare drumuluĭ judeţean Focşani-Tecuciŭ.

Ciuşlea, *cătun*, în comuna cu acelaşĭ nume, plasa Şuşiţa, jud. Putna. Este aşezat pe malul Siretuluĭ, nu departe de unde dă gîrla în partea dreaptă a Putneĭ. Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea; o şcoală mixtă, frecuentată de 33 copiĭ, 29 băeţĭ, şi 4 fete, din 143 în vîrstă de şcoală.

Ciuşlea, *parohie*, în com. cu aculaşĭ nume, plasa Şuşiţa, judeţul Putna, formată din 1 biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Ciuşlea şi din 1 biserică filială, coprinzînd satele Străjescul şi Doaga, cu hramul Sf. Ioan Botezătorul, în cătunul Străjescul.

Ciuşlea, *pădure*, jud. Putna, depinzînd de moşia Ciuşlea, cu siliştele mănăstireĭ Răchitoasa, proprietate a statuluĭ. Are 4 trupurĭ în întindere de 220 fălcĭ: Danciul, 189 fălcĭ; Ciuşlea, 8 fălcĭ; Răduleşti, 20 fălcĭ şi partea despre Bilieşti, 3 fălcĭ.

Ciuşlic, *vale*, jud. Tecuciŭ, plasa Bîrladul, comuna Buceşti. Incepe din partea stîngă a Siretuluĭ, continuă spre S.-V., prin locul numit Baltă, face o cotitură spre E. şi se varsă în Siret, pe moşia d-luĭ Nicolescu.

Ciuşmeaua-Antonieĭ, *izvor* cu apă minerală, în com. Ciurea, plasa Codrul, jud. Iaşi, aproape de satul Piciorul-Lupuluĭ, în pădurea Bîrnova. Acum e ruinat şi nu are de cît un apeduct de lut, prin care iese apa izvoruluĭ, împrejurul căruia se formează un sediment roşu.

Depărtarea de la oraşul Iaşi pănă la izvor, e de 1 1/2 oră.

Ciuşmeleĭ (Dealul-), Făunoaia, *deal*, în com. Bîrzeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ. (V. Ludeşti-Budăiul).

Ciuşmeleĭ (Dealul-), *deal*, în partea despre S. şi în faţa satuluĭ Cucuteni, com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Vasluiŭ. Se întinde de la N. la S. şi se termină la satul Bogdăneşti, formînd în partea despre E. valea iazuluĭ Bîrdăhanul.

Ciuta, *cătun*, al comuneĭ Măgura, jud. Buzăŭ, cu 400 locuitorĭ şi 96 case; e subdivizat în treĭ: Izvorul-Ciuteĭ, Ciuta-Moşnenească şi Ciuta-Huidăneşti.

Ciuta, *deal*, în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Cloşani.

Ciuta, *deal,* la V. com. Bunești pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Ciuta, *carieră de piatră,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura, căt. Ciuta, sub muntele Cetățuia. Exploatarea se face prin 20 gurĭ, dintre care cele maĭ bogate sunt Văcăria și Ciuciurele. Această piatră, grație uniformitățeĭ meseĭ eĭ și fragilitățeĭ, se întrebuințează cu succes în construcțiunĭ, precum: canale, trepte, etc., și maĭ cu seamă pentru ornamentațiunĭ, ceea ce o apropie mult de cea extrasă din cariera Albești, din Muscel. Din blocurile neîntrebuințate se fabrică var de calitate superioară.

Ciuta, *lac,* în jud. Ialomița, plasa Ialomița-Balta, com. Dudești.

Ciuta (Ținteşti), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura. Are 500 hect., din carĭ: 390 hect. pădure, 18 hect. arabile, 50 hect. fîneață și izlaz, restul livezĭ și sterp.

Ciuta, *movilă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Goicea-Mică.

Ciuta, *movilă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Măceșul-d.-j., de lîngă care începe limita de N. către com. Măceșul-d.-s.

Ciuta, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Cloșani; se varsă în apa Motruluĭ.

Ciuta, *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ. Se unește cu pîrîul Găiceana, pe teritoriul com. Găiceana și, împreună, se varsă în Berheciŭ.

Ciuta, *vălcea,* com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Se varsă în Cungrea-Mare, pe țărmul stîng, în raionul com. Ciomăgești.

Ciuta-Moşteneascā, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura, căt. Ciuta. Are 90 hect. arăturĭ, fîneață, livezĭ și pădure proprietate moșnenească.

Ciuta-Pîcleanca, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura, căt. Ciuta. Are 510 hect., din carĭ 480 pădure, restul livezĭ, fînețe și arăturĭ.

Ciutaci, *movilă,* jud. Brăila, situată la N.-E. satuluĭ Scorțarul-Vechiŭ, la 1 1/2 kil. depărtare, la locul unde se întîlnesc moșiile: Nazîrul, Cotul-Lung, Scorțarul-Vechiŭ și Domeniul-Brăileĭ.

Ciutacul, *tîrlă,* jud. Brăila, la N. com. Urleasca, pe moșia Esna, la 9 kil. spre N.-V. de com. Urleasca.

Ciutaţi, *sat,* face parte din com. rur. Domnești-Călțuna, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Cade la V. de Domnești-d.-j., între rîul Ciorogîrla și Răstoaca.

Are o suprafață de 70 hect., din carĭ proprietarul, d. G. Mavrache, are 35 hect. și locuitoriĭ 35. Locuitoriĭ cultivă viea pe o suprafață de 2 hect.

Are o populație de 159 loc. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 77 și al celor micĭ de 136.

Ciutările, *loc,* în com. rur. Negomirul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Ciuteĭ (Izvorul-), *izvor,* în comuna Măgura, jud. Buzăŭ. Incepe de la Ciuta-Moșnenească și se scurge în Buzăŭ. E renumit prin apa sa bună.

Ciuteĭ (Plaiul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Grăjdana, căt. Izvoranul, pe hotarul despre comuna Măgura. E acoperită de pădure.

Ciuteşti, *sat,* cu 80 de familiĭ, jud. Argeș, pl. Topologul; face parte din com. rur. Ciutești-Căzănești. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Ciuteşti - Căzăneşti, *com. rur.* jud. Argeș, plasa Topologul, aproape de rîul Topologul; se compune din satele: Căzănești, saŭ Dealul-Cuculuĭ, și Ciutești, avînd împreună 140 familiĭ, saŭ 580 suflete. In comună sunt 2 bisericĭ vechĭ și o școală primară rurală. După o publicație oficială (1887), această comună are 113 contribuabilĭ, și un budget de 1959 leĭ la veniturĭ și de 1886 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 336 capete vite marĭ și 226 capete vite mărunte.

Ciutul, *rîpă,* care desparte satul Toflea de Brăhășești, com. Brăhășești, jud. Tecuciŭ.

Ciutura, *com. rur.,* jud. Dolj, din plasa Jiul-d.-mj., la 21 kil. de Craiova și la 21 kil. de reședința plășeĭ Segarcea.

Situată pe valea Ciutura și pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Ciutura care străbate com. de la N.-S.

Se învecinește la E. cu com. Vîrvorul, la V. cu com. Tîncănăul, pl. Dumbrava-d.-j., la N. cu com. Terpezița, plasa Dumbrava-d.-s., și la S. cu com. Perișorul, pl. Dumbrava-d.-j. Limita linieĭ de N. începe de la S.-V. comuneĭ Terpezița, merge drept spre E. și după o lungime de 12 kil. se împreună la lunca Rupturĭ cu capătul de N. al linieĭ de E. Limita linieĭ de E. începe de la lunca Rupturĭ, merge de la N. spre S. până

la movila Ulmul-cel-Mare, unde se împreună cu capătul de E. al linieĭ de S. Limita linieĭ de S. începe de la movila Ulmul-cel-Mare, merge de la E. spre V. până la hotarul moşieĭ luĭ Tecu Ghenea, la movila Drăgoaia. Limita linieĭ de V. începe de la hotarul Drăgoaia, merge drept spre S. până la comuna Terpeziţa.

Terenul comuneĭ este accidentat de următoarele dealurĭ: la S. de Dealul-Viilor, cu o înălţime de 100 m., la N. de Dealul-Gabruluĭ acoperit cu pădurĭ şi înalt de 150 m., la E. de Dealul-Vîrvoruluĭ şi la V. de dealul Scumpia.

Comuna este udată de pîrîul Ciuturica ce izvoreşte din micĭ văĭ pe teritoriul acesteĭ comune şi merge de se varsă în Dăsnăţuiul la Podul-Bisericeĭ.

Comuna Ciutura şi-a luat numele de la pîrîul Ciuturica. A fost fondată la anul 1575 de locuitoriĭ veniţĭ din alte comune, carĭ la început s'aŭ aşezat pe dealurile ce ocolesc com., iar maĭ tîrziŭ s'aŭ aşezat în vale, pe locul unde se află azĭ. Se compune dintr'un singur cătun, în care se află reşedinţa autorităţilor comunale şi care se numeşte Ciutura.

In comuna se află un schit numit Ciutura, fondat la 1540—1542, făcut din zid, aproape ruinat.

In tinda bisericeĭ se află următoarea inscripţie: «Fondată de Constantin Voevod Basarab, la anul 1540—1542.» Este deservită de un preot şi un cîntăreţ. Are o proprietate de 17 pogoane pămînt arabil, dat după legea rurală din 1864.

Se află în comună o şcoală mixtă, ce funcţionează din anul 1832; e întreţinută de stat. Are 8½ hect. pămînt arabil. Localul şcoaleĭ e făcut din zid, cu cheltuiala comuneĭ. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 52 băeţĭ şi 15 fete. In vîrstă de şcoală sunt 150 de băeţĭ şi 100 de fete. Ştiŭ carte 130 bărbaţĭ şi 20 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este aproape de 1200 sufl. din care 470 femeĭ şi 730 bărbaţĭ. După legea rurală din 1864, sunt 200 locuitorĭ împămînteniţĭ, iar după cea din 1879, sunt 8 însurăţeĭ.

Sunt 300 case şi 80 bordee.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 2730 pogoane din care 1100 pogoane pămînt arabil, 400 pogoane fîneaţă, 200 pogoane izlaz, 30 pogoane pămînt sterp, şi 900 pogoane pămînt.

Moşia se numeşte Ciutura, aparţine statuluĭ. Suprafaţa vîndută este de 418 hect., suprafaţa remasă 133 hect. Suprafaţa vîndută este împărţită în 82 lotur̆ĭ.

Pădurea de pe moşia statuluĭ se numeşte Ciutura; aparţine statuluĭ. Lemnul ce o compune este: stejarul, cerul şi gîrniţa; predomină cerul.

Viile aŭ o întindere cam de 600 pogoane, din care 300 aparţin statuluĭ şi se găsesc pe moşia sa; iar 300 pogoane aŭ fost rescumpărate de locuitorĭ.

In com. se găsesc 4 cîrciumĭ şi 4 comercianţĭ. Transportul se face cu carele pe căile comunale ce o unesc cu Calafat şi cu Cetatea.

In com. se ţin două bîlciurĭ anuale: unul la Rusaliĭ şi cel-l'alt la Floriĭ.

Venitul com. este de 2648,19 leĭ şi cheltuelile de 2440,30 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 260, oĭ 140 şi caĭ 20.

Ciutura, *sat*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj. (Vezĭ com. Ciutura).

Ciutura, *moşia* statuluĭ, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, în întindere de 133 hect. Arendată de la 1893—98, pe 5500 leĭ. Din această moşie, care înainte era mult maĭ mare, s'aŭ dat 418 hect., în 82 loturĭ.

Moşia, înainte de secularizarea averilor mănăstireşti, era pendinte de mănăstirea Jitia.

Ciutura, *pădure* a statuluĭ, plasa Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, pe moşia Ciutura. Lemnul care se găseşte este stejarul, gîrniţa şi cerul; cerul predomină.

Ciutura-Fărămată, *mahala,* în jud. Mehedinţi, plasa Blahniţa, com. rur. Oreviţa.

Ciutureşti, *com. rur.,* în pl. Fundul, spre S.-E. de oraşul Roman, jud. Roman, şi la o depărtare de 39 kil. de el şi de 14 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată în extremitatea de S.-E. a judeţuluĭ pe un teren deluros. Este formată din satele: Alexandri, Ciutureşti, Misăhăneşti, Poiana-Humeĭ şi Strîmba, cu reşedinţa comuneĭ în satul Ciutureşti. Are 212 capĭ de familie, saŭ 987 locuitorĭ, din carĭ 212 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 233 case. Ştiŭ carte 24 persoane. Are o biserică de lemn. Venitul anual este de leĭ 2024,34; iar cheltuelile de leĭ 2024.

Sunt 1272 capete de vite marĭ.

Ciutureşti, *sat,* în jud. Roman, plasa Fundul, com. Ciutureşti, spre S.-E. de oraşul Roman la o depărtare de 39 kil. de el şi de 15 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe coastă unuĭ

deal, spre N. Are 97 capete de familie, saŭ 479 suflete, din carĭ 104 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 111 case. Ştiŭ carte 10 persoane. Este reşedinţa comuneĭ Ciutureşti. Are o biserică de lemn. Vite sunt 580 capete.

Ciutureşti, *moşie* a statuluĭ, în jud. Roman, plasa Fundul, comuna Ciutureşti, arendată (1887) cu 6440 leĭ anual.

Ciutureşti, *pădure*, proprietatea statuluĭ, în judeţul Roman, pl. Fundul, com. Ciutureşti, în întindere de 400 hect.

Ciutureşti - Mischiĭ, *nume* ce purta în vechime *com.* Mischiĭ, pl. Ocolul, com. Mischiĭ, jud. Dolj.

Ciuturica, *pîrîŭ*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, izvoreşte din dreptul satuluĭ Ciutura şi se varsă în stînga rîuluĭ Dăsnăţuiul, la Podul - Bisericeĭ, curgînd prin valea Ciuturica.

Ciuturica, *vale*, pl. Jiul-d.-mj., com. Ciutura, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Ciuturica.

Ciuturoaia, alt *nume* al *com.* Ştirbeiul, jud. Romanaţi.

Ciuturoaia. (Vezĭ Ştirbeiŭ-Vodă, jud. Vîlcea).

Cîcacea, *baltă*, aflătoare în marginea-d.-s. a satuluĭ Vădeni, comuna Rogojeni, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ.

Cîcaina, *deal*, jud. Fălciŭ, pe a căruĭ coastă de E., se află aşezată o mare parte a satuluĭ Novaci, com. Duda, pl. Podoleni.

Cîineanca, *vălcea*, judeţul Teleorman, între moşiile Bîrla şi Podişorul.

Cîineacca, *sat*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Ţîndărei, este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, în dreptul satuluĭ de reşedinţă, care este malul stîng şi cu care comunică printr'un pod de lemn.

Pe lîngă acest sat, în partea de Vest, trece calea ferată Feteşti-Făurei.

In sat, pe rîul Ialomiţa, sunt două morĭ cu cîte 6 pietre.

Cîineasca, *trup* din *moşia* Tufeni, la hotarul eĭ despre comuna Surduleşti, judeţul Teleorman.

Cîineasca, *numire*, dată de locuitorĭ Pîrîuluĭ-Cîineluĭ, judeţul Teleorman. Această numire se vede trecută şi în diferite acte de hotărniciĭ de moşiĭ.

Cîineluĭ (Gîrla-), *gîrlă*, izvoreşte dela N. de comuna Salcia, pl. Podgoria, jud. Prahova, de sub Rîpa - Stîneĭ, se împreună în raza comuneĭ cu izvoarele Ciuciurul, Bîlcilor, Păcureĭ, Oanceĭ, Stupina-Popeĭ, Burlacul şi Vulpea şi formează gîrla Salcia. Această vale e acoperită cu pădure; are şi puţine locurĭ de fîneţe şi semănăturĭ.

Cîineluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ*, străbate toată plasa Teleormanuluĭ de la N. spre S., începînd de la hotarul comuneĭ Strîmbeni în jud. Argeş. Cursul săŭ urmează valea cu acelaşĭ nume, începînd de pe cîmpia Burdeĭ din judeţul Argeş. După ce intră în judeţul Teleorman, udă comunele Strîmbeni, Rîpa, Siliştea, Ciolăneşti, Gărdeşti şi Necşeşti din plasa Teleorman; Gărăgăul, Vîrtoapele, Bivoliţa până la comuna Mavrodin din plasa Tîrguluĭ, unde se împreună cu pîrîul Tinoasa, pentru a se scurge amîndouă în rîul Vedea, între comunele Nenciuleşti şi Mavrodinul.

Cîineluĭ (Valea-), *vale*, judeţul Teleorman. Inceputul eĭ este în judeţul Argeş, aproape de comuna Ioneşti, pe cîmpia Burdea. La distanţă de cîţĭ-va kilometri, se formează pîrîul cu acelaşĭ nume. Valea, primind din amîndouă părţile diferite ramurĭ de văĭ şi vîlcele, dintre carĭ maĭ principale sunt Valea-Cesculuĭ, a Pĭetrişuluĭ şi Tinoasa, se termină în valea.

Cîineluĭ (Valea-), *vale*, izvoreşte din hotarul comuneĭ Pojogi, jud. Vălcea, trece prin mahalaua Irişte şi dă în rîul Tirîia, pe teritoriul comuneĭ Turceşti, pl. Olteţul-d.-s.

Cîineni (Căineni), *com. rur.*, în partea de S.-V. a plaiuluĭ Novaci, jud. Gorj. E situată pe loc şes în albia şi pe partea stîngă a Jiuluĭ; e formată din 2 cătune: Cîineni, unde e şi reşedinţa şi Şofrăceni. Se mărgineşte la N. cu comuna Titila, la V., cu rîul Jiul, la S., cu comuna Curtişoara şi la E., cu Gruiul şi Voiteşti de care se desparte prin pîrîul Inoasa.

Are o întindere de 1590 hect., din carĭ 200 hect. arabile, 500 hect. fîneţe, 46 hect. pomet, 800 hect. pădure, 30 hect. vie, şi 14 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 160 familiĭ saŭ 670 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 80 plugurĭ, 130 care cu boĭ, şi 4 căruţe cu caĭ.

Vite: 1290 vite marĭ cornute, 137 caĭ, 774 oĭ şi 1059 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 906, banĭ 14, iar cheltuielele leĭ 800, banĭ 93.

Apele ce udă această comună sunt: Jiul şi pârîul Unguroaia, care curge numaĭ în timpurĭ de iarnă saŭ în timpurĭ ploioase.

Comunicaţia se face prin: şoseaua naţională, care trece la V. Comuneĭ; şoseaua comunală, care străbate comuna de la N. la S.; un drum ordinar, care o pune în legătură cu şoseaua naţională şi altul, care o leagă cu comuna Gruiul şi care a fost transformat în şosea vecinală.

In comună se găsesc 14 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Are 1 şcoală primară înfiinţată în anul 1881 de locuitorĭ şi frecuentată de 42 elevĭ şi 4 eleve din 57 înscrişĭ.

Are 2 bisericĭ deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ, biserica din Cîineni, este fondată la 1853 de locuitorĭ şi reparată la anul 1882.

Cîineni, *com. rur.,* jud. Argeş, pl. Loviştea. (V. Căineni, com. rurală).

Cîineni (Căineni), *com. rur.,* în pl. Grădiştea, jud. R.-Sărat, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul.

Este aşezată în partea de S. a jud., la 32 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea de V. a plăşeĭ, la 13 kil. spre V. de Grădiştea-d.-s., reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Drog, la 8 kil., Vişani, la 6 kil., Amara, la 8 kil.

Se mărgineşte la N.-E. cu com. Grădiştea-d.-s.; la E. cu Şuteşti, din jud. Brăila, de care e despărţită prin rîul Buzăul; la S. cu Vişani; la V. cu Drog; la N.-V. cu Amara, de care se desparte prin balta Amara.

Rîul Buzăul o udă la S., de la S.-V. la N.-E.; balta Amara la N., Sărata la V. In Cîineni sunt şi 12 puţurĭ (8—13 m. ad.).

Cătunele carĭ o compun sunt: Stăvăreşti, reşedinţa, la V.; Plăsoiul, la E.; Maralaiul, maĭ la E.; Cîineni, la S.

Suprafaţa comuneĭ e de 4552 hect., din carĭ 45 hect. vatra comuneĭ, 505 hect. ale locuitorilor, 4000 hect. ale particularilor.

Populaţia e de 207 familiĭ, cu 883 suflete. Ştiŭ carte 170 persoane.

In com. sunt 2 bisericĭ: una în cătunul Stăvăreşti, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1835 de vechiul proprietar, Alex. Bagdat şi reparată în 1880 de Maria Stavăra, are 17 pogoane pămînt şi deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ; a doua biserica, în căt. Cîineni, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în 1843 de pitarul Pantazi Bagdat, reparată în 1866 de Grigorie Bagdat şi zugrăvită în 1868; are 17 pogoane pămînt.

Este o şcoală de băeţĭ, în căt. Stăvăreşti, fundată în 1885 de locuitorĭ; are 1 învăţător şi e frecuentată de 22 elevĭ.

Comuna are 3000 hect. pămînt arabil, 500 hect. imaş, 56 hect. pădurĭ, 150 hect. fîneţe, 300 hect. neproductiv.

In com. sunt 125 plugurĭ.

Vite sunt 3215 capete, din carĭ: 560 boĭ, 250 vacĭ, 190 caĭ, 155 epe, 4 măgarĭ, 2000 oĭ, 6 capre şi 50 rîmătorĭ. Comerţul constă în importul de ţesuturĭ, gaz, vin, ţuică, şi în exportul de cereale şi vite; transportul se face prin gara Făurei (jud. Brăila), la 15 kil. spre S.-V. Sunt în comună 6 comercianţĭ, din carĭ 5 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale spre Amara; spre Grădiştea-d.-s.; la Vişani; la Drog.

Comuna are 196 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 5245 leĭ, 35 banĭ, iar cheltuelile sunt de 3188 leĭ, 69 banĭ.

Cîineni (Căineni), *com. rur.,* plaiul Cozia, jud. Vîlcea. La 7 kil. depărtare se află cătunaşul Rîul-Vaduluĭ, unde se află vama şi trecătoarea la Turnul-Roşu în Transilvania. Locuitoriĭ şi chiar străiniĭ numesc maĭ lesne această comună Rîul-Vaduluĭ. Aci e trecătoare prin munţĭ, în Austro-Ungaria. Din vechime există trecătoare la punctul Cîineni.

Este situată pe valea Oltuluĭ, pe Valea-Ureĭ şi Rîul-Vaduluĭ, la 65 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 47 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 380 locuitorĭ, în care intră şi 5 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 85 capĭ de familie, 90 contribuabilĭ; locuesc în 100 case.

In comună e o singură biserică, fondată de Petru, Petcu şi Stoian şi reparată la anul 1865. Inscripţia e cea următoare: «Acest sfînt şi Dumnezeesc locaş s'a zidit şi s'a înălţat întru numele şi lauda sfîntuluĭ şi făcătoruluĭ de minunĭ Nicolae de la Miralichia, cu toată osteneala şi cheltuiala d-lor Jupan Petcu, Petru şi Stoian.»

Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult cu lemnăria, cu pescuitul şi vînătoarea. Produsul munceĭ îl desfac la R.-Vîlcea, Slatina, Drăgăşani, ducînd plutele pănă la Dunăre.

In comună sunt 1200 oĭ, 500 capre, 150 vacĭ, 80 boĭ şi 10 caĭ. Pe Valea-Ureĭ, în raionul comuneĭ, sunt 3 morĭ şi 2 herăstrae.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. De această comună ţine şi muntele Coasta, unde se fabrică brîn-

ză, la 2 stînĭ, numite «Stînele-Cîinenilor.»

Şcoala datează în comună de 80 anĭ. Clădirea e bună şi e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă (1895) de 14 copiĭ, 13 băeţĭ, 1 fată, din numărul de 28, 17 băeţĭ, 11 fete, în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ şi 10 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Toată com. are 450 hect. pămînt.

Prin Cîineni trece şoseaua naţională R.-Vîlcea-Rîul-Vaduluĭ. Veniturile com. se urcă la 2635 leĭ şi cheltuelile la 1687 leĭ anual. Dispune d'un capital de 1629 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Scăuelele, Dealul-luĭ-Vlad, Călicelele, Cătănelul şi Runcul şi udată de rîul Olt, Rîul-Vaduluĭ, valea Scăuelele, Negoiasa şi Valea-Ureĭ.

Pe rîul Olt se văd încă, în dreptul acesteĭ comune, urme din Podul-luĭ-Traian, făcut pentru a trece în jud. Argeş, pe ţărmul stîng. Pe aci trecea drumul luĭ Traian, reparat de Carol al VI-lea. La anul 1848, prin această comună, aŭ trecut Ruşiĭ, mergînd în potriva Ungurilor.

Cîineni a fost în toate timpurile un punct strategic însemnat: astăzĭ încă se maĭ cunosc urmele a două fronturĭ bastionate, construite de către Austriacĭ şi Turcĭ în războiul lor de la 1710. In această privinţă, iacă cum se exprimă răposatul căpitan Filip, în studiul săŭ asupra Olteniei: «Poziţia de la Cîineni este tare prin natura sa, şi are o însemnătate militară destul de mare, pentru a atrage asupra-ĭ atenţiunea barbaţilor competinţĭ.»

Cîineni maĭ este important, prin faptuluĭ că aci se întîlnesc amîndouă drumurile, care din Valahia-Mică, cît şi din Valahia-Mare, duc în Transilvania; sub Regulamentul Organic eraŭ drumurĭ de poştă pe amîndouă liniile: drumul de la Piteşti prin Curtea-de-Argeş, Sălătruc, Pripoarele, la Cîineni şi drumul poşteĭ din R.-Vîlceĭ prin Cozia, Călineşti la Cîineni şi de aci la Turnul-Roşu.

Tot aci, la Cîineni, sus, d'asupra satuluĭ, se află o mare lespede de marmură albă cu o inscripţie latinească, în forma şi stilul lapidar a monumentelor romane, prin care se perpetua trecerea Olteniei sub sceptrul Habsburgilor şi construcţia şoseliĭ d'a lungul Oltuluĭ de la Turnul-Roşu până la Rîmnicul-Vîlceĭ.

Iată această inscripţie:

Sta viator
Ubi natura stare jubet
Et virtus Trajani stetit.
Hic
Sub auspiciis
Caroli sexti
Sub acta brevi bello sed forti animo
Eugenio
Caesaris vicario duce
Ripensi Dacia
Ut mediae mutuis commerciis
jungeretur alpestris
Effractis nupibus praecipitatis in
planum ductis Alpibus pante juxtis
XI horarum via vehicularis aperta est
Opus egit
Stephanus comes a Steinville
Legatus et praeses in Daciis
Architecto Friderico Schwanicio
Quid providentia Augusti
Pro salute publica per fidele
ministerium passet
Gratae posteritate perenne monumentum
Jam valde prospere et memineris
Virtuti Caroli inviam nulla esse
Viam
Quedum Alpes eviscerat et flumina
damat
Bellum sistit populosque montibus
nudatos
Imperio frenat obsequio felices
Via Carolina
Haec est
MDCCVII.

(Anul aci indicat este greşit şi trebue să fie: MDCCXVII).

Se ştie că în urma păciĭ de la Pasarovitz în anul 1718, Turcia cedă Austrieĭ, între altele şi întreaga Oltenie, care rămase sub coroana imperială până la încheerea păciĭ de la Belgrad, în anul 1739. De atuncĭ a rămas în toată Oltenia zicătoarea: «de cînd cu Nemţiĭ cu coadă.»

Cea dîntîiŭ îngrijire a guvernuluĭ Austrieĭ, luînd în posesiune Oltenia (1718), a fost de a uni prin comunicaţiunĭ mutuale Dacia-Alpestră (Transilvania) cu Dacia-de-Mijloc (Oltenia).

De aceea, pe de o parte, a pus a se curăţi albia Oltuluĭ de stîncile care împiedicaŭ orĭ-ce transport pe apă; iar pe de alta se deschise cu multe greutăţĭ Via Carolina, care mergea de la Turnul-Roşu până la Bogdăneşti, aproape de Rîmnicul-Vîlciĭ. La Turnu-Roşu se săpă în piatră următoarea inscripţiune:

Haec via
In Dacia
Aperta est
Anno MDCCXVII.

Această şosea pe marginea Oltuluĭ fu considerată în acele vremurĭ ca o lucrare extraordinară şi fu asemănată cu construcţiile Romanilor, căcĭ, zice inscripţia de la Cîineni: «chiar vitejia luĭ Traian s'a oprit aci.» Construcţia acestuĭ drum costase 60000 de fiorinĭ. Dificultăţile eraŭ într'adevăr marĭ, avînd a învinge stîncoasa rezistenţă a Carpaţilor şi capriciile furioase ale Oltuluĭ.

Cîineni (Căineni), *sat*, jud. Argeş, plasa Loviştea, comuna Cîineni. (Vezĭ Căineni, sat).

Cîineni (Căineni), *cătun* de reşedinţă, al comuneĭ cu acelaşĭ nume, jud. Gorj, situat în albia, şi pe partea stîngă a Jiuluĭ.

Are o întindere de 770 hect., din carĭ 110 hect. arabile, 255 hect. fînețe, 28 hect. pomet, 16 viĭ, 357 islaz și pădure și 8 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 85 fam., saŭ 340 sufl., din carĭ 62 contrib.

Locuitoriĭ posedă 40 plugurĭ, 70 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 650 vite marĭ cornute, 67 caĭ, 424 oĭ și 659 rîmătorĭ.

In cătun se găsesc 9 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Aci este 1 biserică și 1 școală. Serviciul bisericeĭ se face de preotul din cătunul Șofrăceni.

Cîineni (Căineni), *sat,* în județul R.-Sărat, pl. Grădiștea, cât. com. Cîineni. Este așezat în partea de miază-zi a comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Buzăul, în apropiere de lacul mineral Balta-Sărată. Are o întindere cam de 15 hect. (vatra satuluĭ), cu o populațiune de 65 familiĭ, saŭ 237 suflete, din carĭ 60 contribuabilĭ. Știŭ carte 30. Are o biserică, la care deservește preotul din cătunul Stăvărești. Aci e și o școală a comuneĭ.

Cîineni, *moșie,* în jud. Rîmnicul-Sărat, proprietatea familieĭ Bagdat; se întinde peste rîul Buzăul.

Cîinenilor (Culmea-), *culme de munte,* jud. Vîlcea, care pleacă din Muntele Vîrful-Mare, și se îndreaptă către E. Este coprinsă între rîul Cîineni și Rîul-Vaduluĭ, avînd ca piscurĭ maĭ principale; muntele Coasta-Cîinenilor și Dealul-luĭ-Vlad. Această din urmă culme constitue prin contraforturile sale, două pozițiunĭ tactice, situate una la comuna Cîineni și cea-l'altă la frontieră, chiar pe malul stîng al Rîuluĭ-Vaduluĭ.

Cîineștilor (Dealul-), *deal,* la poalele căruia se află situată comuna Surpatele, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Se maĭ numește și Pleștioara.

Cîjma, *deal,* în com. rur. Ivarna-d.-j., plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Cîlbotinul, *ostrov,* în jud. Vlașca, avînd 340 hectare pădure de salcie, situat pe domeniul Giurgiul, în dreptul satuluĭ Malul-d.-j.; depinde de ocolul silvic Giurgiul.

Cîlcea, *platoŭ,* acoperit cu pădurice, pe teritoriul satuluĭ Ghermănești, com. cu acelașĭ nume, pl. Podoleni, județul Fălciŭ, în partea de E. Pe acest platoŭ, pe o lungime de 2 kil., se întinde un șanț vechiŭ, adînc de 3 metri și larg de 5 metri. Locuitoriĭ spun că aŭ găsit pe aicĭ, lucrînd pămîntul, gloanțe și fărîmăturĭ de boambe.

Cîlcești, *com. rur.,* în partea de S. a comuneĭ Godinești, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, în apropierea rîuluĭ Tismana, și în partea dreaptă a luĭ, situat sub dealul Pietrișul. Are o suprafață de 225 hect., din care 50 hect. pădure, 115 hect. arabile, 40 hect. fînețe și 20 hectare livezĭ de prunĭ.

Are o populație de 180 familiĭ, saŭ 693 suflete, din carĭ 140 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ, 95 căruțe cu boĭ, 1 căruță cu caĭ, 205 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 40 oĭ, 12 capre și 125 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 650, banĭ 88 și cheltuelile de leĭ 602, banĭ 88.

Rîul Tismana ce vine din spre N. udă partea de E. a acesteĭ comune.

Prin Cîlcești trece șoseaua comunală care o leagă la N. cu cătunul Racoți, iar la N.-E. tot prin șoseaua comunală se leagă cu cătunul Pîrîul.

In această comună se găsesc 2 morĭ pe apă, 9 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Comuna are 1 școală, fondată la 1836, frecuentată de 51 băețĭ și 1 fată, din 49 înscrișĭ; 2 bisericĭ de lemn, una fondată la 1832, iar a doua reedificată la 1888, deservite de un preot și doĭ cîntărețĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ.

Cîlnăeni, *numire vechie* a *satuluĭ* Miloșești, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Cîlnăianul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. și cât. Colți, format din stîncĭ și acoperit de pădurĭ. Extremitatea sa de V. se termină în muntele Vîrful-Oiĭ, iar cea de E. în muntele Vîrful-Sboiuluĭ.

Cîlnăianuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Colți. Incepe din vîrful munteluĭ Cîlnăianul și se scurge în Valea-Colților.

Cîlnăul, *deal,* în plaiul Rîmnicul, jud. R.-Sărat. Se desface din vîrful Dinul; trece pe la izvoarele rîuluĭ Cîlnăul; se întinde spre E., lăsînd la stînga culmile Cătăuțuluĭ și Scărișoara; de aci se prelungește spre S., intră în pl. Rîmnicul-d.-s., și sub diferite numirĭ, ca: Dealul-Spidelor, Poiana-Mălaiuluĭ, Ernatica, Streaja și Străjești, se întinde până la hotarul județuluĭ, despărțind afluențiĭ rîuluĭ R.-Sărat de aceia aĭ Cîlnăuluĭ. Este acoperit cu pădurĭ întinse și pășunĭ.

Cîlnăul, *rîŭ,* în jud. R.-Sărat și

jud. Buzăŭ. Izvoreşte din dealul Fundul-Çîlnăuluĭ, jud. R.-Sărat, com. Valea-Sălcieĭ. Se îndreptează spre S. pe lîngă hotarul jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul; udă în drumul săŭ cătunul Modreni, com. Valea-Sălcieĭ; intră apoĭ în plasa Rîmnicul-d.-s., udă căt. Costomir, comuna Valea-Raţeĭ, cătunele Murgeşti, Mocani, Suditul, Matohani, Nisipeni, Racoviţeni şi Petrişorul, ale comuneĭ Racoviţeni; în judeţul Buzăŭ, păstrînd aceeaşĭ direcţie, udă comunele Vadul-Soreştilor, Zerneşti-de-Cîlnăŭ, Fundeni, Slobozia-de-Cîlnăŭ, Haimanalele, şi se varsă în rîul Buzăŭ, pe stînga luĭ, în dreptul oraşuluĭ Buzăŭ, după un curs de 70 kil. Cursul luĭ e repede în jud. R.-Sărat şi lin în jud. Buzăŭ. Basinul săŭ e cuprins între culmile Cîmpulungeanca, Dimieni, Clociţi şi Blejani, la V.; şi între culmile Cîlnăuluĭ, Spidele, Poiana-Păruluĭ şi Ernatica, la E., coprinzînd decĭ, în jud. R.-Sărat, o mică parte din plaiul Rîmnicul (com. Valea-Sălcieĭ), o bună parte din pl. Rîmnicul-d.-s. (com. Mărgăriteşti, Cîmpulungeanca, Valea-Raţeĭ şi Racoviţeni).

Cîlnăul primeşte ca afluent principal Hîrboca, care se varsă în el la comuna Hîrboca, după ce primeşte Cărpinişul.

Cîlnăul-Găvanele, *cătun,* al comuneĭ Zilişteanca, jud. Buzăŭ, alipit de marele cătun Haimanalele, format din însurăţeĭ, în 1880. Are 40 locuitorĭ şi 12 case.

Cîlnăul-Găvanele, *moşie* a statuluĭ, jud. Buzăŭ, pendinte de schitul Găvanele. Are 182 hect. arabile, acum date însurăţeilor.

Cîlnăul-Gîrboveĭ, *cătun,* al comuneĭ Zilişteanca, jud. Buzăŭ, alipit de marele cătun Haimanalele, format din însurăţeĭ în 1880.

Are 70 locuitorĭ şi 30 case.

Cîlnăul-Gîrboveĭ, *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, pendinte de schitul Nifon. Are 820 hect., din carĭ 8 hect. pădure, 42 hect. izlaz şi restul arabil. Parte din corpul acesteĭ moşiĭ s'a dat însurăţeilor (190 hect.) în 1880 şi 77 împroprietăriţilor din 1864, iar 553 hect. s'aŭ vîndut la particularĭ.

Cîlnăul-Sărindăreanca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, căt. Slobozia, fostă pendinte de mănăstirea Sărindarul şi azĭ particulară. Are 580 hect., toate arabile.

Cîlnăul-Şeineaşca, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, com. Zilişteanca, căt. Haimanalele. Are 190 hect. arabile şi puţin izlaz.

Cîlnăuluĭ (Gura-), *cătun,* al comuneĭ Zilişteanca, jud. Buzăŭ, alipit căt. Haimanalele, format din însurăţeĭ. Are 70 locuitorĭ şi 20 case.

Cîlnăuluĭ (Gura-), *moşie,* în comuna Zilişteanca, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 700 hect., din carĭ 27 hect. crivină, 30 hect. izlaz şi restul arabil. Din această moşie, 270 hect. s'aŭ dat însurăţeilor, iar restul a devenit proprietate particulară.

Cîlnia, saŭ **Canlia,** *com. rur.,* în plasa Silistra-Nouă, jud. Constanţa. Este situată în partea vestică a judeţuluĭ, spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea nordică a plăşeĭ, spre E. de orăşelul Ostrov, reşedinţă. Comunele învecinate sunt: Bugeam, la 5 kil. spre S.-V.; Gîrliţa, la 5 kil. spre S.-V.; Lipniţa, la 5 kil. spre S.-E.; Satul-Noŭ, la 5 kil. spre N.-E.

Se mărgineşte la N. cu com. Satul-Noŭ, de care se desparte prin dealul Ghivizlicul; la E cu comuna Lihniţa, de care se desparte prin culmea Coşlugea; la S. şi V. cu com. Gîrliţa, de care e despărţită prin dealul Draca şi valea Scorci; iar la N.-V. cu jud. Ialomiţa, de care desparte Dunărea.

Solul este accidentat de prelungirile vestice şi nord-vestice ale culmeĭ Coşlugea. Printre dealurĭ însemnăm ca principale: Ghivizlicul (140 m.), la N.; Coşlugea, cu vîrful Coşlugea (138 m.), la V.-E.; Cîlnia, cu vîrful Cîlnia (102 m.), în interior; Licirna (122 m.), Draca, cu vîrful Draca (125 m.), la V. şi S.-V., ele aparţin toate culmeĭ Coşlugea şi sunt acoperite cu fîneţe, imaşurĭ şi cîte-va pădurĭ, resturĭ din întinsele pădurĭ de odinioară.

Dunărea udă com. la N.-V., pe o distanţă de 3 kil., avînd malul înalt şi stîncos, din pricina pietroaselor dealurĭ ce-şĭ trimet ramificaţiunile până la fluviŭ. Văĭ sunt puţine; toate se deschid în Dunăre şi aŭ apă numaĭ în timpul ploilor toamneĭ; printre ele distingem: Ghivizlicul-Mare, la N., cu o direcţie de la E. spre V.; Cîlnia, formată din unirea văilor Cîlnia-Mare ce trece prin satul Cîlnia şi Canli-Dere; Cîlnia-Vechie, care brăzdează com. prin mijloc; Licina, cu malurile-ĭ rîpoase şi păduroase, la V.; valea Gîrliţa saŭ Scorci, la S.-V.

Este formată numaĭ dintr'un singur cătun, Cîlnia, în valea Cîl-

nia, închis și dominat la N. de dealul Cîlnia, la E. de dealul Coșlugea, la S. și V. de dealul Licina. Satul e mare, așezat într'o poziție frumoasă și înconjurat de viĭ și livezĭ.

Suprafața luĭ este de 3040 hect.

Populațiunea totală pe 1896 este de 187 familiĭ, cu 933 suflete, din carĭ: 505 bărbațĭ, 488 femeĭ.

Sunt 503 agricultorĭ și meseriașĭ; 2 cîrciumarĭ.

Contribuabiliĭ sunt 185.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 5651 leĭ și la cheltuelĭ de 2281 leĭ.

Căĭ de comunicație sunt numaĭ niște drumurĭ comunale saŭ vecinale ce duc la satele apropiate: Bugeacul, Pîrjoaia, Satul-Noŭ, Galița și Coșlugea.

In com. este o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită și întreținută de comună, avînd și de la stat 10 hect. și deservită de 1 preot, 1 paracliser și 1 cîntăreț; o școală rurală mixtă cu 1 învățător și 71 elevĭ; școala e întreținută de stat și are 10 hect. de pămînt.

Cîlnia, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia, de la care și-a luat numele. Se desface din ramificațiile vestice ale dealuluĭ Coșlugea; se îndreaptă spre V., avînd o direcțiune generală de la E. spre V., întinzîndu-se printre valea Cîlnia-Vechie și o altă vale maĭ mică, ambele adiacente ale văieĭ Cîlnia, brăzdînd ast-fel partea nordică a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. Are o înălțime cam de 105 m., dominînd astfel satul Cîlnia, care în parte este așezat la poalele sale sudice, valea Cîlnia, al căruĭ mal drept este înalt și rîpos, valea Cîlnia-Vechie și drumul Cîlnia-Dunăre. Este acoperit cu tufărișurĭ, resturĭ din întinse pădurĭ și cu fînețe.

Cîlnia, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia. Sub numele de valea Canlî-Dere, se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Canlî-Dere; se îndreaptă spre N., într'o direcție generală de la S.-E. spre N.-E., și, cum se apropie de com. Cîlnia, ia numele de valea Cîlnia; străbate această comună prin mijloc, trecînd pe la poalele vestice ale dealuluĭ Cîlnia; face un arc și, după un drum de 10 kil., se deschide pe malul drept al Dunăreĭ, la 4 kil. maĭ jos de satul Pîrjoaia. Brăzdează partea de N. a plășeĭ și cea centrală a comuneĭ. Malurile sale, de la comuna Cîlnia până în Dunăre sunt înalte și rîpoase, de oare-ce este strînsă de aproape de dealul Cîlnia, și de o ramificație a dealuluĭ Canlî-Dere.

Ca văĭ adiacente maĭ însemnate are valea Cîlnia-Vechie, pe dreapta. Intreg teritoriul, străbătut de această vale și adiacentele sale, este cuprins între dealurile Coșlugea la E. și Canlî-Dere la V., coprinzînd întreg teritoriul com. Cîlnia, care se află în interiorul eĭ ca într'un basin. Această vale nu are apă de cît numaĭ toamna și primăvara, după topirea zăpezilor. Pe malul săŭ drept, merge drumul comunal ce duce de la Cîlnia la malul Dunăreĭ.

Cîlnia-Vechie, *vale,* în județul Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rurale Cîlnia. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Coșlugea; se îndreaptă spre V., într'o direcție generală de la V. spre E.; face un mare arc de cerc, ocolind dealul Cîlnia și mergînd pe la poalele moviliĭ Coșlugea, și, după un drum de 2 ½ kil., se deschide în valea Cîlnia, pe dreapta, ceva maĭ sus de deschiderea acesteia în Dunăre, brăzdînd astfel partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. Este tăiată de un drum comunal ce duce de la Cîlnia la Pîrjoaia.

Cîlnicul, *com. rur.,* pl. Ocolul, județul Gorj, la S.-V. comuneĭ Hodoreasca, aproape de șoseaua județeană T.-Jiul-Severin. Numirea o are de la apa Cîlniculuĭ ce o udă de la N. la S.

Are o suprafață de 1494 hect., din care 1000 hect. pădure și vatra satuluĭ, 80 hect. fînețe și 414 hect. arătură.

Are o populație de 185 familiĭ, saŭ 717 suflete, din carĭ 10 Țiganĭ. Sunt 250 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ, 62 care cu boĭ și vacĭ, 1 căruță cu caĭ, 552 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 221 oĭ și capre și 240 porcĭ.

Venitul comuneĭ e de 785 leĭ anual, și cheltuelile de 776 leĭ, banĭ 64.

Comunicația se face prin șoseaua comunală care la N.-E. o pune în legătură cu comuna Șomănești, iar la S.-V. cu șoseaua județeană T.-Jiul-Severin.

Are o școală, frecuentată de 47 elevĭ, din 50 înscrișĭ; 2 bisericĭ de lemn, fondate de locuitorĭ în secolul trecut și acum deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

In comună sunt 2 morĭ de apă; 1 cîrciumă.

Cîlnicul, *cătun,* al comuneĭ Bîrzeiul-de-Gilort, plasa Amaradia, jud. Gorj, situat pe malul stîng al rîuluĭ Gilort și la S. de com. Albeni. Are o suprafață cam de 800 hect., din carĭ 124 hect. ara-

bile, 4 hect. vie, 6 hect. prunet, 666 hect. pădure, tufăriş şi fînețe.

Are o populație de 80 familiĭ saŭ 250 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ. Locuitoriĭ aŭ 17 plugurĭ şi 36 care cu boĭ. Sunt 20 stupĭ.

Cătunul este udat de apa Cîlniculuĭ.

Comunicația cu comuna Albeni şi cu cătunul săŭ de reședință, Bîrzeiul-de Gilort, se face printr'o şosea comunală.

In cătun se găsesc 3 puțurĭ cu cumpănă şi 7 izvoare acoperite.

Cătunul are 3 bisericĭ, din carĭ una reparată de defunctul general Gheorghe Magheru, e deservită de preotul din Bîrzeiul-de-Gilort.

Cîlnicul, *pîrîŭ,* județul Gorj. Izvoreşte din Dealul-Sporeştilor; udă comuna Cîlnicul; se îndreaptă spre S. şi se varsă în rîul Tismana la comuna Hodoreasca.

Cîlnicul, *pîrîŭ,* în plaiul Novaci, jud. Gorj, format din 2 pîraie: Ursoaia şi Crețul. Cel d'întîiŭ izvoreşte din partea Dealuluĭ-Muereĭ, numit Dealul-Alimpeştilor, iar cel d'al 2-lea din Dealul-Poenarilor. Se întrunesc amîndouă la hotarul Zorleştilor, unde Cîlnicul primeşte pîrîul Prizlocul, care izvoreşte din malul Bumbeşti-Pițicul. De la Zorleşti la vale, pîrîul ia numirea de Cîlnicul. Primeşte în dreapta Lia şi Cornetul, iar pe stînga Prigoria şi Hotopelul şi apoĭ se varsă în Gilort, la comuna Albeni.

Pe acest pîrîŭ sunt 6 podurĭ de lemn, 2 în comuna Albeni, 2 în Negoeşti şi 2 în comuna Prigoria.

Lățimea sa medie este de 10 metri, iar adîncimea de 0,40 m.

Cîlniştea, *plasă,* în partea de mijloc a jud. Vlaşca, se hotărăşte la N. cu plăşile Neajlovul şi Glavaciocul, la E. cu jud. Ilfov, la V. cu jud. Teleorman, la S. cu plasa Marginea. Numele i s'a dat după acel al rîuluĭ Cîlniştea, de care este udată pe toată întinderea sa, fiind străbătută de acest rîŭ prin mijlocul eĭ.

Reşedința acesteĭ plăşĭ este la cătunul Călugăreni (proprietatea D-luĭ Vartiade) ce ține de comuna Uzunul.

Suprafața acesteĭ plăşĭ este de 120000 hectare, cu o populație de 48544 suflete.

După statistica făcută în 1889 de Sinod, populația ar fi de 39515 suflete. La 1860, spune Frunzescu în Dicționarul săŭ Geografic, această plasă avea 27 comune, cu 28950 locuitorĭ.

In această plasă, afară de Epureşti-Sîrbĭ, Copăceni şi Bila, unde sunt Bulgarĭ, cele-l'alte sate sunt populate cu Romînĭ.

Plasa în total are 28 comune, cu 69 sate şi anume:

1. *Adunați-Copăceni,* cu satele: Adunați-Copăceni şi Pîrlita.
2. *Bălăriile,* cu satele: Bălăriile, Cămineasca-d.-j., Cămineasca-d.-s. şi Stîlpeni.
3. *Brănıştari,* cu satele: Brănıştari-d.-j., Brănıştari-d.-s., Brănıştari-Mănăstire şi Năneasca.
4. *Cămineasca,* cu satele: Cămineasca şi Bila.
5. *Comana,* cu satele: Comana, Falaştoaca şi Vlad-Țepeş.
6. *Copaciul,* cu satele: Crovul şi Copaciul.
7. *Dadilov,* cu satul: Dadilov.
8. *Dărăşti,* cu satele: Dărăşti-d.-s., Dărăşti-d.-j. şi Dărăşti-Mărcuțeĭ.
9. *Drăgăneşti,* cu satul: Drăgăneşti.
10. *Ghimpați,* cu satul: Ghimpați.
11. *Grădiştea,* cu satele: Grădiştea-d.-s. şi Grădiştea-d.-j.
12. *Epureşti,* cu satele: Epureşti-Romînĭ, Epureşti-Sîrbĭ şi Mateiŭ-Basarab.
13. *Letca-Vechie,* cu satul: Letca-Vechie.
14. *Măgura,* cu satele: Măgura-Luceanca, Gurueni, Măgura-Bueasca, Vităneşti şi Găvăneşti.
15. *Mihăileşti,* cu satele: Tufele, Băneşti, Costieni, Mihăileşti-d.-j. şi Mihăileşti-d.-s.
16. *Naipul,* cu satele: Balaci, Cioflicul şi Naipul.
17. *Novaci,* cu satul: Novaci.
18. *Păngăleşti,* cu satul: Păngăleşti.
19. *Popeşti,* cu satul: Popeşti.
20. *Prunarul,* cu satele: Carapancea şi Prunarul.
21. *Singureni,* cu satul: Singureni.
22. *Stăneşti-Chirculeşti,* cu satele: Stăneşti şi Chirculeşti.
23. *Stoeneşti,* cu satele: Stoeneşti-Moşnenĭ, Stoeneşti-d.-j. şi Stoeneşti-d.-s.
24. *Strîmba,* cu satele: Crîngurile, Strîmba-d.-j. şi Strîmba-d.-s.
25. *Tangărul,* cu satele: Gubavia, Miräul, Petru-Rareş şi Tangărul.
26. *Tîrnava-de-jos,* cu satele: Comoara, Dandara şi Tîrnava-d.-j.
27. *Tîrnava-de-sus,* cu satul: Tîrnava-d.-s.
28. *Uzunul,* cu satele: Călugăreni-Moşnenĭ, Călugăreni-Mănăstirenĭ şi Uzunul.

Această plasă are 7336 contribuabilĭ. Venitul pe anul 1888 a fost de 113545 leĭ şi cheltuelile de 94053 leĭ.

In această plasă numaĭ treĭ comune aŭ tîrgurĭ anuale saŭ bîlciurĭ, şi anume: Drăgăneşti, la 25 Martie; Cămineasca, la 29 Iunie; şi Strîmba, la 6 Aug.

Sunt în total 53 biserici, deservite de 38 preoţĭ şi 91 dascălĭ.

Şcolĭ sunt 30, din carĭ 9 de zid şi 21 de nuele; cursurile sunt predate de 17 învăţătorĭ şi 13 învăţătoare.

In anul 1888 aŭ fost frecuentate de 970 băeţĭ şi 185 fete, din 2409 băeţĭ şi 1509 fete în vîrstă de şcoală.

Viĭ sunt în 23 comune, în întindere de 2328 hect.

S'a cultivat tutun în anul 1888 în următoarele comune:

Cămineasca, 113 hectare 40 ariĭ; Bălăriile, 35 hect. 40 ariĭ; Copăceni, 153 hect. 37 ariĭ; Epureşti, 8 hect. 85 ariĭ; Ghimpaţi, 154 hect. 14 ariĭ; Naipul, 16 hect. 62 ariĭ; Pîngăleşti, 52 hect. 23 ariĭ; Tîngărul, 57 hect. 41 ariĭ.

In total s'a cultivat o suprafaţă de 591 hect. şi 62 ariĭ, pe care s'a produs 240632 kgr. tutun, în valoare de 182175 leĭ.

In tot judeţul Vlaşca s'a cultivat în anul 1888, de către 2171 loc., o suprafaţă de 988 hect. cu tutun care a produs 412677 kgr., în valoare de 350424 leĭ. Din aceasta se vede că plasa Cîlniştea, singură, a produs maĭ mult ca jumătate din total.

Pădurĭ ale statuluĭ în această plasă sunt pe o întindere de 5500 hect. şi particulare, pe 7000 hect.

In plasă, afară de rîul Cîlniştea, curg apele Teleormanul şi Cleniţa la marginea sa de V. şi udînd Măgura, Gurueni, Lăceanca, Budăiasca, Vităneşti şi Găvăneşti.

Rîul Glavaciocul trece pe la extremitatea de N. a plăşeĭ, udînd satele Letca-Vechie şi Copăceni.

Valea-Milcovuluĭ trece pe la Ghimpaţi. Valea Bălăriile pe la com. cu acelaşĭ nume.

Apa Neajlovul udă satele: Epureşti, Stoeneşti, Chirculeşti, Singureni, Crîngurile şi Ioneasca, saŭ Călugăreni-Vartiadi. Pe rîul Argeşul care face limita de E., sunt satele: Mihăileşti, Novaci, Dărăşti, Adunaţi-Copăcenĭ şi Grădiştea.

Pe apa Cîlniştei sunt situate satele: Tîrnava-d.-s., Tîrnava-d.-j., Drăgăneşti, Tunari, Naipul, Cămineasca, Pîngăleşti, Strîmba, Stoeneşti, Tîngarul, Uzunul, Călugăreni, Brăniştari, Dadilovul, Comana şi Falaştoaca.

In această plasă sunt şase morĭ de apă pe Neajlovul şi opt morĭ de aburĭ.

Partea plăşeĭ care produce maĭ mult grîŭ şi porumb este partea de V.; partea de E. produce mult fîn. In plasă se cultivă inul, cînepa şi gogoşiĭ de mătase. Partea despre N. este productivă în cartofĭ, şi tutun; de asemenea are viĭ multe.

Locurĭ istorice sunt: Călugăreni, Uzunul, Hulubeşti, Crucea-de-Piatră, Strîmba, Stoeneşti, Comana şi Grădiştea.

Plasa e străbătută de următoarele căĭ de comunicaţie: şoseaua naţională Giurgiu-Bucureşti, care trece prin Călugăreni şi ese la Copăceni la Argeş; şoseaua judeţeană ce merge pe la Pangăl în Glavaciocul; şoseaua judeţeană ce duce la Alexandria; şoseaua judeţeană ce duce la Letca; şoseaua vecinală de la Strîmba-Grădiştea, prin satele Călugăreni, Brănişţari, Budeşti. Linia ferată Giurgiu-Bucureşti intră în această plasă, la Comana şi ese la Grădiştea.

Cîlniştea, *rîŭ*, jud. Vlaşca. Vine din sus de Letca-Nouă, de la satul Tîrnava-d.-s. şi se varsă în rîul Argeş, în jos de satul Falaştoaca, tot din acest judeţ. Primeşte în cursul eĭ apele: Milcovul, din sus de satul Letca-Nouă; apoĭ Glavaciocul, din jos de Duşanca; Neajlovul, care se varsă într'însul la Pari-Moreĭluĭ-Varlam, hotar între Hulubeşti şi Călugăreni saŭ Ioneşti a fraţilor Vartiadi; Uzunul; apele văilor: Stoeneşti, Tîngarul, Sasi, Dadilovul şi Gurbanul. In jos de satul Călugăreni, un braţ din această apă poartă şi numirea de Neajlovul, ast-fel că de la Călugăreni în jos spre Brănişţari se văd două ape, una Neajlovul şi alta Cîlniştea; se unesc apoĭ amîndouă în dreptul comuneĭ Dadilovul sub denumirea de Cîlniştea. Lungimea acestuĭ rîŭ, de la sorginte până la gura luĭ, este de 57 kil.

De la numele rîuluĭ şi a văeĭ poartă numele şi plasa Cîlniştea. Satele de pe ambele laturĭ ale Cîlniştei sunt: Tîrnava-d.-s., Tîrnava-d.-j., Naipul, Cămineasca, Pîngăleşti, Tîngarul, Stoeneşti, Strîmba, Uzunul, Călugăreni, Brănişţari, Dadilovul, Budeni, Comana şi Falaştoaca.

Lîngă acest rîŭ s'a întîmplat vestita bătălie dintre armata romînă, comandată de Mihaiŭ-Viteazul şi armata turcească, comandată de Sinan-Paşa, la anul 1595.

Peste rîul Cîlniştea sunt 5 podurĭ stătătoare şi anume: la Cămineasca, la Pangăl, la Strîmba, la Călugăreni, acestea patru de lemn, iar al 5-lea de fier, aşezat în faţa satuluĭ Comana şi peste care trece linia ferată Bucureşti-Giurgiu.

Cîlţea, *semn de hotar*, la Nordul comuneĭ Merişani, jud. Teleorman; desparte moşia statuluĭ Merişani, de moşia Doagele.

Cîlţeşti (Borcăneşti), *cătun*, al

com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ, cu 80 locuitorĭ şi 63 case. Mare parte din locuitorĭ sunt Ţiganĭ.

Cîlţeşti, *moşie,* comuna Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, proprietate a statuluĭ. Are 50 hect. 5796 m. p. loc de cultură şi 191 hect. pădure. S'a arendat pe periodul 1886—95, cu 615 leĭ anual.

Cîmp (Poiana-din-), *poiană,* în com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Cîmpeni, *com. rur.,* pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, situată în partea de V. a plăşeĭ, în valea Balşiţa. Se mărgineşte la V. cu jud. Dolj, tocmaĭ unde Tesluieţul formează hotarul judeţuluĭ. Se află, spre V. de Balş, la 7 kil.; e departe de Caracal cu 37 kil., fiind la 185 metri d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

In Cîmpeni sunt 110 familiĭ, cu 646 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 330 bărbaţĭ şi 316 femeĭ; 268 căsătoriţĭ şi 378 necăsătoriţĭ, 10 ştiŭ carte şi 636 nu.

Budgetul comuneĭ e de 1403 leĭ la veniturĭ şi 1395 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 114 contribuabilĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1871), deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Ocupaţiunea de căpetenie a populaţiuneĭ este agricultura şi industria domestică. Numărul vitelor marĭ este de 385; porcĭ sunt 117 şi oĭ 728.

Cîmpeni, *sat,* cu 25 familiĭ, judeţul Argeş, plasa Topologul; face parte din com. rur. Giurgiuveni-Vătăşeşti.

Cîmpeni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., al com. Săcuieni, aşezat pe strînga pîrîuluĭ Valea-Mare. Acest cătun a fost reşedinţă a comuneĭ pănă la 1864. Capĭ de familie sunt 69 şi suflete 221. Animale se numără: 15 caĭ, 143 vite cornute şi 4 porcĭ.

Cîmpeni, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., al com. Băhnăşeni, situat în stînga rîuluĭ Tazlăul-Mare, alăturea de satul Pustiana, com. Scorţeni, în depărtare de 7744 m. de satul Băhnăşeni, reşedinţa comuneĭ. Are o biserică, zidită de Epitropia Sf. Spiridon din Iaşi, în anul 1861, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Aci se găsesc 2 cîrciumĭ. Capĭ de familie sunt 126, suflete 518. Animale se numără: 11 caĭ, 230 vite marĭ cornute şi 40 porcĭ.

Aci se află şi puţurĭ cu păcură galbenă, mult căutată.

Cîmpeni, *sat,* face parte din com. rur. Şerbăneşti, plasa Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 383 locuitorĭ, 190 bărbaţĭ şi 193 femeĭ.

Cîmpeni, *moşie,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., comuna Băhnăşeni, despre care Th. Codrescu zice: «moşie cu părţĭ şi răzeşească, în care moşia are parte şi Sfînta Mănăstire Tazlăul, închinată Sf. Mormînt; iară din răzăşĭ Iordache Cîrlan şi Iosib sin Ghiorghe Intuneric, vînd, la 1841, d-sale Gh. Obreja, 6 stînjenĭ de acole, părtaşĭ cu partea din Obreja, 220 stînjenĭ, bez de 303 stînjenĭ analogon din codrul, după alegerea făcută; răzeşĭ maĭ sunt şi diaconul St. Lazăr, Iftimie Barescu, postelnicul Vasilie Vicol, Maria luĭ Vasilie Pelin, Iancu Cîrlan şi alţĭ maĭ mulţĭ răzăşĭ şi părtaşĭ în ea. Are sat, cu 1 biserică, 1 preot, 2 dascălĭ, 2 privilegiaţĭ, 9 nevolnicĭ, 15 vădane, 8 slujbaşĭ volnicĭ, 2 jidovĭ; pe lîngă moşiile Schitul-Frumoasa, Băseşti, Băhnăşeni şi altele, cu un număr de 85 locuitorĭ».

Cîmpeni, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Săcuieni, despre care Th. Codrescu, zice: «în care moşie are parte d-luĭ Vornicul Grigorie Done, şi d-luĭ comisul Manolachi Lupaşcu, iară din răzăşĭ sunt şi Petrea Epure, Iordache Căruntu, din partea Zăhărească, Toader Foamete, Tudosie Gog din Bălăneasa, şi alţĭ maĭ mulţĭ. Are sat, cu 1 biserică, 2 preoţĭ, 2 dascălĭ, 2 privilegiaţĭ, 95 mazilĭ, 5 căpătîierĭ, 3 nevolnicĭ, 7 vădane, 3 jidovĭ; pe lîngă moşiile Chiticeni, Silivestri, Berbenceni, Săcuieni şi altele, cu un număr de 80 locuitorĭ».

Cîmpeni, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Săcuieni, foioasă, de 40 hectare.

Cîmpia, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Arsura, com. Ghermăneşti, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, în partea de E.

Cîmpia-Radovanuluĭ, *cîmpie* întinsă, la N. de mănăstirea Curtea-de-Argeş, jud. şi plasa Argeş, care se întinde pănă subt poalele ultimelor ramificaţiĭ ale Carpaţilor.

Cîmpina, *com. urb.,* plaiul Prahova, jud. Prahova, la 45°.7.50 latitudine nordică şi la 12°.24.00 longitudine estică.

Această com. e vechie. Datează cu mult înainte de anul 1503 şi aceasta o învedereează relaţiunile sale comerciale ce avea pe atuncĭ cu Braşovul.

Este situată pe malul rîuluĭ Prahova, la 36 kil. departe de Ploeşti. Aci este reşedinţa plaiuluĭ Prahova.

Se compune din 5 cătune: Măcelarul, Broştelul, Slobozia, Păcureţi şi tîrgul Cîmpina, cu o populaţiune de 2716 loc., 1363 bărbaţĭ, 1353 femeĭ; dintr'aceştia 16 familiĭ Ţiganĭ, 15 Evreĭ, 3 Bulgarĭ, 17 Ungurĭ, 1 Francez, 7 Germanĭ, 3 Italienĭ şi 3 Grecĭ.

Capĭ de familie sunt 644; contribuabilĭ 700; case 524.

In comună sunt 3 bisericĭ, toate în tîrgul Cîmpina. Una fondată la anul 1828, reparată la anul 1887, are următoarea incripţie:

«Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică ce prăznueşte hramul sf. Troiţă, este ridicată din temelie şi cu toate carĭ se văd prin prejur cu cheltuiala Dumnealuĭ Căminaruluĭ Grigorie Bujoreanul şi prin ipistăşia şi ajutorul Dumnealuĭ Vistierul Radul Plopeanul, în zilele Ruşilor, cînd Grigorie Ghica Voevodul Ţăreĭ-Romîneştĭ era pribeag în Cîmpina, 1828, Iulie 15».

Biserica Adormirea a fost zidită din temelie, la anul 1727, avînd de ctitorĭ pe Grigorie Bujoreanul şi soţia sa Maria, carĭ aŭ hărăzit pentru întreţinerea eĭ a patra parte din moşia Cîmpineĭ, ce o aveaŭ ca proprietate.

La 1833 s'a rezidit de către Arhimandritul Calinic, stareţul sf. mănăstirĭ Cernica, din fondul moşieĭ ce lăsase Grigorie Bujoreanul mănăstireĭ Cernica.

La 1888 s'a maĭ reparat iar, din cauza unuĭ incendiŭ ce-ĭ distrusese acoperişul.

La uşa bisericeĭ este inscripţia următoare:

«Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică s'a zidit din temelie şi s'a înfrumuseţat după cum se vede întru cinstea Adormireĭ Născătoareĭ de Dumnezeŭ şi a sfîntuluĭ ierarh Nicolae prin Sfinţia sa Părintele Calinic Arhimandritul, stariţul sfinteĭ mănăstirĭ Cernica, cu cheltuiala D-luĭ răposatuluĭ Grigorie Căminarul Bujoreanul, soţia D-luĭ Maria, fiind-că aceştĭ fericiţĭ ctitorĭ a patra parte din moşia Cîmpineĭ aŭ hărăzit-o Sfinteĭ mănăstirĭ Cernica, în zilele binecredinciosuluĭ Impărat a toată Rusia Nicolae Pavlovicĭ şi Mitropolit al Ungro-Vlahieĭ Chir Chir Grigorie. Anul 1833 Octombrie 14, ajutînd şi chir Ştefan sin Albut de aicĭ, epistăşind cu osteneala Dionisie Ximnahul Cernicanul şi D-luĭ Vistierul Radul Plopeanul».

A treia biserică are hramul S-ţiĭ Voevozĭ. Toate aceste bisericĭ sunt deservite de 5 preoţĭ, 3 plătiţĭ de stat şi 2 de comună.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, comerciul şi industria. Sunt aci 4 olarĭ, 30 dulgherĭ, 10 zidarĭ şi 5 rotarĭ. Eĭ desfac produsul munceĭ lor în localitate, la tîrgul săptămînal din Breaza-d.-s., precum şi la diferite bîlciurĭ anuale din Telega şi Filipeşti.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 928 hect. pe moşia Cîmpina, care se poseda în devălmăşie de Mitropolia din Bucureşti, Domnica Căicoianul şi Prinţul Barbu Ştirbeiŭ.

Din raportul adresat de Scarlat Creţulescu, Şeful Ministeruluĭ Cultelor, către Măria Sa Prinţul Alexandru D. Ghica, Caimacamul ţăreĭ, se vede că, la anul 1854, între Mitropolia din Bucureşti şi Mănăstirea Cernica, s'a săvîrşit un schimb, prin care Mitropolia dă mănăstireĭ Cernica, moşia Brăneşti, din jud. Ilfov, în schimbul moşieĭ Cîmpina, jud. Prahova, moşie care pe acea vreme se arenda cu 18000 leĭ vechĭ anual.

In comună sunt: 92 caĭ, 10 epe, 418 vacĭ, 51 bivolĭ, 38 capre, 665 oĭ şi 912 porcĭ.

Pe rîul Doftana, în raionul comuneĭ, este o moară.

Sunt două şcolĭ: una de băeţĭ şi alta de fete, înfiinţate la 1863. Localul e proprietatea comuneĭ. Cu întreţinerea şcoalelor, statul cheltueşte anual 16000 leĭ. Scoala de băeţĭ e frecuentată de 114 elevĭ, iar cea de fete de 118 eleve.

Carte a început să se înveţe aci pe la 1835. Ştiŭ carte peste 1000 persoane. Despre înfiinţarea şcoaleĭ, iacă ce găsim în «Curierul Romîn», No. 39, din 9 Martie, 1839:

«In Martie 1839 (după ce Vodă Ghica vizitase oraşul), obştia locuitorilor de la Cîmpina cer a li se da şcoală, căcĭ răposata Căminărească Maria Bujoreanca a lăsat un venit pentru asemenea şcoală obştească în limba romînă, maĭ adăugînd că răposata a lăsat ca executor al testamentuluĭ pe Arh. Calinic de la Cernica. Cîmpineniĭ roagă pe Domnitor a-l obliga să facă o nouă şcoală.

In acelaşĭ an, Domnitorul Ghica vizită şcoala din acel oraş, în care intrînd, toţĭ eleviĭ cu o detunare de glasurĭ, ĭĭ urară îndelungarea vieţeĭ.

D-l Profesor I. P. Brezoianu, cu voia Măriei-Sale, făcu deosebite întrebărĭ şcolarilor asupra Aritmeticeĭ, Gramaticeĭ, Geografieĭ, la care, după sigurele răspunsurĭ ale şcolarilor, dovedi deosebita sa sîrguinţă, după care M. S. cercetă şi la caligrafie pe maĭ mulţĭ, apoĭ săvîrşi mulţumind d-luĭ profesor de rîvna d-sale. In urmă întorcîndu-se către şcolarĭ, le zise: «Vedeţĭ copiĭ că toate piedicile ce vă opreaŭ de a vă folosi şi lumina, s'aŭ rupt. Siliţĭ-vă dar şi maĭ mult, ca să fiţĭ o dată folositorĭ neamuluĭ şi vouă înşi-vă.» După aceea se auzi o strigare de o mulţime de glasurĭ: Să trăeştĭ Măria-Ta».

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 1569 hect.

In raionul oraşuluĭ se presupune a fi mine de sare, căcĭ se găseşte multă în pămînt, cînd se sapă puţurile de păcură.

Comerciul se exercită de 17 cîrciumarĭ; sînt şi alte diferite prăvăliĭ cu diferite obiecte de vînzare; hoteluri, cafenele; este o piaţă destul de bogată şi alte diferite stabilimente industriale.

Cîmpina are peste 20 de strade; unele din ele aŭ devenit frumoase prin lărgimea lor, prin plantaţia şi prin poziţia lor pitorescă.

Oraşul are patru barierĭ: Telega, la E.; Măcelarul, la N.; Gara la V. şi Ploeşti, la S.

Şoseaua naţională îĭ înlesneşte comunicaţia cu comunele: Băeşti, Breaza, Cornul, Poiana. Altă cale de comunicaţie este şoseaua Cîmpina-Telega.

Veniturile comuneĭ pe anul 1893—94, aŭ fost de 40615 leĭ şi cheltuelile de 40387 leĭ.

E brăzdată de dealurile: Curiacul numit şi Boboc, în partea de N. a comuneĭ şi Muscelul, tot la N. Primul serveşte de păşune şi arătură, iar cel de al doilea are pe dînsul numaĭ livezĭ.

Comuna e străbătută de văile: Prahova, Doftana şi Curiacul.

In partea de N. are două lacurĭ marĭ: Şipotul, zis al-Bisericeĭ şi Curiacul. In cătunul Măcelarul se află o fîntînă de leac, de unde poporul în ziua de Izvorul-Tămăduireĭ se duce de ia apă spre a spăla pe ceĭ ce suferă de ochĭ.

In oraş, maĭ este o judecătorie de pace, un spital, o farmacie, o staţie telegrafo-poştală, reşedinţa uneĭ companiĭ de dorobanţĭ şi un stabiliment balnear, pe proprietatea Prinţuluĭ D. Ştirbeiŭ. (In ceea ce priveşte stabilimentul balnear, apele minerale şi istoricul lor, v. Gahiţa.)

La 11 Iulie 1788, oastea Domnuluĭ N. Mavrogheni, care avea tabăra la Cîmpina, plecă de aci spre Predeal, şi, străbătînd pe la Timeş în Ardeal, se întîlni cu oastea austriacă, unde lovindu-se răŭ, i-aŭ zdrobit pe Austriacĭ, luînd o mulţime de soldaţĭ şi robĭ, cu steagurile lor, dimpreună şi cu tobele.

La 1821, Ipsilante, care se afla la Tîrgovişte, dete poruncă luĭ Duca, comandantul corpuluĭ de oştire din Ploeşti, să pornească cu oştirea către Tîrgovişte şi să îngrijească de proviziunĭ pentru 1500 călăreţĭ.

Duca tăbărî la Băicoiŭ, lăsînd la Cîmpina strejĭ spre a-ĭ da de veste de cele ce s'ar întîmpla în urma plecăreĭ luĭ.

Boerii liberaţĭ de Tudor de la Belvedere, plecară spre Braşov. Duca, care primise ordin de la Ipsilante să-ĭ întîmpine şi să-ĭ aducă la Tîrgovişte, le eşi înainte la Cîmpina. Boeriĭ se înspăimîntară cu atît maĭ mult că nu se puteaŭ opune luĭ Duca, care avea întreiţĭ ostaşĭ de cît dînşiĭ; se cotizară dar cu toţiĭ şi răscumpărără cu banĭ libertatea lor.

Arnăuţiĭ rebelĭ, emigraţĭ în Austria, prinzînd de veste despre plecarea boerilor, eşiră prin munţĭ înaintea lor în cete şi se puseră la pîndă pe la strîmtorile munţilor din Prahova, Muscel şi Buzăŭ; eĭ jefuiră pe fugarĭ.

Boeriĭ reclamară Paşeĭ de la Silistra şi Sultanuluĭ, care dete ordin către Chehaia-Beĭ pentru încetarea acestor desordine. Chehaia-Beĭ puse pe drumul Ploeştilor un Cîrc-Serdar cu 50 neferĭ de pază, carĭ se preumblaŭ din vama Predeal până în Cîmpina.

Cîmpina, *fostă vamă* a ţăreĭ, în secolul trecut, jud. Prahova. Pe vremea domnieĭ luĭ Alexandru Ghica-Vodă, vama a fost mutată de la Cîmpina la Breaza şi de aci la Predeal, în anul 1852.

La Posada era p'atuncĭ a doua controlă vamală şi reşedinţa căpitănatuluĭ de plăieşĭ. In România veniturile vamale aŭ aparţinut «Domnuluĭ stăpînitor a toată ţara» şi se dedeaŭ în arendă. Cel din urmă arendaş al vămeĭ Predeal a fost repausatul Lazăr Kalinderu.

La 1864 vămile aŭ trecut la stat.

Cîmpina, *staţie de dr. de f.*, jud. Prahova, pl. Plaiul-Prahova, căt. Poiana, pe linia Ploeşti-Predeal, pusă în circulaţie la 10 Iunie 1879. Se află între staţiile Băicoiŭ (14 kil.) şi Comarnic (14.3 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 403.82 m. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 235677 leĭ, 11 banĭ.

Cîmpina, *deal*, com. Cîmpina, pl. Prahova, jud. Prahova, pe care se cultivă $^1/_2$ hect. vie.

Cîmpina, *platoŭ*, pe care este situat oraşul Cîmpina, plaiul Prahova, jud. Prahova.

Cîmpineanca, *com. rur.*, în pl. oraşuluĭ, jud. R.-Sărat, aşezată pe malul drept al rîuluĭ Milcov.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 40 kil. spre N. de oraşul R.-Sărat, şi în partea de mijloc a plăşeĭ Oraşul, la 13 kil. spre N. de comuna Coteşti, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Faraoane, la 8 kil.; Noleşti, la 8 kil.; Mîndreşti şi Vîrteşcoiŭ, la 9 kil.; Cîrligele, la 10 kil.

Se mărgineşte la N. cu co-

muna Păţeşti (jud. Putna), de care se desparte prin rîul Milcovul; la E. cu Focşani; la S. cu comuna Cîrligele, de care se desparte prin valea Dălhăuţul; la V. cu Faraoane şi Vîrteşcoiŭ, de care se desparte prin pîrîul Valea-Seacă.

Este o comună din regiunea cîmpuluĭ.

Rîurile care o udă sunt: Milcovul, la N., de la N.-V. la S.-E. şi cu afluenţiĭ săĭ: pîraiele Pietrosul şi Valea-Cireşuluĭ prin interiorul eĭ; Dălhăuţul la S. Sunt 7 puţurĭ (26—32 m. adîncime) şi 2 cişmele, care se scurg în canalul Focşanilor.

Cătunele, carĭ compun această comună, sunt: Pînteceşti, reşedinţa, în spre V. pe rîul Milcovul; Vălcelele, la E.; Paraschiveni, la S.; Slobozia, la mijloc.

Suprafaţa comuneĭ este de 1370 hect., din carĭ 500 hect. ocupate de vatra comuneĭ, 870 hect. ale locuitorilor.

Populaţiunea comuneĭ este de 395 familiĭ, saŭ 1111 suflete, din carĭ 588 bărbaţĭ şi 523 femeĭ. Ştiŭ carte 184 persoane.

In comună sunt două bisericĭ: una, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, zidită în anul 1835 de locuitorĭ; a doua, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în anul 1843 de Alecu Bălţatul, ajutat de locuitorĭ; amîndouă deservite de un preot şi un cîntăreţ.

Este o şcoală de băeţĭ, fondată în 1893 de comună; are un învăţător şi e frecuentată de 20 elevĭ.

Comuna are 771 hect. pămînt arabil, 98 hect. viĭ.

Căile de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Focşani, spre Broşteni şi spre Cîrlige-Coteşti-Plăineşti-R.-Sărat.

Comuna are 435 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 8974 leĭ, 24 banĭ anual şi cheltuelile de 8451 leĭ, 94 banĭ.

Cîmpineanca, *moşie,* jud. Brăila, pendinte de com. Cazasul, pl. Vădeni, proprietatea d-lor Sulioti; are o suprafaţă de 3000 hect., producînd un venit anual de 40000 leĭ.

Cîmpineanca, *pădure,* în com. Gheraseni, jud. Buzăŭ, pe moşia Rotunzeni; are 100 hect.

Cîmpiniţa, *sat,* face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova. Are o populaţie de 45 locuitorĭ (20 bărbaţĭ şi 25 femeĭ).

Cîmpiniţa, *staţie de dr. de f.,* jud. Prahova, pl. Prahova, com. Poiana, pe linia Cîmpina-Doftana. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de 443.52 m.

Cîmpiniţa, *deal,* com. Cîmpina, pl. Prahova, jud. Prahova, acoperit cu pădure particulară, supusă regimuluĭ silvic, de la 1883.

Cîmpiniţa, *gîrlă,* izvoreşte de la N.-E. de com. Cornul, pl. Prahova, jud. Prahova, curge spre S.-V. şi după ce face o curbă pe la N. de oraşul Cîmpina, se varsă în rîul Prahova.

Cîmpşorul, *sat,* face parte din com. Boteni, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Este situat în centrul comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Argeşelul şi la poalele dealuluĭ Păducelul. La N. este udat de valea Băneasca. In dreptul satuluĭ, pe rîul Argeşelul, este o moară. Populaţia luĭ este de 297 locuitorĭ (163 bărbaţĭ şi 134 femeĭ), cu 67 capĭ de familie.

Cîmpşorul, *deal,* com. Fometeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cîmpul, *plasă,* judeţul Buzăŭ, mărginindu-se la N. cu plaiul Slănic şi plasa Sărata; la V. cu plasa Tohani; la S. cu jud. Ialomiţa şi la E. cu judeţele Brăila şi Rîmnicul-Sărat. Suprafaţa eĭ e de 121098 hect., din carĭ: 94890 arabile, 4323 pădure, 2979 fîneţe, 15143 izlaz, 4 vie şi 3759 sterp. Terenul este un vast şes, întrerupt puţin de malul stîng al rîuluĭ Buzăul şi malul drept al rîuluĭ Călmăţuiul, din care cauză partea de teren, coprinsă între aceste două rîurĭ, formează o vale adesea băltoasă, smîrcoasă, cu sărăturĭ şi nisipurĭ, ceea ce-ĭ răpeşte din fertilitate. Apele carĭ o udă sunt: rîul Buzăul şi rîul Călmăţuiul cu afluenţiĭ lor; lacurile: Costeiul, Bîlhacul, Bentul, Glaveşul, apoĭ viroagele: Strîmba, Călugărul, etc. şi maĭ multe alte bălţĭ şi smîrcurĭ neînsemnate. Clima e plăcută, dar expusă vînturilor şi adesea seceteĭ. Industrie nu are alta, afară de 10 morĭ de aburĭ, din carĭ maĭ însemnată e cea din com. Pogoanele; o căşărie la Luciul şi 49 stîne. Toată activitatea locuitorilor e concentrată în munca pămîntuluĭ; se cultivă de preferinţă porumb, orz, grîŭ, secară, meiŭ, etc. Căĭ de comunicaţie are: linia ferată Buzăŭ-Brăila, şoseaua mixtă Buzău-Brăila, şoseaua Buzău-Urziceni, şoseaua Glodeanul-Siliştea-Cilibia, şoseaua Buzăŭ-Albeşti cu ramificaţiile eĭ şi şoseaua Pogoanele-Padina, precum şi maĭ multe drumurĭ naturale, din carĭ maĭ însemnate sunt: Drumul-Feruluĭ, Drumul-Săreĭ, drumul Buzăŭ-Frindul, pe la Movila-Manciuluĭ, etc.

Vite are: 14968 boĭ, 10993 vacĭ, 5208 viţeĭ, 50 bivolĭ, 96 bivoliţe, 5800 caĭ, 5284 epe, 1472 mînjĭ, 62150 oĭ, 121 capre, 44 asinĭ şi 9590 porcĭ.

Stupĭ sunt 630.

Plasa e formată din 22 comune rurale: Albeşti, Brădeanul, Caragele, Căldăreşti, Cilicia, Cioranca, Cochirleanca, Costeşti, Cotul-Cioriĭ, Găvăneşti, Gherăseni, Largul, Luciul, Maxenul, Meteleul, Padina, Pogoanele, Săgeata, Scurteşti, Smeeni, Tăbăreşti şi Ţinteşti, cu o populaţie de 33380 suflete, din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 7019, neînsuraţĭ 580, văduvĭ 443, divorţaţĭ 15, băeţĭ 9016; iar femeĭ măritate 7019, văduve 681, fete 8607. Eĭ trăiesc în 7052 case. Străinĭ sunt: 165 Austro-Ungarĭ, 51 Grecĭ, 9 Izraeliţĭ, 12 Bulgarĭ, 5 Germanĭ şi 2 Polonĭ. Meseriaşĭ sunt: 35 lemnarĭ, 2 tîmplarĭ, 15 rotarĭ, 15 zidarĭ, 14 croitorĭ, 25 cizmarĭ, 74 fierarĭ, 13 maşiniştĭ, 5 boiangiĭ, 7 cojocarĭ şi 11 brutarĭ.

In plasă sunt 6263 contribuabilĭ, din carĭ 349 comercianţĭ romînĭ, 44 străinĭ şi 3 izraeliţĭ.

Budgetul comunelor e de 108202 leĭ, 77 banĭ.

Plasa are 23 şcolĭ, din carĭ 2 de fete, cu un număr de 23 învăţătorĭ şi 2 învăţătoare. Şcoalele sunt frecuentate de 1417 elevĭ şi 146 eleve. Carte ştiŭ 2428 locuitorĭ. Bisericĭ are 41, deservite de 49 preoţĭ, 40 cîntăreţĭ şi 31 paracliserĭ. Cîrciumĭ sunt 10. Tîrgurĭ sunt 12.

Cîmpul, *plasă*, din jud. Dolj, numită ast-fel din cauză că fiind situată pe loc şes, coprinde multe cîmpiĭ. Este situată în colţul sud-vestic al judeţuluĭ, pe malul stîng al Dunăreĭ. Forma sa se poate asemăna cu un sector de cerc, ale căruĭ raze ar fi formate de limitele de N. şi E. şi al căruĭ arc ar fi reprezentat prin fluviul Dunărea.

Se mărgineşte la N. cu plasa Dumbrava d.-j., de care se desparte printr'o linie convenţională cu direcţia de la V.-E., ce pleacă din dreptul jud. Mehedinţi până în dreptul com. Moţăţei. La E. se mărgineşte cu pl. Băileşti, de care se desparte printr'o linie convenţională, cu direcţia N.-S. începînd din dreptul comuneĭ Moţăţei şi mergînd spre S. până la Dunăre (com. Ghidiciul şi Rastul). La S. şi E. se mărgineşte cu fluviul Dunărea, care începînd din comuna Cetatea, curge cu direcţia de N.-S. până în faţa insuleĭ Golenţi şi de aci se îndreptează spre V. până în dreptul insuleĭ Independenţa, descriind un mare arc de cerc cu convexitatea spre această plasă. Din dreptul insuleĭ Independenţa o ia spre S. până în dreptul com. Desa, de unde se îndreptează direct spre E. până în dreptul com. Ghidiciul. In acest din urmă parcurs descrie un şi maĭ mare arc de cerc cu concavitatea către această plasă. Limita de E. maĭ este formată, în dreptul jud. Mehedinţi şi de o linie convenţională cu direcţia N.-S.

Terenul acesteĭ plăşĭ este şes. Se găsesc însă cîte-va dealurĭ de înălţime mică, precum dealul Cetatea, în dreptul comuneĭ Cetatea, continuaţiune a dealuluĭ Dobridorul şi un mare număr de movile înşirate pe marginea Dunăreĭ, carĭ aŭ servit ca puncte de observaţiune, în timpul războaelor de la 1828 şi 1877 (vezĭ com. Ciuperceni şi Desa).

Această plasă este udată de Dunărea, din dreptul comuneĭ Cetatea până în dreptul comuneĭ Ghidiciul, despărţind această plasă de Bulgaria. Incepînd de la com. Cetatea şi până la comuna Ciuperceni, malul stîng al Dunăreĭ este maĭ înalt de cît cel drept, iar de aci înainte malul drept se înalţă maĭ mult de cît al nostru până la com. Bistreţul, plasa Băileşti.

De la comuna Ciuperceni şi până la comuna Ghidiciul, se întind, de alungul Dunăreĭ, adevărate dune mişcătoare formate de nisipurĭ tîrîte de vînturĭ. Intinderea şi năvălirea dunelor care ameninţaŭ proprietăţile mărginaşe lor aŭ fost împiedicate prin plantaţiĭ de dafinĭ şi salcîmĭ. (Vezĭ com. Maglavit, proprietatea bisericeĭ Madona-Dudu).

Bălţile carĭ, cele maĭ multe sunt formate din revărsările Dunăreĭ, comunică cu acest fluviŭ, sunt: Maglavit, Moţăţeĭ, Golenţi, Comani, Ciuperceni, Desa, Topilele-Marĭ, Topilele-Micĭ, Mancinița, Tinoasa, Ovesăle, Tunari, Piscul şi Poiana. Maĭ în toate aceste bălţĭ se găseşte mult peşte.

In Dunăre se află maĭ multe insule şi ostroave: Cetatea, în dreptul comuneĭ Cetatea; Golul, com. Golenţi; Calafat, numită Independenţa de la 1877; Chichinetele-Mic, în dreptul Calafatuluĭ; Bogdanul, com. Ciuperceni; Alicul, com. Desa.

Plasa Cîmpul coprinde 15 comune, carĭ sunt: Basarabi, Ciuperceni, Calafat (com. urb.). Cetatea, Desa, Dobridor, Fîntîna-Banuluĭ, Ghidiciul, Hunia, Maglavit, Moţăţei, Piscul, Poiana, Tunari şi Smîrdan.

Inainte de 1892, cînd s'a făcut noua împărţire administrativă, coprindea Sudul plăşeĭ Dumbrava-d.-j. şi o parte din plasa Băileşti, cu comunele: Cornul, Corlatele, Risipiţi, Rudari, Galicea-Mare, Galiciuica, Giubega, Caraula, Orodelul, Poeniţa şi Poiana-Pleniţa.

Intinderea plăşeĭ e de 94562 hect.

Populaţiunea plăşeĭ Cîmpul e de 13685 capĭ de familie, saŭ 54724 suflete, din carĭ 28633

bărbaţĭ şi 26091 femeĭ. Ştiŭ carte 6495 persoane, nu ştiŭ 48229.

Numărul caselor şi al bordeelor e de 14265.

Reşedinţa plăşeĭ e în com. urb. Calafat; tot în Calafat se află şi reşedinţa judecătorieĭ de ocol.

In plasa Cîmpul sunt 19 biserici, din carĭ 14 de zid şi 5 de lemn, deservite de 16 preoţĭ parohĭ, 6 preoţĭ supranumerarĭ, 23 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ.

Instrucţiunea primară se predă de 4 institutorĭ şi 24 învăţătorĭ, precum şi de 4 institutoare şi 3 învăţătoare. Localurĭ de şcolĭ sunt 25, din carĭ 13 mixte.

Numărul copiilor carĭ frecuentă şcoalele din această plasă este de 1924, din carĭ 1570 băeţĭ şi 354 fete, din 8958 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Plasa produce cereale de tot felul şi fîneţe, precum şi vinurĭ bune (Caraula şi Pleniţa); iar din Dunăre şi lacurĭ se prinde peşte, care produce mult venit locuitorilor şi comerţuluĭ.

Localităţile cele maĭ principale din plasă sunt: Calafatul, care e port mare la Dunăre şi face comerţ însemnat cu cereale. Aci ancorează vasele plutitoare pentru import şi export. Are o căpitănie de port, vamă, biuroŭ telegrafo-poştal.

Cetatea şi Maglavitul, de şi comune rurale, aŭ o mică schelă pe Dunăre, pentru încărcarea cerealelor.

Locurile istorice din plasă sunt: Calafatul, care prin poziţiunea sa geografică-topografică, a avut în toate timpurile o mare însemnătate strategică; el a fost teatrul maĭ multor războaie între Ruşĭ şi Turcĭ (1828 şi 1835); între Romînĭ şi Austriacĭ (1790); între Romînĭ-Ruşĭ şi Turcĭ la 1877, cînd de aci s'a tras primul foc asupra Vidinuluĭ.

Poiana şi Ciuperceni aŭ însemnătate tot din războiul din 1877—78. Desa, Pleniţa şi Maglavitul aŭ în jurul lor ruine antice, romane şi dace.

La localitatea care poartă azĭ numele de Basarabi a existat mult timp un tunel cît putea să treacă un om singur; tunelul se credea a fi din timpul Hunilor, pe unde, zice tradiţia, se strecuraŭ eĭ în ascuns şi făceaŭ devastaţiunĭ în ţară. Localitatea din această cauză se numeşte Hunia.

La localitatea Desa se află un izvor de apă minerală, neexploatat, a căruia apă e de mult folos locuitorilor.

Prin această plasă trec: calea ferată Craiova-Calafat; calea judeţeană Craiova-Calafat prin Golenţi şi Calafat, cu ramura laterală Calafat-Poiana; calea judeţeană Craiova-Cetatea; calea comunală Cetatea-Calafat prin Fîntîna-Banuluĭ, Hunia, Maglavit şi Basarabi; calea comunală Calafat-Ciuperceni-Moţăţei prin Desa şi o mulţime de alte căĭ comunale, servind comunelor între ele.

Cîmpul, *plasă*, în jud. Ialomiţa, situată în partea de N.-V. a judeţuluĭ.

Pănă la anul 1832, jud. Ialomiţa fusese împărţit în 7 plăşĭ şi comunele plăşeĭ Cîmpuluĭ făceaŭ parte din treĭ plăşĭ: din plasa Gîrbovi, care coprindea sate şi din jud. Buzăŭ, din pl. Jilavele, care coprindea sate ce astăzĭ sunt în jud. Prahova şi din pl. Dridul, cu sate ce sunt în jud. Ilfov. La 1832, jud. Ialomiţa s'a împărţit în 4 plăşĭ, iar comunele din prejurul tîrguşoruluĭ Urziceni aŭ format pl. Cîmpuluĭ.

Plasa Cîmpuluĭ se mărgineşte la E. cu pl. Ialomiţa-Balta, de care se desparte printr'o linie dreaptă, ce pleacă din limita de S. a judeţuluĭ Buzăŭ, spre E. de satul Grindul şi atinge rîul Ialomiţa spre E. şi aproape de satul Malul. De aci limita merge pe cursul rîuluĭ pănă în siliştea satuluĭ Vadul-Pietros şi apoĭ spre S. pănă în Valea-Seacă. Limita plăşeĭ despre S. merge din satul Valea-Seacă spre V. pănă în jud. Ilfov. Limita de V. o formează rîul Prahova, lîngă satul Patru-Fraţĭ, apoĭ rîul Ialomiţa, pănă lîngă satul Moldoveni, de unde apucă spre S.-E. în linie dreaptă pănă în dreptul satuluĭ Valea-Seacă. Limita de N.-V. merge din rîul Prahova spre N.-E., pănă lîngă satul Boldescu din jud. Prahova, de unde pleacă limita de N., care se termină lîngă satul Grindul, despărţind pl. de jud. Buzăŭ.

Terenul plăşeĭ este puţin accidentat. Deosebit de văile: Săpunari, Ileana, Sărata şi Plopuluĭ, carĭ sunt maĭ pronunţate şi carĭ taie cîmpia plană, nu este de cît coasta rîuluĭ Ialomiţa, cu înălţimea de la 30—50 metri, care se întinde pe partea dreaptă a rîuluĭ şi formează o largă luncă, care în unele puncte e în lăţime de peste patru kil.

Prin această plasă curg rîurile: Ialomiţa, care udă terenul plăşeĭ de la V. spre E.; Prahova, care o udă pe o mică întindere, despărţind-o de jud. Ilfov; pîrîul Sărata, ce-şi ia curgere de pe valea Sărata din jud. Buzăŭ şi curge despre N. spre S.; în fine pîrîul Ghighiul. Lacurĭ maĭ însemnate sunt: Jilavele, Urziceni, Cioara, Lehliul şi Săpunari.

Sunt în plasă 23 comune, formate din 42 sate şi anume:

1. *Urziceni,* cu tîrguşorul Urziceni şi satul Cotorca.
2. *Gîrbovi,* cu satele: Gîrbovi şi Bozianca.
3. *Grindul,* cu satele: Grindul şi Grindaşi.
4. *Armăşeşti,* cu satele: Armăşeşti şi Răduleşti.
5. *Bărbuleşti,* cu satele: Bărbuleşti şi Poşta.
6. *Manasia,* cu satul Manasia.
7. *Alexeni,* cu satele: Alexeni şi Pupăzeni.
8. *Broşteni-Noĭ,* format dintr'un singur sat.
9. *Malul,* cu satele: Malul, Broşteni-Vechĭ şi Cioara.
10. *Jilavele,* cu satele: Slătioarele şi Jilavele.
11. *Moldoveni,* cu satele: Moldoveni, Panţoiul şi Patru-Fraţĭ.
12. *Coşoreni,* format dintr'un singur sat.
13. *Borăneşti,* cu satele: Borăneşti şi Sinteşti.
14. *Speteni,* format dintr'un singur sat.
15. *Bărcăneşti,* format dintr'un singur sat.
16. *Eliza - Stoeneşti,* format dintr'un singur sat.
17. *Condeeşti,* format dintr'un singur sat.
18. *Uleşti,* format dintr'un singur sat.
19. *Frumuşica,* cu satele: Brătia, Pîrlitul, Panduri şi Frumuşica.
20 *Axintele,* cu satele: Axintele şi Bărbăteşti.
21. *Arţari,* cu satele: Arţari şi Vlăiculeşti.
22. *Ştefăneşti,* cu satele: Odaia şi Ştefăneşti.
23. *Lehliul,* cu satele: Săpunari şi Lehliul.

După statistica din 1891, s'a constatat că populaţiunea plăşeĭ este de 36962 locuitorĭ, cu 9372 capĭ de familie şi 27590 membriĭ de familie, din carĭ 18768 bărbaţĭ şi 18194 femeĭ; sunt 10097 agricultorĭ; 322 meseriaşĭ; 9 industriaşĭ; 309 comercianţĭ; 128 avînd profesiunĭ libere; 809 muncitorĭ şi 857 servitorĭ.

Ştiŭ carte 5653 persoane; nu ştiŭ 31309.

Pămîntul de cultură al plăşeĭ este pămînt negru argilo nisipos şi produce mult grîŭ, porumb, orz, ovăz, secară, fasole, tutun, etc., de aceea arenda moşiilor plăşeĭ este maĭ mare de cît în cele-l'alte plăşĭ ale judeţuluĭ. Pe amîndouă ţărmurile rîuluĭ Ialomiţa şi prin Sudul plăşeĭ, sunt pădurĭ de diferite esenţe, bune pentru foc şi lucru. Păşunile sunt maĭ restrînse, din cauza întindereĭ ce se dă agricultureĭ, totuşĭ în anul 1887 eraŭ 72479 capete de vite, şi în 1888 eraŭ 81217.

Producţiunile plăşeĭ se transportă, cu căile ferate Bucureşti-Feteşti, Ploeşti-Buzăŭ şi cu carele, în Bucureşti şi în porturile: Olteniţa, Călăraşi şi Gura-Ialomiţeĭ. Micul comerciŭ se face cu băuturĭ, coloniale şi manufacturĭ, în fie-care comună şi cu deosebire în tîrguşorul Urziceni, unde se face tîrg săptămînal şi două tîrgurĭ anuale de vite.

Căĭ de comunicaţie în această plasă sunt: şoseaua naţională împietrită, ce pleacă din Urziceni, trece prin satul Coşoreni şi duce spre Bucureşti şi şoseaua judeţeană, ce pleacă tot din Urziceni spre Slobozia.

Subprefectura e cu reşedinţa în Urziceni.

In Urziceni este un spital înfiinţat de judeţ.

Venitul anual al comunelor din plasă e de 136433 leĭ, 06 banĭ şi cheltuelile de 129781 leĭ, 82 banĭ.

Instrucţiunea se predă în 34 şcolĭ primare rurale la 1136 elevĭ şi 284 eleve, de 34 învăţătorĭ şi învăţătoare, din carĭ 15 retribuiţĭ de stat şi comună, iar ceĭ-l'alţĭ de comună şi judeţ. In com. Armăşeşti este o şcoală de agricultură practică şi de meseriĭ cu internat pentru băeţĭ şi fete. (V. acest nume).

In plasă sunt 38 de bisericĭ, cu 115 deservenţĭ.

Stat ıl posedă în această plasă 6 proprietăţĭ: Grindul, Cotorca, Odaia - Protopopuluĭ, Broşteni-Vechĭ şi Gîrbovi.

Cîmpul, *plasă,* în jud. Mehedinţi, ce-şĭ ia numele de la frumoasele şi întinsele cîmpiĭ ce posedă. Se întinde în partea de S. a judeţuluĭ şi se mărgineşte: la E. cu jud. Dolj; la S. cu Bulgaria, de care e despărţită prin fluviul Dunărea; la V. cu plasa Blahniţa; şi la N. cu pl. Dumbravă.

Această plasă coprinde 21 comune şi anume:

1. *Almăjelul,* cu cătunul Almăjelul.
2. *Braniştea,* cu cătunele: Braniştea şi Goanţul.
3. *Corlăţelul,* cu cătunul Corlăţelul.
4. *Caşmirul,* cu cătunele: Caşmirul şi Aurora.
5. *Darvari-de-Jos* cu cătunul Darvari-d.-j.
6. *Dobra,* cu cătunele: Dobra, Ostrovul şi Cosanda.
7. *Drîncea,* cu cătunele: Drîncea şi Cearîngul.
8. *Gîrla Mare,* cu cătunele: Gîrla-Mare şi Atîrnaţi.
9. *Gemeni,* cu căt. Gemeni.
10. *Izimşea,* cu cătunul Izimşea.
11. *Obîrşea,* cu cătunul Obîrşea.
12. *Oprişorul,* cu cătunul Oprişorul.
13. *Prisăceaua,* cu cătunele: Prisăceaua şi Scorila.

14. *Pristolul,* cu cătunele: Pristolul și Insurăței.

15. *Punghina,* cu cătunul Punghina.

16. *Recea,* cu cătunul Recea.

17. *Salcea,* cu cătunul Salcea.

18. *Valea-Anilor,* cu cătunele: Valea-Anilor și Rudari.

19. *Vînători,* cu cătunul Vînători.

20. *Vlădaia,* cu cătunele: Vlădaia și Ștircovița.

21. *Vrata,* cu cătunul Vrata.

Reședința plășeĭ e în comuna rurală Vînători.

Suprafața totală a plășeĭ Cîmpul este de 79497 hect., din care 36000 hect. sunt cultivabile, 10000 cu pădurĭ, 1456 cu viĭ și restul necultivabile.

In această plasă, statul posedă treĭ moșiĭ, aducînd un venit anual de leĭ 121500.

In plasă sunt 18 școlĭ și 26 bisericĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor, cultura vieĭ, iar ceĭ de pe marginea Dunăreĭ, cu pescuitul din Dunăre.

In plasă se produce în mare cantitate: porumb, secară, grîŭ, orz, ovăz, etc.

Vin renumit este cel produs de viile de pe dealul Golul-Drînceĭ.

Localitățĭ istorice în această plasă sunt: Cleanovul, Pristolul, Gîrla-Mare, Almăjelul și altele.

In plasa Cîmpul sunt 2 bîlciurĭ anuale maĭ principale: al Corlățeluluĭ și al Cleanovuluĭ. Plasa Cîmpul are o mică schelă, la marginea Dunăreĭ, la Gîrla-Mare, pentru încărcatul cerealelor.

Cîmpul, *plasă,* jud. Prahova. Se mărginește la E. cu jud. Buzăŭ, de care se desparte printr'o linie oblică, dusă dela N. la S. și care trece pe la E. de com. Adîncata, Ciorani-d.-j., Ciorani-d.-s. și Fulga; la N. se mărginește cu plasa Cricovul, de care se desparte printr'o linie curbă, dusă din limita județuluĭ Buzăŭ (E.), până la plasa Crivina (V.), care trece pe la N. de comunele Parepa și căt. Trestieni, tăind pîrîul Cricovul-Sărat, care curge printre aceste comune; la V. se mărginește cu plasa Crivina, de care se desparte printr'o linie aproape perpendiculară, dusă de la N. la S. și care trece pe la V. de comunele Buda-Palanca și Balta-Doamneĭ, oprindu-se în rîul Ialomița; la S. se mărginește cu județul Ilfov, de care se desparte puțin prin rîul Ialomița și cu parte din pîrîul Cricovul-Sărat, precum și printr'o linie convențională dusă pe la S. de com. Hătcărăul.

Din punctul de vedere administrativ, pl. Cîmpul se compune din 16 comune rurale, adică: Adîncata, Balta-Doamneĭ, Buda-Palanca, Ciorani-d.-j., Ciorani-d.-s., Ciupelnița, Cornurile, Ciumați, Drăgănești, Fulga, Gherghița, Hătcărăul, Netoți, Parepa, Sălciile și Sicrita.

Reședința plășeĭ e în com. Drăgănești, căt. Drăgănești.

Cele maĭ populate comune din plasa Cîmpul sunt: Ciorani-d.-j., Fulga și Gherghița, apoĭ vin comunele: Sălciile, Drăgănești și Adîncata. Cele maĭ puțin populate sunt: Ciupelnița, Sicrita, Cornurile și Ciorani-d.-j.

Terenul acesteĭ plășĭ e prielnic agricultureĭ. Dintre toate plășile județuluĭ s'ar putea zice că numaĭ plasa Cîmpul este excluziv agricolă. Locuitoriĭ sunt cu totul dedațĭ agricultureĭ și cultivă pămîntul cu oare-care îngrijire.

Iarna, eĭ se îndeletnicesc și cu alte meșteșugurĭ, precum: facerea de oale, străchinĭ, rogojinĭ, roate, frînghiĭ și altele.

Populația plășeĭ e de 15216 locuitorĭ, din carĭ 4170 contribuabilĭ.

Rîurĭ principale sunt Ialomița și Cricovul-Sărat.

Această plasă s'a împărțit în 16 parohiĭ, avînd și 8 filiale:

1. *Parohia Ciumați,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Olari, Ciumați și Fînari.

2. *Parohia Balta-Doamneĭ,* cu biserica parohială Sf. Împărațĭ, compusă din cătunele: Curcubeiul, Lacul-Turculuĭ și Bîrla.

3. *Parohia Gherghița,* cu biserica parohială Sf. Procopie, compusă din cătunele: Independența, Ungureni și Malamucul, și avînd ca filiale bisericile: Sf. Dumitru, Adormirea și Sf. Haralambie.

4. *Parohia Hătcărăul,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunul Tufari.

5. *Parohia Buda-Palanca,* cu biserica parohială Sf. Nicolae.

6. *Parohia Netoți,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Trestieni-d.-s. și Zănoaga, avînd filială biserica Sf. Treĭ-Erarhĭ.

7. *Parohia Drăgănești,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Meri, Baraictarul, Belciugul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Nicolae și Adormirea.

8. *Parohia Sicrita,* cu biserica parohială Sf. Nicolae.

9. *Parohia Ciupelnița,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Trestieni-d.-j., Cornul-d.-s. și Cornul-d.-j. (com. Cornurile), avînd ca filiale bisericile: Adormirea și Duminica-Tuturor-Sfinților.

10. *Parohia Sălciile,* cu biserica parohială Sf. Împărațĭ.

11. *Parohia Ciorani-d.-j.*, cu biserica parohială Adormirea.

12. *Parohia Parepa,* cu biserica parohială Schimbarea-la-Faţă, compusă din cătunul Ruşani.

13. *Parohia Adîncata,* cu biserica parohială Adormirea.

14. *Parohia Fulga-d.-s.*, cu biserica parohială Sf. Nicolae.

15. *Parohia Fulga-d.-j.*, cu biserica parohială Sf. Haralambie.

16. *Parohia Ciorani-d.-s.*, cu biserica parohială Adormirea.

Cîmpul, *sat,* face parte din com. rur. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Are o populaţie de 238 locuitorĭ (112 bărb. şi 126 fem.)

Cîmpul, *poiană,* com. Zăvoeni, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Cîmpul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul. Izvoreşte din muntele Fîneţele şi se duce în Slănic pe stînga.

Cîmpul-Apeĭ, *pîrîŭ,* în com. rur. Prisăceaua, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Cîmpul-Ascuns, *cîmpie,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea Iaşi, pendinte de căt. Strîmba-d.-j.

Cîmpul-Brezeĭ, *platoŭ,* pe care este aşezat satul Breaza-d.-s., plaiul Prahova, jud. Prahova; are o poziţie frumoasă.

Aceast platoŭ este tăiat în lung de şoseaua naţională Ploeşti-Predeal.

Cîmpul-Cerneĭ, *loc izolat,* la N. comuneĭ Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cîmpul-Colentineĭ, *cîmpie* frumoasă, judeţul Ilfov, în vale de mănăstirea Plumbuita. Aci, la anul 1830, s'a făcut sfinţirea steagurilor şi armelor miliţieĭ naţionale. La anul 1834, tot aci s'a săvîrşit jurămîntul credinţeĭ ostăşeştĭ.

Cîmpul-Foameĭ, *cătun,* comuna Arcani, plaiul Vulcanul, judeţul Gorj. E situat pe şes, la S. de com. Arcani şi în albia pîrîuluĭ Jaleşul. Are o suprafaţă de 590 hect., din carĭ 253 hect. pădure, 230 hect. locurĭ arabile, 35 hect. fîneţe, 35 hect. viĭ şi 37 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 131 familiĭ, saŭ 832 suflete, din carĭ 4 familiĭ Ţiganĭ. Sunt 92 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 5 căruţe cu caĭ şi 56 care cu boĭ.

Numărul vitelor e de 540 capete. Stupĭ sunt 60.

Prin cătun trece şoseaua comunală, care-l pune în legătură spre S. cu com. Stolojani, iar la N. cu com. Arcani.

In cătun se află 5 morĭ pe apa Jaleşuluĭ, 27 pive, 10 puţurĭ şi 2 fîntînĭ.

Are o biserică de zid, fondată la anul 1872, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Cîmpul-luĭ-Albeaţă, *deal,* în comuna Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situat în spre S.-V. ramureĭ Cernegura, lîngă satul Calul.

Cîmpul-luĭ-Covrig, *deal,* în com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situat în spre N.-V. de ramura Cernegura.

Cîmpul-luĭ-Dan, *loc izolat,* comuna Călimăneşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cîmpul-luĭ-Dragoş. V. Tîrgul-Păşcani, jud. Suceava.

Cîmpul-luĭ-Neguţ, *poiană,* la E. de com. Priseaca, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Cîmpul-Lupteĭ, *loc,* pe teritoriul satuluĭ Vîrful-Cîmpuluĭ, în hotar cu satul Ionăşani, com. Vîrful-Cîmpuluĭ, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. Numirea această e păstrată prin tradiţiune, din timpul cînd s'a făcut crunta sfărîmătură a oştilor polone sub Regele Albert, de către Moldovenĭ conduşĭ de Stefan-cel-Mare. După această biruinţă, eroul Moldoveĭ se retrase la tîrgul Dorohoiŭ, pentru a se odihni şi făcu mare serbare, mulţumind luĭ Dumnezeŭ, în biserica făcută de el, cu hramul Sf. Nicolae. Osemintele ce se descopăr din cînd în cînd prin rupturele ce le face Siretul, în malurile din această parte şi despre Dobronăuţĭ, sunt ale luptătorilor căzuţĭ în acel războiŭ.

Cîmpul-Mare, *com. rur.*, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E situată pe malul stîng al rîuluĭ Oltul şi pe valea rîuluĭ Cungrea-Mare. Se compune din două cătune: Cîmpul-Mare şi Vlîngăreşti.

Are o populaţiune de 260 familiĭ, saŭ 708 suflete, din carĭ 149 contribuabilĭ.

Aci e reşedinţa plăşeĭ Oltul-d.-s.

Pămîntul de cultură e parte şes, parte deluros; sunt 300 hect. arabile şi 250 hect. pădure.

Comuna e legată cu cele l'alte com. de pe valea Oltuluĭ prin şoseaua judeţeană principală. Aci se face bîlciŭ de patru orĭ pe an, la 9 şi 25 Martie, 29 Iunie şi 15 Octombrie.

Are o şcoală înfiinţată la 1896, şi frecuentată de 29 elevĭ. Cu întreţinerea eĭ, statul cheltueşte 756 leĭ anual. Sunt 2 bisericĭ,

deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Pe rîul Olt sunt 2 morĭ de măcinat; pe apa Cungrea este una.

Locuitoriĭ aŭ: 360 vacĭ şi boĭ, 42 caĭ, 960 oĭ, 35 capre şi 370 rîmătorĭ.

Comuna se întinde pe o suprafaţă de 2684 hect. Locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864 sunt 160, pe 470 hect.

Cîmpul-Mare, *cătun,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Iupca.

Cîmpul-Mare, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cîmpul-Mare, *localitate,* judeţul Argeş, pl. Oltuluĭ, pendinte de com. rur. Cremenari. Aicĭ se face anual două bîlciurĭ marĭ, la 9 Martie şi la Inălţarea-Domnuluĭ.

Cîmpul-Mare, *cîmpie,* în com. rur. Prunişori, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîmpul-Mare, *cîmpie,* ridicată d'asupra satuluĭ Bobaiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cîmpul-Mare, *deal* şi *punct trigonometric de observaţiune,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna; ţine de Culmea-Gordeanuluĭ.

Cîmpul-Mare, *deal,* în raionul com. Cîmpul-Mare, plasa Oltul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 17 hectare vie.

Cîmpul-Mare, *loc arabil,* în raionul com. Găiceana, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ.

Cîmpul-Mare, *podiş,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana.

Cîmpul-Păruluĭ, *moşie* a statuluĭ, în jud. Romanaţi, arendată pe 1887—88 cu 21100 leĭ.

Cîmpul-Războiuluĭ, *loc,* pe culmea dealuluĭ Podriga, în satul cu acelaşĭ nume, com. Drăguşeni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ. Numire păstrată prin tradiţiune, de la războiul urmat aicĭ între fraţiĭ Ilieş şi Ştefan, fiiĭ luĭ Alexandru-cel-Bun, Domnul Moldoveĭ, pentru scaunul domnieĭ.

Intre multele războaie urmate între aceştĭ doĭ fraţĭ, Letopisețul Moldovenesc scrie despre cel de al treilea războiŭ următoarele:

«După aceea fără zăbavă s'aŭ maĭ ispitit Iliaş-Vodă, de aŭ maĭ intrat în ţară cu oaste leşească, şi i-aŭ eşit înainte Stefan-Vodă la Podrag; unde lovindu-se oştile, aŭ pierdut Iliaş-Vodă războiul».

Se vede lămurit din această descriere că localitatea Podriga, din vechime se numea Podraga, şi că ea ar fi rămas necunoscută astă-zĭ, dacă prin tradiţiune nu s'ar fi păstrat urmele războiuluĭ dintre aceştĭ doĭ fraţĭ.

Cîmpul-Văcăreştilor, *loc izolat,* com. Găneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Cîmpuluĭ (Movila-), *movilă,* judeţul Brăila, pe uliţa Giurgeni, din satul Insurăţei.

Cîmpuluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* jud. Putna. Izvoreşte din Dealul-Mare şi se varsă în Şuşiţa, între Varniţa şi Repedea.

Cîmpuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Prahova; udă partea de V. a cîmpuluĭ Brezeĭ; se îndreaptă spre E.; deschide o prăpăstioasă vale numaĭ de stîncĭ, numită Vijiitoarea, din cauza zgomotuluĭ ce face apa cînd cade din stîncă în stîncă. Ia naştere din muntele Vrăbieşti şi se varsă în rîul Prahova, pe ţărmul drept, între comunele Breaza-d.-j. şi Breaza-d.-s.

Cîmpulungul, *oraş,* capitala judeţuluĭ Muscel, situat cam în centrul judeţuluĭ.

Este aşezat la 45°, 16′, 0″ latitudine B. şi 42°, 42′, 33″ longitudine E. Cîmpulungul se află la 493 m. d'asupra Bucureştilor şi la o înălţime de 580 m. d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Oraşul are o lungime de 5 kil., o lăţime de aproape 1 kil. şi o formă pentagonală.

Periferia oraşuluĭ este cea următoare:

Laturea de E., începînd din hotarul de jos al Nămăeştilor, merge la biserica din Valea-Mare, de unde dă în marginea Bogăteştilor şi d'aci în Valea-Romîneştilor, apoĭ în Măţăul, până la Groşani.

Laturea de S. începe din marginea Măţăuluĭ şi se înjugă cu marginea Poenarilor; d'aci se întinde pe lîngă Grădiştea şi Valea-Unchiaşuluĭ şi merge pe lîngă Godeni până dă în marginea Berevoeştilor.

Laturea de V. începe din Berevoeşti şi merge înainte de se vecineşte cu Oţelul, Bîndea şi Albeşti.

Laturea de N. începe din Albeşti, dă în apa Bughiĭ, apucă spre E., pe lîngă Voineşti şi se vecineşte maĭ sus cu moşiile Bărăţieĭ, a Lereştilor şi cu Lalul.

Privită din înălţime, poziţiunea oraşuluĭ este una din cele maĭ pitoreştĭ. Cîmpulungul este aşezat pe un platoŭ dintre două dealurĭ, numite Muscele, şi pe malul drept al rîuluĭ Tîrgul. Este străbătut prin centru de un canal făcut anume pentru curăţirea străzilor şi pentru stin-

gerea incendiilor. La S. are un cheiŭ solid de piatră, care servă pentru apărarea şoseleĭ de furia rîuluĭ Tîrgul.

Sub Mateiŭ-Basarab, Cîmpulungul era împărţit în suburbiile:

Scheiul (numită ast-fel de la Scheeni); Valea (după vîlcelul ce curge prin tîrg, de la care şi biserica şi-a luat numele de Valea); Marina (după hramul bisericeĭ); Sf. Nicolae-din-Sus (după hramul bisericeĭ); Bradul (după un brad bătrîn din curtea bisericeĭ, căzut la 1821); Popa-Savu (după fondatorul bisericeĭ din capul tîrguluĭ); Tîrgul (de la tîrgul oraşuluĭ); Marginea, Popa-Stoica, Popa-Ene, Sf. Gheorghe şi Malul. In catagrafia de la 1831, aflăm Cîmpulungul impărţit în mahalalele: Scheiul, Popa-Savu, Biserica-Domnească, Şubeşti, Sf. Gheorghe, Curelari, Malul, Mărcuşul, Bărbuşa, Vişoiul şi Bughea.

Sunt patru strade principale: Strada Negru-Vodă (care începe de la Mănăstire până în Scheiŭ); Strada Rîuluĭ, numită ast-fel de la rîul ce udă Cîmpulungul în toată lungimea luĭ (începe de la Ţigănie şi merge până la foasta locuinţă a luĭ Petre Oncea Patraulea); Strada Mateiŭ-Basarab (începe de la Sf. Gheorghe şi merge pe lîngă Şubeşti, Sf. Treime, Sf. Ilie, Bradul, până la casa răposatuluĭ Protopop Iacoveanu), şi Strada Gruiuluĭ, care merge pe sub dealul cu acelaşĭ nume.

Toate aceste strade sunt îndreptate paralel în lungul oraşuluĭ şi trec prin centrul luĭ. Ele sunt pavate parte cu bolovanĭ de Rucăr; trotuarele sunt pardosite cu macadam şi curat întreţinute.

Dintre ulicioare vom enumera pe cele maĭ populate: Lazăr, Mircea-Vodă, care începe de la casa răposatuluĭ Popa Ţîrîială şi merge pe lîngă Biserica-Domnească până la piaţă; Jianu, în memoria primuluĭ profesor de romînească al şcoalelor naţionale din Cîmpulung; Socol, în amintirea tragiceĭ morţĭ a luĭ Socol; a-Fierarilor, Calea-Băilor, Bărăţieĭ, Primărieĭ, Fundèni, Chirca, Vişoiŭ, Sf. Gheorghe, Closter, Albeşti, Crucea-de-Piatră, Calea Dobroeştilor, Nămăeşti, etc. Cele-l'alte strade aŭ primit numirea bisericilor saŭ a proprietarilor de căpitenie.

Următoarele strade sunt plantate cu arborĭ: Negru-Vodă, (în dreptul bisericeĭ Sf. Nicolae); a-Fierarilor; Şoseaua Cîmpulung-Albeşti, cu începerea din str. Mateiŭ-Basarab.

Oraşul are treĭ barierĭ: Scheiul, Flămînda şi Mărcuşul.

In Cîmpulung sunt treĭ pieţe: Piaţa Sf. Ilie, situată între strada Mateiŭ-Basarab şi Mircea-Vodă, cu hală şi gherete, unde se face tîrg săptămînal în toate Sîmbetele, Scheiul şi Piaţa Judeţelor. In spatele mănăstireĭ, în zilele de la 17—28 Iulie, se face un tîrg anual, numit Sf. Ilie şi care, de obiceiŭ e mult animat.

Acest tîrg aduce comuneĭ un venit însemnat.

Inainte de 1633, bîlciul Sf. Ilie se făcea pe locul comuneĭ, în dosul bisericeĭ Sf. Ilie.

Tradiţia spune că în timpiĭ de emigrare la munţĭ, (de frica barbarilor) zborul acesta se muta şi el pe plaiurĭ; ast-fel, în plaiul Dîmboviţa este un munte cu acest nume, care, se crede, că şi-ar fi luat numele dela zborul ce s'a făcut în timp de cîţĭ-va anĭ pe creasta luĭ.

Un înscris de vînzare, vechiŭ şi care după indicaţiunea răposatuluĭ C. D. Aricescu, se află în posesiunea unuĭ sătean din Rucăr, zice «şi am băut adălmaşul la zborul luĭ Sf. Ilie, aicĭ-sus, pe creasta plaiuluĭ Sf. Ilie».

Mateiŭ Basarab prin hrisovul săŭ din 10 Aprilie 7155 (1647) mută zborul acesta de pe locul comuneĭ, pe locul mănăstireĭ, legînd prin testament «a nu plăti orăşeniĭ vamă de niciunele din cîte ar vinde, orĭ ar cumpăra la acest zbor».

La început, venitul tîrguluĭ era neînsemnat. Pe la 1855 aducea an peste an, folos ca de 2000 leĭ vechĭ; iar azĭ aduce 6—8000 leĭ. Locul a fost cedat comuneĭ de stat.

Oraşul se împarte în 4 colorĭ saŭ comisiĭ: Coloarea de galben coprinde Scheiul şi Vişoiul, saŭ partea de N. a oraşuluĭ; Coloarea de Roşu coprinde partea din centru saŭ Tîrgul; Coloarea de Verde partea de S. saŭ Mărcuşul; Coloarea de Albastru, coprinde Bughea-de-Sus şi Malul saŭ Bughea-de-Jos.

Populaţia oraşuluĭ (1897) se urcă la 11244 locuitorĭ, din carĭ 10954 ortodoxĭ şi 290 de alte religiĭ; din aceştia sunt aproape 5000 de contribuabilĭ.

In anul 1897 s'aŭ născut 501 copiĭ (230 băeţĭ şi 263 fete) iar decese aŭ fost 319.

Căsătoriĭ aŭ fost 113.

Intre edificiile oraşuluĭ numărăm: şcolile primare de băeţĭ şi cele de fete, gimnaziul, şcoala normală (frumoasă construcţie recentă), spitalul judeţean, prefectura, primăria, casa credituluĭ agricol, cazarma reg. 30 de dorobanţĭ, cazarma călăraşilor, poşta şi telegraful, diferite otelurĭ, etc.

In Cîmpulung se află un muzeŭ: «Negru-Vodă», recunoscut de Ministerul Instrucţiuneĭ publice, şi care se află instalat în tra-

pezăria mănăstireĭ Negru-Vodă din oraș. Muzeul are ca dotă:

a) diferite pisanii, parte pe pietre tumulare, parte pe crucĭ și ornamentațiunĭ din piatră saŭ lemn, carĭ s'aŭ aflat prin curțile și tindele bisericilor mănăstirilor din județ;

b) icoane de pictură bizantină;

c) pergamente;

d) deosebite obiecte, ca: crucĭ, săgețĭ, iconițe, monede, călimărĭ (din epoca fanarioților), topoare preistorice, oseminte pietrificate (de animale antideluviane) și diferite exemplare de minerale.

Sunt 19 bisericĭ: Mănăstirea Cîmpulung, situată în strîmtoarea intrăreĭ orașuluĭ spre S. Pre cît se vede din ruinele ce maĭ există în partea dreaptă, se presupune că odată a servit de apărarea orașuluĭ, iar clopotnița de observator. E așezată între două culmĭ de munțĭ înalțĭ și este udată de Rîul Tîrguluĭ. Ea s'a fondat de Radu-Negru și s'a restaurat, pe la anul 1633, de Mateiŭ-Basarab, tot cu acele pietre, înzestrînd-o cu moșiĭ. La 1819 a fost dărîmată de cutremur și la 1832 s'a restaurat de stat.

Această biserică a fost transformată de Mateiŭ-Basarab în mănăstire de călugărĭ.

La această mănăstire sunt:

1. Piatra mormîntală a luĭ Nicolae Vodă Basarab, purtînd următoarea inscripțiune slavonă, din 16 Noembrie, 1364, ce o dăm în traducere, după d. Profesor Grigore Tocilescu:

«In luna Noembre, 16 zile, răposat-aŭ marele și de sine stătătorul Domn Ion Nicolae Alexandru Voevod, fiul mareluĭ Basarab Voevod, la anul 6873, indictionul al III-lea, vecinica luĭ pomenire».

Această piatră (lungime 1 m. 04, lățime 0.90, grosime 0.04) se păstrează în interiorul bisericeĭ (narthex), la dreapta întrăreĭ, sub jețul regal, fiind așezată pe un postament. Este una din cele maĭ vechĭ inscripțiunĭ slavone din Romînia, ce aŭ ajuns până la noĭ; ea nu a rămas necunoscută luĭ Șincaĭ, care o menționează însă sub o dată greșită, (1366).

2. Pisania mănăstireĭ Cîmpulung din 1636, în care se vorbește despre primul fondator «Radu-Negru Voevod, carele a fost din început descălecător Țăreĭ-Romîneștĭ și din început a fost cursul anilor de la Adam 6723 (1215)».

3. Idem, din anul 1636, în care se menționează privilegiile orașuluĭ Cîmpulung, după cum a fost din timpul luĭ Radu Negru-Vodă.

4. Idem, din 1827, a luĭ Grigorie Vodă Ghica, vorbindu-se despre preînoirea mănăstireĭ cu ziduri nouă.

Aceste 3 pietre sunt încastrate pe peretele din față al bisericeĭ.

5. O piatră mormîntală în curtea mănăstireĭ lîngă zidul despre stînga al bisericeĭ, cu inscripțiunĭ în limba romînă.

6. Pisania de la paraclis din 1718.

7. Un chivot de argint poleit cu aur, reproducînd în miniatură forma vechie a bisericeĭ, lucrare remarcabilă din începutul secoluluĭ al XVII-lea. Obiectul a fost dăruit mănăstireĭ de către Mateiŭ-Vodă Basarab și soția sa Elena, după cum se arată din inscripțiunea slavonă, cu data 7150 (1641), Decembrie 25, ce se află zugrăvită cu aur pe smalț.

8. O cățuie de argint, de formă vechie, cu două picioare și cu inscripțiunea slavonă-romînă, din 1657, din care se vede că a fost hărăzită mănăstireĭ Cîmpulung de către un Gheorghe și soția luĭ Stanca, cu copiiĭ lor.

9. O evanghelie romînă din 1682, ferecată în argint; scoarțele aŭ pe ele cizelate diferite scene din vieața luĭ Christos, cu inscripțiunĭ greceștĭ d'asupră-le.

10. In inventariul mănăstireĭ figurează și un epitrahil de la Mateiŭ-Vodă Basarab.

Astă zĭ această mănăstire a rămas ca simplă biserică de mir, servind de catedrală orașuluĭ; se administrează de un îngrijitor cu rangul de arhimandrit și se întreține de stat. In curtea bisericeĭ se află un paraclis și alte multe clădirĭ.

Clopotnița bisericeĭ este o zidire gigantică, avînd o înălțime de 32 metri și o lățime de 12 metri. Este de cărămidă, lucrată solid și artistic.

Biserica Domnească s'a zidit de Doamna Chiajna și de fiul eĭ Petru, în anul 1567. Nu maĭ păstrează nimic, nicĭ din forma sa vechie arhitecturală, nicĭ din pisania și pietrele sale tombale. Ea s'a reparat la 1721 și apoĭ la 1889, cînd, la 30 Iulie, acel an, s'a și tîrnosit.

Privilegiile Bisericeĭ Domneștĭ, acordate eĭ de Mircea II și de succesoriĭ luĭ, eraŭ:

Preoțiĭ se scuteaŭ:

De tributul preoțesc și de ploconul vlădicesc, cum și de toate rînduelile coborîte de la Mitropolie;

De oerit, dijmărit, vinerit, căminărit, etc.

Fie-care din ceĭ treĭ preoțĭ aĭ bisericeĭ eraŭ scutițĭ pentru 80 rîmătorĭ, 80 stupĭ și 100 oĭ (hrisovul luĭ Mihail Suțu). Toate acestea se fac dar.

Biserica s'a zugrăvit din noŭ și odoarele s'aŭ preînoit. Posedă numaĭ 5 icoane vechĭ și o

cruce frumoasă îmbrăcată în argint cu inscripţiune grecească din anul 1625. Intre icoane este aceea a Domnuluĭ Hristos, care se datoreşte vestituluĭ zugrav cîmpulungean din veacul trecut, Şerban Diaconul.

Biserica Sf. Nicolae din Tîrg, s'a zidit pe la 1570 şi s'a reparat la 1670 şi 1700. Această biserică posedă o piatră cu inscripţiune grecească din anul 1707, un fragment sculptural incastrat în zid şi o evanghelie romînă din anul 1812, ferecată în scoarţe de argint, operă admirabilă în filigrane pe smalţ şi cu inscripţiune grecească din anul 1669.

Biserica Marina. Tradiţia susţine că această biserică ar fi maĭ vechie de cît biserica luĭ Radu Negru, totuşĭ ea nu posedă astăzĭ nicĭ o urmă despre o atare vechime.

Răposatul C. D. Aricescu pune fondarea aceste biserici între aniĭ 1100—1200 şi susţine că a fost reparată la 1215, 1677 şi 1707.

Ca obiecte interesante posedă: *a)* Cristelniţa de piatră cu inscripţiune de jur împrejur; *b)* treĭ icoane şi anume: Domnul Hristos, Maica-Domnuluĭ şi Muceniţa Marina. Icoana Muceniţeĭ Marina poartă pe dînsa inscripţiune, din care se vede că a fost făcută în luna Iulie, 30 zile, leatul 1781 «de mîna mult-păcătosuluĭ Şerban Diaconul Zugraf ot Dolgopol» (adică, din Cîmpulung); *c)* două sfeşnice de lemn frumos sculptate; şi *d)* o pereche paftale de argint. Tîmpla merită a fi semnalată ca obiect de artă.

Biserica Bradul s'a zidit între aniĭ 1300—1400, s'a reparat la 1590 şi 1766. Posedă un catavas de lemn, o cruce lucrată în filigran, o icoană cu hramul Adormirea şi cu semnătura: «Spandoni Zograv, 1773»; alta de «Gheorghe Pop Zograv, 1837»; o a treia, reprezintînd Soborul Sf. Voevozĭ, uşile avînd pe ele sculptate un vultur cu două capete şi maĭ multe pietre cu inscripţiunĭ anterioare anuluĭ 1800.

Biserica Sf. Treime. Din pisania slavonă ce se află în frontispiciŭ cu data 1632, se vede că această biserică a fost zidită şi zugrăvită în timpul luĭ Mateiŭ-Basarab.

Picturile ce se observă astăzĭ, deşi datează numaĭ din anul 1730, cînd a fost reparată, dar prezintă un mare interes din punctul de vedere al arteĭ bizantine. Această biserică posedă 6 pietre cu inscripţiunĭ slavone şi romîne din secolul al XVII-lea şi XVIII-lea şi 3 icoane vechĭ.

Biserica Şubeşti s'a zidit, după cum se vede din pisania săpată în frontispiciŭ, din temelie, la anul 1779 de către Dosifteiŭ Arhimandritul mănăstireĭ Cîmpulung, şi cu Trandafir logofătul, alăturea de altă biserică făcută în anul 1552 şi apoĭ dărîmată.

Are o tîmplă şi un jeţ domnesc şi arhieresc frumos lucrate. Maĭ posedă o icoană vechie din 1825. In curtea bisericeĭ se aflaŭ aruncate patru pietre; din acestea una este chiar pisania slavonă a vecheĭ bisericeĭ, alta poartă data 1575, a treia anul 1727 şi a patra este un fragment cu inscripţiune slavonă.

D-l Profesor Gr. G. Tocilescu, Directorul Muzeuluĭ Naţional, din al căruĭ raport extragem aceste detaliĭ, a dispus aşezarea lor în Muzeul din Cîmpulung.

Biserica Sf. Gheorghe, biserică vechie, care are o uşă de narthex şi fereastra din fundul altaruluĭ de piatră, lucrate în stil deosebit ce se apropie de cel gotic. Pictura din interior este de la începutul secoluluĭ al XVIII-lea şi datorită unuĭ zugrav local, Manea.

Biserica Sf. Ilie s'a zidit către anul 1620 şi s'a reparat la anul 1712.

Biserica Fundeni posedă o fereastră de piatră lucrată dintr'o piatră de mormînt, cu inscripţiune slavonă din anul 1622 şi o alta, cu inscripţiune slavonă din 1558. La pragul uşeĭ se vede o piatră mormîntală cu inscripţia slavonă din anul 1620 şi alte 8 pietre şi fragmente cu inscripţiunĭ slavone. Dintre odoare are două paftale de argint, carĭ prezintă un interes artistic.

Biserica Scheiul s'a zidit după răposatul C. Aricescu între aniĭ 1200—1300 şi s'a reparat la 1550, 1665, 1780 şi 1842. Pietrele vechĭ ale mănăstireĭ nu se maĭ păstrează, pentru-că s'aŭ întrebuinţat în noua zidire.

Biserica Valea s'a zidit, după părerea răposatuluĭ C. Aricescu, între aniĭ 1300—1400, s'a reparat la aniĭ 1592, 1700 şi 1800. Posedă şase icoane vechĭ, datorite luĭ Şerban Diacon, zugrav din secolul trecut. Ele prezintă interes artistic. Această biserică se află azĭ închisă.

Biserica Sf. Nicolae-din-Sus s'a zidit către anul 1708 şi s'a reparat la 1750, 1790 şi 1855.

Biserica Vişoiul s'a zidit la 1773.

Biserica Apa-Sărată s'a zidit la 1831.

Biserica Bughea s'a zidit la 1815.

Biserica din Malul-de-Sus, după cum se constată dintr'un hrisov de la Vintilă-Vodă, s'a zidit între aniĭ 1532—1534.

Foasta *Biserica Sf. Vinerĭ*, azĭ dărîmată, s'a zidit la anul 1758. Enoriașiĭ aŭ trecut la biserica Domnească, care s'a tîrnosit în anul 1890.

Tot în raionul orașuluĭ este și biserica Flămînda, care se administrează de primărie.

Biserica Sf. Nicolae (Gruiul) se întreține de fondatorul eĭ, Const. Pop; iar cele-l'alte biserici se administrează de epitropiile respective și se întrețin de enoriașĭ din veniturile ce aŭ.

Mănăstirea Catolică (Bărăția). Negru venind în Cîmpulung la 1290, aduse cu el Sașĭ și Ungurĭ, carĭ ocupară centrul orașuluĭ. Negru făcu și o biserică catolică pentru soția sa Ana, fata regeluĭ Ladislav al Ungarieĭ, ale căreia ruine sa văd și azĭ în grădina luĭ Căprăruș, sub numele de Cloaster, cum îĭ zic țăraniĭ.

D-l G. Ionescu-Gion, în conferința sa «Romînia în secolul al XVII-lea,» spune despre Closter, următoarele:

«.....O altă biserică, tot catolică, se află în ruină, fără acoperiș, numaĭ zidurile îĭ staŭ în picioare. Fusese clădită în onoarea S-teĭ Elizabeta, Regina Ungarieĭ, și fusese ca o mănăstire unde locuiaŭ călugăriĭ din ordinul S-tuluĭ Francisc. Această biserică a fost mare, lungă de 40 pașĭ și lată de 12; fusese în vremurile eĭ frumoasă, monumentală și făcea și minunĭ. Bolnaviĭ de toate neamurile veneaŭ aci și numaĭ prin șederea lor în biserică se reînsănătoșaŭ.»

Mănăstirea Franciscanilor este cunoscută de Cîmpulungenĭ sub numele de Cloaşter (Kloster.)

In privința eĭ spune d-l Profesor Grig. Tocilescu:

«In grădina luĭ Căprăruș, strada Mateiŭ-Vodă, se află ruinele vecheĭ Bărățiĭ a Franciscanilor, pe care tradiția o atribue Doamneĭ Ana a luĭ Negru-Vodă. Poporul numește aceste ruine Cloaşter (de la cuvîntul german Kloster) și maĭ multe pietre cu înscripțiunĭ latine există până astăzĭ prin zidurile caselor învecinate.»

In privința acestuĭ Cloaster, un document latin, publicat de Sulzer în «Geschichte des Transalpinischen Dacien», ne spune cu data de 1799, Fevruarie în 4, că această mănăstire a fost zidită pentru călugăriĭ catolicĭ de soția luĭ Negru-Vodă, contesa Margaretha, născută catolică în Transilvania și fusese zidită nu departe de mănăstirea pe care Negru-Vodă, ortodox, o zidise pentru călugăriĭ ortodoxĭ din Cîmpulung. Acestea le scrie acum 100 de anĭ, părintele Bonaventura Andrenjin, guardianul Bărățieĭ Cîmpulung, care maĭ adaugă că, în mănăstirea Franciscanilor, se maĭ află și trunchiul uscat al unuĭ arbore făcător de minunĭ, ceea ce consună cu afirmațiunea luĭ Bachsicĭ din 1640, că Cloasterul făcea minunĭ.

Un alt document din 1660, «Relatio de Statu Ecclesiae catolicae in Valahia, Moldavia et Transylvania», făcută de părintele Gabriel Mancicĭ, ne spune că Cloşterul fusese zidit de fericitul întru pomenire Capistrano, în timpul principeseĭ Caterina, soția luĭ Negru-Vodă, care soție, după cîte se vede, avea multe și diferite nume, de vreme ce treĭ documente citarăm și cîte trele nume deosebite: Ana, Margareta, Caterina.

Cloasterul s'a reparat la anul 1410 și 1642.

La 1714 cloasterul se mută în piața orașuluĭ, pe locul unde este astă-zĭ, sub numirea de Mănăstire de Monahĭ aĭ Sf. Francisc, dedicată Sf. Evanghelist Iacob, cunoscută de orășenĭ sub numele de Bărăția.

La 1730, clopotnița, ce era de lemn, s'a făcut de zid.

In 1737, dîndu-ĭ Turciĭ foc, arse și rămase ruinată vr'o 30 anĭ, în care timp serviciul divin se serba într'o cameră a Bărățieĭ din catul de sus. Ea se repară la 1760 de Egumenul Antoniu Corvin. Reparîndu-se, se maĭ micșoră, remănînd numaĭ altarul drept biserică, după cum arată zidul despre grădina mormintelor.

O piatră mormîntală, în lungimea de 2.15, lățimea 1.04, grosimea 0.13, pusă lîngă altar în interiorul bisericeĭ, are următoarea inscripțiune latină din anul 1300, săpată în caractere monahale:

+ANNO. DNI. M. CCC+
HIC. SEPVLTVS EST.
COMES. LAVRENTIVS. DE
LONGO CAMPO. PIE
MEMORIE

Acest monument care constată existența unuĭ comite de Cîmpulung, anterior anuluĭ 1300, este după d. Grig. Tocilescu, de o mare însemnătate pentru istoria orașuluĭ și a țăreĭ.

Pentru centrul orașuluĭ s'a înființat două cimitire la două extremitățĭ: unul la Flămînda (cu o clădire mortuară) pe partea de S.-E. a orașuluĭ și altul la Scheiŭ, în partea de N.-V. a orașuluĭ, avînd și acesta o casă mortuară.

Pe lîngă vatra comuneĭ, orășeniĭ maĭ posedă în devălmășie și munțiĭ următorĭ: Plaiul-luĭ-Petru (din rîul Cîmpulung până în apa Dîmboviței); Plaiul-Frăciĭ; Jimbura (până la Păpușa); Plaiul Voevodul (peste Clîncea până la Capra); Modroghinul, Boar-

teşul, Netotul, Vîrtopul şi E-purile.

Din aceştĭ munţĭ, treĭ şi-aŭ schimbat numele: Jimbura, Modroghinul şi Netotul şi se numesc azĭ: Colţiĭ-luĭ-Andreiŭ, Bătrîna şi Valea-Barbuluĭ.

Aceştĭ munţĭ nu intră în vatra saŭ moşia oraşuluĭ; probă, hrisovul luĭ Leon-Vodă, din 26 August 1630 şi al luĭ Mateiŭ-Basarab, din 6 Decembrie 1637, care spune curat: «Vatra oraşuluĭ nu intră în coprinsul munţilor; ci munţiĭ încep din şezutul (căminul) oraşuluĭ înainte.» Intr'adevăr, munţiĭ arătaţĭ sunt la o depărtare de vr'o 7 ore de vatra oraşuluĭ. Aceştĭ munţĭ aŭ fost şi sunt proprietatea orăşenilor, lemnele şi păşunea din eĭ sunt ale tuturor (fiinţă colectivă); iar nu împărţiţĭ, la fie-care individ în parte.

Până către finitul secoluluĭ al XVII-lea, aceştĭ munţĭ dedeaŭ puţin folos comuneĭ. Moşia era plină de pădurĭ şi de păşunĭ şi arenda acestor munţĭ consta în «cîte-va oca de brînză şi de lapte gros din partea ciobanilor ce-şĭ păşteaŭ vitele în ale plaiurĭ, de la Aprilie până la Septembrie.»

De la 1700 încoace, şi maĭ ales de la Regulament, venitul munţilor a crescut gradat, începînd de la 50 leĭ, şi urcîndu-se până la 6000, afară de epoca Fanarioţilor, cînd arenda lor nu ajungea nicĭ pentru plata ploconuluĭ la postelnicul cel mare, patronul comuneĭ.

Până azĭ, munţiĭ oraşuluĭ sunt în indiviziune.

Moşia Bărăţieĭ e a moşnenilor Cîmpulungenĭ din moşĭ strămoşĭ. Negru-Vodă a întărit această vechie posesiune a lor cu hrisovul săŭ din 1202. Probe sunt hrisoavele luĭ Mateiŭ (1637) şi Leon-Vodă, carĭ sună:

«Fiind-că moşia şi plaiurile oraşuluĭ aŭ fost de baştină (moştenească) ale orăşenilor Cîmpulungenĭ, de la moşĭ de la strămoşĭ, cu mult înaintea de şederea (formarea) oraşuluĭ, din zilele altor bătrînĭ domnĭ, ce aŭ fost de demult, etc.....

«Şi am văzut Domnia mea şi cartea cea vechie a bătrînuluĭ Negru-Voevod din anul 1292 şi cartea bătrînuluĭ Vlad (Dracula) din 1439.»

Moşia oraşuluĭ era împărţită după datina Romanilor în porţiunĭ egale, numite funiĭ saŭ chingĭ, în limba hrisoavelor, afară de locul de păşune (izlazul vitelor) ce era proprietate a tutulor. Fie-care moşnean cîmpulungean avea partea luĭ în oraş (loc de casă cu curte şi grădină) şi partea luĭ în muscele (livede de prunĭ şi fîn). P'acea vreme, moşneniĭ Cîmpulungenĭ, zice Const. Aricescu, fiind maĭ toţĭ chirigiĭ, urma ca fie-care să-şĭ aibă părticica de fîneţe în muscelele coprinse în moşie.

Un monument public e bustul luĭ Radu-Negru.

Monumentul luĭ Radu-Negru este ridicat din iniţiativă cu totul privată, şi anume de către obştea moşnenilor Cîmpulungenĭ, descendinţĭ aĭ moşnenilor împroprietăriţĭ de Radu-Negru Voevod.

Bustul luĭ Radu-Negru este lucrat de artistul Mirea, şi el moşnean Cîmpulungean, lucrare care a fost premiată la Paris. Piedestalul, pe care este aşezat bustul, este tăiat în piatră din carierele din Albeşti (Muscel) şi lucrat după planurile făcute de arhitectul Al. Săvulescu.

Intre colonadele celor patru laturĭ ale piedestaluluĭ, sunt lipite patru plăcĭ de marmură neagră, purtînd inscripţiunile:

«*In anul 1898 Aug. 15. In zilele Regeluĭ Carol I, Fundatorul Regatuluĭ Romîn;*

Cîmpulungul, Primul Scaun Domnesc, salută chipul de bronz al urzitoruluĭ ţăreĭ Romîneştĭ;

Inălţatu-s'aŭ chipul luĭ Radu Negru Basarab, descălicătorul ţăreĭ Romîneştĭ;

Memorieĭ luceafăruluĭ Basarabesc, admiratoriĭ glorieĭ străbune, închină acest monument.»

Monumentul este aşezat în capătul din spre N. al bulevarduluĭ oraşuluĭ, cu faţa în lungul bulevarduluĭ.

Prima şcoală romînească din Cîmpulung s'a fondat de Doamna Chiajna, soţia luĭ Mircea al II-lea Voevod, la anul 1567, sub numele de Şcoala Domnească, al căreia profesor romîn se plătea dela Mitropolie. Şcoala aceastā există până la finele secoluluĭ al XVIII-lea, tot cu acelaşĭ nume, pe locul grădineĭ Voroveanuluĭ (cartea ispravniculuĭ din 22 Martie, 1800); iar pe la 1801, sub Mihaiŭ Suţu, Dumitru Rosetti, fondatorul schituluĭ Mărculeşti (Flămînda), după ce repară biserica, făcu o şcoală de băeţĭ de limba romînă, în locul şcoaleĭ Domneştĭ, a DoamneĭChiajna, care încetase în acel an din cauza turburărilor politice; fixă o gratificaţie anuală profesoruluĭ, afară de salariul ce-l primea de la Mitropolie. Localul şcoaleĭ era într'o casă de lîngă biserica Sf. Ilie, dăruită de comisul Ion Craioveanul. De aci se mută în localul de azĭ al caselor, dăruit de egumenul Dosofteiŭ.

Maĭ tîrziŭ, cam după la 1874 încoace, cînd populaţia şcolară s'a înmulţit, s'a înfiinţat şcoala de băeţĭ No. 2, şi apoĭ cele două şcolĭ de fete. Invăţămîntul secundar nu se predă în

Cîmpulung de cît de dată foarte recentă.

In Cîmpulung sunt 6 școlĭ primare, din care 3 de băețĭ, 2 de fete și 1 mixtă, în mahalaua Malul.

Frecuența acestor școlĭ a fost în anul 1897: școlile de băețĭ No. 1, 2 și 3 652 elevĭ; și cele de fete No. 1 și 2, 315 eleve; și școala mixtă, 113 copiĭ. In total numărul școlarilor a fost de 1050, cu 50 în plus ca în anul precedent.

Maĭ sunt încă 2 școlĭ particulare, o școală mixtă la mănăstirea catolică și o școală (pensionat) de fete.

Invățămîntul secundar se predă în un gimnaziŭ și în școala normală «Carol I», o construcție frumoasă, așezată la poalele Flămîndeĭ, care a costat maĭ bine de un milion.

In oraș este un spital județean, înființat la anul 1864, care a funcționat regulat cu 18 paturĭ, și care, pe lîngă suma alocată în budget pentru întreținere, maĭ are o donație a decedatuluĭ Arhimandrit Dionisie Aninoșanu. Pentru spital, s'a construit un noŭ local în anul 1890.

Budgetul orașuluĭ Cîmpulung se balanțează cu suma de 229868 leĭ la veniturĭ și la cheltuelĭ.

Intre cheltuelile cele maĭ însemnate, pe care le face comuna, menționăm:

pentru școlĭ	3640	leĭ;
» cler	29916	»
» serv. med.	17530	»
» polit.	32030	»
» lum. oraș.	14240	»

Primăria orașuluĭ Cîmpulung are contractate următoarele împrumuturĭ la Casa de Depunerĭ:

100000	leĭ	făcut	în	anul	1886
200000	»	»	»	»	1893
100000	»	»	»	»	1896
200000	»	»	»	»	1896

Poliția orașuluĭ se compune din: 1 cap al poliției; 1 comisar-director; 2 comisarĭ; 1 comisar special al găreĭ; 4 subcomisarĭ și 1 agent special.

Un comandant de sergențĭ, un ofițer de sergențĭ, 30 sergențĭ de zi și de noapte.

In oraș, de-alungul rîuluĭ Tîrgul, în partea opusă a orașuluĭ, sunt 17 morĭ pentru măcinat făină de grîŭ și porumb, și maĭ multe pive saŭ dîrste pentru bătut postav saŭ dimie. Aci maĭ sunt: o fabrică de salamurĭ a d-luĭ Iohann G. Schuster, o fabrică de hîrtie, proprietatea d-luĭ Stef. Ioanide, în valoare de peste 1 milion leĭ, cu instalațiunĭ moderne și unde sunt ocupațĭ peste 250 lucrătorĭ; o fabrică de var alb și ipsos, a d-luĭ Victor Sococŭ, cu instalațiunĭ complecte în această ramură. Peste 100 de lucrătorĭ sunt ocupațĭ.

Locuitoriĭ din Scheiŭ se ocupă cu facerea de șiță și donițe; iar ceĭ din Vestul orașuluĭ se ocupă în special cu olăria.

Comerciul, pe lîngă lipscăniĭ, băcăniĭ și cîrciumĭ, maĭ constă și din vînzarea produsuluĭ industrieĭ naționale precum: șiță, donițĭ, stofe de lînă, pînzeturĭ, costume naționale, curelărie, tăbăcărie, olărie, ș. a. Parte din orășenĭ se maĭ ocupă cu fabricarea țuiceĭ și parte cu agricultura. In Cîmpulung sunt 152 plugurĭ de lemn țărăneștĭ, 32 plugurĭ pe fier, 34 rarițe de lemn și 28 morĭ de apă.

Maĭ e un abatoriŭ cu 16 gherete.

Notițe istorice. — Dăm aci evenimentele cele maĭ principale carĭ s'aŭ petrecut în Cîmpulung:

Cîmpulungul este unul din orașele romîneștĭ cele maĭ vechĭ ale Romînieĭ. Existența luĭ datează cu mult înainte de întemeierea principatuluĭ Țăriĭ-Romîneștĭ. Pe la 1290, Radu Negru Basarab înălță biserica domnească, pe care apoĭ o înzestră cu moșiĭ și alte dăniĭ nepotul săŭ, Nicolae Alexandru Basarab (1320—1364).

Mormîntul acestuĭ viteaz domn a fost descoperit în anul 1889, de d. Gr. Tocilescu în interiorul bisericeĭ cîmpulungene. Din inscripțiunea în limba slavonă, comunicată și interpretată de d-sa în sînul Academieĭ Romîne («Annale», tom. 14, anul 1892), rezultă că Nicolae Alexandru Basarab nu este altul de cît cunoscutul Alexandru Basarab, tatăl luĭ Vladislav și al luĭ Radu Basarab. Anul morțiĭ sale este 1364. O altă pieatră mormîntală scrisă latinește a fost semnalată de d-sa în biserica catolică din oraș: este referitoare la *Laurentius, comes de Longocampo, Laurentius, comite de Cîmpulung,* mort în anul 1300. Este cea maĭ vechie inscripțiune din cîte se cunosc pănă azĭ din evul mediŭ.

La Cîmpulung a conăcit Carol al XII-lea, Regele Suedieĭ, la anul 1712, în drumul săŭ de la Pitești la Törtzburg, după cum se găsește într'o scrisoare a luĭ Ștefan-Vodă Cantacuzino către Patriarhul Iacob.

La 1737, Iulie 29, în timpul zboruluĭ Sf. Ilie, pe cînd mulțĭ Turcĭ, neguțitorĭ și militarĭ se aflaŭ la acest zbor, un mic corp de oștire austriacă, sub comanda unuĭ colonel, coboară în Cîmpulung pe la Dragoslavele, măcelărește pe toțĭ Turciĭ aflațĭ în zbor și oraș, și se întăresc în întrul murilor mănăstireĭ, ca într'o cetate. Turciĭ aflațĭ în țară aleargă la știrea aceasta și înving pe Nemțĭ, daŭ foc mănăstireĭ și orașuluĭ, în cît, zice cronica, a ars cu mare groază. Turciĭ încriminară pe Cîmpu-

lungenĭ ca complicĭ aĭ Nemţilor şi pe mulţĭ îĭ puseră sub sabie. Vr'o cîţĭ-va anĭ oraşul fu pustiit. Parte din orăşenĭ fugiră în ţara nemţească, parte pribegiră prin Ţara-Romînească şi Moldova, iar ceĭ săracĭ rămaseră pe loc. Cu întoarcerea Cîmpulungenilor la vetrele străbune, eĭ aduseră cu dînşiĭ mulţĭ Romînĭ de pe la satele pe unde se adăpostiseră, şi cu toţiĭ se puseră a ridica Cîmpulungul din noŭ, cu lemne din pădurile oraşuluĭ.

La 1785, în urma revoluţieĭ luĭ Horia şi Cloşca, mulţĭ din Romîniĭ-Ardelenĭ, invinşĭ de trupele austriace (la 28 Fevruarie, 1785), emigrează în Cîmpulung pe moşia oraşuluĭ. Eĭ se învoiră cu capiĭ comuneĭ de atuncĭ, a da pe tot anul cîte 40 banĭ (13 parale şi 1 ban) de fie-care individ. (Cartea Isprăvnicatuluĭ din 1806, Ianuarie 2).

La 1788, iar trecură Nemţiĭ în ţară, suferind şi atuncĭ Cîmpulungeniĭ mult de la dînşiĭ. Şi atuncĭ se arseră mulţime de case, între carĭ cîte-va bisericĭ şi schitul Mărculeşti.

In timpul răscoaleĭ din anul 1821, Cîmpulungul a fost ocupat de Nicolae şi Iorgu, fraţiĭ luĭ Ipsilante, cu parte din ostaşiĭ corpuluĭ ce comandaŭ.

Sub ocupaţiunea rusă dintre 1828—1832, Ioan Văcărescu, care s'a opus amesteculuĭ Rusieĭ în lucrările Adunăreĭ Legislative, privind aceasta ca o călcare a autonomieĭ ţăreĭ, a fost exilat la Cîmpulung, din pricina unor versurĭ cu tendinţă politică.

In anul 1855 găsim în oraş: 36 preoţĭ şi 2 protopopĭ, unul peste plăşile Argeşelul şi Rîurile şi altul peste plaiurĭ şi plasa Podgoria.

Avea 41 boerĭ de neam, 15 mazîlĭ, 469 patentarĭ, carĭ dădeaŭ un venit trimestrial de 6994 leĭ; 659 ţăranĭ contribuabilĭ şi 126 Ţiganĭ emancipaţĭ, carĭ dădeaŭ un venit anual de 76126 leĭ vechĭ şi 32 parale.

Pentru moşiile locuite, nelocuite şi contribuţia drumurilor, se plătea anual 37045 leĭ şi 4 parale.

In Cîmpulung, cu suburbiile, eraŭ 80 care cu 4 boĭ, 145 care cu 2 boĭ, 9 care cu 3 şi 2 caĭ, 1893 vacĭ şi viţeĭ; 16 militarĭ, 10 dorobanţĭ, 8 fabricĭ de pieĭ cu venit anual 1960 leĭ, 19 morĭ cu venit anual 11400 leĭ, 7 dîrste cu venit 1700 leĭ, 8 pive cu venit 1050 leĭ, 24 olăriĭ cu venit 16000 leĭ, 5 povernĭ cu venit de 500 leĭ, 29 morarĭ şi dulgherĭ, 17 cizmarĭ, 21 zidarĭ şi 44 fierarĭ.

Şcoala naţională se frecuenta de 140 elevĭ.

Spitalul avea 20 paturĭ.

S'aŭ altoit 90 copiĭ; s'aŭ născut 270 şi aŭ murit 147.

Făcîndu-se recensămîntul populaţiuneĭ, s'a constatat că avea 6215 suflete, afară de suburbiĭ. Case în raionul oraşuluĭ eraŭ 835 şi 1256 cu cele din suburbiĭ. Venitul oraşuluĭ se urca anual la 1000 de galbenĭ.

In Cîmpulung s'aŭ născut: C. D. Aricescu, Iorgulescu, Nicolae Rucăreanu şi primul legist din timpul Regulamentuluĭ (1830), Urianu, care, murind la 1854, a lăsat şcoaleĭ primare de băeţĭ No. 1 din oraş, o bibliotecă destul de însemnată.

Privilegiele oraşuluĭ.— Oraşul Cîmpulung, fiind la loc de munte, zic hrisoavele oraşuluĭ, şi nutreţul orăşenilor cu greŭ de procurat în aste locurĭ pietroase şi păduroase, unde nu se putea pune plugul, toţĭ Domniĭ, văzînd nevoile ce eraŭ pe bieţiĭ locuitorĭ, din cauza luptelor pentru independenţă şi a emigrărilor pentru frica de barbarĭ, aŭ dotat com. Cîmpulung cu diferite privilegiĭ, sancţionîndu-le cu semnăturĭ domneştĭ şi boereştĭ, cu sigiliĭ şi cu anateme teribile în potriva celor ce din lăcomie saŭ răutate s'ar încerca a le nimici, saŭ a le modifica măcar.

Prin aceste hrisoave, comuna Cîmpulung era scutită:

De dare de lemne şi de fîn la Crăciun funcţionarilor Domnuluĭ şi aĭ statuluĭ (hrisovul luĭ Mircea al II-lea din 20 Fevruarie, 1559).

De găleată, de slujba domnească, de vama pîrcălabilor de oraş şi judeţ, pentru orĭ-ce ar vinde saŭ ar cumpăra Cîmpulungeniĭ (hrisovul luĭ Radu al XI-lea, din 7 Maiŭ, 1616).

De vama de pită de la bîlciul Sf. Ilie, cum şi de vama de cal, de boŭ, de oaie, de pătură, de peşte şi de alte lucrurĭ, ce se desfac de locuitorĭ la ăst bîlciŭ (hrisovul luĭ Mateiŭ-Basarab, din 12 Aprilie, 1636).

De vama pentru orĭ-ce ar vinde şi ar cumpăra Cîmpulungeniĭ la cîmp (în bîlciurile din Principat) «de la alţĭ oamenĭ din ţară să ia vamă iar de la oraşenĭ nu, după vechea datină şi după coprinsul tuturor hrisoavelor şi al mănăstireĭ luĭ Mateiŭ Basarab din oraşul Domnieĭ mele Cîmpulungul» (hrisovul luĭ Gheorghe Ghica I, din 21 Ianuarie, 1660).

«De birul de taler, de miere, de ceară, de seŭ, de potvadă, de caĭ, de olac şi de slujbele şi mîncăturile cîte sunt peste an în ţara Domnieĭ mele, nicĭ o supărare să nu aibă orăşeniĭ Cîmpulungenĭ» (hrisovul luĭ Grigorie Ghica, din 21 Aprilie, 1662).

De fumăritul şi căminăritul pescarilor (cartea Brîncoveanuluĭ, din 14 Octombrie, 1703).

«De goştinărit pentru 1000 rîmătorĭ trecuțĭ de Cîmpulungenĭ în Austria pe la schela Dragosloveni să nu plătească eĭ vamă» (cartea luĭ Const. Mavrocordat, din 31 Martie, 1733).

De olăcărit (cartea luĭ Mih. Racoviță, din 13 Iunie, 1742).

De carele de oaste, de rupturĭ şi satarale ce sunt pe siliştĭ, de birul lefilor, de birul oştilor, de birul cailor, de birul untuluĭ şi al meiuluĭ, de toate dăjdiile şi orînduelile ce ar eşi din visteria domnească (hrisovul luĭ Şerban Cantacuzino, din 31 Iulie, 1688).

«De orĭ-ce mărunţiş vînd eĭ pe la tîrgurile din judeţ şi ţară» (hrisovul luĭ Mihail Racoviță).

Pe lîngă acestea, accizariĭ nu puteaŭ întîrzia în Cîmpulung, ca aiurea, de cît de la Maiŭ până la Septembrie; pe cînd în alte părţĭ şedeaŭ maĭ tot anul, în sarcina locuitorilor, ca slujbaşĭ domneştĭ (cartea luĭ Const. Brîncoveanul, din 22 Octombrie, 1700).

După cum am spus, orăşeniĭ se îndeletniceaŭ maĭ mult cu chirigeria. Eĭ, după cartea luĭ Const. Brîncoveanu, aveaŭ dreptul înaintea tutulor să încarce mărfurile ce se descărcaŭ în oraş, destinate pentru Austria, saŭ cele ce coboraŭ pentru Romînia, pe la schela Dragoslavele. După ce orăşeniĭ împlineaŭ suma dorită, restul mărfeĭ se putea încărca şi de chirigiĭ din Muscel, saŭ de aiurea.

Pe lîngă acestea, nicĭ un funcţionar d'aĭ Tronuluĭ saŭ d'aĭ statuluĭ, nicĭ boier, nicĭ neguţitor, nicĭ ţăran, nimenea, cu un cuvînt, n'avea voie a cumpăra de la orăşenĭ nicĭ case şi locurĭ în oraş, nicĭ delniţă la cîmp şi la viĭ, nicĭ livezĭ în muscele, nicĭ vad de moară; în scurt, proprietatea mişcătoare nu putea vinde moşneanul Cîmpulungean la străinĭ, ci orăşean la orăşean. (Hrisovul luĭ Radu al XI-lea, din 7 Maiŭ, 1615).

La întîmplare de moarte a verĭ-unuĭ moşnean, datoria mortuluĭ către boerĭ, neguţitorĭ saŭ ţăranĭ (ce nu făceaŭ parte din comună) se plătea acestora de moştenitoriĭ răposatuluĭ. Creditoriĭ nu se puteaŭ despăgubi cu proprietăţile debitoruluĭ. In lipsă de moştenitorĭ, comuna vindea prin licitaţie la orăşenĭ toată averea mortuluĭ şi din baniĭ strînşĭ se plăteaŭ datoriile luĭ; iar restul se da la biserica unde odihnea ţărîna familieĭ luĭ, spre pomenirea sufletuluĭ săŭ.

Cu toate acestea, acest aşezămînt s'a desfiinţat încă de pe la anul 1750, de chiar orăşeniĭ Cîmpulungenĭ prin vînzările de locurĭ şi case în oraş, de fîneţe şi ogrăzĭ cu prunĭ în muscele, de viĭ şi livezĭ cu prunĭ la Văleni, de ferăstrae, de vadurĭ, de moară, etc.

Străiniĭ n'aveaŭ voie a se neguţitori cu nemic în oraş (hrisovul luĭ Mihail Racoviţă, din 15 Ianuarie, 1742). Mărfurĭ portative (tolbaşĭ) şi mărfurĭ străine şi scumpe (giuvaerurĭ şi şalurĭ) nicĭ chiar în casele particularilor nu se puteaŭ desface între 1750 şi 1821. Neguţitoriĭ, cu mîna pîrgarilor scoteaŭ afară din oraş pe ceĭ ce veneaŭ să-ĭ păgubească în interesele lor, asemenea cu meseriaşiĭ, rachieriĭ, etc. Spre exemplu: cel ce voia să vînză în oraş vin, de ar fi fost chiar omul luĭ Vodă saŭ al Banuluĭ, trebuia, ca să fie tolerat, să lase butia seacă pe seama comuneĭ şi cuvîntul era, ca să poată trece orăşeniĭ vinul lor din Văleni, Ciocăneşti şi Nucet, ce nu-l puteaŭ trece la viĭ toamna şi primăvara.

Aceste privilegiĭ, zic hrisoavele toate, «datu-s'aŭ judeţuluĭ, celor 12 pîrgarĭ, preoţilor şi tutulor orăşanilor de la mare până la mic, cîţĭ sunt moşnenĭ aĭ oraşuluĭ Cîmpulung şi feciorilor lor cîţĭ Dumnezeŭ le va dărui».

Indatoririle comuneĭ către tron şi stat. — Pentru toate privilegiile şi drepturile de care se bucura, com. Cîmpulung era obligată către Domn şi Visterie, la tributul legitim. Acest bir creştea orĭ scădea, după Domnĭ, după boerĭ şi după împrejurărĭ, şi iarăşĭ după voinţa lor se regula termenul plăţeĭ luĭ.

Până la 1716, comuna nu cunoştea alt impozit din partea guvernuluĭ de cît tributul legitim. Aşa de ex., sub Grigorie Ghica, tributul anual pe cap era de un galben, plătit în două rîndurĭ, la Sf. Gheorghe şi la Sf. Dumitru.

Domniĭ grecĭ împovărară comuna cu «diferite dajdiĭ» încît rămase oraşul la «multă lipsă şi sărăcie» (după zisa hrisoavelor) şi «văzînd Domnia mea», zice Şerban Cantacuzino, în hrisovul din 1 Iulie, 1688, «că pentru multul greŭ ce aŭ asupra lor vor să se risipească şi să fugă orăşenii, şi jeluindu-se că aŭ mare pas de la dregătoriĭ ce merg cu slujbe acolo şi de la slugile lor, că le fac multă cheltueală şi mult catahrisis, luînd maĭ mult de cît dăjdiile ce sunt datorĭ a da eĭ la vistiera Domnieĭ-mele; drept aceea m'am milostivit Domnia-mea de i-am ertat pentru sărăcia lor, pentru-că aŭ venit de s'aŭ tocmit cu Domnia-mea de şi-aŭ luat ruptoare să aibă a da la cămara Domnieĭ-mele, la Sf. Gheorghe şi Sf. Dumitru, iproci, şi la vremea haraciuluĭ să dea şi eĭ ca cele-l'alte oraşe la vremea aceea, iar afară de acestea, nimic; de toate bună pace să aibă. Decĭ, voĭ toţĭ, slu-

gile Domniei mele, şi voĭ boerĭ marĭ şi slugile voastre şi voĭ slujbaşĭ aĭ ţăreĭ, să vă ferițĭ de acest oraş al Domnieĭ mele, căcĭ eĭ îşĭ daŭ ruptorile deosebit şi nu sunt amestecaţĭ cu ţara; căcĭ cine s'ar ispiti a le face verĭ-un răŭ peste cartea Domnieĭ-mele, acela să ştie bine că mare scîrbă şi rea pedeapsă va trece de către Domnia-mea. Pentru-că aşa e porunca Domnieĭ-mele.»

Sub Brîncoveanu plătea comuna un fiorin în 5 rîndurĭ: la Sf. Dumitru, la Sf. Gheorghe, la seama cea mare, la haraciu şi la adausul haraciuluĭ (hrisovul din 17 Sept., 1702).

Sub Ion Mavrocordat, fiorinul se plătea în patru rîndurĭ: la Sf. Gheorghe, la Sf. Dumitru, la al treilea şi la al patrulea sfert (hrisovul din 8 Martie, 1717).

Sub Nicolae Mavrocordat, plata comuneĭ «era plătită în 7 rîndurĭ: la dajdia haraciuluĭ (tributul Porţiĭ), la a doua seamă, pentru plocoanele Bairamuluĭ, pentru cheltuelile visterieĭ, pentru lipsa haraciuluĭ, pentru cheltuiala... (şters) i a slugilor Domnieĭ-mele şi pentru dajdia lefilor» (cartea din 20 Martie, 1730).

La 1794, comuna vărsa în casa statuluĭ 1287 leĭ, pentru 408 tributarĭ. Pentru oerit şi dijmărit daŭ eĭ o mică sumă; asemenea şi pentru olăcăriile şi podvezile domneştĭ.

La acestea, de la 1750 se adaugă ploconul în numerar al mareluĭ postelnic, care dimpreună cu tributul şi podvezile era un jug foarte greŭ pentru cetăţenĭ. Aceasta fu una din cauzele risipireĭ oraşuluĭ în maĭ multe rîndurĭ şi a fugireĭ ţăranilor cu grămada din Romînia în Turcia.

Catoliciĭ. — Prin catolicĭ Cîmpulungeniĭ înţeleg Saşĭ, şi Ungurenĭ maĭ cu seamă, numiţĭ Papistaşĭ. Eĭ fură aduşĭ în Cîmpulung la 1290, de Negru-Vodă şi se înmulţiră în scurt timp, graţie protecţieĭ Doamneĭ Ana, soţia luĭ Negru-Vodă şi a Doamnelor catolice ce stătură în urma eĭ pe tronul Negrilor.

Catoliciĭ aceştia — scrie d-l G. Ionnescu-Gion în «Romînia în secolul al XVII-lea», — de neam Saşĭ, pe la 1640, nu maĭ vorbesc limba lor, ci romîneşte. Eraŭ vr'o 400 suflete catolice, carĭ, din cauza lipseĭ de preoţĭ catolicĭ, trecuseră odată la luteranizm şi apoĭ reveniră la catolicizm prin stăruinţele preotuluĭ Giovenale Falco, care se afla la 1640 în Cîmpulung, şi vorbea bine romîneşte.

Domniĭ grecĭ protejară pe catolicĭ, dotînd Bărăţia cu proprietăţĭ, cu drepturĭ şi privilegiĭ. Influenţa Austrieĭ în ţară contribui mult la înmulţirea catolicilor. Cu timpul, numărul lor a descrescut că azĭ abia aŭ remas numaĭ cîte-va familiĭ.

Monumente istorice. — Din rămăşiţele vechimeĭ, însemnăm:

1. Ruinele cetăţiĭ romane numite astă-zĭ Grădiştea, unul din castelele care apăraŭ valul saŭ troianul ce pleacă de la Flămînda, lîngă Turnu-Măgurele şi trece prin Piteşti şi Cîmpulung în Transilvania pe la Bran.

2. Biserica de mir întemeiată de Radu Negru la 1290 şi prefăcută în mănăstire de Mateiŭ Vodă Basarab, în anul 1636.

3. Ruinele vecheĭ mănăstirĭ a Franciscanilor, numite până astă-zĭ *Kloaşter.*

4. Biserica catolică din str. Negru-Vodă, cu înscripţiunea latinească din anul 1300.

5. *Crucĭ de piatră în Cîmpulung.* — Prin uliţele oraşuluĭ, prin curţile bisericilor şi prin grădinile particularilor, se găsesc mulţime de crucĭ şi crucioae vechĭ, pe carĭ D-l Grigore Tocilescu, a dispus să se conserve în Muzeul ce s'a înfiinţat de D-sa «în acel vechiŭ şi interesant oraş, ce trecea drept primul scaun al voevodatuluĭ romîn», după cum se exprimă în raportul săŭ din 24 August, 1890, publicat în «Monitorul oficial».

Vom indica cîte-va din ele, după D-sa:

a) Crucea luĭ Duca-Vodă, din 1672, conţinînd privilegiile încă din vechime ale oraşuluĭ Cîmpulung. Această cruce este astă-zĭ zidită în casa d-luĭ Nae Ionescu-Berechet, din Strada Negru-Vodă, No. 84. Inscripţiunea după cele-l'alte feţe nu s'a putut citi, fiind astupată cu zid.

Răpausatul C. D. Aricescu, în cartea sa, «Istoria Cîmpulunguluĭ» dă coprinsul inscripţiuneĭ acesteĭ crucĭ istorice, reparată pentru a patra oară şi numită Crucea-Jurămîntuluĭ:

«Intru numele tatăluĭ şi al fiuluĭ şi al duhuluĭ Sf. ridicatu-s'a această cinstită şi Dumnezeiască cruce întru slava şi cinstea Naştereĭ Domnuluĭ nostru Isus Hs. şi întru pomana Domnieĭ mele, Eŭ, Duca Voevod, şi a Doamneĭ Domnieĭ mele, Anastanca, şi a fiuluĭ Domnieĭ mele, Ion Constantin V. V.

Văzînd Domnia mea mila oraşuluĭ Cîmpulung, cum să fie ertat de vama de pîine, să nu dea vamă domnească aşişderea şi orăşaniĭ să nu dea vamă pentru orĭ-ce vor vinde, cum a fost ertaţĭ de răposatul Negru V. V., cînd a fost leatul 6723 (1215 ?) şi de Alexandru V. V. Iliaş fost-a leatul 7135 (1627) şi de alţĭ bătrînĭ răposaţĭ Domnĭ, precum scrie în cărţile cele bătrîne şi în pisania sfinteĭ mănăstirĭ, care este pusă d'asupra uşeĭ bisericeĭ, întărită de repausatul Mateiŭ V. V. cu mare blestem.

Iar cînd a fost acuma, în zilele Domnieĭ mele, venit-aŭ judeţul cu oraşaniĭ cu jalbă la Domnia mea, spuind cum că le strică călugăriĭ mila oraşuluĭ, ce aŭ avut de la alţĭ bătrînĭ Domnĭ.

Drept aceea, Domnia mea văzînd cărţile cele bătrîne şi ce scrie în pisania sf. mănăstirĭ, Domnia mea încă am în-

tărit mila cu această cinstită cruce, ca să fie ertați.

Așișderea și pentru judecata orașuluĭ, pe orășenĭ să-ĭ judece Județul cu 12 pîrgarĭ și cu bătrînii orașuluĭ; iar călugăriĭ saŭ pîrcălabiĭ saŭ măcar alțĭ să n'aibă a se amesteca ca să strice judecata și obiceiurile lor ce aŭ fost de la alțĭ bătrînĭ Domnĭ; ci toate legile și judecățile lor să fie stătătoare; și nicĭ județul să nu aibă voie a lua vamă de la orășeniĭ ceĭ ce vor vinde, cum nicĭ Domnia mea, de acestea toate cîte scriŭ maĭ sus.

Iar cine nu va intrări mila, să fie proclet și anatema; și ispravnic a fost Andrea Județul cu 12 pîrgarĭ.

Decembrie 25, 7180 (1673)».

b) O cruce, copie după crucea luĭ Duca-Vodă, făcută în anul 1790, de către Județul Nicolae Cocoș. Această cruce are lungimea de 2,60; lățimea 1,03 și grosimea 0,32, și se află în curtea caselor luĭ N. Ionescu-Berechet.

c) Crucea de lîngă lagărul roman Jidova, apoape de puțul de la șosea, cu inscripțiune slavonă, din 1661.

d) Crucea din dreptul Văeĭ-Drînceștilor, cu inscripția romînă, din timpul luĭ Grigorie Vodă Ghica.

e) Crucea din curtea bisericeĭ Scheiul, din anul 1675, în limba romînă.

f) Crucea de la drum, cum scoborĭ din curtea bisericeĭ Scheiul, anul nu se știe, fiind piatra îngropată în pămînt.

g) Crucea din ograda luĭ Dumitru Soare, strada Negru-Vodă (Scheiul), cu inscripțiune în limba slavonă, din anul 1615.

h) Crucea din strada Negru-Vodă, în dreptul bisericeĭ Valea, cu inscripțiune slavonă.

i) Crucea din curtea bis. Valea din timpul luĭ Șerban-Vodă.

j) Crucea din strada Negru-Vodă, în dreptul caseĭ Urlățeanu, romînească, din timpul luĭ Const. Vodă-Brîncoveanu.

l) Crucea din curtea bisericeĭ Șubești, slavonă, din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

m) O piatră cu inscripțiune, la fîntîna luĭ Bumbulicĭ, strada Mateiŭ-Basarab (Gruiul), căzută jos în apă.

n) Crucea de la Gh. Mihăescu, strada Mateiŭ - Basarab, din anul 1660.

o) Fragment de cruce în apropiere de cea precedentă.

p) Altă cruce romînească din 1725, lîngă localul școaleĭ de băeți.

De însemnat e și pisania săpată pe piatra de la schitul Mărculești (Flămînda), din anul 1765, care se află în curtea poliției. De asemenea banița de piatră de 440 ocale, cu inscripțiunea săpată în 1 Ianuarie 1825, cu ocaziunea venireĭ luĭ Grigorie Vodă Ghica, în județul Muscel.

Cîmpulungul, *stație de dr.-d.-f.*, jud. Muscel, pl. Dîmbovița, comuna Cîmpulungul, pe linia Golești-Cîmpulung, pusă în circulație la 1 Iulie, 1887. Se află la 6.9 kil. de Schitul-Golești. Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ e de $570^{m.}$,61. Venitul aceste stațiĭ pe anul 1896 a fost de 430528 leĭ, 5 banĭ.

Cîmpulungul, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Valea-Mare, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, compusă din stejar, fag, carpen, jugastru, ulm, frasin și plop, avînd, împreună cu trupul de pădure Aninoasa, 75 hect.

Cîmpulungul. (V. Tîrgul, rîŭ, jud. Muscel).

Cîmpulungeanca, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., pe rîul Cîlnăul.

Și-a luat numele de la muntele Cîmpulungeanca; înainte se numea Cărănăul, de la muntele Cărănăul.

Este așezată în partea de V. a județuluĭ, la 25 kil. spre N.-V. de orașul Rîmnicul-Sărat, și în partea N.-V. a plășeĭ, la 21 kil. spre N.-V. de com. Sgîrciți, reședința plășeĭ. Comunele învecinate sunt: Pardoși și Mărgăritești, la 6 kil.; Valea-Sălcieĭ, la 8 kil.; Valea-Rațeĭ, la 9 kil.

Se mărginește la E. cu Pardoși, de care e despărțită prin Cîlnăul; la S. cu Mărgăritești; la N. cu Valea-Sălcieĭ; la V. cu Niculești și Sărulești, din jud. Buzăŭ, de care e despărțită prin dealul Cîmpulungeanca.

Este brăzdată la V. de culmile Cîmpulungeanca și Cărănăul, la N. de dealul Valea-Sălcieĭ, la S. și V. de dealul Homocioaia.

Rîul Cîlnăul, cu afluentul săŭ Groapa-Mare, o udă la E., curgînd de la N. la S. In interiorul comuneĭ este o baltă cu richițĭ; 2 puțurĭ și 5 fîntînĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Cîmpulungeanca, reședința, la S. și Cărănăul la N.

Suprafața sa e de 1000 hect., din carĭ 900 hect. ale locuitorilor, (150 vatra comuneĭ) și 100 hect. ale proprietățiĭ private.

Populația e de 104 familiĭ, cu 566 suflete, din carĭ 286 bărbațĭ, 280 femeĭ; 208 căsătorițĭ, 352 necăsătorițĭ, 6 văduvĭ. Știŭ carte 28 persoane.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în anul 1837 de locuitoriĭ comuneĭ; posedă 17 pogoane pămînt și e deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 paracliser; o școală de băețĭ, fundată de comună în 1888, cu 1 învățător și 32 elevĭ.

Comuna are 500 hect. arabile, 270 hect. imaș, 200 hect. pădure, 4 hect. viĭ, 20 hect. fînețe, 6 hect. teren neproductiv.

Locuitoriĭ aŭ: 50 plugurĭ; 1020 capete de vite, din carĭ: 90 boĭ, 65 vacĭ, 6 caĭ, 8 epe, 800 oĭ şi 20 rîmătorĭ.

In comună sunt 2 comercianţĭ, 1 băcan şi 1 cîrciumar.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Săruleşti; spre Valea-Sălcieĭ-Jitia; spre Mărgăriteşti-Valea-Raţeĭ-Racoviţeni; spre Pardoşi-Băbeni-Rîmnicul-Sărat. Valea-Cîlnăuluĭ e cel maĭ bun drum.

Comuna are 104 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 799 leĭ şi 69 banĭ anual.

Cîmpulungeanca, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cîmpulungeanca. Inainte se numea Cărănăul, de la piscul de deal lîngă care se află; acuma l'a luat pe acela al culmeĭ întregĭ, care o brăzdează în partea de V. Este aşezat în partea de S. a comuneĭ, la poalele culmeĭ şi dealuluĭ Cîmpulungeanca, pe pîrîul Cîlnăul. Are o întindere cam de 700 hect., cu o populaţie de 80 familiĭ, saŭ 300 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 20 persoane. Are o biserică, deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 cîntăreţ; tot aci se află şi şcoala comuneĭ. Numele de Cărănăul ce l'a avut în vechime, a rămas numaĭ pentru căt. Cărănăul, care se află aşezat în partea de N. de el.

Cîmpulungeanca, *subdivizie* a cât. Petrăcheşti, din com. Niculeşti, jud. Buzăŭ, avînd şi dînsa o altă subdivizie, Pe-Vale, unde se află cîte-va case.

Cîmpulungeanca, *culme de dealurĭ,* jud. Buzăŭ şi R.-Sărat, ce se desface din muntele Dinul saŭ Ţuţuiul şi se întinde spre S., prin judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul şi plasa Rîmnicul-d.-s. Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ R.-Sărat şi servă, pe o întindere de maĭ bine de 40 kil., ca hotar între acest judeţ şi Buzăul. Principalele vîrfurĭ din această culme sunt: Dinul saŭ Ţuţuiul, cu 870 metri înălţime, apoĭ Carpenul-Cumătra, Goicelul, Tătarul, Cărănăul, Cîmpulungeanca, Homocioaia, Dămieni, Hîrboca şi Clociţi. Se întinde printre afluenţiĭ rîuluĭ Slănicul (afluent al Buzăuluĭ), şi aceĭ aĭ Cîlnăuluĭ, afluentul săŭ. De o parte şi de alta, lasă o mulţime de ramificaţiunĭ, carĭ brăzdează partea estică a plaiuluĭ Slănicul (din jud. Buzăŭ), şi partea vestică a plaiuluĭ Rîmnicul şi plăşeĭ Rîmnicul-d.-s. din jud. Rîmnicul-Sărat. Principalele sunt: Dealul-Cîlnăuluĭ, Fundul-Cîlnăuluĭ, Valea-Sălcieĭ, Modreni şi Lacul, în jud. Rîmnicul-Sărat; Gărătucul, Cîmpulungul, Homocioaia, Fundul-Dămieni, Clociţi şi Blejani, în jud. Buzăŭ. In partea de N. e acoperit cu pădurĭ, la mijloc cu păşunĭ, şi la S. cu semănăturĭ.

Cîmpulungeanca, *vîrf,* în culmea Cîmpulungeanca, judeţul R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-s., com. Cîmpulungeanca, în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu pădurĭ şi păşunĭ multe.

Cîmpulungeanca, *moşie,* în comuna Niculeşti, judeţul Buzăŭ, fostă a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 560 hect., din care 190 hect. arabile, 150 hect. fîneaţă, 96 hect. izlaz, 38 hect. pădurea Capota, restul livede şi sterp.

Cîmpulungeanca, *proprietate* a statuluĭ, pe care s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ cătunuluĭ Măneşti, com. Berevoeşti-Ungurenĭ, plaiul Nucşoara, jud. Muscel.

Cîmpulungeanca, *izvor,* în comuna Niculeşti, căt. Petrăcheşti, jud. Buzăŭ. Incepe din Dealul-Cîmpulungenceĭ şi se scurge în rîul Slănicul.

Cîmpulungeanuluĭ (Pîrîul-), *afluent* al Sasceĭ-Marĭ, judeţul Suceava.

Cîmpulungenceĭ (Vîrful-), *colină,* în com. Niculeşti, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre Rîmnic, avînd 481 m. înălţime; punct trigonometric. Din acest vîrf pleacă maĭ multe ramificaţiĭ, din care una merge spre Podul-Munceĭ, alta spre Petrăcheşti, iar altele în jud. Rîmnic, purtînd toate numele de Dealul-Cîmpulungenceĭ.

Cîmpurelul (Odaia-Pitaruluĭ), *sat,* face parte din com. rur. Dobreni-Cîmpurelul, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Dobreni, cam la egală distanţă între rîul Argeş şi rîul Sabarul.

Se întinde pe o suprafaţă de 510 hect., cu o populaţie de 505 locuitorĭ. Familia D. Gr. Ghica are 276 hect. şi locuitoriĭ 234 hect. Proprietarul cultivă 212 hect. (15 izlaz, 15 vie, 34 pădure). Loc. cultivă 145 hect. (9 sterpe, 59 izlaz, 22 vie).

Are o biserică, cu hramul Vinerea-Mare, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. In sat e 1 maşină de treerat cu aburĭ şi 4 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 368 şi al celor micĭ de 566.

Cîmpurile, *com. rur.,* în pl. Zăbrăuţul, jud. Putna.

Comuna Cîmpurile este situată pe ambele laturĭ ale Şuşiţeĭ şi ale afluentuluĭ săŭ Crimineţul.

Marginile aceste comune sunt: la N. judeţul Bacăŭ, la E. comuna Răcoasa, la S. Vizantia şi la V. Soveja, peste apa Şuşiţeĭ.

Distanţa comuneĭ de sub-prefectura plăşeĭ e de 26 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 54 kil. Comuna este udată de pîrîul Şuşiţa şi de pîrîiaşele Vladul, Valea-Babeĭ, Crimineţul, Dracia-Mare şi Mică, Rădoaia, Ungurul, Lupaşcul, Voineagul, Vînătorul, Grajdul, Giurgea, Sărăţelul, Săratul, Pueşti, Flămîndul, Lărguţa, Podobitul şi Merioara. In muntele Răchitaşul, de pe teritoriul eĭ, se află locul numit Comoara-luĭ-Bucur, unde este un mare sipot.

Comuna Cîmpurile e formată din următoarele cătune:

Cămpurile-d.-j., Cămpurile-d.-s., Ciurucul, Gura-Văieĭ, Roşculeşti şi Rotileşti.

Populaţiunea după cel din urmă recensămînt, e de 705 capĭ de familie, cu 2564 suflete, din carĭ 1283 bărbaţĭ şi 1281 femeĭ.

Această populaţie se împarte ast-fel: 1163 neînsuraţĭ (632 bărbaţĭ, 531 femeĭ), 1234 însuraţĭ, 167 văduvĭ (34 bărbaţĭ, şi 133 femeĭ); 2530 Romînĭ, 1 Grec, 12 Ungurĭ, 1 Rus şi 20 de alte diferite naţionalităţĭ; 2532 ortodoxĭ, 12 catolicĭ, 19 mozaicĭ şi 1 armean. Sunt 511 agricultorĭ, 1 meseriaş, 14 comercianţĭ, 15 avînd profesiunĭ liberale, 282 muncitorĭ şi 30 servitorĭ.

Ştiŭ carte 197 persoane, dintre carĭ: 191 bărbaţĭ şi 6 femeĭ.

Numărul caselor de locuit e de 650.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în satul Cîmpurile-d.-j. (Parohia Cîmpurile-d.-j.); una, filială, în Ciuruc, cu hramul S-ta Paraschiva şi două filiale (făcînd parte din parohia Valea-Babeĭ), una în Rotileşti, cu hamul Sf. Nicolae şi alta în Cîmpurile-d.-s., cu hramul Adormirea.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă, situată în căt. Cîmpurile-d.-j. E frecuentată de 23 copiĭ. Pentru întreţinerea eĭ, comuna cheltueşte 402 leĭ anual.

Budgetul pe anul 1893—94 a fost de 6411 leĭ la veniturĭ, şi de 6059 leĭ, 64 b. la cheltuelĭ. Sunt 459 contribuabilĭ.

Teritoriul cultivabil al comuneĭ este de 500 hect., iar restul este: 760 hect. fîneţe şi 1750 izlaz.

Un sfert din întinderea comuneĭ e acoperit de pădure.

Ele sunt exploatate de locuitorĭ, pentru lemne de foc şi cherestea. Parte din loc. se ocupă cu facerea de şindrilă în pădurile de la Caşin şi Lepşa.

In comună sunt: 16 fabricĭ de rachiŭ de prune, 2 fierăriĭ, 8 lemnarĭ, 6 morarĭ, 1 cizmar, 1 pivă, 2 vărarĭ, 2 brînzarĭ, 1 brutărie, 1 cîrciumă şi alţĭ 5 comercianţĭ diferiţĭ.

Bîlciurĭ se fac: la Dumineca-Tomeĭ, la Inălţare şi în zilele de 25 Martie, 29 Iunie, 15 August, 8 Septembrie şi 8 Noembrie.

Comunicaţia se face printr'o şosea comunală care merge paralel cu Şuşiţa şi pune Cîmpurile în legătură la E. cu com. Răcoasa şi la S.-V. cu Soveja.

In muntele Răchitaşul de pe teritoriul aceste comune se află locul numit Comoara-luĭ-Bucur, de unde izvoreşte un şipot mare.

Cîmpurile-de-Jos, *sat,* în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. Acest cătun este aşezat pe malul Şuşiţeĭ, din sus de cătunul Ciurucul.

Are o populaţiune de 836 suflete, carĭ locuesc în 235 case. Se află o biserică parohială, cu hramul Adormirea; o şcoală mixtă, frecuentată de 14 copiĭ (12 băeţĭ şi 2 fete). Comuna Cîmpurile cheltueşte 402 leĭ anual pentru întreţinerea şcoaleĭ.

Cîmpurile-de-Jos, *parohie,* în com. Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna, formată din o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în căt. Cîmpurile-d.-j. şi din o biserică filială, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, în cătunul Ciurucul.

Cîmpurile-de-Sus, *cătun,* în comuna Cîmpurile, pl. Zăbrăuţul, jud. Putna. Se află aşezat pe malul Şuşiţeĭ, la locul unde aceasta primeşte pîr. Crimineţul.

Are o populaţiune de 634 suflete, carĭ locuesc în 160 case. Este aci o biserică filială, cu hramul Adormirea, ce ţine de parohia Valea-Babeĭ.

Cîndeasca, *sat,* face parte din com. rur. Belciugatele-Cojeşti, pl. Mostiştea, jud. Ilfov. Este situat la E. de Belciugatele, la vărsarea văeĭ Sarul în valea Mostiştea, lîngă şoseaua judeţeană Bucureşti-Brăila.

Se întinde pe o suprafaţă de 1165 hect., cu o populaţie de 185 locuitorĭ. D-l C. Cioflan are 1000 hect. şi loc. 165 hect. Proprietarul cultivă 700 hect. (100 hect. sterpe, 75 hect. izlaz, 125 hect. pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

In sat este un heleşteŭ. Comerciul se face de 1 cîrciumar. Numărul vitelor marĭ e de 262 şi al celor micĭ de 609.

Cîndeni, *cătun,* al com. Băbiciul,

pl. Ocolul, jud. Romanaţi. E situat la N. de satul Băbiciul, pe malul Oltuluĭ, unde acesta formează o insulă mică.

Cîndeşti, *com. rur.,* în pl. Sărata, judeţul Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Buzăul, la distanţă de or. Buzăŭ de 14 kil. Limitele sale sunt: La N., începe din muntele Cerbuluĭ şi merge pe hotarul pădureĭ Unguriul până în hotarul moşieĭ Palanca, pe care se lasă în apa rîuluĭ Buzăul; la E., se hotăreşte cu rîul Buzăul, pe albia căruia merge până la Morile-Călugăreştĭ; la S., începînd din albia rîuluĭ Buzăul, apucă pe hotarul moşieĭ Cîrlomăneşti (Gura-Izvoruluĭ), pe care merge până în pădurea Lunceni-Nisipoasa; la V., merge pe hotarul aceşteĭ pădurĭ, până dă în muntele Cerbul. Suprafaţa sa e de 2530 hect., din carĭ 840 hect. arabile, 1020 hect. pădure, 58 hect. fîneaţă, 307 hect. izlaz, 142 hect. livezĭ, 80 hect. viĭ şi 83 hect. sterpe. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Cîndeşti-d.-j., Cîndeşti-d.-s., apoĭ sfoara Cîndeşti (particulare); statul are sforile: Moara-Părăsită şi Morile-Schituluĭ-Ciolanul. Terenul este accidentat, fiind format în mare parte din dealurĭ şi coline. E avut în substanţe minerale şi maĭ cu seamă în cărbunĭ de pămînt.

Comuna e formată din cătunele: Cîndeşti-d.-j., Cîndeşti-d.-s. şi Sătucul, numit şi Palanca-d.-j. Populaţia sa e de 1840 locuitorĭ, carĭ trăesc în 381 case. Meseriaşĭ sunt: 4 lemnarĭ, 1 tîmplar, 2 rotarĭ, 4 butnarĭ, 2 căruţaşĭ, 1 cizmar, 2 cojocarĭ, 6 fierarĭ, 2 brutarĭ şi 4 vărarĭ. Sunt 366 contrib., din carĭ 55 comercianţĭ. Stabilimente sunt 35.

Vite: 264 boĭ, 89 vacĭ, 70 viţeĭ, 25 caĭ, 31 epe, 4 mînjĭ, 320 oĭ, 72 asinĭ şi 210 rîmătorĭ. In com. sunt 7 morĭ.

Cale de comunicaţie are şoseaua Buzăŭ-Frontiera.

Budgetul e de 6165 leĭ anual.

Sunt 2 şcolĭ, frecuentate de 78 elevĭ şi 35 eleve.

Carte ştiŭ 138 persoane. Bisericĭ sunt 3, deservite de 2 preoţĭ, 3 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Catedrala e cea din Cîndeşti-d.-j. La cea din Cîndeşti-d.-s., acum în ruine, sunt îngropaţĭ toţĭ membriĭ însemnateĭ familiĭ a Cîndeştilor. Cîrciumĭ sunt 14. Casele sunt frumoase şi curate; sunt demne de amintit vechile case boereştĭ, construite în stilul secoluluĭ al XVIII-lea, ale Cîndeştilor, ale luĭ Mihăiţă Filipescu (Buzatul) şi ale luĭ Ghica Căciulă-Mare, de şi schimbate din pricina reparaţiilor ce li s'aŭ făcut de noiĭ proprietarĭ.

Din actele de proprietate, rezultă că Cîndeşti existaŭ ca sat în 1580, iar numele şi l'a luat după familia Cîndeştilor, care a locuit aci. Acest sat poartă şi azĭ numele de Cîndeşti-d.-s. Cele-l'alte două cătune, Cîndeşti-d.-j., şi Sătucul, în timpul luĭ Barbu sin Şerban-Cîndescul, nu eraŭ populate. Moşia Cîndeşti-d.-j., trecînd în posesiunea Hatmanuluĭ Mihăiţă Filipescu, acesta a adus oamenĭ din alte sate şi a populat-o, dînd naştere cătunuluĭ Cîndeşti-d.-j., cam pe la 1820. Moşia Sătucul, devenind proprietatea luĭ Ghica Căciulă-Mare, acesta a adus maĭ mulţĭ locuitorĭ de la munte, avînd în cap pe Mihalcea din Pănătăŭ, şi pe la 1823 a pus temeliile acestuĭ sat.

Cîndeşti, *com. rur.,* pl. Dîmboviţa-Dealul, jud. Dîmboviţa. Această comună este situată spre N.-V. de Tîrgovişte, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa, parte pe cîmpie, parte pe dealurĭ şi parte pe vălcele. In apropierea sa sunt dealurile: Dealul-cel-Mare, de d'asupra comuneĭ, Conciul, Mircea, Ghipeţi, Costiuna şi Rîpa-luĭ-Sfredel; văile: Valea-Seacă, Valea-Urîteĭ, Valea-luĭ-Drăgoiŭ, Valea-Trifiĭ şi Valea-luĭ-Căul; piscurile: Păişoiul, Piscul-Chiveĭ şi Piscul-Urliacul. Cîndeşti e udat în partea răsăriteană de rîul Dîmboviţa şi are în raionul săŭ heleşteul numit La-Morĭ şi lacul numit Vîrtopul. Comuna Cîndeşti se compune din treĭ cătune: Cîndeşti-din-Vale, Aninoşani şi Dragodăneşti, cu o populaţie de 1700 locuitorĭ. E formată din şapte uliţe: strada Cîmpu-Lung, strada Griviţa, strada Cimitiruluĭ, strada Rotarilor, strada Suseni, strada Valea-Popiĭ şi strada Aninoşani. Locuitoriĭ se ocupă cu lemnăria şi rotăria. Sunt şase morĭ de apă şi două pive pentru ţesăturile de lînă. Pe teritoriul eĭ se află pucioasă şi cărbunĭ de pămînt. Sunt treĭ bisericĭ şi două şcolĭ, o şcoală în Cîndeşti şi a doua în căt. Dragodăneşti, amîndouă mixte, avînd fie-care cîte un învăţător, salariat de stat. Şcoala din Cîndeşti este frecuentată de 77 băeţĭ şi fete, iar cea din Dragodăneşti de 58 băeţĭ şi fete. In toată com. sunt peste 113 băeţĭ şi 77 fete în vîrstă de şcoală. Şcoala din Cîndeşti este fundată în 1837, iar cea din Dragodăneşti în 1888. Comuna are un venit anual de 1936 leĭ. In Cîndeşti sunt 171 contribuabilĭ şi în Dragodăneşti 143 contribuabilĭ. Cîndeşti se învecineşte spre E. cu com. Voineşti, de care se desparte prin rîul Dîmboviţa; spre V. cu Muchea-Dealuluĭ şi căt. Cîndeşti-din-Deal, ce ţine de comuna Boteşti, de care se desparte prin pădure şi deal; spre

N. cu com. Gemenea, de care se desparte prin valea Căul şi Dîmboviţa; în fine, spre S. se învecineşte cu căt. Sturzeni, proprietatea familieĭ N. Blaremberg, ce ţine de com. Priboiul, de care se desparte prin Valea-Seacă.

Cîndeşti, *com. rur.,* în S. plăşeĭ Bistriţa, jud. Neamţu, aşezată pe întinsul văilor şi a coastelor formate de dealurile Ţiclăul, Zamfira, Runcul, precum şi pe podişele ce se întind în dreapta rîuluĭ Bistriţa şi a hotaruluĭ jud. Bacăŭ.

Se mărgineşte la E. cu jud. Bacăŭ, de care se desparte prin linie convenţională, precum şi în parte de afluentul Bistriţeĭ, numit Cocîrla; la N.-E. cu comuna Buhuş, de care se desparte prin rîul Bistriţa; la N. cu comuna Socea, de care se desparte prin limită convenţională; la V. cu com. Tazlăul, de care se desparte prin culmea Dragva şi extremitatea Lingurari.

Este formată din satele: Bărcăneşti, Bălceşti, Cîndeşti, Cotreanţa, Frunzeni şi Ţîrdeni, avînd o suprafaţă de 2284 hect., cu o populaţie de 1988 locuitorĭ, saŭ 518 familiĭ, din carĭ: 1033 bărbaţĭ, 955 femeĭ; 934 necăsătoriţĭ, 892 căsătoriţĭ, 162 văduvĭ, 52 văduve, 49 nevolnicĭ; 561 copiĭ; 59 străinĭ (dintre carĭ 39 Evreĭ). Ştiŭ carte 42 persoane.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astă-zĭ: 22 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 18 ca urmaşĭ; un loc este părăsit şi se stăpîneşte de către comună; 94 de inşĭ sunt carĭ, de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ nicĭ o proprietate.

Terenurile acesteĭ comune sunt bogate în calcare, din care se extrage un var foarte bun: priesc însă foarte bine şi cultureĭ plantelor.

Agricultura se face pe o întindere de 1069 hect. 42 ariĭ.

Suhatul are o întindere de 142 hectare, nutrind 1499 capete de vite, dintre carĭ: 190 boĭ, 339 vacĭ, 417 oĭ, 54 caĭ, 110 rîmătorĭ, 208 juncĭ, şi 181 vite marĭ cornute.

In această comună se află: 3 bisericĭ, 2 în bună stare, iar a 3-a ruinată, deservite de 4 preoţĭ şi 6 eclesiarhĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu 450 leĭ anual; venitul fonciar al pămînturilor biserieeştĭ se urcă la suma de 615 leĭ. Are o şcoală cu un învăţător, plătit de către stat; 8 morĭ de apă; 16 vărăriĭ; 3 fierăriĭ; 22 rotăriĭ; 6 cîrciume.

Budgetul e de 4434 leĭ 90 banĭ la veniturĭ şi 4370 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţiunea cu satele vecinaşe se face prin şoseaua ce duce din satul Cîndeşti, peste rîul Bistriţa, în şoseaua mixtă Bacăŭ-Piatra; din sat. Cîndeşti, prin satul Vădurele la satul Soci; precum şi prin diferite drumurĭ naturale, ce leagă diversele localităţĭ limitrofe.

Cîndeşti. Vezĭ Perieni, *sat,* com. Cîrniceni, pl. Turia, jud. Iaşi.

Cîndeşti, *sat,* face parte din comuna Albeşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel. Are o populaţie de 200 locuitorĭ, carĭ se ocupă maĭ mult cu pietrăria, dogăria şi scîndurăria.

Cîndeşti, *sat,* în judeţul Neamţu, com. Cîndeşti, plasa Bistriţa, aşezat lîngă dealul Ţiclăul, la 31 1/2 kil. depărtare de oraşul Piatra, între satul Vădurele (comuna Socea), Frunzeni şi Bărcăneşti (din comuna Cîndeşti), pe pîrîul Dragva.

Are o întindere de 420 hect. (vatra satuluĭ), cu o populaţiune de 709 suflete, saŭ 300 familiĭ.

In acest sat se află: 1 biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 eclesiarhĭ; o şcoală, frecuentată de 79 elevĭ; 4 morĭ de apă; 10 vărăriĭ; 2 fierăriĭ; 7 rotăriĭ.

Numărul vitelor se urcă la 552 capete, dintre carĭ: 80 boĭ, 140 vacĭ, 200 oĭ, 22 caĭ, 40 de rîmătorĭ şi 70 vite marĭ cornute (viţeĭ şi juncĭ).

Cîndeşti, *sat,* în judeţul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Tîrgul-Cuculuĭ saŭ Plăineşti, care e reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe un deal înalt, numit Dealul-Cîndeştilor, la 2 1/2 kil. spre V. de cătunul de reşedinţă, Tîrgu-Cuculuĭ. Are o întindere de 10 hect. (numaĭ vatra cătunuluĭ), cu o populaţiune de 350 familiĭ, saŭ 1090 suflete, din carĭ 161 contribuabilĭ; 250 ştiŭ carte. Are o biserică deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală comunală.

Cîndeşti, *deal,* în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., în partea de V. a comuneĭ Plăineşti.

Cîndeşti, *înţărcătoare,* în raionul comuneĭ Berevoeşti-Unguren̆ĭ, plaiul Nucşoara, judeţul Muscel. Aci se află un izvor de apă minerală.

Cîndeşti, *moşie,* cu părţĭ şi răzăşească, în com. Cîndeşti, pl. Bistriţa, judeţul Neamţu. Este formată din trupurile Motocani-Grozeşti, cu cătunele Frunzeni şi Bărcăneşti, în care aŭ avut părţĭ şi Postelnicul Grigorie, spătarul Iordache, comisul Alecu Crupenski, Aga Alecu, căminarul Iordache Urecheşti, dintre răzeşĭ urmaşiĭ luĭ Vasile Velicu, care

la 1841 vinde de vecĭ 124 prăjinĭ de acolo, luĭ Costache Vasiliŭ; urmaşiĭ luĭ Trifan Savin, care la 1847 vinde 2 paşĭ din partea Zăpăşească, începătoriŭ din dealul Ţiclăul până în zarea Tazlăuluĭ, caminăreseĭ Sultana Urechie.

Această moşie se află aşezată pe lîngă moşiile: Bulceşti, Bodeşti-Buhuşoaiĭ, Beţeşi, Cotreanţa şi Blăgeşti. Are sat.

Cîndeşti-de-Jos, *moşie*, în com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ. Are 760 hect., din care 500 pădure, restul arăturĭ, izlaz, viĭ şi livezĭ. Actele de proprietate ale moşieĭ aflate în posesiunea familieĭ Manea Stoea, sunt foarte importante pentru studiul familieĭ Cîndeştilor.

Cîndeşti - de - Jos, (Filipeşti), *cătun*, al com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ, cu 440 locuitorĭ şi 94 case. Are o frumoasă biserică, zidită de Mihail Filipescu Hatmanul, la 1825 şi restaurată în anul 1884.

Cîndeşti-de-Jos, (Pîcleanca), *moşie*, în com. Cîndeşti, judeţul Buzăŭ. Are 50 hect. pădure, fîneaţă şi arăturĭ.

Cîndeşti (Morile-de-la-), *mică proprietate* a statuluĭ, în com. Cîndeşti, pendinte de schitul Ciolanul, jud. Buzăŭ; are 32 hect. arabile.

Cîndeşti -de - Sus, (Slobozia-Ghicăĭ), *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Cîndeşti, jud. Buzăŭ, cu 1100 locuitorĭ, carĭ locuesc în 216 case.

Cîndeşti-de-Sus, *biserică*, în comuna Cîndeşti, cătunul Cîndeşti-d.-s., jud. Buzăŭ. S'a zidit la 1665 de familia Cîndeştilor şi s'a reparat sub Mihaiŭ Racoviţă, la 1741, de Elenca Cîndeasca şi la anul 1829 de Luxandra Cîmpineanu, soţia vorniculuĭ Ioan Cîmpineanu, şi fata ultimuluĭ dintre Cîndeştĭ, Barbu Şerban Cîndescu. Pe frontispiciŭ se află următoarea inscripţie:

«Meremetisitu-s'aŭ această sf. biserică cu cheltueala d-neĭ Luxandra Cîmpineanu. Leat 1829, Iulie 30. Fiind epistat d-luĭ Biv Polcovnic Vasilache Negri.»

Intre figurile ctitoriceştĭ, care se maĭ pot distinge sunt: Barbu Cîndescu, cu soţia sa Stanca şi fiiĭ Şerban şi Smaranda; Barbu Paharnicul cu soţia (nedescifrabil) şi fiicele Luxandra şi Smaranda; Jupîn Barbu Cîndescu, cu soţia sa Maria şi fiul Constantin; la ultima reparaţie s'a maĭ adăugat între ctitorĭ şi Ienache Văcărescu, avînd în faţă doĭ copiĭ: Şerban şi Luxandra. In interiorul bisericeĭ sunt îngropaţĭ membriĭ familieĭ Cîndescu, dar pietrele funerariĭ fiind fragile şi călcînd pe dînsele ceĭ ce vin în biserică, inscripţiile aproape s'aŭ şters. Cîndeştiĭ sunt fondatoriĭ mănăstireĭ Berca şi figurează între ctitoriĭ mănăstireĭ Bradul.

Cîndeşti-de-Sus, *moşie*, în com. Cîndeşti, jud. Buzăŭ. Are 830 hect., din care 520 hect. pădure, restul arăturĭ, fîneaţă, viĭ şi livezĭ.

Cîndeşti-din-Deal, *sat*, judeţul Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa, căt. comuneĭ Boţeşti.

Cîndeşti-Moara-Părăsită, *mică proprietate* a statuluĭ, în comuna Cîndeşti, pendinte de mănăstirea Bradul, judeţul Buzăŭ. Are 9 ariĭ arabile.

Cîndra, *movilă*, pl. Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cîneluĭ (Balta-), *baltă*, a Bistriţeĭ, drept muntele cu acest nume, jud. Suceava.

Cîneluĭ (Dealul-), *munte*, în comuna Broşteni, jud. Suceava.

Cîneluĭ (Pîrîul-), *mic afluent* al Bistriţeĭ, jud. Suceava.

Cîneni, saŭ **Letea**, *moşie*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., comuna Letea, despre care Th. Codrescu zice: «moşie cu părţĭ şi răzăşească, în care moşia are parte şi d-luĭ Vasile Anastasiu; şi d-neĭ Marioara Folcea, care, la anul 1850, vinde 15 stînjenĭ de acolo, d-sale Smarandeĭ Gheorghiŭ, cîte 6 galbenĭ stînjenul; sunt şi alţĭ maĭ mulţĭ răzeşĭ şi părtaşĭ în ea. Are sat, cu 1 vătav, 3 nevolnicĭ, 3 vădane, 1 căpătîier, 1 slujbaş-volnic; pe lîngă moşiile Letea, Osebiţi, Folciĭ şi altele, cu un număr de 28 loc.»

Cînepăria, *loc şes*, situat între calea ferată Tecuciŭ-Bîrlad şi şoseaua judeţeană, com. Ţigăneşti, plasa Nicoreşti, judeţul Tecuciŭ.

Cînepeĭ (Dealul-), *deal*, în comuna Băbiceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cînepeĭ (Lacul-), *lac*, în comuna Păltineni, jud. Buzăŭ, în apropiere de muntele Monteorul; servă ca hotar despre comuna Chiojdul-din-Bîsca.

Cînepeĭ (Valea-), *vale*, se întinde între dealurile Cînepeĭ şi Murguţa, în com. Bădiceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cînepeĭ (Valea-), *vale*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. Este situată lîngă satul Slobozia şi are direcţia de la V. spre E.

Cînepeĭ (Valea-), *vale,* ocupă partea de N.-E. a comuneĭ Gropnița, pl. Copoul, jud. Iași. S'a numit ast-fel dela producțiunea cînepeĭ ce se face pe această întinsă vale.

Cînipiștea, *deal* cultivabil, în comuna Stolniceni, jud. Suceava.

Cînipiștea, *loc izolat,* com. Domnești, plaiul Nucșoara, județul Muscel, unde femeile cultivă cînepă.

Cînipiștele, *movilă,* în comuna Merei, căt. Odăile, jud. Buzău, situată pe drumul Mireĭ.

Cîntarelor (Dealul-), *colină,* în com. Vintilă-Vodă, căt. Sîrbești, jud. Buzău. E acoperită de pădurea statuluĭ Vintilă-Vodă.

Cîntarul, *numire,* dată uneĭ părțĭ din *pădurea* Vintilă-Vodă, jud. Buzău.

Cîntaruluĭ (Piscul-), *deal,* în partea estică a văeĭ Lozova, com. Braniștea, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cîntăcești, *pîrîiaș,* pe teritoriul comuneĭ Paltinul, pl. Vrancea, jud. Putna; se varsă în stînga Zăbaleĭ.

Cîntărețul, *fîntînă,* pl. Jiul-d.-s., com. Florești, jud. Dolj.

Cînteniciul, *sătișor,* în comuna Roznovul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu, așezat pe podișul din dreapta rîuluĭ Bistrița, în coprinsul moșieĭ cu a sa numire, la 15 kil. depărtare de orașul Piatra.

Acest sătișor, de abia în formațiune, are numaĭ cîte-va case de curînd făcute, și o populațiune de vr'o 30 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu plutăria și agricultura.

Cînteniciul, *moșie,* în com. Roznovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu, situată între moșiile Roznovul, Mastacăul și Calul. Aparține caseĭ răposatuluĭ hatman Alecu Rosetti Roznovanul. Se maĭ numește și Chintiniciul.

Cîpîtanul, *pădure,* situată în comuna Mera, pl. Gîrlele, județul Putna, în întindere de 314 hect., proprietatea moștenitorilor Sm. Iacovache.

Cîrbești, *com. rur.,* din pl. Ocolul, jud. Gorj, situată în partea stîngă a Jiuluĭ, pe un deal, ramificație din Dealul-Sulițeĭ, aproape de șoseaua națională Filiași-Pietroșani. E compusă din 3 cătune: Cîrbești, Dîmbova și Tîlvești.

Are o suprafață de 706 hect., din carĭ 100 hect. pădure, 150 hect. izlaz, 100 hect. fînețe și 356 hect. arabile.

Populația este de 308 familiĭ, saŭ 667 sufl., din carĭ 10 familiĭ Țiganĭ. Sunt 280 contrib.

Locuitoriĭ posedă: 37 plugurĭ, 106 care cu boĭ, 3 căruțe cu caĭ; 496 vite marĭ cornute, 24 caĭ, 187 oĭ și capre și 259 porcĭ.

Venitul comuneĭ e de 1554 leĭ, banĭ 30, iar cheltuelile de 1553 leĭ, banĭ 81.

Comunicația, în această comună, se face pe de o parte pe șoseaua națională, iar pe de alta pe șoselele comunale care o leagă cu cătunele sale Dîmbova și Tîlvești.

Are 1 școală, frecuentată de 30 de elevĭ, din 34 înscrișĭ.

Are 1 biserică de lemn, fondată de locuitorĭ în anul 1790 și deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Cîrbești, *cătun,* al comuneĭ Cîrbești, pl. Ocolul, jud. Gorj.

Are o suprafață de 216 hect., din carĭ 40 hect. pădure, 45 hect. izlaz, 22 hect. fînețe și 109 hect. arabile.

Populația e de 100 familiĭ, saŭ 250 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 17 plugurĭ, 46 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 116 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 100 oĭ și capre și 59 porcĭ.

Are 1 școală, frecuentată de 30 elevĭ; 1 biserică de lemn, fondată de locuitorĭ în 1790 și deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Cîrcea, *sat,* pl. Ocolul, comuna Preajba, jud. Dolj, cu reședința Primărieĭ. Are 1274 suflete, 661 bărbațĭ și 613 femeĭ. In anul 1864 s'aŭ împămîntenit 75 locuitorĭ cu loc de casă și grădină. Locuesc în 137 case și 154 bordee. Dintre case, 118 sunt de zid, 3 din bîrne, 3 din paiante și 13 din nuele. Din cele 154 bordee, 42 sunt de zid și restul de lemn. In sat este o școală mixtă, ce funcționează din anul 1840. Este întreținută de stat și comună și are un singur învățător. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala regulat 27 băețĭ. Cu vîrsta de școală sunt 232 copiĭ: 115 băețĭ și 117 fete. Știŭ carte 160 locuitorĭ (156 bărbațĭ și 4 femeĭ). In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf. Nicolae, fondată de moșneniĭ Dumitrache Chintescu și preotul Șerban Chintescu.

Data fondăreĭ nu se știe, căcĭ prin reparația făcută în 1874 de preotul Ioan Zamfirescu, cu toțĭ enoriașiĭ satuluĭ, vechia inscripțiune s'a șters. Bătrîniĭ însă spun că este fondată de maĭ bine de 150 de anĭ. In 1874

s'a pus în tinda bisericeĭ o altă inscripțiune, în care se spune, că s'a reparat, zugrăvit și înfrumusețat prin îngrijirea și cheltuiala preotuluĭ Ioan Zamfirescu și a întreguluĭ sat. Are 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Satul Cîrcea este udat de pîrîul Cîrcea și se desparte de satul Preajba, prin Valea-Vărzăriilor. In sat sunt 15 industriașĭ și anume: 5 rotarĭ, 6 dulgherĭ, 1 dogar și 3 fierarĭ. Cîrciumĭ sunt 7.

Cîrcea, *stație de dr.-d.-f.*, județul Dolj, plasa Ocolul, comuna Preajba, pe linia Slatina-Craiova, pusă în circulație la 5 Ianuarie, 1875. Se află între stațiile Pielești (6.7 kil.) și Craiova (8.3 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ Măriĭ de 185^{m},04. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 22558 leĭ, 37 banĭ.

Cîrcea, *deal,* plasa Ocolul, com. Balta-Verde, județul Dolj, din care ese pîrîul Cîrcea.

Cîrcea, *poiană,* în com. Viperești, pădurea Valea-Largă, jud. Buzăŭ. In mijlocul săŭ este un izvor, Puturosul, cu ape minerale.

Cîrcea, *pîrîŭ,* pl. Ocolul, com. Balta-Verde, jud. Dolj, ce izvorește din dealul Cîrcea, merge spre S.-V., se împreună cu pîrîul Făcăile, apoĭ o ia spre S. și se varsă în lacul Bîzdîna, care dă în rîul Jiul.

Cîrcea, *șes,* pl. Ocolul, comuna Preajba, jud. Dolj, pe care este situată com. Preajba.

Cîrcea, *vale,* pl. Ocolul, comuna Preajba, jud. Dolj, prin care curge pîrîul Cîrcea.

Cîrceiul, *sat,* în pl. Orașul, jud. R.-Sărat, cătunul comuneĭ Budești. Și-a luat numele de la Pîrîul-Cîrceĭ, pe care e așezat, spre V., la 500 m. de cătunul de reședință. Are 10 hect. întindere.

Cîrceiul, *pîrîŭ,* în plasa Orașul, jud. R.-Sărat. Izvorește din Dealul-Cornițelor, udă com. Budești la S., trece prin cătunele Cîrcei și Budești și se varsă în pîrîul Oreavul, de a stînga luĭ.

Cîrceni, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, plasa Motrul-d.-j.-Dumbrava, la o distanță de 59 kil. de orașul Turnul-Severin, și de 14 kil. de Strehaia, reședința plășeĭ. Este formată dintr'un singur sat. Se mărginește la E. cu com. rur. Grozești; la S. cu proprietatea statuluĭ Strehaia; la V. cu com. Munți-din-Dos; și la N. cu com. Borăști, din județul Gorj. Are o populație de 500 locuitorĭ, din carĭ 95 contribuabilĭ, carĭ trăesc în 116 case. Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 5 cărute cu caĭ. Sunt 36 stupĭ.

In com. este o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală, cu un învățător și frecuentată de 23 elevĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 510 leĭ și la cheltuelĭ de 483 leĭ.

Vite sunt: 200 vite marĭ cornute, 16 caĭ, 210 oĭ și 116 rîmătorĭ.

Comuna Cîrceni este situată pe vale. Inainte de Regulamentul Organic era situată pe dealul Pleșcota. Dealurile mai principale din această comună sunt: Dealul-Borăsculuĭ, Dealul-Surleĭ, Dealul-Mormîntuluĭ, Dealul-Plescoteĭ, Dealul-Menților și Dealul-Cearănganilor. Văĭ principale sunt: Valea-Pătulelor, Valea-Mare, Valea-Vîrzobuluĭ și Valea-Inuluĭ.

Comuna este udată de apa Șușița, care vine din Carpați și merge spre E. de se varsă în Jiŭ. Este legată de șoseaua vecinală Strehaia prin șoseaua Strehaia-Ohaba, ce o străbate prin mijloc.

Cîrceni, *mahala,* în com. rur. Văgiulești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cîrceni, *deal,* în com. rur. Munți-din-Dos, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cîrceni, *pîrîŭ,* în com. rur. Văgiulești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cîrcii (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba, ce se formează din împreunarra văeĭ Sfenea cu Valea-Călugăruluĭ, la punctul numit Zăcătoarea-Vitelor-de-la-Fîntîneață.

Cîrcinovul, *plasă* desființată, din județul Muscel, care coprindea, pe la începutul sec. al XVIII-lea, toate comunele de la Cîrcinov până la Glîmbocata (azĭ plasa Podgoria), unde se termină județul Muscel.

Cîrcinovul, *sat,* face parte din com. Topoloveni, pl. Podgoria, jud. Muscel. In vechime era stație de poștă. După cum arată Const. Aricescu, în a sa «Istoria Revoluțiuneĭ din 1821», aci Tudor Vladimirescu, în drumul săŭ spre Pitești, spînzură maĭ mulțĭ pandurĭ pentru furtișagurĭ.

Carol al XII-lea, Regele Suedieĭ, în drumul săŭ spre Pitești, la anul 1712, a trecut prin Cîrcinov.

In zilele de 9 și 25 Martie și

în Dumineca Floriilor, se fac aci, pe lîngă tîrgul duminical, oboare de vite pentru înlesnirea vînzătorilor și cumpărătorilor. La 1831, ivindu-se în țară boale epidemice, la Cîrcinov s'a stabilit carantină.

Cîrcinovul, *deal,* în centrul comuneĭ Bîrzești, plasa Argeșelul, jud. Muscel, pe malul stîng al pîrîuluĭ cu același nume.

Cîrcinovul, *gîrlă,* izvorește de pe teritoriul com. Vulturești, județul Muscel, (din dealul Teișul), din apropiere de com. Botești, jud. Dîmbovița; udă comunele: Dobrești, Beleți, Priboeni, Țigănești și Topoloveni și se varsă în rîul Argeșul, în dreptul com. Căteasca-Popești, jud. Argeș, la locul numit Moara-Mocanuluĭ.

Cîrcinovul, *vale,* com. Voroveni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Cîrciorani, *cîmpie,* în com. rur. Cireșul, plaiul Cerna, jud. Mehedinți.

Cîrciul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, pl. Văile, com. rur. Văgiulești.

Cîrciuma-Boerească, *localitate,* în căt. Valea-Tîrseĭ, com. Breaza-d.-s., plaiul Prahova, jud. Prahova, unde Valea-Tîrseĭ, ce-șĭ ia naștere din muntele Răfacea, se varsă în rîul Prahova.

Cîrciuma-cu-Tufanul, *cîmpie,* în com. rur. Prisăceaua, plasa Cîmpul, jud. Mehedinți.

Cîrciuma-de-Piatră. V. Läicăi-Runceasa, jud. Muscel.

Cîrciuma-Domesnică, *loc izolat,* în com. Vînători-Neamțul, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu. E situată în dreapta pîrîuluĭ Ozana, drept la gura pîrîuluĭ Domesnic, între kil. 15—16 ale drumuluĭ ce duce spre satul Pipirigul.

Cîrciuma-luĭ-Sbranca, *locuință izolată,* în com. Vînători-Dumbrava-Roșie, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. Este situată la 1/2 kil. distanță pe drumul de la Piatra la Roznov (șoseaua națională).

Cîrciuma-Scriitoruluĭ-din-Rîjnov, *han,* jud. Prahova, ce se vede și azĭ în fața șoseleĭ naționale și a căeĭ Azuga, construit la anul 1818, de Al. Filipescu, cunoscut în localitate sub numele de Căciulă-Mare, pe atuncĭ proprietarul luncilor Dintre-Prahova.

Pe pereții hanuluĭ eraŭ zugrăviți un cerb și o căprioară, și a purtat multă vreme numele de maĭ sus.

Cîrciuma-Stancăĭ, *movilă,* spre apus de comuna Tia-Mare, jud. Romanați. Face parte dintr'un lung șir care se întinde în partea de S. a Romanațuluĭ.

Cîrciumărești, *sat,* face parte din com. rur. Leurdeni, pl. Podgoria, jud. Muscel. Cade la V. comuneĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Argeș. Are o populație de 165 locuitorĭ (77 bărbațĭ și 88 femeĭ), din carĭ 35 capĭ de fam. In partea de N. a cătunuluĭ este o moară cu aburĭ; o pădure și viĭ. Prin centru trec calea ferată și șoseaua națională București-Pitești.

Cîrciumeĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Suceava, satul Topilele.

Cîrciumeĭ (Dealul-), *deal,* com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 1 kil. spre S.-E. de vatra satuluĭ, numit astfel după o cîrciumă ce a fost aci din vechime.

Cîrciumeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Hîrja, care se scurge d'a dreapta Oituzuluĭ.

Cîrîl-Mîsî-Ceair, *vale,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. rur. Gărvanul și pe al cătunuluĭ săŭ Cuiu-Giuc. Se desface din poalele de S.-V. ale dealuluĭ Sîrt-Iol-Bair, nu departe de Gărvanul-Mic, al căruĭ teritoriŭ îl desparte de acel al cătunuluĭ Veli-Chioi. Se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune generală de la S.-E. spre N.-V., formînd un arc de cerc și brăzdînd partea de S. a plășeĭ și cea de E. a comuneĭ. După un drum de 3 kil, se deschide în valea Saila, numită și Nersus-Ceair. Malurile sale puțin înalte. E tăiată de un drum comunal ce duce de la Gărvanul la Lipnița.

Cîrja, *deal,* pe care se află așezată parte din com. Beuca, pl. Teleorman, județul Teleorman. Acest deal îșĭ are începutul la gura văeĭ Burdea, în punctul unde aceasta formează niște scursorĭ de apă, din care este format heleșteul din acea comună, numit Lacul-Boeresc.

Cîrja-de-Jos, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Cîrja, la marginea de E. a jud., pe malul Prutuluĭ.

Cîrja-de-Sus, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, la marginea de E. a județuluĭ, pe malul Prutuluĭ. Are o populație de 759 locuitorĭ, carĭ locuesc în 169 case. Știŭ carte 24 persoane. Formează o

comună (com. Cîrja) cu cătunele: Cîrja-d.-j. (cu care formează aproape un sat), Bîrsana şi Hrăniceni. In toată comuna sunt 1383 locuitorĭ, din carĭ 253 contribuabilĭ; 317 case. Ştiŭ carte 66 persoane. Are 56 hect. vie. Se cultivă vĭermĭ de mătase. Pe teritoriul acesteĭ com. se află o mulţime de bălţĭ, formate din revărsările Prutuluĭ şi din care se scoate mult peşte şi stuh. O mare parte din loc. se ocupă cu pescuitul. Comerciul se face de 20 persoane.

Are o şcoală primară de băeţĭ şi o biserică. Aci, pe malul Prutuluĭ, sunt pichete pentru paza fruntariilor.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 6058 leĭ, 35 banĭ anual.

Cîrjalia. V. Licura, jud. Vîlcea.

Cîrjan (Iapa-luĭ-), *lac,* în com. Vipereşti, jud. Buzăŭ.

Cîrjanul, *tîrlă,* jud. Brăila, la 6½ kil. spre N. satuluĭ Slobozia-Cireşul, înfiinţată de familia Cîrjan, lîngă movila cu acelaşĭ nume.

Cîrjanul, *movilă,* jud. Brăila, la S. movileĭ Obeala-Mică, aproape de hotarul com. Slobozia.

Cîrjanul, *munte,* la N. de oraşul Cîmpulung, jud. Muscel. La poalele luĭ trece rîul Bughea.

Cîrjanul, *gîrlă,* jud. Dolj, plasa Băileşti, com. Catanele, ce izvoreşte pe teritoriul acesteĭ comune şi care se varsă direct în Dunăre. Formează puţin limita de V. a comuneĭ Catanele, către com. Negoiul.

Cîrjari, *sat,* face parte din com. rur. Vîlcăneşti, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Cîrjăoani, *sat,* în pl. Tutova, judeţul Tutova, spre N.-V. de Bîrlad şi în apropiere de dînsul. Are 274 loc., din carĭ 47 ştiŭ carte; locuesc în 67 case. Formează o comună, comuna Cîrjăoani cu cătunele: Hreasca şi Fundătura. In întreaga comună sunt 542 loc., din carĭ 55 ştiŭ carte; 70 contrib.; 133 case. Are 26 hect. viĭ. Sunt 5 comercianţĭ, din carĭ 2 cîrciumarĭ. Teritoriul este maĭ mult deluros. Se află o şcoală primară de băeţĭ şi o biserică.

Venitul comuneĭ este de 4465 leĭ, 25 banĭ.

Cîrjăul, *deal,* în partea de E. a satuluĭ şi com. Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. Se întinde, pe o suprafaţă de 79 hect., în direcţiune cu dealul Stana.

Cîrjăul, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Dudeşti.

Cîrjăul, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Cîrjăul, com. Tîrzi, plasa Crasna, jud. Fălciŭ. Unindu-se cu pîrîul Stana, în satul Tîrzi, ia numirea de Tîrzi.

Cîrjei, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s.; ţine de com. rur. Hinova.

Cîrjeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Suceava, izvoreşte de după Bîtca-Teiuşuluĭ şi se varsă în Bistriţa (2400 m.).

Cîrjelar, *com. rur.,* aşezată în partea vestică a judeţuluĭ Tulcea şi în cea de S. a plăşeĭ Măcin, pe pîrîul Cîrjelar, afluent al rîuluĭ Picineaga.

Se mărgineşte la N. cu com. Cerna; la V. cu com. Cuium-Punar; la E. cu com. Atmagea şi Orta-Chioi; iar la S. cu com. Orumbei, din jud. Constanţa. Relieful soluluĭ aparţine regiuniĭ dealurilor. Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Taslîc-Bair, Cale-Bair, Sacar-Bair (399 m.) la E., acoperite cu pădurĭ; Ciubucluc-Bair, Carapcea (310 m.), tot la E., acoperite cu tufărişurĭ şi livezĭ; Amzalîi (380 m.), Cerna (310 m.) la N., acoperite cu pădurĭ şi tufărişurĭ; Asanlar la V., pietros; Dijcadael-Bair (308 m.), Chiuciuc-Cairaç,Orta-Cairac(285 m.), Borun-Bair, Hagi-Tepe (327 m.) prin interiorul comuneĭ, acoperite cu fîneţe şi tufărişurĭ.

Apele carĭ udă comuna sunt: valea Ai-Orman saŭ Picineaga, la V., avînd ca afluenţĭ, pe dreapta: Cîrjelar, unită cu valea Homular şi Valea-Capreĭ; valea Saila-Dere, la N. avînd ca afluenţĭ: Domus-Culac, pe stînga şi valea Ac-Punar-Dere pe dreapta; valea Saila-Dere, afluentul pîrîuluĭ Cerna.

Cătunele carĭ formează com. sunt: Cîrjelar, reşedinţa, la S., pe pîrîul Cîrjelar; Hasanlar, la 2 kil. spre N.-V., pe valea Homurlar; Homurlar, la 3½ kil. spre N.-E., tot pe valea Homurlar; Iaila, la 10 kil. spre N. de pîrîul Iaila; şi Ac-Punar, la 12 kil. spre N., pe valea pîrîuluĭ Ac-Punar-Dere.

Intinderea comuneĭ este de 12200 hect., din carĭ 380 hect. ocupate de vetrele celor 5 sate, 3500 hect. aparţinînd locuitorilor şi 8620 hect. aparţinînd statuluĭ.

Populaţiunea este amestecată; elementul predominant sunt Romîniĭ, veniţĭ aci din Ţara Romînească încă din timpul secoluluĭ trecut. Sunt 275 familiĭ, cu 1146 suflete, din carĭ 275 bărbaţĭ, 247 femeĭ, 624 copiĭ; sunt 748 Romînĭ, 112 Bulgarĭ, 199 Turcĭ, 66 Tătarĭ, 7 Ruşĭ şi 11 Evreĭ.

In com. sunt 293 plugarĭ, avînd

218 plugurĭ şi 4820 capete de vite. Sunt 6 comercianţĭ.

Veniturile sunt de 6200 leĭ şi cheltuelile de 6598 leĭ. Contribuabilĭ sunt 250.

Bisericĭ sunt două: una în Cîrjelar, cu hramul Adormirea-Maiciĭ-Domnuluĭ; a doua în Ac-Punar, cu hramul Adormirea; fie-care are 10 hect. şi sunt deservite de un preot şi un cîntăreţ.

Şcolĭ sunt două: una în căt. Cîrjelar şi a doua în căt. Ac-Punar. Aŭ 3 învăţătorĭ şi sunt frecuentate de 115 elevĭ.

Cîrjelar, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul de reşedinţă al comuneĭ Cîrjelar. E aşezat în partea de S. a plăşeĭ şi a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cîrjelar. Intinderea sa este de 67 hect. Populaţiunea este de 102 familiĭ, cu 450 suflete. Pămîntul e acoperit cu pădurĭ şi livezĭ. Printr'însul trece drumul comunal Coinen-Punar-Atmagea.

Cîrjelar, *pîrîŭ.* Este unul din izvoarele rîuluĭ Ai-Orman, şi cel maĭ însemnat. Izvoreşte din dealul Canat-Calfa, de la poalele luĭ nord-estice, din jud. Constanţa. Se îndreaptă maĭ întîiŭ spre E. Intră în judeţul Tulcea, curgînd spre V., într'o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V.; primeşte pe dreapta pîrîul Valea-Capreĭ, curge numaĭ prin pădurĭ, pănă la confluenţa luĭ cu pîrîul Canat-Calfa, de unde începe să poarte numele de Ai-Orman. Brăzdează partea sudică a plăşeĭ Măcin, jud. Tulcea şi a comuneĭ rurale Cîrjelar, despărţind-o pe o mică întindere de comuna Coiuru-Punar. Lungimea sa e de 6 kil. E tăiat de drumul comunal Canat-Calfa-Cîrjelar.

Cîrjelar, *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîrjelar. Izvoreşte din poalele nord-estice ale dealuluĭ Taşlic-Bair; le udă pe o mare întindere; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V.; trece prin com. Cîrjelar, pe la poalele orientale ale luĭ Borun-Bair, şi, după un curs de 7 kil. după ce a brăzdat partea sudică a plăşeĭ şi centrală a comuneĭ, se varsă în pîrîul Homurlar, pe stînga luĭ, chiar în interiorul satuluĭ Hasanlar. Malurile luĭ sunt rîpoase şi înalte. Pe valea luĭ merg drumurile vecinale Cîrjelar Hasanlar şi Cîrjelar-Homurlar.

Cîrjelarul-Mic, *pîrîŭ,* judeţele Constanţa şi Tulcea, cu malurile înalte, pietroase şi acoperite cu pădurĭ din partea nordică a plăşeĭ Hîrşova şi cea nord-vestică a comuneĭ Topologul. Izvoreşte în dealul Ghiolgic-Bair, se îndreaptă spre N.-E., intră în jud. Tulcea, şi se uneşte cu Valea-Capreĭ spre a forma împreună pîrîul Ai-Orman saŭ Picineaga. Este tăiat de un drum comunal ce vine de la Canat-Calfa (Tulcea) la Topologul.

Cîrjeneasca, *moşie,* a moşnenilor în dăvălmăşie, în jud. Buzăŭ, com. Vispeşti. (V. Băduleasca).

Cîrjenilor (Pîrîul-), *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Borcea, judeţul Suceava.

Cîrjoaia, *sat,* în jud. Iaşi, com. Băiceni, pl. Bahluiul. Şĭ-a luat numele de la pîrîul Cîrjoaia, ce curge prin mijlocul luĭ. Are o suprafaţă cam de 2800 hect., din carĭ 400 sunt acoperite cu pădurĭ, şi o populaţie de 202 familiĭ, saŭ 1024 locuitorĭ.

In sat se află o biserică, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 3 eclesiarcĭ; o şcoală, înfiinţată în 1865 şi frecuentată de 62 elevĭ.

Numărul vitelor este de 657 capete, din carĭ: 333 vite marĭ cornute, 34 caĭ, 510 oĭ şi 80 rîmătorĭ.

In partea de S.-E. a satuluĭ, este o fîntînă (acum ruinată), din care izvoreşte apa ce dă în iazul numit la-Grădină, şi care fîntînă poartă numirea de Fîntîna-Doamneĭ, despre care legenda zice că ar fi făcută de o Doamnă a luĭ Ştefan-Vodă-cel-Mare.

Moşia Cîrjoaia, a familieĭ Aslan, a fost cumpărată de doamna Ruxanda Panait Balş şi dată zestre fiiceĭ sale, doamna Vlădoianu.

Cîrjoaia, *baltă,* com. Călineşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Cîrjoaia, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Ivăncăuţi, com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Cîrjoaia, *deal,* în com. Băiceni, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Este acoperit cu pădure.

Cîrjoaia, *pîrîŭ,* jud. Iaşi. Izvoreşte de sub dealul Cîrjoaia, curge de la N. spre E. şi se varsă în dreapta rîuluĭ Bahluiul, la satul Hodora, com. Cotnari, pl. Bahluiul, după ce primeşte în stînga pîrîul Valea-Raculuĭ. Pe cursul luĭ sunt patru morĭ de apă.

Peste acest pîrîŭ, în partea de S.-E., puţin maĭ în jos de satul Cîrjoaia, se află un pod mare de piatră boltit, despre care se zice, că ar fi fost făcut din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare.

Cîrlan (Ograda-luĭ-), *şes,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Enculeşti, acoperit de fîneaţă şi livezĭ.

Cîrlan (Plaiul-luĭ-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Săticul, formată din pietriş şi acoperită de hîgiŭ.

Cîrlani, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul.

Cîrlanul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Căiuţul, de pe teritoriul cătunuluĭ Pralea.

Cîrlanul, *deal,* în partea de E. a com. Moreni, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Maĭ toate dealurile com. Moreni sunt acoperite cu viĭ.

Cîrlanul, *munte,* în com. Bogdăneşti, jud. Suceava, acoperit de pădure de fag şi brad.

Cîrlanul, *loc cu izvoare,* judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, de unde izvoreşte pîrîiaşul Cucuietul.

Cîrlanuluĭ (Dealul-), *deal,* lîngă satul Mihăeşti, jud. Suceava.

Cîrlanuluĭ (Piscul-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, cătunul Sîrbeşti. Are izlaz şi fîneaţă.

Cîrlanuluĭ (Poiana-), *colină,* în jud. Buzăŭ, comuna Rusiavăţul, cătunul Păliciul, înconjurată de pădure.

Cîrlanilor (Tîrla-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, numită şi Faţa-Păişuluĭ; face parte din pădurea Balosinul-Mic.

Cîrleşti, *sat,* în partea de N. a comuneĭ Bereasa, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ. E situat pe Dealul-Cîrleştilor, pe o întindere de 143 hect. Are o populaţiune de 12 familiĭ, saŭ 57 suflete; o biserică.

Vite: 20 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 12 oĭ şi 7 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 1 plug şi 3 care cu boĭ, 1 plug şi 2 căruţe cu caĭ; 12 stupĭ cu albine.

Cîrleşti, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Foreşti.

Cîrleşti, *deal,* în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cîrleşti, *vale,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Jegujani.

Cîrleştilor (Dealul-), *deal,* în partea de E. a comuneĭ Bereasa, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Cîrlig (Muchea-luĭ-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Enculeşti. E acoperită cu izlaz, Face hotar despre com. Beciul. I se zice şi Curmătura-luĭ-Cîrlig.

Cîrlig (Podul-luĭ-), *muchie,* în com. Cărpiniştea, jud. Buzăŭ, situată pe movila Valea-Vaciĭ.

Cîrligata, *pîrîiaş,* pl. Bistriţa-d.-j., judeţul Bacăŭ, se scurge în pîrîul Trebişul, despărţind satul Secătura, din com. Fîntînelele, de com. Osebiţi-Mărgineni. Se varsă în pîrîul Trebişul.

Cîrligata, *pîrîiaş,* pe teritoriul comuneĭ Soveja, jud. Putna. Izvoreşte din muntele Fundul-Doschileĭ şi se varsă în Şuşiţa.

Cîrligata, *afluent* al Bistriţeĭ, în com. Broşteni, jud. Suceava.

Cîrligaţi, *com. rur.,* în pl. Călmăţuiuluĭ, jud. Teleorman, pe partea stîngă a Văeĭ-Călmăţuiuluĭ. Limitele eĭ sunt: la S.-E. com. Caravaneţi; la V. comunele Vodă-Carol şi Dorobanţul; la S. pîrîul Călmăţuiul; iar la N. dealul numit Ciocîrlia. Maĭ toată com. este aşezată în vale şi e înconjurată din toate părţile de dealurĭ. Satul Cîrligaţi este despărţit în două părţĭ, carĭ nu se deosebesc de cît printr'o mică distanţă ca de 50 m. Partea despre N.-V., spre comuna Vodă-Carol, purta înainte numirea de Slobozia. Jumătate din vatra satuluĭ, care poartă această numire, se găseşte situată pe moşia statuluĭ Dorobanţul.

Suprafaţa comuneĭ şi a moşieĭ de pe dînsa este aproape de 1800 hect. Moşia este proprietatea moştenitorilor decedatuluĭ G. Bădescu. Locuitoriĭ împroprietăriţĭ sunt în număr de 203, pe 370 hect. Viĭ sunt plantate pe 38 hect.

Populaţiunea comuneĭ este de 1326 suflete, din carĭ 303 capĭ de familie; 247 contribuabilĭ.

Vite: sunt 4311 capete, din carĭ: 272 caĭ, 864 vite marĭ cornute, 2798 vite micĭ cornute şi 368 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de 5551 leĭ şi 4 banĭ la veniturĭ şi de 4462 leĭ şi 70 banĭ la cheltuelĭ.

Are o şcoală, care e frecuentată de 36 elevĭ şi este dotată cu 8 1/2 hect. pămînt, din moşia statuluĭ Dorobanţul.

Bisericĭ are două, deservite de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Biserica cea vechie serveşte astăzĭ de cimitir. Această biserică e situată pe partea dreaptă a Văeĭ-Călmăţuiuluĭ, unde a fost maĭ înainte satul Cîrligaţi.

Căile de comunicaţiune

sunt: la S.-E. spre com. Caravaneţi, şi la V. cu com. Vodă-Carol şi Dorobanţul, prin şosele vecinale.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa judeţuluĭ este de 27 kil.; de Roşiori, de 21 kil. şi de Alexandria, de 44 kil.

Pe teritoriul eĭ străbate de-a curmezişul, venind din spre comuna Mîndra, Brazda-luĭ-Novac. Această brazdă formează semnul de despărţire al celor două părţĭ ale satuluĭ Cîrligaţi. Numita brazdă prezintă pe la unele locurĭ o adîncime până la 2 m., iar prin alte părţĭ abia se maĭ cunoaşte, fiind acoperită de arăturĭ.

Tot în această comună se află măgura Zugurliciul, înaltă de 8 metri şi largă de 130 metri, Măgura-Toboşuluĭ (nu a Ţebroşuluĭ, cum greşit se vede reprodus maĭ pe toate hărţile şi manualele de geografie), care formează punctul de hotar între moşiile Cîrligaţi şi Dorobanţul.

Satul Cîrligaţi este vechiŭ. El se vede trecut în nomenclatura satelor, făcută sub domnia luĭ C. Mavrocordat şi a făcut parte din jud. Olt, pl. Margineĭ, până la anul 1836.

Cîrligaţi, *sat,* în centrul com. Rusca, plasa Prutul, jud. Fălciŭ, în partea de V., situat între pîraiele Chetrosul şi Nemţeni, pe o suprafaţă de 150 hect., cu o populaţie de 92 familiĭ, saŭ 352 suflete, din carĭ 79 contribuabilĭ.

Acest sat cu moşia şi cu un alt sat Spărieţi, se aflaŭ din vechime în proprietatea Episcopieĭ de Huşĭ. Aceasta se constată din un raport de hotărnicie aflat în condica Episcopieĭ de Huşi (lit. A., fil. 89). Iată coprinsul acestuĭ raport făcut de boieriĭ: Vel Paharnicul Vasile Buhăescu şi Biv-vel căpitanul Nicolaĭ Cogălniceanu, însărcinaţĭ de Vodă a hotărî aceste două moşiĭ ale Episcopieĭ, Cîrligaţi şi Spărieţi:

«Inştiinţăm pe Măria Ta că din luminata porunca Măriei Tale am mers la moşiile Sfinteĭ Episcopiĭ a Huşilor anume Spărieţi şi Cîrligaţi ce sunt alăturea, ca să alegem şi să hotărîm pe scrisorĭ ce va avea Sfînta Episcopie şi după stăpînire şi după mărturire a oamenĭ bătrînĭ carĭ cum ar şti ş'ar mărturisi de vreme ce aŭ jeluit Svinţia Sa Părintele Episcopul Huşuluĭ kir Inochentie că dresele Episcopieĭ ce aŭ avut pe moşiĭ cele maĭ multe s'aŭ prăpădit la vreme de nepace. Arătîndu-ne Svinţia Sa un uric de la Irimie Movilă Vodă din vletul 7100, care uric l'aŭ găsit Svinţia Sa la un om din Chişinăŭ, dînd seamă omul că aŭ căzut la mîna luĭ de la un Turc, în care uric scrie că satul Spărieţi este danie de la însuşĭ Măria Sa din hotarul Tîrguluĭ Huşilor. Aşijderea şi pe satul Cîrligaţi iarăşĭ aŭ arătat Svinţia Sa cărţĭ Domneştĭ de stăpînire, întîiŭ o carte de la Gaşpar Vodă din vletul 7127 şi altă carte, de la Alexandru sin Ilieş Vodă, din vlet. 7129 şi altă carte de la Alexandru sin Radul Vodă din vletul 7131 şi altă carte, de la Duca Vodă din vletul 7176: de slobozie ce aŭ avut Episcopia la satul Cîrligaţi şi osebit aŭ adus Svinţia Sa părinteluĭ Episcopul înaintea noastră doĭ călugărĭ bătrînĭ de vîrstă ca de 70 de anĭ anume Theodosie Pînte şi Nicolaĭ carĭ aŭ mărturisit, cu sufletele lor, că aceste moşiĭ s'aŭ stăpînit de către Episcopie tot cu pace de cînd ţin eĭ minte, de 50 anĭ, şi eĭ aŭ fost rînduiţĭ de la Episcopie dejmarĭ de aŭ strîns dejma aceluĭ loc şi ştiŭ şi de la părinţiĭ lor că şi maĭ înainte s'aŭ stăpînit de către Episcopie tot cu pace, arătîndu-ne şi locul odăilor şi a prisăcilor, ce aŭ avut Episcopia la Cîrligaţi şi ni-aŭ arătat şi hotarul acestor sate Cîrligaţi şi Spărieţi, pe unde s'aŭ stăpînit şi s'aŭ dejmuit de către Episcopie. Insă Cîrligaţi despre V. s'aŭ stăpînit, până în pîrîul văeĭ ce se numeşte Sărata şi tot pîrîul în jos până în prejma uniĭ pĭetre ce este pisti Sărata disprea S. carĭ ni aŭ arătat un om Focşe, că dintr'ace piatră în jos se începe moşia luĭ, pe care moşie scrisorĭ nu ni-aŭ arătat ca să dovedească cum se numeşte moşia luĭ; iar hotarul Spărieţilor din jos ni aŭ arătat iar aceĭ călugărĭ că să înfundează în pisçul luĭ Epure, iar de către E. bate coasta Spărieţilor în capitile Stănileştilor şi a Volosănilor, iar de către tîrgul Huşi se hotăresc aceste două moşiĭ Spărieţi şi Cîrligaţi cu satul Plopeni ce este moşia Episcopieĭ, precum s'aŭ dovedit din hotarnica Plopenilor, în care scrie că merg Cîrligaţi alăturea cu Plopeni iar acum, de 5 anĭ încoace s'aŭ sculat aceştĭ oamenĭ anume Andreĭ Vornicul, Iordaki Focşe, i Constantin Bădărăŭ, i Popa Ion Hirţu, i Toader Gîscă şi alţĭ rudeniĭ a lor de înpresoară moşiile Episcopiĭ Cîrligaţi şi Spărieţi, pentru care mergînd noĭ acolo la locul cel cu pricină şi împreună cu aceĭ oamenĭ am văzut starea loculuĭ şi am luat sama şi pe scrisorĭ dovedind şi stăpînire şi întrebînd şi pe aceĭ oamenĭ ce aŭ a răspunde, eĭ aŭ arătat un uric vechĭ de la Ştefan Vodă cel Bun şi alte scrisorĭ făcute tot pe acel uric, în care s'aŭ aflat scriind că strămoşiĭ lor Leoa şi Petru aŭ cumpărat de la Naste, nepoata luĭ Michăilă Buză şi de la Mărina fata Huşuluĭ o bucată de pămînt pe Sărata parte ce este despre Elan pe din jos de hotarul Tîrguluĭ, care după cunoştinţa noastră pe numele aceluĭ Leoa s'aŭ numit acea bucată de loc satul Leoşti şi iară-şĭ maĭ arată aceştĭ oamenĭ de maĭ sus numiţĭ neamul din Leoa şi din Petru un zapis din vletul 7134: a strămoşilor lor Gheorghie şi Simeon şi Liavul scriind că aŭ vîndut eĭ satul Leoşti din obîrşia Sărăţi Ghenghiĭ ce aŭ fost vel logofăt: drept 100 taleri, şi iar aŭ maĭ vîndut şi o bucată de loc, ce este maĭ din jos de satul Leoşti pe Sărata despre răsărit drept 30 leĭ, tot Logofătuluĭ Ghenghiĭ şi aceĭ vînzătorĭ mărturisesc, eĭ în zapisul lor, că acest loc a lor a fost luat domnesc, şi părinţiĭ lor l-aŭ fost răscumpărat de la Pătru Vodă şi aŭ şi ispisoc de la Pătru Vodă, dar acest ispisoc acum nu se află la mîna acestor oamenĭ de maĭ sus numiţĭ, fără numaĭ zapisul cu care vînduse moşiĭ lor, Ghenghiĭ logofătuluĭ şi ispisoc de întăritură ce-i s-aŭ întărit logofăt Ghenghea pe acel zapis de la Alexandru Vodă din vletul 7141: s-aŭ aflat la mîna lor zicînd eĭ că ş'aŭ rescumpărat moşia ce aŭ fost vîndută de strămoşiĭ lor, de la Prăjescul ginerele Ghenghiĭ logofăt măcar că zapis de la Prăjăscul iar nu s'aŭ aflat numaĭ adeverează şi alte două ispisoace ce s'aŭ aflat la mina lor, unul de la Cantemir Vodă din vletul 7200 şi altul de la... Vodă de pîră ce aŭ avut răzeşiĭ de Leoşti între sine-şĭ, şi cum că s'aŭ rescumpărat eĭ satul Leoşti, de la Prăjescul, să dovedeşte, iar de ace bucată de loc nemică nu pomeneşte într'acele is-

pisoace, pentru care cercetînd noi cu amăruntul pricinile, am întrebat pe acei oameni răzeşi de Leoşti cu ce dovadă cer satul Leoşti, şi mai cer osăbit şi ace bucată de loc din jos de Leoşti despre răsărit, de vreme că de la uricul de la Ştefan Vodă pe satul Leoşti nu scrie fără numai pe ace bucată de pămînt şi ei aŭ răspuns că cer acele moşii cu uricul lui Ştefan Vodă şi cu zapisul moşilor lor cel de vînzare, ce scrie c'aŭ vîndut satul Leoşti şi ace bucată de loc din hrisovul ce aŭ avut ei de la Ştefan Vodă, şi fiind că aŭ pus ei temelie tot cu acel uric a lui Ştefan Vodă, precum şi moşii lor cînd aŭ vîndut-o aşa şi aceştia oameni mai sus numiţi tot cu acel uric cerînd 2 moşii şi satul Leoşti şi altă bucată de loc, osăbit dar această cerere a lor s'aŭ aflat, fără de cale fiind aeve dovadă, căci moşii lor mărturisesc la acel zapis a vînzării c'aŭ avut acele moşii satul Leoşti şi ace bucată de loc din uricul lui Ştefan Vodă şi la uric nimic nu pomeneşte de satul Leoşti fără numai de ace bucată de pămînt, ce scrie c'aŭ cumpărat strămoşii lor Leoa şi Petru drept 47 zloţi tătărăşti şi tot această bucată de pămînt aŭ fost din început şi şezînd pe dînsa Leoa s'aŭ numit Leoşti. Aşa aŭ dat cunoştinţa noastră şi pe uricul lor ce dovedeşte că dintr'o moşie s'aŭ făcut două, noi le-am dat în stăpînire numai moşia ce se numeşte Leoşti din pîrîul văei Sărăţii faţa despre apus, până în hotarul Şchiopenilor, care şi la uricul lor scrie partea cea de către Elan iar preste pîrăŭ faţa despre răsărit, în hotarul Spărieţilor, iarăşi s'aŭ aflat că n'aŭ nici o treabă măcar c'aŭ mai arătat şi această pricină că strămoşul lor Pătru ce este arătat numele lui la uricul lui Ştefan Vodă ar fi avut iaz pe hotarul Spărieţilor care să numeşte şi până acum iazul lui Pătru şi cu această pricină aŭ vrut ei să cuprinză şi o parte de loc din hotarul Spărieţilor, dar cercetînd noi s'aŭ aflat că acel iaz este pe hotarul Plopenilor ce este danie Sfintei Episcopii de la Irimie Movilă Vodă, care sat este şi hotărît împrejur, şi fiind c'aŭ fost acel iaz pe loc Domnesc, nu le-am dat ascultare ne avînd ei ispisoc de danie de la vre un Domn pe acel iaz încă şi aceasta s'aŭ dovedit că unde aŭ descălicat aceşti oameni, satul din început s'aŭ chemat tot satul Cîrligaţi, precum nici ei n'aŭ putut tăgădui şi era pripus că s'ar fi împresurat o parte de loc de Cîrligaţi, cu hotarul Leoştilor, fiind că satul lor să chiamă Cărligaţi numai noi după stăpînire am dat hotarul pîrăul văei Sărăţii şi pe hotărîrea noastră aŭ rămas satul faţa despre apus, pe hotarul Leoştilor. Mărturisind şi ei că stăpînirea despre ambe părţi pînă în pîrăŭ s'aŭ stăpînit însă pentru satul Leoşti s'aŭ primit aceşti răzeşi să ţie hotarul până în pîrăul Sărăţii, dar pentru acea bucată de loc ce mai cer ei să li se mai dea neodihnindu-se ei pe socoteala şi hotărîrea noastră, li-am dat voe să-şi caute judecata la luminat Divanul Măriei Tale şi cum va alege Divanul, aşa să rămîe, aceasta înştiinţăm pe Măria Ta: vlet 1756, Iun. 9.

Subscrişi: Plecaţi robii Măriei Tale: Vasile Buhăescul, vel Paharnic; Nicolae Cogălniceanu, biv-vel Căpitan».

Cîrligaţi, *braţ,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comunei Borduşani, jud. Ialomiţa.

Cîrligaţi, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Călmăţuiul, com. Cîrligaţi. Prin cumpărătoare, s'a alipit la această moşie o parte din moşia Gongul, care se află pe teritoriul comunei Belitori, căt. Adîncata.

Ast-fel rotunjită, moşia Cîrligaţi, cu trupul ei Gongul, se hotăreşte la S.-E. cu moşia Caravaneţi, la E. cu moşia Belitori, de care o desparte Drumul-lui-Traian, la N. cu moşia statului Dorobanţul şi la V. cu proprietăţile locuitorilor din comuna Vodă-Carol.

Cîrligătura, *plasă,* în partea de S. a judeţului Iaşi. Se întinde de la N.-V. spre S.-E., fiind aşezată pe şirul dealurilor ce se prelungesc de-a dreapta rîului Bahluiul. Terenul săŭ este foarte accidentat, fiind întretăiat de o mulţime de văi, printre cari sunt formate culmi, dîmburi şi podişe, pentru care i s'a dat şi numele de Cîrligătura.

Se mărgineşte la N.-E. cu pl. Bahluiul, începînd de la Tîrgul-Frumos şi pînă la tîrguşorul Podul-Iloaei, iar de acolo cu pl. Copoul, până la satul Liţcani; la E. cu plasa Stavnicul, de la satul Liţcani spre S., până în marginea jud. Roman; la S. şi V. cu jud. Roman.

Intinderea plăşei e de 46524 hect.

Este formată din comunele:

1. *Buznea,* cu satele: Buznea, Găneşti şi Jora, în partea despre V. a plăşei.

2. *Brăeşti,* cu satele: Brăeşti, Cristeşti, Buda, Albeşti cu Scorţeşti, Prigoreni, Gugea, Valea-Oilor şi Făcuţi. Se întinde de la N. la S. plăşei, din jos de Tîrgul-Frumos.

3. *Sîrca,* cu satele: Sîrca, Budăile (Frînceşti), Lungani, Crucea, Cosiţeni, Mădîrjeşti şi Goeşti. Se întinde de la N. la S. prin mijlocul plăşei.

4. *Sineşti,* cu satele: Sineşti, Osoiul, Cotîrgaci şi Storneşti, la S. plăşei.

5. *Popeşti,* cu satele: Popeşti, Rădeni, Obrijeni, Doroşcani, Hărpăşeşti, Mădîrjac, Frumuşelile şi Bojila. Se întinde de la N. la S. plăşei, în partea despre V.

6. *Păuşeşti,* cu satele: Păuşeşti, Dumeşti, Hoiseşti, Căcărăzeni, Buţulucul, Holmul şi Scobîlţeni. Se întinde de la N. la S., formînd marginea despre E. a plăşei.

7. *Tîrgul-Frumos,* comună urbană, în capătul despre N.-V. a plăşei.

Din şirul neîntrerupt al dealurilor ce se află între rîurile Siretul şi Prutul, ramura ce se desface de la Poenele-Oancei din jud. Roman (mai jos de Tîrgul-Frumos), cuprinde toată pl. Cîrligătura, luînd diferite numiri, după poziţiunile în care se află şi anume: Dealul-Mare, Budeanul, Horpazul, Scaiul, Lăcătuşeni, Prosia, Pleşul, Bivolul, Beciul, Recea, Simeraşi, Dea-

lul-Vieĭ, Găvanul, Goeşti, Treĭ-Parale, Viea-luĭ-Pascal, Cristeşti, Buda, Ciunca, Frăteni, Prigoreni, Hodoreanul, Sărăturile, Gorganul, Ineamănul, Țintirimul, Bostanul, Aria-Vechie, Dealul-Şipotelor, Bobeica, Brezila, Dealul-Şepticenilor, al-Ulucilor, Sineşti, Izvorul, Căprăria, Cantocul, Ponoara, Săpăturile, Podobița, Hertezul, Mohorîța, Rața, Obrijeni, Doroşcani, Humăria, Ceirul, Mangalagiul, Florea, Pietrosul, Balta-Ganeĭ, Păuşeşti, Dumeşti şi Chelbea.

Pîraiele ce curg printre văile dealurilor plăşeĭ Cîrligătura, afară de rîul Bahluiul, care trece prin marginea despre N.-E. a plăşeĭ, sunt: pîrîul Bahluețul, ce intră în plasă pe lîngă Tîrgul-Frumos, curge spre E. şi la Podul-Iloaeĭ, se varsă în rîul Bahluiul; pîraiele: Sîrca-Velniţeĭ, Buznea, Buda, Coşeşti, Brăeşti, Ciorbolea, Făcuți, Cristeşti, Sirghiĭ, Lacul, Ineamănul, Budancea, Lupul, Peri, Bostanul, Şipotele, Captarilor, Gorganul, Torentul, Şepteceni, Vătroaia, Uluci, Mărgineanul, Osoiul, Şacovățul, Rădeni, Țigănimea, Popeşti, Doroşcani, Chetreşti, Obrijanca, Rogina, Păscăloaia, Răchita, Pietrosul şi Pietroasa.

De la V. la E., trece, prin partea de N. a plăşeĭ, şoseaua națională şi calea ferată, începînd de la Tîrgul-Frumos şi pănă la satul Lițcani, din jos de tîrguşorul Podul-Iloaeĭ, spre oraşul Iaşi. Aceste căĭ înlesnesc comunicaţia cu oraşele citate. Alte căĭ comunale şi vecinale, înlesnesc comunicația cu satele şi comunele megieşe; principalele sunt: Drumul de la Tîrgul-Frumos spre E., ce trece prin mijlocul plăşeĭ prin satele: Cristeşti, Brăeşti, Goeşti, Crucea, Popeşti, Scobîlțeni şi Podul-Iloaeĭ; de la Podul-Iloaeĭ, la Păuşeşti şi Hărpăşeşti; de la Tîrgul-Frumos, la Buznea şi Găneşti.

Din 46524 hect., întinderea suprafeţeĭ plăşeĭ Cîrligătura, se cultivă 10622 hect. pentru cereale; 103 hect. sunt acoperite cu viĭ şi 15435 hect. cu pădurĭ, din carĭ: 11297 hect. sunt proprietate particulară şi 4138 hect. a statuluĭ; 20464 hect. sunt acoperite de imaşe, fînaţe, ape, livezĭ şi locurĭ pentru aşezarea satelor.

Pămîntul cultivat produce tot soiul de cereale, de o calitate bună. Imaşurile întinse şi fînețele înlesnesc creşterea vitelor, carĭ sunt în număr de 36075 capete, din carĭ: 12104 vite marĭ cornute, 19054 oĭ, 372 capre, 947 caĭ şi 3597 rîmătorĭ.

Comerciul constă în vînzarea productelor, cerealelor, a vitelor şi a lemnelor.

Sunt 18 morĭ de apă, 8 de aburĭ şi o velniță.

Plasa Cîrligătura este locuită de 2994, familiĭ saŭ 13703 suflete, din carĭ: 6998 bărbaţi şi 6705 femeĭ. Din aceştia: 13447 sunt Romînĭ, 226 Izrailițĭ, 19 Germanĭ, 13 Polonĭ, 13 Ungurĭ, 6 Ruşĭ, 2 Grecĭ şi 1 Francez.

Această plasă se administrează de un sub-prefect cu reşedința în tîrguşorul Podul-Iloaeĭ.

Numărul bisericilor ortodoxe, este de 24, cu 17 preoțĭ, 18 cîntărețĭ şi 13 eclesiarhĭ.

Şcolĭ sunt 12, cu 12 învățătorĭ şi cu o populație şcolară de 349 elevĭ şi 34 eleve.

Cîrligățile, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Dichiseni.

Cîrligei, *cătun*, în jud. Gorj, comuna Cîrligei. Se întinde pe o suprafață de 650 hect. Este situat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Galbenul, la S.-E. de Bumbeşti-Pițicul. Prin el trece şoseaua Horezul-T.-Jiul şi şoseaua ce merge la Zorleşti. Are 180 familiĭ, cu 800 suflete, din carĭ 132 contribuabilĭ. Are: 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ şi 2 dascălĭ; o şcoală frecuentată de 62 elevĭ; 4 morĭ; 22 fîntînĭ. Locuitoriĭ posedă: 90 caĭ, 580 vite marĭ cornute, 753 oĭ, 277 porcĭ, 37 capre, 2 căruțe cu caĭ, 43 care cu boĭ. Sunt 26 stupĭ.

Şoseaua națională care trece prin centrul comuneĭ, o leagă în partea de N.-E. cu jud. Vîlcea şi la S.-V. cu T.-Jiul. Moşia aparține locuitorilor moşnenĭ.

Cîrligei, *deal*, la E. comuneĭ Zorleşti, jud. Gorj, pe malul drept al Calniculuĭ.

Cîrligele, *com. rur.*, în pl. Oraşul, jud. R.-Sărat, aşezată pe pîrîul Mera.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 34 kil. spre N. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea de V. a plăşeĭ Oraşul, la 4 kil. spre N. de com. Coteşti, reşedința plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Bonțeşti la 3 kil., Goleşti şi Broşteni la 6 kil., Faraoanele la 7 kil.

Se mărgineşte la N. cu căt. Dălhăuțul (al com. Faraoanele), de care se desparte prin pîrîul Valea-Dălhăuțul; la E. cu moşia particulară Şuțul, pendinte de com. Goleşti; la S. cu com. Blidarea, de care se desparte prin pîrîul Mera; şi la V. cu com. Bonțeşti.

Apele carĭ o udă sunt pîraie neînsemnate formate de ploĭ şi carĭ sec vara, aşa sunt: pîrîul Dălhăuțul la N., pîrîul Mera la S. In com. sunt 4 puțurĭ.

E formată dintr'un singur sat: Cîrligele.

Suprafaţa com. este de 763 hect., din carĭ 18 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 688 hect. ale locuitorilor şi 57 hect. ale proprietăţiĭ private.

Populaţia este de 240 familiĭ, saŭ 973 suflete: 501 bărbaţĭ şi 472 femeĭ; 402 căsătoriţĭ, 503 necăsătoriţĭ, 66 văduvĭ, 2 divorţaţĭ. Ştiŭ carte 167, nu ştiŭ 806.

Sunt două bisericĭ: Una, cu hramul Sf. Voevozĭ, este de lemn; bătrîniĭ spun că s'a fundat cam în anul 1730 de către locuitoriĭ Albu Capanu, Pastia A. Capanu, preotul Tudorache şi Vlad Frunză. A doua, cu hramul Sf. Nicolae, este construită de bîrne; se zice că s'a fundat în anul 1740 de proprietariĭ Şonţu, Moşoiu şi familia Vintilescu. Fie-care biserică are cîte 17 pogoane pămînt, şi 200 leĭ venit de la comună şi sunt deservite de 2 preoţĭ şi 2 paracliserĭ.

Este o şcoală de băeţĭ, fundată în 1846, de locuitorĭ; are 1 învăţător, şi e frecuentată de 52 elevĭ.

Loc. posedă: 22 plugurĭ; 766 capete vite, din carĭ: 172 boĭ, 65 vacĭ, 51 caĭ, 28 epe, 384 oĭ şi 66 rîmătorĭ. Sunt 34 comercianţĭ, din carĭ 3 băcanĭ, 3 cîrciumarĭ şi 3 măcelarĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt drumurile vecinale: spre Focşani; spre Bonţeşti-Faraoanele; spre Goleşti; spre Coteşti şi Plăineşti-Rîmnicul Sărat.

Sunt 176 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 5708 leĭ, 63 banĭ, iar cheltuelile de 5518 leĭ, 93 b.

In raza comuneĭ se află aşa numitele metereze: nişte redute făcute în pămînt de artileria Austriacilor, în timpul războiuluĭ ce aŭ avut cu Turciĭ, în anul 1789.

Cîrligele, *loc izolat,* la 8 kil. departe de vatra comuneĭ Călimăneşti, plasa Cozia, judeţul Vîlcea.

Cîrligele, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com. Brezoiul, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cîrligele (Lacul-cu-), *mlaştină,* în com. Lipia, judeţul Buzăŭ, în apropiere de pădurea Cringul, a oraşuluĭ Buzăŭ.

Cîrligeni, *mahala,* în com. rur. Samarineşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cîrligi, *com. rur.*, în plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu, situată în drumul ce duce de la Girovul spre Uscaţi. Se mărgineşte la S.-E. cu com. Şerbeşti; la N. cu com. Dragomireşti şi Uscaţi, de carĭ se desparte prin dealurile Corniĭ şi Sociĭ; la V. cu com. Bodeşti-Precisteĭ şi Dobreni.

Terenurile sale sunt accidentate, aplecîndu-se către V. spre Valea-Cracăuluĭ şi traversate de văĭ adîncĭ în direcţiune N.-S.

Este formată din satele şi cătunele: Cîrligi, Soci, Dragomireşti, Dudeşti, Vadul şi Valea-Albă. Are o populaţiune de 1149 suflete, cu 326 capĭ de familie, carĭ locuesc în 297 case. Sunt: 546 bărbaţĭ, 603 femeĭ; 583 neînsuraţĭ, 474 căsătoriţĭ, 89 văduvĭ (46 văduve), 3 divorţaţĭ; 242 băeţĭ şi 264 fete. Sunt 17 străinĭ. Ştiŭ carte 154 persoane, nu ştiŭ 995.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt: 72 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor; 58 ca urmaşĭ; 41, carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt n'aŭ nicĭ un fel de proprietate.

Numărul vitelor în comună este de 732 capete.

Aci se află: 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 5 eclesiarhĭ; o şcoală, cu un învăţător plătit de stat; o clădire mare, locuinţa proprietaruluĭ moşieĭ; 4 morĭ de apă. Sunt 4 dulgherĭ; 8 rotarĭ; 4 ferarĭ; 3 cizmarĭ.

Budgetul com. e de 4053 leĭ la ven. şi de 3760 leĭ la chelt.

Comunicaţiunea cu satele vecinaşe se face prin: şoseaua jud. Girov-Tupilaţi; prin şoseaua comunală Cîrligi-Corni, Bodeşti-Precisteĭ, începînd de la kil. 15 al precedenteĭ şi terminînd în dreptul kil. 13 al şoseleĭ Piatra-Neamţu (lîngă satul Bodeşti-Precisteĭ); printr'un drum natural ce duce din sat. Cîrligi în Duşeşti şi Soci; prin alte drumurĭ naturale, ducînd la diferite localităţĭ.

Cîrligi, *com. rur.,* în jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., spre S.-S.-E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 20 kil. de el şi de 19 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezată pe şes. E compusă din satele: Cîrligi şi Ruptura, cu reşedinţa comuneĭ în satul Cîrligi. Are 445 capĭ de familie, saŭ 1799 suflete, din carĭ 330 contribuabilĭ; locuesc în 392 case. Ştiŭ carte 39 persoane. Locuitoriĭ aŭ 983 capete de vite. In com. sunt: 2 bisericĭ: una de zid şi alta de lemn; o şcoală mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 13 elevĭ (10 băeţĭ şi 3 fete). Veniturile anuale ale comuneĭ sunt de leĭ 3246,69 şi cheltuelile de leĭ 3165. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cîrligi, *sat,* în com. Cîrligi, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situat la 18 kil. depărtare de oraşul Piatra, pe dealul cu acelaşi nume.

Are o populaţie de 470 locuitorĭ.

In acest sat se află: reşedinţa autorităţilor comunale; o biserică, deservită de 1 preot şi 2 eclesiarhĭ; o şcoală, frecuentată de 67 elevĭ; o clădire mare ce serveşte de locuinţă proprietarului moşieĭ Cîrligi; 2 morĭ de apă. Sunt aci 6 rotarĭ; 2 fierarĭ; 2 cizmarĭ. Numărul vitelor e de 350.

Cîrligi, *sat,* în jud. Roman, plasa Siretul-d.-j., com. Cîrligi, spre S.-S.-E. de oraşul Roman şi la o depărtare de 20 kil. de el şi de 19 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes. Este reşedinţa com. Cîrligi. Are o populaţie de 194 capĭ de familie, saŭ 704 suflete, din carĭ 148 contribuabilĭ; locuesc în 179 case. Ştiŭ carte 22 persoane. Sunt 533 capete de vite. Are o biserică de zid; o şcoală mixtă, care în anul 1886—87 a fost frecuentată de 13 elevĭ (10 băeţĭ şi 3 fete) din 36 înscrişĭ. Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Acest sat cu moşia înconjurătoare şi împreună cu moşiile: Aldeşti, Sohodolul şi Ruptura, aparţineaŭ familieĭ Vorniculuĭ Alecu Catargiu.

Cîrligi, *iaz,* în com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu. Este format din scursoarea pîrîiaşuluĭ Dubărca. Osebit de aceasta însă, în această comună, lîngă satul Cîrligi, maĭ sunt încă vr'o 3 iazurĭ, carĭ poartă acelaşĭ nume.

Cîrligi, *moşie,* pe cuprinsul com. cu acelaşĭ nume, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Cîrligi, *pădure,* la V. com. Negrileşti, plasa Nicoreşti, judeţul Tecuciŭ.

Cîrligi (Dealul-de-la-), *deal,* în jud. Neamţu, com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele. Se află în prelungirea dealurilor ce vin din com. Şerbeşti.

Cîrligul, *com. rur.*, în plasa Moldova, jud. Roman, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 18 kil. de el şi de 17 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este formată din satele: Cîrligul, Breţcani şi Cîrligul-Ghirăeşti, cu reşedinţa com. în satul Cîrligul. Are 164 capĭ de familie, saŭ 688 suflete, din carĭ 133 contribuabilĭ; locuesc în 159 case. Ştiŭ carte 66 persoane. Sunt 385 capete de vite. Pe teritoriul eĭ se găsesc viĭ. Are o biserică; o şcoală prim. mixtă, care în anul 1886—87, a fost frecuentată de 36 elevĭ din 61 înscrişĭ. Ţine de circumscripţia fiscală Dulceşti. Venitul anual este de leĭ 1422,46 şi chelt. de leĭ 1419. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cîrligul *sat,* pl. Jiul-de-mj., com. Bucovăţul, jud. Dolj. Are 502 suflete, (260 bărbaţĭ şi 242 femeĭ), carĭ locuesc în 180 case şi 5 bordee. Ştiŭ carte 50 locuitorĭ.

Cîrligul, *sat,* în jud. Iaşi, plasa Copoul, com. Copoul. E situat la poalele dealuluĭ Şorogari, pe coasta vestică. Are o populaţie de 77 familiĭ, saŭ 177 locuitorĭ; o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarh.

In marginea de S.-V. a satuluĭ se află iazul Cîrligul, bogat în peşte.

Numărul vitelor e de 511 capete, din carĭ 164 vite marĭ cornute, 310 oĭ, 9 caĭ şi 28 rîmătorĭ.

Cîrligul, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Cîrligul, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 18 kil. de el şi de 17 kil. de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe deal. Este reşedinţa comuneĭ Cîrligul. Are 127 capĭ de familie; 115 contribuabilĭ; 544 locuitorĭ, din carĭ 43 ştiŭ carte şi carĭ locuesc în 126 case. Sunt 311 capete de vite. Se cultivă aci viea. Are o biserică de lemn; o şcoală mixtă, care a fost frecuentată (1886-87) de 36 elevĭ din 61 înscrişĭ. Este legat de oraşul Roman prin şosea. Acest sat este alcătuit din 2 părţĭ: Cîrligul-Ghirăeşti şi Cîrligul-Răzeşi.

Cîrligul. Vezĭ Trupurile-de-Pădure, jud. Muscel.

Cîrligul, *baltă,* în partea dreaptă a Prutuluĭ, spre E. de satele Popeşti şi Lunca, com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutuluĭ, jud. Fălciŭ.

Cîrligul, *iaz,* în marginea de S.-V. a satuluĭ Cîrligul, din com. Copoul, pl. Copoul, jud. Iaşi. E bogat în peşte. Din acest iaz se formează pîrîul Căcaina, ce trece prin partea de E. a oraşuluĭ Iaşi.

Cîrligul, *pădure* a statuluĭ, pl. Jiul-de-mj., comuna Bucovăţul, jud. Dolj, satul Cîrligul. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cer, stejar, gîrniţă şi gorun.

Cîrligul, *prival,* jud. Brăila, la E. com. Vizirul, aproape de Dunărea-Vechie; uneşte lacul Rotundul cu lacul Fusarul.

Cîrligul-Ghirăeştĭ, *partea* despre E. a *satuluĭ* Cîrligul din pl. Moldoveĭ, jud. Roman.

Cîrligul - Glodeanul, *com. rur.* (Vezĭ Glodeanul-Cîrlig, judeţul Buzăŭ).

Cîrligul-Goşa, *fîneaţă,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., aflată pe locul dintre Muscelul-Cărăimănesc şi Ceauş-Bucur.

Cîrligul-Inalt. Vezĭ Dosul-Curţeĭ, jud. Vîlcea.

Cîrligul-Mare, *cătun,* al com. Glodeanul-Cîrlig, judeţul Buzăŭ. Are 820 loc. şi 231 case.

Cîrligul-Mare, *moşie,* a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Văcăreşti, în com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ. Are 2930 hect., din care 820 s'a dat însurăţeilor.

Cîrligul-Mic (Tăbăceni), *moşie* a statuluĭ, pendinte de Slobozia şi Stavropoleos, în com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ, acum dată în lotur̆ locuitorilor. Are 857 hect., maĭ toate arabile.

Cîrligul-Mic (Tăbăceni-Apostolache), *cătun,* al com. Glodeanul-Cîrlig, jud. Buzăŭ. Are 150 loc. şi 47 case.

Cîrligul-Răzeşi, *partea* despre V. a *satuluĭ* Cîrligul, din plasa Moldoveĭ, jud. Roman.

Cîrliguluĭ (Pădurea-), *pădure,* în partea de N.-V. a com. Dobîrceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani. Are o întindere de 71 hectare şi se exploatează.

Cîrliguluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* izvoreşte din pădurea Cîrligul, com. Dobîrceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani, şi se varsă în pîr. Corogea, tot pe teritoriul com. Dobîrceni.

Cîrliguluĭ (Valea-), *vale,* prin care curge pîrîul Cîrligul, din com. Dobîrceni, pl. Ştefăneşti, jud. Botoşani.

Cîrlogani, *com. rur.,* în partea cea maĭ de N. a plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. E situată lîngă rîuşorul Beica şi la poalele Strejeşti (247 m. altitudine), departe de Balş de 19 kil., şi de Caracal de 46 kil. E formată din satele: Cîrlogani (1057 locuitorĭ), Scorbura (100 locuitorĭ), şi Stupina (100 locuitorĭ). Are 248 contribuabilĭ; 295 capĭ de familie; în total 1257 suflete, din carĭ 637 bărbaţĭ şi 620 femeĭ; 452 căsătoriţĭ şi 805 necăsătoriţĭ. Vite marĭ cornute: 520, vite micĭ 1075 şi porcĭ 624. Are 7 cîrciumĭ. Budgetul comuneĭ este de 2058 leĭ la veniturĭ, şi de 2052 leĭ la cheltuelĭ (1886-87).

Are o biserică, cu hramul Sf. Niculae (1882), deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In o depărtare de 2 kil. spre S.-V. de sat se află o ruină de biserică, în Valea-Trestiĭ, făcută de cărămidă groasă.

Cîrlogani, *com. rur.,* pl. Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea. E compusă din 2 cătune: Cîrlogani şi Băroiul. Este numită ast-fel după pîrîul Cîrloganul. Este situată pe văile Cîrloganul şi Teleşul, pe malul stîng al Olteţuluĭ, cam la 80 kil. departe de reşedinţa judeţuluĭ şi la 34 kil. de a subprefectureĭ.

Are o populaţie de 515 locuitorĭ (275 bărbaţĭ şi 240 femeĭ). din carĭ 100 capĭ de familie; 170 contribuabilĭ. Locuesc în 120 case.

In comună e o biserică, fondată la anul 1815, de răposaţiĭ Preotul Vlad şi Ion G. Cernătescu.

Meseriaşĭ sunt: 4 cojocarĭ, 5 dulgherĭ, 3 rotarĭ şi 2 tîmplarĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Craiova şi Tîrgul-Bălceşti.

In comună sunt 20 caĭ, 60 boĭ, 20 vacĭ, 40 capre şi 140 oĭ.

Pe rîul Olteţul, în raionul comuneĭ, este o moară.

Loc. împroprietăriţĭ la 1864 sunt 22, pe 58 hect., în moşiile d-lor Const. Mărgăritescu şi Ion G. Cernătescu; restul de locuitorĭ sunt moşnenĭ.

Ştiŭ carte 30 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Se fabrică aci anual până la 1500 decalitri ţuică.

Comuna are aproximativ 1400 hect. pămînt.

Veniturile se urcă la 1715 leĭ anual.

Cîrlogani e udată de vălcelele: Cîrloganul, Roscăi şi Teleşul.

Cîrlogani, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşi nume, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţie de 426 locuitorĭ (225 bărbaţĭ şi 200 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 59 (34 băeţĭ şi 25 fete).

Cîrlogani, *deal,* în raionul comuneĭ Cîrlogani, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 30 hect.; 50 ariĭ vie.

Cîrlogani, *moşie,* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucuresti, jud. Romanaţi, cu o întindere de 1447 pog., din carĭ 1318 pog. pădure, producînd o arendă anuală de 960 leĭ. E pendinte de schitul Şerbăneşti, din jud. Vîlcea; se află lîngă comuna Cirlogani, pl. Olteţul-Oltul-d.-s.

Cîrlogani-Tetoiul, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de comuna Cîrlogani, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cîrloganul, *vale,* comuna Cîrloganul, pl. Olteţul-d.-j., judeţul Vîlcea. Udă partea de E. a comuneĭ şi se varsă în rîul Olteţul.

Cîrlomanul, *cătun,* în com. Putineiul, din pl. Călmățuiul, jud. Teleorman. Este situat pe vale, între dealul care duce la com. Salcia, la depărtare de 2 kil. de com. Putineiul.

Prin acest căt. trece șoseaua vecinală care pune în legătură com. Putineiul cu com. Salcia și cu cele-l'alte comune de pe valea Călmățuiuluĭ.

Are populațiune de 560 suflete, din carĭ 92 contribuabilĭ. Biserica din acest cătun este foarte vechie; inscripțiunea de la intrare, în literile cirilice, s'a șters.

Cîrlomanul, *munte,* în prelungire către N. a ramureĭ munteluĭ Cozia, jud. Neamțu. Este situat pe teritoriul de hotar între comuna Gîrcina și comuna Doamna.

Cîrlomanul, *pisc de munte,* situat spre N., în prelungirea ramureĭ Cernegura, pe teritoriul com. Doamna, plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu. Aicĭ se găsesc, în formațiunea păturilor, depozite de Bonarowka, cu lespezĭ ce aŭ urme numeroase de solzĭ și de peștĭ; conglomerate din zona inferioară a formațiuneĭ cu sare, și marne salifiere care se întind până în malul Bistrițeĭ; adevărate depozite de menelitur̆ nu sunt.

Cîrlomănești, *cătun,* al comuneĭ Gura-Nișcovuluĭ, județul Buzăŭ. Are 3 subdiviziunĭ: Cetatea, Pleșea și Sătucul, cu o populație de 400 locuitorĭ, care locuesc în 86 case.

Cîrlomănești, *com. rur.,* în pl. Corodul, jud. Tutova, spre S. de Bîrlad, la marginea județuluĭ. Are 966 locuitorĭ (din carĭ 104 știŭ carte), din carĭ 200 contribuabilĭ; 250 case. Este formată dintr'un singur sat: Cîrlomănești. Se cultivă viea pe o suprafață de 71,50 hect. și livezile cu prunĭ, pe o suprafață de 5,50 hect. Comerciul se face de 15 persoane. Are o moară cu vaporĭ. In sat este o școală primară de băețĭ.

Veniturile sunt de 7798 leĭ 13 banĭ.

Cîrlomănești, *platoŭ,* în apropiere de vărsătura rîuluĭ Nișcovul în Buzăŭ, jud. Buzăŭ, cu o pozițiune strategică, dominînd ambele văĭ și oprind înaintarea în susul lor. In partea de S., ne maĭ avînd nicĭ un obstacol, se poate vedea orĭ-ce mișcare până în Dunăre. In jurul săŭ s'aŭ dat maĭ multe lupte și se văd încă urme de fortificațiĭ. In apropiere e tumulul Cetatea.

Cîrlomănești, *moșie,* în comuna Gura-Nișcovuluĭ, jud. Buzăŭ. Are 160 hect., din care 50 vie și 110 pădure, proprietate a moșnenilor Cîrlomănești.

Cîrlomănești, *platoŭ,* în partea de S.-E. a satuluĭ Cîrlomănești, jud. Tutova.

Cîrlomănești, *șes* întins, spre N.-V. de satul Cîrlomănești, jud. Tutova.

Cîrlomănești (Gura - Izvoru - luĭ-), *moșie,* în com. Nișcovul, jud. Buzăŭ, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 700 hect., din carĭ 498 pădurea Miera saŭ Adîncata. Restul de 202 hect. s'a vîndut și constă din arăturĭ, viĭ cu embatic, livezĭ, etc. și două morĭ.

Cîrlomănești(Viea-), *proprietate* a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Berca, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Nișcovuluĭ, cătunul Săseni-Noĭ. Are vie și puțin loc sterp.

Cîrlovoaia, *cătun,* al com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ. Are 190 loc. și 43 case.

Cîrlovoaia, *moșie,* în com. Gura-Nișcovuluĭ, căt. Săseni-Noĭ, județul Buzăŭ. Are 130 hect., din carĭ 80 pădurĭ, restul arătură și viĭ.

Cîrlovoaia, *pădure,* în com. Valea-Teanculuĭ, căt. Zorești, jud. Buzăŭ, avînd 97 hect. întindere.

Cîrlovoaia (Lipianca, Popeasca), *pădure,* în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, avînd aproape 340 hect. întindere.

Cîrlovoaia (Poiteasca), *moșie,* în com. Mărăcineni, jud. Buzăŭ. Are 435 hect., din care 380 arabile, restul prund și crivină. Are 2 morĭ pe apa Buzăuluĭ.

Cîrna, *com. rur.,* din pl. Balta, jud. Dolj, la 51 kil. departe de Craiova și la 10 kil. de reședința plășeĭ Măceșul-d.-s.

E situat pe loc șes, lîngă balta Cîrna. Șesul se numește Cîrna. Se învecinește la E. cu com. Măceșul, la V. cu Plosca, la N. cu Goicea-Mare, la S. cu Dunărea. Limita de V. este formată de Movila-Gogăĭ și de apa rîuluĭ Dăsnățuiul. Limitele de N. și de E. sunt formate de movile; iar limita de S. de Dunăre.

Pe teritoriul eĭ se găsește: Balta-Cîrneĭ, cu o suprafață de 500 pog., și care începe din com. Bistrețul și se termină la punctul numit Țicbanul, pe moșia Cîrna.

Iazurĭ și gîldae sunt multe, formate fiind prin revărsările Dunăreĭ. Pe Dunăre, în dreptul comuneĭ; se găsesc zmîrcurĭ cu tufe

de trestie, tufărişurĭ numite zătoane; locurĭ izolate; fîntînĭ se găsesc, în toată comuna multe.

Çîrna este udată de apa Dăsnăţuiuluĭ ce are scurgere în balta Cîrna. Curge prin V. comuneĭ, cu îndreptarea de la N.-V.-S.-E. Sunt două vadurĭ, unul la punctul numit Podul-de-Pămînt şi altul la punctul numit Buştila.

In anul 1875—76 a fost unită cu com. Goicea-Mare. Azĭ se compune dintr'un singur cătun, numit Cîrna.

In marginea Dunăreĭ se vede o cetate de cărămidă, ale căreĭ urme se pĭerd din ce în ce, căcĭ cînd Dunărea vine mare rupe una cîte una din cărămizile sale.

Se afla în comună o biserică, zidită la anul 1852 şi care se ruinase. Pe ruinele eĭ s'a ridicat azĭ alta, cu cheltuiala locuitorilor. Are hramul Sfinţiĭ Voevozĭ.

Şcoala este mixtă; funcţionează din 1863; e construită de comună; are o proprietate de 8½ hect. şi o împrejmuire de 1 hect. In anul şcolar 1892—93 aŭ urmat regulat la şcoală 53 băeţĭ şi 8 fete, din 70 băeţĭ şi 90 fete în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 110 locuitorĭ, din carĭ 97 bărbaţĭ şi 13 femeĭ.

Populaţia este de 1470 loc., din carĭ 700 bărbaţĭ şi 736 femeĭ. După legea rurală din 1864 sunt 259 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 40 însurăţeĭ.

Case sunt 322. Toate sunt de pămînt bătut.

Suprafaţa teritoriuluĭ comunal este de 223 hect. Din acestea sunt: 2550 pog. arabile, 500 fîneaţă, 300 izlaz, lac şi teren sterp 2000 pog., pădure de salcie numită Zătoane ca la 500 pog.

Moşia numită Cîrna saŭ moşia Măceşul aparţine statuluĭ. Arenda este de 81150, pe periodul 1884—94. Suprafaţa vîndută este restul până la 339 hect. şi 5128 m. p. rămasă. In loturĭ micĭ sunt date 183 loturĭ. In loturĭ marĭ 29, din care 7 loturĭ de cîte 25 hect. şi 22 cîte 10 hect.

Pădure este în întindere de 500 pog. pe moşia Cîrna. Este compusă numaĭ din sălciĭ. Atît pădurea cît şi moşia aparţin statuluĭ şi aparţineaŭ altă dată mănăstireĭ Arnota.

Fîneţe sunt 500 pogoane.

Viile aparţin locuitorilor şi se găsesc pe pămîntul lor.

Locuitoriĭ îşĭ desfac productele la schelele Bistreţul şi Ghighera. Importă bumbacurĭ, stămburĭ, pentru îmbrăcăminte şi cele necesariĭ caseĭ, asemenea şi lemne de construcţie. La Băileşti se duc cu peşte şi cu vite.

Comunicaţia se face prin şosele comunale, carĭ pun în legăturĭ com. la N. cu Goicea-Mică, la E. cu Măceşul-d.-j., iar la V. cu Plosca, peste pîrîul Dăsnăţuiul.

Aci, la 1877, în lunile Iunie şi Iulie, în timpul războiuluĭ pentru independenţă, se aflăŭ staţionate comp. 1 şi 4 ale batalionuluĭ III de vînătorĭ.

Veniturile comuneĭ pe exerciţiul 1893—94 aŭ fost de 3387 leĭ, 55 banĭ.

Cheltuelile comuneĭ pe acelaşĭ an aŭ fost de 3163 leĭ, 20 banĭ.

Vite cornute 300, şi oĭ 20.

Cîrna, *sat,* pl. Balta, com. Cîrna, jud. Dolj, cu reşedinţa primărieĭ.

Cîrna, *altă numire a satuluĭ* Gunoaia, com. Burdusaci, jud. Tecuciŭ.

Cîrna. Vezĭ Goicea-Mare, judeţul Dolj.

Cîrna, *baltă,* pl. Balta, com. Cîrna, jud. Dolj, ce se întinde şi prin com. Măceşul-d.-j., unde se cunoaşte sub numele de Balta-Mare. Comunică în partea de E. cu balta Nedeiul, prin gîrla Graviţa şi cu balta Sglavociul prin gîrla Icleanul.

Cîrna, *movilă,* în comuna Cotul-Cioriĭ, jud. Buzăŭ, lîngă viroaga Cotora.

Cîrna, *deal,* în com. rur. Bîltanele, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîrna, *vale,* în com. rur. Bîltanele, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cîrna, *vălcea,* în com. Cioceşti-Mîndra, jud. Teleorman. Incepe din dreptul comuneĭ Urlueni, la N.-E., şi se termină în satul Mîndra. Printr'însa se scurg apele ce se formează din ploĭ, în rîul Cotmeana.

Cîrneasca saŭ **Croitori,** *vălceluşă,* în jud. Vlaşca, ce merge prin Petreşti-d.-s. şi dă în valea Desa, care se varsă în Neajlovul.

Cîrneciul, *iezer,* jud. Brăila. E situat în ostrovul Bregoloiul, la S.-E. de ostrovul Rotundul.

Cîrneĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, lîngă satul Piua-Petreĭ.

Cîrneĭ (Dealul-), *deal,* capul dealuluĭ Ursuluĭ, jud. Tecuciŭ, unde a fost satul, şi care s'a mutat în locul de astă-zĭ, numit Gunoaia, Cîrna, saŭ Bahniţa, com. Răchitoasa.

Cîrneĭ (Cîmpia-), *cîmpie.* (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Cîrneï (Măgura-), *măgură,* în com. Băseşti, pl. Călmăţuiul, judeţul Teleorman.

Cîrneşti, *mahala,* în com. rur. Severineşti, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cîrnitura, *loc,* cu prăpastie adîncă, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Călugăra-Mare.

Cîrnitura, *pîrîŭ,* curge pe moşia Buzeni, com. Băluşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, şi se varsă în pîrîul Drăsleuca.

Cîrnul, *schit,* pendinte de mănăstirea Căldăruşani, com. Ruşiavăţul, jud. Buzăŭ, zidit la 1536 de Mircea-Vodă şi Doamna Chiajna. E cea maĭ veche biserică din judeţ. La 1643 a fost reparată de Mateiŭ-Vodă Basarab şi a stat ast-fel până în 1821, cînd, la lacul Cîrnuluĭ (500 metri departe de schit), s'a dat o crîncenă luptă între Turcĭ şi Arvaţĭ. Turciĭ, de şi învinşĭ, aŭ jefuit şi distrus ce aŭ putut. Din această cauză, ieromonahul Lavrentie şi Naum Căldăruşanul, l'aŭ restaurat în 1822. Intre ctitorĭ, pe lîngă Mircea Ciobanul şi Doamna Chiajna, figurează şi Mateiŭ Basarab; apoĭ: Lepădatul, Lupul, Maria, etc., carĭ aŭ dăruit schituluĭ maĭ multe moşiĭ. Frontispiciul din 1822, fiind scris cu văpsea, în mare parte s'a şters. Biserica devine importantă prin vechea eĭ pictură de la Pantocrator şi cupola, care a rămas tot cea din 1536; păreţiĭ sunt zugrăviţĭ din timpul luĭ Mateiŭ Basarab. Are cîte-va icoane vechĭ şi importante pentru studiul iconografieĭ şi maĭ multe manuscripte. Cele maĭ importante aŭ fost luate de Cezar Boliac în 1865. Demn de notat este şi un clopot vechiŭ, de o armonie şi o frumoasă sonoritate. Azĭ, schitul Cîrnul e biserică de mir.

Cîrnul, *munte,* în jud. Buzăŭ, comuna Ruşiavăţul, căt. Tega, ale căruĭ plaiurĭ se întind până la Geroasa saŭ Podul-Roşu, din com. Măruntişul şi culminează în Vîrful-Cîrnuluĭ. Sub ale luĭ coaste e situat schitul Cîrnul. E acoperit cu pădure, livede şi viĭ.

Cîrnul (Poiana), *deal,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este situat în prelungirea munteluĭ Cozmiţa şi acoperit cu pădurĭ.

Cîrnul, *trup de sat,* în com. Bicazul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Bistriţa, în dreptul şoseleĭ naţionale Piatra-Prisăcani.

Cîrnul, *trup de sat,* în com. Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. Se maĭ numeşte şi Cîrnul-Bistriţeĭ.

Cîrnul, *numire* dată *moşieĭ* Tega, din com. Ruşiavăţul, jud. Buzăŭ. Are o pădure de 13 hect.

Cîrnul-Jugureni (Cîrneanca), *moşie,* în com. Jugureni, judeţul Buzăŭ, proprietate a statuluĭ, pendinte de schitul Cîrnul. Are o întindere de 54 hect.: fîneaţă, arăturĭ, viĭ cu embatic şi pădurea Cîrnul-Jugureni, de 22 hect.

Cîrnul (Metohul), *ruine* de schit, în com. Năeni, jud. Buzăŭ, situate pe o mică proprietate a statuluĭ.

Cîrnuleasa, *moşie nelocuită,* în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ, comuna Moldoveni, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 200 hect., din carĭ 30 hect. pădure.

Cîrnuluĭ (Faţa-), *colină,* în com. Ruşiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan, jud. Buzăŭ. E acoperită de fîneaţă şi pădure.

Cîrnuluĭ (Izvorul-), *sorginte de apă minerală,* lîngă schitul Cîrnul, jud. Buzăŭ; conţine sulf şi sărurĭ; se scurge în rîul Buzăŭ pe Valea-Cîrnuluĭ.

Cîrnuluĭ (Poiana-), *sat* şi *com. rur.,* în jud. Vasluiŭ. (Vezĭ Poiana-Cîrnuluĭ).

Cîrpeşti, *sat,* în partea de N. a com. Urdeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, aşezat pe Valea-Băseştilor. Are o populaţie de 12 familiĭ, cu 58 suflete.

Cîrpiţi, *sat,* în com. Stînca, pl. Braniştea, jud. Iaşi, situat pe şes, la poalele despre E. ale dealuluĭ Stînca, pe malul stîng al rîuluĭ Jijiea. Are o populaţie de 126 familiĭ, saŭ 238 locuitorĭ romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Este reşedinţa comuneĭ. Are o şcoală, înfiinţată în anul 1869, frecuentată de 46 elevĭ.

In partea despre N. a satuluĭ se află un pod, construit de lemn, peste apa rîuluĭ Jijiea, pe care trece drumul la Iaşi.

Numărul vitelor e de 2252 capete, din carĭ: 752 vite marĭ cornute, 1172 oĭ, 41 caĭ şi 287 rîmătorĭ.

Cîrstăneşti, *com. rur.,* plaiul Horezul, jud. Vîlcea, compusă din 3 cătune: Cîrstăneşti, Bogdăneşti şi Cuceşti. Este situată pe valea rîuluĭ Luncavăţul.

Are o populaţiune de 641 locuitorĭ, 328 bărbaţĭ şi 313 fe-

meĭ, în care intră şi 10 fam. de Ţiganĭ; capĭ de fam. sunt 215, contrib. 155 şi case 214.

In raionul comuneĭ sunt 2 bisericĭ: una în cătunul Cîrstăneşti, fondată la anul 1552 şi reparată la 1869 şi alta în cătunul Bogdăneşti, fondată la anul 1662 şi reparată la 1805.

Locuitoriĭ se ocupă cu cultura cîmpuluĭ şi creşterea vitelor, meseşugarĭ fiind: 6 rotarĭ şi 8 dulgherĭ.

Eĭ aŭ 10 caĭ, 80 boĭ, 96 vacĭ, 100 capre şi 250 porcĭ.

Pe rîul Luncavăţul, în raionul comuneĭ, sunt 4 morĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. 77 s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia statuluĭ Cîrstăneşti şi a d-lor C. Vlădescu, Greceanu şi R. Mărculescu, cînd li s'aŭ dat 244 hect.

Ştiŭ carte 15 persoane.

Ţuică se fabrică până la 2000 decal. anual. Toată com. cu izlaz cu tot are 2000 hect. pămînt.

Veniturile şi cheltuelile se urcă la 1000 leĭ anual.

E brăzdată de dealul Foleşti şi Piscul-Ruşiţa şi udată de văile: Priodişteĭ, Ponoarelor, Turburea, Valcidorul şi Cîrstea, toate la E.

Se mărgineşte cu com. Foleşti-d.-j., Oteşani, Armăşeşti şi Urşi.

Cîrstăneşti, *sat,* face parte din com. rurală cu acelaşĭ nume, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 284 locuitorĭ, 148 bărbaţĭ şi 136 femeĭ; iar ca populaţie şcolară are 93 copiĭ, 55 băeţĭ şi 38 fete. Biserica acestuĭ cătun s'a fondat la anul 1552 şi s'a reparat la 1869.

Moşia Cîrstăneşti a fost cumpărată de părintele Ioan, Arhimandritul mănăstireĭ Horezul, şi dăruită aceşteĭ mănăstirĭ, după cum se vede în hrisovul luĭ Constantin-Vodă Brîncoveanu: ...... «Şi iară aŭ maĭ cumpărat părintele Ioan o moşie ce se chiamă Cîrstăneşti ot Sud Vîlcea, pe apa Luncavăţuluĭ, de la Mateiŭ Postelnicu Drăgoescu, drept talere 70, care aŭ dat-o mănăstireĭ Horezul, ca să-ĭ fie de hrană».

Cîrstăneşti, *deal,* în raionul comuneĭ Cîrstăneşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea, pe care se cultivă 6 hect. 50 ariĭ vie.

Cîrstăneşti, *deal,* com. Foleşti-d.-j., plaiul Horezul, jud. Vîlcea, avînd vîrfurile: Dugheanul şi Scărişoara.

Cîrstăneşti, *moşie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Horezul, judeţul Vîlcea, care, împreună cu cureaua din Bogdăneşti, s'a arendat, pe periodul 1885—95, cu 1400 leĭ anual.

Cîrstăneşti, *proprietate* a statuluĭ, pe care se află o pădure în întindere de 295 hect., situată în com. Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, formată din trupurile: Dosul-Călugăruluĭ, 135 hect.; Dosul-Vulturi, 20 hect.; Valea-Bunul, 125 hect. şi Dosul-Rosieĭ, 15 hect.

Cîrstea, *cîmpie.* (V. Tîrsa, jud. Vîlcea).

Cîrstea, *vălcea,* izvoreşte de la N. de com. Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt, şi se varsă în Cungrea-Mică, pe ţărmul drept, tot în raionul com. Oteşti-d.-s.

Cîrstea, *vale,* izvoreşte din raionul comuneĭ Scundul, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, şi se varsă în pîrîul Guguianca, între com. Fişcălia şi Orleşti.

Cîrstea, *vale,* la V. comuneĭ Ioneşti-Minculuĭ, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cîrsteasca, *viroagă,* pe moşia Papa, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Este formată numaĭ din scursoarea apelor şi trece pe lîngă braniştea dintre şoseaua judeţeană şi calea ferată Costeşti-Măgurele. Se varsă în Vedea, în dreptul com. Papa, la N.

Cîrsteĭ (Dealul-), *deal,* comuna Oteşti-d.-s., pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Cîrsteĭ (Poiana-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Odobasca. Se desface din muntele Deleanul, brăzdează partea de N. a comuneĭ, şi se termină în rîul Mahriul. Este acoperit cu păşunĭ însemnate.

Cîrsteĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din jud. Argeş, străbate com. rurală Poenărei, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, de la V. spre E. şi se varsă în rîul Doamneĭ tot în cercul aceşteĭ comune.

Cîrsteşti, *sat,* face parte din com. rur. Bărăşti-de-Vede, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade în partea de V. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Gruiul. Are o populaţie de 250 locuitorĭ.

Cîrsteşti, *cătun,* pendinte de comuna Potcoava, plasa Mijlocul, jud. Olt, situat pe malul stîng al gîrleĭ Plapcea. Are 408 loc.

Cîrstiani, *pîrîŭ,* se varsă în rîul Luncavăţul, în raionul comuneĭ Măldăreşti, pl. Cerna, judeţul Vîlcea.

Cîrstianul, *deal,* în partea de E. a com. Moreni, plasa Filipeşti, jud. Prahova.

Cîrstianul, *vale,* com. Spineni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cîrstianuluĭ (Valea-), *vale,* în com. Cernătești, județul Buzăŭ. Trece prin cât. Mălăești, Căldărușa și Vlădeni și dă în Valea-Laculuĭ, cu care merge împreună în rîul Slănicul.

Cîrstieni, *sat,* face parte din comuna Gorganul, pl. Podgoria, jud. Muscel. Cade la N. comuneĭ.

Are o populație de 699 locuitorĭ, 399 bărbațĭ și 300 femeĭ.

Prin mijlocul cătunuluĭ trece gîrla Rîncăciovul.

Cîrstieni, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, comuna Gorganul, plasa Podgoria, jud. Muscel. Are, împreună cu pădurea Starița, 125 hect., și e compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ și alunĭ.

Cîrstiĭ (Izvorul-), *izvor,* în com. Viperești, cătunul Predești, jud. Buzăŭ. Incepe de la Fîntîna-luĭ-Moise și se scurge în rîul Buzăul.

Cîrstiĭ (Malul-), *colină,* în com. Bălănești, jud. Buzăŭ, acoperită de pădurĭ și izlaz.

Cîrstoagele, *loc izolat,* lîngă schitul Slătioarele, plasa Oltul, jud. Vîlcea.

Cîrstoagele. Vezĭ Richițile, jud. Vîlcea.

Cîrstoaia, *vălcea,* izvorește de la V. de com. Mereni, plasa Vedea-d.-j., jud. Olt, și se varsă în gîrla Turcul, tot în raionul com. Mereni.

Cîrstulești, saŭ **Gura-Raculuĭ,** *sat,* plasa Amaradia, comuna Bulzești, jud. Dolj. Are 245 suflete, 120 bărbațĭ și 125 femeĭ. Locuesc în 103 case.

In sat este o școală mixtă, ce funcționează din 1850 și este întreținută de comună. In anul școlar 1892—93, a fost frecuentată de 84 școlarĭ, 30 din Seculești, 26 din Cîrstulești, 17 din Năstăsești și 12 din Bulzești. Are un singur învățător.

Cu vîrstă de școală sunt 34 copiĭ. Știŭ carte 37 locuitorĭ.

In sat este o biserică de zid, deservită de un preot și un cîntăreț.

Cîrșovățul, *deal,* în com. rur. Cireșul, plaiul Cerna, județul Mehedinți.

Cîrșul, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, comuna rurală Bala-d.-j.

Cîrșul, *deal,* în satul Cîrșul, din jud. Mehedinți, plaiul Cloșani, com. rur. Bala-d.-j.

De la poalele acestuĭ deal izvoresc maĭ multe izvoare puternice de apă minerală, unele cu pucioasă, iar altele cu sare.

Cîrteanca, *sub-divizie* a *cătunuluĭ* Coiteasca, din comuna Săgeata, jud. Buzăŭ.

Cîrteanca, *numire* dată uneĭ *forĭ de moșie,* din com. Săgeata, jud. Buzăŭ, care, prin cumpărătoare, s'a alipit moșieĭ Coiteasca, cu care formează un singur trup.

Cîrteanca (Criteanca), *moșie,* în com. Beceni, căt. Enculești, jud. Buzăŭ. (Vezĭ Enculeasca).

Cîrtojani. *com. rur.,* compusă din cătunele Cîrtojani și Sadina, plasa Neajlovul, jud. Vlașca. E situată pe valea Drîmbovniculuĭ. Moșia e proprietate a statuluĭ, fostă a mănăstireĭ Stavropoleos. Are o suprafață de 3650 hect., din care s'a dat la 291 locuitorĭ, împroprietărițĭ după legea rur., 760 hect.; la 1882 s'a maĭ dat la această comună pentru 40 însurățeĭ și o școală, suprafața de 235 hect. Are pădure în 2 corpurĭ de 1114 hect. Se arendează anual cu prețul de 33000 leĭ, împreună cu Crucișoarele.

Această comună, în 1886, avea 1954 suflete, din carĭ 385 contribuabilĭ.

Budgetul pe 1886 era de 11907 leĭ la veniturĭ și de 8330 leĭ la cheltuelĭ; în anul 1887 era de 5223 leĭ la veniturĭ și de 3719 leĭ la cheltuielĭ.

In 1887 s'a arat suprafața de 2000 hect. In ambele cătune este cîte o biserică, deservite de cîte 1 preot și 3 dascălĭ. S'a oficiat în 1888 la ambele bisericĭ 65 botezurĭ, 25 căsătoriĭ și 63 înmormîntărĭ. Depărtarea între cătune este ca de 2 kil.

Aci sunt 2 școale: una de băețĭ, cu 4 clase, condusă de un învățător, și una de fete, cu 3 clase, condusă de o învățătoare.

In 1888 aŭ urmat la ambele școlĭ 37 băețĭ și 17 fete.

Aci se exploata pădurile Sadina și Brănești. Se face un tîrg cu obor de vite, la 23 Aprilie în fie-care an. Este departe de București de 34 kil., de Giurgiu de 60 kil. și de Obedeni, reședința plășeĭ, de 16 kil. Aci este reședința ocoluluĭ silvic Cîrtojani.

In această comună sunt: 426 boĭ, 30 bivolĭ, 140 caĭ, 736 rîmătorĭ, 2006 oĭ și capre. Sunt în sat 12 cîrciumĭ și case bune de locuit ale proprietățiĭ cu magaziĭ și pătule îndestulătoare.

Cîrtojani, *cătun,* pendinte de comuna Cîrtojani, pl. Neajlovul, jud. Vlaşca, pe proprietatea statuluĭ cu acelaşĭ nume, situat pe apa Drîmbovnicul, între Sadina şi Gratia. Aci s'a împroprietărit la 1864, 160 locuitorĭ pe o suprafaţă de 546 hect. Se află o biserică, clădită la 1852, cu hramul Sf. Gheorghe, deservită de un preot şi doĭ dascălĭ, şi unde, în 1888, s'aŭ oficiat 35 botezurĭ, 13 căsătoriĭ şi 39 înmormîntărĭ. Constitue singură o parohie ce poartă numele de parohia Cîrtojani. Aci sunt: primăria, două şcolĭ, casa arendaşuluĭ; 6 cîrciumĭ.

Cîrtojani-de-Jos, saŭ **Vida Cîrtojani,** *com. rur.*, compusă din cătunele Cîrtojani-d.-j., Buciumul şi Vida-d.-s., pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Este situată în valea Glavaciocul, departe de Bucureşti de 62 kil., de Giurgiu de 64 kil. şi de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 13 kil. In 1886 avea 1278 suflete, din carĭ 238 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, în anul 1886, era: veniturĭ 10729 leĭ, cheltuelĭ 6965 leĭ; pe anul 1887 veniturĭ 4528 leĭ, cheltuelĭ 3501 leĭ.

Aci e o biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ; ţine de parohia Vida-Cîrtojani, cu cătunele Vida-Cîrtojani, Cîrtojani-d.-j., Vida-Furculeşti şi Călugăreasca. Se face tîrg de vite la 21 Maiŭ şi 14 Septembrie ale fie-căruĭ an, iar în fie-care Duminecă se face tîrg de săptămînă. Se află o moară cu aburĭ.

Cîrtojani-de-Jos, saŭ **Vida-Cîrtojani,** *cătun,* pendinte de com. cu acelaşĭ nume, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. E situat pe valea Glavacioc, în josul cătunelor celor-l'alte, din care se constitue comuna şi e proprietatea moşnenilor. In cătun este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Cîrţa, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Lohan, trece prin satul şi com. Epureni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, şi unindu-se cu pîrîul Bălcoaia, din sus de Gura-Văeĭ, se varsă în Pîrîul-luĭ-Ivan.

Cîrţa, *vale,* prin care curge pîrîul Cîrţa, jud. Fălciŭ, com. Epureni, plasa Prutul. Pe valea acestuĭ pîrîŭ, lîngă Piscul-luĭ-Vodă, se află locul numit Benţa.

Cîrţibaşi, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa, spre V. de satul Bogdăniţa, pe pîrîul Simila. Are 195 locuitorĭ (din care 23 ştiŭ carte), carĭ locuesc în 100 case. Acest sat este aşezat pe coasta de E. a prelungireĭ dealuluĭ Tabăra.

Cîrţibaşi, *sătişor,* în jud. Tutova, compus din vr'o 9 case. E situat la poalele unuĭ deal, la N. de satul Cîrţibaşi de care şi ţine, şi în apropiere de schitul Cîrţibaşi.

Cîrţibaşi, *schit,* în cătunul Cîrţibaşi şi spre N. de dînsul, pl. Similia, com. Bogdăniţa, jud. Tutova. Acest schit este situat pe coasta de E. a unuĭ deal, într'o mică vălcică în pădure.

Cîrţibaşi, *moşie,* în judeţul Tutova, pl. Simila, com. Bogdăniţa.

Cîrţibaşi, *pădure,* în jud. Tutova, de peste 50 hect., pe moşia cu aceeaşĭ numire, proprietatea statuluĭ.

Cîrţocleasca, *cătun,* în judeţul Teleorman, pl. Margineĭ, com. Beiul. Are o populaţiune de 497 suflete, din carĭ 83 contribuabilĭ.

Cîrţocleasca, *moşie* a statuluĭ, pe teritoriul com. Beiul, judeţul Teleorman. Face parte din moşia Beiul şi a fost vîndută locuitorilor în loturĭ.

Cîşla, *com. rur.*, în jud. Tulcea, pl. Tulcea, situată în partea de N. a judeţuluĭ, la 6½ kil. spre V. de oraşul Tulcea, reşedinţa judeţuluĭ, şi în partea de N. a plăşeĭ, la 38 kil. spre V. de Mahmudia, reşedinţa plăşeĭ.

Numele sĕŭ este turcesc şi vine de la cuvîntul «cîşli» care însemnează tîrlă de oĭ, şi anume de la tîrla de oĭ ce a avut-o aci un Turc bogat numit Husein Efendi.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de pe malul drept al Dunăreĭ, din dreptul mileĭ No. 55, se îndreaptă spre S., mergînd prin stuf; taie gîrla Somova; ese din stufăriĭ, taie şoseaua judeţeană Tulcea-Măcin, printre kil. 9—10; urcă şi coboară dealul Coazima, de la poalele căruia o ia puţin spre V., până la dealul Cortel, de lîngă care, făcînd un mare arc de cerc, apucă spre S.-E., pe la N.-E. de satul Frecăţeĭ, prin dealurile Cartal-Tepe, Su-Bair, şi la poalele de V. ale dealuluĭ Tăuşan-Tepe, se îndreaptă spre E. ocolind acest deal, până lîngă şoseaua naţională Tulcea-Babadag, în dreptul kil. 7, de unde spre N., urmînd valea Tăuşan-Iol, intră în stuf, taie lacul Cîşla şi gîrla Somova şi se opreşte în Dunăre, în faţa bifurcaţieĭ Chilieĭ şi Tulceĭ, de unde, mergînd spre V. ajunge la mila 55, de unde am plecat.

Forma hotaruluĭ e aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ lungime este de 32 kil. pătraţĭ.

Intinderea totală a terenuluĭ cultivabil, aparţinînd locuitorilor, e de 22,24 kil. pătraţĭ, saŭ 2224 hect.

Comuna se mărgineşte la N. cu Basarabia, de care se desparte prin Dunăre; la S. cu com. Frecăţei, despărţită prin dealurile Cartal-Tepe şi Su-Bair; la V. cu com. Somova, şi la E. cu oraşul Tulcea, despărţită prin valea Tăuşan-Iol.

Relieful soluluĭ e în general accidentat, dar puţin ridicat.

O mare întindere este acoperită cu stuf. La S. şi V. sunt dealurile: la V. Coazima (110 m.), Cortel (180 m.), acoperite cu semănăturĭ şi păşunĭ; la S., Cartal-Tepe (157 m.), continuaţia sa, pietrosul Su-Bair (124 m.), acoperite cu fîneţe; spre S.-E., Tăuşan-Tepe saŭ Muchea-Mare, stîncos (104 m.), acoperit cu păşunĭ, şi lîngă satul Cîşla, la S. luĭ sunt dealurile: Cîşla (179 m), pe care se fac semănăturĭ, Pietrosul, la V. (72 m.) acoperit cu fîneţe, Dealul-Armenilor, la S.-V. (115 m.), acoperit cu fîneţe şi Dealul-Bursucărieĭ saŭ Daudin-Tepe (88 m.), acoperit cu păşunĭ. Movile sunt puţine, naturale şi toate acoperite cu verdeaţă; cele maĭ însemnate sunt: Movila-Chealā la S. şi Movilele-Inşirate (Sira-Bairlar), tot la S.

Apele sunt: Dunărea la N., de la mila No. 54 (bifurcaţia Chilieĭ şi Tulceĭ) pănă la mila 55 (1800 kil.); gîrla Somova, tot la N., curgînd prin stuf şi vărsîndu-se în Dunăre; maĭ sunt apoĭ nişte văĭ carĭ aŭ apă numaĭ în timpul ploilor, şi primăvara: Valea-luĭ-Moş-Grigoraş la V., văile Bechir, a-Nucilor şi a-luĭ Hagiŭ, formînd unite valea Cîşla saŭ a-Şerpilor, prin mijlocul comuneĭ; văile La-Podul-Bulgaruluĭ si Tăuşan-Iol saŭ valea Muchea-Mare la E., Valea-Lupuluĭ la S.-V. La N. se află balta Cîşla (180 hect.) înconjurată cu stuf; conţine mult peşte, ce se consumă în localitate.

Comuna este formată dintr'un singur cătun, cel de reşedinţă, aşezat la poalele de N. ale dealuluĭ Cîşla, de oparte şi de alta a şoseleĭ judeţene Tulcea-Măcin.

Intinderea totală a comuneĭ e de 3724 hect., din carĭ 156 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 2224 hect. ale locuitorilor, restul de 1344 hect. (bălţĭ, stuf şi loc neproductiv) aparţinînd Statuluĭ.

Populaţiunea e amestecată, compusă din Romînĭ, Bulgarĭ, Ruşĭ, Turcĭ, Grecĭ şi Ovreĭ. Sunt 114 familiĭ, cu 557 suflete, din carĭ: Romînĭ, 74 familiĭ cu 370 suflete; Ruşĭ, 16 familiĭ cu 69 suflete; Turcĭ-Tătarĭ, 12 familiĭ, cu 66 suflete; Bulgarĭ, 10 familiĭ, cu 45 suflete; Grecĭ 3; Izraeliţĭ 4.

E o şcoală mixtă, fondată în anul 1880 de către locuitorĭ; are 10 hect. pămînt de la Stat; e condusă de un învĕţător, şi pe anul 1893—94 a fost frecuentată de 42 elevĭ (32 băeţĭ şi 10 fete), din carĭ 35 Romînĭ, 2 Bulgarĭ şi 5 Ruşĭ).

Este o biserică ortodoxă, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită de locuitorĭ în anul 1882, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ, zidită în anul 1844 de către Neculae Tololoiŭ. Biserica e în bună stare. Are 10 hect. pămînt de la stat din 1887, 380 leĭ la veniturĭ, 332 la cheltuelĭ, 120 leĭ subvenţia primărieĭ. E deservită de 1 preot, 1 diacon şi 1 paracliser.

Din întinderea comuneĭ sunt: 750 hectare locurĭ arabile, 100 hectare ocupate cu tufăriş, resturĭ din frumoasele pădurĭ devastate de exploatatoriĭ turcĭ, 1600 hectare fîneţe şi izlazurĭ, şi restul de 2000 hectare ocupate de stufăriĭ şi bălţĭ al căror venit aparţine statuluĭ.

In com. sunt 73 plugarĭ, posedînd 88 plugurĭ; 2199 capete de vite, din carĭ 210 boĭ, 94 vacĭ, 72 caĭ, 60 epe, 4 asinĭ, 1162 oĭ, 381 capre, 40 ţapĭ şi 97 porcĭ. Pescăria e ocupaţiunea Ruşilor. Sunt 5 morĭ de vînt. Budgetul are la veniturĭ 3170 leĭ, la cheltuelĭ 3140 leĭ.

Căile de comunicaţie sunt: Şoseaua judeţeană Tulcea-Măcin, ce trece prin comună, şi apoĭ multe drumurĭ comunale ce duc la comunele învecinate: Frecăţei, Posto, Somova, Cataloi, Agi Ghiol.

Relativ la istoricul comuneĭ se povesteşte următoarele: Cîşla a fost întemeiată cam pe la anul 1812 de un Turc bogat Husein-Efendi, care a avut aci o tîrlă de oĭ; aceste oĭ păşteaŭ în poenile de prin pădurile întinse ce se aflaŭ odinioară pe aci, şi carĭ aŭ fost tăiate de Turcĭ şi Romînĭ basarabenĭ; din ele s'aŭ făcut vase plutitoare. Se povesteşte că acel Efendi era foarte crud. Pe la 1844 vine Neculae Tololoiŭ cu turmele sale aci, deschide cîrciumă, face biserică şi toţĭ se grupează împrejurul luĭ, lucru care i-a atras ura Turculuĭ; Efendi l'a şi tăiat dar şi Turcul şi-a primit răsplata de la Romînĭ, căcĭ a fost ucis a doua zi.

Cîşla, *sat,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, cătunul comuneĭ Oltina. E situat cam în partea centrală a plăşeĭ şi cea S.-V. a comuneĭ, la 5 kil. spre S. de cătunul de reşedinţă, Oltina. Este aşezat la marginea sudică a iezeruluĭ Oltina, la N.-E. bălţeĭ Ciamurlia, fiind închise la E. de dealul de-asupra Cîş-

leĭ şi dominat la E. de movila Cîşla, la S. de movila Iartmac, care are 140 metri. Suprafaţa sa este de 440 hectare, dintre care 32 hectare sunt ocupate de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa, a căreĭ maioritate este formată de Romînĭ, este de 42 familiĭ, cu 175 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu pescăria, cu care fac un negoţ întins, şi apoĭ cu creşterea vitelor; cultivă puţin şi viţa de vie, avînd în partea S.-E. a satuluĭ un pămînt care prieşte viţeĭ. Casele sunt adunate în grupurĭ formînd printre ele uliţĭ drepte. Un singur drum comunal pleacă din sat, spre E., care se ramifică în două, la Movila-Cîşleĭ, o ramură apucînd spre N. şi ducînd la Oltina şi alta spre S. ducînd la Curu-Orman, la Ghiuvegea şi la Lipniţa.

Cîşla, *movilă,* în jud. Constanţa, plasa Silistra-Nouă, com. rurală Oltina, cătunul Cîşla, de la care şi-a luat şi numele. Este aşezată pe muchea dealuluĭ de d'asupra Cîşliĭ în partea de N. a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ. Are 137 m. înălţime. Fost punct trigonometric de gradul al 3-lea şi dominînd prin înălţimea sa satul Cîşla, aşezat la 1 kilometru spre V. de ea, iezerul Oltina, drumurile comunale ce duc de la Cîşla la Oltina şi Caranlîc. Este o movilă naturală şi e acoperită cu verdeaţă.

Cîşla, *baltă,* în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Tulcea, situată în partea apusană a plăşeĭ şi a oraşuluĭ. Este înconjurată cu stuf, formată fiind de revărsările gîrleĭ Somova, lîngă care e aşezată. Are 115 hectare, şi conţine peşte bun, care se consumă în comuna Cîşla şi în oraşul Tulcea. Venitul ce produce, e al statuluĭ.

Cîşla, *deal,* în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîşla, situat în partea vestică a plăşeĭ şi cea sudică a comuneĭ. Şĭ-a luat numele de la tîrla (cîşla) de oĭ ce o avea aci un Turc bogat Husein-Efendi. Are 179 m. înălţime, dominînd asupra drumuluĭ judeţean Tulcea-Măcin şi valea La-Podul-Bulgaruluĭ. E acoperit cu tufăriş şi fîneţe.

Cîşla, *loc izolat,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, marginea de S.-V. a com. Hurduji, după dealul Dumbrava, în hotar cu com. Deleni.

Pe acest loc, se zice, a fost în vechime sat mare, despre a căruĭ desfiinţare sunt două versiunĭ. După uniĭ s'a desfiinţat din cauza invaziuneĭ Tatarilor şi a Turcilor, locuitoriĭ strămutîndu-se în satele de astă-zĭ Deleni şi Hurdugi, fiind pe atuncĭ locurĭ acoperite cu codri marĭ unde se puteaŭ adăposti; după alţiĭ, din cauza asprimeĭ peste măsură a proprietaruluĭ de atuncĭ aŭ fugit locuitoriĭ în cotro aŭ putut, şi parte s'aŭ aşezat în satul Deleni.

Cîşla, *vale,* în plasa şi jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Cîşla. Este formată din alte treĭ văĭ: Bechir, Ceair şi Hagiul. Brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi cea centrală a comuneĭ, trecînd printr'însa; traversează şoseaua judeţeană Măcin-Tulcea, pe la kil. 7, şi se termină după 4 kil. în stufăria din apropiere. Este dominată de dealul Cîşla. Prin vale-ĭ trece drumul Cîşla-Frecăţei, şi un altul ce duce la Teliţa.

Cîşla-Caraman, *tîrlă* de oĭ, în judeţul Constanţa, plasa Constanţa, pe teritoriul comuneĭ Techir-Ghiol, şi pe al cătunuluĭ săŭ Haz-Diuliuc, la poalele movileĭ Caraman-Iuc. Şĭ-a luat numele de la proprietarul eĭ, un cioban ardelean.

Cîşla-Punar, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Caranlîc, căt. Curu-Orman. Se desface din poalele nord-vestice ale dealuluĭ Mezarlîc-Bair; se îndreaptă spre N., într'o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; trece prin satul Curu-Orman, taie drumul judeţean Ostrov-Cuzgun; primeşte pe stînga Valea-luĭ-Ghenciu; şi, după un drum de 8 kil., merge de se deschide în valea Beilic-Ceair, pe stînga. Malurile sale sunt înalte şi acoperite cu verdeaţă. Printr'însa merge şi un drum comunal ce duce de la Curu-Orman la Beilic.

Cîşleĭ (Dealul-de-d'asupra-), *deal,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, com. Oltin, cătunul Cîşla, de la care şĭ-a luat numele. Se desface din dealul de la Merchez, se întinde spre V. în direcţie N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi cea centrală şi estică a comuneĭ. Are pe dînsul două movile: Cîşla şi Movila-luĭ-Moş-Stanciu, de 148 metri înălţime. La poalele sale sud-vestice este aşezat satul Cîşla. Este acoperit cu semănăturĭ, fîneţe şi tufărişurĭ, rămăşiţe din întinsele pădurĭ de odinioară. Pe muchea sa merge şi drumul comunal Cîşla-Caranlîc.

Cîtina, *insulă,* în Dunăre, plasa Balta-Oltul-d.-j., judeţul Romanaţi. (Vezĭ Gura-Boazuluĭ).

Cîtina, *insulă,* judeţul Romanaţi,

în dreptul com. Gîrcovul, care împreună cu Șurla și Gîrcovul, are 160 hect. pădure.

Cîz-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, com. Baș-Chioi, căt. Cineli. E situat în partea vestică a plășeĭ și cea sudică a comuneĭ. E un vîrf maĭ înalt al Dealuluĭ-Feteĭ. Are 180 m. înălțime, dominînd asupra văeĭ pîrîuluĭ Taița și satuluĭ Cineli. Este acoperit cu puțină pădure pe vîrf, iar pe povîrnișurĭ cu pășunĭ.

Claia, *munte,* d'asupra Culmeĭ-Jepilor, în com. Predeal, căt. Bușteni, pl. Peleșul, jud. Prahova, numit ast-fel de locuitorĭ, pentru că are forma uneĭ clăĭ de fîn.

Clainicul, *pîrîŭ,* în com. rurală Șușița, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Clainicul, *vale,* în com. rurală Șușița, plasa Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Clainicul-Mare, *deal,* în com. rur. Balotești, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Clainicul-Mic, *deal,* în comuna rurală Balotești, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinți.

Clajna, *cătunaș,* al com. Lopătari, jud. Buzăŭ. Are 20 locuitorĭ și 5 case. E situat în poalele munteluĭ Măceșul.

Clajneĭ (Poiana-), *platoŭ,* situat pe malul stîng al rîuluĭ Slănicul, între Izvorul-Măceșuluĭ și Izvorul-Smoleanuluĭ, în partea de N. a comuneĭ Lopătari, județul Buzăŭ. E acoperit de fînețe.

Clatnova, *iezer,* jud. Brăila, în ostrovul cu acelașĭ nume.

Clatnova, *ostrov,* jud. Brăila, comuna Tichilești. E format de Dunărea-Vechie.

Clăbucelul, *pîrîiaș,* pl. Trotușul, jud. Bacăŭ, care îșĭ are obîrșia din muntele Clăbucul; curge pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinul și se varsă în pîrîul Clăbucul, pe dreapta.

Clăbucetul (Muntele-), *munte,* jud. Argeș, pl. Loviștea, com. Sălătrucul, pendinte de schitul Fedeleșoiŭ, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din București. Are o întindere de 3329 pogoane pășune, producînd o arendă anuală de 200 leĭ.

Clăbucetul, *munte.* (Vezĭ Galbina, jud. Muscel).

Clăbucetul, *munte,* jud. Muscel, plaiul și com. Nucșoara, pendinte de schitul Titireciul, jud. Vîlcea, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din București. Are o întindere de 1665 hect. pădure și pășune, și este arendat (1890) pe prețul de 910 leĭ anual.

Clăbucetul, *munte,* plaiul Dîmbovița, jud. Muscel. Constitue, de la Păpușa, împreună cu munțiĭ: Grădișteanu, Găinațul-Mare și Mic, Dobriașul-Mare și Mic, Strîmtul, Chiciora, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăești, Dealul-Șelarilor, Dealul-Cuculuĭ și dealul Mățăul, șirul despărțitor între apa Argeșeluluĭ și rîul Tîrgul.

Clăbucetul, *munte,* spre N.-V. de com. Cerașul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Clăbucetul, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Costești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în întindere de 500 hect.

Clăbucetul-Azugeĭ, *munte,* traversează mijlocul com. Predeal, pl. Peleșul, jud. Prahova. Este renumit pentru pădurile de fag, pentru nenumăratele stîne de oĭ, pentru bogatele luĭ pășunĭ și locurĭ de fînețe, care contribue mult la calitatea cașcavaluluĭ, cunoscut în comerț sub numele de «Cașcaval de Azuga» și care rivalizează cu renumitul «Cașcaval de Penteleŭ».

Clăbucetul-Azugeĭ (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pe moșia Clăbucetul-Azugeĭ, pendinte de com. Sinaia, plaiul Peleșul, jud. Prahova. Aparține Epitropieĭ caseĭ Doamneĭ Zoe Basarab Brîncoveanu.

Clăbucetul-Baiuluĭ, *munte,* jud. Prahova, com. Predeal, pl. Peleșul. E renumit pentru stînele de oĭ, pădurile de fag și locurile de fînețe. Este situat între Valea-Greculuĭ, valea Leuca, Tîrla-Berbeculuĭ și pîrîul Provița. Aparține, ca și Clăbucetul-Azugeĭ, Epitropieĭ caseĭ Doamneĭ Zoe Basarab Brîncoveanu.

Clăbucetul-Baiuluĭ, *vale,* izvorește din muntele Tîrla-Berbeculuĭ, com. Predeal, pl. Peleșul, jud. Prahova; curge de la N.-V. către S.-E.; se împreună cu Valea-Moraruluĭ și formează Valea-Cerbuluĭ, care se varsă în rîul Prahova, spre N. de căt. Bușteni.

Clăbucetul-Brezeĭ (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, încă din anul 1883, pe moșia Clăbucetul-Brezeĭ, pendinte de comuna Sinaia, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Clăbucetul-Tauruluĭ, *munte,*

jud. Prahova, com. Predealul. Are bogate pășunĭ și locurĭ de fînețe.

Acest munte a fost dăruit schituluĭ Predeal, de Banul Filipescu, după cum se arată din hrisovul luĭ Gheorghe D. Bibescu, din 1844.

Cu mult înainte, Biv-vel Logofăt Chrisoscoleŭ, proprietarul acestuĭ munte pe acel timp, dăruește după cererea Ieromonachuluĭ Ionichie, la poalele acestuĭ munte, un loc ce se întinde de la Valea-Olăreseĭ și pănă la Puriștoaca, pentru construcția schituluĭ Predeal.

Acest munte, împreună cu Piscul-luĭ-Cumpăt, Dutca, Rășnoava și Dosul-Cerbuluĭ, a fost maĭ pe urmă vîndut de Biv-vel Logofăt Chrisoscoleŭ, Doamneĭ Sachelarie, pe prețul de 2000 de galbenĭ.

La anul 1844, Baronul Cristodor Sachelarie, proprietarul prin moștenire al munților cumpărațĭ de Doamna Sachelarie, lăsînd în urma morțeĭ sale marĭ datoriĭ, aceștĭ munțĭ aŭ fost cumpărațĭ de Marele Ban Alexandru Filipescu, cu prețul de 5407 galbenĭ.

Pănă la anul 1863 a fost proprietatea schituluĭ Predeal, iar azĭ aparține Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Răposatul Manoil Laranaga a înființat la anul 1884 în Clăbucetul-Tauruluĭ, la locul unde Limbășelul se varsă în Azuga, o fabrică de var negru. Cîțĭ-va anĭ maĭ tîrziŭ, Laranaga scăpătînd, fabrica înființată de el a trecut în posesiunea d-luĭ Basilie Aldasaro.

Clăbucul, saŭ **Călăboci,** *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Cașinul. E situat pe graniță, spre Austro-Ungaria și în colțul de S.-V. al județuluĭ. Inălțimea sa este de 1370 m. Este acoperit cu pădurĭ de fagĭ groșĭ, amestecațĭ cu brazĭ înalțĭ.

Aci comisiunea de delimitare din 1888 a hotărît să revină Romînieĭ 97 hect., făcînd să treacă linia de hotărnicie din acest munte, printr'o rîpă, în rîul Cașinul, peste care trece; iar nu prin piciorul Calabucs-Alya ca maĭ înainte.

Clăbucul, *munte,* în com. Soveja, pl. Zăbrăuțul, jud. Putna, la hotarul țăreĭ, spre N.-V.

Clăbucul, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Mănăstirea-Cașin, care șerpuește pe graniță, spre Transilvania de la N. spre S., vărsîndu-se pe stînga în apa Cașinuluĭ.

Clăbucul, *pîrîŭ,* jud. Putna, ce izvorește de sub coastele munteluĭ Clăbucul și a poieneĭ Căpușa, ce se ține de muntele Sboina-Verde și merge de se varsă la Lepsce-Marĭ, drept Piscul-Paltinuluĭ.

Clăcașiĭ-de-Schitul-Frumoasa, *pădure* foioasă, județul Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Schitul-Frumoasa, proprietatea clăcașilor din comună. Are o întindere de 23 hect. si este supusă regimuluĭ silvic.

Clădita-Mare, *munte,* în jud. Suceava, com. Mălini, în hotarul Bucovineĭ. Are 1073 metri altitudine.

Clăilor (Valea-), *șes,* în jud. Buzăŭ, com. Bîsceni. E acoperită de fîneață.

Clănița, *rîuleț,* care curge prin valea cu acelașĭ nume, al căreĭ început este în pădurea Oardeĭ, din com. Izvorul-d.-j., jud. Argeș.

Acest rîuleț străbate o mare parte din jud. Teleorman și apoĭ parte din județul Vlașca, formînd limita luĭ la extremitatea de N.-E. atît cu județul Argeș, cît și cu parte din Vlașca.

Clănița formează hotarul natural al moșiilor din com. Slobozia-Trăsnitul despre județele Argeș și Vlașca.

După numele acestuĭ rîuleț s'a dat prin legea administrativă din 1892 numirea plășeĭ Clănița din jud. Vlașca. Mulțĭ îĭ scriŭ numele greșit: Clenița, în loc de Clănița, cum îl pronunță și locuitoriĭ.

Clășnești, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. rur. Glogova. Are 200 locuitorĭ; o biserică deservită de un preot și doĭ cîntărețĭ; o școală cu un învățător, frecuentată de 26 elevĭ.

Clătești, *sat,* jud. Ilfov, ce face parte din com. rur. Mitreni-Clătești, pl. Oltenița. Este situat la S. de Mitreni. La E. și S. este udat de rîul Argeș.

Se întinde pe o suprafață de 317 hect., pe carĭ le cultivă locuitoriĭ, în număr de 289 suflete.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 31 elevĭ și 9 eleve. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 338 și al celor micĭ de 159.

Clătești, *mahala,* în partea de E. a satuluĭ Corni-d.-s., com. Corni, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Cleanovul, *com. rur.,* în județul

Mehedinţi, pl. Blahniţa-Cîmpul, la distanţă de 63 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ, de 28 kil. Este situată pe ambele dealurĭ ale rîuluĭ Dăsnăţuiul, şi se mărgineşte: la E. cu com. Carpenul, din Dolj; spre S. cu comuna Vîrbiţa, tot din Dolj; spre V. cu com. Guardeniţa, din Mehedinţi şi spre N. cu com. Saca, din Dolj.

E formată din 2 sate: Cleanovul şi Preajba. Are 280 contribuabilĭ; 2100 suflete, carĭ locuesc în 318 case.

Calitatea pămîntuluĭ e bună.

Locuitoriĭ posedă: 180 plugurĭ, 257 care cu boĭ şi 16 căruţe cu caĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu 1 învăţător, frecuentată de 42 elevĭ. In comună sunt 8 cîrciumĭ.

Budgetul coprinde la veniturĭ suma de leĭ 5179 şi la cheltuelĭ 3223 leĭ.

Numărul vitelor din această comună este: 1600 vite marĭ cornute, 58 caĭ, 1485 oĭ şi 883 rîmătorĭ.

Prin Cleanovul trece şoseaua Bîcleşul-Guardeniţa-Cleanovul.

Dealurĭ în comună sunt: Dealul-Cleanovuluĭ, al-Băltoaicheĭ şi al-Gîrbovuluĭ, care formează văĭ cu acelaşĭ nume.

Pîraie sunt: Dăsnăţuiul, Băltoicăul şi Gîrbovul.

In com. Cleanovul se fac treĭ bîlciurĭ anuale, şi anume: La Sf. 40 Mucenicĭ; la Duminica Tomeĭ şi la Sf. Ilie.

Se zice că bîlciul de la Sf. Ilie a fost prădat în anul 1802 de către Turciĭ luĭ Pazvantoglu din Vidin.

Cleanovul, *deal,* în com. rur. Cleanovul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Clecea-Mare, *grind,* în judeţul Tulcea, pl. Măcin, com. urbană Măcin, căt. Ghecetul. E situat în partea nord-vestică a plăşeĭ şi vestică a comuneĭ. Are o formă lunguiaţă, cu o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; comunică la V. cu grindul Coada-Spinăuluĭ şi la N.-E. cu Grindul-Oaeĭ şi al-Pietroiuluĭ; la E. de el se află Balta-Porcilor; este străbătut de drumul comunal Măcin-Ghecet, şi de o gîrliţă ce se scurge în Balta-Oaeĭ, din spre N. Are o întindere cam de 80 hect. Este înconjurat de toate părţile cu stuf.

Clecevăţul, *pîrîŭ,* ce vine despre com. rur. Bresniţa, şi se varsă în Topolniţa, în com. rur. Bîrzi, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cleja, *com. rur.,* judeţul Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j. E aşezată d'a dreapta Siretuluĭ. Se alcătueşte din 3 cătune: Cleja, reşedinţa, Somuşca şi Valea-Rea.

Aceste sate formaŭ maĭ înainte, cu o moşie închinată din Bucovina (Condica-Liuzilor), 2 comune: Cleja, compusă din Cleja-d.-s., Cleja-d.-j. (în vechime Bida), Cleja-Statuluĭ (moşia maicilor) şi Osebiţi-Cleja; Somuşca, cu Valea-Rea («Analele Statistice» de Marţian, 1873).

Teritoriul comuneĭ se mărgineşte la N. cu com. Faraoanele, la S. cu com. Fundul-Răcăciuni, la E. cu com. Gioseni, de care se desparte prin Siretul, şi la V. cu com. Valea-Rea. Este udat de pîraiele Cleja şi Valea-Rea.

Sunt 2 bisericĭ: una ortodoxă şi una catolică în satul Cleja. Case de locuit sunt 605; cîrciumĭ 7, dintre care una pe şoseaua naţională Bacăŭ-Focşani.

Populaţiunea comuneĭ este de 606 capĭ de familie, cu 2529 suflete, dintre carĭ: 51 Romînĭ, 2379 Ungurĭ, 91 Izraeliţĭ şi 8 Armenĭ, toţĭ de protecţiune romînă. După felul ocupaţiuneĭ se deosebesc: 1430 agricultorĭ, 14 meseriaşĭ, 3 industriaşĭ, 12 comercianţĭ, 2 avînd profesiunĭ libere şi 12 servitorĭ. Ştiŭ carte 27 persoane. Contribuabilĭ, după recensămîntul pentru periodul 1891—96, sunt 544. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 8 locurĭ, cu 23 fălcĭ pămînt în ţarină.

Teritoriul comuneĭ are o întindere de peste 1000 hect. Proprietar mare este N. Drăgoianu, care are o moşie de 127 hect., cu un venit de 3150 leĭ anual; G. Mihail, cu o moşie pe Valea-Somuşca; în fine maĭ mulţĭ răzeşĭ.

Pădurile ocupă aproximativ 140 hect.

Budgetul pe exerciţiul 1891—92, are la veniturĭ leĭ 4390, banĭ 58, şi la cheltuelĭ leĭ 2538, banĭ 90.

Viile ocupă 197 hect., care în 1890, aŭ dat 2955 hectol. vin alb. După controalele diviziеĭ filoxerice (1891) viea lucrătoare are 246 hect., cea nelucrătoare 2½ hect.

Totalul pămînturilor de cultură este de 476 hect.

Din teritoriul com. se scoate piatră de var şi se fabrică var. Unele familiĭ se ocupă cu facerea pălăriilor de paie. Animale sunt: 355 caĭ, 787 vite marĭ cornute, 617 porcĭ, 308 capre şi 786 oĭ. Stupĭ de albine sunt 55.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de calea vecinală Fundul-Răcaciuneĭ-Călugăra, şi de şoseaua naţională Bacăŭ-Focşani.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 23 kil.; la comuna Valea-Seacă, reşedinţa plăşeĭ, 9

kil.; la com. Faraoani, 4 kil.; la com. Fundul-Răcăciuneĭ, 8 kil.; la com. Gioseni, 11 kil.

Cleja, *sat,* judeţ Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j. Este reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume. E situat pe pîrîul Cleja. Are o populaţie de 384 capĭ de familie, saŭ 1342 suflete, toţĭ Ungurĭ. Are 2 biserici: una ortodoxă, în stare de ruină, fondată la 1847 de Iorgu Anastasiu, şi a doua, catolică, făcută de locuitorĭ la 1811, şi în care slujeşte 1 preot. Sunt 5 cîrciumĭ.

Vite: 195 caĭ, 433 vite cornute, 407 porcĭ şi 181 capre.

Cleja, *pîrîŭ,* judeţul Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j., com. Cleja, care curge în direcţia E. spre malul drept al Siretuluĭ şi udă satele Cleja şi Somuşca.

Clejani, *com. rur.,* situată în pl. Neajlovul, jud. Vlaşca, pe coasta dreaptă a rîuluĭ Neajlovul, departe de Bucureşti de 36 kil., de Giurgiu de 60 kil., iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 5 kil. Această comună se află pe proprietatea cu acelaşĭ nume, care are pe dînsa maĭ multe alte comune. Aparţinea în secolul trecut familieĭ Deşul, apoĭ a trecut familieĭ Vilara, de la care a avut-o Maiorul Mişu Anastasievicĭ, care a îmbogăţit-o cu multe edificiurĭ însemnate, cum: un palat cu grădinĭ frumoase, morĭ sistematice pe apa Neajlovuluĭ, magaziĭ cu 3 etage, pătule, şcolĭ cu maĭ multe încăperĭ de zid; s'a făcut chiar un sat cu case din noŭ de zid, în care s'adusese o colonie de străinĭ; în timpul din urmă, după moartea luĭ Maior Mişu, a trecut în stăpînirea d-luĭ Trifu.

In această com. este judecătoria ocoluluĭ III, din jud. Vlaşca.

Populaţiunea se ridică la 1404 suflete, cu 320 familiĭ, din care 266 contribuabilĭ.

Budgetul e la veniturĭ de 16877 leĭ şi la cheltuelĭ de 5570 leĭ.

Sunt două bisericĭ, din carĭ una cu hramul Naşterea-Maiciĭ-Domnuluĭ, cu un preot şi doĭ cîntăreţĭ; constitue singură o parohie cu numele de Blejani.

In această comună este o şcoală de zid, care avea în trecut 2 învăţătorĭ salariaţĭ de fostul proprietar, Maior Mişu. Această şcoală a fost clădită la 1834 de comisul Vilara, apoĭ rezidită la 1853 de d. Maior Mişu, care a transformat-o în internat de băeţĭ; la 1875 aci urmaŭ 32 elevĭ internĭ şi 120 externĭ; azĭ sunt doĭ învăţătorĭ şi 172 elevĭ.

Pe moşia aceseĭ comune s'a împămîntenit, la 1864, un număr de 206 locuitorĭ, dîndu-li-se 618 hect.

S'a cultivat de către 37 locuitorĭ o suprafaţă de 10 hect. şi 68 ariĭ cu tutun, care a produs 7983 kilograme tutun, în valoare de 5293 leĭ.

Această proprietate are 5600 hect. pămînt, şi a fost estimată de Creditul funciar rural din Bucureşti, la suma de 1920600 leĭ.

Are şi o pădure în suprafaţă de 1100 hectare.

Vite sunt puţine, dar bune; sunt mulţĭ porcĭ de rasă palatină, aduşĭ din Serbia, boĭ de rasă ungurească, se maĭ găsesc şi oĭ multe, puţinĭ caĭ şi puţine capre.

La 1533, Radu-Vodă s'a bătut cu Mehmet-Beiŭ, la Clejani, unde l'a învins. Tot aci, la 1522, s'a dat o bătălie între Radu-de-la-Afumaţĭ şi Turcĭ.

Clenceşti, *mahala,* în com. rur. Almăjelul, plasa Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Clenciul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Măreşti. E aşezat d'a stînga pîrîuluĭ Dunăvăţul.

Cleniţa, *vale,* ce ese din judeţul Argeş, din pădurea Oardeĭ, intră în jud. Vlaşca maĭ sus de com. Negreni, udă plasa Glavaciocul, trecînd prin Bîţcoveni, merge prin satele Talpa, Gălăşescul-Catalina, Negreni, Băbăiţa, şi, din jos de comuna Măgura, dă în Teleorman.

Cletecinul, *lac,* în judeţul Buzăŭ, com. Odăile, cătunul Lacul. E acoperit de trestie şi papură.

Clifa, *pădure,* situată între satele Godineşti-d.-s. şi Godineşti-d.-j., com. Godineşti, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Clifele, *munte,* peste care trece frontiera între com. Broşteni şi Bucovina, jud. Suceava. Are 1367 m. altitudine.

Climăuţi, *numire vechie* a *statuluĭ* Pilipăuţi, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Herţa, judeţul Dorohoiŭ. (V. Pilipăuţi).

Climeşti, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-s., comuna Bereşti. E situată maĭ sus de Bereşti. Are o biserică zidită de locuitorĭ la 1819. Este o cîrciumă. Capĭ de familie sunt 73, cu 330 suflete. Vite: 26 caĭ, 116 vite cornute şi 33 porcĭ. Distanţa la reşedinţa comuneĭ, unde e şcoala, este 702 m.

Climeşti, *sat,* în com. Budeşti-Ghicăĭ, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E aşezat pe valea dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în co-

prinderea moșieĭ Ghirva. Se mărginește la S.-E., cu județul Roman, de care se desparte prin linia de hotar a județuluĭ; la N., cu satul Budești-Ghicăĭ; la V., cu satele Făureĭ și Micșunești.

In acest sat se află: 1 biserică deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; 2 morĭ de apă; o fierărie; o casă mare a proprietățeĭ, cu grădină și fîntînĭ cișnitoare.

Numărul contrib. e de 38.

Populațiunea se urcă la 367 suflete, saŭ 77 familiĭ.

Vite sunt: 797 capete, dintre carĭ: 154 boĭ, 59 vacĭ, 413 oĭ, 26 caĭ, 110 rîmătorĭ și 35 juncĭ.

Climești, *deal,* în prelungire cu dealurile Chiliile și Făurei, situate în com. Budești-Ghicăĭ, jud. Neamțu. Formează legătură cu dealurile din jud. Roman.

Climești, *moșie,* în com. Budești-Ghicăĭ, pl. de Sus-Mijlocul, județul Neamțu, proprietatea familieĭ Gr. Cozadini. Produce un venit anual de 44000 leĭ. Casa proprietățiĭ este o clădire mare, luxoasă. Diferite unelte agricole, vite de rasa olandeză și elvețiană, sunt evaluate aproximativ la suma de 50000 de leĭ. Are sat.

Numirea vechie: Ghirva.

Clinceanca, *moșie,* nelocuită, jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Bucoveni. Proprietarul, d-l I. Dunca, are 290 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd 1/2 hect. pentru cultura vițeĭ.

Clinceni, *sat,* face parte din com. rur. Slobozia-Clinceni, pl. Sabarul, jud. Ilfov. Este situat la S. de Slobozia, între rîul Răstoaca și rîul Ciorogîrla.

Se întinde pe o suprafață de 714 h. a., cu o pop. de 812 loc.

Din teritoriul satuluĭ, 294 h. aparțin d-neĭ Frederica Paleologu, din carĭ cultivă 280 hect., rezervînd 14 hect. pentru izlaz. Locuitoriĭ aŭ 420 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd 15 hect. pentru cultura vieĭ.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; un pod stătător.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 436 și al celor micĭ de 158.

Timpul înființăreĭ satuluĭ nu se știe. In biserica din sat există o carte, pe scoarța căreia este scris așa: «Acest locaș dumnezeesc este zidit la anul 1694 de către D-luĭ D-nul Rămădan Paleologu, proprietarul moșieĭ Clinceni.»

Aceeașĭ inscripțiune s'a maĭ găsit și pe o pieatră care este în altarul bisericeĭ.

Clinciul, *sat.* (Vezĭ Clinceni, jud. Ilfov).

Clinciul, *cătun,* al com. Vernești, jud. Buzăŭ, cu 50 loc. și 11 case. Are sub-divizia Poenari.

Clinciul, *sat,* pl. Oltenița, jud. Ilfov; face parte din comuna rur. Spanțovul. Este situat spre N.-V. de Spanțovul, între văĭ.

Are o suprafață de 800 hect., cu o populație de 29 loc.

Statuluĭ aparțin 218 hect. și însurățeilor 582 hect. Statul cultivă prin arendașiĭ săĭ 130 hect. (50 sterpe, 13 izlaz, 15 vie și 10 pădure). Loc. cultivă 527 hect. (15 sterpe, 25 izlaz și 15 vie).

Numărul vitelor marĭ e de 56 și al celor micĭ de 57.

Clinciul, *baltă,* jud. Ilfov, lîngă satul cu acelașĭ nume, proprietatea statuluĭ. Se arendează împreună cu moșia Clinciul.

Clinciul, *moșie* a statuluĭ, fostă pendinte de Episcopie, în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 121 hect. arabile.

Clinciul-Gorgănelele (Bosie), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 130 hect. arabile și 20 prund.

Clinciul (Craifeleanul), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 32 hect. arabile.

Clinciul (Jitianul, saŭ **Măleanca),** *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 190 hect. arabile.

Clinciul (Vernescu), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 172 hect. arabile.

Clinciul, *moșie,* a statuluĭ, jud. Ilfov, fostă pendinte de biserica Sărindarul. S'a arendat pe periodul 1885—95 cu 11000 leĭ anual, împreună cu balta.

Clinciul. Vezĭ Surlari, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Clinciul - Filiti, *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Vernești. Are 130 hect. arabile.

Clinciul-Moșnenilor - Lipienĭ, *moșie,* în com. Vernești, jud. Buzăŭ. Are 43 hect. arabile.

Clinciul și **Surlari,** *pădure* a statuluĭ, în întindere de 36 hect., pendinte de com. Chiseletul, pl. Oltenița, jud. Ilfov.

Clinelor (Dealul-), *munte,* în com. Mălini, jud. Suceava.

Clinețul, *gîrlă,* în plasa și jud. Tulcea, com. rurale Maru-Ghiol și Saru-Nasuf. Este formată, la izvor, din 2 brațe ce pornesc din poalele sudice ale dealuluĭ

Cara-Bair, de lîngă ruinele cetăţeĭ Zaporojeni; se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea răsăriteană a plăşeĭ şi pe cea sudică a comunilor, şi, după un curs de 6 km. merge de se varsă în marele iezer Razelm, pe partea dreaptă a luĭ. Este înconjurată de toate părţile numaĭ cu stuf.

Clinovul, *pîrîŭ*, izvoreşte de la E. comuneĭ Armăseşti, plasa Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea; udă partea de S. a acesteĭ comune şi se varsă în rîul Cernişoara.

Clinul, *deal*, ocupă partea de V. a com. Gropniţa, plasa Copoul, jud. Iaşi. I s'a dat această numire după direcţiunea pantelor sale înclinate.

Clinul, *munte*, comuna Cheia, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Clinul, *vale*, jud. Iaşi, formată de inclinaţiunea pantelor dealuluĭ Clinul, din com. Gropniţa, plasa Copoul.

Clipiceşti, *com. rur.*, în pl. Gîrlele, jud. Putna.

Comuna Clipiceşti este situată pe ambele malurĭ ale Putneĭ; cătunul Clipiceşti maĭ sus de Ireşti, iar Vităneşti, maĭ jos de Ireşti şi anume: Clipiceşti şi Vităneşti-d.-s. pe malul stîng al Putneĭ, iar Vităneşti-d.-j., pe malul drept.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa subprefectureĭ (Odobeşti) e de 15 kil., iar de capitala judeţuluĭ, de 21 kil.

Inălţimea comuneĭ e de 205 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. şi N.-E., Crucea-d.-s., Panciul peste apa Şuşiţeĭ; la N.-V. şi V., Ireşti; la E., Crucea-d.-j. peste apa Şuşiţeĭ; la S.-E., Ţifeşti şi Găgeşti; iar la S., Măgura-Odobeştilor.

Comuna se compune din următoarele cătune: Clipiceşti, unde e şi primăria comuneĭ, Vităneşti-d.-j. şi Vităneşti-d.-s. Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 224 capĭ de familie, cu 864 suflete (416 bărbaţĭ, 448 femeĭ), din carĭ 423 neînsuraţĭ (211 bărbaţĭ, 212 femeĭ), 358 însuraţĭ, 70 văduvĭ (19 bărbaţĭ, 51 femeĭ), 13 divorţaţĭ (7 bărbaţĭ, 6 femeĭ); 850 Romînĭ, 1 Sîrb, şi 13 de diferite naţionalităţĭ; 851 ortodoxĭ, 6 armenĭ şi 7 mozaicĭ; 188 agricultorĭ, 13 meseriaşĭ, 7 industriaşĭ, 15 comercianţĭ, 13 profesiunĭ libere, 72 muncitorĭ şi 53 servitorĭ.

Ştiŭ carte 116 persoane, din carĭ 87 bărbaţĭ şi 29 femeĭ.

Numărul caselor de locuit sunt 197.

In comună e o biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru, în satul Clipiceşti şi una filială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ în satul Vităneşti. Pentru întreţinerea lor, com. cheltueşte 150 leĭ anual.

Instrucţiunea se predă într'o şcoală mixtă, construită de comună şi frecuentată de 10 copiĭ (6 băeţĭ şi 4 fete), din 39 de copiĭ (18 băeţĭ şi 21 fete) cu vîrsta de şcoală. Pentru întreţinerea eĭ, com. vine în ajutor cu 174 leĭ anual.

Sunt 190 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1893—94, era de 6156.16 leĭ la veniturĭ şi de 6053.07 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul cultivatorilor a fost de 32.

Instrumentele agricole sunt: 1 maşină de treerat cu aburĭ, 1 maşină de vînturat, 21 plugurĭ de lemn, 27 de fier şi 2 morĭ de aburĭ.

Vite sunt 754, din carĭ: 237 boĭ, 109 vacĭ, 55 caĭ, 208 oĭ, 2 capre şi 143 porcĭ.

Viile din Clipiceşti sunt aşezate pe dealul de de-asupra maluluĭ Putneĭ şi constitue resursa principală a locuitorilor, aducîndu-le până la 21 hectol. de hectar. Intinderea viilor din comună se ridică la 468 hect., producînd (1893) 6561 hectol. vin alb şi 3392 hectol. vin roşu, în valoare totală de 248825 leĭ.

In comună sunt 219 stupĭ de albine.

Industria şi comerciul sunt reprezentate prin: 1 accizar, 2 cîrciumarĭ, 1 băcan, 5 dogarĭ, 3 cizmarĭ, 1 cărăuş şi 23 fabricanţĭ de rachiŭ.

Maĭ multe şosele comunale pun în legătură com. Clipiceşti cu Ţifeşti la S.-E., şi cu Ireşti la N.-V. Şoseaua judeţeană Focşani-Boloteşti-Tichirişul trece prin Vităneşti-d.-j., punînd astfel satul în legătură, de o parte cu Găgeşti şi de alt cu Ireşti-d.-j.

Clipiceşti, *sat*, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Gîrlele, jud. Putna. Este aşezat pe malul stîng al Putneĭ, maĭ sus de Ireşti.

Are o biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru. In ajutorul eĭ vine com. Clipiceşti, cu 75 leĭ anual. Are o şcoală mixtă, zidită de comună şi frecuentată de 10 copiĭ (6 băeţĭ şi 4 fete). Numărul copiilor în vîrstă de şcoală e de 39 (18 băeţĭ şi 21 fete).

Clipiceşti, *parohie*, în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Gîrlele, jud. Putna, şi formată din cătunele Clipiceşti şi Vităneşti. E formată din 1 biserică parohială, cu hramul Sf. Dumitru, în cät. Clipiceşti şi 1 filială, cu hramul

S-ţiĭ Voevozĭ în Vităneşti. Comuna cheltueşte pentru fie-care biserică 75 leĭ anual.

Clipiceşti (Hlizele-de-la-), *trup de pădure.* (Vezĭ Mera-Baloteşti).

Clipiciul, *lac,* pe moşia Fetele, proprietatea fraţilor C. şi Gr. Olănescu, pendinte de com. Blejasca, plasa Glavaciocul, judeţul Vlaşca.

Cliserul, *sub-divizie* a căt. Simileasca, din com. Simileasca, jud. Buzăŭ. Are o biserică fundată de familia Filipescu.

Cliserul, *deal,* în judeţul Buzăŭ, comuna Gura-Sărăţiĭ, cătunul Valea-Botiĭ. E acoperit de viĭ.

Cliserul, *numire* dată uneĭ părţĭ din *moşia* Simileasca, judeţul Buzăŭ. E acoperită în mare parte cu grădinĭ de zarzavat. E maĭ numită şi Filipeasca.

Clociţi, *cătun,* al comuneĭ Vadul-Soreşti, jud. Buzăŭ, cu 425 locuitorĭ, carĭ locuesc în 97 case. Aci se presupune a fi fost cetatea dacică Ramidava.

Clociţi, *colină,* ramificaţie din dealul Dumbrăveĭ, jud. Buzăŭ, prelungindu-se spre S.-E. între Valea-Clociţi şi Valea-Licoi, în com. Vadul-Soreştilor. Are înălţime ca de 415 m.

Clociţi, *izvor,* în jud. Buzăŭ, comuna Vadul-Soreştilor; începe din dealul Dumbraveĭ şi se scurge în valea Hîrboca. Până acum 20 anĭ, acest izvor, de cîte orĭ venea mare, aducea în albia sa o mulţime de monede romane de argint. Cauza încetăreĭ nu poate fi de cît, saŭ sleirea tezauruluĭ, saŭ vre-un obstacol care ĭ-a abătut cursul.

Clociţi (Lixăndreasca), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreştilor. Are 130 hect., din carĭ 28 pădure.

Clociţi - Pantelimonul, *moşie,* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, jud. Buzăŭ, pendinte de mănăstirea Grăjdana, în comuna Vadul-Soreştilor. Are 197 hect., din care 95 pădure, restul arabil, viĭ şi izlaz.

Clociţi (Spiroaica), *moşie,* în jud. Buzăŭ, comuna Vadul-Soreştilor, căt. Clociţi. Are 460 hect., din carĭ 140 pădurea Dumbrava, restul arăturĭ, viĭ, livede şi izlaz.

Clociţi (Sfoara - Lăudatul), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vadul-Soreştilor. Are 43 hect., din care 16 pădure.

Clocociovul, *sat,* situat la S., pendinte de oraşul Slatina, jud. Olt, cu care formează o comună. E locuit numaĭ de agricultorĭ.

Clocociovul, *mănăstire,* situată în gura văeĭ cu acelaşĭ nume, jud. Olt. (Vezĭ descripţia la oraşul Slatina).

Clocociovul, *deal,* situat la S. de oraşul Slatina, jud. Olt. E acoperit cu viĭ şi ţarine.

Clocociovul, *vale,* situată între dealurile Caloianca şi Clocociovul, jud. Olt, la S. de Slatina. Are direcţia E.-V. şi se varsă în Olt.

Clocoticiul, *sat,* cu 72 sufl., jud. Argeş, pl. Loviştea. Face parte din com. rur. Racoviţa.

Clocoticiul, *deal,* com. Casa-Vechie, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Clocoticiul, *loc,* pl. Jiul-d.-j., comuna Rozăştea, jud. Dolj, unde bălţile: Metiţa, Strîmba, Ocrugli, Seaca, Groşeţul, Lungă, Trestia şi Jieţul, se varsă în balta Ochiul.

Clocoticiul, *vale,* începe de sub muntele Piva, din plaiul Vulcan, jud. Gorj, şi se prelungeşte de la E. spre V. pe o întindere de 4 kil., lăsînd în partea despre N. muntele Piva, iar în partea despre S. Cracul-Măruluĭ. In muntele Piva izvoreşte un mic pîrîŭ, care poartă numirea văeĭ şi care se varsă în rîul Bistriţa.

Clocoticiul, *vale,* com. Cacova, pl. Ocolul, jud. Vălcea.

Clocoticiul, *vale,* com. Prisaca, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Clocoticiul, *deal,* în com. rur. Secul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Clondirul (Clondirul - Băjenari), *com. rur.,* în pl. Sărata, jud. Buzăŭ. E situată pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Sărata, la distanţă de oraş de 2300 m. Limitele sale sunt: la N., şoseaua naţională, peste care trece puţin în dreptul com. Pietroasa, începînd din hotarul moşieĭ Bădeni şi până în hotarul moşieĭ Coca din com. Şarînga; la E., se lasă pe hotarul moşiilor Stîlpul şi Borneasca şi merge până în Movila-Banuluĭ; la S. din Movila-Banuluĭ, merge pe hotarul moşieĭ Bradul-Berca, până în hotarul moşieĭ Marişoaica din com. Vintileanca; la V., începe din Marişoaica şi pe hotarul moşieĭ moşnenilor Bădeni dă în şosea. Suprafaţa sa este de 2020 hect., din care 1570 arabile, 70 fîneaţă, 240 izlaz, 37 viĭ şi

103 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Bradul-Berca, Bărbuleanca şi Bădeni-Miluiţi (ale statuluĭ), Cătinele şi Bădeni-Popeşti (particulare). Terenul e şes şi puţin fertil, avînd multe sărăturĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: şoseaua naţională şi şoseaua comunală Clondirul-Pietroasa.

Vite are: 440 boĭ, 246 vacĭ, 93 viţeĭ, 174 caĭ, 296 epe, 62 mînjĭ, 2630 oĭ, 1 asin şi 270 porcĭ. Stupĭ sunt 15.

Comuna e formată din cătunele Atîrnaţi, Băltăreţi şi Clondirul, cu o populaţie de 1270 loc., din carĭ: bărbaţĭ însuraţĭ 280, neînsuraţĭ 25, văduvĭ 9, băeţĭ 332; iar femeĭ măritate 280, văduve 25, fete 319, carĭ locuesc în 272 case. Meseriaşĭ sunt: 2 lemnarĭ, 1 cizmar şi 2 fierarĭ.

Budgetul com. e de 3041 leĭ.

Comuna are o şcoală frecuentată de 50 elevĭ şi 5 eleve. Carte ştiŭ 94 loc. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Cîrciumĭ sunt 7.

Această comună şĭ-a luat naştere în secolul trecut cu locuitorĭ aduşĭ din diferite părţĭ de Egumeniĭ mănăstireĭ Bradul, pentru a avea braţe de lucru pe moşia Bradul. Cu ocaziunea ocupăreĭ ţăreĭ de Ruşĭ (1806—1812), locuitoriĭ aŭ părăsit căminurile, neputînd suporta podvezile impuse şi nu se întoarseră de cît după 1812, cînd îşĭ iaŭ naştere satele Clondirul-d.-j. şi Băjenari-Pitaruluĭ-Haralambie. Maĭ tîrziŭ fixîndu-se aci o staţiune postală, se formează din surugiĭ căt. Postea (Atîrnaţi) şi tot cam în acel timp se pun bazele şi satuluĭ Băltăreţi; toate aceste sate se reunesc în 1864, într'o singură comună: Clondirul-Băjenari.

Clondirul, *cătunul* de reşedinţă, al com. Clondirul, jud. Buzăŭ, cu 620 loc. şi 135 case. La început se împărţea în două: Clondirul-d.-s., constînd din vechiul sat Băjenari-Haralambie şi Clondirul-d.-j. Acum, ambele s'aŭ reunit sub numele de Clondirul.

Clondirul (Clondirul-de-Sus), *cătun*, al com. Şaringa, judeţul Buzăŭ. E situat sub ramificaţiile de S.-E., ale munteluĭ Istriţa. Are 440 loc. şi 106 case.

Clopotul, *poiană*, jud. Suceava, pe moşia Stolniceni-Costandache.

Clopotul, *pîrîiaş*, judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, curge prin valea cu acelaşĭ nume şi se varsă în pîrîul Solonţul.

Clopotul (La-), *pasagiŭ*, al drumuluĭ ce duce la Sibiŭ, judeţul Vîlcea. De la com. Cornetul, Oltul curge formînd o mulţime de cotiturĭ printre nişte stîncĭ înalte şi sălbatice, desbrăcate de orĭ-ce vegetaţie, de un aspect înfiorător. O legendă populară culeasă de d. George I. Lahovari, pretinde că în acest loc ar fi căzut în Olt, în vremurĭ de demult, un clopot colosal, destinat Episcopieĭ de Rîmnic orĭ mănăstireĭ Curtea-de-Argeş, care de veacurĭ stă îngropat în valurile clocotinde ale rîuluĭ.

Clopotuluĭ (Valea-), *vale*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, avută în puţurĭ cu păcură.

Clopoţel (Iazul-luĭ-), *iaz*, jud. Suceava, spre S.-V. şi în marginea oraşuluĭ Fălticeni. E format de pîrîul Buciumeni şi are o suprafaţa de 400 m. p.

Clopoţel (Ţarina-luĭ-), *ţarină*, judeţul Suceava, în suprafaţă de 20—25 fălcĭ, între Fălticeni şi pîrîul Buciumeni.

Clopoţelul, *iaz*, jud. Botoşani, format din pîraie, pe moşia statuluĭ Vorona, comuna Poiana-Lungă, pl. Siretul.

Cloşani, *com. rur.*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la distanţă de 73 kilom. de oraşul Turnul-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reşedinţă plăşeĭ, de 11 kil. E situată în munte, pe albia rîuluĭ Motrul-Mare şi Motrul-Mic (Motrişorul saŭ Motrul-Sec). Comuna Cloşani este compusă din satul Motrul-Mare care este reşedinţa comuneĭ şi Motrul-Sec, de care aparţine şi Poiana, unde este sucursala vămeĭ Vîrciorova.

Are 1105 locuitorĭ, din carĭ 199 contrib., locuind în 245 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura, creşterea vitelor şi facerea şindrileĭ de brad.

Parte din locuitorĭ se ocupă cu pescuitul păstrăvuluĭ din apa Cerna şi pîraiele sale şi cu facerea brînzeĭ numită «de toamnă», saŭ brînză «degerată».

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 11 căruţe cu caĭ şi 1015 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală cu 1 învăţător.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Budgetul are la veniturĭ leĭ 1646; iar la cheltuelĭ 1097 leĭ.

Numărul vitelor este de: 890 vite marĭ cornute, 304 oĭ, 2000 capre, 103 caĭ şi 600 rîmătorĭ.

Cloşani se mărgineşte: la E. cu comuna Pocruia; la S. cu com. Orzeşti; la V. şi N. cu Austro-Ungaria.

Locurĭ de muncă în comuna Cloşani sunt: Poenile-d.-j. şi Poenile-d.-s.

Dealurĭ: Dealul-Cloşanilor, Socetul, Puntea, Cracul-luĭ-Petre, al-Ursuluĭ, al-Micioră ţuluĭ, al-Porculuĭ, al-Izvoarelor, al-Lupşeĭ, al-Ponoroacelor şi al-Sohodoarelor.

Ape sunt: Rîul Cerna, pîrîul Cernişoara, Cărbunele, Bulzul, Ivanul, Scărişoara, Godeanul, Naiba, Vînătorul, Motrul, Craioviţa, Frumosul, Carpenul, Valea-dintre-Dealurĭ, Pîrîul-Ursuluĭ, al-luĭ-Petre, al-Ciuteĭ, al-Runculuĭ, Alunul, Mileanul, Scărişoara, Motrul-Sec, Capra, Dobrota şi Lupşa.

Munţiĭ din această comună sunt: Oslea, Gropile, Balmăjie, Mocirlice, Scărişoara, Bulzul, Vlăsia, Rădoteasa şi Micuşea.

Prin comună trece şoseaua comunală Padeşul-Orzeşti-Cloşani, ce se leagă cu judeţul Gorj şi şoseaua Baia-de-Aramă-Brebina-Orzeşti-Cloşani.

Tudor Vladimirescu, fiind vătaf de plaiŭ, a avut reşedinţa plaiuluĭ în comuna rurală Cloşani. Casele carĭ şi le-a făcut există şi păna astă-zĭ, servind de local pentru şcoală şi primărie; de asemenea se află o moară şi un eleşteŭ de peşte în apropiere de casă, în bună stare, foste ale erouluĭ din 1821.

Văile comuneĭ Cloşani şi ale com. Obîrşia ca şi ale com. Buseşti sunt prăpăstioase, şi servesc de potecĭ trecătoare peste munţĭ în Austria, adică în Banatul Temişoareĭ şi în Transilvania.

In anul 1848, Unguriĭ sub conducerea luĭ Kossuth, aŭ venit peste munte, pe plaiul Oslea în com. rur. Cloşani şi de aci aŭ plecat spre Dunăre.

In timpul războiuluĭ Romîno-Ruso-Turc din 1877—1878, se răspîndise vestea că Ungurii aŭ intrat în ţară, pe la Baia-de-Aramă, din care cauză a fost trimisă imediat armata, spre Baia-de-Aramă, şi s'a fortificat Culmea-Cerneĭ.

In comuna Cloşani se află o peşteră cu stalactite şi stalagmite frumoase.

Cloşani, *plaiŭ*, ocupă partea de N. a judeţuluĭ Mehedinţi. Se mărgineşte: la N., cu creasta munţilor Carpaţi, care îl despart de Transilvania şi Banatul-Temişoareĭ; la V. de Banatul-Temişoareĭ tot prin munţiĭ Carpaţi, şi rîul Cerna; la S. cu plaiul Cerna şi pl. Motrul-d.-s., iar la E. cu jud. Gorj şi o parte din plasa Văilor. Acest plaiŭ, care şi-a luat numele de la munţiĭ Cloşani, este format din 18 comune şi anume:

1. *Baia-de-Aramă,* cu cătunele: Baia-de-Aramă, Dealul-Mare şi Tarniţa.

2. *Bala-de-Jos,* cu cătunele: Cîrşul şi Bala-de-Jos.

3. *Bala-de-Sus,* cu cătunele: Bala-de-Sus, Brateşul, Lăturoasa, Moriştea, Zăgoicea şi Motrul-Mare.

4. *Cloşani,* cu cătunele: Motrul-Sec şi Comăneşti.

5. *Comăneşti,* cu cătunele: Brativoeşti, Ludul, Molani, Pistriţa şi Crainici.

6. *Crainici,* cu cătunele: Sărdăneşti şi Valea-Plopuluĭ.

7. *Glogova,* cu cătunele: Glogova, Boghiceşti, Clejneşti, Iormăneşti, Olteanul şi Cochirani.

8. *Iupca,* cu cătunele: Iupca, Cîmpul-Mare, Chiţinuiul, Giureşti, Angheleşti şi Sărdăneşti.

9. *Mărăşeşti,* cu cătunele: Mărăşeşti, Bratilovul şi Stăneşti.

10. *Negoeşti,* cu cătunele: Negoeşti, Apa-Neagră, Cănuceşti şi Padeşul.

11. *Obîrşia,* cu cătunul Obîrşia.

12. *Orzeşti,* cu cătunele: Orzeşti, Brebina, Călugăreni, Titerleşti şi Văeni.

13. *Ponoarele,* cu cătunul: Ponoarele, Băluţa, Bîrăiacul, Brînzeni, Buicani, Cracul-Munteluĭ, Gîrdăneasa, Ghergheşti, Proiteşti, Mocoviştea, Rîeni, Răiculeşti, Şipotul şi Valea-Ursuluĭ.

14. *Răteţul,* cu cătunele: Linia-de-Jos, Linia-de-Sus şi Chiliul.

15. *Rudina,* cu cătunele: Rudina şi Bereşti.

16. *Şovarna-de-Jos,* cu cătunul Şovarna-de-Jos.

17. *Şovarna-de-Sus,* cu cătunele: Şovarna-de-Sus, Runcul şi Studina.

18. *Vladimireşti,* cu cătunele: Vladimireşti, Ohaba şi Popeşti.

Reşedinţa subprefectureĭ e în com. urbană Baia-de-Aramă; de asemenea şi a judecătorieĭ de pace, numită judecătoria Ocoluluĭ Baia-de-Aramă; tot în reşedinţă se află un spital şi oficiul telegrafic.

Suprafaţa totală a plaiuluĭ Cloşani este de 60933 hect. dintre care 11240 hect. sunt cultivabile, 20000 cu pădure, 100 cu viĭ, 300 cu pomĭ şi restul necultivabile.

Plaiul Cloşani este udat de maĭ multe rîurĭ, dintre carĭ cele maĭ principale sunt: Cerna, Motrul, Bulba şi Bribina.

Toată partea de N. a acestuĭ plaiŭ este brăzdată de munţĭ înalţĭ, dintre care ceĭ maĭ însemnaţĭ sunt: Dobra, înalt de 1923 metri; Gîrdomanul, Groapele, Oslea, Olanul, Pietrele-Albe, Stîna-Mare şi Totoaia, înalt de 1993 metri.

In plaiul Cloşani statul posedă 2 moşiĭ, cu un venit anual de 1600 leĭ.

Locuitoriĭ comunelor apropiate de graniţă şi munţĭ se ocupă cu pescuitul păstrăvuluĭ din apa Cerna şi afluenţiĭ săĭ şi cu facerea şiţeĭ.

Din punctul de vedere geologic, acest plaiŭ este avut în tot felul de metale, şi maĭ cu seamă în aramă şi cărbunĭ. Arama s'a exploatat în maĭ multe rîndurĭ din minele de la Baia-de-Aramă, Băroaia şi Tehomirul.

In plaiul Cloşani se găsesc şi ape minerale, cum sunt cele de la Bala-de-j., Bala-de-s. şi Baia-de-Aramă, care conţine fier, pucioasă şi alte substanţe.

Ca locurĭ istorice în plaiul Cloşani avem: Meterezul din frumoasa cîmpie a Padeşuluĭ, făcută de Tudor-Vladimirescu. Rămăşiţele de zidăriĭ de la Călugăreni, Ponora şi de Piatra-luĭ-Stan. Maĭ sunt mănăstirea Schitul-Baia-de-Aramă, casa, moara şi eleşteul luĭ Tudor-Vladimirescu, din com. rur. Cloşani.

In plaiul Cloşani este şi o sucursală a vămeĭ Vîrciorova, care funcţionează numaĭ în timpul vereĭ, cît staŭ vitele locuitorilor în munţĭ pentru păşunare. (V. Cloşani, trecătoare).

Cloşani, *trecătoare,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani, începe de la locul numit Poiana, proprietate a generaluluĭ Gh. Angelescu şi a coloneluluĭ G. Palade.

Aci este pichetul Cloşani şi sucursala vămeĭ Vîrciorova, numită Poiana.

Din acest loc, trecătoarea se desparte în două părţĭ: o parte apucă prin satul Motrul-Mare, pe apa Motruluĭ, la locurile de muncă ale Motrenilor, numite Poenile-Marĭ şi Poenile-Micĭ. Apoĭ sus pe Scărişoară, plaiul Păltineilor, în culmea stîngă a Cerneĭ, coboară în Cerna, luînd o direcţie spre plaiul Gîrdomanuluĭ ce duce la muntele Gîrdomanuluĭ şi Stîna-Mare, ducînd peste hotar în Transilvania; iar o ramură pe plaiul Bulzuluĭ în munţiĭ Bulzuluĭ şi alţiĭ.

A doua parte apucă prin satul Motrişorul-Sec, merge la locurile de muncă ale Motrişorenilor, de aci la Buza-Plaiuluĭ, apoĭ urcă Plaiul-Oslea, în culmea Cerneĭ, de aci coboară la apa Cerna, în valea Cerneĭ, la Lunca-Frasinuluĭ şi continuă înainte tot sub numele de Plaiul-Oslea, până la munte sus la Pietrele-Albe.

Cloşani, *deal,* în com. rur. Cloşani, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cloşani, *pisc,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani, numită şi Poiana-Cloşanilor; înaltă şi punct de observaţiune în toate părţile, avînd o înălţime de 1428 m.

Cloşani, *pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Cloşani.

Cloşca (Ţiganca), *sat,* pl. Mostiştea, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crătuneşti-Măineasca. Este situat la V. de Crătuneşti, pe valea Mostiştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 478 hect. şi are o populaţie de 135 locuitorĭ.

Familia Casotti are 390 hect. şi locuitoriĭ 88 hect. Proprietarul cultivă 250 hect., avînd 140 hect. pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă locurĭ de fîneaţă.

Comerciul se face de un cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 115 şi al celor micĭ de 117.

Clucereasa, *sat,* face parte din com. rur. Racoviţa, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Are o populaţie de 134 capĭ de familie, saŭ 723 suflete, din carĭ 358 bărbaţĭ şi 365 femeĭ, împreună cu Racoviţa-d.-s.

In lunca Clucereasa, pe o colină numită Mărgineanca, ce-ĭ se maĭ zice şi Piscul-Liliecilor, se văd nişte ruine. In apropiere de poalele aceşteĭ coline se află treĭ marĭ fîntînĭ şi un heleşteŭ.

Aci este o mare fabrică de spirt, proprietate a d-luĭ I. A. Dobrovicĭ, aproape de şoseaua care duce de la Cîmpulung la Piteşti. Această fabrică s'a zidit la 1865 de fostul proprietar, Moraitu. Produce spirt escelent, care se exportă în străinătate. Este aprovizionată cu cele maĭ nouă şi perfecţionate aparate.

Statul încasează de la această fabrică aproape 300000 leĭ anual.

Proprietarul eĭ face mare comerţ cu vitele, pe care le îngraşă cu borhot. Resturile servesc la îngrăşatul pămîntuluĭ.

Clucereasa, *staţie de drum de fier,* jud. Muscel, plasa Rîurile-Argeş, com. Racoviţa, pe linia Goleşti-Cîmpulung, pusă în circulaţie la 1 Iulie, 1887. Se află între staţiile Ciumeşti (7,8 kil.) şi Stîlpeni (8,1 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 308 m., 65. Venitul aceşteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 161094 leĭ, 55 banĭ.

Clucereasa, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, comuna Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel. Are împreună cu trupul de pădure Racoviţa, o întindere de 1000 hect., compusă din stejar, fag, carpen, jugastru, frasin, plop, plută şi anin.

Clucerul, *cătun,* în comuna şi satul Nămoloasa, plasa Bilieşti, jud. Putna.

Cluciuluĭ (Balta-), *lac,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, comuna Pisica. Este formată de o revărsare anterioară a Dunăreĭ, cu care comunică acum prin o gîrliţă, care o alimentează. E situată în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ; la E. comunică cu balta Tinda. Malul săŭ nordic este acoperit cu stuf, iar cel sudic este mărginit de Grindul-Cluciuluĭ și al Pisiceĭ; pe la N. trece drumul comunal, pe ţărmul Dunăreĭ, Pisica-Azaclîŭ. Are o întindere cam de 1 kilometru.

Cluciuluĭ (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. Pisica. E situat în partea nordică a plășeĭ și a comuneĭ. El este o prelungire orientală a grinduluĭ Gemeneĭ; se îndreaptă spre S.-E., mărginind spre N. Balta-Cluciuluĭ și se termină în grindul cel mare al Pisiceĭ. Are o formă lunguiaţă; o lungime de 4 kil. și o întindere de 20 hect. La N. e mărginit de pădurea Gemeneĭ și Balta-Cluciuluĭ; la S. e înconjurat cu stuf; pe la E. merge drumul comunal Luncaviţa-Pisica.

Coacă, *ogaș,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Argetoaia, satul Bălăcești-Iordăcheni.

Coacăzele, *munte,* în com. Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Coacăzelor (Pîrîul-), *afluent* al Pîrîuluĭ-Rusuluĭ, în com. Șarul-Dorneĭ, jud. Suceava.

Coacăzelor (Pîrîul-), mic *afluent* al pîrîuluĭ Suha-Mică, jud. Suceava.

Coada, *locuinţă izolată,* lîngă comuna Chiseletul, pl. Olteniţa, jud. Ilfov.

Coada, *baltă,* la E. de comuna Chiseletul, plasa Olteniţa, judeţul Ilfov.

Coada, *cîmpie,* în com. rur. Dobra, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Coada-Aninoaseĭ. (Vezĭ Aninoasa, vale, com. Jupînești, jud. Muscel).

Coada-Bălţeĭ, *prelungire* nord-vestică a *iezeruluĭ* Babadag, situată în pl. și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Zibil. Are o formă ovală. Malurile eĭ sunt joase și acoperite de două părţĭ cu stuf. Coprinde 5 insuleţe de diferite mărimĭ, carĭ se acoper tot-d'a-una cînd vin apele marĭ. Pe malu-ĭ vestic merge șoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa; iar pe cel estic drumul comunal Zibil-Congaz-Eni-Chioi. In ea se varsă pîrîul Teliţa, precum și Valea-Izvoruluĭ unită cu valea Hagilar. Avînd tot-d'a-una apă, are și pește, ce se consumă în Zibil și Satul-Noŭ. Sunt 2 cherhanale pe malurile eĭ.

Coada-Bîtlanuluĭ, *pădure,* în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Stelnica.

Coada-Chiciuluĭ, *pădure,* în insula Chiciul, pl. Borcea, jud. Ialomiţa. Are 5 hect. salcie și plop, cu etate de 7—9 anĭ.

Coada-Făgeţeluluĭ, *deal,* în jud. Suceava, com. Preutești, parte acoperit cu pădure, parte cu fînaţ.

Coada-Feţeĭ, *loc izolat,* com. Breaza-d.-s., pl. Prahova, jud. Prahova.

Coada-Gemeneĭ, (De-la-). *poiană,* com. Rîjleţul-Vieroș, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt.

Coada-Gîrleĭ, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, com. Risipiţi. (Vezĭ, Gîrleĭ-Coada).

Coada-Gîrleĭ, mic *afluent* al pîrîuluĭ Recea, com. Văscani, judeţul Suceava.

Coada-Ienceĭ, *cătun,* pendinte de com. Silistrarul, jud. Brăila. E situat la S.-V. de com. și la o depărtare de 6 kil. Populaţia sa e de 55 suflete, formînd 12 familiĭ.

Coada-Ienceĭ, *tîrlă,* în judeţul Brăila, pe hotarul de S.-E. al comuneĭ Gurgueţi, pe muchea văeĭ Ianca, aproape de unde vălceaua Jilava, din com. Roman, se unește cu Valea-Ienceĭ, cam la 11 kil. spre S.-E. de satul Gurgueţi. Suprafaţa satuluĭ este de 1 hect., avînd 4 case, locuite de 4 capĭ de familie, saŭ 10 locuitorĭ. Animale sunt: 9 vite cornute și 8 caĭ.

Coada-Ienceĭ, *lac,* în jud. Brăila; situat la V. de com. Scorţarul-Vechiŭ, pl. Vădeni. Suprafaţa sa e de 150 hect. Apa sa conţine substanţe minerale. In războiul din urmă cu Turciĭ, Rușiĭ trecînd p'aci, aŭ construit un pod de lemn.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* în jud. Dîmboviţa, pl. Cobia, căt. și com. Uliești.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Mănești, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova. Are o populaţie de 344 loc., din carĭ 174 bărbaţĭ și 170 femeĭ. Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun și Meiţă. Aci e o biserică, cu următoarea inscripţie:

«Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică, ce se prăznueşte hramul Sf. Adormireĭ a Maiciĭ Domnuluĭ, s'a început din temelie, cu mila luĭ Dumnezeŭ, de cucernicul Preot Popa Andronache şi de d-luĭ Doctor Silivestru, în zilele Măriei Sale Grigore Ghica Voevod, 1828, şi s'a stricat de cutremur şi a meremetisit-o D-luĭ Coconu Dimitrie Mănescu, 1845, şi s'a zugrăvit de locuitoriĭ satuluĭ ceĭ maĭ cu temeiŭ: Costache, Radu, Nicolae, în zilele prea înălţatuluĭ Domn George Bibescu Voevod, 1847, Iulie 15. Pîrvu Zugrav cu fiul săŭ Florea, ot Tirgovişte».

Locuitoriĭ acestuĭ cătun se ocupă maĭ mult cu fabricarea varuluĭ alb, pe care-l transportă la Bucureşti.

Coada-Izvoruluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Vlădeni, plasa Tîrgşorul, jud. Prahova.

Coada-Laculuĭ, *lac,* în judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., comuna Rîmniceni, în partea de S., format de rîul Rîmnicul-Sărat. Conţine ştiucă, crap şi biban, ce se vînd şi se consumă în localitate.

Coada-Laculuĭ, *viroagă,* jud. Prahova, pl. Prahova, ce serveşte de scurgere heleşteuluĭ din dosul mănăstireĭ Brebul, în pîrîul Lupa.

Coada-Lupuluĭ, *chiciŭ,* în jud. Brăila, situat în partea de N. a ostrovuluĭ Calia, aproape de unde se uneşte Lata (ramificaţie de Dunăre) cu Dunărea-Vapoarelor, în dreptul com. Tichileşti, pl. Vădeni.

Coada-Maluluĭ, *sat,* face parte din com. rur. Măgurelele, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Coada-Maluluĭ, *loc izolat,* com. Bătrîni, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Coada-Rîpeĭ, *loc cu izvoare,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Obîrşia.

Coada-Stînceĭ, *sat,* în com. Holboca, pl. Braniştea, jud. Iaşi. E situat pe coasta de E. a dealuluĭ Ruseni, care formează malul drept al şesuluĭ Jijieĭ şi al Prutuluĭ. Se întinde pe o suprafaţă de 958 hect., cu o populaţie de 59 fam. saŭ 287 locuitorĭ. Are o biserică, zidită la 1730 de boier C. Baluş şi acum deservită de 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 1089 capete, din carĭ: 408 vite marĭ cornute, 582 oĭ, 30 caĭ şi 69 rîmătorĭ.

Coada-Sulimanuluĭ, *loc izolat,* în jud. Ilfov, pl. Negoeşti, com. Călăreţi.

Coada-Văeĭ, *vale,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Poiana-Pleniţa.

Coada-Vîrfuluĭ, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Cerna; ţine de com. rur. Gornoviţa.

Coadă, *pîrîiaş,* jud. Tecuciŭ, izvoreşte din satul Ţîţul, curge spre E., prin mijlocul com. Corbiţa, pl. Zeletinul şi se varsă în raionul comuneĭ, în partea dreaptă a rîuluĭ Berheciul.

Coadă (Valea-luĭ-), *vale,* la S. de satul Răchitoasa, pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ.

Coade (La-), *vale,* în pl. Borcea, teritoriul comuneĭ Rasa, jud. Ialomiţa. Incepe de la N. laculuĭ Gălăţuiul şi merge spre N.-E., avînd o lungime de 4 kil. Peste această vale trece drumul vechiŭ ce duce de la Călăraşi la Bucureşti.

Coadele, *sat,* pl. Znagovul, jud. Ilfov. Face parte din com. rur. Lipia-Bojdani. Se numeşte astfel, fiind-că aci este coada bălţeĭ Znagovul. Este situat la N.-V. de Gruiul, lîngă balta Znagovul. In partea de S. este limitat de pădurea Znagovul. La N. parte din pămîntul săŭ e smîrcos.

Are o biserică deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Populaţia luĭ e de 502 locuitorĭ. Se întinde pe o suprafaţă de 1276 hectare, din carĭ 1030 aparţin statuluĭ şi 246 locuitorilor. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 492 hect. (5 sterpe 47 izlaz şi 486 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerţul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 175 şi al celor micĭ de 274.

S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Coadele, *cătun* (tîrlă), în plasa Borcea, teritoriul com. Rasa, jud. Ialomiţa.

Coadele, *loc izolat,* jud. Ilfov, pl. Olteniţa, com. Radovanul.

Coadele, *pădure,* pl. Olteniţa, jud. Ilfov.

Coadele saŭ **Izvoarele-Znagovuluĭ,** *pîrîŭ,* izvoreşte din maĭ multe fîntînĭ, situate pe comuna Cojasca, jud. Dîmboviţa. Intră apoĭ în judeţul Ilfov şi pe moşiile Sterianele, Linia Păltineanul şi Butimanul şi formează două micĭ heleştae cu peşte, fiind legate prin zăgaz: unul în moşia Sterianul-d.-s., avînd o suprafaţă de un hect. şi altul în moşia Sterianul-d.-mj., avînd o suprafaţă de 1.50 hect.

După ce udă com. Poenari-Vulpeşti, se întîlneşte cu apa Luciuluĭ, la căt. Ulmeni, com. Poenari, pl. Znagovul, judeţul Ilfov.

Coama-Caluluĭ, *loc izolat,* com. Teişani, pl. Teleajenul, judeţul Prahova.

Coameşi, mic *afluent* al pîrîuluĭ Sabasa, jud. Suceava.

Coarba, *sat,* com. Rădiul-Mitropolieĭ, pl. Copoul, jud. Iaşi. E situat pe podişul dealuluĭ cu acelaşĭ nume, în partea dreaptă a rîuluĭ Jijia.

Are o populaţie de 17 familiĭ, saŭ 84 locuitoriĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor.

Numărul vitelor e de 346 capete, din carĭ: 135 vite marĭ cornute, 15 caĭ, 153 oĭ şi 45 rîmătorĭ.

Coarba, *deal,* jud. Iaşi, în partea de E. a satuluĭ Rădiul, comuna Rădiul-Mitropolieĭ, plasa Copoul. Se întinde de la S. spre N. şi se termină în şesul Jijieĭ. La poalele acestuĭ deal se formează valea Coarba, ce vine în partea de E. a comuneĭ.

Coarba, *vale.* Vezĭ Coarba, deal, jud. Iaşi.

Coarne (La-), *culme de munţĭ,* com. Bogdăneşti, jud. Suceava, ale căreĭ piscurĭ sunt: Chiţigăile, Druganul, Tina-Roşie, Arşiţa-Pădureţuluĭ şi Măgura. E acoperită de brad şi fag.

Coarnele, saŭ **Doboea,** (ungureşte Halas), *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul, aşezat pe hotarul judeţuluĭ, spre Transilvania. Are o înălţime de 1255 m. Se află la N. de muntele Clăbucul.

Coarnele-Capreĭ, *sat,* comuna Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. S'a înfiinţat în anul 1879; i s'a dat numirea de la o pădure vechie, din apropiere. E aşezat pe coasta despre N. a podişuluĭ Larga.

Populaţia este de 221 capĭ de familie, saŭ 1042 locuitorĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi cu creşterea vitelor.

Satul are o şcoală înfiinţată în anul 1883, frecuentată de 7 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1585 capete, din carĭ: 770 vite marĭ cornute, 92 caĭ, 614 oĭ şi 109 rîmătorĭ.

Coarnele-Capreĭ, *pădure,* jud. Iaşi, com. Belceşti, pl. Bahluiul, lîngă satul cu acelaşĭ nume.

Coarnelor (Rîul-), *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Mănăstirea-Caşinul. Izvoreşte din muntele Clăbucul şi se varsă d'a stînga pîrîuluĭ Caşinul.

Coasta, *sat,* judeţul Vîlcea, face parte din com. rur. Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia.

Are o populaţie de 611 locuitorĭ (300 bărbaţĭ şi 311 femeĭ).

Aci e reşedinţa comuneĭ; şcoala e frecuentată de 38 băeţĭ, din 136 copiĭ în vîrstă de şcoală.

Are o biserică, fondată în anul 1829, de familia Ceauşuluĭ Ştefan.

Coasta, *numire* ce să dă *extremităţiĭ de N., S. şi E. a cîmpuluĭ Bărăganul,* jud. Ialomiţa. Coasta despre N., ce poartă numele de coasta Ialomiţa, începe a fi pronunţată în partea de V. a judeţuluĭ, din dreptul satuluĭ Moldoveni, unde este lipită de apa rîuluĭ Ialomiţa, dar maĭ spre E. este maĭ înaltă şi se depărtează de albia rîuluĭ, formînd o luncă largă de 4 kil. în care se află înşirate, la poalele coasteĭ, satele: Coşereni, Borăneşti, Speteni, Bărcăneşti, Eliza-Stoeneşti, Condeeşti, Uleşti, Frumuşica, Axintele şi alte sate micĭ. Maĭ spre E. de satul Axintele, coasta atinge rîul Ialomiţa, apoĭ formează o îngustă luncă, în care se află satele: Crăsani, Copozul, Raşi şi Orezi. De aci, lunca se lungeşte iarăşĭ, căcĭ coasta merge spre S., iar albia rîuluĭ merge spre N. şi, pe luncă, sub poalele coasteĭ, se află satele: Borduşelele, Marsilieni, Albeşti şi alte sate maĭ micĭ. Spre E. de Albeşti, din dreptul satuluĭ Bueşti, coasta iarăşĭ atinge apa Ialomiţeĭ, iar de aicĭ se depărtează, mergînd paralel cu cursul rîuluĭ, şi formează o îngustă luncă până la satul Mărculeşti, unde lunca se lărgeşte, căcĭ cursul Ialomiţeĭ merge spre N. până la satul Bucul. De la Mărculeşti, coasta se depărtează mult de apa rîuluĭ până la satul Vlădeni, unde se uneşte cu coasta de E., formată de Borcea. Coasta Ialomiţeĭ, în toată lungimea sa, este aproape verticală şi nu se poate trece de cît prin anumite drumurĭ, numite şughiţe, formate prin săpăturĭ saŭ prin curgerĭ de apă, de pe cîmpul Bărăgan, pe luncă. Inălţimea eĭ este de 30—35 m.

Coasta de S. începe din dreptul satuluĭ Vărăşti; se întinde spre N.-E., până la N. lacului Gălăţuiul; iar de aci se dirigează spre N., apoĭ spre E. până la satul Jegălia, formînd o terasă largă de 10 kil. în dreptul oraşuluĭ Călăraşi şi care, cu cît se apropie de Jegălia, se îngustează. De la Jegălia, coasta merge spre N.-E., apoĭ spre N., până în dreptul satuluĭ Gaiţa, unde, depărtîndu-se de Borcea, se uneşte cu coasta Ialomiţeĭ. Coasta aceasta este formată de Dunăre şi Borcea şi are o înălţime care variază de la 15—30

m. Nu are repeziciunea aceleĭ de N., de cît între satul Fetești și Stelnica, unde poartă numirea de Briciul. In dreptul orașuluĭ Călărași, coasta se numește Slemna, iar în dreptul satuluĭ Tonea poartă numirea de Tînda-Mînda.

Coasta, *deal*, între comunele Poenari și Jugurul, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Coasta, *deal*, situat în dreapta gîrleĭ Ogretinul, jud. Prahova, plaiul Teleajenul, com. Ogretinul.

Coasta, *deal*, în jud. Roman, comuna Ghirăești, spre V. de satul Ghirăești.

Coasta, *munte*, la V. com. Ciineni, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Aci se fabrică brînză, la două stîne, numite Stînele-Ciinenilor.

Coasta, *pădure*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Drăgugești, proprietatea coloneluluĭ Crupenski. Este foioasă (fag, și stejar). Are o întindere de 120 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Coasta, *pădure* foioasă (fag, și stejar), în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Valea-Rea, proprietatea moștenitoruluĭ luĭ Gr. Rosetti (443 hect.) și aĭ luĭ V. Condopolu. Are o întindere de 543 hect. și este supusă regimuluĭ silvic.

Coasta-Bărbăteștilor, *pădure* de stejar, pe moșia Văscani, județul Suceava.

Coasta-Bengăi, *munte*, la N. comuneĭ Novaci, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat între munțiĭ Petrimanul, Bora, Ștefan și Cărbunele. Pe acest munte este o biserică vechiă.

Coasta-Braduluĭ, *surpătură*, comuna Dobriceni, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Coasta-Brașovenilor, *deal*, în comuna Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, la E. de dealul Zaria, separat de acesta printr'un pîrîŭ.

Coasta-Bratiĭ, *loc izolat*, com. Berevoești-Pămînteni, plaiul Nucșoara, jud. Muscel.

Coasta-Bursuculuĭ, *deal*, jud. Suceava, acoperit de lanurĭ, pe moșia Heciul-Lespezi.

Coasta-Buzeĭ, *deal*, în jud. Suceava, com. Bogdănești. E acoperit de pădure de stejar.

Coasta-Cernelelor, *pădure* particulară supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 125 hect. pe moșia Cernelele, pl. Ocolul-Otăsăul, jud. Vîlcea.

Coasta-Cernuluĭ, *pădure*, în jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Bucșești. Esențe : fag și stejar.

Coasta-Cioacelor, *surpătură*, com. Vaideeni, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Coasta-Ciorîceĭ. Vezĭ Băjenieĭ (Coasta-), jud. Olt.

Coasta-Ciinenilor, *pisc*, pe culmea Ciinenilor, jud. Vîlcea.

Coasta-Colaculuĭ, *deal*, pe moșia Heciul, jud. Suceava, acoperit cu lanurĭ și imaș.

Coasta-Corbuluĭ, *mahala*, com. Recea, plaiul Horezul, județul Vîlcea.

Coasta-Crainiculuĭ, *munte*, la N. com. Radoși, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat între munțiĭ Molitvișul, Groapa-luĭ-Purcel, Florile-Albe și Tăuzul.

Coasta-Cretenilor, *vale*, în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s, de pe teritoriul com. Ciumași.

Coasta-Dealuluĭ, *pădurice* a statuluĭ de 2 hect., pendinte de com. Dudești, plasa Dîmbovița, jud. Ilfov.

Coasta-Dobreĭ, *deal*, la S. com. Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, între dealul Prisaca și șesul Lohan. Are o suprafață de 280 hect.

Coasta-Fețiĭ, *deal*, com. Șerbănești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Pornește de la S. din rîul Otăsăul, înălțîndu-se treptat spre N. și formînd piscul cu acelașĭ nume, din al căruĭ vîrf se observă la N.-V. munțiĭ Buila și Arnota, unde se află mănăstirea Arnota, pe o pozițiune încîntătoare.

Spre S.-V. este mănăstirea Dintr'un-Lemn, cu o mică bisericuță numită Bolnița, iar în partea de N.-E. se vede schitul Surpatele.

Coasta-Guzari, *parte a dealuluĭ* Guzari, com. Hurduji, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ. Și-a luat numirea de la pîrîul cu acelașĭ nume.

Coasta-Hareĭ, *vale*, în jud. Suceava, com. Brădățelul.

Coasta-Iazuluĭ-Mare, *deal*, în jud. Suceava, comuna Brădățelul.

Coasta-Iazuluĭ-Mic, *vale*, în județul Suceava, com. Brădățelul.

Coasta-Ivani, *deal,* în partea de S.-V. a com. Urşi, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea.

Coasta-Înaltă, *loc izolat,* la N. de com. Albeştĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Coasta-Jidovuluĭ, *deal,* acoperit cu fînaţ, în jud. Suceava, comuna Lespezi, căt. Sireţelul.

Coasta-Lascului, *deal,* în com. rur. Pătulele, pl. Blahniţa, jud. Mehedinţi. E acoperit cu viĭ.

Coasta-Liteni, *vale,* în comuna Brădăţelul, jud. Suceava.

Coasta-luĭ-Bostă, *vale,* în jud. Suceava, com. Brădăţelul, dintre dealurile Viea şi Coasta-Iazuluĭ-Mare.

Coasta-luĭ-Necşan, *vale,* lîngă satul Probota, judeţul Suceava.

Coasta-Lunceĭ, *şes,* între satele Moara-luĭ-Ciorneiŭ şi Tîngujei, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ.

Coasta-Lungă. Vezĭ Pietrari, deal, jud. Vîlcea.

Coasta-Lungă, *deal,* porneşte de la S. com. Şerbăneşti, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, se înalţă treptat-treptat spre N., servind de limită între cătunele Cernelele şi Şerbăneşti şi se termină formînd Piscul-Floareĭ, din al căruĭ vîrf se vede stabilimentul balnear de la băile Govora, situat la valea Hinţeĭ.

Coasta-Lungă-Dealul-Mare, *trupurĭ de pădure* ale statuluĭ, în jud. Vîlcea, com. Pojogi, pl. Cerna-d.-s., în întindere de 75 hectare, formînd, împreună cu trupul Corbul, pădurea Foleşti-d.-s.

Coasta-Lupeĭ, *sat,* face parte din com. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe un deal şi despărţit de satul Piscul-Corbuluĭ prin o rîpă. Se hotăreşte la N. cu satul Poiana, de care se desparte prin o pădure. Situat în partea de N.-V. a comuneĭ, la o depărtare de 2 kil. de reşedinţa eĭ. Are o lungime de 3 kil.

Populaţiunea satuluĭ e de 110 capĭ de familie, saŭ 614 sufl.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 83 copiĭ (71 băeţĭ şi 12 fete); o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, făcută de locuitorĭ şi deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Dealurile ce-l înconjoară sunt acoperite de viĭ, carĭ produc un vin negru escelent.

Coasta-Mare, *deal,* în comuna Mărgineni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E situat în spre hotarul şoseleĭ Hoiseşti. Are terenurĭ cultivabile.

Coasta-Mare, *deal,* sub care e aşezată com. Scăioşi, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Coasta-Mare, *deal,* în jud. Suceava, com. Lespezi. E acoperit de fîneţe.

Coasta-Mare, *deal,* com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 2 kil. spre N.-E. de vatra satuluĭ.

Coasta-Mare, *deal,* lîngă com. Păuşeşti-Măglaşi, pl. Cozia, jud. Vîlcea.

Coasta-Măgureĭ, *sat,* com. Băiceni, plasa Bahluiul, jud. Iaşi. I s'a dat numirea după movila numită Măgura, ce se află în partea despre E. a satuluĭ. Acest sat e înfiinţat de la 1879 cu noĭ împroprietărіţĭ. Are o suprafaţă de 200 hect. şi o populaţie de 4 familiĭ, saŭ 37 sufl.

Numărul vitelor e de 80 capete, din carĭ: 42 vite marĭ cornute, 5 caĭ, 20 oĭ şi 11 rîmătorĭ.

Coasta-Mănăstireĭ, *deal,* la N. com. Romani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Coasta-Mierla, Pietrari şi Vlăduceni, *pădurĭ* particulare, supuse regimuluĭ silvic, pendinte de com. Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Coasta-Nogeĭ, *şiră de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comunele Comăneşti şi Văsieşti.

Coasta-Panacilor, *coastă,* jud. Suceava, pe care se află împrăştiat satul cu acelaşĭ nume.

Coasta-Păuşeştilor, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, în întindere de 150 hect., pe moşia Păuşeşti, com. Păuşeşti, plasa Ocolul-Otăzăul, judeţul Vîlcea.

Coasta-Perilor, *deal,* acoperit de pădure de fag, lîngă satul Bîdiliţa, jud. Suceava.

Coasta-Pietroasă, *munte,* la N. com. Cărpinişul, plaiul Novaci, jud. Gorj.

Coasta-Pisculuĭ, *pisc,* în partea de E. a com. Trestioara, plasa Vărbilăul, jud. Prahova.

Coasta-Pivelor, *pisc.* (V. Tîrsa, jud. Vîlcea).

Coasta-Plapceĭ, *deal,* la N. de com. Mogoşesti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, cu direcţia de la N. la S. Este împădurit, proprietate a statuluĭ, în exploatare.

Pe acest deal se cultivă cereale și sunt cîte-va petece de vie.

Coasta-Plopilor, *deal*, acoperit de huceagurĭ și fînaț, în com. Bogdănești, jud. Suceava.

Coasta-Popeĭ, *deal*, situat în căt. Valea-Mereni, com. Mereni, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt, cu direcțiunea de la S. la N. In vîrful acestuĭ deal se cultivă cereale pe o mică suprafață.

Coasta-Roșie, *vale*, în jud. Suceava, com. Brădățelul.

Coasta-Sărățeĭ, *deal*, în com. Hurduji, plasa Mijlocul, județul Fălciŭ, numit ast-fel de la pîrîul Sărata.

Coasta-Seacă, *deal*, care desparte cătunul Urșani, de mahalaua Tănăsești, com. Rîmești, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Coasta-Suhăĭ, *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Coasta-Șanțurilor, *deal*, pe moșia Ruginoasa, jud. Suceava, nu departe de satul Stolniceni-Costandache, din comuna Lespezi. Aci se văd treĭ șanțurĭ foarte marĭ trase paralel (una ceva maĭ depărtat de cele-l'alte două), despre care legenda spune că aŭ servit ca forturĭ într'o bătălie.

Coasta-Șaruluĭ, *munte*, d'asupra satuluĭ Șarul, jud. Suceava, îmbrăcat în pădure de brad.

Coasta-Șipotuluĭ-luĭ-Anton, *vale*, în comuna Brădățelul, jud. Suceava.

Coasta-Tazlăuluĭ, *munte*, în comuna Tazlăul, pl. Bistrița, jud. Neamțu.

Coasta-Văcaruluĭ, *deal*, județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Drăgugești.

Coasta-Vieĭ, *deal*, se întinde la Sudul comuneĭ Codăești, plasa Mijlocul, jud. Vasluiŭ.

Coasta-Viilor, *deal*. (Vezĭ Raclariul, deal din com. Mironeasa, pl. Stavnicul, jud. Iași).

Coasta-Viilor, *deal*, pe teritoriul comuneĭ Mărunțeĭ, pl. Siul-d.-s., județul Olt, altă-dată acoperit cu viĭ, care daŭ un vin bun; azĭ e acoperit cu locurĭ de arătură și izlaz de pășunat.

Coasta-Vlaiculuĭ. Vezĭ Flămînda, movilă, jud. Muscel.

Coastă (De-sub-), *fîntînă*, pl. Ocolul, com. Mischi, județul Dolj.

Coasteĭ (Dealul-), *deal*, ce ține de muntele Furul, jud. Putna.

Coastele-Roșuluĭ, *loc izolat*, între muntele Oticul și Berevoescu, plaiul Dîmbovița, jud. Muscel.

Coastelor (Dealul-), *deal*, cu direcția de la N.-E. la S.-V. com. Star-Chiojdul, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Cade în partea de E. a comuneĭ.

Coazima, *deal*, în pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Somova. Se desface din dealul Certelul; se întinde spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. la N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și cea estică a comuneĭ. Are 110 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Cîșla, asupra Văeĭ-luĭ-Moș-Grigoraș, și asupra șoseleĭ naționale Tulcea-Isaccea-Măcin. Este acoperit în cea maĭ mare parte cu pășunĭ și fînețe.

Coba-Iuc, *movilă*, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Casap-Chioi, situată în partea estică a plășeĭ și sudică a comuneĭ. Este naturală, are 12 m. înălțime, și este acoperită cu verdeață.

Cobălașul-de-Jos, *munte*, jud. Putna, pe teritoriul satelor: Valea-Săreĭ, Podurile și Prisaca.

Cobălașul-de-Jos, *pădure*, situată pe teritoriul comuneĭ Herăstrăul, pl. Vrancea, jud. Putna, în întindere de 1700 hect.; e proprietatea locuitorilor din comuna Podurile.

Cobălașul-de-Sus, *munte*, jud. Putna, pe teritoriul satelor: Valea-Săreĭ, Podurile și Prisaca.

Cobălașul-de-Sus, *pădure*, situată pe teritoriul comuneĭ Valea-Săreĭ, pl. Vrancea, județul Putna, în întindere de 1400 hect. Proprietate a 134 locuitorĭ din indiviziune din comuna Prisaca.

Cobia, *plasă*, situată în partea de S.-V. a județuluĭ Dîmbovița. Această plasă și-a luat numele de la valea Cobia și de la comuna și mănăstirea ce poartă tot acest nume.

Plasa Cobia se învecinește la N. cu plășile unite Dealul-Dîmbovița, avînd în partea de N.-E. ca hotar natural pîrîul Șuța; la V. și S.-V. cu jud. Argeș, neavînd hotare naturale; la S. și la S.-E. cu jud. Vlașca; și la E. cu pl. Bolintinul.

In partea de N., plasa Cobia este acoperită de dealurĭ și văĭ,

pline cu păduri și udată de o mulțime de pîraie; iar în partea de S. are cîmpii întinse, acoperite cu semănături și izlazuri de vite.

Clima este călduroasă și sănătoasă, pămîntul productiv, locuitorii aŭ ca ocupațiune principală agricultura. Munți nu sunt în această plasă; dealuri sunt: Băsești, Simanul, Butoiul și Piscul, în raionul comunei Valea-Mare; Mitul și Unchiașul-Mihaiŭ, în cuprinsul comunei Bădulești; Chilianul, din raionul comunei Gura-Foii, Frasinul, Blidari, Cloșcari și Burdușani, în cuprinsul comunei Cobia; Șuța, în comuna Șuța-Seaca și altele mai puțin însemnate. Printre aceste dealuri sunt o mulțime de văi și vălcele.

Plasa Cobia este udată de o mulțime de pîraie, rîuri și rîulețe:

Argeșul, ce trece pe lîngă comunele: Pătroaia, Ionești, Greci și curge spre S.-E.; este pe dînsul un pod stătător, făcut de județ la comuna Ionești. Neajlovul, care trece pe lingă com. Morteni, Puntea-de-Greci, Broșteni și Petrești și intră în jud. Vlașca; Potopul, Răstoaca care se unește cu Potopul și alte rîulețe mai puțin însemnate, precum: Pîrîul Cobia, cu afluenții săi Pietroasa și Cumboaia; vălceaua Foaia, care se varsă în Potopul; pîrîul Șuța, în partea de N.-E., care se varsă în Răstoaca; pîrîiașul Tinoasa, lîngă com. Mogoșani; apele Nejlovelul, Voia, Broasca și Țeplea, prin raionul comunei Pătroaia.

Plasa Cobia produce tot felul de cereale, precum: grîŭ, porumb, orz, ovăz, etc. Animalele sunt numeroase. Are păduri multe, precum: pădurea Băsești, com. Valea-Mare, de 50000 arii; Broasca de 2500 arii; Odaia-Turcului, comuna Mătăsarul, de 18000 arii, Golgota, în apropiere de com. Dragodana de 27000 arii; Morteni-d.-j., de 70000 arii; Pătroaia, de 20000 arii; Șuța-Seaca, de 171050 arii; Uliești, de 63900 arii și altele mai puțin întinse.

Ca industrie, plasa Cobia are în com. Gura-Foii o mare fabrică de sfori și frînghii, înființată de inginerul și proprietarul Constantin Chiru; apoi mai sunt: o moară de aburi și una de apă în com. Bădulești; o moară de aburi în Broșteni; o moară de apă în Cuparul; o moară de apă și una de aburi în Găești, avînd o fabrică de făină; o moară de apă și una de aburi în Mătăsarul; o moară de apă în Mogoșani; o moară și o piuă de aburi în Morteni; o moară de apă în Perșinari; patru mori de apă în Petrești; o moară de apă în Valea-Mare.

Tîrguri anuale mai principale sunt: tîrgul de la Pătroaia, la 29 Iunie și cel dela Găești la 8 Septembrie.

Această plasă este străbătută de mai multe căi: calea-ferată București-Pitești - Vîrciorova, ce vine despre E. de la Titu și intră în plasa Cobia pe la căt. Costești - din - Deal, trece prin gara și orașul Găești și intră în jud. Muscel, ducîndu-se la gara Leordeni; calea națională saŭ șoseaŭa București-Pitești, ce merge despre E. spre V. prin com. Cojocarul, Găești și Bădulești, pe lîngă com. Valea-Mare și intră în pl. Dîmbovița, trece prin comuna Glîmbocata, după care intră în jud. Muscel, trecînd prin comunele Ciulnița, Leordeni, etc. și merge la Pitești; șoseaua județeană Tîrgoviște-Găești - Vlașca, care vine despre N.-N.-E., intră în plasa Cobia și trece prin com. Șuța-Seacă, Piciorul-de-Munte, Dragodana și la Găești se încrucișează cu șoseaua națională și calea - ferată, merge spre S., trecînd Argeșul pe un mare pod la com. Ionești și înaintează prin com. Greci, Uliești, Petrești și apoi intră în județul Vlașca. Afară de acestea mai sunt și alte șosele vecino-comunale și drumuri neșoseluite ce unesc comunele unele cu altele.

Plasa Cobia se compune din com. urbană Găești și din 23 comune rurale, care sunt: Bădulești, Broșteni, Cobia, Cojocarul, Crîngurile, Cuparul, Dragodana, Gura-Foii, Gura-Șuții, Greci, Ionești, Mătăsarul, Mogoșani, Morteni, Pătroaia, Perșinari, Petrești, Piciorul-de-Munte, Puntea-de-Greci, Speriețeni, Șuța-Seacă, Uliești și Valea-Mare. Peste tot, împreună cu Găești, pl. Cobia are o pop. de 31336 loc.

Ca centre mai populate sunt: comuna Cobia, cu 3256 locuitori, Găești, cu 2470 locuitori, Gura-Șuții, cu 2450 locuitori, Pătroaia, cu 2114 locuitori, Uliești, cu 1979 locuitori.

Sunt două mănăstiri: mănăstire Cobia și Pătroaia, precum și 58 biserici prin diferite sate și comune. In Găești este o școală primară urbană de băeți, cu 3 institutori și una de fete, cu 2 institutoare; iar prin plasă sunt 17 școli rurale și anume două plătite de județ și 15 de stat. Școalele, ai căror învățători sunt salariați de județ, sunt în comunele Gura-Suții și Valea-Mare, iar școalele ai căror învățători sunt plătiți de stat, sunt în comunele: Bădulești, Cobia, Crîngurile, Gura-Foii, Greci, Mătăsarul, Mogoșani, Morteni, Pătroaia, Perșinari, Petrești, Piciorul-de-Munte, Speriețeni, Șuța-Seacă și Milești.

Cobia, *com. rur.*, plasa Cobia, jud. Dîmbovița. Această comună e situată pe dealurile: Frasinul, Blidari, Cloșari și Burdujani, și pe văile: Căpșuna, Gura-Porcului și Valea-Cobieĭ. Este udată în partea de N. de pîrîul Pietroasa, spre V. de pîrîul Bumboaia, iar prin centru de valea Cobia. Peste aceste rîurĭ sunt în com. treĭ podețe.

Comuna Cobia se află spre S.-V. de Tîrgoviște, aproape de șoseaua județeană Tîrgoviște-Găești jud. Vlașca și se compune din două-spre-zece cătune: Frasinul-din-Deal, Frasinul-din-Vale, Blidari, Căpșuna, Gura-Porculuĭ, Călugăreni, Bumboaia, Crăciunești, Gherghițești, Mănăstioara, Făgetul și Arsurele, cu o populație peste tot de 3256 locuitorĭ. Are pe teritoriul eĭ multă pădure și livezĭ bogate în prunĭ.

In toată comuna sunt șapte bisericĭ întreținute de enoriașĭ și o mănăstire, numită mănăstirea Cobia, fondată de Șerban Cantacuzino și întreținută azĭ de Eforia Spitalelor Civile din București.

Se învecinește spre E. cu comuna Piciorul-de-Munte, de carĭ se desparte prin pădurĭ și dealurĭ cu văĭ; spre V. cu com. Butoiul și com. Valea-Caselor, despărțindu-se iarășĭ prin dealurĭ, văĭ și pădurĭ; spre N. cu com. Lucieni, despărțindu-se tot prin dealurĭ, văĭ și pădurĭ și unindu-se prin șoseaua vecino-comunală; iar spre S. cu Găești, despărțindu-se prin pîrîul Potopul și unindu-se tot prin șosea vecino-comunală.

In Cobia este o școală mixtă întreținută de stat, frecuentată de 66 elevĭ și eleve, avînd un învățător, salariat de stat. In toată comuna sunt preste 208 copiĭ de ambele sexe cu etatea de școală. Localul de școală este cu primăria la un loc, clădit în 1885.

Comuna are 3974 leĭ venit anual.

Cobia, *mănăstire*, în comuna cu același nume, județul Dîmbovița.

Cobia, *pîrîŭ* și *vale*, în cuprinsul comuneĭ cu același nume, jud. Dîmbovița. Acest pîrîŭ primește în sine alte pîrîiașe maĭ micĭ și merge de se varsă în pîrîul Potopul, aproape de Găești.

Cobiceni, *sat*, în partea de S.-E. a comuneĭ Todireni, plasa Jijia, județul Botoșani. E așezat sub coastă de deal, pe țărmul drept al Jijieĭ. Moșia se compune din 2 părțĭ: Cobiceni-luĭ-Panaite-Neculaŭ, de 1000 hect. și Cobiceni-Frațiĭ-Gușerescu, de 258 hect., pe lîngă carĭ se maĭ adaugă și părțile locuitorilor de 214 hect. Are o populație de 60 familiĭ, saŭ 280 suflete, carĭ locuesc în 45 case. Are o biserică, deservită de personalul bisericeĭ din Hlipiceni. Sunt 45 de contribuabilĭ. Vite sunt: 214 boĭ și vacĭ, 6 caĭ, 116 oĭ, 25 mascurĭ. Stupĭ cu albine sunt 10.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Cobîla, *sat*, pe moșia cu același nume, comuna Șendriceni, plasa Coșula, jud. Dorohoiŭ. Are 124 familiĭ, saŭ 496 suflete. Așezările sătenilor sunt bune, cu livezĭ; iar a proprietățeĭ moșieĭ casă de lemn, cu heiurile necesare, grădină și 14 pogoane vie.

Proprietatea moșieĭ este a d-luĭ C. Plagino. Biserica este mică, făcută din vechime de Gh. Cuciuc; are hramul Sf. Gheorghe, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 pălămar.

Calitatea pămîntuluĭ este parte bună, parte maĭ slabă. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 246 hect. 14 ariĭ pămînt; proprietarul are 594 hect. 36 ariĭ cîmp, și 630 hect. 17 ar. pădure tînără cu diferite esențe, între care predomină fagul și stejarul.

Pîrîul ce trece pe moșie, este Lozneanul.

Drumurĭ principale sunt: calea județeană Dorohoiŭ - Leorda, și acel din sat spre Dorohoiŭ.

Hotarele, cu: Toloaca, orașul Dorohoiŭ, Strahova, Bosia, Horlăceni și Hapăi.

Cobîleĭ (Dealul-), *deal*, în partea de E. a com. Vutcani, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ, cu direcția N.-S.

Cobolcic, *lac*, în plasa Ialomița-Balta, jud. Ialomița, insula Balta, spre E. de satul Stelnica.

Cobolul, *numire* ce se maĭ dă *laculuĭ* Căbăul, jud. Ialomița.

Cobrești. Vezĭ, Zătreni, comuna rurală, jud. Vîlcea.

Cobuzul, *afluent* al Bistrițeĭ, în comuna Borca, județul Suceava.

Coca, *vechie numire* a *comuneĭ* Niculești, jud. Buzăŭ.

Coca, *vechie numire* a *comuneĭ* Șaringa, jud. Buzăŭ.

Coca, *numire*, dată maĭ multor localitățĭ coprinse între munțiĭ Bodinești, Sărățelul - Berciĭ și rîul Slănic, precum și în jurul munteluĭ Istrița, județul Buzăŭ. Acestea par a fi teritoriul Caucaland, ocupat de puternicul trib al Goților, Cauci.

Coca, *moșie*, în com. Șaringa, jud. Buzăŭ. Are 300 hect. viĭ și arătură.

Coca, *munte*, în jud. Buzău, com. Niculeşti, pe hotarul despre com. Grabicina, avînd înălţimea de 671 metri şi acoperit de pădure.

Coca, *pădure*, în judeţul Buzău, comuna Vintilă-Vodă, cătunul Bodineşti, face un corp cu sfoara Fundurile, de 12 hect. Proprietatea bisericeĭ din Bodineşti.

Coca, *pîrîŭ*, izvoreşte de la N. comuneĭ Armăşeşti, plasa Cerna-d.-s., judeţul Vîlcea. Are o direcţie de la N.-E. spre S.-V. şi se varsă în rîul Cernişoara.

Coca - Antemirească (Coca-Plină), *cătun*, al com. Niculeşti, jud. Buzău. Are 340 locuitorĭ şi 77 case.

Coca-Mereiască, *sfoară de moşie*, în com. Niculeşti, cătunul Podul-Munciĭ, jud. Buzău, proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Poiana-Măruluĭ. Are o întindere de 23 hect.

Coca-Mereiască, *moşie*, în jud. Buzău, com. Niculeşti, căt. Podul-Munciĭ. Are 490 hect., din care 25 pădure, restul arăturĭ, fîneţe, izlaze şi livezĭ. Se desparte în patru sforĭ: Coca-Vlahuţi, cu 230 hect.; Coca-Furtunescu, cu 144; Coca-Vişanul, cu 82 şi Coca-Frunză-Verde, cu 34.

Coca-Niculeşti (Coca-Seacă), *cătun* de reşedinţă, al com. Niculeşti, jud. Buzău. Are 270 locuitorĭ şi 69 case. Are sub-divizia Berhoiul.

Coca-Niculeşti, *moşie*, în jud. Buzău, com. Niculeşti, căt. Petrăcheşti. Are 320 hect., din carĭ 64 pădure, restul arăturĭ, izlaz şi livezĭ.

Coca-Plină, *izvor*, în jud. Buzău, com. Niculeşti. Incepe din poalele munteluĭ Umbrărelul, de la Fundul-Cociĭ şi se scurge în Coca-Seacă.

Coca-Scheii, *moşie*, în jud. Buzău, com. Niculeşti, fostă proprietate a statuluĭ, acum particulară, formată din 2 sforĭ: Coca şi Scheiul. Are 550 hect., din carĭ 60 pădurea Poteca şi Gurguiul, restul arăturĭ, izlaz, fîneaţă şi livezĭ.

Coca-Seacă, *izvor*, în jud. Buzău, com Niculeşti. Incepe de la poalele Dealuluĭ-Capriĭ, de la Fundul-Cociĭ, se uneşte cu Coca-Plină şi merge să se verse în rîul Slănicul, puţin maĭ jos de cât. Podul-Munciĭ.

Cocani, *sat*, pl. Znagovul, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crevedia. Este situat spre N.-V. de Crevedia-d.-j., pe malul stîng al văeĭ Deşloaica, care izvoreşte din jud. Dîmboviţa şi trece prin pădurea cu acelaşĭ nume. Pe marginea de E. a statuluĭ trece şoseaua jud ţeană Bucureşti-Tîrgovişte.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; un pod stătător; o cîrciumă.

Populaţia luĭ e de 264 locuitorĭ. Suprafaţa totală a satuluĭ e de 699 hect., din carĭ, proprietariĭ, Doamna Eufr. Bărbătescu, A. Vasilescu, C. Berlescu şi N. I. Popescu, aŭ 565 hect., iar locuitoriĭ 134 hect. Proprietariĭ cultivă 325 hect., avînd 235 hect. pădure şi 5 izlaz. Locuitoriĭ rezervă pentru izlaz 8 hectare.

Numărul vitelor marĭ e de 146 şi al celor micĭ de 176.

Cocargea, *com. rur.*, în judeţul Ialomiţa, plasa Borcea, situată între comunele Petroiul şi Dudeşti, din pl. Ialomiţa-Balta.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 16000 hect. şi se întinde din Dunăre spre N., coprinzînd parte din insula Balta, loc în cîmpia Bărăganul, avînd jumătate pămînt băltos şi jumătate pămînt de cultură. Are două moşiĭ: Cocargea şi Buliga-Tîmbureşti.

Sunt împroprietăriţĭ 322 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 327 locuitorĭ.

Se compune din satele: Cocargea şi Buliga şi din cătunele (tîrlele): Nefelea şi Renciul, avînd reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în Cocargea.

Populaţiunea comuneĭ este de 2513 locuitorĭ, cu 655 capĭ de familie şi 1860 membri de familie, saŭ 1292 bărbaţĭ şi 1223 femeĭ. Sunt: 2480 Romînĭ, 6 Grecĭ, 2 Bulgarĭ şi 27 Ungurĭ; 2508 creştinĭ ortodoxĭ şi 7 catolicĭ; 688 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 2 industriaşĭ, 37 comercianţĭ, 7 avînd profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ şi 77 servitorĭ. Cu ştiinţă de carte sunt 338 persoane, fără 2157.

Vite: 756 caĭ, 2851 boĭ, 4459 oĭ, 507 capre, 204 bivolĭ, 8 asinĭ şi 546 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 7550 leĭ şi cheltuelile de 8072 leĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, cu 80 elevĭ şi condusă de un învăţător, retribuit de stat şi comună şi una de fete, cu 31 eleve şi condusă de o învăţătoare, retribuită de comună. Localul şcoaleĭ este de zid, construit de comună.

Bisericĭ sunt treĭ, din carĭ două în bună stare; sunt deservite de treĭ preoţĭ şi patru dascălĭ; comuna cheltueşte anual pentru cult suma de 828 leĭ.

Pe partea de N. a teritoriuluĭ comuneĭ trece calea-ferată Bucureşti-Feteşti, avînd pe teritoriul com. staţia Elena.

Cocargea, *com. rur.*, din judeţul Constanţa, pl. Medjidia, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 42 kil. spre V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, la 28 kil. spre S.-V. de orăşelul Medjidia, reşedinţa eĭ, pe valea Cocargea.

Se mărgineşte la N. şi E. cu com. Mamut-Cuius; la S. cu com. Chioseler; iar la V. şi N.-V. cu com. Enige.

Solul e puţin accidentat de următoarele principale dealurĭ: Dealul-Piribei (140 metri), la N.-V.; Idris-Cuius (148 m.), la N.; Merea-Bair şi Cara-Iuiuc (147 m.), la N.-V.; Sarî-Iuc-Bair (138 m.), la S.; Orta-Burum-Bair (132 m.), la S.-E.; Susustarîfî-Bair şi Ciughinea-Orman-Bair la S.-V.; Dichilitas-Bavi-Sîrtî (142 m.), la V.; Diordingi-Orman (144 m.), la N.; Buiuc-Mezarlîc-Bair, prin centru; aceste dealurĭ sunt acoperite cu fîneţe, semănăturĭ şi puţine pădurĭ, maĭ cu osebire pe cel din urmă. Movilele sunt artificiale; sunt 12, din carĭ maĭ însemnate sunt: Soriţa (147 m.), la N.-E.; Spapînar (145 m.), la N.; Cocargea (142 m.), prin interior, lîngă satul Cocargea; ele aŭ servit ca puncte de orientare.

Sunt maĭ multe văĭ: Diordingi-Orman la N., cu adiacentele sale pe stînga: valea Cust-Culac la E., Cocargea saŭ Sai-Ceair prin mijloc şi Cinghinea-Orman-Ceair, unită cu Ceatîrîc-Ceair pe la V. şi S.-V.

Cătunele carĭ formează comuna sunt două: Cocargea, reşedinţa, în partea centrală, pe valea Cocargea saŭ Sai-Ceair; Alibei-Ceair, în partea meridională a comuneĭ, la 5 kil. spre S.-E. de reşedinţă, pe pantele dealuluĭ Sarî-Iuc-Bair.

Populaţiunea e de 83 familiĭ, cu 397 suflete, în maioritate Romînĭ, din carĭ bărbaţĭ 218, femeĭ 179. Ştiŭ carte 68 persoane, nu ştiŭ carte 329.

Contribuabilĭ sunt 88; cetăţenĭ romînĭ 379, supuşĭ străinĭ, 17; ortodoxĭ 363, mahomedanĭ 34; agricultorĭ 82, comercianţĭ 2, industriaşĭ 1, cu alte profesiĭ 3.

Budgetul comuneĭ e de 2405 leĭ la veniturĭ şi de 2228 leĭ la cheltuelĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ nişte drumurĭ comunale ce unesc satele între ele şi cu cele învecinate, ca Molciova, Enige, Chioseler, Carabacî, Caciamac, Idris-Cuius, etc.

Pe teritoriul comuneĭ, pe valea Diordingi-Orman, la 3 kil. spre N.-E. de cătunul Cocargea, se văd ruinele satuluĭ Spapînar, distrus de incendiŭ în ultimul războiŭ, (1877), iar locuitoriĭ s'aŭ refugiat în Cocargea.

Cocargea, *sat*, în jud. Constanţa, plasa Medjidia, cătunul de reşedinţă al com. Cocargea. E situat în partea centrală a eĭ, în valea Cocargea, saŭ Sai-ceair, între dealurile Buiuc-Mezarloi-Ceair, la N.-E. şi E.; Dikili-Taş-Bair-Sîrtî la N.-V. şi V.; Susustarîfî-Bair la S.

Intinderea luĭ e de 312 hect., din carĭ 18 hect. ocupate de vatra satuluĭ cu grădinile locuitorilor, restul împărţit între stat şi locuitorĭ. Populaţiunea e de 45 familiĭ, cu 189 suflete în maioritate Romînĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt o mulţime, ducînd spre satele vecine: ca Enige, Indirs-Cuius, Alibei-Ceair.

Cocargea, *sat*, în plasa Borcea, jud. Ialomiţa, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe coasta Bărăganuluĭ şi ţărmul stîng al Borciĭ.

Tîmbureşti este vechea numire a acestuĭ sat.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea este de 571 familiĭ Romînĭ, 8 familiĭ Ţiganĭ şi 5 familiĭ Grecĭ, saŭ 1942 suflete, din carĭ 604 bărbaţĭ, 584 femeĭ şi 754 copiĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, cu un învăţător, şi una de fete, cu o învăţătoare.

Bisericĭ sunt două, la carĭ deservesc doĭ preoţĭ şi treĭ dascălĭ.

Vite: 631 caĭ, 2485 boĭ, 4217 oĭ, 204 bivolĭ, 8 asinĭ şi 546 porcĭ.

Cocargeanul, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, comuna Cegani.

Cocărcilul, *pîrîŭ*, ce udă comuna Nistoreşti, plasa Vrancea, jud. Putna şi se varsă în Zăbala.

Cocăziş (Pîrîul-luĭ-Niţă-), *pîrîŭ*, afluent al Sabaseĭ, jud. Suceava.

Cocăzişul, *pîrîŭ*, mic afluent al pîrîuluĭ Borca, jud. Suceava.

Cocăzişul, *munte*, în com. Mălini, jud. Suceava.

Coceiul, *tîrlă*, jud. Brăila, la N. movileĭ Coceiul, de pe dreapta şoseleĭ-Brăila-Călăraşi şi aproape la 300 m. de şosea.

Coceiul, *movilă*, jud. Brăila, în dreptul tîrleĭ Coceiul.

Coceneşti, *sat*, face parte din co-

muna rurală Măţăul, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Coceneşti, (Vezĭ Bragadirul, jud. Ilfov).

Cocenosul, *lac*, în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, com. Văcăreşti.

Coceştilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, în cătunul Slobozia, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cochezile, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, plasa Borcea, insula Balta. Se întinde pe teritoriul comunelor Dichiseni şi Şocariciul.

Cochineşti, *sat* şi *com. rur.*, pe apa Cotmeana, jud. Argeş, pl. Cotmeana., la 18 kil. de com. rur. Costeşti, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 41 kil. de Piteşti. Numaĭ are nicĭ un alt cătun alipit şi numără 120 fam., cu 380 suflete. In cătun sunt 2 bisericĭ, una cu hramul Adormirea şi alta cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservite de doĭ preoţĭ şi doĭ cîntăreţĭ.

Numărul vitelor era în anul 1887 de 440 vite marĭ (398 boĭ şi vacĭ, 42 caĭ) şi de 1330 vite mărunte (1180 oĭ şi 150 rîmătorĭ).

Cochira, *prival*, jud. Brăila, între canalul Vîlciul şi Dunărea-Vechie, în com. Stăncuţa. Pleacă din privalul Ruptura-Căndoiuluĭ şi se uneşte cu privalul Ozinca-Vechie, din com. Vizirul.

Cochira, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Vărăşti.

Cochirleanca, *com. rur.*, în jud. Buzăŭ, plasa Cîmpuluĭ, în partea de S.-V. a loculuĭ Cochirleanca, de pe hotarul jud. Rîmnicul, la o distanţă de Buzăŭ de 22 kil. 340 m. Limitele sale sunt: la N. şi E. hotarul jud. Rîmnic, începînd din moşia Zoiţa pănă în lacul Costeiul; la S. hotarul merge pe Drumul-Fĭeruluĭ, pănă în drumul Bogdanuluĭ; la V. merge pe drumul Bogdanuluĭ pănă în hotarul moşieĭ Zoiţa. Suprafaţa sa este de 7378 hect., din care: 6244 arabile, 12 pădurĭ, 492 fîneaţă, 462 izlaz şi 168 sterp. Proprietăţĭ maĭ însemnate sunt: Aria (a şcoaleĭ Galbenul), Cochirleanca (statul), Movila saŭ Cochirleanca (Spitalul Gîrlaşi), Găgianul, Siliştea, Bobocul şi Părul-Siliştea (particulare). Terenul este un şes întins (ondulat puţin în dreptul căt. Pîrliţi) şi fertil, unde se cultivă porumb, orz, grîŭ şi adesea rapiţa. Are o moară de aburĭ. Căĭ de comunicaţie are linie ferată Buzăŭ-Rîmnicul, şoseaua comunală Scurteşti-Cochirleanca şi drumurile naturale: al-Fieruluĭ şi al-Bogdanuluĭ.

Vite: 815 boĭ, 374 vacĭ, 183 viţeĭ, 2 bivolĭ, 3 bivoliţe, 218 caĭ, 88 epe, 22 mînjĭ, 2100 oĭ, 6 capre şi 405 porcĭ.

Comuna e formată din cătunele Aria, Bobocul, Cochirleanca, Movila şi Roşiori cu sub-diviziile lor: Gîngeanul, Părul şi Pîrliţi. Populaţia sa e de 1360 loc., din carĭ: 287 bărbaţĭ însuraţĭ, 64 neînsuraţĭ, 17 văduvĭ, 346 băeţĭ; iar 287 femeĭ măritate, 29 văduve, 330 fete. Case sunt 284.

Sunt 217 contrib., din care 6 comercianţĭ romînĭ.

Budgetul com. e de 3878 leĭ, 73 banĭ.

Comuna are o şcoală în căt. Cochirleanca, populată de 35 elevĭ şi 10 eleve. Carte ştiŭ 36 loc. Bisericĭ sunt 2, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Sf. Mihail şi Gavril. Cîrciumĭ sunt 5.

Comuna şi-a luat naştere după 1830. Cel d'întîiŭ locuitor stabilit aci a fost Ioan Găgianu, în jurul căruia maĭ adunîndu-se şi alţiĭ, aŭ dat naştere satuluĭ Găgeni, care, în 1840, era format. Cătunaşul Părul nu era de cît o mică cîrciumă, avînd în faţă un păr, unde se opreaŭ călătoriĭ şi pe care o vijelie l'a dărîmat în 1883. In jurul cîrciumeĭ s'aŭ făcut apoĭ şi alte case. Cătunul Bobocul a fost început de Radu Bobocu, care, găsind în mijlocul moşieĭ silişte de vechiŭ sat; s'a oprit aci în 1848, atrăgînd în juru-ĭ şi pe alţĭ locuitorĭ şi aşa aŭ dat naştere căt. Bobocul - Siliştea. Cele-l-alte cătune sunt din ultimele deceniĭ, iar Roşiori format din însurăţeĭ, în 1884.

Cochirleanca, *cătun* de reşedinţă, al com. Cochirleanca, jud. Buzăŭ, cu 600 loc. şi 120 case. Are sub-diviziile Găgianu şi Pîrliţi.

Cochirleanca, *moşie*, în com. Cochirleanca, jud. Buzăŭ, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are 670 hect., toate arabile, afară de 21 ocupate de viroaga Slatina, ce curge pe hotarul acesteĭ moşiĭ despre Rîmnic. Acum, parte s'a dat insurăţeilor (230 hect.), iar parte (440) a devenit proprietate particulară.

Cochirleanca, *numire*, ce se maĭ dă *moşieĭ* Movila, a spitaluluĭ Gîrlaşi, jud. Buzăŭ.

Cochirleanca, *pîrîŭ*. Izvoreşte de pe teritoriul comuneĭ Pîrliţi, jud. Buzăŭ; intră în jud. Rîmnicul-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j. pe la movila Cochirleanca; se varsă în pîrîul Valea-Bouluĭ, lîngă com. Slobozia-Galbenul, judeţul R.-Sărat.

Cochirleni, *com. rur.*, din jud. Constanța, pl. Medjidia. E situată în partea de V. a județuluĭ, la 65 kil. spre V. de orașul Constanța, capitala districtuluĭ, și în partea de S.-V. a plășeĭ, la 23 kil. spre S.-V. de orășelul Medjidia, reședința plășeĭ, d'asupra Dunăriĭ, lîngă lacul Cochirleni.

Se mărginește la N. cu com. urbană Cernavodă; la E. cu comuna Enige; la V. cu comuna Mamut-Cuius; la S. cu com. Rasova și fluviul Dunărea.

Solul este în general destul de accidentat, maĭ cu seamă în partea de N. și cea de S. Principalele dealurĭ carĭ brăzdează comuna sunt: Cochirleni, de natură stîncoasă, cu vîrful Cernavoda (117 m.) spre N.-V., dominînd Dunărea; Amut-Bair, Uzum-Amet și Udu-Amet-Bair la E.; Ivrinez (121 m.) la S.; Geam-Pașa (93 m.) la V.; Uzum-Bair (109 m) prin interiorul comuneĭ; toate sunt de natură stîncoasă și acoperite cu fînețe și ceva semănăturĭ. Movilele sunt numeroase și aŭ servit ca puncte de orientare și de observație; cele maĭ însemnate sunt: Cernavodă (115 m.) la N.; Movila-Mare (113 m.), Movila-luĭ-Moș-Oprea (107 m.) prin interiorul comuneĭ; Ivrinez (126 m.) la S.; toate sunt acoperite cu verdeață.

Este udat de Dunărea, la V., pe o lungime de 4—5 kil. în o direcție generală de la S.-V. spre N.-E. Aci fluviul are malul drept din spre comună înalt și rîpos; lărgimea luĭ medie este aci de 900 m., adîncimea de 10—22 m.; formează în partea de N. ostrovul Hinogul. Pe teritoriul com. se află: balta Cara-Su saŭ Cernavodă, la S.; balta Cochirleni la S. și V. care are o întindere de 170 hect. adîncă de 4—8 m. și conținînd peşte bun; balta Ivrinez, prelungirea celeĭ precedente, acoperită numaĭ cu stuf; gîrla Cochirleni, prin care lacul cu acelașĭ nume comunică cu Dunărea, lungă de 1 kil., largă de 12 m., adîncă de 1 1/2 m., în spre S.-E. Sunt apoĭ numeroase văĭ cu malurĭ înalte, frumoase și acoperite cu verdeață; principalele sunt: Valea-Mare, la N.-V., și care se deschide în Dunăre; valea Cochirleni, prin care curge gîrla Cochirleni, în spre V., deschizîndu-se tot în Dunăre; văile Moș-Oprea și Amut-Ceair, deschizîndu-se în balta Cara-Su la N.; valea Geam-Pașa, la V., se deschide în lacul Cochirleni; Valea-Peșteriĭ, care în comună poartă numele de valea Uzum-Amet, unită cu văile Sarapci-Culac și Udu-Amet-Culac prin interiorul și E. comuneĭ; văile Moș-Dinu și Ivrinez prin interiorul comuneĭ, se deschid împreună cu precedenta în balta Ivrinez.

Cătunele carĭ compun comuna sunt două: Cochirleni, reședința, în partea de V.; pe malul de N. al laculuĭ cu același nume, la 12 kil. departe de Dunăre, spre E. de ea, dominată la N. și E. de dealul Cochirleni; Ivrinez saŭ Ivanez în partea de E., la 6 kil. spre S.-E. de reședință, lîngă stuful Ivrinez, pe valea Peștera saŭ Azum-Amet. La 1 1/2 kil. spre V. de acest sat, pe malul de S. al stufișuluĭ Ivrinez se văd ruinele vechiuluĭ sat Ivrinez, ars de un incendiŭ în timpul ultimuluĭ războiŭ din 1877—78 și aĭ căruĭ locuitorĭ s'aŭ stabilit maĭ spre E., formînd actualul sat.

Suprafața totală a comuneĭ este de 5671 hect., din carĭ 52 hect. ocupate de vatra satelor cu 231 case, iar restul de 5619 hect. împărțit între stat cu proprietariĭ ce posedă 945 hect. și loc. carĭ stăpînesc 4674 hect.

Populațiunea, maĭ toată romînească, este de 250 familiĭ, cu 902 membri, saŭ 1152 suflete, din carĭ bărbațĭ 572, femeĭ 580; căsătorițĭ 440, necăsătorițĭ 666, văduvĭ 56, divorțațĭ 1; cu știință de carte 183, fără 971; ortodoxĭ 1152; cetățenĭ romînĭ 1146, supușĭ străinĭ 6; împroprietărițĭ 11; agricultorĭ 192, comercianțĭ 5, altele 13.

Contribuabilĭ sunt 210.

In comună este o biserică ortodoxă în cătunul Cochirleni, zidită de locuitorĭ în 1871, cu hramul Sf. Dumitru, avînd 10 hect. de pămînt de la stat, și fiind deservită de 1 preot, 1 dascăl și 1 paracliser.

Școală e una mixtă rurală, tot în cătunul Cochirleni, înființată de stat, cu 10 hect. de pămînt; cu 1 învățător și 1 învățătoare, frecuentată de 56 elevĭ (42 băețĭ și 14 fete).

In ceea ce privește întinderea și felul terenurilor cele 5671 hect. ale comuneĭ se divid astfel: 292 hect. teren neproductiv (din care 52 hect. vatra satelor, 240 hect. bălțĭ, stuf, drumurĭ, etc.), 5379 hect. teren productiv (din care 705 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 4674 hect. ale locuitorilor); din acestea: 2276 hect. teren cultivat (din care 505 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 1771 hect. ale locuitorilor); 2839 hect. teren necultivat (din care 150 hect. ale statuluĭ cu proprietariĭ și 2689 hect. ale locuitorilor); 207 hect. teren izlaz (ale locuitorilor); 7 hect. teren viĭ (ale locuitorilor).

Sunt 192 plugarĭ, carĭ aŭ 146 plugurĭ, 188 care și căruțe și 1 mașină de secerat.

In comună sunt 6774 capete de vite, din carĭ 399 caĭ, 975 boĭ, 25 bivolĭ, 5 asinĭ, 4994 oĭ și 376 porcĭ.

Comerciul se face prin gara Saligny, la 7 kil. spre N.-V. de cincĭ comercianțĭ (din carĭ 2 cîrciumarĭ) și constă în import de coloniale, manufactură și în export de vite cu produsele lor.

Budgetul comuneĭ este de 9370 leĭ la veniturĭ și 7005 leĭ la cheltuelĭ, sunt 210 contrib.

Căĭ de comunicație sunt: pe Dunăre și balta Cochirleni cu luntrele, de oare-ce vapoarele nu se opresc în dreptul satuluĭ; diferite căĭ comunale ce unesc cătunele între ele și cu localitățile vecine, ca: Cernavodă, Racova, Saligny, Peștera, Enige, etc.

Comuna a fost înființată în secolul trecut de Romînii de pe malul stîng al brațuluĭ Borcea (al Dunării), fugind de vexațiunĭ și impozite.

Ca curiozitățĭ istorice amintim treĭ valurĭ romane:

a) Valul mare de piatră în partea de N. a comuneĭ pe malul de S. al bălțiĭ Cara-Su și pe muchea dealuluĭ Cernavodă, sfîrșindu-se pe malul Dunăreĭ în dreptul insuleĭ Hinogul lîngă ruinele vechiuluĭ oraș roman Axiopolis, care nu era așezat la Cernavodă, după cum s'a crezut până acum, ci maĭ sus cu 3 1/2 kil. de Cernavodă în dreptul ostrovuluĭ Hinogul.

b) Valul mare de pămînt ce a mers paralel cu precedentul, până lîngă movila Moș-Oprea, o ia spre V. (pe cînd precedentul o ia spre N.-V.) pe muchea dealuluĭ Cochirleni, trece pe la 500 m. spre N. de satul Cochirleni și se termină pe malul Dunăriĭ, la 3 kil. spre S.-V. de valul de piatră.

c) Valul mic de pămînt vine din spre E. pe muchea dealuluĭ Uzum-Amet, se îndreaptă spre N. pe lîngă Movila-Mare și în dreptul movileĭ luĭ Moș-Oprea devine apropiat și paralele cu valul cel mare și la 2 kil. spre E. de satul Cochirleni se împreună cu el.

Maĭ amintim ruinele moderne ale satuluĭ Ivrinezul pe malul de S. al stufuluĭ Ivrinezul, distrus în timpul războiuluĭ de la 1877—78 și rezidit ceva maĭ spre E.

Cochirleni, *sat,* în jud. Constanța, pl. Medjidia, cătunul de reședință al comuneĭ Cochirleni, situat în partea vestică a plășeĭ și cea nord-vestică a comuneĭ, pe malul nordic al lacului Cochirleni, la 1 1/2 kil. spre E. de Dunăre, la poalele dealuluĭ Cochirleni. Are o întindere de 2928 hect., din care 38 hect. ocupate de vatra satuluĭ, cu 135 case. Are o populație de 125 familiĭ, saŭ 724 suflete.

Coci-Tepe, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ Congazul și pe acela al cătunuluĭ săŭ Hagilar; este o prelungire sudică a dealuluĭ Cataloiul, brăzdează partea nordică a plășeĭ și cea vestică a comuneĭ. Are 117 m. înălțime. E punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Hagilar, și pîrîuluĭ Hagilar, ce izvorește dintr'însul; este acoperit cu sămănăturĭ.

Cocianul, *munte,* jud. Buzăŭ, pe frontieră, ramificație din Păpăuți, care îngustă albia BîsciĭMarĭ, este avut în vînaturĭ și maĭ cu seamă în gîinușe și cocoșĭ sălbaticĭ, carĭ vin aci din Transilvania, unde vînatul este oprit.

Cocianul, *pichet* de vară, la frontieră, județul Buzăŭ, așezat pe malul stîng al rîuluĭ Bîsca-Mare, la gura izvoruluĭ Bîsculița, formînd un platoŭ, ca de 100 m. pătr., între ambele pîraie, înconjurat de jur împrejur de maiestoșiĭ munțĭ: Hosszukös (Păpăuțul), Pitulatul și Poiana-din-Cale. Este cea maĭ frumoasă poziție din județul Buzăŭ.

Cociĭ (Vîrful-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Voda, între comunele Bodinești și Sîrbești, acoperit de pădurea statuluĭ Vintilă-Vodă. Dintr'însul se rupe maĭ multe ramurĭ, din care unele merg pe moșia Mavra din comuna Mănești, iar altele spre com. Grabicina, cunoscute sub numele: Dealul-Cociĭ.

Cocinele, *poiană,* jud. Vîlcea, com. Călimănești, plaiul Cozia.

Cocinele, *vale,* în jud. Mehedinți, com. rur. Padina-Mică, pl. Dumbrava, pe unde trece Brazda-luĭ-Iorgovan.

Cocinelor (Dealul-), *deal,* în jud. Vîlcea, com. Copăceni, pl. Cerna-d.-s.

Cocioaba,(Coasta-luĭ-Jenică), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. și căt. Băești, ca 6 hect.; e proprietate moșnenească.

Ciocobești, *cătun,* al com. Gura-Dimieniĭ, jud. Buzăŭ, cu 90 locuitorĭ și 20 case.

Cociocul, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov, situată la N. de București, între Valea-Nedeĭ și valea Tutunarul, pădurea Vlăsia și pădurea Radu-Vodă, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Bălteni, Brătulești, Cociocul, Perișul, Piscul, Piscul-Hereasca și

Văleni-Buriaşul, cu o populaţie de 2447 loc., carĭ trăesc în 612 case şi 5 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 5158 hect. Toată aparţine Domeniuluĭ Coroaneĭ, afară de Piscul-Hereasca, care e al statuluĭ.

Domeniul Coroaneĭ are 3277 hect. şi locuitoriĭ 1881 hect.

Administraţia Domeniuluĭ cultivă 465 hect. (8 sterpe, 77 izlaz şi 2727 pădure). Locuitoriĭ cultivă 1868 hect.

Sunt 430 contribuabilĭ.

Budgetul com. este de 7672 leĭ la veniturĭ şi de 7209 leĭ la cheltuelĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ: la Bălteni, Cociocul şi Piscul; o şcoală mixtă; 1 moară de apă; 1 povarnă; 2 eleştaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1816 (455 caĭ şi epe, 801 boĭ, 513 vacĭ şi viţeĭ, 7 taurĭ, 40 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 3005 (37 capre, 622 porcĭ şi 2346 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 538 sunt plugarĭ, 12 meseriaşĭ, 28 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 287 plugarĭ: 183 cu boĭ şi 104 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 451 care şi căruţe: 315 cu boĭ şi 136 cu caĭ.

Comerciul se face de 18 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 8 străinĭ.

Cociocul, *sat*, jud. Ilfov, face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Znagovul. Este situat spre N. de Bucureşti, pe malul drept al văeĭ Tutunarul şi la N. de pădurea Vlăsia. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 809 hect., avînd o populaţie de 617 locuitorĭ.

Domeniuluĭ Coroaneĭ aparţin 400 hect. şi locuitorilor 409 hect. Pe Domeniul Coroaneĭ se cultivă 132 hect. (250 pădure şi 18 izlaz). Loc. cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă frecuentată de 20 elevĭ şi 5 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2402 leĭ şi al căruĭ local s'a construit de judeţ, în 1884; un spital rural; 1 eleşteŭ; 1 moară de apă; 1 povarnă.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. Stabiliţĭ sunt 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 466 şi al celor micĭ de 1065.

Cociocul, *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 45 hect. Vezĭ, Vadul-Aneĭ, pădure.

Cociocul, *pădure*, jud. Ilfov, pl. Znagovul, 2728 hect., proprietatea Domeniuluĭ Coroaneĭ.

Cociocul, *vale*, jud. Ilfov, în jurul comuneĭ Dobreni-Cîmpurelul, trece prin com. Berceni şi făcînd maĭ multe zig-zagurĭ, trece pe aproape de Berceni şi între Dobreni, tăind şoseaua Bucureşti-Dobreni prin două gîturĭ numite Mamina-Mare şi Mamina-Mică.

După ce face maĭ multe cotiturĭ se scurge în rîul Sabarul. Pe fundul acesteĭ văĭ se află apă în toată întinderea eĭ. Peştele nu se poate vîna, din cauza stufuluĭ cel des pe care-l taie locuitoriĭ de învelesc cu el casele şi coşarele.

Cociorba, *plaiŭ*, com. Salcia, pl. Filipeşti, jud. Prahova. E acoperită cu pădure.

Cociorva, *deal*, pe moşia Brehueşti, com. Brehueşti, pl. Siretul, jud. Botoşani.

Cociorva, *ramură de dealurĭ*, ce se detaşează din Culmea-Tazlăuluĭ, între Pîrîul-Cociorveĭ şi Pîrîul-Baceĭ, pe teritoriul comuneĭ Tazlăul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu.

Cociorva, *pîrîiaş*, în com. Vînători-Neamţuluĭ, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu, izvoreşte din munţiĭ Măgura, aproape de Agapia-Vechie, curgînd în direcţia N.-E. până în dreptul satuluĭ Vînători, unde primeşte pe partea dreaptă Pîrîul-Gloduluĭ; de aicĭ străbătînd şoseaua Humuleşti, Mănăstirea-Neamţuluĭ între kil. 2—3, se varsă pe dreapta pîrîuluĭ Neamţul.

Cociorva, *pîrîiaş*, în com. Tazlăul, pl. Bistriţa, jud. Neamţu, izvoreşte din ramura munteluĭ Tazlăul şi a Cociorveĭ. Se varsă în pîrîul Tazlăul în dreptul kil. 43 al şoseleĭ judeţene Dobreni-Tazlăul-Moineşti.

Cociorva, *vale*, între Dealul-Cociorveĭ şi dealul Mogoşul, pe moşia Brehueşti, com. Brehueşti, jud. Botoşani.

Cociorveni, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, vine din Bucovina, prin com. Buda, pl. Herţa, trece prin satul Buda, şi se varsă în Molniţa.

Cociuba, *silişte*, ce ţine de com. Ruşi, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Cociubiţa, *silişte*, ce ţine de comuna Ruşi, în pl. Tutova, jud. Tutova.

Cociugeni, *sat*, în partea de N.-E. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoşani, situat pe un podiş înalt şi acoperit parte cu pădure. Are o suprafaţă de 872 hect., din carĭ 729 proprietate mare şi 143 hect. ale sătenilor şi cu o populaţiune

de 98 familiĭ, saŭ 249 suflete. Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți, cu 75 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 160 boĭ și vacĭ, 20 caĭ, 900 oĭ, 30 mascurĭ și 40 stupĭ. Se află o cîrciumă și 2 comercianțĭ.

Cociul, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Stănuești, la N. de satul Stănuești. Are 208 locuitorĭ, din carĭ 8 știŭ carte; 44 case.

Cociul, *iezer* mic, în jud. Brăila, comuna Tichilești, între privalul Lungul și Japșa-Porculuĭ, cu care comunică la S.-E.

Cociul, *pîrîŭ,* ce izvorește din Valea-Largă, județul Putna, desparte satele Bîrsești de Topești și merge de se varsă în dreapta Putneĭ, maĭ jos de acest din urmă sat.

Cociuluĭ (Valea-), saŭ **Valea-Cornetuluĭ,** *vale,* pe proprietatea Cioflicul saŭ Naipul, pl. Cîlniștea, jud. Vlașca.

Cociungenilor (Pîrîul)-, *pîrîŭ,* izvorește din pădurea Cociungeni și se varsă în Jijia, com. Buimăceni, plasa Jijia, jud. Botoșani.

Cocîrceni (Ursăchești), *cătun,* al com. Bălănești, jud. Buzăŭ, cu 160 locuitorĭ și 40 case.

Cocîrceni, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Bălănești, începe de la Poiana-Larguluĭ, trece pe la Șopron și se scurge în Sărățelul-Bălănești.

Cocîrla, *pîrîiaș,* în comuna Cîndești, pl. Bistrița, jud. Neamțu.

Cocîrța, *trup de moșie,* pe teritoriul satuluĭ Buda, com. Corbița, jud. Tecuciŭ, situat în partea de S.-V.

Cocîrțăul, *deal,* în com. rur. Căzănești, pl. Motrul-d.-s., județul Mehedinți.

Coclinul, *colină,* în com. Boziorul, jud. Buzăŭ, pe hotarul despre com. Odăile.

Cocoaneĭ (Iazul-), *lac,* în com. Glodeanul-Gîrligul, jud. Buzăŭ, face hotar despre căt. Cotorca.

Cocoaneĭ (Lacul-), *lac,* în com. Glodeanul - Siliște, jud. Buzăŭ, format dintr'un vechiŭ eleșteŭ; are mult pește.

Cocoaneĭ (Lacul-), (Ograda-Olaruluĭ), mică *pădure,* în com. Beceni, jud. Buzăŭ, reunită cu Poiana-luĭ-Soare; are 15 hect.

Cocoaneĭ (Moara-), *locuință izolată,* în jud. Tulcea, plasa Istruluĭ, com. Casimcea, cătunul Cuiuc-Chioi, în partea sud-vestică a plășeĭ și a comuneĭ, pe pîrîul Casimcea, la confluența luĭ cu Valea-Terzi-Chioi, lîngă Podul-luĭ-Gogea-Amet. Este o moară, ce și-a luat, probabil, numele de la o cucoană ce ținea moșia Ceatal - Orman, din jud. Constanța.

Cocoaneĭ (Poiana-), *poiană,* comuna Rădești, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Cocoaneĭ (Rîpa-), *rîpă,* pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, jud. Dolj.

Cocoanele, *deal,* cu direcția S.-E., com. Dițești, pl. Filipești, jud. Prahova. Pe dealurile aceste comune sunt plantate viĭ, prunĭ, nucĭ și merĭ. Parte din ele, fiind distruse de filoxeră, servă și de pășune pentru vitele locuitorilor.

Cocoara, *vale,* se prelungește de la E. la V. pe teritoriul satuluĭ Giurgești, com. Stroești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Cocoareĭ (Piscul-), *pisc de deal,* jud. Tecuciŭ, unde se împreună pîrîul Reprivățul cu Berheciul, com. Godinești, pl. Berheciul.

Cocogești, *sat,* jud. Argeș, pl. Pitești, face parte din com. rur. Drăganul-Bascovele.

Coconari, *cătun,* al comuneĭ Ziliștea nca, jud. Buzăŭ, alipit mareluĭ căt. Ziliștea nca; are 70 locuitorĭ și 16 case.

Coconi, *sat,* pl. Oltenița, județul Ilfov, face parte din com. rur. Mănăstirea. Este situat la N. de Mănăstirea, pe malul de V. al bălțeĭ Mostiștea. In dreptul acestuĭ sat, în partea bălțeĭ, se văd zidurile și boldurile unuĭ pod legat cu fier, care se presupune a fi făcut de Mihaiŭ-Viteazul.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 13 elevĭ și 1 elevă, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc anual 1350 leĭ. Populația satuluĭ e de 770 locuitorĭ; iar suprafața luĭ e de 531 hect., toate ale loc., din carĭ cultivă 388 hect., rezervînd pentru izlaz 143 hect. Pe teritoriul acestuĭ sat se află o baltă.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 734 și al celor micĭ de 1400.

Coconi, *pisc,* la N. de cătunul Scurtești, com. Stefești, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Coconul, *movilă,* jud. Brăila, pe moşia Brateşul, din com. Surdila-Găiseanca, la 3 kil. depărtare.

Cocora, *com. rur.,* în plasa Ialomiţa-Balta, judeţul Ialomiţa. Este situată la N. plăşeĭ între comunele Reviga şi Colelia.

Teritoriul acesteĭ comune are suprafaţa de 4000 hect., din carĭ 170 hect. pădure şi se întinde din teritoriul comuneĭ Padina, judeţul Buzăŭ, spre S., până în teritoriul comuneĭ Căzăneşti. Moşia, compusă din două trupurĭ, este proprietate a statuluĭ, sub numirea de Cocora-Mileasca, fostă pendinte de mănăstirea Mărgineni, şi a fost arendată pe periodul 1883-1893 cu suma de 50100 leĭ; iar pe periodul 1893-1898 s'a arendat numaĭ cu suma de 19910 leĭ, fiind-că 2256 hect., 0917 s'aŭ parcelat, pentru a se vinde în loturĭ la locuitorĭ.

Pe moşie se află satul Munteni-Buzăŭ, şi cătunul (tîrla) Ghinica, carĭ ţin de comuna Reviga.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe loc şes, la 6 kil. spre V. de satul Reviga. Cocora a fost până la 1 Aprilie 1891, sat pendinte de comuna Reviga, iar de atuncĭ formează singură comună.

După statistica din 1887, populaţiunea constă din 236 familiĭ Romînĭ, 6 familiĭ Ţiganĭ, 2 familiĭ Ungurĭ şi 2 familiĭ Grecĭ, în total cu 1230 suflete.

Aci se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă cu 1 învăţător, retribuit de comună, frecuentată de 52 elevĭ.

Vite: 300 caĭ, 470 boĭ, 2200 oĭ şi 700 porcĭ.

Lîngă acest sat, pe pogoanele locuitorilor, sunt urme de săpăturĭ, pe unde se găsesc pietre şi hîrburĭ de vase de diferite forme; legenda spune că ar fi fost cînd-va pe aicĭ locuinţe tătăreştĭ.

Cocora, *munte,* acoperit cu bătrîne pădurĭ, în sus de com. Moroeni, plaiul Ialomiţa, judeţul Dîmboviţa, în dreapta mătceĭ apeĭ. Spre E. de Cocora este muntele Furnica, ce servă de graniţă între jud. Dîmboviţa şi Prahova.

Cocora, *munte.* Vezĭ Muntele Cocora, moşie a statuluĭ, judeţul Vîlcea.

Cocora, *vălcea,* pe teritoriul comuneĭ Milcovul, plasa Siul-d.-s., judeţul Olt, se varsă în Olt.

Cocorani, *cătun* (tîrlă), în plasa Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna Andrăşeşti, judeţul Ialomiţa.

Cocorasca, *sfoară de moşie,* în comuna Lipia, judeţul Buzăŭ, făcînd parte din corpul Mirceşti al diferiţilor moşnenĭ.

Cocorasca, *fîntînă,* în plasa Dumbrava-d.-j., comuna Poiana-Pleniţa, jud. Dolj.

Cocorata, *baltă,* în pădurea Prisacănilor, plasa Braniştea, jud. Iaşi, formată din vărsarea Prutuluĭ.

Cocorăşti, *com. rur.,* plasa Tîrgşorul, judeţul Prahova. Se maĭ numeşte şi Cocorăşti-de-Grind.

Este situată pe malurile rîurilor Cricovul-Dulce şi Prahova, la 18 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 12 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 6 cătune: Colţul, Perşunari, Cheşnoiul, Cocorăşti, Gheoldum şi Ţigănia, avînd o populaţiune de 1583 locuitorĭ (966 bărbaţĭ, 617 femeĭ), în carĭ intră şi 29 familiĭ de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

In toată comuna sunt 315 capĭ de familie; 260 contribuabilĭ; 325 case de locuit.

In comună sunt 2 bisericĭ: la Colţul şi la Cocorăşti, deservite de 2 preoţĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor în oraşul Ploeşti. Eĭ aŭ 526 boĭ, 215 vacĭ, 47 caĭ, 12 bivolĭ, 750 oĭ, 189 porcĭ şi 15 taurĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, sunt 2 morĭ de măcinat.

S'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia d-lor Alecu şi Scarlat Cocorăscu, şi a d-luĭ C. Movilă, 169 locuitorĭ dîndu-li-se 773 hect. pămînt.

Şcoală există în comună de 40 anĭ. Localul e proprietatea comuneĭ. E frecuentată de 36 băeţĭ şi 5 fete, din numărul de 157 copiĭ (82 băeţĭ şi 75 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Stupĭ cu albine sunt 138.

Comerciul se exercită în comună de 7 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă anual la 5471 leĭ şi cheltuelile la 4567 leĭ.

Şoselele din comună înlesnesc comunicaţia cu Varniţa şi Măneşti.

In partea de N. a comuneĭ e o movilă. Comuna e udată la S. de Cricovul-Dulce şi la N. de rîul Prahova.

Cocorăşti, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume; e situată în stînga rîuluĭ Beica, la N. de dealul Cocorăşti. E de-

parte de Balș de 17 kil., iar de Caracal de 40 kil. Altitudinea terenuluĭ d'asupra nivelului măriĭ e de 220 m. Are 130 capĭ de familie, saŭ 532 suflete, din carĭ 258 bărbațĭ și 274 femeĭ, 206 căsătorițĭ si 326 necăsătorițĭ. Sunt 86 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ a fost pe 1886-87 de 1381 leĭ la veniturĭ și de 1359 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ sunt 253, vite micĭ 412 și rîmătorĭ 100.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae (1865), deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Este 1 cîrciumă.

Cocorăști, *sat,* județul Prahova, face parte din com. rurală cu acelașĭ nume, plasa Tîrgșorul. Are o biserică cu următoarea inscripție:

«Intru numele tatăluĭ și al fiuluĭ și al sfîntuluĭ Duh și întru ajutorul prea luminatuluĭ hram al «Sfinteĭ Treimĭ» în zilele creștinuluĭ Mateiŭ-Basarab-Voevod, cu vrerea luĭ Dumnezeŭ Domnul Țăreĭ-Romîneștĭ, adică eŭ robul luĭ Dumnezeŭ, Jupîn Radul Vel-logofăt în Cocorăști, Jupînița Maria și cu coconiĭ meĭ Radul, Vlad, Mihail, Ioana, Marica, Păuna, început'am această sfîntă și dumnezeiască biserică cu cinstit hramul «Sfinteĭ Treimĭ» din temelia eĭ și pănă la sfîrșitul eĭ, cu ajutorul milostivuluĭ Dumnezeŭ ca să ne fie de pomenire pentru ertarea păcatelor și mîntuirea sufletelor noastre. Să ne fie de ajutor întru împărăția ceruluĭ și sfîntuluĭ jertfelnic, și am început în luna Iunie, leatul 1653 și am isprăvit-o în Aprilie 12, leatul 1655 și ostenitorĭ împreună aŭ fost din început pănă la sfîrșit și Drăghiciŭ Logofăt din Vlădeni».

Acest cătun cade în partea de N.-V. a comuneĭ și e udat de rîul Prahova.

Cocorăști, *sat,* județul Prahova, face parte din com. rur. Măgureni, pl. Filipești.

Are o populație de 542 locuitorĭ (329 bărbațĭ și 213 femeĭ). Legenda spune că acest sat datează din timpul luĭ Radu-Negru.

Aci e o biserică cu hramul Sf. Haralambie, fondată de proprietarul moșieĭ, Grigorie Caribolu, la anul 1826. Lîngă această biserică se văd niște ruine de zidărie vechie, unde se presupune a fi fost o biserică fondată cam din timpul luĭ Mihaiŭ-Viteazul.

Cocorăști, *deal,* în jud. Prahova, com. Cocorăști, pl. Tîrgșorul, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Cocorăști, *deal,* spre E. de comunele Cocorăști și Arcești, intre apa Beuca și Dranovățul, la N. de jud. Romanați.

Cocorăști, (Berceni-de-Jos), *moșie,* în jud. Buzăŭ, com. Cărpiniștea, cät. Valea-Păruluĭ. Are 850 hect. Se desparte în treĭ părțĭ: Cocorăști-Nicolaŭ, cu 740 hectare; Cocorăști-Berha, cu 80 hect. și Cocorăști-Mitulescu, cu 30 hect.; are pe ea: arăturĭ, fînețe, livede și izlaz.

Cocorăști, (Berceni-de-Jos), *subdivizie* a cătunuluĭ Valea-Păruluĭ, din com. Cărpiniștea, jud. Buzăŭ.

Cocorăști-Capreĭ, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de com Măgureni, pl. Filipești, jud. Prahova.

Cocorăști-Misliĭ, *com. rur.,* pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Este situată pe apa Mislea, ce o udă în tot lungul săŭ, la 26 kil. departe de capitala județuluĭ și la 21 kil. de Slănicul, reședința plaiuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Cocorăști-Misliĭ, Goruna, Zăvoaia și Gura-Cumetreĭ, avînd o populațiune de 1325 locuitorĭ (689 bărbațĭ și 636 femeĭ) și 3 familiĭ de Țiganiĭ, fierarĭ-lăcătușĭ. Capĭ de familie sunt 352; contribuabilĭ, 312; case de locuit, 297.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în cät. Goruna, zidită la anul 1851, sub Domnia luĭ Barbu Știrbeiŭ, Mitropolit fiind Nifon, cu cheltuiala luĭ Nicolae Țițeiŭ și Preotul Gheorghe, și a doua în cătunul Cocorăști-Misliĭ, de lemn, vechie, construită la început pe Valea-Sgroaseĭ și adusă de locuitorĭ cînd a început să se întemeieze comuna, pe locul unde se vede azĭ. Este aproape în ruină.

Locuitoriĭ, pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu dulgheria, zidăria, butăria, rotăria, fabricarea țuiceĭ și a varuluĭ alb.

Un număr de 152 locuitorĭ, s'a împroprietărit la anul 1864, pe moșia statuluĭ Cocorăști-Misliĭ, cînd li s'aŭ dat 820 hect.

Vite sunt: 14 caĭ și epe, 89 vacĭ, 481 oĭ, 320 porcĭ și 218 boĭ.

In comună, între cătunul de reședință și cät. Goruna, este o fabrică de gaz.

Școala datează în comună de 21 anĭ, și e frecuentată de 25 bäețĭ și 1 fată, din numărul de 132 copiĭ (78 bäețĭ și 54 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 1095 hect. izlaz și pămînt de muncă, afară de pădurea Misleanca.

Țuică s'a fabricat în anul 1893 peste 1450 hectol. Viile sunt parte acum filoxerate.

Comerțul se exercită de 5 cîrciumarĭ.

Se leagă prin șosele cu comunele: Doftănețul, Gara-Plopeni, Găgeni, Țintea și Bordeni.

E udată de rîurile: Mislea, Doftănețul, Coroiasca și Burduza, și de alte multe văĭ și vălcele, ce o străbat în lung și'n lat.

Cocorăşti-Misliĭ, *sat*, jud. Prahova, face parte din com. rur. Cocorăști, pl. Vărbilăul.

Cocorăşti-Misliĭ, *deal*, în județul Prahova, com. cu acelașĭ nume, plaiul Vărbilăul; pe ea se cultivă 50 hect. vie.

Cocorăşti-Misliĭ, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 2458 hect., pendinte de comuna Cocorăști-Misliĭ, pl. Vărbilăul, jud. Prahova, formată din trupurile: Cocorăști (1883 hect.) și Dumbrava (575 hect.) Aceste trupurĭ se despart prin apa Mislea.

Cocorăşti-şi-Goruna, *moşiĭ* ale statuluĭ, în com. Cocorăști-Mislea, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova, foste pendinte de mănăstirea Mislea; pe periodul 1888—93 s'aŭ arendat cu 1916 leĭ anual. La început se arenda cu 4300 leĭ, însă s'a scăzut din arendă 2384 leĭ, pentru partea vîndută la locuitorĭ.

Cocoreni, *cătun*, al comuneĭ Peșteana-d.-s., plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, spre S.-V. și ca la 3 km. departe de comună, situat parte pe loc șes și parte pe deal.

Are o suprafață de 750 hect., din care 150 hect. pădure, 210 hect. izlaz, 40 hect. fînețe și 350 hect. cultură.

Are o populație de 58 familiĭ, cu 250 suflete, din carĭ 106 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 16 plugurĭ, 50 care cu boĭ și 5 căruțe cu caĭ.

Vite sunt: 130 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 100 porcĭ, 200 oĭ și capre.

Comunicația în acest cătun se face prin șoseaua națională Filiași-Pietroșani, care o pune în comunicație la N. cu comuna sa Peșteana, iar la S. cu cătunul Ohaba.

Cocori, *vîrf de deal*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bîrsănești.

Cocorova, *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d. s., com. Poiana. Are o populație de 325 suflete (168 bărbațĭ și 158 femeĭ), carĭ locuesc în 90 case, construite cea maĭ mare parte din bîrne. Printre case este una vechie boerească, construită din zid de d-l N. N. Maimarovicĭ. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Poiana-d.-j., ce este la 1152 metri depărtare. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 14 băețĭ și 2 fete. Cu vîrstă de școală sunt 16 copiĭ. Știŭ carte 22 loc. In sat este o biserică construită din bîrne.

Cocorova, *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., ține de com. rur. Ciovîrnășani.

Cocorova, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana, satul Cocorova, aparține moșnenilor. Pe această moșie se găsește și proprietatea d-luĭ N. N. Maimarovicĭ.

Cocorova, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Poiana, satul Cocorova, în întindere de 37 pog., cu un venit anual de 468 leĭ. Aparține d-luĭ N. N. Maimarovicĭ.

Cocorova, *pădure* particulară, jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Poiana, satul Cocorova, aparținînd moșnenilor. Este compusă din ulmĭ, jugastri, fagĭ, frasinĭ; stejarul predomină.

Cocorova, *gîrlă*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., comuna Poiana; ese din valea Măilățelul, comuna Poiana, se varsă în stînga rîuluĭ Gilortul, în dreptul satuluĭ Poiana-d.-s. Se încarcă pe malul drept cu pîraiele Lainicul și Bulbuceni.

Cocorul, *sat*, jud. Argeș, pl. Oltul, pe rîul Topologul, cu 99 loc., face parte din com. rur. Galicea-Flămînda. Aicĭ era maĭ înainte-vreme stație de caĭ de poștă pe drumul vechiŭ al poșteĭ Pitești-Rîmnicul-Vălcea, peste Dealul-Negru. (Vezĭ, Cocorul, poștă).

In sat este o biserică cu hramul Sfîntul Nicolae, deservită de un preot și un cîntăreț.

Cocorul, *mahala*, în com. rur. Strîmtul, plasa Văilor, jud. Mehedinți.

Cocorul, a treia *poştă* pe drumul vechiŭ de la Pitești la Rîmnicul-Vălcea, jud. Argeș, pl. Oltul. Cele-l'alte poște eraŭ Bascovul, Topologul, Cocorul și Rîmnicul. Poșta Cocorul avea 36 caĭ de rînd (1850).

Cocorul, *deal*, în com. rur. Rucșoreni, pl. Dumbrava, județul Mehedinți.

Cocorul, *lac*, în jud. Gorj, com. Peșteana-d.-s., plasa Jiuluĭ, cătunul Cocoreni, în partea de E. a cătunuluĭ, format de rîul Jiŭ; nu seacă nicĭ-odată. Are o suprafață cam de 3 hect.; din el se prinde mult pește și împrejurul luĭ crește rogoz pe care locuitoriĭ îl întrebuințează la acoperișiul caselor.

Cocorul, *munte* și *pisc de munte*, (2098 m.), jud. Vîlcea, în munțiĭ Paringuluĭ, din care se prelungește către S. culmea Bis-

trița, care desparte rîul Horezul de Bistrița. Această culme se termină în dreptul com. Horezul.

Cocorul, *pîrîŭ,* în comuna rur. Strîmtul, pl. Văilor, județul Mehedinți.

Cocorul, *vale,* în com. rur. Rucșoreni, pl. Dumbrava, jud. Mehedinți.

Cocorul, *vale,* în com. rur. Strîmtul, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Cocorul, *vălcea,* com. Spineni, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt.

Cocoruluĭ (Movila-), *movilă,* jud. Ilfov, pe teritoriul comuneĭ Obilești-Vechĭ, plasa Negoești. Are o înălțime de vr'o 10 m.

Cocoruluĭ (Valea-), *vale,* jud. Ilfov, are o lungime de vr'o 400 m. Incepe de pe teritoriul comuneĭ Obilești-Vechĭ, pl. Negoești, și are o direcție de la V. spre E. și S.

Cocoş (Lacul-luĭ-), *lac,* în județul R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., com. Bobeasca; în partea de E. a eĭ.

Cocoşatuluĭ (Piscul-), *pisc,* pl. Jiul-d.-s., com. Florești, județul Dolj.

Cocoşei, *partea* de S. a *cătunuluĭ* Palanga, com. Buda-Palanga, pl. Cîmpul, jud. Prahova.

Cocoşelul, *loc izolat,* com. Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cocoşeşti, *sat,* face parte din com. rur. Strîmbeni-Blejoiul, pl. Tîrgșorul, jud. Prahova.

Cocoşul, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Ialomița, căt. comuneĭ Cornățelul. Aci este ca la 5000 ariĭ pădure. La Cocoș este un spital întreținut de Eforia Spitalelor Civile.

Cocoşul, *mănăstire* de călugărĭ, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. urbane Isaccea.

Mănăstirea se află așezată într'o pădure, în fundul uneĭ scobiturĭ a munților. Spre stînga se află o alee frumoasă de nucĭ de peste 500 m. lungime, ce conduce la mănăstire. La dreapta, spre mănăstire, se văd niște săpăturĭ, și printre dărîmăturĭ niște cărămizĭ, hîrburĭ de oale, și un chiup (vas de pămînt) mare. Mănăstirea este înconjurată cu un zid de piatră de rîŭ și de stîncă nu tocmaĭ înalt. Clopotnița însă are ca la 20 m. înălțime și d'asupra bolțiĭ se vede următoarea inscripție:

«Sub Domnia M. S. Regeluĭ Romînieĭ, Carol I, și a soțieĭ sale, Regina Elisabeta, sub episcopatul Prea Sfîntuluĭ Episcop Iosif al Dunăriĭ-de-Jos, s'a zidit această clopotniță și paraclis cu hramul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, prin stăruința și cheltuiala soboruluĭ Sf. Mănăstiriĭ Cocoș, în timpul stărițieĭ prea cuvioșieĭ sale Archim. Daicul, în anul al 23-lea al stărițieĭ sale, în anul mîntuireĭ 1883».

Curtea mănăstireĭ e spațioasă (cam de 5 pogoane), în mijlocul căreia se înalță mănăstirea cea nouă, la dreapta și în fund se văd chiliile călugărilor în număr de vre-o 50, la stînga se vede mica bisericuță, cea vechie, iar lîngă picioarele clopotnițeĭ sunt 2 fragmente de piatră: unul, jumătate a uneĭ pietre drept-unghiulare, găsită în vale, lîngă puț, n'are nicĭ o inscripție; cea-l'altă jumătate acoperită cu litere, a fost dusă maĭ întîiŭ la Nicolițel și apoĭ în București, sub Grigorie Ghica, pe la anul 1853; cel-l'alt fragment este restul uneĭ coloane dăruită de răposatul Désiré More de la Iglița.

Biserica cea nouă, are d'asupra ușeĭ următoarea pisanie:

«Această Sf. și Dumnezeiască biserică, s'a zidit în timpul stărițieĭ prea cuvioșieĭ sale Visarion archimandritul, începătorul acestuĭ sfînt locaș; iar cu cheltuiala dumisale Hagi Nicolae Ghișa Poenarul, s'a zidit această sfîntă biserică, în aniĭ de la Hristos, 1853».

Biserica e simplă, mare și goală; în fund se găsește corul, iar pățeriĭ sunt lipsițĭ de orĭ-ce zugrăvelĭ saŭ sfințĭ; icĭ și colo se găsesc cîte-va icoane; catapeteazma, sfeșnicele împărăteștĭ, tronul episcopal, cadrele icoanelor dăruite, sunt singurul lux în această biserică; la intrare se află un mormînt, e acela al fundatoruluĭ săŭ, Visarion. Bisericuța mică este maĭ mult o casă drept-unghiulară, prevăzută d'asupra cu o clopotniță mică fără clopot, acoperită cu olane. Interiorul e împărțit în două: la stînga sunt 4 odăĭ micĭ, chiliile luĭ Visarion și a celor 4 călugărĭ carĭ aŭ fondat mănăstirea aceasta la 1842, cu cheltuiala luĭ Ignatie Irodeanul, unul din ceĭ 3 călugărĭ; în dreapta este biserica, curată și spoită cu var, perețiĭ lipsițĭ de sfințĭ și numaĭ cu cîte-va icoane; tîmpla e frumos sculptată. Alipită cu bisericuța este o odăiță, în care se păstrează craniile tutulor călugărilor morțĭ, și printre carĭ se află și acelea ale luĭ Visarion și Nicolae Poenarul, fundatoriĭ eĭ. In clopotniță se află 5 clopote de diferite mărimĭ și chiliile călugărilor.

Urcînd Valea-Cocoșuluĭ (600 m. lungime), se află o cișmea în piatră, cu o apă rece și cristalină. Pe piatră se vede săpată următoarea inscripție:

«Anul de la Hristos 1867, August 15. Cu ajutorul luĭ Dumnezeŭ s'a făcut această cişmea de dumnealuĭ Theodor Moruian, pentru sfînta mănăstire Cocoş, cu hramul Sf. Troiţa, spre a luĭ pomenire».

Piatra are formă drept-unghiulară; semi-luna şi soarele din josul cruceĭ, precum şi iataganul de jos arată că s'a făcut în timpul dominaţiuneĭ turceştĭ. Numele de Cocoş vine de la vechea biserică dispărută, care avea d'asupra un cocoş, în amintirea cocoşuluĭ, care a amintit luĭ Petru, lepădarea sa de Isus Hristos. Maĭ înainte, mănăstirea a avut o însemnată avere; aşa, prin daniile călugărilor carĭ intraseră într'însa şi a altor persoane evlavioase, ea ajunsese să aibă 800 hect. pădurĭ, 416 hect. pămînt cultivabil, herghelii de caĭ, turme de oĭ, boĭ, capre, etc. Statul i-a intentat proces şi stariţul de-atuncĭ, păr. Cornilă Săbăreanu, n'a apărat bine interesele mănăstireĭ, aşa că statul cîştigînd, a confiscat averile mănăstireĭ, lăsîndu-ĭ 100 hec. pămînt cultivabil, din carĭ 20 hectare viile de la Urloiul, de lîngă mănăstire, două morĭ, una în valea Lozora (comuna Meidan-Chioi), şi alta pe valea Pîrlita (com. Balabancea).

In timpul de faţă sunt în mănăstire 46 monahĭ întreţinuţĭ de Ministerul Cultelor, din 1893, de cînd aŭ trecut la stat. La mănăstirea Cocoşul se află o condică vechie a mănăstireĭ, începută în 1835, cu titlul de: «Venirea părinţilor carĭ aŭ fundat acest sfînt locaş, cu hramul Sf. Treime, şi urmaşiĭ, pănă în vremea de acum». In 1835 aŭ venit: Visarion archimandritul, fundatorul mănăstireĭ; el era de origine din Ardeal (ţinutul Făgăraşuluĭ); a fost la Sf. Munte şi de aci a venit însoţit cu doĭ ucenicĭ, Gherontie şi Isaia, a cumpărat de la o cadînă, tarlaua (bucata de pămînt) de aci, şi maĭ tîrziŭ a pus fundamentele vecheĭ bisericuţe (1842), care există şi azĭ. Maĭ în urmă cu cîţĭ-va anĭ, vine de se călugăreşte aci şi Nicolae Hagi Ghişa Poenarul (din satul Poiana, Transilvania), aducînd cu el 15 miĭ galbenĭ, 500 oĭ, 15 caĭ, şi cu carĭ banĭ a făcut în 1853 noua biserică. Legenda spune că vechea biserică, ce acum nu maĭ există, ar fi fost fundată de cîţĭ-va din ceĭ 70 apostolĭ sub conducerea luĭ Antipa, carĭ aŭ fugit de persecuţiunile din Constantinopole. La stînga de mănăstire, se făcea în vremurĭ, la 15 August, un fel de iarmaroc, din care beneficia mult mănăstirea.

Cocoşul, *movilă,* în com. şi căt. Smeeni, jud. Buzăŭ, pe pămîntul locuitorilor.

Cocoşul, *baltă,* în cercul comuneĭ Frînceşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Cocoşul, *braţ* (prival), în plasa Borcea, în insula Balta, com. Şocariciul, jud. Ialomiţa.

Cocoşul, *pisc,* la V. comuneĭ Zăvideni, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cocoşul, (Moara-Mănăstireĭ-), *locuinţă izolată,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, (şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Taiţa). Este o moară ce aparţine mănăstireĭ Cocoşul, aşezată pe valea Pîrlita, maĭ jos puţin de unirea eĭ cu valea Pîrlita-Mică; la 6 kil. spre S. de mănăstirea Cocoşuluĭ.

Cocoşuluĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ urbane Isaccea, se desface din ramurile estice ale dealuluĭ Cadiul, se întinde spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea nordică a plăşeĭ şi pe cea vestică a comuneĭ. Se întinde printre văile Acic-Tepe şi Capaclia; la poalele sudice se află situată mănăstirea Cocoşul, de la care şi-a luat şi numele. Are o înălţime de 148 m. şi e punct trigonometric de observaţie de ordinul al 3-lea, fiind acoperit în parte cu pădurĭ şi în parte cu păşunĭ. Pe la poalele luĭ merge drumul comunal Isaccea-Balabancea.

Cocoşuluĭ (Izvorul-), *izvor,* curge din muntele Plaiul Chiojduluĭ, com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, ia direcţia dela S.-V. către N.-E. şi se varsă în gîrla Siriaşul, tot în raionul com. Star-Chiojdul.

Cocoşuluĭ (Piscul-), *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul-din-Bîsca, ramificaţie din muntele Stevia, care se întinde între Valea-Cocoşuluĭ şi Valea-Popiĭ.

Cocoşuluĭ (Poiana-), *poiană,* com. Teişani, plasa Teleajenul, jud. Prahova.

Cocoşuluĭ (Valea-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul, începe din muntele Stevia şi dă în pîrîul Siriul.

Cocoşuluĭ (Valea-), *vale,* puţin însemnată, în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ urbane Isaccea. Se desface din poalele nordice ale dealuluĭ Breazul, se îndreaptă spre N., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd

partea nordică a plășeĭ și pe cea sudică a comuneĭ. Curge chiar pe lîngă mănăstirea Coșul, de la care și-a luat și numele, după un curs de 3 kil. se împreună cu o altă vale, spre a forma împreună valea Capaclia, ce se varsă în balta Capaclia.

Cocota, *iaz,* jud. Dorohoiŭ, în suprafață de 3½ hect., pe moșia Slobozia, com. Buda, pl. Herța.

Cocoţaţi, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de comuna Slujitori-Alboteşti, pl. Călmăţuiuluĭ, situat la S. de com., 5 kil. depărtare. Populaţia-ĭ se urcă la 227 suflete, 48 familiĭ, avînd 30 contribuabilĭ.

Vite cornute 328 (boĭ 113, vacĭ 65, taurĭ 12 și vițeĭ 28); caĭ 102, oĭ 1026 și rîmătorĭ 93.

Cocovinca, *vale,* în pl. Borcea, jud. Ialomița, se întinde spre N. de Valea-Căpitanuluĭ, până lîngă satul Lupșani.

Cocul-Popeşti, *com. rur.,* pe apa Cotmeana, jud. Argeș, plasa Pitești, la 18 kil. de com. rur. Báscovul-Fleștiĭ (reședința subprefectureĭ) și la 9 kil. de Pitești. Se compune din următoarele 6 sate: Dealul-Bisericeĭ, Dealul-Bouluĭ, Dealul-Focaleteseĭ, Negulești, Popești și Valea-Cocul. Are o populație de 226 familiĭ, cu 911 locuitorĭ, din carĭ 10 Țiganĭ, carĭ locuesc în 114 case. In comună sunt două bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ, 2 cîntărețĭ și 2 paraclisierĭ; e o școală. Budgetul comuneĭ pe 1882—83 a fost de 1245 leĭ la veniturĭ și de 1224 leĭ la cheltuelĭ. După o publicație oficială (1887), această comună numără 157 contribuabilĭ și are un budget de 2229 leĭ la veniturĭ și de 1445 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor din această comună a fost, în anul 1887, de 388 vite marĭ (364 boĭ și vacĭ, 24 caĭ) și 1018 vite mărunte; 699 oĭ, 17 capre și 32 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ sunt moșnenĭ, și după o tradiție păstrată între dînșiĭ, aŭ avut o luptă mare pe la începutul veaculuĭ cu soldațiĭ turcĭ, în care luptă, Romîniĭ aŭ rămas victorioșĭ.

Coculeţi, *cătun* (tîrlă), în plasa Cîmpuluĭ, com. Armășești, jud. Ialomița.

Codăeşti, *com. rur.,* în centrul și spre E. plășeĭ Mijlocul, județul Vasluiŭ, la distanță de 28 kil. de la orașul Vasluiŭ. E formată din tîrgușorul și satul Codăești și Șerbotești, pe o întindere de 3375 hect., din carĭ: 67 hect. pădure și 2649 hect. loc de cultură, fînaț, imaș ale proprietățeĭ, iar 649 hect. sunt ale locuitorilor; sunt 2 hect. vie; cu o populație de 426 familiĭ, saŭ 1772 suflete, din carĭ 515 suflete Evreĭ.

In comună sunt două bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 4 cîntărețĭ; două școlĭ, două morĭ, una cu aburĭ și una de apă, 1 iaz și 18 cîrciumĭ. Comerțul se face de 30 Romînĭ și 53 străinĭ.

Budgetul comuneĭ e de 15800 leĭ la veniturĭ și de 15598 leĭ, 6 banĭ la cheltuelĭ. Statul încasează 1842 leĭ, de la 307 contribuabilĭ.

Numărul vitelor e de: 878 vite marĭ cornute, 2300 oĭ, 18 capre, 98 caĭ și 195 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 73 plugurĭ, 24 căruțe cu caĭ, precum și 326 stupĭ cu albine.

Codăeşti, *tîrgușor,* în pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, distanță aproape jumătate între Vasluiŭ și Iași, așezat pe un platoŭ la poalele dealuluĭ Piatra, în depărtare de 3 kil. de șoseaua națională Iași—Vasluiŭ spre dreapta, pe o suprafață de 1996 hect., din carĭ 1583 hect. cu 42 hect. pădure ale proprietățeĭ, iar 321 hect. ale locuitorilor și cu o populațiune de 154 fam., avînd 177 suflete Romînĭ, 515 Evreĭ și 6 Armenĭ.

Are: o școală, înființată în anul 1865, cu un local model zidit de comună și frecuentată de 85 elevĭ; o biserică fundată la anul 1857, de d. V. Ghica, fostul proprietar al moșieĭ Codăești, cu 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o moară de aburĭ; 1 iaz și 16 cîrciume.

Tîrgușorul Codăești este reședința comuneĭ și a plășeĭ Mijlocul-Crasna, pe lîngă carĭ autoritățĭ, maĭ este o judecătorie de ocol, o cazarmă de dorobanțĭ și un oficiŭ telegrafo-poștal. Este la distanță de 31 kil. de Vasluiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă în cea maĭ mare parte cu comerciul, prin schimbul materiilor confecționate cu acele brute, produs al locuitorilor de prin satele învecinate. Se fac iarmaroace septămînale pentru desfacerea vitelor.

Tîrgușorul Codăești, a devenit proprietatea comuneĭ, fiind rescumpărat de ea, în anul 1882.

In marginea de S. a tîrgușoruluĭ se află casele proprietățeĭ.

Numărul vitelor e de 535 vite marĭ cornute, 1100 oĭ, 16 capre, 51 caĭ și 120 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 43 plugurĭ, 13 care cu boĭ, 5 plugurĭ și 78 căruțe cu caĭ, precum și 186 stupĭ.

Codăeşti, *sat,* din com. Codăești, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ,

compusă din treĭ mahalale ale tîrguşoruluĭ Codăeşti; două se află în partea de S. a comuneĭ aşezate pe văile Vidrişoaia şi Mazilului, printre carĭ curge pîrîul cu asemenea numire şi una în partea de E. a comuneĭ, aşezată pe un şes întins, pe lîngă care curge pîrîul Dobrovăţuluĭ. Are o populaţie de 177 fam., saŭ 765 suflete, cu 54 Ţiganĭ.

Numărul vitelor e de 670 vite marĭ cornute, 80 caĭ şi 1572 oĭ.

Codeiul, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul comuneĭ Tîrgul-Ocna, acoperit cu viĭ şi livezĭ de arborĭ fructiferĭ.

Codescul, *lac,* în pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Feteşti, jud. Ialomiţa.

Codeşelul, *vale,* jud. Muscel, se varsă în rîul Argeşelul, pe teritoriul comuneĭ Davideşti, din care izvoreşte.

Codiţa-Roşie, *deal,* în com. rur. Văgiuleşti, pl. Văile, jud. Mehedinţi.

Codoaia, *lac,* în pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea, jud. Ialomiţa.

Codoasa, *pădure,* în pl. Ialomiţa-Balta, com. Sudiţi, jud. Ialomiţa, formează cu pădurea Sărindăreanca un trup de 90 hect., avînd esenţe de stejar şi ulm.

Codoiul, *trecătoare,* pe coasta rîuluĭ Ialomiţa, în pl. Cîmpuluĭ, com. Speteni, jud. Ialomiţa.

Codreanca, *movilă,* în comuna Stîlpul-Monteorul, jud. Buzăŭ.

Codreanul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., al comuneĭ Bîrsăneşti, situat între satele Brăteşti şi Bîrsăneşti.

Codreanuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinuluĭ.

Codreasa, *loc arabil,* în raionul com. Găiceana, jud. Tecuciŭ, spre E. de satul Huţul.

Codreni, *sat,* numit din vechime Ciorbeni, pe moşia cu asemenea numire, com. Mileanca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, cu 50 fam., 192 sufl. Aşezările sătenilor sunt proaste şi numaĭ unele cu micĭ grădinĭ; iar proprietarul moşieĭ are casă mică de vălătucĭ. Proprietatea este a d-neĭ Smaranda Cimara, născută Balş. Calitatea pămîntuluĭ este bună în totalitate pentru agricultură şi viticultură. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 7100 hect., 40 ariĭ pămînt, iar proprietarul 2010 hect., 75 ariĭ. Iazurĭ sunt 7, între care maĭ mare este acel numit Zama, de 10 hect., cu peştĭ.

Drumurĭ: acel de la Rădăuţi-Bivolĭ, către Mihăileni-Dorohoiŭ şi acel de la Dărăbani, către Puţureni la Ştefăneşti.

Se învecineşte cu: Puţureni, Bivoli, Dărăbani, Mileanca şi Drăguşeni.

Codreni, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Preasna-Nouă, pl. Negoeşti. Este situat la V. de Preasna-Nouă, pe malul drept al văeĭ Mostiştea. Are o poziţie plăcută, coprins între două dealurĭ spre N. Se întinde pe o suprafaţă de 1182 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ 890 hect. (35 sterpe, 75 izlaz, 40 pădure). Locuitoriĭ aŭ 142 hect., pe carĭ le cultivă, rezervînd 15 hect. pentru izlaz şi 6 cultura viţeĭ.

Populaţia luĭ e de 260 loc. In raionul satuluĭ e un eleşteŭ.

Are o biserică, cu hramul Schimbarea-la-Faţă, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 183 şi al celor micĭ de 467.

Codreni, fostă *mănăstire,* lîngă cătunul Codreni, pl. Negoeşti, jud. Ilfov.

Codreni, *moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, arendată pe periodul 1889—1894, cu 30000 leĭ anual. Această moşie aparţinea jumătate mănăstireĭ Bradul şi jumătate schituluĭ Codreni. Trupul Codreni s'a vîndut şi s'a scăzut din arendă 6742 leĭ anual.

Codreni, saŭ **Bonciul,** *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 75 hect., pendinte de com. Preasna-Nouă, plasa Negoeşti.

Codrescul, *iaz,* pe teritoriul satuluĭ Holm, com. Păuşeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Codreşti, *sat,* cu 75 locuitorĭ, judeţul Argeş, pl. Oltul, face parte din com. rur. Drăguţeşti-Săpunari.

Codreşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., căt. com. Ciorăşti. Şi-a luat numele de la moşia Codreşti. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ R.-Sărat, la 2 kil. spre S.-V. de cătunul de reşedinţă Ciorăşti. Are o întindere de 21 hect., cu o populaţie de 78 familiĭ, saŭ 326 suflete, din carĭ 124 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 15 persoane.

Codreşti, *mahala,* face parte din com. rur. Turceşti, pl. Olteţul-

d.-s., jud. Vîlcea. Cade la V. comuneĭ şi este udată de rîul Tîrîia, Valea-Seacă şi Pîrîul-Poduluĭ. La N.-V. este brăzdată de dealul Codreşti şi la S.-E. are locurĭ arabile şi de fînețe. Aci e o biserică.

Codreşti, *lac,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Cioråşti, căt. Codreşti, format de pîrîul Codreşti, produce peşte caracudă ce se consumă de locuitorĭ.

Codreşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Cioråşti, se formează pe teritoriul comuneĭ, udă cătunul Codreşti şi se varsă în R.-Sărat, lîngă acest cătun.

Codreşti, *silişte,* a satuluĭ Valea-Seacă, pl. Trotuşul, com. Bogdana.

Codreţul, *loc* de arătură, com. Talpa, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamțu.

Codrişorul, *deal,* al com. Runcul, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situat spre E. de comună. Pe acest deal sunt viile locuitorilor.

Codroviţa. Vezĭ Lunca, sat, comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul, jud. Botoşani.

Codrul, *plasă,* în partea de S. a județuluĭ şi oraşuluĭ Iaşi, aşezată pe şirul dealurilor ce se prelungeşte de la N.-V. spre S.-E., pe partea dreaptă a rîuluĭ Bahluiul, formînd linia de hotar între județul Vasluiŭ.

Se mărgineşte la N. cu oraşul Iaşi, de care se desparte prin pîrîul Nicolina şi cu plasa Braniştea prin rîul Bahluiul; la E. tot cu pl. Braniştea, despărțită prin apa Jijiciĭ; la V. cu pl. Stavnicul prin o linie dreaptă de hotar şi la S. cu jud. Vasluiŭ şi Fălciŭ.

Teritoriul plăşeĭ are forma uneĭ semi-lune; i s'a dat numele de Codru, pentru că avea din vechime codri nestrăbătuțĭ, prin care trecea drumul ce lega oraşul Iaşi cu țara de jos.

Ea este formată din comunele:

1. *Galata,* cu satele: Galata (tîrguşor), Hlincea, Valea-Adîncă, Vişan, Horpaz, Lunca-Cetățueĭ şi Zanea, în partea de N.-V. a plăşeĭ.

2. *Ciurea,* cu satele: Ciurea, Piciorul-Lupuluĭ, Curăturile, Slobozia, Poiana-cu-Cetatea, Lunca-Bîrnoveĭ, Todirel şi Cercul, în partea de S.-V. a plăşeĭ.

3. *Buciumi,* cu satele: Buciumi, Păun, Bîrnova cu Pietrăria, Socola (tîrguşor) şi Vlădiceni, în centrul plăşeĭ.

4. *Tomeşti,* cu satele: Tomeşti, Goroni, Chicirea şi Osoiul, la N.-E. plăşeĭ.

5. *Poeni,* cu satele: Poeni (tîrguşor), Comarna-de-Jos şi Comarna-de-Sus, în partea de S.-E. a plăşeĭ.

Intinderea plăşeĭ este de 29425 hect.

Calitatea soluluĭ este favorabilă pentru orĭ-ce soiŭ de cultură.

Dealurile ce se prelungesc în această plasă, pe toată întinderea eĭ, nu sunt de cît continuarea ramurilor Dealuluĭ-Mare care trece din plăşile Cîrligătura şi Stavnicul şi sub numirea de Bordea şi Răpedea, încinge maĭ cu seamă toată partea de S., formînd: piscurĭ, culmĭ, podişe şi văĭ cu diferite numirĭ, şi anume: Bordea, Piscul-Bordea, Pĭetrăria, Păun, Şanta, Hlincea, Cetățuea, Galata, Riga, Nucul, Ezereni, Poiana-Cailor, Pripoarele, Mesteacănul, Coloneața, Palanca, Cazacul, Perjul, Todirel, Popa-Vasile, Lopeți, Şapte-Teĭ, Lunca, Vodă, Prisecile, Nițelea, Oița, Stejăruşul, Rîsetele, Răcea, Ciurbeşti, Vărăticelul, Piciorul-Bordea, Boiştea, Cincişoara, Chicirea, Plochi, Propitura, Stoianul, Curagăul, Musteață, Podişul, Blănariul, Piscul-luĭ-Miron, Opinceĭ, Murgul, Parmuva, Doamneĭ şi Isac.

Dintre rîurile marĭ: Bahluiul udă marginea despre N.-E. a plăşeĭ, începînd de la oraşul Iaşi, până la vărsarea luĭ în Jijia şi apoĭ rîul Jijia, până în marginea plăşeĭ Branistea, între satele Costuleni şi Comarna; iar dintre pîraie sunt: Nicolina, Galata, Zanea, Valea-Adîncă, Horpaz, Doĭ-Perĭ, Vişanul, Repedea, Vămăşoaia, Vlădiceni, Țiganul, Vasluețul, Bolovanul, Oița, Roşa, Stoianul, Musteața, Curagăul, Propitura, Podişul-Şărpoaia, Humulețul, Tătarca, Efrimoaia, Ruptureĭ şi Chicirea.

Prin mijlocul plăşeĭ, începînd din marginea oraşuluĭ Iaşi, trece spre S. şoseaua națională până în marginea jud. Vasluiŭ, dincolo de Poeni; — apoĭ atinge marginea despre N.-E., calea ferată Iaşi-Ungheni.

In partea despre V., trece şoseaua județeană, începînd din marginea oraşuluĭ, prin comunele: Galata, Ciurea şi Mogoşeşti, până în marginea județuluĭ Vasluiŭ spre S.

La N.-V. plăşeĭ, prin com. Galata, trece şoseaua județeană, Iaşi-Roman.

Afară de aceste înlesnirĭ de comunicație, maĭ sunt diferite drumurĭ vecinale şi comunale ce leagă satele şi comunele, după trebuințele localităților.

Din 29425 hect. din întinderea plăşeĭ Codrul, 3757 hect. este pămînt cultivabil, pentru cereale; 2240 hect. pentru cul-

tura viilor; 7816 hect. pămînt, acoperit cu păďurĭ, din carĭ: 5484 hect. sunt proprietate particulară, şi 2332 hect. ale statuluĭ; iar 15612 hect. pămînt cuprins de imaşe, fînaţe, ape, livezĭ şi locurĭ pentru aşezarea satelor.

Pămîntul produce tot soiul de cereale, dar cultura cartofilor e cea maĭ răspîndită, maĭ cu seamă în com. Poeni, proprietatea M. S. Regeluĭ Carol I.

Plasa aceasta este maĭ mult o podgorie întinsă, care produce vinurĭ de diferite calităţĭ şi în abundenţă; între localităţile recunoscute se înseamnă: Nebuna, Vişanul, Socola, Galata şi Valea-Adîncă.

Sunt livezĭ întinse, cu pomĭ fructiferĭ, carĭ produc poame bune şi frumoase.

Pădurile se exploatează pentru lemne de foc şi diferite trebuinţĭ.

Din dealurĭ se scoate piatră pentru şosele, zidirĭ şi var. Dealurile: Repedea, Păunul şi Pătrăria sunt renumite pentru carierele de piatră.

Numărul vitelor ce se cresc în plasa Codrul este de 13030 capete, din carĭ: 7531 vite marĭ cornute, 2371 oĭ, 244 capre, 1051 caĭ şi 1833 rîmătorĭ.

Industria casnică se menţine în unele localităţĭ; industria mare e reprezentată prin două morĭ, una de aburĭ şi una de apă; o fabrică de crohmoală, două de lumînărĭ, două de săpun şi o şcoală de butnărie şi rotărie.

In această plasă se află o populaţie de 2256 familiĭ, saŭ 10369 suflete, din carĭ: 5333 bărbaţĭ şi 5036 femeĭ; dintre aceştia: 9936 sunt Romînĭ, 299 Izraeliţĭ, 52 Germanĭ, 31 Italienĭ, 19 Polonezĭ, 12 Francezĭ, 9 Ungurĭ, 6 Bulgarĭ şi 5 Grecĭ.

Romîniĭ se ocupă cu lucrarea pămîntuluĭ, creşterea vitelor, cultura viilor şi a livezilor, cu cărăuşia şi pietrăria. Străiniĭ sunt parte posesorĭ de moşiĭ, parte în serviciŭ pe la proprietăţĭ.

Această plasă este administrată de un sub prefect, cu reşedinţa în tîrguşorul Socola, com. Buciumi; avînd sub jurisdicţiunea sa 5 comune, cu 23 sate şi 3 tîrguşoare.

Pentru pricinile de judecăţĭ dintre locuitorĭ, pe lîngă judecătoriile comunale, se află şi o judecătorie de Ocol în com. Buciumi.

Numărul bisericilor ortodoxe este de 22, deservite de 27 preoţĭ, 2 diaconĭ, 23 cîntăreţĭ şi 13 eclesiarhĭ.

Numărul şcoalelor e de 11, cu 12 învăţătorĭ şi 1 învăţătoare, iar populaţia scolară e de 300 elevĭ şi 133 eleve.

Codrul. V. satul Lunca, comuna Drăguşeni, jud. Suceava.

Codrul, *curea de moşie,* judeţul Dolj, pl. Balta, com. Măceşul-d.-j., cu care se limitează comuna în partea de E.

Codrul, care împreună cu Dumbrava şi Sbîrul, formează *pădurea* de pe moşia şi com. Gremeşti, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă de 215 hect., pădure bătrînă şi tînără.

Codrul-Cucului, *deal,* la N. de satul Lihacea, jud. Tecuciŭ. Se întinde în direcţie V.-E. până la hotarul satuluĭ Sîrbi, formînd hotarul între satul Sîrbi şi Lihacea.

Codrul-Cucului, *pădure,* la E. de satul Măldăreşti, com. Neguleşti, jud. Tecuciŭ.

Codrul-de-Jos. Vezĭ Codrul-d.-s., jud. Vasluiŭ.

Codrul-de-Sus, *deal,* jud. Vasluiŭ, începe de la N. com. Mirceşti, din dealul Tufeştilor, se lasă spre S., formînd limita de V. a satuluĭ Mirceşti, iar în dreptul luĭ, dealul ia numirea de Codrul-d.-j., în marginea de S. a comuneĭ se împreună cu dealul şi platoul satuluĭ Şurăneşti.

Codrul-de-Sus (Valea-Silişteĭ), *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel, în întindere de 500 hect., compusă din stejar, fag, carpen şi mesteacăn.

Codrul-Mănăstireĭ, *deal,* în judeţul Suceava, com. Dolhasca; e acoperit de pădure bătrînă de fag.

Codrul-Neguluĭ, *deal,* în com. Mastacău, plasa Bistriţa, jud. Neamţul. E situat în prelungirea dealuluĭ Ciungi, spre hotarul com. Calul-Iapa.

Codrul-Olteţul, *loc izolat,* în comuna Bălceşti, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea.

Codrul-Racoveĭ, *pădure,* în partea de V. a satuluĭ Puşcaşi, comuna Rădiul, pl. Stemnicul, judeţul Vasluiŭ. Se întinde de la N.-E. spre S.-V. pe marginea satuluĭ, de d'a dreapta pîrîuluĭ Racova, formînd o linie în semicerc.

Codrul-Sîrbilor, *pădure,* pe teritoriul comuneĭ Ţifeşti, pl. Gîrlele, jud. Putna, în întindere de 51 hect., proprietatea d-luĭ Nic. Chir. Săveanu.

Codruluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe te-

ritoriul comuneĭ rurale Luncavița (și anume pe acela al cătunuluĭ de reședință), situată în partea N.-V. a plășeĭ și în cea de mijloc a comuneĭ, la 500 m. spre S.-V. de satul Luncavița. S'a numit așa fiind-că era la marginea unuĭ intins codru (pădure de fagĭ), azĭ redus la tufăriș. Are o înălțime de 41 m., punct strategic, dominînd asupra satuluĭ Luncavița, a rîuluĭ Luncavița și a șoseleĭ județene Măcin-Tulcea, ce trece pe la poalele eĭ. Este artificială și e acoperită cu verdeață.

Coduluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Tulcea, plasa Isaccea, pe teritoriul comuneĭ Luncavița și pe al cătunuluĭ de reședință. Și-a luat numele de la împrejurarea că străbatea un întins codru de fagĭ, azĭ cu totul exploatat. Se deschide din dealul Pietrosul, se îndreaptă spre N., avînd o direcțiune de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea nordică a plășeĭ și pe cea sudică a comuneĭ. Cursul săŭ îl face maĭ întîiŭ prin pădurĭ și prin tufărișurĭ. Formează cu Valea-Stupineĭ, lacul numit Balta-Satuluĭ, și după 4 kil. se deschide în valea Puțul-Popeĭ, nu departe de satul Luncavița.

Coeni, *com. rur.,* pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. Este situată pe pîrîul Silea, la 51 kil. de Rîmnicul-Vîlceĭ, capitala județuluĭ.

Vatra satuluĭ are 105 hect., iar teritoriul întregeĭ com. este de 400 hect.

Are o populațiune de 868 loc. (520 bărbațĭ și 348 femeĭ), în care intră și 5 familiĭ de Țiganĭ; sunt 295 capĭ de familie; 222 contribuabilĭ.

In comună e o biserică vechie, care s'a reparat la 1846; sunt 330 case.

Sunt 918 vite marĭ și micĭ. Pămîntul comuneĭ e moștenesc.

Comuna e brăzdată de dealurile: Oiĭ, Negrăĭ, Negrăița, Peșteana și Scundul, și udată de văile: Olteanca, Negrăița și Peșteanca. Veniturile se urcă la 2005 leĭ anual și chelt. la 1201.

Coeni, (Cueni), *sat,* face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Oltenița, jud. Ilfov. Este situat la E. de cătunul Izvoarele, pe malul drept al rîuluĭ Argeș. Aci Valea-Rachiereĭ se varsă în rîul Argeșul. D'aci și pănă la extremitatea județuluĭ despre jud. Vlașca, locul e smîrcos.

Se întinde pe o suprafață de 2058 hect., cu o populație de 486 locuitorĭ.

D-na Elena Ștefănescu și d-nul H. Vasile aŭ 1750 hect. și locuitoriĭ 308 hect.

Proprietariĭ cultivă 950 hect. (380 sterpe, 175 izlaz, 25 vie și 250 pădure). Locuitoriĭ cultivă 278 hect. (15 sterpe și 15 vie). Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 264 și al celor micĭ de 419.

Are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ, 6 eleve, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc anual 1500 leĭ.

Coeni, *deal,* în raionul com. Coeni, pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 32 hect. 50 ariĭ vie.

Coeni, *moșie* a statuluĭ. (Vezĭ Gostinari, moșie, jud. Ilfov).

Cofa, *pădure,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., com. Bîrsănești.

Cogălniceanu, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Cuza-Vodă, pe malul stîng al rîuluĭ Siret, spre N. de satul Cuza-Vodă și la o depărtare de 2 kil. 230 metri de el. Este așezat într'o pozițiune joasă, pe un teren mlăștinos. Are 79 capete de familiĭ, saŭ 327 suflete, din care 60 contribuabilĭ. Știŭ carte 27 persoane. Locuesc în 86 case.

Sunt 215 capete vite marĭ.

Acest sat s'a înființat în 1878, prin împroprietărirea noilor însurățeĭ și s'a numit ast-fel după cunoscutul bărbat politic M. Cogălniceanu.

Cogea-Ali, *sat,* în jud. Constanța, pl. Constanța, cătunul comuneĭ Cicrîcci. E situat în partea răsăriteană a plășeĭ și cea meridională a comuneĭ, la 6 kil. spre S. de cătunul de reședință, Cicrîcci, pe valea Cogea-Ali, la un kil. spre N. de lacul Sîrt-Ghiol. Este închis la V. de dealul Tepe-Bair cu vîrfurile luĭ: Movila-Imbinată (83 metri) și Islam-Iuc (90 metri); la S. de dealul Cogea-Ali și la N.-E. de dealul Mamaia, cu vîrful săŭ Mamaia (34 metri). Suprafața sa este de 2230 hect., din carĭ 214 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ, cu 87 case, și de grădinĭ. Populațiunea sa este de 112 familiĭ, cu 546 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu negoțul de peștĭ, pe care iĭ pescuesc din lacul Sîrt-Ghiol. Locuitoriĭ sunt Romînĭ, Bulgarĭ, Austriacĭ, și Turcĭ; aceștia din urmă în mai mare număr. Șoseaua județeană Mangalia-Constanța trece prin apropierea și pe la V. satuluĭ; drumurĭ comunale pleacă la Mamaia, la Canara, la Cicrîcci și la Cara-Coium.

Cogea-Cara-Bair, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe terito-

riul com. rur. Nalbant, şi pe acela al cătunuluĭ săŭ Trestenic. Se desface din Dealul-Ciliculuĭ; se întinde spre miază-zi, avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi cea de N.-V. a comuneĭ. Se întinde de-alungul Văiĭ-Cărbunarilor (Izvorul Teliţa). La poalele sale sudice, spre malurile Văiĭ-Cărbunarilor, se află situat satul Trestenic. Pe la poalele sale estice, merge drumul comunal Cilicul-Trestenic. Are 240 m. înălţime. E acoperit cu pădurĭ în bună parte, cu tufărişurĭ şi păşunĭ.

Cogeasca-Nouă, *sat,* în partea de N. a com. Cucuteni, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. E situat pe un podiş de deal, pe sub coasta căruia curge rîul Bahluiul. Se află la jumătatea drumuluĭ dintre Iaşi şi Podul-Iloaeĭ. Face parte din moşia Cucuteni. Are o populaţie de 57 familiĭ, saŭ 251 suflete. Prin el trece şoseaua naţională şi calea ferată. Are o mică staţie numită Cucuteni. Acest sat s'a înfiinţat la 1825, de către Domniţa Hangerliu, cu locuitorĭ Ruşĭ, aduşĭ din Bucovina. Pentru aceasta, satul se maĭ numeşte La-Ruşĭ. Numărul vitelor e de 855 capete, din carĭ: 248 vite marĭ cornute, 258 oĭ, 41 caĭ şi 108 rîmătorĭ.

Cogeasca-Vechie, *sat,* în partea de N.-V. a com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi. E situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Are o populaţie de 93 familiĭ saŭ 422 suflete; o biserică zidită la 1864, deservită de un preot şi un dascăl; o şcoală întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1886 şi frecuentată de 29 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1185 capete, din carĭ: 304 vite marĭ cornute, 678 oĭ, 51 caĭ şi 152 rîmătorĭ.

In această localitate, în timpul luĭ Dumitraşco-Cantemir-Vodă, pe la 7219, după cum găsim în «Letopiseţul», tom. III, aŭ staţionat «o vară cîte-va steagurĭ: Leşĭ, Lipcanĭ, Cazacĭ şi Svezĭ, carĭ aveaŭ firman de la Impărăţie pentru a sta în ţară, în protiva Mosculuĭ».

Cogelac, *com. rur.*, din judeţul Tulcea, plasa Istrul, situată în partea de S. a judeţuluĭ, la 78 kil. spre S. de oraşul Tulcea, capitala judeţuluĭ, şi în partea sudică a plăşeĭ, a căreĭ reşedinţă este.

Numele săŭ este tătăresc şi vine, probabil, de la numele propriŭ Gogiĭ, ce-l purtaŭ Tătariĭ carĭ aŭ fundat satul acum 100 anĭ; de aci Gogielacul, şi în urmă Çogelacul.

Hotarul amănunţit al comuneĭ este următorul: Plecînd de la poalele movileĭ Joc, situată pe o înălţime a dealuluĭ Rîmnicul-Bair, se îndreaptă spre S., pe muchea dealuluĭ Rîmnicul-Bair; taie dealul Iaram-Iuc, de unde o ia spre S.-V., pe lîngă drumul Inan-Ceşure-Tocsof, până aproape de Cîşla-luĭ-Ţiţeĭ; de aci se dirige spre S., trece prin vîrful Buiuc-Cogelac-Tepe, şi ajunge în hotarul judeţuluĭ; se îndreaptă spre S.-E., urmînd acest hotar, taie văile Ali-Culac-Dere şi Alciac-Dere, de unde se ridică spre N.-E., paralel cu şoseaua naţională Tulcea-Constanţa, până pe muchia dealuluĭ Cascalîc-Bair; urmează apoĭ această muchie spre S.-E. şi, de la un vîrf al săŭ (de 115 m.) se dirige spre N., străbate pîrîul Duimgi, printre satele Tariverdi şi Duimgi, dă în şoseaua naţională Constanţa-Tulcea, de unde o ia puţin spre N.-V., apoĭ spre N.-E., pe lîngă drumul Tariverdi-Potur, taie dealul Haidîn, până în dreptul satuluĭ Sariient, de unde, spre V., pe la poalele dealuluĭ Haidîn, taie valea Hagi-Avat şi ajunge iarăşĭ în vîrful de unde am plecat. Forma generală a hotaruluĭ e aceea a unuĭ trapez neregulat, a căruĭ lungime este de 50 kil. Intinderea sa e de 13200 hect.

Marginile comuneĭ sunt următoarele: La N. se învecineşte cu comunele Beidant şi Potur; la E. cu comunele Casap-Chioi şi Cara-Nasuf; la V. cu comuna Tocsof; la S. cu judeţul Constanţa.

Comuna face parte din regiunea dealurilor, maĭ mult de cît din a şesurilor. La N.-V. avem dealurile: Rîmnicul-Bair (186 m.), dealul Iarîm-Iuc (206 m.) şi dealul Inan-Bair (184 m., acoperite cu tufărişurĭ şi semănăturĭ); la N. şi N.-E. culmea Haidîn (180 m.), de natură stîncoasă, acoperită cu păşunĭ şi fîneţe; iar în partea de S. avem culmea Cascalîc-Bair, cu vîrfurile Buiuc-Cogelac-Tepe (194 m.), Cogelac (132 m.), Pericli-Iol-Tepe (145 m.), acoperite cu semănăturĭ. Afară de acestea, teritoriul comuneĭ e presărat cu o mulţime de movile artificiale şi naturale, a căror înălţime variază între 135—190 m., maĭ cu seamă în partea vestică.

Rîul Duimgi, izvorînd din dealul Iarîm-Iuc, sub numele de Inan-Dere şi care udă com. de la N. la S., trecînd şi prin satele Inan-Ceşure şi Tariverdi, de la care maĭ poartă numele de pîrîul Tariverdi. Are malurĭ înalte şi rîpoase. Afluent maĭ însemnat are pe dreapta pîrîul Cogelacul, cu malurĭ înalte, pietroase, şi care trece prin satul cu acelaşĭ nume.

Cătunele din carĭ e formată această comună sunt: Cogelacul, cătunul de reşedinţă, aşezat în spre V., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume; Inan-Ceşme (Fîntîna - luĭ - Inan), spre N., pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Duimgi, la 5 kil. spre N. de cătunul de reşedinţă; Tariverdi, la 2 kil. spre E. de cătunul de reşedinţă, pe malul stîng al pîrîuluĭ Duimgi.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 13028 hect., din carĭ 426 ocupate de vetrele celor treĭ sate, 32 hect. numaĭ de case; restul este al locuitorilor, divizat ast-fel: 2002 hect. izlaz, 8330 hect. pămînt parcelat, 1878 hect. pămînt cu tapiĭ (avut de sub Turcĭ) şi 394 hect. cu plantaţiĭ.

Populaţiunea este amestecată şi compusă din elemente diferite: Germanĭ, Romînĭ, Tătarĭ, Turcĭ, Evreĭ, etc. Sunt 411 familiĭ, cu 1083 suflete, din carĭ: 115 Romînĭ, 1211 Germanĭ, 97 Tătarĭ, 31 Evreĭ, 8 Armenĭ şi 721 Bulgarĭ.

Instrucţiunea se predă în treĭ şcolĭ, cîte una în fie-care cătun, şi fundate: cea din Cogelac la 1880, cea din Inan-Ceşure la 1889, şi cea din Tariverdi la 1892; aŭ cîte 10 hect. pămînt şi sunt conduse de cîte un învăţător, şi frecuentate de 148 elevĭ, Germanĭ în maioritate.

Este o biserică ortodoxă în satul Inan-Ceşure, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, fundată de locuitorĭ în 1888 şi deservită de un preot şi un cîntăreţ; are 10 hect. date de stat. Germaniĭ, carĭ sunt protestanţĭ, aŭ casele lor de rugăciunĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este în general bună, pămîntul fiind aproape şes şi udat de pîraie; se seamănă diferite cereale.

Pămîntul arabil e în întindere de 8375 hect., maĭ sunt 2002 hect. izlaz, 394 hect. plantaţiĭ, 1978 hect. fîneţe; restul este loc neproductiv.

Sunt 368 plugarĭ, avînd: 350 plugurĭ (din carĭ 100 cu 2 brăzdare); 30 maşinĭ de vînturat şi 20 de bătut porumbul. Bulgariĭ se ocupă cu grădinile de zarzavaturĭ. Sunt în cătunul Cogelac 9 meseriaşĭ, din carĭ: 3 fierarĭ, 1 hămurar, 1 tinichigiŭ, 2 cizmarĭ, 2 lemnarĭ, 2 fabricanţĭ de uleiŭ; în Tariverdi sunt 4 meseriaşĭ. Sunt în toată com. 3 morĭ cu caĭ, 2 de vînt, 1 cu abur şi 2 pe apă. Sunt 10 comercianţĭ (3 băcanĭ şi 7 cîrciumarĭ) şi 1 brutar.

Budgetul, la veniturĭ cît şi la cheltuelĭ, este de 12500 leĭ. Sunt 379 contribuabilĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numeroase şi străbat în toate direcţiile teritoriul comuneĭ: şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, trece pe lîngă satele Tariverdi şi Cogelac; drumurĭ comunale duc la comunele învecinate: Beidant, Patur, Casap-Chioi, Tocsof, etc.

Satul Cogelac s'a fundat de către Tătarĭ, şi anume de Tătariĭ «Gogiĭ», carĭ i-aŭ dat şi numele, acum 100 de anĭ; peste eĭ aŭ venit coloniştiĭ germanĭ din Basarabia; Tătariĭ aŭ început să se retragă în faţa lor, şi la 1877—78 s'aŭ retras maĭ toţĭ, iar Germaniĭ aŭ fundat satul Tariverdi.

Cogelac, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, cătunul de reşedinţă al comuneĭ rurale Cogelac. E situat în partea de S.-V. a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Cogelac, şi la poalele de N. ale dealuluĭ Caşcalîc-Bair. Are o întindere de 5392 hect., din carĭ 157 hect. ocupate de vatra satuluĭ, 860 hect. izlaz, 3440 hect. pămînt al locuitorilor, 157 hect. plantaţiĭ, 778 hect. tapiĭ.

Populaţia e amestecată; sunt 180 familiĭ, cu 771 suflete, din carĭ: Romînĭ 105, Germanĭ 697, Tătarĭ 52, Evreĭ 18 şi Armenĭ 8. Loc. se ocupă cu meşteşugurĭ diverse şi cu agricultura.

In Cogelac este o biserică şi o şcoală.

Cogelac, *vîrf de deal,* în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Cogelac şi la hotarul despărţitor al cătunelor sale Cogelac-Inan-Ceşure şi Tariverdi. E situat în partea de S. a plăşeĭ şi cea de mijloc a comuneĭ, la 2 kil. spre N. de satul Cogelac, de la care şĭ-a luat şi numele. Este unul din vîrfurile cele maĭ înalte ale dealuluĭ Haidîn. Are o înălţime de 132 m. Punct trigonometric de observaţie de al 3-lea rang, dominînd asupra satelor Cogelac şi Tariverdi, asupra pîrîuluĭ Duimgi şi a şoseleĭ naţionale Tulcea-Constanţa. Este acoperit cu fîneţe şi păşunĭ.

Cogelac-Dere, *vale* cu apă, în jud. Tulcea, pl. Istruluĭ, pe teritoriul com. rur. Cogelac, de la care şĭ-a luat şi numele. Izvoreşte din poalele de N. ale dealuluĭ Caşcalîc-Bair; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea de S. a plăşeĭ şi pe cea de mijloc şi de E. a comuneĭ. Curge pe la poalele dealuluĭ Caşcalîc, trece prin mijlocul satuluĭ Cogelac, face maĭ multe cotiturĭ, şi, după un curs de 6 kil., merge de se varsă în pîrîul Duimgi, pe dreapta, puţin maĭ jos de satul Tariverdi, unde şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa trece pîrîul Duimgi. Malurile sale sunt stîncoase.

Cohalul, *baltă,* jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul com. Păltinişul, pl. Prutul-d.-j.

Cohalul, *deal* rîpos, în com. Liteni, jud. Suceava.

Coi-Culac, *pîrîŭ,* de mică însemnătate, în judeţul Tulcea, plasa Babadag, pe teritoriul com. rur. Slava-Rusă (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Baş-Punar). Izvoreşte din poalele de E. ale dealuluĭ Periclic, de pe teritoriul comuneĭ Topologul-Tătar (jud. Constanţa); intră repede în jud. Tulcea; se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. la E., brăzdînd partea de V. a plăşeĭ şi a comuneĭ şi, după un curs de 2 kil. se împreună cu valea Amutlu-Culac şi, amîndouă unite, se varsă în valea Baş-Punar. Străbate pădurĭ întinse şi frumoase, printre dealurĭ înalte şi stîncoase.

Coia(Balta-luĭ-), *lac,* (80 hect.), în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ urbane Măcin, şi pe al cătunuluĭ săŭ Ghecet, în partea de N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ. Este formată de o revărsare anterioară a Dunăriĭ, cu care azĭ nu maĭ comunică. Este izolată, înconjurată de toate părţile cu stuf.

Coia (Gîrla-luĭ-), *gîrlă,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ urbane Măcin, şi pe al cătunuluĭ săŭ Ghecet. Este formată de alte două gîrliţe maĭ micĭ: Gîrla-Combreĭ şi Privalul-luĭ-Coia. Se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la S.-V. spre N.-E.; primeşte pe dreapta Gîrla-Spinăuluĭ şi balta Stanimir. Brăzdează partea de N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ, şi după 4 kil. de curs numaĭ prin stuf, se varsă în Balta-Lăţimeĭ, la S. de ea.

Coia (Privalul-luĭ-), *gîrlă,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul comuneĭ urbane Măcin şi pe al cătunuluĭ săŭ Ghecet. Porneşte din Dunăre, puţin maĭ jos de Ghecet. Se îndreaptă spre N., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; trece prin stuf, printr'un grind îngust de tot, pe la E. de Balta-luĭ-Coia; se uneşte, după 6 kil. de curs, cu Gîrla-Combreĭ şi formează Gîrla-luĭ-Coia; brăzdează partea de N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ.

Coiful, *peşteră,* în jud. Suceava, în stînca ce formează malul stîng al Bistriţeĭ, din jos de Colţul-Acreĭ.

Coimanda, *deal,* în partea de E. a satuluĭ Novaci, com. Duda, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Coimatul, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, insula Balta, teritoriul comuneĭ Făcăeni.

Coita, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, cât. Plăvăţul. Incepe de la muntele Viişoara şi dă în Izvorul-Săriĭ care se varsă în pîrîul Sturdza.

Coităneasa, *viroagă,* jud. Brăila. Uneşte Cremenea cu Vîlciul, despărţind ostrovul Popa de ostrovul Iapa.

Coiteasca, *cătun,* al com. Săgeata, jud. Buzăŭ, cu 140 loc. şi 26 case. Are sub-diviziile: Borduşani, Cărpuleasa, Cîrteanca şi Murgescul.

Coiteasca, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Săgeata, cât. Coiteasca, formată din Cîrteanca, cu 420 hect. şi Coiteasca, propriŭ zisă, cu 514 hect., în total 934 hect., maĭ toate arabile.

Coiteĭ (Podul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzăleşti, cătunul Plăvăţul. E acoperită de fîneaţă şi servă ca hotar despre jud. Rîmnicul.

Coium-Baba, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ urbane Babadag. Se desface din dealul Orta-Bair; se întinde spre E., d'alungul pîrîuluĭ Babadag, brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Oraşul Babadag e aşezat la poalele sale. Are o înălţime de 233 metri. Punct trigonometric de observaţie de ordinul al 3-lea şi punct strategic, dominînd asupra oraşuluĭ Babadag. Este acoperit cu pădurĭ întinse şi la poale cu pajiştĭ. Pe vîrful luĭ este o mică poiană, iar în vale iezerul Babadag îşĭ întinde apele sale liniştite. Pe această poiană este un mormînt de piatră cioplită.

Coium-Punar, *com. rur.,* în pl. Măcin, jud. Tulcea. E situată în partea de S.-V. a plăşeĭ şi a judeţuluĭ, la poalele dealuluĭ Ghium-Ghirmeş.

Numele săŭ, turcesc, înseamnă «Fîntîna-Oiĭ».

Se mărgineşte la N. cu com. Satul-Noŭ şi Picineaga; la V. cu com. Ostrovul; la S. cu com. Orumbei, ambele din jud. Constanţa şi la E. cu com. Cîrjelar.

Solul e în general accidentat. Culmea Ghium-Ghirmeş (321 m. şi acoperită cu pădurĭ şi livezĭ) străbate com. de la N.-V. spre S.-E. Are următoarele ramificaţiĭ: Coium-Punar la V.; Baba-Bair şi Camber-Tepesi, la mijloc, Sînîr-Taş-Tepesi

la S. (119 m.), Canat-Calfa la E. Movile sunt puţine, maĭ însemnată este Eşil-Tepe la S.-V. (228 m.).

Apele carĭ udă comuna sunt: Ai-Orman saŭ Picineaga, la N.-E. şi N., primind ca afluenţĭ văile Canat-Calfa şi a-Capriĭ, pe stînga; Valea-Hogiĭ, ce izvoreşte sub numele de pîrîul Ghium-Ghirmeş, la V.; pîrîul Coium-Punar, unit cu văile Lugi-Dere şi Cana-Mişea, la S.

Cătunele carĭ formează comuna sunt: Coium-Punar, reşedinţă, la S., pe pîrîul cu acelaşĭ nume; Canat-Calfa, la 3 kil. spre N.-V., pe valea Ai-Orman.

Intinderea comuneĭ este de 4735 hect., din carĭ 47 hect. ocupate de vetrele satelor, 1440 hect. ale locuitorilor, iar restul de 3248 hect. pădurĭ şi livezĭ, aparţinînd statuluĭ.

Populaţia este toată romînă; sunt 197 familiĭ, cu 917 suflete, din carĭ 413 bărb. şi 504 fem.

Locul arabil ocupă 2343 hect., izlazul 670 hect., pădurile 1735 hect.

In Coium-Punar sunt: 212 plugarĭ, posedînd 187 plugurĭ; 2 fabricanţĭ de var, 1 fierar, 1 cojocar; 4 morĭ de apă. Comerţul este activ: se exportă var, lînă, brînzeturĭ, lemne de foc şi vite; importul constă în băuturĭ spirtoase, manufacturĭ, băcăniĭ, etc. Sunt 5 comercianţĭ (1 băcan şi 4 cîrciumarĭ).

Vite sunt 5748 capete, din carĭ: 915 vite marĭ şi 4833 vite micĭ. Sunt 2 maşinĭ de secerat şi una de vînturat.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 4080 leĭ, iar la cheltuelĭ de 3973 leĭ. Contribuabilĭ în toată comuna sunt 185.

Căĭ comunale duc la Picineaga, Ostrovul, Satul-Noŭ, Cîrjelar şi Orum-Cei; maĭ sunt altele, carĭ unesc cătunele între ele.

Are o şcoală condusă de un învăţător şi frecuentată de 43 elevĭ; o biserică, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, în cătunul Ai-Orman, zidită în 1879, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Maĭ sunt 2 geamiĭ în Canat-Calfa şi Coium-Punar.

Locuitoriĭ romînĭ aŭ venit şi aŭ format această comună în urma războiuluĭ romîno-ruso-turc de la 1877—78; înainte de venirea lor în aceste locurĭ se găseaŭ aci Tătarĭ, veniţĭ din Crimeea; locurile eraŭ acoperite cu pădurĭ întinse şi întunecoase, maĭ ales în satul Ai-Orman. Se zice că aŭ fost mulţĭ urşĭ pe aci de unde şi numele de Ai-Orman = Pădurea - Ursuluĭ. Tătariĭ amestecaţĭ cu Cerkeziĭ s'aŭ retras în Turcia după încheerea păciĭ de la Berlin.

Coium-Punar, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, cătunul de reşedinţă al com. Coium-Punar, aşezat pe pîrîul cu acelaşĭ nume, în partea sudică a com. Are o întindere de 1800 hect., din carĭ 18 hect. ocupate de vatra satuluĭ. Populaţia e romînă. Sunt 53 familiĭ, saŭ 236 suflete.

Coium-Punar, *deal,* în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul com. rurale Coium-Punar, care este aşezat la poalele sale sudice. Se desface din dealul Ghium-Ghiurmesi. Se întinde spre V. printre văile Coium-Punar şi Valea-Hogiĭ, la N. şi Valea Ulmilor, la S., într'o direcţie generală de la E. spre V.; brăzdează partea vestică a plăşeĭ şi a com. şi cea nordică a satuluĭ cu acelaşĭ nume; este străbătut de calea vecinală Coium-Punar-Ostrovul şi e acoperit în cea maĭ mare parte de pădurĭ.

Coium-Punar, *pîrîŭ,* în judeţul Tulcea, plasa Măcin, pe teritoriul comuneĭ rurale Coium-Punar şi în judeţul Constanţa. Işĭ ia naştere din poalele meridionale ale culmeĭ de dealurĭ, numită Ghium-Ghirmeş; se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V.; curge pe la poalele dealuluĭ Baba-Bair şi Camber-Tepesi; trece pe la poalele dealuluĭ Samîr-Taş-Tepesi, pe la E. de satul Coium-Punar; primeşte pe stînga valea Cana-Mişea; întră în jud. Constanţa, şi după un curs de 5 kil., după ce a brăzdat partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, merge de se varsă în pîrîul Aigăr-Ahmet, pe dreaptă la E. de satul Aigăr-Ahmet. Malurile sale sunt rîpoase.

Coium-Punar, *vale,* în judeţul Constanţa, pl. Hîrşova, pe teritoriul comuneĭ rurale Coium-Punar. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Ghium-Ghiurmesi-Dere; se îndreaptă spre V., brăzdînd partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ şi după un drum de $2^1/_2$ kil. se deschide în Valea-Hogiĭ; merge printre dealurile Coium-Punar, la S. şi Ghium-Ghiurmesi-Dere, la N. Este străbătută de calea vecinală ce duce de la Coium-Punar la Ostrovul şi este acoperită de verdeaţă şi sămănăturĭ.

Cojana, *deal,* în jud. Vasluiŭ, comuna Tîngujei, plasa Mijlocul.

Cojana, *vale,* jud. Vasluiŭ, plasa Funduri, com. Tîngujei, formată din prelungirea dealuluĭ Cojana. Se uneşte cu valea Gorgana, formată de dealul cu acelaşĭ nume şi în prelungirea lor, pe teritoriul comuneĭ, ia numirea de Valea-Racului.

Cojana, *deal,* județul Tecuciŭ, situat la E. de satul Glăvănești.

Cojana, *pîrîŭ,* izvorește din jud. Tutova, merge spre V. în partea estică a satuluĭ Glăvănești, comuna Muncelul, jud. Tecuciŭ.

Cojani, *cătun,* ține de com. Ștefănești, plasa Amaradia, jud. Gorj. E situat pe malul drept al rîuluĭ Gilortul. Are o suprafață de 920 hect., din carĭ 75 hect. arabile, 3 hect. prunet, iar restul fînețe, pădure, tufăriș și rîpe, proprietatea d-neĭ Elena Magheru.

Are o populație de 47 familiĭ, saŭ 185 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 7 plugurĭ, 20 care cu boĭ, 221 vite marĭ cornute, 206 oĭ, 74 rîmătorĭ, 45 capre, 34 caĭ și 14 stupĭ.

Comunicația se face prin șoseaua vecinală ce-l pune în legătură la N.-E. cu Albeni, iar la S. cu Tîrgul-Petrești. Spre V. o șosea comunală îl pune în legătură cu comuna Pojogeni.

Rîul Gilortul trece prin mijlocul cătunuluĭ.

Are 1 biserică, deservită de un cîntăreț.

Cojanul, *vechie numire* a *com.* Gura-Aninoaseĭ, jud. Buzăŭ.

Cojasca, *com. rur.,* plasa Ialomița, jud. Dîmbovița. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgoviște, la 40 kil. și maĭ la vale de Bilciurești, reședința plășeĭ, pe șoseaua jud. Tîrgoviște-Butimanul, pe o cîmpie frumoasă și pe malul drept al rîuluĭ Ialomița.

Comuna Cojasca se compune din două cătune: Cojasca și Fîntînelele, cu 2500 locuitorĭ.

Are o biserică și o școală. Școala din Cojasca este mixtă, cu 2 învățătorĭ; este frecuentată de 62—90 copiĭ de ambe sexe, din 154 copiĭ cu etatea de școală. Localul școaleĭ este noŭ, clădit în 1885, de zid, cu primăria la un loc. Pămîntul are 14 prăjinĭ pogoneștĭ.

Venitul com. e de 5000 leĭ. Sunt 600 contribuabilĭ.

Cojasca se învecinește la E. cu comuna Cătunul și Cornești, de care se desparte prin Ialomița și se unește prin șoseaua județeană și vecino-comunală; la V. cu Ghergani și Vizurești, unindu-se cu Ghergani prin șosea vecino-comunală; la N. cu Bilciurești, unindu-se prin șosea județeană; și la S. cu cătunul Sterianul, din comuna Lucianca, jud. Ilfov.

Cojburunul, *peninsulă,* în marele iezer Razelm, situată în plasa și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Moru-Ghiol și pe acela al cătunuluĭ săŭ Dunăvățul-d.-j., în partea de S.-E. a plășeĭ și în cea de S. a comuneĭ. Este coprinsă între golful Holbina și lacul Razelm, care de altmintrelea formează acest golf. In fața eĭ se deversă lacul Dranov. La N. este o gîrlă, care face de comunică gîrla Dunăvățul cu golful Golbina. Se termină prin două capete carĭ poartă numele de Cojburunul-Mare și Cojburunul-Mic. Are o suprafață de peste 700 hect., toată este acoperită cu stuf. Cînd apele cresc, o bună parte din această peninsulă este sub apă.

Cojești, *sat,* în jud. Ilfov, com. rur. Belciugatele-Cojești, plasa Mostiștea. Este situat la V. de Belciugatele și la N. de pădurea Pasărea, lîngă calea județeană București-Brăila.

Se întinde pe o suprafață de 725 hect., cu o populație de 195 locuitorĭ.

D-l N. G. Marinescu are 567 hect. și locuitoriĭ 158 hect.

Proprietarul cultivă 260 hect. (40 sterpe și 267 pădure).

Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Are o biserică, cu hramul Nașterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ: 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de treerat cu aburĭ; 1 heleșteŭ.

Comerciul se face de 1 cîrciumar și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 133 și al celor micĭ de 510.

Cojești. Vezĭ Domnești-d.-j., pl. Sabarul, jud. Ilfov.

Cojoaca. *cătun* (tîrlă), în județul Ialomița, plasa Ialomița-Balta, pendinte de comuna Chioara.

Cojocari, *tîrlă,* județul Brăila, în lunca Dunăreĭ, din comuna Vizirul, pe malul drept al canaluluĭ Vîlciul.

Cojocarul, *com. rur.,* pl. Cobia, jud. Dîmbovița. Această com. se află spre S. și la 33 kil. de Tîrgoviște, lîngă calea ferată București-Pitești-Vîrciorova, spre E. de Găești la o mică distanță și pe o cîmpie întinsă, care se numește cîmpia Răstoaca.

Comuna Cojocarul se compune din treĭ cătune: Cojocarul, Meri și Chirca, cu o populație de 756 locuitorĭ.

Se cultivă aci grîŭ, porumb și orz.

Are 2 bisericĭ.

Cojocarul, *deal,* situat la V. de comuna Șerbănești-d.-j., plasa Șerbănești, județul Olt. Se află pe platoul Boianuluĭ și are direcțiunea N.-V. către S.-E. Se termină în centrul comuneĭ, lîngă

Dorofeiŭ, prin capătul Ivăneştilor.

Cojocarul, *iezer,* judeţul Brăila, situat la S. de iezerele Căiţele.

Cojocarul, *pădure,* în judeţul Constanţa, plasa Silistra, pe teritoriul comuneĭ rurale Para-Chioi. E situată în partea centrală a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ, pe ramificaţiile de N.-V. ale dealuluĭ Baş-Punar; este azĭ un rest din întinsele pădurĭ de odinioară ce acopereaŭ aceste pante numeroase ale dealuluĭ. Esenţe principale sunt: fagul şi jugastrul.

Cojocarul, *vale,* situată la Vestul comuneĭ Şerbăneşti-d.-j., plasa Şerbăneşti, judeţul Olt. Se formează în platoul Boianuluĭ, merge paralel cu Dealul-Cojocaruluĭ şi se varsă în Dorofeiŭ, pe dreapta luĭ, chiar în comună.

Cojocaruluĭ (Ţarcul-), *izvor,* în judeţul Buzăŭ, comuna Ruşiavăţul, căt. Tega Incepe în această com. şi se scurge în rîul Buzăŭ.

Cojocăreşti, *mahala,* în comuna rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cojoceasca-Pribeagul, *moşie* a statuluĭ, com. Ulmul, judeţul Brăila.

Cojoci, *sat,* face parte din com. rur. Făgeţelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Cade cam în centrul comuneĭ, între gîrlele Alunişul şi Faurul. Are o populaţiune de 150 locuitorĭ.

Cojoci, *sat,* pe moşia şi în com. Broşteni, jud. Suceava. Işĭ trage numele probabil de la primul descălicător, poreclit ast-fel, şi care are şi astăzĭ odrasle. Aşezat pe ţărmul stîng al Bistriţeĭ. Are 19 case, populate cu 20 capĭ de familiĭ, saŭ 80 suflete (39 bărbaţĭ şi 41 femeĭ), din carĭ 3 Ţiganĭ. Contribuabilĭ sunt 15.

In sat este o cîrciumă şi o băcănie. Improprietăriţĭ la 1864 sunt 2 fruntaşĭ, 8 pălmaşĭ şi 13 codaşĭ, stăpînind 67 fălcĭ, afară de ceĭ cu 10 prăjinĭ. Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala din Crucea servă şi acestuĭ sat. La Cojoci este punct vamal pentru priveghereа plutelor, să nu se strecoare fraudulos din Bucovina. Aci se trec în revistă toate plutele şi se constată acelea carĭ sunt indigene şi acelea carĭ trec cu tranzit.

O singură cărare pentru pietonĭ şi călăreţĭ ce duce de la Crucea la Rărăŭ, trece pe aci. Oameniĭ îşĭ aduc proviziile de carĭ aŭ nevoe, pe caĭ, formînd un fel de caravane.

Cojoci, *movilă,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, în apropiere de satul Crunţi.

Cojocilor (Dealul-), *deal,* com. Făgeţelul, pl. Vedea-d.-s., jud. Olt. Are o direcţie paralelă cu gîrla Alunişul. Pe acest deal sunt situate cătunele: Cojoci şi Ianţeşti. Servă locuitorilor parte pentru agricultură, parte pentru păşune. Cade la V. de comună.

Cojocilor (Dealul-), *munte,* în com. Broşteni, jud. Suceava.

Cojocul, *baltă,* formată din vărsăturile Prutuluĭ, în com. Folteşti, pl. Prutul, jud. Covurluiŭ.

Cojoiul, *sat,* plaiul Ialomiţa, căt. comuneĭ Vîrfurile, judeţul Dîmboviţa.

Cojujna, *loc izolat,* în comuna Bicazul, pl. Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, situat pe dreapta rîuluĭ Bistriţa, în apropierea satuluĭ Bicazul.

Colac (La-), *sorginte de apă minerală,* în comuna Bălăneşti, căt. Cocîrceni, judeţul Buzăŭ, avînd sulf şi fier. Işĭ ia naştere din proprietatea luĭ E. Colacu şi se scurge în Sărăţelul Bălăneşti.

Colacul, *com. rur.,* în pl. Vrancea, jud. Putna. Este situată pe ambele laturĭ ale Putneĭ, în deal, la o depărtare de 1/2 ceas de Tichirişul. Comuna se numeşte probabil ast-fel, de la forma teritoriuluĭ ce ocupă, care este încolăcit de rîul Putna.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ (Vidra) e de 3 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 49 kil.

Mărginile acesteĭ comune sunt: la N. com. Vidra, la N.-E. şi E. Tichirişul, la S.-V. comuna Valea-Săreĭ şi la V. com. Bîrseşti. Teritoriul eĭ e udat de rîul Putna şi de pîraiele Sărata, Bărbunţa, Fîntînele şi Orbanul.

Colacul se compune din cătunele: Colacul (unde e şi primăria comuneĭ) şi Podurile.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 250 capĭ de familie, cu 878 suflete (442 bărbaţĭ şi 436 femeĭ), din carĭ 368 neînsuraţĭ, (199 bărbaţĭ, 169 femeĭ), 432 însuraţĭ, 76 văduvĭ, (27 bărbaţĭ, 49 femeĭ) şi 2 divorţaţĭ (femeĭ); 873 Romînĭ şi 5 de diferite naţionalităţĭ; 873 ortodoxĭ şi 5 mozaicĭ; 399 agricultorĭ, 1 meseriaş, 7 comercianţĭ, 2 avînd profesiunĭ libere şi 3 servitorĭ.

Ştiŭ carte 23 persoane (bărbaţĭ). Numărul caselor de locuit e de 263.

Are o biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în satul Colacul şi una filială, cu hramul Buna-Vestire, în satul Podurile. Comuna vine în ajutorul bisericilor cu 120 leĭ anual.

Budgetul, pe anul 1893—94, a fost de 2356,33 leĭ la veniturĭ şi de 2293,56 leĭ la cheltuelĭ. Sunt 197 contribuabilĭ.

Pămîntul comuneĭ Colacul, în mare parte nisipos, e puţin favorabil semănăturilor. O mare parte a teritoriuluĭ e ocupat de pădurĭ şi de livezĭ de prunĭ.

Locuitorĭ aŭ 27 plugurĭ de lemn şi 2 morĭ de apă.

Vite sunt 1807, din carĭ: 60 boĭ, 132 vacĭ, 43 caĭ, 1303 oĭ, 110 capre şi 159 porcĭ.

Stupĭ sunt 61.

In comună sunt: 5 cîrciumĭ, 2 fierăriĭ, 1 boiangerie, 1 băcănie, 4 măcelăriĭ, 12 fabrice de rachiŭ.

Un articol însemnat de comerţ sunt prunele uscate, care se consumă nu numaĭ în ţară, dar şi în străinătate.

Fabricarea varuluĭ ocupă o parte din săteni.

Varul se face din piatra ce se găsea pe moşie, dar care acum se aduce de la Năruja.

Comuna e pusă în legătură cu şoseaua judeţeană Focşani-Boloteşti-Tichirişul, printr'o şosea comunală, care se prelungeşte spre V. la Valea-Săreĭ.

Colacul, *sat*, jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. comuneĭ Ghergani. In cătunul Colacul, care este vecin cu alte cătune, formînd un centru mare de populaţiune, s'a înfiinţat o şcoală în anul 1888—89, care e condusă de un învăţător, plătit de com. Ghergani, de care ţine.

Colacul, *sat*, în comuna cu acelaşĭ nume, plasa Vrancea, jud. Putna. Este aşezat pe malul stîng al Putneĭ, la o jumătate oră de Tichirişul.

Are o biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, pentru care comuna cheltueşte 60 leĭ anual.

Colacul, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Panţoiul, pl. Cîmpuluĭ, com. Moldoveni, judeţul Ialomiţa.

Colacul, *parohie*, în comuna cu acelaşĭ nume, plasa Vrancea, jud. Putna, formată din cătunele Colacul şi Podurile, cu 2 bisericĭ: una parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în Colacul, a doua filială, cu hramul Buna-Vestire în Podurile. Comuna Colacul cheltueşte cu ele 120 leĭ anual.

Colacul, *baltă*, pe şesul dintre apa Prutuluĭ şi a Pruteţuluĭ, judeţul Fălciŭ, com. Stănileşti, pl. Prutul, situată între Pruteţul şi balta Răcosul.

Colacul, *insulă*, în mijlocul lacului Znagovul, jud. Buzăŭ, comuna Boldeşti, cu o suprafaţă de 2 hect.

Colacul, *pîrîŭ*, jud. Putna, ce izvoreşte din munţiĭ Soveјeĭ şi se varsă în Putna, la satul cu acelaşĭ nume.

Colacul-de-Piatră, *numire veche* a *cătunuluĭ* Stăvăreşti, comuna Cîineni, jud. R.-Sărat.

Colacul-de-Piatră, *localitate izolată*, în jud. Prahova, com. Scăeni, pl. Podgoria. Aci e o piatră ce servă de hotar între com. Scăeni şi Boldeşti.

Colacul-de-Piatră, *pîrîŭ*, în judeţul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Socariciul. Se formează din ploĭ şi micĭ pîraie şi se varsă în balta Socariciul.

Colaculuĭ (Dîmbul-), *munte*, în jud. Suceava, în jurul căruia curge Bistriţa, întorcîndu-se aproape de unde a plecat. Se află din sus de satul Crucea.

Colaculuĭ (Lacul-), *băltoagă*, în jud. Suceava. Are o suprafaţă de 2 prăjinĭ pe şesul Siretuluĭ. E formată de pîrîul Probota şi izvoare. Se varsă în Siretul. Tradiţia spune că în fundul eĭ ar fi nişte clopote ale mănăstireĭ Probota. Păgîniĭ le furaseră, şi, văzîndu-se urmăriţĭ, le-aŭ aruncat aci.

Colanul, *com. rur.*, pl. Dealul-Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. Această comună cu cătunele sale înconjură oraşul Tîrgoviştea în partea de V., S.-V., S. şi S.-E. Cătunele sale sunt situate la o distanţă foarte mică de oraş, pe cîmpiĭ întinse.

Comuna Colanul se compune din opt cătune: Preseaca, spre V. de Tîrgovişte, Dumbrava spre S.-V. şi Colanul spre S., cîte trele aceste căt. situate pe matca rîuleţuluĭ Ilfovul; Udreşti, Ulmi şi Matraca spre S. şi S.-E., situate pe cîmpie; Dimoiul şi Nisipurile, aproape de malul drept al Ialomiţeĭ, spre S.-E. de Tîrgovişte.

Colanul, cu toate cătunele sale, numără o populaţie de 1305 locuitorĭ romînĭ.

In căt. Ulmi se găseşte aproape de biserică vre-o două movile marĭ artificiale foarte vechĭ, sub care se zice că zac mulţime de oase omeneştĭ. Ulmi, în vechime, se zice că era locul de execuţiune al condamnaţilor la moarte.

Comuna produce cereale multe, iar pe teritoriul eĭ sunt în-

tinse păduri. Cîte-va fabrici de gaz din raionului Tîrgoviștei țin de Colanul. Tot aci sunt și teascurĭ de ceară pentru lumînărĭ.

In cătunele acestei comune sunt patru bisericĭ și o școală. Cele opt cătune formînd un fel de semi-cerc în jurul Tîrgoviștei, de aceia com. s'a numit Colanul.

Școala este mixtă și cu primăria la un loc. Are un învățător. Mulțĭ din copiiĭ urmează la școalele din Tîrgoviște.

Colăcelul, *pîrîŭ,* ce udă teritoriul com. Tichirișul, pl. Vrancea, județul Putna și se varsă în stînga Zăbaleĭ.

Colăcelul, mic *afluent* al pîrîuluĭ Ortoaia, din com. Dorna, jud. Suceava.

Colărețul, *sat,* în județul Mehedinți, plasa Dumbrava; ține de com. rur. Plopi. Are 100 de case.

Colărețul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plasa Dumbrava; curge prin satul cu același nume, spre com. Greci.

Colbea, *loc,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băhnășeni, cu urme de șanțurĭ vechĭ.

Colboasa, *baltă,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Rusi.

Colbul, *localitate,* pe Bistrița, imediat după Colțul-Acreĭ, jud. Suceava.

Colceagul, *com. rur.,* plasa Cricovul, județul Prahova. Este situată pe loc șes, la 32 kil. departe de capitala județuluĭ și la 14 kil. de a plășeĭ.

Are o populațiune de 943 locuitorĭ (458 bărbațĭ, 485 femeĭ).

Capĭ de familie sunt 306; contribuabilĭ 170; case de locuit 297.

In comună e o singură biserică, fondată în anul 1885 și deservită de un preot. Biserica s'a construit de locuitorĭ.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moșiile Săteanca și Cirișeanca, dînduli-se 318 hect. Eĭ aŭ: 19 caĭ, 56 epe, 159 vacĭ, 1068 oĭ și 186 porcĭ.

Școala datează de la anul 1880.

Comuna se întinde pe o suprafață de 669 hect.

Terenul cultivabil e producător și prielnic porumbuluĭ, grîuluĭ și ovăzuluĭ.

Comerciul se exercită de 4 cîrciumarĭ. Veniturile se urcă la 2858 leĭ și cheltuielile la 2790 leĭ anual.

Șoselele o pun în comunicație cu comunele: Inotești, Parepa, Tomșani.

E udată numaĭ de rîul Călmățuiul.

Colceagul, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Ulesti, plasa Cîmpuluĭ, jud. Ialomița.

Colceagul, *sfoară de moșie,* în județul Buzăŭ, comuna Lipia, făcînd parte din corpul Miricești al diferiților moșneni.

Colceagul, *vale,* în jud. Ilfov, care desparte moșia Petrăchioaia de moșiile Greci-Gradiștea, Micșunești, Greci-d.-s., Balamuci, Balta-Neagră și Scuipiciul.

Pe această vale este o groapă mare despre care legenda spune că în timpurile vechĭ era locuită de Jidovĭ (uriașĭ). Poartă și azĭ numele de Groapa-Jidovilor. Pe această vale sunt maĭ multe puțurĭ cu apă foarte bună de băut.

Colcigeni, *cătun,* (tîrlă), în pl. Ialomița-Balta, comuna Rași, pe cîmpul Bărăgan, județul Ialomița.

Colelia, *com. rur.,* pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița. Se învecinește spre E. cu com. Cocora, și spre V. cu com Grindul.

Teritoriul comuneĭ are o suprafață de 3200 hect. pămînt de cultură și coprinde două moșiĭ. După legea rurală din 1864, sunt împroprietărițĭ 110 locuitorĭ; neîmproprietărițĭ se maĭ află 31.

Se compune dintr'un singur sat, situat la N. plășeĭ pe un teren ondulat, în depărtare de 6 kil. de satul Grindul, 6 kil. de satul Cocora și la 75 kil. de Călărași, capitala jud.

Numirea vechie a satuluĭ este Urîta.

Populațiunea este de 1044 locuitorĭ, cu 266 capĭ de familie și 778 membriĭ de familie, din carĭ 543 bărbațĭ și 501 femeĭ; 1032 Romînĭ, 6 Grecĭ, 4 Germanĭ și 2 Ungurĭ; 1040 creștinĭ ortodoxĭ și 4 catolicĭ; 284 agricultorĭ, 28 meseriașĭ, 16 comercianțĭ, 8 cu profesiunĭ libere, 44 muncitorĭ și 28 servitorĭ. Știŭ carte 105 persoane.

Numărul contrib. e de 175, din carĭ 11 se ocupă cu comerciul, iar ceĭ-l'alțĭ cu agricultura.

Vite: 699 caĭ, 53 boĭ, 2167 oĭ și 477 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 3354 leĭ și cheltuelile de 3642 leĭ.

Instrucțiunea se predă în două școlĭ, una de băețĭ, condusă de un învățător salariat de stat și comună cu 60 elevĭ și una de fete cu 8 eleve cu o învățătoare, salariată de comună. Școala are localul săŭ construit de comună.

Aci este o biserică, la care deservesc doï preoţï şi doï dascălï; în budgetul comuneï s'a prevăzut pentru cult suma anuală de 340 leï.

Coleşani, *numire vechie* a *comuneï* şi *cătunuluï* Corbul, plasa Marginea-d.-j., jud. Rîmnicul-Sărat.

Coliba-Popeï, *locuinţă izolată,* în pl. Sulina, jud. Tulcea, pe teritoriul comuneï urbane Chilia-Vechie. E situată în partea de V. a plăşeï şi a comuneï, pe malul drept al braţuluï Tatanir, ce se desface din braţul Chilieï. S'a numit aşa de la fostul eï stăpîn, un popă din Chilia.

Colibaşi, *com. rur.,* pl. Ialomiţa-Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. Această comună se află spre N.-E. de Tîrgovişte, la distanţă de 20 kil. aproape, situată pe vale. Prin raionul acesteï comune curge pîrîul Cricovul, care intră în jud. Prahova şi curge la vale prin com. Edera.

In coprinsul acesteï comune sunt: Valea-Cricovuluï, valea Leurda, valea Salcia, Piscul-Răŭ, Vîrful-Scumpiï şi Plaiul-Babeï. Comuna Colibaşi se compune din treï cătune: Colibaşi, Tisa şi Ciocoeşti, avînd o populaţie de 630 loc. romînï. In această comună sunt multe puţurï de păcură; sunt principala producţiune a comuneï. Este şi o moară de apă.

In Colibaşi sunt: o biserică şi o şcoală. Şcoala este mixtă, cu un învăţător salariat de stat. Ea este frecuentată de 15—21 copiï de ambele-sexe, din numărul de 75 copiï cu etate de şcoală. Localul este bun şi e clădit în 1886. Şcoala are 6 pog. pămînt.

Venitul com. este de 2000 leï. Sunt 130 contribuabilï.

Se învecineşte spre E. cu com. Edera, plaiul şi jud. Prahova, de care se desparte prin pîrîul Cricovul; spre V. cu com. Ocniţa, pl. Dealul, de care se desparte prin dealurï şi văï; spre N. cu Valea-Lungă, despărţindu-se iarăşï prin Cricovul; spre S. cu com. Moreni, pl. Filipeşti, jud. Prahova, de care se desparte tot prin Cricovul. Se uneşte cu comunele vecine indicate prin şosele comunale şi drumurï practice neşoseluite.

Colibaşi, *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov. E situată pe o luncă şeasă, la S. de Bucureşti, pe ţărmul stîng al rîuluï Argeş, la 28 kil. departe de Bucureşti. Spre S. de com. Colibaşi se varsă rîul Neajlovul în rîul Argeş. Stă în legătură cu căt. Gostinari, prin o şosea vecinală.

Se întinde pe o suprafaţă de 947 hect. Aproape întreaga proprietate e a locuitorilor. Mica parte ce o are familia principeluï Dim. Gr. Ghica în aceasta moşie, vr'o 10 hect., rămîne stearpă.

Comuna numără 313 contrib. şi are un budget de 3941 leï la veniturï şi 3862 leï la cheltuelï.

In comună este o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 3 preoţï şi 2 cîntăreţï; o şcoală mixtă frecuentată de 21 elevï şi 1 elevă.

Numărul vitelor marï e de 1266 (589 caï şi epe, 363 boï, 301 vacï şi viţeï, 3 taurï, 10 bivolï) şi al celor micï de 445 (190 porcï, 225 oï). Dintre locuitorï 361 sunt plugarï, 11 meseriaşï, 13 aŭ diferite profesiunï.

Arătura se face cu 263 plugurï: 144 cu boï, 119 cu caï. Locuitoriï aŭ 296 care şi căruţe: 150 cu boï, 146 cu caï.

Locuitorï împroprietăriţï sunt 202 şi neîmproprietăriţï 194.

Comerciul se face de 11 cîrciumarï.

S'aŭ stabilit în comună 4 străinï.

Teritoriul săŭ este străbătut de un mic prival care îşï ia naştere din partea de N.-V. a comuneï şi după ce face o curbă spre E. îşï îndreaptă calea spre S. către com. Gostinari.

Acest prival odinioară a format cursul vre-uneï ape şi aceasta se constată după albia sa şi după semnele ce se găsesc într'însul.

Comuna Colibaşi numără 342 case, populate cu 368 familiï, saŭ 1720 suflete. Dintre acestea, 28 sunt Ţiganï, 6 Sîrbï, 2 Grecï şi restul Romînï.

Colibaşi, *com. rur.,* plasa Rîul-Doamneï, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 38 kil. departe de acest oraş. Este situată pe ţărmul stîng al rîuluï Doamna şi are o întindere aproape de 200 hectare.

Se compune din 2 cătune: Colibaşi şi Vieroşul şi se mărgineşte la N. cu com. Piscani, la S. cu com. Valea-Mare, la E. cu pl. Podgoria şi la V. cu com. Ciumeşti.

Are o populaţie de 884 loc. (459 bărbaţï şi 425 femeï), cu 260 capï de familie. Locuitoriï aŭ: 160 boï, 210 vacï, 72 juncï şi 153 porcï.

Rîul Doamna trece pe la V. comuneï. In el se varsă, pe malul stîng, gîrla Vieroşul, Valea-luï-Pană şi Valea-Neagră. Peste rîul Doamna, în cercul comuneï, s'a construit un pod de fier, pentru calea ferată.

Comuna numără 196 contribuabilï, şi are un budget de 1197 leï la veniturï şi 1173 leï la cheltuelï.

S'aŭ împroprietărit după legea din 1864, 200 loc.

Biserică este una, afară de mănăstirea Vieroşul; s'a clădit de obştia loc., la anul 1859, după cum se arată în pisaniĭ, şi este acum deservită de 2 preoţĭ şi 1 dascăl.

Şcoala, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte 1404 leĭ anual, se frecuentă de 30 elevĭ şi eleve. S'a fondat de obştia locuitorilor în 1864.

Colibaşi, *com. rur.*, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. Se compune numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, care a format maĭ de mult comună cu Doba. E situată pe un teren şes, aproape de confluenţa Mamuluĭ cu Oltul şi de şoseaua şi de linia ferată Corabia-R.-Vîlcea, la 23 kil. departe de Balş şi la 42 kil. spre N. de Caracal. Altitudinea terenuluĭ, d'asupra niveluluĭ Măriĭ este de 133 m. Are 93 contrib. şi 132 capĭ de familie; o populaţie de 515 loc., toţĭ Romînĭ, din carĭ 248 bărbaţĭ şi 267 femeĭ; 217 căsătoriţĭ şi 298 necăsătoriţĭ; din aceştia 39 ştiŭ carte şi 276 nu ştiŭ.

Budgetul comuneĭ e de 2351 leĭ la veniturĭ şi 2346 leĭ la cheltuelĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, cu industria domestică şi cu creşterea vitelor.

In Colibaşi sunt 2 cîrciumĭ.

Vite marĭ sunt 397, vite micĭ 1700 şi rîmătorĭ 100.

E o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1762, de locuitorĭ şi acum deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Colibaşi, *cătun*, ţine de com. Pojogeni, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe şes, pe malul drept al rîuleţuluĭ Blahniţa. Are o suprafaţă cam de 390 hect., din carĭ 250 hect. arabile, 5 hect. vie, 1 hect. prunet, restul pădure şi tufăriş.

Are o populaţie de 80 fam., cu 300 suflete, din carĭ 50 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Locuitoriĭ posedă 35 plugurĭ, 4 căruţe cu caĭ, 80 care cu boĭ, 260 vite marĭ cornute, 250 oĭ, 72 rîmătorĭ, 12 stupĭ, 6 capre şi 14 caĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Rîmnicul-Vîlcea, care traversează cătunul, venind de la V. din com. Scoarţa; printr'o şosea comunală care o leagă la N. cu Bobul; printr'un drum care o leagă la S.-V. cu cătunul săŭ de reşedinţă Pojogeni.

In cătun se maĭ găsesc: 1 moară de apă şi 3 puţurĭ cu cumpănă.

Are 2 bisericĭ, făcute la anul 1830, de Constantin Bălteanu, proprietarul acesteĭ moşiĭ.

Colibaşi, *sat*, face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume, jud. Muscel.

Colibaşi, *schit*, cu hramul Buna-Vestire, în satul cu acelaşĭ nume, din jud. Romanaţi.

Colibaşi, *munte* cu pădure, jud. Dîmboviţa, în marginea de N.-V. a judeţuluĭ despre Transilvania.

Colibaşi - Mărăcineni, *proprietăţi* ale statuluĭ, pendinte de vatra mănăstireĭ Vieroşul, plasa Rîul-Doamneĭ. Aŭ 407 hectare loc arabil şi 1754 hect. pădure. Pe periodul 1888—93 s'aŭ arendat cu 10450 leĭ anual.

Colibaşi - Vieroşul, *pădure*, supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, com. Colibaşi, plasa Rîul-Doamneĭ, în întindere de 75 hectare.

Colibaşi-Vieroşul, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 2018 hectare, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel, compusă din trupurile: Colibaşi-Vieroşul (1754 hectare), Zăvoiul-Văleanca (2 hect.), Drăgoiul (1 hect.), Zăvoiul de peste rîul Doamna (49 hect.), Zăvoiul-de-la-Ciumeşti (57 hect.), Zăvoiul-de-la-Vieroş (46 hectare), Zăvoiul-de-la-Mureş (81 hect.), Zăvoiul-de-la-Gropeni (23 hect.), şi Zăvoiul-de-la-Găvane (5 hectare).

Colibaşul, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, plasa Ocolul, la distanţă de 14 kil. de Turnul-Severin, iar de Malovăţul, reşedinţa plăşeĭ, de 4 kil. Este situată pe dealurĭ şi văĭ. E formată dintr'un singur sat, avînd 108 contribuabilĭ, 675 locuitorĭ, în 124 case.

Locuitoriĭ posedă: 14 plugurĭ, 26 care cu boĭ şi 4 căruţe cu caĭ. Sunt 105 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ e de 600 leĭ la veniturĭ şi 497 leĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 200 vite marĭ cornute, 11 caĭ, 460 oĭ, 89 capre şi 200 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin - Tîrgul - Jiŭ, din care, prin centrul satuluĭ, se ramifică o şosea comunală ce duce spre Rudina la Baia-de-Aramă.

Comuna e străbătută de: Dealul-Colibaşuluĭ, Poiana-Hoţească şi de pîrîul Pleşuva, pe care se află morĭ de măcinat.

Colibaşul, *deal*, în com. rurală Colibaşul, pl. Ocolul-d.-s., jud.

Mehedinţi. Este acoperit cu pădure, locurĭ de muncă şi viĭ.

Peste acest deal trece şoseaua judeţeană Turnul-Severin-Tîrgul-Jiŭ.

Colibeĭ (Pîrîul-), *afluent* al *pîrîuluĭ* Rîşca, jud. Suceava.

Colibeĭ (Pîrîul-), *afluent* al Sabaseĭ, jud. Suceava.

Colibeĭ (Poiana-), *poiană,* comuna Smeurătul, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Colibeĭ (Valea-), *vale,* a pîrîuluĭ cu acest nume, în jud. Suceava, com. Bogdăneşti, unde se află şi un herăstrăŭ.

Colibelor (Dealul-), *deal,* la N.-E. de com. Alunul, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Colibelor (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojdul. Iese din pădurea Frîntura, muntele Siriul şi se scurge în Bîsca-cu-Cale, între munţĭ.

Colina-Dohan-Crasna, *deal,* pe teritoriul com. Stroeşti, plasa Crasna, jud. Fălciŭ. Pe costişa luĭ sunt situate satele: Stroeşti, Gugeşti şi Valea-luĭ-Bosie. Această culme se lasă în jos spre S., prin comunele Tătăreni, Crasnăşeni şi Vineţeşti, pănă în şezul Bîrladuluĭ, unde se termină în Gura-Crasneĭ.

Colinelor (Dealul-), *deal,* com. Rădeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Coliniţa, *colină,* în com. Cislăul, căt. Scărişoara, jud. Buzăŭ, acoperită de pădure.

Colintina, *sat,* plasa Dîmboviţa, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Colintina-Fundeni. Este situat la N.-E. de Bucureşti, înconjurat de un braţ al văeĭ Pasărea şi gîrla Colintina.

Această moşie, care aparţinea luĭ Constantin Brîncoveanu Voevod, a fost dăruită chiar de el mănăstireĭ S-ţiĭ Apostolĭ din Bucureşti.

La 1821, Tudor-Vladimirescu puse sentinele la Colintina, spre a împĭedica fuga boerilor. La 25 Martie, acelaşĭ an, Ipsilante îşĭ aşeză tabăra la Colintina, iar el se instalează în casele Banuluĭ Grigorie Ghica.

Are o biserică, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, deservită de doĭ preoţĭ şi un cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 62 elevĭ şi 11 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 3042 leĭ.

Populaţia satuluĭ e de 254 suflete. Suprafaţa luĭ e de 406 hect., din carĭ 315 aparţin caseĭ Ghica şi 91 locuitorilor.

Are 1 moară pe apă; 2 podurĭ; 11 cîrciumĭ; 1 heleşteŭ. Sunt şi treĭ zalhanale.

In termen de mijloc în aceste zalhanale se taie anual 3000 bivolĭ şi bivoliţe, 2600 boĭ şi vacĭ şi 6000 oĭ şi capre, care se consumă în Bucureşti.

Colintina, *localitate,* în comuna Gura-Bouluĭ, plasa Vedea-d.-s., jud. Olt, unde Gîrla-Bouluĭ se varsă în gîrla Vediţa.

Colintina, *lac,* jud. Ilfov, la N. de Bucureşti, format de pîrîul Colintina.

Colintina, *pîrîŭ,* ce-şĭ ia naştere maĭ la vale de com. Bolovani aproape de căt. Stăneşti, jud. Dîmboviţa, merge în jud. Ilfov şi se varsă în lacul Cernica, de aci se scurge în Dîmboviţa şi cu Dîmboviţa în Argeş la satul Budeşti.

Colintina-Fundeni, *com. rur.,* pl. Dîmboviţa, jud. Ilfov, la N.-E. de Bucureşti, înconjurată de un braţ al văieĭ Pasărea şi gîrla Colintina, 6 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu com. Afumaţi şi Ştefăneşti prin şosele vecinale terminate.

Se compune din satele: Colintina, Fundeni, Plumbuita; cu o populaţie de 821 locuitorĭ, carĭ trăesc în 255 case.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 1410 hect. Proprietariĭ: G. Nicolescu, Casa Ghica, St. Capşa şi statul, aŭ 1115 hect., din carĭ cultivă 647 hect (160 izlaz, 50 sterpe, 25 pădure, restul cultura viţeĭ). Locuitoriĭ aŭ 295 hect., din care cultivă 243 hect., restul îl rezervă pentru izlaz.

Comuna are 217 contribuabilĭ, cu un budget de 18836 leĭ la veniturĭ şi 13959 la cheltuelĭ.

Dintre locuitorĭ, 62 sunt plugarĭ, şi 129 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 66 plugurĭ: 60 cu boĭ şi 6 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 112 care şi căruţe: 94 cu boĭ şi 18 cu caĭ.

Comerciul se face de 28 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 472 (55 caĭ şi epe, 100 boĭ, 136 vacĭ, 5 viţeĭ, 96 bivolĭ, 80 bivoliţe) şi al celor micĭ de 28 (2 porcĭ, şi 26 oĭ).

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 46 şi neîmproprietăriţĭ 172.

In comună sunt 3 bisericĭ (la Colintina, Fundeni şi Plumbuita).

S'aŭ stabilit în comună 18 străinĭ.

Colivacul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul, com. rur. Malovăţul.

Colînĭ (Băşica-de-la-), *movilă,*

în com. Glodeanul-Siliştea, jud. Buzăŭ.

Colînul, *moşie,* în judeţul Buzăŭ, comuna Cătina, căt. Cepturaşul, în intindere de 76 hect. curăturĭ şi fîneaţă.

Colînul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. şi căt. Cătina. Face hotar între proprietatea moşnenilor, pădurea Jariştea şi Vîrful-Corbuluĭ, de pe moşia Floreasca-Bureli.

Colînuluĭ (Vîrful-), *munte,* în comuna Valea-Musceluluĭ, jud. Buzăŭ. Formează centrul unuĭ cerc de munţĭ; e acoperit de izlaz.

Colnicele, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul, acoperită de pădure.

Colnicele, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul, 62 hectare curăturĭ, livede şi fîneaţă.

Colnicele, mică *pădure,* în com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul, jud. Buzăŭ. Face un corp cu Bodineşti, Scoruşul şi Muchea-Arapuluĭ, avînd în total 16 hect.

Colnicele, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă, căt. Scheiul. Iese din muchea Colnicele şi se scurge în rîul Slănicul.

Colnicul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pîrscovul, ramificaţie din muntele Pănătăul.

Colnicul, *deal,* pe teritoriul satuluĭ Oroftiana, com. cu aceeaşĭ numire, plasa Herţa, judeţul Dorohoiŭ.

Colnicul, *numire* dată *păstureĭ* de pe moşia Lunca-Frumoasă, din com. Pîrscovul, jud. Buzăŭ; are singură 320 hect., face un corp cu pădurea Pîrscovul.

Coloneaţă. Vezĭ Bordea, deal, jud. Iaşi.

Coloneaţă, *podiş,* în jud. Vasluiŭ, com. Dobrovăţul, plasa Crasna. E acoperit cu pădurĭ.

Coloneaţă, *pîrîŭ.* (Vezĭ Dobrovăţul, pîrăŭ, jud. Vasluiŭ).

Coloneşti, *com. rur.,* pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Este situată pe valea rîuluĭ Vediţa, la 37 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 9 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 814 locuitorĭ (459 bărbaţĭ şi 355 femeĭ), din carĭ 191 capĭ de familie; 245 contribuabilĭ. Sunt 200 case de locuit.

In comună sunt două bisericĭ: una la N. ce se numeşte Biserica-Albă, fondată la anul 1756, şi reparată în anul 1881, cu hramul Cuvioasa Paraschiva şi a doua, la S. de comună, fondată în anul 1746 şi avînd hramul Sf. Voevozĭ. Aceste bisericĭ sunt deservite de 3 preoţĭ, plătiţĭ din fondurile comuneĭ şi de enoriaşĭ.

Maĭ toţĭ locuitoriĭ comuneĭ sunt agricultorĭ. Eĭ aŭ: 18 caĭ şi epe, 186 boĭ, 130 vacĭ, 1000 oĭ şi 150 porcĭ. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ, afară de 19, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, cu 68 hect. pămînt din moşia d-lor Calinderoglu, Toma Bogdan şi alţĭ.

Comuna Coloneşti are, împreună cu izlaz, 1430 hect.

Şcoala e frecuentată de 44 copiĭ (43 băeţĭ şi 1 fată) din numărul de 397 copiĭ (202 băeţĭ şi 195 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întinderea eĭ, satul cheltueşte anual 1404 leĭ. Localul e proprietate particulară.

Stupĭ cu albine sunt 19.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 1733.26 leĭ.

Două şosele, una naţională, înlesneşte comunicaţia între comună şi comuna Negrea şi alta comunală, înlesneşte comuneĭ comunicaţia cu comunele Vlaici şi Maldărul.

In comună sunt două dealurĭ, unul la E. şi altul la V., ce vin de la N. la S. şi merge paralel cu comuna. In dealul de la V. sunt 2 piscurĭ: Piscul de la cotul şoseleĭ naţionale şi Piscul de la gura vîlceleĭ Lupoaia.

In dealul de la E. este un pisc ce se numeşte Gruiul-Mare, avînd amîndouă o lungime ca de 2000 m. Parte din ele servesc pentru păşune şi parte se cultivă.

Prin Coloneşti trec: valea rîuluĭ Vediţa, de vîlceaua Gruiul-Mare, pîrîul Alba, pîrîul Moşi, gîrla Ulmul-Mare, Ulmul-Mic, Lupoaiele şi Suceţul.

Coloneşti, *com. rur.,* pl. Stănişeşti, jud. Tecuciŭ, compusă din 13 cătune: Analogul, Corbul, Danciul, Panul, Poiana, Satul-Noŭ, Spira-d.-j., Spira-d.-s., Tîrgul-Coloneşti, Valea-Mare, Valea-luĭ-Mateiŭ, Valea-Moreĭ şi Zăpodia.

Comuna cade la extremitatea de N. a judeţuluĭ, la 91 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 12 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

E situată pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Zeletinul, care izvoreşte în raionul comuneĭ chiar.

Are o populaţie de 1925 suflete, în carĭ intră 49 Evreĭ; 627 capĭ de familiĭ; 610 contribuabilĭ, locuind în 610 case şi 8 bordee.

In comună sunt 3 bisericĭ: în Coloneşti, în Corbul şi în

Spria-d.-s., deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Locuitoriĭ sunt parte răzeşĭ, parte clăcaşĭ împroprietăriţĭ.

In această comună sunt: 165 plugurĭ de lemn, 8 de fier; 3 morĭ, 1 de aburĭ, 1 de vînt şi 1 de apă pe rîul Zeletinul. Locuitoriĭ aŭ: 485 boĭ, 640 vacĭ, 105 caĭ, 50 epe, 3 armăsarĭ, 109 capre, 730 oĭ şi 272 porcĭ. Sunt 40 stupĭ.

In raionul comuneĭ sunt 5 iazurĭ cu peşte.

Suprafaţa întregeĭ com. este de 7300 hect., din carĭ: 2500 hect. pămînt arabil, iar restul îl ocupă vatra satuluĭ şi fîneţele.

Viile ocupă 69 hect. In 1892 aŭ dat 2040 litrurĭ vin alb, 170 litrurĭ vin roşu.

Ca proprietar în această com. este d-nul Ghiţă Apostoleanu, care are 1338 hectare şi 47 ariĭ.

Sunt şcolĭ: una în căt. Spria-d.-s., datînd din 1896, se frecuentă de 60 copiĭ (40 băeţĭ şi 20 fete) din numărul de 95 (58 băeţĭ şi 37 fete); a doua în Coloneşti, care datează din anul 1868, avînd localul propriŭ, se frecuentă de 36 copiĭ (30 băeţĭ şi 6 fete), din numărul de 75 copiĭ (50 băeţĭ şi 25 fete).

Budgetul are la veniturĭ 4230 leĭ anual.

Este străbătută de următoarele căĭ de comunicaţie: şoseaua judeţeană ce duce spre Bacăŭ; alta ce duce la tîrgul Glodurele (jud. Bacăŭ); alta ce duce la tîrgul Plopana (jud. Tutova), trecînd prin Satul-Noŭ; şoseaua ce duce în com. Tuleşti (jud. Tutova), care se leagă cu şoseaua ce duce la Bîrlad, şi şoseaua judeţeană ce vine din Tecuciŭ, ce se leagă la N. cu şoseaua din judeţul Roman, prin com. Dămieneşti.

E brăzdată de dealurile: Zarea-Tutoveĭ, avînd o înălţime de 350 m., cu următoarele ramificaţiunĭ: Dealul Şoimul, Rusenilor, Chiperuluĭ şi Zarea-Dobrotforuluĭ în partea de V., avînd o înălţime de 290 m., cu următoarele ramificaţiĭ: Dealul-Baimaculuĭ, Botezuluĭ, Pădurenilor, Panuluĭ, Corbuluĭ şi Zăpodiile.

Este străbătută de rîul Zeletinul, care trece prin centrul com., priimind următoarele pîraie pe dreapta: Poiana, Spria-d.-j., Corbuluĭ şi Zăpodia, iar pe stînga, Danciul, Spria-d.-s., Valea-Mare, Valea-Moareĭ şi Valea-luĭ-Mateiŭ

Se mărgineşte la N. cu com. Odobeşti (jud. Bacăŭ) şi com. Dămieneşti (jud. Roman), la S. com. Buda, la E. cu com. Plopana, Dragomireşti, Tuleşti şi Avrămeşti (jud. Tutova), la V. cu tîrgul Glodurele, Antoheşti şi Făghieni (jud. Bacăŭ).

Coloneşti, *tîrguşor,* face parte din com. Coloneşti, jud. Tecuciŭ. Aicĭ se află reşedinţa comuneĭ. E situat pe partea dreptă a pîrîuluĭ Zeletinul, pe vale. Afară de populaţia creştină ortodoxă sunt şi 53 capĭ de familiĭ Evreĭ.

Tîrgul este aşezat pe ambele părţĭ ale şoseleĭ.

Are o şcoală frecuentată de 35 copiĭ (30 băeţĭ şi 6 fete); o biserică, cu hramul Sf. Ierarh Nicolae. Este de lemn de stejar, făcută la 1832 de Vasile Vidraşcu; s'a reparat în anul 1860. Se întreţine de locuitorĭ, avînd 5 fălcĭ şi 60 prăjinĭ loc arabil.

Colonia-Italiană. V. Corneşti, sat, jud. Iaşi.

Colorea, *pisc,* în jud. Buzăŭ, com. Vipereşti, cătunul Fîntînelele, pe moşia statuluĭ Slobozianu.

Colteşti, *com. rur.,* pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, compusă din 3 cătune: Ilaciul, Roşia şi Ocracul.

Este situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Olteţul, la 60 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 1176 loc. (598 bărbaţĭ şi 578 femeĭ), în care intră şi 3 familiĭ de Ţiganĭ-fierarĭ; sunt 360 capĭ de familie; 208 contribuabilĭ şi 306 case.

In raionul comuneĭ sunt 3 bisericĭ. Una în căt. Ilaciul, fondată la anul 1791, s'a reparat la anul 1851; a doua, în Ocracul, s'a fondat la 7302 (1794) şi a treia în căt. Roşia, fondată la anul 1795. Ambele din urmă s'aŭ reparat la anul 1860.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt plugarĭ. Maĭ sunt 13 meşteşugarĭ. Produsul munceĭ îl desfac în Broşteni, Horezul, Polovragi, Grădiştea, Gănguleşti, etc.

In comună sunt: 21 caĭ, 200 boĭ, 248 vacĭ, 100 capre, 500 oĭ şi 600 porcĭ. Pe apa Olteţul, în raionul comuneĭ, sunt 3 morĭ.

Toţĭ locuitoriĭ sunt moşnenĭ.

Şcoala datează în comună de la 1862. Copiĭ în vîrstă d'a o frecuenta sunt 144, (78 băeţĭ şi 66 fete). Ştiŭ carte 100 bărbaţĭ şi 1 femee.

Intreaga comună are 1158 hect.

Şoseaua comunală leagă comuna Colţeşti cu comuna Slăveşti şi Alunul. Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 1200 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile Mueriĭ, Mare, Dolani, Preeratul, Ilaciuluĭ, Căpriorul şi udată de văile: Adîncăţeĭ, Preeratul, Roşia, Ilaciul şi Iezerul, osebit de rîul Olteţul.

Colteşti, *deal,* în raionul com. Colţeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, pe care se cultivă 1 kil. 50 arii vie.

Colţani (Pe-), *loc izolat,* în căt. Piatra, com. Bădeni-Ungureni, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţatul, *movilă.* (Vezi Şirul-Movilelor, com. Ştiubeieni, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ).

Colţăneni, *căt.* al com. Mihăileşti, jud. Buzăŭ, cu 320 loc. şi 72 case.

Colţăneni, *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Mihăileşti, continuaţie a laculuĭ Mărgineanul. Se scurge în pîrîul Sărata.

Colţăneni (Colţica-), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Mihăileşti, numită şi Cufuritul saŭ Mihăileşti, maĭ des însă: Sărata-Mănăstireĭ-Mislea.

Colţea, *com. rur.,* pl. Călmăţuiuluĭ, jud. Brăila, situată pe şes. Se învecineşte la E. cu hotarul moşieĭ Mărgineanca din jud. Ialomiţa, la V. cu com. Chichineţul, la N.-E. cu comuna Fleaşca şi la N. cu moşia Mitropolia, la S. cu com. Iazul din jud. Ialomiţa. Are forma unuĭ trapez. Suprafaţa com. e 2647 hect. Populaţia e de 758 suflete; 167 capĭ de familie, 54 ştiŭ carte, 704 nu ştiŭ. Are 133 contrib. şi 12 patentarĭ romînĭ. Venitul com. e de 2775 leĭ şi cheltuelile de 2505 leĭ, 75 b.

Sătenĭ împroprietărițĭ, după legea din 1864, sunt 83 şi neîmproprietărițĭ 24. Sunt 4 debite şi 7 cîrciumĭ.

Vite marĭ cornute sunt 858 (381 boĭ, 353 vacĭ, 12 taurĭ şi 112 viţeĭ), caĭ 468, oĭ 290, rîmătorĭ 235 şi capre 2.

Are 1 biserică, cu hramul Sf. Nicolae, zidită la 1872 de locuitorĭ, deservită de 1 preot, şi 1 cîntăreţ.

Drumurĭ: La com. Tătarul, spre E. prin locurile locuitorilor distanţă 8 kil., la gara Dudeşti spre N.-E. tot prin locurile locuitorilor pe la Crucea-luĭ-Moise-D.-Chesarul 4 kil., la com. Smirna, din jud. Ialomiţa, până la Crucea-luĭ-Moise-D.-Chesarul. La Chichineţul spre S.-V. drept până la Crucea-luĭ-Moise-Negoiţă şi movila Colţea 6 kil. La Ulmul spre N.-V. pe la Crucea-luĭ-Stan-Vlădescu 13 kil. In comună sunt 2 strade şi casele sunt dese şi răŭ construite, fără plantaţiunĭ. Are o moară cu vaporĭ, care, produce 700 leĭ anual.

Comuna este înfiinţată la 1818, de cîţĭ-va locuitorĭ şi şi-a luat numele de la moşia Colţea. Distanţa de la Colţea la Brăila: 71 kil.

Colţea, *sat,* jud. Brăila, în mijlocul comuneĭ cu acelaşĭ nume, cam în partea sa de V., la 71 kil. spre S.-V. de oraşul Brăila. Acest sat este înfiinţat la 1818 şi numit ast-fel de la mănăstirea căreia era închinată: Colţea.

Vatra satuluĭ este de 68 hect. cu 156 case; 7 cîrciumĭ; o moară cu aburĭ.

Are o şcoală mixtă, înfiinţată la 1850, întreţinută de com. şi jud. şi frecuentată de 20 elevĭ şi 5 eleve; o biserică, clădită la 1872 de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 2 paracliserĭ. Populaţia satuluĭ este de 167 familiĭ, saŭ 760 locuitorĭ, din care 387 bărbaţĭ, 373 femeĭ, 325 căsătoriţĭ, 455 necăsătoriţĭ; 71 ştiŭ carte şi 689 nu ştiŭ.

Vite sunt: 467 caĭ, 860 vite marĭ cornute, 920 oĭ, 3 capre şi 240 rîmătorĭ.

Colţea, *lac,* jud. Brăila, care se întinde la E. satuluĭ Colţea; în timpul vereĭ seacă. Pe marginea de E. a luĭ se află armanul arendaşuluĭ.

Colţea, *moşie,* jud. Brăila, pendinte de com. Colţea, pl. Călmăţuiuluĭ, este unită cu moşia Batogul şi aparţine spitaluluĭ Colţea din Bucureşti. Are o suprafaţă de 3260 hect. Venitul e de 65480 leĭ anual.

Colţea, *movilă,* jud. Brăila, situată în drumul de la comuna Colţea la com. Chichineţul.

Colţeni (Valea-Seacă), *cătun,* al com. Trestia, jud. Buzăŭ, cu 120 locuitorĭ şi 31 case.

Colţenilor (Vîrful-), *colină,* în com. Trestia, căt. Colţeni, judeţul Buzăŭ, acoperită de pădurea şi izlaz.

Colţeşti, *com. rur.,* în jud. Gorj, plasa Gilortuluĭ, la S. de com. Tăndăleşti. E situată pe şesul şi coasta cu acelaşĭ nume în partea stîngă a rîuluĭ Amaradia, formînd singură comună.

Are o suprafaţă de 350 hect., din carĭ 50 hect. pădure, 100 hect. arabile, 141 hect. fîneţe, 37 hect. viĭ şi 22 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 116 familiĭ, cu 482 suflete, din carĭ 101 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 50 care cu boĭ, 5 căruţe cu caĭ; 247 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 229 oĭ, 5 capre şi 203 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 894, banĭ 33 la veniturĭ şi de leĭ 852, bani 51 la cheltuelĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua vecinală, ce vine de la S. din com. Busuioci, trece prin centrul acesteĭ comune şi o pune

în legătură, la N., cu com. Tăndăleşti; apoĭ prin şoselele comunale, care o pun în comunicaţie cu cele-l'alte comune vecine.

In comună sunt 8 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Are 1 biserică de zid, făcută de locuitorĭ la anul 1857; azĭ e deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Colţi, *com. rur.*, în plaiul Buzăŭ, jud. Buzăŭ, şi Valea-Sibiciuluĭ, pe ambele malurĭ ale Văeĭ-Colţilor, la o distanţă de Buzăŭ de 66 kil. Limitele sale sunt: la N., începe de la Muchea-Cinilor, se lasă pe izvorul la vale până în rîul Bîsca-Rozileĭ şi urcă pe Bîsca în sus până la izvorul Hînsarul; la E., merge pe izvorul Hînsaruluĭ în sus, până aproape de sorgintea sa, o ia pe hotarul moşieĭ Băleanca, urcă pe muche la Poiana-Corduneĭ şi de aci la Mormîntul-Ţiganuluĭ, apoĭ se dirige în muntele Martiria, pe a căruĭ culme merge până în Lacul-Samaruluĭ, continuă pe plaiul, ajunge în Vîrful-Ciciliĭ şi apoĭ în Vîrful-Măţăriĭ; la S., începînd din Măţărea, (care desparte şi plaiul Buzăŭ de plaiul Pîrscovul), merge în Vîrful-Boşoveiuluĭ, de aci în muntele Vîrful-Junculuĭ, continuă pe plaiŭ, lăsîndu-se la Vizuniĭ, urcă la Muntele-Goşiĭ, de unde se lasă pe apa Brustuşuluĭ, până la Mărul-Domnesc, de unde urcă în sus în muntele Vîrful-Goşiĭ, se lasă apoĭ pe hotarul moşieĭ Trestioara, drept în gura izvoruluĭ Ruginosul, întîlneşte iar izvorul Brusturişul şi merge pe dînsul până la întîlnirea luĭ cu izvorul Valea-Bouluĭ; de aci urcă pe plaiurĭ până în Vîrful-luĭ-Bîi, se lasă în jos în Valea-Colţilor, apoĭ urcă la Vîrful-luĭ-Pal, continuînd în sus pe plaiŭ până la Muchea-Sternineĭ; la V., începînd din Stermina, merge până în Izvorul-Stînelor, pe albia căruia se urcă drept în Muchea-de-la-Ciniĭ.

Suprafaţa comuneĭ e de 3520 hect., din carĭ 41 arabile, 2160 pădure, 152 fîneaţă, 340 izlaz, 83 livezĭ şi 744 hect. sterp.

Proprietăţĭ însemnate sunt: Alunişul (statul), hotarul Colţi-d.-j., hotarul Colţi-d.-s., parte din Bîsca şi hotarul Cărăimănesc, ale cetelor de moşnenĭ.

Terenul este foarte muntos şi steril, constînd numaĭ din munţĭ stîncoşĭ şi coline nisipoase, pe care, rar, se vede iarbă. Din substanţe minerale are chihlibar, fier şi maĭ multe ape minerale, dar care nu se pot întrebuinţa, din cauza sălbăticieĭ loculuĭ, a izolaţiuneĭ şi a depărtăreĭ.

Sunt 4 morĭ pe apa Bîsca, 2 pe Valea-Colţilor, 1 pe Valea-Bouluĭ, 1 pivă, 3 fierăstrae şi o stînă. Se ţin anual 2 tîrgurĭ: la Ispas şi la 8 Noembrie.

Cale de comunicaţie are acea care duce la Valea-Sibiciuluĭ, dar şi acest drum e dificil şi adesea periculos.

Vite sunt: 620 boĭ, 173 vacĭ, 68 viţeĭ, 17 caĭ, 26 epe, 13 mînjĭ, 1600 oĭ, 365 capre şi 380 porcĭ. Stupĭ sunt 113.

Comuna e formată din cătunele: Alunişul, Călugăriţele, Colţi-d.-j., Colţi-d.-s., Cambu-rul, Comarnici, Fijereşti, In-Poiană, Ligureşti, Lupoae, Măgădani, Măţara, Muscelul-Cărăimănesc, Paltenul, Strîmba, Seciul şi Valea-Bouluĭ. Populaţia sa e de 2080 locuitorĭ, din carĭ bărbaţĭ însuraţĭ 427, neînsuraţĭ 22, văduvĭ 28, băeţĭ 563; iar femeĭ măritate 427, văduve 76, fete 537. Case sunt 546. Meseriaşĭ sunt: 2 lemnarĭ, 1 tîmplar, 4 rotarĭ şi 2 fierarĭ.

Budgetul e de 1938 leĭ, 38 banĭ anual.

Bisericĭ sunt 4, cu 3 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 4 paracliserĭ. Catedrala e cea cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Biserica de la Alunişul e săpată într'o singură piatră.

Cîrciumĭ sunt 3.

Locurĭ însemnate de vizitat sunt: Peştera de la Piatra-luĭ-Dragomir, zisă şi Gaura-luĭ-Dragomir, Vizunia, Piatra-Lăstunuluĭ, etc.

Comuna probabil, şi-a luat numele de la muntele Colţi, un semi-cerc care culminează în 7 colţĭ de piatră, ce se ridică din masiv până la 200 m. şi în centrul cărora e situat căt. Colţi-d.-s., leagănul acesteĭ comune.

Colţi, *munte,* maĭ în sus de comuna Moroeni, jud. Dîmboviţa. E situat pe Ialomiţa în sus, în stînga.

Colţi, *munte,* jud. Muscel, la N. de comuna Rucărul, ale căruĭ poale le udă rîul Dîmbovicioara.

Colţi, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, comuna Rucărul, judeţul Muscel.

Colţi (Vîrful-cu-), *loc izolat,* în cătunul Piatra, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţi-Băjeni, *loc izolat,* în comuna Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţi-de-Jos, *cătun* de reşedinţă al com. Colţi, jud. Buzăŭ, are 230 locuitorĭ şi 68 case, situat pe malul stîng al Văeĭ-Colţilor, în apropiere de vărsarea eĭ în Valea-Sibiciuluĭ.

Colţi-de-Jos (Hotarul), *moşie,*

în comuna Colţi, jud. Buzău, proprietate moşnenească în devălmăşie, are 560 hect., mare parte gol şi pietriş, fîneţe şi curăturĭ. Sunt hrisoavele de proprietate date de Domniĭ Mihnea-Vodă 7056 şi 7086, Constantin Şerban 7162 şi Alexandru Ipsilante.

Colţi-de-Sus, *cătun*, al comuneĭ Colţi, jud. Buzău; are 70 locuitorĭ şi 23 case.

Colţi-de-Sus (Hotarul), *movilă*, în com. Colţi, jud. Buzău, proprietate moşnenească. Are 590 hect. şi mare parte goală; e acoperită cu puţină fîneţe şi izlaz.

Colţi - Doamneĭ, *colţĭ* groşĭ şi înalţĭ de piatră, în formă de pălărie tricornă, d'asupra uneĭ marĭ stîncĭ, pe muntele Doamna, judeţul Muscel. Tradiţia locală spune că aceĭ colţĭ, pe carĭ, cînd îĭ priveştĭ, pare că cad pe tine, nu ar fi jocul natureĭ, ci s'aŭ ridicat de Radu-Negru şi că aŭ fost înţepeniţĭ cu piroane groase de fier şi întărite cu plump topit.

O altă tradiţie spune că dealurile opuse, despărţite prin rîul Dîmboviţa, se uneaŭ printr'un pod de piele, care se ridica şi aşeza după trebuinţă.

Colţi-luĭ-Andreiŭ, *munţĭ* înalţĭ de piatră, jud. Muscel, aproape de locul unde izvoreşte rîul Dîmboviţa, în vecinătate cu muntele Oticul.

Colţi-luĭ-Balbeş, *proprietate* a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, pendinte de com. Sinaia, pl. Peleşul, jud. Prahova, în întindere de 1364 hect., tot teren împădurit, afară de 5 hect. locurĭ de fîneţe; a fost arendată pe periodul 1887—90 cu 100 leĭ anual.

Colţi-luĭ-Guran, *loc izolat*, în com. Bădeni - Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţi - Păltinetuluĭ, *surpătură*, com. Bertea, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova; servă de păşune vitelor.

Colţica, *tîrlă*, în jud. Brăila, la 3 kil. de satul Ioneşti-Berteşti, lîngă Movila-Ieduluĭ, pe moşia Colţica, pendinte de com. Bordeiul-Verde.

Colţica, *moşie*, în jud. Brăila, cu 1290 hect., situată la V. de comuna Batogul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile.

Colţica, *sfoară de moşie*, în judeţul Brăila, între com. Ioneşti-Berleşti şi com. Filiul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile, pendinte de comuna Bordeiul-Verde.

Colţiĭ (Parte-din-Bîsca-), *moşie*, în jud. Buzău, com. Colţi, proprietate moşnenească; are 200 hect. pădure, fîneaţă şi sterp.

Colţilor (Piatra-), *munte* stîncos, în jud. Buzău, com. Colţi, căt. Colţi-d.-s., culminînd în 7 piscurĭ de piatră în formă de colţĭ.

Colţilor (Valea-), *vale*, în jud. Buzău, com. Colţi, formată din Valea-Alunişuluĭ şi Valea-Căprioareĭ, carĭ se reunesc la N. de cătunul Colţi-d.-s. Sub numele de Colţi, merge de se varsă în Valea-Sibiciuluĭ, lîngă căt. Intre-Sibicee (com. Mlăjetul). In timp de ploaie această vale e foarte violentă, aduce bolovanĭ marĭ în marele volum de apă, ce, după toţĭ munţiĭ vecinĭ, se scurge în albia sa. După retragerea apeĭ, vin mulţĭ căutătorĭ de chihlibar, acesta, rupt din munţĭ, găsindu-se împrăştiat, sub forme de bolovanĭ, prin pietrişul de pe malurĭ.

Colţişorul, *deal*, în jud. Botoşani. Incepe pe moşia Cociungeni, com. Zlătunoaia, trece pe moşia Măşcăteni, com. Truşeşti, şi se termină pe moşia Ionăşeni, com. Şoldăneşti.

Colţişorul, *pădure*, pe moşia Albeşti, com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani. Are o întindere de 514 hect. E compusă maĭ mult din stejar, carpen şi ulm. Se exploatează sistematic.

Colţoaia, *deal*, pe care este situată comuna Podeni-Vechĭ, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Colţul, *sat*, jud. Argeş, pl. Cotmeana. Are o populaţie de 120 familiĭ şi o biserică vechie, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ. Acest sat face parte din com. rur. Ungheni-Colţul.

Colţul, *sat*, face parte din com. rur. Cocorăşti, plasa Tîrgşorul, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ. Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire şi Sf. Nicolae, fondată în zilele Domnitoruluĭ Alexandru Dimitrie Ghica Voevod şi Mitropolituluĭ Neofit, de credinciosul şi marele logofăt Ion Cocorăscu, cu începere de la anul 1839, luna Maiŭ 16, şi terminată în ziua de 16 Maiŭ 1840, cînd s'a şi sfinţit. S'a reparat la 1876.

Colţul, *sat*, face parte din com. rur. Tîrgşorul-Vechiŭ, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Colţul. Vezĭ Dăroaia, judeţul Vîlcea.

Colţul, *colină*, în jud. Buzău, comuna Finţeşti, peste care curge în cascade izvorul Şipotul. E acoperită de puţină pădure.

Colţul-Acreĭ, cel maĭ periculos *cot* de pe tot lungul Bistriţeĭ, în jud. Suceava, com. Dorna.

Colţul-Albineĭ, *munte* de piatră calcaroasă, cu colţ d'asupra satuluĭ Stoeneşti, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţul-Bufniţeĭ, *loc*, lîngă cǎt. Bădeni, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţul-cel-Mare (In-), *loc izolat*, comuna Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Colţul-Corniĭ, *sat*, în partea de N. a com. Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. E aşezat pe malul Prutuluĭ, între satele: Măcăreşti, din jud. Iaşi şi Sălăgeni (Fălciŭ), pe o suprafaţă de 26 hect. 54 ariĭ. Are o populaţie de 65 fam., saŭ 283 sufl., din carĭ 57 contrib. Are o biserică vechie, deservită de un dascăl.

Colţul-Pietreĭ (La-), *localitate*, în jud. Prahova, pl. Vărbilăul, com. Mălăeşti, căt. Mălăeşti-d.-s., unde este o carieră de piatră.

Colţul-Porculuĭ, *deal*, în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, comuna Bisoca, în partea de N. a comuneĭ. E acoperit cu păşunĭ şi pădurĭ; vara se fac aci stîne de oĭ.

Colţul-Şoimuluĭ, *loc izolat*, cu o poziţie frumoasă, în jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Cetăţeni-din-Deal. Aci este o mare stîncă de piatră.

Colţul-Trăsnit, *loc izolat*, în judeţul Muscel, plaiul Dîmboviţa, com. Cetăţeni-din-Deal. Aci sunt o mulţime de stîncĭ de piatră, cu diferite forme şi primejdioase. Una din aceste stîncĭ poartă numele de Colţul-Trăsnit.

Colţul-Unghenilor, *moşie*, jud. Argeş, pl. Cotmeana. Are o întindere de 1250 pogoane, din care 150 pogoane pădure, proprietatea statuluĭ. Maĭ înainte era pendinte de Mitropolia din Bucureşti. La 1871 avea un venit anual de 11150 leĭ, şi a fost ipotecată cu alte 380 moşiĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78 milioane. Pe periodul 1883—1884, această moşie a fost arendată cu 11200 leĭ anual. In timpul din urmă, statul a vîndut această moşie.

Colţuluĭ (Piscul-), *pisc*. (Vezĭ Dăroaia, jud. Vîlcea).

Colţuna, *numire* ce se maĭ dă *moşieĭ* Călţuna saŭ Cătuna din com. Albeşti, jud. Buzău.

Colţunul, *deal*, în com. Ciumuleşti, jud. Suceava.

Columbul, *deal*, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, jud. Dolj, prin care trece limita de N. a com. Este înalt de aproape 300 m. şi acoperit cu livezĭ de prunĭ, viĭ şi pădure măruntă.

Coluni, *loc cu izvoare*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Brătila, de pe teritoriul satuluĭ Gura-Văeĭ.

Colunul, *poiană*, pl. Ocolul, com. Mischi, jud. Dolj.

Coman (Valea-luĭ-), *apă*, com. Bădeni-Pămîntenĭ, pl. Dîmboviţa, jud. Muscel.

Comana, *com. rur.*, compusă din cătunele: Budeni - Comana, ce este peste Cîlniştea, pe partea stîngă a apeĭ, departe 3 kil.; Falastoaca, cătun ce este la Gura-Cîlnişteĭ, unde dă în Argeş, pe partea dreaptă a Cîlnişteĭ, departe de Comana de 4 kil. şi Vlad-Ţepeş saŭ Gurbanul, sat noŭ făcut cu ocazia împroprietăririĭ ţăranilor însurăţeĭ la 1882, situat pe Valea-Gurbanuluĭ, în spre Băneasa şi departe de Comana de 6 kil. Această comună, pendinte de pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, e departe de Giurgiu de 48 kil., de 29 kil. de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ, iar de Bucureşti de 33 kil. Toate cătunele din care se compune comuna sunt situate pe proprietatea statuluĭ Vatra-Mănăstireĭ-Comana, foastă a acesteĭ mănăstirĭ şi care azĭ se arendează pe preţul de 70100 leĭ anual.

Suprafaţa întregeĭ moşiĭ este de 12500 hect., din carĭ 7000 hect. pădure.

In 1886 comuna a fost populată de 2574 locuitoriĭ, formînd 774 familiĭ.

Sunt 464 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, în 1886, a fost de 15313 leĭ, la veniturĭ şi de 9300 leĭ, la cheltuelĭ.

In această comună sunt 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 8 dascălĭ; 2 şcolĭ, una în Falaştoaca şi a doua în Comana, ambele mixte. Aŭ urmat, în 1888: La şcoala din Comana 22 băeţĭ şi 12 fete; la cea din Falaştoaca, 34 băeţĭ şi 6 fete.

Viĭ sunt în întindere de 51 hect., 50 ariĭ.

In întreaga comuna s'aŭ împroprietărit din diferite sate 361 loc. însurăţeĭ şi s'a dat la 5 şcolĭ şi lor o suprafaţă totală de 1860 hectare.

Este o moară de foc şi un atelier de reparaţiunĭ.

In com. este o fabrică de cogniac, ce se fabrică din vinurile de la Greaca, din cele din jurul comuneĭ şi maĭ cu seamă din cele de la Pruntul-Belu.

Străinĭ sunt mulţĭ, maĭ cu seamă Grecĭ şi Evreĭ. Sîrbĭ şi Bulgarĭ sunt puţinĭ.

In 1876 s'a făcut o încercare de arendaşul moşieĭ, de a canaliza o parte din mlăştinele Cîlniştei, strîngînd apele într'un şanţ de recepţie; prin aceasta s'a dat cultureĭ o suprafaţă de peste 500 pogoane pămînt ce până atuncĭ era acoperită cu bălţĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt: Linia ferată Bucureşti-Giurgiu, care are staţia Comana chiar în marginea satuluĭ, pe coasta văeĭ Gurbanuluĭ şi cam la gura eĭ pe această proprietate merge linia ferată pe o distanţă de 18 kil., adică din hotarul Grădiştea la 29 kil. până în hotarul Băneasa la 47 kil., urmînd Valea-Gurbanuluĭ şi trecînd pe lîngă satele Comana şi Vlad-Ţepeş. Aci este un pod de fer peste apa Cîlniştei.

Maĭ sunt şosele în spre Falastoaca şi Budeni fără legătură între ele; apoĭ şoseaua Budeni-Comana.

Pe această proprietate trec văile: Gurbanul, Militarul, a-Puţuluĭ şi a-Dadilovuluĭ.

Comana, *cătun,* pendinte de comuna Comana, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, situat pe proprietatea statuluĭ Comana.

Aci s'aŭ împroprietărit în 1864, un număr de 186 locuitorĭ, dîndu-li-se 468 hect. In acest cătun este staţia Comana, a linieĭ ferate Giurgiu-Bucureşti.

Tot aci este mănăstirea Comana, care servă de biserică de mir, cu hramul Sf. Nicolae şi deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

In localul mănăstiriĭ este instalată a şcoală mixtă, compusă din 4 clase, la care, în 1888, aŭ urmat 22 băeţĭ şi 12 fete.

Comana, *staţie de dr. de f.,* jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea, căt. Comana, pe linia Bucureşti-Giurgiu, pusă în circulaţie la 1 Noembrie 1869. Se află între staţiile Grădiştea (4.7 kil.) şi Băneasa (18.1 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 40m.,88. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 69382 leĭ, 25 banĭ.

Comana, *mănăstire,* pe coasta dreaptă a apeĭ Cîlniştea, în comuna Comana, plasa Cîlniştea, jud. Vlaşca.

Mănăstirea Comana este zidită de Şerban-Basarab Voevod, la anul 1588; nepotul săŭ Şerban Cantacuzino a reedificat-o la anul 1741. O vechie inscripţie ce se găseşte şi azĭ la această mănăstire sună ast-fel:

«Această sfîntă şi dumnezeiască mănăstire, făcută este din temelie de cel de mult ce in blagolo... saŭ săvîrşit răposatul Şerban Voevod, care a domnit Ţara-Romînească cel adevărat şi vechiŭ Basarabesc la (şeapte miĭ nouă-zecĭ şi şeapte) decĭ învechindu-se de multă vreme, cît şi la stricăciunĭ ajunsese nu numaĭ sfînta biserică ci şi alte zidurĭ de prin prejur, care ajungînd până la nepoţĭ şi strănepoţĭ aceluiaşĭ răposat Domn de maĭ sus, din multă osîrdie şi pohtă dumnezeiască s'aŭ îndemnat (cel de strănepoţĭ Şerban Cantacuzino vel paharnic fiul răposatuluĭ Drăghicĭ Cantacuzino, vel spătar, nepot al aceluiaşĭ răposat Şerban Voevod dintr'a luĭ fiică Elena şi feciorul luĭ Constantin Cantacuzino vel postelnic) şi s'a lucrat cu multă osteneală şi cheltueală şi cu lucru şi cu altele, înfrumuseţînd biserica: nu cu înălţarea şi zidirea slonuluĭ acestuia precum se vede şi afară dintr'alte zidirĭ şi cu multe argintăriĭ şi odoare şi moşiĭ şi ţiganĭ, o aŭ întărit arătîndu-se desăvîrşit ctitor, întru slava luĭ Dumnezeŭ şi a celuĭ de minunĭ făcător, Marele Nicolae care are şi hram, este această veşnică pomenire a luĭ şi a neamuluĭ săŭ, leatul ЗСН (7250 d. Chr.) Şerban Basarab Voevod, Zoiţa Doamna, Şerban Cantacuzino, Mateiŭ Pîrvu, Vlad Voevod, Constantin Voevod, Constantin Voevod, Radu Voevod, Şerban Voevod, Ion Voevod, Elena Doamna, Maria Doamna».

La 1765, sub Domnia luĭ Grigorie-Vodă Ghica, avu loc aci o luptă între Turciĭ, ce veneaŭ din Giurgiu şi Cazaciĭ, comandaţĭ de colonelul rus Nazarie; acesta neputînd ţine piept Turcilor, s'a închis în mănăstirea Comana. Pe cîmpul între Comana şi Grădiştea, oastea turcească, în număr de 1500 oamenĭ, a atacat pe Nazarie şi a dat o luptă mare în pădurea ce este pe hotarul Grădişteĭ, ce se zice Bătaia-Mare, unde s'a găsit în dese rîndurĭ pintenĭ, suliţi şi scărĭ de şea, urme ale lupteĭ de atuncĭ.

De la 1862, de cînd s'aŭ secularizat averile mănăstireştĭ, nicĭ o reparaţie nu s'a făcut localuluĭ ce înconjură mănăstirea, aşa că acum se găseşte în ruine.

In ele locueşte, într'o aripă arendaşul moşieĭ Comana; în cea-l'altă este şcoala şi locuinţa învăţătoareĭ. Mănăstirea servă de biserică de mir comuneĭ, care a reparat-o acum cîţĭ-va anĭ.

Această mănăstire avea următoarele moşiĭ: Siminovul, Goleşti, Comana, Călugăreni, Buteşti, Ruica, Buciumeni, Rîiosul, Petroşanca, Pruntul, Copăceni şi Creţeşti.

Comana, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Sărăţiĭ, căt. Atîrnaţi, fostă proprietate a statuluĭ, pendinte de mănăstirea Comana. Acum e vîndută în 44 loturĭ. Are 268 hect., din care 14 pădure, restul arăturĭ şi viĭ.

Comana, *pădure* de stejar şi de

şleaŭ, proprietatea statuluĭ, ocupînd partea moşieĭ d'adreapta Cîlniştei şi despre S., jud. Vlaşca. Suprafaţa eĭ este de 7000 hect. Se exploatează din 2 părţĭ: despre Pruntul-Belu, pe la Puţul-Militaruluĭ şi despre Crucea-de-Piatră, pe la Dadilovul. Depinde de ocolul silvic Comana. Prin mijlocul eĭ trece linia ferată Bucureşti-Giurgiu.

In această pădure sunt maĭ multe suhaturĭ, poenĭ, şi se află situate satul Vlad-Ţepeş saŭ Gurbanul şi satul Dadilovul.

Această pădure servă de loc de întîlnire a diferitelor societăţĭ culturale din Bucureşti, carĭ vin să petreacă vara în această localitate. Aci se vînează foarte mult: lupĭ, vulpĭ şi epurĭ.

Comanacul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul.

Comanacul, *pîrîŭ,* udă teritoriul satuluĭ Hălceni, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, şi se varsă în pîrîul Miletinul.

Comanca, *cătun,* al com. Deveselul, în partea de S. a plăşeĭ Ocolul, jud. Romanaţi.

Are 433 de locuitorĭ, şi este situat la S. de Caracal (5 kil.), pe şoseaua Caracal-Corabia şi în apropiere de calea ferată. De Corabia este departe de 37 kil. Alăturĭ, spre N., se află Movila-luĭ-Sterie, punct triangular, cu 138 m. altitudine d'asupra niveluluĭ măriĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită în 1786, de Stancu Dorobanţu şi Metodie Monahul, ale căror portrete sunt pe pereţiĭ bisericiĭ; aceasta e deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Şcoala este în Devesel.

Comanca, *sat,* face parte din comuna rur. Muereasca-d.-s., pl. Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 264 locuitorĭ (135 bărbaţĭ, şi 129 femeĭ).

Comanceĭ (Cîmpia-), *cîmpie,* jud. Teleorman. Incepe de la com. Dudul, jud. Olt, şi se întinde între moşiile Plopi, Crîngeni, Mîndra, Dorobanţul şi Vodă-Carol. Această cîmpie are peste 25 kil. în lungime şi aproape 20 kil. în lat.

Comanceĭ (Valea-), *vale,* jud. Teleorman şi judeţul Olt. Vine despre com. Beciul, din jud. Olt, intră în jud. Teleorman şi trece pe lîngă moşiile Crîngeni, Dorobanţul şi Mîndra, servind în maĭ multe puncte ca hotar natural, între acele moşiĭ. Aproape de moşia Dorobanţuluĭ se pĭerde, începînd a se forma de aci înainte Cîmpia-Comanceĭ.

Comanda, *sat,* aşezat în judeţul Mehedinţi, în partea de N. a comuneĭ Strehaia, căreia 'ĭ aparţine. Este situat pe un platoŭ ce predomină valea Motruluĭ, valea Hozniţeĭ şi valea Coşuşteĭ.

Are peste 500 locuitorĭ, carĭ locuesc în 147 case; o biserică de zid, deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ. In acest sat se află nişte întăriturĭ de pămînt.

Comanda, *deal,* în com. Pojogeni, jud. Gorj. E întorsătura dealuluĭ Cerătul, ce se dirige de la N. spre S., dînd naştere dealuluĭ Boia. Pe sub poalele acestuĭ deal curge pîrîul Blahniţa.

Comanda, *deal,* la 4 kil. spre N. comuneĭ Recea, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Aci e un pichet unde păzesc soldaţiĭ în timpul erneĭ, fiind potecă de trecut în Austria.

Comanda, *platoŭ,* în com. rur. Strehaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi, pe care este aşezat satul Comanda.

Comani, *com. rur.,* pl. Siul-d.-j., jud. Olt, situată pe valea Oltuluĭ, la 30 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 2230 locuitorĭ, din carĭ 600 capĭ de familie, 452 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 380 case şi 200 bordee.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ şi se ocupă cu plugăria şi cu cultura viilor, care le dă un vin bun şi căutat; sunt şi 10 Bulgarĭ şi 50 Ţiganĭ. Meseriaşĭ sunt: 3 cojocarĭ, 5 cizmarĭ, 4 croitorĭ abagiĭ, 15 fĭerarĭ, etc. Eĭ desfac productele lor pe pieţele de la Caracal, Slatina şi la gările din apropiere ale căilor ferate.

Moşia, parte e proprietate a statuluĭ, numită Vetrele-Schituluĭ-Comani şi Gîlmeele, cu 419 hect., din carĭ 118 hect. pădure mare cu lemne de plop, stejar şi salcie, în grosime de 0,40—1,20 metru în circomferinţă; parte e particulară şi aparţine la diferiţĭ proprietarĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ, după legea rurală, sunt 311, pe 1483 hect.

Tot teritoriul comuneĭ are o întindere de peste 4432 hect.

Pămîntul de cultură e fertil.

Locuitoriĭ posedă: 200 caĭ şi epe, 1600 boĭ, 800 vacĭ, 150 bivolĭ, 2500 oĭ, 50 capre, şi 800 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt 2 bisericĭ: una numită Schitul-Comaneĭ-Vechĭ, întreţinută de stat şi deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, avînd şi cîte 30 leĭ anual din budgetul comuneĭ; iar a doua se plăteşte de comună şi de locuitorĭ. Cea d'intîiŭ s'a zidit la 1833 de

Gheorghe Pîlcăŭ și soția sa Bălașa. Cea de a doua s'a fondat la anul 1809, de un proprietar, Radu și soția sa Despa, și apoĭ s'a reparat la anul 1856 de C. Mărgăritescu și soția sa Smaranda.

Carte a început a se învăța cam de pe la 1856. Școala funcționează regulat de la 1862. Localul actual e bun, noŭ, spațios și higienic, situat în centrul comuneĭ. Se frecuentă de vr'o 59 copiĭ (52 băețĭ și 7 fete, din numărul de 108 copiĭ, 90 băețĭ și 18 fete în vîrstă de școală). Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ. Știŭ carte 160 bărbațĭ și 18 femeĭ.

In termen de mijloc se fabrică în com. 190 hectol. tescovină și drojdie și 1592 hectol. vin. Gîndaciĭ daŭ pînă la 75 kgr. gogoșĭ. Stupĭ sunt 50.

Veniturile comuneĭ pe ultimul exercițiŭ financiar, se ridică la 5896,45 leĭ, și cheltuelile la 5896,45 leĭ.

Comuna are șase strade paralele, de la V. la E., toate șoseluite și carĭ daŭ în șoseaua județeană Slatina-Turnu-Măgurele, care trece pe lîngă marginea de E. a comuneĭ, și o leagă la N. cu Mărunței și la S. cu Drăgănești.

La E. se întinde Dealul-Oltuluĭ acoperit cu viile Comanilor, d'asupra căruia se ridică un platoŭ întins pînă la Stoicănești, care formează Cîmpia-Boianuluĭ, cu locurĭ arabile, livezĭ și izlazurĭ. Aci sunt 3 măgurĭ, din carĭ cea maĭ însemnată e măgura Zavragiul. Dealurĭ sunt 2: al-Viilor și al-Jugălieĭ.

La V. se limitează cu rîul Oltul, peste care sunt maĭ multe podurĭ de vase, pentru trecerea la Caracal, în jud. Romanați.

Vălcelele maĭ însemnate sunt: Valea-Jugălieĭ, Vălceaua-cu-Teĭ, Raci, a-Boianuluĭ, a-Dragneĭ.

Comani, *sat,* pl. Cîmpul, com. Maglavitul, jud. Dolj, grămadă, cu 802 suflete, 408 bărbațĭ și 394 femeĭ. Locuesc în 156 case și 36 bordee.

Comani, *deal,* în raionul comuneĭ Comani, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 197,25 hect. vie.

Comani. Vezĭ Vetrele-Schituluĭ-Comani și Gîlmeele, jud. Olt.

Comani, *moșia* statuluĭ, pl. Cîmpul, com. Maglavitul, jud. Dolj, în satul Comani. Arendată de la 1884—94 cu 47000 leĭ. Suprafața vîndută este de 1427 hect., iar suprafața rămasă este de 394 hect.

Comani-Vechĭ, *fost schit,* azĭ biserică de mir, în com. Comani, pl. Siul-d.-j., jud. Olt. A fost zidit de un Gheorghe Pîlcăŭ și soția sa Bălașa, pe malul Oltuluĭ. La anul 1832, Oltul, care-șĭ mănîncă necontenit malurile, se surpă și o înecă. In 1832 a fost rezidită de un alt Gheorghe, tot din familia celuĭ d'întîiŭ, însă maĭ în interiorul comuneĭ, unde se află și azĭ.

Primul fondator închinase acest sfînt locaș, împreună cu o moșie a sa, sfinteĭ Mitropoliĭ, pentru întreținerea eĭ și perpetuarea pomenireĭ sale. Pentru îngrijirea moșieĭ și a bisericeĭ, Mitropolia trimitea cîte un călugăr, cu titlul de stariț al schituluĭ. Cel din urmă a fost unul Nichifor, numit și Comăneanu. Acest călugăr, saŭ că prevedea că și această a doua biserică are să aibă tot soarta celeĭ-d'întîiŭ, saŭ din evlavie, saŭ că dorea ca legîndu-șĭ și el numele de un monument, să se imortaliseze, saŭ că, urmărea un profit oare-care, căpătînd autorizarea Sf. Mitropoliĭ, începu a clădi din noŭ, în anul 1859, o altă biserică, tot cu numele de schitul Comani, însă pe un loc cu mult maĭ înalt, în com. Mărunțeĭ, și o sfinți în anul 1866.

Biserica din Comani, mutîndu-șĭ starițul reședința la Mărunței, rămase în sarcina comuneĭ; dar maĭ tîrziŭ după moartea luĭ Nichifor-Comăneanu, locuitoriĭ reclamînd statuluĭ cheltuelile de întreținere, s'a admis ca și biserica din Comani să fie întreținută de stat, sub numele de Comani-Vechĭ.

Comanul, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-j., com. Dealul-Noŭ, așezat la poalele dealuluĭ cu acest nume. Satul are o cîrciumă și numără 15 capĭ de familie, cu 45 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 25 vite cornute și 11 porcĭ.

Comanul, *sat,* face parte din comuna rur. Nemoiul, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are 121 familiĭ; iar ca populațiune școlară 67 copiĭ, 35 băețĭ și 32 fete. Aci se văd ruine din biserica Comanul, făcută se zice de banditul Coman, la anul 1800 și distrusă de incendiŭ la anul 1886.

Comanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Dealul-Noŭ.

Comanul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Tețcani.

Comanul, *vîrf de munte,* județul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., comuna Schitul-Frumoasa, pe te-

ritoriul satuluĭ Schitul-Frumoasa și lîngă vîrful Fruntea - Comanuluĭ.

Comanul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., com. Dealul-Noŭ, foioasă, cu o întindere de 164 hect., dintre care: 1074 proprietate a luĭ Nicu Sion și 57 hect. aparținînd țăranilor din comună.

Comanul, *poiană,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Schitul-Frumoasa.

Comanul, saŭ **Neagra,** *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., care izvorește din vîrful de munte Fruntea - Comanuluĭ, din locul numit Bîtca - Neagră, unde se află izvorul Negura. Acest pîrîŭ curge de la V. spre E. și după ce se încarcă d'a stînga cu Tisoasa, iar d'a dreapta cu Pîrîul-Schituluĭ, trece pe la N. cătunuluĭ Răteni și se varsă în dreapta Tazlăuluĭ-Mare, pe teritoriul com. Băsești, formînd hotar spre com. Tazlăul, din județul Neamțu. Are o lungime de aproape 16 kil.

Comanul, *pîrîiaș* mic, în plasa Bistrița, jud. Neamțu.

Comanul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., în care curge pîrîul cu același nume.

Comarna-de-Jos, *sat,* în com. Poeni, pl. Codrul, județul Iași. Șĭ-a luat numele de la un om numit Comarnic, care din vechime, venind cu o turmă de oĭ, s'a așezat într'o poiană în mijlocul codrilor, ce eraŭ atuncĭ pe aceste locurĭ. Acest sat d'împreună cu Comarna-d.-s., formează un trup despărțit prin pîrîul Stoianul.

Suprafața teritoriuluĭ e de 1430 hect., cu o populație de 193 familiĭ, saŭ 755 locuitorĭ Romînĭ, puținĭ Țiganĭ și cîțĭ-va Evreĭ.

Aicĭ sunt livezĭ și viĭ ce produc fructe și vin, cu carĭ se fac negoț.

In sat este o biserică, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 eclesiarh; o școală întreținută de comună, înființată la 1864, și frecuentată de 44 elevĭ.

Numărul vitelor e de 751 capete, din carĭ: 450 vite marĭ cornute, 130 oĭ, 48 caĭ și 123 rîmătorĭ.

Pe timpul năvălireĭ Turcilor, în acest sat aŭ stat două zăloage turceștĭ, carĭ adunaŭ proviziĭ pentru armată.

Comarna-de-Sus, *sat,* în comuna Poeni, pl. Codrul, jud. Iași. Are 143 familiĭ, cu 707 suflete.

Numărul vitelor e de 453 capete, din carĭ: 252 vite marĭ cornute, 54 oĭ, 47 caĭ și 100 rîmătorĭ.

Satul acesta formează un trup cu satul Comarna-d.-j.

Comarnici, *cătun,* al comuneĭ Colți, județul Buzăŭ, cu 50 locuitorĭ și 13 case, alipit de cătunul Alunișul.

Comarnici, *vale,* în jud. Buzăŭ, comuna Colți, cătunul Alunișul; începe din pădure și se scurge în Valea-Bouluĭ.

Comarnicile, *munțĭ,* com. Cheia, plaiul Cozia, județul Vîlcea. Aci e o stînă. Cade la V. comuneĭ.

Comarnicul, *com. rur.,* plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Prahova, la 51 kil. departe de Ploești și la 15 kil. de reședința plaiuluĭ (Sinaia), într'o pozițiune frumoasă, la poalele munților: Găguțul, Doamnele, Răzarele, Floriul, Gîlmeia, Gurguiata și Comarnicul.

Se compune din 9 cătune: Comarnicul, Poiana, Ghiosești, Podul-Vîrtos, Podul - Neaguluĭ, Posada, Podul-Luna, Podul-Cerbuluĭ și Secăria.

Are o populațiune de 4365 loc. (2220 bărbațĭ și 2145 femeĭ); sunt 31 familiĭ de Țiganĭ, o familie elvețiană (fabricant de cărămidă), una franceză (fabricant de var), una spaniolă (ferăstrăŭ și fabrică de var), una germană (ferăstrăŭ), și una italiană (pietrar).

Capĭ de familie sunt 851; contribuabilĭ 796; case de locuit 851.

In comună sunt două bisericĭ: una în cătunul Comarnicul și a doua la N. de cătunul Podul-Neaguluĭ, la localitatea numită Lespezile.

Cea din Comarnic s'a fondat la anul 1815 de familia Brîncoveanu; iar cea de la Lespezĭ, de jupîn Pîrvul Cantacuzino, vel logofăt cu tatăl săŭ Drăghiciŭ, vel spătar, la anul 1661 și reparată la 1862.

Ambele bisericĭ sunt deservite de 3 preoțĭ, 2 plătițĭ de stat și unul de Eforia Spitalelor Civile din București.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ toțĭ cu dogăria, șindrilăria și cioplirea pietreĭ. Eĭ desfac dogăria la Ploești și București, iar șindrilăria și piatra în diferite părțĭ ale țăreĭ.

Locuitoriĭ, în număr de 578, s'aŭ împroprietărit la anul 1864, cînd li s'aŭ dat 2420 hect., din carĭ 2327 hect. în moșia Doamneĭ Zoe Brîncoveanu și 93 hect. în moșia Pleșuva, pendinte de Eforia Spitalelor Civile.

Eĭ aŭ: 152 caĭ, 32 epe, 413

vacĭ, 522 capre, 4752 oĭ și 485 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt, pe rîul Prahova, 2 morĭ, 3 ferăstrae și 2 fabricĭ de var hidraulic și ciment ale d-lor Basile Aldasaro și H. Schorsch.

Mulțumită pozițiuneĭ sale, aeruluĭ săŭ curat, apeĭ, hotelurilor ce s'aŭ construit în ultimiĭ anĭ și caselor celor sănătoase și higienice, în curînd, Comarnicul va deveni, ca și Sinaia, Bușteni, Cîmpina, etc., un sat de vilegiatură.

Școala mixtă e în comună de la anul 1865. S'a frecuentat în anul școlar 1892—93 de 161 copiĭ (126 băețĭ și 35 fete), din numărul de 676 copiĭ (376 băețĭ și 300 fete), cu vîrsta legiuită. Știŭ carte 800 bărbațĭ și 200 femeĭ. Cu întreținerea personaluluĭ școlar statul cheltuește anual 1728 leĭ. O școală mixtă funcționează și în cătunul Secăria.

In termen mijlociŭ se fabrică în comună cam 4609 decal. țuică de bună calitate. Stupĭ cu albine sunt 248.

Nu se cultivă alte cereale de cît porumbul.

Comerciul se exercită în comună de 18 cîrciumarĭ.

Veniturile se urcă la suma de 13304 leĭ (1893—94), și cheltuelile la 12449 leĭ.

Căĭ de comunicație sunt: șoseaua națională Ploești-Predeal; șoseaua comunală Comarnic-Teșila și calea ferată Ploești-Predeal, pe albia rîuluĭ Prahova, formînd din sus de cătunul Posada două marĭ tunelurĭ.

E brăzdată de munțiĭ: Fruntea-luĭ-Văsiĭ, Găguțul, Răzorile, Doamnele, Pleșuva-Mare, Pleșuva-Mică, Floriul, Gîlmeia, Comarnicul, Seciurile, Vîrful-Bonculuĭ, Rădăcina, Turda, Poiana-Boulu, etc.

E străbătută de văile: Larga, Dogaruluĭ, Bouluĭ, Măgaruluĭ, Obieleĭ, Mesteacănuluĭ, Belieĭ, Talea, Bogdan, Orațiile, Conciul, Floriul, Cernica, etc., carĭ străbat comuna în toate direcțiunile. Cursul lor fiind foarte repede, maĭ ales în timpurĭ ploioase, fac marĭ stricăciunĭ terenuluĭ și aduc din munțĭ bolovanĭ marĭ.

Se mărginește la N. cu com. Sinaia, de care se desparte prin Valea-luĭ-Bogdan și Valea-Largă; la V. cu județul Dîmbovița și comuna Talea; la E. cu comuna Șotrile și la S. cu com. Breaza-d.-s.

Hrisoave din anul 1791, Octombrie 21, un răspuns al luĭ Mihaiŭ Vodă Șuțu, către ispravnicul ot sud Prahova, ne arată că un oare-care Stoica de la Comarnic, reclamînd că niște volintirĭ l'aŭ jefuit «cu pricină de hainlîc», M. S. poruncește ispravnicilor să cerceteze și orĭ să îndrepteze, orĭ să-ĭ trimită la divan.

La 1845, Domnul Țăreĭ Gheorghe Bibescu, vizitînd Comarnicul și rămînînd foarte nesatisfăcut de drum, dă următoarea poruncă:

«Către sfatul administrativ.

Pentru desăvîrșita neîngrijire și neorînduială, ce am găsit pe drum, întru călătoria noastră de la București la Comarnic, atît din partea Cîrmuireĭ județuluĭ Prahoveĭ, cît și din partea obșteșteĭ direcțiĭ a poștelor, măcar că li se dedese în știre cu maĭ multe zile înainte de aceasta a noastră călătorie, Noĭ depărtăm din slujbă pe cîrmuitorul acestuĭ județ Serdarul Ion Crețulescu, iar acel obștesc director, Paharnicul Tache Zisul, se va pune la arestul agieĭ, pe soroc de 8 zile.»

Comarnicul, *sat,* face parte din com. rur. Comarnicul, pl. Peleșul, jud. Prahova. Are o populațiune de 1276 locuitorĭ (649 bărbațĭ și 627 femeĭ). Aci e reședința comuneĭ. Este așezat lîngă rîul Prahova, într'o frumoasă pozițiune.

Comarnicul, *stație de dr. d. f.*, jud. Prahova, pl. Prahova, comuna Comarnicul, pe linia Ploești-Predeal, pusă în circulație la 1 Decembrie, 1879. Se află între stațiile Cîmpina (14.3 kil.) și Valea-Largă (9.4 kil.). Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 555^{m},60. Venitul acesteĭ stațiĭ, pe anul 1896, a fost de 207823 leĭ, 25 banĭ.

Comarnicul, *vîrf de munte,* în Culmea-Comarniculuĭ din plaiul Loviștеĭ, jud. Argeș. Are, după geologul Cobălcescu, 1887 m. înălțime d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre.

Comarnicul, *munte,* la E. de com. Comarnicul, pl. Peleșul, județul Prahova, pe la poalele căruia trece șoseaua comunală ce merge spre căt. Secăria.

Comarnicul, *deal,* la N.-E. comuneĭ Lapoșul, pl. Olteţul-d.-j., jud. Vîlcea, din care izvorește pîrîul Lapoșul, care se varsă în rîul Olteţul la căt. Dobriceni.

Comarnicul, *pichet* și *trecătoare* spre Transilvania, jud. Prahova.

Comarnicul, *vale,* izvorește de la poalele munteluĭ Comarnicul, jud. Prahova, curge de la N.-E. către S.-V. și se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Comarnicul, pl. Peleșul.

Comarova, *sat,* în județul Constanța, pl. Mangalia, căt. co-

muneĭ urbane Mangalia. E situat în partea sud-estică a comuneĭ, la 5 kil. spre Nord de oraşul de reşedinţa Mangalia, în apropiere de Mare şi la V. laculuĭ cu acelaşĭ nume, fiind dominat de movila Comarova, care este la Nord-Vestul săŭ. Suprafaţa sa este de 120 hect., dintre care: 15 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi grădinĭ. Populaţiunea sa este de 4 familiĭ, cu 14 suflete, Turcĭ şi Bulgarĭ ocupîndu-se în special cu pescăria.. Şoseaua judeţeană Mangalia - Constanţa trece pe la V. săŭ, iar drumul comunal Mangalia - Tuzla trece prin sat.

Comarova, *lac,* în judeţul Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ urbane Mangalia şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Comarova. Este situat în partea sud-estică a plăşeĭ şi nord-vestică a comuneĭ. Are o suprafaţă de 60 hect. şi este acoperit cu stuf peste tot. In partea sud-vestică se întinde satul cu acelaşĭ nume.

Comarova, *movilă,* în jud. Constanţa, pl. Mangalia, pe teritoriul comuneĭ rurale Buiuc-Tatlîgeac, situată fiind în partea sud-estică a plăşeĭ şi cea meridională a comuneĭ. Are 64 m. şi a fost punct trigonometric de observaţiune rangul al II-lea; este acoperită cu verdeaţă şi e artificială.

Comarzanul, *baltă,* pe moşia Lişna, com. Pilipăuţi, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ.

Comasca. Vezĭ Păltinaşul, *rîŭ,* jud. Ilfov.

Comasca, saŭ **Căcata,** *viroagă,* în jud. Vlaşca, ce ese din Dunăre în josul Giurgiuluĭ, trece pe lîngă satul Braniştea şi după ce se uneşte cu Cacova, dă în Dunăre, în dreptul ostrovuluĭ Marotinul.

Comănacul, *sat,* face parte din com. rur. Măneşti, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova. Are o populaţie de 14 locuitorĭ (7 bărbaţĭ şi 7 femeĭ). Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun şi Catinca.

Comănacul, *moşie,* a d-luĭ N. I. Niculescu, jud. Prahova, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Măneşti, pl. Tîrgşorul.

Comănacul, *vîrf de deal,* comuna Breaza-d.-j., pl. Prahova, jud. Prahova. Parte din acest deal e acoperit cu prunĭ, nucĭ, alunĭ, etc., iar parte serveşte pentru păşunarea vitelor.

Comăneanca. Vezĭ Crivina, comună rurală, jud. Prahova.

Comăneanca, *numire vechie* a *comuneĭ* Pucheni - Miroslăveşti, pl. Crivina, jud. Prahova.

Comăneanul, saŭ **Uda-Comăneanul,** *numire* ce purta maĭ înainte *moşia* Uda-Paciureĭ, din pl. Călmăţuiul, jud. Teleorman. Numele moşieĭ era luat după al proprietaruluĭ. S'a schimbat şi numele moşieĭ şi maĭ în urmă şi al comuneĭ ce s'a format, zicîndu-i-se Uda-Paciuriĭ.

Comăneasa, *deal,* pl. Jiul-d.-s., com. Scăeşti, jud. Dolj, înalt aproape de 52 m., şi îndreptat cu direcţiunea de la V. la E. Costişa dealuluĭ este acoperită cu viĭ, iar la poalele luĭ se întinde com. Scăeşti.

Comăneasca, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de comuna Scorţarul-Vechiŭ, plasa Vădeni, situat la V. de comună, dincolo de lacul Coada-Enceĭ, la 4 kil. depărtare.

Populaţia sa e de 157 suflete cu 37 familiĭ. Ştiŭ carte 13 loc.

Comăneasca, *moşie,* jud. Brăila, pendinte de comuna Scorţarul-Vechiŭ, proprietatea Baronuluĭ I. Eder. Are 5290 hect., aducînd anual 25000 leĭ venit.

Comăneasca, *vale,* în comuna Gura-Aninoaseĭ, cătunul Răteşti, jud. Buzăŭ. Iese din pădure şi se scurge în rîul Buzăul.

Comăneşti, *com. rur.,* pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ. E aşezată în valea rîuluĭ Trotuşul şi pe costişele dealurilor. Se compune din 7 cătune: Comăneşti, reşedinţa, cu secţia Podeiul; Lunca-Asăul; Asăul, cu secţia Straja, pe stînga rîuluĭ; iar Podina, Şupaul, Leloaia şi Gura-Ciobănuşul, saŭ Ciobănuşul, pe dreapta luĭ.

In satul Comăneşti s'a oprit cît-va timp Ştefan Gheorghiţă Voevod din Răcăciuni, după ce a fost detronat din scaunul domnesc şi înlocuit prin Ghica-Vodă. Acestea s'a întîmplat la anul 1657. Lîngă satul Comăneşti se află întăririĭ de piatră ce se cred a fi făcute, de trupele ruseştĭ la 1848.

Pe cînd s'a făcut statistica din 1878, comuna era compusă numaĭ din 4 sate: Comăneşti, Leloaia, Asăul şi Lunca-Asăul.

Teritoriul comuneĭ se mărgineşte la E. cu comunele Varsîeşti şi Dărmăneşti, la S. cu moşia statuluĭ Lapoşul, la V. cu teritoriul comunelor Valea-Arinilor şi Valea-Văsăieştilor.

Este brăzdată de munţiĭ: Lăpuşul, Leloaia, Piciorul-Lat, Lacul-Sec, Goanţa şi ceĭ de după graniţă şi udată de pî-

raiele: Ciobănuşul, Leloaia, Şupanul, Asăul, Urminişul şi altele.

Are 2 şcolĭ mixte: una care funcţionează din 1866, în satul Comăneşti, întreţinută de stat, într'un local construit de com. din bîrne, şi a doua care funcţionează din 1890, în cătunul Asăul, întreţinută de comună într'un local închiriat. In 1891, ambele şcolĭ aŭ fost frecuentate de 51 copiĭ, dintre carĭ 7 fete.

Sunt cincĭ bisericĭ, cîte una în satele: Comăneşti, Şupanul, Leloaia, Asăul şi Lunca-Asăul, deservite de 3 preoţĭ şi 8 cîntăreţĭ, şi una catolică în satul Comăneşti, cu un preot. Case de locuit sunt 915; cîrciumĭ 37.

Are o populaţie de 946 capĭ de familie, saŭ 3486 suflete (1722 bărbaţĭ şi 1764 femeĭ), din carĭ: 3225 Romînĭ, 260 Ungurĭ, 1 Francez; 850 agricultorĭ, 38 meseriaşĭ, 56 industriaşĭ, 56 comercianţĭ, 40 avînd profesiunĭ libere, 250 muncitorĭ şi 45 servitorĭ. Ştiŭ carte 3244 persoane, nu ştiŭ 242. Contribuabilĭ, după noul recensămînt, sunt 660. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 475 loc. cu 1838 fălcĭ şi 40 prăjinĭ pămînt.

Teritoriul comuneĭ are o întindere aproximativă de 8000 hect. Proprietarĭ marĭ sunt: D. Ghica, care are o moşie cu pădurĭ şi băĭ de păcură, care daŭ un venit anual de 141000 leĭ şi G. Ghica, a căruĭ moşie, ce cade pe teritoriul comuneĭ, dă un venit anual de 10000 leĭ. Maĭ aŭ părţĭ de moşie: Principele Al. Ştirbeiŭ, N. Ghica, Eug. Ghica şi G. Şeptilicĭ.

Pădurile ocupă aproximativ 6000 hect.

In com. sunt: 4 izvoare cu ape minerale (chloro-sodice, acid carbonic, etc.); cărbunĭ de pămînt; mine de păcură (peste 50 băĭ, maĭ cu seamă la Valea-Maluluĭ), ozocherită (ceară de pămînt) şi piatră de ornamente; o fabrică de cherestea cu aburĭ şi 23 herăstraie de apă. Transportul cheresteleĭ se face cu plutele pe apa Trotuşuluĭ şi a Asăuluĭ. Compania Goetz a făcut stăvilarĭ şi maĭ multe haiturĭ pe aceste ape.

Viile ocupă o suprafaţă de 10 hect., care în 1890, aŭ dat 7.60 hectol. vin alb. După controalele divizieĭ filoxerice (1891), viea lucrătoare are aceeaşĭ întindere.

Vite sunt: 215 caĭ, 2041 vite marĭ cornute, 576 porcĭ, 711 capre, (statistica din 1890) şi 1759 oĭ, care în 1891 aŭ dat 2608 kgr. lînă ţurcană şi 404 kgr. lînă miţă.

Budgetul com. pe exerciţiul 1891—92, are la veniturĭ leĭ 21978, banĭ 25 şi la cheltuelĭ leĭ 17803, banĭ 32.

Teritoriul comuneĭ este străbătut de o ramură a căeĭ judeţene care o uneşte cu Moineşti, cu Ocna şi cu Pasul-Ghimeşul, prin Palanca.

Este o cale ferată care uneşte Moineşti cu T.-Ocna şi care trece pe la satul Comăneşti.

Distanţele: la Bacăŭ, capitala districtuluĭ, 54 kil.; la com. Moineşti, reşedinţa plăşeĭ, 6 kil.; la com. Văsieşti, 3 kil.; la com. Dărmăneşti, 8 kil.; la com. Brusturoasa, 31 kil. şi la com. Valea-Arinilor, 12 kil.

Comăneşti, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la distanţă de 50 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Baia-de-Aramă, reşedinţa plăşeĭ, de 12 kil. E situată pe vale. Formează comună cu satele Molani, Brativoeşti şi Ludul.

Are o populaţie de 1187 locuitorĭ; 211 contrib.; 283 case.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 72 care cu boĭ, 9 căruţe cu caĭ şi 218 stupĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 28 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ suma de 1257 leĭ, iar la cheltuelĭ suma de 963 leĭ.

Vite sunt: 960 vite marĭ cornute, 31 caĭ, 250 oĭ, 76 capre şi 221 rîmătorĭ.

Se mărgineşte: la E. cu comuna Glogova; la S. cu com. Crainici; la V. cu com. Balad.-s.; la N. cu oraşul Baia-de-Aramă şi com. Negoeşti.

Pîraie sunt: pîrîul numit Apa-Comăneştilor, Bistriţa şi Molani, carĭ formează un singur curs de apă, care în cursul săŭ ia numele de Crainici şi de Iupca.

Dintre dealurĭ maĭ principale sunt: Dealul numit Scaunul-Domnesc pe care, se zice, Tudor-Vladimirescu îşĭ aşezase o gardă de observaţiune, de oare-ce acest deal, prin poziţiunea sa înaltă, oferă o privire în toate direcţiunile şi la marĭ distanţe; dealul numit Mormîntul-Jidovuluĭ, ce se află între Comăneşti, Glogova şi Clesneşti şi care are forma uneĭ figurĭ omeneştĭ, cu lungime de 120 m., iar diametrul capuluĭ de 20 m. şi formînd la gît 12 m., peste piept 36 m., şi la încingătoare 20 m.

Comăneşti, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, situat pe malul stîng al Trotuşuluĭ în faţa pădureĭ de pe dealul Goanţa, la E. căreia, pe un podiş, se află sătişorul Podeiul.

Are: o şcoala mixtă; două bisericĭ, una ortodoxă, zidită pe la 1790, de familia Ghica, de-

servită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, şi alta catolică zidită de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ. Această biserică a fost restaurată de Charlota Keminger, Baroana Lippa, născută Benvenuti. La moartea eĭ, locuitoriĭ catolicĭ aŭ cerut să o înmormînteze chiar în biserică. Sunt 8 cîrciumĭ.

Are 188 capĭ de familie, saŭ 653 suflete.

Vite sunt: 77 caĭ, 557 vite marĭ cornute, 208 porcĭ şi 166 capre.

Teritoriul acestuĭ sat e bogat în păcură şi cărbunĭ de piatră; sunt multe herestraie pe apă.

Aci s'aŭ făcut clădirì marĭ, de către compania Goetz de la Galaţĭ, care exploatează pădurile din munţiĭ mărginaşĭ. Fabrica de cherestea a companieĭ se găseşte în dosul parculuĭ moşieĭ Comăneşti.

Comăneşti, *sat*, în com. Găneşti, pl. Horincea, jud. Covurluiŭ, aproape lipit de reşedinţa comunală. Are 98 case şi 445 suflete.

Comăneşti, *sat*, pe moşia cu asemenea numire, com. Suharăul, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 190 fam., cu 615 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a moştenitorilor luĭ Teodor Calimachi.

Biserica, mică, de vălătucĭ, e deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ, 1 pălămar; făcută în vechime de către săteni.

Calitatea pămîntuluĭ este maĭ toată bună. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 242 hect., 07 ariĭ pămînt în a lor stăpînire; iar proprietarul moşieĭ 1160 hect., 79 ariĭ cîmp şi 287 hect., 44 ariĭ pădure: bătrînă, tînără şi tăetură, cu multe esenţe, în care domină: carpănul, fagul şi stejarul. Iazurĭ sunt maĭ multe, între carĭ cel maĭ mare este al Miclesculuĭ, în suprafaţă de 7 hect., 16 ariĭ.

Hotarele moşieĭ sunt: Hudeşti, Suharăul şi Oroftianul.

Comăneşti, *cătun*, al comuneĭ Pojogeni, situat pe colina Ţapul şi pe pîrîul Ţărăţelul, din pl. Amaradia, jud. Gorj, la S.-V. de cătunul de reşedinţă.

Are o suprafaţă cam de 460 hect., din carĭ 200 hect. arabile, 12 hect. vie, 4 hect. prunet, iar 244 hect. pădure şi tufăriş.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ, ocupîndu-se cu agricultura şi creşterea vitelor.

Are o populaţie de 100 fam., cu 400 suflete, din carĭ 84 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 35 plugurĭ, 43 care cu boĭ, 176 vite marĭ cornute, 270 oĭ, 141 capre, 18 stupĭ şi 95 rîmătorĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană T.-Jiul-Filiaşi şi prin drumurĭ de care.

In cătun sunt şi 3 puţurĭ cu cumpănă şi 3 izvoare acoperite.

In partea de S. a satuluĭ curge pîrîul Blahniţa de la N. la S., îndreptîndu-se spre com. Petreşti-d.-s.

Comăneşti, *cătun*, al com. Bobiceşti, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., judeţul Romanaţi.

Comăneşti, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, com. rur. Comăneşti; poartă numele şi de Brăzişori.

Comăneşti, *moşie*, pl. Munteluĭ, jud. Bacăŭ, remasă moştenire pe urmă răposatuluĭ Aga Nicu Ghica, şi care moşie la anul 1872 s'a împărţit între moştenitoriĭ luĭ şi anume: Dimitrie N. Ghica-Comăneşteanu, Eugeniŭ N. Ghica-Comăneşteanu, Niculaĭ N. Ghica-Comăneşteanu şi Maria Princepesa Alexandru Barbu Ştirbeiŭ, născută Ghica-Comăneşteanu.

Moşia Comăneşti se întinde prin comunele Comăneşti, Văsîeşti, Brusturoasa, Agăşul, Dărmăneşti şi Doftana, pe marginele apeĭ Trotuşuluĭ, avînd maĭ multe trupurĭ şi anume: Pravila, Doftana, Brătuleşti, Măşcaşul, Dărmăneşti, Comăneşti, Vasîeşti, Comăneşti-loc-slobod şi Vàsîeşti-loc-slobod. Ea se mărgineşte despre V. şi N. cu hotarul Transilvanieĭ, despre S. şi E. cu moşiile Ocna, proprietate a statuluĭ, Brăteşti, proprietate particulară, Berzunţul, domeniŭ al statuluĭ, Mărzănăieşti, răzăşie, Petrimăneşti, răzăşie, Plopul, domeniŭ al statuluĭ, Viermeşti, răzăşie, Lapoşul, domeniŭ al statuluĭ, Moineşti, proprietatea Societăţeĭ anonime pentru exploatarea petroliuluĭ, Urminişul, proprietate particulară, Lucăceşti, domeniŭ al statuluĭ, toate aceste proprietăţĭ vecine situate în judeţul Bacăŭ; şi cu Mănăstirea Tazlăul, domeniŭ al statuluĭ, Pîngăraţi, domeniŭ al statuluĭ, situate în judeţul Neamţu.

Hotarele moşieĭ Comăneşti sunt demarcate în planul inginerului Beller, făcut în anul 1843. Situaţia acesteĭ moşiĭ este muntoasă, în munţiĭ ceĭ marĭ aĭ Carpaţilor şi acoperită în cea maĭ mare parte cu codru mare de brad, amestecat cu mesteacăn şi fag; iar în regiunele inferioare sunt şi pădurĭ frumoase de stejar; malurile Trotuşuluĭ şi ale rîurilor principale, Ciugheş, Sulţa, Uzul, Asăul şi Doftana, sunt deschise şi cultivate cu arăturĭ şi livezĭ, de către locuitoriĭ aşezaţĭ în toată lungimea rîurilor menţionate. Exploatările productelor principale

ale moşieĭ, precum şi clădirile de pe dînsa, sunt următoarele: *a)* Pădure, precum s'a menţionat maĭ sus; în cea maĭ mare parte lemnul de brad dă venit în 3 modurĭ şi anume: I. Se vinde direct ca lemn, la locuitorĭ. II. Se lucrează prin ferăstraie de apă şi cu vapor. III. Locul acoperit cu pădure se dă în arendă pentru păşunare. *b)* Arătura este foarte puţină în proporţie cu întinderea moşiilor, din cauză că s'aŭ dat maĭ toate locurile de arătură la locuitoriĭ împămînteniţĭ. *c)* Fîneţele şi imaşele, parte se cosesc şi parte se vînd în banĭ. *d)* Viile se lucrează pe seama proprietăţeĭ şi produc un vin foarte bun. *e)* Morĭ şi piue se arendează la locuitorĭ pe banĭ. *f)* Stabilimente de menţionat, sunt casele boiereştĭ de la Comăneşti cu parcul. Parcul acesta, într'o întindere de 40 fălcĭ, este negreşit una din cele maĭ marĭ şi maĭ frumoase grădinĭ din ţară. El conţine două orangeriĭ marĭ şi o florărie pline cu plante exotice cele maĭ rarĭ. Se maĭ află cascade, havuzurĭ, un lac mare şi maĭ multe canalurĭ pe care se umblă în barcă, insule cu pavilioane şi chioşcurĭ. Apoĭ tot parcul este prevăzut cu drumurĭ şoseluite şi foarte bine întreţinute. Casele boiereştĭ de la Doftana (secţia Larga) cu grădină şi parc. Casele boiereştĭ de la Dărmăneşti cu parc şi viie. Clădirile Companieĭ Goetz de la Comăneşti şi Palanca, precum şi locul vămeĭ de la Palanca şi casele boiereştĭ de Ciobănuş. *g)* Păcura se exploatează prin puţurĭ săpate. *h)* Cărbunĭ de pămînt se află foarte mulţĭ şi sunt de calitate bună, anume lignit, care arde bine. S'aŭ găsit în maĭ multe locurĭ chiar straturĭ groase, şi aŭ fost exploatate pentru moara de vapor Gueldri din Iaşi.

Intinderea şi natura pămînturilor din acest vast domeniŭ, care ocupă o parte considerabilă a întreguluĭ judeţ, 55202 fălcĭ din 287194, a fost determinată în modul următor, la anul 1869, de fostul geometru al statuluĭ în Moldova, Baronul Carol Keminger de Lippa, carele, în calitate de co-epitrop al avereĭ lăsată copiilor săĭ minorĭ de răposatul Aga Nicu Ghica, a administrat şi a îmbunătăţit aceste proprietăţĭ: pădure, 39632 fălcĭ; imaşe, livezĭ şi poieni, 6706 fălcĭ; arătură, 271 fălcĭ; curtea cu parcul din Comăneşti, 40 fălcĭ; viĭ, 73 fălcĭ; locul păcureĭ şi cărbunilor, 105 fălcĭ; ape, cu marginele neproductive, 1121 fălcĭ; comunele împămîntenite, 7257 fălcĭ.

Din tot acest cuprins, aparţin acum: luĭ Dimitrie N. Ghica, trupurile Comăneşti şi Palanca, 9789 fălcĭ; moştenitorilor Principeseĭ Alexandru Ştirbeĭ, trupurile Dărmăneşti cu Brusturoasa, 9133 fălcĭ; luĭ Eugeniŭ N. Ghica, trupurile Brătuleşti cu Agăşul, 10436 fălcĭ; luĭ Nicolae N. Ghica, trupurile Doftana cu Beleghetul, 9417 fălcĭ; luĭ Gheorghe N. Ghica, trupurile Larga cu Ciobănuşul, 9068 fălcĭ.

Comăneşti, *trup de moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, din domeniul Comăneşti, în com. cu acelaşĭ nume.

Comăneşti, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, se formează din izvoarele satuluĭ Comăneşti şi curge spre com. Crainici.

Comăneşti-Loc-Slobod, *trup de moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, domeniul Comăneşti, din com. cu acelaşĭ nume.

Comăniţa, *com. rur.,* pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. E situată pe dealul şi valea Oltuluĭ, compusă din 2 cătune: Comaniţa şi Schitul-Deleni.

Are o populaţie de 155 capĭ de familie, saŭ 742 suflete, în care intră şi 10 familiĭ de Ţiganĭ.

Sunt 143 contribuabilĭ.

Pămîntul săŭ e maĭ mult deluros. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi se ocupă numaĭ cu agricultura.

In com. sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 2 dascălĭ. La 1 Septembrie 1896 s'a înfiinţat o şcoală de cătun, frecuentată acum de 36 băeţĭ. Este întreţinută de stat.

Budgetel are la veniturĭ 2207.14 leĭ.

Locuitoriĭ aŭ: 250 boĭ şi vacĭ, 40 caĭ, 540 oĭ şi 130 porcĭ.

In raionul comuneĭ se văd ruinele uneĭ vechĭ mănăstirĭ, la locul numit Bolovanul.

Comuna e legată prin şoseaua judeţeană, la N. cu Căzăneşti-Cucueţi şi la S. cu Tesluiul.

Comăniţa, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt.

Comăniţa, *deal,* în raionul com. Comăniţa, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 24 hect. 25 ariĭ vie.

Comăniţa. Vezĭ Horezul, judeţul Olt.

Combreĭ (Gîrla-), *gîrliţă,* în judeţul Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Pisica, şi al cătunuluĭ săŭ Azaclîul, în partea N.-V. a plăşeĭ şi V. a comuneĭ. Este maĭ mult o baltă, în

forma uneĭ sticle cu gîtul strîmt. Mărgineşte în partea sudică Grindul - Oalelor; începe de lîngă Grindul-Combreĭ; se întinde spre E., şi, după $3^1/_2$ kil. de curgere se varsă în balta Plosca. Izvorul eĭ este în pădurea Golăşei.

Combreĭ (Gîrla-), *gîrlă,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin, căt. Ghecet. Se desface din Dunăre, la 4 kil. maĭ jos de satul Ghecet; se îndreaptă spre E., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; străbate prin mijloc Grindul-Combreĭ, şi după ce a brăzdat partea N.-V. a plăşeĭ şi a comuneĭ, merge de se varsă, după un curs de 3 kil. în gîrla luĭ Coea, pe partea stîngă, lîngă o tîrlă saŭ Cîşlă, în faţa Bălţiĭ-Mocanuluĭ.

Combreĭ (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, pe teritoriul com. Pisica şi pe al cătunuluĭ Azaclîul. Se desface din Grindul-Oalelor; se întinde spre E., de-alungul Gîrleĭ-Combra, pe o lungime de 4 kil., o lărgime de 300 m. şi o întindere de 400 hect. Este neproductiv, parte acoperit cu semănăturĭ.

Combreĭ (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin, cătunul Ghecet, pe malul drept al Dunăreĭ. Are o formă curioasă. Este străbătut de Gîrla-Combreĭ. Se întinde pe malul Dunăreĭ până în Grindul-Oalelor, pe o lungime de 8 kil., pe o lăţime medie de 1 kil., avînd o întindere totală de 6 kil. pat. (600 hect.), aparţinînd o parte (acoperită cu o pădure numită a Golăşeilor) com. Pisica. La V. are apa Dunăreĭ ca limită; la E., un stuf puţin întins, apoĭ balta luĭ Coea, gîrla luĭ Coea, şi Balta - Mocanuluĭ. Este străbătut de gîrlele Combra şi Coea, apoĭ de două gîrliţe, care alimentează Balta-Mocanuluĭ. Pe dînsul, la confluenţa Gîrleĭ-Combreĭ cu Coea, există o tîrlă.

Comidava, *numire* ce a purtat *cetatea* din com. Pietroasa-d.-j., jud. Buzăŭ. (V. Pietroasa, cetate).

Comindirul, *izlaz,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Rozîştea, ce se găseşte pe hotarul moşiilor Maria N. Păianu, şi moşia bisericeĭ Maica-Domnuluĭ-Dudu, din Craiova.

Comisoaia, *movilă,* în jud. Buzăŭ, com. Fundeni, pe moşia Fundeni.

Comisul, *munte,* la N. jud. Muscel, între rîul Dîmboviţa şi frontieră. Aci, culmea principală a Carpaţilor, în dreptul plaiuluĭ Dîmboviţa, îşĭ schimbă brusc direcţiunea spre S.-E., merge în jos de Piatra-luĭ-Craiŭ, la piscul Sf.-Ilie, de unde se îndreaptă spre N.-E., formînd în această parte hotar, jud. Dîmboviţa.

Comisuluĭ (Dealul-), *deal,* se întinde de la S.-V. de satul Chetreşti, pl. Stemnicul, judeţul Vasluiŭ; numit ast-fel de la un vechiŭ proprietar.

Comişani, *com. rur.,* pl. Dealul-Dîmboviţa, jud. Dîmboviţa. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgovişte, la 12 kil. depărtare de acest oraş şi pe malul drept al Ialomiţeĭ.

In raionul comuneĭ, afară de Ialomiţa, peste care e o moară, este şi un eleşteŭ şi vr'o treĭ pîrîiaşe micĭ. Comişani nu are alte cătune alipite şi numără o populaţie de 1246 loc.

In Comişani este o biserică şi o şcoală. Şcoala este mixtă, condusă de un învăţător, salariat de stat. Ea este frecuentată de 31—45 copiĭ de ambe sexe, din 120 copiĭ cu vîrstă de şcoală. Localul este noŭ, clădit în 1885, de zid, cu 4 camere şi cu primăria la un loc.

Comuna are 3000 leĭ venit şi vr'o 221 contribuabilĭ. In partea de S. a Comişianilor este o pădure mare, numită Iuda, care ţine de căt. Racoviţa şi numără 50000 ariĭ aproape. La Comişani aŭ fost lupte între Romînĭ şi Turcĭ (1595—1599).

Comişanuluĭ (Grindul-), *grind,* la V. cu com. Seaca, jud. Teleorman. Acest grind a fost fixat în anul 1864 ca semn de hotar al locurilor destinate locuitorilor împroprietăriţĭ după legea rurală din spre domeniul statuluĭ Turnul-Suroaia.

Comişanuluĭ (Izvorul-), *izvor,* curge pe moşia Seaca, în partea despre bălţile Dunăreĭ, jud. Teleorman.

Comişanuluĭ (Măgura-), *măgură,* în com. Seaca, pe grindul cu aceeaşĭ numire, jud. Teleorman. E semn de hotar.

Comişeanca, *numire* ce purta maĭ înainte o *parte din moşia* Seaca, jud. Teleorman, şi care se găseşte prin actele de hotărnicie.

Comişeanca, *trup de moşie,* în com. Vîrtoapele-d.-j., jud. Teleorman. Este lipit cu trupul de moşie numit Nichita.

Comişeasca, *numire* ce se maĭ dă cătunuluĭ Nichita, din com. Vîrtoapele-d.-j., jud. Teleorman.

Comîndăresculuĭ (Movila-),

movilă, jud. Botoșani, pe Dealul-Vieĭ, pe hotarul moșiilor Răuseni și Comîndărești, la 208 m. de-asupra niveluluĭ măriĭ saŭ 103 m. d'asupra șesuluĭ Jijieĭ.

Legenda spune că în pădurea ce se întinde pe coasta Dealuluĭ-Vieĭ, locuia un haiduc, numit Comîndărescu și că de pe movila numită Comîndărescu, ce e lîngă pădure, acel haiduc observa drumurile și trecătoriĭ și de aicĭ se lăsaŭ cu toțiĭ spre șleahurĭ și prădaŭ pe trecătoriĭ boerĭ și negustorĭ și nicĭ o dată pe oameniĭ săracĭ.

Tot despre acest Comîndărescu, legenda spune că gonindu-l Turciĭ, pentru a-ĭ lua iapa ce se numea Paga, până pe Dealurile-Cracalieĭ, pe moșia Pogorești, com. Comîndărești, acolo l'aŭ prins și tăiat.

Comîndăreşti, *com. rur.,* jud. Botoșani. Șĭ-a luat numele de la satul Comîndărești. E situată în partea de S.-E. a plășeĭ Jijia, în hotar cu jud. Iași și se întinde pe dealurile ce se ridică pe de o parte și de alta de rîul Jijia, pe maĭ multe văĭ strimte și șesul Jijia. Se compune din satele: Comîndărești, Pogorești, Rediul și Răuseni.

Teritoriul săŭ accidentat, e format din dealurĭ și podișe, carĭ aŭ în general direcțiunea N.-V. spre S.-E. Cele maĭ însemnate dealurĭ sunt: Răuseni, Dealul-Vieĭ, Topală și Pungeni în dreapta Jijieĭ și Mihăiasa, Vulturul, Dealul-Pogoreștilor și Cracalia în stînga Jijieĭ, apoĭ Ciurgăul și Turda, maĭ micĭ.

Movile situate pe dealurĭ înalte, de unde vederea se întinde departe, sunt: Movila-Comîndărescuĭ, pe Dealul-Vieĭ, a-Crucerĭuluĭ și a-luĭ-Gherman pe dealul Pogorești, Movila-Hîrlăuluĭ și Chisculești, pe dealul Răuseni. Cel maĭ înalt punct ajunge la 103 metri (Movila-Comîndărescului de pe Dealul-Vieĭ), unde este o piramidă topografică; are 208 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Comuna e udată de rîul Jijia, prin mijloc, în direcția N.-V. spre S.-E. Are opt iazurĭ, conținînd pește și stuf.

In această comună, în satul Pogorești, pe țărmul stîng al Jijieĭ, la distanța de 800 m. de satul Comîndărești, se află instalată o stațiune meteorologică de al 2-lea rang.

Suprafața totală a comuneĭ e de 5838 hectare, din carĭ: 3381 hectare ale proprietarilor marĭ, 583 hect. ale statuluĭ, 896 hect. ale locuitorilor răzașĭ și 978 hect. ale locuitorilor împroprietărițĭ la 1864 și 1880.

Are o populație de 340 capĭ de familie, saŭ 1296 suflete, din carĭ 661 bărbațĭ și 633 femeĭ, locuind în 350 case. Sunt 356 contribuabilĭ.

In partea de V. și S.-V. a comuneĭ, pe dealurile Răuseni, al Vieĭ și Topala, se află pădurĭ formate din micĭ rediurĭ; aŭ o întindere de 80 hect., carĭ se exploatează sistematic. Sunt 3 viĭ pe dealurile Vieĭ și Topală în întindere de $12^1/_2$ hect.

Vite sunt: 765 boĭ, 463 vacĭ, 150 caĭ, 302 porcĭ, 2500 oĭ și 6 capre. Sunt 406 stupĭ cu albine.

Distribuția pămîntuluĭ comuneĭ e de: 2054 hect. arătură, fînețe, 1000 hect. pășune și locul satelor, 2500 hect. pădure, 80 hect. drumurĭ, locurĭ sterpe, iazurĭ și 200 hect. ape.

Are două morĭ de apă pe Jijia și două morĭ cu aburĭ.

In comună sunt 4 cîrciumĭ și 2 dughene; 6 comercianțĭ și 10 meseriașĭ. Sunt 3 biericĭ, deservite de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 2 eclesiarhĭ; o școală de băețĭ, înființată la 1865, condusă de un învățător, plătit de stat și frecuentată de 60 elevĭ și 3 eleve.

Comuna e străbătută de calea ferată Dorohoiŭ-Iași, cu stație la Rediul și de 2 drumurĭ marĭ neșoseluite pe ambele părțĭ ale Jijieĭ, carĭ merg spre Iași și Botoșani.

Budgetul are la veniturĭ 7087 leĭ, 15 banĭ, și la cheltuelĭ 6555 leĭ, 32 banĭ.

Comîndăreşti, *sat,* în centrul comuneĭ Comîndărești, jud. Botoșani. Șĭ-a luat numele de la proprietarul Const. Comîndărescu care l'a întemeiat acum 80 de anĭ. E situat pe țărmul drept al Jijieĭ, parte pe șes, parte pe o colină.

Moșia are o întindere de 798 hectare, din carĭ 583 hect. ale statuluĭ și 215 hect. ale locuitorilor împroprietărițĭ la 1864 și 1880.

Are o populație de 52 capĭ de familie, saŭ 204 suflete, din carĭ 109 bărbațĭ și 95 femeĭ, carĭ locuesc în 40 case. Sunt 50 contribuabilĭ.

Pădurea statuluĭ, situată pe Dealul-Vieĭ și Valea-Vidreĭ, are 44 hect. și produce un venit de 500 leĭ anual prin exploatare. In pădure e și o vie.

Vite sunt: 66 boĭ, 49 vacĭ, 35 caĭ, 67 porcĭ și 100 oĭ.

Are o școală de băețĭ, a statuluĭ, înființată la 1865, condusă de un învățător și frecuentată de 60 elevĭ și 3 eleve.

Comîrla, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., pe teritoriul com. Gropile, situat pe hotarul despre jud. Putna.

Comoara, *cătun,* pendinte de com. Tîrnava-d.-j., plasa Cîlniștea, jud. Vlașca. E situat pe valea Cîlniștea. Moșia e pro-

prietatea statuluĭ, fostă a Mitropolieĭ înainte de secularizare. Se arendează cu Dandara, pe prețul de 22400 leĭ anual.

La 1864 s'aŭ împroprietărit 102 locuitorĭ, dîndu-li-se 300 hect., la 1882 s'a dat la 8 însurățeĭ 54 hect.

Are o biserică zidită la 1866, deservită de 1 preot și 1 dascăl.

In Comoara este școala comunală ce ține de Tîrnava-d.-j.

Aci este o pădure compusă din Crîngul-Hoților, 200 hectare și din Crîngul-Turculuĭ, 150 hect. și care depinde de ocolul silvic Ghimpați.

Comoara, *mahala,* în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-s., com. rur. Molovățul.

Comoara, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Buda.

Comoara, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Milești.

Comoara, *movilă,* în jud. Brăila, la 1½ kil. spre N.-E. de satul Nazîrul; servă de hotar între com. Nazîrul și Cazasul, pe muchea Baldovinești.

Comoara, *movilă,* în jud. Brăila, situată la hotarul nordic al comuneĭ Surdila-Găiseanca, pe muchea viroageĭ Buzeielul-Sec, lîngă gîrla Dăscălești.

Comoara, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Bălănești, cătunul Fața-luĭ-Nanu.

Comoara, *movilă,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul com. Aliman. Este situată în partea de N. a plășeĭ și a comuneĭ, pe o prelungire orientală a dealuluĭ Zbreia. Are o înălțime de 115 m. Fost punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea. Printr'însa trece hotarul despărțitor între comunele Aliman și Mîrleanu. Prin înălțimea sa domină Dunărea, lîngă care se află balta Vederoasa, valea Catița și drumul comunal Mîrleanu-Rasova. Este artificială și acoperită cu verdeață.

Comoara, *deal,* în jud. Dorohoiŭ, pl. Coșula, com. Hilișeul, pe teritoriul satuluĭ Hilișeul-Curt.

Comoara, *deal,* în jud. Fălciŭ, pl. Mijlocul, com. Viltotești, pe teritoriul satuluĭ Văleni.

Comoara, *pisc de munte,* în comuna Dorna, jud. Suceava.

Comoara, *deal,* în jud. Vîlcea, pl. Oltețul-d.-s., com. Mateești, care împreună cu dealurile Filip și Seaca, formează un șir paralel cu dealurile Carantina, Măgura și Cornățelul, întinzîndu-se de la N. la S.

Comoara, *petec de pădure* de stejar, de 300 hect., în jud. Vlașca, pe proprietatea statuluĭ cu același nume; depinde de ocolul silvic Ghimpați.

Comoara, *loc izolat,* com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Comoara, *pichet de graniță,* pe marginea Dunăreĭ, în jud. Mehedinți, pl. Blahnița.

Comoara-luĭ-Bucur, *localitate,* în jud. Putna, pe muntele Răchitașul, unde se crede că un oare-care Bucur ar fi găsit o comoară. Legenda spune că de cînd s'a săpat comoara, a început să țîșnească șipotul care se află și azĭ acolo.

Comoara-Pelceĭ, *pisc,* situat în capul dealuluĭ Izvoarele, la V. de com. cu același nume, plasa Siul-d.-s., jud. Olt. E acoperit cu viĭ.

Comoară (La-), *loc izolat,* jud. Ilfov, pl. Znagovul, com. Căciulați, în jurul căt. Pășcani.

Comoară (Lacul-de-la-), *lac,* în jud. Buzăŭ, com. Mînzălești, căt. Bisceni, în apropiere de malul stîng al rîuluĭ Slănicul.

Comora, *pădure,* la N. comuneĭ Pîrîul, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situată pe deal și văĭ. Are o suprafață de 46 hect., proprietate a moștenitorilor Hagiade.

Comora, *pădure* a statuluĭ, în jud. Ilfov, în întindere de 375 hect. (Vezĭ Tîncăbești-Cioflicenĭ, pădure).

Comoreĭ (Dealul-), *deal,* în partea de E. a pădureĭ de pe moșia Tudora, com. Tudora, pl. Siretul, jud. Botoșani.

Comoreĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Somova, în partea nordică a plășeĭ și în cea vestică a comuneĭ. Trimete spre E. ramura dealuluĭ Stînca-Mare. Pe la poalele vestice curge Valea-Adîncă, iar din poalele nordice izvorește valea Ogurluiul. Are un vîrf pietros de 130 m., punct trigonometric de observație de rangul al 3-lea, dominînd asupra satuluĭ Parcheș și a șoseleĭ județene Măcin-Tulcea, ce-l tae în două. Este acoperit cu pădurĭ întinse, și pe la poale cu semănăturĭ.

Comoreĭ (Drumul-), saŭ **Drumul-Hoților,** *drum,* în județul

Teleorman, de la Roşiori spre com. Drăgăneşti.

Comoreĭ (Măgura-), *măgură*, în com. Adămeşti, judeţul Teleorman.

Comoreĭ (Movila-), *movilă*, la E. com. Caravaneţi, jud. Teleorman.

Comoreĭ (Pîrîul-), *afluent* al *pîrîuluĭ* Fărcaşa, jud. Suceava.

Comoreĭ (Vălceaua-), *vălcea*, între comunele Beuca şi Merişani, jud. Teleorman; formează hotarul natural al acestor două moşiĭ.

Comoreĭ (Vălceaua-), *vălcea*, ramificaţiune din Valea-Teleormanuluĭ, în partea despre N.-V. a com. Orbeasca-d.-s., jud. Teleorman.

Comorĭ (La-), *deal*, la V. de satul Cherdana, com. Condrăcheşti, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Comorĭ (La-), *poiană*, în jud. Suceava, pe moşia Stolniceni-Costandache.

Comorĭ (La-). Vezĭ, Cruce (La-), jud. Vîlcea.

Comorile, *deal*, în jud. Neamţu, plasa de Sus-Mijlocul, com. Bozieni, formînd prelungirea spre E. a dealuluĭ Cetatea. Coastele sale sunt puţin înclinate. Spre partea despre S. e aşezat satul Ruginoasa, precum şi locurile sătenilor.

Comorile, *pisc*, în jud. Prahova, pl. Teleajenul, com. Opăriţi.

Comorile, *localitate*, pe valea satuluĭ Robeşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea, unde se găseşte piatră de var.

Comorile, *pădure*, jud. Buzăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Luncani.

Comorile. Vezĭ Pomîrla, pădure, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ.

Comorile. Vezĭ Tîrnauca, pădure, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ.

Comorilor (Dealul-). Vezĭ Dealul-Mare, com. Voineşti, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Comorilor (Dealul-), *deal*, acoperit de pădure de fag, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Comorilor (Pîrîul-), *pîrîŭ*, unul dintre afluenţiĭ pîrîuluĭ Moişa, în comuna Bogdăneşti, judeţul Suceava.

Comorilor (Vîrful-), *vîrf de deal*, situat în partea de N.-V. a comuneĭ Gornetul-Cuib, plasa Podgoria, jud. Prahova; e acoperit cu pădure.

Comorîşcea, *deal*, în com. rur. Cireşul, plaiul Cerna, judeţul Mehedinţi.

Comorîşcea, *deal*, în com. rur. Degeraţi, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Comorîşcea, *deal*, în com. rur. Inoasa, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi, cel maĭ nalt punct al dealuluĭ Albu.

Comorîşcea, *loc*, în com. rur. Negomirul, plasa Văilor, jud. Mehedinţi.

Comorniţa, *deal*, la S. de satul Suhuleţul, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ.

Comorniţeĭ (Valea-), *vale*, formată din prelungirea coasteĭ vestice a Dealuluĭ-Comorniţeĭ, spre S.-V. de satul Suhuleţul, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ; e bogată în păşune.

Comoşteni, *com. rur.*, judeţul Dolj, plasa Balta. E situată în partea de E. a jud., la 36 kil. S. de Craiova şi la 21 kil. departe de reşedinţa plăşeĭ, Măceşul-d.-s., pe ţărmul drept al Jiuluĭ, pe o pantă puţin cam înclinată numită dealul Comoşteni, de la care şi-a luat numele.

Se învecineşte la E. cu rîul Jiul, la V. cu com. Gîngiova şi la S. cu com. Zăvalul.

Limita linieĭ de N. începe din Domeniul Coroaneĭ de la Drigul-Pisculuĭ, merge spre S.-V. până în apa Jiuluĭ, iar de aci, în linie dreaptă spre V., trecînd prin delimitările locuitorilor din Comoşteni şi Gîngiova şi terminîndu-se la Măgura-luĭ-Scarlat, din Măceşul-d.-s. Limita linieĭ de S. începe de la colţul delimitărilor de sus a Gigherenilor, trece spre E. în linie dreaptă pe la colţul delimităreĭ de jos a locuitorilor din comuna Gighera, pe la Măgura Tuiţa, capul pădureĭ Zăvalul, despre comuna Zăvalul şi de aci prin o linie ondulată pe la Ciulniţa-d.-s., terminîndu-se în apa Jiuluĭ, la capul Ciulniţa-d.-j. Limita linieĭ de V. începe de la S.-E. Măgureĭ-luĭ-Scarlat, merge spre S.-E. până la Grindul-Cailor şi de aci iar spre E. în ondulaţiunĭ până la colţul delimităreĭ de sus a locuitorilor comuneĭ Gighera. Limita linieĭ de E. despre Domeniul Coroaneĭ Sadova, începe de la capul Ciulniţeĭ-d.-j., merge în ondulaţiunĭ prin ocolul Dragul şi se termină la Drigul-Pisculuĭ.

Comuna este accidentată de dealul Comoşteni, precum şi de

măgurele următoare: Movila-din-Cîmp, ce ocupă o suprafată circulară 14 metri diametru şi 4 metri înălţime; Măgura-Ostriĭ cu diametru de 22 m. şi înălţime de 5 m. situată la hotarul moşieĭ Aşezămintelor Brîncoveneştĭ, despre moşia Zăvalul.

In comună se găsesc următoarele fîntînĭ: a luĭ Crivia, în partea de V., făcută de un om numit Criva la anul 1813; fîntîna Găvanul la N.-V., făcută tot în anul 1813 de un medelnicer şi reparată la anul 1853 de locuitoriĭ comuneĭ.

Com. e udată de Jiŭ spre E. Are un pod stătător la punctul Movila-Crucea.

Este compusă dintr'un singur sat: Comoşteni.

Are o biserică, zidită la anul 1786 de repausatul Şerban Lăzărovicĭ, de Anica, soţia sa, de Luca Cocioiul, Constantin Cocioiul şi de preotul Dimitrie. In tinda bisericeĭ se găseşte o inscripţie, în care se vede însemnat anul fondăreĭ şi numele celor de maĭ sus. La anul 1878 s'a acoperit cu tinichea; la 1789 s'a zugrăvit. Biserica e deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ. Are o proprietate de 34 pogoane arabile, date în 1864, şi o moştenire de aproape 400 pogoane arabile.

In comună se află o şcoală mixtă ce funcţionează din anul 1838; este întreţinută de comună; localul de zid a fost făcut cu cheltuiala comuneĭ (4500 leĭ). Are o clasă de 42 m. p. şi o cameră pentru locuinţa învăţătoruluĭ. In 1892—93 a fost frecuentată de 68 băeţĭ şi 9 fete. In vîrstă de şcoală sunt 94 băeţĭ şi 118 fete. Ştiŭ carte 100 bărbaţĭ şi 20 femeĭ.

Populaţiunea comuneĭ este de 1197 suflete (774 bărbaţĭ şi 423 femeĭ). Străinĭ sunt 2. După legea din 1864, sunt 179 locuitorĭ împămîntenițĭ, din carĭ 51 fruntaşĭ, 101 mijlocaşĭ şi 27 toporaşĭ. Insurăţeĭ din 1879 sunt 6. Pe moşia statuluĭ Nedeia s'aŭ împămîntenit 4 locuitorĭ în 1894.

Case de zid sunt 125, bordee 145.

Suprafaţa comuneĭ este de 1472 pogoane, din care 1462 pogoane arabile. Viĭ sunt pe 20 de pogoane. Fîneaţă nu aŭ locuitoriĭ, vitele şi le pasc pe fîneţele arendaşuluĭ, căruia plătesc.

Moşia se numeşte Comoşteni, cu trupurile Nedeia şi Gighera. Are o întindere de 19 pogoane care daŭ un venit cam de 480000 leĭ.

Arendaşul plăteşte aşezămintelor Brîncoveneştĭ 277090 leĭ anual.

Pădurea Comoşteni, în întindere de 390 hectare, aparţine Aşezămintelor Brîncoveneştĭ. Este situată de-a lungul comuneĭ Comoşteni şi Gîngiova, pe malul drept al Jiuluĭ. Este compusă din cerĭ, arţarĭ, frasinĭ, jugastri; predomină stejarul.

Fîneţele, de 24 hect., aparţin Aşezămintelor Brîncoveneştĭ şi sunt arendate.

Viile aparţin locuitorilor împămînteniţĭ la 1864; se găsesc pe delimitările lor şi aŭ o întindere de 20 hect.; produc vin de bună calitate.

Locuitorĭ daŭ la măcinat porumbul lor la moara de aburĭ de pe moşia Gîngiova.

Aicĭ sunt fabricĭ de cărămidă.

Schimbul îl fac locuitoriĭ cu oraşul Craiova, cu schelele Bechetul şi Copaniţa; duc cereale şi vite şi importă lemne de construcţie, blane, fier, bumbac, etc. Transportul îl fac cu carele şi cu căruţele trase de caĭ, pe căile vecinale comunale ce pun com. în legătură cu Bechetul. Cu oraşul Craiova este pusă în comunicaţie printr'o şosea comunală ce are în comună o lungime de 1 kil. 270 m.

Vite cornute sunt 541, caĭ 200, măgarĭ 9, porcĭ 306 şi capre 146.

Cîrciumĭ sunt 7.

Venitul com. este de 3620 leĭ, 56 banĭ şi cheltuelile de 3005 leĭ, 52 banĭ.

Comoşteni, *sat,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoşteni. (Vezĭ com. Comoşteni).

Comoşteni, *deal,* pl. Balta, comuna Comoşteni, jud. Dolj, pe care este situată comuna şi de la care această şi-a luat numele.

Comoşteni, *moşie* particulară, judeţul Dolj, pl. Balta, com. Comoşteni, cu trupurile Gîngiova şi Gighera, în întindere de 12000 pogoane aproximativ, arendate cu 277000 leĭ. Aparţine Aşezămintelor Brîncoveneştĭ. Pe această moşie se găseşte o stînă ce produce anual până la 3000 kil. brînză.

Comoşteni, *pădure* particulară, jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoşteni, în întindere de 300 hect. Aparţine Aşezămintelor Brîncoveneştĭ. Se întinde de alungul com., la E. de com. Comoşteni şi Gîngiova, pe ţărmul drept a rîuluĭ Jiul. Este compusă din arţarĭ, frasinĭ, jugastri; stejarul predomină.

Comşiĭ (Movila-), *movilă,* com. Nedelea, pl. Filipeşti, jud. Prahova.

Conac (De-la-), *fîntînă,* pl. Ocolul, com. Mischi, jud. Muscel.

Conaca, *fîntînă,* plasa Dumbrava-d.-s., com. Risipiţi, jud. Dolj.

Conachi, *şiră de dealurĭ*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., care înconjoară partea de V. a comunelor Mărăşti, Obîrşia şi Tîrgul-Glodurile, făcînd o curbă.

Conachi, *drum vechiŭ*, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., care unea Bacăul cu Tecuciul, trecînd prin comunele Boteşti, Obîrşia şi Glodurile.

Conacul, *tîrlă*, jud. Brăila, compusă din două case, la N.-V. com. Ianca, pe ţărmul drept al rîuluĭ Buzăul, ca la şase kil. spre S.-V., de Suţeşti.

Conacul-Geodi, *movilă*, judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Vîrtopul, de lîngă care începe hotarul de N. al com. către com. Gubancea.

Conacul-luĭ-Alecu, *localitate*, cu o mică pădurice între com. Celarul şi Caracalul, jud. Romanaţi.

Conacul-luĭ-Cioc, *movilă*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Livezile, de unde începe hotarul de V. al com. către com. Vîrvorul.

Conacul-luĭ-Zuţă-Jianu, *loc*, în Valea-Gînsaculuĭ, spre V. de comuna Fălcoiul, pl. Ocolul, jud. Romanaţi.

Conacul-luĭ-Zuţă-Jianu, *localitate*, între comunele Celarul şi Diosti, jud. Romanaţi.

Conăcheasca, *numire* dată de locuitorĭ uneĭ *părţĭ* din *pădurea* Buciumenilor, jud. Tecuciŭ.

Conăcheasca, *vale*, judeţul Tecuciŭ. Incepe din Siret, com. Buceşti; continuă spre S.-E. unde a fost satul Vultureni şi se varsă în Bîrloviţa.

Conceasca, *pîrîŭ*, jud. Dorohoiŭ, pe teritoriul satuluĭ Conceasca, com. Hudeşti-Marĭ, plasa Prutul-d.-s.; trece prin sat şi se varsă în Podriga.

Conceşti, *sat*, pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Hudeşti-Marĭ, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 272 familiĭ, saŭ 1061 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a d-luĭ Scarlat Lucinschi. Este o biserică, cu hramul Naşterea-Domnuluĭ, deservită de 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este făcută din noŭ de bîrne în 1882, în locul celeĭ vechĭ ce a ars în acel an.

Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 696 hect. 15 ariĭ pămînt; iar proprietarul moşieĭ are 1460 hect. 74 ariĭ cîmp, şi 213 hect. 40 ariĭ pădure tînără cu diferite esenţe, între carĭ predomină stejarul şi carpenul. Iazurĭ sunt treĭ, de mică întindere. Vie este în mărime de 4 pogoane.

Pîraiele ce curg pe moşie sunt: Conceasca, Larga şi Podriga.

Drumurĭ însemnate: acel de la Dorohoiŭ la Darabani şi acel de la Hudeşti la Săveni.

Hotarele cu: Gîrbeni, Ghitcăuţi, Darabani şi Hudeşti.

Loc însemnat este Mormîntul-Crăeseĭ; se află pe această moşie, în cătunul Alba.

Conciul, *vale*, jud. Prahova. Izvoreşte de la poalele munteluĭ Doamnele, curge dela N.-E. către V. şi se varsă în rîul Prahova, pe malul stîng, în raionul com. Comarnicul, plaiul Peleşul.

Pe această vale este un frumos pod de fier al căieĭ ferate, după care imediat intri în tunelul ce este pe linia ferată Predeal.

Condeeşti, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, pl. Cîmpuluĭ. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între comunele Eliza-Stoeneşti şi Uleşti.

Teritoriul com. are o suprafaţă de 950 hect., din carĭ 10 hect. pădure. Cea maĭ mare întindere a moşieĭ aparţine locuitorilor com., carĭ sunt moşnenĭ. După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit numaĭ 5 locuitorĭ, iar 47 nu aŭ nicĭ o proprietate.

Această comună are un singur sat, situat la 4 kil. spre S. de rîul Ialomiţa, sub coasta aceluĭ rîŭ, ce formează marginea lunciĭ rîuluĭ, avînd la V. satul Eliza-Stoeneşti şi la E. satul Uleşti.

Populaţiunea com. este de 647 locuitorĭ, 173 capĭ de familie şi 501 membriĭ de familie, din carĭ: 349 bărbaţĭ şi 325 femeĭ; 672 Romînĭ, 1 Sîrb şi 1 Rus; 183 agricultorĭ; 6 meseriaşĭ; 7 comercianţĭ; 1 de profesiune liberă şi 2 muncitorĭ. Ştiŭ carte 164 persoane, nu ştiŭ 510.

Vite: 325 caĭ, 272 boĭ, 327 oĭ, 18 bivolĭ şi 315 porcĭ.

Venitul comuneĭ în 1887—1888 era de 2242 leĭ şi cheltuelile de 2880 leĭ.

Are o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, retribuit de comună şi jud. şi frecuentată de 32 elevĭ şi 2 eleve.

E o biserică deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ.

Condeeşti, *fîntînă*, în judeţul Mehedinţi, com. rur. Sladoma, pl. Dumbrava.

Condia, *pîrîŭ*, jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Udă partea de N.-V. a com. Constantineşti, şi se varsă în Plapcea-Mare, tot în raionul com. Constantineşti.

Condochia, *deal*, în jud. Suceava, com. Pleşeşti.

Condoeşti, *sat,* face parte din com. rur. Ștefănești, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populațiune de 384 suflete (198 bărbați și 186 femeĭ). E la o distanță de 1 kil. de cătunul Școala, unde e școala comuneĭ. Numele săŭ vine de la o vechie familie, care a trăit aci.

Este situat în centrul com. Ștefănești.

Stă în legătură cu cătunele Șerbănești și Ștefănești prin o șosea.

Condoeşti, *deal,* în jud. Vîlcea, pl. Oltul-d.-j., căt. Condoești, comuna Ștefănești.

Condratu (Lacul-de-la-), *baltă,* pe teritoriul comuneĭ Păulești, jud. Putna; de aci izvorește pîrîiașul Țiganul.

Condrăcheşti, *com. rur.,* în județul Tecuciŭ, plasa Berheciul, compusă din 5 cătune: Condrăchești, Drăgești, Florești, Gherdana și Ocheni. Situată pe ambele laturĭ ale rîuluĭ Polocinul, la 64 kil. departe de capitala județuluĭ.

Are o populație de 342 capĭ de familie, saŭ 1877 suflete, din carĭ 300 contribuabilĭ, locuind în 314 case.

Aicĭ sunt 5 bisericĭ: în Condrăchești, Drăgești, Florești, Gherdana și Ocheni, deservite de 3 preoțĭ și 3 cîntărețĭ.

Locuitoriĭ posedă: 100 boĭ, 496 oĭ, 198 vacĭ și 16 caĭ.

Sunt 634 stupĭ.

In raionul com. sunt 2 iazurĭ și 3 morĭ de vînt.

Intinderea pămîntuluĭ arabil e de 1852 hect.

Budgetul com. se urcă la suma de 6197 leĭ și 47 banĭ anual.

Școala datează în com. de la 1867. E frecuentată de 30 copiĭ, 29 băețĭ și 1 fată, din numărul de 229 copiĭ, 118 băețĭ și 111 fete, în vîrstă de școală.

Este străbătută de șoseaua județeană, care se împarte în satele din prejur și pe urmă trece prin Ocheni în tîrgul Găiceana.

Polocinul străbate com. prin centru. E brăzdată de dealurile: Drăgeștilor, al-Comoriĭ, Ruginosul și Mățcani.

Se mărginește cu com. Găiceana, la N.; cu com. Huruești, la S.; cu com. Corni, la V. și cu com. Negulești, la E.

Condrăcheşti, *sat,* face parte din com. cu acelașĭ nume, jud. Tecuciŭ. Situat la N. com., la 1 kil. și 800 m. departe de reședința eĭ.

Are o populație de 44 capĭ de familie, saŭ 252 suflete, locuind în 42 case.

Satul maĭ înainte se numea Giorzești; în urmă a luat numele de Condrăchești, de la familia Condrache care a fost proprietară aci.

Locuitoriĭ îĭ zic «Satul-luĭ-Condrache».

Are o biserică, cu hramul Ioan Botezătorul, care este făcută în 1800, Martie 17, de Ioan Panoșatu, după cum se găsește scris în Penticostariu; tot aci se vede că satul se numea pe la 1800 Giorzești și în urmă Condrăchești. De la familia Condrache se păstrează un pomelnic din 1835.

In mijlocul bisericeĭ se află mormîntul luĭ Ștefan Beldiman († 1867) și soția sa Anica († 1839).

Condrea, *sat,* în partea de N.-E. a com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ, așezat pe malul drept al Prutuluĭ, înconjurat de bălțĭ și supus inundațiilor. Șĭ-a luat numele de la un bătrîn răzăș, numit Vicol Condrea, care s'a stabilit pentru prima dată în acest loc pe la anul 1804.

Locuitoriĭ acestuĭ sat în număr de 9 familiĭ, cu 30 suflete, din carĭ 7 contribuabilĭ, aŭ răzășie căpătată în trupul moșieĭ Măldăreni, de pe timpul Hatmanuluĭ Costache Ghica, după cum ne spun bătrîniĭ. Această moșie se află astăzĭ pe proprietatea Telemăneștilor.

Condrea, *sat,* face parte din comuna Umbrărești, pl. Bîrladuluĭ, jud. Tecuciŭ. E situat în partea de V. a com., la o depărtare de $2^1/_2$ kil. de reședința eĭ.

Populație: 75 capĭ de familie, saŭ 198 suflete.

Are o școală, frecuentată de 30 copiĭ, 29 băețĭ și 2 fete.

Biserica, cu hramul Sf. Voevozĭ, este făcută de locuitorĭ, din lemn, în locul alteia foarte vechie.

Actuala s'a reînoit în 1834.

Satul Condrea avea înainte maĭ mulțĭ locuitorĭ, dar, din cauza inundațiilor Siretuluĭ, eĭ s'aŭ mutat în satul Salcia. Locuitoriĭ sunt vechĭ răzășĭ.

Condrea, *parte* din *șesul* Prutuluĭ, ce se află în raionul satuluĭ Condrea, com. Lunca-Banuluĭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Condrea, Dorobănţeşti, saŭ **Fotache,** a doua *gură de ocnă,* deschisă în com. Slănicul, plasa Vărbilăul, jud. Prahova, după încetarea funcționăreĭ celeĭ de la Mihaiŭ Olteanu. Aceasta vine în josul celeĭ d'întîiŭ ocne, la o distanță cam de 800 m.

Pănă acum vr'o 12 anĭ eraŭ sturiĭ de sare afară. Sarea e foarte albă și maĭ densă ca cea

de la ocna Mihaiŭ Olteanu. Apa din gura acesteĭ ocne este foarte sărată şi serveşte la băĭ pentru oameniĭ bolnavĭ de reumatizm.

Condreni, *sat,* în com. Vînători-Neamţuluĭ, plasa de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. E situat pe valea pîrîuluĭ Neamţul, în apropiere de Cetatea-Neamţuluĭ. Se mărgineşte spre V.-S. cu satul Lunca; spre N.-E. cu Cetatea-Neamţuluĭ; spre S. cu satul Vînători, de care se desparte prin pîrîul Neamţul şi prin ambiĭ afluenţĭ aĭ acestuia: Nemţişorul şi Ozana.

Terenurile sale sunt deschise în valea rîurilor, ridicîndu-se drept către N. în terase considerabile dela 300—400 m. d'asupra niveluluĭ.

Vatra satuluĭ are o întindere de 123 hect., 86 fălcĭ şi 60 prăjinĭ. Populaţiunea se urcă la suma de 157 suflete, saŭ 35 capĭ de familie, din carĭ 8 vădane, 10 nevolnicĭ. Loc. se îndeletnicesc cu lucrarea pămîntuluĭ şi creşterea vitelor.

In acest sat se află: o velniţă, 4 morĭ de apă şi 2 pive pentru făcutul sucmanelor.

Numărul contribuabililor: 35.

Vite sunt: 200 capete, dintre carĭ: 115 vite marĭ cornute, 10 caĭ şi 33 rîmătorĭ.

Condreoaia, *şes,* în com. Pleşeşti, jud. Suceava.

Condreşti. V. Telejna-d.-s., sat, jud. Vasluiŭ.

Condriĭ (Izvorul-), *izvor,* curge din Poiana-Condriĭ, com. Star-Chiojdul, plasa Teleajenul, jud. Prahova; ia direcţia S.-E. şi se varsă în gîrla Bîsca-cu-Cale, tot în raionul comuneĭ Star-Chiojdul.

Condriĭ (Poiana-), *poiană,* pe plaiul Chiojduluĭ, în partea de N. a com. Star-Chiojdul, plaiul Teleajenul, jud. Prahova. Serveşte de izlaz pentru vitele loc.

Condroaia, *gîrlă.* Izvoreşte din pădurea Dumeştilor, de la locul numit Impuţita, jud. Vasluiŭ; trece pe teritoriul com. Todireşti, din pl. Fundurile, şi la satul Hucul, se varsă în rîul Bîrlad.

Conduleşti, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Broşteni.

Condurache, *movilă,* jud. Botoşani, pe podişul Novaci, spre E. de satul Bîznoasa, comuna Zlătunoaia, pl. Miletinul-Tîrgul.

Conduratul, *com. rur.,* pl. Cricovul, jud. Prahova. Se numea în vechime Tătărăi-Conduratul.

Este situată pe loc şes, la 40 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 20 kil. de a plăşeĭ.

N'are nicĭ un cătun alipit. Are o populaţiune de 845 locuitorĭ, 410 bărbaţĭ şi 435 femeĭ, cu 172 capĭ de familie; sunt 154 contribuabilĭ; 168 case de locuit.

In comună e o singură biserică, zidită în anul 1848, pe ruinele uneĭ vechĭ bisericĭ, de Costache Filipescu. S'a reparat, în 1872, de locuitorĭ. Este deservită de un singur preot.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Produsul agricol îl desfac la oraşul Ploeşti şi gara oraşuluĭ Mizil.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit, parte la anul 1864, parte la anul 1879. Ceĭ d'întîiŭ aŭ primit pămînt din moşia fostă a d-luĭ Ion Oteteleşanu, iar ceĭ din urmă pe a Schituluĭ-Ţigăneşti. In total s'a dat 465 hect.

Şcoală există în comună de la 1871, dar regulat funcţionează de la 1889. S'a frecuentat în anul 1895 de 60 băeţĭ, din numărul de 190 copiĭ, 96 băeţĭ şi 94 fete, cu vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 48 bărbaţĭ şi 12 femeĭ.

Toată suprafaţa comuneĭ e de 1495 hect. Pămîntul nu e tot prielnic, fiind şi sărăturĭ.

Comerciul se face în comună de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ, afară de drumurĭ, se urcă la 3815 leĭ şi cheltuelile la 2796 leĭ anual.

In comună sunt şosele vecinale spre: Colceagul, Fîntînelele, Degeraţi, Fulga, Mizil şi Baba-Ana.

E brăzdată de două movile şi udată de o singură gîrlă ce vine din com. Vadul-Săpat.

Se mărgineşte cu moşiile: Baba-Ana, Mizilul, Degereţeanu şi Colceagul.

Conegi. V. Orăşeni sat, comuna Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Conegi, *deal,* lîngă satul Orăşeni, com. Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani. Se zice că numele i-ar veni de la ceĭ d'întîĭ locuitorĭ stabilițĭ în vale, veniţĭ din Transilvania şi carĭ se numeaŭ Conegĭ; eĭ aŭ format satul care pe urmă a luat numele de Orăşeni-din-Vale.

Conegi, *vale,* între dealul Conegi şi Dealul-Vieĭ, pe teritoriul satuluĭ Orăşeni, com. Curteşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Coneşti, *cătun,* pendinte de comuna Mihăeşti-d.-s., pl. Şerbăneşti, jud. Olt, situat pe valea pîrîuluĭ Călmăţuiul şi dealurile

luĭ. Are o populaţiune de peste 400 locuitorĭ, maioritate moşnenĭ, posedînd 850 hect. arabile. Eĭ aŭ: 104 boĭ, 39 vacĭ, 45 caĭ, 180 oĭ, 20 capre şi 95 porcĭ.

Aci se află o biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Congaz, *com. rur.*, situată în partea centrală a jud. Tulcea şi nordică a plăşeĭ Babadag, pe pîrîul Teliţa.

Numele săŭ este turcesc, şi însemnează Satul-Sîngeluĭ, din cauza uneĭ lupte sîngeroase, dată aci între Turcĭ şi Ruşĭ, la 1829.

Se mărgineşte la N. cu com. Cataloi; la E. cu Agi-Ghiol şi Sari-Chioi; la S. cu Zebil şi Babadag; la V. cu Armutlia şi Nalbant.

Relieful soluluĭ e accidentat de dealurile: Sarî-Tepe, cu vîrful Sarî-Tepe (79 m.), la N.-V., cu fîneţe; Ciatal-Bair (156 m.), Orta-Bair (170 m.), Taş-Bair, la N.-E. cu tufărişurĭ; Tugarlea-Bair, Dealul-din-Fundul-Găvanuluĭ (167 m.), la S. şi S.-E., cu semănăturĭ; Denis-Tepe (266 m.) la V. Movile sunt numeroase, între carĭ: Ploschili (121 m.), Cudoŭ (116 m.), Toximim (115 m.), la S.-E., sunt naturale.

Apele carĭ o udă sunt: pîrîul Taiţa şi valea Teliţa la S.-V.; izvorul Teliţa, la E.; Valea-Izvoruluĭ, cu afluentul săŭ valea Hagilar, prin mijloc.

Bălţĭ sunt: Coada-Bălţiĭ, o prelungire a laculuĭ Babadag, şi Toprac-Chiopru, la S.

Cătunele carĭ formează comuna sunt: Congaz, reşedinţa, la E., pe pîrîul Teliţa; Hagilar, la 5 kil. spre N.-V., pe pîrîul Hagilar; Satul-Noŭ, la 7 kil., spre S.-V., pe pîrîul Taiţa.

Intinderea com. e de 10500 hect., din carĭ 122 hect. vetrele satelor, 7300 hect. ale locuitorilor, 3178 hect. ale statuluĭ.

Populaţia e amestecată; sunt 357 familiĭ, saŭ 1800 suflete, din carĭ 400 bărbaţĭ, 352 femeĭ şi 1045 copiĭ; dintre aceştia sunt: 391 Romînĭ, 1376 Bulgarĭ, 2 Ruşĭ, 5 Grecĭ, 14 Germanĭ, 18 Armenĭ şi 3 Evreĭ.

Sunt 359 plugarĭ avînd: 300 plugurĭ; 2200 capete de vite; 15 morĭ de vînt.

Pămîntul e foarte prielnic cultureĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 7792 leĭ şi cheltuelile de 7600 l.

Sunt 415 contribuabilĭ.

Comerţul e activ; se importă manufacturĭ şi se exportă cereale, vin şi vite.

Drumurĭ sunt: calea naţională Tulcea-Constanţa, prin mijloc, şi drumurĭ comunale la Babadag, Armutlia, Zebil, Sari-Chioi şi Agi-Ghiol.

Bisericĭ sunt treĭ: una în Congaz, cu hramul Naşterea-MaiciĭDomnuluĭ; a doua în Hagilar, cu hramul Adormirea şi a treia în Satul-Noŭ, cu hramul Intrarea-în-Biserică, zidite de locuitorĭ; aŭ 10 hect. pămînt de fiecare; sunt deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Şcolĭ sunt două, una la Congaz şi a doua în Hagilar, fondate de comună şi avînd fiecare 10 hect. pămînt. Instrucţiunea se predă de 3 învăţătorĭ, la 148 elevĭ.

Congaz, *sat,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, căt. de reşedinţă al com. Congaz. E aşezat în partea nordică a plăşeĭ şi estică a comuneĭ, pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Teliţa. Are o întindere de 122 hect. şi o populaţie de 315 familiĭ, saŭ 1289 suflete.

Congaz-Bair, *deal,* în jud. Constanţa, pl. Medjidia, pe teritoriul com. rur. Medjidia. Este o ramură a dealuluĭ Tabia-Franţuzească ce se îndreaptă spre V., avînd o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V. Brăzdează partea centrală a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ. Are o înălţime de 120 m. şi este acoperit în cea maĭ mare parte cu fîneţe şi păşunĭ. Icĭ şi colo cîţĭ-va arborĭ risipiţĭ, arată că, înainte, întinse pădurĭ acopereaŭ acest deal. Pe la partea luĭ de E. trece drumul ce duce de la Medjidia la Mamut-Cuiusu.

Constandachi, *şes,* lîngă dealurile Obrijeni, Mohorîta şi Raţa, din com. Sineşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Constandiĭ (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, comuna Gura-Sărăţiĭ, căt. Nenciuleşti. Se scurge în Izvorul-Dulce.

Constantin-Mămăligan, *vale,* în jud. Vlaşca, ce începe din moşia Trestenicul-d.-s. şi se scurge în valea Trestenicul-d.-j.

Constantineşti, *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Vedea-d.-j. Este situată pe gîrla Plapcea-Mare, la 20 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 10 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 120 capĭ de familie, saŭ 596 suflete, din carĭ 168 contribuabilĭ; locuesc în 142 case.

In com. e o biserică, fondată pe la 1813 şi de atuncĭ reparată, avînd ca ctitorĭ pe Crăciun Ioniţă, Filip Olteanul şi alţiĭ; e deservită de 1 preot, plătit de com. şi de locuitorĭ.

Sunt 5 croitorĭ şi 2 tîmplarĭ. Eĭ vînd produsul munceĭ lor la oraşele Slatina şi Piteşti.

Vite sunt: 42 caĭ şi epe, 300 boĭ, 12 capre, 1500 oĭ şi 260 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ, afară de 20, carĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe 45 hect., pe moşia d-luĭ Ciocaneli.

Şcoala există în com. de la 1860. Clădirea e bună şi e proprietate particulară. Se frecuentă de 38 copiĭ, din numărul de 98 în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 756 leĭ. Ştiŭ carte 79 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile sunt în sumă de 2668.23 leĭ anual.

In comună se află numaĭ o şosea comunală care-ĭ înlesneşte comunicaţia spre S. cu comuna Mogoşeşti. In partea de V. este un deal, cu direcţia de la N. la S., în lungime de 4 kil., pe care se cultivă cereale şi puţine viĭ.

E udată de gîrla Plopcea-Mare, de la N. la S., gîrlă în care se varsă văile: Plopul, Condia şi Gorganea.

Se învecineşte la N. cu com. Poborul şi Albeşti; la S. cu com. Mogoşeşti; la E. cu com. Tătărăi şi Scorniceşti; şi la V. cu com. Oporelul.

Constantineşti, *cătun,* pendinte de com. Suţeşti, pl. Ianca, jud. Brăila. E situat la N. com. şi la 7 kil. depărtare. Populaţia sa e de 76 capĭ de familie, saŭ 310 suflete. Ştiŭ carte 33 persoane, nu ştiŭ 277.

Are o şcoală mixtă, înfiinţată la 1885 şi frecuentată de 15 elevĭ.

Constantineşti, *mahala,* în com. rur. Padina-Mare, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Constantineşti, *deal,* în raionul com. Constantineşti, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 2 hect. vie.

Constanţa, *judeţ,* unul din cele două judeţe ale Dobrogeĭ.

Şĭ-a luat numele de la reşedinţa sa, oraşul Constanţa, cel maĭ însemnat port şi singurul chiar al Romînieĭ la Marea-Neagră (exceptînd Sulina, care e un port de transit fluvial-maritim; Mangalia maĭ nicĭ socotindu-se ca port). Inainte de anexarea Dobrogeĭ, se numea Kiustendge; aşa îl cunoşteaŭ şi străiniĭ; acest nume îĭ vine tot de la oraşul Constanţa (vechia Tomis) căreia Turciĭ îĭ ziceaŭ Kiustendge, saŭ Kiustengea care de sigur e o modificare a numeluĭ antic Constanţa saŭ Constantziana, precum se numea în epoca bizantină oraşul Tomis.

Topografia. —Jud. Constanţa este aşezat în partea estică-extremă a regatuluĭ Romîn, între Dunăre şi Mare, şi în partea meridională a peninsuleĭ Dobrogea. Este situat între 24° 58′ şi 26° 36′ longitudine orientală (0° la Paris), adică de la fortul Arab-Tabia de lîngă Silistra până la gura Periteaşca (comunicaţie a lacului Sinoe cu Marea), şi între 43° 44′ şi 44° 58′ latitudine boreală saŭ septentrională, adică de la punctul Ilanlîc-Tepe la piciorul sudic al Movileĭ-Cazacilor, pe malul Dunăreĭ.

Cea maĭ mare lărgime a judeţuluĭ de la V. la E. este de la Arab-Tabia la capul Tuzla, măsurînd 117 kil. Diagonalele sale cele maĭ lungĭ sunt: 1. de la S.-V. la N.-E., adică de la Arab-Tabia, de lîngă Dunăre, la gura Periteaşca (gura laculuĭ Sinoe în Mare), avînd 150 kil. lungime; 2. de la N.-V., la S.-E., adică de la Movila-Cazacilor lîngă Dunăre până la movila Ilanlîc-Tepe de lîngă Mare, cu o lungime de 140 kil. Alte liniĭ maĭ însemnate sunt:

a) De la N.-V. spre S.-E.: 1. de la Movila-Cazacilor la gura Periteaşca, avînd 75 kil. lungime; 2. de la Cernavoda la Constanţa, 56 kil. în linie dreaptă; 3. de la Arab-Tabia la movila Ilanlîc, 115 kil.; 4. cea maĭ mică lăţime este de la satul Boazgic la satul Mamaia, cel d'întîĭ pe Dunăre, al 2-lea pe Marea-Neagră, de 44 kil.

b) De la S.-V. spre N.-E.: 1. de la Arab-Tabia la Movila-Cazacilor, 120 kil.; 2. de la Ilanlîc-Tepe la gura Periteaşca, 100 kil.; 3. de la Copucci (pe hotarul Bulgarieĭ) la vîrful Atmagea (400 m.) (la hotarul judeţuluĭ Tulcea) cu 135 kil.; 4. cea maĭ mică lungime e de la movila Cara-Iuc (pe hotarul Bulgarieĭ) la vîrful Şeremet (pe hotarul judeţuluĭ Tulcea), de 65 kilometri.

c) Liniĭ carĭ pleacă de la oraşul Constanţa: 1. la gura Periteaşca, 52 kil.; 2. la Sultan-Bair (Atmagea) 85 kil.; 3. la Hîrşova, 80 kil.; 4. la Cetatea-Oiĭ, 88 kil.; 5. la Boazgic, 54 kil.; 6. la Cernavoda, 56 kil., şi în linie dreaptă pe calea ferată 62 kil.; 7. la Rasova, 58 kil.; 8. la Ostrov 105 kil.; 9. la Arab-Tabia, 112 kil.; 10. la movila Cara-Iuc, 63 kil. şi la vîrful Docuzaci (pe hotarul Bulgarieĭ), 65 kil.; 11. la Cuzgun, 68 kil.; 12. la Mangalia, 42 kil.; 13. la Ilanlîc-Tepe, 53 kil.; 14. la Medjidia, 32 kil.

d) Dacă considerăm orăşelul Medjidia ca centrul geografic al judeţuluĭ, după cum e şi centrul agricol, avem atuncĭ maĭ multe liniĭ-raze plecînd: 1. spre Constanţa 32 kil.; 2. la capul Midia, 35 kil.; 3. la gura Periteaşca, 67 kil.; 4. la Seremet, 27 kil.; 5. la vîrful Atmagea, 77 kil.; la Movila-Cazacilor, 83 kil.; 7. la Cetatea-Oiĭ, 66 kil.; 8. la Hîrşova, 58 kil.; 9. la Boazgic, 23

kil.; 10. la Cernavoda, 24 kil.; 11. la Rasova, 26 kil.; 12. la Ostrov, 75 kil.; 13. la Arab-Tabia, 82 kil.; 14. la movila Cara-Iuc, 38 kil.; 15. la vîrful Docuzaci, 50 kil.; 16. la Copucci, 57 kil.; 17. la Ilanlîc-Tepe, 63 kil.; 18. la Cuzgun, 40 kil.; 19. la Mangalia, 55 kil.; 20. la capul Tuzla, 44 kil.

e) Distanţele în linie dreaptă dintre comunele urbane, afară de cele menţionate maĭ sus, sunt următoarele: 1. de la Hîrşova la Cuzgun, 66 kil.; (pe drum, 82 kil.); 2. de la Hîrşova la Ostrov, 80 kil. (pe drum, 124 kil.); 3. la Cernavoda, 40 kil. (53 kil., pe drum); 4. la Mangalia, 115 kil.; 5. de la Cernavoda la Cuzgun, 30 kil.; 6. la Ostrov, 60 kil. (71 kil. pe drum); 7. la Mangalia, 75 kil.; 8. şi la Cuzgun la Ostrov 35 kil.; 9. la Mangalia, 70 kil.; 10. de la Ostrov la Mangalia, 105 kil.

Suprafaţa totală a judeţuluĭ Constanţa este de 6058 kil. p. saŭ 605881 hect., saŭ 1210762 pogoane. Din această întindere 1/20 este ocupată de Dunăre, gîrle, bălţĭ şi stufurĭ, 1/10 este ocupată cu pădurĭ şi crîngurĭ, 1/35 este ocupată de vetrele satelor.

Teren neproductiv, sunt 35509 hect.: vetrele satelor şi oraşelor, 15782 hect., cu 20376 case şi clădirĭ; bălţĭ, mlăştinĭ, drumurĭ, etc., 19527 hect.

Teren productiv sunt 570732 hect. ale statuluĭ şi proprietarilor: 171637 hect.; ale locuitorilor: 399095 hect.

Hotarul amănunţit al judeţuluĭ Constanţa este următorul: plecînd după malul drept al Dunăreĭ, de la E. de oraşul Silistra, la N. de fortul Arab-Tabia, hotarul o ia maĭ întîiŭ spre E., urmînd într'una malul cel înalt, stîncos şi rîpos al Dunăreĭ, trecînd pe la N. de orăşelul Ostrov saŭ Silistra-Nouă, până în dreptul satuluĭ Bugeacul, de unde se îndreaptă spre N.-E., trecînd pe la N. de lacul Gîrliţa şi la N. de satul Pîrjoaia, până la ostrovul Pîrlitul, pe urmă spre E. pe la Nordul laculuĭ Oltina; de la poalele movileĭ Oltina se dirige din noŭ spre N.-E. pe la N. de lacul şi satul Mîrleanul, până la Măgura-Drăgaiciĭ, de unde trece spre E. pe la N. de balta Vederoasa, până la satul Rasova, pe urmă spre N.-E. pe la V. de Cochirleni, Cernavoda, Seimeni-Marĭ şi Micĭ; de la Boazgic apucă spre N.-V. până la Topal, de lîngă care o ia din noŭ spre N.-V. pe la V. de Hîrşova, până la Cetatea-Oiĭ; făcînd un mare arc de cerc spre E. până la cotul Cluciul, se îndreaptă spre N.-E. pe la V. de satele Ciobanul, Gîrlici, Dăeni, Ostrov şi se opreşte la poalele sudice ale Movileĭ-Cazacilor; în tot acest parcurs a avut direcţia generală de la S.-V. spre N.-E. şi a urmat cursul Dunăreĭ, coprinzînd însă şi maĭ multe insule. De la poalele sudice ale Movileĭ-Cazacilor, hotarul îşĭ schimbă direcţia, luînd pe aceea de la N.-V. spre S.-E., îndreptîndu-se spre Mare; acest hotar, de la Mare spre Dunăre, este acesta: de la gura Periteaşca (comunicaţia laculuĭ Sinoe cu Marea) se îndreaptă spre S.-V., taie lacul Sinoe şi se opreşte la poalele ruinelor vecheĭ Istropolis (de pe lîngă teritoriul comuneĭ Cara-Harman), se îndreaptă apoĭ spre V. de lacul Tuzla, ale căruĭ malurĭ le urmează mereŭ, maĭ întîĭ spre S., apoĭ spre V., şi în fine spre N., pe la gura rîuluĭ Peletlia, oprindu-se la 2 kil. spre N. de gura acestuĭ pîrîŭ; apoĭ, spre V., într'o linie dreaptă, trece prin movila Duimgi, spre N.-V. urcă dealul Cascalai-Bair, iar de la poalele vîrfuluĭ acestuia, movila Pericli-Ial-Tepe, o ia spre S.-V., paralel cu şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa până dă de valea Alciac-Dere; face o întorsătură în dreptul sat. Seremet, trece prin Movila-luĭ-Toader, de unde se îndreaptă spre S.-V., taie pîrîul Casimcea saŭ Taşăul, ajunge la poalele dealuluĭ Cirişlic-Bair, urcă şi scoboară dealul Şeremet-Bair, se îndreaptă spre V., taie dealul Cirişlic-Bair, urcă dealul Ghelingec-Bair, de unde o ia spre N.-V., până într'un vîrf al dealuluĭ Cara-Tepe-Bair, de unde duce, spre N.-V., până în pîrîul Casimcea, ceva maĭ sus de saţul Cirişlic, la locul unde primeşte valea Curu Culac saŭ Tocsof; de aci o ia spre N.-V., urcînd cursul pîrîuluĭ Casimcea până la afluenţa acestuia cu valea Ceatăl-Orman, se dirige spre N., trece pe la V. de satul Tocsof, pe muchia dealuluĭ Taşlî-Culac, pe urmă spre V., până dă iar de pîrîul Casimcea, pe care îl trece la confluenţa sa cu pîrîul Rîmnic, la locul numit Podul-luĭ-Gogoncea şi Moara-Cocoaneĭ, urcă dealul Arman-Tepe, într'o direcţie N.-N.-V., trece prin movilele Manca-Tepe-Dermen şi Ciuciuc-Chioi; în dreptul satuluĭ Ciuciuc-Chioi se îndreaptă iar spre V., iar de la capătul văeĭ Mandalîlc-Dere, spre N., pe la poalele dealuluĭ Dulgherul, trece prin movila Turbencea, printre satele Casimcea (Tulcea) şi Curudgea, taie dealul Turbencea, urcă dealul Turbencea-Bair, de unde apoĭ o ia direct spre E., până lîngă satul Ciauş-Chioi, pe urmă spre N. până pe dealul Mişelic-Bair, apoĭ spre N.-E., taie pîrîul Hagi-Omer, dealul Batacla-Başa, dealul Periclic, tăind spre N.

valea Caiculac, valea Baş-Punar saŭ Slava; merge pe muchea dealuluĭ Baş-Punar, până într'o direcţie N. - V., străbate dealul Cirişliva şi se opreşte în pădurosul deal Topolog, nodul central al dealuluĭ d'împrejur; de aci hotarul se îndreaptă spre V., pe muchiile dealurilor Sultan-Bair, Ghiolgic - Bair, apoĭ spre S.-V., urcă şi coboară dealurile Canat-Calfa, şi Ghiun-Ghiurmeş, până în dreptul satuluĭ Urumbei; spre N.-V. paralel cu cursul pîrîuluĭ Aigăr-Ahmet, trece prin satele Coium-Punar şi Aigăr-Ahmet, taie dealul Sînărtaş-Tepesi, merge pe la poalele sudice ale dealuluĭ Ghium-Ghiurmeş, pe care, la capătul Văeĭ-Ulmilor, îl urcă şi îl coboară într'o direcţiune nordică, taie valea Hagil şi în sfîrşit se îndreaptă spre V. şi se opreşte pe malul Dunăreĭ la 2 kil. maĭ jos de satul Ostrovul, la poalele sudice ale Movileĭ-Cazacilor.

In partea răsăriteană, hotarul judeţuluĭ îl face Marea-Neagră, de la gura Periteaşca la movila Ilanlîc-Tepe, pe o lungime de 122 kil. şi cu o direcţie generală de la N.-E. spre S.-V. De la gura Periteaşca se îndreaptă maĭ întîiŭ spre S.-V. până la capul Midia, aproape în linie dreaptă pe la răsărit de lacul Sinoe, stupul Cituc, satul Cara-Harman, prin gura Boazuluĭ (comunicaţie sudică a laculuĭ Sinoe cu M.-Neagră); de la capul Midia o ia spre V., formînd un fel de baie numită baia Midia, apoĭ spre S.-V., spre S. şi spre S.-E. până la promontoriul Constanţa, mergînd pe la E. de lacurile Taşăul şi Sirt-Ghiol şi satele Mamaia, Palaz şi Anadol-Chioi; de la promontoriul Constanţa, hotarul, ţărmul Măriĭ, descrie următoarea linie sinuoasă ∽, în a căreĭ convexitate superioară se află oraşul Constanţa şi a căruĭ concavitate inferioară este ocupată de golful şi portul Constanţeĭ; o ia în urmă, aproape în linie dreaptă, spre S.-S.-E., până la capul Tuzla, pe la Est de lacurile şi satele Agigea şi Techir-Ghiol; de la capul Midia, hotarul se îndreaptă spre S.-V. până la punctul Ilanlîc-Tepe. In partea sudică hotarul este format de o linie imaginară despărţind Dobrogea romînă de cea bulgară, cu o lungime de 148 kil., o direcţie generală de la S.-E. spre N.-V. Plecînd de la vîrful Ilanlîc-Tepe (33 m.), de lîngă pichetul No. 31, hotarul o ia spre V., ţinînd muchea dealuluĭ Acangi, trece pe la S. de satul Ilanlîc, de movila Cialî-Mezarlîc, pe la N. de movila Acangi-Tepe şi satul Acangi (Bulgaria), taie valea Acangi, vîrful Caciamac, pichetul No. 5, lîngă ruinele Caciamac (Bulgaria), de unde apucă spre N.-V., tăind văile Papucci şi Chadi-Chioi, pe la N. de movila Cara-Tepe (Bulgaria), urcînd şi coborînd dealurile Cadi-Chioi şi Hoşcadin, pe la S. de satele Cadi-Chioi şi Hoşcadin şi Valali, până în valea Ciuciuc-Dere-Culac; de aci merge spre V. până la vîrful Iurtluc-Tepe, pe muchea dealurilor Valali şi Murfatcea-Cairac, pe la Sud de satele Daulu-Chioi şi Canli-Cicur; din vîrful de maĭ sus hotarul se îndreaptă spre S.-V. până la vîrful Docuzaci, tăind Valea-Izvoruluĭ, ţinînd muchiile dealurilor Bair-Iuiuc şi Deri-Chioi, tăind valea Cerkez-Chioi, pe la 1 kil. spre S. de satele Dere-Chioi şi Cerchez-Chioi, urcă şi urmează muchea Dealuluĭ-Moriĭ şi a culmeĭ Docuzaci, trecînd prin vîrful Movileĭ-Marĭ şi, pe la 2 kil. spre S.-V. de satul Docuzaci, din vîrful Docuzaci, hotarul se dirige spre N.-V., ţinînd tot dealul Docuzaci, tăind valea Armutlia, pe ale 1 ½ kil. spre V. de ruinele satelor Artmutlia şi Aţî-Sadîc, merge pe muchea dealuluĭ Hairam Chioi, taie valea cu acelaşĭ nume, pe la 2 kil. spre V. de satul Hairam-Chioi, dealul Calaigi, trecînd prin vîrfurile Calaigi (200 m.), Tiuli (140 m.), movila Sevendic (198 m.), ţine muchea dealuluĭ Sevendic, tăind văile Cogea-Ceair şi Iarîm-Culac, pe la 1 ½ kil. spre Vest de satul Sevendic şi spre Est de satele Hasamcea şi Deli-Iusuf-Chuias (Bulgaria) şi se urcă în vîrful Iarîm-Başa (196 m.); de aci hotarul o ia spre S.-V., urcînd şi coborînd muchea dealuluĭ Ghiol-Punar, prin pădurea Sulei-Orman, taie valea Enişenlia şi adiacenta eĭ, valea Hazarlîc, pe la 1 ½ kil. spre S. de satele Hazarlîc şi Enişenlia, urcă dealul Hazarlîc până în vîrful Hazarlîc, de unde se îndreaptă spre S.-S.-V. tăind valea Techir-Chioi Ciair, urcînd dealul Irasli-Bair, străbătînd lunca Dermen-Sîrtî, valea Caralmus-Ugun-Culac, pe la 2 kil. spre Sud de satul Dobromirul-din-Deal, dealul Caralmus-Orman-Bair, coboară în valea Terescondu-Ceair, până la unirea eĭ cu valea Techi-Deresi-Ceair şi Ardalîc-Ceair, taie aceasta din urmă la 1200 m. spre S. de satul Techi-Ceresi şi se urcă în vîrful Tuzla-Iuc al dealuluĭ Techederesi; din acest vîrf hotarul se dirige spre N.-V. până în vîrful Veli-Chioi ţinînd muchea dealuluĭ Techideresi-Air, taie valea Regep-Cuius-Ceair, la 800 m. spre Vest de satul cu acelaşĭ nume, urmează muchea dealurilor Cara-Peretlic-Artas şi Siran-Culac-Bair, prin pădurea Chereşlic-Orman, trece apoĭ prin valea Satis-Chioi-Ceair, şi urcă vîrful Veli-Chioi; de aci hotarul o ia spre S.-E. de satul

Veli-Chioi, pe muchea dealuluĭ Veli-Chioi-Bair, prin pădurile Cara-Ali-Corusu, Iasi-Orman, Saidi-Orman, pănă în vîrful Ciriagi-Iuc al dealuluĭ Ciriagi-Iol-Bair, de unde se îndreaptă spre V. pe la 1 kil. spre S. de satele Garvanul-Mare şi Garvanul Mic, pe muchiile ramificaţiunilor culmeĭ Carvac-Bair, prin pădurea Berbotaşi-Orman, tăind văile Culac-Punar-Ceair, Dumecican-Culac-Ceair, prin vîrful Garvan, prin valea Cingine-Ceair, pe la poalele sudice ale dealuluĭ Regene-Bair, valea Carvac-Cula-Ceair, vîrful Cuiuguc, al dealuluĭ Bei-Orman-Bair; de aci spre S.-V., urcînd şi scoborînd dealurĭ şi văĭ ca: valea Chilege-Ceair, dealul Timbet-Bair, valea Punar-Orman-Ceair, dealul Şaban-Bair, pe la 1 kil. spre S. de satul Ese - Chioi, vîrful Opanez al dealuluĭ Mahalè-Orman-Bair; din acest vîrf hotarul se dirige spre N.-N.-V., tăind văile Mahalè-Orman-Ceair, Curu-Canara, dealul Ese-Chioi, dealul Belezlichi - Sîrtî, pîrîul Pampurghiolgiŭ, şi dealul Sarîmesea-Bair, de unde ia spre V.-V.-N. pe muchea dealuluĭ de maĭ sus, prin movila Gabroviţa, tăind pîrîul Almalîul la 2 kil. spre S.-V. de satul cu acelaşĭ nume; urcă şi coboară dealul Ieral-Ceea-Bair în valea Rege-Deresi - Ceair, la pichetul No. 5; de aci, spre N. trece prin valea Rege-Deresi, pe şoseaua naţională bulgară Silistra-Varna printre ruinele forturilor Medjidia-Tabia (Bulgaria) şi Arab-Tabia, face un arc de cerc, lăsînd spre V. fortul Ilanlîc-Tabia (Bulgaria) şi se opreşte pe malul Dunăreĭ, la 800 metri spre E. de oraşul Silistra.

Forma sa este aceea a unuĭ trapez regulat, cu baza spre V.; cele două laturĭ marĭ paralele sunt: 1. de la Arab-Tabia la Ostrov 120 kil.; 2. de la Ilanlîc-Tepe la gura Periteaşca, 100 kil.; cele-l-alte două sunt: 3. de la Ostrov la gura Periteaşca, 75 kil.; 4. de la Arab-Tabia la Ilanlîc-Tepe 115 kil. Lungimea toată a perimetruluĭ este de 410 kil., iar a conturuluĭ total de 782 kil.

Judeţul Constanţa se mărgineşte la N. cu jud. Tulcea, la E. cu Marea - Neagră, la S. cu Bulgaria, despărţindu-se prin contraforturile Balcanilor, şi la V. cu judeţele Ialomiţa şi Brăila, despărţindu-se de cel d'întîiŭ prin Dunărea-Mare, de cel de al doilea prin Dunărea-Nouă şi canalul Măcinuluĭ saŭ Dunărea-Vechie.

Orografia. — Jud. Constanţa este format, orograficeşte vorbind, de o serie de platourĭ, de natură stîncoasă, carĭ se înlănţuesc unele cu altele, formînd prin unele locurĭ, maĭ cu seamă prin partea V. şi S.-V., văĭ (culac, alcea, ceair) şi dealurĭ, coline (bairurĭ, iuiucurĭ, etc.) Aceste dealurĭ sunt ultimele prelungirĭ ale munţilor Balcanĭ esticĭ, carĭ îşĭ trimet ramificaţiunile nordice, între Dunăre şi Mare până aproape de delta bătrînuluĭ fluviŭ; ele formează o dublă teraţă, din care o parte de şirurĭ saŭ culmĭ de dealurĭ se îndreaptă spre V., împiedicînd prin caracterul lor stîncos ca Dunărea să se verse maĭ repede în Mare. O altă parte, cea estică, maĭ puţin largă de cît precedenta, se desfăşură către Mare.

Această dublă teraţă îşĭ are limita, saŭ, maĭ bine zis, muchea saŭ coama, reprezentată prin dealurile Murai-Bair, Cara-Omer-Bair, Sîrtî-Bair, Hazaplar-Bair, Aiatan - Bair, Constanţa, Canara, Cara-Murat, Dorobanţul şi Inşiratele, avînd forma unuĭ arc mare de circonferinţă, cu convexitatea îndreptată spre Mare şi împărţind teritoriul judeţuluĭ în două marĭ teraţe: prima, cea vestică, balcano-danubiană, mult maĭ largă, maĭ dezvoltată; secunda, numită balcano - marină, îndreptată spre E. Ele se numesc ast-fel după direcţiunea ce urmează, atît dealurile şi ramificaţiunile lor, din ce în ce maĭ micĭ spre Dunăre saŭ spre Mare, avînd aceeaşĭ tulpină comună: ondulaţiunile balcanice, cît şi după drumul ce urmează văile dintre dealurĭ, carĭ se ridică: cele maĭ lungĭ şi maĭ însemnate spre Dunăre, cele maĭ scurte şi neînsemnate, spre Mare.

Teraţa balcano-dunăreană coprinde tot Vestul, centrul şi Nordul judeţuluĭ, cu o întindere de 6/7 din suprafaţa sa totală şi anume plăşile: Silistra-Nouă, Medjidia, Hîrşova, jumătatea vestică a plăşeĭ Mangalia şi a plăşeĭ Constanţa.

Putem divide această teraţă în treĭ altele maĭ micĭ:

a) Teraţa danubiană propriŭ zisă saŭ vestică, stînd în contact de-a dreptul cu fluviul şi reprezentată prin colinele: Ostrovul, cu vîrful Silistra (102 m.); Coşlugea, cu vîrful Coşlugea (139 m.); Oltina, cu vîrful Oltina (140 m.); Mîrleanul, cu vîrful Drăgaica-Măgura (108 m.); Rasova, cu vîrful Săpata (158 m.); Cochirleni, cu vîrful Moş-Oprea (108 m.); Cernavoda, cu vîrful Defcea (131 m.); Seimeni, cu vîrful Tibrin (102 m.); Boazgic, cu vîrful Seimeni (92 m.); Topal, cu vîrful Olacul (125 m.); Ghizdăreşti, cu vîrful Treĭ-Movile (111 m.); Hîrşova, cu vîrful Ciobanul (72 m.); Cîşla, cu vîrful Cadi-Cîşla (116 m.); Balgiul, cu vîrful Cinstitul (82 m.); Gîrlici, cu vîrful Cioro-

boaia (124 m.); Dăeni, cu vîrful Roşti (138 m.); şi Ostrovul, cu vîrful Ostrovul (120 m.).

b) A doua sub-terață, numită centrală, este la E. de precedenta şi este formată din următoarele: Almalîul, cu vîrful Almalîul (134 m.); Ese-Chioi, cu vîrful Ese-Chioi (144 m.); Gîrliţa, cu vîrful Cuingire (171 m.); Garvanul, cu vîrful Veli-Chioi (158 m.); Para-Chioi, cu vîrful Cara-Arman (142 m.); Cuzgun, cu vîrful Cuzgun (185 m.); Enigea, cu vîrful Suatiuc (158 m.); Copadin, cu vîrful Idris-Cuius (147 m.); Medjidia, cu vîrful Murfat (129 m.); Docuzol-Bair, cu vîrful Docuzol (109 m.); Tortoman, cu vîrful Taş-Punar (109 m.); Băltăgeşti, cu vîrful Cara-Tepe (107 m.); Inşiratele, cu vîrful Inşiratele (209 m.); Dulgherul, cu vîrful Carnele (168 m.); Turbencea-Bair, cu vîrful Turbencea (252 m.), Calfa, cu vîrful Drăgan (302 m.); Ramazan, cu vîrful Făgăraşul-Noŭ (228 m.); şi Sultan-Bair, cu vîrful Doerani (392 m.); cel maĭ înalt vîrf al jud.

c) A treia sub-terață este reprezentată prin dealurile: Sari-Iol-Bair, cu vîrful Dobromir (209 m.); Dobromir, cu vîrful Hazarlîc (186 m.); Ghiol-Punar, cu vîrful Iarim-Başa (196 m.); Schender, cu vîrful Ciali-Verde (176 m.); Hairan-Chioi, cu vîrful Armolia (182 m.); Docuzaci, cu vîrful Movila-Mare (200 m.); Cerchez-Chioi-Bair, cu vîrful Cerchez-Chioi (187 m.); Ghiuvenli, cu vîrful Cazil-Murad (165 m.); Enghez-Bair, cu vîrful Iribuler (125 m.); Tîrla-Bair (101 m.); Toprai-Sari-Bair, cu vîrful Elibe-Chioi (108 m.); Omurcea (120 m.); Hagi-Cabul, cu vîrful Hagi-Cabul (101 m.); Carol, cu vîrful Dana-Chioi (130 metri).

Maĭ toate dealurile primeĭ sub-teraţe, cele cincĭ şase de la începutul celor'lalte două teraţe, şi ultimele treĭ ale terațeĭ a 2-a, sunt de natură stîncoasă. Văile formate de ele sunt înalte şi prăpăstioase; ele merg ridicîndu-se în partea vestică, de la N. spre S., şi în partea nord-estică de la V. spre E., atingînd în vîrful Doerani (aproape 400 m.) punctul culminant al judeţuluĭ întreg. Cele din partea vestică şi sud-estică sunt acoperite cu pădurĭ frumoase, păşunĭ şi livezĭ întinse; pe cînd restul, cele din partea centrală, estică, şi cea nordică, excepţie făcînd cele de N.-E., sunt lipsite de pădurĭ, iar fîneţele ocupă întinderĭ nemăsurate; movilele par ca nişte sentinele în zare.

Teraţa balcano-marină coprinde restul estic, sud-estic şi nordic al judeţuluĭ; dealurile carĭ compun această terață se dirig, toate de la V. spre E. până la malul Măriĭ care este foarte aproape de linia despărţitoare între cele două teraţe, dunăreană şi marină, în cît în unele locurĭ, d. ex. în dreptul Constanţeĭ, distanţa între Mare şi culmea principală este de 7—10 kil. Ea ocupă $^1/_2$ din întinderea totală a judeţuluĭ, şi anume jumătăţile estice ale plăşilor Constanţa şi Mangalia. Inălţimea medie e de 75 m., mult maĭ mică de cît a terațeĭ danubiene. Culmile carĭ compun această terață sunt, începînd de la S. spre N.: Muraci-Bair (170 m.), Cara-Omer, cu vîrful Cheragi şi Ghiuvenli (152 m.), Sari-Ghiol (103 m.), Ilanlîc, cu vîrful Hagilar (101 m.), Capucci cu vîrful Copucci (114 m.), Mangalia, cu vîrful Capucci (82 m.), Tuzla, cu vîrful Tasli-Iuc (94 m.), Techir-Ghiol, cu vîrful Techir-Ghiol (82m.), Aiatan-Bair, cu vîrful Caramat-Iuc (74 m.), Constanţa, cu vîrful Ciatal-Iuc (71 m.), Canara, cu vîrful Izlam-Tepe (191 m.), Cara-Murad, cu vîrful Cara-Murad (103 m.), Cicracci, cu vîrful Cicracci (82 m.), Taşăul, cu vîrful Cara-Tepe (161 m.), Cara-Harman, cu vîrful Gargalîc (95 m.), şi Dorobanţul, cu vîrful Bel-Tepe (190 m.).

Aspectul general al acestor dealurĭ diferă mult de acele al terațeĭ danubiene; aicĭ o monotonie, o uniformitate obositoare domneşte pretutindenĭ, afară de cele 4—5 de la început, unde găsim peisagiĭ frumoase, stîncĭ ocrotitoare de peşterĭ minunate, ca aceea de la Mangalia; altă-dată aŭ fost scăldate mult maĭ înăuntru de valurile Măriĭ, care retrăgîndu-se, a lăsat ca semn al domnieĭ eĭ de odinioară, lanurĭ sărate ca: Tuzla, Mangalia, Sirt-Ghiol, Taşăul, Gargalîc, Sinoe. Sunt acoperite cu sămănăturĭ şi fîneţe întinse; cu movile numeroase ce par ca nişte sentinele uitate pe ambele platourĭ ale Dobrogeĭ.

Movilele sunt, unele naturale, altele artificiale, adică făcute de oamenĭ în amintirea unor fapte petrecute în vechime, altele se aseamănă cu movilele din Rusia; altele aŭ servit ca puncte de observaţiune; cele maĭ multe sunt acoperite cu verdeaţă şi se găsesc în partea sudică, sud-estică şi centrală a judeţuluĭ.

Tumulĭ sunt nişte ridicăturĭ de pămînt, maĭ mult saŭ maĭ puţin înalte, cu care este presărat maĭ tot teritoriul Dobrogeĭ şi în special al judeţuluĭ Constanţa. Săpate, unele din ele aŭ dat la lumină medaliĭ şi bijuteriĭ antice; altele însă aŭ fost cu totul goale. Este de observat, că tumuliĭ ceĭ micĭ con-

verg către un tumulus maĭ înalt de cît cele-l'alte, şi de pe care se vede în toate părţile, până la o mare depărtare. Această înălţime a servit ea oare ca observator în nemărginirea stepeĭ, orĭ a suportat vre-o fortificaţie? Tumuliĭ, după publicistul Blondeau, puşĭ maĭ în tot-d'auna pe liniile crestelor valurilor şi pe drumurĭ, ar fi, în acelaşĭ timp, indicatorĭ de drumurĭ, observatorĭ, morminte. Este constatat că mulţĭ tumulĭ ascund morminte, bunioară cele din Rusia sudică şi Valahia estică unde sunt foarte numeroşĭ; une orĭ eĭ sunt puşĭ pe linia de despărţire a apelor. Nu este probabil ca eĭ să fi servit în acelaş timp şi ca morminte şi ca observatorĭ.

Hidrografia.—Jud. Constanţa este udat de Dunăre şi de Mare; are păraie numeroase şi întinse lacurĭ, atît cu apă dulce cît şi cu apă sărată, este, comparat cu judeţul Tulcea, cu care împreună formează Dobrogea romînă, maĭ puţin favorizat de cît acesta; unde în jud. Tulcea pîraiele, gîrlele, lacurile, sunt maĭ numeroase, maĭ abundente în apă, întreţinînd maĭ peste tot judeţul o umiditate bine făcătoare, carĭ îl scutesc de secetele, uscăciunile şi aridităţile judeţuluĭ Constanţa. Totuşĭ, acesta stă maĭ bine în hidrografie de cît multe judeţe din ţară, cum de pildă: Ialomiţa, Vlaşca, Brăila, Covurluiŭ, etc., cu toate că acestea sunt maĭ productive de cît el, lucru care depinde însă de constituţia geologică a soluluĭ. El depinde de două basinurĭ: al Dunăreĭ şi al Măriĭ-Negre.

Basinul Dunăreĭ ocupă exact întinderea teraţeĭ balcano-dunărene, şi anume partea sud-vestică, centrală şi nord-vestică a judeţuluĭ, decĭ plăşile Silistra-Nouă, Medjidia, Hîrşova şi jumătăţile vestice ale plăşilor Mangalia şi Constanţa; este mărginit la V. de însuşĭ cursul Dunăreĭ şi la E. de linia despărţitoare întru cele două teraţe, dunăreană şi marină; coprinde decĭ a $^{6}/_{7}$ din întinderea totală a judeţuluĭ.

In jud. Constanţa, Dunărea udă partea vestică, sud-vestică şi nord-estică a judeţuluĭ, începînd imediat de la E. Silistreĭ şi până la 3 kil. maĭ jos de satul Ostrov, pe o lungime de aproape 180 kil. Direcţiunea cursuluĭ săŭ este următoarea: De la Silistra până la Bugeacul (8 kil.), are direcţia de la V. spre E.; de la Bugeacul până la ostrovul Pîrlitul (17 kil.), de la S.-V. spre N.-E.; de la ostrovul Pîrlitul la vîrful Oltina, iar de la V. spre E.; de aci se dirige în spre N.-E. până la Măgura-Drăgaica (7 kil.), de unde se îndreaptă spre E. până la Rasova (10 kil.); de la Rasova curge spre N.-E., pe lîngă Cochirleni şi Cernavoda, până la Boazgic (25 kil.); de la Boazgic face un mare arc cu convexitatea spre V. până la Ghizdăreşti (30 kil.); de la acest sat o ia spre N.-V., iar de la Hîrşova descrie până la punctul Cluciul o linie curbă, maĭ mare de cît o semicircumferinţă (50 kil.), iar de la Cluciul până maĭ jos de Ostrovul la 3 kil., curge în direcţia S.S.V.-N.N.E. De la Silistra până la Hîrşova poartă numele de Dunărea-Mare, pentru a fi deosebită de canalul Borcea saŭ Dunărea-Mică; de la Hîrşova la Ostrovul şi maĭ departe, se numeşte Dunărea-Vechie saŭ Canalul-Măcinuluĭ, în opoziţie cu Dunărea-Nouă saŭ Canalul-Brăileĭ. Lărgimea sa variază de la 500 m. la 2200 m.; în unele locurĭ e maĭ strîmtă ca 500 m., ca lîngă Ostrovul, unde are 250 m.; în altele e maĭ largă chiar ca 2200 m., cum în dreptul Silistreĭ (2400), iar în locul unde formează insule, este şi maĭ largă, ajungînd până la 5 kil., cum este la ostrovul Cluciul, de lîngă Hîrşova; în general, lărgimea medie variază între 500—800 metri. Adîncimea, de asemenea, este variabilă, însă maĭ puţin ca lărgimea; în unele locurĭ are 15 m., în altele 60 m. şi maĭ mult chiar; în general adîncimea medie variază între 12—25 m., fluviul fiind maĭ adînc către malul cel înalt, din dreapta, de cît către cel din stîngă.

In cursul eĭ Dunărea formează maĭ multe insule, din care numaĭ o parte aparţin judeţuluĭ Constanţa, restul ţinînd de judeţul Ialomiţa, şi de judeţul Brăila. In general, aceste insule sunt acoperite: parte cu pietriş şi nisip, parte cu pădurĭ de sălciĭ şi richiţĭ, parte cu amîndouă din aceste felurĭ, parte cu păşunĭ bune pentru vite. Principalele insule, începînd de lîngă Silistra spre Ostrovul, sunt: Hopa, Pastramagi, Ostrovul-Vechiŭ, Ostrovul-Mare, Ostrovul-Mic, Pacuiul-luĭ-Soare, Cali-George, Calungiria, Pîrlitul, Strîmbul, Puiul-Strîmbuluĭ, Hozunada, Ostrovul-Lung, Hinogi, Troina, Purcăreţi, Seimeni-Marĭ, Seimeni-Micĭ, Ostrovul-de-la-Vale, Boazgicul de la N. şi de la S., Cala-Chioi, Topalul-Mare şi Mic, Cluciul, Gîrlici, Dăeni; întinderea lor totală este cam de 8000 hect.; toate aŭ formă alungită, de la V. spre E., saŭ de la S. spre N.; toate suferă de furia Dunăreĭ, fiind acoperite în timpul inundaţiunilor de marĭ cantităţĭ de apă. Malul Dunăreĭ este, de la Silistra până la Hîrşova, de aci până maĭ jos de Gîrlici, Ostrovul şi Dăeni, înalt.

Gîrlele saŭ verigele formate de Dunăre, în mod natural, saŭ de oamenĭ în mod artificial, sunt niște brațe ale fluviuluĭ, care se întind pe acolo pe unde malul le permitea; principalele sunt: veriga Rasova, lîngă satul cu acelașĭ nume (9 kil. lungime); veriga Topalul (7 kil.) lîngă Topalul; veriga Dăeni (5 kil.) și veriga Ostrovul (4 kil.) lîngă satele cu acelașĭ nume; maĭ avem o gîrlă importantă, numită Băroiul, care se desface de lîngă Hîrșova și merge paralel cu Dunărea până maĭ jos de Dăeni, unde se deschide în fluviŭ (45 kil.), formînd maĭ multe lacurĭ și închizînd între fluviŭ și ea o suprafață de 7000 hect., acoperită cu stuf și semănată cu bălțĭ.

Basinul Măriĭ-Negre coprinde partea estică a județuluĭ, exact închiderea terațeĭ balcano-marină, întinzîndu-se decĭ de la malul Măriĭ spre V. până la linia despărțitoare între cele două terațe, danubiană și marină, peste jumătățile estice al plășilor Constanța și Mangalia. E mult maĭ puțin închis de cît basinul dunărean coprinzînd 1/7 din suprafața totală a județuluĭ, dar tot așa de bogat, în ceea-ce privește cantitatea de apă sărată și dulce. In importanță comercială însă, basinul Măriĭ este superior celuĭ dunărean.

Marea-Neagră udă județul la E., de la gura Periteașca, canalul de comunicație între lacul Sinoe până la movila Ilanlîc-Tepe, pe o lungime de aproape 80 kil. Malul săŭ are o direcțiune generală de la S. spre N.; scobiturile, băĭ saŭ golfurĭ, sunt puține și fără însemnătate; de la gura Periteașca el se dirige spre S.-V. până la capul Midia; de aci, făcînd o largă scobitură, baia Midia se îndreaptă spre S., până la capul Constanța; aci iar formează o scobitură, baia Constanța, care servă de port orașuluĭ cu acelașĭ nume; de la Constanța se dirige spre S.-E. până la capul Tuzla, formînd la N. de acesta capul Agigea; de la Tuzla se îndreaptă spre S.-V. prin capul Cumarova, pe lîngă Mangalia, până la punctul Ilanlîc-Tepe. Malul este pretutindenea aproape înalt, exceptînd distanța de la gura Periteașca la Gura-Boazuluĭ (7 kil.), unde e la nivelul Măriĭ. Contraforturile nord-estice ale ramificațiunilor Deli-Ormanuluĭ (Balcanul estic), se opresc brusc pe marginea apeĭ; malul e stîncos și pietros. Odinioară nivelul Măriĭ era maĭ ridicat de cît cel actual și acolo unde astăzĭ se găsesc lacurĭ întinse, Marea era pretutindenĭ; solul dobrogean însă, printr'o ridicare lentă, a făcut-o să se retragă cu vre-o cîțĭ-va kilometri.

Nivelul săŭ e maĭ sus de cît acel al Măriĭ-Mediterane, căcĭ un curent puternic domnește în Bosfor și Dardanele. Apa Măriĭ-Negre este maĭ puțin sărată de cît a Mediteraneĭ, din pricina numeroaselor și puternicilor fluviĭ ce se varsă într'însa, Istrul, Nistrul, Dniprul, Donul, Rugul, (Cazil-Ermac din Asia-Mică), carĭ îĭ aduc multă apă dulce, ce desărează întru cît-va apa eĭ, întocmaĭ ca și Baltica. La început ea a fost un lac, și numaĭ după ruperea Dardanelelor și Bosforuluĭ de către valurile Mediteraneĭ, ea a devenit Mare; ca lac ocupa partea centrală, unde găsim adîncimĭ de 2500—3000 m., și cea sudică, pe cînd jumătatea nordică, nord-estică și vestică a devenit Mare în urma irupțiuneĭ Mediteraneĭ. Coloarea sa este verzue închisă și une-orĭ, prin jocul de lumină, pare neagră închisă, de unde și numele săŭ; maĭ cu osebire în timpurile noroase, ea pare foarte neagră.

Temperatura eĭ este foarte variabilă, și aceasta din cauză că e închisă și apoĭ este expusă suflăreĭ vîntuluĭ rece de iarnă. Crivățul rusesc o face să fie rece iarna. Temperatura suprafețeĭ se scoboară la 0^0 — 2^0 chiar, așa în cît prinde ghiață din cînd în cînd pe coaste, și se citează anĭ, în secolul al XV-lea, cînd ghiața a avut o grosime de 3 coțĭ și se întindea la 100 mile (180 kil.) spre interior, așa că Ovidiŭ, în exilul săŭ de la Tomi, avea tot dreptul să se plîngă de asprimea ierneĭ. Vînturile de N.-E. și S.-E., suflînd cu putere maĭ în tot timpul, dar maĭ cu osebire în timpul toamneĭ și ierneĭ, face ca Marea să fie în tot-d'a-una agitată și decĭ și navigația periculoasă.

Adîncimea mijlocie este de 1800 metri, adîncimea minimă (peste 180 m.) se găsește în regiunea nord-vestică, delimitată printr'o linie, care ar trece de la Varna, în Bulgaria, la Eupatoria, pe coasta de V. a Crimeeĭ; adîncimea cea maĭ mare (2245 m.) se găsește la centre, între Crimeea și Asia-Mică.

Temperatura suprafețeĭ variază de la $22^{o\,c}$, la centru până la $23^o,9^c$ și $25^{o\,c}$, la E. și la V. La o adîncime de 9 m. până la 53 m., temperatura nu era maĭ mult de cît $14^o,4^c$ la coasta de S., de $12^o,2^c$ și $11^o,1^c$ la N. și lîngă coastele orientale și occidentale. Variațiunile temperaturiĭ în Marea-Neagră sunt foarte caracteristice, la adîncime de peste 55 m. La această adîncime, termometrul nu arată de cît $7^o,2^c$, dar cu cît se afundă maĭ jos el se ridică, și la 1800

m. arată 9°,3ᶜ. In alte Mărĭ, situate în latitudinĭ mijlocie, temperatura scade regulat de la suprafață spre fund saŭ cel mult la o oare-care adîncime ea rămîne invariabilă (12°,8ᶜ pentru Marea-Mediterană). O altă particularitate a Măriĭ-Negre este că la o adîncime de 137 m. se găsesc urme de hidrogen sulfuros, a căruĭ proporțiune crește așa de repede, în cît la 180 m. prezența acestuĭ product se arată în mod foarte senzibil și că la 286 m. și maĭ jos, face viața animală imposibilă. La aceastā adîncime nu s'aŭ maĭ găsit de cît scoicĭ, jumătate fosile ale oare-căror moluscĭ speciale lagunelor Măriĭ-Negre și Măriĭ-Caspice.

In privința lacurilor saŭ bălților, județul Constanța stă aproape tot așa de bine ca și jud. Tulcea, și e în al 2-lea rang, după acesta, în întreaga țară, relativ vorbind, în numărul, cantitatea lor și venitul adus din pescuitul ce se practică în ele. Relativ la gustul apeĭ, lacurile se împart în două categoriĭ: cele cu apă dulce, aceste toate formate de fluviul Dunărea, și cele cu apă sărată, formate de Marea-Neagră, în timpul cînd ea acoperea locurile în care se află ele actualmente.

Cele maĭ principale, începînd de la S.-V. spre N.-E., de la Silistra către Hîrșova, sunt: Gîrlița, Oltina, Mîrleanul, Alimanul, Vederoasa, Limpezișul, Șarpul, Cochirleni, Cara-Su, Medjidia, Seimeni-Micĭ, Domneasca-Mare, Domneasca-Mică, Puturoasa, Slateia, Rotundul, Ciobanul, Dăeni, Gîrlici, Sinoe, Tuzla, Gargalîc, Tașăul, Sîrt-Ghiol, Tăbărăna, Agigea, Tuzla-Ghiol, Cumarova, Mangalia, etc.

Toate lacurile ocupă o întindere de 12000 hect., și sunt centre importante de pescuit. Venitul lor aparține statuluĭ, pe fie-care an peste 40000 leĭ.

Sunt maĭ multe pîraie, între carĭ cele maĭ principale sunt: Cara-Orman, Beilicul, Boazgicu, Pietrișul, Topîrșcea, Roști, Peletlia, Gargalîc, Casimcea, Tașăul, Techir-Ghiol, Musurat, Tatlăgeac, etc.

Clima Dobrogeĭ, în general, și a județuluĭ Constanța în special, este salubră.

Județul Constanța, care coprinde $^2/_3$ din toată Dobrogea, $^1/_{20}$ din toată țara, cu o întindere de 6058 kil. p., se împarte în 5 plășĭ: Medjidia, Hîrșova, Constanța, Silistra-Nouă și Mangalia, carĭ toate împreună cuprind 7 comune urbane, 73 com. rur., formate din 301 sate.

Populațiunea. — Populațiunea din întregul județ, pe anul 1896-97, este de 32000 familiĭ, saŭ 112227 suflete, din carĭ 59322 bărbați și 52905 femeĭ.

Această populațiune, afară de aceea a orașuluĭ Constanța, după stare civilă, religiune, naționalitate, protecțiune, profesiune și instrucțiune, este următoarea după recensămîntul din 1894:

După starea civilă: necăsătorițĭ: 31479 bărbațĭ, 26838 femeĭ; căsătorițĭ: 20165 bărbațĭ, 19888 femeĭ; divorțațĭ: 62 bărbațĭ, 95 femeĭ; văduvĭ: 1189 bărbațĭ, 2092 femeĭ.

După relig.: ortodoxĭ 68122, catolicĭ 1588, protestanțĭ 2116, lipovenĭ 1155, mahomet. 28210, izraelițĭ 143, armenĭ 372, de alte religiunĭ 102.

După naționalitate: Romînĭ 56617, Grecĭ 1176, Bulgarĭ 10079, Armenĭ 372, Turcĭ 7230, Tătarĭ 20980, Sîrbĭ 45, Italienĭ 201, Francezĭ 18, Germanĭ 3030, Austriacĭ 287, Ungurĭ 168, Rușĭ 185, Lipovenĭ 1155, Muntenegrenĭ 15, Izraelițĭ 143, de alte diferite naționalitățĭ 107.

După protecț.: romînă 97630, rusă 1153, bulgară 251, sîrbă 3, muntenegreană 5, franceză 17, germană 41, austriacă 308, ungară 269, turcă 576, italiană 187, greacă 341, fără protecțiune 1027.

După profesiune: proprietarĭ marĭ, de la 100 hect. în sus, 190, agricultorĭ, lucrătorĭ manualĭ de pămînt, 22731, cîrciumarĭ 399, băcanĭ 161, lipscanĭ 114, brutarĭ 63, măcelarĭ 34, zarzavagiĭ 56, servitorĭ 791, fierarĭ 185, bărbierĭ 36, doctorĭ în medicină 7, advocațĭ 4, morarĭ 104, inginerĭ și architecțĭ 2, funcționarĭ 455, farmaciștĭ 11, antreprenorĭ de lucrărĭ publice 3, cu diferite alte profesiunĭ 3122.

Știŭ carte 10092 bărbațĭ și 3114 femeĭ; nu știŭ 42803 bărbațĭ și 45799 femeĭ.

Mișcarea populațiuneĭ de la 1 Septembrie 1895 pănă la 1 Septembrie 1896, după actele de stare civilă ale comunelor urbane și rurale, din acest județ, este următoarea:

Născuțĭ 5143, din care 2642 de sex bărbătesc și 2501 de sex femenin; morțĭ 3748, din carĭ 1993 de sex bărbătesc și 1775 de sex femenin; căsătoriĭ 670; divorțurĭ 1; născuțĭ morțĭ 23, din carĭ 12 de sex masculin și 11 de sex femenin. Este decĭ un excedent de 1395 născuțĭ asupra morților.

Negreșit că cifra de 101808 suflete ce se dă județuluĭ Constanța, e cu mult sub adevăr, cu toate emigrările Turcilor și Tătarilor în Bulgaria saŭ Turcia; ea a crescut necontenit și astă-zĭ ea trece peste 110000 și cu a orașuluĭ Constanța, peste 120000 suflete.

Etnografia actuală.—Romîniĭ sunt venițĭ de timpuriŭ în Do-

brogea; încă din secolul al XIV-lea, pe la sfîrșitul luĭ, cînd Mircea, coprinzînd ambele malurĭ ale Dunăreĭ până la Marea-Neagră, a coprins și Dobrogea, aŭ început a emigra, în aceste întinse ținuturĭ numeroase familiĭ. Emigrațiunea s'a făcut și în seclolĭ următorĭ, căcĭ numaĭ așa ne explicăm cum emigrațiunile de de la începutul și mijlocul veaculuĭ nostru, aŭ prins rădăcinĭ așa de iute și așa de bine în astă țară. Avem de aceea, numirĭ romîne de sate în carĭ azĭ locuesc alte gințĭ: Calica, Pîrlita, Sarica, Portița, Sf. Gheorghe, Iglița, Piatra-Feteĭ, Cocoșul, Drăgaica, Tocilele, Valea-Plopilor și Oblicița (maĭ tîrziŭ Isaccea) din județul Tulcea. In secoliĭ trecuțĭ, nenorocirile ce bîntuiaŭ principatele Moldoveĭ și Valahieĭ, dările cele grele ce apăsaŭ asupra populațiuneĭ sărace, persecuția de la începutul secoluluĭ nostru, a favorizat această emigrare. Eĭ locuesc maĭ cu preferință Nordul județuluĭ Tulcea, în plășile Măcin, Tulcea, Isaccea, puțin și în Babadag, în principalele porturĭ ale litoraluluĭ Măriĭ-Negre; iar în județul Constanța, în partea luĭ de V. prin Nordul plășeĭ Silistra-Nouă și Vestul plășilor Medjidia și Hîrșova și anume prin satele Bugeacul, Ostrovul, Gîrlița, Pîrjoaia, Satul-Noŭ, Oltina, Beilicul, Mîrleanul, Rasova, Cochirleni, Seimeni, Topal, Ghisdărești, Hîrșova, Ciobanul, Gîrlici, Dăeni și Ostrovul, toate așezate pe malul drept al Dunăreĭ. In interiorul județuluĭ, și anume prin centrul plășeĭ Medjidia-Hîrșova, eĭ locuesc alăturea cu Bulgariĭ și Tătariĭ, prin diferite sate ce poartă numirĭ turceștĭ, ocupîndu-se cu creșterea vitelor și întru cît-va cu agricultura. Eĭ sunt urmașiĭ ciobanilor, numițĭ Mocanĭ, veniți din Transilvania încă de pe la jumătatea secoluluĭ trecut, în urma tratatelor încheiate între Turcia și Austria; eĭ aŭ fost până în zilele trecute reîmprospătațĭ cu elemente romîneștĭ venite nu numaĭ din Ardeal, dar și din Țara-Romînească, făcînd pe cele-l'alte elemente, și în special pe cel bulgăresc, a ceda tărîmul și a se retrage în fața invaziuneĭ elementuluĭ latin. Numărul lor crește din ce în ce, grație guvernuluĭ, care protegează pe coloniștiĭ stabilițĭ de bună-voe.

Romîniĭ, zice Allard, locuesc aproape numaĭ pe malurile fluviuluĭ; satele lor se aseamănă toate prin aspectul lor mizerabil; ele nu se deosebesc de alt-fel de satele bulgăreștĭ saŭ tătăreștĭ din interior. Așezate în general în condițiunĭ higienice foarte rele, locuințele se găsesc maĭ tot-d'a-una în fundul văilor și pe malurĭ mlăștinoase, cît maĭ aproape de apa unde se adapă turmele. Toate casele se aseamănă; diferitele populațiunĭ aŭ adoptat pentru satele lor acelașĭ sistem de construcție. Piatră nu se întrebuințează de cît prin locurile unde se găsesc ruine grece, romane și genoveze. Pe malurile Măriĭ maĭ cu seamă și pe malurile Dunăreĭ, casele sunt niște cutiĭ în paiante, ale căror găurĭ sunt astupate cu pămînt frămîntat cu baligă de vite. Acoperișurile, susținute de căpriorĭ, înaintează mult înainte și de asupra ușeĭ pentru a forma o galerie exterioară; ele sunt acoperite de ordinar cu trestie, pămînt și foarte rar cu olane. Interiorul caselor, numaĭ cu un singur cat, se compune de obiceiŭ din 3 părțĭ: întîia saŭ intrarea, este bucătăria; în mijloc se găsește un mare cămin, de-asupra căruia acoperișul se deschide mult pentru a lăsa eșirea fumuluĭ, dar în același timp intrarea ploaeĭ, a vîntuluĭ și a zăpezeĭ în timpul ierneĭ. Fundul vetreĭ comunică cu un coș, care ese afară din perete în camera vecină și o încălzește. Această sobă, cu două scopurĭ, ca și întreaga casă, e un fel de coș mare; străinul, la prima vedere, ar crede că stratul de var ascunde o construcție solidă, însă se înșală, și înțelege apoĭ cu greŭ fantasticul echilibru al întregeĭ case. Sticla este aproape necunoscută prin sate; o foaie de hîrtie unsă și lipită de cercevele este de ajuns. Mobilierul din năuntru seamănă cu cel din casele turceștĭ. In casele romîneștĭ, icoane ruseștĭ colorate împodobesc zidurile. Trusoul fetelor de măritat este atîrnat prin cuie; strălucitoarele colorĭ ale stofelor daŭ camereĭ aspectul cel maĭ pitoresc.

Bordeele se întîlnesc numaĭ în satele romîneștĭ pe marginea Dunăreĭ; în ele locuitoriĭ caută un adăpost în contra căldureĭ vereĭ și a friguluĭ ierneĭ. Este un fel de vestibul înclinat de la intrare în fundul acestor gropĭ, în care rare-orĭ o ferăstrue lipită cu hîrtie lasă să pătrundă lumina zileĭ. Către sfîrșitul toamneĭ satele încep să ia un aspect foarte animat; se fac pregătirile pentru iarnă; se repară locuințele, se construesc altele nouă, saŭ maĭ bine zis, se pun porțĭ de lemn și se sapă staule subterane. Locuitoriĭ rămîn ast-fel închișĭ toată iarna; primăvara eĭ maĭ pot încă dormi sub acoperișurile lor; vara însă se culcă afară, pentru a scăpa de numeroasele insecte acățătoare și înaripate, carĭ acoperă zidurile caselor, în cît le ascunde și coloarea albă. Această împrejurare explică ușurința cu care

bieții locuitori cedează călătorilor acoperișurile lor. In întîia zi intri fără grijă, dar a doua zi facĭ ca și dînșiĭ și-țĭ petrecĭ noaptea afară. Casele sunt grupate în sate fără nicĭ o regularitate. Se vede că ideia de un drum saŭ străzĭ, fie orĭ-cît de întortochiată, nu le-a trecut prin minte.

O altă colonizare a Dobrogeĭ cu Romînĭ a maĭ fost făcută încă pe la mijlocul secoluluĭ trecut, după încheerea tractatelor dintre Turcia și Austria. Mocaniĭ, păstorĭ saŭ ciobanĭ ardelenĭ, în timpul ierneĭ, veneaŭ cu numeroasele lor turme, de iernaŭ pe cîmpiile cele întinse ale Dobrogeĭ, unde, conform tractatelor, aveaŭ aci un traiŭ liniștit, nesupărațĭ de nimenĭ, ba chiar protejațĭ de Turcĭ, carĭ dobîndeaŭ de la eĭ, în schimbul voeĭ ce li se dăduse de a veni aci, o mulțime de micĭ vite cornute, carĭ le serveaŭ la alimentațiune și carĭ se exportaŭ de către Gelepĭ chiar și la Constantinopole. Incetul cu încetul Mocaniĭ se stabiliră aci, își aduseră femeile lor și fundară maĭ multe sate în Dobrogea.

Romîniĭ însă nu eraŭ tocmaĭ bine văzuțĭ de către Turcĭ, sub stăpînirea acestora; dacă se întîlnea cine-va cu eĭ, prin stepele peninsuleĭ, eĭ se dedaŭ drept Bulgarĭ și se prefăceaŭ că nu știŭ romînește, dar era ușor a-ĭ descoperi, căcĭ tipul romîn a păstrat pecetia neștearsă a origineĭ sale romanice.

Locuitoriĭ întinselor cîmpiĭ mlăștinoase de pe malul stîng al Dunăreĭ, aŭ o natură liniștită, blîndă și indolentă, de o moliciune și de o slăbiciune fizică foarte marĭ. In general, eĭ poartă pe fizionomiile lor urma clorozeĭ și a anemieĭ. Instrumentele lor sunt, în raport cu această slăbiciune, și par maĭ mult a jucăriĭ, comparate cu instrumentele analoage ale celor-l'alte popoare. In timpul frumos al anuluĭ, Romîniĭ se ocupă maĭ cu seamă cu agricultura Eĭ aŭ multe vite, pe carĭ le lasă în voe prin satele lor. In toate Duminicele, după prînz și sărbătorile, fetele și flăcăiĭ fac cerc în jurul a 2 saŭ 3 lăutarĭ Țiganĭ și execută jocurile lor naționale: horă, sîrbă, chindie, etc. Țăraniĭ romînĭ aŭ păstrat, în parte, puritatea tipuluĭ italian; femeile lor aŭ o figură blîndă și plăcută, talia lor este sveltă și bine făcută, pielea lor este albă. Expresiunea lor este maĭ puțin melancolică de cît a bărbaților. Indată ce frigul începe să se simță, zice Allard, Valahiĭ intră în bordeițele lor, în carĭ staŭ până în primăvară, nevoind să iasă la lucru, dar mergînd des la cîrciumă, unde se îmbată cu rachiŭ și joacă cărțĭ. Aceste obiceiurĭ, din nefericire, n'aŭ dispărut nicĭ până astăzĭ cu totul, totușĭ o ameliorare se vede în starea țăranuluĭ nostru, atît aicĭ cît și în Dobrogea. Femeile, tot-d'a-una maĭ muncitoare ca bărbațiĭ, se ocupă cu tot felul de lucrărĭ prin casă, maĭ cu seamă cu țesutul de stofe, de pînză saŭ lînă, din carĭ își fac vestminte.

Romîniĭ poartă șalvarĭ largĭ de pînză albă saŭ vopsită în negru, saŭ de lînă, făcuțĭ în casă; peste eĭ aŭ un mintean scurt; iarna poartă cojoace și abale; în cap aŭ căciulĭ în tot timpul. Obiceiurile lor, din cauza mulțeĭ și îndelungateĭ convețuirĭ la un loc cu Bulgariĭ, s'aŭ împrumutat de la uniĭ la alțiĭ, așa că se aseamănă foarte mult. O deosebire vedem la însurătoare: pe cînd Bulgariĭ, după ce-șĭ însoară flăcăiĭ saŭ își mărită fetele, țin mult timp pe însurățeĭ pe lîngă eĭ, muncind împreună, și folosindu-se în comun, Romîniĭ după ce și-aŭ căpătuit copiiĭ, îĭ trimet să trăiască împreună, simțind ast-fel încă de la început greutățile și necazurile viețeĭ de familie.

Bulgariĭ, de origină slavică, veniți în secolul al VII-lea și al VIII-lea aŭ coprins malul drept al Dunăreĭ până la Marea-Neagră; eĭ aŭ format până în timpul nostru marea maioritate a populațiuneĭ peninsuleĭ. Eĭ se ocupă cu agricultura, care este unul din principalele izvoare de îmbogățire al lor; cultivatorĭ și horticultorĭ prin excelență, agricultura lor este sistematică și poate fi comparată cu acea a Germanilor, carĭ sunt singuriĭ lor emulĭ; se ocupă mult, și cu pricepere, de creșterea vitelor.

Bulgariĭ aŭ fruntea înaltă, ochiĭ viĭ, în general negri saŭ castaniĭ, nasul încovoiat fără a fi aquilin, ochiĭ tăiațĭ oblic și puțin deschișĭ, barba de aceeașĭ culoare ca și părul, puternică și buclată; talia puțin înaltă; sunt svelțĭ, însă nu și viguroșĭ, cu mersul agale și trăgănat.

Afară de Romînĭ și Bulgarĭ, am văzut că sunt în județ: Turcĭ, Tătarĭ, Germanĭ, Grecĭ, Rușĭ, Izraelițĭ, etc. Sunt maĭ multe secte religioase, între carĭ numărăm: Staroveștiĭ, Nemoliaciĭ (carĭ nu se roagă), Bespopovițiĭ (fără preoțĭ), Molocaniĭ (carĭ nu mănîncă carne), Subotniciĭ (carĭ țin sărbătoare Sîmbăta), Scopițiĭ, etc.

Un număr mare de Țiganĭ se ocupă cu fierăria și cu lăutăria.

Județul Constanța are 7 comune urbane și 73 comune rurale, cu 103 cătune. Cele 5

plăşĭ în care este împărţit aŭ următoarea populaţiune: Constanţa, 25477 suflete; Mangalia, 18765; Medjidia, 21476; Hîrşova, 23561 şi Silistra-Nouă, 23562; în total 112227 loc.

Dobrogea, sub guvernul otoman, forma un singur judeţ sub denumirea de Sanjacul, Sivalicul saŭ Mutesariflicul Tulceĭ şi făcea parte din provincia (vilaietul) Dunăreĭ, care cuprindea toată Bulgaria şi Dobrogea. Ea era administrată de un Mutesarif, cu reşedinţa în oraşul Tulcea şi avea o întindere de la gurile Dunăreĭ până la Cernavoda inclusiv şi în lărgime pe malul Mării, de la Vîlcovul până dincolo de Constanţa. Era împărţită în şapte Cazale saŭ Caimacamlîcurĭ (păşiĭ): Tulcea, Sulina, Custendje, Măcin, Hîrşova, Babadag şi Medjidia; şi în 4 Mudirlicurĭ (poliţiĭ): Chilia, Isaccea, Mahmudia şi Cernavoda. Orĭ ce aglomeraţie de case forma o comună, care se administra de ciorbagiĭ (juraţĭ), aleşĭ de consăteniĭ lor sub preşedinţia unuĭ muhtar (primar) numit de guvern. Mudiriĭ celor patru tîrguleţe administraŭ comuna împreună cu un consiliŭ ales de locuitorĭ; iar justiţia se dădea de un Naib (judecător de pace) numit de guvern, azistat de un consiliŭ, ales de locuitoriĭ comuneĭ.

Plăşile eraŭ cîrmuite de Caimacamĭ, numiţĭ de guvern, cu concursul unuĭ consiliŭ ales de delegaţiĭ comunelor, sub titlul de Medjilissi-Idareĭ-Căza; Justiţia era prezidată de un Cadiu numit de guvern, avînd de consilierĭ treĭ notabilĭ aleşĭ tot de aceĭ delegaţĭ, sub denumirea de Medjilissi-Daari şi judecaŭ în prima instanţă. Un consiliŭ judeţean Medjilissi-Idareĭ-Siva, ales de delegaţiĭ plăşilor, administra, împreună cu Mutesariful, judeţul; un consiliŭ judeciar, Temizi-Hucuc, asemenea ales de aceĭ delegaţĭ, administra justiţia, sub prezidenţia unuĭ Hachim (judecător) numit de guvern, atît în materiĭ de apel (Instinab), contra deciziunilor date de tribunalele de ocoale cît şi ca tribunal de prima instanţă al judeţuluĭ.

Mutesariful, Caimacamul, Mudirul şi Muhtarul, precum şi Naibul, Cadiul şi Hachimul eraŭ de drept preşedinţiĭ consiliilor care se aflaŭ sub resortul lor. Capiĭ tuturor religiunilor eraŭ de drept membriĭ în toate consiliile, fie administrative, fie judeciare. In materiĭ pur religioase eĭ judecaŭ pe toţĭ credincioşiĭ lor, fără amestecul guvernuluĭ civil, care era numaĭ dator a-ĭ acorda tot concursul cerut, fără nicĭ un control din partea luĭ.

Afacerile judiciare eraŭ lăsate sub jurisdicţiunea unuĭ tribunal de comerciŭ, cu reşedinţa în Tulcea.

Serviciul sanitar al acestuĭ judeţ este condus de un medic primar de judeţ, doĭ medicĭ de spitale, 3 medicĭ de oraşe, 12 agenţĭ sanitarĭ de circumscripţie rurale, 4 agenţĭ sanitarĭ de circumscripţie urbane, 6 vaccinatorĭ de plasă. 18 moaşe de circumscripţie rurale. E un spital judeţean la Cernavoda, un spital rural la Para-Chioi. Boalele predominante sunt paludizmul şi reumatizmul.

Instrucţiunea publică. — In cursul anuluĭ şcolar 1895/96, aŭ funcţionat 71 şcolĭ rurale mixte în acest district, şi anume: 10 în plasa Constanţa, 21 în plasa Hîrşova, 6 în plasa Mangalia, 13 în plasa Medjidia şi 21 în plasa Silistra-Nouă; iar în comunele urbane 12, din care 2 de băeţĭ şi 2 de fete în oraşul Constanţa şi cîte una de băeţĭ şi alta de fete în comunele urbane Cernavoda, Hîrşova, Medjidia şi Ostrov. Şcoalele din Mangalia şi Cuzgun sunt rurale. Personalul didactic a fost compus din 62 învăţătorĭ, 23 învăţătoare, 13 institutorĭ şi 18 institutoare, toţĭ retribuiţĭ de stat. Şcoale particulare aŭ funcţionat şase în Constanţa, şi anume: una a comunităţeĭ bulgare, una a comunităţeĭ grece, şcoala confesională armeană, 2 şcoale confesionale izraelite şi grădina de copiĭ «Lelia Petraru»; una în Cara-Murad, a comunităţeĭ germane şi şcoalele particulare romîne de curs primar, din comuna Cara-Bacî şi din cătunele: Ghelingec, Saragea şi Terchi-Chioi, întreţinute de locuitorĭ.

După datele recensămîntuluĭ din 1895, s'aŭ constatat copiĭ în vîrstă de şcoală: 764 băeţĭ şi 399 fete în comunele rurale din pl. Constanţa, 1683 băeţĭ şi 1461 fete în comunele rurale din pl. Hîrşova, 317 băeţĭ şi 145 fete în comunele rurale şi comuna urbană Mangalia din pl. Mangalia, 709 băeţĭ şi 576 fete în comunele rurale din pl. Medjidia, 1055 băeţĭ şi 842 fete în comunele din pl. Silistra-Nouă, în fine 400 băeţĭ şi 402 fete în comunele rurale şi în com. urb. Cuzgun, din desfiinţata plasă Traian, saŭ în total 4928 băeţĭ şi 3825 fete, în total 8753 copiĭ. In comunele urbane Constanţa, Cernavoda, Hîrşova, Medjidia şi Ostrov, prin acelaşĭ recensămînt, s'aŭ constatat 808 băeţĭ şi 567 fete cu etatea obligatorie de a frecuenta şcoala.

Cele 71 şcoale primare rurale aŭ fost frecuentate în cursul anuluĭ şcolar 1895—1896 de 3205 băeţĭ şi 1352 fete. La

școlile urbane aŭ fost înscriși în acelaşĭ an 890 băețĭ și 627 fete. Școlile particulare aŭ fost frecuentate în cursul aceluiașĭ an școlar: cele ale comunităților străine din Constanța și din comuna Cara-Murad de 198 băețĭ și 37 fete; școalele confesionale de 75 copiĭ; institutul «Lelia Petraru» de 38 și școlile particulare romîne de 129 copiĭ.

De la 1 Octombrie 1896 s'a înființat în Constanța un gimnaziŭ clasic cu 2 clase, desființîndu-se școala normală. La gimnaziŭ sunt înscrișĭ 50 elevĭ pentru clasa I și 8 pentru clasa II.

Cultul.—In județ sunt 55 bisericĭ, din care 49 rurale și 6 urbane; dintre acestea 4 sunt închise, fiind în stare de ruină. Personalul bisericesc se compune din 71 preoțĭ, din carĭ 55 parohĭ, 13 supra-numerarĭ și 3 aparținînd comunitățeĭ elene din Constanța și Mangalia. Sunt 3 parohĭ urbanĭ cu 3 supra-numerarĭ și 49 parohĭ ruralĭ cu 10 supra-numerarĭ și 3 preoțĭ aĭ comunitățeĭ elene. Maĭ sunt și următoarele case de rugăciune: 174 geamiĭ mahomedane, cu 53 hatipĭ, 176 hogĭ și 66 muezinĭ; 8 case de rugăciune, aparținînd: 3, comunitățeĭ protestante; 2, comunitățeĭ catolice; 1, comunitățeĭ bulgare; 2, comunitățeĭ lipovene. Toate aceste 8 case aŭ ca personal 4 preoțĭ și 7 dascălĭ și sunt întreținute de comunitățile respective.

Producțiunĭ.—Jud. Constanța stă bine în ceea ce privește unele bogățiĭ, într'altele nu. Așa, e bogat în producțiunĭ vegetale; cele animale nu-ĭ lipsesc; e sărac însă în ce privește producțiunile minerale.

Județul are o întindere însemnată; pămîntul maĭ pretutindenĭ e bogat în humus, dar adese-orĭ, din lipsa de umiditate, pe platourile înalte din interior, unde elementul lichid lipsește, recoltele sunt sărace. Aceste terenurĭ s'aŭ lăsat pentru pășunĭ. Poate că acestor terenurĭ li s'ar reda fertilitatea prin săparea de puțurĭ arteziane și prin împădurirea parțială a lor. Ploile ar fi atuncĭ maĭ frecuente și recoltele ar fi adăpostite de vîntul de la N., care le usucă înainte să fie bune de cules.

Cerealele cultivate în Constanța sunt: grîul, orzul, secara, porumbul, meiul; dintre legume: fasole, mazăre, cartofĭ, rapiță; plante textile: cînepă, in și în fine tutun; dar maĭ cu seamă sunt cultivate: grîul, orzul și secara care constitue împreună cu plantele oleaginoase obiectele maĭ principale de export; porumbul este baza alimentațiuneĭ agricole; este cultivat cu succes și cultura luĭ, întinzîndu-se din ce în ce, a ajuns a figura chiar printre articolele de exportațiune. Dintre arborĭ se plantează: vișinul, zarzărul, caisul, mărul, părul, prunul, persicul și dudul, carĭ se găsesc răspîndițĭ prin tot județul; gutuiul, alunul și cornul se găsesc chiar în stare sălbatică prin pădurĭ. Vița se cultivă cu succes pe lîngă Ostrov, Almalîul, Ese-Chioi, Lipnița, Coșlugea, etc. și partea de V. a plășeĭ Silistra-Nouă. Calitatea vinurilor e relativ bună, însă ar deveni excelentă, dacă s'ar îmbunătăți procedeurile de vinificare. Livezile, după cum am spus, ocupă mare întindere, căcĭ acolo unde nu priește cerealelor, priește ierbeĭ, a căreĭ abundență în acest județ este proverbială; ele sunt și naturale și artificiale (pe carĭ oameniĭ seamănă lucernă și trifoiŭ) și nenumărate turme pasc pe aceste întinse și bogate cîmpiĭ.

Pădurile sunt și ele una din bogățiile județuluĭ, cu toate că nu sunt exploatate saŭ tăiate nesistematic. Odinioară aceste pădurĭ eraŭ mult maĭ întinse de cît azĭ; dar neîngrijirea imperiuluĭ otoman, spiritul devastator, însoțit de aviditatea cîștiguluĭ al populațiuneĭ rurale, aŭ ruinat în mare parte aceste frumoase și întinse pădurĭ, care altă-dată ocupaŭ jumătate din întinderea județuluĭ, întinzîndu-se din Dunăre în Mare. Astă-zĭ abia aŭ maĭ rămas ca la 28393 hectare.

Livezĭ și pășunĭ bogate, pădurĭ întinse și stufoase, bălțĭ, lacurĭ abundente; Dunăre și Mare, iată cauzele ce fac ca animale de tot soiul să se găsească pe mult încercatul pămînt al Dobrogeĭ. Totuși, înainte de războiŭ, numărul lor era mult maĭ mare ca cel actual. Calul, boul, vaca, oaia, capra, rîmătorul și asinul sunt cele maĭ îngrijite dintre animalele domestice și cu a căror creștere se îndeletnicește o mare parte a populațiuneĭ rurale a acestuĭ județ. Ogariĭ dobrogenĭ eraŭ ceĭ maĭ renumițĭ din Orient; păsărĭ domestice sunt abundente; dintre animalele sălbatice, cerbul, căprioara, vulpea, lupul și mistrețul sunt foarte multe în pădurile cele întinse; mistrețul se găsește în bălțile Delteĭ. Peștele, care constitue un însemnat articol de export, este abundent și de cele maĭ marĭ speciĭ în Mare, Dunăre, bălțĭ, lacurĭ și gîrle. In ceea-ce privește producția animală a Dobrogeĭ, iată ce maĭ zice Allard: «In pădurile Dobrogeĭ se găseaŭ vre-o cîte-va căprioare, carĭ aŭ dispărut azĭ, dar animalele sălbatice cele maĭ comune sunt:

mistreţul, lupul, epurile, pisica sălbatică, vulpea, etc., un mic şoarece de cîmp, Sulic, care se găseşte şi prin stepele Rusieĭ. Mulţimea de lupĭ este enormă (azĭ s'a maĭ împuţinat); eĭ se ascund prin stufişurile stepelor şi se întîlnesc adeseorĭ. Eĭ vin de obiceiŭ prin sate, spre a vîna animale domestice, care de alt-fel (pe atuncĭ) nu se mîncaŭ de cît cînd eraŭ începute de lupĭ. Lupilor le plac ţîţele vacilor şi de multe orĭ nu mănîncă de cît această parte a animaluluĭ. Vulpile se găsesc de asemenea foarte multe şi aŭ pradă bogată în vînatul acestor stepe, care este foarte abundent: maĭ cu seamă epuriĭ. Păsările sălbatice iarăşĭ se găsesc multe, ast-fel: prepeliţele, carĭ fiind puţin sălbatice se vînează uşor, dropiile marĭ şi micĭ, pitpalacul, turturele de Turcia, ciocîrlia, bufniţa, pescăruşul sunt foarte comune. Piţigoiul se întîlneşte puţin, dar mierlele roşiĭ sunt aşa de numeroase, în cît se prind cu sutele în crăpăturile caselor, unde-şĭ aŭ cuiburile. Rîndunica şi pescăruşul îşĭ fac cuiburile pe coastele înalte şi cretoase ale Măriĭ.

Păsările de apă sunt foarte abundente pe lacurĭ şi pe Dunăre; une-orĭ lacurile par acoperite cu o pînză albă, aşa sunt de numeroase. Maĭ însemnate sunt: lebăda, gîsca sălbatecă, raţa sălbatecă, pelicanul, becaţa, becaţina, găinuşa de apă, flămîndul, butarul, cocostîrciĭ, berzele, etc. Cocostîrciĭ, ale căror cuiburĭ sunt aşezate pe acoperişurile caselor, sunt obiectul uneĭ adevărate veneraţiunĭ. Aquila regală, vulturul cel mare, gipactul, eretele, gaia, cucuvaia, cioara, corbul negru, etc., se văd la fie-care pas; pe marginea Măriĭ se văd o mulţime de larĭ, pescarĭ, rîndunicĭ de Mare. Toate aceste păsărĭ nu sunt de loc, saŭ nu eraŭ pe atuncĭ supărate de locuitorĭ, a căror nepricepere la vînătoare e remarcabilă şi armele sunt rarĭ. Zoologia dobrogeană nu prezintă în general nimic deosebit, şi speciile de animale ce se găsesc aci, sunt acelea, care şi în alte ţărĭ se găsesc sub aceeaşĭ latitudine. Animalele domestice sunt foarte numeroase, căcĭ ocupaţiunea locuitorilor, maĭ cu seamă a Mocanilor şi a Tătarilor, este creşterea vitelor. Bulgariĭ şi Romîniĭ singurĭ îngraşă porciĭ, carĭ se văd în toate satele de pe lîngă Dunăre. Bivoliţele daŭ un lapte foarte căutat. Fie-care familie are una saŭ două perechĭ de boĭ; ca şi în Romînia, boul este de talie mică, slab şi fără energie. Tifosul stepelor cauzează multe epizootiĭ. Carnea de oĭ şi de capre e foarte căutată, carnea acestor animale are un gust sălbatec. Caiĭ se găsesc în număr destul de mare; măgarul şi catîrul sunt însă rarĭ; cîniĭ, ca în toate părţile supuse Turcieĭ, se găsesc pretutindenĭ.

Cu insectele se face imediat cunoscinţă, cum intri în Dobrogea; între ele distingem ţînţarul, tăunul şi puriciĭ. Este cu neputinţă a descrie chinul uneĭ nopţĭ pe malul Dunăreĭ, cînd cine-va n'a avut precauţiunea de a fi luat cu dînsul o cusinieră (o mică cutie) şi cu rădăcina pulverizată a uneĭ plante, pe care Germaniĭ o numesc Pyrethrum carneum, şi cu care trebue să umpli patul în timpul nopţeĭ, ciorapiĭ şi cămaşa în timpul zileĭ, dacă vreĭ să nu fiĭ mîncat. Cantitatea de insecte este aşa de mare în locuinţe, că toţĭ locuitoriĭ se culcă sub cerul liber, şi aceasta este una din cauzele frigurilor intermitente care bîntue această ţară. Un alt flagel al ţinutuluĭ este şi lăcusta; soarele se întunecă une-orĭ de noriĭ formaţĭ din aceste insecte şi cînd ele se lasă pe pămînt, totul este acoperit. Moluştele sunt destul de numeroase.

Producţiunile. — Agricultura este una din cele 3 ocupaţiunĭ ale locuitorilor dobrogenĭ; se ocupă cu ea Romîniĭ, Bulgariĭ şi Turciĭ. In părţile de S., E. şi V. ale judeţuluĭ, graţie calităţeĭ soluluĭ şi altor împrejurărĭ climatologice, fertilitatea pămîntuluĭ este superioară multor locurĭ din ţară, dar cu toată fertilitatea soluluĭ, agricultura a rămas staţionară din următoarele cauze: absenţa de căĭ de comunicaţie, lipsa de capitalurĭ, de instrumente agricole precum şi rigurozitatea climeĭ în cele maĭ multe părţĭ. In agricultură este adoptat pretutindenea sistemul extenziv cu zăcere bis-anuală şi tris-anuală; instrumentele nouă şi sistematice aŭ început a se întroduce în multe localităţĭ, ceea-ce contribue la ridicarea agricultureĭ, ţinută până acum în loc, atît de cauzele enumărate, maĭ sus, cît şi de lipsa de umiditate trebuincioasă plantelor.

In urma recensămîntuluĭ general, se constată că întinderea semănăturilor din judeţ, pe anul agricol 1895/96, este cea următoare: grîŭ 41800 hect., secară 13211 hect., rapiţă 707.50 hect., trifoiŭ, lucernă, dugsie, etc. 964.20 hect., orz 106255.37 hect., porumb 32398.20 hect., in 12413.75 hect., meiŭ 20530.82 hect., ovăz 13785.47 hect., cînepă 5.50 hect.

In judeţ sunt 19 morĭ cu aburĭ pentru măcinat făină, 8 morĭ cu apă, 22 morĭ plutitoare pe apă, 249 morĭ cu vînt şi 8 morĭ cu caĭ. Sunt asemenea 2

fabricĭ de pielăriĭ, aflate în comunele urbane Ostrovul şi Hîrşova, osebit de aceea din reşedinţa comuneĭ, 3 fabricĭ de uleiŭ, 21 maşinĭ pentru dărăcit şi tors lînă, 4 instalaţiunĭ pentru fabricat cărămidă, 29 cazane pentru fabricat rachiul de drojdie şi 1 fabrică pentru caşcaval. Maşinĭ şi instrumente agricole în tot judeţul sunt:

1013 maşinĭ de secerat, 198 maşinĭ de cosit, 44 maşinĭ de treerat, 27 maşinĭ de semănat, 158 maşinĭ de vînturat, 28 maşinĭ de bătut porumb, 4 maşinĭ de tăiat paie, 163 plugurĭ de lemn, 9793 plugurĭ de fier, 1834 boroane de fier, 2303 boroane de lemn, 4800 grape, 723 tăvălugurĭ, 716 rariţe, 2444 care marĭ de povară, 4304 care cu osiĭ de lemn, 9012 căruţe cu osiĭ de fier, 246 tîrmace, 18 trăsurĭ pe arcurĭ, afară de cele din comuna de reşedinţă.

Intinderea judeţuluĭ fiind de 6058 kil. p. saŭ 605881 hect., avem acuma tablourile următoare:

Teren productiv 560732 hectare, teren neproductiv 35149 hectare.

Terenul productiv se împarte în: Terenul statuluĭ şi proprietarilor 171637 hect., terenul locuitorilor 399095 hect.

Terenul neproductiv coprinde: vetrele satelor 157822 hectare, bălţĭ, heleştaie, etc., 19527 hectare.

Terenul productiv se subîmparte: cultură cu cereale, legume, livezĭ, etc. 90337 hect. statul şi prop.; 23625 hect. locuitorĭ; necultivat 31357 hect. statul şi prop.; 81854 hect. loc.; izlaz 26270 hect. statul şi prop.; 37405 hect. loc.; viĭ 110 hect. statul şi prop.; 2006 hect. loc.; pădurĭ 23625 hect. statul şi prop.; 5368 hect. loc.

In total s'aŭ cultivat 274670 hect. în 1895—96, carĭ aŭ dat 3469600 hectolitri de grîne şi 153520 cîntare metrice de fasole şi fîn.

In judeţ e o întindere de 1862 hect. şi 74 ariĭ cultivate cu viĭ. Maioritatea acesteĭ întinderĭ este în plasa Silistra-Nouă şi în special în comunele Ostrovul şi Almalîul.

In tot jud. se găsesc 1190 duzĭ (aguzĭ).

Sunt 694 stupĭ cu miere.

Numărul vitelor e de aproape 180000: 1703 armăsarĭ, 17666 caĭ, 15525 iepe, 4840 mănjĭ, 601 taurĭ, 36716 boĭ, 27490 vacĭ, 15875 viţeĭ, 95 taurĭ de bivolĭ, 384 bivolĭ, 950 bivoliţe, 462 malacĭ, 1 cămilă, 316 asinĭ, 170 asine, 74 mînjĭ de asinĭ, 373 ţapĭ, 4562 capre, 1108 iezĭ, 30937 berbecĭ, 338489 oĭ, 76001 mieĭ, 8747 porcĭ, 5898 scroafe şi 7144 purceĭ.

Dintre toate articolele de exportaţiune, lîna este acela care interesează maĭ direct comerciul Europeĭ. Statisticele trimise de administraţiunile locale înaintea războiuluĭ, evalua numărul oilor în Sand-jacul Tulceĭ de 645000, dar dacă se ţine cont de impozitul ce se dă pentru fie-care cap, ceea-ce face pe proprietarĭ să nu dea adevărata sumă a vitelor lor, rezultă că această sumă e cu mult inferioară celeĭ reale. In 1876, negustorĭ bine informaţĭ despre numărul oilor, spuneaŭ că sunt 750000 de oĭ, ceea-ce este maĭ apropiat de adevăr. Numărul acestor animale cu lînă, după războiŭ, s'a mărit. Ţăraniĭ se ocupă cu pricepere şi stăruinţă de turmele lor. Fie-care oaie produce pe an 1 1/2 oca de lînă şi chiar 2. Cea maĭ mare parte din această lînă e ţigae 90%, iar 10% e de o calitate inferioară, care cu timpul tinde a dispare. In Sandjacul Tulcea şi Constanţa s'aŭ făcut încrucişărĭ cu berbecĭ aduşĭ din Basarabia; dar nu s'a obţinut de cît produse de calitate inferioară. Se exportă din portul Tulcea prea puţine oĭ, căcĭ locuitoriĭ le ţin pentru lînă. In districtul Tulcea sunt 7% părţĭ lînă albă şi restul neagră. In districtul Constanţa sunt 30% părţĭ lînă albă şi 70% părţĭ lînă neagră. Diferenţa între lîna neagră şi cea albă e de 30 francĭ la 100 de kgr. Oile aŭ produs în anul 1896, cantitatea de 668894 kgr. de lînă.

Lacurile cu peşte sunt numeroase în Dobrogea şi se divid în două categoriĭ: lacurile alimentate de Dunăre, de la Hîrşova până la Sulina, şi cele alimentate de Mare, de la canalul Sf. Gheorghe în spre Mangalia. Lacul Razelm, cel maĭ important din toate lacurile din Dobrogea, comunică cu toate cele-l'alte şi este alimentat de Mare, comunicînd în acelaşĭ timp cu Dunărea prin canalul Dunăreţul. Turciĭ închiriaŭ toate bălţile şi lacurile de la Hîrşova până la îmbucăturile Dunăreĭ, precum şi toate lacurile până la Chiustenge. Antreprenorul plătea 7000 de lire pe an. La rîndul săŭ, antreprenorul punea asupra pescarilor o dijmă de 10 până la 15% şi pentru unele bălţĭ plăteaŭ chiar 30 până la 40%.

In cartea sa «La Bulgarie Orientale», Allard zice:

«Pescăria este principală industrie a satelor aşezate pe malurile fluviuluĭ saŭ ale lacurilor. In timpul apelor scăzute ale Dunăreĭ, cînd apele lacurilor se revarsă în fluviŭ, determinînd în canalele lor de comunicaţie

un puternic curent, Romînii şi Bulgarii, carĭ se dedeaŭ de obiceiŭ acesteĭ industriĭ, aşează zăgazurĭ de plase de-a curmezişul canaluluĭ şi prind ast-fel marĭ cantităţĭ de peşte, pe care îl spintecă şi îl întind acoperindu-l cu sare, ca să se usuce la soare. Aceasta este una din bazele alimentaţiuneĭ pentru iarnă. In Dunăre este o prodigioasă abundenţă de peşte; pescariĭ numaĭ bagă coşurile cu plasele lor în apă şi le scot repede afară pline cu peşte. Silurul (somnul) este foarte abundent în fluviŭ şi în lacurĭ, unde el distruge o mulţime de alţĭ peştĭ maĭ micĭ. Ştiuca, crapul, plătica sunt foarte comune, precum şi marele şi micul morun, cu ale căruĭ ouă se face un mare comerţ de icre. Se pescuesc de asemenea şi o mulţime de racĭ foarte marĭ; uniĭ din eĭ ajung până la 30 cm.»

Industria mică se găseşte numaĭ prin cele 7 comune urbane şi este reprezentată prin: 1 fabrică de postav, 1 fabrică de substanţe uleioase, 1 fabrică de lumînărĭ de ceară, 1 fabrică de bere, 3 fabricĭ de tăbăcărie, 3 fabricĭ de apă gazoază, 2 fabricĭ de dărăcit lînă şi 1 fabrică de săpun.

Căile de comunicaţie:

1. Maritime, carĭ aŭ ca puncte de plecare portul Constanţa şi la o distanţă mare şi Mangalia.

Din Constanţa pleacă vapoare în toate porturile romîne, la Odesa, Constantinopol şi chiar în Marea Mediterană, şi vin la dînsa vapoarele tutulor naţiilor din Europa.

2. Fluviale, pe Dunăre, de la Ostrovul până la Hîrşova prin Cernavoda; cîte-şĭ trele fiind schele pe fluviŭ.

3. Calea ferată Cernavoda-Constanţa, lungă de 64 kil., cu staţiile Mircea-Vodă, Medjidia, Murfatlar, uneşte fluviul cu Marea, şi, prin podul cel măreţ de la Cernavoda, uneşte Bucureşti cu Constanţa.

4. Drumurĭ marĭ de comunicaţie între comunele rurale maĭ însemnate şi oraşe. Medjidia este centrul lor; de aci pleacă în diferite direcţiunĭ drumurĭ: la Hîrşova, Cara-Murad, Cernavoda, Constanţa, Mangalia, Cuzgun-Ostrovul; maĭ este un drum d'alungul Dunăreĭ, de la Ostrovul la Ostrovul (din plasa Hîrşova), de la Hîrşova la Babadag şi Constanţa, de la Cuzgun şi Ostrovul la Mangalia, de la Mangalia la Cara-Omer, de la Constanţa la Mangalia.

5. Calea naţională Tulcea-Constanţa.

6. Drumurĭ micĭ de comunicaţie, carĭ leagă între ele toate comunele, satele şi cătunele. Se simte necesitatea uneĭ căĭ ferate Constanţa-Tulcea pentru exploatarea pădurilor şi minelor din jud. Tulcea.

Comerciul. — Comerciul jud. Constanţa este destul de prosper, maĭ cu seamă potrivit cum sta el înainte de venirea Romînilor în Dobrogea, sub Turcĭ, carĭ nepricepîndu-se în afacerile comerciale, lăsaŭ toate în părăsire. Oraşul Constanţa, şi maĭ puţin porturile dunărene şi Mangalia, nu făceaŭ de cît foarte micĭ tranzacţiunĭ comerciale; acum însă, cu stabilirea Romînilor, el îşĭ luă sborul şi sub ocîrmuirea guvernelor, carĭ nu cruţă nimic pentru a ridica din noŭ această provincie care a avut epoca eĭ de înflorire şi mărire, vom azista la transformarea complectă a Dobrogeĭ. Această ţară este destul de bogată, produce cereale în abundenţă, animale în mare număr, pădurĭ bogate, păşunĭ întinse, pescăriĭ renumite, etc.; toate aşteaptă numaĭ să fie puse la preţ şi exploatate. Cu toate că avem o cale ferată, Dunărea, Marea, totuşĭ căile de comunicaţie, prin care să se scurgă aceste produse, cam lipsesc, şi, guvernul şi judeţul se silesc din răsputerĭ spre a remedia acest răŭ. Treĭ lucrărĭ aŭ făcut o revoluţiune în comerciul peninsuleĭ: calea ferată Cernavoda-Constanţa, podul peste Dunăre, care o leagă direct cu regiunea agricolă a ţăriĭ romîneştĭ, mărirea portuluĭ Constanţa, care maĭ deună-zi era gol şi azĭ nu maĭ poate încăpea numărul vaselor ce vin să-l viziteze. Importul şi exportul, active, se face prin portul Constanţa, Mangalia, Hîrşova, Cernavoda, Ostrov, Medjidia şi vama Cara-Omer.

Aŭ intrat în cursul anuluĭ 1895, 2671 vase de mare şi de rîurĭ, şi aŭ eşit 2658, în total 5319 (nationale 670 şi străine 4648) avînd o capacitate de 1443797 tone.

Istoricul.—Din timpurile cele maĭ vechĭ, pămîntul cuprins între Dunăre şi Marea-Neagră aparţinea Tracieĭ zăpădoase şi era locuită de două neamurĭ ale popuruluĭ Trac, anume Geţiĭ şi Daciĭ, carĭ maĭ tîrziŭ aŭ trecut Dunărea şi aŭ cuprins ţara Agatirşilor (Transilvania). Intre secoliĭ VIII—V, Ionieniĭ din Asia-Mică aŭ stabilit coloniĭ pe întregul litoral al Măriĭ-Negre; în Tracia N.-E. înfloreaŭ coloniile Milesiane Istropolis şi Tomis, colonia Heracleĭ din Pont, Callatis, carĭ răspîndiră cultura elenă în ţările necivilizate ale Norduluĭ. Prin poziţia sa geografică a servit drept teatru evenimentelor istorice celor maĭ însemnate; pe dînsa aŭ călcat armiile marilor cuceritorĭ Darius, regele Perşilor, Philipp

al II-lea şi Alexandru-cel-Mare, regiĭ Macedonieĭ, Traian, împăratul Romanilor, Attila, regele Hunilor, pentru ca să tăcem hordele pustiitoare ale altor neamurĭ, ce aŭ năvălit în Imperiul Roman de Răsărit.

«In epoca ocupaţiuneĭ romane, zice d. Gr. Tocilescu («Revista Tinerimeĭ», noua serie, vol. II, p. 188), Moesia de maĭ tîrziŭ era împărţită în două domeniĭ etnice: unul la V.: dardano-moesiac, cel-l'alt la E.: geto-dacic, la care se adaugă teritoriul oraşelor greceştĭ de pe litoralul Măriĭ-Negre: Istros, Tomis, Callatis, Dionysopolis, Odessos şi Mesembria. Primul domeniŭ se compunea din Dardanĭ, locuitorĭ aĭ Dardanieĭ (la extremitatea S.-V. a provinceĭ Moesia); din Scordiştĭ, la N.-V. de Dardanĭ, întinzîndu-se spre E. până la Margus (astă-zĭ Morava); şi în fine din Moesĭ şi Tribalĭ, primiĭ la V. de Ciabrus (astă-zĭ Ţibriţa, pe lîngă Ratiaria); ceĭ d'al doilea la răsărit de acest rîŭ, pe lîngă Oescus, ambele popoare înrudite, ocupînd teritoriul cunoscut în inscripţiunĭ sub numele de civitates Moesiae et Treballiae. In acest domeniŭ dardano-moesiac s'a format la începutul ereĭ noastre un district roman cu un comandament milităresc, aflător maĭ întîiŭ la Naissus (Niş), capitala Dardanieĭ, iar de la Tiberius încoace, în urma creăreĭ limesuluĭ danubian (între aniĭ 12—14 d. Chr.) se mută pe malul drept al Dunăreĭ la Viminacium (Costolaci). Acestuĭ district corespundea întreaga Moesie superioară de maĭ tîrziŭ şi partea apusană a Moesieĭ inferioare. Aci se concentra până în epoca flavică miezul apărăriĭ graniţelor la Dunărea de jos, în triunghiul format la V. şi E. prin cursurile rîurilor Margus şi Utus (Vid). Patru legiunĭ fură aşezate în cele treĭ castre dunărene: Viminacium, Ratiaria şi Oescus.

La răsărit de Triballĭ, cuprinşĭ de timpuriŭ sub numele de Moesĭ, începea al doilea domeniŭ etnic, compus din triburile getothrace şi ocupînd partea de mijloc şi cea estică a Moesieĭ inferioare de maĭ tîrziŭ, adică teritoriul menţionat în monumentele epigrafice sub numele de Ripa Thraciae.

Acest teritoriŭ se găsea pe la 29 a. Chr., cînd M. Licinius Crassus supuse pe Moesĭ şi pe Triballĭ, sub ascultarea regilor geţĭ. Unul din aceştia, anume Roles, care domnea peste regiunea dintre Haemus şi Dunăre, ajută pe Crassus ca să sfărâme ultimele rămăşiţe ale Bastarnilor şi să bată pe Zyraxes, căpetenia Geţilor, în regiunea gurelor Dunăreĭ. Roles este primit în clientela statuluĭ roman, iar, maĭ tîrziŭ, principatul săŭ se alipeşte la regatul odrysic al luĭ Rhœmetalces, iarăşĭ un client al Romanilor. Ast-fel stăpînirea Odrysilor se întindea în S. ca şi în N. Balcanilor până la Dunăre, fluviul Dunărea formînd graniţa N. a Thracieĭ.» După constatările aceluiaşĭ scriitor, oraşele greceştĭ de la Marea-Neagră fură cucerite deja în a. 72 a. Chr. de către proconsulul Macedonieĭ, M. Terentius Varro Lucullus, trăind faţă de Roma în raporturile unor civitates foederatae. Curînd după aceea însă, ele sunt supuse de Dacĭ, carĭ se întăriseră foarte în cetatea Genucla (pe lîngă Istropolis). Numaĭ după cuprinderea şi sfărâmarea acesteĭ fortăreţe de către generalul roman M. Licinius Crassus, oraşele în cestiune fură din noŭ alipite la provincia Macedonia, stînd ast-fel până la începutul Domnieĭ luĭ Tiberius. Atuncĭ ele trecură sub privegherea guvernatoruluĭ Moesieĭ; iar de la Domiţian încoace, cu crearea Moesieĭ inferioare, alcătuiră o parte integrantă din această provincie. Totuşĭ ele formaŭ între dînsele o confederaţie deosebită, cunoscută sub numele de *pentapolă* saŭ hexapolă (κοινὸν τῆς Ἑξαπόλεως τοῦ εὐωνύμου Πόντου), avînd drept metropolă oraşul Tomis, şi un cult imperial deosebit sub prezidenţa unuĭ Ποντάρχης.

Sub Romanĭ, maĭ cu seamă după cucerirea Dacieĭ de către Traian, provincia prosperă, se ridică coloniĭ în N. eĭ, ca Troesmis (Igliţa), Durostorum (Silistra), Noviodonum (Isaccea), Arubium (Măcin), Carsus (Hîrşova), Tropaeum Traiani (Adam-Clissi), Axiopolis (Cernavoda), etc.

In epoca împăraţilor Antoninĭ progresul merge crescînd; aceasta este epoca de aur a provinciilor danubiene; monumentele cele maĭ importante ale Romanilor sunt ridicate în această epocă. Dar în secolul III p. Ch. invazia Goţilor fu dezastroasă pentru Dacia şi Moesia; incursiunile se continuă sub Valerian şi Galian; Claudiu II, Aurelian şi Prob, asigurară întru cît-va liniştea imperiuluĭ, însă pierzînd Dacia, ţărmul drept rămase descoperit; cultura dispăru repede, cîmpiile redeveniră pustiĭ şi ţara îşĭ luă iar numele de Mica-Sciţie, care de la organizarea luĭ Diocleţian, făcea parte din diocesul Tracieĭ, al prefectureĭ Orientuluĭ şi avînd de capitală oraşul Tomis. Valente acordă Goţilor a se stabili în Sciţia, dar aceasta grăbi căderea provincieĭ; Romaniĭ sunt

învinşĭ la Marchianopolis; chiar împăratul pĭeri în această luptă şi ţara fu cumplit devastată. Teodosiu îĭ goneşte, dar ajută liniştita lor aşezare în Moesia, unde Goţiĭ luară locurĭ şi formară coloniĭ agricole.

Cu împărţirea imperiuluĭ de către Teodosiu, invaziunile nu încetară, şi această provincie nu avu linişte un moment; Huniĭ pradă toate oraşele de pe malul Dunăreĭ, între care şi Tomis, atraşĭ fiind de bogăţiile lor; după Hunĭ, vin alte popoare ca Bastaniĭ, Carpiĭ, etc., şi în urma lor, prin secolul al VI-lea p. Ch. Bulgariĭ, carĭ coprind ţinutul între Dunăre, Balcanĭ şi Mare. Aceştia se creştinează. Eĭ trăesc multă vreme în bună pace cu Bizantiniĭ, până în secolul al XII-lea, cînd Bulgariĭ uniţĭ cu Romîniĭ se rescoală, bat pe Bizantinĭ şi fondează un imperiŭ al lor; coprinzînd şi ţinuturile dunărene. In acest timp, Genoveziĭ stabilesc coloniĭ saŭ contuare comerciale pe ruinele vechilor oraşe elene: la Mangalia, Tomis, Eracle (lîngă Babadag), etc. In secolul al XIV-lea năvălind Turciĭ în Europa, coprind peninsula Balcanică şi ţinutul nostru, care era domnit de un principe numit Dobroticĭ, de unde provine şi numele Dobrogea.

Pe la sfîrşitul sec. al XIV-lea, în anul 1387, Mircea-cel-Bătrîn, domnul Ţăriĭ Romîneştĭ, coprinde o parte din Bulgaria şi Dobrogea şi se intitulează Domn: «... pe ambele ţărmurĭ ale Dunăreĭ până la Marea-cea-Mare»; de atuncĭ aŭ început emigraţiunile Romînilor în Dobrogea, unde îĭ găsim şi astă-zĭ. Dar în anul 1453, Turciĭ luînd Constantinopolul, deveniră stăpînitoriĭ întregeĭ peninsule Balcanice şi de acum încolo soarta eĭ este legată cu destinele imperiuluĭ otoman.

In timpurile moderne încep emigraţiunile, carĭ aŭ dat etnografieĭ ţăreĭ un aspect aşa de variat. Aşa după Romînĭ şi Bulgarĭ, vin de se stabilesc în Dobrogea Turciĭ ca stăpînitorĭ.

In sec. al XVI-lea Tătariĭ caraibĭ, şi în al XVII-lea Tătariĭ cabailĭ din gintea Nogal, din Bender, Hotin şi Akerman, s'aŭ refugiat în Moldova ca să scape de dominaţia moscovită, formînd sate şi oraşe. In sec. al XVIII-lea, Ruşiĭ cazacĭ şi haholĭ, în urma unor persecuţiunĭ religioase aŭ emigrat în Dobrogea, stabilindu-se în delta Dunăreĭ. Tot în acest secol aŭ început şi Turciĭ a se aşeza sistematic şi statornic. In sec. XIX-lea, pe la 1840, Bulgariĭ din Bazargc din Bulgaria, aŭ emigrat în mase marĭ în Dobrogea, fondînd vre-o 30 sate; la 1844 Germaniĭ (şvabĭ alzacienĭ) stabiliţĭ în Rusia de împăratul Alexandru I, aŭ trecut în Dobrogea şi aŭ fondat vre-o 10 comune. In a doua jumătate a secoluluĭ nostru, aŭ venit Greciĭ şi Evreiĭ, carĭ aŭ luat în mîinele lor comerţul ţăreĭ. După războiul din Crimeea din 1857—58, Tătariĭ din Crimeea, Cercheziĭ şi Abaziĭ din Caucazia aŭ emigrat în Dobrogea, dar după războiul de la 1877—78, al căruĭ teatru a fost întru cît-va şi Dobrogea (luptele de la Ghecet şi Bugeac) toţĭ aceştia, împreună cu Turciĭ, aŭ emigrat în Turcia şi nu s'aŭ reîntors de cît un mic număr de Turcĭ şi Tătarĭ, şi iată cum astă-zĭ această ţară aşa de mică prezintă o aşa mare deosebire de naţionalităţĭ, care trăesc unele lîngă altele, menţinute în ordine şi linişte de elementul cel maĭ numeros, Romîniĭ.

Monumente istorice. — Principalele resturĭ saŭ ruine istorice din judeţul Constanţa sunt:

I. Valurile-luĭ-Traian. Aceste valurĭ sunt în număr de treĭ: unul de piatră, altul de pămînt şi al treilea tot de pămînt, dar maĭ mic de cît cel precedent. Ele aŭ fost studiate cu amănuntul, măsurate şi descrise de d. profesor Gr. Tocilescu, ale căruia cercetărĭ le dăm aci în rezumat:

1. Valul de piatră are două şanţurĭ, unul înainte şi altul înapoĭ; aŭ o înălţime de 1m,50—2m; pe val este un zid de 2 m. lărgime, făcut din piatră cubică; pe lîngă acest val sunt din distanţă în distanţă 26 lagăre, de la Cernavoda la Constanţa, carĭ sunt legate cu zidul valuluĭ; toate lagările sunt de piatră şi înconjurate cu şanţurĭ adîncĭ; valul are frontul de apărare către N.; el a fost construit în timpul luĭ Constantin-cel-Mare. Poziţia şi direcţia luĭ este următoarea: începînd din spre E., de pe malul Măriĭ, la 800 m. spre S. de Constanţa, se dirige spre V.; este tăiat de şoseaua judeţeană Constanţa-Mangalia, merge puţin alăturea cu calea ferată Cernavoda-Constanţa, o părăseşte, dar iar se întîlneşte cu ea şi este tăiat de la 5 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa; maĭ merge puţin spre V. şi apoĭ, despărţindu-se de valul mare de pămînt, cu care a mers alăturea până aci; el— la S. de cel de pămînt — o ia spre S.-V., pe dealurile Hazi-Diuliuc şi Lazma-Hale; e tăiat din noŭ de calea ferată la 5 ½ kil. spre E. de satul Hasancea; la 2 kil. spre S. de satul Hasancea îşĭ schimbă direcţia luînd-o spre N.-V., trece pe la 500 m. spre V. de Hasancea, unde taie iar calea ferată, o ia pe partea de S. a dealuluĭ Ho-

roslariol-Bair, trece prin partea de N. a satuluĭ Omurcea, şi de aci, tot spre N.-V., trece pe la 1 1/2 kil. spre N.-E. pe dealurile Gherme-Bair şi Taşli-Bair. Pe la 500 m. spre S.-V. de satul Alacapî, intrînd în valea Cara-Su saŭ Medjidia, e tăiat din noŭ de calea ferată în dreptul satuluĭ Alacapî, şi paralel cu calea ferată urmează valea Cara-Su, pe la poalele nordice ale dealuluĭ Cara-Acic-Bair, până la o distanţă de 3 kil. spre N.-V. de satul Alacapî, unde se întîlneşte cu valul cel mare de pămînt, schimbîndu-şĭ reciproc poziţia: cel de piatră, care era spre S., ia poziţia nordică şi cel de pămînt la N. de el. Aci este şi un lagăr de piatră. Distanţa între valurĭ este de 20 m. Ambele valurĭ merg acum paralel, pe dealul Medjidia, sunt întrerupte puţin, coboară dealul Medjidia în valea Cara-Su, unde reapar din noŭ cu numeroase întreruperĭ micĭ saŭ în tăerĭ, la E. de Medjidia, trec chiar prin oraşul Medjidia, şi pe la poalele nordice ale dealuluĭ Ali-Bei-Ceair, prin valea Cara-Su, paralel cu calea ferată, se îndreaptă spre E., trec pe la gurile văilor Taslî-Dere, Cara-Durac-Culac, pe lîngă fortăreaţa Acsan-Demir-Tabias, urcă şi coboară dealul Cara-Durac-Bair, taie valea Ghiaur-Amzalî, urcă dealul Armutlu-Bair, ţinînd într'una malul sudic al bălţiĭ Cara-Su. La 2 kil. spre E. de Movila-luĭ-Moş-Oprea, saŭ 10 kil. spre S.-E. de Cernavoda, se despart aceste valurĭ; cel din spre N., adică cel de piatră, o ia spre N.-V. pe malul bălţiĭ Cara-Su, pe cînd cel de pămînt o ia spre V.; cel de piatră, ţinînd muchea nordică a dealuluĭ Cochirleni părăseşte vecinătatea laculuĭ Cara-Su, merge spre V., trece pe la 700 m. spre N. de vîrful Cernavoda, pe de-asupra muchieĭ dealuluĭ Teterar-Bair, şi se sfîrşeşte pe malul Dunăreĭ, la 4 kil. spre S.-V. de oraşelul Cernavoda, în dreptul ostrovuluĭ Hinog, lîngă ruinele cetăţiĭ romane Axiopolis, pe care d. Tocilescu a dezgropat-o în toamna anuluĭ 1898.

2. Valul cel mare de pămînt are şi el tot două şanţurĭ ca şi precedentul, unul înainte, altul dinapoĭ, se ridică până la 3 m., şi şanţul dinainte saŭ cel apărător fiind de 3 m. adîncime, fac ca înălţimea luĭ totală să fie de 6 m., de la fundul şanţuluĭ până la creasta valuluĭ. Pe lîngă acest val se găsesc din distanţă în distanţă castre de pămînt, din carĭ unele sunt legate cu valul, altele se găsesc aşezate lîngă val. Fortul său de apărare este spre N. situat. El a fost făcut în timpul luĭ Traian, deci este maĭ vechiŭ ca cel de piatră. El începe de pe malul Măriĭ, la 780 m. la S.-V. de oraşul Constanţa, la 20 m. spre N. de cel de piatră, merge paralel cu el, tae şoseaua judeţeană Constanţa-Mangalia şi calea ferată Cernavoda-Constanţa, în aceleaşĭ puncte, aproape ca şi valul de piatră; la 7 kil. spre V. de Constanţa, se desparte de cel de piatră, o ia spre V.-N.-V. pe muchea dealurilor Constanţeĭ şi Horosbar-Iol-Bair, paralel cu calea ferată, şi alăturĭ tot paralel cu un drum comunal Alacapî-Constanţa, trece pe la 1 1/2 kil. spre N. de satul Hasancea, dominînd valea Cara-Su, trece pe lîngă ruinele fortuluĭ Eschi-duran-Iol-Tabia, pe la 2 kil. spre N. de satul Omurcea, pe la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Murfatlar; merge pe muchea dealurilor Germe-Bair, Sas-Tîrla şi Taşlî-Bair, tae valea Cara-Chioi, pe lîngă movila cu acelaşĭ nume, trece pe la 1 kil. spre N.-E. de satul Alacapî, intră în valea Cara-Su, tăind valea Caratai-Alcea şi este tăiat de calea ferată Cernavoda-Constanţa, la 3 kil. spre N.-V., lîngă un lagăr de piatră, unde se întîlneşte cu valul de piatră, schimbîndu-şĭ poziţia, căcĭ el e acum spre S., pe cînd cel de piatră spre N., merge paralel cu el la o distanţă de 20 m. depărtare, trecînd prin oraşul Medjidia, pe malul sudic al bălţiĭ şi văiĭ Cara-Su, până la colţul S.-V. al bălţiĭ, la 10 kil. spre S.-E. de Cernavoda, unde despărţindu-se de cel de piatră, care o ia spre N.-V., apucă spre V., pe muchea sudică a dealuluĭ Cochirleni, trece pe la N. de Movila-luĭ-Moş-Oprea, pe la 500 m. spre N. de satul Cochirleni şi se sfîrşeşte pe malul Dunăreĭ, la 1 1/2 kil. spre N.-V. de satul maĭ sus amintit.

3. Valul cel mic de pămînt are numaĭ un şanţ către S.; n'are lagăre de loc; după poziţiunea luĭ în teren, pare a fi fost o linie de apărare contra unuĭ inimic ce ar fi venit din S.; înălţimea luĭ e de la 1—3 m.; este cel maĭ vechiŭ şi în apropiere de Constanţa şi este tăiat de cele-l'alte două. Pare a fi fost construit de un popor barbar ce locuia în Dobrogea înainte de epoca venireĭ şi cucerireĭ de Romanĭ. El începe chiar de pe peninsula pe care e aşezată Constanţa, o ia spre S.-V., la 4 kil. 200 m.; e taiat de calea ferată Cernavoda-Constanţa, la 3 kil. de cele două valurĭ de piatră şi cel mare de pămînt; la 4 kil. e tăiat iar de calea ferată, ce o ia spre S. de el; la 5 kil. din noŭ îl taie drumul de fier. Işĭ păstrează direcţia luĭ spre

S.-V., pe muchea dealurilor Lazma-Halale şi Hazi-Diuliuc, până la movila Cara-Iuc-Tepe, la 2 kil. spre S. de satul Hasancea, mergînd până aci aproape paralel cu valul de piatră; de la această movilă o ia spre V., pe cînd valul de piatră o ia spre N.-V., merge pe muchea dealuluĭ Mametcea, taie văile Mahometcea-Ceair-Dere şi Mangalia-Dere, la 2 1/2 kil. spre S. de satul Omurcea; taie muchea dealuluĭ Mangalia-Culac-Bair, pe la 3 kil. spre S. de satul Murfatlar, taie valea Serpla-Culac saŭ Tatar-Orman-Dere, şi se urcă pe dealul Culuc-Bair, la 3 kil. spre N.-E. de satul Biuiuc-Biulbiul; de aci o ia spre N.-V. pe muchea dealuluĭ de la Murfat, trecînd pe la 2 kil. spre V. de satul Chiuciuc-Murfat, pe dealul Cara-Chioi-Bair, pe lîngă movilele Endec-Tepe şi Cara-Tepe, pe la 1 kil. spre V. de satul Endec-Cara-Chioi, până pe dealul Tabia-Franţuzească, lîngă movila Endec-Cara-Chioi, la 4 kil. spre S.-E. de oraşul Medjidia; de aci e întrerupt; dar direcţia luĭ trebue să fi fost pe V., pe muchea dealurilor Tabia-Franţuzească, Conaz-Bair, Perdea-Culac-Bair, Amzalî-Bair, Udnaucet-Bair. Apare pe dealul Uzun-Bair, la 1 kil. spre S. de Movila-Mare; de aci el se dirige spre N.-V. trecînd pe lîngă această movilă, până în dreptul Movileĭ - luĭ - Moş - Oprea, cînd se apropie de valul mare de pămînt, merge paralel cu el cît-va timp şi se împreună amîndouă la 2 kil. spre E. de satul Cochirleni, formînd unul şi acelaşĭ val, cel mare de pămînt suprapunîndu-se celuĭ mic de pămînt; ast-fel merg de se sfîrşesc pe malul Dunăriĭ, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de Cochirleni.

II. Valul de pămînt de la Vlah-Chioi în partea vestică a judeţuluĭ. Se cunoaşte pe o lungime de 3 kil., începînd de pe malul estic al bălţiĭ Vederoasa şi trecînd pe muchea dealuluĭ Germeli, la 1 1/2 kil. spre N.-E. de satul Vlah-Chioi. Se termină pe malul vestic al bălţiĭ Baciul. Are şanţul de apărare saŭ de front în spre S.; decĭ e foarte vechiŭ şi construit de barbarĭ înainte de Romanĭ.

III. Tomis saŭ Tomi. După toate inscripţiunile găsite pe pietre funerariĭ, onorariĭ, monete de aur, argint, etc., s'a ajuns la concluzia că ocupa locul saŭ peninsula pe care este aşezată astă-zĭ Constanţa şi că odinioară ocupa un loc foarte întins, înglobînd într'însa şi terenul pe care este aşezat astă-zĭ satul Anadol-Chioi, la 2 kil. spre N.-V. de Constanţa. Aci s'aŭ găsit numeroase monete şi inscripţiunĭ cu numele de Tomi (a se vedea oraşul Constanţa).

IV. Callatis, după inscripţiunile găsite, monete, etc., s'a constatat că ocupa locul pe care este aşezat astă-zĭ orăşelul Mangalia, întinzîndu-se, probabil, până lîngă lacul Mangalia, care constituia un admirabil port.

V. Istropolis saŭ Istros se afla pe locul ocupat astă-zĭ de satele Casaap-Chioi şi Cara-Nasuf.

VI. Axiopolis se află pe ruinele din dreptul ostrovuluĭ Hinogub, la 3 1/2 kil. spre S.-V. de Cernavoda. Săpăturile d-luĭ Gr. Tocilescu aŭ constatat existenţa a două cetăţĭ construite în diferite epoce; de la una din ele începea valul cel de piatră.

VII. Carsum, după indicaţiunile tableĭ Pentingeriane şi itinerariul Antonin, se crede a fi fost pe locul unde se găseşte astă-zĭ orăşelul Hîrşova.

VIII. Capidava, ruinele de la Cala-Chioi, lîngă satul Topal.

IX. Tropaeum Trajani, ale căruĭ ruine s'aŭ desgropat de curînd, prin îngrijirea şi stăruinţa d-luĭ Gr. Tocilescu, distinsul nostru arheolog, se afla situat în partea vestică a judeţuluĭ, în valea Ghiol-Punar, la 2 kil. spre N.-V. de satul Adam-Clissi şi la poalele vestice ale dealuluĭ Adam-Clissi-Bair. El era aşezat pe un cot de deal. Este, în parte, astă-zĭ desgropat; ruinele sale ocupă o întindere de 12 hect. Era înconjurat cu ziduri înalte şi groase, avînd 30 turnurĭ în jurul săŭ. Zidul înconjurător era construit din piatră mare cioplită şi este în mare parte conservat. Până acum s'aŭ desgropat cele treĭ porţĭ principale apărate cu turnurĭ; înăuntrul oraşuluĭ: «via principalis» în toată întregimea şi lungimea eĭ. Pe ea se poate observa astă-zĭ foarte bine un canal de scurgere şi alăturea un apeduct; s'aŭ desgropat multe edificiĭ, între carĭ treĭ basilice, din care una: bizantină, cu cripcă sub altar; alta foarte mare cu cîte 2 rîndurĭ de stîlpĭ saŭ coloane care aminteşte basilica Julia din Roma; şi o a treia: basilica fornesis. Oraşul a fost construit în timpul împăratuluĭ Traian, de unde şi numele săŭ de Tropaeum Trajani. Pe la 285 fiind distrus de către Goţĭ, l'a reconstruit Constantin-cel-Mare, la anul 317 sub numele de Tropaeensium Civitas, după cum arată o inscripţiune găsită la poarta dinspre E. In jurul oraşuluĭ se maĭ văd şi alte temeliĭ de construcţiunĭ, cum şi locul unde a fost cimitirul din epoca creştină.

Aci, la Tropaeum, maĭ trebue alăturat şi

Monumentul triumfal de lîngă Adam-Clissi. Acest monument este situat la 1 kil. spre N.-E. de Tropaeum Trajani, pe mu-

chea dealuluĭ Adam-Clissi-Bair, la 2 kil. spre N. de satul Adam-Clissi. El a fost desgropat tot de către d. Gr. Tocilescu în ultimiĭ anĭ. Şi azĭ pare ca o movilă înaltă de 20 m. Construită dintr'un miez de piatră, al căruĭ diametru este 30 m., iar circumferinţa de 102 m., monumentul în vechime a fost învestmîntat cu o coajă de blocurĭ de piatră cioplită şi cu frise şi metope ce reprezintă în sculpturile lor scene, din războiul Romanilor cu Daciĭ. Marginea superioară era crenelată cu 30 pietre, ce aŭ, scluptate pe ele, 30 prizonierĭ principĭ dacĭ, iar d'asupra, din mijlocul acoperişuluĭ, se ridica un trofeŭ uriaş de 10 m. înălţime, pe al căruĭ pieptar este reprezentat Trajan călare. Coiful trofeuluĭ nu s'aŭ găsit; probabil că a fost de metal şi a dispărut. De la pămînt până la corpul monumentuluĭ era o scară circulară cu 7 trepte. Pietrele carĭ învestmîntaŭ edificiul căzuseră, din cauze necunoscute, în jurul monumentuluĭ, şi aŭ fost acoperite de un strat de pămînt, pe care crescuse o pădurice. Găsirea acestuĭ monument, precum şi a Tropaeuluĭ, o datorăm distinsuluĭ nostru arheolog, Grigore Tocilescu, care după o muncă neobosită de 10 anĭ a desgropat o parte din gloria străbunilor noştri. Monumentala sa lucrare «Monumentul de la Adam-Clissi», îĭ va constitui un titlu neperitor pentru posteritate.

Afară de aceste vechĭ oraşe, ale căror ruine sunt maĭ mult saŭ maĭ puţin cunoscute, maĭ sunt şi altele, a căror existenţă, bănuită numaĭ, a fost scoasă la iveală prin cîte-va inscripţiunĭ găsite pe lîngă unele sate, astfel: 1. la Cara-Harman, în Nordul judeţuluĭ, s'a descoperit ruinele uneĭ cetăţĭ pătrate de origină romană. Maĭ sunt urme de cetăţĭ vechĭ la Musait (2½ kil. spre S.-V. de satul Rasova); 2. la Oltina; 3. la Satul-Noŭ; 4. la Ceatal-Orman (Pantelimon), la Bugeacul, etc., pe lîngă ruinele castrelor de de-alungul valurilor descrise maĭ sus.

«In timpul năvăliriĭ barbarilor, zice d. Tocilescu («Istoria Romînă»), Dobrogea a fost stăpînită de Hunĭ (după moartea luĭ Attila anul 453), de Slaviĭ Sieventĭ saŭ Sieverane, şi de Bulgariĭ luĭ Isperuch (pe la 679), carĭ gonesc pe Slavĭ. Romîniĭ încep de timpuriŭ să locuiască într'însa: eĭ sunt pomeniţĭ aci de scriitorĭ sub numele de Vlachĭ, încă pe la începutul seculuuĭ al XI-lea.

«In evul-mediŭ, Genoveziĭ, ce aveaŭ în mîna lor comerciul aproape esclusiv al Măriĭ-Negre, de unde exportaŭ în Occident peşte, pieĭ lucrate, carne sărată, sclavĭ şi maĭ cu seamă grîne, aŭ trebuit să aibă comptuare la Mangalia, Constanţa, Licostom (Chilia), Moncastro (Cetatea-Albă) şi Vecina (Măcin). Portulanele italiene menţionează foarte adesea aceste staţiunĭ comerciale.

«Pe la jumătatea seculuuĭ al XIV-lea (1357) în Dobrogea domnea un voevod, Dobroticĭ (Dobrodicius, Dobordize), care avea capitala la Varna şi o flotă de vase destul de însemnată pe Marea-Neagră. De la numele luĭ se trage numele Dobrogeĭ. El moare pe la 1385 şi-ĭ urmează fiul săŭ Ivanko, care'l vedem, în 27 Maiŭ 1387, că încheie un tractat de comerciŭ cu oraşul Genua; se fixează vamă 1% la intrare, ca şi la eşire, şi se scuteşte un număr de articole ca: aurul, argintul, mărgăritarele, corăbiile şi mărfurile de tranzit. Genoveziĭ vor avea un consul, care să dea dreptate Genovezilor.

«Tot în acest an Lazăr, prinţul Serbieĭ, care fusese bătut de Turcĭ şi îndatorit la plată de tribut, se uneşte cu Bosniaciĭ şi cu Romîniĭ, şi cîştigă la Plocinic (lîngă Topliţa) o victorie din cele maĭ strălucite. Această victorie însufleţeşte pe Ivanko şi-l face, ca împreună cu Şişman, ţarul Tîrnoveĭ, să se scoale asupra Turcilor. Şişman însă este învins; toate cetăţile de pe malul drept al Dunăreĭ: Hîrşova, Dîrstorul, Nicopoli, chiar şi Vidinul, se iaŭ de Turcĭ; ţara luĭ Şişman se face paşalîc.

« Cuprinderea Bulgarieĭ de Turcĭ nu putea lăsa în pace pe Mircea-cel-Bătrîn. El văzînd primejdia, trece Dunărea, ia Vidinul, Şiştovul, Nicopoli, Silistra şi toate cetăţuile dunărene până la gura rîuluĭ, goneşte pe Turcĭ din Dobrogea şi coprinde ţara.

«Mircea se intitulează de acum înainte (anul 1387) despotul Dobrogeĭ şi stăpînitor al Silistreĭ, avînd titlu întreg: «Domn a toată Ţara-Romînească, al părţilor de peste Carpaţi şi al ţărilor tătăreştĭ (Basarabia-de-Jos), ducele Amlaşuluĭ şi Făgăraşuluĭ, stăpînul banatuluĭ de Severin şi pe ambele ţărmurĭ ale Dunăriĭ pretutindenĭ păna la Marea-cea-Mare (Marea-Neagră)». El întăreşte oraşele dunărene cu oştirĭ romîneştĭ, şi susţine aci neîntrerupt lupta cu Turciĭ.

«Cu moartea luĭ Mircea s'a perdut şi stăpînirea asupra Dobrogeĭ. Turciĭ şi-aŭ stabilit dominaţiunea asupră-ĭ; oraşele înfloritoare până aci, parte le-aŭ distrus, parte le-aŭ lăsat în părăsire; porturile maritime şi dunărene se dărapănă şi se înomolesc; şi numaĭ pe la începutul seculuuĭ al XIX-lea, în urma

războaelor Ruşilor cu Turciĭ în 1828 şi 1853, se pregăteşte o epocă maĭ bună pentru aceste regiunĭ o dată aşa de înfloritoare.

«In fine tractatul de la Berlin consfinţînd reintrarea Dobrogeĭ în stăpînirea Romînilor, un viitor plin de speranţe zîmbeşte şi acesteĭ provinciĭ, unde deja în timpiĭ din urmă s'a adus multe îmbunătăţirĭ; dar va fi încă nevoie de temeinice sforţărĭ până să se poată dezvolta într'însa începuturĭ prospere de cultură».

Meritul de cercetare şi desvălire a vechilor cetăţĭ grece şi romane, a lucrărilor lor de apărare şi a monumentelor artistice, epigrafice, etc., revine în cea maĭ mare parte d-luĭ Grigore Tocilescu, profesor universitar şi singurul nostru arheolog, care după o muncă neobosită de maĭ bine de 18 anĭ, a reuşit a scoate la lumină o întreagă civilizaţiune greco-romană, de care literatura antică este aproape mută.

Constanţa, *plasă,* din jud. Constanţa.

Şi-a luat numele de la oraşul Constanţa, reşedinţa judeţuluĭ.

Se mărgineşte la N. cu plasa Babadag, din jud. Tulcea; la E. cu Marea-Neagră; la S. cu plasa Mangalia şi la V. cu plăşile Hîrşova şi Medjidia.

Este situată în partea răsăriteană a judeţuluĭ, între 25°40′ şi 26°40′ longitudine orientală şi între 43°45′ şi 44°38′ latitudine boreală. Cele maĭ lungĭ diagonale ale sale sunt: de la N. la S., de la vîrful Movila-Inşirată la ruinele Popucci, 88 kil., şi de la V. la E., de la vîrful Tortoman la gura Periteaşca, 60 kil.; cea maĭ mică de la V. spre E., de la Valea-Ciobanuluĭ la malul Măriĭ, 10 kil.; mijlocia este de la vîrful Caratai la oraşul Constanţa 35 kil.

Solul e maĭ puţin accidentat, de cît a celor-l'alte plăşĭ ale judeţuluĭ Constanţa. Ondulaţiunile terenuluĭ, dealurile şi văile se succed la intervale marĭ, dealurile fiind terminate cu platourĭ întinse şi văile fiind lungĭ şi puţin adîncĭ. Aspectul lor e uniform, maĭ toate sunt lipsite de pădurĭ; icĭ şi colo crîngurĭ saŭ tufe marĭ întrerup monotonia platouluĭ.

Movilele, numeroase, par ca nişte sentinele pierdute în zare. In partea estică însă, Marea şi lacurile formate de ea, maĭ înveselesc privirea obosită a călătoruluĭ. Plasa ţine şi de terata dunăreano-balcanică şi de cea marină, maĭ mult de a doua de cît de cea d'întîiŭ. Principalele culmĭ saŭ sisteme de dealurĭ ce-ĭ brăzdează teritoriul sunt: 1. culmea Dorobanţul, la N.-V., cu vîrful Ghelingec (203 m.) străbate printre pîraiele Boazgic şi Casimcea, e de natură stîncoasă formînd pe alocurea văĭ înalte şi frumoase; 2. Culmea Carol I, tot la N.-V. cu vîrful Cara-Murad (130 metri), printre văile Dere-Chioi şi valea Cara-Murad; 3. Cara-Murad, la N., printre valea Ester şi pîrîul Casimcea cu vîrful Beriş-Tepesi (145 m.); 4. culmea Taşăul între lacurile Taşăul, Gargalîc, Sinoe, Mare şi pîrîul Casimcea, cu vîrful Cara-Tepe (165 m.), la N.-E.; 5. culmea Carcara, în partea centrală, cu vîrful Movila-Imbinată (91 m.), între lacurile Taşăul şi Sirt-Ghiol, Mare şi Valea-Ciobanuluĭ; 6. culmea Constanţeĭ, tot în partea centrală, cu vîrful Taşli-Iuc (74 m.) între lacul Sirt-Ghiol, Mare, Valul-luĭ-Traian şi valea Horoslav; 7. culmea Techir-Ghiol, la S., cu vîrful Cara-Amat (74 m.), între văile Omurcea, Mare, Zidul-luĭ-Traian şi lacul Tuzla; 8. culmea Murfatlar, la V., cu vîrful Cara-Iuc (88 m.), între văile Omurcea, Cara-Su şi Endec-Cara-Chioi. Movile sunt numeroase, răspîndite în diferite direcţiunĭ, servind ca puncte de observaţie şi de orientare.

Hidrografia este representată prin Mare, vre-o 4 lacurĭ şi 2 pîraie, precum şi o mulţime de văĭ.—Marea-Neagră udă plasa la E., de la Tuzla şi până la gura Periteaşca, pe o lungime de aproape 60 kil. Malul săŭ este în general înalt şi rîpos, pe alocurea este şi stîncos, ca în împrejurimile Constanţeĭ; în două locurĭ intră mult în Mare, formînd două promotoriĭ: Constanţa şi Midia. Prin multe locurĭ, el este acoperit cu bande largĭ de nisip, ca între lacul Taşăul şi ţărm, şi ceva maĭ sus de gura Buazuluĭ.

Lacurĭ sunt 7, şi anume: coada sudică a bălţeĭ celeĭ întinse Sinoe, pe o întindere de 800 hectare, la N.-E., comunicînd cu Marea prin gura Periteaşca de o parte, la N.-E., şi gura Buazuluĭ de alta, la S.; între el şi Mare, se găseşte stuful Chituc (900 hect.), iar în partea vestică o largă bandă de nisip între el şi lacul Tuzla ce aparţine judeţuluĭ Tulcea; Gargalîc (250 hect.) la E.; Taşăul tot la E. (1200 hect.); Sirt-Ghiol (1300 hect.) la E., coprinzînd Insula-luĭ-Ovidiŭ; Tăbăcăria (150 hect.) la S. de precedentul; Agigea-Ghiol (100 hect.) la S.; Tuzla-Ghiol (700 hect.) la S. Toate aceste lacurĭ se găsesc situate în nişte depresiunĭ, peste carĭ apa Măriĭ odinioară era revărsată; pămîntul executînd o mişcare lentă de ridicare, apa Măriĭ s'a retras, lăsînd în urma-ĭ aceste

lacurĭ. Ele aŭ malurile înalte, unele chiar pietroase ca Taşăul; conţin peştĭ multĭ şi bunĭ şi aparţin statuluĭ.

Pîraiele carĭ o udă sunt: Peletlia, ce se deschide în lacul Tuzla, Gargalîc, ce se varsă în lacul Gargalîc, la N.-E. amîndouă; Casimcea saŭ Taşăul, cu afluentul săŭ pe dreapta, apa Visterna, la N.; Techir-Ghiol care se varsă în lacul Techir-Ghiol la S.

Văile nu sunt numeroase şi nu conţin apă de cît foarte puţin timp din an, din cauza lipseĭ de pădurĭ. Principalele sunt: Dere-Chioi, Ghelingec şi Tortoman la N.-V.; Ciobanul şi Hagi-Cabul la V.; Horoslav în partea centrală; Agigea, Hagi-Diuliuc şi Omurcea, cu malurile-ĭ înalte şi stîncoase, în partea meridională.

Plasa Constanţa este formate dintr'o comună urbană, capitala judeţuluĭ Constanţa, aşezată pe malul Măriĭ, pe promotoriul Constanţa şi din 12 comune rurale, coprinzînd 43 sate, şi anume: Cara-Murad, reşedinţa eĭ, la N., pe valea Cara-Murad; Cara-Harman, la N.-E., pe valea cu acelaşĭ nume, lîngă lacul Sinoe, cu cătunele Cara-Harman, Peletlia şi Traian; Carol I la N.-V., pe valea Bilarlar, cu cătunele Carol I şi Dorobanţul; Cicracci, în partea centrală, pe malul vestic al laculuĭ Taşăul, cu cătunele Cicracci, Cara-Coium Cavargic, Cogealac, Mamaia, Palazul-Mic, Taşăul şi Dolu-Facî; Copadin în partea de S.-V., pe valea Copadin; Gargalîc, la N.-E., pe malul vestic al laculuĭ Gargalîc, cu cătunele Gargalîcul-Mare şi Gargalîcul-Mic; Hasancea, în partea centrală, pe valea Hasancea, cu cătunele Hasancea şi Mahometcea; Murfatlar la V., pe valea Cara-Su; Omurcea, tot la V., pe valea Cara-Su, cu cătunele Omurcea şi Nazîrcea; Palaz, la E., pe malul vestic al laculuĭ Sirt-Ghiol, cu cătunele Palazul-Mare, Anadol-Chioi, Canara şi Horoslar; Pazarlî, la N., pe valea Pazarlî, cu cătunele Pazarlî, Ghelengic, Ester şi Selemet; Techir-Ghiol, la S., pe malul nordic al laculuĭ Techir-Ghiol saŭ Tuzla-Ghiol, cu cătunele Techir-Ghiol, Agigea, Hagi-Diuliuc şi Laz-Mahale.

Populaţiunea plăşeĭ Constanţa (afară de oraşul Constanţa) pe anul 1895—96 este următoarea: 3213 familiĭ, saŭ 13620 suflete împărţite după cum urmează: bărbaţĭ 7884, femeĭ 5736; necăsătoriţĭ 7058, căsătoriţĭ 6086, văduvĭ 465, divorţaţĭ 11; ştiŭ carte 1905, nu ştiŭ 11715; cetăţenĭ romînĭ 11924, supuşĭ streinĭ 1563, nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecţiĭ 133; ortodoxĭ 5819, catolicĭ 1697, mahometanĭ 6549; de alte religiĭ 56.

După ocupaţiunĭ (cu oraşul Constanţa): agricultorĭ, meseriaşĭ, etc. 3076, industriaşĭ 329, comercianţĭ 825, cu profesiĭ libere şi altele 1410.

Contribuabilĭ sunt 5837.

Pămîntul plăşeĭ produce cereale şi păşunĭ multe, maĭ puţin însă viĭ şi pădurĭ.

Intinderea totală a plăşeĭ Constanţa este de 1185 kil., saŭ 118529 hect., împărţite în modul următor: terenul productiv 103093 hect., terenul neproductiv 15436 hect.; terenul productiv: statul şi proprietariĭ 45820 hect., locuitoriĭ 57273 hect., terenul neproductiv: vetrele satelor 3806 hect., bălţĭ, heleştae, etc., 11790 hect.

Terenul productiv cultivat cu grîne, legume, etc. 27077 hect. aparţinînd statuluĭ şi proprietarilor; 46352 hect. locuitorilor; teren necultivat 6965 hect. statul şi proprietariĭ; 5349 hect. locuitoriĭ; izlaz 10773 hect. statul şi proprietariĭ; 6194 hect. locuitoriĭ; viĭ 31 hect. statul şi proprietariĭ; 175 hect. locuitoriĭ; pădurĭ 1036 hect. statul şi proprietariĭ; total 45820 hect., aparţinînd statuluĭ şi proprietarilor şi 57273 hect. locuitorilor (socotind şi oraşul Constanţa).

Sunt în plasă 3076 plugarĭ, carĭ aŭ 13 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 18 de semănat, 324 de secerat, 80 de bătut porumbul, 8 de ales sămînţa, 458 grape de fier, 144 maşinĭ de vînturat, 2 maşinĭ diferite agricole; 1581 plugurĭ cu boĭ, 392 plugurĭ cu caĭ; 806 care cu boĭ, şi 1821 căruţe cu caĭ.

Vite: 226 armăsarĭ, 3879 caĭ, 3353 epe, 1533 mînzĭ, 151 taurĭ, 6787 boĭ, 5867 vacĭ, 2510 viţeĭ, 123 asinĭ, 8 catîrĭ, 8370 berbecĭ, 63152 oĭ, 30335 mieĭ, 40 ţapĭ, 204 capre, 100 ezĭ, 1986 porcĭ şi 1176 scroafe.

Pescuitul este ocupaţiunea principală a locuitorilor de lîngă Mare, şi de pe lîngă cele 8 bălţĭ formate de ea. Sunt în plasă 825 puţurĭ prin sate şi 19 pe cîmp, răspîndite.

Industria aceste plăşĭ, socotind şi oraşul Constanţa, este cea maĭ însemnată dintre toate ale celor-l'alte plăşĭ; în toată plasa sunt: 329 industriaşĭ (armurierĭ, fierarĭ, tîmplarĭ, tinichigiĭ, etc.); 8 morĭ cu aburĭ; 3 morĭ cu apă şi 49 de vînt; 1 fabrică de postav, 1 de uleĭ, 1 de lumînărĭ de ceară, 1 de bere, 1 de tăbăcărie (toate în oraşul Constanţa).

Comerciul eĭ, afară de acel al oraşuluĭ Constanţa, este puţin însemnat. Constă în importul colonialelor, manufacturelor, pieilor lucrate, spirtoase, etc. şi în export de cereale, animale şi

lînă. In toată plasa sunt 825 comercianțĭ, dintre carĭ 50 hangiĭ și 144 cîrciumarĭ.

Veniturile comunelor (afară de orașul Constanța) se urcă la 117953 leĭ, iar cheltuelile la 48838 leĭ.

Căile de comunicație sunt: pe apă, pe Marea-Neagră (la portul Constanța), pe lacurĭ și bălțĭ, cu luntrele; pe uscat: calea ferată Constanța-Cernavoda-București cu stațiunile Constanța și Murfatlar; șoseaua națională Constanța-Babadag-Tulcea; șoselele marĭ carĭ duc la Hîrșova, Medjidia, Biulbiul și Mangalia; drumurĭ nenumărate vecinale și comunale ce leagă toate satele între ele.

Sunt 6 bisericĭ ortodoxe, întreținute de stat și comune avînd cîte 10 hect. pămînt și fiind deservite de 9 preoțĭ, 5 dascălĭ și 9 cîntărețĭ; maĭ sunt și 12 case de rugăciune.

Instrucțiunea se predă în 15 școlĭ primare, din care 2 de băețĭ și 2 de fete, în orașul Constanța, cu 7 institutorĭ și 4 institutoare, 11 școlĭ rurale mixte cu 11 învățătorĭ și 8 învățătoare. Sunt frecuentate de 1257 elevĭ, 752 băețĭ și 523 fete. Sunt și 12 școale străine ale comunităților catolice și armene.

Plasa este bogată în monumente istorice: vechile cetățĭ grece Tomis (Constanța), Istropolis (la N. de Cara-Harman), valurile luĭ Traian, etc., formează partea arheologică a eĭ. (A se vedea partea istorică la descripția județuluĭ).

Constanța, *com. urb.*, capitala districtuluĭ Constanța.

Situația. — Este așezată pe malul Măriĭ-Negre, în partea estică a județuluĭ și a plășeĭ, pe o mică peninsulă ce intră puțin în Mare și se termină prin capul cu același nume. E situată la 26° 21′ 25″ longitudine orientală și 44° 10′ 15″ latitudine boreală. Se află la 235 kil. în linie dreaptă, 260 kil. pe calea ferată, spre E. de capitala regatuluĭ. Este așezată în partea sud-estică a Dobrogeĭ, la 95 kil. în linie dreaptă (112 pe șoseaua națională) de Tulcea, capitala districtuluĭ Tulcea; la 55 kil. de hotarul spre Bulgaria; la 115 kil. de Silistra și la 53 kil., în linie dreaptă și 66 kil. pe cale ferată, de Dunăre. Comunele și cătunele învecinate cu Constanța sunt: Anadol-Chioi, la 2 kil.; Palazul-Mare, la 5 kil.; Canara, la 9 kil.; Horoslar, la 9 kil., toate spre N.-V. (ale comuneĭ Palazul); Hasancea, la 10 kil. spre V.; Mametca, (cătunul com. precedente), la 12 kil. spre S.-V.; Laz-Mahale, la 9 kil.; Hagi-Diuliuc, la 11 kil.; Agigea, la 12 kil.; Techir-Ghiol, la 16 kil., toate cătune ale comuneĭ Techir-Ghiol, spre S.-V. Față de comunele urbane ale județuluĭ, ea are următoarea situație: Medjidia e așezată la 34 kil. spre V.; Cernavoda, la 53 kil. tot spre V.; Mangalia, la 50 kil. spre S.; Hîrșova, la 82 kil. spre N.-V.; Cuzgun, la 70 kil. spre V.; Ostrovul, din pl. Silistra-Nouă, la 110 kil. tot spre V.; cum vedem ea are o pozițiune excentrică față atît de județ (Medjidia reprezentînd centrul), cît și de plasă.

Hotarul săŭ amănunțit este următorul: Plecînd de pe malul Măriĭ-Negre, la N. de Tăbăcăria-Vechie, la 5 kil. spre N. de Constanța, o ia maĭ întîiŭ spre V., pe malul nordic al Iazuluĭ-Tăbăcărieĭ, apoĭ spre S., pe lîngă malul de V. al aceluiași lac și pe la poalele estice al dealuluĭ Anadol-Chioi, pe la E. de satul Anadol-Chioi, se urcă în movila Talina-Tepe; de aci o ia spre S.-V., până la movila Sarîm-Tabia, de unde se dirige spre S.-V., pe pantele estice ale dealuluĭ Constanța, până la locul de întretăere ale valuluĭ nordic de zid al luĭ Traian cu calea ferată Cernavoda-Constanța; de aci, în linie dreaptă se îndreaptă în direcție sud-estică spre Mare, taie muchiile dealurilor Laz-Mahale și al-Viilor, șoseaua județeană Contanța-Mangalia, și se oprește pe malul Măriĭ, la locul unde se deschide valea Sara-Iuc în Mare, la 4 kil. spre S. de Constanța; de aci hotarul ia direcțiunea spre N., urmînd necontenit malul Măriĭ, maĭ întîiŭ spre N., apoĭ spre N.-E. formînd o mare curbă cu convexitatea spre V., portul saŭ baia Constanța, până la capul Constanța, de unde se dirige spre N.-V., pe la E. de orașul Constanța, Tăbăcăria-Nouă și la N. de Tăbăcăria-Vechie, de unde am plecat. Forma hotaruluĭ este lunguiață, ca aceea a unuĭ romb neregulat; lungimea luĭ totală este de 20 kil., iar întinderea totală coprinsă într'însul este de 2378 pogoane, saŭ 1189 hect.

Teritoriul orașuluĭ se mărginește la N., N.-V. și V. cu cătunul Anadol-Chioi, al comuneĭ Palazul-Mare, de care se desparte prin dealurile Anadol-Chioi și Constanța; la S. cu cătunul Laz-Mahale, al comuneĭ Techir-Ghiol, despărțindu-se prin dealurile Laz-Mahale și al-Viilor; la E. cu Marea-Neagră.

Relieful soluluĭ. — Teritoriul comuneĭ fiind prea mic, dealurĭ nu sunt numeroase; aŭ ondulațiunile întinse, așa că trecerea de la deal la vale se face pe nesimțite; sunt de natură cam stîncoasă și unele acoperite nu-

maĭ cu semănăturĭ şi fineţe. Principalele sunt: dealul Anadol-Chioi, 40 m. la N., tăiat de calea naţională Constanţa-Tulcea; dealul Constanţa la V. (60 m.), pe muchea căreia merge calea ferată Constanţa-Cernavoda şi ruinele celor treĭ valurĭ ale luĭ Traian; dealul Laz-Mahale (45 m.) la S.-V.; Dealul-Viilor, la S. şi S.-V. de Constanţa, pe muchia căreia merge şoseaua judeţeană Constanţa-Mangalia, cu pantele estice acoperite cu viĭ, de unde şi numele său, şi lîngă care pe malul măriĭ se găsesc băile oraşuluĭ. Movile sunt numeroase faţă cu întinderea teritoriuluĭ; sunt 24, grămădite maĭ cu seamă în 2 grupurĭ la N.-V. şi V. de oraş; printre ele distingem: Tabia-Tepe la N.-V.; Saram-Tabia, la V.; Avreline saŭ Avra-Tepe, la marginea de V. a oraşuluĭ (57 m.) dominîndu-l; ele sunt artificiale, servind ca puncte de orientare, de observaţie şi probabil unele din ele aŭ servit ca locurĭ de înmormîntare.

Oraşul propriŭ zis este format din două părţĭ: I. Partea peninsulară, de formă trapezoidală, cu baza mică (S.), de 700 m. spre Mare, iar cu cea mare de 950 m. (N.); se leagă cu partea continentală a oraşuluĭ; are 3 laturĭ scăldate de Mare: 1. cea de N. (de la vamă la clădirea institutuluĭ geografic, 700 m.); 2. cea de E. cu 1050 m.; 3. cea de V. cu 1500 m., în total 3250 m. coastă învecinată cu Marea. Malul vestic formează două teraţe spre Mare, spre S. este apărat contra rupturilor şi dărîmăturilor printr'un mal de piatră ce înaintează în Mare până la 450 m.; malul estic însă neprotejat de nimic, este atacat continuŭ de valurile Măriĭ şi cu cît merge spre N. cu atît se surpă maĭ mult, din cauza constituţieĭ soluluĭ, care aci nu maĭ este pietros şi argilos. Suprafaţa aceşteĭ părţĭ este de 89 hect. 25 ariĭ.

II. Partea continentală, cu o suprafaţă de 126 hect., are iarăşĭ o formă trapezoidală, avînd o latură udată de Mare (cu o întindere de 1250 m.). In total suprafaţa totală a oraşuluĭ este de 215 hect., cu $4^1/_2$ kil. de coastă, din carĭ pentru port servesc numaĭ 500 m.

Baza saŭ postamentul de teren pe care este aşezat oraşul Constanţa face parte din epoca terţiară, grupa miocenică, care se prezintă sub forma de lespezĭ supra-puse, întinzîndu-se orizontal de la Mare spre uscat, pe o distanţă de 25—30 m.; aceasta însă numaĭ în ceea-ce priveşte partea udată de Mare, căcĭ restul terenuluĭ face parte din epoca quaternară, şi anume din vîrsta diluviană. Inclinaţiunea soluluĭ oraşuluĭ Constanţa, pe o lungime de 2 kil. (diagonala cea mare a oraşuluĭ de la N. spre S. şi anume de la movila Avretine saŭ Avra-Tepe, de lîngă cazarma artileriĭeĭ şi până la hotel Carol, colţul estic al peninsuleĭ), este de 55 m., decĭ pe 1 kil. solul se înclină cu 30—33 m., prin urmare pe metru este 0 m. 016; este şi maĭ mică înclinaţiunea de la E. spre V.

Hidrografia este reprezentată numaĭ prin Marea-Neagră şi un iaz; ape curgătoare nu sunt, iar văile sunt foarte puţin numeroase şi fără vre-o importanţă oare-care. Marea o udă la E. de iazul Tăbăcăria (5 kil. spra N. de oraş), până la gura văeĭ Sara-Iuc-Ceair (4 kil. spre S.-V. de oraş), pe o lungime de aproape 12 kil. Malul Măriĭ începînd de la iazul Tăbăcăria şi mergînd spre S., se îndreaptă maĭ întîiŭ spre S.-E., până maĭ jos de Tăbăcăria-Nouă, apoĭ spre S. până la marginea oraşuluĭ, de aci spre S.-E., formînd promontoriul saŭ capul Constanţa, pe care este aşezat şi farul; de aci spre S.-V. şi N.-V., formînd un semicerc şi determinînd peninsula pe care este aşezat oraşul Constanţa, apoĭ spre S.-V. şi S. până la valea Sari-Iuc-Ceair. Malul este pretutindenĭ înalt şi stîncos. Iazul Tăbăcăria, care nu e alt-ceva de cît o prelungire sudică a laculuĭ Sirt-Ghiol, şi e despărţit de dînsul prin o bandă de nisip, are 80 hect. întindere şi s'a numit aşa, din cauză că pe marginea luĭ nord estică era aşezată vechia Tăbăcărie, care azĭ nu maĭ funcţionează.

Clima comuneĭ Constanţa este plăcută şi sănătoasă. Marea este aproape liniştită din Maiŭ până în Septembrie, iar în tot cel-l'alt timp este agitată de suflarea vîntuluĭ de E. şi S.-E. Iarna, cu toate că frigul nu ia proporţiĭ marĭ, totuşĭ este destul de riguroasă; atuncĭ maĭ toată populaţiunea flotantă şi mişcarea comercială devine maĭ înceată.

Vara, Constanţa, e loc de vilegiatură.

După observaţiunile serviciuluĭ meteorologic, constatăm următoarele pentru oraşul Constanţa:

Presiune atmosferică mijlocie: 761.1 (maximă 780, minimă 742.7).

Temperatura aeruluĭ în C^0 mijlocie: $11^0.8$ (maximă $32^0.8$, minimă -17^0, variaţia fiind de $49^0.8$), decĭ un climat continental, cu o temperatură foarte variabilă.

Observaţiunĭ udometrice (udo-

metrul Seewarte din Hamburg) pentru H (înălţimea soluluĭ) = 30 m., hu (înălţimea instrumentuluĭ) = 1 m. 5, pentru suprafaţa = 500 cm.[2] In 66 zile, cantitatea de apă a fost egală cu 0.1 mm.; în 57 zile cantitatea a fost egală cu 1.0 mm.; 13 zile cu zăpadă, care n'a stat nicĭ odată maĭ mult de 5—6 ceasurĭ, grosimea eĭ fiind de 0 m. 6 mm.

Umezeala absolută: % mijlocie: 9.5. (maximă de 209.2, minimă de 1.0).

Umezeala relativă: % mijlocie 83 (maximă 100, minimă 28).

Nebulozitatea medie: 5.1 zile, senine: 134, noroase: 111, acoperite: 121.

Vînturile (iuţeala în m. pe secundă; în mediŭ = 122), cel de la N. 317; cel de la N.-E. 63, acesta aduce timp senin, iarna frig; cel de la E. 76, cel de la S.-E. 19; cel de la S. 246; cel de la S.-V. 19; cel de la V. 67; cel de la N.-V. 258; amîndouă acestea din urmă aduc ceaţă şi umezeală. Zile calme aŭ fost 33.

Marca oraşuluĭ e o corabie cu pînze în treĭ părţĭ, lîngă un far ce poartă în cap un steag.

Impărţirea oraşuluĭ. — Oraşul este împărţit în două culorĭ: roşu în partea sudică şi galbenă în partea nordică, despărţite prin strada Găriĭ şi Portul. Inainte se împărţea în mahalale: cea turcească la E. şi în centru, cea tătărească la N. şi cea bulgărească la S. şi V. Astă-zĭ saŭ contopit la un loc şi populaţiunile s'aŭ amestecat între ele. Sunt astă-zĭ 62 străzĭ, între carĭ principalele sunt: Traian, Mangalia, la capătul căreia se găseşte centrul comerţuluĭ de grîne, Ovidiŭ, Elena, Romînă, Carol I, plantată, bine întreţinută, etc., dar cea maĭ frumoasă este Bulevardul Elisabeta, construit în 1880, pe marginea Măriĭ. Ele sunt în general curate, bine pavate, afară de cele de la marginĭ, unde sunt numaĭ şosele pietruite saŭ simple drumurĭ fără pietriş.

Edificiile principale în Constanţa sunt: biserica Catedrală, construită după planul architectuluĭ Orăscu şi zugrăvită de artistul Mirea; Hotel Carol I, într'o poziţie admirabilă, pe Bulevardul Elisabeta, chiar pe promontoriul Constanţeĭ, lîngă un far înalt de 23 m.; (maĭ este un far lîngă port pe capătul sudic al maluluĭ celuĭ vechiŭ şi înalt de 15 m.). Tot pe Bulevardul Elisabeta, este un Casino, locul de petrecere al vizitatorilor şi orăşenilor, construcţie de lemn, însă destul de încăpătoare pentru teatru, reprezentaţiunĭ, concerte, balurĭ, etc. Maĭ sunt hotelurile Gambeta, Central, Regal, etc., toate bine îngrijite, însă nu tot-d'auna încăpătoare pentru numărul pe fie-care an crescînd al vizitatorilor; şcoala primară Prinţul Ferdinand şi Princesa Maria, pe str. Carol I, giamia Azizia, spitalul comunal, palatul cel noŭ al primărieĭ şi biserica grecească; palatul Prinţuluĭ Sturdza pe Bulevardul Elisabeta. Prefectura este aşezată pe strada Ovidiŭ; maĭ înainte ocupa, până la 1882, vechiul conac turcesc (strada Traian) care a ars în 1882; azĭ ocupă un local închiriat. In general, încetul cu încetul, casele cele vechĭ de stil oriental turcesc, fac loc unor somptuoase clădirĭ, în stilul european, iar Constanţa va ajunge, de o potrivă cu însemnătatea eĭ comercială, la o importanţă politică care va face dintr'însa centrul peninsuleĭ dobrogene, lăsînd pe jos cu mult pe Tulcea de lîngă Dunăre.

Nu trebue să uităm şi statua luĭ Ovidiŭ, ridicată în 1883, pe piaţa Independenţa, şi datorită cunoscutuluĭ sculptor italian din Florenţa, Ettore Ferari.

Comunicaţia se face pe cele 62 strade, pe Bulevardul Elisabeta, Piaţa Ovidiŭ saŭ Independenţa; sunt 53 trăsurĭ de piaţă şi 178 căruţe saŭ harabale.

Serviciul de siguranţă este încredinţat unuĭ cap al poliţieĭ, ajutat de comisarĭ, 1 comandant al plutonuluĭ de gardiştĭ (56 sergenţĭ de oraş); cheltuelile luĭ sunt de 23580 leĭ. Din biuroul central al poliţieĭ pleacă liniĭ telefonice la Port, Parchet, comisia de roşu, şi pompieriĭ, gara, primăria, gendarmiĭ, comisia de galben şi divizia activă a armateĭ.

Serviciul curăţituluĭ reclamă o cheltuială de 54700 leĭ şi se făcea, până la 1880, de către hamalĭ; azĭ s'a creat serviciul pompierilor cu 1 comandant, 14 oamenĭ de serviciŭ, 26 caĭ, 4 pompe mobile, 13 sacale, 80 sacagiĭ; pompieriĭ stropesc străzile; stradele sunt în general curate, gunoaiele sunt duse la 2—3 kil. afară de oraş.

Iluminatul cere 25000 leĭ ca cheltuelĭ şi se face prin 359 lămpĭ cu gaz petroleŭ. De şi scurgerea apelor provenite din ploae se face uşor, oraşul fiind aşezat pe pantă, totuşĭ s'a construit în partea vestică şi un canal pe la atelierile căeĭ ferate.

Starea sanitară a comuneĭ e bună în general; personalul serviciuluĭ se compune dintr'un medic comunal, un sub-chirurg-vaccinator şi o moaşă; în oraş sunt 10 medicĭ (din carĭ 3 militarĭ) şi 5 farmaciştĭ (1 militar). Cheltuelile acestuĭ serviciŭ se ridică la 38390 leĭ. Spitalul comunal, construit în 1893 şi avînd 25 paturĭ, este spaţios,

igienic, deservit de medicul oraşuluĭ şi de 13 ajutoare.

Serviciul veterinar se face de către un veterinar al oraşuluĭ, ce supraveghiază abatoriul comunal, situat pe ţărmul Măriĭ la marginea oraşuluĭ; el se întreţine prin o cheltuială de 14193 leĭ anual.

Astă-zĭ apa potabilă a oraşuluĭ se ia din 3 fîntînĭ sistem american, aşezat în Nordul oraşuluĭ saŭ din fîntîna (cişmeaua) cătunuluĭ Anadol-Chioi, la 4 kil. spre N.-V. de oraş. Din cauză că această apă nu este de calitate bună şi nicĭ suficientă, se aduce apă şi de la Murfatlar (gară), situat la 15 kil. spre V. de Constanţa, în cisterne de ale căeĭ ferate; apa de la Murfatlar este bună şi de aceea se născuse ideia unuĭ proiect de alimentare a oraşuluĭ cu apa din izvoarele de la Murfatlar, însă chieltuelile fiind prea marĭ, s'a renunţat la acest proiect şi s'a adoptat acela ca oraşul Constanţa să fie alimentat cu apă de la Anadol-Chioi. Se va construi în acest scop un rezervoriŭ pe movila Avretin, unde apa va fi adusă prin canale în beton şi dusă în oraş prin conducte (a căror lungime totală va fi de 2 $^1/_2$ kil.) şi distribuită prin 88 fîntînĭ în diferitele părţĭ ale oraşuluĭ; din acestea, 3 vor fi monumentale: cea de la gară, de pe piaţa Ovidiŭ şi de la Catedrală. După calculele făcute, oraşul — a căreĭ populaţiune este presupusă ca urcată la numărul de 40000 sufl. — va avea zilnic 4000 m. c. saŭ 200 litri pe zi de cap; costul acestor lucrărĭ este de 830000 leĭ. Comuna a prevăzut în budgetul săŭ suma de 80500 leĭ pentru începerea lucrărilor.

Incă din timpul Romanilor, băile de mare de la Tomi (Constanţa) eraŭ mult vizitate; între alte se ştie că guvernatorul provincieĭ Moesia inferioară, Caius Prastina Messalinus, în timpul luĭ Antonin Piul, înălţă la Tomi geniuluĭ loculuĭ un altar de marmură ca băile să-ĭ aducă sănătate (Gr. Tocilescu, «Mittheilungen aus Oesterreich», Wien, 1866). Astă-zĭ, de la ocuparea Dobrogeĭ de către Romînĭ, aŭ început a fi vizitate din ce în ce maĭ mult. La început, băile se găseaŭ în marginea oraşuluĭ (otelele Carol şi Gambeta, Portul, biserica armeană), azĭ sunt instalaţiunĭ afară din oraş, la 3 kil. spre S.-E., pe coasta Măriĭ, la poalele unuĭ deal acoperit cu viĭ, de unde şi numele de: La-Viĭ, unde lumea se transportă într'un tren ce circulă de maĭ multe orĭ pe zi între oraş şi viĭ, cu 6 halte de oprire: Ovidiŭ, Tomi, Tetis, Gară şi 2 halte la viĭ; în faţa ultimeĭ halte se găseşte parcul băilor, bine întreţinut; o şosea nisipată cotită conduce coborînd la stabiliment, împărţit în două: pentru dame, la stînga, spre oraş şi pentru bărbaţĭ, la dreapta. Aci la viĭ, publicul găseşte, pe lîngă clima temperată, aer sănătos, distracţia, sănătatea. Maĭ sunt şi alte 3 localurĭ de băĭ calde (1 militară).

Populaţiunea Constanţeĭ e amestecată, ca şi a Dobrogeĭ în general, însă din cauză că oraşul e şi port maritim, toate naţiunile şĭ-aŭ dat aci întîlnirea. Deosebirea exterioară însă nu se poate vedea de cît numaĭ între elementele turceştĭ, bulgăreştĭ, carĭ diferă prin îmbrăcămintea lor de cele-l-alte elemente, îmbrăcate europeneşte.

După recensămîntul din 1894, cel maĭ noŭ de pănă acuma, avem tablourile următoare:

Capĭ de familie sunt 1759 bărbaţĭ, 1892 femeĭ; membri de familie, 4667 bărbaţĭ, 3803 femeĭ.

După stare civilă: necăsătoriţĭ 4370 bărbaţĭ, 1993 femeĭ, căsătoriţĭ 1491 bărbaţĭ, 1572 femeĭ; văduvĭ 100 bărbaţĭ, 399 femeĭ; divorţaţĭ 15 bărbaţĭ, 28 femeĭ.

După cetăţenie: Cetăţenĭ romînĭ 4106 bărbaţĭ, 2756 femeĭ; supuşĭ străinĭ 2163 bărbaţĭ, 1033 femeĭ; nesupuşĭ nicĭ uneĭ protecţiunĭ 157 bărbaţĭ, 203 femeĭ.

După religie: ortodoxĭ 4422 bărbaţĭ, 2150 femeĭ; catolicĭ, protestanţĭ, luteranĭ, etc. 278 bărbaţĭ, 400 femeĭ; mahometanĭ 1185 bărbaţĭ, 1017 femeĭ; mozaicĭ 460 bărbaţĭ, 395 femeĭ; de alte religiĭ 81 bărbaţĭ, 30 femeĭ.

După instrucţie: ştiŭ carte 2970 bărbaţĭ, 1293 femeĭ; nu ştiŭ 3456 bărbaţĭ, 2699 femeĭ.

După ocupaţiune: debitanţĭ de băuturĭ spirtoase 55 bărbaţĭ; profesiunĭ libere (medicĭ, advocaţĭ, profesorĭ, magistraţĭ) 87 bărbaţĭ, 1 femee; meseriaşĭ, industriaşĭ, etc. 860 bărbaţĭ, 27 femeĭ.

După naţionalităţĭ: Romînĭ 2519, Grecĭ 2460, Turcĭ şi Tătarĭ 2202, Bulgarĭ 1060, Armenĭ 559, Germanĭ 332, Evreĭ 855, Ungurĭ 181, Italienĭ 100, Francezĭ 51, Englezĭ 45, Ruşĭ 33, Olandezĭ 5, Sîrbĭ 4, Muntenegrenĭ 4.

Numărul de 10419 suflete este, incontestabil, mult inferior cifreĭ adevărate, dacă luăm în considerare creşterea continuă a populaţiuneĭ, din repedea dezvoltare economică a portuluĭ Constanţa; la această adăugăm şi populaţiunea flotantă, aşa adevărata cifră trebue să fie peste 12000 suflete. Densitatea populaţiuneĭ oraşuluĭ Constanţa este de 48 locuitorĭ pe hect.

Cultul religios se exercită: într'o Catedrală romînă, cu hramul S-ţiĭ Apostolĭ Petru şi Pavel, zidită în 1895 şi întreţinută de Stat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ, 1 diacon şi 1 paracliser. Greciĭ aŭ o biserică, cu hramul Schimbarea-la Faţă, zidită în 1871—82, cu venitul provenit din donaţiunile enoriaşilor şi deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Din venitul eĭ se întreţine o şcoală greacă. Bulgariĭ aŭ şi eĭ o biserică. Armeniĭ aŭ o biserică, fondată în 1875, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ. Protestanţiĭ aŭ o biserică zidită în 1895. Catoliciĭ aŭ o catedrală zidită în 1885. Geamiile sunt în număr de 8, întreţinute de Stat şi deservite de 8 hogĭ; aŭ un muftiŭ (protopop), plătit cu 300 leĭ de guvernul romîn şi 570 leĭ (25 lire) de guvernul otoman. Una din ele, Mahmudia, e zidită la 1722 de Sultanul Mahmud; şi alta, Azizia, zidită la 1860, de Abdul-Aziz.

Instrucţiunea se predă, în ce priveşte învăţămîntul secundar, într'un gimnaziŭ, frecuentat acum de 58 elevĭ şi infiinţat în anul 1896, maĭ întîiŭ cu 2 clase, desfiinţîndu-se şcoala normală de învăţătorĭ, existentă de maĭ bine de 10 anĭ.

Invăţămîntul primar urban se predă în 4 şcolĭ, 2 de băeţĭ şi 2 de fete; o şcoală de băeţĭ şi una de fete, fondate în 1879, ce se găsesc în localul numit Principele Ferdinand şi Principesa Maria, întreţinute de Stat, cu 9 învăţătorĭ şi 7 învăţătoare şi frecuentată de 658 elevĭ (358 băeţĭ, 300 fete).

Şcolĭ particulare funcţionează 6 în oraşul Constanţa; una a comunicăţiĭ bulgare; alta a comunicăţiĭ grece; o şcoală confesională armeană; 2 şcolĭ confesionale izraelite; 2 şcolĭ turceştĭ, alipite de geamile maĭ sus amintite; grădina de copiĭ Lelia Petraru, la care s'a adăugat acum doĭ anĭ şi cursul secundar. Aceste şcolĭ aŭ fost frecuentate în modul următor: cele ale comunităţilor străine de 199 băeţĭ şi 37 fete; şcoalele confesionale de 75 copiĭ şi institutul Lelia Petraru de 38 din cursul primar şi 8 din cursul secundar.

Agricultura.— Calitatea pămîntuluĭ moşieĭ comuneĭ, care este arendată, nu e tocmaĭ bună; pămîntul nu e vegetal negru, ci slab, puţin productiv; se cultivă pe el orz, grîŭ, ovăz şi planta uleioasă-textilă, inul; asolamentul se obişnueşte prea puţin. In partea sud-vestică a oraşuluĭ, pe malul cel ridicat al măriĭ, viţa a găsit un teren favorabil şi se cultivă cu oarecare succes. Intinderea pămîntuluĭ cultivabil se modifică în fie-care an.

Intinderea totală a comuneĭ fiind de 1189 hect., din carĭ 190 hect. neproductiv (ocupat de vatra oraşuluĭ cu 2838 case) şi restul de 999 hect. productiv, se împarte ast-fel: 892 hect. ale Statuluĭ cu proprietarĭ, 107 hect. ale locuitorilor. După felul producţiunilor: Teren cultivabil 180 hect.; rămas necultivat 492 hect.; izlaz 200 hect.; viĭ 107 hect.; pădurĭ 20 hect.

Este 1 plugar-arendaş, care are 4 plugurĭ cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ, 1 maşină de vînturat, 10 grape de fier. Maĭ sunt în spre marginea oraşuluĭ, o moară cu aburĭ şi 4 de vînt.

Vite sunt peste 2200 capete, din carĭ: 21 armăsarĭ, 631 caĭ, 43 epe, 6 boĭ, 45 vacĭ, 9 viţeĭ, 2 bivolĭ, 78 bivoliţe, 50 malacĭ, 4 asinĭ, 20 berbecĭ, 300 oĭ, 50 mieĭ, 6 ţapĭ, 50 capre, 20 ezĭ, 100 porcĭ, 50 scroafe. Sunt 21 puţurĭ saŭ fîntînĭ.

Industria este, relativ, dezvoltată, însă maĭ puţin ca în oraşul Tulcea; Constanţa este un oraş maritim, aşa că maĭ toată activitatea eĭ este îndreptată în această direcţie. Totuşĭ sunt în comună 258 industriaşĭ, maĭ toţĭ de a 2-a şi a 3-a mînă, ocupîndu-se cu fierăria, potcovăria, croitoria, lemnăria, etc. Sunt 70 fierarĭ, 25 bărbierĭ, 6 potcovarĭ, 15 croitorĭ, etc. Ca industrie mare, avem: 1 fabrică de bere şi 1 de tăbăcărie, aceasta din urmă în afară de oraş, la $3^1/_2$ kil. spre N. de oraş, lîngă iazul cu acelaşĭ nume şi Mare, fondată la 1880 de fraţiĭ Ciricliano; întrebuinţează 130—150 lucrătorĭ cu maşinĭ de 150 caĭ putere şi producînd până la 200000 leĭ. Maĭ era şi o altă tăbăcărie, la $1^1/_2$ kil. spre N. de cea precedentă, care s'a închis.

Comerciul este principala ocupaţiune a locuitorilor. Sunt în comună 704 comercianţĭ, din carĭ 48 hangiĭ, 79 cîrciumarĭ, 35 băcanĭ, 20 lipscanĭ, 8 brutarĭ, 9 măcelarĭ, 22 zarzavagiĭ, 5 morari şi restul ocupîndu-se cu alte ramurĭ. El creşte mereŭ, graţie măsurilor înţelepte ale guvernuluĭ romîn, de a proteja dezvoltarea luĭ economică şi numeroaselor îmbunătăţirĭ aduse mijloacelor de comunicaţie portuluĭ. In anul 1896 s'a pus piatra fundamentală a nouluĭ port, căcĭ cel vechiŭ nu era suficient pentru marele număr de vase ce vine şi pleacă din Constanţa. Construcţiunea poduluĭ de peste Dunăre, punîndu-se ast-fel Constanţa în legătură cu agricola regiune a Valahieĭ şi cu Bucureşti, va face ca oraşul să crească necontenit. Nu va trece mult timp şi acest oraş va dobîndi importanţa pe coasta vestică a

Mării, pe care a avut-o vechiul Tomi.

In cursul anuluĭ 1895 aŭ intrat în portul Constanţa 388 vase, aŭ eşit 384, avînd pe ele în total 11208 pasagerĭ şi 18892 marinarĭ.

Totalul importaţiuneĭ şi exportaţiuneĭ, 17185611 leĭ; importaţiunĭ, 5570393 leĭ; exportaţiunĭ, 11615218 leĭ.

Comerţul Constanţeĭ merge din ce în ce crescînd. Maĭ cu osebire prin construcţia poduluĭ de peste Dunăre la Cernavoda, el va lua un avînt din ce în ce maĭ mare, fiind singurul nostru port maritim în condiţiunĭ maĭ bune.

Budgetul oraşuluĭ Constanţa în anul 1896 a fost de 635667 leĭ la veniturĭ şi tot atîta la cheltuelĭ.

Căile de comunicaţiune sunt: maritime, din Constanţa (port) plecînd o mulţime de vase, atît romîne cît şi străine, un serviciŭ regulat de mesageriĭ şi pasagerĭ cu porturile romîne: Sulina, Tulcea, Galaţi, Brăila şi cu Constantinopole; cele 62 de drumurĭ, străzĭ, căĭ, carĭ străbat oraşul în lung şi lat, maĭ toate în bună stare; calea ferată ce duce la Bucureşti prin Medjidia-Cernavoda; calea ferată ce duce din oraş la băile recĭ de lîngă viĭ, cu staţiile Ovidiul, Tomi, Tetis, gara şi 2 staţiĭ la viĭ; calea naţională ce duce prin Babadag la Tulcea; calea judeţeană la Mangalia; drumurĭ comunale cu satele învecinate.

Gara Constanţeĭ, adică capătul linieĭ ferate Cernavoda-Constanţa, saŭ maĭ bine zis azĭ Bucureşti-Constanţa, a fost construită în 1862 odată cu calea ferată; ea a fost răscumpărată în 1881. Astă-zĭ această gară este insuficientă faţă cu avîntul mişcăreĭ comerciale ce a luat oraşul Constanţa, şi de sigur, că după terminarea portuluĭ, se va construi şi o gară mult maĭ mare şi maĭ frumoasă.

In anul 1859 compania engleză «Danube and Black dea railway Comp. Limited» a construit un port în limitele celuĭ actual. Incă din anul 1877 acest port era insuficient traficuluĭ de cereale ce se făcea pe aicĭ; astă-zĭ, el devenind debuşeul direct pentru productele maĭ întregeĭ ţărĭ, se impunea construirea unuĭ noŭ port saŭ mărirea celuĭ actual. In anul 1876 s'aŭ exportat 368862 tone; în 1895 s'aŭ exportat 69707927 tone, cifre care vorbesc de sine pentru transformarea portuluĭ. Portul s'a răscumpărat în 1881; guvernul nostru a votat, prin legea din 20 Martie 1885, un credit de 25 milioane leĭ pentru mărirea portuluĭ. Lucrările aŭ început în primăvara anuluĭ 1896; piatra fundamentală a fost pusă în digul despre larg, la 60 m. departe de ţărm, la 16 Octombrie 1896, de către M. S. Regele Carol I. Peste cîţĭ-va anĭ Constanţa va fi înzestrată cu unul din cele maĭ frumoase porturĭ.

Companiile de vapoare sunt în număr de 9, carĭ îşĭ aŭ agenţiĭ în Constanţa. Acestea sunt:

1. Serviciul maritim romîn, 2. Johnston W. & C-nie (englez); 3. Fraissinet & C-ie (francez); 4. Messageries maritimes (francez); 5. Wilson (Hull, englez), 6. Lloyd (austriac); 7. Deutsche Levante-Linie; 8. P. M. Courteji & C-ie (turcesc); 9. Florio & Rubattino (italian).

Vama a fost înfiinţată la 7 Noembrie 1878. Venitul vamal pe 1896--97 (dinpreună cu sucursala Mangalia) a fost de leĭ 1620892.90.

In oraşul Constanţa maĭ sunt diferite stabilimente comerciale, Poşta şi Telegraful ce funcţionează de la 1878 şi al căruĭ venit pe exerciţiul 1896—97 a fost de leĭ 155669.42; un biroŭ al Regieĭ Monopoluluĭ Tutunurilor, înfiinţat în 1882; sucursalele Bănceĭ Naţionale a Romînieĭ, funcţionînd de la Maĭ 1894; a Bănceĭ Agricole, din 20 Octombrie 1894; a Crediteluĭ agricol, de la 1 Aprilie 1883; o Cameră de comerciŭ, înfiinţată în 1880. Societăţile de asigurare: Naţionala, Dacia-Romînia, Unirea, ş. c. l. îşĭ aŭ şi în Constanţa sucursale de ale lor.

Agenţiile diplomatice carĭ se găsesc în Constanţa sunt de 3 felurĭ:

1. Consulatele: Austro-Ungarieĭ (înfiinţat în 1861), Belgieĭ (1880), Turcieĭ (1879).

2. Vice-consulatele: Germanieĭ (1865), Francieĭ (1862), Rusieĭ, Mareĭ - Britaniĭ, Spanieĭ, Suedo-Norvegieĭ (1861).

3. Agenţiile consulare ale: Italieĭ (girată de consulul austro-maghiar), al Bulgarieĭ (girant consulul turc), Grecieĭ (girant consulul rus).

Maĭ avem în Constanţa o clădire a Institutuluĭ geografic, situată pe ţărmul Măriĭ la aripa dreaptă a oteluluĭ Carol, şi serveşte ca punct de niveliment de precizie al ţăreĭ întregĭ.

Istoricul. — Dăm aci în rezumat conferinţa inedită a d-luĭ profesor Gr. Tocilescu: «Tomi (Constanţa) în epoca greco-romană» ţinută la Ateneul Romîn, în 1892:

«Poetul Ovidiŭ, pe care o soartă neîmblînzită l'a făcut să-şĭ sfîrşească zilele surghiunit în oraşul de azĭ Constanţa, ne-a păstrat o fabulă, care se pune în legătură cu unul din evenimentele legendare cele maĭ însemnate ale Grecieĭ eroice: cu ex-

pediţiunea Argonauţilor. Se ştie că obiectul expediţiuneĭ era căutarea şi găsirea lîneĭ de aur, pe care un balaur neadormit o păzea spînzurată de un bătrîn stejar în ţara Colchideĭ. Eroul thesaliot Jason, după învingerea a mulţime de greutăţĭ, ajunge în fine, cu soţiĭ săĭ la gura rîuluĭ Phasis, pluteşte în susul rîuluĭ până la oraşul Aea, şi cere regeluĭ de aci Aetes, preţioasa lînă. Regele făgădueşte că ĭ-o va da dacă dînsul va putea înjuga la plug doĭ taurĭ, cu picioarele de acioae şi carĭ suflă jăratec pe nas şi gură, şi va ara cu dînşiĭ o cîmpie, semănînd dinţiĭ balauruluĭ luĭ Cadmos. Lucru greŭ de făcut; eroul nostru ar fi pĭerit, dacă fiica luĭ Aetes, Medea, nu s'ar fi înamorat de Jason, şi vrăjitoreasă cum era, pune în serviciul amantuluĭ săŭ toate mijloacele arteĭ sale magice; îl face invulnerabil; Jason prinde pe taurĭ, ară, şi seamănă; şi cînd vede că din brazdă a încolţit nişte uriaşĭ armaţĭ, Medea îl sfătueşte să arunce pietre în mijlocul aceleĭ cete monstruoase care se omoară între dînsa. Cu toate acestea, Aetes nu se ţine de cuvînt. Atuncĭ Jason, ajutat cu vrăjitoriile Medeeĭ, adoarme pe balaur, şi fură lîna. Indată Argonauţiĭ se aruncă în corabiă şi pornesc înapoĭ. Medea, care însoţea pe amantul săŭ, vede... dar să ascultăm pe însuşĭ Ovidiŭ (*Triste*, cartea III, elog. 9):

«Aci chiar (cine ar crede) se găsesc oraşe greceştĭ printre aceste nume barbare, ce abia poate să le pronunţe o gură omenească: o colonie din Milet a venit aci, şi a fundat un stabiliment grecesc în mijlocul Geţilor, numele loculuĭ, foarte vechiŭ şi anterior fundaţiuneĭ oraşuluĭ, se urcă, după tradiţiunea autentică, până la omorîrea luĭ Absyrtus.

Stînd în corabia construită prin grijile răsboiniceĭ Minerve, impia Medea fugea de tatăl săŭ pe care îl părăsise. De o dată, din vîrful unuĭ deal, sentinela zări corabia în depărtare. «Inimicul, strigă ea, cunosc pînzele luĭ Colchos.» Myneniĭ daŭ alarma, fringhiile se desfac; ancora cedează sforţărilor puternice care o ridică. Cu toate acestea Medea, cu acea mînă, care a cutezat, care are încă să cuteze a face atîtea crime, îşĭ bate pĭeptul săŭ sfredelit de remuşcărĭ, şi de şi n'a pĭerdut nimic din îndrăzneala eĭ, tînăra fată înmărmurită, păleşte de groază la vederea pînzelor carĭ înaintează. «Sunt o pĭerdută, strigă ea; trebue s'alerg la o stratagemă pentru a opri în drum pe tatăl meŭ.» Pe cînd căuta în mintea sa vre un mijloc, şi'şĭ întoarce capul în toate părţile, ochiĭ săĭ întîlnesc din întîmplare pe fratele săŭ maĭ mic. Abia a văzut pe acest copil: «Triumfăm, strigă ea, moartea are să-mĭ asigure mîntuirea.» Ea zice, şi îndată împlîntă fără milă pumnalul în pĭeptul acesteĭ nevinovate victime, care nicĭ prevede, nicĭ se teme de o asemenea trădare; sfîşie corpul săŭ şi risipeşte ici şi colea membrele, pentru că aflarea şi împreunarea lor să fie maĭ grele. Dar pentru ca să se ştie crima sa, ea expune de vîrful stînceĭ mîinele sarbede şi capul sîngerînd al frateluĭ săŭ, voind cu această nouă lovitură, să împĭedice din drum pe tatăl săŭ, ocupat a strînge acele membre împrăştiate.

Acest loc fu decĭ numit Tomis, findcă aci, zice-se, o soră a tăiat membrele frateluĭ săŭ.»

De sigur, că această fabulă, care aminteşte luptele feciorilor noştri de împăraţĭ cu zmeiĭ şi zmeoaicele, pe caiĭ năzdrăvanĭ, ce mîncă jăratec şi zboară prin vîntul turbat, nu este în fondul eĭ, de cît una din acele explicaţiunĭ etimologice plăzmuite, de carĭ tradiţiunile abundă: Fiind-că τομεύω τέμνο însemnează a tăia, τομή tăietura, şi pentru cuvîntul, că oraşul Tomi era şi este pe o limbă de pămînt în formă de liră, iar litoralul din preajmă este foarte variat şi cu multe tăieturĭ, a fost uşor fantazieĭ Grecilor să plăzmuiască legenda luĭ Absyrtus şi a Medeeĭ. Maĭ tîrziŭ, cel puţin în epoca romană, lncuitoriĭ din Tomi nu se maĭ mulţămeaŭ cu această legendă şi raportaŭ originea oraşuluĭ lor la un «Tomos fundator» al căruĭ cap îl vedem reprezentat pe monedele de bronz ale oraşuluĭ cu legenda: TOMOV HPΩOC saŭ singur TOMOÇ: maĭ adesea TOMOC KTICTHC.

Dacă însă lipsesc dovezile pentru existenţa unuĭ stabiliment fenician, anterior oraşuluĭ elenic, — este sigur însă că mărturia luĭ Ovidiŭ despre originea milesiacă saŭ ioniană a oraşuluĭ Tomi — pe care el îl numeşte într'un loc: Miletide, are pentru sine cea maĭ mare probabilitate, putem zice, chiar siguranţă. Maĭ întîiŭ geograful Strabon ne spune că oraşele de pe literalul vestic al Măriĭ-Negre: Istros (azĭ Casap-Chioi), Apollonia (Sozopolis) şi Odessos (Varna), sunt coloniĭ ale Miletuluĭ, prin urmare ioniene ca şi cele din Nordul Măriĭ-Negre; Tyra (Akerman) şi Olbia (lîngă Odesa); epoca fundaţiuneĭ lor cade cam pe la finele secoluluĭ al VII-lea a. Chr., prin urmare tot atuncĭ şi tot la aceeaşĭ origine trebue să punem şi să raportăm fundaţiunea oraşuluĭ Tomi, ca o colonie intermediară între Apolonia şi Istros; un secol maĭ tîrziŭ se fundează Calatis (Mangalia) de nişte emigranţĭ din Heraclea (în Bitinia).

O probă că această concluziune este dreaptă, o găsim în inscripţiunĭ: una este un monument frumos din epoca antereoară cuceririĭ romane ridicat de unul din triburile cetăţiĭ Tomis, anume tribul Argadeilor, luĭ Cercion, fiul luĭ Timonach, filarchul (adică şeful săŭ), căruia ĭĭ decernează o coroană. Se ştie că cele 4 triburĭ ioniene primitive, carĭ aŭ existat la Atena până la Cliste-

nes, şi carĭ s'a regăsit şi în cele-l'alte oraşe ale Ionieĭ, eraŭ: Geleonţiĭ, adică ceĭ străluciţĭ, nobiliĭ; Argadeĭ (agricultoriĭ); Aigicoreĭ (păstorĭ de capre); Hoplete (ceĭ armaţĭ). Iacă dar tribul Argadeilor constatat laTomi; aceasta e o dovadă de originea mileziană a acestuĭ oraş; a doua probă o avem într'un fragment de inscripţie, ce se poate vedea la Muzeŭ, şi din care s'a păstrat numaĭ treĭ rîndurĭ; din ele rezultă, că tribul Aigicorei a dedicat monumentul. Intîmplarea va face, poate să scoaţă la iveală numele şi celor-alte două triburĭ: Geleonţĭ şi Hopleţĭ. Maĭ tîrziŭ găsim în inscripţiunĭ menţionîndu-se încă două triburĭ la Tomi: tribul Romanilor (Ρωμέων), format probabil în epoca imperatorilor romanĭ, cum se vede din însuşĭ numele, şi doveditor că o suburbie a oraşuluĭ era locuită de colonişti romanĭ; şi Οἴνωπες, cunoscut deja la Chyzicos şi Efesos alăturea cu cele alte 4 file ionice originare. Tot inscripţiunile vin să deslege cestiunea multe secole dezbătută asupra situaţiuneĭ oraşuluĭ Tomi. Fiind-că se ştia că Ovidiŭ a fost exilat şi a murit în acest oraş — învăţaţiĭ din Europa occidentală, încă de la începutul secoluluĭ al XVI-lea, începură să se întrebe: unde va fi odihnind cenuşa nefericituluĭ poet.Uniĭ vedeaŭ mormîntul săŭ în Basarabia, pe Dnistru, lîngă Ovidevizero (Lacul-Oviduluĭ, adică Lacul-Oilor, unde se adăpaŭ oile); saŭ în Rusia, lîngă Kiev; saŭ în Austria, la Stein am Anger, saŭ în Banat, la Temişoara; saŭ în Dobrogea, la Ieni-Pangola, în districtul Silistra, la Babadag, Mangalia etc., plăzmindu-ĭ inscripţiunĭ funerare (epitafe), care de care maĭ curioase. La 1856 un scriitor grec Andreiŭ Papadopulo Vretos, găsind la Anadolkoi — un sat departe de Constanţa numaĭ vre-o 20 minute cu piciorul — o inscripţie, conţinînd dedicaţia uneĭ statue a împăratuluĭ Lucius Verus — de către marinariĭ oraşuluĭ Tomi, a conchis că aci a fost vechiul Tomi, iar că la Constanţa de azĭ trebue să căutăm oraşul din epoca luĭ Constandin: Constantiana. Chiar în 1872 răposatul Papiŭ Ilarian, (Cantemir, «Descriptio Moldaviae», pag. 20) pune «cu siguranţă» Tomi la Dnistru.

Această opiniune a luĭ Papadopulo, adoptată de învăţaţĭ ca Kiepert, Mommsen şi alţiĭ, trebue respinsă: maĭ întîiŭ: Anadol-Chioi este în interior, aproape de un lac (Sud-Ghiol), şi cu totul impropriŭ a fi servit de aşezăminte unuĭ oraş de port; nicăerĭ nu se vede unde ar fi putut sta portul; al doilea: aci nu s'a găsit de cît 2—3 pietre (şi încă întrebuinţate în construcţiunĭ). Din contra: a) situaţiunea Constanţeĭ de azĭ convine oraşuluĭ antic, avînd un basin propriŭ pentru adăpostirea corăbiilor; b) maĭ mult de jumătate din cele 150 inscripţiunĭ relative la vechiul Tomis, s'a găsit în coprinsul oraşuluĭ, şi cu ocaziunea orĭ-căriĭ construcţiunĭ, es la iveală urmele oraşuluĭ antic; c) monedele antice ale oraşuluĭ se găsesc în mare cantitate aci, iar nu la Anadol-Chioi; d) o parte din oraş este chiar copleşit de mare, cea-ce face, că atuncĭ, cînd este furtună mare, valurile scot la iveală monede şi obiecte de aur, inele, fragmente micĭ de marmura; chiar o inscripţiune frumoasă referitoare la un Colegiŭ saŭ thiast al luĭ Bacchus (în Muzeŭ) este găsită în mare; d) fundaţiunile edificiilor antice sunt aci încă vizibile în maĭ multe puncte; aşa aproape de mare, şanţul drumuluĭ de fier a descoperit bazele unuĭ şir de coloane din epoca antonină; ele aŭ făcut probabil parte dintr'un templu de ordine corintian şi de dimensiunĭ însemnate. Cu ocaziunea construireĭ drumuluĭ de fier de către compania engleză din 1862, s'a scos statuĭ, coloane de porfir, inscripţiunĭ multe, ce se pretinde a fi fost trimise în Anglia—pe cînd făcîndu-se linia ferată ce duce la Oborul de vite de la Anadol-Chioi s'a constatat numaĭ cimitirul oraşuluĭ bizantin.

La Constanţa se maĭ văd: orificiele a două galeriĭ subterane (apeducte), carĭ aŭ servit de conduct apelor potabile de la Anadol-Chioi şi Canarà; puţurĭ antice puse în comunicaţiune cu această galerie; urmele uneĭ piscine (pentru băĭ) lîngă piaţa centrală; o uliţă pavată cu lespezĭ late de piatră, trecînd pe lîngă catedrala oraşuluĭ; maĭ multe statuĭ de guvernatorĭ, în mare lîngă portul antic; zidurile cetăţiĭ; deosebit de faptul că toate casele de aci sunt construite cu fragmentele împrăştiate ale oraşuluĭ antic, ast-fel că oraşul modern pare c'ar trăi din fărămiturile celuĭ antic. Nicăerĭ în Dobrogea nu se află ruine de aşa însemnătate: o probă de importanţa ce a avut Tomi în epoca romană; fiind capitala a 5 şi maĭ pe urmă a 6 oraşe, cum vom vedea îndată.

Acum, după ce am fixat originea milesiană a oraşuluĭ, şi situaţiunea sa adevărată, putem trece într'un zbor repede asupra istorieĭ sale, indicînd maĭ mult, de cît desvoltînd, fazele principale ale acesteĭ istoriĭ.

In treĭ epoce s'ar putea împărți istoria orașuluĭ Tomi: 1. epoca greacă (anterioară cuceririĭ Moesieĭ de către Romanĭ); 2. epoca greco-romană (de la Augustus până la Constantin); 3. epoca bizantină de la Constantin-cel-Mare până în secolul al X-lea.

Asupra primeĭ epoce, puține sunt datele ce găsim la scriitorĭ. Stabilită în plină barbarie, pe teritoriul Geților și Sciților, cetatea Tomis a avut negreșit să lupte secole întregĭ contra acestor triburĭ sălbatece, și să împărtășească și dînsa soarta celor-alte orașe greceștĭ. Ea a încercat întîiŭ dominațiunea persană, cea de scurtă durată, în timpul luĭ Darius și generalul săŭ Megabyz; războiele Perșilor cu Greciĭ, aŭ liberat de jug și pe Tomi; cu fundarea regatuluĭ de către regele Sitalces, care izbutise a forma un imperiŭ Odrizilor, în peninsula Balcanică până la Dunăre și Marea-Neagră, Tomis e silit să plătească tribut, iar după desființarea regatuluĭ Odrizilor, orașul trece sub ascultarea luĭ Lisimach. Ca dovadă de pĭerderea autonomieĭ orașuluĭ, s'a păstrat monede de aur de atuncĭ cu capul luĭ Lisimach și cu inscripția TO (Tomis). In secolul al III-lea a. Chr., lucrurile se turbură în peninsulă prin năvălirea Celților, carĭ impun un tribut anual colonielor greceștĭ de la Marea-Neagră.

Tot în acest secol se naște între Callatienĭ și Istrienĭ un războiŭ pentru comerciul orașuluĭ Tomis, pentru că cetățeniĭ Callatienĭ voiaŭ să facă din acest comerciŭ un monopol al lor. Aceasta ne arată că Tomis devenise acum unul din emporiile cele maĭ însemnate ale litoraluluĭ vestic al Pontuluĭ Euxin.

In anul 72 a. Chr., Tomis împărtășește soarta celor alte coloniĭ greceștĭ învecinate, carĭ fură cucerite de către proconsulul Macedonieĭ M. Terentius Varro Lucullus, și reduse la condițiunea unor civitates foederatae. Ele avură să sufere apăsările guvernatoruluĭ roman Hybrida, contra căruia chemară în ajutor pe Bastarnĭ (în anul 59 a. Chr.) Puțin după aceea, Tomis, ca toate cetățile elene de la Olbia până la Apolonia fură supuse de către Dacĭ pe timpul luĭ Burvista. Daciĭ se întăriseră în cetatea Genucla (lîngă Casap-Chioi, la S. de gurile Dunăriĭ). Numaĭ după ce M. Licinius Crassus dărîmă această fortăreață, supremația romană se restabili la Pontus, și Tomis cu cele-l-alte orașe intrară, dacă nu de fapt, cel puțin nominal, sub guvernarea proconsulilor Macedonieĭ. In această situațiune se găsea Tomis pe timpul cînd Ovidiŭ fu internat (relegatus) acolo de către August și stete de la anul 8—17 d. Chr.

Nu vom dezbate care să fi fost cauzele ce aŭ determinat pe mărinimosul August să trimită în surghiun pe un poet așa de mare și atît de gustat de contimporaniĭ săĭ.

Orĭ-care ar fi fost acea cauză: «Ponticele și Tristele» nemuritoruluĭ poet, formează un precios tezaur de cunoștințe asupra populațieĭ acestuĭ oraș.

«Nu vezĭ, ne spune el, de cît pămînturĭ goale, fără umbră, fără verdeață; nu simțĭ vre-o dată primăvara încoronată cu florĭ; nu se vede nicĭ seceriș, nicĭ cules de vie; cîntul paserilor nu s'aude printre ramurĭ, căcĭ arborĭ nu sunt; o cîmpie întinsă acoperită de pelin, aridă și bătută de vînturĭ, se întinde atît cît ochiul poate cuprinde. In marea, cînd îțĭ aruncĭ ochiĭ pe ea, pare că n'aĭ înainte de cît o cîmpie întinsă, goală și ondulată.»

Ce trist spectacol pentru niște ochĭ deprinșĭ cu natura grațioasă, variată și accidentată a Italieĭ și frunzișul tainic al vilelor romane!

Dar nu numaĭ clima nemulțumește pe poetul nostru, ci și locuitoriĭ în mijlocul cărora este osîndit să trăiască. Eĭ sunt gîlcevitorĭ, tot-d'a-una armațĭ și gata de bătae, și nu e judecată care să nu se sfîrșească prin loviturĭ de cuțite. Privirea orașuluĭ era și maĭ îngrozitoare: Femeile, departe de a țese și de a toarce, măcinaŭ grîul și căraŭ apa cu donița pe cap. Ulițele și piețele eraŭ adesea cutreerate de Sarmațiĭ și de Gețiĭ călărĭ. Aceștia aveaŭ glasul aspru, privirea sălbatecă, barba și părul lung, ţineaŭ un arc în mînă și un cuțit la brîŭ, de care adesea se serveaŭ. Vîntul sufla cu atîta violență, în cît răsturna zidurile; iarna e lungă, aspră și riguroasă; zăpada, abia cunoscută unuĭ Italian, acoperă pămîntul în timp de lunĭ întregĭ. Marea înghiață, iar chervanele străbat mările. Vinul înghiață în butoaie, și spre a-l bea, îl sparg cu topoarele. Bărbațiĭ sunt îmbrăcațĭ de la cap până la picioare în blănĭ de animale sălbatece, care le acoperă obrazul, lăsînd numaĭ barba însloită de ghiață.

Așa petrecea poetul amorurilor ușoare, ecă oameniĭ ce acum el e silit să vadă și s'audă.

Tot el ne maĭ arată că Tomis este tot-d'a-una în primejdie despre părțile dunărene, dinspre Sarmațĭ și Bastarnĭ, carĭ îndată ce îngheață Dunărea năvălesc în cete izolate, răpesc pe

oamenĭ şi cirezĭ de vite, aruncînd săgeţĭ otrăvite prin jurul oraşuluĭ Tomis. Alte orĭ neamurĭ întregĭ trec rîul şi vin să înconjure oraşul. Ovidiŭ, care nicĭ în tinereţe nu purtase armele, se vede acum silit la bătrîneţe să îmbrace platoşa şi coiful, să ia gladiul şi s'alerge la zidurĭ.

In ceĭ nouă anĭ, cît petrecu dînsul la Tomis, învăţă limba Geţilor, aşa că ajunse a scrie chiar versurĭ într'însa.

Locuitoriĭ, cît de barbarĭ eraŭ, fiind mîndri că aŭ căpătat un aşa mare scriitor, îl scutiră de sarcine şi impozite. El funcţionă ca agonotet cu ocaziunea jocurilor ce se deteră la aniversarea naşteriĭ luĭ divus Augustus, iar oraşele vecine îĭ decernară o coroană de laur. Aniĭ se scurseră, fără ca nimic să poată vindeca această inimă rănită, şi până ce închise ochiĭ 'şĭ ţinu privirile aţintite asupra oraşuluĭ, care după cele şeapte coline, privea la picioarele sale Universul supus. Dar, toate speranţele îĭ fură zădarnice, mînia monarhuluĭ fu neîmblînzită, şi moartea îl surprinse în vîrstă numaĭ de 59 anĭ. Se spune că: Tomitaniĭ, plinĭ de admiraţie pentru poetul exilat, i-ar fi făcut o frumoasă înmormîntare, înălţînd peste rămăşiţele mortuare, o movilă.

Orĭ unde ar zace aceste rămăşiţe, Tomis, Constanţa romînească de azĭ, a ştiut să onoreze memoria unuĭ geniŭ aşa de mare şi uneĭ inimĭ aşa de simţitoare, înălţînd pe piaţa principală a oraşuluĭ, statua nemuritoruluĭ poet cu următorul epitaf, ce singur şi-l compusese:

Hic ego qui jaceo tenerorum lusor amorum
Ingenio perii Naso poeta meo
At tibi qui transis, ne sit grave quis quis amasti
Dicere: Nasonis molliter ossa cubent.

Ceea ce ar suna cam ast-fel în romîneşte:

«Aci zac eŭ, poetul Nasone, cîntătorul dragostelor tinere, care am perit din pricina geniuluĭ meŭ, şi tu care trecĭ, orĭcine aĭ fi şi iubeştĭ, să nu-ţĭ fie greŭ a zice: fie ţărîna uşoară luĭ Ovidiŭ!»

Cu reorganziarea ţărilor balcanice la începutul domnieĭ luĭ Tiberius, Tomis şi cele-l'alte oraşe pontice trecură sub administraţiunea guvernatoreluĭ pretorian al Moesieĭ. Cel d'întîiŭ asemenea guvernator fu L. Pomponius Flaccus, care era reprezentat, la Marea-Neagră printr'un praefectus orae maritimae anume Vestalis fiul regeluĭ Donnus şi frate al praefectuluĭ civitatium in Alpes Cottiae, M. Julius Cottius (Ovid ex Ponto, IV, 7.)

Intîmplările ivite în imperiul roman după moartea luĭ Tiberiŭ, a făcut ca Tomis să nu se poată mult timp bucura de binefacerile aceleĭ «pax romana» atît de mult dorită şi căutată. Neastîmpăratul popor al Dacilor, profitînd de turburările din imperiŭ, treceaŭ continuŭ Dunărea, jefuind Tomis şi cele-l'alte oraşe greceştĭ, ba încă, sub Decebal, Dacia ajunsese să supună la tribut până chiar şi pe poporul-rege. A trebuit un geniŭ militar şi un împărat mare, cum încă n'avusese Roma, pentru ca Dunărea s'ajungă o fruntarie sigură a imperiuluĭ şi pentru ca şi oraşele pontice să se poată bucura de o vieaţă maĭ liniştită.

Cu Traian dar, începe o nouă epocă de prosperare şi mărire a oraşuluĭ Tomis. Acesta devine metropola saŭ capitala uneĭ confederaţiunĭ, al căruĭ congres se numeşte: Τὸ κοινὸν τῆς Πενταπόλεως şi maĭ tîrziŭ Ἑξαπόλεως, la care lua parte deputaţiĭ a şease oraşe: Tomis, Istros, Callatis, Dionisopolis, Odesus şi Mesembria. Portul săŭ capătă o însemnătate mare, corăbiĭ din toate ţările Mediteraneĭ vin să-l viziteze; corporaţiĭ de navigatorĭ din Alexandria (οἶκος τῶν Ἀλεξανδρείων) stabiliţĭ aci, înalţă temple luĭ Jupiter Serapis, Senatul şi poporul Tomitan închină împăratuluĭ liberator temple, statuĭ şi edificiĭ, populaţia creşte şi prosperă. Monede de bronz de la August până la Philipp Arabul se bat de oraş; pe reversele unora din ele ni s'a păstrat imaginea monumentelor vechĭ, un templu al luĭ Bacchus pe monedele luĭ Caracalla şi Geta; altul al luĭ Jupiter pe monedele luĭ Geta şi al Plautileĭ.

Oraşul se înfrumuseţează,—şi dacă ar fi să judecăm numaĭ după resturile de coloane şi de capitele de porfir şi marmoră de Paros, după mozaicurile şi inscripţiele aflate până astăzĭ în Constanţa, — ne putem face îndeajuns o idee că: acolo unde azĭ Tătarul sărac se adăposteşte cu familia într'un întunecos bordeiŭ, se ridica odată măreţe templurĭ, splendide palaturĭ, pieţe largĭ şi amfiteatre, în care furnica o populaţiune numeroasă şi activă, industrioasă şi comercială.

Dar timpul în mişcarea-ĭ neobosită schimbă starea vechiuluĭ Tomis, şi-ĭ aduse în loc o epocă de decădere. Roma nu maĭ este în stare să apere cu aripele sale lumea, barbariĭ de toate părţile năvălesc asupra-ĭ, Dunărea nu maĭ poate fi un bulevard de apărare.

Goţiĭ, Huniĭ, Carpiĭ, Bastar

niĭ ard şi pustiesc întreaga coastă a Măriĭ-Negre. Trebue să vie un Constantin-cel-Mare, pentru ca pe vechiul Tomis în ruine să rezidească un noŭ oraş cu numele suroreĭ sale Constanţa.

O nouă perioadă începe acum pentru oraşul nostru, creştinismul îşĭ aşeză aci scaunul episcopal, şi istoria cunoaşte maĭ bine de 12 episcopĭ Tomitanĭ, carĭ s'aŭ ilustrat, apărînd preceptele luĭ Crist chiar contra unor împăraţĭ ca arianul Valens, care a făcut din episcopul Vetranius un martir.

Dominaţiunea însă a Hunilor, continuată de a Bulgarilor, preface în cenuşe oraşul luĭ Constantin. Şi cu toate încercările împăraţilor bizantinĭ de a-l reconstrui, Constanţa nu poate să maĭ atingă starea de odinioară. Un contuar al Genovezilor stabiliţĭ în evul de mijloc, e părăsit sub împărăţia Turcilor, aşa că până la 1856, Constanţa nu e de cît o pustietate, unde 8—9 colibe servesc de adăpost cîtor-va pescarĭ.

Construirea portuluĭ şi a linieĭ ferate Cernavoda-Constanţa de către o societate engleză, îmbunătăţirea relaţielor din imperiul otoman, şi maĭ cu seamă alipirea Dobrogeĭ la coroana Romînieĭ, aŭ contribuit ca oraşul Constanţa să devină unul din centrele de populaţiune maĭ cu viitor. Podul minunat de la Cernavoda l'a pus în legătură cu Apusul Europeĭ, iar marile lucrărĭ ale portuluĭ sunt menite a face din vechia Tomis, emporia cea maĭ însemnată pe litoralul vestic al Măriĭ-Negre şi vrednică a redeveni metropolă şi a rivaliza cu Odesa saŭ Constantinopol.

Constanţa, *staţie de dr. d. f.,* jud. Constanţa, pl. Constanţa, oraşul Constanţa, pe linia Cernavoda-Constanţa, pusă în circulaţie la 4 Octombrie 1860. Se află la 2 kil. de Murfatlar, staţie finală. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 31$^{m.}$,20. Venitul aceste staţiĭ pe anul 1896 a fost de 699256 leĭ, 90 banĭ.

Consulul, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. rur. Bas-Chioi, şi pe al cătunuluĭ săŭ Cineli. E situat în partea vestică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Este de natură stîncoasă, şi e acoperit cu pădurĭ. Impiedică cursul rîuluĭ Taiţa silindu-l a descrie un mare semicerc. La poalele sale estice se află situat satul Cineli. Pornind din acest sat, după treĭ sferturĭ de oră, eştĭ în vîrful luĭ. Fiind unul din cele maĭ înalte dealurĭ din jud. Tulcea şi din Dobrogea chiar, avînd o înălţime de 329 m., priveliştea după el este una din cele maĭ frumoase ce se poate avea în Dobrogea. Pe timp senin, se vede la mare distanţă, dealul Beş-Tepe, Dunărea, Marea-Neagră şi lacul Razelm. La poalele luĭ, Taiţa curge încet şi leneş printre tufe. Şapte văĭ şi şapte sate sunt situate împrejurul luĭ. Are vre-o 3 peşterĭ, din care una foarte lungă; locuitoriĭ zic că ar răspunde tocmaĭ în satul Armutlia.

Consulul-Mare, *vîrf,* jud. Tulcea, cel maĭ înalt din cele două vîrfurĭ ale dealuluĭ Consulul. Are 329 m.; e gol stîncos.

Consulul-Mic, *vîrf* al dealuluĭ Consulul, jud. Tulcea, de 309 metri. E situat spre V. de vîrful Consulul-Mare. Este stîncos ca şi el. Are o peşteră lungă.

Contăş, *iaz,* pe teritoriul moşieĭ Bădeni, com. Bădeni, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, cu o suprafaţă de 28 hect. Are peşte şi conţine mult stuh. Aicĭ este o moară de apă. In apropiere, peste Bahluiul, este un pod numit Podul-luĭ-Contăş, lîngă care se află o moară cu aburĭ, a fraţilor Ghica-Deleanu.

Contea, *sat,* face parte din com. rur. Locusteni, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 448 locuitorĭ. E situat pe dealul Contea. Aci e o biserică. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Ca populaţie şcolară are 64 copiĭ (23 băeţĭ şi 41 fete).

Contea, *deal,* com. Locusteni, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Conturul, *loc izolat,* com. Stăneşti, plasa Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Conţasca, *deal,* pe care este aşezat parte din satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava.

Conţasca. V. pîrîul Matioaia, judeţul Suceava.

Conţasca, *pîrîŭ,* jud. Suceava, lîngă satul cu acelaşĭ nume. Poartă diferite numirĭ în cursul săŭ.

Conţeasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Argeşelul, com. Conţeşti, în întindere de 750 hect., compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ, frasinĭ şi alte esenţe.

Conţeasca, *pădure,* supusă regimuluĭ silvic, jud. Muscel, plasa Rîul-Doamneĭ, com. Racoviţa, în întindere de 200 hect., compusă din stejarĭ, fagĭ, carpenĭ, jugastri, frasinĭ, plopĭ, plute şi sălciĭ.

Conțești, *com. rur.*, pl. Ialomița, jud. Dîmbovița. Această comună se află spre S.-E. de Tîrgoviște, pe șoseaua națională Tîrgoviște - Fundata, la 23 kil. de Tîrgoviște și în apropiere de gara Ghergani, pe loc șes și pe malul stîng al Dîmboviței. Prin centrul comuneĭ curge rîulețul Ilfovelul saŭ Pusnicul. Com. Conțești se compune din cătunele: Conțești-d.-j., Călugăreni și Heleșteul, cu o populație de 1092 locuitorĭ. In raionul comuneĭ sunt patru podurĭ, pe rîurile Ilfovățul, Dîmbovița și Colintina.

Sunt treĭ bisericĭ și o școală. Școala este fundată în 1858. Ea este mixtă, condusă de un învățător, salariat de stat.

Este frecuentată de 30—50 elevĭ, din 150 copiĭ cu etatea de școală.

Venitul comuneĭ este de 3270 leĭ.

Conțești, *com. rur.*, pl. Argeșelul, jud. Muscel, la S. de Cîmpulung, 32 kil. departe de acest oraș. Este situată la 300 metri de malul stîng al rîuluĭ Argeșelul.

Se compune din 2 cătune: Conțești-d.-s. și Conțești-d.-j., avînd o populație de 717 loc., (354 bărbațĭ și 363 femeĭ), cu 160 capĭ de familie, carĭ locuesc în 160 case.

Locuitoriĭ se ocupă afară de agricultură, cu rotăria, cizmăria, dulgheria și lăutăria.

Eĭ aŭ: 240 boĭ, 180 vacĭ, 120 vițeĭ, 15 caĭ, 8 epe, 303 capre, 20 țapĭ, 38 oĭ și 155 porcĭ.

Comuna are 150 contribuabilĭ și budgetul săŭ (1889—90) prezintă la veniturĭ suma de 1694 leĭ și la cheltuelĭ 1350 leĭ.

Spre E. și V. are două culmĭ de dealurĭ, carĭ domină Valea-Argeșeluluĭ, numite: Dealul-Satuluĭ (la E.) și Dealul-Bucureĭ (la V.), acoperite cu pădurĭ. Comuna are în jurul săŭ locurĭ arabile, livezĭ naturale de fînețe și livezĭ de prunĭ.

Rîul Argeșelul udă Conțești în partea de V. Pe el se află construite două morĭ. Proprietarĭ în comună sunt domniĭ St. Periețeanu-Buzăŭ și Sache Nicolaŭ, pe proprietățile cărora s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ la 1864, în diverse categoriĭ.

Comuna se întinde pe o suprafață de 1000 hect. O șosea vecinală leagă com. Conțești cu com. Racovița și Davidești.

Este o singură biserică, deservită de 1 preot și 1 dascăl. S'a clădit cu cheltuiala dumnealuĭ Ioniță Conțescu, nu se știe bine în ce an, căcĭ pisania lipsește.

Școala, cu întreținerea căreia statul cheltuește 1080 leĭ anual, se frecuentă de 38 elevĭ și 19 eleve, din numărul de 59 băețĭ și 24 fete cu etate de școală. In anul 1889 s'a construit actualul local de școală, cu cheltuiala d-luĭ Periețeanu-Buzăŭ, ajutat și de alțĭ locuitorĭ. Pentru școală comuna cheltuește 75 leĭ anual și pentru biserică 110 leĭ.

Știŭ carte 145 bărbațĭ și 30 femeĭ.

D-l Periețeanu-Buzăŭ, a făcut un drum-de-fier stabil de 7 kil. care leagă comuna cu gara, deosebit de 2 kil. drum-de-fier, sistem Decauville.

Conțești, *com. rur.*, în jud. Teleorman, pl. Marginea pe partea stîngă a rîuluĭ Vedea și la 54 kil. de T.-Măgurele, capitala districtuluĭ.

Se învecinește la N. cu com. Cervenia, la S. cu com. Bragadirul, la V. cu com. Frumoasa, de care o desparte pîrîul Vedea și la E. cu cîmpia Burnazuluĭ până ce aceasta intră în jud. Vlașca, unde se întinde parte din moșia Conțești.

Suprafața comuneĭ este de 6163 hect., din carĭ: 4500 pămînt arabil, aparținînd proprietarilor moșieĭ; 45 hect. pădure și 202 hect. izlaz. Proprietățile locuitorilor ocupă o suprafață de 1233 hect.; viile, 157 hect., iar școala este înzestrată cu 26 hect. pămînt de muncă.

Solul este destul de fertil.

Populațiunea comuneĭ este de 2213 suflete; sunt 501 capĭ de familie și 327 contribuabilĭ.

In com. sunt maĭ multe cîrciumĭ și hanurĭ.

Numărul vitelor este de 3898 capete, din carĭ: 515 caĭ, 829 vite marĭ cornute, 2126 vite micĭ și 431 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 9124, banĭ 28 la veniturĭ și de leĭ 9036, banĭ 21 la cheltuelĭ.

Are o școală condusă de doĭ învățătorĭ și frecuentată de 45 elevĭ; o biserică deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Localul primărieĭ este la un loc cu al școaleĭ; sălile sunt construite în bune condițiunĭ.

Pe apa Teleormanuluĭ este o moară; iar pe moșie este un eleșteŭ numit Lioașca.

Aci se țin două bîlciurĭ pe an, unul la Buna-Vestire, la 25 Martie și altul la S-tul Dumitru, la 26 Octombrie. Comuna este pusă în comunicațiune la S. cu comuna Bragadirul și la N. cu Cervenia prin căĭ vecinale.

Spre Sudul comuneĭ se află Măgura-Conțeștilor, de însemnătate istorică. Imprejurul aceșteĭ comune s'aŭ urmat între aniĭ 1596 și 1599 parte din luptele Romînilor cu Turciĭ, sub Mihaiŭ-Viteazul.

Tot aci s'aŭ făcut importante descoperirĭ arheologice de către Cezar Boliac și alțĭ arheo-

logĭ şi s'aŭ găsit diferite obiecte. Satul Conţeşti se vede trecut, în nomenclatura întocmită la jumătatea secoluluĭ trecut, sub numirea de Odăile; este un sat vechiŭ şi a purtat şi numirea de Odaia-Panculuĭ.

Conţeşti, *sat,* în com. Girovul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu. E situat la 10 kil. depărtare de oraşul Piatra, în drumul şoseleĭ judeţene Piatra-Roman. Are o populaţie de 300 suflete, din carĭ 66 capĭ de familie trăesc în 63 de case. Sunt 194 bărbaţĭ, 151 femeĭ; 170 necăsătoriţĭ, 112 căsătoriţĭ, 18 văduvĭ; 30 ştiŭ carte, 270 nu ştiŭ.

In acest sat se află reşedinţa comuneĭ.

Conţeşti, *sat,* jud. Suceava, pe moşia şi în com. Paşcani, spre N.-V. şi la o depărtare de 10 kil. depărtare de reşedinţa comuneĭ. E aşezat pe ambele ţărmurĭ ale pîrîuluĭ şi pe dealul cu acelaşĭ nume. Are 161 case, populate cu 168 capĭ de familie saŭ 638 suflete (324 bărbaţĭ, 314 femeĭ), din carĭ 9 sunt Izraeliţĭ. Sunt 118 contribuabilĭ. Vatra satuluĭ ocupă 90 fălcĭ şi 58 prj. Locuitoriĭ sunt gospodarĭ. Improprietăriţĭ sunt: 50 pălmaşĭ, 45 codaşĭ, stăpînind 312 fălcĭ şi 40 prj.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, clădită din lemn de locuitorĭ pe la 1835, deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ, şi împroprietărită cu 8 fălcĭ şi 40 prj. Şcoala din Valea-Seacă servă şi acestuĭ sat.

La 1803, Conţeşti, a d-sale visternicul Iordache Balş, avea 44 liuzĭ, plătind bir 844 leĭ anual.

Conţeşti, *cătun,* în com. Sascut, plasa Răcăciuni, jud. Putna. Este situat aproape de Dealul-Mare, a căruia pantă e acoperită cu văĭ.

Are o populaţie de 360 suflete, carĭ locuesc în 95 case. Are o biserică filială, (ce ţine de parohia Sascut), cu hramul S-ţiĭ Impăraţĭ. Şcoală nu se află în sat. Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 50 (21 băeţĭ, 29 fete), din care 5 băeţĭ urmează la şcoala din Sascut.

Conţeşti, *staţie de dr. d. f.,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. Conţeşti, pe linia Chitila-Piteşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Gherghani (5.4 kil.) şi Titu (6.5 kil). Inălţimea de asupra niveluluĭ măriĭ, de $144^{m}.72$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 21329 L. 30 B.

Conţeşti, *moşie,* în pl. Margineĭ, jud. Teleorman. Se numea în vechime Odaia-Panculuĭ.

Conţeşti, *mlaştină,* jud. Suceava, lîngă satul cu acelaşĭ nume; maĭ înainte era iaz mare.

Conţeşti, *pîrîŭ,* ce udă comuna Sascut, pl. Răcăciuni, jud. Putna, şi se varsă în Bălcuţa.

Conţeşti-de-Jos, *sat,* face parte din com. rur. Conţeşti, pl. Argeşul, jud. Muscel. Are o populaţie de 370 locuitorĭ (182 bărbaţĭ şi 288 femeĭ).

Aci este o moară a d-luĭ Sache Nicolaŭ, proprietar.

Conţeşti-de-Sus, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. com. Conţeşti.

Conţeşti-de-Sus, *sat,* face parte din com. rur. Conţeşti, pl. Argeşelul, jud. Muscel. Are o populaţie de 347 locuitorĭ (172 bărbaţĭ şi 175 femeĭ.)

Aci este reşedinţa comuneĭ, şcoala, biserica, moara şi herăstrăul cu aburĭ al d-luĭ Perieţeanu-Buzăŭ.

Copac (Crucea-din-), *colină,* în com. Vintilă-Vodă, judeţul Buzăŭ. E acoperită cu o parte din pădurea Vintilă-Vodă, care poartă acelaşĭ nume.

Copaciĭ-ceĭ-Marĭ (La-), *poiană,* în căt. Slobozia, com. Bădeni-Ungurenĭ, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Copaciul, saŭ **Gruiul,** *com. rur.,* compusă din cătunele Copaciul şi Crovul, plasa Cîlniştea, judeţul Vlaşca. E situat pe coasta dreaptă a văeĭ Glavaciocul.

Moşia aparţine d-luĭ V. Hiotu. Comuna este departe de Bucureşti de 34 kil., de Giurgiu de 43 kil., de 1 kil. de Ghimpaţi, reşedinţa plăşeĭ. In 1886 eraŭ aci 1342 locuitorĭ, din carĭ 288 contrib. Budgetul comunal era în 1886 de leĭ 6764 la venit şi de leĭ 4959 la cheltuelĭ.

In 1887 s'a arat aci 1300 hect. cu diferite cereale. Sunt 2 bisericĭ, una în Crovul şi a doua în Copaciul, deservite fiecare de cîte un preot şi un cîntăreţ. Ţine de eparhia Crovul, care are biserică, cu hramul Sf. Nicolae.

Şcoala comunală este aşezată în comuna Ghimpaţi care este aproape de Copaciul, poartă numirea de Ghimpaţi-Copaciŭ.

Vite sunt: 250 vite marĭ, boĭ, bivolĭ şi vacĭ, 32 caĭ, 692 oĭ şi 4 capre.

Copaciul, *cătun,* pendinte de com. Copaciul, de la care şĭ-a luat numele, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca, situat pe proprietatea d-luĭ V. Hiotu.

Aci s'aŭ împroprietărit la 1864 un număr de 60 locuitorĭ, luînd suprafaţa de 200 hect. Aci este o biserică, deservită de un preot şi un dascăl.

Copacul-cu-Icoana, (Lespezile), *loc izolat* şi *deal,* în jud. Buzăŭ, comuna Merei, căt. Valea-Puţuluĭ.

Copacul-cu-Icoana, *localitate* cu pădure. (Vezĭ Dealul-Vieĭ, jud. Fălciŭ, com. Băseşti, din pl. Mijlocul).

Copacul-luĭ-Trică, *loc,* judeţul Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Rozişţea, unde Pîrîul-Moareĭ se varsă în balta Strîmba.

Copadin saŭ **Cobadin**, *com. rur.,* din jud. Constanţa, plasa Constanţa, situată în partea centrală a judeţuluĭ, la 43 kil. spre S.-V. de oraşul Constanţa, capitala districtuluĭ, şi în cea meridională a plăşeĭ, la 14 kil. spre S.-V. de Cara-Murat, reşedinţa eĭ, pe dealurile Copadin şi Arabi-Alciala.

Se mărgineşte la N. şi V. cu comuna Mamut-Cuius, la E. cu com. Biulbiul; la S. cu comunele Cara-Bacî şi Agemler; cele d'întîiŭ treĭ comune sunt din pl. Medjidia, a 4-a din plasa Mangalia.

Relieful soluluĭ e puţin accidentat de următoarele dealurĭ: Tanai-Teiubesi (128 m.), Cara-Dede-Bair (152 metri), Bei-Aslan-Bair (127 m.), la N., Nalciac-Bair, Bair-Biulbiul-Chiuciuc (130 m.), Ciobanisa-Bair (123 m.), la E.; Arabi-Iuc-Bair (137 m.), Beşoul-Bair (142 m.), la S.; Caciamac-Bair (130 m.), Iurtluc-Bair (147 m.) şi Cara-Dede-Bair al II-lea (111 m.), la V.; iar dealurile Copadin (134 m.) şi Arabi-Alciala (137 m.), prin interiorul comuneĭ. Aceste dealurĭ sunt acoperite cu izlaz, fîneţe şi semănăturĭ.

Movile sunt puţine, toate artificiale, servind ca punct de orientare; printre ele observăm: Copadin-Nord (134 m.), Copadin-Sud (137 m.), Copadin-Vest (135 m.), Copadin-Est (123 m.), în jurul satuluĭ Copadin; Engemalesi-Tepe (133 m.), la E.; Arabi-Iuiuc (137 m.), la S.

Hidrografia e reprezentată numaĭ prin nişte văĭ micĭ, fără importanţă; ele n'aŭ apă de cît toamna în timpul ploilor şi primă-vara după topirea zăpezilor; principalele sunt: valea Copadin, care trece prin sat, şi brăzdează com. prin mijloc şi V.; Dichilitas-Dere la N.; văile Beşaul-Dere şi Arabi-Alciala, care unite formează valea Cocealac-Alcea care o brăzdează la S.

Comuna e formată dintr'un singur sat: Copadin, al căruĭ aspect nu oferă ceva caracteristic; e plăcut puţin prin poziţia sa; casele sunt unele răspîndite fără regulă, o mare parte din ele înconjurate cu grădinĭ foarte bine îngrijite.

Suprafaţa acesteĭ comune este de 4371 hect., din carĭ 233 ocupate de vatra satuluĭ cu ale sale 222 case; statul cu proprietariĭ posed 1228 hect., iar loc. aŭ împărţit, restul de 2910 hect.

Populaţiunea sa este formată din Turcĭ, Tătarĭ, Germanĭ şi Bulgarĭ; ea este de 232 fam., în total 1009 suflete, împărţite după cum urmează: 562 bărbaţĭ, 447 femeĭ; necăsătoriţĭ 556, căsătoriţĭ 422, văduvĭ 30, divorţaţĭ 1; cetăţenĭ romînĭ 659, supuşĭ străinĭ 350; ştiŭ carte 242, nu ştiŭ 867; ortodoxĭ 15, catolicĭ 382, mahomedanĭ 607, de alte religiĭ 5; agricultorĭ 243, industriaşĭ 30, comercianţĭ 4, alte profesiĭ 1.

Contribuabilĭ sunt 278.

Sunt 114 împroprietăriţĭ şi 164 neîmproprietăriţĭ.

In comună sun 243 plugarĭ, carĭ aŭ 99 plugurĭ (32 cu caĭ, 67 cu boĭ), 155 care şi căruţe (35 cu caĭ, 120 cu boĭ), 37 maşinĭ de secerat, din carĭ 2 cu uleiŭ, 10 maşinĭ de bătut porumb, 1 trior, 22 grape de fier, 10 maşinĭ de vînturat, 1 maşină de cosit fîn.

Este o moară cu aburĭ şi 1 de vînt.

Vite sunt 1358 capete, din carĭ: 580 caĭ, 539 boĭ, 12 bivolĭ, 77 oĭ şi 150 capre.

Budgetul com. Copadin are la veniturĭ 9380 leĭ şi la cheltuelĭ 3037 leĭ.

Căĭ de comunicaţie sunt numaĭ drumurĭ vecinale saŭ comunale, carĭ, în formă de rază, pleacă spre satele înconjurătoare ca: Biulbiul, Mamut-Cuius, Caciamac, Beşoul, Agemler, Osman-Facî, etc.

E de observat că această comună, la delimitare, a fost cu totul depărtată de plasa căreĭ aparţine, fiind împresurată de plăşile Medjidia şi Mangalia.

Copaniţa, *insulă,* pe Dunăre, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j. şi Balta, între Bechet şi Rahova, la vărsarea rîuluĭ Jiul în Dunăre. Are păşunĭ pe dînsa.

Copăceana, *deal,* jud. Fălciŭ, numit ast-fel de la nişte copacĭ vechĭ ce aŭ fost odinioară pe pe el. Se întinde din com. Berezeni, pl. Prutul, trece prin comuna Bozia, prelungindu-se de la N. la S., între dealurile Buciumaşi şi Marcu, pe teritoriul satelor Bozia-Odaia şi Bogdana, terminîndu-se pe teritoriul moşieĭ Bogdăneşti. La capătul săŭ se află iazul Bogdăneşti.

Copăceana, *deal,* în jud. Fălciŭ,

pl. Prutul, pe teritoriul satuluĭ Rînceni, în partea de V. a comuneĭ Rînceni, despre hotarul com. Mălăeşti.

Copăceana, *iaz,* jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia, la capătul văeĭ cu acelaşĭ nume, format din pîrîul Copăceana, pe teritoriul satuluĭ Odaia-Bogdan.

Copăceana, *iaz,* în jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia, pe valea cu acelaşĭ nume, format din pîrîul Copăceana, pe teritoriul satuluĭ Bozia.

Copăceana, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ; iese de pe valea Copăceana, com. Berezeni; formează iazul cu acelaşĭ nume; trece de aicĭ pe teritoriul com. Bozia, plasa Prutul, tot pe valea cu acelaşĭ nume, pe care formează 3 iazurĭ: două pe teritoriul satuluĭ Bozia şi unul pe teritoriul satuluĭ Odaia-Bogdana. Trece pe teritoriul satuluĭ Bogdăneşti, unde dă în şesul Prutuluĭ.

Copăceana, *vale,* jud. Fălciŭ, pl. Prutul, com. Bozia; se întinde între dealurile Copăceana şi Saca, pe teritoriul satelor Bozia şi Odaia-Bogdan, pe care se află două iazurĭ, formate din pîrîul Copăceana.

Copăceanca, *numire,* ce purta *comuna* Bivoliţa, pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Această numire figurează prin actele de hotărnicie şi locuitoriĭ o păstrează şi astă-zĭ.

Copaceanul, *sat,* în partea de N. a com. Sberoaia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, în hotarul comuneĭ Grozeşti, situat pe malul Prutuluĭ, pe domeniul statuluĭ Sberoaia. Are o suprafaţă de 38 hect. 44 ariĭ, iar vatra satuluĭ are 2 hect. şi o populaţie de 10 familiĭ, saŭ 30 suflete, din carĭ 5 contribuabilĭ.

Copăceanul, *deal,* care înconjoară în partea de V. comuna Fălciŭ, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Copăceilor (Valea-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, între muntele Podul-Caluluĭ şi Valea-Găvanuluĭ. E avută în brad şi molift.

Copăcelul, *cătun,* în jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Ocnele-Marĭ.

Copăcelul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Pătîrlagi. E acoperită de izlaz şi pădure.

Copăcelul, *deal,* în jud. Suceava, pe o coasta căruia e aşezată o parte din satul Lămăşeni; altă parte e acoperită de pădure de mesteacăn.

Copăcelului (Valea-), *vale,* în jud. Suceava, satul Lămăşeni.

Copăceni, *com. rur.,* pl. Cerna-d.-s., jud. Vîlcea. E format din 2 mahalale.

Comuna, cu izlaz cu tot are 500 hect. pămînt.

Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Cerna, la 45 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 25 de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 418 loc., (214 bărbaţĭ şi 204 femeĭ), în care intră şi 10 fam. Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu facerea de albiĭ, fuse, lingurĭ şi alte 5 fam. de Ţiganĭ ferarĭ; sunt 127 capĭ de familie; 120 contribuabilĭ şi 125 case.

In comună sunt 2 bisericĭ: una de zid, cu hramul Buna-Vestire, fondată la anul 1804, şi alta de lemn, fondată la 1720 de protopopul Gheorghe şi preoteasa Florica, cu hramul Sf. Gheorghe şi Cuvioasa-Paraschiva. Prima s'a fondat de protopopul Şerban cu preoteasa Preda.

Locuitoriĭ în special se ocupă cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Craiova. Eĭ aŭ 20 caĭ, 140 boĭ, 110 vacĭ, 40 capre, 25 oĭ şi 95 porcĭ.

Veniturile şi cheltuelile comuneĭ se urcă la 1000 leĭ anual.

Pe rîul Cerna, în raionul comuneĭ, sunt 2 morĭ, cu cîte 2 perechĭ de pietre. Cea maĭ mare parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ; 55 s'aŭ împropietărit la anul 1864 pe 32 hect., în moşiile d-lor Nae Copăceanu, D. Stavrescu şi alţiĭ.

Comuna e lipsită pănă acum de şcoală. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 45 (26 băeţĭ şi 19 fete). Ştiŭ carte 15 bărbaţĭ şi 3 femeĭ.

In toată comuna sunt 25 stupĭ cu albine.

O şosea comunală înlesneşte comunicaţia cu comunele Broşteni şi Ulmetul.

E brăzdată de dealurile: Pojorătul, Bucurul şi Cocinilor şi udată de văile: Crucilor, Zgîndi, Lupuluĭ şi Rizi.

Se mărgineşte cu comunele Gîngulești, Bălteni, Armăseşti, Modoia şi Broşteni.

Copăceni, *sat,* cu 142 sufl., jud. Argeş, pl. Loviştea; face parte din com. rur. Racoviţa. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Copăceni, *cătun,* al comuneĭ Corneşti din pl. Ocolul, jud. Gorj. E situat la S. de comună şi spre V., la 11 kil. depărtare, de oraşul T.-Jiŭ.

Situat pe şes, pe partea dreaptă a şoseleĭ judeţene T.-Jiŭ-Severin. Are o suprafaţă cam de

2000 hect., din carĭ 1000 hect. arabile, 535 hect. pădure, 465 hect. livezĭ şi izlaz.

Are o populaţie de 70 fam., 436 sufl., din carĭ 58 contrib.

Locuitoriĭ posedă 40 plugurĭ, 60 care cu boĭ şi vacĭ, 2 căruţe, 10 stupĭ, 250 vite marĭ cornute, 12 caĭ şi 100 rîmătorĭ.

Cătunul este udat de apa Jaleşul.

Comunicaţia se face pe şoseaua judeţeană T.-Jiŭ-Severin, ce trece în apropiere, în partea despre S. şi prin şoseaua comunală ce se detaşează din şoseaua judeţeană.

In Copăceni se găsesc 2 puţurĭ şi 2 morĭ pe apa Jaleşul.

Cătunul are şi o biserică de lemn, însă ruinată.

Copăceni saŭ **Carida - Căpăceni,** *cătun,* pendinte de com. Dărăşti, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca, proprietatea d-luĭ Efr. Ghermani. Această proprietate a fost la 1655 a vistieruluĭ Gheorghe Carida de unde şĭ-a luat numele. E situat pe coasta dreaptă a apeĭ Argeşuluĭ.

Aci s'a împroprietărit la 1864, un număr de 25 loc. cărora li s'a dat 75 hect.; sunt aşezaţĭ pe malul Argeşuluĭ.

Aci sunt viĭ cu embatic în suprafaţă de 678 hect.; pădure de salcie pe Argeş, în suprafaţă de 40 hect.; locurĭ de arătură în suprafaţă de 274 hect. Totalul suprafeţeĭ moşiei este de 992 hect. Arenda anuală: 16000 leĭ.

Este departe de Bucureşti de 21 kil., de Giurgiŭ de 44 kil. de şoseaua Giurgiŭ-Bucureşti de 1 kil., pe marginea moşieĭ chiar trece această şosea. Aci sunt 20 boĭ, 80 oĭ şi 5 caĭ.

Copăceni, *numire* ce se maĭ dă căt. Poiana-Copaciuluĭ, din com. Opăriţi, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Copăceni, *pîrîŭ,* curge din partea de N. a com. Opăriţi, pl. Teleajenul, jud. Prahova, udă cătunul cu acelaşĭ nume şi se varsă în rîul Teleajenul, în raionul com. Gura-Viitoareĭ, pl. Teleajenul.

Copăceni - Adunaţi, *com. rur.,* în jud. Vlaşca. (Vezĭ Adunaţi-Copăceni).

Copăceni-Creţeşti. Vezĭ Copăceni-Sf.-Ioan, jud. Ilfov.

Copăceni - de - Jos (Giuleşti), *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Copăceni-Mogoşeşti, pl. Sabarul. Este situat la S.-E. de Copăceni-Mogoşeşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş. Aci, acest rîŭ face o mare cotitură în jud. Vlaşca.

Pe la Copăceni-d.-j. era trecătoare principală peste rîul Argeş. Brîncoveanu, în călătoria sa la Adrianopole, a trecut p'aci Argeşul, la 6 Maiŭ 1703. La anul 1821, Tudor puse aci sentinele, spre a împiedica fuga boerilor din Bucureşti.

Satul se întinde pe o suprafaţă de 223 hect., avînd o populaţie de 463 loc. D-l Gr. Em. Filipescu are 153 hect. şi loc. 70 hect.

Proprietarul cultivă 70 hect.; restul este pădure. Locuitoriĭ cultivă tot terenul, fără să aibă locurĭ de fîneţe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, şi o şcoală mixtă, frecuentată de 41 elevĭ şi 2 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1944 leĭ. Localul şcoaleĭ e bun.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 218 şi al celor micĭ de 86.

Copăceni-de-Sus, saŭ **Copăceni-Carada,** *com. rur.,* pl. Sabarul, jud. Ilfov. E situată la S. de Bucureşti, pe malul stîng al rîuluĭ Argeş, 16 kil. departe de capitală.

La 1821, Turciĭ, sub conducerea luĭ Chehaia-Bei, venind spre Bucureşti, de la Silistra, aŭ trecut prin com. Copăceni.

Corpurile legiuitoare aŭ votat construcţia unuĭ pod peste rîul Argeşul, la Copăceni, pe calea naţională Bucureşti-Giurgiu, alocînd în budget spre acest sfîrşit 870000 leĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1240 hect., cu o populaţie de 1312 locuitorĭ, carĭ trăesc în 268 case şi 2 bordee.

D-l G. Em. Filipescu are 640 hect. şi locuitoriĭ 600 hect. Proprietarul cultivă 499 hect., 25 sterpe, 6 vie şi 110 pădure. Locuitoriĭ cultivă 393 hect., 52 sterpe, 152 izlaz, restul vie.

Comuna are 261 contribuabilĭ, cu un budget de 3421 leĭ la veniturĭ şi 3428 leĭ la cheltuelĭ.

In comună e o biserică, cu hramul Sf. Filoftea, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 34 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 2044 leĭ.

Localul şcoaleĭ e proprietatea comuneĭ.

In cercul comuneĭ se află: 1 heleşteŭ; 1 baltă; 1 pod stătător.

Numărul vitelor marĭ e de 659 (195 caĭ şi epe, 3 armăsarĭ, 195 boĭ, 204 vacĭ şi viţeĭ, 37 taurĭ, 25 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 931 (130 porcĭ şi 801 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 294 sunt plu-

garĭ, 4 meseriaşĭ, 10 diferite profesiĭ.

Arătura se face cu 131 pluguri: 73 cu boĭ, 58 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 182 care şi căruţe: 90 cu boĭ, 92 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 186 şi neîmproprietărițĭ, 126.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 2 hangiĭ.

Copăceni-Marĭ, *sat*, face parte din com. rurală Micloşani, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Copăceni - Mănăstireĭ, jud. Ilfov, loc însemnat prin bătălia dintre Alexandru III-lea, Domnul Romînieĭ şi boeriĭ țăreĭ carĭ îl alungară din Domnie, la anul 1577.

Copăceni-Micĭ, *sat*, face parte din com. rurală Micloşani, pl. Argeşelul, jud. Muscel.

Copăceni-Micĭ, *deal*, pe teritoriul com. Mălăeşti, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ; se întinde de la Valea-Rădiuluĭ.

Copăceni-Mogoşeşti, *com. rur.*, plasa Sabarul, jud. Ilfov. E situată la S. de Bucureşti, pe țărmul stîng al rîuluĭ Argeş, 26 kil. departe de Bucureşti. Pămîntul săŭ e mlăştinos în partea de N.

Se compune din satele: Copăceni-d.-j., Nucari-Mănăstirea, Mogoşeşti şi Varlam, cu o populaţie de 1872 locuitorĭ, carĭ trăesc în 422 case şi 2 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 2181 hect. D-niĭ G. Em. Filipescu, V. M. de Gravie, St. Petrovicĭ şi statul aŭ 1202 hect. şi locuitoriĭ 979 hect. Proprietariĭ cultivă 737 hect., 233 pădure şi restul vie. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comuna are 396 contribuabilĭ, cu un budget de 4563 leĭ la veniturĭ şi 4490 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 465 contribuabilĭ.

In comună sunt: 3 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ, la Copăceni-d.-j., Nucari-Mănăstirea şi Mogoşeşti; 2 şcoale mixte.

Numărul vitelor marĭ e de 899 (213 caĭ şi epe, 485 boĭ, 185 vacĭ şi vițeĭ, 14 taurĭ, 2 bivolĭ) şi al celor micĭ de 875 (9 capre, 201 porcĭ şi 665 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 466 sunt plugarĭ. Arătura se face cu 269 plugurĭ: 192 cu boĭ şi 77 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 335 plugurĭ: 242 cu boĭ şi 93 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 309 şi neîmproprietărițĭ, 164.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ.

Copăceni-Sf. Ioan, saŭ **Copăceni-Creţeşti**, *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Creţeşti-Sinteşti, pl. Sabarul. Este situat la N. de Creţeşti, în locurĭ băltoase.

Se întinde pe o suprafaţă de 155 hect., proprietatea locuitorilor, cu o populaţie de 357 suflete. Are 1 povarnă.

Comerciul se face de 1 cîrciumar. S'aŭ stabilit în sat 2 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 152 şi al celor micĭ de 426.

Copăceşti, *com. rur.*, în judeţul Putna, plasa Răcăciuni.

Comuna Copăceşti este situată pe dealul Trotuşuluĭ şi în lunca luĭ; cătunul Copăceşti pe deal, iar Slobozia, în lunca luĭ, peste apă.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ (Adjudul-Noŭ) e de 5 kil., iar de capitala judeţuluĭ, de 40 kil.

Marginele aceşteĭ comune, sunt: la N. Trotuşul, care o desparte la N.-E. de Adjudul-Vechiŭ şi la N.-V. de Urecheşti; la E. iarăşĭ Trotuşul, despărţind-o de Adjudul-Noŭ; la S.-E. Rugineşti, la S.-V. Angheleşti, iar la V. Cornăţelul.

Comuna Copăceşti se compune din cătunul Copăceşti (unde e şi primăria comuneĭ) şi din Slobozia.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 201 capĭ de familie, cu 732 suflete (375 bărbaţĭ, 357 femeĭ), din carĭ: 367 neînsuraţĭ (201 bărbaţĭ, 166 femeĭ), 312 însuraţĭ, 52 văduvĭ (18 bărbaţĭ şi 34 femeĭ); 723 Romînĭ si 9 de diferite naţionalităţĭ; 3 ortodoxĭ, 6 mozaicĭ şi 3 armenĭ; 219 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 6 comercianţĭ, 4 avînd profesiunĭ liberale, 16 muncitorĭ şi 13 servitorĭ.

Ştiŭ carte 16 persoane: (13 bărbaţĭ, 3 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 193.

Mişcarea populaţiuneĭ pe anul 1892, a fost următoarea: 9 căsătoriĭ, 34 naşterĭ şi 71 morţĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul «Sf. Nicolae». Comuna cheltueşte pentru ea 100 leĭ anual.

Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 72 (39 băeţĭ şi 33 fete).

Sunt 177 contribuabilĭ, adică 1 locuitor la 4.13 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul financiar 1893—94, a fost la veniturĭ de 2559 leĭ şi la cheltuelĭ de 2555 leĭ.

Numărul cultivatorilor, în acelaşĭ an, a fost de 111.

Instrumentele agricole, de carĭ se servesc cultivatoriĭ aceşteĭ comune, sunt: 30 plugurĭ de lemn, 40 de fier şi 1 scarificătoare.

Vitele aflătoare în comună sunt după ultima numărare, 741, din carĭ: 191 boĭ, 101 vacĭ,

32 caĭ, 259 oĭ, 17 capre şi 141 porcĭ.

In comună se află: 3 rotarĭ, 2 fierarĭ, 1 cojocar, 1 cîrciumar, 1 boiangiŭ, 1 brutar şi 14 fabricanţĭ de rachiŭ de prune.

Drumurĭ şoseluite pun în legătură comuna pe de o parte cu comuna Adjudul-Noŭ, de altă parte cu comunele Rugineşti, Angheleşti şi Cornăţelul.

Copăceşti, *cătun,* în jud. Putna, comuna cu acelaşĭ nume, plasa Răcăciuni. Cătunul este situat pe dealul Trotuşul, avînd în luncă cătunul Slobozia.

Are o biserică parohială, cu hramul «Sf. Nicolae».

Comuna vine în ajutorul eĭ cu 100 leĭ anual. Copiĭ cu vîrsta de şcoală sunt 72 (39 băeţĭ şi 33 fete).

Acest sat e pomenit de cronicarul Neculcea, cînd vorbeşte de domnia a 3-a a luĭ Duca-Vodă (1678—1684): «iară sosind podgheazul la Răcăciuni întru acea seară, aŭ prins pe Lipcanĭ acolo în Răcăciuni, şi i-aŭ tăiat pe toţĭ; numaĭ unul a scăpat şi viind noaptea să dea ştire aŭ dat peste nişte oamenĭ la Copăceşti, pe apa Trotuşuluĭ, şi dîndu-ĭ un om să-l ducă la Domneşti, el l'a dus printr'o dumbravă, rătăcindu-l până în ziuă».

Copăceşti sunt din vechĭ aĭ răzeşilor şi aĭ foştilor clăcaşĭ de pe moşia luĭ Balş.

Copăceşti, *mahala,* în com. rur. Samarineşti, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Copăceşti, *parohie,* în comuna cu acelaşĭ nume, plasa Răcăciuni, jud. Putna, formată din cătunele Copăceşti şi Angheleşti. Are 2 bisericĭ, una parohială, cu hramul «Sf. Nicolae», pentru care comuna Copăceşti cheltueşte 100 leĭ anual, în satul Copăceşti şi 1 filială, în Angheleşti, cu hramul Sf. Gheorghe.

Copăcioasa, *com. rur.,* în partea de V. a plăşeĭ Amaradia, jud. Gorj, şi la S. de com. Glodeni. Situată pe pîrîul Ţărăţelul, pe deal şi şes. Este formată din 4 cătune, adică: Copăcioasa, Cerătul, Frunţile, unde e şi reşedinţa comuneĭ, şi Lintea. Această comună înainte de 1875 era întrupată cu comuna Scoarţa. Are o întindere de 1150 hect., din carĭ 410 hect. arabile, 345 hect. fîneţe, 115 hect. pădure, 135 hect. izlaz, 104 hect. vie, 8 hect. pomet şi 33 hect. vatra satuluĭ, a cimitiruluĭ şi a găreĭ.

Are o populaţiune de 400 familiĭ, cu 1234 suflete, din carĭ 333 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ, ocupîndu-se cu agricultura.

Locuitoriĭ posedă 83 plugurĭ, 138 care cu boĭ, 510 vite marĭ cornute, 20 caĭ, 1160 oĭ, 102 stupĭ, carĭ daŭ 35 kil. miere şi 49 kil. ceară; 391 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de 1453 leĭ, 65 banĭ, iar cheltuelile de 1185 leĭ, 3 banĭ.

Apele ce udă această comună sunt: Ţărăţelul, care se varsă în Blahniţa; Slaştiul-Sec şi Slaştiul-cu-Apă, carĭ se varsă în Amaradia şi în Jiŭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană, care vine de la V., din comuna Budieni şi trece prin această comună; prin şoseaua comunală, care încă nu e terminată şi care se detaşează din cea judeţeană în 2 ramurĭ, din care una, la S., apucă spre gara Copăcioasa, iar cea-l'altă, la N., prin interiorul comuneĭ şi duce în comuna Bălăneşti; prin calea ferată Filiaşi-T.-Jiŭ care are o staţie între cătunele Cerătul şi Frunţile, numită Copăcioasa.

In comună se găsesc 4 puţurĭ cu cumpănă şi 16 fîntînĭ, carĭ în timpurĭ secetoase seacă, afară de una.

Comuna are 1 şcoală, frecuentată de 31 elevĭ şi 1 elevă, din 35 înscrişĭ.

Are 3 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Copăcioasa, *cătun,* jud. Gorj, pl. Amaradia, com. Copăcioasa.

Are o întindere de 125 hect., din carĭ 40 hect. arabile, 50 hect. fîneţe, 29 hect. izlaz şi pădure, 6 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţiune de 56 familiĭ, cu 120 suflete, din carĭ 23 contribuabilĭ, toţĭ Romînĭ.

Locuitoriĭ posedă 10 plugurĭ, 15 care cu boĭ, 60 vite marĭ cornute, 38 rîmătorĭ, 131 oĭ, 16 stupĭ cu albine, carĭ daŭ 9 kil. ceară şi 12 kil. miere.

(Drumurile şi apele ce o traversă s'aŭ descris la comuna Copăcioasa)..

In cătun se maĭ găseşte 1 puţ şi 2 fîntînĭ.

Copăcioasa, *sat,* în jud. Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Jegujani.

Copăcioasa, *cătun,* în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Floreşti. Maĭ poartă numele şi de Copăciaoa.

Copăcioasa, *staţie de dr. d. f.,* judeţul Gorj, plasa Amaradia, cătunul Copăcioasa, pe linia Filiaşi-T.-Jiŭ, pusă în circulaţie 1 Iulie 1888. Se află între staţiile Cărbuneşti (10.2 kil.) şi T.-Jiŭ (13.2 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $262^{m.}$,12

Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 18519 leĭ 70 banĭ.

Copăcioasa, *pîrîŭ,* în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți. Izvorește din mahalaua Copăcioasa; se împreună cu pîrîul Noateșea, curgînd spre comuna Broșteni.

Copăcioasa, *vale,* în com. rur. Jegujani, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Copăile, *lac,* în plasa Borcea, teritoriul com. Călărași-Vechĭ, jud. Ialomița.

Copălăul, *com. rur.*, în partea de N. a plășeĭ Coșula, județul Botoșanĭ. Se întinde pe valea Miletinuluĭ și dealurile ce mărginesc Miletinul pe ambele părțĭ. Se compune din satul Copălăul. Are o suprafață de 1584 hect., din carĭ 644 ale proprietaruluĭ și 940 hect. ale locuitorilor și cu o populație de 298 familiĭ, saŭ 1324 suflete, din carĭ 650 bărbațĭ și 674 femeĭ. Sunt 280 contribuabilĭ și locuesc în 291 case.

Teritoriul acesteĭ comune este deluros și de natură argilos, acoperit în partea de Sud și S.-V. cu pădure, a căreia întindere e de 644 hectare și se exploatează sistematic; viile sunt situate pe coasta de S.-V. a dealuluĭ Copălăul, în întindere de 19 hect. și produce 1615 hectolitri vin.

Locurile de cultură aŭ o întindere de 220 hect.

Vite: 900 boĭ și vacĭ, 108 caĭ, 182 porcĭ, 815 oĭ și 60 stupĭ cu albine.

Prin mijlocul comuneĭ trece calea națională Botoșanĭ-Hîrlăul. Satul e așezat, parte pe vale, parte pe coastă de deal.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 3901 leĭ, 7 banĭ și la cheltuelĭ 3875 leĭ, 88 banĭ.

Are 1 biserică, cu 1 preot și 2 cîntărețĭ, vechie și 1 școală mixtă, întreținută de județ, cu un învățător și frecuentată de 42 școlarĭ.

Se zice că primiĭ locuitorĭ așezațĭ aicĭ ar fi venit din Bucovina.

Copcești, *siliște,* ce ține de com. Ruși, jud. Tutova, pl. Tutova.

Copiloniul, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Căzănești.

Copilul, *lac,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., com. Mărșani, cu o suprafață de aproape 1 hect. Conține pește.

Copiluluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Buzăŭ, comuna Rușiavățul. E situată la gura văeĭ Rușiavățul; face hotar între moșia Rușiavățul și moșia statuluĭ Ursoaia.

Coporia, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, de pe teritoriul com. Dărămănești.

Coporia, *pîrîiaș,* în jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Dărămănești; ese de sub muntele cu acelașĭ nume și se varsă, de-a stînga, în Uz.

Coporîcești, *cătun,* pendinte de com. Valea-Merilor, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat la V., pe muchea dealuluĭ stîng al gîrleĭ Plapcea. Are 175 locuitorĭ.

Copoul, *plasă,* în centrul județuluĭ Iași. Se întinde de la N. la S. până în marginea orașuluĭ Iași, pe șirul de dealurĭ ce vine între rîurile Jijia și Prut. Se mărginește în partea despre N.-V. cu pl. Bahluiul; la S. cu o parte din plășile Cîrligătura, Stavnicul și orașul Iași; la E. cu pl. Turia, până în dreptul satuluĭ Frăsuleni, din pl. Bistrița, despărțindu-se prin rîul Jijia; apoĭ cu pl. Braniștea până în marginea orașuluĭ Iași.

Este formată din 5 comune:

1. *Gropnița,* cu satele: Gropnița, Singeri, Bulbucani, Forăști, Mălăești și Mișești, în capătul despre N. al plășeĭ.

2. *Movileni,* cu satele: Movileni, Larga, Romînești și Potîngeni, maĭ jos de com. Gropnița.

3. *Tăutești,* cu satele: Tăutești, Zahorna, Horlești, Rădiul-luĭ-Tătar, Tătărușul și Lițcani, în partea de S.-V. a plășeĭ, spre rîul Bahluiul.

4. *Rădiul-Mitropolieĭ,* cu satele: Rădiul-Mitropolieĭ, Moimești, Popricani, Coarba, Țipilești, Epureni și Izvoarele, în partea de E. a plășeĭ, spre rîul Jijia.

5. *Copoul,* cu satele: Copoul (tîrgșor), Podgoria-Copoul, Rădiul-Aldeĭ, Munteni, Vulturi și Cîrligul, la sudul plășeĭ, în marginea orașuluĭ Iași.

Suprafața teritoriuluĭ plășeĭ Copoul este de 41698 hect.

Calitatea soluluĭ este bună.

In pl. Copoul se prelungește șirul de dealurĭ de la N. spre S., ce trece din pl. Bahluiul, și care face parte din sistemul dealurilor aflate între rîurile Bahluiŭ și Jijia, purtînd diferite numirĭ: Copoul, Cîrligul, Șorogari, Gheorghiești, Rădiul-Aldeĭ, Aroneanul, Zahorna, Horlești, Ponoarele, Uricul, Cățînul, Mîrzești, Pițcanul, Vulturul, Breazul, Muchea-Holmuluĭ, Cazacul, Dumnezeul, al-Cailor, Odaia, Grecul, al-Poșteĭ, Părul, Movila-Mare, Vulturul, Șătrăroaia, Botul-Caluluĭ, al-Vieĭ, Coșeri, al-Corbuluĭ, Sbanțul, Amara, al-Cruceĭ, al-Țiganuluĭ, Drobul și Clinul.

Apele curgătoare ce udă teritoriul plășeĭ de la N. la S., sunt rîurile: Jijia, ce trece prin partea de E. și formează hotarul între plășile Turia și Bahluiul în partea de V. și S., făcînd hotarul cu plasa Cîrligătura; apoĭ pîraiele: Miletinul, care atinge partea de N.-E. a plășeĭ; Jijioara, care intră în mijlocul eĭ, tot în partea despre N.; Căcaina, Aroneanul, Liești, Zahorna, Mîrzei, Dîrvari, Girinca, Moimești, Rădiul, Siliștea, Breazul, Uricul, Tăutești, Iazul, Văiluța, Roșul, Răchita, Rădiul, Fundoaia, Puturoasa, Greculuĭ, Larga, Sbanțul, Amara, Budăiul, Romînești, Răchiți, Părul și Mahul.

Prin plasa Copoul, trece șoseaua județeană Iași - Botoșani, care începe din marginea orașuluĭ Iași, trecînd spre N., prin tîrgul Copoul și satele Vulturi și Popricani și la podul Jijieĭ trece în pl. Turia.

Șoseaua mixtă, începe din marginea orașuluĭ Iași, tot prin partea de N.; trece prin podgoria Copoŭ, prin satele: Zahorna, Larga, Movileni, Mălăești, Misești, și, dincolo de Singeri, trece în pl. Bahluiuluĭ.

Șoseaua națională și calea-ferată trec de la Iași până la tîrgul Podul-Iloaeĭ, pe marginea sud-vestică a plășeĭ. Pe lîngă acestea sunt diferite căĭ comunale și vecinale, carĭ leagă satele și comunele între ele.

Din întinderea de 41698 hect. pămînt, nu se cultivă în această plasă de cît 9528 hect. pentru cereale; 293 hect. teren pentru cultura viilor și 546 hect. pămînt acoperit cu pădurĭ, proprietate particulară; iar restul de 31331 hect. sunt acoperite de: imașe, fîneață, iazurĭ, livezĭ și locurĭ pentru așezarea satelor.

Pămîntul cultivabil produce tot soiul de cereale.

Viile daŭ vinurĭ bune.

Industria se mărginește la un număr de 7 morĭ de apă, 7 de aburĭ și 1 de vînt; iar comerciul constă în desfacerea productelor și a vitelor, în tîrgurile Podul-Iloaeĭ și Iași.

Numărul vitelor este de 29379 capete dintre carĭ: 9684 vite marĭ cornute, 15744 oĭ, 3 capre, 11 bivolĭ, 1097 caĭ și 2837 rîmătorĭ.

In plasa Copoul se află o populație de 2364 fam., saŭ 8402 suflete, dintre carĭ: 4578 bărbațĭ și 3824 femeĭ; 8155 Romînĭ, 185 Evreĭ, 35 Germanĭ, 8 Polonĭ, 8 Grecĭ, 5 Italienĭ, 4 Rușĭ, 1 Olandez și 1 Belgian.

Numărul bisericilor e de 20, deservite de 16 preoțĭ, 20 cîntărețĭ și 16 eclesiarhĭ.

Școale sunt 9, conduse de 9 învățătorĭ, și frecuentate de 143 elevĭ și 52 eleve.

Copoul, *com. rur.,* jud. Iași, pl. Copoul. Sĭ-a luat numele de la satul Copoul. E situată la S.-E. plășeĭ, pe un teren accidentat, prezintînd maĭ multe dealurĭ și văĭ, parte acoperite cu livezĭ și viĭ, iar parte cu semănăturĭ, fînațe și imașe.

Această comună se mărginește cu orașul Iași în partea despre S.; este formată din satele: Copoul (tîrgușor), Podgoria-Copoul, Rădiul-Aldeĭ, Munteni, Cîrligul, Șorogari și Aroneanul, avînd o suprafată cam de 6925 hect. și o populație de 620 familiĭ, saŭ 1678 suflete.

In comună sunt: 5 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ, 8 cîntărețĭ și 1 eclesiarh; 2 școlĭ, conduse de 2 învățătorĭ și cu o populație școlară de 52 elevĭ și 10 eleve; 2 morĭ, din care una de aburĭ, și o fabrică de frînghiĭ.

Budgetul e de 15860 leĭ, 10 banĭ la veniturĭ, și de 15099 leĭ, 74 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor se urcă la 4396 capĭ din carĭ: 1578 vite marĭ cornute, 2200 oĭ, 3 capre, 106 caĭ și 416 rîmătorĭ.

Copoul, *tîrgușor,* numit și Sărăria, în partea de S. a comuneĭ Copoul, pl. Copoul, jud. Iași, situat pe platoul dealuluĭ Copoul, pe a căruia continuare sudică se află și orașul Iași. Se întinde pe o parte și alta a șoseleĭ județene, până în bariera Sărărieĭ despre N. a orașuluĭ Iași. Are o populație de 209 familiĭ, saŭ 506 suflete, parte Evreĭ; în această populație este socotit și numărul locuitorilor satuluĭ Copoul.

Este reședința comuneĭ. Are o școală înființată în anul 1868, frecuentată de 30 elevĭ.

Numărul vitelor e de 75 capete, din carĭ: 38 vite marĭ cornute, 14 caĭ și 23 rîmătorĭ.

Copoul, *deal,* se întinde de la N. la S., din valea Breazuluĭ, terminîndu-se în șesul din dreapta rîuluĭ Bahluiul. Pe podișul luĭ se află: pădurea Breazul, satul și tîrgușorul Copoul, iar spre S. se întinde o parte a orașuluĭ Iași. In partea de N.-V. a dealuluĭ, curge pîrîul Căcaina, iar spre S.-V. rîul Bahluiul.

Coptul, *afluent* al pîrîuluĭ Pulpa, jud. Suceava.

Copucci, *sat,* în jud. Constanța, plasa Mangalia, cătunul comuneĭ Gheringec. Este situat în partea sud-estică a plășeĭ și cea meridională a comuneĭ, la 4 kil. spre S. de cătunul de reședință, Gheringec. Este așezat pe ultimile ramificațiunĭ sud-vestice ale dealuluĭ Chirizi-Iuc și pe malul nord-estic al Văeĭ-Viilor, fiind închis la E. de dealul Baș-Punar și dealul Ascilar și fiind dominat

de movila Copucci. Suprafaţa sa este de 965 hectare, dintre care 47 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ, cu 47 case. Populaţiunea sa, compusă numaĭ din Bulgarĭ, este de 45 famili, cu 380 suflete, ocupîndu-se maĭ ales cu agricultura. Pămîntul produce maĭ ales grîŭ şi ovăz. In partea sudică se cultivă şi viţa de vie, din care cauză s'a dat şi numele de Valea-Viilor văeĭ peste care este situat satul. Şoseaua judeţeană Mangalia-Cuzgun trece prin centru; alte drumurĭ comunale duc la Gheringec, la Ascilar, la Hagilar şi la toate satele învecinate.

Copucci, *movilă,* în judeţul Constanţa, plasa Mangalia, pe teritoriul comuneĭ Gheringec, şi anume la hotarul cătunelor Copucci şi Ascilar. Este situată în partea meridională a comuneĭ şi cea sud-estică a plăşeĭ şi este aşezată pe culmea dealuluĭ Ascilar, fiind vîrful săŭ cel maĭ înalt, avînd o înălţime de 82 metri. A fost punct trigonometric de observaţiune. Domină satul Copucci şi drumurile comunale Mangalia-Hazaplar şi Copucci-Chiuciuc-Tatlîgeac.

Copuzul, *com. rur.,* în plasa Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, situată în partea de V. a plăşeĭ pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa.

Teritoriul comuneĭ se întinde din rîul Ialomiţa spre S., pe cîmpia Bărăganul, pe o suprafaţă de 8550 hect., din carĭ 115 hect. pădure şi coprinde patru moşiĭ: Copuzul-Săpunarĭ, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Căldăruşani; are o suprafaţă de 1100 hect. şi s'a arendat pe periodul 1885—1895 cu suma de 26000 leĭ; Copuzul saŭ Odaia-Călugăruluĭ, proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Căldăruşani, cu suprafaţa de 850 hect., a fost arendată pe periodul 1885—95 cu suma de 20100 leĭ anual; Crăsani-d.-j., proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, cu suprafaţa de 5500 hect., este arendată cu suma de 10309 leĭ 68 banĭ; a patra este moşie particulară cu 1100 hect. După legea rurală din 1864 sunt împroprietăriţĭ 81 locuitorĭ şi după legea din 1878 s'aŭ maĭ împroprietărit 28, neîmproprietăriţĭ maĭ sunt 40 locuitorĭ.

Se compune din satele Copuzul şi Crăsani-d.-j., cu reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale în satul Copuzul.

Populaţiunea comuneĭ este 1300 locuitorĭ, cu 261 capĭ de familie şi 1039 membriĭ de familie, saŭ 685 bărbaţĭ şi 615 femeĭ. Sunt 542 agricultorĭ, 8 meseriaşĭ, 8 comercianţĭ, 3 avînd profesiunĭ libere, 25 muncitorĭ şi 22 servitorĭ. Din 1300 locuitorĭ, ştiŭ carte 555.

Vite sunt: 928 boĭ, 565 caĭ, 9 bivolĭ, 1684 oĭ şi 305 rîmătorĭ.

Venitul com. în 1887—1888 era de 3531 leĭ şi cheltuelile de 3405 leĭ.

In com. e o şcoală primară mixtă, frecuentată de 50 elevĭ şi 10 eleve; instrucţiunea se predă de un învăţător retribuit de stat şi comună.

Sunt două bisericĭ, deservite de doĭ preoţĭ şi doĭ dascălĭ, pentru care com. cheltueşte 360 leĭ anual.

Copuzul, *sat,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de com. cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, pe luncă şi sub coasta Bărăganuluĭ.

Are o populaţiune de 155 familiĭ Romînĭ şi 4 familiĭ Ţiganĭ. In sat se află o şcoală mixtă, condusă de un învăţător şi o biserică, deservită de doĭ preoţĭ şi doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 584 boĭ, 306 caĭ, 5 bivolĭ, 1050 oĭ şi 185 rîmătorĭ.

Copuzul, *movilă,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe cîmpul Bărăganuluĭ, în dreptul satuluĭ Copuzul.

Corabia, *com. urbană,* reşedinţa sub-prefectureĭ plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. E formată din Daşova, Corabia-Vechie şi Valea-Seacă. E situată lîngă Dunăre, la mijlocul cursuluĭ eĭ în Romanaţi, aproape de com. Leleiul şi balta Potelul. Corabia e departe de Caracal spre S. de 42 kil., socotind pe calea ferată şi e înconjurată de măgurĭ marĭ şi micĭ; pe una din ele altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ Măriĭ este de 45 m.

Este d'abia de 15 anĭ decretată comună urbană şi merge cu paşĭ repezĭ spre dezvoltare. E reşedinţă de sub-prefectură de cînd s'a unit cele două plăşĭ de S. (Balta şi Oltul-d.-j.). Are strade regulate şi bine construite. Intinderea stradelor aflate în circulaţie şi cu şosea, pe anul 1888, a fost de 511 m. liniarĭ.

Fiind singurul port în Romanaţi şi aşezat într'o poziţie favorabilă, a căpătat din tîmpul ultimuluĭ războiŭ şi maĭ ales de cînd a devenit cap de cale ferată, o însemnătate, maĭ ales comercială. Are o staţiune de cale ferată, una de observărĭ meteorologice, o judecătorie de ocol şi un biroŭ telegrafo-poştal, al căruĭ venit pe 1896—97

a fost de leĭ 38173, banĭ 10. E reşedinţa mediculuĭ de arondisment. Are un spital cu 10 paturĭ (cu un medic, un subchirurg şi 4 infirmierĭ) şi o formacie.

Este o şcoală primară urbană de băeţĭ condusă de 2 institutorĭ şi frecuentată de 53 elevĭ şi una primară rurală de fete, condusă de o învăţătoare şi frecuentată de 52 eleve.

Budgetul com. pe 1886—87 a fost de 36989 leĭ la veniturĭ şi de 36454 leĭ la cheltuelĭ.

Sunt 617 contribuabilĭ.

Are o populaţie de 684 capĭ de familie, saŭ 4162 sufl. (2316 bărbaţĭ şi 1846 femeĭ), din carĭ: 3940 ortodoxĭ, 104 catolicĭ, 9 armenĭ, 3 lipovenĭ, 36 mahomedanĭ, 45 mozaicĭ, 25 alte secte; 3757 Romînĭ, 45 Evreĭ, 2 Francezĭ, 75 Austro-Ungarĭ, 27 Germanĭ, 2 Ruşĭ, 36 Turcĭ, 150 Grecĭ, 8 Sîrbĭ, 23 Bulgarĭ şi 37 din alte deosebite state.

Com. Corabia în 1888 avea 860 case de locuit, 8 hanurĭ, 4 otelurĭ, 11 birturĭ, 45 cîrciumĭ, 14 băcănii, 2 cazinurĭ, 4 cafenele şi 12 alte diferite stabilimente, 1 cazan de rachiŭ, 1 cărămidărie, 2 morĭ cu aburĭ, 2 pe apă.

Sunt: 1437 vite marĭ, 1221 rîmătorĭ, 3041 oĭ şi alte vite micĭ.

Locuitoriĭ posedă 100 stupĭ cu albine.

Se cultivă aci viermiĭ de mătase. Sunt 150 duzĭ.

In Corabia sunt 2 bisericĭ: Sf. Spiridon (1843) şi Sf. Nicolae (1844), deservite de 3 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ.

Corabia se leagă cu Caracalul, T.-Măgurele şi Bechetul prin şosele bine întreţinute şi prin o linie ferată cu Piatra (Olt), prin Caracal. Corabia funcţionează ca port din 1862, cînd Domnitorul Cuza a decretat aci înfiinţarea unuĭ mic port cu numele de Mircea; astă-zĭ comerţul este viŭ şi între alte articole, exportul de cereale ocupă primul rang. Se maĭ exportă sare, vin de Drăgăşanĭ, etc.

Ca punct vamal, Corabia a avut pe 1884—85 un venit de 111022 leĭ şi pe 1885 s'a importat diferite mărfurĭ în valoare de 1042379 leĭ şi s'a perceput ca vamă 58888 leĭ; s'a exportat cereale şi vite în valoare de leĭ 5679136, la care s'a perceput 59136 leĭ. Mişcarea comercială a portuluĭ Corabia ne reprezintă în acelaşĭ timp maĭ întreg comerţul exterior al Romanaţuluĭ. Comerţul cu cereale e exercitat maĭ ales de Greciĭ stabilițĭ aci, carĭ duc productele cumpărate la Brăila şi la Galaţĭ.

Venitul vamal în 1895—96 a fost de 203414 leĭ, 80 banĭ. Biroul vamal Corabia s'a deschis la 1 August 1873.

Acest mic oraş este important pentru însemnătatea ce a avut în ultimul războiŭ. In 12 Maiŭ 1877, trupele romîne aflate aci, primesc botezul foculuĭ, cu ocazia uneĭ recunoaşterĭ făcute pe malul drept al Dunăreĭ. Turciĭ construiaŭ şanţurĭ, adăpost pentru infanterie. Bateriile romîne deschid focul şi gonesc pe lucrătorĭ. A doua zi vin de la Rahova 3 vapoare şi încep a arunca obuze asupra oraşuluĭ. Maĭ multe case şi otelul cel mare din coasta Dunăreĭ sunt găurite. Un vapor turcesc voind a pătrunde într'un braţ al Dunărei, unde se adăpostea, după insulă, nişte vase încărcate cu grîne şi apropiindu-se tare de ţărmul romîn, artileriştiĭ noştri reuşesc a-ĭ azvîrli prin o fereastră un obuz, care pătrunde chiar în interiorul vasuluĭ şi îĭ silesc a se retrage. Pe aci trecu Dunărea armata romînă ca să meargă la Plevna în ajutorul Ruşilor. In 12 Aug. 1877, divizia a III-a, cu o brigadă de cavalerie şi a II-a companie de geniŭ, trec Dunărea. Sub protecţia aceşteĭ diviziĭ, pontonieriĭ ajutaţĭ de şalupe, construiră podul maĭ la vale de Corabia, la Seliştioara, căcĭ fluviul are aci o lărgime maĭ mică şi prezintă avantagiul de a avea şi o insulă.

Lungimea totală a albieĭ Dunăreĭ între Siliştioara şi Măgura (ţărm drept) e de 1400 m. In 16 Aug. 1877, M. S. Domnul Carol I sosi cu statul-major la Corabia ca să prezideze trecerea Dunăreĭ. Dimineaţa toate trupele se găseaŭ la Corabia azistînd la un Te-Deum, Domnul le trecu în revistă şi puindu-se în fruntea lor le conduse până la pod unde se opri spre a privi trecerea armateĭ peste fluviŭ. După trecerea armateĭ, podul fu desfăcut şi transportat la T.-Măgurele.

Corabia, *staţie de dr. d. f.*, jud. Romanaţi, pl. Balta-Oltul-d.-j., oraşul Corabia, pe linia Piatra-Corabia pusă în circulaţie la 1 Aprilie 1887. Se află la (14.4 kil.) de Vişina. Inălţimea de asupra niveluluĭ Măriĭ de $39^{m}.85$. Venitul aceşteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 202940 leĭ 30 banĭ.

Corabia (Prundul), *insulă*, în Dunăre, în dreptul com. cu acelaşĭ nume, jud. Romanaţi. Are 46 hect. pădure.

Corabia, *pichet de graniţă*, la portul oraşuluĭ cu acelaşĭ nume, jud. Romanaţi.

Corabia-Caracal - Rîul-Vaduluĭ (Drumul-), *şosea naţională.*

Porneşte de la podul de pe Rîul-Vaduluï, jud. R.-Vîlceï şi scoboară valea Oltuluï până la Corabia, urmînd necontenit ţărmul drept al acestuï rîŭ. Trece pe lîngă vama Rîul-Vaduluï, şi după 7 kil. ajunge la comuna Cîineni, la Mănăstirea Cozia, apoï la Călimăneşti, trece prin vad rîul Gura-Văeï, pe lîngă Mănăstirea Cetăţuia şi intră în oraşul Rîmnicul, la kil. 63. De aci şoseaua urmează maï întîiŭ paralel cu drumul de fier şi apoï îl traversează aproape de kil. 70. Lasă în dreapta cât. Inoteşti, şoseaua ce duce la Tîrgul-Ocna, iar în stînga Ostroveni şi Rîureni. Intre kil. 73 şi 74 se împreună cu şoseaua Tîrgul-Ocna, traversează Rîul-Sărat pe pod, şi la kil. 79 trece pe pod rîul Govora. In urmă străbate pădurea şi cât. Tătărani, rîul Bistriţa, se împreună cu şoseaua ce vine de la Horezul, lasă în dreaptă com. Băceni şi conacul Lahovăreştilor. La kil. 95 traversează linia ferată şi intră prin Călina, maï trece odată, la kil. 117, linia ferată, şi ajunge în Drăgăşani în mijlocul căruia e kil. 118. De aci trece prin cât. Mamoleşti, Davideşti, trece rîul Peşteana pe pod, cât. Şanţul şi intră în jud. Romanaţi la kil. 130. Ajunge la cât. Runcul (131 kil.), de unde, până la Strejeşti, şoseaua e încă neîmpietrită pe un kil. lungime.

Din marginea com. Strejeşti, începe iar şoseaua care trece rîul Mamu (kil. 134) pe pod, traversează cât. Pleşoiul, între kil. 140 şi 141 şi imediat trece rîul Beica pe pod, apoï străbate cât. Segarcea (kil. 145), lasă în stînga Găneasa şi ajunge (kil. 140), în cât. Corneşul, aproape de punctul unde se întretae cu şoseaua Slatina-Craiova, pe ţărmul stîng al rîuluï Corneşul.

Din cât. Corneşul şoseaua urmează pe marginea maluluï drept al Oltuluï şi străbate cât. Spurcaţi, com. Ienoseşti şi Piatra, apa Jugălia; lasă în stînga la 100 m. com. Brîncoveni (kil. 160) şi cât. Văleni, trece prin Vlăduleni (166 kil.), trece Olteţul pe pod de lemn, lung de 60 m., se întretae cu linia ferată, străbate cât. Polopini şi satul Dobrosloveni, şi ajunge la Caracal (kil. 182), de unde ese la kil. 184, pe bariera Corabia. Trece pe marginea cătunul Comanca, com. Deveselul, pe lîngă conacul moşieï Pîrlita (193 kil.), lasă în dreapta com. Frăsinetul, Studina, cât. Studiniţa, trece o scursoare de apă pe pod, lasă la dreapta com. Grădinele, străbate o pădurice şi între kil. 203 şi 204 traversează linia ferată. Din acest punct începe a se vedea munţiï Balcani. In dreptul kil. 205 se află, în dreapta şoseleï, com. Cruşovul, iar la kil. 207 com. Brastavăţul. Şoseaua traversează apoï com. Vişina şi scoboară cea din urmă ondulaţiune la kil. 216, de unde începe a se vedea oraşul Corabia. La kil. 200 străbate o mică vale, iar între kil. 221 şi 222 iarăşï linia ferată, şi se îndreptează către Corabia-Vechie, în care se află kil. 224, situat pe malul Dunăreï.

De la Corabia-Vechie, şoseaua îşï schimbă direcţia către E. şi ajunge în oraşul Corabia (kil. 225). Şoseaua este întreţinută de stat, bine construită; are 12 m. lărgime.

Corabia-Vechie, *cătun,* al oraşuluï Corabia, pl. Balta-Oltul-d.-j. jud. Romanaţi, situat la V. de oraş, la un kil. depărtare de dînsul. Are 425 locuitorï. Maï de mult a fost cât. al com. Celeiul, iar acum, unit cu Daşova şi Corabia-Nouă, formează oraşul Corabia, port la Dunăre şi reşedinţă de subprefectură. Prin acest cătun trece şoseaua ce pleacă spre Caracal şi acea ce pleacă spre Bechet.

Coramul, *mahala,* în judeţul Mehedinţi, plasa Motru-d.-j., de com. rur. Corcova.

Coranul, *vale.* Vezï Boţeştilor (Dealul-), în comuna Cucuteni, plasa Stavnicul, judeţul Iaşi.

Coranul, *deal,* în partea despre E. a comuneï Voineşti, plasa Stavnicul, jud. Iaşi.

Corăbierul, *vale,* la E. de satul Lieşti, plasa Bîrlad, jud. Tecuciŭ. Are o lungime de 500 metri şi se află lîngă dealul Călmăţuiul.

Corăcăeşti, *sat,* situat pe ţărmul drept al Siretuluï, în partea de S.-V. a comuneï Brehueşti, pl. Siretul, judeţul Botoşani, cu o suprafaţă de 1328 hect. şi o populaţie de 169 familiï, saŭ 730 suflete. Are 1 biserică deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţï şi 1 şcoală mixtă a comuneï condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 50 şcolarï.

Vite: 116 vite cornute, 60 caï, 263 oï, 50 de mascurï. Sunt 30 stupï cu albine. In sat este 1 cîrciumă; 2 comercianţï şi 3 meseriaşï.

Corbani, *locuinţă izolată,* în jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., de pe teritoriul com. Teţcani.

Corbasca, *com. rur.,* pl. Berheciŭ, jud. Tecucï, compusă din 8 cât.: Băcioiul, Corbasca, Fofaza, Marvila, Pogleţul, Porcăreţul, Rogoaza şi Scărişoara.

Situată pe malul stîng al Siretuluï, la o depărtare de 60

kil. de capitala județuluĭ, și de 17 kil. de a plășeĭ.

Are o populație de 544 capĭ de familie, cu 2223 suflete.

Satele Băcioiul și Porcărețul sunt populate numaĭ de Țiganĭ, carĭ în timpul vereĭ se mută din sat în sat.

Contribuabiliĭ sunt 550.

In com. sunt 4 bisericĭ, în Corbasca, Marvila, Scărișoara și schitul Poglețul, în satul Poglețul; sunt deservite de 2 preoțĭ cu 4 cîntărețĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura și creșterea vitelor, iar ceĭ din satele Băcioiul și Porcărețul — Țiganiĭ — se ocupă cu facerea diferitelor unelte casnice, iar parte sunt lăutarĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Bacăŭ și la Adjud (jud. Putna), trecînd Siretul pe un pod de vase la Rogoaza.

In com. sunt: 307 boĭ, 298 vacĭ, 216 vițeĭ, 165 caĭ, 760 oĭ, 180 capre; se maĭ găsesc și 180 stupĭ.

Locuitoriĭ sunt parte răzeșĭ, iar cea maĭ mare parte împroprietărițĭ.

Școală se află în comună, din anul 1870, într'un local închiriat de com. Se frecuentă de 47 copiĭ (42 băețĭ și 5 fete), din numărul de 259 (136 băețĭ și 123 fete), în vîrstă de școală.

Venitul comuneĭ reprezintă suma de 7344 leĭ și 70 banĭ; cheltuelile sunt tot atîta.

Comuna e brăzdată de dealurile: Baba-Eleana, Mățcani la E., Muncel, Gherdana la S, formînd marginea de S. a com.; în raionul satelor țigăneștĭ se află maĭ multe văĭ și pîraie. E străbătută de maĭ multe văĭ: Scărișoara, în mijlocul satuluĭ cu acelașĭ nume, Rogoaza și Marvila și e udată de: rîul Siret în partea de V., care intră în județ la satul Marvila, continuă spre S.-E., formînd hotarul județuluĭ; de pîrîul Poghețul, care izvorește din dealul Babeĭ - Ileneĭ și se varsă în Siret, primind pe stînga pîrîul Cotromațul, care curge la S. de satul Poglețul; de pîrîul Rogoaza, care izvorește din locul numit «Tabăra-Țiganilor», curge la început sub numele de Neagotă primind pe stînga: Corbasca, Fofaza și trece pe lîngă s. Rogoaza înainte de a se vărsa în Siret.

Străbătută de șoseaua județeană, din care pleacă diferite ramurĭ de la Corbasca, la toate satele.

Se mărginește la E. cu com. Condrăchești, la V. cu rîul Siretul, la N. cu jud. Bacăŭ, la S. tot cu com. Condrăchești.

Corbasca, *sat,* face parte din comuna cu același nume, plasa Berheciul, jud. Tecuciŭ. Situat pe ambele laturĭ ale pîrîuluĭ Corbasca. Aci e reședința com. Cade în centru.

Are o populație de 117 capĭ de familie, saŭ 587 suflete, locuind în 104 case.

Aci se află o școală, care se frecuentă de 47 copiĭ (42 băețĭ și 5 fete).

Biserica, cu hramul «Sf. Nicolae», este de lemn, situată la S. de sat, făcută, cu spesele locuitorilor, în anul 1809, Noembrie 9; aceasta se vede în o scriere ce se păstrează în Penticostariŭ.

Corbasca, *moșie,* în jud. Tecuciŭ, proprietate a statuluĭ, cu trupurile: Cotul-Furniceĭ, 42 hect. 6570 m. p.; Scărișoara, 13 hect. 4000 m.; Fofaza, 10½ hect.; Poglețul, 21 hect.; Marvila, 20 hect.; Poiana-Chioară, 48 hect. 4280 m. p., toate în comuna Corbasca; maĭ înainte aparținea Mitropolieĭ din Iași.

Corbasca, *pădure,* în județul Tecuciŭ, proprietatea statuluĭ, cu suprafață de 1203 fălcĭ, avînd 2 trupurĭ: Corbasca, de 1200 fălcĭ și Răchitoasa, de 3 fălcĭ; se află în comuna Corbasca, pl. Berheciŭ.

Corbeanca, *com. rur.*, pl. Znagovuluĭ, jud. Ilfov, situată la N. de București, între Valea-Călugăruluĭ și Pădurea-Vlăsieĭ, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Tamași, Corbeanca, Mechioaia, Ostratul, Oracul și Sărindăreanca, cu o populație de 1114 locuitorĭ, carĭ trăesc în 254 case.

Se întinde pe o suprafață de 3347 hect. D-niĭ A. Petrovicĭ, A. Vasiliu, Gr. Cireșanu, Elena Stefanopolu, Al. Slătineanu, L. N. Gherasi, Al. Costescu și N. Hristodor, aŭ 2728 hect., iar locuitoriĭ aŭ 619 hect. Proprietariĭ cultivă 1389 hect. (52 sterpe, 115 izlaz și 1172 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comuna numără 211 contrib. Are un budget de 3453 leĭ la veniturĭ și 3650 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 209 contrib.

In comună sunt 3 bisericĭ (la Corbeanca, Ostratul și Tamași); o școală mixtă; 2 heleșteie; 2 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 699 (110 caĭ și epe, 349 boĭ, 218 vacĭ și vițeĭ, 2 taurĭ, 20 bivolĭ și bivolițe), și al celor micĭ de 1518 (4 capre, 167 porcĭ și 1347 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 259 sunt plugarĭ și 3 meseriașĭ.

Arătura se face cu 84 plugurĭ: 76 cu boĭ, 8 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 163 care și căruțe: 136 cu boĭ și 17 cu caĭ.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 3 străinĭ.

Corbeanca, *sat,* jud. Ilfov, face

parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, din pl. Znagovuluĭ. Este situat la V. de Tamaşi, pe malul drept al Văeĭ-Călugăruluĭ. Aci se fabrică diferite brînzeturĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 427 hect., cu o populaţie de 115 locuitorĭ.

D-l An. Petrovicĭ are 350 hect. şi locuitoriĭ 77 hect. Proprietarul cultivă 106 hect, (9 sterpe, 15 izlaz şi 220 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Numărul vitelor marĭ e de 78 şi al celor micĭ de 201.

Corbeanca, *cătun* saŭ *mahala,* pendinte de comuna Vînători-Marĭ, pe propritatea Corbi-Marĭ, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca.

Corbeanca, *numire* dată uneĭ *părţĭ* din *dealul* Dumbrava, com. Tohani, jud. Buzăŭ. Aci, Constantin Brîncoveanu, pe cînd era Domn al ţăreĭ, plantase viile sale. Casele şi beciurile în ruine se văd încă.

Corbeanca, *pădure,* pl. Znagovul, judeţul Ilfov; are o întindere de 1173 hect.

Corbeanca, *pădurice,* în întindere de 8 hect., com. Călineşti, jud. Muscel.

Corbenceĭ (Dealul-), *deal,* comuna Marcea, plasa Oltul-d.-s., jud. Vălcea.

Corbeni saŭ **Corbeni-Pămînteni,** *com. rur.*, pe rîul Argeş, jud. Argeş, plasa Loviştea, la 16 kil. de com. rur. Şuici, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 52 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 6 sate: Berendeşti, Bucşăneşti, Căpăţîneni, Corbeni, Poenari şi Turbura, avînd în tot 360 familiĭ, cu 1880 suflete, din care 30 locuitorĭ Ţiganĭ. In comună sunt 5 bisericĭ, (în Berendeşti, Bucşăneşti, Căpăţîneni, Corbeni şi Poenari), 2 şcolĭ primare rurale, una de băeţĭ şi alta de fete şi 5 cîrciume. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1807 leĭ 31 banĭ la veniturĭ şi de 1728 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887) această comună numără 266 contribuabilĭ şi are un budget de 6967 leĭ la veniturĭ şi de 6095 leĭ la cheltuelĭ. În această comună se află însemnate ruine de cetăţĭ vechĭ la Căpăţîneni şi la Poenari.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 1950 capete vite marĭ (1800 boĭ şi vacĭ, 140 caĭ, 20 măgarĭ) şi 3280 vite mărunte (2800 oĭ, 80 capre şi 400 rîmătorĭ).

Corbeni, *sat,* cu 381 locuitorĭ, pe rîul Argeşul, jud. Argeş, plaiul Loviştea; face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Este şi o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, deservită de doĭ preoţĭ şi un cîntăreţ.

Corbeni saŭ **Corbul,** *sat,* jud. Bacăŭ. (Vezĭ Corbul).

Corbeni, *cătun,* al comuneĭ Slobozia, din pl. Ocolul, jud. Gorj. Se maĭ numeşte şi Bîrseşti. E situat spre N.-E. comuneĭ, pe şes. Are o suprafaţă de 412 hect., din carĭ 223 hect. arabile, 144 hect. pădure, 5 hect. vie, 40 hectare prunĭ, izlaz şi fîneaţă.

Are o populaţie de 78 familiĭ, cu 320 suflete, între carĭ 68 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 33 plugurĭ, 32 care cu boĭ şi vacĭ, 5 căruţe cu caĭ, 12 stupĭ, 174 vite marĭ cornute, 10 caĭ, 87 oĭ şi 67 rîmătorĭ.

Spre E. de acest cătun şi în apropiere de dînsul trece apa Şuşiţa.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală care îl străbate; printr'o şosea vecinală, Slobozia-Lăleşti, care e în apropiere.

Cătunul are: 2 morĭ sistematice pe apa Şuşita, una a d-luĭ C. Daniilescu şi una a d-luĭ Ivancea; 2 cîrciumĭ. Biserica, de lemn s'a fondat la 1802 şi este deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Corbeni, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Gradiştea, cătunul comuneĭ Domniţa. Şĭ-a luat numele de la locuitoriĭ veniţĭ din com. Corbul, pl. Marginea-d.-j. Este aşezat în partea de V. a comuneĭ la malul stîng al rîuluĭ Buzăŭ, la 2100 m. spre V. de căt. de reşedinţă, Domniţa. Are o întindere cam de 100 hect. şi o populaţie de 60 familiĭ; sunt 40 contribualĭ; 28 persoane ştiŭ carte.

Corbeni, *cătun,* al comuneĭ Vîrtina, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în colţul unghiuluĭ ce face rîul Olteţul cu Geamartaluiul. Altitudinea terenuluĭ d'asupra niveluluĭ măriĭ este de 187 m. 76 pe Dealul-Chilieĭ. Are 235 locuitorĭ, formînd 70 familiĭ, toate de Romînĭ. Este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Corbeni-Pămînteni, *com. rur.* (Vezĭ Corbeni).

Corbeşti, *sat,* cu 20 familiĭ, jud. Argeş, pl. Cotmeana, pendinte de com. rur. Lunca - Corbuluĭ.

Corbeşti, *loc izolat,* com. Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Corbi, *com. rur.,* jud. Muscel, plaiul Nucşoara, la V. de Cîmpulung, situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Doamna. De la această comună până la Cîmpulung sunt 30 kil. pe drumul şoseluit, care trece prin comunele: Corbşori, Stăneşti, Slănicul şi Berevoeşti-Ungureni. O potecă, care merge tot la Cîmpulung, trece de la Berevoeşti-Ungureni, la Bughea.

Se compune din 2 cătune: Corbi şi Sboghiţeşti şi se întinde pe o suprafaţă de 1690 hect. Are o populaţie de 1553 locuitorĭ, 802 bărbaţĭ şi 751 femeĭ, cu 400 capĭ de familie, carĭ trăesc în 396 case.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ toţĭ cu creşterea oilor. Eĭ aŭ 12000 oĭ, a căror lînă, parte o lucrează făcînd dimiĭ, zeghĭ, saricĭ, etc., pe carĭ le vînd la tîrg, şi parte o vînd nelucrată. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la tîrgurile din Curtea-de-Argeş, Leiceşti, Tigveni, Petroşani, Domneşti, Stăneşti şi Cîmpulung.

Din laptele oilor se face brînză şi caşcaval foarte gustoase, cu care se face un comerţ întins.

In cercul comuneĭ sunt munţiĭ: Plăişorul, Şesul, Papăul, Darul, Preutesele, Basa, Zănoaga şi Pîndea, acoperiţĭ cu brazĭ şi moliftĭ. Pe la poalele lor sunt pădurĭ de fagĭ, mesteacănĭ, plopĭ şi aninĭ.

Rîul Doamna străbate această comună de la N. spre S. şi în el se varsă maĭ multe văĭ şi pîraie, între carĭ: Pîrîul-Bujoareĭ şi Valea-Nucareĭ. Pe acest rîŭ sunt 3 piue, 2 morĭ, 5 herăstrae, carĭ taie lemne de brad, şi 1 dîrstă, pentru făcut saricele. Herăstraele taie anual 32000 scîndurĭ.

Locuitoriĭ şĭ-aŭ căpătat pămînt, parte prin împroprietărire, la 1864, (cînd s'a dat pămînt la 296 clăcaşĭ); iar restul moşieĭ s'a vîndut locuitorilor în loturĭ la anul 1888.

Sunt 320 contribuabilĭ. Venitul com. e de 2933 leĭ anual. Prin mijlocul comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Doamna, este şoseaua comunală.

Are 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 dascălĭ şi o şcoală mixtă, condusă de un învăţător.

Ştiŭ carte 138 bărbaţĭ şi femeĭ.

La Corbi în toate Duminicele se face tîrg.

Comuna în partea de S. şi E. are suhatul şi pădurea Corbilor cu înţărcătoarele; la S.-V. se mărgineşte cu com. Poenărei, la V. cu dealurile Brătieni şi Brădetul; iar la N. cu com. Nucşoara şi munţiĭ Corbi.

Femeile Corbenilor aŭ un costum foarte pitoresc. Nevestele leagă stergarul (maramă) pe sub barbă şi fetele poartă cretinţe, ca femeile cîmpene din popor, —o esceptie a costumuluĭ munteanuluĭ.

Aci bărbaţiĭ port toiege în mînă în tot timpul şi cînd merg la biserică le reazimă toţĭ de zidul bisericeĭ d'afară. După terminarea oficiuluĭ divin, fie-care îşĭ ia toiagul şi pleacă după afacerile luĭ.

Era în datinile Corbenilor, şi acum încă se ţin de aceste datine, ca tineriĭ însurîndu-se saŭ fetele măritîndu-se, să nu se căsătorească de cît între eĭ, respingînd orĭ-ce propunerĭ li s'ar fi făcut d'aiurea.

Corbi, *sat,* face parte din com. rurală cu acelaşĭ nume, judeţul Muscel, aşezat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Doamna.

Populaţia luĭ e de 1433 loc.

Are o şcoală mixtă, frecuentată de 50 elevĭ şi eleve, din numărul de 220 copiĭ în etate de şcoală. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1728 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a reclădit la anul 1873.

In raionul comuneĭ sunt 4 bisericĭ: Sf. Maria, Sf. Dimitrie, Sf. Treime şi Sf. Apostolĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ. Biserica Sf. Apostolĭ, numită «De la Şgheab» este o bisericuţă mică, într'o peşteră, cioplită într'o stîncă de piatră, şi se crede a fi făcută la anul 1380 de o Doamnă din familia Basarabilor. Ea există şi astăzĭ. Are 2 altare, din care cel din dreapta este de stil bizantin.

In pomelnicul bisericiĭ aflăm aceste nume: Basarab Voevod, Neagoe Voevod, Radu-de-la-Afumaţĭ, Ruxandra Doamna (soţia luĭ Radu al VII-lea), Doamna Despina (soacra luĭ Radu şi nevasta luĭ Neagoe V. V.), Iosif Arhiereul (1793—1820), Grigorie Arhiereul (1823 — 1828), ambiĭ episcopĭ aĭ Argeşuluĭ şi Iosif, care la anul 1814, Iunie 6, a reparat bisericuţa.

Tot sub o stîncă de piatră, la eşirea din bisericuţă, este trapezăria (o boltă în piatră, de 21 paşĭ lungime şi de vr'o 4 m. înălţime). Aci sunt 2 lăviţĭ late şi lungĭ, stabile, unde vr'o 20 ctitorĭ aĭ bisericeĭ, dintre fruntaşiĭ satuluĭ, ospătează, la 14 Octombrie, 40 de oamenĭ, în memoria celor 40 martirĭ, pe carĭ biserica ortodoxă îĭ serbează la 9 Martie. Biserica are 2 hramurĭ: Martira Paraschiva şi Apostoliĭ Petru şi Pavel. In aceste zile se face tîrg pe locul bisericeĭ, ce e în marginea satuluĭ.

Corbi, *pădure,* jud. Muscel, plaiul Nucşoara, proprietate a sta-

tuluĭ, în întindere de 17530 hect., formată din 10 trupurĭ: Plăişorul, Preotesele, Bîndea, Zănoaga, Papăul, Rusul, Plătica, Alunişul, Podurile şi Crîngul.

Corbi-Ciungĭ, *com. rur.*, judeţul Vlaşca, compusă din căt. Corbi-Ciungĭ şi Vadul-Stanchiĭ, foste proprietăţĭ ale Creţuleştilor, apoĭ trecute în posesia luĭ Ioan Rosetti prin zestre, azĭ rămase fiiceĭ sale Sultana Creţeanu. Este situată pe valea apeĭ Neajlovuluĭ. E la distanţă de 76 kil. de Giurgiŭ şi de 5 kil. de Obedeni, reşedinţă plăşeĭ Neajlovul.

Acest sat este la 2 kil. de apa Argeşuluĭ, care o limitează spre N.-E. de Potlogi şi Corbi-Marĭ. Este departe de Bucureşti de 34 kil., de Giurgiu de 66 kil. şi de staţia drumuluĭ de fer Titu, de 20 kil.

In 1887, budgetul avea la veniturĭ 3007 leĭ, iar la cheltuelĭ 2860 leĭ.

Suprafaţa totală a comuneĭ este de 1702 hect., din carĭ 551 hect. pădure. S'a dat la ambele sate, la 127 locuitorĭ, improprietăriţĭ după legea rurală, 261 hect.

In această comună este o biserică, rezidită la anul 1875 de sătenĭ cu ajutorul D-neĭ Sultana Creţeanu, proprietara moşieĭ, deservită de 1 preot şi 1 dascăl; ţine de parohia Vînătoriĭ-Marĭ.

Este o şcoală primară mixtă, frecuentată de 19 băeţĭ şi 2 fete.

Sunt 6 cîrciumĭ; un han; casele proprietăţiĭ cu magaziĭ şi pătule îndestulătoare; 3 morĭ pe apa Neajlovuluĭ.

Prin comună trece şoseaua judeţeană.

Pe această proprietate începe vălcica Ciulniţa ce se scurge în Argeş prin Corbi-Ciungĭ.

Această proprietate s'a estimat de Creditul Fonciar Rural din Bucureşti, împreună cu Vadul-Stanchiĭ la suma de leĭ 180000.

Sunt 385 vite marĭ cornute (boĭ, vacĭ şi bivolĭ), 76 caĭ, 285 rîmătorĭ, 1430 oĭ şi capre.

Corbi-Ciungĭ, *cătun*, pendinte de com. Corbi-Ciungĭ, jud. Vlaşca, pl. Neajlovuluĭ. La hotarul moşieĭ despre N.-E. este rîul Argeşul, la 2 kil., pe proprietatea D-neĭ Sultana Creţeanu.

Suprafaţa acestuĭ trup de moşie este de 728 hect., din care s'a dat la 88 loc., împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864, 330 hect., rămînînd proprietăţiĭ 398 hect.; din acestea sunt: pădure 12 hect., locurĭ de cultură, fîneaţă şi izlaz 386 hect. Această moşie are un venit anual de 18000 leĭ.

Este o biserică şi o şcoală comunală.

Prin sat trece şoseaua judeţeană ce merge prin valea Neajlovuluĭ către Bucureşti, prin Malul-Spart, la Giurgiŭ prin Obedeanca şi la Piteşti prin Corbi-Marĭ. E departe de Bucureşti de 33 kil., de Giurgiŭ de 64 kil. şi de Titu de 20 kil.

Tradiţia spune că un Negru-Vodă după timpurĭ a vrut să facă capitala ţăreĭ aci la com. Corbi-Ciungĭ, care pe atuncĭ se numea Corbi-Micĭ, unde Vodă zidi un palat mare şi frumos; însă Divanul ţăreĭ împreună cu Mitropolitul s'aŭ împotrivit dorinţeĭ luĭ Vodă, şi aşa capitala a rămas tot la Tîrgovişte.

Corbi-din-Vale, *sat*, cu 104 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Topologul; face parte din com. rur. Corbi-Mîngureni.

Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică cu hramul Adormirea, deservită de un preot şi un cîntăreţ.

Corbi-Marĭ, *com. rur.*, judeţul Vlaşca, plasa Neajlovul. A fost proprietate a logofătuluĭ Em. Băleanu; azĭ e a moştenitorilor Sp. Gazotti. Este situată pe valea Redivoaie între apele Argeşul şi Neajlovul, acest din urmă trecînd chiar pe marginea satuluĭ. La 1833 era reşedinţa plăşeĭ Ogrăzeni, după cum se vede în harta ţăreĭ făcută de statul-major rus, după ordinul generaluluĭ Kisselef.

Moşia are suprafaţa fără pădure de 1780 hect., împreună cu Vînătoriĭ-Micĭ.

Aci este o pădure în suprafaţă de 1000 hect. S'a dat la 176 locuitorĭ, în 1864, conform legeĭ rurale, suprafaţa de 528 hect. Venitul anual al moşieĭ este de 60000 leĭ împreună cu Vînătoriĭ-Micĭ.

Creditul Funciar Rural din Bucureşti a estimat această proprietate la suma de 780000 leĭ, fără pădure.

In 1886 avea o populaţiune de 958 suflete, saŭ 195 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ în 1887, era de 3521 leĭ la veniturĭ şi 3266 leĭ la cheltuelĭ.

Este o biserică, cu hramul Sf. Treime, zidită la 1859 de sătenĭ, cu ajutorul proprietaruluĭ şi deservită de 1 preot şi 1 dascăl; o şcoală mixtă, de zid, în bună stare, cu 5 clase, condusă de 1 profesor şi care, în 1888, a fost frecuentată de 38 băeţĭ şi 26 fete.

Aci se face tîrg săptămînal în toate Vinerile. Prin această comună trece apa Neajlovuluĭ, şi despre N. trece, la capul moşieĭ, apa Argeşuluĭ, peste care este un pod pe vase al drumuluĭ ce duce la Titu prin Potlogi.

Este departe de Bucureşti de 40 kil.; de Giurgiŭ de 70 kil.; de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 20 kil., şi de Titu de 18 kil.

Comuna este străbătută de şoseaua care duce pe valea Neajlovuluĭ către Giurgiŭ şi către Piteşti.

Are şi căt. Podul-Corbeanca.

Corbi-Mîngureni, *com. rur.*, pe apa Topologuluĭ, jud. Argeş, pl. Topologul, la 18 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa subprefectureĭ, şi la 20 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 9 sate: Corbi-din-Vale, Dealul-Bălceşti, Gheordunul, Ghermăneşti-Mîngureni, Olăreşti, Popeşti, Schitul şi Socariciul, avînd peste tot 273 familiĭ, saŭ 1202 suflete.

In comună sunt 4 bisericĭ (în Corbi-din-Vale, Dealul-Bălceşti, Mîngureni şi Schitul), şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 2145 leĭ la veniturĭ şi de 2075 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţiune oficială (1887), această com. numără 239 contribuabilĭ şi are un budget de 3968 leĭ la veniturĭ şi de 3513 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în 1887 de 690 capete vite marĭ (674 boĭ şi vacĭ, 16 caĭ) şi de 588 vite mărunte (172 oĭ, 8 capre şi 408 rîmătorĭ).

Corbie (Podul-luĭ-), *podeţ*, jud. Suceava, peste pîrîul Neagra-Şaruluĭ, peste care trece drumul ce leagă satul Panaciul cu Neagra.

Corbiĭ (Fîntîna-), *fîntînă*, comuna Slătioara, plaiul Horezul, jud. Vălcea.

Corbiĭ (Rîpa-), *rîpă*, la N. comuneĭ Buneşti, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Corbiĭ (Viroaga-), *viroagă*, în jud. Vlaşca, pe proprietatea Babele, ce vine din moşia Cătunul şi se varsă în Neajlov, primind în mersul eĭ viroaga Muerea.

Corbiţa, *com. rur.*, jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, compusă din 7 cătune: Boul-Roşu, Buda, Corbiţa, Rădăcineşti, Şerbăneşti, Strîmba şi Ţîţul.

Situată pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Berheciul, la o depărtare de 37 kil. de reşedinţa judeţuluĭ şi la 11 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţiune de 525 capĭ de fam. saŭ 2005 sufl., din carĭ 504 contrib.; locuesc în 512 case.

In com. se află 5 bisericĭ: în Buda, Rădăcineşti, Şerbăneşti, Strîmba şi Ţîţul, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ.

Şcoala datează în com. din 1868; localul e de gard, proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 22 copiĭ, din 131 (60 băeţĭ şi 71 fete) în vîrstă de şcoală.

In 1895, s'a maĭ înfiinţat o şcoală în Rădăcineşti.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura; ceĭ din Buda se ocupă cu rotăria şi căruţăria; eĭ îşĭ desfac produsul munceĭ la Tecuciŭ, la Bîrlad şi la diferite bîlciurĭ anuale.

Vite sunt: 422 boĭ, 392 vacĭ, 160 caĭ, 204 oĭ şi 8 capre.

In raionul com., pe rîul Berheciul, se află o moară de apă.

Locuitoriĭ sunt împroprietăriţĭ la 1864.

Veniturile com. se urcă la 7330 leĭ, iar cheltuelile la 6330 leĭ.

E brăzdată de dealurile Boul-Roşu, Catargiuluĭ, Munteanuluĭ, Viilor, Cetăţuia, Strîmbeĭ, Giurgioana; şi udată de rîul Berheciul în partea de E., primind pe dreapta pîraiele: Valea-luĭ-Coadă, Valea-Căţeĭ, iar pe stînga Strîmba.

Căĭ de comunicaţie: şoseaua judeţeană Tecuciŭ-Găiceana, care merge pe partea stîngă a rîuluĭ Berheciul, precum şi maĭ multe drumurĭ naturale.

Se mărgineşte la N. cu com. Neguleşti, la S. cu com. Brăhăeşti, la E. cu com. Valea-Rea şi Giurgioana şi la V. cu com. Homocea.

Corbiţa, *sat*, face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ.

Are o populaţie de 32 capĭ de fam., cu 101 sufl., locuind în 31 case. Satul este aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la o depărtare de 965 m. de reşedinţa comuneĭ.

Corbiţa, *pădure*, jud. Tecuciŭ, proprietate a statuluĭ, avînd o întindere de 500 fălcĭ, cu trupurile: Plăcinţeni, 80 fălcĭ; Soveja, 30 fălcĭ; Corbiţa, 120 fălcĭ. Pendinte de com. Corbiţa, pl. Zeletinul.

Corbiţa, *pîrîŭ*, jud. Tecuciŭ. Izvoreşte din dealul cu acelaşĭ nume; curge printre satele Corbiţa şi Şerbăneşti şi se varsă în Berheciul.

Corbîea, *pîrîŭ*, jud. Iaşi. Se numeşte şi Ciunca. Izvoreşte din pădurea Brăeşti, de sub Dealul-Mare; curge spre N., prin Valea-Şalariuluĭ, prin satul Brăeşti, unde formînd un iaz, ia numele de Brăeşti; primeşte apoĭ pîraiele: Sîrbi, Căcaina şi Izvoarele, trece prin satul Albeşti, de unde i se dă numele de Ciorbolea, trece pe teritoriul comuneĭ Sîrca, prin satele Goeşti şi Lungani, intră prin iazul Lungani, format de pîr. Lacul, apoĭ se varsă în dreapta pîr. Bahlueţul, la satul Mădîrjeşti.

Corboaia, *pădure*, situată în partea despre N. a com. Bozieni, pl. de Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Este împărţită în două: una care priveşte spre com. Văleni (jud. Roman), tăiată de v'ro 16 anĭ şi alta, netăiată de maĭ bine de două-zecĭ de anĭ. Arboriĭ carĭ o compun sunt: fagul şi stejarul.

Corboaica, *loc izolat*, com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel. D'aci izvoreşte gîrla Valea-Popeĭ, sub numele de Chisarul, şi se varsă în rîul Bratia, pe malul stîng, în raionul comuneĭ Bălileşti.

Corbova, *insulă*, în Dunăre, com. rur. Batoţi, din jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa. (Vezĭ Ostrovul-Corbuluĭ).

Corbşori, *com. rur.*, pl. Nucşoara, jud. Muscel, la V. de Cîmpulung, 21 kil. departe de acest oraş. Işĭ trage numele de la comuna vecină, Corbi, saŭ Corbi-Micĭ (Corbşori). Este situată pe malul stîng al rîuluĭ Doamna şi are o populaţie de 700 loc. (340 bărbaţĭ şi 360 femeĭ), din carĭ 130 capĭ de familie. Locuesc în 130 case.

N'are nicĭ un cătun alipit.

Se mărgineşte la N. cu com. Corbi, la S. cu com. Stăneşti, la E. cu căt. Valea-Lupuluĭ şi la V. cu com. Poenăreĭ, de care se desparte prin rîul Doamna.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor, facerea şiţeĭ, brînzeturile, lucrarea lîneĭ, fabricarea ţuiceĭ, hainelor, precum: plocade, fote, procoave, zeghiĭ, etc. Şiţa o desfac la Piteşti, iar cele-l-alte, parte în comună, parte în oraşele Curtea-de-Argeş, Rîmnicul-Vîlcea, şi alte localităţĭ, unde se fac tîrgurĭ anuale. Ţuică se face până la 5000 decal. pe an. Porumbul se cultivă pe 150 hect.

Vite sunt: 223 boĭ şi vacĭ, 2025 oĭ, 16 caĭ, 30 porcĭ şi 20 capre. Produsul oilor, parte se vinde, parte se întrebuinţează pentru familie. Loc. posedă şi maĭ mulţĭ stupĭ cu albine.

In jurul comuneĭ sunt livezĭ cu prunĭ, fîn, arăturĭ cu porumb, dealurĭ şi pădurĭ compuse din fag, stejar şi anin.

Comuna numără 120 contribuabilĭ. Budgetul săŭ pe anul 1889—90, a fost la veniturĭ de leĭ 900. In anul 1885 eraŭ 105 contribuabilĭ.

Rîul Doamna udă com. Corbşori în partea de V., iar de la E. spre V. este străbătută de văile: Maluluĭ, Meilor, Vişanul şi Izvorul-din-Pămînt. Peste rîul Doamna este un pod de lemn, care leagă com. Corbşori cu Poenărei şi Corbi; o moară şi o dîrstă.

Se întinde pe o suprafaţă de 750 hect. Moşia e a locuitorilor, căpătată prin împroprietărirĭ, parte la 1864, parte la 1878 şi parte la 1889.

Are o carieră de piatră, din care se scoate anual până la 100 bucăţĭ lespezĭ de pardosit biserici.

In comună e o şcoală mixtă, frecuentată de 37 copiĭ, din numărul de 47, cu etatea între 6—12 anĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 1242 leĭ. Comuna contribue pentru cult cu 130 leĭ.

Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ şi 15 femeĭ.

Biserica, clădire nouă, la care aŭ contribuit numaĭ locuitoriĭ, este deservită de 2 preoţĭ şi 1 dascăl.

Corbşori, *moşie*, proprietate a statuluĭ, pendinte de Mitropolia din Bucureşti, jud. Muscel. Pentru periodul 1885—95 se arendase cu 4308 leĭ anual, afară de trupul Coseşti, care s'a vîndut de vecĭ. De la 1891, s'a reziliat contractul cu arendaşul moşieĭ, pentru că s'a vîndut de vecĭ toate trupurile, afară de pădure, poenele şi moara.

Corbul, *com. rur.*, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat pe rîul Vedea, gîrla Vediţa, pîraiele Berendeiul şi Runcul, între dealurile: Runcul şi Cerul, la o depărtare de 28 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 6 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 5 cătune: Vităneşti, Braniştea, Coşăreni, Ungheni, Sîrbi-Măgura, cu o populaţiune de 1345 locuitorĭ, din care 219 capĭ de familie; 255 contribuabilĭ; locuesc în case.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ, afară de 13 familiĭ de Ţiganĭ, şi se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ desfac productele agricole la Slatina şi Piteşti. Improprietăriţĭ după legea rurală sunt 168, cu 756 hect.; iar 32 sunt moşnenĭ.

Pămîntul de cultură e maĭ mult accidentat, şi pe luncĭ cam mocirlos.

Tot teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de 5750 hect. Locuitoriĭ posedă 52 caĭ şi epe, 400 boĭ, 100 vacĭ, 10 bivolĭ, 19 capre, 1730 oĭ şi 250 porcĭ.

Comerciul se face aci de 3 cîrciumarĭ.

Şcoala există de la 1882. Localul e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 43 copiĭ (42 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 200 (125 băeţĭ şi 75 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ, statul cheltueşte anual 1612 leĭ. Ştiŭ carte 50 bărbaţĭ şi 19 femeĭ.

Budgetul comuneĭ are la ve-

niturĭ suma de leĭ 3331.25 şi la cheltuelĭ aceiaşĭ sumă.

O şosea comunală, care trece prin cătunele Vităneşti, Coşăreni şi Ungheni, o leagă la N. cu com. Optaci şi la S. cu Buzeşti; o altă ramură leagă căt. Coşăreni cu Sîrbi-Măgura. La S. trece calea ferată Bucureşti-Vîrciorova.

Comuna e udată de la N. la S. de rîul Vedea, care primeşte gîrla Vediţa, cu pîraiele: Berendeiul, Runcul şi Osica, care dă în Plapcea. Tot cu direcţia N.-S. se înalţă şi următoarele dealurĭ: Muchea-Osica, Cerul, numit şi Potericiul, Dealul-Runculuĭ şi al-Somîndoculuĭ.

Cam la S., aproape unde dă Vediţa în Vedea, la capul Somîndoculuĭ, se află două măgurĭ numite: Măgurile-luĭ-Varipatic.

Se mărgineşte la N. cu comunele Optaşi şi Maldărul, la E. cu Cochineşti şi Stolnici şi la S. cu com. Buzeşti.

Corbul, *com. rur.,* în pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, pe malul drept al rîuluĭ Siret.

Şĭ-a luat numele de la moşia Corbul.

Este aşezată în partea de N. a judeţuluĭ, la 55 kil. spre N.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea nordică a plăşeĭ, la 15 kil. spre N.-E. de com. Măicăneşti, reşedinţa plăşeĭ; comunele învecinate sunt: Măxineni la 11 kil., Gulianca la 14 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Maluri (jud. Putna), la E. şi S. cu com. Măxineni, şi la V. cu moşia Gulianca.

Este o comună din regiunea cîmpuluĭ.

Rîul Siret o udă la E., de la N.-V. la S.-E., şi prin revărsările sale formează balta Corbul. Sunt în Corbul şi 30 puţurĭ (15-20 metri adîncime).

Cătunele carĭ o compun sunt: Corbul, reşedinţa la N., Chioveanul la S.

Suprafaţa comuneĭ este de 5412 hect., din carĭ: 105 hect. vatra comuneĭ, 752 hect. ale locuitorilor şi 4250 hect. ale proprietăţiĭ private.

Populaţia comuneĭ este 210 familiĭ, cu 1540 suflete, din carĭ 764 bărbaţĭ, 776 femeĭ; după starea civilă: 567 căsătoriţĭ, 928 necăsătoriţĭ, 55 văduvĭ; 207 ştiŭ carte.

Comuna are o biserică, cu hramul Cuvioasa-Paraschiva, zidită în anul 1868 de locuitorĭ; are un venit de 34 pogoane pămînt arabil, şi 400 leĭ anual, date de către comună; deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser.

Are o şcoală mixtă, fundată în anul 1870 de comună, cu 1 învăţător şi 73 elevĭ înscrişĭ (9 fete).

Calitatea pămîntuluĭ, acesta fiind mlăştinos, este mediocră. In ce priveşte cultura pămîntuluĭ, com. are: 3695 hect. arabile, 520 hect. imaş, 150 hect. pădurĭ, 42 hect. viĭ, 500 hect. fîneţe, 400 hect. neproductive.

Locuitoriĭ aŭ 1200 plugurĭ; 3912 capete de vite, din carĭ 514 vacĭ, 291 caĭ, 113 epe, 2117 oĭ, 757 boĭ şi 120 rîmătorĭ. In comună sunt 8 comercianţĭ (din carĭ 1 Evreŭ).

Căile de comunicaţie sunt drumurĭ vecinale: spre Gulianca-Cioråşti-R.-Sărat; spre Măicăneşti şi spre Măxineni.

Sunt 262 contribuabilĭ. Veniturile sunt de 4474 leĭ, 55 banĭ, iar cheltuelile de 4375 leĭ, 55 banĭ.

Corbul, *sat,* în jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, în vechime numit Corbeni, al com. Bogdana, situat d'a stînga Trotuşuluĭ, maĭ jos de Vrănceni, la o depărtare de 6 kil. de satul Bogdana. In anul 1891, din acest cătun n'a urmat la şcoală nicĭ un copil, din ceĭ 26 în vîrstă de şcoală. Capĭ de familie sunt 58, saŭ 173 suflete. Animale se numără: 3 caĭ, 71 vite cornute, 7 porcĭ şi 12 capre.

Corbul (Piatra-Corbuluĭ), *cătun,* al comuneĭ Cătina, judeţul Buzăŭ, situat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Corbul. Are 480 locuitorĭ şi 123 case.

Corbul, *sat,* pl. Jiul-d.-s., com. Braloştiţa, jud. Dolj, grămadă, cu 107 suflete, 54 bărbaţĭ şi 53 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Bratoveşti. Cu vîrstă de şcoală sunt 13 copiĭ. Ştiŭ carte 12 locuitorĭ.

Corbul, *sat,* face parte din com. rur. Leiceşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel. Este situat la N. de cătunul Leiceşti, pe malul stîng al rîuluĭ Doamna. Are o populaţie de 115 locuitorĭ. In dreptul satuluĭ, pe rîul Doamna, este un herăstrăŭ cu 2 pînze, care taie lemnărie de fag, stejar şi de alte esenţe.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit pe moşia Corbul-Pădureţ.

Corbul, *sat,* face parte din com. rur. Oporelul, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt. Are 116 locuitorĭ.

Corbul, *cătun,* pendinte de com. rur. Buzeşti, pl. Mijlocul, jud. Olt, situat la N., sub coasta unuĭ deal, pe dreapta Vedeĭ şi în lunca eĭ, cam la 500 m. maĭ sus de cătunul Bîrleşti-Burduleşti. Are 521 locuitorĭ; o biserică cu hramul Intrarea în Biserică şi Cuvioasa Paraschiva zidită la 1844, în zilele Domnitoruluĭ Gheorghe D. Bibescu

şi a Episcopuluĭ Ilarion Argeşul.

Corbul, *sat,* cătunul de reşedinţă al comuneĭ Corbul, judeţul R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j. Şi-a luat numele de la proprietatea cu acelaşĭ nume. Este aşezat în partea de N. a comuneĭ, pe malul drept al rîuluĭ Siret, la hotarul către judeţul Tecuciŭ. Are o întindere cam de 95 hect., cu o populaţiune de 160 familiĭ, carĭ coprind 1300 suflete, din carĭ 240 contribuabilĭ; 201 ştiŭ carte. Are o biserică, deservită de 2 preoţĭ, 1 dascăl, 1 paracliser, şi şcoala comuneĭ.

Corbul, *sat,* face parte din com. Coloneşti, pl. Stănişeşti, judeţul Tecuciŭ. Situat pe partea dreaptă a rîuluĭ Zeletin, la o depărtare de 1 kil. şi 540 m. de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţie de 19 capĭ de familie saŭ 45 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ, locuind în 19 case.

Aci se află o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ, zidită în 1677, după cum se găseşte în inscripţiunea bisericeĭ.

Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

Corbul, *sat,* în partea de N.-V. a com. Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, aşezat în vale, şi pe coastele a treĭ dealurĭ: Lipovăţul, Corbul şi Chiţocul, pe o suprafaţă de 447 hect., proprietatea locuitorilor, în care are şi statul $6^1/_2$ hect. vie şi cu o populaţie de 114 familiĭ, saŭ 483 suflete, jumătate Romînĭ, jumătate Rusnacĭ, carĭ toţĭ se ocupă cu lucrarea pămîntuluĭ şi creşterea vitelor. Aicĭ se lucrează dogăria şi rotăria; se cultivă viea şi livezile.

Vite: 200 vite marĭ cornute, 16 oĭ, 13 caĭ şi 100 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ şi 90 care cu boĭ, 8 căruţe cu caĭ, precum şi 40 stupĭ de albine.

Corbul, *sat,* face parte din com. rur. Călineşti, plaiul Cozia, jud. Vîlcea. Are o populaţie de 40 locuitorĭ (24 bărbaţĭ şi 16 femeĭ). Este situat pe şoseaua naţională Rîul-Vaduluĭ şi pe malul Oltuluĭ.

Corbul, *staţie de dr. d. f.,* jud. Olt, pl. Mijlocul, căt. Buzeşti, pe linia Piteşti-Slatina, pusă în circulaţie la 5 Ianuarie 1875. Se află între staţiile Stolnici (9.5 kil.) şi Potcoava (12.3 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de $163^{m\cdot}$,51. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896, a fost de 79386 leĭ, 89 banĭ.

Corbul, *costişe,* pl. Jiul-d.-s., com. Braloştiţa, jud. Dolj, pe care este situată comuna cu acelaşĭ nume.

Corbul, *vîrf de munte,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Caşinul, din şira Cuciurul.

Corbul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, între Valea-Ociĭ şi Valea-Corbuluĭ; face hotar despre com. Policiori.

Corbul, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Goideşti, căt. Ivăneţul, acoperit de fîneaţă şi pădure.

Corbul, *munte,* situat la N. comuneĭ Novaci, pl. Novaci, jud. Gorj, pe partea stîngă a rîuluĭ Gilort, între munţiĭ Paltinul şi Corneşul-Mic.

Corbul, *deal,* se întinde spre S.-V. de satul Larga, com. Movileni, pl. Copoul, judeţul Iaşi; este bogat în păşune.

Corbul, *deal,* situat pe teritoriul com. Buzeşti, pl. Mijlocul, jud. Olt, la V. de căt. Corbul, de la care-şĭ trage numirea. Are direţiunea N.-S., urmînd albia Vedeĭ. E tăiat de Brazda-luĭ-Novac şi de linia ferată Slatina-Piteşti. Sub poalele acestuĭ deal, în malul Vedeĭ, e gara Corbul.

Corbul, *deal,* în partea de V. a com. Şoimari, pl. Podgoria, jud. Prahova, pe care se afla pădure.

Corbul, *munte,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Chiojdeni, aşezat în partea de N. a comuneĭ; este acoperit cu păşunĭ întinse şi puţine pădurĭ.

Corbul, *deal,* jud. Tecuciŭ. Se întinde din com. Roza, jud. Tutova, continuă spre V. de satul Burlugul, pe malul stîng al Zeletinuluĭ, până la Gura-Burluguluĭ, com. Motoşeni.

Corbul, *deal,* începe din marginea satuluĭ Corbul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în direcţiune de la S. la N. şi se termină în marginea de S. a satuluĭ Chiţocul.

Corbul, *deal,* în com. Bîrzeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ. (V. Ludeşti-Budăiul, deal).

Corbul, *deal,* com. Govora, pl. Ocolul, jud. Vîlcea.

Corbul, *iaz,* jud. Iaşi, lîngă dealul cu acest nume, pe teritoriul satuluĭ Larga, com. Movileni, pl. Copoul; în el se află mult peşte.

Corbul, *lac,* judeţul Dolj, plasa Ocolul, com. Motoci.

Corbul, *loc izolat,* com. Leiceşti, plaiul Nucşoara, jud. Muscel, a-

coperit în parte cu sălciĭ, iar în parte loc de cultură.

Corbul, *loc izolat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Mînzaţi, spre S.-V. de satul Mînzaţi, loc unde se văd ruinele uneĭ bisericĭ şi ale unuĭ cimitir; a fost decĭ aci cînd-va vr'un sat.

Corbul, *moşie,* în com. Cătina, jud. Buzăŭ, proprietatea moşnenilor Miculeşti în devălmăşie. Are aproape 280 hect. pădure, fîneaţă, livezĭ şi arăturĭ. Se numeşte de locuitorĭ şi Sforile-Corbuluĭ.

Corbul (Floreasca), *moşie,* în com. Cătina, căt. Corbul, jud. Buzăŭ, numită şi Cepturaşul (Bureleanca). Are 340 hect. pădure, fîneaţă şi locurĭ arabile.

Corbul, *trup de moşie* a statuluĭ, jud. Olt. (Vezĭ Drăgăneşti-cu-Trupurile).

Corbul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, în com. Bogdana, proprietatea luĭ Tulea Welt. Este foioasă (fag şi stejar); are o întindere de 130 hect. şi este supusă regimuluĭ silvic.

Corbul, *pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Pribegi.

Corbul, *pădure,* dependinte de com. Vărsătura, jud. Putna, proprietate răzăşească. (Vezĭ Haraga-Hoţul).

Corbul, *trup* din *pădurea* Balaciul, pendinte de com. Romîneşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea, în întindere de 200 hect., supusă regimuluĭ silvic.

Corbul, *trup* de *pădure* a statuluĭ, jud. Vîlcea, în întindere de 15 hect., formînd împreună cu trupurile: Coasta-Lungă şi Dealul-Mare, pădurea Foleşti-d.-s., în comuna Pojogi, plasa Cerna-d.-s.

Corbul, *vechiŭ pichet,* cu No. 93, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, în partea de N., pe partea dreapta a rîuluĭ Siretul.

Corbul, *pisc,* spre V. de com. Oporelul, plasa Oltul-d.-j., jud. Olt, acoperit de pădure.

Corbul, *pisc,* com. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt.

Corbul, *pîrîiaş,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Caşinul; se varsă d'a dreapta pîrîuluĭ Curiţa.

Corbul, *pîrîŭ,* jud. Fălciŭ, izvoreşte dintre dealurile Şurpa şi Marmora, curge prin valea cu asemenea numire, pe teritoriul com. Bohotinul, pl. Podoleni, şi se varsă în rîul Jijia.

Corbul, *pîrîŭ,* în com. rur. Imoasa, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Corbul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Bisoca. Izvoreşte din muntele Furul-Mare, de la hotarul judeţuluĭ, merge dealungul culmeĭ Măgura-Ganeĭ, udă partea de N. a comuneĭ, şi se varsă în rîul Rîmnicul-Sărat, după un curs repede şi prăpăstios, pe dreapta acestuĭ rîŭ.

Corbul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Dumitreşti, reşedinţa plaiuluĭ. Izvoreşte din Muntele Corbul, (comuna Chiojdeni); brăzdează partea de N. a comuneĭ, şi după un curs repede se aruncă în rîul Motnăul.

Corbul, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ. Izvoreşte din partea de V. a satuluĭ Corbul, com. Lipovăţul, pl. Crasna; curge spre E. prin Valea-Corbuluĭ, prin mijlocul satuluĭ, şi la o distanţă de 1 kil., se varsă în pîrîul Butnariul, după ce primeşte pe afluenţiĭ Corbişorul şi Chiţocaşul.

Córbul, *platoŭ,* jud. Dolj, plasa Ocolul, comuna Izvorul.

Corbul, *surpătură,* în centrul căt. Sîmbureşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. E acoperită cu tufăriş.

Corbul, *vale,* între dealurile Corbul şi Marmora, com. Bohotinul, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ, prin care trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Corbul, *vale,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Imoasa, pl. Motrul-d.-s.

Corbul, *vale,* jud. Olt, pl. Mijlocul, situată la S.-V. de com. cu acelaşĭ nume şi la V. de căt. Ungheni. Are direcţiunea V.-E. şi dă în Vedea.

Corbul-Pădureţ, *pădure,* jud. Muscel, proprietatea statuluĭ, în întindere de 500 hect.

Corbul-PăSdureţ, *moşie,* a statuluĭ, în com. Leiceşti, plaiul Nucşora, jud. Muscel, pendinte de Mitropolia din Bucureşti. Aduce anual un venit de vr'o 590 leĭ.

Corbul-Valea-Largă, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, pendinte de comuna Săscioara, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea.

Corbuluĭ (Apa-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Cătina, căt. Corbul. Incepe din munţiĭ Piatra-Corbuluĭ şi se varsă în rîul Bîsca-Chiojduluĭ.

Corbuluĭ (Cotul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 94, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, în partea de V., lîngă rîul Siret, pe dreapta luĭ.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Lecca.

Corbuluĭ (Dealul-), frumos *plaiŭ,* jud. Buzăŭ, în com. Gura-Teghiĭ, între munțiĭ Tega și Podul-Grecilor, acoperit cu izlaz.

Corbuluĭ (Dealul-), *colină,* jud. Buzăŭ, în com. Policiori, ramificație din muntele Corbul, din com. Beciul; e acoperită de pădure.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* în com. Bodești-Precisteĭ, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat în spre N. de satul Bodești; este acoperit cu pădurĭ.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* în comuna Pleșești, jud. Suceava.

Corbuluĭ (Dealul-), *deal,* situat în raionul com. Colonești, jud. Tecuciŭ.

Corbuluĭ (Izvorul-), *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Gura-Dimieniĭ. Incepe din moșia Floreasca și se scurge în Valea-Dimieniĭ. Face hotar despre com. Niculești.

Corbuluĭ (Izvorul-), *izvor,* jud. Buzăŭ, în com. Goidești. Ese din muntele Arsenia și dă în Sărățelul-Bălăneștilor.

Corbuluĭ (Malul-), *mal,* la S. de com. Văleni, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Corbuluĭ (Muchea-), *colină,* în com. Grăjdana, jud. Buzăŭ, acoperită de pădurĭ.

Corbuluĭ (Muntele-), *munte,* în com. Beciul, căt. Tocila, jud. Buzăŭ, acoperit de pădurĭ.

Corbuluĭ (Piatra-), *cătun,* al com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ, cu o populațiune de 120 locuitorĭ, locuind în 43 case.

Corbuluĭ (Piatra-), *munte,* în com. Cătina, jud. Buzăŭ, culminînd într'o frumoasă și înaltă stîncă: vîrful Piatra-Corbuluĭ, parte stîncos și gol, parte acoperit de mesteacăn; e avut în substanțe minerale și maĭ cu seamă în gips; cîte odată se găsește și chihlibar de frumoase nuanțe în matca izvoarelor ce es dintr'însul. El continuă printr'un frumos plaiŭ: Plaiul Corbuluĭ. Acoperit de fîneață și semănăturĭ.

Corbuluĭ (Piatra-), măreață *stîncă de piatră,* în com. Gura-Teghiĭ, căt. Piatra-Corbuluĭ, jud. Buzăŭ, situată pe malul drept al rîuluĭ Bîsca-Rozileĭ. Laturile eĭ de N. și N.-E. cad perpenticular, pe cînd cele-l'alte sunt înclinate. E cea maĭ mare stîncă din județ.

Corbuluĭ (Piatra-), *pădure,* în com. Gura-Teghiĭ, căt. Piatra-Corbuluĭ, jud. Buzăŭ, avînd 100 hect., din care mare parte a moșnenilor.

Corbuluĭ (Piscul-), *pisc,* la N.-V. com. Crîngeni, jud. Teleorman.

Corbuluĭ (Piscul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 89, către hotarul Moldoveĭ, în com. Corbul, din plasa Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, așezat în partea de V. a comuneĭ.

Corbuluĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* jud. Tecuciŭ, izvorește din poalele dealuluĭ Corbul, udă satul cu acelașĭ nume și se varsă în partea dreaptă a Zeletinuluĭ, în fața satuluĭ Corbul, com. Colonești, pl. Stănișești.

Corbuluĭ (Poiana-), *poiană,* jud. Bacăŭ, plasa Trotușul, comuna Cașinul, pe teritoriul cătunuluĭ Căiuțul.

Corbuluĭ (Poiana-), *loc izolat,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Corbuluĭ (Rîpa-), *colină,* în com. Mărunțișul, căt. Valea-Seacă, jud. Buzăŭ.

Corbuluĭ (Rîpa-), *deal,* în com. Valea-Lungă, pl. Prahova, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Rîpa-), *rîpă,* com. Golești, plasa Rîurile, județul Muscel.

Corbuluĭ (Rîpa-), *rîpă,* la E. de com. Brebul, pl. Prahova, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Rîul-), *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Izvorește din dealul cu acelașĭ nume și se varsă în pîrîul Cuchinișul.

Corbuluĭ (Stînca-), *munte,* în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situat în apropierea satuluĭ Tașca. Se maĭ numește și Stînca-Corbițiĭ, după cum povestește legenda, că de pe vîrful eĭ s'ar fi aruncat în apele Bicazuluĭ o fată, ce se numea Corbița, desperată din pricină că Tătariĭ i-ar fi răpit logodnicul.

Această stîncă înaintează atît de mult în apele Bicazuluĭ, în

cît acestea trec acì ca printr'un fel de gît foarte strîmt.

Corbuluĭ (Şanţul-), *vechiŭ pichet,* cu No. 90, către hotarul Moldoveĭ, jud. R.-Sărat, din pl. Marginea-d.-j., com. Corbul, aşezat în partea de V. a comuneĭ, pe şanţul ce serveşte de hotar, de unde e şi numele luĭ.

Corbuluĭ (Ţarina-), *vechiŭ pichet,* cu No. 91, către Moldova. E situat în ţarinile comuneĭ Corbul, din pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat. Astă-zĭ e han pe drumul către com. Măicăneşti.

Corbuluĭ (Valea-), *vale* productivă, jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Mîleşti.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* în com. Policiori, căt. Gura-Văeĭ, jud. Buzăŭ. E acoperită de Pădurea-Corbuluĭ şi de Valea-Corbuluĭ. Are 114 hect.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Gorj, în clina de V. a Dealuluĭ-Muiereĭ, spre V. de com. Poiana-Seciurile.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Racoviţa, pl. Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Tîrleşti, pl. Teleajenul, jud. Prahova.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte de la poalele munteluĭ Bonciul, judeţul Prahova, curge spre E. şi S.-V. şi se varsă în raionul com. Comarnicul, pl. Peleşul.

Corbuluĭ (Valea-), *vale.* E situată între dealurile: Corbul, Lipovăţul şi Chiţocul, com. Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ. Are o întindere de 1 kil. Prin ea curge pîrîul Corbul.

Corbuluĭ (Valea-), *vale,* com. Foleşti-d.-s., pl. Horezul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Bistriţa, în raionul comuneĭ.

Corbuluĭ (Vîrful-), *pădure,* în com. Cătina, căt. Corbul, jud. Buzăŭ; face împreună cu Jarîştea un corp de 230 hect., pe moşiile Cepturaşul şi Corbul.

Corbuşorul, *pîrîiaş,* izvoreşte din dealul Lipovăţul, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, şi, la mijlocul satuluĭ Corbul, se varsă în pîrîul Corbul.

Corcanul, *cătun,* jud. Brăila, pendinte de com. Cioara-Doiceşti, pl. Călmăţuiul. E situat la N.-E. la 3—4 kil. de comună. Are 315 sufl., formînd 44 fam. Sunt acì 30 contribuabilĭ.

Corcanul, *moşie,* jud. Brăila, de aproape 2000 hect., proprietatea moştenitorilor D. G. Petcu. Se maĭ numeşte de loc. şi Ivănuşi.

Corcanul, *movilă,* jud. Brăila, la S. cătunuluĭ cu acelaşĭ nume.

Corcanul, *vălcea,* care se formează pe teritoriul comuneĭ Bălţaţi, pl. Mijlocul, jud. Olt; curge către E. şi dă în Negrişoara, în com. Birci.

Corceşti, *vale,* în partea de E. a comuneĭ Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani.

Corcioveni, *sat,* face parte din com. Brăhăşeşti, jud. Tecuciŭ. E situat pe coastă, în spatele satuluĭ Cosiţeni, în Capul-Dealuluĭ unde se împreună Berheciul cu Zeletinul. Acest deal începe din dreptul satuluĭ Brăhăşeşti şi continuă spre N. până în jud. Bacăŭ, avînd de o parte Valea-Zeletinuluĭ, iar de cea-l'altă Berheciul. Satul se află la o distanţă de 2 kil. şi 39 metri de reşedinţa comuneĭ. Are o populaţie de 32 capĭ de fam., cu 97 suflete.

Corcioveni, *pădure,* jud. Tecuciŭ, pl. Zeletinul, com. Brăhăşeşti. E situată între satele Corcioveni şi Cosiţeni.

Corcoaia, *gură,* în jud. Mehedinţi, numită şi Gura-Corcoaeĭ, în apa Cerneĭ şi loc foarte frumos, la scăparea rîuluĭ Cerna din stîncile munteluĭ Corcoaia.

După tradiţia feteĭ care a înşelat pe Iorgovan cu frumoasele sale cîntece, se crede că acest loc este locul unde se ascunsese sora luĭ Decebal, în timpul războaelor luĭ Traian cu Daciĭ şi care ar fi fost acì descoperită de Traian.

Corcoaia, *munte,* acoperit cu pădure, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, pe teritoriul com. Cloşani. Este despicat în două.

Pe partea dreaptă a rîuluĭ Cerna, în acest munte, la o înălţime mare, este săpată în piatră o potecă primejdioasă pentru ceĭ ce ar voi să treacă prin acel loc, lăsînd la o parte pe aceia care o leagă cu Comenzile şi care este maĭ bună. Această potecă săpată în piatra, locuitoriĭ o numesc Urma-Şarpeluĭ.

Corcoaia, *vale* adîncă şi prăpăstioasă, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, prin care străbate rîul Cerna, într'un loc pe o lărgime numaĭ de un metru.

Corcodelul, *cătun.* (Vezĭ Ciocîrleşti, sat, com. Valea-Satuluĭ, pl. Funduri, jud. Vasluiŭ).

Corcodelul, *vale,* în jud. Buzău, com. Pîclele. E acoperită de fîneaţă.

Corcoianul, *cătun,* al com. Pănătăul, jud. Buzău. Are o pop. de 300 loc., carĭ locuesc în 68 case.

Corcova, *com. rur.,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., la distanţă de 38 kil. de Turnul-Severin, iar de Strehaia reşedinţa plăşeĭ, de 16 kil. E situată pe valea Coşuşteĭ şi la poalele dealuluĭ ce se termină la împreunarea apeĭ Coşuştea cu Motrul.

Comuna e formată din satele: Corcova, Cordunul, Pîrvuleşti şi Stejarul. Are o populaţie de 1272 locuitorĭ, din carĭ 212 contribuabilĭ; locuesc în 274 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ aŭ: 56 plugurĭ, 121 care cu boĭ şi 20 căruţe cu caĭ. Stupĭ sunt 116.

Sunt 2 bisericĭ deservite de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală condusă de un învăţător, frecuentată de 29 elevĭ şi 3 eleve.

Circiumĭ sunt 2.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 2336 şi la cheltuelĭ leĭ 1853.

Vite sunt: 870 vite marĭ cornute, 60 caĭ, 700 oĭ şi 600 rîmătorĭ.

Biserica din satul Corcova, de lîngă curtea boerească, este de zid şi prezintă oare-care importanţă istorică prin vechimea eĭ; aci a fost mănăstire, în a căreĭ curte de zid se văd şi acum urmele chiliilor călugăreştĭ; iar în faţa bisericeĭ, jos, sunt nişte pietre cu inscripţiunĭ vechĭ.

Corcova, saŭ **Dealul-Corcoveĭ,** *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de com. rur. Corcova.

Corcoviţa, *vale,* în com. rurală Gîrbovăţul, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cordăreni, *com. rur.,* în partea de S.-E. a jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-s., formată din satele: Cordăreni, Cracalia, Dumeni, Ghinghioaia, Griviţa - Vechie, Griviţa-Nouă, Liveni, Slobozia, Şipoteni şi Vîrcoliciul, cu reşedinţa primărieĭ în Dumeni. Are o populaţie de: 890 familiĭ şi 3546 suflete; 8 bisericĭ, deservite de 5 preoţĭ, 10 cîntăreţĭ şi 6 pălămarĭ; 2 şcolĭ, cu 2 învăţătorĭ şi 110 elevĭ; 10 iazurĭ şi 22 1/2 pogoane de vie.

Suprafaţa întreguluĭ pămînt al comuneĭ este de 2409 hect. 13 ariĭ, stăpînite de locuitorĭ şi 3968 hect. 61 ariĭ a proprietăţilor.

Budgetul a fost în 1889—90 de leĭ 10059, banĭ 40, la veniturĭ, şi de leĭ 9612, banĭ 20, la cheltuelĭ; iar în 1890—91 de leĭ 10059, banĭ 89, veniturĭ şi de leĭ 9651, banĭ 20, cheltuelĭ.

Vite marĭ albe cornute sunt 1298, oĭ 3696, capre 11, caĭ 153, porcĭ 306; stupĭ cu albine sunt 101.

Cordăreni, *sat,* pe moşia cu asemenea numire, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ, divizat în două cătune: Cordăreni - Gafencu şi Cordăreni-Mănăstireĭ. Are o populaţie de 185 familiĭ, cu 777 suflete. Aşezările sătenilor sunt unele bune cu grădine şi livezuĭ; altele numaĭ cu grădine. Partea Gafencu, este a d-luĭ Manea, armean; şi partea Mănăstireĭ, a statuluĭ şi foastă a Mănăstireĭ Dolheşti, din jud. Suceava.

Bisericĭ sunt 2, deservite de 2 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 2 pălămarĭ; una se află pe partea Gafencu, are hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ; este mică, de lemn şi tencuită făcută de săteniĭ în 1824; una pe partea Mănăstireĭ, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de zid în 1873, de către posesorul moşieĭ D-luĭ Urzică, dimpreună cu săteniĭ. Şcoala e frecuentată de 60 elevĭ, are un local bun făcut de comună cu ajutor din partea posesoruluĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună.

Locuitoriĭ împroprietărițĭ aŭ 767 hect. 34 ariĭ pămînt în a lor dispoziţie; iar stăpîniĭ moşieĭ 1675 hect. 67 ariĭ cîmp şi 64 hect. 45 ariĭ pădure tînără de stejar. Partea moşieĭ Gafencu, este de 930 hect. 98 ariĭ cîmp şi 35 hect. 80 ariĭ pădure; iar partea Mănăstireĭ, de 716 hect. 10 ariĭ cîmp şi 28 hect. 64 ariĭ pădure.

Iazurĭ sunt treĭ, dintre carĭ unul numit Doljescu, în suprafaţa de 13 hect., şi unul Gafincescu, de 2 hect.

Pîrîul principal ce trece pe moşie este Ibăneasa.

Drumurĭ: acel de la Herţa la Săveni, şi acel de la Dorohoiŭ la Săveni.

Hotarele cu: Havîrna, Balinţi, Vorniceni, Carasa, Corlăteni, Ghenghioaia şi Vlădeni.

Localităţĭ însemnate sunt: Templul-Saşilor şi Movilele-Catreĭ.

Cordăreni, *pădure,* pe moşia şi comuna cu acelaşĭ nume, jud. Dorohoiŭ, plasa Prutul-d.-s., în suprafaţă de 64 hect. 44 ariĭ.

Cordăreni-Gafencu, *cătun.* (V. Cordăreni, sat, jud. Dorohoiŭ).

Cordăreni - Mănăstireĭ, *cătun.* (Vezĭ Cordăreni, sat, judeţul Dorohoiŭ).

Cordăşul, *deal,* se prelungeşte

în partea de N. a satuluĭ Curseşti-Răzeşi, din com. Curseşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ.

Cordeni, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Ivineţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. E situat pe şesul Crasneĭ, între dealul şi pîrîul Crasna.

Are o biserică fondată la 1815, deservită de 1 preot şi 1 dascăl.

Numirea satuluĭ s'a luat de la moşia Cordeni, fostă a Episcopieĭ de Roman, apoĭ a statuluĭ prin secularizare şi în urmă dată clăcaşilor împroprietăriţĭ la 1864 şi 1878. Se maĭ spune de bătrînĭ că cea întîiŭ familie venită pe Cordeni a fost a luĭ Timoftescu, trecută din Turcia maĭ întîiŭ în Basarabia şi apoĭ pe acest pămînt. Descendenţĭ din această familie sunt şi astă-zĭ. Tot cam pe atuncĭ o altă familie Bujoreanu, din Transilvania, coborîndu-se cu turma sa de oĭ, s'a aşezat aicĭ unde şĭ-a făcut o stare frumoasă, de care se bucură descendenţiĭ săĭ. Se maĭ spune că în faţa acestuĭ sat, dincolo peste pîrîul Crasna, ar fi fost din vechime un tîrguşor numit Caracaş (Tîrgul Caracaş) unde şi astă-zĭ se văd oare-care urme. Pe acel loc s'a găsit maĭ multe lucrurĭ, paftale şi banĭ de aramă şi argint. Alăturĭ cu acest tîrguşor ar fi existat şi un mic sat din rămăşiţa căruia se găsea o fîntînă cu un colac mare de piatră, învechit de timpurĭ, numită Fîntîna-luĭ-Bujoreanu. Bătrînĭ din bătrînĭ spun că aŭ apucat această fîntînă.

Cordeşti, *com. rur.,* jud. Gorj, pl. Gilortul, la N. comuneĭ Băceşti, situată pe şes şi coastă şi pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Amărăzuia.

Are o suprafaţă de 800 hect., din carĭ 250 hect. pădure, 250 hect. arabile, 220 hect. fîneţe, 30 hect. vie, 32 hect. livezĭ de prunĭ şi 18 hect. izlaz.

Are o populaţie de 127 familiĭ, cu 544 suflete, din carĭ 112 contribuabilĭ. Intre aceste familiĭ este şi o familie de Ţiganĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi se maĭ ocupă, afară de agricultură şi creşterea vitelor şi cu lemnăria, construind care, căruţe şi altele.

Eĭ posedă 30 plugurĭ, 70 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 210 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 175 oĭ, 90 capre şi 164 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ e de leĭ 856, banĭ 23, iar cheltuelile de leĭ 824, banĭ 60.

Comunicaţia se face printr'o şosea vecinală care vine despre comuna Băceşti şi străbate această comună prin centru, de la S. la N. Comuna are 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ la anul 1796.

Comuna Cordeşti este compusă dintr'un singur sat.

Corduna, *colină,* în com. şi căt. Lapoşul, jud. Buzăŭ, acoperită cu pădurea Lupoaia.

Corduneĭ (Podul-), *numire* dată uneĭ *părţĭ* din *pădurea* Alunişul, din com. Colţi, jud. Buzăŭ, în întindere de 38 hect.

Corduneĭ (Poiana-), *loc izolat,* în com. Colţi, jud. Buzăŭ, în pădurea Alunişul; ezlaz de vite.

Corduneĭ (Poiana-), *pădure,* în com. Colţi, căt. Alunişul, jud. Buzăŭ; face parte din pădurea statuluĭ Alunişul-Mlăjet, avînd singură o suprafaţă de 46 hect.

Corduneni, *numire,* ce se da maĭ înainte *satuluĭ* Cotul-Grosuluĭ, din jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni.

Corduniţa, *loc izolat,* în com. Nehoiaşul, jud. Buzăŭ, între Valea-Vaciĭ şi pîrîul Nehoiul; face hotar între com. Nehoiaşul şi Chiojdul-din-Bîsca.

Cordunul, *com. rur.,* jud. Roman, în plasa Moldova, spre N.-V. de oraşul Roman şi la o depărtare de 3 kil. de el şi 4 de reşedinţa plăşeĭ. Este aşezat pe şes, pe malul stîng al rîuluĭ Moldova. Este formată din satele: Cordunul şi Simioneşti, cu reşedinţa comuneĭ în satul Cordunul. Are 334 capĭ de fam., 396 contrib., 1368 loc., din carĭ 91 ştiŭ carte; locuesc în 306 case. Populaţia este romînă afară de 1 fam. Evreĭ. Sunt 655 vite marĭ cornute. Locuitoriĭ acesteĭ comune se ocupă cu transportul. Are o biserică de vălătucĭ şi o şcoală primară mixtă, care în cursul anuluĭ şcolar 1886—87 a fost frecuentată de 34 elevĭ (33 băeţĭ şi 1 fată), din 56 înscrişĭ (55 băeţĭ şi 1 fată). Venitul anual este de 4881 leĭ, 50 banĭ; iară cheltuelile de 4883 leĭ. Este legată cu oraşul Roman prin şosea.

Cordunul, *sat,* jud. Botoşani, pl. Coşula, pe dreapta pîrîuluĭ Tulburea, în partea de N.-E. a comuneĭ Flămînzi, pe moşia Flămînzi. Locuitoriĭ acestuĭ sat, se zice, sunt veniţĭ din Bucovina, pe care poporul o numeşte şi Cordun, de unde ar veni că şi locuitoriĭ aŭ fost numiţĭ Corduneni şi satul Cordunul. Are o populaţie de 148 fam., saŭ 838 sufl., avînd 188 contrib. Se află 4 cîrciume, 4 comercianţĭ şi 5 meseriaşĭ.

Vite: 188 boĭ şi vacĭ, 71 caĭ

marĭ și micĭ, 275 oĭ, 95 mascurĭ; 42 stupĭ cu albine.

Cordunul, *sat,* în jud. Roman, pl. Moldova, com. Cordunul, pe malul stîng al rîuluĭ Moldova, spre N.-V. de orașul Roman și la o depărtare de 3 kil. de el și de 4 kil. de reședința plășeĭ. Este așezat pe șes. Este reședința comuneĭ Cordunul. Are 212 capĭ de fam., 263 contrib., 930 loc., din carĭ 72 știŭ carte; locuesc în 204 case. Populațiunea este numaĭ romînă. Sunt 424 vite marĭ cornute. Locuitoriĭ acestuĭ sat se ocupă cu transportul și cu desfacerea de articole de alimentare. Are o biserică de vălătucĭ și o școală primară mixtă, care în cursul anuluĭ 1886-87 a fost frecuentată de 34 elevĭ (33 băețĭ și 1 fată), din 56 înscrișĭ (55 băețĭ și 1 fată). Este legată cu orașul Roman prin șosea.

Cordunul, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.; ține de com. rur. Corcova; are 50 case.

Cordunuluĭ (Cheia-), *numire* ce se maĭ dă *punctuluĭ* Cheia, jud. Buzăŭ, din com. Nehoiașul, pe unde rîul Buzăŭ intră din Transilvania în județ.

Coreia, *lac,* pe proprietatea Petroșani, com. Petroșani, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Corendi, *deal,* com. Mădulari, pl. Cerna, jud. Vîlcea.

Corhana, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistrița-d.-s., com. Liuzi-Călugăra. Sunt 71 capĭ de familie și 289 suflete. Animale sunt: 77 vite cornute și 16 porcĭ.

Corhana, *fost sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Bălușești, pe pîrîul Corhana.

Corhana, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Dulcești, pe malul drept al rîuluĭ Moldova, spre N. de satul Dulcești și la o depărtare de 3 kil. de el. Are 61 capĭ de fam., 65 contribuabilĭ, 216 loc., din carĭ 21 știŭ carte; locuesc în 90 case. Din această populație, 60 fam. (140 loc.) sunt Ungurĭ. Sunt 284 vite marĭ cornute. Unguriĭ din acest sat țin de parohia catolică Săbăoani.

Corhana, *deal,* în com. Văleni, pl. Moldova, jud. Roman, spre N. de satul Văleni.

Corhana, *numire* dată uneĭ *părțĭ* din *pădurea* Goicelul, ca de 20 hect., din com. Sărulești, jud. Buzăŭ.

Corhana. Vezĭ Husanul, deal, com. Ivinețești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Corhana, *munte,* jud. Suceava, în com. Dorna, numit și Bîtea-Spaimeĭ.

Corhana, *deal,* acoperit de tufiș, lîngă satul Bădilița, jud. Suceava.

Corhana, *pîrîŭ,* ce curge prin pl. Fundul, jud. Roman. Ișĭ ea naștere din maĭ multe izvoare, de la poalele Dealuluĭ-Chiliĭ; curge de la N.-E. spre S.-V. și primește în sine maĭ multe pîrîiașe, apoĭ se varsă în rîul Siret de a stînga, maĭ spre N. de satul Spiridonești.

Corhani, *deal,* începe de pe moșia Baranca, com. Movila, pl. Herța și se întinde pănă la Satul-Mare, com. Pilipăuți, județul Dorohoiŭ.

Corhani, *șes,* jud. Dorohoiŭ, pe malul Prutuluĭ. Incepe de la vama sucursală de pe Molnița, com. Pilipăuți, pl. Herța; se prelungește pe sub dealul Corhani, și se termină în hotarul moșieĭ Pilipăuți.

Corhanul, *deal,* în com. rur. Bala-d.-s., plaiul Cloșani, jud. Mehedinți.

Corhanul, *deal.* Vezĭ Nedieni, deal, com. Voinești, pl. Stavnicul, jud. Iași.

Coria, *ostrov,* pe albia Dunăreĭ în dreptul com. Pruntul-Comaneĭ, pl. Marginea, jud. Vlașca.

Corîiașul, *pădure,* în com. Mlăjetul, căt. Stănila, jud. Buzăŭ, proprietate moșnenească în întindere de 300 hect. E formată din sforile: Fundea, Pleșuva, Dosul-Bîsciĭ, Gîrliciul și Piatra-Fundeĭ, situate toate pe moșia Gorgănești.

Corîiașul, *vale,* în com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ. Incepe din pădurea Topilele și se scurge în izvorul Cepturașul.

Corîiul, *izvor,* în com. Goidești, jud. Buzăŭ. Incepe din muntele Corîiul și se scurge în pîrîul Bîsculița. Albia sa face hotar despre Transilvania.

Corîiul, *munte* însemnat, în com. Goidești, jud. Buzăŭ, aproape de frontieră, între muntele Balaban și Zănoaga. In poalele sale de S. e faimosul loc Crucea-Feteĭ. Are o pădure de brad și pășunĭ excelente, unde pot paște anual 1800 oĭ. Laptele ce se strînge în stîna de aci, se fabrică în cășăria Viforîta.

Corîiul, *munte,* în com. Mlăjetul, căt. Topilele, jud. Buzăŭ; are

ramificația: Corîiul-Mic; e acoperit de pădure și izlaz.

Corîiul, *numire* dată uneĭ *părțĭ* a *pădureĭ* statuluĭ, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ, în întindere de 285 hect.; face parte din pădurea Mlăjetul-Aluniș.

Corîiul, *vale*, în jud. Buzăŭ, com. Mlăjetul, căt. Stănila. Incepe din Munțiĭ-Colților și se scurge în apa Cepturașul.

Corjeuți, *sat*, pe moșia Pomîrla, în partea de V. a com. cu același nume, pl. Prutul-d.-s., județul Dorohoiŭ. Are 129 familiĭ, saŭ 429 suflete. Este o biserică, cu hramul Duminica-tuturor-Sfinților, deservită de 1 preot, 1 cîntăreț și 1 pălămar; este mică, de lemn, făcută în 1800, de Ioniță Bașotă, proprietarul moșieĭ. Calitatea pămîntuluĭ este în parte bună. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 352 hect. 32 ariĭ pămînt.

Corjocaruluĭ (Stînca-), *stîncă*, situată în com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Corlatele, *com. rur.*, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-j., la 47 kil. departe de Craiova și la 4 kil. departe de reședința plășeĭ, Vîrtopul.

Se învecinește la N. cu com. Vîrtopul, la S. cu com. Rudari, la E. cu com. Giubega, la V. cu com. Caraula.

Limita linieĭ de N. merge de la V. la E., pe valea saŭ pădurea numită a Vulpeĭ. Cele-l-alte sunt liniĭ de hotar.

Comuna este udată de gîrla Eruga; acest nume îl poartă numaĭ în această comună. In com. Cornul, pe unde izvorește, se numește Ieruga, asemenea și în com. Corlatele. Curge în comună cu direcțiunea E.-V., se îndreptează spre S. prin Estul comuneĭ, apoĭ trece în comuna Băilești de se varsă pe teritorul eĭ în o baltă numită Băilești. Peste gîrlă se află un pod de lemn; la S. de gîrla Eruga se află o mare movilă numită Măgura-Verde.

Comuna este fondată de un locuitor numit Floca. Se compune dintr'un singur cătun numit Corlatele.

In Corlatele se află o biserică fondată de locuitorĭ, la care oficiază preotul din comuna Rudari. Biserica este de lemn. După legea rurală din 1864 are o proprietate de 8 pogoane arabile. Serbează hramul la Sf. Dumitru.

Se maĭ află o școală mixtă, ce funcționează din 1889; este întreținută de comună. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 29 băețĭ și 6 fete. In vîrstă de școală sunt 73 copiĭ. Știŭ carte 21 bărbațĭ și 2 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 474 locuitorĭ, din carĭ 188 bărbațĭ și 286 femeĭ.

După legea rurală din 1864 sunt 98 împroprietărițĭ.

Sunt 80 de case și 33 bordee. Casele sunt făcute parte de zid, parte din pămînt bătut.

Suprafața comuneĭ este de 708 pog. 49 stînj. p., din carĭ 302 pog. 548 stînj. p. arabile, 170 pog. fîneață, 72 pog. izlaz, 50 pog. teren sterp. Viile sunt în întindere 70 pog.

Moșia se numește Corlatele; are o suprafață de 1260 pog. Aparținea d-luĭ Ștefan Paliu, iar actualmente aparține d-lor St. Nicolaŭ și G. G. Nicolaŭ. Se seamănă pe ea grîŭ și porumb.

Viile aŭ o întindere de 70 pog., aparțin locuitorilor și sunt situate pe proprietatea lor.

Pe proprietatea d-luĭ Rudăreanu se află două morĭ de aburĭ.

Locuitoriĭ desfac productele cîmpuluĭ la Craiova, la Cetatea saŭ la Calafat.

Comuna este străbătută de o cale comunală ce duce la Cetatea.

Sunt 2 cîrciumĭ.

Venitul pe exercițiul 1893—94 a fost de 1484,95 leĭ și cheltuelile de 1414,72 leĭ.

Vite cornute sunt 89, oĭ 40 și caĭ 8.

Corlatele, *sat*, jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Corlatele, cu reședința primărieĭ. (V. com. Corlatele).

Corlatele, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Valea-luĭ-Ion.

Corlatele, *deal*, în jud. Neamțu, plasa Piatra-Muntele, com. Gîrcina. E situat în prelungirea Dealuluĭ-Brînzeĭ.

Corlatele, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Corlatele.

Corlătei (Dealul-), *deal*, pe teritoriul com. Dolhești, pl. Crasna, jud. Fălciŭ.

Corlăteni, *com. rur.*, în partea de S.-E. a plășeĭ Coșula, jud. Dorohoiŭ. E formată din satele: Carasa, Corlăteni, Davidoaia, Miclăușeni, Miclăușeni-Duber și Vlădeni, cu reședința primărieĭ în Corlăteni. Are o populație de 518 familiĭ, saŭ 1632 suflete.

Sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ, 5 cîntărețĭ și 1 pălămar; o școală, condusă de un învățător, frecuentată de 56 elevĭ; 7 iazurĭ; 10 pog. vie.

Pămîntul locuitorilor este pe o întindere de 1053 hect., 21

ariĭ, iar al proprietarilor 4346 hect. 21 ariĭ cîmp şi 425 hect. 39 ariĭ pădure.

Budgetul com. pe exercițiul 1890—91 a fost de 5360 leĭ, 61 banĭ la veniturĭ şi de 5088 leĭ, 51 banĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 1315 vite marĭ cornute, 2588 oĭ, 178 caĭ şi 365 rîmătorĭ.

Sunt 70 stupĭ.

Corlăteni, *sat,* în partea de S.-V. a com. Corlăteni, plasa Coşula, jud. Dorohoiŭ, pe moşia cu acelaşĭ nume. Are o populaţie de 188 familiĭ, saŭ 600 suflete. Satul este înfiinţat în 1853, de către răposaţiĭ Lascar Lascarache Bogdan şi soţia sa Henrieta, născută Dimachi, în puterea împărţeleĭ urmată cu sora d-sale Elena Iancu Docan născută Dimache, ca avere ereditată de la părinţĭ, cînd atuncĭ aŭ ridicat 100 locuitorĭ din satul Dimăcheni, cărora li s'a dat toate înlesnirile, spre a-şĭ face aicea aşezările; iar acele ce le aveaŭ în Dimăcheni, aŭ rămas neatinse. Vatra satuluĭ actual ocupă vechea silişte, unde a existat satul vechiŭ, tot cu asemenea numire, distrus prin războaiele urmate pe acolo.

Aşezările sătenilor în cea maĭ mare parte sunt bune, cu grădinĭ şi livezĭ.

Proprietatea moşieĭ este a doamnelor Ema Radu Rosetti şi Elena Mira Sturdza, fiicele şi erezele răposaţilor proprietarĭ.

Este acĭ: o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar; este mică, de lemn, tencuită, făcută de sătenĭ în 1876; o şcoală, condusă de 1 învăţător, frecuentată de 56 elevĭ, şi care are un local făcut de comună.

Calitatea pămîntuluĭ este bună şi fertilă. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 396 hect. 9 ariĭ în a lor dispoziţie; iar proprietatea 1399 hect. 25 ariĭ cîmp şi 32 hect. şi 94 ariĭ pădure de stejar. Iazurĭ sunt 3, dintre carĭ, maĭ mare este acel numit a-Fălcienilor, de 24 hect. 64 ariĭ întindere, cu peştĭ, racĭ şi chişcarĭ de bun soiŭ.

Apele ce curg pe moşie sunt rîul Jijia şi Pîrîul-Bahneĭ saŭ Putreda.

Drumurĭ: acel ce vine de la Dorohoiŭ prin Carasa şi merge prin Vlădeni la Podul-Stamateĭ; acel ce vine pe Valea-Putredeĭ, de la Liveni şi Dumeni şi acel ce duce la Botoşani şi Gara-Leorda, prin Dimăcheni.

Hotarele cu: Miclăuşeni, Cordăreni, Vlădeni, Dimăcheni şi Văculeşti.

Localităţĭ însemnate sunt: Vatra-Tîrguluĭ şi Cetatea.

Numirea moşieĭ vine de la Corlat, vechiul eĭ proprietar, boer de credinţă Domnitoruluĭ şi Ţăreĭ, pentru care Ştefan-Vodă-cel-Mare îĭ dărueşte satul cu moşia Berchişeşti din Bucovina, prin hrisovul din 13 Septembrie 1473, moşie care în urmă deveni proprietatea mănăstireĭ Moldaviţa.

Corlăteşti, *com. rur.,* plasa Crivina, jud. Prahova. Este situată lîngă apa Dîmbul, la 3 kil. departe de Ploeşti şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Corlăteşti şi Ghighiul, avînd o populaţiune de 431 locuitorĭ (204 bărbaţĭ şi 227 femeĭ); sunt 77 contribuabilĭ; 91 capĭ de familie; locuesc în 90 case de locuitorĭ.

In comună, afară de mănăstirea Ghighiul, maĭ este o biserică, fondată la anul 1792, deservită de un preot.

Locuitoriĭ, în număr de 40, s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşia statuluĭ, numită Ghighiul, şi a doamneĭ Elena Creţulescu, cînd li s'aŭ dat 82 hect. pămînt. Eĭ aŭ: 22 caĭ şi epe, 101 vacĭ, 1004 oĭ, 41 porcĭ, 91 boĭ, 33 viţeĭ şi 2 taurĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Dîmbul, sunt două morĭ de măcinat şi una pe heleşteul format din izvoare.

Tot teritoriul comuneĭ e de 482 hect. Pămîntul e prielnic la toată cultura.

Comerciul se face în comună de un cîrciumar.

Comuna e străbătută de şoselele: Corlăteşti-Coslegi, Corlăteşti-Ploeşti, Corlăteşti-Ghighiul şi Corlăteşti-Berceni, toate în legătură cu şoseaua judeţeană.

E udată de gîrlele Recelea şi Calda, afară de rîul Dîmbul.

Corlăteşti, alt *nume* al *com.* Cezieni, plasa Ocolul, jud. Romanaţi. E compusă din Corlăteşti-d.-s., Corlăteşti-d.-j. şi Corlăteşti-d.-mj., avînd peste tot 866 locuitorĭ. Comuna e situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Tesluiul, 10 kil. spre N.-V. de Caracal.

Corlăteşti, *sat,* face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Crivina, jud. Prahova. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Corlăteşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Vlădeşti, pe pîrîul Horoeta, spre S. de satul Vlădeşti. Maĭ e numit şi Ileneasa.

Corlăţelul, *com. rur.,* în judeţul Mehedinţi, pl. Blahniţa-Cîmpul, la distanţă de 39 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de Vînjul-Mare, reşedinţa plăşeĭ, de 7 kil. E formată dintr'un singur sat. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 68 plugurĭ,

156 care cu boĭ, 12 căruţe cu caĭ. Sunt 89 stupĭ.

Această comună este situată pe valea rîuluĭ Drincea. Are o biserică, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 18 elevĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 6336 şi la cheltuelĭ leĭ 2865.

Vite: 698 vite marĭ cornute, 780 oĭ, 39 caĭ şi 651 rîmătorĭ.

In această comună se fac treĭ bîlciurĭ anuale şi anume: In Martie, în Iunie, la 21—22, şi altul la 28 şi 29 August.

In com. Corlăţelul, pe marginea rîuluĭ, maĭ ales primăvara cînd vine mare şi surpă malurile sale, se găsesc cioburĭ de diferite vase romane.

Prin com. Corlăţelul trece şoseaua Severin - Hinova-Rogova-Vînjul - Mare - Corlăţelul - Almăjelul.

Corlăţelul, saŭ **Straja-din-Deal,** *deal,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Corlăţelul, pl. Cîmpul. Este punct bun de observaţiune.

Corlăţelul, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul. Trece prin comuna cu acelaşi nume, iar în cursul săŭ ia numele de Drincea, după ce formează un loc băltos în com. Corlăţelul.

Cornaciul, *pîrîŭ,* jud. Botoşani, pl. Coşula, com. Slobozia-Secătura. Izvoreşte din pădurea Palanca; formează balta Antoce; primeşte pîraiele Pălăncuţa, al-Cruceĭ, Oneguţa saŭ al-Lingurarilor şi se varsă în pîrîul Miletinul.

Cornaciul, *şes,* jud. Botoşani, ce se întinde în partea de E. a comuneĭ Slobozia-Secătura şi parte pe teritoriul comuneĭ Coşula. E productiv în fîn.

Cornăţelele, *cătun* (tîrlă), în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti. Este situat lîngă pădurea şi pe moşia cu acelaşĭ nume.

Cornăţelele, *moşie* a statuluĭ, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta; face parte din moşia Bucul-Mătăseşti; este situată pe cîmpul Bărăganul, şi spre S. de satul Cosîmbeşti.

Cornăţelele, *pădure* de stejar, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, teritoriul comuneĭ Cosîmbeşti. Are o suprafaţă de 40 hect.

Cornăţelul, *com. rur.,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa. Această comună este aşezată la S.-E. de Tîrgovişte, în mijlocul uneĭ cîmpiĭ întinse, unde în toţĭ aniĭ se face un mare bîlciŭ anual, numit Tîrgul-Cornăţelul, la Sf. Maria, 8 Septembrie. Pe teritoriul acesteĭ com. se află un mic heleşteŭ.

Cornăţelul se compune din patru cătune: Cornăţelul, Corni, Cocoşul şi Slobozia, cu o populaţie de 1448 locuitorĭ. Are treĭ bisericĭ; o şcoală; o moară de aburĭ.

In apropiere de Cornăţelul se află şi pădurĭ întinse. Prin Cornăţelul, afară de alte drumurĭ micĭ, trece şi şoseaua comunală de la comuna Dobra spre Bolovani. Cornăţelul se învecineşte la E. cu Bilciureşti, la V. cu Bolovani, la N. cu Dobra şi Băleni şi la S. cu com. Ghergani, căt. Colacul. In com. Cornăţelul, căt. Cocoşul, este un spital întreţinut de Eforie.

Cornăţelul, *com. rur.,* jud. Olt, plasa Oltul-d.-s., compusă din 3 cătune: Cornăţelul, Seaca şi Optăşani. Legenda spune că această comună s'a înfiinţat cam pe la anul 1700, din emancipaţĭ, robĭ aĭ Schituluĭ Seaca şi din Romînĭ, parte de peste Olt, parte din părţile de cîmp ale judeţuluĭ Olt, şi parte de prin judeţele Argeş, Teleorman şi Vlaşca, carĭ fugeaŭ din loc în loc de frica Turcilor şi a Muscalilor. Aicĭ, graţie poziţieĭ loculuĭ, brăzdat de văĭ şi vîlcele, acoperite cu pădurĭ, se puteaŭ ascunde de orĭ-ce inamic. Eĭ trăiaŭ răspîndiţĭ prin pădurĭ, departe uniĭ de alţiĭ, aşa că chiar între eĭ nu se cunoşteaŭ. Locuinţele lor, numite surle, eraŭ foarte simple. Aveaŭ forma unuĭ con şi se alcătuiaŭ din copacĭ retezaţĭ, puşi în picioare, rezimaţĭ unul de altul la vîrf şi acoperiţĭ cu crăcĭ de arborĭ. Maĭ tîrziŭ aŭ făcut bordee, ale căror urme se văd şi acum în pădure.

Comuna Cornăţelul este situată pe deal, între rîul Plapcica şi gîrla Seaca, la 32 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 4 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţiune de 1200 locuitorĭ (630 bărbaţĭ şi 570 femeĭ), în care intră şi 60 familiĭ de Ţiganĭ; sunt 340 capĭ de familie; 223 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ şi un schit, numit Seaca.

Ocupaţiunea de căpitenie a locuitorilor e agricultura. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la: Slatina, Drăgăşani, Piteşti şi la bîlciurile din Dobrotinetul, Cîmpul-Mare, Optaşi, etc.

S'aŭ împroprietărit, la anul 1864, 188 locuitorĭ, dîndu-li-se 663 hect. din proprietatea mănăstireĭ Cozia. Eĭ aŭ: 18 caĭ şi epe, 200 boĭ, 15 capre, 500 oĭ, 200 porcĭ şi 350 vacĭ.

Şcoala funcţionează în comună dela 1853. Se frecuentă de 43 băeţĭ, din numărul de 225 copiĭ (118 băeţĭ şi 107 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 756 leĭ.

Ştiŭ carte 60 bărbaţĭ.

Deşi terenul nu e tocmaĭ prielnic la toată cultura, totuşĭ se cultivă în abundenţă: porumb, grîŭ, orz, ovăz şi meiŭ.

Comerciul se face în comună de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 1914,95 leĭ anual şi cheltuelile la aceeaşĭ sumă.

Comunicaţia se face cu multă greutate din cauza lipseĭ de şosele. Cornăţelul e brăzdat de dealurile Roşul, Curca, al-Schituluĭ, al-Guguluĭ şi al-Plapceĭ şi udată de văile: Plapcica, Plapcea-Mare, a-Guguluĭ, Seaca, Fîntînelele şi altele.

E de văzut aci pădurea statuluĭ Seaca-Optăşani, una din cele maĭ marĭ pădurĭ ale ţăreĭ noastre, cu esenţă de stejar de cea maĭ bună calitate, gîrniţă, arţar, ulm, teiŭ, frasin. De aci se exploatează cea maĭ bună cherestea şi tot felul de lemnărie lucrată pentru case.

Locuitoriĭ sufăr de lipsa apeĭ în timpul vereĭ, din cauza fîntînelor rarĭ şi rele şi sunt nevoiţĭ să aducă apă cu butoaiele din depărtare.

Se mărgineşte cu comunele: Poborul, la E.; Vaĭ-de-Eĭ, la V.; Topana, Păroşi şi Urşi, la N. şi cu moşneniĭ Albeşti, la S.

Cornăţelul, *com. rur.*, în judeţul Putna, pl. Răcăciuni. Este aşezată în lunca Trotuşuluĭ, avînd satele ce o compun la o distanţă de ½ oră unul de altul.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ (Adjudul-Noŭ) e de 12 kil., iar de capitala judeţuluĭ e de 56 kil.

Marginile acesteĭ com. sunt: la N. rîul Trotuşul, care o desparte la N.-E. de comuna Urecheşti; la S.-E. com. Copăceşti; la S. com. Angheleşti şi la V. com. Coţofăneşti.

Comuna Cornăţelul se compune din următoarele cătune: Cornăţelul (unde e şi primăria comuneĭ), Lunca-Dochieĭ şi Satul-Noŭ.

Populaţiunea după cel din urmă recensămînt e de 205 capĭ de familie, saŭ 694 suflete (375 bărbaţĭ şi 319 femeĭ). Această populaţie se împarte ast-fel: 321 neînsuraţĭ (193 bărbaţĭ şi 128 femeĭ), 344 însuraţĭ, 29 văduvĭ (10 bărbaţĭ şi 19 femeĭ); 692 Romînĭ şi 2 Germanĭ; 687 ortodoxĭ, 2 catolicĭ şi 5 mozaicĭ; 242 agricultorĭ, 2 meseriaşĭ, 2 comercianţĭ şi 4 avînd profesiunĭ libere.

Ştiŭ carte 11 persóne.

Numărul caselor de locuit e de 166.

Este o biserică parohială, cu hramul «S-ţiĭ Voevozĭ». Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 150 leĭ anual.

Copiĭ cu vîrsta de şcoală sunt 83, din carĭ 48 băeţĭ şi 35 fete. Comuna prevede în budgetul eĭ 90 leĭ pentru şcoala din Coţofăneştĭ.

Sunt 168 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893/94 a fost: la veniturĭ de 3.178.55 leĭ şi la cheltuelĭ de 2.874,25 leĭ.

Natura pămîntuluĭ în luncă este argilo-tălpósă, pămînt mare cum se zice. Numărul cultivatorilor e de 138.

Instrumentele agricole de carĭ se servesc sunt: 6 plugurĭ de lemn, 54 de fier, 1 scarificătoare şi 1 cultivătoare.

Vite sunt 836, din carĭ: 204 boĭ, 134 vacĭ, 54 caĭ, 357 oĭ, 45 capre şi 42 porcĭ.

Sunt: 5 lemnarĭ, 1 fabricant de vase, 4 cîrciumarĭ (romînĭ); 2 poverne.

In comună se maĭ află 1 herăstrăŭ sistematic, care produce anual 6.000 grinzĭ, 10,000 de dulapĭ şi 10,000 doage pentru vase.

Şoseaua naţională Adjud-Tg.-Ocna trece prin comuna Cornăţelul, punînd-o în legătură cu Coţofeneşti şi Urecheşti; o altă şosea comunală înlesneşte circulaţiunea spre comuna Copăceşti.

Cornăţelul, *sat* şi *com. rur.*, pe rîul Teleorman (jud. Argeş, pl. Cotmeana), la 6 kil. de com. rur. Costeşti (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 45 kil. de Piteşti.

Are 130 familiĭ saŭ 330 suflete, din care două familiĭ de Ţiganĭ. In comună este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de doĭ preoţĭ, un cîntăreţ şi un paracliser; o şcoală primară rurală.

Prin com. trece şoseaua jud. Piteşti-Turnul-Măgurele.

Budgetul com. pe anul 1882/83 a fost de 1729 leĭ la veniturĭ şi de 1675 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţiune oficială această comună numără 116 contribuabilĭ, şi are un budget de 1496 leĭ la veniturĭ şi de 1412 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 452 vite marĭ (397 boĭ şi vacĭ, 53 caĭ, 2 măgarĭ) şi de 1365 vite mărunte (1235 oĭ, 3 capre şi 127 rîmătorĭ).

Cornăţelul, *sat*, jud. Dîmboviţa, plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, căt. comuneĭ Pietrari. In jurul acestuĭ cătun sunt peste 29.500 ariĭ pădure.

Cornăţelul, *sat*, face parte din

com. rur. cu acelaşĭ nume, pl. Oltul-de-Sus, jud. Olt. Aci e reşedinţa primărieĭ şi scoala. Cade în partea de S. a com. Este udat la E. de rîul Plapcea-Mare şi la V. de Valea-Guguluĭ. Are o populaţiune de 200 familiĭ. Aci e o biserică de lemn, zidită la anul 1816 de preotul Stancu şi alţiĭ. Inscripţie n'are.

Cornăţelul, *cătun*, în com. cu acelaşĭ nume, pl. Răcăciuni, jud. Putna, aşezat în lunca Trotuşuluĭ, la 1/2 oră pe jos de Lunca-Dochieĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ. Comuna vine în ajutorul bisericeĭ cu 150 leĭ anual.

Cornăţelul, jud. Ilfov, plasa Olteniţa. Vezĭ Mănăstirea.

Cornăţelul, *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-de-Sus, de pe teritoriul com. Gîrleni.

Cornăţelul, *colină*, în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., între cătunele Sila şi Sibiciul. Este în mare parte goală.

Cornăţelul, *pisc*, com. Ariceşti, pl. Podgoria, jud. Prahova. S'a numit ast-fel pentru că acolo a fost multă pădure de cornĭ. Servă pentru păşunatul vitelor.

Cornăţelul, *deal*, acoperit cu pădure la V. de satul Barna, com. Godineşti, pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ.

Cornăţelul, *deal*, în com. Mateeşti, pl. Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea, care împreună cu Măgura şi Carantica, formează un lanţ ce se prelungeşte din hotarul com. Greci, la N., pănă în hotarul com. Turceşti, la S.; coama acestuĭ lanţ serveşte de limită între com. Mateeşti şi jud. Gorj.

Cornăţelul, *pisc*, pe creasta şiruluĭ de dealurĭ ce brăzdează în lung şi lat com. Costeşti, pl. Horezul, jud. Vîlcea. Acest şir de dealurĭ se prelungeşte pe toată partea de E. a com. în stînga rîuluĭ Costeşti.

Cornăţelul, parohie, formată din satele: Cornăţelul, Satul-Noŭ şi Lunca-Dochieĭ, jud. Putna.

Are două bisericĭ, una parohială, cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ, în Cornăţelul şi una filială cu hramul Sf. Nicolae, în Lunca-Dochieĭ.

Cornăţelul, *pădure*, jud. Putna. Vezĭ Hrînăcea-Glodul.

Cornăţelul, *pîrîiaş*, jud. Putna, format pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume, şi varsîndu-se în Trotuş.

Cornăţelul, *poiană*, la V. de comuna Turceşti, pl. Olteţul-de-Sus, jud. Vîlcea.

Cornea, *deal*, în com. rur., Cernaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinţi.

Cornea, *deal*, căruia i s'a dat acest nume de la un bătrîn Cornea, care a avut răzăşie aicĭ; se întinde în partea de E. a com. Cozmeşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corneanca, *numire*, ce se maĭ dă moşieĭ Clociţi (Alexandrescu), din com. Vadul-Soreştilor, jud. Buzăŭ.

Corneanu, *căt.*, al com. Boziorul, jud. Buzăŭ, cu 90 loc. şi 21 case, alipit de căt. Posobeşti.

Corneanu, *pădure*, de 72 hect. în jud. Buzăŭ, com. Boziorul. Face împreună cu Posobeasca şi Dîlma, un corp de 164 hect. proprietate în devălmăşie a moşnenilor.

Corneasca, *vechie numire* a *moşieĭ* Căldăruşa saŭ Urseasca din com. Cioranca, jud. Buzăŭ.

Corneaşul, *munte*, com. Perişani, jud. Argeş, pl. Loviştea, pendinte de schitul Cornetul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureştĭ. Are o întindere de 1070 pogoane şi produce o arendă anuală de 1105 leĭ.

Corneata, *sat*. Vezĭ Socoleşti, sat, pl. Dumbrava-d.-s., com. Rasnicul, jud. Dolj.

Cornenciĭ (Dealul-), *colină*, în com. Vadul-Soreştilor, căt. Clociţi, jud. Buzăŭ, ramificaţie din vîrful Clociţi, acoperită cu pădure, arăturĭ şi vie.

Corneşti, *com. rur.*, pl. Ialomiţa, jud. Dîmboviţa, situată în partea de S.-E. a jud. Dîmboviţa, între rîuleţele Cricovul şi Crivăţul, în partea stîngă a Ialomiţeĭ şi în apropiere de jud. Prahova. Corneşti sunt situaţĭ pe cîmpie şi aŭ în raionul lor o movilă vechie făcută de mîna omuluĭ.

In coprinsul comuneĭ sunt două podurĭ peste apa Crivăţul. Se compune din două căt.: Corneşti şi Christeasca, cu 1500 locuitorĭ romînĭ. Comuna are o moară de apă, are două bisericĭ şi o şcoală. Se învecineşte spre E. cu com. Habudul din judeţul Prahova, despărţindu-se prin rîul Cricovul; spre V. cu Bîlciureşti, despărţindu-se prin Crivăţul şi Ialomiţa; spre N. cu Frasinul şi spre S. cu Cătunul şi Cojasca, despărţindu-se

de aceasta din urmă prin Ialomiţa.

Corneşti, *com. rur.*, judeţul Gorj, pl. Ocolul, situată în partea de N. a comuneĭ Ceaurul şi spre V. de oraşul T.-Jiuluĭ şi de el la 9 kil. depărtare; se compune din cătunele Corneşti, Copăceni şi Găvăneşti.

Situat pe şes şi deal, are o suprafaţă cam de 7000 hect., din carĭ 3295 hect. arabile, 2854 hect. pădure, 735 hect. livezĭ şi izlaz, 81 hect. vie, 35 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 240 familiĭ, cu 1310 suflete, dintre carĭ 206 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 150 plugurĭ, 200 care cu boĭ şi vacĭ, 6 căruţe cu caĭ, 29 stupĭ, 583 vite marĭ cornute, 15 capre, 26 caĭ, 39 oĭ şi 400 rîmătorĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 1916, banĭ 92, iar cheltuelile de leĭ 1884, banĭ 16.

Comuna este udată de rîul Jaleşul.

Comunicaţia se face prin şoseaua comunală care o străbate, precum şi prin şoseaua judeţiană T.-Jiul-Severin, care trece în apropiere, spre partea de S.

In comună sunt 7 morĭ pe apa Jaleşuluĭ, 2 pive, 17 puţurĭ şi 3 fîntînĭ.

Are o şcoală, frecuentată de 26 elevĭ, din 40 înscrişĭ; 4 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ, făcute în aniĭ 1832, 1845, 1850 şi 1856.

Corneşti, *sat,* pe moşia Darabani, com. cu asemenea numire, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ, cu 218 familiĭ, 709 suflete şi aşezat pe o costişe cam rîpoasă. Acest sat este format din bejenariĭ rusnacĭ, veniţĭ de peste frontieră şi carĭ şi astă-zĭ îşĭ păstrează limba şi obiceiurile. In timpul formăreĭ, acest sat era deosebit şi depărtat de tîrgul Darabani; acum este împreunat cu mahalaua nord-vestică a tîrguluĭ. Aşezările sătenilor în parte sunt bune, unele cu livezĭ şi altele cu grădinĭ. Săteniĭ înproprietăriţĭ aŭ 500 hect. pămînt.

Drumurĭ principale sunt: acel ce duce pe Prut prin Teioasa, şi acel ce duce prin Păltiniş la Rădăuţi.

Corneşti, *cătun,* reşedinţă a comuneĭ Corneşti, jud. Gorj. Are o suprafaţă de 3000 hect. din carĭ 1295 hect. arabile, 1500 hect. pădure, 50 hect., vie, 35 hect. livezĭ de prunĭ, 120 hect. izlaz şi fîneţe.

Are o populaţie de 100 familiĭ, cu 438 suflete, din carĭ 90 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă 60 plugurĭ, 80 care cu boĭ şi vacĭ, 2 căruţe cu caĭ, 15 stupĭ, 200 vite marĭ cornute, 39 oĭ, 16 capre, 10 caĭ şi 250 rîmătorĭ.

In cătun se maĭ găsesc 2 morĭ pe apa Jaleşuluĭ, 2 pive, 10 puţurĭ şi 2 fîntînĭ.

Sunt 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Corneşti, *sat,* din com. Miroslava, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, situat pe valea cu acest nume, la capul dealuluĭ Boghea şi poala dealuluĭ Popeĭ, cu o populaţie de 100 familiĭ saŭ 512 locuitorĭ. Are o biserică, deservită de un preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, înfiinţată în anul 1879, frecuentată de 30 elevĭ şi casele proprietăţeĭ. Satul se află pe moşia Corneşti, proprietatea d-luĭ Anghel. In partea despre S. a satuluĭ, pe coasta estică a dealuluĭ Popeĭ, e aşezată Colonia-Italiană, compusă din vr'o 50 familiĭ aduse în anul 1879 de proprietarul moşieĭ pentru cultura pămîntuluĭ.

Numărul vitelor e de 964 capete, din carĭ: 641 vite marĭ cornute, 78 caĭ şi 245 rîmătorĭ.

Corneşti, *sat,* pe moşia şi în com. Ruginoasa, jud. Suceava. Numără 64 case populate cu 250 suflete (112 bărbaţĭ şi 138 femeĭ). Contribuabilĭ sunt 62. Vatra satuluĭ ocupă suprafaţa de 22 fălcĭ şi 50 prăjinĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ la 1864 sunt 20 pălmaşĭ şi 27 codaşĭ, stăpînind 155 fălcĭ şi 38 prăjinĭ.

Corneşti, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com Andreaşi, ce se desface din Culmea-Laculuĭ, şi brăzdează partea de V. a comuneĭ; e acoperit cu pădurĭ.

Corneşti, *deal,* aşezat în mijlocul satuluĭ Oprişeni, judeţul Suceava.

Corneşti, *deal,* pe care stă satul cu acelaşĭ nume, judeţul Suceava.

Corneşti, *moşie* nelocuită, în com. Cîrligi, plasa Siretul-d.-j., jud. Roman, foastă maĭ înainte a vorniculuĭ Alecu Catargiu.

Corneşti, *pîrîŭ,* în com. Plopana, plasa Tutova, jud. Tutova. Izvoreşte din pădurea Corneşti şi se varsă în pîrîul Tutova de a dreapta.

Corneşul, *cătun* al com. Găneasa, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, situat în o vale unde se încrucişează linia ferată şi şoseaua naţională Corabia-Rîmnicul-Vîlceĭ cu şoseaua Slatina-Craiova, adică în valea rîuluĭ Corneşul. E departe de Balş de 15 kil. spre E., iar de Caracal, spre N., de 31 kil. Are 218 loc., compunînd 50 de familiĭ.

Corneşul, *rîŭ mic,* afluent pe dreapta al Oltuluĭ, jud. Romanați. Izvorește din Dealul-Saruluĭ, curge în direcție de la N. spre S.-E., udă satele Corneșul și Criva și se varsă în Olt aproape de com. Greci. Lărgimea albieĭ, a văeĭ și volumul apelor sunt de micĭ proporțiunĭ. In valea sa și chiar în satul Corneșul se încrucișează două șosele națională. Treĭ podurĭ de lemn sunt pe acest rîŭ, două foarte aproape de satul Corneșul, aparținînd șoselelor naționale, lungĭ de 6 m. și 8 m., iar cel de al treilea, lung de 15 m., al drumuluĭ de fer, este stabilit aproape de satul Criva.

Corneşul - Bîrluiuluĭ, *moșie* a statuluĭ, în jud. Romanați. Arendă anuală de 10150 leĭ pe 1887/88.

Corneşul și **Măgura**, *dealurĭ,* la N.-E. comuneĭ Șerbănești, pl. Mijlocul, jud. Vîlcea, pe carĭ se află situat căt. Bugiulești.

Cornetul, *com. rur.*, pl. Bolintinul, jud. Dîmbovița. Această comună este situată la S. de gara Titu, pe șoseaua națională București - Pitești, și pe cîmpia dintre Titu, Odobești, Serdan și calea ferată. Prin raionul comuneĭ curge pîrîiașul Baiul. Cornetul se compune din două cătune: Cornetul, zis și Sălcuța și Boteni, cu 1854 locuitorĭ romînĭ. Com. produce cereale. Are o moară de aburĭ, una de apă, pe Dîmbovița, sistem noŭ, o fabrică de făină și griș și o fabrică de spirt, toate acestea în căt. Boteni. Intre com. Titu și Cornetul sunt pîrîiașele: Spălătura și Negrișoara, peste care sunt și două podețe pe șoseaua națională București-Titu-Pitești. In această comună sunt două bisericĭ; o școală, condusă de un învățător plătit de stat.

Cornetul, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la S.-V. de București, pe malul stîng al rîuluĭ Argeș, 19 kil. departe de București.

Prin mijlocul comuneĭ trece șoseaua națională București-Alexandria.

Este compusă dintr'un singur sat.

Se întinde pe o suprafață de 521 hect., cu o populație de 1222 locuitorĭ, carĭ trăesc în 248 case. Proprietatea e a locuitorilor carĭ cultivă din tot terenul 433 hect.; restul îl rezervă pentru izlaz.

Comuna numără 205 contribuabilĭ. Are un budget de 3320 leĭ la veniturĭ și de 3356 leĭ la cheltuelĭ.

Este o biserică, cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ și o școală mixtă, frecuentată de 21 elevĭ, cu întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc anual 1834 leĭ. Localul școaleĭ, proprietatea comuneĭ, este în stare bună, la un loc cu primăria.

Numărul vitelor marĭ e de 539 (116 caĭ și epe, 166 boĭ, 205 vacĭ și vițeĭ, 52 bivolițe), și al celor micĭ de 484 (43 porcĭ și 441 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 256 sunt plugarĭ, 5 meseriașĭ, 10 aŭ alte diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 92 plugurĭ: 65 cu boĭ, 27 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 158 care și cărușe: 108 cu boĭ și 50 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 162 și neîmproprietărițĭ 112.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ și 1 hangiu.

In dreptul comuneĭ Cornetul este un pod stătător, peste rîul Argeș.

Nu se știe exact de cînd s'a format satul; locuitoriĭ bătrînĭ spun că prin aceste locurĭ eraŭ numaĭ pădurĭ de cornĭ și moșiĭ lor fugind de prin alte sate de frica hordelor păgîne, s'aŭ înfundat în aceste pădurĭ, în mijlocul cărora eraŭ poenĭ, și aŭ făcut colibe și așa s'a întemeiat satul. Regulat, pe linie, se spune că s'a așezat de Alecu Ghica, a căruĭ proprietate era.

Cornetul, *sat,* jud. Bacaŭ, plasa Tazlăul-d.-s., al comuneĭ Bucșești, situat pe coasta dealurilor cu acest nume, și la o depărtare de 300 metri de satul Bucșești (școală). Are o biserică ortodoxă, clădită de N. Secară, la 1860, cu 1 cîntăreț. Capĭ de fam. sunt 48, suflete în tot 160. Animale se numără: 11 caĭ, 122 vite cornute și 54 porcĭ.

Cornetul, *sat*, comuna Căpreni, plasa Amaradia, jud. Dolj, grămadă, cu 251 suflete, 130 bărbațĭ și 121 femeĭ. Copiiĭ din sat urmează la școala din satul Căpreni-d.-s., ce este la 2500 m. depărtare. In anul școlar 1892—93, aŭ frecuentat școala 8 băețĭ și 2 fete. Cu vîrstă de școală sunt 13 copiĭ. Știŭ carte 9 locuitorĭ. In sat este o biserică, fondată în 1863 de răposatul Ioan Pascal Caragic și sora sa Raluca Măldărescu. Este de zid și are ca patron Cuvioasa Paraschiva.

Cornetul, *sat,* com. Izvorul, pl. Ocolul, jud. Dolj. Are o populație de 368 bărbațĭ și 372 femeĭ. Locuesc în 196 case. Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Cioroiul, ce este la 259 m. depărtare. In anul școlar 1892—93, aŭ frecuentat școala 24 băețĭ. Cu vîrstă de școală sunt 96 copiĭ. Știŭ carte 113 locuitorĭ

In sat este o biserică de zid, fondată în 1869 de Constantin Dossa, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. După legea rurală din 1864, are 17 pog. proprietate. Serbează hramul la Sf. Dumitru.

Cornetul, *sat,* în jud. Mehedinți, plaiul Cerna; ține de com. rur. Buzești.

Cornetul, *sat,* în jud. R.-Sărat, plasa Marginea-d.-s., cătunul comuneĭ Slobozia. I s'a dat acest nume de la o pădurice de cornĭ, așezată în partea de V. a comuneĭ, la poalele dealuluĭ Jinurul; întinderea și populațiunea sunt socotite în acelea ale cătunuluĭ Coroteni.

Cornetul, *numire* dată *părțiĭ de N.* a întinsuluĭ *cătun* Pîrscovul din comuna Pîrscovul, județul Buzăŭ.

Cornetul. Vezĭ Hrînăcea-Glodul, jud. Putna.

Cornetul, *schit,* jud. Argeș, pl. Loviștea, întemeiat de Mareș, Banul Craioveĭ, pe la mijlocul veacululuĭ al XVII-lea. Se află lîngă satul cu același nume. Este pendinte de Eforia Spitatelor Civile din Bucureștĭ. A fost metoh al mănăstiriĭ Sf. Pantelimon din Bucureștĭ. Actualmente e redusă la biserică de mir.

Cornetul, *schit,* comuna Călinești, plaiul Cozia, județul Vîlcea, așezat într'o pozițiune încîntătoare. S'a fondat la anul 1666, după cum se constată din următoarea inscripțiune:

«Cu vrerea tatăluĭ, cu ajutorul fiuluĭ, cu săvîrșirea sf. duh, zidıtu-s'a această sfîntă mănăstire din temelie, întru tăerea cinstituluĭ cap al sfîntuluĭ Ion Pretiticĭ, dintru osteneala robuluĭ luĭ Dumnezeŭ Mareș Băjescu vel vornicul și soția sa Marta, în zilele luminatuluĭ Domn Io Radul Leon Voevod, luna August, în 29, din veleatul 7174.»

Schitul Cornetul, pendinte de Eforia Spitalelor Civile din Bucureștĭ, se întreține de Eforie, care înscrie anual în budgetul săŭ, suma de 1620 leĭ, adică 1200 leĭ preotul și îngrijitorul schituluĭ, 240 leĭ un cîntăreț și 180 leĭ paracliserul.

Peste Olt, în comuna Racovița, județul Argeș, în față chiar cu schitul Cornetul, D-l Gr. G. Tocilescu a descoperit ruinele unuĭ castru Roman, precum și urmele orașuluĭ Buridava, care figurează in tabula Peutingeriană.

In zidurile ce înconjură schitul Cornetul se văd niște găurĭ, despre carĭ spun oameniĭ, că s'aŭ făcut de Rușĭ la anul 1848, ca să așeze tunurile în ele.

Cornetul, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Bucșești; face parte din șira dealurilor ce despart Tazlăul-Mare de Trotuș.

Cornetul, *munte* înalt, în jud. Buzăŭ, com. Calvini, căt. Bîșceni-d.-j. E parte acoperit de pădure și parte gol.

Cornetul, *movilă,* com. Balta-Verde, plasa Ocolul, jud. Dolj, pe limita de S. a com. către com. Podari.

Cornetul, *deal,* județul Gorj, în partea de V. a cătunuluĭ Negoești, din comuna Negoești, plasa Amaradia.

Cornetul, *deal,* în com. rur. Căzănești, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cornetul, *deal,* în comuna Căzănești, plasa Motrul-d.-s., jud. Mehedinți.

Cornetul, *deal* mare, în județul Mehedinți, plaiul Cloșani; ține de com. urbană Baia de Aramă. Este format din piatră bună pentru var și construcțiune. In acest deal, statul posedă 50 hect. pădure de gorun. Dealul Cornetul poartă numele și de Cornetul-Băeĭ.

Cornetul, *deal,* la E. de com. Țigănești, plasa Podgoria, jud. Muscel.

Cornetul, *mal,* la N. de com. Văleni, plasa Argeșelul, jud. Muscel.

Cornetul, *deal,* în comuna Cacova, plasa Ocolul, județul Vîlcea.

Cornetul, *deal,* la E. comuneĭ Sărăcinești, plaiul Cozia, jud. Vîlcea.

Cornetul, *deal,* în comuna Olănești, plaiul Cozia, județul Vîlcea.

Cornetul, *loc de arătură și fînețe,* comuna Văleni, plasa Argeșelul jud. Muscel.

Cornetul, *loc izolat,* com. Ciulești, plasa Cerna-d.-j., județul Vîlcea.

Cornetul, *moșie,* comuna Izvorul, plasa Ocolul, județul Dolj, pe care se găsește și pădure. Aparține d-neĭ El. Corneti.

Cornetul, *moșie,* pl. Amaradia, com. Căpreni, județul Dolj.

Cornetul, *pădure,* com. Căpreni, pl. Amaradia, jud. Dolj. Aparține d-luĭ Logadi. Esențe: jugastrul, fagul, salcia, plopul, frasinul, aninul și stejarul; acesta din urmă predomină.

Cornetul, *pădure,* comuna Izvorul, pl. Ocolul, jud. Dolj, satul Cornetul, în întindere de 400 pog. Aparţine d-neĭ El. Corneti. Esenţe: cerul, gîrniţa, frasinul, alunul, cornul, stejarul; acesta predominînd.

Cornetul, numire ce poartă un *pîlc* din *pădurea* statuluĭ Slăveşti-Zloteşti, jud. Teleorman.

Cornetul saŭ **Valea-Cociuluĭ,** *vale* pe proprietatea Cioflicul saŭ Naipul, jud. Vlaşca.

Cornetul, *vălcea,* pe teritoriul comuneĭ Văleni, plasa Argeşelul, jud. Muscel.

Cornetul, (Vatra - Schituluĭ-), *moşie,* com. Racoviţa, jud. Argeşul, pl. Loviştea, pendinte de schitul Cornetul, proprietatea Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti. Are o întindere de 4641 pog. şi e arendată cu suma de 4750 leĭ anual.

Cornetuluĭ (Vîrful-), *deal,* în raionul comuneĭ Ederile, plasa Filipeşti, jud. Prahova. Serveşte de păşune vitelor locuitorilor.

Cornetuluĭ (Vîrful-), *poiană,* în căt. Piatra, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, judeţul Muscel.

Cornetul-Glogoveanu (Cornăţelul), *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Bragadirul-Bulgarul pl. Sabarul. Este situat la S.-V. de Bragadirul, pe ţărmul stîng al rîuluĭ Argeş. Prin sat trece şoseaua naţională Bucureşti-Alexandria.

Se întinde pe o suprafaţă de 49 hect., cu o populaţie de 100 locuitorĭ.

Tot terenul se cultivă de locuitorĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 53 şi al celor micĭ de 83.

Cornetul-Mare, *deal,* ce intră în regiunea munţilor, în com. rur. Buseşti, din jud. Mehedinţi, plaiul Cerna. Pe acest deal se află şi căt. Cornetul.

Cornetuluĭ (Valea-), *vale,* comuna Alunul, plasa Olteţul-d.-s., jud. Vîlcea.

Corneţul, *deal,* pe teritoriul moşieĭ şi comuneĭ Corni, pl. Siretul, jud. Botoşani, numit astfel de la pădurea ce-l acoperă şi în care se află mulţĭ cornĭ.

Corneţul, *pădure,* pe moşia Corni, judeţul Botoşani, compusă din stejar, printre carĭ se află mulţĭ cornĭ. Se exploatează sistematic.

Corni, *com. rur.,* în partea de E. a plăşeĭ Siretul, jud. Botoşani. se întinde pe şesul Sireţuluĭ şi se compune din satele: Corni şi Serafineşti. Are o suprafaţă de 8188 hect., din carĭ 6484 hect. proprietăţĭ marĭ, şi 1704 hect. ale locuitorilor şi o populaţie de 620 familiĭ, saŭ 2702 suflete, din carĭ 1400 bărbaţĭ şi 1302 femeĭ. Sunt 716 contribuabilĭ; 650 case de locuit.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; este pămînt negru pe dealurĭ şi pămînt nisipos pe şesul Sireţuluĭ. Locurile cultivate aŭ o întindere de 1984 hect.

Sunt 2400 hect. pădurĭ carĭ se exploatează sistematic.

Vite: 1100 boĭ şi vacĭ, 225 caĭ, 1629 oĭ, 610 porcĭ. Locuitoriĭ posedă 340 de stupĭ cu albine.

Are 2 iazurĭ şi 1 moară de apă, 1 fabrică de spirt, 17 cîrciume. Sunt 19 comercianţĭ şi 23 meseriaşĭ.

Comuna e străbătută, în partea despre Siret, de şoseaua Dorohoiul-Bucecea-Lespezi- Paşcani.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 7363 leĭ 29 banĭ şi la cheltuelĭ 7334 leĭ 93 banĭ.

Sunt 2 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 1 şcoală de băeţĭ, a statuluĭ, condusă de 1 învăţător, 1 maestru de pălăriĭ de pae, plătit de judeţ şi frecuentată de 60 şcolarĭ; 1 şcoală de fete a judeţuluĭ, condusă de 1 învăţătoare şi frecuentată de 22 fete.

Corni, *com. rur.,* în partea de S.-V. a plăşeĭ Crasna, judeţul Fălciŭ, la 24 kil. de Huşi, capitala districtuluĭ, situată pe un teren ridicat în forma unuĭ platoŭ. Este formată din satul Corni şi moşia Vladnic şi se întinde pe o suprafaţă de 2071 hect., spre E. până în moşia Vutcani, spre N. şi V. până în moşia Tîrziĭ şi spre S. până în moşiile Albeşti şi Tîlhăreşti. Are o populaţie de 320 fam., cu 1234 sufl., din carĭ 260 contrib.

Are o şcoală, 3 bisericĭ, o primărie, 3 cîrciumĭ şi 3 dughene. Este udată în partea de N.-V. de pîrîul Crasna ce trece pe hotar.

Vite cornute sunt 614, caĭ 103, oĭ 477, capre 3 şi porcĭ 339.

Corni, *com. rur.,* pl. Berheciul, jud. Tecuciŭ. Se compune din 5 cătune: Corni-d.-j., Corni-d.-s., Giurgeni, Tătărăşti şi Ungureni.

E situată pe malul stîng al Sireţuluĭ, la o depărtare de 60 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 18 kil. de a plăşeĭ.

Are o populaţie de 367 familiĭ, cu 1644 suflete, locuind în 368 case.

Teritoriul com. este de 2884 hect.

Sunt 5 biserici: în Tătărăşti, Corni-d.-j., Corni-d.-s., Giurgeni şi Ungureni.

Locuitorii se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Tecuciŭ şi la Adjud, în judeţul Putna.

In comună sunt 744 boĭ, 585 vacĭ, 167 caĭ şi 1364 oĭ.

Şcoala datează în com. de 25 anĭ. Se frecuentă de 43 copiĭ (39 băeţĭ şi 4 fete), din numărul de 181 copiĭ (99 băeţĭ şi 82 fete) în vîrstă de şcoală.

Veniturile ca şi cheltuelile com. se urcă la suma de 3866 leĭ, 66 banĭ.

E brăzdată de dealurile: Dîmboiul, între Corni-d.-s. şi Tătărăşti; Sohodunuluĭ, între Ungureni şi Costişa; e străbătută de văile: Dîmboiul, între Corni-d.-s. şi Corni-d.-j., Sohodunuluĭ, între dealurile cu acelaşĭ nume.

E udată de rîul Siretul în partea de V. Acest rîŭ trece pe lîngă satele Corni-d.-s., Corni-d.-j., Ungureni şi Costişa.

Suprafaţa pămîntuluĭ arabil e de 1288 hect., din care se cultivă 68 hect. 88 ariĭ grîŭ, 150 hect. porumb, 68 hect. 40 ariĭ orz, 30 hect. ovăz, 101 hect. viĭ. Loc. posedă 908 stupĭ.

Com. este străbătută în partea de E. de şoseaua judeţeană, din care pleacă maĭ multe drumurĭ la satele ce compun comuna.

Se mărgineşte la N. cu com. Condrăcheşti, la S.-E. cu com Hurueşti şi Homocea şi la V. cu rîul Siretul.

Corni, *sat,* în centrul comuneĭ Corni, pl. Siretul, jud. Botoşani, situat pe coasta de S. a dealuluĭ Corneţul.

Legenda spune că în vechime, pe locul satuluĭ, era pădure nestrăbătută, între carĭ mulţĭ cornĭ şi că ceĭ întîiŭ locuitorĭ, fiind fugărițĭ de Turcĭ s'aŭ adăpostit aicĭ şi aŭ făcut casele satuluĭ, tăind pădurea de cornĭ, adică aşezîndu-se în cornĭ; de aci, numele satuluĭ de Corni.

Are o populaţie de 450 familiĭ, saŭ 1800 suflete, din carĭ 517 contribuabilĭ.

Are 2 iazurĭ, 1 moară de apă şi 1 fabrică de spirt.

Are: 1 biserică, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală de băeţĭ, cu 1 învăţător, 1 maestru de pălăriĭ de pae şi 60 şcolarĭ şi 1 şcoală de fete cu 1 învăţătoare şi 22 eleve.

In acest sat e reşedinţa comuneĭ Corni.

Vite: 676 vite cornute marĭ şi micĭ, 181 caĭ, 1365 oĭ, 3 bivolĭ şi 508 mascurĭ. Loc. posedă 264 stupĭ cu albine.

Sunt în sat 11 cîrciume; 12 comercianţĭ şi 16 meseriaşĭ.

Corni, *sat,* jud. Covurluiŭ, aşezat pe Valea-Smulţilor, pe unde curge pîrîul Suhuluiul, în com. Măcişeni, pl. Zimbrul. Teritoriul săŭ are o întindere de 1633 hect., din carĭ 479 aparţin proprietăţeĭ micĭ, iar restul proprietăţeĭ marĭ. Acest sat are o biserică, o şcoală şi o moară cu aburĭ.

Corni, *sat,* jud. Dîmboviţa, plasa Ialomiţa, căt. com. Cornăţelul.

Corni, *sat,* pe pîrîul Mireul, comuna Corni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, situat în mijlocul platouluĭ pe care se află comuna, pe o mică vale ce se deschide numaĭ către S., avînd de 3 părţĭ locul ridicat, cu multe rîpĭ adîncĭ, din cauza scursurilor de apă formate din ploĭ. Suprafaţa teritoriuluĭ ocupat numaĭ de sat e de 145 hect., iar a moşieĭ întregĭ, de 1319 hect., populate cu 320 familiĭ, saŭ 1234 suflete, din carĭ 260 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ, posedînd pămînt mult. Eĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor, cu cultura viilor şi a livezilor; uniĭ cu industria agricolă a lucrurilor de prima necesitate: rotărie şi lemnărie; femeile, cu cultura gîndacilor de mătase şi felurite ţesăturĭ de in, cînepă, bumbac şi lînă. Are o şcoală frecuentată de 30 elevĭ; 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ, din care una făcută la 1770 şi alta în 1884. In partea de S. a satuluĭ se află viile şi livezile locuitorilor, pe coasta dealuluĭ Gorgoloaeĭ.

Corni, *sat,* în jud. Neamţu, plasa Piatra-Muntele, com. Bodeşti-Precisteĭ, pe moşia cu aceeaşĭ numire. Are o populaţie de 447 suflete, formînd 93 familiĭ.

Corni, *sat,* numit şi Cornişori, pe moşia Corni-Rotunda, din com. Liteni, jud. Suceava. E aşezat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume. Numără 120 case, populate cu 118 capĭ de familie saŭ 533 suflete (272 bărbaţĭ şi 261 femeĭ) din carĭ 5 evreĭ. Contribuabilĭ sunt 118. Locuitoriĭ sunt gospodarĭ. Vatra satuluĭ ocupă 46 fălcĭ şi 54 prăjinĭ. Moşia e proprietatea d-luĭ Al. Vîrnav-Liteanu. Dintre proprietariĭ vechĭ se ţin minte Zoiţa Lupu Balş şi Ioan Canta, de la care, la 1848, trecu la familia Liteanu. Moşia e în întindere de 231 fălcĭ, 65 prăjinĭ, din care 170 cultivabile, 40 fînaţ şi 21 prăjinĭ nefolositor. In aceasta nu intră şi pădurea.

Improprietărițĭ, la 1864, sunt 24 fruntaşĭ, 51 pălmaşĭ şi 16 codaşĭ, stăpînind 173 fălcĭ şi 65 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul S-ții Voevozĭ, zidită de Zoița Balș la 1841, deservită de un preot și 2 cîntărețĭ și împroprietărită cu $8^1/_2$ fălcĭ; o școală rurală mixtă, cu un învățător, plătit de stat, înființată la 1890 și frecuentată de 30 școlarĭ.

La 1803, «Corni, moșia d-sale căminaruluĭ Iordache Balș, avea 36 liuzĭ, plătind bir 376 leĭ pe an».

Corni, *deal,* în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, ce se pĭerde din ce în ce între pîraele Suhuluiuluĭ și Geruluĭ până la Pechea.

Corni, *deal,* pe coastele căruia stă satul cu acest nume, jud. Suceava.

Corni, *moșie* particulară, de 1144 hect, în com. Măcișeni, plasa Zimbrul, jud. Covurluiŭ.

Corni, *moșie,* în com. Bodești-Precisteĭ, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E așezată pe lîngă moșiile Bodești-Precisteĭ, Bersășți, Dobreni, Cîrligi. Arenda anuală se urcă la suma de 400 leĭ.

Corni, *pîrîiaș,* în com. Budești-Precisteĭ, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamțu.

Cornĭ (Măgura-cu-), *măgură,* la E. comuneĭ Belitori, județul Teleorman, înaltă de 8 m., largă la bază de 50 m.

Cornĭ (Valea-cu-), *vale,* plasa Ocolul, com. Preajba, jud. Dolj.

Corni-de-Jos, *sat,* face parte din com. Corni, jud. Tecuciŭ. Așezat pe malul stîng al Siretuluĭ, între valea Dîmboiul la N.-V., dealul Șonțuluĭ la E. și Ghilimeni la S.-V., departe de Tătărești, reședința comuneĭ de 1 kil. și 860 m.

Se desparte de Corni-d.-s. prin valea Dîmboiul.

Are o populațiune de 44 familiĭ, cu 189 suflete.

Aci a fost o mănăstire sub numele de Joseni, proprietate grecească.

Corni-de-Sus, *sat,* face parte din com. Corni, județul Tecuciŭ. E situat pe malul stîng al Siretuluĭ, la 1 kil. și 600 m. departe de reședința comuneĭ.

Are o populație de 120 familiĭ, cu 490 suflete.

Aicĭ se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, făcută de obștea locuitorilor în 1798, reparată în 1851 și 1878. Are $8^1/_2$ fălcĭ de pămînt, și e deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

La S. de sat se află cîte-va ridicăturĭ de pămînt, cărora oameniĭ le zic Cetățelele.

Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ după legea din 1864.

Satul datează de vre-o 130 de anĭ.

La N.-V. de Corni, pe localitatea care astăzĭ se numește Țicma a fost o mănăstire care a existat până la 1864.

Locuitoriĭ satelor Corni-d.-j., și Corni-d.-s. se deosebesc de ceĭ din apropiere prin îmbrăcămintea lor care seamănă cu aceea a locuitorilor din Transilvania.

Corni - Ungurĭ, *sat,* în centrul comuneĭ Epureni, plasa Prutul, jud. Fălciŭ, în partea de V., la distanță de $2^1/_2$ kil. de satul de reședință Epureni, situat pe dealul Corni. Suprafața satuluĭ e de 24 hect., cu o populație de 217 familiĭ, 783 suflete, din carĭ 214 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ sunt de origine Ungurĭ și de religie catolică. Se crede că sunt urmașĭ din vechiĭ locuitorĭ strămutațĭ din tîrgul Bența, ars de Tătarĭ. In această localitate se făcea o cultură bogată de tutun, renumit în calitate, până la înființarea monopoluluĭ de către stat. Aicĭ e o biserică vechie, deservită de 1 preot catolic și 1 dascăl.

Proprietatea moșieĭ e a statuluĭ; ea a aparținut Episcopieĭ de Hușĭ.

Cornianca, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Bobul, pl. Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Corniĭ (Mărul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Orașuluĭ, comuna Andreiași. Se desface din culmea Țigma; se întinde printre pîrîul Valea-Neagră și afluentul săŭ pîrîul Corni; brăzdează partea de E. a comuneĭ; este acoperit cu pădurĭ de corn, de unde și numele săŭ.

Corniĭ (Piscul-), *vîrf de deal,* în dosul schituluĭ Mărculești (Flămînda), jud. Muscel. De aci, zic țăraniĭ, rîde Cornea (diavolul) de oamenĭ, de cîte-orĭ îșĭ vîră codița între casnicĭ, între amicĭ, făcîndu-ĭ a se sfîșia uniĭ pe alțiĭ.

Cornilești, *sat,* pe moșia și în com. Drăgănești, jud. Suceava. Așezat pe ambele țărmurĭ ale pîrîuluĭ Tîrzia. Are 27 case, populate cu 32 capĭ de fam., saŭ 122 sufl., (63 bărbațĭ și 59 femeĭ), din carĭ sunt: 66 necăsătorițĭ, 44 căsătorițĭ, 12 văduvĭ. Vatra satuluĭ ocupă 2 fălcĭ. Biserica din Tîrzia și școala din Brusturi servesc și acestuĭ sat. Improprietărițĭ la 1864 sunt 16 locuitorĭ, stăpînind 47 fălcĭ și 40 prăjinĭ.

Inceputul satuluĭ s'a pus de un oare-care Cornilă, venit din Ardeal.

Cornilor (Dealul-). V. Dealul-Cornilor, com. Epureni, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cornilor (Muchea-), *colină,* în com. Rușiavățul, căt. Ursoaia, jud. Buzăŭ. Face hotar între moșiile Rușiavățul și Ursoaia.

Cornișani, *cătun,* ține de com. Aninoasa, din pl. Gilortuluĭ, jud. Gorj. E situat în partea despre S. a cătunuluĭ Aninoasa, pe loc șes. Are o suprafață de 695 hect., din carĭ 202 hect. pădure, 30 hect. arabile, 180 hect. fînețe, 6 hect. vie, 6 hect. livezĭ de prunĭ și 1 hect. izlaz.

Are o populație de 44 fam., saŭ 176 suflete, din carĭ 41 contribuabilĭ, împroprietărițĭ după legea din 1864. Locuitoriĭ posedă: 22 plugurĭ, 45 care cu boĭ, 75 vite marĭ cornute, 4 caĭ, 99 oĭ, 10 capre și 39 rîmătorĭ.

Comunicația se face prin șoseaua vecinală ce vine despre căt. Aninoasa.

In cătun se găsesc 2 puțurĭ și 2 fîntînĭ.

Cornișani, *deal,* în partea de N.-V. a comuneĭ Groșerea, din pl. Gilortul, jud. Gorj, care se întinde în direcțiune S.-V., formînd Valea-Groșereĭ.

Acet deal, pe creastă, e acoperit cu pădure și tufăriș, iar în partea despre sat e acoperit cu prunĭ și viĭ.

Cornișĭ, *pădure,* în jud. Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Deveselul.

Cornișorul, fost *sat,* lîngă satul Corni, jud. Suceava.

Cornișorul, *hotar de pădure,* în com. rur. Glogova, pl. Cloșani, jud. Mehedinți.

Cornișorul, *stîncĭ* marĭ de piatră, în com. Gura-Teghiĭ, căt. Argăsălești, jud. Buzăŭ.

Cornișoruluĭ (Dealul-), *deal,* com. Sălcuța, pl. Dumbrava-d.-j., jud. Dolj, înalt de aproape 20 m. și acoperit cu semănăturĭ.

Cornișul, *deal,* acoperit maĭ mult cu pădure de cornĭ, jud. Iași. Se află în partea de E. a dealuluĭ Prosia, prelungindu-se de la N. la S. între jud. Roman și com. Buznea, din pl. Cîrligătura.

Cornișuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Botoșani, în partea de S.-V. a comuneĭ Zlătunoaia, pl. Miletinul. Incepe de lîngă mlaștina Morișca și se termină în Valea-Gornituluĭ.

Cornitul, *pădure,* jud. Tecuciŭ. E situată la N. de satul Corni-d.-s., com. Corni.

Cornițeĭ (Balta-), *baltă,* în orașul Craiova, plasa Ocolul, jud. Dolj.

Cornițelul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea; iese din pădurea Cornițelul, și, după ce a scăldat satele Nănești și Părincea, se varsă în pîrîul Răcătăul, pe stînga luĭ.

Cornițelul, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Părincea; din care izvorește pîrîul Cornițelul. Intinderea sa este de 500 hectare.

Cornițelul, *vale,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Nănești, în care curge pîrîiașul cu același nume, care formează în drumul săŭ două iazurĭ conținînd mulțĭ peștĭ.

Cornoaia, *deal.* E situat la E. de satul Valea-Babeĭ, comuna Crăești, pl. Stănișești, jud. Tecuciŭ.

Cornoaica, *locuință izolată,* în plasa Borcea, jud. Ialomița, pe malul lacului Călărași și la mijlocul drumuluĭ între orașul Călărași și satul Ceacul. Se zice că aicĭ ar fi fost odinioară sat.

Cornoiul, *iezer,* jud. Brăila. E situat la S. de iezerul Holerca, între Vîlciul și Băndoiul.

Cornul, *com. rur.,* din pl. Dumbrava-d.-j., jud. Dolj, la 45 kil. de Craiova și 7 la kil. de reședința plășeĭ, Vîrtopul.

Se învecinește la E. cu com. Vîrtopul, la V. cu com. Orodelul, la N. cu moșia Gubancea și la S. cu com. Caraula.

Terenul comuneĭ este un mic platoŭ cu o înălțime cam de 15 m., întrerupt de maĭ multe văĭ, între carĭ maĭ însemnate sunt: Valea-Cornuluĭ, cu o îndreptare de la V. la E.; Valea-Mirceĭ, continuație a Văeĭ-Cornuluĭ spre V.; Padina-Adîncă; Padina-Balauruluĭ; Valea-Olariuluĭ și Valea-Drăgnăĭ. Prin cele maĭ multe din aceste văĭ curg micĭ pîrîiașe cu aceleașĭ numirĭ.

Comuna este udată de un mic rîuleț, numit Valea-Teiuluĭ, care este format din reunirea a treĭ micĭ izvoare, din care cel maĭ mare se numește Padina-Balauruluĭ; curge pe Valea-Balauruluĭ și, după ce se unește cu alte micĭ izvoare, ia numele de Valea-Teiuluĭ, curge prin valea cu același nume, trece în com. Vîrtopul, apoĭ spre V. comuneĭ Caraula, com. Rudari, Galicea-Mare, purtînd numele comunelor prin care trece; la eșirea sa din comună se unește cu apa rîuluĭ Desnățuiuluĭ care udă comuna spre S.

Valea-Teiuluĭ primeşte, în stînga, Pîrîul-Olariuluĭ, ce curge prin valea cu acelaşĭ nume.

Pe Valea-Cornuluĭ curge pîrîul cu acelaşĭ nume, adică pîrîul Cornul, ce este format din maĭ multe izvoare şi care se pĭerde către com. Vîrtopul. Din com. Orodelul vine pîrîul numit Valea-Mirceĭ ce curge pe valea cu acelaşĭ nume şi se pĭerde la capătul de E. al văeĭ.

Comuna îşĭ trage numele de la pădurea de cornĭ ce acoperea platoul pe care este situată. In anul 1875 era unită cu căt. Vîrtopul, azĭ comună deosebită. Se compune din două cătune: Teiul, aşezat pe platoŭ la 1800 m. spre N. cătunuluĭ de reşedinţă, Cornul.

In comună se găsesc treĭ bisericĭ. In căt. Cornul sunt 2 şi anume: una de zid, cu hramul Sf. Nicolae, zidită de 60 de anĭ, şi acum aproape ruinată; iar cea-l'altă tot de zid cu hramul Sf. Dumitru, zidită cam de 43 de anĭ. Un preot oficiază succesiv la cele două bisericĭ din căt. Cornul. In căt. Teiul se află asemenea o biserică, cu hramul Sf. Gheorghe, zidită de acum 54 anĭ. Pentru biserica din Teiŭ se află un preot, doĭ cîntăreţĭ şi un paracliser.

In comună, şi anume în căt. Cornul, se află o şcoală de băeţĭ şi una de fete. Cea de băeţĭ funcţionează din 1874. Localul ambelelor şcolĭ, a fost făcut din paiante, la anul 1880.

Şcoala de băeţĭ, în anul 1892—93, a fost frecuentată de 47 copiĭ din cătunul Cornul şi de 12 copiĭ din cătunul Teiul. In vîrstă de şcoală sunt 20 copiĭ de fie-care cătun. Şcoala de fete funcţionează din 1889; este întreţinută de stat. Are o învăţătoare. In anul 1892—93 a fost frecuentată de 18 fete din Cornul şi de 4 din Teiul. Aŭ vîrsta de şcoală 26 fete din Cornul şi 22 din Teiul. Ştiŭ carte 427 bărbaţĭ şi 13 femeĭ, din care 338 în Cornul şi 89 în Teiul.

Populaţia comuneĭ este de 1613 suflete (865 bărbaţĭ, 748 femeĭ), dintre care după legea rurală din 1864 sunt 120 împămînteniţĭ, iar după cea din 1879 sunt 20 însurăţeĭ.

Suprafaţa teritoruluĭ comunal este de 8170 pog., din care 7328 pog. pămînt arabil, 200 pog. fîneaţă, 180 pog. pădure.

Cete de moşnenĭ: Gîrlinenĭ, Cîrţuleştĭ, Murguleştĭ, Cornenĭ îşĭ împart pămîntul arabil, afară de cel al proprietarilor.

Pădurea Cornul compusă din cer, gîrniţă şi stejar, aparţine locuitorilor moşnenĭ.

Viile de 500 pog., pe moşia fie-căruĭ locuitor în parte, produc vin negru foarte bun.

Livezile de prunĭ ale moşnenilor sunt toate în întindere de 25 hect. Pe moşia d-luĭ Const. N. Oprescu se află o moară de aburĭ.

Stîne se găsesc pe pămîntul moşnenilor.

Meseriaşĭ se găsesc: 4 fĭerarĭ în Cornul şi 2 în Teiul.

In căt. Teiul şi Cornul sunt cîte 2 cîrciumĭ.

Locuitoriĭ desfac productele la schela Cetatea.

Comuna este străbătută de o cale comunală vecinală ce vine din Orodel de la V. şi trece în Vîrtopul, după ce a străbătut comuna pe o lungime de 3 kil. 800 m. O altă cale comunală duce de la Cornul-Teiul la Caraula pe o lungime de 5 kil. 700 m.

Veniturile comuneĭ pe 1893—94 aŭ fost de 3538,63 leĭ şi cheltuelile de 3187,56 leĭ.

Vite: 219 vite marĭ cornute, 149 oĭ, 4 capre şi 26 caĭ.

Cornul, *com. rur.*, jud. Prahova, plasa Prahova. S'a numit ast-fel pentru-că în vechime eraŭ aci pădurĭ întinse de cornĭ. Com. datează din anul 1583 şi s'a întemeiat de oamenĭ fugiţĭ din diferite localităţĭ, de frica războaielor.

Este situată parte pe loc şes, parte pe deal şi e udată la V. de rîul Prahova, iar la E. şi S. de rîul Cîmpiniţa. Se află la 39 kil. departe de Ploeşti, capitala judeţuluĭ şi la 4 kilometri de Cîmpina, reşedinţa plaiuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Cornul-d.-j., Cornul-d.s., Cîmpiniţa şi Frăsinet, avînd o populaţiune de 899 locuitorĭ, 422 bărbaţĭ şi 477 femeĭ. Sunt 14 familiĭ de ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fĭerăria.

Contribuabilĭ sunt 384; case de locuit 448.

Pe lîngă agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu zidăria, dogăria, dulgheria şi facerea crucilor de piatră. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la: Găeşti, Cornăţelul, Bucureşti, Ploeşti şi Pătroaia.

Locuitoriĭ sunt parte moşnenĭ, parte împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864. S'aŭ împroprietărit 179 locuitorĭ pe moşia Cornul-d.-j., cînd li s'aŭ dat 407 hect. pămînt. Eĭ aŭ: 40 caĭ şi epe, 496 boĭ, 404 capre, 442 vacĭ, 1521 oĭ şi 490 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Prahova, este o moară ce are şi o piuă; maĭ este o moară pe rîul Cîmpiniţa.

Şcoala funcţionează regulat de 10 anĭ. S'a frecuentat în anul şcolar 1892—93 de 74 copiĭ, 48 băeţĭ şi 26 fete, din numărul de 120 copiĭ, (70 băeţĭ şi 50 fete), cu vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ, statul cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 30 bărb. şi 10 fem.

Suprafaţa comuneĭ e de 1085 hect.

Ape minerale sunt: în cătunul Cornul-d.-j., în localitatea ce se numeşte La-Morĭ; în cătunul Cornul-d.-s., o altă apă ce izvoreşte din Valea-luĭ-Sărăcilă.

Stupĭ sunt 14.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

Budgetul comuneĭ prezintă la veniturĭ suma de leĭ 6866 leĭ şi la cheltuelĭ suma de 5013 leĭ anual.

In parte de S. a comuneĭ e o singură şosea comunală, care se uneşte cu şoseaua judeţeană şi înlesneşte comunicaţia între Cîmpina şi Breaza-d.-j.

E brăzdată de dealurile: Cheia-luĭ-Grumazi, ce-ĭ maĭ zice şi Vîrful-Gîrligiĭ, în partea de N. şi E. a comuneĭ; Vîrful-Gorunuluĭ; Streajiştea, Piscul-luĭ-Dobre, Linoiul, Oradia, iar în partea de E. a comuneĭ, maĭ în tot lungul săŭ, se întinde un deal, numit Podul-Lat, pentru că d'asupra luĭ e un loc şes. Toate aceste dealurĭ servă de păşune.

E străbătută de văile: Sărăcilă, Baliţa, Valea-Rea, Vălcelele. Valea-luĭ-Sărăcilă, Valea-Rea şi Baliţa se varsă în Prahova, iar Vălceaua de la Vălcele în rîul Cîmpiniţa.

Se mărgineşte la N. cu com. Şotrile, la E. şi S. cu com. Cîmpina şi la V. cu comunele: Breaza-d.-j. şi Breaza-d.-s.

Cornul, *sat*, în jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., reşedinţa comuneĭ Cornul. Are o populaţie de 1308 suflete, (696 bărbaţĭ, 612 femeĭ), carĭ locuesc în 297 case şi 8 bordee.

In sat sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ şi alta de fete. Şcoala de băeţĭ funcţionează din 1874, fiind întreţinută de stat; e condusă de un învăţător. Localul e construit din zid şi paiante în anul 1880. Are 2 clase. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 47 copiĭ din Cornul şi de 12 din Teiŭ, sat, din com. Cornul. Şcoala de fete funcţionează de la Februarie 1889 şi e condusă de o învăţătoare; şcoala e întreţinută de comună. Localul e construit de zid. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 22 fete, 18 din Cornul şi 4 din Teiul. Cu vîrstă de şcoală sunt 20 băeţĭ şi 26 fete. Ştiŭ carte 338 locuitorĭ.

In sat sunt 2 bisericĭ. Una de zid, fondată de vre-o 60 anĭ, este aproape ruinată. Are hramul Sf-tul Nicolae. A doua e construită din bîrne şi zid; funcţionează de vre-o 42 anĭ; are hramul Sf-tul Dimitrie, şi e deservită de 1 preot.

In sat se găsesc 4 fierarĭ şi 2 cîrciumarĭ.

Cornul, *deal*, între comuna Boteni şi Jugurul, pl. Argeşelul jud. Muscel.

Cornul, *vîrf de deal*, în judeţul Prahova, raionul com. Ogretinul, plaiul Teleajenul.

Cornul, *deal*, la N. de comuna Buneşti, plasa Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cornul, *loc de izvoare*, jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., comuna Bărsăneşti, pe teritoriul satuluĭ Albile, de unde îşĭ are obîrşia pîrîiaşul Ruptura.

Cornul, *moşie* particulară, în judeţul Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., comuna Cornul; aparţine moşnenilor.

Cornul, *sfoară de moşie*, în judeţul Suceava, în întindere de 265 fălcĭ, maĭ mult pădure, care forma un trup cu moşia Stolniceni Costandache.

Cornul, *pădure*, în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., din com. Băşăşti, în întindere de aproape 15 hect., proprietatea luĭ T. Gheorghiu. In acéstă pădure domină bradul. Este supusă regimuluĭ silvic.

Cornul, *pădure* particulară, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Cornul. Aparţine moşnenilor. Esenţe: cerul, stejarul şi gîrniţa, aceasta predominînd.

Cornul, *ponor*, pe moşia Cerviceşti, com. Cucoreni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Cornul, *afluent* al Sireţeluluĭ, în comuna Lespezile, judeţul Suceava.

Cornul, *silişte*, în jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Cornul.

Cornul-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornurile, pl. Cîmpul.

Cornul-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova. Are o populaţiune de 402 locuitorĭ (210 bărbaţĭ şi 192 femeĭ).

Cornul-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornurile, pl. Cîmpul.

Cornul-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cornul, pl. Prahova. Are o populaţiune de 272 locuitorĭ (102 bărbaţĭ şi 170 femeĭ). Se maĭ numesce de locuitorĭ şi Poduri, pentru-că este situat pe un loc maĭ înalt de cît cele-l-alte.

Cornul-Dumbraveĭ, *pădurice* de stejar, în com. Brădăţelul, jud. Suceava.

Cornul-Laiuluĭ, *pădure* de stejar, a şcoalelor din Tìrgul-Frumos, în com. Vìscani, jud. Suceava.

Cornul-luĭ-Sas, *loc*, cu pădure, pe şesul şi malul drept al Prutuluĭ, spre E. de satul Perieni, com. Cìrniceni, pl. Turia, jud. Iaşĭ. I s'a dat acest nume, findcă moşia Perieni, de aci, de lîngă Prut, se ascuţeşte în forma unuĭ corn; iar numele de Sas, pentru că în dreptul acestuĭ loc, legenda zice că s'ar fi înecat în Prut un Sas, comandant al armateĭ Ungare, ce ar fi năvălit în ţară.

Adevărat este că în această localitate a urmat războiŭ, însă nu între Ungurĭ, ci între Leşĭ carĭ aŭ avut de căpetenie pe Potoczki, şi între Tătarĭ cu Moldoveniĭ, carĭ aŭ ajutat pe Ştefan-Vodă-Tomşa, contra luĭ Constantin, feciorul luĭ Iremia-Vodă. Se poate ca între Leşĭ să fi fost vre-un comandant Sas, care să se fi înecat acolo, în timpul aceluĭ războiŭ. Aicĭ aŭ fost bătuţĭ Leşiĭ de către Tătarĭ, iar Constantin-Vodă, căzînd în mîinele Tătarilor, şi aceştia pornindu-l în ţara lor pentru a-l duce Hanuluĭ, s'a înecat în apa Nipruluĭ, prăvălindu-se luntrea.

Războiul acesta a avut loc la 7120 (1612).

Un alt războiŭ a urmat la 7141 (1633), în timpul domnieĭ luĭ Moise-Movilă. Coneţ-Potoczki, Hatmanul Leşilor, alungînd Tătariĭ ce robise Podolia, i-a lovit aicea, luîndu-le toţĭ robiĭ, pĭerind şi mulţĭ din eĭ.

Cornul-Lunceĭ, *punct vamal*, în com. Mălini şi reşedinţa plăşeĭ Moldova-de-Sus, jud. Suceava, Pe aci se trece la Homora şi Câmpul-Lung în Bucovina. In jurul vămeĭ sunt 4—5 case, din care una servă de reşedinţă sub-pref. plăşeĭ Moldova-de-Sus.

Venitul vamal pe anul financiar 1896—97, a fost de leĭ 8.286,20. Biuroul vamal de aci a fost înfiinţat la 1 Ianuarie 1860.

Cornul-Maluluĭ, *tîrlă*, judeţul Brăila, pendinte de com. Stăncuţa, pl. Balta, situată la V. de Stăncuţa, în drumul spre Lacul-Reziĭ. Are 104 suflete, formînd 23 familiĭ.

Cornul-Maluluĭ, *deal*, judeţul Brăila, situat spre S.-E. şi la 5 kil. de com. Lacul-Reziĭ, plasa Balta, în dreptul confluenţeĭ viroageĭ Puturosul cu Călmăţuiul.

Cornul-Maluluĭ, *pisc*, com. Cetăţeni-din-Deal, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cornul-Măcinuluĭ, *loc*, judeţul Brăila, unde Dunărea-Vechie la N. oraşuluĭ Măcin, ia direcţia spre V. formînd un cot pronunţat.

Cornul-Negru, *sat*, în centru şi în partea de E. a com. Bivolari, plasa Turia, jud. Iaşi, pe malul drept al Prutuluĭ, numit ast-fel de la o parte a teritoriuluĭ aceleĭ localităţĭ, ce intră în rîŭ în forma unuĭ corn. Are o populaţie de 44 familiĭ saŭ 153 locuitorĭ romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Proprietatea este pendinte de moşia Bivolari. Are puţină pădure de plopĭ şi răchiţĭ pe malul Prutuluĭ.

Vite sunt 264, din carĭ: 148 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 39 oĭ şi 55 rîmătorĭ.

Cornuluĭ (Dealul-), *deal*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Băhnăşeni, situat d'a stînga pîrîuluĭ Solonţuluĭ.

Cornuluĭ (Dealul-), *deal*, com. Titireciul, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, în depărtare de 1 ½ kil., spre S., de vatra satuluĭ.

Cornuluĭ (Groapa-), *poiană*, comuna Drajna-d.-s., plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cornuluĭ (Piscul-), *pisc*, com. Romaneşti, pl. Cerna-d.-j., jud. Vîlcea.

Cornuluĭ (Rîul-), *pîrîŭ*, judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s. Curge pe hotarul comunelor Băsăşti şi Polonţul şi se scurge d'a dreapta Tazlăuluĭ-Mare.

Cornuluĭ (Vadul-), *loc izolat*, foarte frumos situat, în com. Gura-Teghiĭ, jud. Buzăŭ, la capul de N.-E. al renumituluĭ şes Rozila, d'asupra Stînceĭ-luĭ-Vişan, unde se împreună Bîsca-Mare cu Bîsca-Mică.

Cornurile, *com. rur.*, jud. Prahova, pl. Cîmpul. Este situată lîngă rîul Vîtnăul, pe loc şes, la 25 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Cornul-d.-s. şi Cornul-d.-j., avînd o populaţiune de 657 locuitorĭ romînĭ, 318 bărbaţĭ şi 339 femeĭ şi 40 familiĭ de Ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fĭerăria. Capĭ de familie sunt 140 şi case de locuit 161.

In comună e o singură biserică, zidită la anul 1790 de Preotul Grigore, Despa, soţia sa, numită şi Presvitera şi de Oprea cu soţia sa Maria. Această biserică e deservită de un preot.

Locuitoriĭ se ocupă numaĭ cu agricultura. Eĭ s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moșia d-luĭ Gheorghe Cantacuzino, cînd li s'aŭ dat 400 hect.

Locuitoriĭ posedă: 62 caĭ, 57 epe, 105 vacĭ, 544 oĭ, 191 porcĭ, afară de vitele trebuincioase la muncă. Eĭ desfac produsul munceĭ la Ploești.

In raionul comuneĭ, pe iazul Vîtnăul, sunt 2 morĭ de măcinat.

Școala există în comună de la 1874. Localul e proprietatea comuneĭ. S'a frecuentat în anul 1892 de 28 băețĭ. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 111, 63 băețĭ și 48 fete. Cu întreținerea personaluluĭ se cheltuește anual 1080 leĭ.

Toată comuna se întinde pe o suprafață de 900 hect.

Stupĭ cu albine sunt 53.

Pămîntul e prielnic la toată cultura.

Comerciul se exercită în comună de 2 cîrciumarĭ.

Budgetul pe ultimul exercițiu se ridică la suma de 3581 leĭ și cheltuelile la 2193 leĭ.

In comună sunt șosele comunale ce-ĭ înlesnesc comunicația cu comunele Ciupelnița și Drăgănești.

E udată la V.-S. și E. de rîul Vîtnăul. Se mărginește la E. cu căt. Baraitarul; la V. cu căt. Belciugul și com. Ciupelnița; la S. cu com. Drăgănești și la N. cu un cîmp întins.

Corobana, *pîrîŭ*, începe de pe Suharăŭ, jud. Dorohoiŭ, plasa Prutul-d.-s., și se varsă în Bașeŭ.

Corobanța, *pîrîŭ* și *vale*, se întinde la S.-E. de satul Rafaila, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corobanța-Mare, *vale*, se întinde la S. de satul Rafaila, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Corobăile, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., la distanță de 59 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de Broșteni, reședința plășeĭ, de 26 kil. E situată pe vale și deal. Formează comună cu satul Trestioara, avînd 70 locuitorĭ, din carĭ 108 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 140 case. Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 38 plugurĭ, 58 care cu boĭ, 9 căruțe cu caĭ.

Stupĭ sunt 40.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ leĭ 894, iar la cheltuelĭ 880 leĭ.

Vite: 400 vite marĭ cornute, 400 oĭ, 22 capre și 360 rîmătorĭ.

Prin com. Corobăile trece șoseaua comunală Slivilești-Cosmănești-Corobăile-Dragotești.

Corobăile, *deal*, în com. rur. Slivilești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Corobănești, *sat*, în județul Tutova, com. Avrămești, pe pîrîul Tutova, spre E. de satul Avrămești. Are 58 locuitorĭ, carĭ locuesc în 13 case.

Corobănești, *moșie*, în jud. Tutova, plasa Tutova, com. Avrămești.

Corobești, *cătun*, al comuneĭ Săcelul, pl. Amaradia, jud. Gorj. E situat pe valea numită Valea-Mare, în partea de N. a cătunuluĭ de reședință.

Are o întindere de 100 hect., din carĭ 15 hect. arabile, 12 hect. fînețe, 30 hect. pădure, 32 hect. izlaz și 4 hect. vatra satuluĭ.

Are o populație de 25 familiĭ, saŭ 140 suflete, din carĭ 20 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 4 plugurĭ, 10 care cu boĭ, 51 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 85 oĭ, 27 capre și 30 rîmătorĭ.

Sunt 6 stupĭ.

In cătun se maĭ găsesc 1 puț și 1 fîntînă.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Vezĭ com. Săcelul.

Corobești, *numire* ce se dă *uneĭ părțĭ* din *comuna* Conțești, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Corobeților (Vălceaua-), *vălcea*, se varsă în rîul Argeșelul, în dreptul moareĭ d-luĭ St. Periețeanu-Buzăŭ, com. Conțești, pl. Argeșelul, jud. Muscel.

Corodești, *sat*, în plasa Tutova, jud. Tutova, pe pîrîul Studinețul, în partea de N. a județuluĭ. Are 652 locuitorĭ, din carĭ 84 știŭ carte; locuesc în 168 case. Formează o comună (com. Corodești) cu cătunele Stîncășeni, Drăcșeni, Chetrosul și Rugăria. In toată com. sunt 1901 locuitorĭ, din carĭ 153 știŭ carte; 396 contribuabilĭ; 481 case. Maĭ tot teritoriul comuneĭ este acoperit de dealurĭ înalte și pietroase. Se cultivă aci viea, pe o suprafață de 81 hect., din carĭ 36,50 hect. nelucrătoare și livezile cu prunĭ pe o suprafață de 20,50 hect. Comerciul se face de către 20 persoane. In Corodești sunt 3 bisericĭ și o școală primară de băețĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 8524 leĭ, 77 banĭ.

Corodul, *plasă*, așezată în partea de S. a județuluĭ Tutova. Șĭ-a luat numele de la pîrîul Corodul (Corozelul), ce curge prin plasa Bîrlad, jud. Tecuciŭ, și-șĭ are izvorul în apropierea acesteĭ plășĭ.

Se mărginește la E. cu plasa Tîrgul, de care se desparte pe o mică distanță prin pîrîul Jeravățul, iar de aci prin hotarele artificiale, ce le aŭ moșiele limitrofe; la N.-V. cu pl. Pereschivul, de care se desparte prin rîul Bîrlad și la S. parte cu jud. Covurluiŭ și parte cu jud. Tecuciŭ, de care se desparte asemenea prin hotarele artificiale ce le aŭ moșiile limitrofe.

Pămîntul acesteĭ plășĭ este maĭ mult șes, ceea ce face ca în maĭ multe locurĭ să fie mlăștinos.

Este udată în partea de N.-V. de rîul Bîrlad, și în lăuntru de pîrîul Jeravățul, încărcat pe dreapta cu Pîrîiașul-Vindereĭ și Docan, iar pe stînga cu pîrîiașul Fîntînelele și Bălăbănești; de Hobana, încărcat pe stînga de pîrîiașul Murgociŭ; de Bîrzota, încărcat pe stînga cu pîrîiașul Cetățuia, unită cu Recea, toate afluențĭ aĭ Bîrladuluĭ.

In această plasă, afară de cereale, se maĭ cultivă: tutunul, gîndaciĭ de mătase și viea. Această din urmă ocupă o suprafață de 975,25 hect. (din carĭ 111 nelucrătoare). Cultura livezilor cu prunĭ ocupă o suprafață de 59 hect.

Industria casnică este destul de dezvoltată. In deosebĭ este o fabrică de băuturĭ spirtoase, a căreĭ produse se exportă în toata țara și chiar în străinătate și 2 morĭ cu vaporĭ.

Comerciul constă în vînzarea productelor agricole și animale precum și în aceea a băuturilor spirtoase. El se face de 196 oamenĭ (din carĭ 146 Romînĭ, 34 Evreĭ și 14 străinĭ) în 196 stabilimente comerciale (din carĭ 107 cîrciumĭ).

Este străbătută de 2 drumurĭ maĭ principale: Șoseaua județeană Bîrlad-Galați (20 kil. 33 m. în acest județ) ce trece prin comunele Bălăbănești și Rădești (vezĭ despre această șosea la Tutova, district) și un drum ce vine din pl. Tutova și Pereschivul și trece spre S. prin com. Cerțești.

Are 15 com. rurale, din carĭ cele maĭ populate sunt: com. Adam, Bălăbănești și Rădești; 28 sate, din carĭ cele maĭ populate sunt: Bălăbănești, Adam și Ciurești.

Are o populație de 14247 locuitorĭ (din carĭ 1720 științ carte); sunt 3110 contribuabilĭ; locuesc în 3848 case.

Sunt 29 bisericĭ, 15 școlĭ primare rur. de băețĭ și 1 de fete.

Corodul, *com. rur.*, jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești, compusă din 3 căt. Situată pe pîrîul Corozelul, care străbate toate satele prin mijloc de la N. la N.-V., departe de capitala jud. de 14 kil. și de a plășeĭ de 29 kil.

Are o populațiune de 954 capĭ de familie, cu 4585 suflete, carĭ locuesc în 926 case. Sunt 926 contribuabilĭ.

In com. se află 7 bisericĭ: 5 în Corodul, 1 în Blînzi și 1 în Brătulăști, deservite de 4 preoțĭ și 6 cîntărețĭ. Sunt 3 școlĭ, 2 de băețĭ și 1 de fete: 1 în Corod, înființată la 1865, frecuentată de 128 băețĭ, din 212 în vîrstă de școală; cea de fete înființată la anul 1872, e frecuentată de 27 de fete, din numărul de 207 în vîrstă de școală; a treia este în satul Blînzi, înființată în anul 1892, frecuentată de 29 copiĭ, (28 băețĭ și 1 fată) din numărul de 102 copiĭ (54 băețĭ și 48 fete) în vîrstă de școală.

Locuitoriĭ aŭ: 1321 boĭ, 458 vacĭ, 177 caĭ, 103 epe, 19 armăsarĭ, 4 asinĭ, 3168 oĭ, 58 capre, 4 taurĭ și 11 bivolĭ.

Vatra satuluĭ ocupă 18962 hect.

Veniturile comuneĭ sunt de 19000 leĭ.

Intreaga suprafață a comuneĭ este de 8925 hect. și 38 ariĭ.

Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la orașul Tecuciŭ, în zilele de sărbătorĭ.

Locuitoriĭ din Corodul sunt vechĭ răzeșĭ, iar ceĭ din Blînzi și Brătulești sunt împroprietărițĭ la 1864.

In raionul com. sunt 2 iazurĭ; 2 lacurĭ; 2 morĭ cu aburĭ.

Tot în raionul eĭ sunt 2 pădurĭ: una la E. de satul Blînzi și a doua la E. de satul Brătulești.

In satul Corod se află o movilă naturală rotundă, situată la marginea de V. a satuluĭ, avînd o suprafață de 7 fălcĭ și o înălțime de 100 m.

Pe moșia Coroduluĭ la S. de sat trece ridicătura de pămînt numită Troian, care merge spre S.-E. în com. Puțeni și de aci în jud. Covurluiŭ.

Este străbătută de pîrîul Corozelul.

Comuna este străbătută de o mulțime de drumurĭ; unul care vine de la Tecuciŭ, altul care merge la Cărlomănești; iar satele între dînsele sunt legate prin drumurĭ naturale.

Se mărginește la E. cu com. Smulți (jud. Covurluiŭ), la S.-V. cu com. Matca, la S. cu moșia Cernicari, la V. cu Țigănești și Negrilești, la N. cu com. Cărăpcești și Fundeanu (jud. Tutova).

Corodul, *sat*, face parte din com. cu același nume, jud. Tecuciŭ. Cade la S. com., 14 kil. departe de orașul Tecuciŭ, spre E.

E situat pe pîrîul Corozelul, pe o suprafață de 3857 hect. și 68 ariĭ și are o lungime de 9 kil.

Are o populațiune de 729 capĭ de familie; 3560 suflete, locuind în 716 case. Sunt 628 contribuabilĭ. Locuitoriĭ aŭ: 1055 boĭ, 351 vacĭ, 124 caĭ, 72 epe, 2867 oĭ și 45 capre.

Sunt 2 școlĭ: una de băețĭ și una de fete.

Acest sat răzășesc are 5 bisericĭ:

1. Biserica, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ. Este zidită în 1856 în locul alteia de lemn. S'a reparat în 1882 și 1886. De la cea veche ni s'a păstrat data 1772.

2. Cuvioasa-Paraschiva, este făcută de locuitorĭ în anul 1847, a ars în 1881 și astă-zĭ reparîndu-se din temelie, e în bună stare.

3. Ion Botezătorul, făcută în 1820 de locuitoriĭ din Puțeni, carĭ mare parte fugiseră aicĭ. S'a reparat în 1842 și 1882.

4. Sf. Nicolae este făcută de locuitorĭ, în 1818.

5. S-țiĭ Voevozĭ, care maĭ are și hramul Sf. Gheorghe, este făcută în 1875, în locul alteĭ bisericĭ de lemn. Se întreține de locuitorĭ.

Corodul, ca comună, pe la 1820, depindea de jud. Tutova.

Satul Corod își trage numele, probabil, de la pîrîul Corozelul, ce străbate satul.

Bătrîniĭ spun că odinioară se numea Oțelești și era situat la S.-V. de unde este astă-zĭ. Desele năvălirĭ și devastărĭ tătăreștĭ și turceștĭ, aŭ silit o parte din locuitorĭ să părăsească satul și se așeze la N. județuluĭ pe pîrîul Berheciul, dînd și satuluĭ acesta numele de Oțelești, care se află actualmente în jud. Bacăŭ și maĭ înainte a fost în jud. Tecuciŭ; ceĭ rămașĭ s'aŭ retras pe valea Corozeluluĭ, formînd satul actual. Satul Corod datează dinainte de secolul al XV-lea.

Coroduluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Tecuciŭ, la E. de satul cu același nume; se întinde până la pădurea Blînzi, com. Corodul.

Coroești, *com. rur.,* jud. Tutova. pl. Pereschivul. Vezĭ Coroești-de-Jos.

Coroești, *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, com. Bogdănița, pe pîrîul Bogdana, spre S.-V. de satul Bogdănița. Are 342 locuitorĭ (din carĭ 18 știŭ carte) și 76 case.

Coroești, *locuință izolată,* jud. Tutova, în pl. Tutova.

Coroești-de-Jos, *sat,* jud. Tutova, pl. Pereschivul, pe pîrîul Pereschivul, spre V. de Bîrlad, la marginea jud. Are 388 locuitorĭ (din carĭ 22 știŭ carte), și 126 case. Formează o comună (com. Coroești) cu căt.: Coroești-d.-s., Păcurărești, Fițichești și Putrezeni.

In toată com. sunt 919 locuitorĭ (din carĭ 58 știŭ carte); 157 contribuabilĭ; 278 case. Teritoriul com. este maĭ mult deluros. Se cultivă viea pe o suprafață de 26 hect. și pruniĭ numaĭ pe o suprafață de 25 ariĭ.

Comerțul se face de 9 persoane.

Are o școală primară de băețĭ; în toată com. sunt 4 bisericĭ.

Veniturile com. sunt de 9379 leĭ, 11 banĭ.

Coroești-de-Sus, *sat,* în jud. Tutova, pl. Pereschivul, com. Coroești, spre N. de satul Coroești-d.-s. Are 244 locuitorĭ (din carĭ 22 știŭ carte) și 80 case.

Corogea, *pîrîŭ,* în jud. Botoșani. Izvorește din pădurea moșieĭ Dobriceni; curge prin partea de V. a plășeĭ Ștefănești și formează maĭ multe iazurĭ; udă comunele Dobriceni, Durnești și Băbiceni; trece pe lîngă marginele de V. a comunelor Bobulești și Ostopceni, intră apoĭ în comuna Ringhilești, în direcțiune spre E. și se varsă în Prut, lîngă Boroșeni, com. Ringhilești. Primește maĭ multe pîrîiașe micĭ, carĭ aduc apele a diferite iazurĭ, Mărguța, Bîguluĭ, Valea-Adîncă, Hîrtopul, Putreda, Valea-Bivolarilor, Fundoaia și Valea-Cîrliguluĭ, din comunele Dobîrceni și Durnești.

Acest pîrîŭ este trecut în cronicele vechĭ, sub numele de Corova. La gura acestuĭ pîrîŭ, era tăbărît cu oștile, Ștefăniță-Vodă, fiul luĭ Bogdan, și nepot luĭ Ștefan-cel-Mare, cînd a întîmpinat pe Albu, Sultanul, ce intrase în țară cu Tătarĭ și o prăda:

«Albul, Sultan, cu Tătarĭ de la Perecop intrat-aŭ în Țeară și aŭ înaintat până la Șerbanca din sus de Ștefănești (aceasta este satul Serbachĭ în Basarabia, în dreptul satuluĭ nostru Damachi, com. Movila-Ruptă), iar Ștefăniță Vodă se afla cu oastea gata, ce norocul cel bun l'a prilejit la gura Coroveĭ din jos de Ștefănești, și trecut-aŭ Prutul de aŭ apucat pe Tătarĭ fără veste de i-a bătut și mulțĭ s'aŭ înglodat în Ciuhru, anul 7026 (1518), August 18.»

Corogea, *deal,* în jud. Botoșani, com. Ostopceni, pe moșia Dămideni, în partea de V.

Corogea, *deal,* în jud. Botoșani, com. Bobulești, pe moșia Bobulești, în partea de V., mărginind valea și pîrîul Corogea.

Corogea, *iaz,* format din pîrîul Corogea, lîngă satul Ilișeni, com. Ringhilești, plasa Ștefănești, în

jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 11 hect. Conţine peşte mult. Aicĭ se află 2 morĭ de apă şi 1 cu aburĭ.

Corogea, *vale,* în jud. Botoşani, numită ast-fel de la pîrîul Corogea, care o udă dealungul.

Corogenilor (Apa-). Vezĭ Curugea, pîrîiaş, comuna Răuceşti, plasa de Sus-Mijlocul, judeţul Neamţu.

Coroiasca, *pîrîiaş,* în judeţul Prahova. Izvoreşte din Valea-Pîrvuleţuluĭ, pădurea Misleanca, şi merge de se varsă în apa-Mislea, în dreptul com. Cocorăşti-Misli din plaiul Vărbilăul.

Coroiata, *loc,* cu o movilă mare, în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Prăjăşti.

Coroiata, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Prăjăşti.

Coroiul, *sat,* în jud. Neamţu, com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele. E situat pe valea pîrîuluĭ Largul. Are o populaţie de 36 capĭ de familie, saŭ 141 suflete, dintre carĭ: 79 bărbaţĭ şi 62 femeĭ; 71 necăsătoriţĭ, 64 căsătoriţĭ, 6 văduvĭ; 12 ştiŭ carte, 129 nu ştiŭ. Locuitoriĭ se ocupă cu plutăria şi agricultura.

Coroiul, *vîrf de deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., comuna Tîrgul-Glodurĭ. Face parte din seria ridicăturilor micĭ, care despart pîr. Berheciul, de afluentele săŭ după dreapta, Dunavăţul.

Coroiul, *deal,* din care izvoreşte pîrîul cu acelaşĭ nume, în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Coroiul, *deal,* la V. de satul Plăcinţeni, com. Giurgioana, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *deal,* spre N. de com. Fereşti, făcînd limita între satul Tătărăni, din com. Telejna, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, şi satul Fereşti.

Coroiul, *prăpastie,* în jud. Neamţu, pl. de Sus-Muntele, com. Vînători-Neamţuluĭ. E situată între Stînca Caprelor (Căprioarelor) şi muntele Sihla, alăturea cu Schitul-Sihleĭ.

Coroiul, *iaz,* cu moară, pe Zeletin, în raionul com. Bogheşti, pl. Zeletinul, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., de pe teritoriul com. Tîrgul-Glodurĭ.

Coroiul, *pădure,* ce se întinde de la moşia Ghioaca, com. Giurgioana, pănă la moşia Galbeni, jud. Tecuciŭ.

Coroiul, *pîrîiaş,* în com. Călugăreni, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu, care, împreună cu pîrîiaşele: Bulatanul, Bargilele, formează pîrîul Largul.

Coroleuca, *deal,* pe teritorul satuluĭ Oneşti, com. Şipotele, pl. Bahluiul, jud. Iaşi, la poalele căruia se întinde valea cu acelaşi nume, pe care, se zice, în vechime a fost un sat. Acum pe acel loc este un iaz.

Coroleuca, *iaz.* (Vezĭ Coroleuca, deal, jud. Iaşi).

Coroleuca, *vale.* (Vezĭ Coroleuca, deal, jud. Iaşi).

Coromîslele, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din Dealul-Tableĭ şi curge pe hotarul Transilvanieĭ, marginea comuneĭ Hangul, plasa Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Coropca, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ, pl. Fundurile, com. Scheia. E format din maĭ multe izvoare micĭ, ce ies din pietrăriile despre S. a dealuluĭ Muncelul; curge prin partea de V. a satuluĭ Căpoteşti, avînd direcţia de la N. către S. Se varsă în Stavnicul-Sec. In timpul secetelor n'are apă.

Coropceni, *sat,* în jud. Vasluiŭ, pl. Crasna, com. Ciorteşti, spre N. de satele Deleni şi Ciorteşti. E situat pe dealul Coropceni, prin marginea căruia trece şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ şi pîrîul Cornari ce se varsă în Vaslueţ. Are o suprafaţă de 1538 hect., ale locuitorilor clăcaşĭ şi 1043 hect. proprietate a statuluĭ, în care intră şi pădurea ce este spre N. pe o întindere de 529 hect. şi care se împreună la N. cu pădurea din Poiana Cîrnuluĭ, iar la E. cu pădurea Covasna, din jud. Fălciŭ. Are o populaţiune de 190 familiĭ, saŭ 573 suflete, din carĭ: 4 familiĭ Evreĭ, cu 20 suflete şi 16 familiĭ Ţiganĭ, cu 60 suflete.

Este o biserică, făcută de Ioan Beceriŭ, pe la 1845, deservită de un preot şi un eclesiarh. Sunt 4 cîrciumĭ.

Vite sunt: 285 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 500 oĭ, 3 capre şi 39 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 32 plugurĭ, 42 care cu boĭ şi 9 căruţe cu caĭ. Sunt 80 stupĭ de albine.

Coropceni, *deal,* pe care e aşezat satul Coropceni, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Corotca-Pleşa, *punct trigonometric de observaţie,* de rangul I-iŭ,

în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul com. rur. Cara-Orman. E situat în partea vestică a plășiĭ și în cea S.-V. a comuneĭ, la 12 kil. spre S.-V. de satul Cara-Orman, pe malul stîng al brațuluĭ Sf. Gheorghe, la 3 kil. spre S.-E. de îmbucătura gîrleĭ Litcovul cu brațul Sf. Gheorghe și la 5 kil. spre N.-V. de cherhaneaua (pescăria) Calinova. Are o înălțime de 7 m. d'asupra apelor Dunăreĭ, dominînd asupra eĭ pe o lungime de 18 kil. Este înconjurat de toate părțile cu stuf băltos.

Corotişca, *ostrov*, jud. Brăila, coprins la S. între privalele Dimuleasa și Lunga, la N.-V. între Dunăre și la N.-E. între privalele Lunga și Filipoiul.

Este la S. de ostrovul Filipoiul și de iezerul Pațiul.

Corotişca, *ostrov*, jud. Brăila. E situat la S. de ostrovul Filipoiul și iezerul Pațiul și coprins la S. între Dimuleasa, Lunga și la N.-E. privaluluĭ Filipoiul.

Corotişca, *prival*, jud. Brăila, care pleacă din dreptul Ghecetuluĭ, de unde se împreună Dunărea-Vechie cu Dunărea-Vapoarelor, și se varsă în iezerul Pațiul, din comuna Chiscani.

Corozelul, *pîr.* și *vale*, jud. Tutova și Tecuciŭ. Izvorește din valea com. Fundeanul (jud. Tutova), trece prin satele: Brătulești, Blînzi, Corodul și Matca, formînd maĭ multe iazurĭ; continuă spre S. prin pădurea Chicera și Dorasca; tae calea fierată și șoseaua națională Tecuciŭ-Galați, între Dorăști și Barcea, străbate satul Barcea-Vechie și se varsă în localitatea numită Șesul, la S. de satul Barcea, în Bîrlad, în com. Barcea, pl. Bîrlad. In timpul vereĭ nu are apă; cînd plouă și maĭ cu seamă în timpul primăvereĭ, vine repede, rupînd și stricînd tot ce găsește în cale.

Corozeluluĭ (Dealul-), *deal*, în jud. Tecuciŭ, la E. de valea cu acelașĭ nume, între satul Corodul și Valea-Corozeluluĭ.

Corozeluluĭ (Valea-), *vale*, județul Tutova și Tecuciŭ. E situată între comuna Blînzi și comuna Negrilești, formînd hotarul între acestea. Incepe din com. Cărăpcești (jud. Tutova) și continuă spre S. pănă la satul Matca, pl. Nicorești.

Corpaci, *sătișor*. (Vezĭ Ruși-Ciomîrtan, sat, com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ).

Corpaci, *deal*, pe teritoriul com. Zamostia, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ.

Corşorul, *com. rur.*, situată în partea de S.-E. a plășeĭ Amaradia, jud. Gorj, și pe ambele malurĭ ale Oltețuluĭ. Se limitează cu com. Alimpești la N., Zorlești și Roșia la V., Mateești din Vîlcea, la E. și Alunul, tot din Vîlcea, la S.

E formată dintr'un singur sat.

Are o suprafață cam de 700 hect., din carĭ 200 hect. arătură, 5 hect. pădure și 490 hect. livezĭ cu pășune.

Are o populație de 150 familiĭ, saŭ 663 suflete, din carĭ 132 contribuabilĭ, toțĭ moșnenĭ, ocupîndu-se cu agricultura.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 40 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ; 20 stupĭ.

Vite sunt: 715 vite marĭ cornute, 75 caĭ, 185 oĭ și 284 rîmătorĭ.

Venitul com. este de leĭ 785 și cheltuelile de leĭ 746.

Comunicația în această com. se face prin șoseaua ce merge în lungul apeĭ Olteţuluĭ, din comuna Alimpești, trecînd în comuna Alunul din jud. Vîlcea; prin drumul ce începe de la comunele Mateești și Greci din Vîlcea și trece prin Corșor, diriguindu-se spre cătunul Becheni din com. Zorlești.

In comună sunt 2 morĭ pe apa Olteţuluĭ și 34 fîntînĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 1 preot și 1 cîntăreț.

Corşorul, *deal*, începe din căt. Becheni, care face parte din com. Zorlești, pl. Amaradia, jud. Gorj, și se termină în com. Coltești, din pl. Gilortul.

Cortehi, *scursoare de apă*, jud. Vlașca, ce vine din spre fostul cătun Vaĭ-de-Eĭ și dă în Dunăre, în dreptul satuluĭ Slobozia.

Cortelul, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul com. rur. Somova. Se desface din dealul Pietrosul, și anume din vîrful Movila-Săpată; se îndreaptă spre E., avînd o direcțiune generală de la S.-V. spre N.-E., brăzdînd partea estică a plășiĭ și pe cea sudică a comuneĭ. Se prelungește spre E. cu dealul Coazima. Are 140 m. înălțime, dominînd asupra șoseleĭ județene Isaccea-Tulcea, și asupra drumuluĭ comunal Somova-Poșta. E acoperit cu fînețe.

Corzul, *com. rur.*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.-Dumbrava, la distanță de 51 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de Strehaia, reședința plășeĭ, de 41 kil.; este situată pe treĭ dealurĭ și treĭ vălcele.

Formează comună cu cătunul

Părpăleşti, avînd 840 locuitorĭ, din carĭ 131 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 167 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 40 pługurĭ, 72 care cu boĭ, 10 căruţe cu caĭ. Sunt 40 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, cu un învăţător, frecuentată de 30 elevĭ şi 2 eleve.

Budgetul comuneĭ coprinde la veniturĭ suma de 2174 leĭ; iar la cheltuelĭ 990 leĭ.

Vite: 590 vite marĭ cornute, 30 caĭ, 700 oĭ, 6 bivolĭ şi 480 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua vecinală Bîcleşul-Corzul-Stăncești.

Văile maĭ principale în această comună sunt: Valea-Corzuluĭ, Valea-Părpăleştilor şi Valea-Chera.

Dealurile sunt: Dealul-Chera, Corzul şi Părpăleşti.

Pîrae sunt: Pîrîul-Corzuluĭ, al-Părpăleştilor, al-Chereĭ şi al-Văeĭ-Pristavuluĭ.

Cîmpiĭ sunt: Cîmpia-Ţiganuluĭ şi Cîmpia unde se află şi pădurea Drăgoicea.

In comună se află un şanţ ce seamănă cu un drum roman, şanţ pe care oameniĭ îl numesc Valul-luĭ-Traian.

Corzul, *deal,* în com. rur. Corzul, plasa Dumbrava, judeţul Mehedinţi.

Corzul, *pîrîŭ,* ce se formează din izvoarele comuneĭ rurale Corzul. După ce udă maĭ multe comune în jud. Mehedinţi, trece prin teritoriul comuneĭ Bărboiul, în judeţul Dolj. In Dolj intră la com. Cernăteşti, pl. Dumbrava-d.-s. Curge prin Valea-Seacă saŭ Valea-Cernăteştilor; se varsă pe malul stîng al rîuluĭ Obedeanca.

Corzul, *vale,* în com. rur. Corzul, pl. Dumbrava, jud. Mehedinţi.

Cosacul, *fîntînă,* comuna Suteşti, plasa Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cosacul, *pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunăreĭ.

Cosanda, *loc,* în jud. Mehedinţi, pe care este aşezat satul Cosanda.

Coscodia, *vale,* în com. rur. Coşovăţul-de-Dumbrava, din jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava.

Coseşti. Vezĭ Buda, pîrîŭ, com. Brăeşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Cosiţeni, *sat,* în marginea despre E. a com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi, situat pe podiş, la sorgintea pîrîuluĭ Cosiţeni, pe o întindere de 4000 hect. Are o populaţie de 25 fam. saŭ 108 locuitorĭ. Are o biserică fără deserventĭ.

Vite sunt: 604 capete, din carĭ: 211 vite marĭ cornute, 12 caĭ, 108 oĭ, 15 capre şi 182 rîmătorĭ.

Cosiţeni, *deal cu podiş,* de-a dreapta pîraielor Obrijanca şi Bahlueţul, din com. Sîrca, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi.

Cosiţeni, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul satuluĭ Cosiţeni, com. Sîrca pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, şi se varsă în Bahlueţ.

Cosiţeni, *sat,* face parte din com. Brăhăeşti, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ cu acelaşĭ nume, la N.-E. com., 3 kil. şi 16 m. departe de reşedinţa comuneĭ.

Are o populaţiune de 43 familiĭ, cu 165 suflete, locuind în 41 case. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 10 (5 băeţĭ şi 5 fete).

Are o biserică, cu hramul Sfinţiĭ Voevozĭ. Este făcută de un călugăr ce se numea Baia, şi care este îngropat aicĭ.

Aicĭ a fost schit de călugărĭ. Pe la 1800 era numaĭ o pădurice; satul s'a înfiinţat pe la 1808.

Biserica cea veche s'a dărîmat. In locul eĭ, obştea locuitorilor a făcut alta în anul 1881.

Cosiu-Iol, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul com. urbane Babadag. Se desface din dealul Lauchi-Bair; se întinde spre E., în o direcţie de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi nordică a comuneĭ; la poalele sale nordice merge şoseaua naţională Tulcea-Babadag-Constanţa, iar la cele sudice este aşezat oraşul Babadag; înalt de 185 m., dominînd oraşul; este acoperit la V. cu pădurĭ şi la E. cu păşunĭ.

Cosîmbeasca, *lac,* în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Şocariciul.

Cosîmbeasca, *pădure,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, comuna Cosîmbeşti, situată pe ţărmul drept al rîuluĭ Ialomiţa. Formează cu pădurea Gimbăşani un trup de 120 hect., cu următoarele esenţe: stejar, plop, ulm, şi salcie.

Cosîmbeşti, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta. Este situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Ialomiţa, între com. Bora şi Mărculeşti, la 45 kil. de Călăraşi, capitala districtuluĭ.

Teritoriul com. are suprafaţa de 17750 hect. şi se întinde din rîul Ialomiţa, spre S., pe lunca rîuluĭ Ialomiţa şi pe cîmpul Bă-

răgan, până maĭ spre S. de linia ferată Bucureşti-Feteşti. Coprinde moşiile: Pisculeasa, compusă din sforile: Cotul-luĭ-Coloş, cu 1150 hect. şi Cotul-luĭ-Drăgan, cu 2000 hect., proprietate a statuluĭ, foastă pendinte de mănăstirea Radu-Vodă şi care pe periodul 1888/1893 a fost arendată cu suma de 26050 leĭ anual; Popeasca, proprietate particulară, cu 1800 hect.; Cosîmbeasca, proprietate a maĭ multor locuitorĭ, cu 5100 hect., Cornăţelele, proprietate a statuluĭ, facînd parte din moşia Bucu-Mătăseşti, cu 5000 hect.; Gimbăşani, proprietate a maĭ multor locuitorĭ, cu 2700 hect.

Sunt împroprietăriţĭ după legea rurală din 1864, 67 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 325 locuitorĭ.

Se compune din satele: Cosîmbeşti, Gimbăşani şi Popeşti şi din cătunele (tîrlele): Puţul-luĭ-Drăgan, Caşcaval, Treca, Poşta-Vechiă, Cornăţelele, Piciorușul, Dorojeanul, Ciurea, Cărarea, Capul-Moşieĭ, Batalul şi Socariceanca. Reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale este în satul Cosîmbeşti.

Populaţiunea comuneĭ este de 2395 locuitorĭ, cu 446 capĭ de familie şi 1949 membri de familie, saŭ 1314 bărbaţĭ şi 1081 femeĭ. Toţĭ locuitorii sunt Romînĭ, de religiune creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 791 agricultorĭ, 23 meseriaşĭ, 15 comercianţĭ, avînd 13 profesiunĭ libere, 175 muncitorĭ şi 22 servitorĭ. Ştiŭ carte 889 persoane; nu ştiŭ 1306.

Vite sunt: 903 caĭ, 1300 boĭ, 5300 oĭ, 395 porcĭ, 4 bivolĭ şi 1 asin.

Sunt treĭ şcolĭ: una mixtă în Gimbăşani şi una de băeţĭ şi una de fete în Cosîmbeşti, cu 180 elevĭ şi 24 eleve şi cu 2 învăţătorĭ şi o învăţătoare, din care un învăţător retribuit de stat şi comună, iar ceĭ-l'alţĭ numaĭ de comună.

Aci sunt treĭ bisericĭ, cu treĭ preoţĭ şi şase dascălĭ. Comuna are prevăzut pentru cler suma anuală de 792 leĭ.

Prin partea de S. a teritoriului com. trece calea ferată Bucureşti-Feteşti.

Budgetul comuneĭ (1886/87) este de 6953 leĭ.

Cosîmbeşti, *sat*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pendinte de comuna cu acelaşĭ nume. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomiţa, pe luncă şi sub coasta de N. a cîmpuluĭ Bărăgan.

Aci este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea satuluĭ este compusă din 250 familiĭ romînĭ.

Se află aici o şcoală de băeţĭ cu un învăţător şi o şcoală de fete cu o învăţătoare.

In sat este o biserică deservită de un preot şi doĭ dascălĭ.

Vite sunt: 456 caĭ, 580 boĭ, 2000 oĭ, 220 porcĭ, 3 bivolĭ şi 1 asin.

Coslegiul, *com. rur.*, pl. Cricovul, jud. Prahova. Este situată lîngă rîul Teleajen, la 11 kil. depărtare de capitala judeţuluĭ şi la 13 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din 4 cătune: Coslegiul, Darvari, Radila şi Pantazi, (numit şi Moara-Bălăceanuluĭ), avînd o populaţiune de 1087 locuitorĭ (551 bărbaţĭ, 536 femeĭ), în care intră şi 15 familiĭ ţiganĭ.

Capĭ de familie sunt 239; contrib. 210; case de locuit 230.

In comună sunt 4 bisericĭ; una în Pantazi, reparată la anul 1871; a doua în Radila, reparată în anul 1892: a treia în Darvari, fondată în anul 1824 şi a patra în Coslegiul, fondată în anul 1826, şi avînd următoarea inscripţie: «Cu mila şi ajutorul luĭ Dumnezeŭ, acest sfînt şi Dumnezeesc lăcaş s'aŭ ridicat din temelie de d-luĭ Banul Constantin Bălăceanul şi de Dumneaeĭ Băneasa Sultana Bălăceanca dimpreună cu fiiĭ D-lor D. Bivvel Constantin, Ştefan Bălăceanul şi D-luĭ Grigore Bălăceanul, la moşia D-lor Coslegiu, spre slava şi cinstea Sfinţilor marilor Impăraţĭ Constantin şi Elena şi a sf. Adormirĭ a Maiciĭ Domnuluĭ şi Sfinţilor marilor mucenicĭ Gheorghe, purtătorul de biruinţĭ şi Dumitru, izvorîtorul de mir, la leatul 1826, în zilele luminatuluĭ Domn Grigore Dumitru Ghica Voevod şi a prea O sfinţituluĭ mitropolit Chir Grigore, scriindu-se aceasta întru vecînica pomenire».

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura. Produsul munceĭ îl desfac la oraşul Ploeşti.

Locuitoriĭ s'aŭ împroprietărit (în număr de 183), la anul 1864, pe moşiĭ particulare, dîndu-li-se 757 hect. Eĭ aŭ 91 caĭ, 308 boĭ, 174 vacĭ, 21 Bivolĭ, 681 oĭ şi 205 porcĭ.

In raionul comuneĭ sunt 2 morĭ de apă.

Şcoala există în comună din anul 1871. Localul e proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 27 băeţĭ şi 8 fete, din numărul de 144 copiĭ (86 băeţĭ şi 58 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 97 bărbaţĭ şi 28 femeĭ.

Toată comuna are o suprafaţă de 2047 hect.

Ţuica se fabrică în comună până la 400 decal. anual în termen mediŭ.

Stupĭ cu albine sunt 117.

Comerciul se exercită în comună de 5 cîrciumarĭ.

Budgetul prezintă la veniturĭ suma de leĭ 5816,65 și la cheltuelĭ leĭ 3866,16.

Prin centrul comuneĭ trece șoseaua spre Valea-Călugărească și prin partea de N. calea ferată București-Ploești-Buzăŭ. E udată de rîul Teleajenul, apa Vîtnăuluĭ și Iazul Morilor.

Coslegiul, *sat,* face parte din com. rur. Coslegiul, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populație de 330 locuitorĭ (164 bărbațĭ, 166 femeĭ). Aci e o biserică, fondată la anul 1836.

Coslogeni, *sat,* în jud. Ialomița, plasa Borcea, pendinte de comuna Dichiseni. Este situat pe țărmul stîng al Borceĭ, la 2 kil. spre V. de Dichiseni și la 3 kil. spre E. de Roseți-Volnași.

Are o populație de 54 familiĭ.

Aicĭ este o biserică.

Vite sunt: 50 caĭ, 150 boĭ, 500 oĭ, 40 rîmătorĭ, 5 capre și 1 asin.

Pe teritoriul acestuĭ sat, ce face parte din moșia Trîmșeani, proprietate a statuluĭ, este, întindere de 259 hect. pădure de salcîmĭ.

Cosmănești, *com. rur.,* în județul Mehedinți, pl. Văilor, la distanță de 51 kil. de Turnul-Severin. E format dintr'un singur sat. Are o populațiune de 600 locuitorĭ, din carĭ 86 contrib.; locuesc în 112 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Loc. posedă: 8 plugurĭ, 16 care cu boĭ, 2 căruțe cu caĭ și 20 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Budgetul comuneĭ la veniturĭ este în sumă de leĭ 763 și la cheltuelĭ de 662 leĭ.

Vite: 300 vite marĭ cornute, 260 oĭ, 20 capre, 200 rîmătorĭ și 9 caĭ.

Prin această comună trece șoseaua comunală Slivilești-Cosmănești-Corobăile.

Cosmănești. Vezĭ Pogana, jud. Tutova.

Cosmănești, *deal,* în com. rur. Strîmtul, plasa Văilor, județul Mehedinți.

Cosmănești, *deal,* în com. rur. Drăgotești, plasa Văilor, jud. Mehedinți.

Cosmeĭ (Valea-), *vale,* care se întinde de la satul Glăvănești până la satul Poiana-luĭ-Stan. Pe această vale se află și drumul ce duce la satul Poiana.

Cosmenilor (Dealul-), *deal,* în jud. Neamțu, com. Dobreni, pl. Piatra-Muntele, situat pe moșia Almașul.

Cosmesculuĭ (Pîrîul-) *afluent* al pîrîuluĭ Săscuța-luĭ-Nicoricĭ, jud. Suceava.

Cosmești, *com. rur.,* jud. Tecuciŭ, pl. Nicorești, compusă din 5 cătune: Băltărețul, Cosmești-din-Deal, Cosmești-din-Vale, Furceni și Satul-Noŭ.

Poartă această numire de la primul om care a locuit aicĭ, numit Cosma, și care a venit de la satul Dobrotești, sat care s'a dărîmat de rîul Siret, și era situat pe Lunca-Siretuluĭ, în comuna Mărășești (jud. Putna).

Comuna este așezată pe malul Siretuluĭ, la o depărtare de 13 kil. de capitala județuluĭ, în partea de V.

Are o populație de 502 capĭ de fam., saŭ 2150 suflete.

In com. este o școală, care datează din anul 1865. Se frecuentă de 105 copiĭ (95 băețĭ și 10 fete), din numărul de 268 copiĭ (126 băețĭ și 132 fete) în vîrstă de școală.

Știŭ carte 184 bărbațĭ și 18 femeĭ.

Are o biserică, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în 1864 de locuitorĭ. In locul eĭ a fost o alta pe care a dărîmat-o Siretul. Are 17 pogoane de pămînt arabil. Este deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Locuitoriĭ îșĭ desfac produsele în orașul Tecuciŭ.

Eĭ aŭ: 661 boĭ, 425 vacĭ, 119 caĭ și 1695 oĭ.

Sunt împroprietărițĭ la 1864 și 1878 cu 3466 hect., din carĭ 2470, pe proprietatea statuluĭ și 966 pe proprietatea Epitropieĭ Sf. Spiridon din Iași.

Suprafața întregeĭ com. este de 3466 hect., din carĭ: 93 hect. vatra satuluĭ, 1893 hect. loc cultivabil, 364 hect. pădure, 192 hect. loc sterp și 881 hect. pășune.

Este străbătută de la E. la V. de calea ferată Tecuciŭ-Mărășești; de șoseaua națională, care leagă jud. Putna cu Tecuciŭ; de maĭ multe șosele comunale: Cosmești-Ionășești, Cosmești-Tecuciŭ și Cosmești-Movileni.

E udată de Siret, numit Siretul-Vechiŭ și Siretul-Noŭ, avînd și Valea-Siretuluĭ, care curge la V. de com., formînd limita județuluĭ Putna. Pe dînsul, în raionul acesteĭ com., se află podul de fier al căeĭ ferate, pe care trece și șoseaua națională Mărășești-Tecuciŭ. Inainte de acest pod, era un altul de lemn numaĭ pentru calea fer., iar pentru șoseaua națională era un pod de fier maĭ sus, în Ionășești, care a fost stricat de Siret.

Veniturile com. ca și cheltuelile sunt de 2818 leĭ.

Se mărginește la N. cu com.

Ionăşeşti, la S. cu com. Movileni, la E. cu moşia oraşuluĭ Tecuciŭ şi la V. cu rîul Siret.

Cosmeşti, *com. rur.*, compusă din cătunele Cosmeşti-Gurgueţi aĭ Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, Osebiţi-Blejeşti şi Motoful, din pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. Este situată pe platoul dintre apele Cleniţia şi Glavaciocul. Printr'însa trece Vălceaua-Siriguluĭ şi Valea-Plopuluĭ ce se varsă amîndouă în apa Glavaciocul, chiar în acea comună. Aci sunt maĭ mulţĭ moştenĭ afară de Gurgueţi. Satele carĭ compun această com. sunt departe între ele de aproape 2 kil.

In 1886 eraŭ aci 1211 sufl., din carĭ 253 contrib. Venitul com. în anul 1886 era de 6863 leĭ şi cheltuelile de 6771 leĭ; în anul 1887 venitul era de 3161 leĭ şi cheltuelile de 2417 leĭ. In 1887 s'a semănat în această comună 1360 hect. cu diferite cereale.

In Cosmeşti sunt două bisericĭ: una în Cosmeşti-Gurgueţi, cu hramul Sf. Filofteia şi alta în Blejeşti, ambele constituind parohia Cosmeşti.

Aci sunt două şcoale, ambele mixte, făcute de nuele lipite cu pămînt. La cea din Cosmeşti aŭ urmat în 1888: 29 băeţĭ şi 2 fete, din 62 băeţi şi 3 fete în vîrstă de şcoală; la cea din Blejeşti aŭ urmat în 1888: 30 băeţĭ şi 6 fete, din 97 băeţĭ şi 63 fete, în vîrstă de şcoală.

Este departe de Bucureşti de 56 kil., de Giurgiŭ 62 kil. iar de Obedeni, reşedinţa plăşeĭ, de 22 kil.

In anul 1888 loc. posedaŭ 630 boĭ şi vacĭ, 75 caĭ, 30 bivolĭ, 2305 oĭ şi capre. Sunt în com. 7 cîrciumĭ.

Cosmeşti, *sat,* jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Onişcani, pe malul drept al rîuluĭ Siretul şi puţin maĭ spre S.-E. de satul Onişcani. Are 14 capĭ de fam., contrib., în tot 50 loc., locuind în 8 case. Sunt 17 vite marĭ cornute.

Cosmeşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, din com. Stolniceni-Prăjescul, jud. Suceava. E aşezat pe albia pîrîuluĭ Hurmuzul.

Are o populaţie de 257 capĭ de familie, saŭ 961 suflete (468 bărbaţĭ şi 493 femeĭ), din carĭ 37 străinĭ. Contrib. sunt 205. Locuesc în 250 case. In sat sunt: 2 ciobotarĭ, 5 stolerĭ, 3 fierarĭ, 8 lăutarĭ şi 15 comercianţĭ. Vatra satuluĭ ocupă 30 fălcĭ şi 50 prăjinĭ. Moşia e proprietatea d-luĭ Gr. M. Sturdza; e în întindere de 745 fălcĭ, din carĭ 648 cultivabile, 45 pădure şi luncă, 31 fîneţe şi 21 fălcĭ loc nefolositor. Improprietăriţĭ la 1864 sunt: 94 fruntaşĭ, 40 pălmaşĭ şi 58 codaşĭ, stăpînind 516 fălcĭ şi 40 prăjinĭ.

Drumurile principale sunt: la Stolniceni-Prăjescu (8 kil.) şi la Cihoreni (5265 m.)

Are o biserică, cu hramul Adormirea, zidită la 1459, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, şi împroprietărită la 1864 cu 8 fălcĭ pămînt. Se crede că maĭ înainte a fost capelă săsească.

Este o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de stat, înfiinţată la 1865, avînd 10 prăjinĭ pămînt în vatra satuluĭ. E frecuentată de 32 elevĭ, din 44 băeţĭ şi 38 fete în vîrstă de şcoală.

Satul a fost întemeiat de un oare-care Cosma. Un document de la Constantin Racoviţă Voevod, din 1757, arată că popa Ion Pravilă de la Biserica din Cosmeşti, Constantin Glotea şi alţĭ, sunt trimişĭ să hotărească o hotărnicie de moşie după scrisorile unuĭ reclamant.

In Cosmeşti şi alte patru localităţĭ, Constantin Cantemir face steagurĭ de lefegiĭ ca să lupte contra Leşilor.

La 1803, «Cosmeşti şi Năvrăpeşti, a d-sale Visternicul Grigoraş Sturdza, avea 116 liuzĭ, plătind bir 1496 leĭ anual, avînd şi 8 liuzĭ de ceĭ fără bir. La aceştia se maĭ adăogeaŭ breslaşiĭ ot tam 10 liuzĭ cu 96 leĭ bir pe an».

In Cosmeşti se află palatul familieĭ Sturdza, în parte restaurat, pe frontispiciul căruia se citeşte: «... cu cheltuiala Vel-Logofătuluĭ Grigoraş Sturdza, făcut de Iosif Demosevicĭ, leatul 1816, Maiŭ 2».

Cosmeşti, *cătun,* pendinte de comuna Cosmeşti, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca. E situat pe coastele văeĭ Siriguluĭ şi aparţine moştenilor.

Venitul com. este de 10600 leĭ. Locuitorĭ în acest cătun sunt 112. Aci este biserica vechie, cu hramul Sf. Filofteia şi şcoala comuneĭ.

Cosmeşti, *numirea* ce se da în vechime, după cum se constată din documente, *satuluĭ* Iugani, din com. Mirceşti, pl. Moldova, jud. Roman.

Cosmeşti, *staţie de dr. d. f.*, în jud. Tecuciŭ, plasa Nicoreşti, căt. Cosmeşti, pe linia Mărăşeşti-Tecuciŭ, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Mărăşeşti (11.5 kil.) şi Tecuciŭ (7.4 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măreĭ de $723^{m}.26$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 129.754 leĭ, 5 banĭ.

Cosmeşti, *moşie*, în jud. Tecuciŭ, proprietatea Sfîntuluĭ Spiridon din Iaşi. Pe dînsa s'aŭ împroprietărit locuitoriĭ satelor: Cosmeşti-Vechĭ, Cosmeşti-Noĭ şi Băltăreţul.

Cosmeşti-din-Deal, *sat*, în judeţul Tecuciŭ; face parte din com. cu acelaşĭ nume. Situat pe stânga Siretuluĭ, la S. de calea ferată.

Are o populaţie de 104 familiĭ, cu 416 suflete.

Satul datează de la anul 1865, formîndu-se cu locuitoriĭ din Cosmeşti-Vechĭ, carĭ eraŭ expuşĭ inundaţiilor Siretuluĭ, care le dărăma casele.

Aci este reşedinţa comuneĭ. Satul are o şcoală, frecuentată de 105 copiĭ (100 băeţĭ şi 5 fete).

Acest sat este frecuentat în timpul vereĭ, maĭ cu seamă în lunele Iunie şi Iulie, de orăşeniĭ din Tecuciŭ. In acest timp se formează un tren de plăcere, care merge până în malul Siretuluĭ la satul Cosmeşti.

Cosmeşti-din-Vale (Cosmeşti-Vechĭ), *sat*, în jud. Tecuciŭ; face parte din com. Cosmeşti. E situat la N. comuneĭ, în partea dreaptă a Siretuluĭ, la o distanţă de 4 kil. departe de reşedinţa.

Are o populaţie de 126 capĭ de familie, saŭ 515 suflete.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 37 (19 băeţĭ şi 18 fete).

Acest sat, până la 1864, a avut maĭ mulţĭ locuitorĭ; de atuncĭ desele revărsărĭ ale Siretuluĭ dărămînd malul în spre sat, o parte din locuitorĭ s'aŭ mutat pe malul stîng al Siretuluĭ, înfiinţînd satul Cosmeşti-din-Deal, iar ceĭ-l'alţĭ aŭ rămas dincolo de Siret în judeţul Putna.

Odată cu dărămarea caselor locuitorilor, s'a dărămat şi biserica vechie, în locul căreia s'a zidit alta în 1863, care s'a reparat în 1887.

Cosmina, *munte*, în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, pe teritoriul com. Bogdana.

Cosmina, *apă*, în jud. Prahova. Izvoreşte din plaiul Vărbilăul, la N. de com. Cosminele, curge de la N. spre S.-E. şi se varsă în rîul Teleajenul, în dreptul mănăstireĭ Zamfira.

Cosmina-de-Jos, *sat*, în jud. Prahova, face parte din com. rur. Cosminele, pl. Vărbilăul.

Are o populaţie de 301 locuitorĭ (146 bărbaţĭ şi 155 femeĭ). Acest cătun se maĭ numeşte Vîrtejari şi Baraceşti. In sat se află o biserică de lemn, făcută de Emanoil Pangal, cam pe la anul 1800.

Cosmina-de-Sus, *sat*, în jud. Prahova; face parte din com. rur. Cosminele, plasa Vărbilăul.

Are o populaţie de 457 locuitorĭ (225 bărbaţĭ şi 232 femeĭ). Aci e reşedinţa comuneĭ. Acest cătun se maĭ numeşte şi Săndulești, Scutari şi Ciocracul. Are o biserică făcută de locuitorĭ la anul 1819.

Cosminele, *com. rur.*, în. jud. Prahova, plaiul Vărbilăul. Se zice că datează din vremurĭ îndepărtate.

Este situată pe Valea-Cosmineĭ, la 36 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 13 kil. de a plaiuluĭ.

Se compune din 4 cătune: Cosmina-d.-s., Cosmina-d.-j., Poiana-Trestieĭ şi Podul-Ursuluĭ.

Are o populaţie de 1161 locuitorĭ (544 bărbaţĭ şi 617 femeĭ), din carĭ 2 familiĭ de ţiganĭ, carĭ se ocupă cu fierăria.

In comună sunt 140 capĭ de familie; 199 contribuabilĭ; locuesc în 145 case.

Are două bisericĭ, una în Cosmina-d.-j. şi alta în Cosmina-d.-s., deservite de 2 preoţĭ.

Afară de agricultură, locuitoriĭ se maĭ ocupă cu exploatarea pădurilor.

Vite sunt: 157 caĭ şi epe, 562 vacĭ, 187 capre, 710 oĭ şi 186 porcĭ.

Parte din locuitorĭ sunt moşnenĭ; 125 s'aŭ împroprietărit la 1864, pe moşiile fraţilor Pangal, V. Sinescu, G. Popescu, şi alţiĭ, când li s'aŭ dat 302 hect. pămînt.

In comună este o moară pentru măcinat mălaiul.

Are o şcoală, existentă de 8 anĭ. S'a frecuentat în 1892 de 48 copiĭ (43 băeţĭ şi 5 fete). Cu întreţinerea şcoaleĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ.

Ştiŭ carte 5 bărbaţĭ.

In localităţile numite Sărăturĭ şi La-Piatra sunt ape minerale, carĭ conţin iod şi pucioasă în maĭ mare cantitate.

Ţuică se fabrică anual până la 505 hectol.

Gîndacĭ de mătase se cultivă puţin; stupĭ sunt 20.

Pămîntul, fiind muntos, nu e prielnic la toată cultura.

Comerciul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Venitul comuneĭ este de 2496 leĭ anual.

E brăzdată de plaiul Milicești, de dealurile: Strîmbeni, Vîrful-Vieĭ, muntele Rătundul, Gorganul şi Vîrful-Pietreĭ, pe care se cultivă porumb, creşte iarbă şi sunt livezĭ de prunĭ.

E udată de gîrlele Cosmina, Scutăreasca şi Dumbrăveaua.

Cosoba-Golescu, *sat*, în jud.

Ilfov; face parte din com. rur. Cosoba-Trestieni, pl. Znagovul. Este situat la N. de Trestieni, pe malul drept al rîuluĭ Dîmboviţa. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 719 hect. Are o populaţie de 429 locuitorĭ.

D-l I. Niculescu are 430 hect. şi locuitoriĭ 285 hect. Proprietarul cultivă 130 hect. (4 sterpe, 95 izlaz şi 200 pădure).

In raionul satuluĭ sunt 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 311 şi al celor micĭ de 362.

Cosoba-Hristiĭ, *sat*, în judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Cosoba-Trestieni, pl. Znagovul. Se întinde pe o suprafaţă de 798 hect. D-l C. Grădişteanu are 500 hect. şi locuitoriĭ 298 hect. Are o populaţie de 383 locuitorĭ.

Proprietarul cultivă 15 hect. (5 sterpe, 80 izlaz şi 300 pădure). Locuitoriĭ cultivă 240 hect. (14 sterpe şi 44 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 23 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1400 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a construit de comună.

In cercul comuneĭ e 1 moară cu apă şi 4 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 285 şi al celor micĭ de 726.

Cosoba-Trestieni, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Znagovul, situată la V. de Bucureşti, lîngă rîul Ciorogîrla, 24 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu cătunele Joiţa şi Brezoaia prin şosele vecinale.

Se compune din satele: Cosoba-Golescu, Cosoba-Hristiĭ şi Trestieni, cu o populaţie de 1248 locuitorĭ, carĭ trăesc în 282 case şi un bordeiŭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 2140 hect. D-niĭ I. Niculescu, C. Grădişteanu, P. Millo, aŭ 1280 hect. şi locuitoriĭ 860 hect.

Proprietariĭ cultivă 445 hect. (20 sterpe, 218 izlaz şi 597 pădure). Locuitoriĭ cultivă 769 hect. (43 sterpe şi 48 izlaz).

Comuna numără 288 contribuabilĭ şi are un budget de 4659 leĭ la venit. şi 4480 leĭ la chelt. In 1885 eraŭ 253 contribuabilĭ.

In comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ (la Cosoba-Hristiĭ şi Trestieni); o şcoală mixtă; 2 morĭ cu apă; 3 maşinĭ de treierat cu aburĭ; 10 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 981 (123 caĭ şi epe, 381 boĭ, 456 vacĭ şi viţeĭ, 16 taurĭ, 5 bivolĭ), şi al celor micĭ de 1374 (5 capre, 302 porcĭ, 1069 oĭ). Dintre locuitorĭ, 318 sunt plugarĭ, 11 aŭ diferite profesiunĭ. Arătura se face cu 97 plugurĭ: 81 cu boĭ şi 16 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 183 care şi căruţe: 149 cu boĭ şi 34 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 208 şi neîmproprietărițĭ 127.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

In raionul com. se află o baltă.

Cosoca, *pădure*. V. Pomîrla, pădure, plasa Prutul-d.-s., judeţul Dorohoiŭ.

Cosorul, *movilă*, jud. Brăila, la N. tîrleĭ Coada-Enceĭ, din comuna Silistrarul.

Cosota, *cătun*, com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, judeţul Vîlcea.

Cosota, *vale*, în comuna Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea. Se varsă în rîul Sărat care udă această comună.

Cosovăţul, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, pl. Dumbrava, numit şi Cosovăţul-de-Dumbrava. E la depărtare de 62 kil. de Turnul-Severin şi situată pe Valea-Coşcodieĭ, al căruia nume l'a purtat până la 1864.

Formează o comună cu cât. Plaiul, situat ca la 2 kil. spre V. de Cosovăţul, avînd peste tot 100 contribuabilĭ, 680 locuitorĭ, locuind în 125 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Loc. posedă: 22 plugurĭ, 53 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ; 40 stupĭ. Aci este o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală cu un învăţător, frecuentată de 21 elevĭ; are şi o cîrciumă.

Vite: 400 vite marĭ cornute, 450 oĭ, 16 caĭ şi 390 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua comunală Albuleşti-Cosovăţul - Cosovăţul - de - Motru-Pluta.

Această comună se află înconjurată de toate părţile de pădurea statuluĭ Albuleşti.

Spre S. de com. Cosovăţul, în pădurea statuluĭ Albuleşti, se află o poiană care poartă numele de Războinicul.

Cosovăţul, *com. rur.*, în judeţul Mehedinţi, plasa Motrul-de-jos, numită şi Cosovăţul-de-Motru. Se află la 66 kil. de oraşul Turnul-Severin. E formată din satele Cosovăţul, Deleri şi Tîrsa, avînd 169 contribuabilĭ, cu 1100 locuitorĭ, locuind în 206 case.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este bună.

Locuitoriĭ posedă: 69 pluguri, 123 care cu boĭ, 16 căruţe cu caĭ; 96 stupĭ. Este o biserică, deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 2003 leĭ, şi la cheltuelĭ de 1119 leĭ.

Vite: 780 vite marĭ cornute, 800 oĭ, 41 caĭ, 4 bivolĭ şi 500 rîmătorĭ.

Prin această comună trece şoseaua ce vine de la Cosovăţul-de-Dumbrava şi merge la Gura-Motruluĭ, prin com. Pluta.

Cosovăţul, *pădure,* numită şi Pădurea-Cosovăţuluĭ, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Cosovăţul.

Cosovăţul, *vale* cu apă, în com. rur. Cosovăţul, jud. Mehedinţi, pl. Dumbrava, care altă-dată se numea Coşcodia.

Costache, *braţ,* (prival), în jud. Ialomiţa, insula Balta, pe teritoriul comuneĭ Cocargea, plasa Borcea.

Costache (Privalul-luĭ-), *braţ,* (prival), în judeţul Ialomiţa, pl. Borcea, insula Borcea. Se întinde pe teritoriul comunelor Tonea şi Roseţi-Volnaşi.

Costache-Albu, *cişmea,* judeţul Tecuciŭ, situată într'o poziţie frumoasă, în mijlocul pădureĭ Buciumenilor (com. Buciumeni), pe drumul ce duce la Ploscuţeni, în apropiere de mănăstirea Sihastrul, avînd o apă bună de băut. Imprejurul cişmeleĭ se află mese rotunde, făcute de fondator, al căruĭ nume îl poartă.

Spre N. de cişmea, pe deal, se află o cîrciumă; aicĭ fiind un loc înalt, se deschide o vastă privire în părţile de N.-S. şi V., văzîndu-se cum şerpueşte Siretul în vale, precum şi lunca luĭ cea frumoasă.

Costache-Conachi. (Vezĭ com. Ţigăneşti, pl. Nicoreşti, jud. Tecuciŭ).

Costache-Negri, *sat,* în comuna Tuluceşti, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ, în partea vestică şi cea maĭ depărtată de reşedinţa comunală, în apropiere de comuna Conachi, Independenţa şi Braniştea. Acest sat e format din însurăţeĭ împămînteniţĭ la 1879 şi poartă numele mareluĭ patriot Costache-Negri, originar din jud. Covurluiŭ. Numără 114 familiĭ.

Costanda, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul. E aşezat în partea de N. a comuneĭ Dobra, căreia îĭ aparţine.

Costaşul, *pîrîŭ.* Izvoreşte din pădurea Văculeşti, trece prin com. Brăeşti, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ, şi se varsă în Dolina, în jud. Botoşani.

Costeasca, *numire,* ce se maĭ dă *moşieĭ* Dîmbroca, din com. Scurteşti, jud. Buzăŭ.

Costei, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-s., com. Buhociul. E situat pe şesul Siretuluĭ, la o distanţă de 5330 m. de Buhociul-Mare.

Are o populaţie de 42 familiĭ, saŭ 143 suflete. Vite sunt: 3 caĭ, 142 vite marĭ cornute şi 45 porcĭ.

Costeiul, *lac,* în judeţul Buzăŭ, comuna Găvăneşti, ce se întinde d'alungul hotaruluĭ judeţuluĭ despre Rîmnicul-Sărat, începînd de la movila Costieni şi pănă în rîul Buzăul. Are mult stuf şi peşte. Cînd rîul Buzăul vine mare, îĭ măreşte volumul, apeĭ producînd inundaţiĭ. In timp de secetă seacă în mare parte.

Costeiuluĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Buzăŭ, com. Găvăneşti. E acoperită de stuf şi fîneaţă. Cînd Buzăul vine mare, o inundă.

Costeiuluĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Buzăŭ, com. Săgeata. Işĭ ia începutul de la Dîmbroca, com. Scurteşti, şi în timp de ploae duce apa, ce se strînge într'însa, în lacul Costeiul.

Costelea, *iezer,* jud. Brăila, la N. privaluluĭ Coităneasa, pe malul canaluluĭ Vîlciul, din com. Stăncuţa, unit cu iezerul Curcubeul prin privalul Mutul.

Costeni, *com. rur.,* în partea de N.-V. a comuneĭ Godineşti, plaiul Vulcanul, jud. Gorj. E situată pe coasta dealuluĭ Costeni, de la care şĭ-a luat numele, la 41 kil. de Tîrgul-Jiuluĭ, capitala judeţuluĭ. Se compune din cătunele: Costeni şi Celeiul.

Are o suprafaţă de 665 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 300 hect. arabile, 200 hect. fîneţe, 75 hect. izlaz, 25 hect. viĭ, 35 hect. livezĭ de prunĭ.

Are o populaţie de 153 familiĭ, saŭ 900 suflete, din carĭ 130 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 40 pluguri, şi 55 care cu boĭ.

Vite: 290 vite marĭ cornute, 49 caĭ, 485 oĭ, 108 capre şi 242 rîmătorĭ.

Sunt 28 stupĭ.

Venitul comuneĭ este de leĭ 915, banĭ 60, iar cheltuelile reprezintă aceeaşĭ sumă.

Comunicaţia în această comună, se face printr'un drum ordinar, ne fiind încă şosea,

care o pune în legătură cu cătunul său Celeiul.

In comună sunt 8 puţurĭ şi 8 fîntînĭ.

Are 1 şcoală, fondată la anul 1868, frecuentată de 50 de copiĭ; o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Costeni, *cătun,* jud. Gorj, reşedinţa comuneĭ Costeni.

Are o suprafaţă de 520 hect., din carĭ 30 hect. pădure, 180 hect. arabile, 150 hect. fîneţe, 55 hect. izlaz, 10 hect. viĭ şi 15 hect. livezĭ de prunĭ.

Locuitoriĭ sunt foştĭ clăcaşĭ. Are o populaţie de 95 familiĭ, saŭ 605 suflete, din carĭ 3 familiĭ de Ţiganĭ. Sunt 84 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ şi 30 care cu boĭ.

Vite: 180 vite marĭ cornute, 26 caĭ, 335 oĭ, 85 capre şi 132 rîmătorĭ.

Sunt 16 stupĭ.

In cătun sunt 5 puţurĭ şi 6 fîntînĭ.

Are 1 biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 şcoală, frecuentată de 45 elevĭ şi 2 eleve, din 50 înscrişĭ.

In acest cătun există maĭ multe urme de săpăturĭ în pămînt, de unde, se zice, că s'ar fi scos cărbunĭ de pămînt, pe cînd se extrăgea arama în Baia-de-Aramă.

Costeni, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., com. rur. Covrigi, din pl. Văilor.

Costeni, *sat,* face parte din com. rur. Izvoarele, pl. Teleajenul, jud. Prahova. Are o populaţie de 211 locuitorĭ, 103 bărbaţĭ şi 108 femeĭ. Cade în partea de N.-E. a comuneĭ. Are o biserică, fondată în anul 1856, de Barbu Dimitrie Ştirbeiŭ Voevod, cu bine-cuvîntarea Episcopuluĭ sfinteĭ Episcopiĭ D. D. Filofteiŭ şi osîrdia poporenilor cătunuluĭ Costeni şi altor făcătorĭ de bine.

Costeşti, *com. rur.,* pe apa Teleormanul, jud. Argeş, pl. Cotmeana, la 48 kil. de Piteşti. Se compune din satul Costeşti şi căt. Teleasca, avînd împreună 150 familiĭ, cu 715 suflete.

In com. se află o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser; o şcoală primară rurală; o moară cu aburĭ; 9 cîrciumĭ. Aicĭ este reşedinţa subprefectureĭ plăşeĭ Cotmeana şi de la 1882 şi a plăşeĭ Gălăşeşti, precum şi reşedinţa judeţuluĭ de ocol a acestor două plăşĭ întrunite. Tot aicĭ este staţia căeĭ ferate, de unde se bifurcă liniile, una la Slatina-Craiova etc. şi alta la Ruşi-de-Vede-Turnul-Măgurele şi un biuroŭ telegrafo-postal, înfiinţat la 4 Decembrie 1893, al căruĭ venit pe anul 1896—97 a fost de leĭ 4053,40.

Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 2463 leĭ la veniturĭ şi de 2371 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887) această com. numără 176 contribuabilĭ şi are un budget de 3113 leĭ la veniturĭ şi de 2483 leĭ la cheltuelĭ.

Prin această com. trece şi şoseaua judeţeană Piteşti-Turnul-Măgurele.

Comuna Costeşti este un mic centru comercial, mulţumită împrejurăreĭ că aci se află bifurcaţia căilor ferate spre Turnul-Măgurele şi Craiova.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 704 capete vite marĭ (620 boĭ şi vacĭ, 70 caĭ, 14 bivolĭ) şi de 2385 vite mărunte (2250 oĭ, 20 capre şi 115 rîmătorĭ).

Costeşti, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani, la 15 kil. de oraşul Botoşani. E situată pe valea Sicna şi dealurile ce mărginesc pîrîul Sicna pe ambele părţĭ. Se compune din satele: Costeşti, Cotîrgaci, Nicşeni şi Teişoara. Are o suprafaţă de 4914 hect. şi o populaţie de 932 familiĭ, saŭ 3527 suflete, din carĭ 649 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 820 case.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 4397 hect. Sunt micĭ rediurĭ de pădurĭ pe moşia statuluĭ Teişoara în întindere de 38 hect., iar viĭ sunt 5 hect.

Vite: 4865 vite marĭ cornute, 558 caĭ, 3076 oĭ, 1032 porcĭ şi 14 capre.

Sunt 535 stupĭ cu albine.

Comuna e străbătută de pîrîul Sicna; are 7 iazurĭ cu 45 hect. stuf; 6 morĭ de apă.

Calea judeţeană Botoşani-Săveni trece prin această comună.

Are 4 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ şi 8 cîntăreţĭ; 1 şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 174 şcolarĭ.

Budgetul comuneĭ este de 10255 leĭ la veniturĭ şi 10000 leĭ la cheltuelĭ.

In com. sunt: 10 cîrciumĭ; 12 comercianţĭ; 17 meseriaşĭ.

Costeşti, *com. rur.,* în jud. Buzăŭ, pl. Cîmpuluĭ. E situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Călmăţuiul, la o distanţă de 13 kil. de Buzăŭ. Hotarul, la N., începe din pădurea Spătarul şi pe hotarul moşieĭ Protopopeasca urcă în pădurea Frasinul, de unde se lasă pe apa Negreasca, până în moşia Odaia-Banuluĭ; la E., apucă pe hotarul moşieĭ Gherăseni, pe care merge suindu-se, până în Drumul-Săriĭ; la S., atinge puţin hotarul moşieĭ Cioranca şi se urcă, la V., pe

hotarul moşieĭ Stîlpul, până a-junge în pădurea Spătarul.

Suprafaţa comuneĭ e de 3740 hect., din carĭ: 2617 hect. a-rabile, 137 hect. pădure, 131 hect. fîneaţă, 725 hect. izlaz şi 130 hect. sterp.

Proprietăţĭ însemnate sunt: Costeşti, Pietrosul, Floreasca saŭ Gomoeşti, Budişteni şi Chir-culeşti saŭ Protopopeasca, toate particulare. Terenul e şes, în-trerupt puţin de malurile Căl-măţuiuluĭ, de cîte-va movile, de apa Călmăţuiuluĭ şi de alte cîte-va viroage. Se fac aci semănăturĭ întinse. Are două stîne. Comuna e pusă în contact cu oraşul prin şoseaua judeţeană Buzăŭ-Urzi-ceni şi cu com. Gherăseni prin şoseaua vecinală Costeşti-Ghe-răseni, afară de alte drumurĭ naturale ce o străbate, din care maĭ important, e Costeşti-Mo-vila-Banuluĭ.

Vite sunt: 582 boĭ, 431 vacĭ, 193 viţeĭ, 2 bivolĭ, 159 caĭ, 273 epe, 43 mînzĭ, 2350 oĭ şi 348 porcĭ.

Stupĭ sunt 15.

Comuna e formată din cătu-nele: Budişteni, Costeşti, Go-moeşti, Groşani şi Pietroşul.

Are o populaţie de 1520 lo-cuitorĭ, din carĭ: bărbaţĭ însu-raţĭ 356, neînsuraţĭ 24, văduvĭ 13, băeţĭ 440; femeĭ măritate 356, văduve 29, fete 302. Lo-cuesc în 369 case. Meseriaşĭ sunt: 1 lemnar şi 3 fierarĭ.

Sunt 311 contribuabilĭ, din carĭ 17 comercianţĭ.

Veniturile com. sunt de leĭ 4220.82 anual.

Este o şcoală în căt. Cos-teşti, frecuentată de 64 elevĭ. Carte ştiŭ 78 locuitorĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 4 preoţĭ, 4 cîntăreţĭ şi 1 para-cliser. Catedrala e cea cu hra-mul Sf. Impăraţĭ.

Cîrciumĭ sunt 9.

Costeşti, *com. rur.*, jud. Dîmboviţa, pl. Bolintinul. Această comună e situată pe cîmpie şi udată în raionul săŭ de pîrîul Răstoaca preste care se află un pod. Este la o mică distanţă spre V. de com. Titu. Se compune din treĭ cătune: Costeşti-Vatra, saŭ Costeşti-din-Vale, Puţul-cu-Sal-cia şi Bucuroaia. Are o popu-laţie de 810 loc. Pămîntul e aci fertil. Vite sunt puţine.

Are o biserică şi o şcoală. In coprinsul comuneĭ este un eleşteŭ al proprietaruluĭ şi la o mică distanţă, spre V., se află rîul Argeşelul. Tot în cuprinsul acesteĭ comuneĭ este o vale mică ce se numeşte Valea-Cobia, care are peste ea un pod şi care nu trebue confundată cu Valea-Cobia, din pl. Cobia. Costeşti se învecineşte la E. cu com. Titu, de care se desparte prin pîrîul Şuţa şi pădure, şi cu care se leagă prin şosea comunală; la V. cu Jugureni, pl. Cobia, despărţindu-se prin Argeşul şi unindu-se prin şosea comunală; la S. cu com. Măruntişul, des-părţindu-se prin pîrîul Răstoaca.

Costeşti, *com. rur.*, în jud. Me-hedinţi, pl. Cloşani, la distanţă de 41 kil. de oraşul Turnu-Se-verin, iar de Baia-de-Aramă, re-şedinţa plăşeĭ, de 28 kil. E si-tuată la poalele dealuluĭ Bănia. E formată dintr'un singur sat. Are o poziţie strategică, fiind în-chis de toate părţile de dealurĭ; nu are de cît o cheie saŭ strîmp-toare, pe unde este un drum pentru mersul carelor şi trăsu-rilor, şi prin care se scurge Pî-rîul-Costeştilor, ce-şĭ ia sorgintea din Furcitura-Băinieĭ.

Are o populaţie de 528 lo-cuitorĭ, din carĭ 88 contribua-bilĭ; locuesc în 116 case.

Locuitoriĭ posedă: 8 plugurĭ, 7 care cu boĭ şi 1 căruţă cu caĭ.

Sunt 117 stupĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 para-cliser.

Budgetul comuneĭ are la ve-niturĭ 837 leĭ şi la cheltuelĭ 618 leĭ.

Vite sunt: 308 vite marĭ cor-nute, 441 capre, 18 caĭ, 400 oĭ şi 236 rîmătorĭ.

Costeşti are o şosea comu-nală, ce vine în şoseaua Prejneĭ şi se leagă cu şoseaua Baia-de-Aramă.

In această comună, se zice, a fost o luptă în 1807, luna Ia-nuarie, între un corp de Turcĭ, carĭ jefuiseră plaiurile Cloşani şi Cerna, conduşĭ de Aga-Arghir, şi la întoarcerea lor spre Ada-calé s'aŭ abătut la com. Costeşti spre a jefui pe preotul comuneĭ, anume Macu. Aŭ rămas noap-tea acolo. In timpul acesta se trimesese din Cerneţi, de către autorităţĭ, un corp de armată, compus din Ruşĭ şi Sîrbĭ, sub conducerea unuĭ căpitan numit Jifcu, care ajungîndu-ĭ în această comună, s'aŭ luptat cu dînşiĭ. După treĭ zile, Turciĭ s'aŭ re-tras în Adacalé, iar corpul tri-mes contra lor, cu căpitanul Jifcu, s'a întors la Cerneţi, unde căpitanul Jifcu fiind rănit, după şase zile, a încetat din vieaţă.

Frica ce a produs lupta aceea, în Turciĭ din Adacalé, a făcut ca să înceteze pentru un timp oare-care jafurile din pl. Cerna şi Cloşani.

Costeşti, *com. rur.*, pl. Horezul, jud. Vîlcea, compusă din şase cătune: Costeşti, Văratecile, Cio-robeşti, cu mahalaua Gămeşti, Petreni, Negruleşti şi Bistriţa, cu mahalaua Ţigănia.

Şĭ-a luat numele de la rîul Costeşti şi de la coastele ce o înconjoară. Este situată la poa-lele munţilor Arnota şi Buila,

pe rîurile Bistriţa şi Costeşti, la 30 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 25 kil. de a plăşeĭ. Are o populaţiune de 2476 locuitorĭ, în care intră 50 fam. de Ţiganĭ. Capĭ de fam. sunt 524: contrib. 475; case de locuit 600.

In comună sunt 7 bisericĭ, 2 mănăstirĭ (Bistriţa şi Arnota) şi 1 schit (Păpuşa).

Parte din locuitorĭ se ocupă cu dulgheria. Produsul munceĭ îl desfac la tîrgul ce se face la Horez în fie-care săptămînă şi maĭ rar la Rîureni, Vaideeni şi Rîmnic.

Vite sunt: 272 caĭ, 178 epe, 412 boĭ, 725 vacĭ, 385 viţeĭ, 4375 oĭ, 165 capre şi 733 porcĭ.

Pe rîul Bistriţa sunt 35 pive şi 15 morĭ, (parte pe rîul Bistriţa, parte pe rîul Costeşti) şi un herăstrăŭ pe rîul Costeşti.

Locuitoriĭ, în număr de 437, s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşia statuluĭ Costeşti, cînd li s'aŭ dat 1438 hect. pămînt.

De această comună aparţin munţiĭ: Arnota, Scînteia, Buila, Piscul cu-Brazĭ, Piscul-cu-Ignat, Cacova, Zănoagele, Clăbucetul, Cocora, Curmătura-Rudeanuluĭ, Comarnicul, Govora, Piscul-Lung şi Ionaşcul. Eĭ se întind la N. comuneĭ Costeşti. Munţiĭ Arnota şi Buila merg de se pierd prin dealurile comuneĭ, iar ceĭ-l'alţĭ vin maĭ departe de comună, la 10—35 kil. depărtare. Eĭ aŭ direcţiunea de la N. către S., ca ramurĭ despărţite din ramura principală, numită Paringul.

Aceştĭ munţĭ sunt acoperiţĭ cu pădurĭ seculare de fagĭ şi brazĭ; pe platourile de pe coamele lor se întind frumoase cîmpiĭ, pe carĭ pasc în timpul vereĭ o mulţime de turme de oĭ, caĭ, vacĭ, etc. Pe aci se află şi o mulţime de stîne unde crescătoriĭ de vite fabrică brînzeturĭ foarte bune. Ast-fel de stîne sunt: 2 în muntele Scînteia, 3 în Piscul-cu-Brazĭ, 2 în Piscul-luĭ-Ignat, 2 în Zănoage, 4 în Comarnic, 3 în curmătura Rudeanuluĭ, etc., peste tot 23 stîne.

In raionul comuneĭ se află piatră de var, şi anume pe rîurile Bistriţa şi Costeşti, pe sub poalele munţilor şi maĭ ales în cât. Petreni, care şĭ-a luat numirea chiar de la această piatră, care se exploatează de aci în mare cantitate.

Şcoala datează în comună de la 1862. Clădirea e vechiă şi proprietatea comuneĭ. Se frecuentă de 55 copiĭ (52 băeţĭ şi 3 fete), din numărul de 303 copiĭ (144 băeţĭ şi 159 fete) în vîrstă de şcoală. Ştiŭ carte 250 bărbaţĭ şi 10 femeĭ. Cu întreţinerea şcoaleĭ, statul cheltueşte anual 2160 leĭ.

In comună sunt 150 stupĭ cu albine. Vatra satuluĭ are 67 hect., iar comuna întreagă cu izlaz cu tot are 1505 hect., afară de proprietatea statuluĭ.

Şoseaua care merge la mănăstirea Bistriţa, înlesneşte comunicaţia între Tîrgul-Horezul şi între comunele după rîul Bistriţa, mergînd spre S. până la com. Băbeni, unde dă în şoseaua judeţeană ce vine din spre Caracal spre Rîmnicul - Vîlcea. Comunicaţia între comunele mărginaşe se face pe drumurĭ şoseluite.

Veniturile comuneĭ Costeşti se urcă la 4562 leĭ anual şi cheltuelile la 3368 leĭ.

Se mărgineşte cu com. Bărbăteşti, Bodeşti, Bîrzeşti şi Tomşani.

Costeşti, *sat*, cu 50 locuitorĭ, în jud. Argeş, plasa Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăguteşti-Săpunari.

Costeşti, *sat*, pe apa Teleormanul, jud. Argeş, pl. Cotmeana; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală primară rurală.

Costeşti, *sat*, cu 592 suflete, în jud. Argeş, plasa Argeşul, pe malul drept al rîuluĭ Vălsana; face parte din com. rur. Costeşti-Stroeşti. Are o biserică, cu hramul Cuvioasa Parachiva, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Costeşti, *sat*. (Vezĭ Şesurile, sat, jud. Bacăŭ.)

Costeşti, *cătun* de reşedinţă, al com. Costeşti, pe malul drept al rîuluĭ Călmăţuiul, jud. Buzăŭ. Are 430 locuitorĭ, carĭ locuesc în 104 case.

Costeşti, *cătun*, al comuneĭ Costeşti, plasa Jiul, jud. Gorj, în care se află reşedinţa primărieĭ.

Are o populaţie de 130 familiĭ, saŭ 406 suflete, din carĭ 2 familiĭ cu 8 suflete ţiganĭ. Sunt 100 contribuabilĭ.

Suprafaţa cătunuluĭ e de 600 hect., din care 250 hect. pădure, 315 hect. loc de cultură, fîneţe şi păşune, 13 hect. viĭ şi 22 hect. prunĭ.

Locuitoriĭ posedă: 25 plugurĭ, 26 care cu boĭ şi 5 căruţe cu caĭ.

Sunt 10 stupĭ.

Vite: 177 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 110 oĭ, 105 capre şi 94 rîmătorĭ.

Uniĭ din locuitorĭ se ocupă cu agricultura, iar cea maĭ mare parte sunt rotarĭ şi dogarĭ.

Cătunul are 1 biserică de lemn, făcută de locuitorĭ, pe la 1800, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 1 cîrciumă; 4 fîntînĭ.

Costeşti, *sat,* în jud. Dîmboviţa, plaiul Dîmboviţa-Ialomiţa, căt. com. Runcul.

Costeşti. Vezĭ Sbereşti-Costeşti, jud. Neamţu.

Costeşti, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Tutova, pl. Simila, în marginea de N.-E. a judeţuluĭ, pe pîrîul Bilavoiul.

Formează singur o comună (com. Costeşti).

Are 1586 locuitorĭ, din carĭ 279 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 378 case.

Ştiŭ carte 115 persoane.

Teritoriul comuneĭ este udat de rîul Bîrlad şi pîrîul Bilavoiul.

Se cultivă viea pe o întindere de 100,75 hectare; livezile cu prunĭ sunt pe o suprafaţă de 53,25 hect.

Comerciul se face de către 15 persoane. Locuitoriĭ se ocupă mult cu rotăria.

Are o şcoală primară de băeţĭ şi 2 bisericĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 9032 leĭ, 40 banĭ anual.

Costeşti, *sat,* face parte din comuna rurală Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea. Este situat pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Costeşti. Aci e reşedinţa primărieĭ şi şcoala. Are o biserică, cu hramul Adormirea, făcută de lemn şi fondată de către Antonie Arhimandritul, Egumenul mănăstireĭ Bistriţa, la anul 1710; reparată, mărită şi tencuită numaĭ pe din afară, de locuitoriĭ enoriaşĭ, la anul 1891. Din hrisoave, se constată că Mihaiŭ-Vodă-Viteazul, în semn de mulţumire pentru victoriile repurtate contra Turcilor, a dăruit moşia Costeşti, care era proprietatea luĭ, mănăstireĭ Bistriţa.

Costeşti, *staţie de dr. de fier,* jud. Argeş, plasa Cotmeana-Gălăşeşti, com. Costeşti, pe linia Piteşti-Slatina, pusă în circulaţie la 5 Ianuarie 1875. Se află pe această linie între staţiile Pîrvu (12 kil.) şi Stolnici (15.9 kil.) Este şi staţie de bifurcaţie, de oare-ce de aci pleacă o linie, linia Costeşti-Ruşi-de-Vede-T.-Măgurele. Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 224m.45. Venitul acesteĭ staţiĭ, pe anul 1896, a fost de 138.933 leĭ, 5 banĭ.

Costeşti, *deal,* în jud. Suceava, numit şi Dealul-Coasteĭ, pe care stă o parte din satul Ciumuleşti-Ganea.

Costeşti. Vezĭ Dealul-Porcilor, jud. Vîlcea.

Costeşti, *moşie,* în jud. Argeşul, pl. Argeşul, cu o întindere de 1153 pogoane, din care 700 pog. pădure, proprietatea Statuluĭ. Are o arendă anuală de 4500 leĭ.

Costeşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Costeşti. Are 1360 hect., maĭ toate arabile şi 32 hect. pădurea Gomoeşti.

Costeşti, *moşie* a statuluĭ, fostă pendinte de mănăstirea Bistriţa, situată în com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, care s'a arendat pe periodul 1888—93, cu 4500 leĭ anual.

Costeşti, Păuleasca, saŭ **Zădăriceni,** *trup* de *moşie,* cu un cătun, pendinte de com. Talpa-Bîţcoveni, pl. Glavaciocul, jud. Vlaşca, proprietatea d-luĭ Al. Zădăriceanu.

Costeşti, *pădure* a statuluĭ, situată în com. Costeşti, plaiul Horezul, jud. Vîlcea, în întindere de 2000 hect., formată din trupurile: Padina-Seacă (100 hect.), Alunul (125 hect.), Pîraiele (150 hect.), Măgura, Albul, Muntele-Neteda şi Dosul (1625 hect.).

Costeşti, *pîrîŭ,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cerna. Izvoreşte din poala munteluĭ Bănia; trece prin comuna Costeşti şi contribue la formarea rîuluĭ Topolniţa.

Costeşti, *rîŭ,* jud. Vîlcea, izvoreşte din muntele Neteda, curge de la N. către S. printr'o vale îngustă şi adîncă, udă comuna Costeşti şi se varsă în rîul Bistriţa, pe malul stîng, maĭ sus de com. Tomşani.

Costeşti, *întîia poştă,* jud. Argeşul, pl. Cotmeana, pe drumul cel vechiŭ de la Piteşti la Slatina.

Costeşti, fost *pichet* de *graniţă,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna.

Costeşti, *trecătoare* peste graniţă în Austria, judeţul Mehedinţi. Se uneşte cu Poteca ce vine de la com. rur. Prejna.

Costeşti-Ciolacul, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, pe pîrîul Teişora. Are o populaţie de 72 familiĭ, saŭ 294 suflete, din carĭ 64 contribuabilĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o moară de apă pe Teişoara.

Vite: 205 vite marĭ cornute, 21 caĭ, 320 oĭ, 80 mascurĭ. Sunt 60 stupĭ cu albine. Se află aci: 1 cîrciumă; 3 comercianţĭ; 4 meseriaşĭ.

Costeşti-Daia, *com. rur.,* jud.

Gorj, plasa Jiuluĭ, în partea de N.-V. a comuneĭ Groşerea. E situată pe valea Daia şi puţin cam pe coastele dealuluĭ Aninoasa. Se compune din cătunele Costeşti şi Daia.

Are o suprafaţă de 1000 hect., din carĭ 400 hect. pădure, 480 hect. loc de cultură, fîneţe şi păşune, 33 hect viĭ şi 42 hect. prunĭ.

Locuitoriĭ sunt maĭ toţĭ moşnenĭ.

Are o populaţie de 200 familiĭ, saŭ 716 suflete, din carĭ 2 familiĭ cu 8 suflete ţiganĭ. Sunt 160 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 35 plugurĭ, 44 care cu boĭ, 6 căruţe cu caĭ, 240 vite marĭ cornute, 31 caĭ, 180 oĭ, 209 capre şi 112 rîmătorĭ; 10 stupĭ.

Venitul comuneĭ este de 1500 leĭ anual, iar cheltuelile de 1100 leĭ.

In comună se găsesc 2 fîntînĭ şi 1 cîrciumă.

Sunt 2 bisericĭ de lemn, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Comunicaţia se face printr'o şosea comunală, care o pune în legătură la N.-V. cu comuna Piscurile, şi la S.-E. cu comuna Groşerea.

Costeşti-din-Deal, *sat,* judeţul Dîmboviţa, plasa Bolintinul, căt. com. Produleşti.

Costeşti-Gherghel, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani; formează un trup cu Costeşti-Ciolacul şi Costeşti-Melic.

Are o populaţie de 116 familiĭ, saŭ 532 suflete din carĭ 107 contribuabilĭ.

Vite sunt: 263 vite marĭ cornute, 40 caĭ marĭ şi micĭ, 626 oĭ şi 170 mascurĭ.

Stupĭ cu albine sunt 60.

Se află aci: 1 cîrciumă; 2 comercianţĭ; 3 meseriaşĭ.

Costeşti-Melic, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, formînd un trup cu Costeşti-Ciolac şi Costeşti-Gherghel. Are o populaţie de 64 familiĭ, saŭ 214 suflete, din carĭ 52 contrib.

Vite sunt: 187 vite marĭ cornute, 17 caĭ, 214 oĭ şi 60 mascurĭ.

Este o cîrciumă şi 2 meseriaşĭ.

Costeşti-Răzăşeşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, jud. Suceava, com. Ruginoasa. Aşezat pe costa dealuluĭ Ulmişul, formează un sat cu Costeşti-Sturdza. Moşia e în întindere de 47 fălcĭ, toate cultivabile. Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, clădită din lemn de preotul Petrea Paladi Secară la 1777; o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător plătit de comună, înfiinţată la 1885 şi frecuentată de 41 şcolarĭ. Cu etatea de şcoală sunt 68 băeţĭ şi 44 fete.

Costeşti-Stroeşti, *com. rur.,* pe apa Vălsana (jud. şi pl. Argeş) la 11 kil. de Curtea de Argeş (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 28 kil. de Piteşti. Se compune din satele: Costeşti şi Stroeşti, avînd împreună 340 familiĭ, saŭ 1679 suflete, din carĭ 10 familĭ de ţiganĭ. In com. sunt 2 bisericĭ şi 2 şcolĭ primare rurale, cîte una în fie-care sat; 4 cîrciumĭ. Budgetul com. pe anul 1882—83 a fost de 1559 leĭ la veniturĭ şi de 1483 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această com. numără 259 contribuabilĭ şi are un budget de 1654 leĭ la veniturĭ şi de 1562 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în anul 1887 a fost de 1027 capete vite marĭ (927 boĭ şi vacĭ, 100 caĭ) şi de 565 vite mărunte (400 oĭ şi capre şi 145 rîmătorĭ).

Costeşti-Sturdza, *sat,* pe moşia şi în com. Ruginoasa, jud. Suceava, formînd un singur sat cu Costeşti-Răzăşeşti. E aşezat pe ţărmul stîng al Bahlueţuluĭ-Rece. Impreună cu Costeşti-Răzăşeşti, are 115 case populate, cu 117 capĭ de familie, saŭ 477 suflete (244 bărbaţĭ şi 233 femeĭ), din carĭ un străin. Contribuabilĭ sunt 100. Vatra satelor ocupă 25 fălcĭ şi 49 prăjinĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu plugăria şi cultura viilor.

Impropietăriţĭ la 1864 sunt 25 pălmaşĭ şi 30 codaşĭ.

Drumurile principale sunt: la Tîrgul-Frumos (5 kil.) şi la Ruginoasa (7 kil.)

Biserica şi şcoala din Costeşti-Răzăseşti servă şi acestuĭ sat.

Costieni, *com. rur.,* în judeţul Putna, pl. Bilieşti. E situată pe malul Siretuluĭ, la confluenţa luĭ cu Rîmnicul, pe un pămînt argilo-nisipos.

Distanţa eĭ de sub-prefectura plăşeĭ (Suraia) e de 20 kil., iar de capitala judeţuluĭ, de 58 kil.

Mărginile acesteĭ comune sunt: la N. rîul Siret, care o desparte de judeţul Tecuciŭ, la E. Tîrgul-Nămoloasa, la S. jud. Rîmnicul-Sărat, iar la V. Siretul şi comuna Năneşti.

Comuna Costieni se compune din cătunele Costieni, (unde e şi primăria comuneĭ) şi Belciugul.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt e de 320 capĭ de familie, saŭ 1225 suflete (594 bărbaţĭ, 631 femeĭ). Această populaţiune se împăr-

ţea ast fel: 632 neînsuraţĭ (306 bărbaţĭ, 326 femeĭ), 546 însuraţĭ, 47 văduvĭ, (15 bărbaţĭ, 32 femeĭ); 1215 romînĭ şi 10 de diferite naţionalităţĭ; 1216 ortodoxĭ şi 9 mozaicĭ; 275 agricultorĭ, 12 meseriaşĭ, 27 comercianţĭ, 9 avînd profesiunĭ libere, 94 muncitorĭ cu braţele şi 18 servitorĭ.

Ştiŭ carte 42 persoane.

Numărul caselor de locuit e de 262.

Mişcarea populaţiuneĭ pe anul 1892 a fost: 4 căsătoriĭ, 52 naşterĭ şi 27 morţĭ.

Are o biserică filială, cu hramul S-ta Treime, ţinînd de parohia Tîrgul-Nămoloasa.

Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 177 (92 băeţĭ şi 85 fete.) Com. subvenţionează şcoala din T.-Nămoloasa cu 150 leĭ anual.

Sunt 264 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul 1893—94 a fost la veniturĭ de 3091,57 leĭ şi la cheltuelĭ de 3074,79 leĭ.

Numărul cultivatorilor a fost în acelaşĭ an de 113.

Vite sunt 1416, din carĭ: 366 boĭ, 380 vacĭ, 70 capre 560 oĭ şi 40 porcĭ.

Viile ocupă o întindere însemnată şi produc, în termen mijlociŭ, 14 hectolitri la hectar.

Cultura viţeĭ în anul 1893 a fost pe o întindere de 90 hect., producînd 879 hectol. vin în valoare de 27000 leĭ.

In comună sunt: 4 cîrciumarĭ; 1 băcan; 1 chiristigiŭ; 1 brutar; 2 cărăuşĭ; 4 cizmarĭ.

Circulaţia se face prin diferite drumurĭ neşoseluite şi printr'o şosea comunală, care uneşte comuna cu Nămoloasa de o parte şi cu Călieni de altă parte.

Costieni, *cătun,* în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Bilieşti, jud. Putna. Este situat pe malul Siretuluĭ, pe un pămînt argilo-nisipos.

Are o biserică filială, cu hramul S-ta Treime.

Costieni saŭ **Asan-Aga,** *cătun.* (Vezĭ Asan-Aga, jud. Vlaşca).

Costieni, *cătun,* pendinte de com. Mihăleşti, pl. Cîlniştea, judeţul Vlaşca. E. situat pe malul Argeşuluĭ.

Costieni, *baltă,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Costieni-Marĭ, formată de pîrîul Valea-Bouluĭ, la N. comuneĭ, proprietate particulară. Are 16 pogoane întindere.

Costieni, *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Costieni, în partea de E.

Costieni, *pîrîŭ,* în judeţul R.-Sărat, plasa Rîmnicul-d.-j. Este o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ, ce trece prin cele 2 comune: Costieni-Marĭ şi Costieni-d.-j.; formează balta Costieni.

Costieni-de-Jos, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe pîrîul Costieni.

Este aşezată în partea de V. a judeţuluĭ, la 10 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat şi în partea de V. a plăşeĭ, la 7 kil. spre N.-V. de com. Bălăceanu, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Costieni-Marĭ, la 3 kil.; Socariciul, la 2 kil.; Bălţaţi, la 9 kil.

Se mărgineşte la N. cu Bălţaţi, la V. cu Costieni-Marĭ, la E. cu Sălcioara, la S. cu Socariciul.

Pîrîul Costieni (o parte din pîrîul Valea-Bouluĭ), o udă la S. formînd şi heleşteul Costieni; afluentul săŭ Orzăneasca o udă la E.; sunt aci şi 92 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Costieni-d.-j., reşedinţa, la V.; Orzăneasca, la E.

Suprafaţa comuneĭ e de 2700 hect., din carĭ 200 hect. vatra comuneĭ, 1500 hect. ale locuitorilor, 1000 hect. ale proprietăţiĭ particulare.

Populaţia comuneĭ e de 185 familiĭ, cu 592 suflete; (294 bărbaţĭ şi 298 femeĭ); 322 căsătoriţĭ, 252 necăsătoriţĭ, 18 văduvĭ. Ştiŭ carte 65 persoane.

Este o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, zidită în anul 1850 de preotul Zamfir Iordache, cu ajutorul locuitorilor; este îngrijită de comună şi deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser.

Şcoala, mixtă, fundată în anul 1874 de comună, este condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 32 elevĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; în ce priveşte cultura pămîntuluĭ, com. are: 2300 hect. arabile, 150 hect. imaş, 8 hect. viĭ, 20 hect. fineţe.

Locuitoriĭ aŭ: 58 plugurĭ; 1381 capete vite, din carĭ 356 boĭ, 155 vacĭ, 102 caĭ, 101 epe, 509 oĭ, 1 capră, 153 rîmătorĭ. Transportul productelor se face prin staţia Zoiţa, la 4 kil. spre V. In comună sunt 6 comercianţĭ (din care unul străin); din aceştia 4 sunt cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: 1. drumul comunal Rîmnicul-Sărat-Făureĭ, trecînd prin comunele Bălţaţi, Costieni, Bălăceanu, Galben-Nisipurĭ; 2. spre Costieni-Marĭ; 3. spre Sălcioara; 4. spre Pîrliţi (jud. Buzăŭ).

Sunt 150 contribuabilĭ. Veniturile comuneĭ sunt de 7103 leĭ, 87 banĭ şi cheltuelile de 6875 leĭ, 25 banĭ.

Costieni-de-Jos, *sat,* în judeţul R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., cât.

de reşedinţă al comuneĭ Costieni Marĭ. E aşezat la V. comuneĭ, lîngă heleşteul Costieni. Are 150 hect. întindere, cu o populaţiune de 100 familiĭ, saŭ 369 suflete, din carĭ 120 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 70 persoane. Are o biserică şi o şcoală.

Costieni-Marĭ, *com. rur.*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., pe pîrîul Costieni.

Şĭ-a luat numele de la pîrîul Costieni care o udă.

Este aşezat în partea vestică a judeţuluĭ, la 9 kil. spre S.-E. de oraşul Rîmnicul-Sărat, şi în partea vestică a plăşeĭ, la 10 kil. spre N.-V. de com. Bălăceanul, reşedinţa plăşeĭ. Comunele învecinate sunt: Costieni-d.-j., la 3 kil.; Socariciul, la 4 kil.; Boldul, la 9 kil.; Sălcioara, la 10 kil.; Drogul, la 20 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Bălţaţi, la E. cu Socariciul şi Costieni d.-j., la S. şi V. cu com. Pîrliţi, (jud. Buzăŭ).

Pîrîul Costieni o udă la S., pîrîul Grebănul la N., Valea-Bouluĭ formează, la E., eleşteul Costieni. Maĭ sunt şi 98 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Costieni-Marĭ, reşedinţă, la E. şi Zoiţa la V.

Suprafaţa comuneĭ e de 2760 hect., din carĭ: 440 hect. vatra comuneĭ, 770 hect. ale locuitorilor şi 1550 hect. ale proprietarilor.

Populaţia comuneĭ e de 361 fam., saŭ 1175 sufl.; 570 bărbaţĭ şi 605 femeĭ; 361 căsătoriţĭ, 794 necăsătoriţĭ şi 20 văduvĭ.

Ştiŭ carte 120 loc.

In comună sunt 2 bisericĭ: una în căt. Costieni-Marĭ, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în anul 1848 de către enoriaşiĭ comuneĭ; a doua în căt. Zoiţa, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită în 1848 de enoriaşĭ şi îngrijită de comună; fie-care are cîte 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Este o şcoală mixtă, fundată în 1872, de comună, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 64 elevĭ.

Comuna are 2300 hect. arabile şi 20 hect. viĭ.

Locuitoriĭ posedă: 195 plugurĭ; 2 pive; 1 moară cu aburĭ; 1 maşină de treerat.

Vite sunt 2420 capete, din carĭ: 620 boĭ, 350 vacĭ, 209 caĭ, 100 epe, 1015 oĭ şi 126 rîmătorĭ.

In com. sunt: 4 potcovarĭ, 1 tîmplar şi 1 geamgiŭ.

Transportul se face prin staţia Zoiţa, la 1 kil. spre V. de comună. Sunt 11 comercianţĭ, din carĭ 6 cîrciumarĭ.

Căile de comunicaţie ale comuneĭ sunt: drumul comunal Rîmnicul - Făurei, trecînd prin comunele Bălţaţi, Costieni, Bălăceanul, Nisipuri; spre gara Zoiţa; spre Costieni-d.-j.-Sălcioara; spre Pîrliţi, (judeţul Buzăŭ).

Comuna are 361 contrib. Veniturile eĭ sunt de 8069 leĭ, 19 banĭ anual şi cheltuelile de 7799 leĭ, 57 banĭ.

Costieni-Marĭ, *sat*, în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., căt. de reşedinţă al comuneĭ Costieni-Marĭ. E aşezat la E. comuneĭ, pe pîrîul Costieni. Are 270 hect. întindere, şi o populaţie de 200 fam., saŭ 675 sufl., din carĭ 212 contrib. Ştiŭ carte 80 persoane. Are o biserică şi o şcoală comunală.

Costin, *lac*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ Satul-Noŭ. S'a format dintr'o revărsare anterioară a braţuluĭ Chilia, de care azĭ este alimentat prin o mică gîrliţă. Are forma unuĭ cimpoiŭ, al căruĭ fluer îl formează gîrla Iacob-Suhat, ce se întinde de-alungul grinduluĭ Stipocul, pe o lungime de 14 kil., intrînd şi pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Veche, din pl. Sulina; partea opusă formează coada numită Costin-Ciuc, care şi ea comunică cu lacul Baciul. Din acest lac porneşte o gîrlă lungă, numită Aliboca-Suhat, care, după ce trece prin lacurile Tihacul, Poslarul, Pepurnicul, Pisceanul şi Cimpoiul, merge de se scurge în gîrla Pardina, după un curs lung de 18 kil. Lacul este înconjurat de toate părţile cu stuf. Are o întindere de 240 hect., şi conţine bun şi mult peşte de apă dulce: caracudă, ştiucă şi biban. Locuitoriĭ din satul Pardina se îndeletnicesc cu pescuirea luĭ, al căruĭ venit aparţine statuluĭ.

Costin-Ciuc, *lac*, format de lacul Costin şi maĭ mic de cît acesta, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ; comunică cu lacul Baciul; e înconjurat cu stuf; are 80 hect.; produce peşte bun, al căruĭ venit aparţine statuluĭ.

Costineni, saŭ **Costineşti**, jud. Bacăŭ. Vezĭ Costineşti.

Costineşti, *com. rur.*, în partea de N.-V. a plăşeĭ Tîrgul, jud. Botoşani, la distanţă de 15 kil. de oraşul Botoşani. Se compune din satele: Belcea, Costineşti, Dolina, Găureana şi Leorda. Are o suprafaţă de 4485 hect. şi o populaţie de 422 fam., saŭ 1465 suflete, din carĭ: 1407 Romînĭ, 39 Evreĭ, 9 Germanĭ şi 13 Ţiganĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună; locurile cultivate aŭ o întindere de 2070 hect.

Vite sunt: 1255 boĭ şi vacĭ, 12 bivolĭ, 220 caĭ, 1330 oĭ, 40 capre şi 350 porcĭ.

Sunt 28 stupĭ cu albine.

In com. sunt 5 iazurĭ cu peşte; 5 morĭ de apă şi 1 de aburĭ.

Comuna este străbătută de calea ferată Vereşti-Botoşani şi are staţie la Leorda, de unde pleacă linia la Dorohoiŭ.

Budgetul are la veniturĭ 5743 leĭ şi la cheltuelĭ 5741 leĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; 2 şcolĭ mixte, conduse de 2 învăţătorĭ, din care unul plătit de stat. Una din şcolĭ este frecuentată de 30 elevĭ şi 8 eleve şi cea-l'altă de 27 de elevĭ şi 4 eleve.

Costineşti, saŭ **Costineni,** saŭ **Verşeşti-de-Sus,** *sătişor,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., al com. Sănduleni. Numele acesta i s'a dat de la Costin Rosetti. Satul este situat pe valea Posada, d'a stînga Tazlăuluĭ-Mare. Capĭ de fam. sunt 4, sufl. 22.

Vite sunt: 22 caĭ, 40 vite marĭ cornute şi 150 oĭ.

Costineşti, *sat,* în centrul comuneĭ Costineşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 1293 hect. şi o populaţie de 80 fam., saŭ 398 suflete.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător, şi populată cu 30 elevĭ şi 8 eleve.

In vechime, se zice, moşia Costineşti era a luĭ Delii-Boeri; astă-zĭ este proprietatea d-luĭ I. Arapu. Satul era odinioară aşezat pe vale şi se numea Arni.

Vite sunt: 114 vite albe, 22 caĭ, 742 oĭ şi 129 mascurĭ.

Costineşti, *moşie,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Sănduleni. Are 715 hect., aparţinînd caseĭ luĭ Costin Rosetti; dă un venit de 8000 leĭ.

Costineştilor (Dealul-), *deal,* pe moşia Leorda, comuna Costineşti, plasa Tîrgul, jud. Botoşani.

Costineştilor (Ponoarele-), *ponoare,* în partea de V. a satuluĭ Costineşti, com. Costineşti, jud. Botoşani.

Costişa, *com. rur.,* în jud. Neamţu, pl. Bistriţa. E aşezată în capătul despre E. al judeţuluĭ, între com. Buhuş la E.-S., jud. Roman la E., com. Silişte şi Podoleni la N., com. Socea şi Cîndeşti la V., despărţindu-se în toate părţile (afară despre V., unde hotarul e format prin cursul rîuluĭ Bistriţa), prin liniĭ convenţionale.

Terenurile sale sunt în mare parte accidentate, şi maĭ cu osebire toată regiunea centrală şi nordică, fiind străbătută de două şirurĭ de dealurĭ: Orbicul şi Siliştea, ce se întind paralel unul de altul, în direcţiune V.-N.-E., despărţindu-se între ele prin valea pasuluĭ Orbicul; numaĭ în partea despre V.-S. se scoboară în podişe, către valea rîuluĭ Bistriţa.

Este formată din satele: Costişa, Ciolpanul, Mocani, Orbicul, Sbereşti-de-Jos, Sbereşti-de-Sus şi Mînoaia. Are o populaţiune de 1737 suflete, cu 376 capĭ de familie; sunt 844 bărbaţĭ şi 893 femeĭ; 937 necăsătoriţĭ, 683 căsătoriţĭ, 109 văduvĭ (72 văduve) 8 divorţaţĭ; 395 băeţĭ, 423 fete. Ştiŭ carte 97 persoane, nu ştiŭ 1640. Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864 sunt: 169 carĭ stăpînesc înşi-şĭ locurile lor; 7 ca urmaşĭ; 1 loc stăpînit de către alţiĭ, 77 carĭ de şi însuraţĭ şi cultivatorĭ de pămînt, n'aŭ încă nicĭ un fel de proprietate.

Terenurile cultivabile şi priincioase plantelor agricole aŭ o întindere de 1137 hect., carĭ, repartizate după felul semănăturilor, daŭ: 646 hect. porumb, 222 hect. grîŭ, 16 hect. secară, 98 hect. orz, 96 hect. ovăz, 3 hect. hrişcă, 7 hect. cînepă, 13 hect. rapiţă, 10 hect. fasole şi 2 hect. cartofĭ.

Imaşul are o întindere de 85 hect. 80 ariĭ şi nutreşte un număr de 1664 capete de vite.

In comună sunt: 3 bisericĭ în stare bună, cu 10 deserventĭ, plătiţĭ din fondurile comunale cu suma de 560 leĭ; o şcoală, condusă de un învăţător plătit de Stat; 8 morĭ de apă; 2 pive pentru făcutul sucmanelor; doĭ fierarĭ; 7 rotarĭ.

Budgetul comuneĭ e de 5018 leĭ la veniturĭ, şi de 5004 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin: şoseaua mixtă Piatra-Bacăŭ, care traversează comuna în partea despre S.-V. paralel cu rîul Bistriţa; prin calea ferată; prin şoseaua care începe de la Ratuşul din vale a tîrguluĭ Buhuş şi duce prin satul Orbicul-d.-j., Orbicul-d.-s.; prin şoseaua comunală, care începe din dreptul kil. 26 al şoseleĭ mixte, şi duce prin satul Costişa în şoseaua Orbiculuĭ spre Siliştea; prin două alte şosele carĭ încep: una din dreptul kil. 27 şi alta din dreptul kil. 28 al şoseleĭ mixte Bacăŭ-Piatra, unindu-se către satul Dureşti (com. Podoleni), în satul Sbereşti-d.-s.; prin un drum natural care duce din satul Sbereşti-d.-s., în şoseaua Orbiculuĭ, puţin maĭ sus de acest din urmă sat; precum şi prin alte dru-

murĭ naturale care leagă diferite localităţĭ.

Costişa, *sat,* în jud. Neamţu, pl. Bistriţa, com. Costişa. E situat la 29 kil. depărtare de oraşul Piatra. Are o populaţie de 342 capĭ de fam. In acest sat se află: reşedinţa comuneĭ; o biserică; o şcoală, frecuentată de 12 băeţĭ şi 48 fete.

Acest sat se maĭ numeşte şi Hîrlăceşti.

Costişa, *sat,* face parte din com. Corni, pl. Berheciŭ, jud. Tecuciŭ. E situat pe malul Siretuluĭ, la S. com., la o depărtare de 5 kil. de reşedinţa eĭ.

Are o populaţie de 44 familiĭ, saŭ 170 suflete.

Satul fiind aşezat pe malul Siretuluĭ, locuitoriĭ se ocupă pe lîngă agricultura şi creşterea vitelor şi cu pescuirea.

Teritoriul com. este de 372 hect.

Locuitoriĭ, toţĭ foştĭ clăcaşĭ, aŭ fost împroprietărițĭ la 1864 şi stăpînesc 112 hect.; iar proprietarul moşieĭ, numită Sîrbi, stăpîneşte 260 hect.

Costişa, *căt.,* jud. Vasluiŭ, pl. Racova. Vezĭ Valea-Caselor.

Costişa, *mahala,* în satul Glăvăneşti, com. Muncelul, jud. Tecuciŭ.

Costişa, *deal,* servind ca imaş satuluĭ Buda, jud. Suceava; conţine multă piatră.

Costişa, *moşie,* situată pe teritoriul com. Costişa, pl. Bistriţa, jud. Neamţu. Formează trup cu moşia Cărmăneşti, şi în ispisoacele vechĭ stă Costişa-i-Cărmăneşti. E situată între moşiile Băneşti, Podoleni, Bodeşti, Buhuşoaia şi Siliştea. Este proprietatea d-neĭ Profira Arghiropulo.

Venitul anual al moşieĭ e de 50.000 leĭ; iar casele de locuit, 6 morĭ, 5 cîrciumĭ, 8 coşare, 1 pod peste rîul Bistriţa (care aparţine proprietăţeĭ), sunt evaluate aproximativ la suma de 60,000 leĭ.

Costişa-Satuluĭ, *deal,* jud. Vasluĭ. Vezĭ Drăgoteştilor (Dealul-).

Costişata (Rîmata), *stîncă,* jud. Dîmboviţa, plaiul Ialomiţa-Dîmboviţa, căt. comuneĭ Besdeadul. Vezĭ Besdeadul.

Costişeĭ (Movila-), *movilă,* pe moşia Leorda, jud. Botoşanĭ, pl. Tîrgul, com. Costineşti.

Costiţa, saŭ **Costişa,** *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Valea-Mare. E situat pe rîul cu acelaşĭ nume, aproape de obîrşia sa şi pe deal. Are 60 capĭ de familie, saŭ 171 suflete. Vite: 24 caĭ, 80 vite cornute, 90 porcĭ şi 24 capre.

Costocani, *deal,* se întinde spre N. de satul Deleni, com. Ciorteşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ.

Costofirul, *loc izolat,* în jurul comuneĭ Oteşani, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Costomirul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., căt. comuneĭ Pardoşi. Şi-a luat numele de la pîrîul Costomirul. Este aşezat în partea nordică a comuneĭ, la 1800 m. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Ernatica, la poalele dealuluĭ Costomirul, pe rîul Cîlnăul. Are o întindere de 41 hect., cu o populaţiune de 50 familiĭ, saŭ 252 suflete, din carĭ 43 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 21 persoane.

Costomirul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Pardoşi. Se desface din Dealul-Babeĭ; brăzdează partea de N. a comuneĭ; se sfîrşeşte în rîul Cîlnăul; este acoperit cu pădurĭ.

Costomirul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., comuna Pardoşi. Izvoreşte din Dealul-Cîlnăuluĭ; curge dealungul dealuluĭ Costomirul, udînd cătunul cu acelaşĭ nume, şi se varsă în rîul Cîlnăul pe partea stîngă a luĭ.

Costoroaveĭ (Pîrîul-), *afluent* al Săşteĭ-Marĭ, jud. Suceava.

Costovul, *moşie,* în jud. Brăila, com. Scorţarul-Noŭ, pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Buzăŭ, între moşiile Scorţarul-Noŭ şi Deşiraţi, în întindere de 960 hect., proprietatea d-luĭ Costov.

Costuleni, *com. rur.,* formează partea de S. a plăşeĭ Braniştea, jud. Iaşi, pănă în marginea jud. Fălciŭ, fiind aşezată pe şesul dintre Prutul şi Jijia, la 21 kil. de Iaşi şi pe Dealul-Costulenilor, de-a dreapta Jijieĭ. Este formată din satele: Costuleni şi Măcăreşti, cu o populaţie de 343 familiĭ, saŭ 1408 suflete.

In partea despre S. a comuneĭ sunt dealurĭ acoperite cu pădurĭ; pădurĭ se află şi în partea şesuluĭ despre Prut. Toată întinderea comuneĭ e proprietatea statuluĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 1 preot şi 1 cîntăreţ; 2 şcolĭ, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 74 şcolarĭ, 69 băeţĭ şi 5 fete.

Budgetul com. e de 4085 leĭ, 30 banĭ la veniturĭ, şi de 4048 leĭ, 30 banĭ la cheltuelĭ.

Vite sunt: 3900 capete, din

carĭ: 1477 vite marĭ cornute, 1846 oĭ, 10 capre, 183 caĭ şi 384 rîmătorĭ.

In Costuleni sunt 2 morĭ, 1 de vînt şi 1 de aburĭ.

Costuleni, *sat,* în partea de S. a comuneĭ Costuleni, pl. Braniştea, jud. Iaşi, de a dreapta rîuluĭ Jijia. E situat sub poalele dealuluĭ Marcociul. Are o populaţie de 153 familiĭ, saŭ 645 suflete.

Are o biserică, zidită la 1858, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală, cu localul de zid, înfiinţată în anul 1858 şi frecuentată de 43 elevĭ.

Vite sunt 1765 capete, din carĭ: 531 vite marĭ cornute, 995 oĭ, 10 capre, 80 caĭ şi 149 rîmătorĭ.

Costuleni, *deal,* pe teritoriul comuneĭ Costuleni, pl. Braniştea, jud. Iaşi.

Coşani, *sat,* face parte din com. rur. Mănăstireni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 132 locuitorĭ, 62 bărbaţĭ şi 70 femeĭ.

Coşarele, *sat,* cu 61 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Gălăşeşti. Face parte din com. rur. Căteasca-Popeşti.

Coşărelele, *sat,* face parte din com. rur. Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, jud. Prahova. Are o populaţie de 457 locuitorĭ, 235 bărbaţĭ şi 222 femeĭ. Se află aci o biserică, cu hramul Sf. Impăraţĭ, fondată în anul 1831 de Dr. Arsache.

Coşărelele, *moşie,* judeţul Prahova, comuna Gornetul-Cricov, proprietatea d-luĭ Emanoil Lahovari, pe care la anul 1864 s'aŭ împroprietărit o parte din locuitoriĭ comuneĭ Gornetul-Cricov.

Coşăreni, *cătun,* pendinte de comuna Corbul, pl. Mijlocul, jud. Olt. E situat cam în centru, între Vităneşti şi Ungheni, în dreapta Vedeĭ. Are 180 locuitorĭ. Se leagă la S.-E. printr'o şosea comunală, peste Vedea, cu căt. Sîrbi-Măgura.

Coşca, *sat,* în partea de E. a com. Coşeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ. E situat în valea dintre Dealul - Mare şi al Coşteĭ, vale prin care trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Are o suprafaţă de 338 hect., din carĭ: 107 hect. pădure şi 116 hect. loc de cultură fîneţ, imaş ale proprietăţeĭ, iar 115 hect. ale locuitorilor, cu 4 hect. vie. Are o populaţiune de 77 familiĭ, saŭ 367 suflete.

Numărul vitelor e de 414: 194 vite marĭ cornute, 160 oĭ, 8 capre, 15 caĭ şi 45 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 20 plugurĭ şi 36 care cu boĭ.

Coşca, *pîrîŭ,* izvoreşte din fundul satuluĭ Coşca, comuna Coşeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ; curge spre S.-E. până la locul numit Fîntîna-cu-Hanul, unde se uneşte cu pîrîul Coşeşti şi de acolo se varsă în Racova.

Coşceĭ (Dealul -), (Coşcuţa), *deal,* se întinde de la N. la S., paralel cu Dealul-Mare, din com. Coşeşti, pl. Racova, jud. Vasluiŭ, până la confluenţa pîraielor Coşca şi Coşeşti, unde se termină. Aceste două dealurĭ formează o apărare naturală în părţile de N.-E. şi S. ale satuluĭ Coşca.

Coşcodana, *baltă,* în formă de semi-cerc, în milocul satuluĭ Prisăcani, com. Prisăcani, pl. Braniştea, jud. Iaşi.

Coşcova, *trup de pădure,* a statuluĭ, în întindere de 70 hect., pendinte de com. Bălteni, pl. Jiul-d.-s, jud. Olt, care împreună cu trupurile: Lupa şi Vediţa, formează pădurea Recea.

Coşcovata, *lac,* în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta. E situat la extremitatea de N.-E. a plăşeĭ, pe o întinsă luncă. Acest lac comunică prin partea de N. cu Dunărea. Cînd apele acestuĭ fluviŭ sunt scăzute, lacul are o lungimea de aproape 10 kil. şi o lăţime de 4 kil.; iar cînd apele Dunăreĭ cresc, lacul are o întindere mult maĭ mare, astfel că ocupă toată lunca, întinzîndu-se şi în jud. Brăila.

Conţine mulţĭ peştĭ şi racĭ, iar pe margine are trestie, papură şi ţiperig.

Importanţa economică a acestuĭ lac este cunoscută din vechime. Radu-Vodă (călugărul Paisie), fiul luĭ Radu-Vodă cel Mare, a înzestrat mănăstirea Mislea, din jud. Prahova, cu multe moşiĭ, pe lîngă carĭ a dat şi jumătate din balta Coşcovata.

Coşereĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din raionul comuneĭ Păuşeşti-Măglaşi, plaiul Cozia, jud. Vîlcea şi se varsă în rîul Rîmnicul, tot în raionul aceste1 comune.

Coşereĭ (Poiana-), *poiană,* la V. de com. Zăvideni, pl. Oltul-d.-s., jud. Vîlcea.

Coşereni, *com. rur.,* în jud. Ialomiţa, plasa Cîmpuluĭ. E situată pe partea dreapta a rîuluĭ Ialomiţa şi spre V. de com. Boräneşti, la 101 kil. de Călăraşi, capitala districtuluĭ.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 780 hect., din carĭ 270 hect. pădure şi coprinde două moşiĭ: Coşereni, cu 680 hect. şi Giureşti, cu 100 hect., ambele proprietăţĭ particulare.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 207 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 117 locuitorĭ.

Această comună are un singur sat, situat lîngă apa rîuluĭ Ialomiţa, pe ţărmul drept.

Prin acest sat trece calea naţională Bucureşti-Urziceni. Inainte comuna avea două sate: Coşereni şi Giureşti, dar prin îmulţirea populaţiuneĭ, satul Giureşti s'a contopit cu Coşereni, aşa că azĭ nu maĭ formează sate separate. In Coşereni este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale.

Populaţiunea comuneĭ este de 1551 locuitorĭ, cu 398 capĭ de familie şi 1153 membriĭ de familie, saŭ 768 bărbaţĭ şi 783 femeĭ; sunt: 1521 Romînĭ, 3 Grecĭ, 1 Bulgar şi 26 alte naţionalităţĭ; 1549 creştinĭ ortodoxĭ şi 2 mahometanĭ; 412 agricultorĭ, 4 meseriaşĭ, 10 comercianţĭ, 3 avînd profesiunĭ libere, 21 muncitorĭ şi 22 servitorĭ.

Ştiŭ carte 328 persoane.

Vite sunt: 874 boĭ, 192 caĭ şi 1817 oĭ.

Comuna avea în 1887—1888 veniturĭ în suma de 3430 leĭ şi cheltuelĭ în suma de 4179 leĭ.

Sunt două şcolĭ, una de băeţĭ, cu 40 elevĭ şi una de fete, cu 15 eleve.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. In budgetul comuneĭ este prevăzută suma de 504 leĭ pentru cler.

Coşereni, *cătun,* al com. Preajba-de-Pădure, pl. Ocolul, jud. Romanaţi. Se maĭ numeşte şi Fulăi. (Vezĭ Preajba-de-Pădure).

Coşerila, *poiană,* com. Bălileşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Coşerilor (Dealul-), *deal,* pe moşia Stănceni, com. Băluşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Coşerilor (Dealul-), *deal,* se întinde de la E. spre V., pe teritoriul com. Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi, şi, unindu-se cu dealul Păuşeşti, din com. Păuşeşti, pl. Stavnicul, formează în partea despre S. şesul Voloaia.

Coşerilor (Dealul-), *deal,* spre E. de com. Voineşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi, numit ast-fel, de la coşerile proprietăţeĭ ce se află pe podişul luĭ. Se întinde de la N. spre S. şi unindu-se cu dealul Frasinul, formează şesul Bahneĭ. E bogat în fîneţe.

Coşerilor (Dealul-), *deal,* jud. Vasluiŭ, numit ast-fel după coşerile ce sunt pe el. Incepe din coasta apusană a dealuluĭ Rădiul; merge spre S.-V., pe lîngă pîrîul Bahneĭ; se întoarce spre S., pe lîngă şoseaua naţională şi prin partea de E. a satuluĭ şi se sfîrşeşte de-a dreapta pîrîuluĭ Humărieĭ.

Coşerilor (Dealul-), *deal,* în comuna Soleşti, plasa Crasna, jud. Vasluiŭ, numit ast-fel de la coşerile proprietăţeĭ ce se află pe el. Se întinde de la E. satuluĭ Soleşti; merge spre N.; se întoarce spre E., şi, descriind un semicerc, se întîlneşte cu Dealul-Rădiuluĭ.

Coşeriul, *deal,* se întinde pe teritorul comuneĭ şi a satuluĭ Petreşti, pl. Stemnicul, jud. Vasluiŭ.

Coşeriuluĭ (Movila-), *movilă,* pe culmea dealuluĭ ce formează malul Jijieĭ, com. Movileni, pl. Copoul, jud. Iaşi. Şi-a luat numele de la coşerile proprietăţeĭ, ce se află lîngă ea. Aceasta movilă nu e naturală; datează din timpurĭ vechĭ.

Coşeşti, *com. rur.,* jud. Muscel, plasa Rîul-Doamneĭ, la S.-V. de Cîmpulung, capitala districtuluĭ. E situată pe malul stîng al rîuluĭ Doamna, la 32 kil. departe.

Se mărgineşte la N. cu com. Leiceşti, la S. cu com. Dîrmoneşti, la E. cu com. Băileşti şi la V. cu com. Jupîneşti. Are o populaţie de 1812 locuitorĭ, din carĭ 309 contribuabilĭ.

Budgetul are la veniturĭ 2238 leĭ şi la cheltuelĭ 2213 leĭ.

Se compune din 3 cătune: Coşeşti, Păcioiul şi Petreşti.

Cea maĭ mare parte din locuitorĭ se ocupă cu fabricarea vaselor de lemn, precum: buţĭ, putinĭ, vedre şi cu fabricarea de oale de pămînt.

Cultura prunelor este o principală ocupaţiune a locuitorilor. Pe lîngă ţuica ce fabrică, şi această în cantitate până la 15000 decalitri anual, locuitoriĭ prepară, în marĭ cantităţĭ, prune afumate, cu carĭ fac un însemnat comerciŭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoţĭ şi 4 dascălĭ.

Şcoala, condusă de un învăţător normalist, este frecuentată de 45 elevĭ şi eleve. Statul cheltueşte cu întreţinerea eĭ 1080 leĭ anual.

In raionul comuneĭ se cultivă 3 pogoane vie. Pe teritorul comuneĭ statul are o pădure, compusă din stejar, fag, carpen, anin, alun şi plută, în întindere de 600 hect.

O şosea leagă com. Coşeşti

cu Dîrmoneşti la S. şi cu Lăiceşti la N. Această şosea dă spre N. în calea judeţeană Cîmpulung-Curtea-de-Argeş.

Rîul Doamna în timpurile ploioase, şi maĭ ales primăvară, face marĭ stricăciunĭ terenuluĭ, fie prin debordare, fie prin schimbarea matceĭ sale.

Coşeşti, *com. rur.*, în partea de E. a pl. Racova, jud. Vasluiŭ, de a stînga pîrîuluĭ Racova, la distanţă de 22 kil. de oraşul Vasluiŭ. Este formată din satele: Coseşti, Coşca, Fundătura, Valea-Oneĭ şi Ezerul, pe o suprafaţă de 880 hect. din carĭ: 294 hect. pădure şi 360 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş ale proprietăţeĭ, iar 280 hect. ale locuitorilor, cu 5 hect. viĭ şi livezĭ. Are o populaţie de 272 familiĭ, saŭ 1144 suflete, din carĭ 33 străinĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 cîntăreţĭ; o şcoală; o cîrciumă.

Budgetul com. e de 1426 leĭ la veniturĭ şi 1418 leĭ, 56 banĭ la cheltuelĭ.

Sunt 164 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 76 plugurĭ şi 141 care cu boĭ.

Stupĭ sunt 60.

Coşeşti, *sat,* face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume, plasa Rîul - Doamneĭ, judeţul Muscel.

Coşeşti, *sat,* şi *reşedinţă de comună,* în centrul comuneĭ Coşeşti, plasa Racova, judeţul Vasluiŭ. Este aşezat pe capătul despre E. şi pe ambele laturĭ ale Dealuluĭ-Satuluĭ, prin care curge pîrîul cu acelaşĭ nume. Este la distanţă de 24 kil. de Vasluiŭ şi de 14 kil. de Pungeşti, reşedinţa plăşeĭ.

Are o suprafaţă cam de 157 hect., din carĭ: 12 hect. pădure şi 131 hect. loc de cultură, fînaţ, imaş, ale proprietăţeĭ, iar 14 hect. ale locuitorilor. Are o populaţie de 85 fam., saŭ 345 sufl.

Acest sat şi-a luat numele de la un răzeş, numit Postelnicul Coşeriul, ce s'a aşezat întîiaşĭ dată pe acest loc.

Proprietatea satuluĭ este a locuitorilor răzeşĭ, carĭ se pretind a fi coborîtorĭ din vechiĭ moşnenĭ, împroprietăriţĭ de Ştefan-cel-Mare, după războiul de la Racova.

Are o biserică, făcută la 1790, cu un dascăl; o şcoală, înfiinţată la 1886, frecuentată de 17 elevĭ; o cîrciumă.

Vite: 249 vite marĭ cornute, 931 oĭ, 6 capre, 46 caĭ şi 57 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă 29 plugurĭ şi 52 care cu boĭ.

Sunt 60 stupĭ.

Coşeşti, *deal,* în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, pe care se cultivă 150 hect. vie.

Coşeşti, *loc izolat,* face parte din comuna rurală cu acelaşĭ nume, plasa Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Coşeşti, *pădure,* proprietate a statuluĭ, în întindere de 600 hect., pendinte de comuna Coşeşti, pl. Rîul-Doamneĭ, judeţul Muscel.

Coşeşti, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de N. a com. Coşeşti, plasa Racova, jud. Vasluiŭ, şi anume din satul Fundătura; curge spre S.-E.; trece prin partea de E. a satuluĭ Coşeşti, şi, pe teritoriul com. Ivăneşti, la locul numit Moara-luĭ-Haier, se varsă în pîrîul Racova.

Coşiĭ (Valea-), *vale,* com. Fîntînele, pl. Cricovul, jud. Prahova. In această vale se varsă mulţime de pîrîiaşe, carĭ, cînd plouă, măresc escepţional volumul apeĭ din această vale, aducînd stricăciunĭ terenuluĭ.

Cosiĭ (Valea-), *deal,* în partea de N. a com. Fîntînelele, plasa Cricovul, jud. Prahova, pe care se cultivă multă viţă de vie. De cînd viile s'aŭ filoxerat, se cultivă pe acest deal porumb şi grîŭ. Parte servă pentru păşunatul vitelor.

Coşlugea, *sat,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, căt. comuneĭ Lipniţa. E situat în partea centrală a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, la 2 1/2 kil. spre N.-V. de cătunul de reşedinţă, Lipniţa. Este aşezat pe valea Almalîuluĭ saŭ Ghiol-Ceair, la 1/2 kil. spre V. de ezerul Oltina, fiind închis la N.-V. de către dealul Uzum-Bair şi la S.-E. fiind mărginit de tufărişul Curt-Orman şi de terenul Aliş-Paşa. Suprafaţa sa este de 427 hect., dintre care 12 hect. sunt ocupate numaĭ de vatra satuluĭ şi de grădinĭ. Populaţiunea sa, care este formată maĭ numaĭ din Romînĭ, este de 154 familiĭ, saŭ 629 suflete, ocupîndu-se maĭ mult cu creşterea vitelor şi cultivarea viţeĭ de vie. Sunt podgoriĭ însemnate la N. - E. satuluĭ şi puţin şi în partea vestică. Casele sunt aşezate de-alungul văeĭ Almalîuluĭ, cu o direcţiune de la S.-V. către N.-E.; marĭ, curate, cu un aspect cît se poate de frumos şi aşezate regulat, formînd ast-fel un drum drept prin mijlocul satuluĭ. Drumurile comunale care trec prin sat sunt următoarele: Satul - Noŭ - Cuiugiuc, care trece prin mijlocul satuluĭ, de la N.-V. către S.-V.; Pîrjoaia-Lipniţa, care tae satul pe la

partea sa nordică, şi perpendicular pe cel-l'alt drum; un alt drum vine de la Cîlnia.

Coşlugea, *şir de dealurĭ,* din jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, ce se întinde pe teritoriul comunelor rurale Satul-Noŭ, Cîlnia-Gîrliţa, Lipniţa şi Gărvan. Dealul Coşlugea, culmea principală, împreună cu ramificaţiile eĭ, brăzdează partea vestică a plăşeĭ, pe cea sud-vestică a comuneĭ Satul-Noŭ, pe cea estică a comuneĭ Gîrliţa, pe cea vestică a comuneĭ Lipniţa, şi pe cea nordică a com. Garvan. Ramificaţiile aŭ direcţiune generală de la S. spre E., coprinse fiind ast-fel între Dunăre la N., ezerul Gîrliţa şi valea Nursus-Ceair la V., hotarul Dobrogeĭ spre Bulgaria la S., ezerul Oltina şi văile Dermen-Ceair, Satischioi-Ceair la E., coprinzînd ast-fel un teren de maĭ bine de 22.000 hect. Ramificaţiile acestuĭ şir de dealurĭ, carĭ se desfac din culmea Coşlugea sunt: la E., dealurile Uzum-Bair prelungit cu dealul Pietreĭ, dealul Cindeli; la S., dealurile Sîrtî-Iol-Bair, prelungit la S. cu dealurile Dermen-Sîrti, Ciriagi-Iol-Bair; la V. dealurile : Oliucli, Cuingiuc-Iol-Bair, Gărvan-Bair, Scorei, prelungit cu dealul Galiţa, Gîrliţa, Canlî-Dere, cu dealurile Taplic, Draca-Dervent şi dealul Cîlnia; la N. dealurile : La Două-Movile, Dealul-de-la-Cetate, Ciatal-Orman şi Dealul-dincolo-de-Silişte. Aceste dealurĭ, din pricina naturilor stîncoase, fac ca malurile Dunăreĭ şi lacurile, pe lîngă carĭ se află, să fie înalte şi rîpoase, aşa sunt ale ezerelor Gîrliţa şi Oltina; văile Licma, Cîlnia, Satischioi-Ceair. Cea maĭ mare înălţime a lor o întîlnim în Garvan-Bair, 181 m., pe teritoriul bulgăresc al com. Garvan. Inălţimea medie este de 88 m. Movilele presărate pe acest şir de dealurĭ sunt numeroase, unele naturale, altele făcute de oamenĭ; principalele sunt: Pîrjoaia (141 m.), Coşlugea (138 m.), la N., Caragia (149 m.), Almalîcul (133 m.), Verlichioi (145 m.), Curdeli, la S. şi E., Cuiugiuc (130 m.), Iuc-Mezarli (168 m.), la S. şi V.

Basinele alimentate de această culme sunt acelea ale Dunăreĭ, iezerele Gîrliţa şi Oltina. In Dunăre se deschid văile: Ghivizlicul-Mare, Cîlnia, formată din Cîlnia-Veche şi Canlî-Dere, Licina; în iezerul Gîrliţa se deschid văile: Gîrliţa saŭ Scorei, Cuiu-Iuc-Cului, formată din văile Lamburlu-Culac, Caraghios-Ceair, Garvan-Ciair, Iaiba-Ciair, Cuiu-Giuc-Ceair, Cara-Burun-Ceair, Cîrîl-Mîsî-Ceair; în iezerul Oltina se deschid văile: Coşlugea, formată din văile: Irortie, Mîcul-Ormar, Tanasaia, Almalî-Culac, apoĭ Valea-Almalîculuĭ saŭ Ghiol-Ceair, Derca-Ceair, Lipniţa, Ciali-Ceair, Ciamurli şi balta Iort-Mac.

Pădurile, odinioară, coprindeaŭ cea maĭ mare parte din pantele şi muchiile acestor dealurĭ; azĭ însă abia 4500 hect. maĭ există în urma devastărilor Cerchezilor şi tăiereĭ neîngrijite a locuitorilor; ele sunt presărate: la V. cu pădurile Licina, Dervent, Tapsic, Galiţa, Gîrliţa; pădurile Cuiugiuc, Garvan la S.-V.; pădurile Echenli-Orman, Saidi-Orman, Iasi-Orman, Cara-Ali-Corusul, Chiresli-Orman, Saia-Curu-Orman, la S. şi S.-E.

Tufărişurile acoperă cea maĭ mare întindere, după care vin semănăturile, apoĭ fîneţele şi în urmă de tot viile satelor, din care maĭ importante sunt ale satelor Cîlnia, Galiţa şi Satul-Noŭ.

In interiorul acesteĭ culmĭ, în văĭ, găsim aşezate comunele Cîlnia, Lipniţa, cu cătunele sale: Velichioi, Cuiugiuc şi Coşlugea, iar pe rebordurile exterioare sunt aşezate comunele Satul-Noŭ, cu cătunul săŭ Pîrjoaia şi Gîrliţa, cu cătunul săŭ Galiţa. Aceste comune şi cătune sunt unite între ele prin drumurĭ numeroase: calea judeţeană Ese-Chioi-Gîrliţa - Lipniţa - Curu - Orman; apoĭ drumurĭ comunale numeroase ce tae în lung şi 'n lat toate aceste dealurĭ.

Coşlugea, *movilă,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Lipniţa, şi pe al cătunuluĭ săŭ Coşlugea, de la care şi-a luat numele. Este situată în partea de N. a plăşeĭ şi cea nord-vestică a comuneĭ, pe muchea principală a dealuluĭ Coşlugea. Prin ea trece şi hotarul dintre comunele Lipniţa, şi Cîlnia. Are 138 m. înălţime. Fost punct trigonometric de observaţie rangul al 2-lea, dominînd prin înălţimea sa satul Cîlnia, valea Cîlnia-Veche şi valea Coşlugea, cum şi drumul comunal Cîlnia-Pîrjoaia, ce trece pe la poalele sale estice. Este acoperită cu verdeaţă.

Coşlugea, *deal,* în jud. Tulcea, pl. Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Greci. Are o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ. Din el se lasă multe ramificaţiĭ, aşa avem: la S., dealul Secarul; la E., dealul Ştubeilor şi Negoiul; la N., dealul Teilor şi Piscul-Inalt-şi-Ţuţuiat; la V., dealul Piatra-Marieĭ. Cel maĭ ridicat vîrf al săŭ este vîrful Greci, 426 m., cel maĭ înalt vîrf din judeţul Tulcea, şi chiar din Dobrogea. De pe el, vederea îmbrăţişează o întindere de maĭ multe miĭ de kilometriĭ pătraţĭ; se

vede Brăila, Galaţi, Măcin şi Dunărea, pe o mare întindere. E de natură stîncoasă, avînd culmea acoperită cu păşunĭ, iar poalele şi ramurile cu pădurĭ întinse de teĭ mirositorĭ, de fagĭ şi carpenĭ.

Coşlugea, *deal*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, şi pe al cătunelor sale Geaferca-Rusă şi Islam-Geaferca. Se desface din poalele vestice ale dealuluĭ Boclogea. Se întinde spre S., printre Văile-Stipanuluĭ şi Coşlugea, avînd o direcţiune generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea centrală a plăşeĭ şi cea nord-estică a comuneĭ. Se prelungeşte la S. cu dealul Geaferca. Are 2 vîrfurĭ pietroase şi înalte (330 m. şi 312), puncte trigonometrice de observaţie de rangul al 3-lea, dominînd asupra văeĭ pîrîuluĭ Taiţa, a satelor Hancearca, Geaferca-Rusă şi asupra drumurilor ce le uneşte. Este acoperit cu pădurĭ frumoase şi păşunĭ bogate.

Coşlugea (La-Moara), *locuinţă izolată*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comuneĭ rurale Lipniţa şi pe al cătunuluĭ săŭ Coşlugea, de la care şĭ-a luat numele. Este o moară de vînt, aşezată pe malul văeĭ Ghiol-Ceair, lîngă sat chiar, pe o înălţime de 119 m., unde a fost şi un punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Dominează prin înălţimea sa valea Almalîcul-Dere, valea Ghiol-Ceair, satul Coşlugea şi drumul comunal Lipniţa-Coşlugea.

Coşlugea, *vale*, în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Satul-Noŭ şi Lipniţa. Şĭ-a luat numele de la dealul Coşlugea, din care îşĭ ia naştere. Este formată din unirea a patru văĭ maĭ micĭ: Valea-luĭ-Iroftie, Micul-Orman, Tana-Saia şi Uzum-Ceair, care toate îşĭ aŭ începutul în poalele orientale ale dealuluĭ Coşlugea. Se împreună cîte-şĭ patru la 2 kil. spre S.-V. de satul Satul-Noŭ, şi, sub numele de valea Coşlugea, se îndreaptă spre E., avînd o direcţiune generală de la V. spre E., brăzdînd partea de N. a plăşeĭ şi a comuneĭ Lipniţa (şi a cătunuluĭ acesteia Coşlugea, căruia ĭ-a împrumutat şi numele) şi pe cea sudică a comuneĭ Satul-Noŭ. După un drum de 6 kil., se deschide din iezerul Oltina în partea vestică a luĭ, la 1 kil. maĭ jos de satul Satul-Noŭ. Malurile sunt joase şi acoperite cu verdeaţă. Terenul străbătut de această vale şi adiacentele sale este coprins între dealurile Coşlugea la V., Cial-Orman la N., Uzum-Bair şi Dealul Pietreĭ la S., şi iezerul Oltina la E. Printre văile secundare carĭ conduc către ea, cea maĭ însemnată e valea Almalî-Culac, pe care o primeşte pe dreapta, nu departe de deschiderea eĭ în iezerul Oltina. Această vale, ca şi adiacentele sale, nu are apă în tot timpul vereĭ, ci numaĭ primăvara şi toamna, în timpul ploilor şi topireĭ zăpezilor. Printr'însa merge un drum comunal: Cîlnia-Satul-Noŭ.

Coşlugea, *vale*, în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Balabancea, şi pe al cătunuluĭ săŭ Geaferca-Turcească. Izvoreşte din poalele vestice ale dealuluĭ Boclogea; curge printre dealurile Boclogea deoparte, Coşlugea şi Geaferca pe de-altă parte; trece prin satul Islam-Geaferca; taie drumul comunal Balabancea-Orta-Chioi, şi, după un drum de peste 6 kil., se deschide în valea pîrîuluĭ Taiţa, pe dreapta, la 12 kil. maĭ jos de satul Balabancea. Şĭ-a luat numele de la dealul Coşlugea, ale căruĭ poale le udă.

Coşna, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti. Esenţe: stejarĭ, fagĭ, carpenĭ şi brazĭ. Are o întindere de 85 hect. şi este supusă regimului silvic.

Coşna, *munte*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Grozeşti, al căruĭ vîrf poartă numele de Coşniţa.

Coşna, *munte*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Bogdăneşti, pe teritoriul satuluĭ Satul-Noŭ.

Coşna, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti; care curge pe teritoriul satuluĭ Satul-Noŭ. Işĭ are obîrşia în pădurea Coşniţa şi se varsă în pîrîiaşul Heţmanul.

Coşniţa, *vîrf* al munteluĭ Coşna, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, de pe teritoriul com. Grozeşti.

Coşniţa, *pădure*, jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Bogdăneşti, de pe teritoriul satuluĭ Satul-Noŭ.

Coşoaia, *cătun*, pendinte de com. Crevenicul-Mare saŭ Crevenicul-Colfeasca, din pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca. Este situat pe dealul Văeĭ-Milcovuluĭ, despre S., proprietatea d-luĭ Victor Ionescu.

Are o biserică, deservită de un preot şi un dascăl. Ţine de parohia Crevenia-Răduleşti.

Are o suprafaţă de 1102 hect., din care s'a dat la 80 locuitorĭ 450 hect. Este un petec de pădure de 5 hect., producînd un venit anual de 6000 leĭ.

Prin acest cătun trece valea Coşoaia, care dă în Valea-Milco-

vuluĭ ce o desparte despre N. de proprietatea Obedeni.

Coşoaia, *deal*, în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani, com. urb. Baia-de-Aramă.

Coşoaia, *vale*, ce vine din Părişeşti; trece prin Colfeasca-Văcăreasca şi dă în Valea-Milcovuluĭ, pe moşia Coşoaia a d-luĭ Ionescu. E situată în pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca.

Coşoteiul, *vălcea*, prin care curge pîrîiaşul cu acelaşĭ nume, în plasa Tîrguluĭ, jud. Teleorman. Incepe dintre moşiile Drăgşani şi Cucueţi, la punctul numit Lacul-cu-Plopĭ, nu departe de hotarul moşieĭ Merişani. Ocoleşte braniştea de pe moşia Papa şi se varsă în rîul Vedea, aproape de podul de pe şoseaua Roşiori-Ciolăneşti, la capătul pădureĭ Drăgăneşti-Ţigănia. Primăvara şi pe timpurĭ ploioase Coşoteiul se varsă şi inundă pădurea Ţigănia.

Coşoveni saŭ **Onceasca**, *cătun*, pendinte de com. Bălănoaia, pl. Marginea, jud. Vlaşca, proprietate a Eforieĭ Spitalelor Civile din Bucureşti, situată pe ondulaţiunele maluluĭ Dunăreĭ, despre Stăneşti.

Din suprafaţa totală, 4884 hect., s'aŭ dat, la 1864, la 58 locuitorĭ, conform legeĭ rurale, 284 hect.

Are un petec de pădure de tufă de 328 hect., care se arendează anual pe preţ de 34700 l.

Are o biserică, deservită de un preot şi un dascăl. Ţine de parohia Bălănoaia.

Este departe de Giurgiŭ de 11 kil.; de Bucureşti, de 60 kil.; de staţia drumuluĭ de fer Frăteşti, de 9 kil.

Se află pe această proprietate văile: Găvanul, Valea-Duduiţiĭ, valea Coşoveni, valea Onceşti, Valea-Măgariţeĭ şi Valea-Bîlciuluĭ.

Coşoveni, *iaz*, în partea de N. a comuneĭ Uriceni, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Coşoveni, *vale*, pe proprietatea Onceşti-Coşoveni, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Coşoveni-de-Jos, *com. rur.*, jud. Dolj, pl. Ocolul, la 14 kil. depărtare de Craiova.

Comuna este aşezată pe costişa dealuluĭ Lumaşiul.

Se învecineşte la N. cu comuna Pieleşti, la S. cu comuna Ghindeni, la V. cu com. Preajba şi Craiova, la E. cu com. Coşoveni-d.-s.

In partea de E. a comuneĭ se găsesc nişte movile marĭ (10) cu înălţimĭ de 4 metri. Se pretinde că sunt făcute de Comani, un popor ce a cutreerat din Olt şi până în Dunăre. In S.-V. com. sunt două morminte marĭ, lungĭ de cîte 100 m. şi late de 10 m. unde se zice că ar fi îngropaţĭ doĭ oamenĭ marì de statură, uriaşĭ saŭ jidovĭ.

In partea de V. a com. sunt 4 dealurĭ: Dealul-Vălcăneştilor, Dealul-Deleni, Dealul-Ţuţurelor şi Dealul-Sîrbeĭ, acoperite cu viĭ. La locul numit Sîrba, se găseşte pietriş în mare cantitate, din care s'aŭ pavat în 1884 şoselele din amîndouă comunele Coşoveni.

Cursul de apă ce udă comuna este pîrîul Lumaşiul, ce izvoreşte din dreptul şcoaleĭ primare, din fîntîna Călugăra; curge prin partea de V. a com. Pe lîngă acest pîrîŭ se întinde un pămînt bun, pentru cultivarea legumelor, pe o suprafaţă de 4 hect.

Izvoare sunt: Ţuţurele şi Bănesele, unde, legenda spune, şĭ-ar fi avut conac Banul-Mărăcine.

Ruine se găsesc: la E. de izvoarele Bănese, unde bătrîniĭ povestesc că ar fi fost curtea Banuluĭ-Mărăcine.

Numele acesteĭ comune se trage de la orăşelul Cosova saŭ Casovia, de lîngă Cîmpia-Mĭerlelor (Serbia), aşezat între Copanic şi Scopia. Legenda acestuĭ nume este următoarea: Intorcîndu-se Mircea-cel-Mare de la războiul ce a avut Lazăr, despotul Serbieĭ, cu Amurat I, împăratul Turcieĭ la 1389, pe Cîmpia-Mĭerlelor, s'ar fi luat din acele locurĭ (Casovia), în armata luĭ Mircea, 12 bărbaţĭ şi 1 femee de naţiune romînă şi cu ocazia trecereĭ armateĭ pe acest loc, (satul Coşoveni de azĭ), aceĭ locuitorĭ, cum li se maĭ zice 12 moşĭ şi 1 jumătate, aŭ rămas aci, cu numele de Coşoveni, de la care s'a şi dat numele satuluĭ, unde s'aŭ stabilit, de Coşoveni. Din ceĭ 12 bărbaţĭ şi 1 femee, 5 aŭ rămas aci şi aŭ dat naştere comuneĭ Coşoveni-d.-j., iar ceĭ l'alţĭ şeapte şi 1 femee aŭ mers spre E. şi aŭ fondat com. Coşoveni-d.-s.

In vechime, această comună se numea Deleni, de la un mic deal pe care este aşezată, şi era alipită pe la 1864 de com. Coşoveni-d.-s., cu care a stat unită până la 1884, Martie 26. De la această dată s'a constituit ca comună singură cu numele ce avea din nainte, adică cu acela de Coşoveni-d.-j. Azĭ, comuna are un singur sat, ce se chiamă Coşoveni-d.-j., în care este reşedinţa primărieĭ şi care coprinde două mahalale şi anume: mahalaua Bisericeĭ, pe care se află şcoala şi biserica şi mahalaua Trochiteştilor.

In comună este 1 biserică de zid, fondată la 1804, de săteni, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1884, fiind întreţinută de stat. Are 1 învăţător şi 17 pog. proprietate. Localul pentru şcoală este închiriat, construit din zid şi în stare bună. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 42 băeţi şi 3 fete. Cu vîrstă de şcoală sunt 53 băeţi şi 42 fete. Ştiŭ carte 44 bărbaţi şi 1 femee.

Populaţia comuneĭ este de 862 suflete, din carĭ 430 bărbaţĭ şi 432 femeĭ. După legea rurală din 1864 s'aŭ împămîntenit 12 locuitorĭ, iar după legea din 1879 sunt 18 însurăţeĭ.

Case sunt 214, maĭ toate de zid, avînd fie-care grădina eĭ, şi bordee de lemn sunt 23.

Suprafaţa întregeĭ comune trece de 1900 hect., din care 1750 hect. pămînt arabil şi restul pădure.

Moşiile se numesc: Lumaşiul, aparţinînd statuluĭ şi care e arendată, de la 1883—98, cu 11350 leĭ anual şi Coşoveni-d.-j., care aparţine sătenilor.

Pădurea, care se numesc Lumaşiul, se găseşte pe moşia Statuluĭ. Are o întindere de 150 hect. A aparţinut Banuluĭ-Mărăcine, apoĭ mănăstireĭ Sadova şi în fine statuluĭ. Afară de pădurea Lumaşiul, maĭ sunt două crînguri, în întindere de 15 hect. fie-care şi două braniştĭ, în întindere de $7\frac{1}{2}$ hect. fie-care. Felul arborilor ce se găsesc sunt: cerul, gîrniţa, arţarul, stejarul şi lemnul cîinesc.

Pe moşia locuitorilor din satul Coşoveni-d.-j. este o moară cu aburĭ, unde se macină productele locuitorilor.

Pentru fabricarea ţuiceĭ sunt 4 cazane. Femeile ţese pînză de borangic din mătasa gîndacilor de mătasă.

Cîrciumĭ sunt 2.

Prin E. comuneĭ trece şoseaua judeţeană Craiova-Caracal, din care se desparte şoseaua vecinală - comunală spre Ghindeni. Această şosea este largă de $7\frac{1}{2}$ m.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 1449,72 leĭ şi cheltuelile de 1391,26 leĭ.

Coşoveni-de-Jos, *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-j., cu reşedinţa Primărieĭ. (Vezĭ com. Coşoveni-d.-j.).

Coşoveni-de-Jos, *moşie*, judeţul Dolj, pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-j.; aparţine locuitorilor.

Coşoveni - de - Mijloc, fost *sat*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coşoveni-d.-s. şi azĭ mahala. Are o biserică, în altarul căreia se găseşte următoarea inscripţiune:

«Această biserică este făcută de d-nul Ene Pitariu până la jumătate, apoĭ de d-nul Iancu Coşoveanu (Dăbuleanu) care o a şi terminat-o împreună cu toţĭ sătenii.»

Această biserică nu are dată, dar după spusele bătrînilor este cam de 70 anĭ. Are 17 pogoane proprietate şi serbează hramul Adormirea-Maiceĭ-Preciste.

Coşoveni-de - Mijloc, *nume* ce purta *com.* Coşoveni-d.-s., jud. Dolj, pl. Ocolul.

Coşoveni - de - Sus, *com. rur.*, jud. Dolj, plasa Ocolul, la 14 kil. depărtare de Craiova.

Comuna este aşezată pe un loc şes, care poartă numele de şesul Coşoveni-de-Sus.

Se învecineşte la N. cu com. Piteşti, la S. cu comunele Malul-Mare şi Coşoveni-d.-j., la V. cu comuna Preajba şi la E. cu comuna Leul, din judeţul Romanaţĭ.

Este udată de pîrîul Cîrcea, ce trece prin V. comuneĭ, la 3 kil. depărtare.

Lacurĭ sunt: Cialîciul, spre S.-E. lung de 120 stj. şi lat de 40 stj.; al-Raţeĭ saŭ al-Maneĭ, la E., lung de 100 stj. şi lat de 35 stj.; Curtea, la V., lung 140 stj. şi lat de 20 stj., în raionul satuluĭ; Lacul-Lung, la E., lung de 130 stj. şi lat de 30 stj.; Aleşteul, la N.-E., lung de 150 stj. şi lat de 50 stj.; Iazul, la E., lung de 140 stj. şi lat de 15 stj.; Inşiratele, la N., lung de 70 stj. şi lat de 10 stj.; Braniştea, la N., lung de 160 stj. şi lat de 50 stj.

Terenul comuneĭ este şes.

Se găsesc aci nişte movile marĭ carĭ încep din S. aceşteĭ comune şi merg către E., spre rîul Olt, prin jud. Romanaţi. Legenda spune că sunt făcute de Comaniĭ, carĭ aŭ cutreerat, în vremurĭ depărtate, aceste locurĭ.

Către 1864, comuna se numea Coşoveni-d.-mj. şi se compunea dintr'un singur sat, ce se numea tot Coşoveni-d.-mj. De la 1864 s'a alipit de comuna Coşoveni-d.-j., până la 1884, Martie 26. Astăzĭ este comună deosebită, compusă dintr'un singur sat ce poartă numele de Coşoveni-d.-s. şi din mahalaua Coşoveni-d.-mj.

Are două biserici, una în satul Coşoveni-d.-s. şi a doua în mahalaua Coşoveni-d.-mj. Biserica din Coşoveni-d.-s. are în tindă următoarea inscripţiune:

«Această sfîntă şi dumnezeiască biserică s'a început la anul 1809, (se crede că această dată este greşită) prin ctitoriĭ Diaconul Vasile, cu Mitrana, Chirea Herăscu cu Mitra, Chirea şi Niculae cu Floarea, Nicolae şi Nedelcu cu Ilinca, Şerban cu Rada Nedelcu şi Dicu cu Safta.»

Serbează hramul Sfîntuluĭ Nicolae. Inainte de 1809 era de lemn, azĭ însă este de zid. Biserica din mahalaua Coșoveni-d.-mj. are o proprietate de 17 pogoane. In altarul eĭ se găsește următoarea inscripțiune:

«Această sfîntă biserică este începută de d-nul Ene Pitariŭ până la jumătate, apoĭ de d-nu Iancu Coșoveanu (Dăbuleanu) care o aŭ și terminat-o împreună cu toțĭ săteniĭ.»

Această biserică nu are dată, dar după spusele bătrînilor datează cam de 70 anĭ. Serbează hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ.

In comună este o școală mixtă ce funcționează din 1870; e întreținută de Stat și comună și condusă de un învățător. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 60 elevĭ (52 băețĭ și 8 fete). Cu vîrstă de școală sunt 175 copiĭ. Știŭ carte 177 bărbațĭ și 3 femeĭ.

Populația este de 2510 locuitorĭ, din carĭ 1270 bărbațĭ și 1240 femeĭ.

După legea rurală din 1864, s'aŭ împroprietărit 60 locuitorĭ, iar după legea din 1879 sunt 4 însurățeĭ.

Sunt 150 case și 280 bordee. Casele sunt de zid, avînd fiecare grădina eĭ. Bordeele sunt de lemn.

Suprafața comuneĭ este de 3000 pog., din carĭ 2665 pămînt arabil, iar restul, izlaz, lac, teren sterp și 100 pog. pădure.

Moșia se numește Coșoveni-d.-j. și aparține d-luĭ Const. G. I. Pleșea și locuitorilor. Pe ea se seamănă grîŭ, orz, porumb și ovăz. Se cresc gîndacĭ de mătase pentru trebuințele familiare, producîndu-se în total până la 50 klg. gogoșĭ. Cînepa se scoate până la 4000 klg. fire din 10—15 pog. Pruniĭ se cultivă prin grădinele sătenilor.

Pe teritoriul moșieĭ este o singură pădure ce se numește Coșoveni-d.-s. și care are o întindere de 100 pogoane și este compusă din cer, gîrniță și puțin stejar. Țuică se fabrică în 10 cazane cu 2 țevĭ fie-care. Femeile țese pînză de tort, de la 5000—10000 coțĭ pe an și dimie din lînă de oaie, de la 3000—5000 coțĭ pe an.

Locuitoriĭ aŭ parte în viile din Malul-Mare, Malul-Mic și Sadova.

Cîrciumĭ sunt 2.

Comuna este străbătută pe o lungime de 11 kil. de șoseaua județeană Craiova-Caracal, de șoseaua vecinală Coșoveni-Coșoveni-d.-j., pe o lungime de 500 m. și de 4 șosele comunale în întindere de aproape 1 kil. fie-care.

Contribuabilĭ sunt 402.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 3062 leĭ, 23 banĭ și cheltuelile de 2472 leĭ, 38 banĭ.

Coșoveni-de-Sus, *sat,* județul Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-s., cu reședința primărieĭ. (Vezĭ com. Coșoveni-d.-s.).

Coșoveni-de-Sus, *moșie* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Coșoveni-d.-s., aparținînd locuitorilor și d-luĭ Const. G. I. Pleșea. Pe această moșie se cresc și gîndacĭ de mătase.

Coșoveni-de-Sus, *pădure* particulară, jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Coșoveni-d.-s., în întindere de 100 pog. Esențe: cer, gîrniță și puținĭ stejarĭ.

Coșoveni-de-Sus, *șes,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Coșoveni-d.-s., pe care se întinde comuna.

Coșreanca, *vălcea,* la N.-E. de com. Netoțĭ, jud. Teleorman.

Coșteni, *sat,* în partea de N.-E. a comuneĭ Dăngeni, plasa Jijia, jud. Botoșani. Are o suprafață de 227 hect. și o populație de 7 familiĭ, saŭ 36 suflete, din carĭ 5 contribuabilĭ.

Vite: 14 vite marĭ cornute, 6 caĭ, 82 oĭ și 5 mascurĭ. Este 1 cîrciumă.

Coștila, *pisc,* jud. Prahova, înalt de 2500 metri d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre. Acest munte, împreună cu Susaiul, Fața-Găvaneĭ, Unghia-Mică, și alțiĭ, aparțineaŭ din timpurile cele maĭ vechĭ familieĭ Dudescilor.

La anul 1804, a trecut în posesiunea unuĭ locuitor, Băltărețu. Acest munte se stăpînește azĭ de M. S. Regele Carol I, și a fost cumpărat, cu toțĭ munțiĭ de maĭ sus, în Maiŭ 1893, de la Manuk Bei, pe prețul de leĭ 850.000.

Coștila (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe moșia Muntele-Coștila, pendinte de com. Sinaia, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Coșul, *pisc,* com. Govora, plasa Ocolul, jud. Vîlcea.

Coșula, *plasă,* situată în partea de S. a județuluĭ Botoșani. Se întinde pe dealurile și văile dintre Jijia și Siretul.

Se mărginește la N. cu plășile Tîrgul și Miletinul, la E. cu pl. Jijia și jud. Iași, la S. cu jud. Iași și Suceava și la V. cu pl. Siretul.

Se compune din 12 comune, din care una urbană:

1. *Copălăul,* cu satul Copălăul, în partea de N. a plășeĭ.
2. *Coșula,* cu satul Coșula, spre V. de Copălăul.
3. *Cristești,* cu satele: Cri-

steşti şi Schitul - Orăşenĭ (Maicele), spre N.-V. de comuna Coşula.

4. *Deleni,* cu satele: Deleni, Macsut, Pîrcovaci şi Slobozia, în partea de S. a plăşeĭ şi spre N.-V. de Hîrlăul.

5. *Feredieni,* cu satele: Feredieni, Poiana şi Unsa, la N. de Deleni.

6. *Flămînzi,* cu satele: Cordunul, Flămînzi, Poiana şi Prisecani, la S. de Copălăul.

7. *Hîrlăul,* com. urb., formată din oraşul Hîrlăul, la marginea de S. a plăşeĭ şi a judeţuluĭ.

8. *Lătăi,* cu satele: Lătăi şi Prăjeni (Siliştea) la N.-E. de com. Deleni.

9. *Rădeni,* cu satele: Bahluiul, Bascoteni, Mănăstirea-luĭ-Baluş, Rădeni, Şendreni şi Vlădeni, la N. de Feredieni.

10. *Slobozia - Secătura,* formată din satul Slobozia - Secătură (Oniega), la S.-V. de Coşula.

11. *Storeşti,* cu satele: Storeşti şi Frumuşica (tîrguşor), la S. de Flămînzi.

12. *Uriceni,* cu satele: Bosinceni, Chiţoveni, Stahna, Tamba şi Tulburea.

Pămîntul, în partea de mijloc şi de S., este argilos şi pĭetros şi acoperit cu pădurĭ, carĭ se întind şi peste partea de V. a plăşeĭ; în partea de E. şi N.-E. pămîntul este argilos şi ocupat de semănăturĭ.

Terenul aceste ĭ plăşĭ este accidentat şi acoperit, în mare parte, cu codri secularĭ.

In partea de mijloc a plăşeĭ se ridică un deal înalt şi pĭetros, numit Ţencuşa, prin comunele Storeşti, Rădeni, apoĭ prin Feredieni, ia numele de Cerbătoarea, iar prin Deleni până la Hîrlăŭ, numele de Pĭetrăria.

De o parte şi de alta a acesteĭ şire se prelungesc, spre S., dealurĭ ce mărginesc Bahluiul şi afluenţiĭ săĭ pe ambele părţĭ. Ast-fel sunt: Dealul-Mare, Stăniştea, Lebăda, Bursucul, Bolohanul şi Pĭetrăria în comuna Slobozia-Secătura; Hîrtopul, Ivăşcoaia, Melci şi Prisecani, în comuna Flămînzi; Holmul, Dealul-Roş şi Ţencuşa, în com. Storeşti; Holmul, în com. Rădeni; Cerbătoarea, Holmul, Nacul, Poiana, Raiul şi Unsa, în com. Feredieni; Cetăţuia, Gurgueta, Holmul, Lutul-Galben, Dealul-Mare, Mărul-Scumpuluĭ, Modruzul, Pĭetrăria şi Dealul-Pĭetreĭ, în com. Deleni.

In partea de N. şi N.-E. a plăşeĭ, se întind, pe ambele părţĭ ale pîrîuluĭ Miletinul, maĭ multe şire de dealurĭ, din care cele maĭ principale sunt: Albia, Dumbrava, Dumbrăviţa, Furnicari, Ghiloneşti, Cierul, Ursoaia şi Teişul, în com. Cristeşti; Buda, Cerbul, Jorovlea şi Varniţa în comuna Copălăul. Gornitul, Tamba şi Voloca, în com. Uriceni, Movila-Păruluĭ şi Prăjeşti, în com. Lătăi.

Văĭ sunt înguste şi puţine; cele maĭ însemnate sunt: Valea-Miletinuluĭ, care străbate plasa în partea de N.-E. şi e cea maĭ mare; apoĭ Oneaga, Bahluiul, Bahna, Tulburea, Scînteia şi Dodolea, în dreapta Miletinuluĭ, iar Novaci şi Prăjanul, în stînga luĭ.

Apele ce udă această plasă sunt: Miletinul, care udă partea de N.-E. a plăşeĭ, trece prin comunele Cristeşti, Coşula, Copălăul, Uriceni şi Lătăi şi primeşte ca afluenţĭ din dreapta: Pîrîul - Satuluĭ (Storeşti), mărit cu Petricelul, Tulburea, cu Stahna şi Bahna, Pîrîul-Vlădenilor, Cornaciul, cu Pălăncuţa, Oneguţa, cu Pîrîul-Cruceĭ şi pîrîul Putreda, iar în stînga Prăjanul şi Novaci.

Bahluiul, udă partea de S. a plăşeĭ, curgînd prin pădure, trece pe lîngă Hîrlăul şi apoĭ în jud. Iaşi. Primeşte din diferite văĭ ale codrilor Deleni, de unde izvoreşte, maĭ multe pîrîiaşe, precum: Văcăriţa, Racoşul, Humosul, Tisa şi Pîrcovaci, din dreapta şi Măgioara şi Recea, din stînga.

Sunt maĭ multe iazurĭ, şi anume: Leahul şi Nacu, în com. Feredieni; iazul de la Valea-Rea, Movila-Păruluĭ şi Hranaciul, în com. Lătăi; Lipoveni şi Tofăneasca, în com. Cristeşti.

Suprafaţa plăşeĭ e de 52400 hect.

Cea maĭ mare parte din întinderea plăşeĭ e acoperită cu pădurĭ seculare, şi numaĭ partea de N., N.-E. şi E. este cîmpoasă şi ocupată cu semănăturĭ.

In privinţa culturilor, terit. este ast-fel împărţit: cu grîŭ, ovăz, păpuşoiŭ, etc. se cultivă 22200 hect.; cu viĭ, 200 hect.; acoperite cu pădurĭ sunt 19900 hect., din carĭ 16502 hect. proprietăţĭ particulare şi 3398 hect. ale Statuluĭ (pădurea Coşula şi Feredieni); iar restul de 10231 hect. din întinderea plăşeĭ sunt imaşe, fîneţe şi locurile satelor.

Producţiunea cerealelor s'a evaluat, în 1890, la 52733 hectolitri grîŭ, 128979 hectol. păpuşoiŭ, 2419 hectol. secară, 16569 hectol. orz, 8857 hectol. ovăz, 6998 hectol. rapiţă, 128 hectol. hrişcă.

Vite în 1890: 8427 boĭ şi vacĭ, 1818 caĭ, 12366 oĭ şi 2588 porcĭ.

Animale sălbatice pentru vînat se găsesc foarte multe, în regiunea păduroasă; ast-fel, în codri, se găsesc capre şi porcĭ sălbaticĭ, lupĭ, vulpĭ, epurĭ, dihorĭ, etc.

Industria, în această plasă, se înseamnă prin o velniţă de spirt

în com. Delenĭ, care produce 4000 decalitri spirt și 2 micĭ fabricĭ de spirt de drojdiĭ și de tescovină în Hîrlăŭ, 2 fabricĭ de uleiŭ în Hîrlăŭ, 1 fabrică de sticlă la Storeștĭ, 3 morĭ cu aburĭ și 22 morĭ de apă.

Lemnăria și rotăria sunt bine dezvoltate, în toate comunele fiind bogăție de lemn, dar maĭ mult în Hîrlăŭ; olăria, în com. Feredieni.

Industria pĭetrelor de moară din com. Deleni este vestită; aceste cariere aduc un venit anual de 20000 leĭ; apoĭ vin numeroasele cariere de pĭatră pentru construcțiĭ și șosele din com. Storești, Feredieni, Slobozia-Secătura.

Comerțul constă din desfacerea cerealelor, apoĭ vine: lemnăria pădurilor, vinurile, animalele și produsele industriale, cariere, etc.

Piețele de desfacere sunt Botoșani și Hîrlăŭ și de aci la Tg.-Frumos (Iași).

Pentru comunicațiune este calea națională de la Hîrlăŭ la Botoșani, care trece prin miljocul plășeĭ, legînd maĭ toate comunele între ele; sunt apoĭ maĭ multe șosele vecinale-comunale, care leagă comunele cu calea națională.

Populația plășeĭ Coșula este de 4952 familiĭ, saŭ 21911 suflete, din carĭ 4196 suflete în orașul Hîrlăŭ, iar restul de 17715 în sate. Sunt 5520 contrib.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creșterea vitelor și cultura viilor, iar ceĭ din regiunea păduroasă cu lemnăria, pĭetrăria și olăria; ceĭ din orașul Hîrlăul, cu comerciul, micĭ industriĭ și parte cu agricultura și cultura viilor.

Eĭ posedă 3230 stupĭ cu albine. Plasa se administrează de 1 subprefect cu reședința în Hîrlăŭ.

In privința judiciară ea formează un ocol cu plasa Miletinul; reședința judecătorieĭ e în Hîrlăŭ.

Serviciul sanitar se face de 1 medic de plasă, 1 vaccinator, 5 moașe.

Bisericĭ sunt 25, deservite de 20 preoțĭ și 32 cîntărețĭ. Este o mănăstire, numită Coșula, de călugărĭ, desființatele schiturĭ: Lacurile, Unsa, Schitul Orășeni saŭ Maicele, Schitul-luĭ-Baloș.

Școlĭ sunt 14, din carĭ una urbană de băețĭ și 2 rurale, 8 școlĭ rurale mixte, 1 școală urbană de fete și 2 școlĭ rurale, cu 4 instituitorĭ, 4 institutoare și 1 maestră, 10 învățătorĭ și 2 învățătoare. Școalele rur. sunt frecuentate de 393 băețĭ și 50 fete și cele urbane de 133 băețĭ și 95 fete.

Coșula, *plasă*, în jud. Dorohoiŭ, mărginită la N. cu plășile Herța, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Hilișeul, din astă plasă, despre Tîrnauca din acea plasă și cu Prutul-de-Sus, de care se desparte prin hotarul moșielor: Trestiana, Broscăuți, Carasa, Miclăușeni, Corlăteni și Vlădeni din astă plasă, despre Liveni, Popeni, Dumeni și Cordăreni din acea plasă; la S. se mărginește cu jud. Botoșani, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Prăștești, Brăești, Găureni, Popeni, Dimăcheni, Mateeni și Vădeni din astă plasă; despre Bucecea, Pitulășeni, Cotîrgaci și Călugăreni din acel județ; la E. cu plasa Prutul-de-Sus, de care se desparte prin hotarul moșielor: Hilișeul, Buhaiul și Șendriceni din astă plasă, despre Ibănești și Pomîrla din acea plasă și cu plasa Bașeul, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Mătceni și Vlădeni din astă plasă, despre Codrul-Stamateĭ și Vorniceni din acea plasă; iar la V., cu plasa Berhometele, de care se desparte prin hotarul moșiilor: Hilișeul, Buhaiul, Șendriceni, Prelipca, Saucenița, Horlăceni, Coroveiul și Brăești din astă plasă; despre: Tureatca, Dersca, Lozna, Vîrful-Cîmpuluĭ și Ionășeni din acea plasă.

Forma teritorială a plășeĭ nu se poate asemăna cu nicĭ o figură regulată. Pe cît la N. este de tot îngustă între com. Tureatca și Hănești, pe atîta la S. este largă între moșiile Ionășani și Durnești.

Suprafața plășeĭ e de 40,839 hect., 21 ariĭ, din carĭ: 6381 hect. 17 ariĭ sunt pădure și 34458 hect. 04 ariĭ cîmp.

Aceste din urmă se împart: 9070 hect., 93 ariĭ, partea clăcașilor împroprietărițĭ după legea din 1864; iar 25384 hect. 69 ariĭ, partea proprietățeĭ moșiilor, cu 6381 hect., 17 ariĭ, pădure.

Plasa se află așezată între două culmĭ întinse de dealurĭ, ale căror ramificărĭ, lăsate pe dreapta și stînga lor, formează maĭ multe văĭ, udate de diferite pîrae, între carĭ se află și rîul Jijia.

Solul e bun în toată partea cîmpeană și, prin fertilitatea sa, dă răsplata cuvenită ostenelilor agricultorilor. Compoziția luĭ este, maĭ în tot locul, în proporțiunĭ potrivite, de lut și nisip cu humusul necesar. In partea păduroasă care e în mică parte, calitatea e maĭ slabă, servind maĭ mult la pășunarea vitelor.

Pădurile acoper o parte din teritoriul plășeĭ, maĭ mult pe șirul dealurilor din linia Siretuluĭ; aceste pădurĭ sunt îndestulătoare și de bună calitate; din speciile diferite de arborĭ ce

conţin se scoate multă cătime de lemn pentru construcţiunĭ şi pentru ardere.

Apele sunt abundente. Din 67 iazurĭ existente, pe deosebite moşiĭ, cele maĭ principale sînt: Balicăĭ, de 60 hect., 16 ariĭ, pe Brăeşti; al Fălcienilor, de 28 hect. 65 ariĭ, pe Corlăteni; al Borceĭ, de 25 hect., 78 ariĭ, pe Vlădeni; Moţocul, de 20 hect. 87 ariĭ pe Miclăuşeni; Moscalul, de 15 hect. 04 ariĭ, pe Broscăuţi; Ciobălăul, de 12 hect., 18 ariĭ, pe Văculeşti; Lipovanul, de 7 hect., 52 ariĭ pe Văculeşti; Dimache, de 4 hect., 30 ariĭ, pe Dimăcheni; Arbore, de 3 hect., 59 ariĭ, pe Sauceniţa; al-Plopilor, de 2 hect., 87 ariĭ, pe Trestiana; Cerchez, de 24 hect., 15 ariĭ, pe Şendriceni; şi Ghiţescu, de 1 hect., 54 ariĭ pe Prelipca.

Dintre pîraele cu un curs maĭ mult saŭ maĭ puţin lung, cele maĭ principale sunt: Brăiasca, începător de pe Văculeşti, se varsă în Signa, în jud. Botoşani; Buhaiul, începător de pe Dersca, se varsă în Iezerul-Dorohoiuluĭ; Carasa, de pe Broscăuţi, se varsă în Jijia; Ciobălaea, începător de pe Horlăceni şi Dolina de pe Văculeşti, se varsă în Strahova; Ghiliul, de pe Lozna, se varsă în Buhaiŭ; rîul Jijia, începător de pe Hilişeul-Curt, se varsă în Prut; Lozneanul, de pe Lozna, se varsă în Strahova; Sihna, de pe Bucecea, jud. Botoşani, se varsă în iazul Dracşani; Strahova, de pe Văculeşti, se varsă în Buhaiŭ; Tinca, de pe Tîrnauca, Vladnicul de pe Vlădeni, şi Zahorna de pe Ibăneşti, se varsă în Jijia.

Populaţia este de 3843 locuitorĭ; după recensămîntul din 1890 sunt: 3731 familiĭ; 14731 suflete.

Aproape întreagă această polaţie este agricolă. Sunt puţinĭ meseriaşĭ, comercianţĭ proprietarĭ, funcţionarĭ şi o mică parte străinĭ.

In 1885 eraŭ 24 bisericĭ, din carĭ două închise pentru cauză de ruină, deservite de 15 preoţĭ, 30 cîntăreţĭ şi 22 pălămarĭ.

Numărul şcolilor era de 7, cu 7 învăţătorĭ şi 552 elevĭ, băeţĭ şi fete.

Impărţirea administrativă a plăşeĭ Çoşula, este făcută în 7 comune rurale:

1. *Brăeşti*, cu satele: Brăeşti, Buciumeni, Poiana, Prăşteşti şi Popeni.

2. *Broscăuţi*, cu satele: Broscăuţi, Slobozia şi Trestiana.

3. *Corlăteni*, cu satele: Corlăteni, Carasa, Davidoaia, Miclăuşeni, Miclăuşeni-Duber şi Vlădeni.

4. *Dimăcheni*, cu satele: Dimăcheni şi Măteĭeni.

5. *Hilişeul*, cu satele: Hilişeul-Curt, Hilişeul-Gafencu şi Hilişeul-Galaţu.

6. *Şendriceni*, cu satele: Boşia, Buhaiul, Cobîla, Şendriceni-de-Jos, Şendriceni-de-Sus şi Strahova.

7. *Văculeşti*, cu satele: Goroveiul, Horlăceni, Prelipca, Sauceniţa şi Văculeşti.

Coşula, *com. rur.*, în partea de N. a plăşeĭ Coşula, jud. Botoşani. E formată din satul Coşula. Şĭ-a luat numele de la mănăstirea de călugărĭ, Coşula.

Teritoriul săŭ, compus din mulţime de coline şi văĭ înguste, are o suprafaţă de 4497 hect., din carĭ 758 hect. pămînt cultivabil, 1451 hect. fîneţe şi imaşurĭ şi 2288 hect. pădure, compusă din fag, carpen, stejar şi teiŭ; sunt 54 hect. viĭ, carĭ aŭ produs în 1892, 2700 hectol. vin.

Moşia e a statuluĭ căreia aparţine pădurea şi o mică porţiune din partea cîmpoasă.

Comuna are o populaţie de 500 familiĭ, saŭ 2714 suflete, din carĭ 1307 bărbaţĭ şi 1407 femeĭ, carĭ locuesc în 475 case. Sunt 380 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura şi cu lemnăria.

Prin partea de N.-E. a comuneĭ trece calea naţională Botoşani-Hîrlăul.

Vite sunt: 1035 boĭ şi vacĭ, 179 caĭ, 1075 oĭ şi 320 rîmătorĭ. Stupĭ cu albine sunt 150.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 35 elevĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 4651 leĭ şi la cheltuelĭ 4450 leĭ, 91 banĭ.

Sunt 4 cîrciumĭ.

Coşula, *mănăstire* de călugărĭ, jud. Botoşani, fondată, se zice, de Mateĭ Coşulveĭ, vistiernicul luĭ Ştefan-cel-Mare.

Această mănăstire se află aşezată chiar în mijlocul satuluĭ şi com. Coşula din pl. Coşula.

Imprejurul mănăstireĭ, s'aŭ aşezat cîte-va familiĭ, carĭ se numeaŭ Scutelniciĭ-Mănăstireĭ, oamenĭ carĭ făceaŭ serviciile necesare mănăstireĭ, precum: tăiatul lemnelor din pădure, măcinatul, micĭ culturĭ de legume, etc. Cu vremea, aşezîndu-se pe lîngă scutelnicĭ şi alte familiĭ şi maĭ înmulţindu-se, aŭ format satul Coşula.

Se ştie că oameniĭ de pe lîngă mănăstirĭ, eraŭ apăraţĭ de greutăţile ce apăsaŭ pe poporul cel-l-alt şi apoĭ în timp de încălcărĭ ale armatelor străine, găseaŭ maĭ uşor scăpare în locurĭ retrase şi în pădurĭ, unde se găseaŭ mănăstirile.

Coşula, *pădure* a statuluĭ, pe moşia Coşula, com. Coşula, jud. Botoşani. Esenţe: fag, stejar,

carpen şi teiŭ. Se exploatează sistematic. Are o întindere de 2288 hect.

Coşula (Valea-), *pîrîiaş*, format pe teritoriul com. Păuneşti, jud. Putna. Se varsă în Siret.

Coşuleni, *sat*, în partea de V. a com. Băluşeni, pl. Tîrgul, jud. Botoşani. Are o suprafaţă de 596 hect. şi o populaţie de 55 familiĭ, saŭ 201 suflete, din carĭ 20 contribuabilĭ.

Vite sunt: 70 boĭ şi vacĭ, 15 caĭ, 60 oĭ şi 100 porcĭ.

Este 1 cîrciumă.

Coşurile, *loc cu pădure*, în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Coşuştea, *pîrîŭ*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani. Este cel maĭ principal afluent al rîuluĭ Motrul. Işĭ ia sorgintea din muntele Piatra-luĭ-Stan, din pîraiele: Cănicea, Izvernea, Saliştea şi Turbata, care se unesc în apropiere de Turbata, curge spre Nadanova, de unde îşĭ ia numele de Coşuştea, şi-şĭ continuă cursul pe la comunele Cerna-Vîrful, Dîlbociţa, Ilovăţul, Siseşti-d.-s., Siseşti-d.-j. şi Ciovîrnăvani. Aci, după ce primeşte în dreapta afluentul Cocorova, trece la com. Căzăneşti şi Severineşti, unde primeşte, tot pe dreapta, afluentul Govodarva; îşĭ urmează cursul spre comuna Ercea şi Corcova, unde se varsă în Motrul. Valea Coşuşteĭ este crivinoasă şi fertilă.

Coşuştea, *vale*, în com. rur. Căzăneşti, pl. Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Coşuştea-Furcă, saŭ **Furca-Coşuşteĭ**, *deal*, în jud. Mehedinţi, plaiul Cerna.

Coşuştiţa, *pîrîŭ*, în com. rur. Crăgueşti, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Coşvana, *afluent* al Şomuzuluĭ-Mic, în com. Giurgeşti, judeţul Suceava.

Cotacul, saŭ **Horja**, *iaz*. (V. Rogoza-Bujora, pîrîŭ, com. Oţeleni, pl. Mijlocul, jud. Fălciŭ).

Cotarca, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, insula Balta, com. Feteşti.

Cotea, *vale*, în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j. Ţine de com Ruptura.

Coteana, *com. rur.*, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situată pe şesul numit Coteana, pe vălceaua Ciocîrlia, Valea-Oltuluĭ, vălceaua Oboga şi Valea-Dîrjovuluĭ, la 17 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 6 cătune: Coteana, Ipoteşti, Puturoasa, Ordoreşti, Brebeni-Sîrbĭ şi Brebeni-Romînĭ. Are o populaţie de 4576 locuitorĭ, din carĭ 1024 capĭ de familie; 789 contribuabilĭ; sunt 887 case de locuit şi 48 bordee.

Se spune că această comună ar fi întemeiată cam de vr'o 250 anĭ, maĭ întîiŭ pe malul stîng al Oltuluĭ, la Ipoteşti. Primiĭ săĭ locuitorĭ aŭ fost Bălăşeşti şi Ciovineşti. Maĭ tîrziŭ s'aŭ mutat pe vălceaua Ciocîrlia, 5 kil. spre E. de unde se află azĭ, spre a fi maĭ la o parte din drumul cel mare, care trecea pe valea Oltuluĭ, şi unde eraŭ expuşĭ deselor prădărĭ ale Turcilor, cum şi inundaţiunilor impetuosuluĭ rîŭ. Aci veniră apoĭ maĭ multe familiĭ de Bulgarĭ fugiţĭ de peste Dunăre. Populaţiunea eĭ se compune azĭ din: 1715 Romînĭ, 2081 Bulgarĭ, 179 Ţiganĭ, 8 Grecĭ şi 7 Ungurĭ.

Romîniĭ, Bulgariĭ şi parte din Ţiganĭ se ocupă escluziv cu agricultura şi viticultura; parte din Ţiganĭ sunt fierarĭ, lăutarĭ şi cărămidarĭ; Unguriĭ sunt fierarĭ şi Greciĭ, comercianţĭ. Afară de aceştia maĭ sunt şi alţĭ 30—35 meşteşugarĭ, de diferite naţionalităţĭ, carĭ se maĭ ocupă cu croitoria, cizmăria, cojocăria, abageria, dulgheria, dogăria, etc. Eĭ desfac produsele munceĭ lor în comună şi în tîrgurile din Slatina, Caracal şi alte staţiunĭ de căĭ ferate din apropiere.

Pămîntul fiind aci forte fertil, locuitoriĭ sănătoşĭ, robuştĭ, sunt maĭ toţĭ avuţĭ. Mulţĭ din eĭ păstrează costumul naţional bulgar.

In Coteana sunt 3 moşiĭ însemnate: Coteana-Ipoteşti, proprietatea prinţuluĭ Grigore Basarab-Brîncoveanu, cu 5500 hect. arabile şi 2500 hect. pădure; Brebeni-Romînĭ, Brebeni-Sîrbĭ Ordoreşti, cu 5000 hect. arabile şi 200 pădure; Puturoasa, cu 451 hect. arabile şi 375 pădure cu lemne de stejar, frasin, arţar, jugastru, etc. Partea din această pădure s'a tăiat şi parte din moşie s'a vîndut de stat.

S'aŭ împroprietărit la anul 1864, pe 1670 hect., 528 locuitorĭ; 322 s'aŭ împroprietărit pe moşia prinţuluĭ Brîncoveanu; 189 în Brebeni, pe moşia d-luĭ Simonide şi 27 în Puturoasa, pe proprietatea statuluĭ. Sunt şi 3 moşnenĭ în căt. Ordoreşti, posedînd 18 hect. Locuitoriĭ posedă: 307 caĭ, 208 epe, 1292 boĭ, 730 vacĭ, 344 bivolĭ, 105 capre, 11432 oĭ şi 979 porcĭ.

Teritoriul comuneĭ ocupă o suprafaţă de aproape 11300 hect. In raionul eĭ sunt 3 bisericĭ: una în Coteana, zidită la anul 1866, a doua în Ipo-

tești, zidită la 1882; a treia în Brebeni-Romînĭ, zidită la 1845. Sunt deservite de 7 preoțĭ, 1 diacon, 3 cîntărețĭ și 2 paracliserĭ, plătițĭ din budgetul comuneĭ.

Școala s'a înființat de 12 anĭ, de cînd funcționează fără întrerupere. Localul e proprietatea comuneĭ și e în bună stare. Se frecuentă de 110 elevĭ (102 bățĭ, 8 fete) din numărul de 499 copiĭ (297 băețĭ, 202 fete) în vîrstă de școală. Cu întreținerea eĭ, statul cheltuește anual 2808 leĭ. Știŭ carte 127 bărbațĭ și 15 femeĭ.

In școală se învață și agricultura.

In această comună se fabrică aproximativ: 42 hectol. rachiŭ 15 hectol. țuică, 536 hectol. vin. Cultura gîndacilor dă 10—15 kgr. borangic. Stupĭ sunt 198.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ ca și la cheltuelĭ 12050 leĭ.

Teritoriul comuneĭ e străbătut de următoarele șosele: șoseaua județeană Turnu-Măgurele - Slatina, care o traversează de la N. la S.; șoseaua vecinală care, spre E., o leagă cu com. Bărcănești, căt. Greci; șoseaua comunală Coteana-Ipotești și Coteana-Izvoarele.

Se află o moară cu aburĭ și 5 pe apă.

Teritoriul eĭ e brăzdat de cîte-va dealurĭ, puțin ridicate, pămîntul fiind maĭ mult șes: dealul Obogi, la V.; Dealul-Brebenilor, la N.-V.; Dealul-Jiduluĭ la N. și Teișul. Aceste dealurĭ prezintă cîte-va piscurĭ, ca: Boia la S.; Piscul-Cazacilor și Spînzurătoarea, la V.

De la S.-V., începînd din Olt (la S. de căt. Ipotești), pleacă Brazda-luĭ-Novac, trece pe la N. de Coteana și apoĭ ia direcțiunea N.-E.

Vălcelele care îĭ udă teritoriul aŭ toate direcțiunea de la N. la S. și sunt următoarele: Oboga și Dîrjovul, în care se varsă Brebenelul, format din Jidul și Lupa; Ciocîrlia, Miloveanul, Purcelul, Fîntîneaua, se împreună la N. de satul Coteana, de unde formează pîrîul Cotenița, care trece pe teritoriul comuneĭ Bălănești și se varsă în Iminog.

Sunt pe teritoriul aceste comune și cîte-va fîntînĭ, care poartă diferite numirĭ ca: Fîntîna-Turculuĭ, a luĭ Gaiță, a luĭ Ciovînă, a Neamțuluĭ, a Hoților și altele.

In partea de N.-E. a satuluĭ Coteana, pe platoul dintre vălceaua Purceluluĭ și Fîntăneaua, se află o măgură numită Măgura-Mirceĭ.

Vecinătățile acesteĭ comune sunt: la N., Slatina și comunele Turia, Bălteni și Perieți; la E., Mierlești, Bărcănești și Izvoarele și la S., Bălănești.

Coteana, *sat*, face parte din com. cu același nume, pl. Siul-d.-s., jud. Olt. E situat pe vălceaua Ciocîrlia și platoul Coteana.

Are o populațiune de 2248 locuitorĭ, din carĭ 298 sunt împroprietărițĭ după legea rurală. Are 1217 hect. pe moșia Principeluĭ Brîncoveanu. E reședința comuneĭ. Are o școală clădită de curînd; o biserică, zidită la 1866, care s'a reparat maĭ tîrziŭ, tot cu cheltuiala locuitorilor. E deservită de 4 preoțĭ, 1 diacon și 1 cîntăreț. Locuitoriĭ posedă: 446 boĭ, 625 vacĭ, 265 bivolĭ, 210 caĭ, 5290 oĭ și 515 porcĭ.

Printr'însul trec două șosele: Slatina-Turnu-Măgurele și Ipotești - Izvoarele. Locuitoriĭ maĭ toțĭ sunt Bulgarĭ. Se zice că îșĭ trage numele de la un haiduc, numit Cotea, care ar fi locuit în vechime prin aceste locurĭ, păduroase pe atuncĭ.

Coteana, *deal*, în raionul comuneĭ Coteana, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, pe care se cultivă 42 hect. vie.

Coteasca, *numire* ce se dă uneĭ *părțĭ* din *com.* Vlădești, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Coteasca, *loc izolat*, în partea de N. a comuneĭ Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel, în apropiere de rîul Bratia.

Coteasca, *pădure* a statuluĭ, pendinte de com. Golești, pl. Rîurile, jud. Muscel, în întindere de 143 hect., formată din 4 trupurĭ: Dealul-Corbul (20 hect.), Dealul-Bagna (40 hect.), Zăvoiul-de-pe-Bratia (8 hect.) și Vieroșanca (75 hect.).

Coteiașul, *măgură*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Negoiul, de unde începe limita de E. spre com. Cătanele.

Coteiul, *movilă*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Cătanele, de lîngă care începe hotarul de V. spre com. Negoiul.

Coteneasca, *vale*, com. Bădeni-Pămînteni, pl. Dîmbovița, jud. Muscel.

Cotenești, *sat*, face parte din com. rur. Bădeni-Pămîntenĭ, pl. Dîmbovița, jud. Muscel.

Are o populație de 381 locuitorĭ (167 bărbațĭ și 214 femeĭ), din carĭ 94 capĭ de familie.

Are o biserică, fondată de vătaful Ion, deservită de 1 preot și 1 dascăl.

Este situat pe țărmul stîng al rîuluĭ Dîmbovița.

Coteneşti. Vezĭ Vîlnicul, judeţul Muscel.

Coteni, *sat,* cu 30 fam., jud. Argeş, pl. Oltul, pendinte de com. rur. Launele-d.-s.

Coteni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., com. Tămaşi. E situat la Nordul eĭ pe Valea-Siretuluĭ şi la poalele dealuluĭ Coteni, la o depărtare de 5900 m. de satul Tămaşi. Capĭ de fam. sunt 9, suflete 24.

Vite sunt: 8 caĭ şi 18 vite marĭ cornute.

Coteni, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., com. Ruşi. E situat aproape de malul Siretuluĭ, în faţa satuluĭ Buhociul şi pe costişa dealuluĭ Bobeica, la o depărtare de 3 kil. de satul Ruşi. Capĭ de fam. sunt 45, sufl. 162.

Vite: 7 caĭ, 162 vite marĭ cornute şi 5 porcĭ.

Coteni, *cătun,* al com. Obîrşia, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. E aşezat spre N. de Obîrşia. Are 60 capĭ de fam., saŭ 250 suflete. Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot.

Coteni, Ilfovăţul, saŭ **Găsteşti-Coteni,** *cătun,* pendinte de comuna Gîsteşti-Roman, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca. E situat pe valea Gîsteşti saŭ Ilfovăţul.

Locuitoriĭ, împroprietăriţi la 1864, aŭ luat o suprafaţă de 150 hectare.

De acest cătun ţine o suprafaţă de 40 hect. pădure, care ţine de ocolul silvic Ghimpaţi.

Coteni, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Siretul-d.-j., de pe teritoriul com. Tămaşi.

Coteni, *pădure,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul com. Ruşi.

Coteni, *petic* de *pădure,* în jud. Vlaşca, proprietatea statuluĭ, în suprafaţă de 40 hect.; depinde de com. Gîşteşti-Roman şi de ocolul silvic Ghimpaţi.

Coteniţa, *pîrîŭ,* jud. Olt, pe valea cu acelaşi nume. Se formează la S. de satul Coteana, din vălcelele: Ciocîrlia, Miloveanul, Purcelul şi Fîntîneaua, care-şĭ iaŭ naştere pe teritoriul comuneĭ Coteana, la N.-E. Curge apoĭ către S., traversează teritoriul comuneĭ Bălăneşti, pl. Siul-d.-s., şi dă în Iminogul. Parcurge, şerpuind, o distanţă de 15 kil.

Coteşti, *com. rur.,* jud. Muscel, pl. Rîurile, la S.-V. de Cîmpulung, 10 kil. departe de acest oraş. Este situată pe ambele malurĭ ale rîuluĭ Bughea.

Are o populaţie de 572 locuitorĭ (281 bărbaţĭ şi 291 femeĭ), cu 133 capĭ de familie; locuesc în 129 case.

Se mărgineşte la N. cu com. Godeni, la S. cu com. Capul-Pisculuĭ, la E. cu com. Schitul-Goleşti, la V. cu com. Aninoasa.

Locuitoriĭ se ocupă mult cu cultura pomilor roditorĭ, maĭ ales a prunilor.

Sunt 114 contribuabilĭ.

Budgetul com. e de 953 leĭ la venit. şi 972 leĭ la chelt.

Locuitoriĭ posedă: 15 caĭ, 200 capre, 250 oĭ, 120 boĭ, 300 vacĭ şi 500 porcĭ.

Rîul Bughea trece prin mijlocul comuneĭ. Locuitoriĭ sunt moşnenĭ. Comuna are ca 150 hect. loc de cultură şi 100 hect. izlaz pentru păşune.

In partea de V. a Coteştilor este pădurea Aninoasa.

Patru şosele comunale înlesnesc comunicaţia prin comună.

Are o biserică, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Domnuluĭ, clădită de locuitorĭ la anul 1880, şi acum deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

Ştiŭ carte 83 bărbaţĭ.

Şcoala, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte 1242 leĭ anual, se frecuentă de 45 elevĭ şi 5 eleve, din numărul de 110 (60 băeţĭ şi 50 fete) cu vîrstă de şcoală.

Stupiĭ cu albine produc anual până la 200 kgr. miere şi 140 kgr. ceară. Prunele daŭ în termen mijlociŭ până la 6000 decal. ţuică pe an. Locuitoriĭ desfac produsul munceĭ lor la Cîmpulung.

Coteşti, *com. rur.,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, pe pîrîul cu acelaşĭ nume.

Şĭ-a luat numele — se zice — de la proprietatea unuĭ căpitan, Stan Cotea, dată luĭ printr'un hrisov de către Radu-cel-Mare, Domnul Munteniеĭ.

Este aşezată la N. judeţuluĭ, la 31 kil. spre N. de oraşul R.-Sărat, şi în partea de mijloc a plăşeĭ, a căreĭ reşedinţă este. Comunele învecinate sunt: Budeşti la 2 kil.; Blidari, la 2 kil., Bonţeşti şi Cîrligi, la 4 kil.; Faraoane şi Goleşti, la 9 kil.

Se mărgineşte la N. cu com. Blidari şi Cîrlige, despărţindu-se prin pîrîul Valea-Blidarele, la E. cu Goleşti, la S. cu Budeşti, la V. cu Odabasca, despărţită prin Dealul-Corniţelor.

Este o com. din regiunea dealurilor. Este brăzdată la N. de Dealul-Gurbănoasa; la V. de Dealul-Schituluĭ şi de Dealul-Roşu; la S. de Dealul-Urecheceştilor.

E udată de micĭ pîrae neînsemnate: Dălgovul, prin mijloc; Blidari, la N. Lacurĭ sunt: Lacul-Turbure, Schitul-Negru, al-Porumbeilor. Sunt şi 35 puţurĭ.

Cătunele carĭ o compun sunt: Coteşti, reşedinţă, în mijloc, pe pîrîul Coteşti; Goleşti, la 4 kil. spre E.; Sluţi, la 1 kil. spre E.; Odobasca, la 1 kil. spre V.; Calicul, la 7 kil. tot spre V.

Suprafaţa este de 2408 hect., din care 140 hect. vatra com., 75 hect. ale locuitorilor, 700 ale particularilor, 1354 ale Statuluĭ.

Populaţia este de 470 fam., saŭ 1906 suflete; 947 bărbaţĭ, 962 femeĭ; 750 căsătoriţĭ, 1021 necăsătoriţĭ, 135 văduvĭ. Ştiŭ carte 315.

In com. sunt 4 bisericĭ: una în cât. Odobasca, cu hramul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, fundată de Stan Cotea, prefăcută în anul 1869 şi 1888; are un venit de 150 leĭ, provenit de la 6 prăjinĭ fîneţe şi pădurĭ şi e deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; are ca tablourĭ: Moartea, Tîmplele, Sf. Niculae, cu micĭ prefacerĭ (cu o vechime de 100 — 400 anĭ), păstrîndu-se puţin din forma şi pictura lor de odinioară; a doua în cât. Sluţi, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ, zidită la 1792, de preotul Iordache Caloianu şi locuitoriĭ; la 1849 s'a stricat şi s'a refăcut de zid; e deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 cîntăreţ; în cât. Coteşti, în deal, cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1760 de Toma Crucerul cu locuitoriĭ; e deservită de 1 preot şi 1 dascăl; a patra în vale, cu hramul Sf. Nicolae, zidită în 1723 de Costea Şerban, Toma Crucerul şi locuitoriĭ; e deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser. Este şi un schit de maicĭ. (Vezĭ Coteşti schit).

Sunt 2 şcolĭ, una de băeţĭ, fondată de Stat în 1834, şi una de fete, fondată în 1860, tot de Stat, conduse de 1 învăţător şi 1 învăţătoare. In 1892/93 aŭ fost frecuentate de 158 copiĭ.

Calitatea pămîntuluĭ este bună, maĭ ales pentru viĭ. In privinţa cultureĭ pămîntuluĭ, com. are: 775 hect. loc arabil, 830 hect. pădure şi 764 hect. viĭ.

Locuitoriĭ aŭ 53 plugurĭ; 1202 capete de vite, din carĭ: 314 boĭ, 127 vacĭ, 124 caĭ, 11 epe, 2 asinĭ, 242 oĭ, 18 capre şi 364 rîmătorĭ.

Sunt 2 morĭ cu aburĭ pentru măcinat şi maĭ multe pe apă.

Transportul se face prin staţia Coteşti, la 9 kil. spre E. de com. In com. sunt 83 comercianţĭ (5 sunt străinĭ), din carĭ 19 băcanĭ şi 16 cîrciumarĭ; 3 cojocarĭ, 11 potcovarĭ, 4 tîmplarĭ, 5 brutarĭ şi 4 măcelarĭ.

Căile de comunicaţie sunt: drumurile vecinale spre: Blidari, Bonţeşti, Faraoanele; Cîrlige-Cîmpineanca-Focşani; gara Coteşti; Odobasca, trecînd pe lîngă schitul Coteşti; Popeşti-Plăineşti-R.-Sărat.

Sunt 408 contrib. Venit. com. sunt de 20371 leĭ, 24 banĭ, iar cheltuelile de 20074 leĭ, 91 banĭ.

Comuna este foarte vechie. Se zice că s'a fundat în 1470 de căpitanul Stan Cotea; la 1848 a fost ocupată de Ruşĭ în războiul lor cu Unguriĭ.

Coteşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, cătunul de reşedinţă al com. Coteşti. Şĭ-a luat numele de la căpitanul Stan Cotea, fondatorul satuluĭ, şi care stăpînea moşia Coteşti. Este aşezat în mijlocul com., pe pîrîul Coteşti. Are o întindere de 420 hect., cu o populaţiune de 240 familiĭ, saŭ 980 suflete, din carĭ 193 contribuabilĭ. Ştiŭ carte 214. Are două bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ; o şcoală de băeţĭ şi una de fete.

Coteşti, *staţie de dr. d. f.,* jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, căt. Goleşti, pe linia Buzăŭ-Mărăşeşti, pusă în circulaţie la 13 Iunie 1881. Se află între staţiile Gugeşti (7.3 kil.) şi Focşani (7.8 kil.) Inălţimea de asupra niveluluĭ măriĭ de 67^{m}·49. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 110.627 leĭ, 4 banĭ.

Coteşti, *schit de maicĭ,* jud. R.-Sărat, construit de călugăriĭ ruşĭ. La anul 1819, călugăriĭ s'aŭ mutat la schitul Poiana-Măruluĭ, din com. Bisoca, plaiul Rîmnic, şi schitul Coteşti a devenit schit de maicĭ, mutîndu-se maicile din schitul Dălhăuţ aci. La anul 1852 s'a fundat biserica de la cimitir, unde se îngroapă maicele. Sunt în total 77 maicĭ, din carĭ 52 subvenţionate de Stat şi 25 nesubvenţionate. La anul 1859 s'a făcut clopotul de d'asupra schituluĭ.

Coteşti, *pădure,* în jud. R.-Sărat, plasa Oraşuluĭ, com. Coteşti. Face parte din circumscripţia a VII-a silvică, ocolul Vărzăreşti. Are o întindere de 3540 hect., din carĭ numaĭ 40 ale Statuluĭ (după biroul silvic 60). Esenţe: gîrniţă, fag, plop şi alun.

Coteşti, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Coteşti. Izvoreşte din dealul Perişorul; udă comuna prin mijloc, trecînd prin cătunul de reşedinţă şi se varsă în pîrîul Dîlgovul, pe stînga luĭ.

Coteţuluĭ (Valea-), *pîrîŭ,* în judeţul R.-Sărat, plaiul Rîmnicul, com. Buda. Izvoreşte din dealul Poiana-Păruluĭ; udă partea de V. a comuneĭ şi merge de se aruncă în pîrîul Buda, pe dreapta luĭ, maĭ sus ceva de cătunul de reşedinţă.

Coticeruluî (Gîrliţa-), *pîrîŭ,* în jud. Tulcea, plasa Măcin, com. urb. Măcin. Porneşte din balta Ilenilor; se îndreaptă spre S., avînd o direcţie generală de la N.-V. spre S.-E., brăzdînd partea nord-vestică a plăşeî şi pe cea vestică a comuneî; trece pe la poalele sudice ale dealuluî stîncos Orliga şi ale luî Aganim, pe lîngă nişte viĭ, şi, după un curs de aproape 4 kil., merge de se varsă într'o mică baltă (5 hect.), aşezată în partea de N.-V. a oraşuluî Măcin.

Coticeruluî (Grindul-), *grind,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin, în partea de N.-V. a plăşeî şi a comuneî. Incepe de lîngă gîrla Coticeruluî; se îndreaptă spre N.-V., avînd o formă lunguiaţă, şi se termină în malul sudic al bălţiĭ Jijila; comunică cu grindul Zgamira-Mare; este străbătut de gîrla Privalul-Coticeruluî, şi de drumul vecinal Ghecetul-Jijila. Are 40 hect. întindere.

Coticeruluî (Privalul-), *gîrliţă,* în jud. Tulcea, pl. Măcin, com. urb. Măcin. Se desparte din gîrla Coticeruluî; se îndreaptă spre N.-E., avînd o direcţie generală de la S.-V. spre N.-E.; străbate Grindul-Coticeruluî, şi, după un curs de 3 kil., brăzdînd partea nord-vestică a plăşeî şi cea vestică a comuneî, se varsă în balta Jijila. De-alungul luî merge drumul comunal Ghecet-Jijila.

Coticul, *sat,* în partea de N.-E. a com. Todireşti, pl. Fundurile, jud. Vasluiŭ. Se întinde pe o suprafaţă de 715 hect., din care 15 hect. vie şi 3 hect. pădure. Are o pop. de 45 fam. saŭ 271 sufl.

Este aci o biserică, deservită de 1 cîntăreţ; 1 cîrciumă.

Vite: 240 vite marĭ cornute, 603 oĭ, 29 caĭ şi 40 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ şi 20 care cu boĭ, 2 plugurĭ şi 5 căruţe cu caĭ.

Cotigeĭ (Drumul-), *drum,* ce trece pe lîngă com. Strîmba şi Ciocăneşti, pl. Ocolul, jud. Romanaţi; merge paralel cu şoseaua Caracal-Craiova şi tocmaĭ la com. Coşoveni (Dolj), se uneşte cu şoseaua.

Cotigeşti, *vechie numire a căt.* Atîrnaţi, com. Gura-Sărăţiĭ, jud. Buzăŭ.

Cotineana, *deal,* com. Vădeni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotitura, *canal,* jud. Brăila, pe partea stîngă a Dunăreĭ, la 3 kil. spre E. de satul Vădeni, maĭ sus de îmbucătura viroageĭ Zagna cu Dunărea. Are o lungime de 2 kil., formînd ostrovul Chiciul.

Cotiturile, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Trotuşul. Izvoreşte din moşia Piciorul-Borvizuluî şi se varsă d'a dreapta Slăniculuî.

Cotîrgaci, *sat,* în partea de N.-V. a comuneĭ Costeşti, pl. Tîrgul, jud. Botoşani, aşezat pe un podiş. Are o populaţie de 112 familiĭ, saŭ 372 suflete, din carĭ 96 contribuabilĭ.

Vite sunt: 227 boĭ şi vacĭ, 37 caĭ, 180 oĭ şi 54 porcĭ. Stupĭ sunt 118.

Are 1 biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; 1 cîrciumă. In sat se află 1 comerciant şi 2 meseriaşĭ.

Cotîrgaci, *sat,* în partea despre N. a com. Sineşti, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi. E situat pe margina şesuluĭ de-a dreapta pîrîuluĭ Bahlueţul. Are o populaţie de 13 familiĭ, saŭ 66 suflete.

Numărul vitelor este de 142 capete, din carĭ: 37 vite marĭ cornute, 14 caĭ, 77 oĭ şi 14 rîmătorĭ.

Cotîrgaşi, *sat,* pe moşia şi în comuna Broşteni, jud. Suceava. Formează un singur sat cu Poiana-Cotîrgaşuluĭ, sătuc ce numără numaĭ vre-o 15 case. E aşezat pe ambele ţărmurĭ ale pîrîuluĭ de la care şi-a luat numele. Are 130 case, populate cu 128 capĭ de familie; 570 suflete (280 bărbaţĭ şi 290 femeĭ), din carĭ 26 Evreĭ. Contribuabilĭ sunt 144. O vatră a satuluĭ propriŭ zis nu este, satul fiind înşirat în tot lungul pîrîuluĭ. In sat sunt: 2 comercianţĭ, un boiangiŭ, 5 stolerĭ şi 2 fierarĭ. Pe pîrîul Cotîrgaşuluĭ sunt 2 piue pentru făcut sucmane şi 3 morişte.

Improprietăriţĭ la 1864 sunt 15 fruntaşĭ, 31 pălmaşĭ şi 20 codaşĭ, stăpînind 257 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ loc de casă şi de locurile dăruite de proprietar în schimbul celor netrebnice.

Are o biserică, clădită, din lemn, de săteni, la 1800 şi deservită de un preot şi doĭ cîntăreţĭ.

In 1893 s'a înfiinţat o şcoală, care acum are un învăţător plătit de comună; localul s'a construit cu cheltuiala M. S. Regeluĭ.

La 1803, «Cotîrgaşul, a Mănăstireĭ Slatina, avea 16 liuzĭ, plătind pe an 376 leĭ bir.»

In apropierea acestuĭ sat se văd urmele uneĭ fabricĭ vechĭ şi a zgureĭ arse. Se zice că ar fi fost în vremurĭ depărtate aci o turnătorie de fier. Acum cîţĭva anĭ s'a dezgropat un ciocan

şi un ilăŭ, fie-care greŭ ca de 50—70 de oca, precum şi nişte cleşte marĭ, după cum se întrebuinţează în fabricile de fier.

Cotîrgaşi, *deal*, în com. Giurgeşti, judeţul Suceava, prelungindu-se spre Valea-Glodului, sat, care e situat la poalele luĭ. E cultivabil.

Cotîrgaşi, *pîrîŭ*, jud. Suceava, numit ast-fel de la catargurile (brazĭ lungĭ de 35—40 m.) ce se scoteaŭ de pe albia luĭ. Izvoreşte de sub Muntele-Lung, şi, după ce a învîrtit 2 piue şi 3 morişte, şi a udat satul cu acelaşĭ nume, se varsă în Bistriţa. Are de tributarĭ din dreapta: Pîrîul-Preluceĭ, Mazanaia şi Pîrîul-luĭ-Alexe; iar din stînga: Pîrîul-Cărbunaruluĭ, al-Gloduluĭ, al-Arşiţeĭ, Pîrîul-Lat şi Pîrîul-Goeĭ. Lungimea cursuluĭ săŭ e de aproape 7 kil.

Cotlova, *baltă*, jud. Dolj, plasa Băileşti, com. Negoiul, care, prin gîrla Porumbul, se scurge în balta Renea.

Cotmanul, *deal*, pe teritoriul satuluĭ Balciul, com. Miroslava, pl. Stavnicul, jud. Iaşi.

Cotmanul, *iaz*, pe dealul Stînca, com. Stînca, pl. Braniştea, jud. Iaşi.

Cotmeana, *plasă*, la S.-V. jud. Argeş. Se mărgineşte la N. cu plasa Piteşti; la E., cu plasa Gălăşeşti, de care este în parte despărţită prin rîul Teleorman; la S., cu judeţul Teleorman şi la V., cu jud. Oltul. Această plasă este udată în tot lungul eĭ de rîurile Vedea, Cotmeana şi Teleorman, afară de alte micĭ pîrae şi gîrle. Terenul este şes. In această plasă este Cîmpul-Burdea, un platoŭ coprins între rîurile Vedea şi Teleorman şi care se întinde pănă în jud. Teleormanuluĭ. Intinderea totală a plăşeĭ Cotmeana este de 128200 pogoane (=64100 hectare), din care 72693 pogoane cultivabile, 15472 pogoane pădure şi 40035 pogoane necultivabile. In toată plasa sunt 20 de comune rurale, formate din 43 sate şi cătune, cu 3701 case şi 41 bisericĭ. Numărul total al contribuabililor, după recensămîntul din 1887 a fost de 2867, iar populaţia de 17427 suflete. Reşedinţa plăşeĭ este în com. rur. Costeşti. Această plasă s'a întrunit la 1882 cu plasa vecină Gălăşeşti, avînd un singur subprefect. Asemenea judecătoria de pace este pentru amîndouă plăşile şi cu reşedinţa tot în Costeşti. Plasa Cotmeana este traversată în tot lungul eĭ de liniile ferate Piteşti - Slatina şi Costeşti-Turnul-Măgurele şi posedă treĭ staţiĭ de drum-de-fier: Costeşti, de unde se ramifică linia prin Ruşiĭ-de-Vede la Turnul-Măgurele, Stolnici, unde drumul-de-fier trece în judeţul Oltul şi Burdea pe linia Costeşti-Ruşiĭ-de-Vede. Ca şosele prin plasa Cotmeana trece în parte şoseaua naţională Piteşti-Slatina, şoseaua judeţeană Piteşti-Turnul-Măgurele şi maĭ multe şosele comunale.

In partea de N. a plăşeĭ (pe cîmpul Burdea), pămîntul este maĭ sărăcăcios şi produce maĭ ales ovăzurĭ; iar în partea de S. (despre jud. Teleorman) pămîntul este bun şi produce grîŭ şi porumb. Se cultivă puţin viea şi pe o scară maĭ mare prunele.

In plasa Cotmeana ca şi în plasa vecină Gălăşeşti se cresc numeroase turme de oĭ.

Ca industrie în această plasă nu găsim de cît cîte-va morĭ cu aburĭ pentru măcinat, din care cea maĭ însemnată este în Costeşti, şi lucrarea de care şi de pătule care se vînd în judeţele învecinate Vlaşca şi Teleorman.

Budgetul comunelor din această plasă a fost pentru anul financiar 1887—88 de 47850 leĭ la veniturĭ şi de 42388 leĭ la cheltuelĭ.

Statul posedă în această plasă (împreună cu plasa Gălăşeşti) 5 proprietăţĭ, cu un venit anual de 28945 leĭ, 20 banĭ şi 4039 pogoane pădurĭ.

Cotmeana, *sat*, cu 500 locuitorĭ, ceĭ maĭ mulţĭ Ţiganĭ, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Drăguteşti-Săpunari. In acest sat este şi Mănăstirea Cotmeana, zidită de Mircea-Vodă pe la anul 1389. Are o şcoală primară rurală.

Cotmeana, *rîŭ*. Izvoreşte din preajma comuneĭ Tutana, din jud. Argeş, urmează paralel cu hotarul dintre jud. Olt şi Argeş, udînd plăşile Argeşul, Oltul şi Cotmeana; întră în jud. Teleorman, pe teritoriul com. Urlueni, udă comunele Malul, Cioceşti, Mîndra şi Bîrla şi se varsă în rîul Vedea, în pădurea Bădeşti, din com. Mozăceni, după ce primeşte apele pîrîiaşelor Vlăscuţa şi Ceroaia şi a altor viroage şi izvoare din drumul săŭ.

Cotmeana are o albie largă; vara se poate trece cu picioarele şi une-orĭ seacă aproape de tot.

Cotmeana, *pădurice*, în întindere de 13 hect., comuna Văleni, pl. Podgoria, jud. Muscel, compusă din anin, salcie şi plute.

Cotmeana, *vale*, jud. Argeş şi Teleorman, urmează cursul pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume până se împreună cu Valea-Vedeĭ.

Cotmeana - Vechie, *mănăstire*, de călugărĭ, cu hramul Buna-Vestire, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ, zidită de Mircea-Vodă, la anul 1301, după cronica luĭ Radul Greceanul, iar după inscripţia după un clopot, la anul 1385. Iacă înscripţiunea după acest clopot:

«In zilele bine-credinciosuluĭ Domn Iŏ Dan Voevod, a făcut acest clopot jupînul Dragomir, fiul egumenuluĭ Dragomir, în anul 6893 (1385 indiction 8.)»

A fost schit al mănăstireĭ Cozia din Vîlcea. In această mănăstire s'a refugiat Mircea, fiul luĭ Mihnea-Vodă, la anul 1510, urmărit fiind de Neagoe-Vodă. Actualmente, această mănăstire este redusă la biserică de mir şi deservită de 2 preoţĭ, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser. Pentru întreţinerea cultuluĭ divin se înscrie anual în budgetul Statuluĭ suma de 1670 leĭ.

Cotnari, *com. rur.*, în partea de V. a plăşeĭ Bahluiul, judeţul Iaşi. Se întinde de la E., din partea dreaptă a rîuluĭ Bahluiul, spre V., pănă în marginea jud. Suceava. Teritoriul săŭ este accidentat, prezintînd cele maĭ înalte dealurĭ în partea despre V., acoperite cu viĭ şi pădurĭ, iar spre E., văĭ şi podişe, pe carĭ se cultivă cereale. Este formată din satele: Valea, Dealul, Zlodica, Horodiştea, Lupăria, Sbereni, Hodura şi Iosupeni. Este aşezată pe o întindere cam de 6100 hect., cu o populaţie de 744 familĭ, saŭ 2698 locuitorĭ Romînĭ şi parte Ungurĭ. Această comună este situată cam la jumătatea drumuluĭ dintre tîrgurile Hîrlăul, din jud. Botoşani şi Tîrgul-Frumos, din jud. Iaşi şi la 58 kil. de Iaşi, capitala judeţuluĭ. Prin centrul eĭ trece şoseaua mixtă de la Tîrgul-Frumos la Hîrlăul. Marginea despre N.-E. a comuneĭ, e udată de rîul Bahluiul, iar pe o parte a teritoriuluĭ se află podgoria cea maĭ renumită din ţară. Legenda spune că prima viţă de vie plantată în Cotnari, e adusă din Ungaria de la Tokai, de către Stefan-Vodă-cel-Mare.

Producţiunile pămîntuluĭ sunt: vinurile cele maĭ bune, pometurĭ, cereale, pĭeatră multă şi vite frumoase.

In această comună sunt: 4 bisericĭ, 1 paraclis şi 1 biserică catolică, deservite de 5 preoţĭ, 5 cîntăreţĭ şi 4 eclesiarhĭ; 2 şcolĭ, conduse de 2 învăţătorĭ şi frecuentate de 86 elevĭ (65 băeţĭ, 21 fete); 2 morĭ de aburĭ.

Budgetul com. este de 13623 leĭ, 29 banĭ la veniturĭ şi de 13251 leĭ, 41 banĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor din întreaga comună se urcă la 5484 capete, din carĭ: 1669 vite marĭ cornute, 287 caĭ, 2636 oĭ şi 892 rîmătorĭ.

Cotnari, *sat* şi reşedinţa comuneĭ Cotnari, pl. Bahluiul, jud. Iaşi. Este format din cătunele: Valea, Dealul, Zlodica, Horodiştea şi Lupăria (v. a. n.) Sat cu numele de Cotnari nu există, însă teritoriul cuprins de cătunele arătate, ce sunt lănţuite una de alta, afară de numirile lor, li s'aŭ dat numele Cotnari. Părţile numite Valea şi Dealul, formează centrul şi vatra satuluĭ; tot teritoriul cuprins de aceste cătune formează Podgoria-Cotnarilor. Are o populaţie de 423 familiĭ, saŭ 1558 suflete, carĭ se ocupă maĭ mult de cultura viilor.

Are o şcoală, cu localul eĭ, înfiinţată în anul 1859, frecuentată de 42 elevĭ; o biserică ortodoxă, situată la poalele dealuluĭ Ineamînul, aproape de Gura-Cotnariuluĭ, clădire veche de piatră, zidită în timpul luĭ Ştefan-cel-Mare, la anul 1496, şi care astăzĭ se întreţine de Stat şi este deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 eclesiarc; o vechie biserică catolică, ce se află în ruine, fiind arsă în anul 1873, situată pe valea dintre dealurile Chişcovul şi Ineamînul. Fiind cercetată de d-nul Gr. Tocilescu, acesta a descoperit maĭ multe pietre de morminte cu inscripţiĭ latine, din carĭ cea maĭ veche poartă data: 1588.

Această dată, raportată la domnia luĭ Eraclide-Despot, din 1561—63, dovedeşte că aceasta ar fi biserica fondată de el dinpreună cu o Universitate, pentru Saşiĭ trăitorĭ pe atuncĭ în Cotnari, şi dacă a devenit catolică în urmă, lucrul se explică ast-fel: retrăgîndu-se Saşiĭ, Unguriĭ, vieţuitorĭ acolo, din timpul luĭ Ştefan-cel-Mare, şi-aŭ apropiat biserica. Deservenţĭ nu are de cît un singur dascăl.

Maĭ este un paraclis, făcut de monahul Grigore-Radu, la anul 1836, pe care, dotîndu-l cu 40 pog. de vie, împrejurul săŭ, l'a închinat mănăstireĭ Neamţuluĭ; astăzĭ se află în proprietatea Statuluĭ.

Satul Cotnari făcea parte în vechime din ţinutul Hîrlăuluĭ şi, pe acele timpurĭ, era recunoscut de Tîrgul-Cotnari; că lucrul este ast-fel, rezultă din faptul că pe partea cătunelor Dealul şi Valea, se găsesc urme de temeliĭ de piatră, şanţurĭ, beciurĭ şi altele.

Intre beciurile rămase din trecut, se observă două, aproape de biserica ortodoxă, în marginea şoseleĭ, avînd unul lungimea de 45 m. şi lăţimea de 5 m., iar înălţimea, după

cum se găseşte acum, e de 2 m.; de sigur că în trecut era maĭ adînc, însă din cauza mîliturilor de apă s'a astupat.

Despre aceste beciurĭ, legenda spune că sunt făcute de Ştefan-cel-Mare, odată cu biserica şi palatul, care acum nu maĭ există.

Altă dovadă despre existenţa tîrguluĭ, rezultă din diferitele hrisoave domneştĭ, între carĭ putem cita unul, din timpul luĭ Mihail-Racoviţă, Voevodul Moldoveĭ, cu data de la facerea lumeĭ 7216, 22 Februarie, ce se păstrează şi până astăzĭ în original, de răzeşul Antonică Pisărul, din satul Iosupeni şi care este în cuprinderea următoare:

«Io Mihail Racoviţă, Voevodul ţăreĭ Moldoveĭ. Dacă aŭ venit dinaintea Domnieĭ Mele, şi dinaintea tuturor alor noştriĭ boerĭ a marĭ şi micĭ, Ursolea, femeia luĭ Grigori Sasu, ce a fost pivniceriŭ ot Cotnari, şi cu feciorii eĭ anume: Vîrvara, şi Ana, şi Iozef, strănepoţiĭ luĭ Felten Sasul ot Cotnari, — şi le-aŭ aratat uricul de danie şi de miluire de la Ştefan-Vodă-Tomşa, şi diresă de întăritură de la Radul-Vodă şi de la Moise-Movilă-Vodă şi de la Alexandru-Radu-Vodă şi de la alţĭ reposaţĭ Domnĭ maĭ din coace. Că a avut strămoşul lor, Felten Sasul, un loc de heleşteŭ şi de moară, ce se numeşte Rîtu-luĭ-Peter, pe hotarul Tîrguluĭ Cotnari, pe lîngă Bahluiul, şi cu loc de fînaţ prin prejurul acestuĭ iaz şi heleşteŭ. Şi de s'ar sili asupră-le apa cînd ar veni mare, pre alt loc, Felten ca să aibă voe a ezi şi să îndrepteze în rîmnicul luĭ. Intru aceea şi Domnia-Mea, daca am văzut acele direse, acelor reposaţĭ Domnĭ, de danie, şi de miluire, şi de întăritură, întru acea şi Domnia-Mea, m'am milostivit şi le-am întărit Ursoleĭ, femeia luĭ Grigore Sasul ot Cotnari şi feciorilor eĭ Vîrvara, Ana şi Iozef, strănepoţiĭ luĭ Felten Sasul, pe acel iaz cu moară ci se numeşte Rîtu-luĭ-Peter, pe lîngă Bahluiul şi cu locurile de fînaţ, ca să aibă a ţine şi a stăpîni, precum le scriŭ diresa acelor reposaţĭ Domnĭ, ce aŭ fost de demult. Şi ca să le fie şi de la Domnia-Mea, dreaptă ocină şi danie şi miluire şi uric şi întăritură, cu tot venitul şi cu tot hotarul stătător în vecĭ şi altul să nu se amestece.

(Iscălit) Io Mihail Racoviţă.

L. S.

7216 Fevruar 22».

Din conţinutul acestuĭ document, rezultă destul de lămurit că satul Cotnari în urmă cu 179 anĭ, era tîrg, dar care a fost împrejurarea de s'a desfiinţat, aceasta nu se ştie; se poate atribui însă aceasta deselor încălcărĭ ale Turcilor şi Tătarilor, carĭ jefuiaŭ şi ardeaŭ tîrgurile şi satele.

Tot din acest document maĭ se vede că Felten-Sasul, a fost pivnicer, adică îngrijitor de pivniţile Domneştĭ, aflate în Cotnari; aceasta dovedeşte că Domniĭ aveaŭ viĭ, proprietăţĭ în acest sat şi prin urmare e de crezut că Ştefan-Vodă, să fi avut palaturĭ în Cotnari.

Cotnari, *pîrîŭ,* jud. Iaşi. Izvoreşte din satul Cotnari, de sub poalele dealuluĭ Ineamînul; curge spre S.-E. şi, în gura Cotnariuluĭ, se varsă în pîrîul Rîşcana.

Cotnărelul, *munte,* pe coprinsul moşieĭ Munţi şi Pipirigul, în com. Pipirigul, plasa de-Sus-Mijlocul, jud. Neamţu. Işĭ desfăşoară ramurile sale între satele: Agăpieni, Tărîţeni, Cujbeni, Plotunul, Dolheşti, Pipirigul, Băboeşti, şi marginea judeţuluĭ Suceava, în care parte se leagă cu ramurile munţilor Hălauca (Halesia).

Cotnărelul, *pîrîiaş,* în judeţul Neamţu, com. Pipirigul, plasa de Sus-Mijlocul. Izvoreşte dintre ramurile Grugenilor şi Runcul, (a şireĭ Cotnăreluluĭ), vărsîndu-se pe partea stîngă a pîrîuluĭ Ozuna, în apropiere de locul unde străbate şoseaua judeţeană ce vine peste muntele Petru-Vodă, prin satul Dolheşti, spre Pipirigul.

Cotnărelul, *hîrtop,* în jud. Neamţul, ramura munţilor cu acelaşĭ nume.

Cotnoiul, *iezer,* în judeţul Brăila, lunca comuneĭ Gropeni, la V. iezeruluĭ Babalîc, între privalul Dobrota şi Gingărăşoaia, unit la V. cu iezerul Somnorosul.

Cotoaca, *deal,* pe teritoriul com. Truşeşti, jud. Botoşani, de unde se prelungeşte în com. Băbiceni.

Cotoiul, *sat,* face parte din com. rur. Băicoiul, pl. Filipeşti, jud. Prahova. Are o populaţiune de 362 locuitorĭ (170 bărbaţĭ şi 192 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ.

Cotora, *lac,* (viroagă), în comuna Cotul-Cioriĭ, jud. Buzău. Işĭ ia începutul din lacul Bîlhacul, la Coada-Cotoreĭ şi se scurge în rîul Buzăŭ.

Cotorani, (Purani-Sf.-Gheorghe), *căt*, pendinte de com. Blejeasca, plasa Glavaciocului, jud. Vlaşca, situat în valea Glavaciocul pe partea dreaptă.

Aci sunt 45 locuitorĭ, cărora li s'a dat la 1864 o suprafaţă de 135 hectare.

Această proprietate aparţinea statuluĭ, după secularizarea averilor mănăstireştĭ; depindea înainte de mănăstirea Sf. Gheorghe.

Are o suprafaţă totală de 555 hectare.

S'a rezervat statuluĭ pădurea, în suprafaţă de 300 hect.

Cotorbeşti, *cătun,* al comuneĭ Vulpeni, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi.

Cotorbi, *mahala,* în com. rur. Şovarna-d.-j., plaiul Cloşani, județul Mehedinți.

Cotorca, *com. rur.,* în jud. Buzău, pl. Tohani, situată de-a-lungul hotaruluĭ despre județul Ialomița, la o distanță de Buzău de 47 kilom. Limitele sale sunt: La N. hotarul moşieĭ Frecățeanca şi Sidirul, pe care merge până în com. Meteleul; la E., hotarul moşieĭ Lipăneasca; la S., hotarele moşiilor din jud. Ialomița: Baldovineasca, Stejereasca saŭ Sf. Vinerĭ, Gîrboveanca, Apostolăchianca şi Dudeasca, ale căror capete daŭ în hotarul Cotorci; la V., partea din hotarul moşieĭ Dudeasca, şi parte din al moşieĭ Frecățeanca. Suprafața sa este de 1800 hect., din care 1435 hect. arabile, 76 hect., fîneață, 264 izlaz şi 25 hect. sterp saŭ coşcov (pămînt neproductiv). Proprietățĭ maĭ însemnate, afară de pămîntul locuitorilor, este moşia statuluĭ Cotorca. Terenul e şes, dar puțin fertil, fiind unul din cele maĭ de demult lucrate, ceea ce a început să-ĭ slăbească forțele de producțiune. Se cultivă de preferință orz şi porumb. Industrie n'are, afară de o moară de aburĭ şi o stînă. Căĭ de comunicație are şoseaua comunală Cotorca - Mizil prin Glodeanu.

Vite sunt: 98 boĭ, 121 vacĭ, 44 vițeĭ, 5 bivolĭ, 123 caĭ, 82 epe, 31 mînjĭ, 640 oĭ, 12 capre şi 74 porcĭ.

Comuna e formată dintr'un singur căt., Cotorca, cu o populație de 730 locuitorĭ, din care: bărbațĭ însurațĭ 152, neînsurațĭ 19, văduvĭ 10, bæțĭ 190; femeĭ măritate 152, văduve 19, fete 188. Locuesc în 154 case. Meseriaşĭ sunt: 1 croitor, 2 cizmarĭ, 1 fierar şi 1 maşinist.

Budgetul comuneĭ e de leĭ 2682.24 anual.

Este: o şcoală, frecuentată de 34 elevĭ şi o elevă. Carte ştiŭ 37 persoane; o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de un preot, 1 cîntăreț şi un paracliser. Cîrciumĭ sunt 4.

Comuna Cotorca se maĭ numeşte şi Cotorca-Mică, ca să se distingă de Cotorca-Mare, din jud. Ialomița. In vechime a purtat succesiv numirile de: Negreasca, Ipsilante şi Schimbați. Din cauza războaelor dintre Ruşĭ şi Turcĭ (1806—1812), locuitoriĭ carĭ formaŭ satul Schimbați, aŭ trebuit să fugă şi puținĭ dintr'înşiĭ s'aŭ maĭ întors după încheerea păceĭ, cînd, găsind satul vechiŭ cu totul distrus, s'aŭ stabilit puțin maĭ la S. şi aŭ dat naştere satuluĭ Cotorca, remănînd vechiul sat Silişte. In 1855, Cotorca a ars, ceea ce a împiedicat mult dezvoltarea sa. Cu încetul s'a reconstruit, dar încă arată urmele nenorocirilor prin care a trecut.

Cotorca, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, pendinte de com. Urziceni. Este situat la 8 kil. spre N.-E. de satul de reşedință. Se maĭ numeşte Cotorca-Mare, pentru a-l deosebi de Cotorca-Mică, din jud. Buzău şi Siliştea-Cotorciĭ, pentru că satul este fondat pe siliştea unuĭ vechiŭ sat, aĭ căruĭ locuitorĭ s'aŭ strămutat maĭ spre N., unde aŭ înființat satul Gîrbovi. Strămutarea în Gîrbovi se zice că s'a făcut pentru că locuitoriĭ sufereaŭ mult din cauza prădărilor ce li se făceaŭ prin trecerea pe aicĭ a armatelor ruseştĭ şi turceştĭ, pe la aniĭ 1852 şi 1853, fiind pe aicĭ drum mare, ce ducea de la Brăila spre Oltenița şi Giurgiu.

Are o populație de 50 fam. Este acĭ o şcoală mixtă, condusă de un învățător retribuit de comună.

Vite sunt: 50 caĭ, 40 boĭ, 400 oĭ, 5 capre, 2 asinĭ şi 60 rîmătorĭ.

Cotorca, (Cotorca-Mică, Ipsilante, Negreasca, Schimbați), *moşie* a statuluĭ, în jud. Buzău, com. Cotorca, pendinte de moşia Mărcuța. Are 1350 hect., din carĭ 460 s'a dat loc. în 1864.

Cotorca, *proprietate* a statuluĭ. (V. Gîrbovi, jud. Ialomița).

Cotorca-Mică, *numire* dată *moşieĭ* Apostolăcheanca, jud. Buzău, com. Glodeanul-Cîrlig.

Cotorca-Mică, *numire,* ce se maĭ dă *proprietățeĭ* statuluĭ Apostolăcheanca, jud. Ialomița.

Cotoreĭ (Valea-), *cătun,* al comuneĭ Măneşti, jud. Buzău. Are 180 locuitorĭ şi 36 case.

Cotoreĭ (Valea-), *izvor,* în județul Buzău, com. Măneşti. Incepe din muntele Bisoca şi se scurge în valea Bisoca.

Cotorga, *cătun,* pendinte de com. Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt. E situat pe malul drept al Dorofeiuluĭ. Are o populație de 254 locuitorĭ, din carĭ 37 sunt împroprietărițĭ, după legea rurală, cu 150 hect., pe moşia Cotorga. Are o întindere de aproape 300 hect. arabile. Este închinată de unul State Ciolacul, uneĭ şcoale din Grecia, din com. Negada (Zagora). D-nul Catopolu, epitropul eĭ, o arendează anual cu 6000 leĭ.

Loc. posedă: 170 boĭ, 50 vacĭ, 83 caĭ, 900 oĭ şi 78 rîmătorĭ.

Cotorga, *cătun,* în jud. Teleor-

man, pl. Teleorman. Are numaĭ cîte-va case, un conac şi magaziĭ ale proprietățiĭ, care țin de moşia Văleni, din județul Olt.

Cotorga, *deal,* situat, la V., pe teritoriul com. Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt. Aparține moşieĭ, numită Cotorga. E acoperit cu semănăturĭ. Are direcția N.-V. către S.-E.

Cotorga, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Teleorman, com. Merişani. Are o întindere de 1000 hect. pămînt arabil şi 20 hect. pădure. Este proprietatea d-luĭ C. Colibăşanu. Formează un singur corp cu moşia Ciuperceanca.

Cotori-Țigănia, *sat,* face parte din com. rur. Stîlpeni, pl. Rîurile, jud. Muscel. Este situat pe malul stîng al rîuluĭ Tîrgul. Pe la V. satuluĭ trece calea ferată Goleşti-Cîmpulung şi şoseaua națională Piteşti-Cîmpulung-Frontieră.

Are o populație de 57 familiĭ, saŭ 285 suflete, din carĭ 144 bărbațĭ şi 141 femeĭ.

Pîrîul Valea-Orezeleĭ, care se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, separă mahalaua Cotori de Țigănia.

Cotoroaia, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, spre S. şi la 25 kilom. de Bîrlad, capitala județuluĭ, pe pîrîul Bîrzota.

Are o populație de 926 locuitorĭ, din carĭ 240 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 259 case. Ştiŭ carte 121 persoane.

Are o şcoală primară de băețĭ şi o biserică.

Comerciul se exercită de 13 persoane.

Veniturile comuneĭ sunt de 6133 leĭ, 88 banĭ anual.

Cotoroaia, *sat,* în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-j., com. rur. Ruptura. Are 86 case.

Cotoroaia, *deal,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., com. Ruptura.

Cotoroaia, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., com. Ruptura. Se formează din ogaşul ce izvoreşte din Valea-Coteĭ şi Valea-Ceruluĭ; apoĭ primind pe dreapta pîrîul din Valea-Mineĭ şi Țigănaşiĭ, iar pe stînga pîr. Chirculeşti, trece pe la Voloia şi comuna Strehaia, unde se varsă în apa Motruluĭ.

Cotoroaia, *vale,* în com. rur. Voloicul, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cotoroaia-de-Jos, *sat,* în jud. Mehedinți, pl. Ocolul-d.-j., com. rur. Ruptura.

Cotoşmanul, *deal,* com. Dăeşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, cu piscul numit Țeapa, unde, pe timpul luĭ Țepeş, exista, se zice, o țeapă, spre a îngrozi pe locuitoriĭ ceĭ deprinşĭ la rele.

Cotoşmanul, *pisc,* pe dealul cu acelaşĭ nume, spre V. şi la 4 kil. de vatra comuneĭ Dăeşti, plasa Oltul-d.-s., jud. Vîlcea, pe la poalele căruia trece rîul Cernişoara.

Cotreanța, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., com. Valea-luĭ-Ion. E aşezat la N. de reşedința comuneĭ, la o distanță de 3 kil. Are 8 fam., saŭ 75 suflete.

Vite sunt: 3 caĭ, 26 vite marĭ cornute, 14 oĭ, 21 porcĭ şi 8 capre.

Cotreanța, *sat,* în comuna Cîndeşti, pl. Bistrița, jud. Neamțu. E situat pe teritoriul moşieĭ cu acelaşĭ nume. Cu marginea sa despre S. formează hotarul jud. Bacăŭ.

Terenurile sale sunt accidentate: în partea despre V., de ramura Dragva; în partea despre E., de dealurile Zamfira şi Runcul; în partea jud. Bacăŭ, de ramura Lingurari, printre carĭ se întind văĭ înguste şi udate de pîrîiaşele Cocîrla şi Cotreanța.

Are o populație de 418 sufl., formînd 100 fam., carĭ se îndeletnicesc cu plutăria şi exploatarea terenurilor.

In acest sat sunt 3 rotarĭ.

Numărul vitelor se urcă la 126 capete, din carĭ: 30 boĭ, 40 vacĭ, 6 caĭ, 10 rîmătorĭ şi 40 juncĭ.

Cotreanța, *moşie,* în com. Cîndeşti, pl. Bistrița, jud. Neamțu. E situată între moşiile: Bărcăneşti, Cîndeşti, Tazlăul (județul Neamțu) şi Blăgeşti (din județul Bacăŭ). Are sat.

Cotreanța, *pîrîiaş,* lîngă satul cu a sa numire, com. Cîndeşti, pl. Bistrița, jud. Neamțu. Se varsă pe partea dreaptă a rîuluĭ Bistrița.

Cotroceanca, *deal,* între com. Țigăneşti şi Gorgani, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotroceanca, *trup de moşie* a statuluĭ, jud. Ilfov, care s'a vîndut de vecĭ la locuitorĭ.

Cotroceanca, saŭ **Văleanca-Ceptureĭ,** *moşie* a statuluĭ, pe care, la 1864, s'aŭ împroprietărit parte din locuitoriĭ comuneĭ Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cotroceanca, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 106 hect., pendinte de schitul Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotroceanca, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 175 hect., pendinte de com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova.

Cotroceanca-de-Baltă, *pădure* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 325 hect. Formează pădurea Căşcioarele, împreună cu trupurile: Tufele-Greculuĭ şi Mărunta.

Cotroceanca-Muscel, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 43 hect., pendinte de com. Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Cotroceni, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Bradul-d.-j.

Cotroceni, *suburbie* a oraşuluĭ Huşi, jud. Fălciŭ.

Cotroceni, *schit.* Vezĭ Merişescu, deal, com. Budişteni, pl. Podgoria, jud. Muscel.

Cotroceni, *mănăstire.* (Vezĭ Bucureşti).

Cotroceni, *staţie de dr. d. f.,* jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa, oraşul Bucureşti, pe linia Bucureşti (Gara de Nord) Bucureşti-Filaret, pusă în circulaţie la 13 Decembrie 1872. Se află între staţiile Bucureşti (Gara de Nord) (2.7 kil.) şi Dealul-Spirea (1.3 kil.). Inălţimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 79m.,68. Această staţie serveşte exclusiv pentru palatul princiar de la Cotrocenĭ.

Cotroceni, *deal,* la V. comuneĭ Creţeni, pl. Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cotroceni, *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic, aflată pe moşia Măgureni, com. Creţeni, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea.

Cotromanţul, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din dealul Babeĭ-Ileana, jud. Tecuciŭ, merge pe lîngă satul Pogleţul şi se uneşte cu Glimenul, formînd pîrîul Pogleţul.

Cotrosul, *sat,* în com. Cuca, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ, foarte apropiat de reşedinţa comunală, format din foştĭ clăcaşĭ împroprietărițĭ. Are 34 fam., saŭ 108 sufl.; o biserică şi o moară cu vaporĭ.

Cotrosul, *moşie* particulară, de 2002 hect. (cuprinzînd şi pădurea cu acelaşi nume), în com. Cuca, pl. Siretul, jud. Covurluiŭ.

Cotul, *baltă,* pl. Jiul-d.-s., com. Floreşti, jud. Dolj, aproape seacă şi în care se găseşte puţin peşte.

Cotul, *parte* a întinsuluĭ *iezer* Razelm, situată în jud. Tulcea, pl. Babadag, pe teritoriul comuneĭ rurale Enişala, în partea estică a plăşeĭ şi cea nordică a comuneĭ, unde comunică cu iezerul Babadag. Este înconjurat de treĭ părţĭ cu uscat şi într'o parte cu stuf cu apă. Are o întindere de 25 hect. Conţine mulţĭ peştĭ de bună calitate, care se exportă. Pe ambele sale malurĭ se găsesc două cherhanele (pescăriĭ), una a satuluĭ Enişala şi alta a comuneĭ Sari-Chioi, care nu e departe de el.

Cotul, *loc izolat,* jud. Muscel, comuna Domneşti. E format de o vale şi un deal.

Cotul, saŭ **Măgura-din-Cot,** *măgură,* în jud. Vlaşca. E situată pe proprietatea Cămineasca.

Cotul-Arceşti, *cătun,* al com. Arceşti, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi. Se maĭ numeşte şi Profeseni.

Cotul-Bandreĭ. (V. Cotul-Cailor, şes, jud. Fălciŭ).

Cotul-Baciuluĭ, *localitate izolată,* jud. Brăila. E situată în ostrovul Bregoloiul, în partea stîngă a Dunăreĭ-Vechĭ, unde se află şi o cherhanea.

Cotul-Băeĭ, *sat,* pe moşia Baia, jud. Suceava, com. Fîntîna-Mare. E aşezat spre V. de Fîntîna-Mare, pe şesul stîng al Moldoveĭ. Are o populaţie de 120 familiĭ, saŭ 505 suflete, din care 6 străinĭ; locuesc în 108 case. Contrib. sunt 121. Vatra satuluĭ ocupă o suprafaţă de 20 fălcĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, clădită din lemn de locuitorĭ, la 1843 şi acum deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, împroprietărițĭ cu 8 1/2 fălcĭ. Moşia, a sătenilor, este în întindere de 410 hect. cultivabile, 100 hect. fîneţ şi restul de 46 hect. prundiş.

Cotul-Bălţeĭ, *baltă,* pl. Jiul-d.-j., com. Sadova, jud. Dolj, pe lîngă care trece limita de V. a comuneĭ.

Cotul-Boianuluĭ, *sat,* în jud. Dorohoiŭ, pl. Herţa, com. Mamorniţa, care împreună cu satul Cotul-Hotinuluĭ, forma în vechime un trup. In 1868 revărsîndu-se Prutul a făcut o ruptură prin mijlocul satuluĭ, pe unde şi-a îndreptat cursul, împărţind astfel satul în două: Cotul-Hotinul de-a dreapta şi Cotul-Boianuluĭ de-a stînga Prutuluĭ. Ambele aŭ o populaţie de 46 fam., saŭ 218 suflete.

Acest sat în vechime ţinea de moşia Boian din Bucovina; iar de la luarea Bucovineĭ de către Austriacĭ, a rămas această parte în Romînia şi apoĭ s'a vîndut cu proprietatea Boianu-

luĭ. Se află situat pe malul Prutuluĭ și supus inundațiilor. Proprietatea moșieĭ este a d-neĭ Mina I. Boldur-Lățescu.

Săteniĭ nu sunt împroprietărițĭ, ne fiind clăcașĭ la aplicarea legeĭ din 1864. Proprietatea moșieĭ posedă 372 hect. 37 ariĭ cîmp.

Hotarele moșieĭ sunt cu: Prutul, Horbova, Mamornița și Bucovina, de care se desparte prin cursul pîrîuluĭ Mamornița.

Cotul-Bucureĭ, *loc șes*, în com. rur. Pătulele, din pl. Blahnița, jud. Mehedințĭ.

Cotul-Bumbaculuĭ, *suburbie*, în orașul Focșani, desp. a IV-a.

Cotul-Cailor, *șes*, jud. Fălciŭ, între tîrgușorul Fălciŭ și rîul Prut, în partea de E., care, împreună cu Cotul-Bandreĭ, are o suprafață ca de 6 hect. și servește de imaș vitelor.

Cotul-Chistrugeni, *parte* a *satuluĭ* Tîrnauca, com. cu același nume, pl. Herța, județul Dorohoiŭ.

Cotul-Cîrsteĭ, *loc*, în jud. Mehedințĭ, com. rur. Imoasa, plasa Motrul-d.-s.

Cotul-Condurachi, *șes*, spre E. de satul și comuna Rîșesti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Astăzĭ servește de cimitir pentru vitele moarte de bolĭ molipsitoare, pentru care se maĭ numește și Cotul-Molipsireĭ.

Cotul-cu-Plopĭ, *trup* de *pădure*, a Statuluĭ, jud. Prahova, plasa Teleajenuluĭ, care împreună cu trupul Valea-Garduluĭ are 62 hect. și împreună cu trupurile: Poiana-Laculuĭ (13 hect.), Obrațele, după Sfoara-Predealuluĭ (25 hect.), Bughea-d.-s., (45 hect.) și Runcul (40 hect.), formează pădurea Văleni.

Cotul-cu-Plopĭ. Vezĭ Berevoescul-d.-j., jud. Prahova.

Cotul-cu-Vițele, *deal*, situat la V. com. Pești eana, plasa Ocolul, jud. Gorj. Se prelungește de la E. spre V. Pe aceste dealurĭ sunt locurile cultivabile ale locuitorilor din com. Peșteana.

Cotul-Dobiĭ, *loc izolat*, jud. Botoșani, situat într'un cot al Siretuluĭ, com. Fîntînele. Este loc arabil și produce grîŭ bun. Aicĭ se află și o prisacă de stupĭ.

Cotul-Epure, *sat*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Țăndăreĭ. E situat la $4^1/_2$ kil. spre N. de satul de reședință, pe un mic deal. Satul e pe proprietatea statuluĭ numită tot Cotul-Epure, în întindere de 6500 hect., foastă pendinte de mănăstirea Mislea și care pe periodul 1885/1896 a fost arendată cu suma de 22275 leĭ anual.

Vite sunt: 150 caĭ, 560 boĭ și 2050 oĭ.

Cotul-Epure, *pădure*, de stejar a statuluĭ, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Țăndăreĭ. Formează, cu pădurea Chirana, un trup de 275 hect.

Cotul-Ferăstrăŭ. Vezĭ Ferăstrăul, jud. Bacăŭ.

Cotul-Floareĭ, *cot*, al Siretuluĭ, la hotarul moșiilor Liteni, din jud. Suceava și Tudora din jud. Botoșani.

Cotul-Furmicăĭ, *moșie*, a statuluĭ, în jud. Putna. Această moșie se arendează împreună cu moșia Corbeasca din jud. Tecuciŭ. Intinderea totală cultivabilă este de 193 hect. 56 ar. S'a vîndut în loturĭ, în 1891, numaĭ 42 hect.

Cotul-Furniceĭ, *trup de moșie*, din proprietatea statuluĭ, în com. Corbeasca, jud. Tecuciŭ.

Cotul-Ghermănești, saŭ **Valea-Cînepeĭ**, *sat*, jud. Fălciŭ, pl. Podoleni, com. Drînceni, așezat pe șes, pe malul Prutuluĭ, spre S. și la 1 kil. de tîrgușorul Drînceni, pe o suprafață de 450 hect. și cu o populație de 64 fam., saŭ 212 sufl., din carĭ 50 contrib. Locuitoriĭ sunt venițĭ aci, în cea maĭ mare parte din com. Ghermănești, de aicĭ și numirea satuluĭ. Iar numirea de Valea-Cînepeĭ, vine de la multa cultură de cînepă ce se face aicĭ.

Locuitoriĭ se maĭ ocupă și de cultura viilor și a gîndacilor de mătasă.

In sat se află o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, fondată la 1866 de căpitanul Ioan Michiŭ, proprietar; e deservită de 1 preot și un dascăl.

Proprietarul are case bune pe malul Prutuluĭ, precum și o pădure de plopĭ.

Cotul-Gîrleĭ, *tîrle*, în jud. Brăila, com. Bertești-d.-s., pe malul drept al canaluluĭ Mînușoaia, din dreptul de unde pleacă privalul Baicul.

Cotul-Grosuluĭ, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Galbeni, spre E. de satul Galbeni, pe malul drept al rîuluĭ Siret și la o depărtare de 2 kil. de gara Galbeni. Are 40 capĭ de fam., 26 contribuabilĭ, 124 loc., din carĭ 18 știŭ carte; 39 case. Loc. posedă 76 vite marĭ cor-

nute. Se numea maĭ înainte și Corduneni.

Cotul-Haleaseĭ, *parte* din *satul* Lungeni, com. Broșteni, jud. Suceava, numărînd 7 case cu 25 suflete.

Cotul-Hotinuluĭ, *sat*. Vezĭ Cotu-Boianuluĭ, jud. Dorohoiŭ, com. Mamornița, pl. Herța, situat pe malul Prutuluĭ.

Săteniĭ împroprietăriți aŭ 65 hect. pămînt; iar proprietatea are 22 hect. luncă de loziĭ, pe malul Prutului.

Cotul-Iarceĭ, *localitate*, pe Călmățuiŭ, jud. Brăila, unde a fost vechiul pod pe unde trecea vechiul drum Brăila-Călărași, înainte de a se face șoseaua. Acest pod al pîrîuluĭ Călmățuiul se află în com. Insurățeĭ.

Cotul-Iurașcu (Cotul-luĭ-Iurașcu), *sat*, în jud. Bacău, plasa Bistrița-d.-s., al com. Schineni, situat pe stînga Siretuluĭ, lîngă Prăjești, la o depărtare de 3075 m. de satul Schineni, reședința com. Numără 25 capĭ de fam., saŭ 75 sufl. Animale sunt: 8 caĭ, 37 vite cornute și 9 porcĭ.

Cotul-luĭ-Bălan, *sat*, jud. Roman, pl. Fundul, com. Iucșești, pe malul stîng al rîuluĭ Siret și la o depărtare de 3 kil. spre N. de satul Iucșești-d.-j. Este așezat pe Valea-Siretuluĭ. Are 33 capĭ de fam.; 27 contribuabilĭ; în totul 147 locuitorĭ, din carĭ 16 știŭ carte; sunt 38 case. Sunt 88 vite marĭ cornute.

Cotul-luĭ-Ciorneiŭ. Vezĭ Ciorneiul, sat, în pl. Fundul, com. Oniceni, jud. Roman.

Cotul-luĭ-Cocoloș, *moșie*, nelocuită, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, comuna Cosîmbești. Are 1050 hect. pămînt de cultură, 20 hect. pădure și 190 hect. pe lunca rîuluĭ Ialomița.

Cotul-luĭ-Cocoloș, *pădure*, în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, com. Cosîmbești. Formează, cu pădurea Cotul-luĭ-Drăgan un trup de 50 hect. cu următoarele esențe: salcie plop și ulm.

Cotul - luĭ - Cotoșman, *movilă*, jud. Dolj, pl. Balta, com. Zăvalul, pe lîngă care trece poteca din pădurea Zăvalul.

Cotul-luĭ-Drăgan, *moșie*, nelocuită, a statuluĭ, jud. Ialomița, în plasa Ialomița-Balta, com. Cosîmbești, cu supraf. de 1800 hect., din carĭ 30 hect. pădure.

Cotul - luĭ - Drăgan, *pădure*, în jud. Ialomița; pl. Ialomița-Balta, comuna Cosîmbești. Formează cu pădurea Cotul-luĭ-Cocoloș, un trup de 50 hect. Esențe: salcie, plop și ulm.

Cotul-luĭ-Epure, *poiană*, pe rîul Teleajenul, com. Măneciul-Ungureni, plaiul Teleajenul, județul Prahova.

Cotul-luĭ-Găină, *loc*, în com. rur. Strehaia, pl. Motrul-d.-j., jud. Mehedinți.

Cotul-luĭ-Ivan, *sat*, în capătul de S. al comuneĭ Stînca, pl. Braniștea, jud. Iași, pe malul drept al Jijieĭ. Apa acestuĭ rîŭ, făcînd un mare cot, înconjură satul dîndu-ĭ forma uneĭ peninsule. Peste acest rîŭ în partea de E. a satuluĭ este un pod de lemn, pe care trece Drumul-Branișteĭ.

Satul are o populație de 41 familiĭ, saŭ 184 locuitorĭ; o biserică, cu un cîntăreț și 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 500 capete, din carĭ: 210 vite marĭ cornute, 168 oĭ, 1 capră, 24 caĭ și 97 rîmătorĭ.

Cotul-luĭ-Luțan, *luncă*, pe moșia Bălușeni, com. Fîntînelele, jud. Botoșani.

Cotul-luĭ-Mămăligă, *luncă*, de salcie și plop, pe malul Siretuluĭ, cu o suprafață de 5 hectare, jud. Botoșani, în comuna Fîntînelele.

Cotul-luĭ-Pungă, *loc*, județul Brăila. la N. com. Suțești, peste rîul Buzăŭ, unde viroaga Buzeelul face un cot la 6 kil. spre N. de satul Suțești.

Cotul-luĭ-Rufă, *luncă* de salcie și plop, pe malul Siretuluĭ, jud. Botoșani, com. Fîntînelele, în întindere de 3 hect.

Cotul-luĭ-Țimpăŭ, *luncă* de salcie, în întindere de 5 hect., pe moșia Bălușenĭ, com. Fîntînelele, jud. Botoșani.

Cotul-Lung, *com. rur.*, jud. Brăila, plasa Vădeni. E situată pe malul drept al rîuluĭ Siret, la 18 kil. de Brăila, capitala județuluĭ și la 11 kil. de com. rur. Vădeni. Se mărginește la E. cu Vădeni, la V. cu Latinul, la N. cu Siretul și la S. cu Nazîrul.

Suprafața com. este de 10500 hect., compusă din 11 proprietăți și anume a d-lor Gr. Gianni, (în supraf. de 1700 hect. și cu un venit de 31500 leĭ); G. Vrăbiescu (supraf. 1700 hect., venit 31500 leĭ); moșt. G. Șerbănescu (supraf. 2300 hect., venit 38000 leĭ); M. Nicoleanu (supraf. 500 hect., venit 4500 leĭ); Petre Alexandrescu (supraf. 350 hect., venit 5700 leĭ); Smar. Șerbănescu (supraf. 360 hect., venit

6400 leĭ); moştenit. P. Simu (supraf. 300 hect., venit 5100 leĭ); Victor Macri (supraf. 250 hect., venit 4000 leĭ); Ghiţă Ionescu (supraf. 350 hect., venit 6700 leĭ); 700 hect. Măxineniĭ Eforieĭ şi 800 hect. a locuitorilor împroprietăriţĭ.

In comună sunt: 180 contribuabilĭ, din carĭ 5 străinĭ; 7 debite şi 12 cîrciumĭ.

Sunt 123 loc. împroprietăriţĭ din 1864; neîmproprietăriţĭ sunt 42.

Venitul com. e de 10733 leĭ şi cheltuelile de 10185 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 1753 (boĭ 1097, vacĭ 544, taurĭ 21, viţeĭ 69, bivolĭ 21), caĭ 626, oĭ 2696, rîmătorĭ 367 şi capre 3. Suhatul e de 1000 hect.

Are o biserică, înfiinţată la 1878, de locuitorĭ, cu 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 paracliser; o şcoală mixtă, înfiinţată la 1866, frecuentată de 38 băeţĭ.

In interiorul com. sunt 6 strade nealiniate.

Drumurĭ: la Vădeni, spre E., 11 kil.; la Bîrlad, spre S.-E. 17 kil.; la Nazîrul, spre S., 10 kil.; la Romanul, spre S.-V., 15 kil.; la Latinul, spre V., 10 kil.

Comuna şĭ-a luat numele de la un cot al Siretuluĭ ce se află puţin maĭ la N. de ea. Este înfiinţată de la 1864 din săteni veniţĭ din maĭ multe com. precum: Malurile din jud. R.-Sărat, din căt. Mihalea şi de prin judeţul Bacăŭ.

Cotul-Lung, *sat,* în jud. Brăila, partea de N. a com. Cotul-Lung, pe ţărmul drept al rîuluĭ Siret, la 18 kil. spre N.-V. de oraşul Brăila. Numit ast-fel de la cotul lung ce face rîul Siret, la nordul acestuĭ sat. Acest sat era aşezat la distanţă de 1 kil. spre N.-E. de unde este astăzĭ, în cotul rîuluĭ Siret; dar din cauza inundaţiilor s'a strămutat aci pe la anul 1840.

In acest sat sunt 53 case de locuit şi 3 cîrciumĭ. Vatra satuluĭ este de 12 hect.

Are o şcoală mixtă, înfiinţată la 1864, întreţinută de stat şi frecuentată de 60 elevĭ; o biserică, zidită de locuitorĭ la 1871, cu 1 preot, 1 cîntăreţ, şi 1 paracliser.

Populaţia satuluĭ este de 86 capĭ de familie, saŭ 360 locuitorĭ, din carĭ 174 bărbaţĭ, 186 femeĭ. Sunt 140 căsătoriţĭ, 220 necăsătoriţĭ. Ştiŭ carte 38 persoane, nu ştiŭ 322.

Vite sunt: 135 caĭ, 252 vite cornute, 913 oĭ, 9 capre şi 110 rîmătorĭ.

Cotul-Maluluĭ, *izvor de apă minerală,* în com. Băicoiul, plasa Filipeşti, jud. Prahova, care, după analiza făcută, conţine iod, sare, fier, pucioasă; vindecă reumatizmul şi pelagra.

Cotul-Miculinţii, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Coţuşca, plasa Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ. Are 90 familiĭ, saŭ 431 suflete. E situat într'un cot al Prutuluĭ, avînd forma uneĭ peninsule. Se maĭ numeşte şi Cotul-Perirīţeĭ. Proprietatea moşieĭ este a erezilor def. Văsescu, foastă a Mitropolieĭ din Iaşĭ şi vîndută de Stat.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gravriil, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser. Este mică, de lemn şi tencuită, făcută, la 1840, de către posesorul moşieĭ, obligat la aceasta prin contractul de cumpărătoare, de către Mitropolitul Veniamin Costache.

Săteniĭ înproprietăriţĭ aŭ 256 hect. 63 ariĭ; iar proprietatea are 747 hect. 61 ariĭ cîmp şi 472 hect. 38 ariĭ pădure tînără de stejar. Piatră calcarică este aproape de Prut, dar se estrage puţină şi numaĭ pentru trebuinţele locale.

Loc însemnat este Siliştea-Vechie.

Drumurile principale: acel ce duce la Dorohoiŭ şi Botoşani pe la Ghireni-Tăutul şi Coţuşca; şi acel de la Rădăuţi ce duce la Ştefăneşti.

Hotarele sunt cu: Crasna-Leuca, Ghireni-Tăutul şi Miorcani.

Cotul-Mieluluĭ, *pădure* de stejar şi salcie, a statuluĭ, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, com. Hagieni. Formează, cu pădurea Ciunga, un trup de 180 hect.

Cotul-Molipsireĭ. (Vezĭ Cotul-Condurachi, comuna Rîşeşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ).

Cotul-Moriĭ, *fost sat,* în 1873, com. Negoeşti, pl. Amaradia, jud. Dolj; azĭ silişte.

Cotul-Moriĭ, *parte* din *satul* Dolhasca, jud. Suceava.

Cotul-Moriĭ, *baltă* mlăştinoasă, în com. Dolhasca, jud. Suceava, în suprafaţă de 2500 m. p.

Cotul-Moriĭ, *loc şes,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Negoeşti, pe care se întinde com. Negoeşti.

Cotul-Moriĭ, *loc.* Vezĭ Simileşti, şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul - Moriĭ, *vale,* formată de Şomuzul, în com. Dolhasca, judeţul Suceava.

Cotul-Negru, *sat,* jud. Dorohoiŭ, înfiinţat cam de vr'o 20 de anĭ,

de către posesorul moşieĭ Ştiubeieni, de la care şi-a luat numele. Se află aşezat pe moşia Ştiubeieni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Başeul. Are 27 familiĭ, saŭ 102 suflete.

Cotul-Negru, *suburbie,* jud. Tutova, în partea de N.-V. a oraşuluĭ Bîrlad, pe valea cu acelaşĭ nume.

Cotul-Negru, *vale,* jud. Tutova, ce se deschide în partea de N.-V. a oraşuluĭ Bîrlad.

Cotul-Netoţilor, *loc.* Vezĭ Vetrişoaia, şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul-Oanceĭ, *suburbie,* în Focşani, despărţirea IV-a.

Cotul-Ogrăziĭ, *pădure,* în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Sudiţi, cu suprafaţa de 50 hect. Esenţe: stejar, ulm şi plop.

Cotul-Perişoruluĭ, *şes,* în partea de V. a com. Sălăgeni, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Are o suprafaţă de 26 hect., lîngă rîul Jijia.

Cotul-Peririţeĭ. Vezĭ Cotul-Miculinţiĭ, sat, com. Cotuşca, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Cotul-Poduluĭ. Vezĭ Vulpeseşti, jud. Tutova.

Cotul-Popiĭ, *movilă* şi *semn de hotar,* la Sud-Estul moşieĭ Meri, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Cotul-Popiĭ, *cot,* al Siretuluĭ, în com. Dolhasca, jud. Suceava.

Cotul-Rînceanuluĭ, *pisc,* la V. de com. Ciomăgeşti, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Serveşte parte pentru cultură, parte pentru păşunarea vitelor.

Cotul-Rîşca. Vezĭ Rîşca, judeţul Suceava.

Cotul-Roib, *baltă,* în întindere de 3 hect., în căt. Răduleşti, com. Mirceşti, pl. Bilieşti, jud. Putna.

Cotul-Rusuluĭ. Vezĭ Piscul-Rusuluĭ, *sat,* în pl. Siretul-d.-s., com. Stăniţa, jud. Roman.

Cotul-Ruşilor, *şes,* spre E. de satul şi com. Rîşeşti, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ.

Cotul-Sanihăul, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Pilipăuţi, pl. Herţa, jud. Dorohoiŭ. Are 72 familiĭ, saŭ 380 suflete. Proprietatea moşieĭ este a maĭ multor răzeşĭ. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 95 hect. 96 ariĭ pămînt; iar proprietariĭ, 224 hect. 85 ariĭ cîmp şi pădure huceag.

Pîrîul ce trece pe moşie este Molniţa.

Drum principal: calea judeţeană Herţa-Mamorniţa.

Hotarele cu: Hreaţca, Horbova, Ştreanga şi Prutul.

Cotul-Sofieĭ, *loc.* Vezĭ Vetrişoaia şes, com. Vetrişoaia, pl. Prutul, jud. Fălciŭ.

Cotul-Turculuĭ, *cot* al *pîrîuluĭ* Rîşca, în com. Drăgăneşti, jud. Suceava, stăpănit altă dată de un Turc care maĭ apoĭ l-a făcut danie familieĭ Frunzeti, ce îl stăpîneşte şi astăzĭ.

Cotul-Vameşuluĭ, *com. rur.* şi *sat,* în pl. Siretul-d.-j., jud. Roman, pe malul drept a rîuluĭ Moldova, spre S. de oraşul Roman, la o depărtare de 3 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 2 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Are o populaţie de 310 capĭ de familie, saŭ 1103 suflete, din carĭ 247 contribuabilĭ; locuesc în 242 case. Ştiŭ carte 59 persoane.

Este alcătuită numaĭ din satul Cotul-Vameşuluĭ.

Sunt 1070 capete vite marĭ cornute.

Are o biserică de zid şi o şcoală cu un local bun, care, în 1886—87, a fost frecuentată de 28 elevĭ, din 51 în vîrstă de şcoală. Venitul com. este de 2685 leĭ anual şi cheltuelile de leĭ 2577.

Este legată prin şosea cu oraşul Roman.

Cotul-Vlaşca, *podiş,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul com. Mănăstirea-Caşinul. Situat d'a stînga pîrîuluĭ Caşinul.

Cotuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Ilfov, cu o lungime de 600 m. Incepe de pe teritoriul comuneĭ Obileşti-Vechĭ, pl. Negoeşti, şi are o direcţie de la E. spre V. S'a numit ast-fel fiind-că face o cotitură în forma cotuluĭ. Servă parte pentru păşunat, parte pentru cultura cerealelor.

Cotumba, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Munteluĭ, com. Brusturoasa. E situat la confluenţa pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, cu Trotuşul, la o depărtare de 3 1/2 kil. de satul Brusturoasa. Are în apropiere o biserică, care maĭ înainte era schit (V. Cotumba, schit); e deservită acum de 2 cîntăreţĭ.

Cîrciumĭ sunt 5. Familiĭ 119, cu 519 suflete.

Vite sunt: 11 caĭ, 357 vite cornute, 56 porcĭ şi 49 capre.

Pe teritoriul acestuĭ cătun se găsesc 5 herăstraie şi o moară de apă.

Cotumba, *schit,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. E situat la poalele munteluĭ cu acelaşĭ nume, fondat de cîțĭ-va călugarĭ. La început, era numaĭ de lemn, iar între aniĭ 1766 şi 1773, s'a făcut de zid, de către vornicul Gr. Crupenski. Părăsit de către călugărĭ, a fost ocupat de călugărițe, care și ele l'aŭ părăsit; de atuncĭ schitul a rămas biserică de mir.

Cotumba, *şiră de munțĭ,* jud. Bacău, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Incepe la granițǎ, unde trece prin muntele Cerebuc și apoĭ se îndreaptă spre N.-V. între pîraiele Ciugheşul şi Şulța.

Cotumbele, *vîrf de munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, din culmea Cotumba. Este acoperit cu pădure reşinoasă.

Cotumbele, *pădure* de brad, județul Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, proprietatea Prințuluĭ Al. Ştirbeiŭ. Are o întindere de aproape 15700 hectare, şi este supusă regimuluĭ silvic.

Cotumbele, *pîrîŭ,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa. Izvoreşte din vîrful Cotumba curge prin satul cu acelaşĭ nume, şi se varsă, d'a dreapta, în Trotuşul.

Cotuna, *cătun,* al com. Albeşti, jud. Buzăŭ, format din însurăţeĭ. Are 60 locuitorĭ şi 12 case.

Cotuna saŭ **Călțuna,** *moşie.* (V. Călțuna, jud. Buzăŭ).

Cotuna, *pădure,* în com. Meteleul, jud. Buzăŭ, pe moşia Meteleul-Lipănesc. Are o întindere de aproape 170 hect.

Cotuneĭ (Tufele-), Văleanca, saŭ **Mărgineni-Văleanca,** *moşie,* în com. Albeşti, jud. Buzăŭ, proprietatea statuluĭ. Are 420 hect., din care 160 pădure, iar restul arabil dat însurăţeilor.

Cotuneĭ (Tufele-), *pădure,* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Albeşti, pe moşia Mărgineanca cu Tufele-Cotuneĭ, pendinte de mănăstirea Banu. Are 190 hect.

Cotuneĭ (Valea-), *vale,* se varsă în gîrla Vărbilăul, în raionul com. Vărbilăul, plaiul Vărbilăul, jud. Prahova.

Coțatcul, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s., com. Jideni, numit astfel după pîrîul Coțatcul; înainte se numea Olăreni, fiind-că locuitoriĭ se ocupaŭ cu facerea oalelor. E aşezat spre E., pe pîrîul Coțatcul, la 2504 m. spre E. de cătunul de reşedință, Oratia, pe o întindere de 547 hect.

Are o populaţie de 162 familiĭ, saŭ 621 suflete, din carĭ 159 contribuabilĭ; ştiŭ carte 16 persoane. Aci se află 1 biserică, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreț.

Coțatcul, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s. Se desface din dealul Măgura-Căpățîniĭ, se întinde prin rîul Rîmnicul-Sărat şi pîrîul Coțatcul, despărțind plăşile Rîmnicul-d.-s.; brăzdează Estul comuneĭ Dănuleşti, Vestul comuneĭ Slobozia, com. Jideni. Pe un întins platoŭ, prelungire a sa, este aşezat oraşul Rîmnicul-Sărat. Se întinde pe o lungime de 25 kil. de la N.-V. la S.-E. Se termină în rîul Rîmnicul-Sărat. In com. Dănuleşti, este acoperit cu pădurĭ, în Slobozia cu păşunĭ, în Jideni şi Rîmnicul-Sărat cu viĭ întinse, carĭ produc vinurile excelente de Jideni.

Coțatcul, *pîrîŭ,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-s. Izvoreşte din dealul Măgura-Căpățîniĭ, com. Dănuleşti (plaiul Rîmnicul), curge de-alungul dealuluĭ Coțatcul, udă com. Jideni spre E., trecînd prin cătunele Olăreni, Oratia, Coțatcul, intră apoĭ în pl. Marginea-d.-s., trece prin pădunicea Mărăcini-Greculuĭ, pe la N. comuneĭ Voetin şi se varsă, după un curs de 45 kil., în pîrîul Slîmnicul, saŭ maĭ bine zis în balta Negru, formînd în cursul săŭ balta Voetin saŭ Robescu, din com. Voetin. Primeşte ca afluent pîrîul Valea-Cireşuluĭ.

Coți, *pisc* de munte, pe culmea Arnota, jud. Vîlcea. Cade la S. de muntele Breota şi e udat la V. de rîul Bistrița.

Coțîmboaica, *gîrlă,* izvoreşte din partea de N.-V. a com. Rîfovul, pl. Crivina, județul Prahova, trece, şerpuind, pe la V. de căt. Mălăeşti şi se varsă în rîul Teleajenul, la S. de căt. Moara-Domnească, comuna Rîfovul.

Coțobîțuluĭ (Fîntîna-), *fîntînă,* jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Risipiți.

Coțobîțuluĭ (Valea-), *vale,* în jud. Dolj, plasa Dumbrava-d.-j., com. Risipiți.

Coțofana, *iezer,* jud. Brăila, între Dunărea-Vechie şi Dunărea-Vapoarelor, din com. Chiscani.

Coțofana, *japse,* în jud. Brăila, uneşte Veriga-Măcinuluĭ cu Dunărea-Măcinuluĭ în fața grădinelor de zarzavat din Dobro-

gea. O ramură dă spre V. în Borcea.

Coţofana, *vale,* în jud. Vîlcea, la N. de com. Slătioara, plaiul Horezul.

Coţofana (Muntele-), *munte,* proprietatea Eforieï Spitalelor Civile din Bucureşti, fost pendinte de schitul Lespezile, com. Sinaia, plaiul Peleşul, jud. Prahova, în întindere de 1133 hectare, din carï 555 hect. suprafaţă împădurită şi 578 hectare pămînt cultivabil şi fîneţe, arendate pe periodul 1888—93 cu 1062 leï anual.

Coţofana-Mare, *lac,* în judeţul Vlaşca, pl. Marginea, pe proprietatea Băneasa.

Coţofana-Mică, *lac,* în judeţul Vlaşca, pl. Marginea, pe proprietatea Băneasa.

Coţofanca (Coţofeanca), *sat,* în jud. Ilfov; face parte din com. rur. Gurbăneşti-Coţofeanca, pl. Negoeşti. Este situat la E. de Gurbăneşti, pe malul drept al văeï Mostiştea.

Se întinde pe o suprafaţă de 736 hect., cu o populaţie de 503 locuitorï.

Principele N. Bibescu are 400 hect. şi locuitoriï 336 hectare. Proprietarul cultivă 290 hect. (110 izlaz). Locuitoriï cultivă 265 hect., restul îl rezervă pentru izlaz.

Comerţul se face de 2 cîrciumarï.

Are o biserică cu hramul Sf-tul Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ.

Vite: 385 vite marï şi 1446 vite micï.

Coţofăneşti, *com. rur.,* în jud. Putna, pl. Răcăciuni.

Comuna Coţofăneşti este aşezată pe pîrîul Bîlca, din jos de satul Bîlca; satele ce o formează sunt aşezate unul lîngă altul.

Distanţa comuneï de reşedinţa sub-prefectureï e de 17 kil., iar de capitala judeţuluï e de 61 kil.

Se mărgineşte la N. cu comuna Trotuşul, care o desparte de com. Sascut şi Urecheşti; la E. cu com. Cornăţelul, iar la V. cu comunele Borşani şi Bîlca.

Comuna Coţofăneşti se compune din căt. Coţofăneşti (unde e şi primăria comuneï) şi Tămăşoaia.

Are o populaţie de 149 capï de familie, saŭ 610 suflete (286 bărbaţï şi 324 femeï). Această populaţie se împarte ast-fel: 320 neînsuraţï (152 bărbaţï şi 168 femeï), 254 însuraţï, 36 văduvï, (7 bărbaţï şi 29 femeï); 574 Romînï, 6 Grecï, 4 Ungurï şi 26 de diferite naţionalităţï; 580 ortodoxï, 4 catolicï şi 26 mozaicï; 164 agricultorï, 9 meseriaşï, 3 comercianţï, 10 avînd diferite profesiunï libere şi 14 servitorï.

Ştiŭ carte 46 persoane (34 bărbaţï şi 12 femeï).

Numărul caselor de locuit e de 150.

Are o biserică filială, cu hramul Sf. Gheorghe (parohia Bîlca); o şcoală mixtă, într'un local închiriat de comună, frecuentată de 8 copiï (6 băeţi şi 2 fete), din 77 (31 băeţi şi 46 fete) în vîrstă de şcoală. Comuna cheltueşte cu şcoala 320 leï anual.

Sunt 116 contribuabilï.

Budgetul com. pe 1893—94 a fost de 2300.74 leï la veniturï şi de 2283.49 leï la cheltuelï.

Numărul cultivatorilor în acelaşï an a fost de 130.

Instrumentele agricole de carï dispun cultivatoriï acesteï comune sunt: 7 plugurï de lemn, 47 de fier, 8 grape de fier; 3 morï de apă şi 1 cu vaporï.

Vite sunt 483, din carï: 141 boï, 60 vacï, 50 caï, 524 oï, 35 capre şi 35 porcï.

Sunt 65 stupï de albine.

In comună sunt: 2 fierarï, 1 cîrciumar, 3 fabricanţï de rachiŭ şi 1 de coloniale.

Drumurile ce înlesnesc comunicaţia comuneï cu cele-l-alte comune învecinate, sunt: şoseaua comunală care o leagă de Cornăţelul şi de Borşani şi drumul care duce la Urecheşti, pe unde trece şoseaua şi linia ferată Adjud-Tg.-Ocna.

Coţofăneşti, *sat,* face parte din com. rur. Mălăeşti, pl. Vărbilăul, jud. Prahova. Are o populaţie de 389 locuitorï (214 bărbaţï, 175 femeï). Aci e o biserică, fondată la anul 1838 de obştea locuitorilor.

Coţofăneşti, *sat,* în comuna cu acelaşï nume, pl. Răcăciuni, judeţul Putna. Este situat pe pîrîul Bîlca, care-l desparte de cele-l-alte sate ale comuneï.

Are o biserică filială (parohia Bîlca), cu hramul Sf. Gheorghe; o şcoală mixtă, într'un local închiriat, frecuentată de 8 copiï (6 băeţï şi 2 fete), din 57 (24 băeţï şi 33 fete) în vîrstă de şcoală.

Comuna cheltueşte cu şcoala 320 leï anual.

Coţofeneï (Măgura-), *măgură,* în jud. Teleorman, comuna Suhaia. Este semn de hotar al pămînturilor date locuitorilor în 1864.

Coţofeneï (Movila-), *movilă,* în jud. Teleorman, la V. moşieï

Suhaia, spre proprietățile locuitorilor. Este semn despărțitor de moșia Viișoara și datează din timpurĭ vechĭ.

Coțofeni, *stație d. dr. d. f.*, în jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Coțofeni-din-Față, pe linia Craiova-T.-Severin, pusă în circulație la 5 Ianuarie 1875. Se află între stațiile Ișalnița (7.5 kil.) și Răcari (11.1 kil.). Inălțimea d'asupra nivelului mării de 114^{m}.54. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896 a fost de 17974 leĭ, 21 banĭ.

Coțofeni, *cîmpie,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, pe care este situată comuna și unde, spun locuitoriĭ, a fost lagărul luĭ Tudor-Vladimirescu.

Coțofeni, *moșie* particulară, jud. Dolj, pl. Dumbrava d.-j., com. Gubancea, ce poartă acest nume încă din vechime, cînd aparținea luĭ Gh. Coțofeanu. Astăzĭ aparține fraților Popescu, moștenitoriĭ luĭ Gh. Coțofeanu. Are un venit anual de 10000 leĭ.

Coțofeni, *siliște,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-j., com. Gubancea, în V. comuneĭ.

Coțofeni-de-Jos, *sat,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, cu reședința primărieĭ.

Are o populație de 306 suflete, (173 bărbațĭ și 133 femeĭ), carĭ locuesc în 58 case și 5 bordee.

In apropiere de sat sunt ruinele uneĭ case vechĭ boereștĭ, zidită de Spătarul Mihail Coțofeanu, care a luat parte la războaele luĭ Mihaiŭ-Viteazul, și 2 movile, despre care legenda spune că sunt făcute de împăratul Traian.

Copiiĭ din sat urmează la școala mixtă din satul Beharca. In anul școlar 1892—93 a fost frecuentată de 10 băețĭ. In vîrstă de școală sunt 23 băețĭ și 9 fete. Știŭ carte 45 bărbațĭ și 7 femeĭ.

In sat este o biserică de zid, cu hramul Sf-tul Gheorghe, fondată, la 1828, de Aga Gheorghe Coțofeanu. Are venit 200 leĭ, lăsațĭ de Grigore Coțofeanu.

Coțofeni-de-Sus, *sat,* în județul Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față. Are o populație de 638 suflete (334 bărbațĭ și 304 femeĭ), carĭ locuesc în 158 case și 3 bordee.

Copiiĭ urmează la școala mixtă din satul Beharca. In anul școlar 1892—93 aŭ frecuentat școala 27 băețĭ și 1 fată. In vîrstă de școală sunt 29 băețĭ și 15 fete. Știŭ carte 78 bărbațĭ și 4 femeĭ. In sat sunt 4 cîrciumĭ.

Coțofeni-de-Sus, *moșie* particulară, în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, pe care se găsește și pădurĭ. Aparține d-luĭ G. V. Pencioiŭ.

Coțofeni-de-Sus, *pădure* particulară, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Față, în întindere de 200 hect., pe moșia d-luĭ G. V. Pencioiŭ, căruia aparține. Inainte aparținea luĭ Grigore Coțofeanu. Esențe: cer, gîrniță, gorun, toate în stare de creștere.

Coțofeni-din-Dos, *com. rur.*, în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-s., la 23 kil. departe de Craiova și la 21 kil. departe de reședința plășeĭ, Filiași. Situată parte pe deal, parte pe șes, pe malul drept al Jiuluĭ.

Se învecinește la E. cu com. Mihăița, la V. cu com. Scăești, la N. cu com. Coțofeni-din-Față și la S. cu com. Raznicul.

Rîul Jiul udă comuna spre N., despărțind-o de Coțofeni-din-Față.

Se spune că această comună, ca și vecina cu același nume, a fost fondată de un anume Coțofeanu. Se compune dintr'un singur cătun.

Pe un deal, în proprietatea (pădurea) d-luĭ colonel Gigîrtu, se găsesc urmele uneĭ cetățĭ, ce se crede a fi făcută din timpul năvălireĭ barbarilor. Acea cetate, situată în vîrful dealuluĭ, are forma unuĭ triunghiŭ; spre E. are o vale de 200 m. adîncime, asemenea spre N. și spre S. Spre V. însă se cunosc urmele unuĭ zid ce a împrejmuit cetatea. Zidul are o grosime de 8 metri, zidit din cărămida ce se cunoaște a fi fost foarte mare. Jur-imprejurul cetățeĭ fiind un șanț, spre V. este maĭ puțin adînc, ceea-ce probează că acolo aŭ fost porțile cetățeĭ. In interiorul cetățeĭ se află un loc gol; zidurile sunt în număr de treĭ în interiorul cetățeĭ.

In comună este o biserică de zid, fondată de locuitorĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, condusă de un învățător; funcționează din anul 1832 și este întreținută de comună. Localul e făcut din cărămidă. A fost construită cu cheltuiala particularilor. Are în vatra satuluĭ 1892 hect. neîmprejmuite. A fost frecuentată în 1892—93 de 38 băețĭ. In vîrstă de școală sunt 66 copiĭ. Știŭ carte 38 bărbațĭ.

Populația este de 1240 suflete, din carĭ 586 bărbațĭ și 654 femeĭ. După legea din 1864 sunt 192 locuitorĭ împămînteniți.

Suprafața comuneĭ e de 3028

pog. Moşia Coţofeni - din - Dos are o suprafaţă de 2633 pog. arabile, cu un venit de 40000 leĭ; aparţine sătenilor şi proprietarilor. Se seamănă pe ea: porumb, grîŭ, orz, etc.

Pădurea Coţofeni-din-Dos are o întindere de 50 hect. tufăriş; e compusă din tufanĭ.

Făneaţă este în întindere de 113 pogoane.

Viile aparţin sătenilor.

Pe proprietatea d-luĭ Petrache Ionescu se află o moară de aburĭ.

Se transportă productele cu carele pe şoseaua vecinală-comunală ce străbate comuna.

Venitul com. pe anul 1893—94 a fost de 1850.83 leĭ şi cheltuelile de 1649 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 80, oĭ 140, capre 17 şi porcĭ 24.

Coţofeni-din-Dos, *sat,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coţofeni-din-Dos, cu reşedinţa primărieĭ. (Vezĭ com. Coţofeni-din-Dos).

Coţofeni-din-Dos, *moşie* particulară, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coţofeni-din-Dos, pe care se găsesc 50 hect. pădure.

Coţofeni-din-Dos, *pădure,* în întindere de 5 hect, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coţofeni-din-Dos.

Coţofeni - din - Faţă, *com. rur.,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., la 16 kil. de Craiova şi la 19 kil. de Filiaşi, reşedinţa plăşeĭ.

Situată la Nordul rîuluĭ Jiul, pe un loc şes numit Cîmpia-Coţofeni.

Se învecineşte la E. cu com. Almajul, de care se desparte prin pîrîul Almajul; la V. cu com. Brădeşti; la S. cu com. Coţofeni - din - Dos, de care se desparte prin Jiul.

Comuna este cu totul şeasă. Se găsesc pe acest şes cîte-va bălţĭ, precum: balta Glodul, cu o suprafaţă de 20 pogoane; Rîioasa, cu o suprafaţă de 2 pogoane; Voivodeasa, cu 10 pogoane; Ruptura, cam de 13 pogoane.

Cînd Jiul se revarsă, formează o singură masă cu aceste patru bălţĭ. Comuna este udată de rîul Jiul ce formează limita către Coţofeni-din-Dos. Primeşte în stînga pe Almajul, ce desparte comuna aceasta de com. Almajul.

Se spune că această comună a fost înfiinţată de Spătarul Mihail Coţofeanu, care a trăit pe timpul luĭ Mihaiŭ-Bravul; de la acel spătar şĭ-a luat numele comuna. Se compune din treĭ cătune: Beharca, Coţofeni-d.-s. şi Coţofeni-d.-j., care este cătunul de reşedinţă. In vechime se compunea din patru cătune, adică coprindea şi Coţofeni-din-Faţă.

In comună se află o biserică de zid, cu hramul Sf. Gheorghe, făcută la anul 1828 de către Aga Gheorghe Coţofeanu. Are un venit de 200 leĭ, dăruiţĭ de Aga Coţofeanu.

In apropiere de comună se maĭ văd ruinele uneĭ case vechĭ precum şi două movile. Se spune că movilele aŭ fost făcute de Impăratul Traian; iar ruinele sunt ale caseĭ Spătaruluĭ Coţofeanu, care a luat parte la războaiele luĭ Mihaĭ-Viteazul. Se spune că aci şĭ-a avut lagărui Tudor Vladimirescu.

In comună se văd multe urme de case marĭ boereştĭ.

In cătunul Beharca se află o şcoală mixtă, condusă de un învăţător; funcţionază de la 1848; este întreţinută de stat şi de comună. Localul a fost făcut cu cheltuiala comuneĭ; este în stare bună. Şcoala are o împrejmuire de 1250 hect. In anul şcolar 1892—93 a fost frecuentată de 10 băeţĭ din Coţofeni-d.-j., 21 băeţĭ şi o fată din Coţofeni-d.-s., 21 băeţĭ şi o fată din Beharca. In vîrstă de şcoală sunt 108 băeţĭ şi 49 fete, din carĭ în Coţofeni-d.-s., 29 băeţĭ şi 15 fete; în Coţofeni-d.-j., 23 băeţĭ şi 9 fete; în Beharca, 56 băeţĭ şi 25 fete. Ştiŭ carte, în Coţofeni-d.-j., 35 bărbaţĭ şi 7 femeĭ; în Beharca, 78 bărbaţĭ şi 4 femeĭ.

Populaţia comuneĭ este de 1401 suflete, din carĭ s'aŭ împămîntenit, după legea din 1864, 245 locuitorĭ.

Casele sunt în număr de 296, făcute din zid, bîrne şi paiante.

Teritoriul comunal este de 2325 hect., din care 1393 arabile, 309 fîneaţă, 298 izlaz şi 275 pădure.

Moşiile de pe comună se numesc Coţofeni - d. - s., Coţofeni-d.-j. şi Beharca. Aŭ în total o supraf. de 1393 hect. şi aduc un venit de 30000 leĭ. Aparţin d-lor G. G. Teişanu, G. V. Pencioiŭ, C. M. Chintescu şi P. Hristescu.

Pădurile de tufărişurĭ se numesc: Coţofeni-d.-s., cu o suprafaţă de 200 hect. şi Coţofeni-d.-mj., în căt. Beharca. Ele aparţin d-lor G. G. Teişanu, G. V. Pencioiu şi C. M. Chintescu; maĭ înainte aparţineaŭ d-luĭ G. Coţofeanu, Grigore Coţofeanu şi Zoe Pasnaschina. Pădurile sunt compuse din gîrniţă, cer şi gorun.

Viile aparţin locuitorilor şi se găsesc pe pămîntul delimitat lor în anul 1864; aŭ o întindere cam de 50 hect. şi produc vin alb.

Pe proprietatea d-luĭ G. V. Pencioiŭ este o moară de aburĭ.

In comună se găsesc 10 cîrciumĭ, din carĭ 4 în Coţofeni-d.-s., 2 în Coţofeni-d.-j. şi 4 în Beharca. Locuitoriĭ îşĭ desfac

productele la Craiova; duc grîne, țuică, spirt și bumbac. Aceste producte le transportă cu carul saŭ cu căruța pe calea națională.

Prin comună trece calea ferată, avînd stația Coțofeni, la ½ kil. departe de comună; calea comunală și șoseaua națională, lungă de 5 kil. în comună.

Venitul com. pe 1893—94 a fost de 2845 leĭ, 45 banĭ și cheltuelile de 2508 leĭ, 54 banĭ.

Vite: 300 vite marĭ cornute, 48 oĭ și 17 caĭ.

Coțofeni-din-Fața, fost *sat*, jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Coțofeni-din-Fața.

Coțofirul, *măgură*, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Preajba, pe lîngă care trece limita de S. către com. Malul-Mare.

Coțofuștiĭ (Valea-), *pîrîŭ*, în județul R.-Sărat, plasa Gradiștea, com. Boldul. Se formează din pîrîiașe și izvoare existente pe teritoriul comuneĭ, curgînd numaĭ în timpul ploilor; udă partea de N. a comuneĭ și merge de se varsă în balta Boldul.

Coțoiul, *pisc*, pe culmea ce încunjură orașul Huși în partea de S.-E., pl. Prutul, jud. Fălciŭ. Șĭ-a luat numele de la un vechiŭ proprietar, numit Coțoiŭ.

Tradițiunea afirmă despre acest pisc că Ștefan-cel-Mare, Domnul Moldoveĭ, îșĭ avu aci punctul săŭ de observațiune spre partea N.-V. a orașuluĭ, loc deschis pe unde năvăleaŭ vrăjmașiĭ; de unde provine că acest pisc și purta numele de Cerdacul-luĭ-Ștefan-Vodă. Adaugă tradițiunea că după ce Marele Ștefan învinse ordiile Tataro-Turce (poate că între aniĭ 1490 și 1495) trase cu arcul spre N. de pe Vîrful-Coțoiuluĭ și unde se opri săgeata, ordonă clădirea bisericeĭ, numită, maĭ în urmă cu 97 anĭ, Episcopia de Huși. Acest pisc se micșurează prin dărîmarea poalelor sale în partea despre oraș în timpul ploilor îndelungate.

Coțușca, *com. rur.*, în jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j. E formată din satele: Coțușca, Cotul-Miculințiĭ, Ghireni-Tăutul și Puțureni, cu reședința primărieĭ în Coțușca. Are o populație de 458 fam., saŭ 1984 sufl.; 3 bisericĭ, deservite de 1 preot, 3 cîntărețĭ și 3 pălămarĭ; 1 școală, condusă de 1 învățător și frecuentată de 50 de elevĭ; 10 iazurĭ și 8 pogoane vie; 890 hect., 90 ariĭ pămînt sătesc și 8776 hect., 52 ariĭ cîmp al proprietăților.

Budgetul com. a fost, în 1889—90, de 450 leĭ la veniturĭ și de 4003 leĭ, 60 banĭ la cheltuelĭ; iar în 1890—91, de 2986 leĭ la veniturĭ și de 2385 leĭ la cheltuelĭ.

Vite marĭ cornute: 1882; sunt 3752 oĭ, 331 caĭ și 247 porcĭ.

Stupĭ cu albine sunt 120.

Coțușca, *sat*, pe moșia cu acelașĭ nume, com. Coțușca, plasa Prutul-de-Jos, jud. Dorohoiŭ. Are 188 familiĭ, saŭ 811 suflete. Așezările sătenilor sunt cu livezĭ, și cu grădinĭ; iar proprietariĭ moșieĭ aŭ casă de zid cu un rînd, grădină cu florĭ și livadă bine regulată, cu diferițĭ pomĭ fructiferĭ de speciĭ alese, precum și 4 pogoane de vie. Toate acestea sunt făcute de către Al. Gr. Văsescu; proprietatea moșieĭ este a erezilor luĭ.

Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail și Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntărețĭ și 1 pălămar; este de lemn și tencuită; o școală, condusă de un învățător, frecuentată de 50 școlarĭ; are un local bun de zid, dăruit de proprietarul, Al. Gr. Văsescu.

Calitatea pămîntuluĭ este bună, cu micĭ părțĭ de sărăturĭ. Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 270 hect. 43 ariĭ; iar proprietatea 2305 hect. 83 ariĭ cîmp. Iazurĭ sunt 2, de mică întindere.

Pîrîŭ maĭ principal ce curge pe hotarul despre Puțureni, este Volovățul.

Drumurĭ principale sunt: acel ce duce prin Puțureni de la Mitocul la Dorohoiŭ; și acel ce vine de la Rădăuți și duce la Botoșani.

Hotarele moșieĭ cu: Bodron, Nichiteni, Miorcani, Bivolul-Lipan, Puțureni, Ghireni-Tăutul și Crasnaleuca.

Locurĭ însemnate sunt: Movila-Cruceĭ și Movila-Bortoasa.

Covaciul, *vale*, com. Știrbești, pl. Oltețul-d.-j., jud. Vălcea.

Covaciuluĭ (Grindul-), *grind*, în pl. și jud. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rur. Satul-Noŭ. Pornește de pe malul Dunăreĭ (Chilia) și intră în stufăriĭ, în formă de deget. Are o întindere de 120 hect.; e neproductiv și acoperit cu nisip; numaĭ spre Dunăre (Chilia) are vr'o 10 hect. pădure de sălciĭ.

Covaciuluĭ (Lacul-), *lac*, în jud. și pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ rurale Satul-Noŭ. Este format de o răvărsare anterioară a brațuluĭ Chilia, cu care acum comunică prin o gîrlă lungă de 2 kil. Este înconjurată de toate părțile cu stuf. Are 135 hect. întindere, și conține pește. Venitul aparține statuluĭ.

Covalea, *deal*, pe teritoriul sa-

tuluĭ Vițcani, com. Lozna, pl. Berhometele, jud. Dorohoiŭ. De sub el izvorește pîrîul Vițcanul.

Covasa, *pîrîŭ,* jud. Iași. Izvorește din pădurea Rusenilor, comuna Holboca, pl. Braniștea și, după ce formează iazul Ruseni și Holboca, se varsă în Bahluiŭ.

Covasna, *com. rur.,* în partea de N.-V. a pl. Podoleni și a județuluĭ Fălciŭ, în spre hotarul de S. al jud. Iași, așezată pe loc foarte acidentat, prezintînd dealurĭ marĭ și văĭ adîncĭ, cu locurĭ păduroase, viĭ și livezĭ. Este formată dintr'un singur sat Covasna, situat la 39 kil. de Huși, capitala jud. Suprafața teritoriuluĭ com. e de 626 hect. repartizate ast-fel: 312 hect. a locuitorilor împroprietărițĭ, 49 hect. vatra satuluĭ, 181 hect. proprietatea statuluĭ care este maĭ toată pădure și 86 hect. vie, ce cade pe proprietatea locuitorilor; avînd încă 286 hect. pămînt de cultură pe teritoriul comuneĭ Costuleni, din județul Iași, cu care se mărginește această comună. Este proprietatea statuluĭ.

Are o populație de 413 familiĭ, saŭ 1256 suflete, din care 288 contribuabilĭ.

Printre locuitoriĭ acesteĭ comune, care se ocupă cu cultura viilor și a livezilor, se află și 47 suflete Evreĭ, comercianțĭ.

In sat este o biserică, deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; o școală, înființată în 1866 și frecuentată de 23 elevĭ și 4 eleve, din 115 în etate de școală.

După tradițiune, satul ar fi existat din vechime în fundul văeĭ Mărturieĭ, unde a fost și biserică pe Dealul-Mariței, de unde s'a strămutat pe locul de astă-zĭ; iar localitatea unde a existat biserica se numește Biserica-Veche, care a fost adusă de acolo în sat, cam pe la 1700 și apoĭ refăcută la 1848. Prin mijlocul satuluĭ, trece pîrîul Covasna.

Venitul comuneĭ e de 3000 leĭ anual.

Vite marĭ cornute, sunt 740, oĭ 900, caĭ 120 și porcĭ 350.

Covasna, *sat.* (Vezĭ Covasna, comună, jud. Fălciŭ).

Covasna, *pădure,* în partea de S. a comuneĭ Covasna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, proprietatea statuluĭ.

Covasna, *pîrîŭ,* izvorește din pădurea Covasna, plasa Podoleni, jud. Fălciŭ, curge de la S. la N.; se numește și Pîrîul-Mărturieĭ. Trece prin satul și com. Costuleni, jud. Iași.

Covasneĭ (Dealul-), *deal,* se întinde spre E. de satul Coropceni, com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, în direcțiunea de la S. spre N.

Covataruluĭ (Tîrla-), *tîrlă,* izolată, între satul Orțești, din com. Drăgănești și Boroaia, jud. Suceava.

Covecul, *sat.* (V. Bărcănești, jud. Olt).

Coveiul, *com. rur.,* din pl. Băilești, jud. Dolj. Situată în partea centrală, pe loc șes, la 58 kil. S.-V. departe de Craiova și la 8 kil. S.-E. departe de reședința plășeĭ, Băilești.

Se învecinește la E. cu com. Goicea-Mare și Goicea-Mică; la V. cu com. Băilești; la N. cu com. Boureni; la S. cu com. Catanele.

Limita linieĭ de N. începe din Valea-Largă și merge în linie dreaptă spre N. pe la Dealul-de-Viĭ.

Limita linieĭ de S. începe de la hotarul moșieĭ Urzicuța-Boureni și merge drept spre E. până la Sărăceana, un loc băltos de pe moșia Catanele.

Limita linieĭ de V. începe de la hotarul moșieĭ Urzicuța-Boureni și merge drept pănă la Valea-Largă.

Limita linieĭ de E. începe de la Sărăceanu și merge pănă la Valea-Largă.

După spusa bătrînilor, acum vr'o 200 anĭ, de cînd Turciĭ aŭ jefuit și prădat Cioroiul (comună, la 15 kil. de Coveiul), un oare-care Dumitriu Mușat, împreună cu toată familia sa, s'a refugiat pe locul acesteĭ comune, unde înainte era numaĭ pădure; acolo și-aŭ făcut eĭ bordee. După plecarea Turcilor nu s'aŭ maĭ întors la Cioroiŭ, de oare-ce satul fusese cu totul devastat. Pe lîngă eĭ aŭ maĭ venit și alțiĭ de prin satele comunelor vecine și ast-fel pădurea a fost tăiată și bordeele aŭ fost înlocuite prin case. Pănă la anul 1880 făcea parte ca cătun din com. Catanele, iar de la acest an a devenit comună deosebită, coprinzînd un singur cătun, numit Coveiul, în care se află reședința comuneĭ.

In comună se află o biserică, fondată de locuitorĭ, începută la anul 1855 și terminată la 1858. De asupra ușeĭ bisericeĭ se află următoarea inscripțiune:

«Ziditu-s'a această sfîntă și Dumnezeiască biserică, unde se prăsnuește și se cinstește hramul Sf. Martir Mucenic Dimitrie și Cuvioasa Paraschiva, din noŭ, cu toată osîrdirea și strădania epitropilor fiind Marin Durb, Ioan a luĭ Ștefan, Ioan a luĭ Iordache, Mitrică sin Barbu Busuioc, Marcu sin Marcu Vălcăna, stăruind din început și pănă în sfîrșit cu alergătura și cu darea de banĭ, unde ajutorindu-ĭ și locuitoriĭ dintr'acest

sat și alțĭ pravoslavnicĭ creștinĭ, de prin alte părțĭ, în zilele prea Înălțatuluĭ nostru Domn Alexandru Ghica, Caimacan a toată Țara-Romînească, cu bine-cuvîntarea prea sfinției sale D. Calinic, Episcopul Rîmniculuĭ, 1858, Iulie 3. Zugravĭ, Tudorache Marinescu, Nae sin Mateiŭ Zugravu.»

In comună se află o școală mixtă ce funcționează din 1888. Este întreținută de județ și de comună. Localul, făcut din zid, cu cheltuiala comuneĭ, este în bună stare. A fost frecuentată în anul 1892—93 de 48 de băețĭ și 5 fete. In vîrstă de școala sunt 78 băețĭ și 86 fete.

Știŭ carte 109 locuitorĭ, din carĭ 6 femeĭ.

Populația comuneĭ este de 992 locuitorĭ, din carĭ 470 bărbațĭ și 522 femeĭ. După legea rurală din 1864, sunt 10 împămînteniți numaĭ cu locurĭ de case și de grădină.

Case sunt 148 și bordee 35. Casele sunt făcute din zid, pămînt bătut, cărămidă, bîrne lipite cu pămînt și văruite.

Suprafața întreguluĭ teritoriŭ comunal este de 496 pogoane, din care 396 arabile.

Moșiile de pe teritoriul comunal sunt: Proprietatea d-luĭ Ștefan Năsoiŭ, în întindere cam de 150 hect. și cu un venit de 4000 leĭ; arendată; moșia Coveiul, ce aparține moșnenilor Coveiul și Boureni. Se seamănă pe ele: grîŭ, porumb, orz, etc.

Viile, în întindere de 24 hect., aparțin moșnenilor Coveeni și Boureni și se găsesc pe proprietatea lor. Produc vin roșu de bună calitate, dar în mică cantitate.

In comună sunt două cîrciumĭ și 5 comercianțĭ. Locuitoriĭ îșĭ desfac productele la Calafat și la schela Bistrețul; duc la tîrg cereale și importă: zahăr, fier, ceară, bumbac, stămburĭ, frînghie, lemne, var, vite, vin, rachiŭ și diverse pometurĭ. Productele le transportă cu carele maĭ mult pe căĭ naturale.

Comuna este străbătută de căile comunale: Coveiul - Catanele, Coveiul-Boureni și Coveiul-Băilești. Cea d'întîiŭ, Coveiul-Catanele, este șosea așternută cu piatră; iar cele-l'alte sunt căĭ naturale.

Calea ce duce la Boureni este lungă de 4 kil.; trece pe hotarul dintre moșia Urzicuța-Boureni și a moșnenilor Coveiul-Boureni. Cea despre Catane, este de 4 kil., merge drept de la Coveiul la Catane, trece prin Valĕa-Trăsniteĭ. Cea spre Băilești este de 5 kil., trece pe la Crucea-luĭ-Balună, de pe moșia Urzicuța - Boureni și pe partea de la vale de nisipul Băilești.

Venitul comuneĭ pe 1892—93 a fost de 1657 leĭ, 30 banĭ și cheltuelile de 1638 leĭ.

Vite marĭ cornute sunt 400, oĭ 114 și caĭ 18.

Coveiul, *sat*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Coveiul, cu reședința primărieĭ.

Coveiul, *lac*, în jud. Ialomița, pl. Borcea, pe teritoriul comuneĭ Rasa.

Coveiul, *moșie particulară*, jud. Dolj, pl. Băilești, com. Coveiul. Aparține moșnenilor Coveenĭ și Bourenĭ. Pe această moșie se găsesc 24 hect. de vie, ce produc vin roșu, de bună calitate.

Coverca, *locul*, unde Mihăilețul se varsă în Călimănel, jud. Suceava.

Covercile, *loc izolat*, jud. Olt, com. Ciomăgești, pl. Oltul-d.-s.

Covergă (La-), *numire* dată uneĭ *părțĭ* din *pădurea* Floricica, jud. Buzăŭ, comuna Pîclele, cătunul Joseni.

Covergilor (Dealul-), *deal*, în raionul com. Budișteni, pl. Podgoria, județul Muscel. E acoperit parte cu viĭ, parte cu pădure.

Covîrjin, *braț*, (prival), în jud. Ialomița, insula Balta, pl. Ialomița-Balta, com. Dudești.

Covragul, *sat*, face parte din com. Valea-Rea, jud. Tecuciŭ. Situat pe coasta dealuluĭ și a pădureĭ Ciorba, în marginea de E. a pădureĭ, la o depărtare de 3 kil. 600 m. de reședința com.

Are o populațiune de 12 fam., cu 43 sufl. Locuitoriĭ sunt împroprietărițĭ.

Satul s'a înființat pe la anul 1823. Se desparte de restul com. prin rîul Berheciul.

Covragul, *pîrîŭ*, izvorește din rîpa cu acelașĭ nume, jud. Tecuciŭ, și se varsă în partea dreaptă a Berheciuluĭ, în raionul com. Valea-Rea.

Covragul, *rîpă*, situată în pădurea Ciorba, la V. de satul Covragul, jud. Tecuciŭ, com. Valea-Rea.

Covrea, *deal*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Seaca, ce se lasă din dealul Botoșești. Are 50 m. înălțime și este acoperit cu locurĭ arabile.

Covrigeasca, *baltă*, pe moșia Slobozia, com. Fîntînelele, jud. Botoșani, cu o suprafață de 1 hect. 50 ariĭ.

Covrigești, *mahala*, din com. rur. Rîmești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Covrigi, *com. rur.*, și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Văilor, la o distanță de 49 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de com. rur. Broșteni, de 13 kil. Este situată pe o vale strîmtă înconjurată de toate părțile cu dealurĭ și văĭ, care, parte sunt acoperite cu pometurĭ, parte cu viĭ și parte cu pădurĭ. Formează comună cu satul Costeni și mahalalele: Valea-Mănăstireĭ, Hobița și Murgilești. Are o populație de 1800 loc., din carĭ 283 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 350 case.

Calitatea pămîntuluĭ este bună. Locuitoriĭ posedă: 50 plugurĭ, 95 care cu boĭ, 12 căruțe cu caĭ; 69 stupĭ.

Are o biserică deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală cu 1 învățător, frecuentată de 20 elevĭ; 1 cîrciumă.

Budgetul com. are la veniturĭ suma de 3075 leĭ și la cheltuelĭ 1014 leĭ.

Vite sunt: 700 vite marĭ cornute, 680 oĭ, 36 caĭ și 600 rîmătorĭ.

Această com. se mărginește: la E. cu com. Ohaba, ce ține de jud. Gorj; spre S. cu com. Văgiulești; spre V. cu com. Samarinești: iar spre N. cu com. Sura.

Văile maĭ principale în această com. sunt: Valea-Albineĭ, a-Pocșeĭ, a-Stîneĭ, a-Hobițeĭ, a-Drăganuluĭ, Cristiana; iar dealurĭ sunt: Culmea-Șiiaculuĭ, Dealul-Sfieĭ și Dealul-Poenilor.

Covrigiĭ (Dealul-), *deal*, în com. rur. Slivilești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Covurluiul, *județ*. Face parte din vechia Moldovă-d.-j. și servește ca hotar al Țăreĭ în spre Basarabia. Numirea acestuĭ județ vine de la pîrîul Covurluiul, ce-l străbate prin mijloc pe o întindere de 40 kil., de la Hulești până la Foltești. El are ca marcă o ancoră, în semn că la Galați, capitala județuluĭ, ancorează multe vase plutitoare, spre încărcare și descărcare.

Situația și hotarele.—Județul Covurluiul este așezat între 45° 25′ 50″ de latitudine nordică și 25° 41′ 10″ de longitudine estică.

Teritoriul acestuĭ județ este coprins între rîurile Prutul, care îl udă în partea estică, pe o lungime de 80 kil., și Siretul, care îl atinge la V., pe o întindere de 32 kil., precum și fluviul Dunărea la S., în lungime de 15 kil. In partea vestică, de la Vameșul până la Cudalbi, pămîntul acestuĭ județ se îndreaptă de la valea pîrîuluĭ Gerul spre E., iar d'acolo merge tot îngustîndu-se spre N. pe dealurĭ și văĭ, din carĭ cele maĭ multe își aŭ începutul în județele Tecuciŭ și Tutova.

Hotarele Covurluiuluĭ sunt: la S. județul Tulcea, de care îl desparte Dunărea, între gurile Siretuluĭ și ale Prutuluĭ; la E. Basarabia, despărțită prin rîul Prut, de la satul Vădeni până la gura Prutuluĭ; la N.-V. județul Tutova, începînd linia de hotar din malul drept al Prutuluĭ (comuna Cîrja, județul Tutova) și mergînd, înclinîndu-se spre N. până la punctul extrem Ghereasca (comuna Lupești); teritoriul jud. Tutova intră în Covurluiŭ, în partea nord-vestică, printr'un unghiŭ destul de mare, ale căruĭ laturĭ încep de la Lupești și schitul Zimbrul și se întretaie la Berești; la V. și S. se mărginește cu jud. Tecuciŭ, precum și cu rîul Siretul, care îl desparte de jud. Rîmnicul-Sărat (cu acesta se învecinește maĭ jos de căt. Vameș, com. Piscul, plasa Siret, în dreptul comuneĭ Corbul din R.-Sărat) și județul Brăila.

Topografia și orografia. — Forma teritoruluĭ jud. Covurluiŭ e lungăreață, asemuindu-se unuĭ pentagon. De la Galați, punctul cel maĭ sudic până la Ghereasca, punctul nordic cel maĭ depărtat, sunt aproape 100 kil.; de aice până la Bîrlad nu maĭ sunt de cît vr'o 10 kil.

Suprafața totală a județuluĭ e de 286351 hect., din carĭ 37237 hect. pămînt înpădurit, restul fără pădurĭ. Poziția terenuluĭ se caracterizează ast-fel: ridicat și presărat cu dealurĭ în partea superioară (N. și Nord-Estică) și plecat (jos) saŭ format din șesurĭ în partea inferioară (Sud-Vestică și Sud-Estică), adică în văile Siretuluĭ și ale Prutuluĭ. Punctul cel maĭ înalt e acel de la Ghereasca, d'aproape 184 metri d'asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre; iar punctul cel maĭ jos e parte din valea orașuluĭ Galați și malul Dunăreĭ; cu 6^{m}.560—7^{m}.136 d'asupra niveluluĭ Măriĭ.

Natura și calitatea soluluĭ variază după localitățĭ: argiloasă, calcaroasă, vegetală și mlăștinoasă. După plășĭ, se precizează ast-fel: *Horincea* și *Zimbrul*: în partea accidentată, argiloasă și arinoasă, prea puține locurĭ calcaroase, ceea-ce face că grîul reușește aice foarte rar; *Prutul*: maĭ puțin accidentată, calcaroasă, prea puțin arinoasă, de acea pămîntul produce bine tot felul de semănăturĭ, afară de malul Prutuluĭ, unde sunt expuse la negurĭ și păliturĭ, dar în schimb aci cultura viilor e maĭ în floare; *Siretul*: prea puțin accidentată, pămîntul calcaros și argilos în parte.

In județul Covurluiŭ se află numeroase dealurĭ și văĭ. Dintre dealurĭ, cele maĭ principale sunt:

Poleitul, Brăileĭ, Piscul-Sereĭ, Chiciura, al-Corniĭ, al-Țuțcanilor, al-Slivneĭ, etc. Văile cele maĭ însemnate sunt: a-Prutuluĭ, a-Ijdilenilor, a-Horincenilor (în care daŭ văile Lișcovuluĭ și Țuțcanilor), a-Paruluĭ, a-Oarbeĭ (Chirileștilor), a-Slivneĭ, a-Chinejeĭ, a-Covurluiuluĭ (Jorăștilor), a-Covurluiuluĭ-Sec, a-Porculuĭ, a-Roșieĭ, a-Rădeștilor, a-Bursucanilor, a-Suhuluiuluĭ, a-Măcișenilor, a-Geruluĭ, a-Potîrnicheĭ, a-Mălineĭ, a-luĭ-Manolache, a-Filioareĭ saŭ Făloaeĭ (Filești-Calica), a-Siretuluĭ, etc.

Clima. — Clima este potrivită și variabilă, în general sănătoasă; maximul căldureĭ e până la + 39 grade, iar al friguluĭ până la — 25.

Dintr'o serie de observațiunĭ meteorologice, culese de diferite persoane de știință în diferite intervale, între aniĭ 1859—1889, asupra orașuluĭ Galațĭ, carĭ obsevațiunĭ se pot aplica cu micĭ deosebirĭ și asupra întreguluĭ județ Covurluiŭ, rezultă următoarele date rezumative:

Presiunea atmosferică:

Minimum la 8 Martie 1886.	739. 4	7 anĭ de observațiĭ de la 1882—88; treĭ observațiĭ zilnice: 8 ore a. m., 2 și 8 p. m.
Maximum la 2 Fevr. 1882.	785. 5	
Mediu	761.13	

Temperatura:

Minimum la 8 Martie 1875.	25. 0	20 anĭ de observațiĭ: 1859—1863, 1870—77 și 1882—88.
Maximum 12 August 1859. .	49. 4	
Media $\frac{8_{a.}+2_{p.}+8_{p.}+min.}{4}$	11.75	

N. B.—Media 8 a.+2 p.+8 p. +min.$^{m.}$ s'a obținut numaĭ la intervalul de 7 anĭ (1882—88).

Vînturile, ce bat maĭ adese-orĭ, sunt: N.-E. S.-V. N., forța lor medie fiind 2.3 — 20 anĭ de observațiĭ

Umezeala medie, absolută m. m. 8.0 (3 anĭ de obs., 1886—88).

Umezeala medie relativă % 73.44 (5 anĭ de observațiĭ, 1884 până la 1888).

Evaporațiune în timp de 5 anĭ: 1884—88 mm. 4.876.6.

Ploaie în timp de 5 anĭ: 1884—88 mm. 2.256.9.

Stratul zăpezeĭ în timp de 3 anĭ: 1886—88 mm. 3.312.3.

Ozonul în timp de 4 anĭ: 1885—88 media . . . . 8.3.

Nebulozitate:

1.148	zile	senine
1.464	»	puțin nouroase
1.158	»	foarte nouroase
1.007	»	acoperite
289	»	de ploaie la aniĭ 1886—88
86	»	de zăpadă la aniĭ 1886—88.

Hidrografia. — Apele ce udă jud. Covurluiul sunt următoarele: curgătoare, fluviul Dunărea la S.; rîurile Prutul la E. și Siretul la V., iar în direcția E.-V. pîraiele: Horincea (Hurmuzul), Covurluiul-cu-Apă, Covurluiul-Sec, Chineja, Suhuluiul-cu-Apă și Suhuluiul-Sec, Gerul, Bîrlăzelul, Lozova, Cătușa, etc., precum și pîrîiașele: Oarba, Zoițana, Elanul, Recea, Oancea, Prutețul, Merea, Slivneĭ, Gologanul, Mălineĭ, etc.; stătătoare, lacurile: Brateșul, Covurluiul, Sovîrca; iazurile: Lacul-Mare, Bugeanul, Siretul-Stătător, Iazul-Miclesculuĭ (Chișteala-Vechie), Lacul artificial de la Bujor și lăcușorul de pe dealul dintre Mălușteni și Țuțcani; bălțile: Rădeanul, Cătușa, Gheboasa, Lozova, etc., precum și altele maĭ micĭ, formate maĭ ales de vărsăturile Prutuluĭ.

Populațiunea. — Intre 1840—1849, numărul total al populațieĭ jud. Covurluiŭ era de 15649 fam., saŭ 78470 suflete. Intinderea teritoriuluĭ era de 165 $^{11}/_{44}$ leghe pătrate, avînd decĭ cîte 475 locuitorĭ de leghe, cu 3 orașe și 82 sate. Locuitoriĭ se clasificaŭ ast-fel: *a)* scutițĭ de dărĭ 4825, din carĭ: 177 boerĭ saŭ fiĭ de boerĭ, 37 amploiațĭ fără rang, 517 clericĭ și servitorĭ bisericeștĭ, 19 profesorĭ și medicĭ, 312 străinĭ, 770 intendențĭ și servitorĭ, 306 privilegiațĭ, 530 slujbașĭ, 71 țiganĭ mănăstireștĭ, 300 țiganĭ particularĭ, 491 soldațĭ, 176 slujitorĭ, 1118 infirmĭ; *b)* contribuabilĭ (birnicĭ): negutătorĭ și meșteșugarĭ 1098, mazilo-ruptașĭ 2156, sătenĭ cultivatorĭ 5842, fără domiciliŭ fix 293, emigrațĭ 233, evreĭ 238, străinĭ traficanțĭ 1011, țiganĭ aĭ statuluĭ 55; totalul familiilor 10871.

Satele ținutuluĭ se împărțeaŭ ast-fel: 14 mănăstireștĭ, 22 răzășeștĭ, 46 particulare; iar populația: 9513 aparținînd mănăstirilor, 22803 de răzeșĭ și 46156 de particularĭ. Bisericĭ 103, orașe 3, sate 82. Dintre sate, 31 coprindeaŭ maĭ puțin de 50 locuitorĭ, 23 de la 50—100, 20 de la 100—200, 5 de la 200—300, 2 de la 300—400 și 1 de la 400—500.

Ținutul Covurluiuluĭ făcea atuncĭ parte din zona a treia (toată Moldova era împărțită în treĭ zone), compusă din județele: Fălciŭ, Tutova, Tecuciŭ, Putna și Galați, zonă maĭ puțin populată, din cauza apropiereĭ fortărețelor și a lipseĭ pădurilor.

In anul 1865, adică îndată după aplicarea legeĭ comunale din 1864, se găseaŭ în acest județ: 43 comune, din carĭ 1 urbană și 43 rurale, cătune eraŭ 101, case 13588, familiĭ 21804, bisericĭ 110, care se repartizaŭ pe plășĭ în modul următor: *Siretul:* 14 com., 32 căt., 6528 case, 14098 familiĭ și 24 bisericĭ; *Prutul:* 12 com. 31 căt., 3288 case, 3780 familiĭ și 29 bisericĭ; *Horincea*: 18 com., 38

căt. 3772 case, 3930 familiĭ și 39 bisericĭ.

In fine, după cel din urmă recensămînt din Aprilie 1890, în întreg județul Covurluiŭ, se aflaŭ 30667 capĭ de familie, cu 127047 suflete, din carĭ: 66848 bărbațĭ și 60192 femeĭ; 69709 necăsătorițĭ, 48277 căsătorițĭ, 8827 văduvĭ și 327 divorțațĭ; știŭ carte 30973 persoane, nu știŭ 96076.

Numărul contribuabililor e de 17315.

Din această populație, 5282 contribuabilĭ, 12013 capĭ de familie, cu 59143 suflete sunt în orașul Galați; și 12033 contribuabilĭ, 17754 capĭ de familie, cu 67897 suflete, în comunele rurale.

Cu privire la suprafața teritoriuluĭ, avem 44 locuitorĭ la o sută hect. pămînt, saŭ 2,25 hect. de om.

După religiunĭ, locuitoriĭ Covurluiuluĭ se împart: ortodoxĭ 107107, gregorianĭ (armenĭ) 300, lipovenĭ 36, catolicĭ 4418, protestanțĭ 499, mozaicĭ 14577 și mahomedanĭ 115. Dintre izraelițĭ, 13442 sunt în Galațĭ și 1135 în comunele rurale; iar dintre creștiniĭ eterodoxĭ și mahomedanĭ, maĭ toțĭ sunt în capitala județuluĭ.

Mișcarea populațieĭ acestuĭ județ pe anul 1888 prezintă următoarele cifre: căsătoriĭ 757, nașterĭ 5077 și morțĭ 3698; morțĭ-născuțĭ 64. Din aceastea, 269 căsătoriĭ, 1769 nașterĭ, 1565 morțĭ și 37 născuțĭ-morțĭ aŭ fost la populația urbană; iar 488 căsătoriĭ, 3308 nașterĭ, 2133 morțĭ și 27 născuțĭ-morțĭ la cea rurală.

După religiune, aŭ fost 1359 căsătorițĭ ortodoxĭ, 28 catolicĭ, 2 armenĭ și 120 izraelițĭ. După instrucție, 341 bărbațĭ însurațĭ aŭ știut iscăli, 146 nu; dintre femeile măritate, 159 cu știința iscălireĭ, 598 fără; iar după aceeașĭ însușire, la oraș aŭ fost 206 bărbațĭ cărturarĭ și 63 necărturarĭ, 130 femeĭ cu știință de carte și 139 fără, pe cînd la sate 135 bărbațĭ aŭ știut iscăli și 353 nu, femeĭ cu știință de carte 29 și fără 459.

Nașterile, după religiune, se împart în: 4411 din părințĭ ortodoxĭ, 134 catolicĭ, 21 protestanțĭ, 5 armenĭ, 1 lipovan, 1 mohamedan, 504 izraelițĭ; după protecțiune: 4763 Romînĭ, 5 Italienĭ, 2 Francezĭ, 124 Austro-Ungarĭ, 16 Germanĭ, 14 Rușĭ, 28 Turcĭ (supușĭ), 103 Grecĭ, 4 Sîrbĭ, 7 Bulgarĭ și 9 de alte protecțiĭ. Dintre născuțĭ, sunt 4775 copiĭ legitimĭ, 291 naturalĭ (nelegitimĭ), 11 găsițĭ; nașterĭ gemene 79, și anume: 77 îndoite și 2 întreite.

Dintre morțĭ, sunt 1934 bărbațĭ și 1759 femeĭ; 759 cununațĭ (din carĭ 445 bărbațĭ și 314 femeĭ), necununațĭ 2346 (din carĭ 1246 bărbațĭ și 1102 femeĭ), văduvĭ 541 (209 bărbațĭ și 332 femeĭ), și cu stare civilă necunoscută 52 (41 bărbațĭ și 11 femeĭ); după religiune: 3291 ortodoxĭ, 117 catolicĭ, 14 protestanțĭ, 11 armenĭ, 6 lipovenĭ, 3 mohamedanĭ, 249 izraelițĭ, și 6 de alte religiĭ. După cauzele producătoare, morțile aŭ provenit: 3612 din boală, 63 din accidente și 23 prin sinucidere.

Ocupația locuitorilor.—Locuitoriĭ județuluĭ Covurluiŭ se ocupă în genere cu cultura cerealelor și a viilor, cu creșterea vitelor, transportul, lucrul de mînă, pescăria și, în deosebĭ în capitala județuluĭ, cu negoțul și industria (meseriile). După ocupație, ceĭ 30667 capĭ de familie aĭ acestuĭ județ se specifică: 26894 plugarĭ, cărăușĭ și muncitorĭ cu brațele, 2117 comercianțĭ, 796 industrialĭ (meseriașĭ) și 860 funcționarĭ de diferite categoriĭ și persoane cu profesiunĭ libere.

Proprietatea fonciară. — Proprietatea fonciară în tot județul Covurluiŭ, fie rurală fie urbană, se evaluează la 58686029 leĭ, 50 banĭ, din carĭ 30745858 leĭ proprietatea rur. și 27940171 leĭ, 50 banĭ cea urbană.

Veniturile tuturor proprietăților din județ se estimează la 5868602 leĭ, 95 banĭ, astfel desfăcute: de la clădirile din tot județul leĭ 2984353; de la proprietățile rurale cultivate de însișĭ proprietarii leĭ 2081846.76; de la proprietățile, arendate, iar proprietariĭ locuind în țară, leĭ 718040.73; de la proprietățile arendate și proprietariĭ locuind în străinătate, leĭ 120362.31

Din 37 comune rurale, azĭ aflătoare în acest județ, 12 sunt locuite numaĭ de răzășĭ, 7 amestecătură răzășĭ și foștĭ clăcașĭ și 18 numaĭ foștĭ clăcașĭ și însurățeĭ împroprietărițĭ la 1864 și 1878. Dintre plășĭ, Horincea e maĭ toată formată din sate răzășeștĭ, ale căror proprietățĭ s'aŭ micșorat foarte mult prin moștenirĭ; pl. Prutul are numaĭ patru sate de răzășĭ: Oancea, Fîrtănești, Măstăcanĭ, Moscul și parte din Umbrărești; iar în pl. Siretul, nicĭ un sat răzășesc; în pl. Zimbrul, cincĭ: Bursucani, Crăești, Cudalbi, Smulți și Vîrlezi.

Numărul foștilor clăcașĭ împroprietărițĭ la 1864 e de 4667, iar al însurățeilor cărora li s'a dat pămînt de la 1878 până la 1880, de 1295 inșĭ.

Pentru întîia aplicare a legeĭ pentru vînzarea bunurilor Statuluĭ în loturĭ micĭ, din 1 Aprilie 1889, adică la ceĭ ce n'aŭ de loc pămînt saŭ aŭ maĭ puțin de o jumătate hectar, s'aŭ în-

scris pe tablourile respective în județul Covurluiŭ 4199 romînĭ muncitorĭ de pămînt, din carĭ 3521 în comunele rurale și 678 din părțile mărginașe ale orașuluĭ Galați. Toate înscrierile din sate sunt pentru loturĭ de 5 hect.; cele din oraș variază ast-fel: 519 loturĭ de 5 hect., 100 de 10 hectare, 32 de 15 hect., 2 de 20 și 15 de 25.

Numărul proprietarilor fonciarĭ, ale căror moșiĭ sunt maĭ marĭ de 143 hect. (100 fălcĭ), este de 95; saŭ în total 114765 hect. 43 ar. aparțin proprietățeĭ marĭ.

Aceste moșiĭ sunt: Băleni și Zăgancea, în comuna Băleni; Șerbești-Vechĭ și Izgon, în Braniștea; Slobozia - Ventura, Cotros și Zăvoiul, în Cuca; Gologanul, Bezmanul, Bătrînul-Izvoreț și Ciudinul, Murgociul și Pleșești (2 trupurĭ) în Cudalbi; Satul - Costiĭ, Filești (Calica), Movileni, Șendreni (2 trupurĭ), Gheboasa, Cișmelele - Micĭ, Țiglina, Serdarul (Șendreni), Bărboși, Rusca-Mare și Rusca-Mică, în com. Filești; Măcișeni, Urlești și Corni în comnna Măcișeni; Mînjina, Potîrnichea-Cocorăși, Fîntîna - Geruluĭ (2 trupurĭ), în Mînjina; Pechea, trupul din Pechea, Cioara - Elena, Lupa și Oticul în Pechea; Vameș (2 trupurĭ), în Piscul; Slobozia - Conachi, în comuna cu acelașĭ nume; Gornești, în Smulți; Bălintești, Cioinagi, Ghibărțeni și Pochișcani, în com. Bălintești; Slobozia-Băneasa, Bucșeneasca și Boereasca în Băneasa; Golășeĭ, Urechești, Umbrărești (4 trupurĭ), Puțichioaia și Armeneasca, în Bujor; Terchileni - Voinești - Bazan - Caușan, Voinești - Țopeni, Călugăreasca și Tîrgul - Berești în Berești; Bogdan-Proșie și Potroci, Sora, Proșie și Călugăreasca, în Crăești; Drăgușeni și Diocheți în Drăgușeni; Foltești în comuna omonimă; Frumușița (2 trupurĭ) și Ijdileni, în Frumușița; Lunca, Hulești și Roșia, în Jorăști; Chirafteĭ și Drăculești, în Măstăcani; Slobozia-Oancea și Oancea (3 trupurĭ), în com. Oancea; Rogojeni-Chirilești, în Rogojeni; Onciul, în Slivna; Tătarca, Șivițele, Galata și Frumoasa în Șivița; Odaia-Manolachi, Slobozia - Movilă, Ibrian (2 trupurĭ) și Movila-Turculuĭ, zisă și Monete, în Tulucești; Vîrleaza-d.-s. și Vîrleaza-d.-j., Vîrlează-Itești, în Vîrlezi; Pășcani-Vlădești, Fîntîna-Țiganuluĭ, Pășcani, Brănești și Roșcani, în Vlădești.

Dintre moșiile particulare ale Covurluiuluĭ, cea maĭ mare e Foltești, cu 11082 hectare întindere; iar cea maĭ mică (negreșit până la măsura luată de 100 fălcĭ) Bogdan - Proșie și Potroci, din com. Crăești, cu suprafață de 143 hect.

Moșiile statuluĭ din acest județ sunt: Oasele și Mavromolul saŭ Cuca-Mică, în com. Cuca; Bălțatul, în Slob.-Conachi; Măxineni, Crăciuna saŭ Viorica, în Independența; Braniștea și Țipești, în Braniștea; Hliza-Precista, în Filești; Zîrnești cu trupurile Chiștila și Perișeni în Jorăști; Vladnicul, în Măcișeni; trupul Obreja în Cudalbi; Schitul-Ghereasca, în Lupești; Vădeni, în Rogojeni; Mavromolul în Fîrțănești; Piscul-Hîrșești, în Piscul; Balta-Brateș și balta cu moșia Bădălanuluĭ, în Sivița; Tulucești, Sultanul și Cișmelele, în com. Tulucești.

Totalul venituluĭ anual de la aceste moșiĭ e de leĭ 463493. Cele maĭ multe din ele s'aŭ vîndut potrivit legeĭ vînzăreĭ bunurilor.

Costul mijlociŭ al uneĭ fălcĭ de pămînt în acest județ, vîndută de vecĭ, este de la 240—300 leĭ; în foarte rarĭ cazurĭ ajunge până la 350 leĭ. După tabloul de prețurĭ întocmit de Ministerul Domeniilor pentru vînzarea bunurilor statuluĭ în loturĭ micĭ, moșiile din Covurluiŭ sunt clasate de categoria IV și prețuite la 300 leĭ hectarul.

Agricultura, viticultura. — In genere vorbind, pămîntul jud. Covurluiŭ nu se poate califica ca neproductiv, afară de unele localitățĭ, unde e foarte uzat din cauza neîngrășăreĭ și a exploatăreĭ neîngrijite. Săteniĭ maĭ ales cultivă cu totul rudimentar ogoarele lor; de aceea nicĭ nu pot aștepta de la ele recolte prea îmbelșugate. Lipsa de pădurĭ îndestulătoare, cauzînd lipsa de ploĭ la timp saŭ a ploilor prea dese cînd nu trebue, aduce mare stînjinire plugărieĭ și economieĭ rurale din acest județ.

Semănăturile ce se fac maĭ mult aicĭ sunt: grîŭ, secară, porumb, orz, mălaiŭ, (meiŭ), etc.; se cultivă încă, deși în mică cantitate, rapiță, in, cînepă, fasole, cartofe și alte legume.

Producția agricolă în anul 1886—87 a fost de 934895 hectol., din carĭ 38950 grîŭ, 162822 secară S-ta Elena, 180207 secară indigenă, 209391 porumb, 26482 cincantină, 236398 orz, 53365 ovăz, 11752 fasole, 200 rapiță, 6238 meiŭ. Din această sumă, 400203 hectol. aŭ fost întrebuințațĭ pentru consumația județuluĭ, sămînță, vite, etc.; restul s'a pus în comerciŭ.

In anul agricol 1887—88, întinderea terenuluĭ semănat a fost de 112971 hect., cu o producțiune totală de 1211915 hectolitri; iar pe specĭ: grîŭ 11259 hect. cu 143425 hectol., secară 38246 hect. cu 537400 hectol.,

porumb 41434 hect. cu 263309 hectol., meiŭ 976 hect. cu 10064 hectol., ovăz 5030 hectare cu 58915 hectol., orz 15284 hect. cu 188476 hectol., rapiță 322 hect. cu 7240 hectol., cînepă 104 hect. cu 544 hectol., in 316 hect. cu 2532 hectol.

In 1889 întinderea semănăturilor a fost de 94901 hect., 95 ariĭ (66365 fălcĭ), din carĭ 32792 hect., 76 ariĭ semănătură de toamnă și 62109 hect., 19 ariĭ de primăvară, producînd în total o recoltă de 1292753 hectolitri; iar pe speciĭ, producția a fost: grîŭ 155641 hectol., secară S-ta Elena 135171, secară indigenă 217277, porumb 364225, cincantină 126225, orz 181538, ovăz 45776, fasole 8831, in 11863, cînepă 7855, cartoafe 11477, meiŭ 7187, linte 10272, mazere 1150, rapiță 8260.

Din suma de 1292753 hectol., oprindu-se pentru consumația locuitorilor și sămînță 449541, escedentul produs s'a vîndut și s'a realizat pe el cifra de 5972775 leĭ.

Față cu numărul populațieĭ, rezultă dar că în 1889 de fie-care locuitor s'a sămănat cîte 1.054 falce și s'a produs cîte 20,22 hectol. în total. Adunînd acum capitalul realizat în același an atît din recolta vîndută, cît și din lăptăriĭ, lînă și vinurĭ, avem suma de leĭ 7093113, banĭ 19, și anume: din escedentul recolteĭ vîndute 5972775; lăptăriĭ 113013 leĭ, 25 banĭ; lînă 145705 leĭ, 44 banĭ și vinurĭ 861619 leĭ, 50 banĭ; saŭ o avere de fie-care locuitor cîte 104 leĭ, 50 banĭ.

Arenda de falce în acest județ se plătește de la 28 până la 50 leĭ; minimum e în plasa Prutul și maximum în pl. Siretul.

In primăvara anuluĭ 1890 s'aŭ făcut semănăturĭ de săteniĭ din Covurluiŭ 2666 hect., 20 ariĭ în ogoare sterpe, 11824 hect., 95 ariĭ în porumbiște, 37756 în miriște, total 52243 hect., 15 ariĭ; iar proprietariĭ și arendașiĭ aŭ semănat 2649 hect. în ogoare sterpe, 5211,66 în porumbiște, 15343 în miriște, total hect. 24302,06. Peste tot pămîntul semănat a fost de 76545 hect., 21 ariĭ.

Viile Covurluiuluĭ sunt în număr de 7332 și ocupă o suprafață de 3508 hect.; producția vinicolă în 1887 a fost de 226011 hectol., 83 litri, din carĭ 31038 hectol., 91 litri vin negru și 194972 hectol., 92 litri alb. In 1889, produsul vinuluĭ în decal. a fost de 1013670. Prețul mijlociŭ, cu care s'a vîndut, a fost de 85 banĭ decalitrul. Vinul acestuĭ județ se consumă maĭ mult în localitate.

Proporția viilor la populație e de 19 locuitorĭ pentru un hect. de vie. Vinurile de aicĭ conțin cele albe 8,44% în volume alcool și 14,91 extract în grame pe litru.

In jud. Covurluiŭ se fabrică puțin rachiŭ; pomi roditorĭ nu prea sunt, afară de pl. Horincea, care e maĭ bogată în această privire, maĭ ales se găsesc: nucĭ, zarzărĭ, merĭ, perjĭ, etc.

In 1889 aŭ fost 3976 stupĭ de albine, carĭ aŭ produs 6995 klg. miere și 2420 klg. ceară.

Vitele. — Numărul vitelor, după datele din 1888, se ridică la 136411 capete, ast-fel specificate: 44552 boĭ și vacĭ, 199 taurĭ, 5356 vițeĭ, 61 bivolĭ și bivolițe, 7390 caĭ și epe, 198 armăsarĭ, 762 mînzĭ, 47 catîrĭ și măgarĭ, 65700 oĭ și mieĭ, 2122 berbecĭ, 2007 țapĭ și capre și 8036 rîmătorĭ. In 1889 eraŭ 2793 capete de vite cornute.

In ce se atinge de produsele decurse din creșterea vitelor în același an, ele se cifrează așa: cașcaval 51,850 kil., brînză 87,600 și unt 9,293; iar lîna produsă a fost 156,058 kil., specificată în chipul următor: albă 53,268, neagră 49,980, țigaie 30,560 și țurcană 22,250. Prețul lîneĭ variază de la 65 banĭ până la 1 leŭ, 25 banĭ, kil.

Pentru suhatul vitelor din Covurluiŭ sunt destinate 11,643 hect. 46 ariĭ; în multe comunĭ, locul de pășunat e neîndestulător saŭ chiar lipsește maĭ cu totul.

Prețul mijlociŭ al vitelor este: boĭ de la 40—140 leĭ de cap, vacĭ 37—87, taurĭ 135, vițeĭ 13—16, bivolĭ și bivolițe 110, caĭ, armăsarĭ și epe ordinare 85—160, mînzĭ 22—25, catîrĭ și măgarĭ 55, oĭ și mieĭ 8, berbecĭ 9, țapĭ și capre 8, rîmătorĭ 17—50 leĭ la cap.

Comerciul și industria. — S'a arătat maĭ sus că din recolta anuluĭ 1886/87, în sumă de 934,895 hectol., s'a pus în comerciŭ 534,602 hectol.; asemenea din producția vinuluĭ din 1887 s'a pus în negoț 405,534 decal. Din 1,292,753 hectol., produșĭ în 1889, s'aŭ destinat comerciuluĭ 843,212.

Valoarea productelor județuluĭ Covurluiŭ, exportate anual, se ridică la $4^1/_2$—5 milioane leĭ.

In ce privește vitele, numaĭ în piața Galațĭ, în 1887, s'aŭ tăiat și consumat 17,089 capete, și anume: 16,346 boĭ și vacĭ, 51 bivolĭ și bivolițe, 617 vițeĭ și rîmătorĭ; asemenea în același interval s'aŭ pus în negoț 35,000 kil. cașcavalurĭ, 71,552 kil. diferite brînzeturĭ și 1,700 kil. unt proaspăt. Tot-o-dată s'aŭ vîndut și 80,393 kil. lînă de diferite calitățĭ.

In întreg acest județ sunt

2,966 patentarĭ, din carĭ 2,057 comercianţĭ de diferite ramurĭ, 796 industriaşĭ şi meşteşugugarĭ şi 53 profesioniştĭ liberĭ. Din aceştia, 2,041 sunt în Galaţĭ, iar 925 în comunele rurale. Patentariĭ comunelor rurale se specifică: *a)* comercianţĭ: cîrciumarĭ 344, arendaşĭ 103, lipscanĭ - bogasierĭ 53, băcanĭ 46, comerciul de cereale 36, grădinarĭ-zarzavagiĭ 17, comerciul de oale 9, pescarĭ 8, precupeţĭ 4, antreprenorĭ 3, bancherĭ-împrumutătorĭ 3, căruţaşĭ 2, chirestigiĭ 2, braşovenĭ 2, cavafĭ 1, comerciul de var 1, total 643, cu 16 specialităţĭ; *b)* industriaşĭ: proprietarĭ de morĭ de vînt 74, proprietarĭ de poverne şi fabrice de spirt (din aceste din urmă una singură e maĭ mare) 49, proprietarĭ de morĭ cu aburĭ 34, cizmarĭ 29, fierarĭ-meseriaşĭ 26, croitorĭ 14, brutarĭ 12, măcelarĭ 10, dulgherĭ 9, cojocarĭ-blănarĭ 8, boiangiĭ 7, mecanicĭ 4, birtaşĭ 4, dogarĭ 2, tinichigiĭ 2, fabricanţĭ de caşcaval 2, fabricanţĭ de lumînărĭ de ceară 2, plăpomarĭ 1, bărbierĭ 1, curelarĭ 1, total 281, cu 20 specialităţĭ; profesiĭ libere: 1 avocat.

Punînd la un loc profesiile comune satelor şi oraşuluĭ, avem în tot judeţul: comercianţĭ: cîrciumarĭ 812, băcanĭ 238, lipscanĭ-bogasierĭ 198, comerciul de cereale 71, comerciul de fructe şi zarzavaturĭ 55, precupeţĭ 46, bancherĭ şi împrumutătorĭ 41, cherestigiĭ 39, pescarĭ 30, cavafĭ 18, braşovenĭ 17, comerciul de oale 14, căruţaşĭ-patronĭ 12, antreprenorĭ de lucrărĭ publice 11, comerciul de var 2, etc.; industriaşĭ: măcelarĭ 79, cizmarĭ 61, brutarĭ 60, fierarĭ-meseriaşĭ 58, tîmplarĭ-dulgherĭ 45 croitorĭ 44, morĭ cu aburĭ 43, bărbierĭ 37, tinichigiĭ 34, birtaşĭ 31, dogarĭ 13, cojocarĭ-blănarĭ 11, boiangiĭ 8, plăpomarĭ 6, fabricanţĭ de lumînărĭ de ceară 3, etc.

Căĭ de comunicaţie. — Comunicarea în jud. Covurluiŭ se face pe apă şi pe uscat. Comunicarea pe apă se face prin Dunărea şi Prut cu vase plutitoare, ce vin în portul Galaţi şi se duc de aicea, precum şi prin Siret, pe care se scoboară numeroasele plute de lemnărie aduse în schela Galaţilor.

Comunicarea pe uscat se face prin şosele şi drumul de fer. Şoselele cele maĭ principale sunt: Calea naţională Galaţi-Tecuciŭ, care începe din Galaţi cu str. Brăileĭ şi de la Bărboşĭ merge paralel cu drumul de fer şi cu Siretul, străbătînd coasta sud-vestică a acestuĭ judeţ, pe o întindere de 37 kil.

Tot cale naţională e şi şoseaua Galaţi-Bădălan (spre Reni), în întindere de $3^1/_2$ kil.

Căile judeţene Galaţi-Bîrlad şi *Galaţi - Fălciŭ.* — De la Galaţi (bariera Traian), prin comuna Tuluceşti, Şiviţa şi Frumuşiţa, până în apropiere de Folteşti, este o singură cale judeţeană, lungă de 35 kil., care e şi cea maĭ vechia şi maĭ bine întreţinută (petruită). De la Folteşti, şi anume din dealul Baba-Draga şi valea mlăştinoasă a Cealmăuluĭ, pe unde apa lacului Covurluiŭ are o scursoare în Prut, calea aceasta se ramifică în două: una merge spre inima judeţuluĭ prin com. Folteşti, Fîrţăneşti, Bujor, Vîrlezi, Crăeşti şi Bursucani spre Bîrlad; iar alta trece pe malul Prutuluĭ, Vlădeşti, Oancea, Rogojeni spre Fălciŭ.

Aceste căĭ judeţene, către carĭ se unesc la cea d'întîia şoseaua vecinală Bujor - Bereşti - Lupeşti spre Bîrlad pe valea Chineje, şi la a doua Rogojeni-Cavadineşti-Ţuţcani pe valea Horinceĭ (împreunîndu-se cu calea judeţeană Fălciŭ-Tîrgul-Murgeni, din jud. Tutova), străbat judeţul în lungul săŭ şi sunt cele maĭ importante drumurĭ de uscat ale jud. Covurluiŭ.

Distanţa de la Galaţi la Bursucani, adică la hotarul vest-nordic al jud. Covurluiŭ e de 82 kil. Pe această linie până la Bujor (54 kil.) şoseaua e complect petruită; de la Bujor la Vîrlezi e nepetruită; apoĭ de la Vîrlezi în sus până la Bursucani (16 kil.) este iarăşi în stare de petruire.

Distanţa de la Galaţi-Baba-Draga-Vlădeşti-Rogojeni-Cavadineşti-Ţuţcani, până la hotarul nord-estic al judeţuluĭ, adică pe a doua cale judeţeană, e de 96 kil.; această cale (se înţelege de la Baba-Draga), pe o lungime de 51 kil., este aproape în stare primitivă.

Pe lîngă căile vecinale de maĭ sus, carĭ se găsesc în plăşile Prutul, Horincea şi Zimbrul şi carĭ complectează pe cele judeţene, maĭ este calea Galaţi-Pechea-Cudalbi, ce străbate plasa Siretul şi parte din Zimbrul pe o distanţă de 54 kil., începînd de la Galaţi (bariera Tecuciuluĭ) şi parcurgînd com. Fileşti, Pechea, Mînjina şi Cudalbi.

Asemenea maĭ e şi un drum vecinal, care vine de la Băleni-Cuca pe dealul Poleitul până la Galaţi.

In ce priveşte starea în care se găsesc şoselele din judeţul Covurluiŭ, ea se resumează astfel în anul 1890: $40^1/_2$ kil. calea naţională bine lucrată şi întreţinută; 67 kil. 162 m. căĭ judeţene sistematice şi complect lucrate, cu 52 podurĭ şi podeţe, 16 caseurĭ pavate, 16 case de cantonierĭ (încăpătoare de 2 familiĭ, la distanţă de 4 kil. unul

şi cu loc de un hect. împrejur pentru grădină); 49 kil. 700 m. căĭ vecinale în mod complect terminate, cu 31 podurĭ şi podeţe, fără case de cantonierĭ.

Zilele de prestaţiĭ judeţene sunt 33.406 1/2 cu carul şi 33.548 1/2 cu palmele. Pentru facere din noŭ de drumurĭ, podurĭ şi podeţe, jud. Covurluiŭ nu dispune anual de cît de 25.000 leĭ; restul de 18.300 leĭ. din budgetul drumurilor se cheltueşte cu întreţinerea şoselelor şi serviciul tecnic.

Cît priveşte drumul de fer, judeţul Covurluiŭ este traversat în partea sud-vestică, pe o distanţă de 49 kil. (între staţiile Galaţi - Bărboşi - Independenţa şi Vameş), în carĭ intră şi curba de la Bărboşi, unde s'a construit 14 kil. fără nicĭ o nevoie pentru comunicaţie. Prin varianta Bărboşi-Galaţi şi prin tunelul din N. Galaţilor se scurtează cu 7 kil. această linie.

Adevărata linie ferată însă, ce deserveşte în mod efectiv acest judeţ, este linia directă Galaţi-Bîrlad, de vr'o 110 kil.

Judeţul Covurluiŭ a înfiinţat şi întreţine cu cheltuiala sa 2 birourĭ telegafice: unul la Bujor şi altul la Pechea; iar serviciul poştal se îndeplineşte prin poşta rurală.

Cariere de pietriş şi de piatră. — In jud. Covurluiŭ se află următoarele cariere de pietriş: pl. *Prut:* la Ijdileni, Frumuşiţa, Scînteeşti, Folteşti, Măstăcani, Dălbăneasca (Fîrţăneşti), Băneasa, Bujor, Brăneşti, Moscu şi Oancea; pl. *Horincea:* Rogojeni-Prut şi Rogojeni-Chirileşti, Cioinagi, Pochişcani, Bereşti şi Roşia; pl. *Zimbrul:* Ghingheşti şi Diocheţi (în pădure); pl. *Siret:* Cuca.

Carieră de piatră e una singură în com. Slobozia-Conachi, pl. Siret, al căreĭ produs serveşte la facerea podurilor judeţene.

Toate carierele se exploatează de judeţ.

Starea financiară.—Toate veniturile la un loc ale jud. Covurluiŭ, în care intră venitul comuneĭ Galaţi, ale comunelor rurale şi cele proprie judeţene, fie pentru serviciele ordinare, fie pentru drumurĭ, se urcă anual la leĭ 2.340.777, banĭ 8 (budgetul 1890—91), ast-fel repărţite: com. Galaţi leĭ 1.496.430,23; comunele rurale leĭ 379.086,17; judeţul leĭ 465.260,68.

Veniturile ordinare ale judeţuluĭ din zecimĭ (asupra fonciaruluĭ, căilor de comunicaţie, patenteĭ, licenţeĭ, etc.) se ridică pe an la 373.708 leĭ, 9 banĭ; iar ale drumurilor se cifrează la 91.552 leĭ, 59 banĭ.

In 1890, comunele rurale aveaŭ depuşĭ spre capitalizare la Casa de Depunerĭ pentru construcţiĭ publice (bisericĭ, şcolĭ, etc.) leĭ 71.566, banĭ 60; iar datoriile aceloraşĭ comune se cifraŭ la 11.558 leĭ, 47 banĭ.

Budgetul judeţuluĭ pe anul 1890—91 este acesta: Budgetul ordinar: veniturĭ leĭ 373.708,09; cheltuielĭ leĭ 313.996,79; escedent 59.711,30. Budgetul drumurilor: veniturĭ leĭ 91.552,59; cheltuelĭ leĭ 82.95,907. Escedent 8.593,52.

Contribuţiile directe, cu carĭ participă acest judeţ către stat, judeţ, comună şi camera de comerciu, se ridică anual la 1.005.188 leĭ, 92 banĭ, specificate în modul următor: către stat: căĭ de comunicaţie 103.890; patente 124.812 leĭ, 39 banĭ; foncieră 359.446 leĭ, 33 banĭ; transmitere 4.909 leĭ, 80 banĭ; taxa de 5% pe salar 15.862 leĭ, 35 banĭ (aceasta de la 1 Iulie 1891 s'a desfiinţat); pentru percepere 58.971 leĭ, 73 banĭ; judeţ: zecimĭ adiţionale 143.805 leĭ, 14 banĭ; drumurĭ 51.021 leĭ, 76 banĭ; comună: zecimĭ 136.282 leĭ, 98 banĭ; camera de comerciu: zecimĭ 6.186 leĭ, 60 banĭ.

Intocmirĭ administrative. — Jud. Covurluiŭ coprinde 111 sate saŭ cătune şi un singur oraş (Galaţi), constituind toate 38 comune, din carĭ una urbană şi 37 rurale; în comunele rurale sunt şi 5 tîrguşoare: Bereşti, Bujor, Drăguşeni, Folteşti şi Pechea. Comunele rurale se grupează în plăşĭ.

In judeţul Covurluiŭ, până la noua lege pentru organizarea administrativă din 1 Noembrie 1892, eraŭ numaĭ două sub-prefecturĭ saŭ plăşĭ: Siretul, cuprinzînd 12 comune cu 31 cătune (precum şi oraşul Galaţi), cu reşedinţa în T.-Pechea; Prutul-Horincea, cu 25 comune şi 77 cătune, avînd reşedinţa în T.-Bujor. Până la 1 Aprilie 1882 plăşile Prut şi Horincea eraŭ despărţite; d'atuncĭ, pentru motive de economie, s'aŭ întrunit. Astă-zĭ însă sunt patru plăşĭ, şi anume:

1) *Siretul,* cuprinzînd, afară de oraşul Galaţi, şi comunele rurale: Braniştea, cu cătunele Branişte, Lozova, Şerbeşti-Vechĭ şi Traian; Cuca, cu Cotrosul, Cuca, Mavromolul, Oasele, Plevna şi Slobozia-Ventura; Fileşti, cu Bărboşi, Fileşti, Movileni, Satul-Costiĭ, Şendreni saŭ Serdarul şi Smîrdan; Independenţa, cu Braina, Independenţa şi Vasile-Alexandri; Mînjina; Piscul, cu Piscul şi Vameşul (Odaia-Popiĭ); Slobozia-Conachi, cu Cuza-Vodă şi Slobozia - Conachi; Tîrgul-Pechea, cu satul şi T.-Pechea; Tuluceşti, cu Cişmelele, Costache-Negri; Fîntînele (Sultanul)

Odaia-luĭ-Manolachi, Slobozia-Movileĭ, Tulucești și Vînători; în totul 10 comune, 33 sate și un oraș; reședința plășeĭ este la Tîrgul-Pechea.

2. *Prutul,* cu comunele: Băneasa, cu Băneasa și Slobozia-Bănea-Bujor, cu Golășeĭ, Moscul, Puțichioaia, Tîrgul-Bujor și Umbrărești; Fîrțărești; Foltești, cu Fîntînelele, Foltești și Stoicani; Frumușița, cu Ijdileni, Frumușița, Scînteești și Tămăoani; Jorăști, cu Lunca, Jorăști și Zîrnești; Măstăcani, cu Chirafteĭ, Drăculești și Măstăcani; Oancea; Șivița, cu Șivita și Tătarca; Vlădești, cu Brănești, Pașcani, Roșcani și Vlădești; în total 10 comune cu 29 sate; reședința plășeĭ în Tîrgul-Bujor.

3. *Horincea,* cu comunele: Bălintești, cu Cioinagi, Bălintești, Ghibărțeni și Pochișcani; Cavadinești, cu Grăpeni, Cavadinești și Rugineni; Gănești, cu Comănești și Gănești; Lupești, cu Ghereasca, Lupești și Mînzătești; Mălușteni; Prodănești, cu Puricani, Prodănești și Săseni; Rogojeni, cu Chirilești, Rogojeni și Vădeni; Slivina, cu Onciul și Slivina; Tìrgul-Berești, cu Aldești, Merea, Satul-Berești, Șipotele și Tirgul-Berești; Țuțcani, cu Mănăstireni, Sipeni și Țuțcani; în totul 10 comune, cu 29 sate; reședința e în Tîrgul-Berești.

4. *Zimbrul,* cu comunele: Bălecu Zagancea și Băleni; Bursucani, cu Schitul-Zimbru și Bursucani; Grăești; Cudalbi; Măcișeni, cu Corni, Măcișeni și Urlești; Smulți, cu Cornești și Smulți; Tîrgul-Drăgușeni, cu Diochești, Drăgușeni-Tîrg și Ghinghești; Vîrlezi; în totul 8 comune, cu 16 sate; reședința e în Tîrgul-Drăgușeni.

Pentru serviciile speciale sunt întocmirĭ administrative aparte. Ast-fel în privirea sanitară, jud. Covurluiŭ face parte din circumscripția IV-a de inspecție; acest serviciŭ în oraș se face de către medicii respectivĭ, iar în com. rur., de un medic primar al județuluĭ, ajutat de treĭ medicĭ de plășĭ cu reședința la Pechea, Bujor și Berești și de medicii spitaluluĭ rural din Bujor și infirmerieĭ din Pechea.

Serviciul veterinar se îndeplinește de un medic veterinar al județuluĭ; iar pentru poliția veterinară a statuluĭ, Covurluiul face parte din raionul al 3-lea al zoneĭ preventive și serviciul respectiv are un personal deosebit.

Pentru lucrările publice (șosele) de stat, acest județ aparține circumscripțieĭ a VII-a; iar serviciul tecnic județean e condus de un inginer-șef, ajutat de personalul inferior necesar.

Afacerile bisericeștĭ, în afară de privigherea superioară a episcopuluĭ eparchieĭ Dunăreĭ-de Jos, din care face parte județul Covurluiŭ, sunt încredințate unuĭ protoiereŭ, care are ca ajutoare 3 sub-protoiereĭ: unul la Galațĭ și doĭ în comunele rurale.

Inspecția școalelor primare, a fost mult timp făcută de un singur revizor școlar al circumscripțieĭ Covurluiŭ-Tecuciŭ; de la 1 Iulie 1891 formează un revizor a parte numaĭ pentru acest județ.

Justiția.— Pe lîngă judecătoriile comunale și instanțele judecătoriilor de pace, tribunal și Curtea de apel din Galațĭ, just. se împarte în com. rur. de două judecătoriĭ de ocol: una la Pechea și alta la Berești.

Din punctul de vedere *militar,* (1889), Covurluiul face parte din corpul al III-lea de armată, divizia V. In arma infanterieĭ formează regimentul 11 de Siret, compus de un batalion permanent și două teritoriale. In privirea armateĭ teritoriale din regimentul de Siret fac parte și companiĭ din jud. Brăila, și din contra companiĭ din Covurluiŭ sunt alipite la regimentul 24. Așa fiind, companiile teritoriale ale reg. de Siret sunt: Pechea, Tulucești, Galați, Cazasul, Brăila, Ianca, Vizirul și Cireșul (osebit de două permanente la Galați și Brăila; iar la reg. 24 sunt alipite companiile: 6, Smulți; 7, Oancea și 8, Gănești. In arma cavalerieĭ, Covurluiul are un escadron din reg. 5 de călărașĭ; asemenea se găsesc aicea detașamente de artilerie, un batalion de vînătorĭ și administrația cu statul major și garnizoana întregeĭ flotile romîne.

In privirea *telegrafo-poștală,* Covurluiul face parte din circumpscripția a IV-a de inspecție. Pentru administrația vamală, în acest județ e sediul uneia din cele șase circumscripțiĭ ale Țăreĭ, și anume circumscripția a IV, cu vămile; Galați, Brăila, Gura-Ialomița, Cernavoda, Constanța, Sulina și Tulcea.

Cultele.— In tot jud. Covurluiŭ nu e nicĭ o mănăstire; sunt însă 119 bisericĭ ortodoxe și 5 eterodoxe, din carĭ 97 ortodoxe în comunele rurale, cele-l'alte în Galați; preoțĭ 108, din carĭ 79 în sate și 29 în oraș; diaconĭ 3, toțĭ în Galați; cîntărețĭ 181, din carĭ 141 la sate și 40 în oraș; paracliserĭ 21 în Galați.

După împărțirea sinodală a parohiilor, din 1888, în Covurluiŭ sunt 53 parohiĭ bisericeștĭ, din carĭ 12 urbane și 41 rurale, cu 18,738 fam. ortodoxe și 70007 sufl. Din acestea, 5006

fam. cu 19707 sufl. în oraș și 13732 fam. cu 52300 sufl. în sate; preoțĭ parohĭ 12 și ajutorĭ 14 în parohiile urbane; preoțĭ parohĭ 41 și ajutorĭ 14 în parohiile rurale; 3 diaconĭ în parohiile urbane; 40 cîntărițĭ și 21 paracliserĭ în oraș, 151 cîntărețĭ în sate; preoțĭ în plus, 68; numărul parohiilor fără pămînt bisericesc, 13.

Starea bisericilor și a cleruluĭ e în genere mediocră, din lipsă de mijloace de întreținere. Preoțiĭ sătenĭ cu deosebire se întrețin cu munca cîmpuluĭ, cu micĭ învoelĭ (taxe benovele) în banĭ saŭ în producte, care și acestea în multe părțĭ se execută anevoe, iar de cît-va timp primesc și modeste subvențiĭ comunale; acestea variază de la 10, 20, 25 și rar 30 leĭ pe lună. In Galați, pentru bisericile comunale, primăria plătește cîte 50 leĭ lunar de preot și diacon și cîte 15 de cîntăreț; iar pentru bisericile foaste mănăstireștĭ, statul, care le întreține, plătește cîte 100 leĭ de preot, diacon și cîntăreț, osebit de cheltuelile episcopieĭ și ale protoiererieĭ.

Instrucția. — In acest județ sunt (1888) 104 școlĭ publice, din carĭ 75 în com. rur. și 29 în Galați, 97 primare și 7 secundare, 39 de băețĭ (22 primare rurale, 11 primare urbane și 6 secundare), 28 de fete (18 primare rurale, 9 primare urbane și 1 secundară) și 37 mixte (toate în comunele rurale).

Școlile secundare sunt: liceul, școala comercială, seminarul, școala normală primară, școala copiilor de marină, școala de meseriĭ și școala secundară de fete.

Instrucțiunea privată se dă în maĭ multe institute de băețĭ și de fete, toate în Galați.

Corpul didactic public e format din 214 membri, din carĭ 76 în com. rurale și 138 în Galați; 134 dascălĭ primarĭ (76 învățătorĭ și învățătoare ruralĭ și 58 institutorĭ urbanĭ de ambele sexe) și 80 secundarĭ; 160 bărbațĭ (58 învățătorĭ ruralĭ, 32 institutorĭ urbanĭ și 70 profesorĭ secundarĭ) și 54 femeĭ (18 învățătorĭ ruralĭ, 26 institutorĭ urbanĭ și 10 profesorĭ secundarĭ).

In anul școlar 1889 aŭ fost în jud. Covurluiŭ 13031 copiĭ în etate (de la 6—12 anĭ), d'a urma școala primară, și anume: 9286 la sate, din carĭ 4736 băețĭ și 4550 fete; 3745 la oraș, din carĭ 1911 băețĭ și 1834 fete. Din aceștia, aŭ fost înscrișĭ să învețe 3969 copiĭ, astfel clasificațĭ: 2268 la țară, din carĭ 1873 băețĭ și 396 fete; 1701 la oraș, din carĭ 1139 băețĭ și 562 fete. Inscrișĭ după confesiunĭ în oraș aŭ fost: 968 băețĭ ortodoxĭ, 155 mozaicĭ și 16 de alte confesiunĭ; 419 fete ortodoxe, 134 mozaice și 9 de alte confesiĭ.

Față cu numărul total al copiilor în etate de școală, media generală a înscrișilor în tot județul aŭ fost de 34,61%; în ce privește însă satele în special aŭ fost 39,54% băețĭ înscrișĭ și 8,68% fete, saŭ media totală de înscriere 24,11%; iar în oraș înscrișĭ 59,60% băețĭ și 36,64% fete, saŭ media totală 45,12%.

Dintre eleviĭ înscrișĭ, aŭ promovat clasele la finitul anuluĭ, 65,52% și anume: 62,56% la sate, din carĭ 64,67% băețĭ și 60,45% fete; 68,48% în oraș, din carĭ 65,55% băețĭ și 71,41% fete. Media generală a absolvenților e de 5,34%, și anume: 1,79% la sate, din carĭ 2,28% băețĭ și 1,30% fete; 8,80% în oraș, din carĭ 9,38% băețĭ ș 8,22% fete.

Avînd în vedere populația districtuluĭ Covurluiŭ, nivelul cultureĭ primare se cifrează așa: la miea de locuitorĭ este 0,763 cantitatea de școală, procentul inscrierilor e de 34,61, procentul promovărilor 65,52, procentul absolvenților 5,34, media culturală 26,558%. In această privire, Covurluiul e clasificat al 19-lea între cele 32 județe ale țăreĭ.

In 1888—89, învățămîntul primar rural și urban din acest județ a costat 285132 leĭ, 46 banĭ, din carĭ 104458 cel rural și 180674 leĭ, 46 banĭ cel urban. Astăzĭ cifrele sunt mult maĭ urcate.

In ce privește instrucția secundară, în același an, din 10920 copiĭ în vîrstă de școală, aŭ fost 5460 băețĭ și 5460 fete. Dintre băețĭ s'aŭ înscris în școlĭ 363, adică 6,64% din numărul celor în vîrstă de a urma școlile secundare; dintre înscrișĭ, aŭ fost prezențĭ la examen 329 băețĭ, din carĭ s'aŭ promovat 191 saŭ 56,34% și aŭ absolvit cursul 29, adică 15,18% din promovațĭ (Se notează că aicĭ nu e vorba de cît de școlile atîrnate de Ministerul Instrucțiuneĭ, adică liceul, seminariul și școala normală).

Nivelul cultureĭ secundare în Covurluiŭ se cifrează ast-fel: 116 cantitatea de școală la 1000 locuitorĭ, procentul înscrierilor 6,64, al promovărilor 56,34, al absolvenților 15,18.

Cu instrucția secundară de ambele sexe, cheltuelile făcute anual se ridică la 366831 leĭ, 95 banĭ, la carĭ adăugîndu-se și ceĭ 285132 leĭ, 46 banĭ pentru instrucția primară, totalul cheltuelilor învățămîntuluĭ în județul Covurluiŭ, e de 651964

leĭ, 41 banĭ. Aceste cheltuelĭ se fac în cea maĭ mare parte de către Stat, în parte mică însă contribuesc și județul și comunele.

Populația școlară de ambele sexe și în ambele cursurĭ în întreg jud. Covurluiŭ se ridica (1889) la 5427 copiĭ, din carĭ 3062 în școale urbane și 2365 în cele rurale; 4565 în cursul primar (din carĭ 2200 în cel urban) și 862 în cel secundar; 4071 băețĭ (1973 în școalele rurale, 1385 în cele primare urbane și 713 în cele secundare) și 1356 fete (392 în școalele rurale, 815 în cele primare urbane și 149 în cele secundară).

In fine, avînd în vedere persoanele ce știŭ cel puțin a ceti și scrie, gradul cultural în acest județ se cifrează așa: din populația întreagă cu științǎ de carte, precum s'a văzut deja maĭ înainte, sunt 30973 persoane saŭ 24,38%; din acestea, 22500 saŭ 38,04% sunt în Galați și 8473 saŭ 12,47% în sate.

După proba iscălitureĭ de la cununiile săvîrșite în 1888, căsătorițĭ cărturarĭ după sex se clasifică: bărbațĭ în tot județul 45,05%, femeĭ 21%; iar după populația urbană și rurală, la Galați, bărbațĭ cu carte dintre căsătorițĭ 76,58%, femeĭ 48,03%; la sate bărbațĭ cărturarĭ 27,66%; femeĭ d'abia 5,94%.

Starea sanitară.—De și, precum s'a spus maĭ sus, clima Covurluiuluĭ e sănătoasă, totușĭ bîntuie aice, maĭ ales la sate, diferite molime, din cauza releĭ nutrirĭ, a defectuozitățeĭ locuințelor (fără lumină în deajuns și cele maĭ de multe orĭ fără plantațiĭ prin prejur), a necurățenieĭ curților și a gunoaelor ce staŭ mormane prin preajma caselor și în mijlocul satelor. Cu deosebire pelagra, paludizmul, disenteria, tusea convulsivă (măgărească), angina difterică, conjuctivitele catarale și granuloase, în multe locurĭ și sifilisul, sunt boalele cele maĭ frecuente și carĭ decimează maĭ mult.

Dintr'un tabloŭ al depozituluĭ de recrutare din acest județ, se constată că în curgere de 5 anĭ, de la 1886—90, din 5921 tinerĭ înscrișĭ pentru armată, aŭ fost găsițĭ incapabilĭ pentru serviciul armateĭ, fie provizor, fie definitiv, pentru neajunsurĭ fizice, 1648 inșĭ, cifră destul de mare. Talia mijlocie la recruțiĭ de aice e de 1m.65, adică numaĭ cu 0,11 c. m. peste minimum cerut de lege, de 1m.54.

Pentru a veni în ajutorul suferinzilor în comunele rurale, pe lîngă medicul primar al județuluĭ și mediciĭ de plășĭ (căcĭ din punctul de vedere sanitar vechile plășĭ Horincea și Prutul n'aŭ fost întrunite nicĭ o dată, ci și-a avut fie-care medicul săŭ), se maĭ află și 3 vaccinatorĭ, 3 moașe de plășĭ și 16 moașe comunale. In fie-care comună e cîte un dulap cu medicamentele cele maĭ neapărate. In Tîrgul-Bujor e un spital rural al statuluĭ, înființat și construit în 1889, cu 40 paturĭ, cu un medic special; iar la Pechea e o infirmerie de 16 paturĭ, întreținută de județ și clădită în 1890/91 pe locul (5 hect.) hărăzit de filantropiĭ soțĭ Paraschiv și Maria Vasiliŭ proprietarĭ în jud. Covurluiŭ, carĭ afară de acest loc, aŭ maĭ dăruit și 300 fălcĭ pămînt destinate pentru întreținerea infirmerieĭ, în special pentru căutarea bolnavilor de pelagră.

Locurĭ și persoane istorice.—In jud. Covurluiŭ, lîngă stația linieĭ ferate Bărboși, se află urmele uneĭ cetățĭ romane numită Gherghina (Ghertina, Tirighina, Țiglina); asemenea și prin acest județ trece Valul luĭ-Traian; nu maĭ puțină însemnătate istorică are și podul de la Bărboși, pe apa Siretuluĭ.

In județul acesta îșĭ aŭ obîrșia saŭ așezămîntul principal un număr de persoane, carĭ aŭ jucat un rol însemnat în istoria modernă a Țăreĭ. Intre acestea se prenumeră maĭ ales: întîiul Domnitor al Romînieĭ-Unite, Alexandru Ioan Cuza (născut la 1820, Domnitor de la 5/24 Ianuarie 1859 — 11 Fevruarie 1866, mort la 2 Maiŭ 1873); Costache Negri, consilierul și cooperatorul cel maĭ d'aproape al luĭ Cuza-Vodă (născut 1812, mort 1 Octombrie 1876); prințul Alexandru Moruzzi-Pecheanul, fost deputat și primar al Galaților (născut 1820/21, mort la 1878 Fevruarie 6); Lascar Catargiu, prim ministru și fost locotenent domnesc (născut în 1823, mort în 1899); generalul de divizie Alexandru Cernat, fost ministru de războiŭ și generalisim al armateĭ romîne în timpul războiuluĭ pentru neatîrnare din 1877/78 (născut la 1828, mort în 1897).

Covurluiul, *lac,* jud. Covurluiul, între satele Foltești și Măstăcani, pl. Prutul, format de pîrîul Covurluiul. E proprietate particulară și atîrnă de teritoriul com. Foltești. Acest lac e al doilea în mărime din jud. Covurluiŭ și conține în el pește, racĭ și baltă cu stuf și papură.

Covurluiul, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Borcea, insula Balta, com. Cocargea.

Covurluiul, *pîrîŭ,* jud. Covurluiul, format din alte două pîrîiașe. numite Covurluiul-cu-Apă și Co-

vurluiul-Sec; cel întîiŭ izvorînd de la Huleşti (com. Joräşti), iar al doilea începînd maĭ din spre V. (dintre Vîrlezi şi Joräşti), se împreunează amîndouă la Puţichioaia (com. Bujor) şi la vărsătura lor formează lacul Covurluiul. In pîriul Covurluiul se varsă, la Umbrăreşti, pîrîul Chineja, care vine din sus. Ambele aceste pîraĭe udă centrul şi partea cea maĭ întinsă şi maĭ populată a judeţuluĭ Covurluiŭ, pe o distanţă de aproape 50 kil.

Covurluiul-cu-Apă, *pîrîiaş*, în jud. Covurluiŭ; curge pe Valea-Covurluiuluĭ saŭ a Joräştilor. (Vezĭ Covurluiul, pîrîŭ).

Covurluiul-Sec, *pîrîiaş*, judeţul Covurluiŭ, ce se varsă în pîrîul Covurluiul.

Covurluiuluĭ (Valea-) ce-ĭ zice şi a **Joräştilor**, *vale*, a pîrîiaşuluĭ Covurluiul-cu-Apă.

Covurluiuluĭ (Valea-), *vale*, în jud. Covurluiŭ, corespondentă pîrîuluĭ cu acelaşĭ nume, unit în ambele sale ramurĭ. Pe această vale, în direcţia nord-sudică, se află aşezate următoarele sate: Huleşti, Zîrneşti, Joräşti, Lunca, Bujor şi Umbrăreşti (în ramura Covurluiuluĭ-cu-Apă), Puţichioaia, Fîrţăneşti, Chirafteĭ, Măstăcani şi Folteşti (la Covurluiul împreunat).

Covurluiuluĭ-Sec (Valea-), *vale*, jud. Covurluiŭ, corespunzătoare pîrîiaşuluĭ cu acelaşĭ nume dintre Vîrlezi şi Joräşti.

Coza, *cătun*, în jud. Putna, com. Păuleşti, pl. Vrancea. Este situat jumătate pe apa Coza şi jumătate pe apa Putna.

Are o populaţie de 586 suflete, carĭ locuesc în 134 case. Are o biserică filială, cu hramul Sf. Ion Botezătorul, biserică ce ţine de parohia Păuleşti.

Din 79 copiĭ (50 băeţĭ, 29 fete) în vîrstă de şcoală, urmează numaĭ 5 (3 băeţĭ şi 2 fete) la şcoala din Păuleşti.

Coza, *pîrîŭ*, pe teritoriul comuneĭ Păuleşti, jud. Putna. Izvoreşte de sub Dealul-Negru şi se varsă în Putna, maĭ jos de satul Coza. In timp de secetă se văd două sălămurĭ în malul despre com. Păuleşti şi unul chiar în marginea satuluĭ. Apa acestuĭ pîrîiaş este sărată. După ce ia pîrîul Cascaria, la Chinu, vine la vale, luînd şi pîrîul Alunul ce izvoreşte de sub Muntişor, apoĭ luînd şi pe Dălhăteasa, ce ese de sub Gargheta, vine de se varsă în Putna. Apele pîrîuluĭ acesta conţin sare.

Coza, *platoŭ*, şi una din potecile din munţiĭ Vranceĭ, jud. Putna, pe care se suie la munţĭ oile şi cele-l-alte vite ale Vrîncenilor. Acest plaiŭ începe la gura Coziĭ şi se bifurcă în două potecĭ: una suĭe la Macradeŭ şi alta apucă piciorul Coziĭ şi ese drept la Hîrtanul, în Transilvania.

Coza (Muntele-), *pădure* şi *munte* al lanţuluĭ Alunişul, pe teritoriul cătuneĭ Coza, plasa Vrancea, jud. Putna, în întindere la 3500 fălcĭ; e proprietatea locuitorilor din căt. Coza, în devălmăşie.

Cozancea, *schit de călugărĭ*, situat în pădure, pe valea Cozancea, în partea de S. a com. Şoldăneşti, pl. Miletinul, judeţul Botoşani. Biserica e zidită la anul 1732 de Vasile Baluş; are hramul Sfînta Maria.

Sunt aci 6 călugărĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Cozancea, *pădure*, pe moşia Cerchejeni, com. Drăcşani, judeţul Botoşani, în întindere de 1144 hect. Se exploatează regulat.

Cozancea, *pîrîŭ*, jud. Botoşani, care izvoreşte din pădurea Cozancea, com. Şoldăneşti, trece pe lîngă satul Stăneşti, com. Zlătunoaia şi se varsă în Sicna.

Cozancea, *vale*, prin care curge pîrîul Cozancea, jud. Botoşani.

Cozăneşti, *sat* răzăşesc, în com. Dorna, jud. Suceava. Aşezat pe dealul cu acest nume, e străbătut de pîraiele Arinaşul şi Cozăneşti. Are 95 case, populate cu 74 capĭ de familiĭ, saŭ 267 suflete (125 bărbaţĭ şi 142 femeĭ), din carĭ 53 străinĭ. Contribuabilĭ sunt 80. Vatra satuluĭ propriŭ zis nu există, fiind satul foarte risipit. (Despre moşie şi începutul satuluĭ, vezĭ Dorna). Are o biserică, cu hramul Sf. Vasile, deservită de doĭ preoţĭ din Dorna şi doĭ cîntăreţĭ, înzestrată de locuitorĭ cu 7 fălcĭ. Biserica e clădită din lemn de răzeşul Vasile Cozan, la 1830. Şcoalele din Gura-Negriĭ servesc şi acestuĭ sat.

Cozăneşti, *pîrîŭ*, jud. Suceava. Izvorăşte din Obcina-Bădeĭ, udă satul Cozăneşti, învîrteşte o moară şi se varsă în pîrîul Arinul.

Cozăneştilor (Dealul-), *deal*, jud. Suceava, pe care se află tăbărît satul cu acelaşĭ nume.

Coziĭ (Mijlocul-), *munte* al satelor Păuleşti şi Hăulişca, jud. Putna.

Cozia, *plaiŭ*, situat la N. judeţuluĭ Vîlcea. Numele săŭ vine probabil de la cuvîntul turcesc

Coznucă. Chiar mănăstirea Cozia se numea în vechime Nucetul.

Se compune din 26 comune: Bărbăteşti, Bîrlogul, Bîrzeşti, Bodeşti, Brezoiul, Buneşti, Cacova, Călimăneşti, Călineşti, Ciineni, Cheia, Costeşti, Dobriceni, Malaia, Muereasca-d.-j., Muereasca-d.-s., Olăneşti, Păuşeşti-Măglaşi, Păuşeşti - Otăsăul, Pĭetrari - d.-j., Pĭetrari - d. - s., Robeşti, Sărăcineşti, Smeruătul, Şerbăneşti şi Stoeneşti.

Are o populaţie de 24826 locuitorĭ.

Se mărgineşte la N. cu Transilvania, la S. cu pl. Ocolul, la E. cu jud. Argeş, de care se desparte prin rîul Oltul, şi la V. cu pl. Horezul.

Reşedinţa suprefectureĭ este în com. Olăneşti.

Ca comune populate în acest plaiŭ sunt: Bărbăteşti, Bodeşti, Călimăneşti, Costeşti, Dobriceni, Muereştile, Păuşeşti şi Olăneşti, şi puţin populate: Bîrlogul, Bîrzeşti, Ciineni, Robeşti şi Smeurătul.

Ştiŭ carte 38 bărbaţĭ şi 3 femeĭ, nu ştiŭ 235 bărbaţĭ şi 270 femeĭ.

In acest plaiŭ funcţionează 23 şcoale rurale mixte, afară de com. Călimăneşti şi Costeşti unde sunt cîte doĭ învăţătorĭ, avînd fie-care şcoală cîte un învăţător plătit de stat. Aceste şcolĭ se frecuentă de 663 copiĭ (562 băeţĭ şi 101 fete), din numărul de 3200 copiĭ (1666 băeţĭ şi 1534 fete) cu vîrsta de şcoală.

Cu întreţinerea şcoalelor din acest plaiŭ, statul cheltueşte anual 24228 leĭ. Pentru lefurile servitorilor, cumpărarea cărţilor de premiĭ la eleviĭ silitorĭ, repararea localurilor de şcoală, îmbunătăţirĭ şi lemne de foc, comunele acestuĭ plaiŭ înscriŭ în budgetul lor (1892—93) 937 leĭ anual.

Construcţiile şcolare se împart ast-fel: 6 de zid, 3 în paiantă, 11 de bîrne, 2 de vălătugĭ şi 1 parte de zid, parte în paiantă.

Aceste şcolĭ sunt dotate cu 46 hect. pămînt de ţarină.

Bogăţia plaiuluĭ Cozia constă în apele minerale; în varul ce se fabrică la Costeşti, Cheia, Bărbăteşti, Olăneşti, Brezoiul şi Ciineni; în lemnele ce se exportă din pădurile plaiuluĭ, tăiate cu ferăstrae; în creşterea animalelor cornute, maĭ ales a caprelor şi în cultura prunelor.

In unele comune ale plaiuluĭ se cultivă cu îngrijire inul şi cînepa.

In tot plaiul Cozia se cultivă 50 hect. vie.

Locuitoriĭ posedă: 224 plugurĭ de lemn, 191 plugurĭ de fier, 2 maşinĭ de vînturat şi 1 de bătut porumbul cu manivelă, 123 morĭ cu apă.

In plaiul Cozia sunt 62 bisericĭ, pentru întreţinerea cărora comunele înscriŭ în budgetele lor anuale suma de 3106 leĭ.

Sfîntul Sinod al bisericeĭ autocefale Romîne a împărţit plaiul Cozia în 14 parohiĭ rurale, la carĭ, după regulamentul Sf. Sinod, urmează să fie 14 preoţĭ parohĭ, 17 preoţĭ ajutorĭ, 66 cîntăreţĭ, în plus 13 preoţĭ.

In aceste parohiĭ sunt 6764 fam., saŭ 22556 suflete.

Parohiile fixate de Sf. Sinod încă de la 1888 sunt:

Parohia Ciineni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din comunele: Robeşti, Călineşti şi căt. Sărăcineşti, Ţurţuleşti şi Proeni, la 35 kil. departe în toate direcţiunile de cătunele care formează parohia. Are 238 fam., saŭ 1052 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor, în plus un preot.

Parohia Brezoiul, cu biserica catedrală Intrarea - în - Biserică, compusă din comuna Malaia şi căt. Golotreni, Sălîştea, Voineasa şi Ciungetul, la 49 kil. departe în toate direcţiunile de cele-l'alte cătune carĭ compun parohia. Are 383 fam., saŭ 1304 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 2 ajutoare şi 8 cîntăreţĭ.

Parohia Călimăneşti, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Căciulata. Are 433 fam., saŭ 1614 sufl.; 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 2 cîntăreţĭ.

Parohia Muereasca-d.-s., cu biserica catedrală Cuvioasa-Paraschiva, compusă din comuna Muereasca-d.-j. Are 541 fam., saŭ 1965 sufl.; 2 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh şi 4 cîntăreţĭ.

Parohia Olăneşti, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din com. Cheia şi căt. Cătunul, pendinte de com. Muereasca-d.-s., la 10 kil. departe în toate direcţiunile. Are 582 fam., saŭ 1827 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor, 5 cîntăreţĭ, în plus 3 preoţĭ.

Parohia Păuşeşti - Măglaşi, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din com. Sărăcineşti şi căt. Mosoroasa, Dosul, Pleaşa, pendinte de com. Vlădeşti, la 7 kil. departe în toate direcţiunile de cele-l'alte cătune, carĭ formează parohia, avînd 762 fam., saŭ 2273 sufl.; 6 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 2 preoţĭ ajutoare şi 6 cîntăreţĭ.

Parohia Cacova, cu biserica catedrală Sf. Ioan Botezătorul, compusă din com.. Smeurătul, avînd 352 fam., saŭ 1378 sufl.; 4 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 4 cîntăreţĭ.

Parohia Păuşeşti-Otăsăul, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ

compusă din com. Şerbăneşti, avînd 672 fam., saŭ 2072 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutoare, 6 cîntărețĭ, în plus 2 preoțĭ.

Parohia Costeşti, cu biserica catedrală Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, compusă din cătunul după apa Costeştilor, cătunul după apa Bistrița şi Bogdăneşti, pendinte de com. Tomşani, avînd 589 fam., saŭ 1870 sufl.; 9 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 2 preoțĭ ajutoare şi 5 cîntărețĭ, în plus 2 preoțĭ.

Parohia Bărbăteşti, cu biserica catedrală Intrarea-în-Biserică. Are 470 fam., saŭ 1555 sufl.; 3 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 1 preot ajutor şi 4 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Bodeşti, cu biserica catedrală Sf. Treime. Are 308 fam., saŭ 1007 sufl.; 3 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh şi 2 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Bărzeşti-Petrari, cu biserica catedrală Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Costeşti, Petrari-d.-s., Negruleşti şi comuna Bîrzeşti. Are 432 fam., saŭ 1322 sufl.; 2 bisericĭ, deservite de 1 preot.

Parohia Mateeşti-Petrari-de-Jos, cu biserica catedrală Cuvioasa-Paraschiva, compusă din com. Petrari-d.-j., Bîrlogul, Mahalalele-Moteşti şi Ogrezul pendinte de com. Petrari-d.-s., la 2 kil. departe în toate direcțiunile. Are 474 fam., saŭ 1480 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 1 ajutor şi 4 cîntărețĭ, în plus 1 preot.

Parohia Dobriceni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae şi Ioan Botezătorul, compusă din com. Stoeneşti şi căt. Budureşti, la 10 kil. departe în toate direcțiunile de cele-l'alte cătune, avînd 539 fam., saŭ 1837 sufl.; 5 bisericĭ, deservite de 1 preot paroh, 2 ajutoare şi 4 cîntărețĭ.

Cozia, *com. rur.,* în partea de N. a plăşeĭ Podoleni şi a județuluĭ Fălciŭ şi în hotarul de S.-E. al județuluĭ Iaşi. E situată pe un platoŭ între dealurĭ, de a dreapta rîuluĭ Jijia, avînd la stînga codrul Cozieĭ şi al Bazgăĭ. Este formată din satele: Cozia şi Petcu. Suprafața comuneĭ e de 3539 hect., din care 925 hect. pădure; pămîntul locuitorilor e de 425 hect. şi 50 ariĭ şi vatra satuluĭ Cozia de 30 hectare.

Are o populație de 224 familiĭ, saŭ 719 suflete, din carĭ 180 contribuabilĭ. Printre locuitorĭ sunt 11 Ungurĭ şi 1 Grec.

In mijlocul satuluĭ se află casa proprietățeĭ.

Satul Cozia, după tradițiune, e foarte vechiŭ şi a fost proprietatea Hatmanuluĭ Răducanu Rosetti, şi în urmă a răposatuluĭ C. Adrianopol. Biserica e refăcută de la 1874 de către proprietarul moşieĭ; este deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. Două şosele trec prin comună, una la N. spre Iaşi şi alta spre S. către tîrgul Răducăneni.

Două ape udă teritoriul comuneĭ: Cozia, care trece prin sat şi rîul Jijia, pe hotarul de E. al moşieĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 2747 leĭ, iar la cheltuelĭ 2310 leĭ şi 12 banĭ.

Vite: 510 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 952 oĭ.

Cozia, *mănăstire,* jud. Vîlcea, numită la început Nucetul, întemeiată de Mircea-cel-Bătrîn, la anul 1386.

In interiorul bisericeĭ, d'asupra uşeĭ, unde sunt portretele, este o inscripție din anul 1705, cu următoarea coprindere:

«Această sfîntă şi Dumnezeiască biserică, unde se prăznueşte hramul prea sfinteĭ şi incepătoareĭ de vieață Troiță, este zidită din temelie de Blagocestivul răposatul Domn Mircea-Voevod-cel-Bătrîn, la cursul anilor 6894, care o aŭ înfrumusețat în lăuntru cu tot felul de podoabe, şi afară întărind-o cu veniturĭ pentru chivernisirea eĭ, şi pentru multă vreme a trecuților anĭ, fostu-şi-aŭ perdut podoabele cea de a zugrăveleĭ. Şi văzînd-o stricată, cinstitul şi de bunul neam, Dumnealuĭ Jupan Şerban Cantacuzino biv vel Paharnic, feciorul spătaruluĭ Drăghiciŭ, îndemnatu-s'aŭ de Dumnezeiasca rîvnă de o aŭ zugrăvit precum se vede pentru a Dumnealuĭ şi a răposaților părinților Dumnealuĭ vecinică pomenire, în zilele prea luminatuluĭ şi Inălțatuluĭ Domn Ion Constantin B. Bas. Voevod, fiind păstor țăreĭ Prea sfințitul Mitropolit kyr Teodosie, leat 7213. Nastavnic fiind Serafim Ieromonah. I pisah Preda i snvi ego Ianache Sima Mihaila Zugravi».

Biserica îşĭ păstrează forma sa primitivă din timpul luĭ Mircea-cel-Bătrîn.

Portretele sunt: la dreapta, Mircea-Voevod cu inscripțiunea: «Io Mircea Voevod ctitor i jivonacelnic sfetia Troițe»; lîngă el fiul săŭ Mihail-Voevod, ambiĭ în costum de cavalerĭ, cum se văd şi la Curtea-de-Argeş. La stînga: jupîn Drăghicĭ Cantacuzino vel Spătar, jupînița Păuna, jupîn Şerban Cantacuzino vel Paharnic, jupînița Andriana, jupînița Maria.

In interiorul bisericeĭ se află două morminte la dreapta cum intri; unul al luĭ Mircea-cel-Bătrîn, peste care se află o lespede roasă de timp şi ştearsă de oamenĭ. Din inscripția săpată pe dînsa abia se poate citi un S, adică 6000, de sigur prima cifră a anuluĭ cînd a răposat marele Domn romîn.

«Cincĭ veacurĭ întregĭ — scrie d-l Gr. G. Tocilescu, profesor universitar, după care împrumutăm aceste amănunte — oameniĭ aŭ bătut şi călcat cu picioarele lespedea, care acopere oasele e-

roului de la Rovine; s'a șters numele lui de pe dînsa și poate cel din urmă semn ce a mai rămas se va șterge în curînd sub tălpile ucigașilor. (Mănăstirea Cozia s'a prefăcut în temniță)».

Alăturĭ cu Mircea-cel-Bătrîn, odihnește Tudora, mama luĭ Mihaiŭ-Viteazul. Se știe, că ea făcîndu-se călugăriță sub numele de Teofana, a venit la mănăstirea Cozia, în timpul cînd fiul săŭ se războia în Ardeal, și, drept recunoștință pentru îngrijirile ce a primit aicĭ, lăsă maĭ multe moșiĭ danie mănăstireĭ. Ca ctitoră ea se înmormîntează alăturea de Mircea. Inscripțiunea de pe dreapta e încă citeață.

Afară, în tinda bisericeĭ, este un scaun făcut de gips cu marca bizantină; tradiția zice că în acel loc ar fi incastrată o inscripțiune cu litere latine. La spatele altaruluĭ se văd săpate pe o cărămidă treĭ nume și leatul 7173. In curte maĭ sunt cîte-va fragmente de inscripțiunĭ.

Pe peretele interior al paraclisuluĭ din foișor se citește o altă inscripțiune slavonă, săpată în piatră, cu data 7012 (1504), din care se vede că Egumenul Eromonah Amfilofie a făcut acel paraclis în zilele luĭ Mihnea-Voevod și ale Mitropolituluĭ kir Serafim.

In biserica de la Cozia — găsim într'o scriere a Părinteluĭ Musceleanu — s'a întîmplat un incident foarte trist: Pe cînd Radu Vodă de la Afumați se afla în biserică la cununia fiuluĭ săŭ Vlad cu Despa, fata luĭ Drăgan Postelnicul, în timpul cînd preotul pusese pe fruntea mirilor cununiile, un om de o talie înaltă, cu o căutătură pătrunzătoare, străbătu mulțimea, însoțit de maĭ mulțĭ oamenĭ armațĭ. Era Neagoe, unul dintre boerĭ.

«Eŭ îmĭ îndeplinesc jurămîntul» zise el. «Moarte trădătorilor». Și înfipse cuțitul în coastele luĭ Drăgan, zicînd:

«Iacă răsplata trădătorilor!»

«Sub zidurile mănăstireĭ Cozia — spune d-l George I. Lahovari, secretarul general al «Societățeĭ Geografice Romîne», în conferința ținută înaintea Societățeĭ — aŭ trecut nenumărate oștirĭ de toate naționalitățile: Turcĭ, Nemțĭ, Ungurĭ, Rușĭ, Eteriștĭ, etc. Sub zidurile Cozieĭ și în năuntrul mănăstireĭ aŭ curs șiroae de sînge omenesc care a roșit undele spumegînde ale bătrînuluĭ rîŭ; biserica a fost jefuită, mormintele marilor domnĭ aŭ fost profanate și ecoul munților a repetat în nenumărate rîndurĭ urgia armelor tunătoare, jalea și strigătele nevinovatelor victime.»

«In secolul trecut, și în prima jumătate a seculuĭ actual, mănăstirea Cozia a servit de adăpost numeroaselor familiĭ din Craiova, R.-Vîlcea și restul Olteniei, carĭ se întăreaŭ în mănăstire contra invaziuneĭ bandelor Turceștĭ. Așa s'a întîmplat între altele și la anul 1739 în războiul dintre Imperialĭ și Turcĭ, cînd aceștĭ din urmă pătrunseră până la Cozia, jefuind și prădînd tot ce le venea în cale și luară robĭ familiile refugiate în mănăstire, între carĭ și pe familia Jienilor, din care s'a tras vestitul haiduc Jianu.»

«La 1788, Turciĭ ajutațĭ de armata romînă condusă de Nicolae Mavrogheni-Vodă, bătură aci, la Cozia, pe prințul Coburg și îl siliră să reintre în Ardeal.»

«Maĭ tîrziŭ, în vara anuluĭ 1821, după uciderea luĭ Tudor Vladimirescu și înfrîngerea Eteriștilor, de către trupele turceștĭ, la Zăvideni și Drăgășani, Ipsilante, urmărit de Turcĭ, se refugiă în mănăstirea Cozia și de aci trecu în Transilvania; atuncĭ mănăstirea și familiile refugiate acolo și prin prejur deveniră prada zavergiilor și în urmă a Turcilor, carĭ deteră foc mănăstireĭ, desgropară sfintele morminte ale luĭ Mircea și altor Domnĭ, crezînd a găsi într'însele comorĭ ascunse și comiseră tot felul de grozăviĭ. Astăzĭ se văd încă sfintele icoane împușcate și zgîriate și ochiĭ sfinților scoșĭ de pistoalele și iataganele acestor păgînĭ.»

«Pe la 1846, Domnitorul Bibescu proectă și începu reparația mănăstireĭ și ridicarea de palaturĭ domneștĭ ca cele de la mănăstirea Dealul de lîngă Tîrgoviște. Evenimentele din 1848 și abdicarea luĭ Bibescu avură drept rezultat ca lucrările să înceteze și zidirea începută să se ruineze înainte de a fi terminată. In anul 1879, mănăstirea luĭ Mircea-Vodă, Cozia, fu transformată în penitenciar, sucursală a Ocnelor-Marĭ. In anul următor, 1880, clopotele mănăstireĭ, acele clopote istorice carĭ purtaŭ marca bătrînuluĭ Voevod și carĭ în curs de 5 veacurĭ de-a rîndul îngînară glasul lor de aramă cu zgomotosul murmur al Oltuluĭ, aŭ fost transportate la mănăstirea Argeșuluĭ, iar odoarele cele maĭ prețioase s'aŭ adus parte la Episcopia de Rîmnic, parte la Muzeul de Antichitățĭ din București.»

«Astăzĭ vechia și istorica mănăstire a Cozieĭ este prefăcută în pușcărie și într'însa se adăpostesc peste 200 făcătorĭ de rele. Mănăstirea Cozia, prin amintirile sale istorice, prin neîntrecuta sa pozițiune merita o soartă maĭ bună! Nemuritorul Gr. Alexandrescu a imortalizat acest sf. locaș prin cunoscuta sa baladă: «Umbra luĭ Mircea la Cozia»:

Ale turnurilor umbre,
Peste unde staŭ culcate,
Către ţărmul din potrivă
Se întind, se prelungesc
Ş'ale valurilor mîndre
Generaţiĭ spumegate,
Zidul vechiŭ al mănăstireĭ
In cadenţă îl izbesc!»

Există o versiune, că mănăstirea Cozia s'a zidit de Mircea pe urmele uneĭ alte bisericĭ, făcută de moşul săŭ Tugomir Basarab. Lucrul nu poate fi adevărat. Legenda spune că Mircea, vrînd să-şĭ răzbune pe Ungurĭ pentru multele neajunsurĭ ce'ĭ făceaŭ, într'un războiŭ, prin apropriere de Cozia, fiind învins, adormi pe locul unde este astăzĭ mănăstirea Cozia şi văzu în vis icoana Sf. Treime. Incurajat, se luă cu armata sa după Ungurĭ, străbătînd munţiĭ despre V. de Cozia şi-ĭ învinse la Muntele Pasărea, iar pe locul unde adormise, puse de zidi mănăstirea, aşezînd altarul unde văzuse icoana.

Petru Cercel, zidi, în afară de mănăstire, la bolniţă, în anul 1584, o bisericuţă de cărămidă netencuită, în stil bizantin, de o perfectă acurateţă. In năuntrul eĭ se află mormîntul luĭ Marcu-Vodă, fiul săŭ.

Cozia, *vîrf de munte,* din culmea Cozieĭ, jud. Argeşul, pl. Loviştea. Are o înălţime de 1677 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ.

Cozia, *baltă.* (Vezĭ Şanţul, jud. Ilfov).

Cozia, *parte* din *moşia* Dulceni-Sfîntul-Spiridon, ce-ĭ zice şi Călugăreasca, fostă proprietate a Statuluĭ în comuna Belitori, judeţul Teleorman, pe care aŭ fost împroprietăriţĭ însurăţeiĭ în 1880. Acesteĭ părţĭ îĭ zice şi Cozia, find-că a ţinut de mănăstirea Cozia.

Cozia, *pădure,* pe moşia Cozia, în partea de S.-V. a comuneĭ Cozia, pl. Podoleni, jud. Fălciŭ. Are o suprafaţă de 925 hect.

Cozia, *pîrîŭ,* izvoreşte din partea de V. a comuneĭ Cozia, pl. Podoleni, judeţul Fălciŭ; trece prin satul Cozia, curge spre E. şi se varsă în rîul Jijia.

Cozia - Belitori, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, com. Belitori, fostă proprietate a statuluĭ. Forma un trup cu moşia Depusa. S'a vîndut în 1882 d-luĭ G. Gănescu, care a cumpărat-o pe seama cîtor-va locuitorĭ din Belitori. Intinderea acesteĭ moşiĭ este de 234 hectare.

Cozieni (Moşeşti), *cătun,* al comuneĭ Bălăneşti, jud. Buzăŭ. E situat pe malul stîng al rîuluĭ Sărăţelul. Are 380 locuitori, carĭ locuesc în 88 case. Se sub-divide în două: Cozieni-d.-j. şi Cozieni-d.-s.

Cozieni, *sat,* judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Piteasca-Pasărea, pl. Dîmboviţa. Este situat la N. de Pasărea, pe malul stîng al văeĭ Pasărea.

Se întinde pe o suprafaţă de 88 hect., proprietatea locuitorilor, cu o populaţie de 245 suflete.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă, frecuentată de 3 elevĭ şi 4 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1404 leĭ.

Are 1 eleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 130 şi al celor micĭ de 531.

Acest sat şĭ-a luat numele de la locuitoriĭ săĭ, carĭ aŭ fost aduşĭ aci de la mănăstirea Cozia, unde, în vremile trecute, se aflaŭ robĭ.

Din toţĭ locuitoriĭ, numaĭ 9 sunt Romînĭ.

Cozieni, vechie *numire* a *cătunuluĭ* Valea-Iepiĭ, din com. Bălăneşti, jud. Buzăŭ.

Cozieni, *fost schit,* în jud. Buzăŭ, comuna Bălăneşti, căt. Cozieni, fost metoh al Episcopieĭ, iar acum biserică de mir. El a fost fondat de Episcopul Chezarie. Frontispiciul este acesta:

«Acest Dumnezeesc locaş ziditu-s'a din început, la anul 1834, Maiŭ 24, isprăvitu-s'a la anul 1835, Decembre 10, întru cinstea şi lauda Adormireĭ prea Sfinteĭ de D-zeŭ născătoare şi pururea fecioara Maria, în zilele prea înălţatuluĭ nostru Domn a toată ţara romînească Alex. Demetru Ghica. Episcop Buzăuluĭ Chir Chesarie.»

Biserica e frumoasă şi încă se conservă bine.

Cozieni (Vatra-Schituluĭ-), *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, căt. Cozieni, proprietatea statuluĭ, pendinte de Răteşti. Are 130 hect.

Cozieni (Vîrful-), *colină,* jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, cătunul Berceşti, parte cultivabil, parte pădure.

Cozieni-Tihuleşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, com. Bălăneşti, proprietatea statuluĭ, pendinte de metohul Cozieni şi de Episcopia Buzăuluĭ. Are aproape 600 hectare, din care 184 arabile şi este despărţită în două sforĭ: Tihuleşti-Cozieni şi Sforile-din-Bălăneşti; sunt 416 hect. pădure, formată din sforile: Alunişul, Cozieni, Moşeşti, Turburea, Facăianca, Bîrza, Talpa şi Teişul.

Coziĭ-de-Jos (Capul-), *munte,* al

satelor Vidra, Tichirişul şi Călimanul, jud. Putna.

Cozii-de-Sus (Capul-), *munte,* al satelor Găurile, Purceĭ şi Secătura-Părosul, jud. Putna.

Cozla, *izvoare minerale,* în jud. Neamţu, situate aproape de capătul S.-E. al munteluĭ Cozla, de ambele părţĭ ale uneĭ rîpĭ formată de scursoarea apelor pe acest povîrniş, ocupînd o întindere de 30 m.

In Martie 1882, dr. Predescu fiind chemat pentru o consultaţiune la un inginer, acesta i-a prezentat o probă de un depozit strîns de pe coasta dealuluĭ Cozla. Dr. Predescu a văzut că este un depozit mineral-salin şi conchise că în acea regiune trebue să existe şi vre-un izvor. După cîte-va zile de cercetare, dădu peste 5 izvoare, a cărora apă era de un gust salin-amar. D-sa făcu o analiză calitativă împreună cu un farmacist din Piatra. Consiliul comunal precum şi consiliul de igienă al judeţuluĭ fiind sesizate, numiră o comisiune compusă din d-niĭ: Dr. Apostolide, Dr. Predescu, farmacistul Camner senior şi inginerul I. Ravicĭ, care să se ocupe cu lucrările preliminare privitoare la regularea şi izolarea surselor, la constatarea compoziţiuneĭ şi proprietăţilor chimice ale apelor, precum şi la efectul lor din punctul de vedere terapeutic. Rezultatul comisiuneĭ fiind dintre cele maĭ favorabile, Consiliul de higienă decide a se încredinţa analiza chimică complectă, cantitativă şi calitativă, d-luĭ Prof. Poni, care, în Septembre 1882, făcu chiar la locul de unde izvoresc aceste ape o analiză calitativă, iar analiza cantitativă a făcut-o în Laboratoruĭ Chimic din Iaşi.

D. P. Poni a găsit 5 izvoare deosebite (acum sunt şease), pe care le-a însemnat cu No. 1—5. Izvorul No. 1 se află de desubtul uneĭ stîncĭ de gips, la partea cea maĭ înaltă a rîpeĭ (şi poate fi considerat ca intermediar între grupa izvoruluĭ eşite din conglomerate şi acelor eşit din gipsul salifier). Izvorul No. 2 se află la cîţĭ-va m. maĭ jos de cît No. 1. Izvorul No. 3, maĭ jos de cît No. 2 (şi este cel maĭ bogat în substanţe minerale din toate izvoarele ce ies din gipsul salifer). No. 4 se află la aproape aceeaşĭ înălţime ca No. 1 (şi este cel maĭ bogat în substanţe minerale dintre izvoarele ce ies din conglomerat); No. 5 la aceeaşĭ înălţime cu No. 3; iar No. 6, maĭ jos.

Deosebirea izvoarelor provine de la structura terenurilor ce constituesc dealul Cozleĭ.

Izvorul No. 1: Apa acestuĭ izvor e limpede, incoloră, inodoră; are un gust sărat şi puţin cam amar, lăsînd tot-d'a-una şi un gust de cocleală.

Densitatea eĭ este de 1,0109 la temperatura de 17° C. Hîrtia de turnesol precum şi hîrtia de Curcuma nu-şĭ schimbă coloarea. Apa cuprinde acid: carbonic liber, clor, acid sulfuric, calciŭ, magneziŭ şi natriŭ în cantităţĭ marĭ; caliŭ, litiŭ, fer, mangan, aluminiŭ, stronţiŭ-acid-boric, brom, iod în cantităţĭ micĭ. Cantitativ, în 1000 gr. de apă, s'a găsit:

Clor: 3,38684; brom: 0,00076; iod: urme; anhidrită sulfurică: 3,5575; anhidrită carbonică totală: 0,4449; anhidrită boricā: 0,0010; anhidrită silicică: 0,0038; oxid de calciŭ total: 0,8247; oxid de calciŭ în seriĭ solubile: 0,6838; oxid de stronţiŭ: 0,0014; oxid de magneziŭ: 1,3043; protoxid de fer: 0,00036; protoxid de mangan: 0,0037; sesqui-oxid de aluminiŭ: 0,0006; natriŭ: 2,1110: caliŭ: 0,1191; litiŭ: 0,0062; substanţe în stare de sulfaţĭ calculate: 13,7293; substanţe în stare de sulfaţĭ găsite: 12,5803; substanţe organice: nedeterminabile.

Aceste substanţe pot să fie grupate între ele în modul următor:

Carbonat de calciŭ: 0,2519; carbonat de magneziŭ: 0,0228; carbonat de fĭer: 0,00058; carbonat de mangan: 0,0006; sulfat de calciŭ: 1,6606; sulfat de magneziŭ: 3,8711; sulfat de stronţiŭ: 0,0024; clorură de natriŭ: 5,3693; clorură de caliŭ: 0,2275; clorură de litiŭ: 0,0194; clorură de magneziŭ: 0,0052; bromură de magneziŭ: 0,00087; iodură de magneziŭ: urme; borat de magneziŭ: 0,0014; anhidridă silicică: 0,0038; sesqui-oxid de aluminiŭ: 0,0006; suma substanţelor fixe: 11,43805; acid carbonic în bicarbonaţĭ: 0,1231; acid carbonic liber: 0,1986; materiĭ organice: nedeterminate.

Din această analiză, se vede că apa aceasta cuprinde în acelaşĭ timp seriĭ solubile de magneziŭ şi clorure alcaline; face parte din grupa apelor saline magneziane cît şi din aceea a apelor cloruro-natrice.

Comparînd-o cu apele străine, d. P. Poni arată că ea are mare asemănare cu cunoscutele ape minerale de la Kissingen, deosebindu-se numaĭ în următoarele puncte: *a)* Izvorul No. 1 de aice, cuprinde o cantitate maĭ mare de sulfat de magneziŭ de cît apa de la Kissingen. *b)* Apa de la Kissingen e maĭ bogată în carbonaţĭ pămîntoşĭ de cît apa izvoruluĭ No. 1 din Piatra. *c)* Apele minerale de la

Piatra sunt cu o 1/3 aproape maĭ mineralizate de cît acelea de la Kissingen.

Izvorul No. 3: Apa acestuĭ izvor este limpede, incoloră, inodoră, foarte sărată la gust și maĭ puțin amară de cît apa de la No. 1; la pipăit nu produce nicĭ o impresiune particulară. Densitatea = 1,0209, la 18° C. Apa fiind turburată degajează micĭ bule de acid carbonic liber.

Substanțele constatate prin analiza calitativă, în marĭ cantitățĭ, și a cărora existență a fost constatată chiar la izvor, sunt: clor, acid sulfuric, acid carbonic, calciŭ, magneziŭ și natriŭ; în cantitățĭ maĭ micĭ: caliŭ, litiŭ, fier, mangan, aluminiŭ, stronțiŭ, acid boric, brom, substanțe organice și iod. Analizată cantitativ, 1000 gr. de apă conține: clor: 13,7881; brom: 0,0010; iod: urme; anhidridă sulfurică: 3,4991; anhidridă carbonică totală: 0,4713; anhidridă borică: 0,0025; anhidridă silicică: 0,0048; oxid de calciŭ total: 1,5014; oxid de calciŭ solubil: 1,3397; oxid de stronțiŭ: 0,0017; oxid de magneziŭ: 1,2853; protoxid de fier: 0,0007; protoxid de mangan: 0,00013; natriŭ: 8,1615; caliŭ: 0,3198; litiŭ: 0,00065; substanțe în stare de sulfațĭ, calculate: 33,4263; substanțe în stare de sulfațĭ, găsite: 33,3931.

Elementele găsite în această apă se pot grupa în următorul mod: carbonat de calciŭ: 0,2887; carbonat de magneziŭ: 0,0081; carbonat de fier: 0,0011; carbonat de mangan: 0,00055; sulfat de magneziŭ: 2,3760; sulfat de calciŭ: 3,2535 sulfat de stronțiŭ; 0,0030; clorură de natriŭ: 20,7586; clorură de caliŭ: 0,6095; clorură de magneziŭ: 1,1611; clorură de litiŭ: 0,0039; bromură de magneziŭ: 0,0011; iodură de magneziŭ: urme; borat de magneziŭ; 0,0035; anhidridă silicică: 0,0048; sesquioxid de aluminiŭ: 0,00013; substanțe organice: nedeterminată; suma substanțelor fixe: 28 47358; acid carbonic în bicarbonațĭ: 6,1318; acid carbonic liber: 0,2077.

Rezultă dar că apa izvoruluĭ No. 3 cuprinde aceleașĭ substanțe ca și apa No. 1, cu deosebire că proporțiunea sulfatuluĭ de calciŭ este aci de două orĭ maĭ mare, iar aceea a clorureĭ de natriŭ aproape de patru orĭ maĭ mare.

Prezența clorureĭ de magneziŭ alăturea cu clorura de caliŭ, face pe d. Poni să admită că apele acestuĭ izvor în mersul lor subteran aŭ întîlnit între altele și o pătură de carnalită, mineral foarte însemnat din punctul de vedere industrial, fiindcă slujește la prepararea sărurilor de caliŭ.

Izvorul No. 4: Această apă este limpede, incoloră, inodoră, cu un gust curat amar; la pipăit nu lasă nicĭ o impresiune particulară. Densitatea eĭ la temperatura de 16° C. este egală cu 1,00651; apa fiind turburată, s'a constatat prezența aciduluĭ carbonic liber; e neutră la acțiunea diverselor reactive colorate.

Substanțele ce se află în această apă, analizate calitativ, sunt: clor, acid sulfuric, acid carbonic, magneziŭ, calciŭ, natriŭ, caliŭ, litiŭ, stronțiŭ și urme de acid boric, aluminiŭ, fier și mangan. Analizată cantitativ, în 1000 gr. de apă s'a găsit: clor: 0,4361; anhidridă sulfurică: 3,3412; anhidridă carbonică totală: 0,4026; anhidridă silicică: 0,0066; oxid de calciŭ solubil: 0,5802; oxid de calciŭ în carbonat: 0,0933; oxid de stronțiŭ: 0,0029; oxid de magneziŭ: 0,3504; natriŭ: 0,2294; caliŭ: 0,0420; litiŭ: 0,0052; anhidridă borică, oxid de fier, oxid de mangan și de aluminiŭ: urme; materie organică: nedeterminată; substanțe fixe în stare de sulfațĭ: 6,4397; substanțe fixe în stare de sulfațĭ, calculate: 6,5404.

Aceste substanțe calculate în combinațiunĭ himice pentru 1000 gr. de apă, daŭ următorul rezultat: sulfat de magneziŭ: 3,7652; sulfat de calciŭ: 1,4091; sulfat de stronțiŭ, 0,0051; carbonat de magneziŭ: 0,1795; carbonat de calciŭ: 0,1666; carbonat de natriŭ: 0,5834; clorură de caliŭ: 0,0803; clorură de litiŭ: 0,0316; clorură de magneziŭ: 0,0233; anhidridă silicică: 0,0066; anhidridă borică, oxid de fier, oxid de mangan, oxid de aluminiŭ: urme; substanțe organice: nedeterminate; suma substanțelor fixe: 6,2507; anhidridă carbonică și bicarbonațĭ: 0,1673; anhidridă carbonică liberă: 0,0680.

Din această analiză rezultă că apa acestuĭ izvor e o apă sulfatată magneziană. D. Poni compară această apă cu apele străine de Seidlitz, de Seidschütz și de Pulna, însă cantitatea substanțelor saline coprinse într'însa e cu mult maĭ mică de cît aceea a apelor maĭ sus numite.

Izvorul No. 2 are aproape aceeașĭ compozițiune ca apele de la No. 3; izvorul de la No. 5 sunt analoage acelor de la No. 4, cuprinzînd însă și acestea o cantitate maĭ mică de substanțe solide în desoluțiune; izvorul No. 6 e cel maĭ slab.

Efectul terapeutic al acestor ape se bazează pe conținutul lor în sulfat de magneziŭ și clorure alcaline, în unire cu sărurile de calciŭ.

Introduse în organizm, ele activează funcțiunile membranelor mucoase, care tapisează trajectul digestiv și anexele luĭ, excită activitatea intestinală, mărește pofta de mîncare și înlesnesc circulațiunea; decĭ aceste ape sunt purgative saline. Doza la care se manifestă acțiunea lor purgativă, variază după natura diferitelor organizme.

Boalele contra cărora aŭ fost întrebuințate cu succes aceste ape, sunt: boalele aparatuluĭ digestiv (în genere), boalele de ficat, de splină și ale sistemuluĭ veneĭ-porte, ast-fel stările dispeptice (de ingestiune) stările de atonie și slăbiciune de stomac, catarele cronice de stomac (cu saŭ fără dilatațiune) și catarele cronice de intestine; dintre boalele ficatuluĭ: iperemiile (congestiile) ficatuluĭ, ipertrofiile și inflamațiunile cronice de ficat, icterul cataral și calculele biliare; iar dintre boalele splineĭ: inflamațiunile cronice și ipertrofiile provenite din paludizm. Dintre boalele sistemuluĭ veneĭ-porte: emoroidele.

Instalațiunea acestor ape se află într'o stare încă primitivă; de-abia în aniĭ din urmă s'aŭ făcut vr'o 250 de trepte care sue printre izvoare pe muntele Cozla, captîndu-se și izvoarele.

Cozla, *ramură de munți,* în jud. Neamțu, ce se întinde în prelungirea munților Bistrițeĭ-Moldave, din dreptul com. Doamna. Are ca piscurĭ maĭ însemnate: Cozla, Piciorul-Cozleĭ (în partea V., 150 m.), Cîrlomanul, Borzogheanul, Răcioaia și Ruptura.

Cozla, *munte,* în jud. Neamțu, partea despre N.-E. a orașuluĭ Piatra, despărțit prin pîrîul Cuejdiul (și o parte din oraș) de muntele Pĭetricica.

Păturile ce constituesc acest munte, sunt atît din punctul de vedere mineralogic și stratigrafic, cît și dintr'acel al vîrsteĭ, cu totul deosebite de acele care formează muntele Pĭetricica, cu toate că distanța între bazele lor nu e maĭ mare de 200 m.

Cozla e constituită în totalitate din tărîmurĭ salifere, reprezentate prin cîte-șĭ trele zone. La bază saliferul e reprezentat prin conglomerate, carĭ de și nu se văd formînd bancurĭ pe loc, se pot însă constata că sunt reprezentate, prin faptul că găsim bolovanĭ foarte marĭ aruncațĭ cu neorînduială. Straturile aŭ fost acoperite de năruiturile rocelor ce le transportă, și de casele omeneștĭ ce se înșiră la baza Cozleĭ și maĭ sus. De-asupra conglomeratelor zac marnele și schisturile salifere mijlociĭ. Aceste schisturĭ, foarte sfărîmăcioase, sunt vrîstate cu bande destul de groase de gips lamelar și fibros dispuse în straturĭ, saŭ cu bancurĭ de gips zaharoid, așezate fără regulă. Pe unele locurĭ, stînca e maĭ mult gips de cît marnă; cîte odată gipsul e colorat în roșu prin oxidul de fier.

Cu cît ne suim maĭ sus, marnele sunt maĭ tarĭ, gipsul se împuținează și de la un loc nicĭ nu maĭ există; de aci începe zona superioară a formațiuneĭ cu sare. La partea superioară a acesteĭ zone marnele alternează cu bancurĭ groase de la $1\,^1/_2$—2 metri de un greziŭ foarte dur; aceasta se poate vedea pe povîrnișul S.-V. al Cozleĭ, cam pe la mijlocul înălțimeĭ.

Tot în partea despre V., se află păturĭ argilo-lignitifiere, pline cu urme de vegetale și animale fosile.

Cozla are o înălțime de 310 metri.

Cozmeĭ (Moara-), *moară,* pusă în mișcare de gîrla Păltinosul, com. Dolhasca, jud. Suceava.

Cozmești, *com. rur.,* jud. Fălciŭ, cam în centrul pl. Podoleni, la 25 kil. de Huși, formată din satul Cozmești, așezată pe văile dealurilor Blidanuluĭ și Dubăsaruluĭ, mărginindu-se spre N. cu comunele Moșna și Bohotinul; spre S. cu Bunești; spre E. cu Podoleni și spre V. cu Brădicești.

Suprafața teritoruluĭ comuneĭ e cam de 481 hect., iar vatra satuluĭ de 57 hect., cu o populație de 337 familiĭ, saŭ 1293 suflete, din carĭ 379 contrib.

Are o biserică vechie, fondată la 1795 și deservită de 1 preot și 2 dascălĭ; o școală, înființată la 1865, frecuentată de 30 elevĭ. Satul se află situat pe proprietatea statuluĭ, Ghermănești. Locuitoriĭ se ocupă în mare parte și cu cultura viilor, cu care sunt acoperite dealurile din jurul satuluĭ. Pădurĭ sunt puține. Teritoriul com. este udat de treĭ pîrae: Cozmești, ce trece prin mijlocul satuluĭ, formînd o rîpă adîncă; Moșna, pe partea de E. și Moșnicioara.

Vite marĭ cornute sunt 532, oĭ 824, caĭ 140 și porcĭ 226.

Budgetul este de leĭ 2952 la veniturĭ și de leĭ 2474, banĭ 33, la cheltuelĭ.

Cozmești, *com. rur.,* jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul, la N.-V. de orașul Vasluiŭ, și la o distanță de 19 kil. de Negrești reședința plășeĭ.

Este formată din satele: Cozmești, Hordilești, Fîstîci și Bălești, pe o întindere de 4108 hect., din carĭ: 1001 hect. pădure și 66 hect. vie ale proprietățeĭ, iar 1792 hect. sunt ale locuitorilor. Are o populație de 351 familiĭ, saŭ 1735 suflete,

din carĭ 93 ţiganĭ, 6 evreĭ şi 1 german.

Această comună e udată de pîrîul Stemnicul, care curge de la N. spre S., trece maĭ prin mijlocul comuneĭ, primind în stînga, pe teritoriul eĭ, pîraĭele: Ruginoasa, Valea-Merilor, Valea-Munteanuluĭ, iar în dreapta Fîstîca; care şi ea primeşte afluenţi: Băleşti, Rîpa şi Prisaca, apoĭ ese de pe teritoriul acesteĭ comune.

Are o şcoală; 4 bisericĭ, cu 4 preoţĭ şi 6 cîntăreţĭ; 4 cîrciumĭ. Comerciul se face de 8 romînĭ şi 10 străinĭ.

Numărul vitelor e de 1889: 907 vite marĭ cornute, 408 oĭ, 137 caĭ, 24 capre şi 313 rîmătorĭ.

Budgetul comuneĭ e de 3760 leĭ la veniturĭ şi de 3751 leĭ la cheltuelĭ.

Locuitoriĭ posedă: 77 pługurĭ, 122 care cu boĭ, 5 plugurĭ şi 46 căruţe cu caĭ.

Sunt 575 stupĭ.

Cozmeşti, *sat.* (Vezĭ Cozmeşti com. rur., jud. Fălciŭ).

Cozmeşti, *sat,* reşedinţa com. Cozmeşti, jud. Vasluiŭ, plasa Stemnicul. E situat pe o coastă de deal, numită Siliştea-Nouă, şi în centrul comuneĭ.

Satul Cozmeşti spune legenda s'ar fi înfiinţat în urma desfiinţatuluĭ sat Grozeşti, care era situat pe coasta dealuluĭ numită Siliştea-Veche; însă din cauză că era neîncetat supus încălcăreĭ Turcilor şi a Tătarilor, locuitoriĭ s'aŭ retras prin alte sate, şi numaĭ unul numit şi el nevoit a se retrage în Cozma, rămînînd acolo, a fost partea de N., prin pădurĭ, unde adunînd pe lîngă el rudele sale, a format satul după numele luĭ Cozmeşti.

Are o întindere de 1072 hect., din care jumătate sunt ale locuitorilor răzeşĭ; o populaţie de 75 fam., saŭ 374 sufl., din carĭ 5 fam. ţiganĭ, 1 fam. evreĭ şi 1 german.

Şcoala, care s'a înfiinţat în anul 1866, este frecuentată de 30 elevĭ. Este o biserică de lemn, făcută de răzeşĭ la 1888; este deservită de 2 preoţĭ şi 1 cîntăreţ; o moară; o cîrciumă; 2 iazurĭ.

Numărul vitelor e de 451: 295 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 90 oĭ şi 94 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 21 plugurĭ, 18 care cu boĭ şi 9 căruţe cu caĭ.

Sunt 122 stupĭ de albine.

Cozmeşti, *pîrîŭ,* ce trece prin satul Cozmeşti, com. cu acelaşi nume, jud. Fălciŭ, pl. Podoleni, unde, formînd o rîpă mare, se varsă în pîrîul Moşna, care trece tot pe teritoriul aceşteĭ comune.

Cozmeştilor (Dealul-), *deal,* în partea de V. a com. Cozmeşti, jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul.

Cozmita, *munte,* în jud. Neamţu, com. Bicazul, pl. Piatra-Muntele. E situat de a stînga rîuluĭ Bistriţa, în prelungirea dealurilor Pîngăraţi şi Botoşul.

In privirea geologică, observăm că toată sistema văzută în acest munte, constă din greziurĭ destul de dure, de oare-ce dintr'însele se tae pĭetrele pentru trotuare, ce se duc la Iaşĭ şi în alte părţĭ ale ţăreĭ; granule de quarţ ce întrec une-orĭ mărimea firelor de păsat, şi icĭ-colea prin roce se văd fire roşe de grenat.

Cîte-odată greziul schistoid alternează cu schisturĭ argiloase şi mornoase, fragmente de cărbunĭ împestriţează rar roca.

Aceste depozite sunt cunoscute în Carpaţiĭ Bucovineĭ şi aĭ Maramureşuluĭ sub numele de greziurile cu exogyra columba şi hieroglifĭ, carĭ aparţin cretaceuluĭ superior, asemănîndu-se cu depozitele plaeneruluĭ superior.

Determinarea vîrsteĭ a făcut-o rep. Profesor Gr. Cobîlcescu, luînd în seamă caracterele petrografice şi architectonice, căcĭ fosile nu s'aŭ putut găsi.

Depozitele cu exogyra formează munţiĭ ce mărginesc de ambele părţĭ valea Bistriţeĭ.

Cracalia, *sat,* numit din vechime Popeni-Mavrodin, pe moşia cu aceeaşĭ numire, com. Cordăreni, pl. Prutul-d.-s., jud. Dorohoiŭ. Are 66 familiĭ, saŭ 268 suflete.

Are o biserică de lemn şi tencuită, cu hramul Sf. Mihail şi Gavril; este făcută de săteni, cu ajutorul fostuluĭ proprietar Cracalia; acum este închisă fiind aproape ruinată.

Săteniĭ împroprietărițĭ aŭ 64 hect. 81 ariĭ pămînt; iar proprietatea 128 hect. 90 ariĭ cîmp.

Hotarele moşieĭ sunt cu: Liveni-Sofianul, Trestiana şi Vîrcoliciul.

Cracalia, *deal,* pe moşia şi comuna Lătăi, plasa Coşula, jud. Botoşani.

Cracalia, *dealurĭ,* în jud. Botoşani, partea de N.-E., pe teritoriul comunelor Comîndăreşti şi Rînghileşti.

Cracalia, *vale,* jud. Botoşani, pe teritoriul moşielor Ciornohalul, comunele Rînghileşti, Pogoreşti, şi Comîndăreşti, printre dealurile Cracalia.

Cracalia, *vale,* pe moşia şi comuna Lătăi, plasa Coşula, jud. Botoşani.

Cracatiţa, *deal.* Vezĭ Murgenilor (Dealul-), jud. Vasluiŭ.

Cracăul, *pîrîŭ,* judeţul Neamţu, numit ast-fel de la mulţimea cracilor ce face în curgerea luĭ. Izvoreşte tocmaĭ din ramura munteluĭ Domesnicul, hotarul comuneĭ Călugăreni, pl. Piatra-Muntele; curge strecurîndu-se prin îngustişul ramureĭ munteluĭ Măgura (Fundul - Româneseĭ), Văraticul şi Crăcăoani de oparte, iar de alta a munteluĭ Jurca (Giurca), Doamneĭ (din com. Hangul), Crăcăul-Negru, şi Negreşti (pe dreapta, udînd şoseaua Magazia şi Crăcăoani, (din com. Crăcăoani), în josul căruia începe a se ramifica pe o distanţă de $5^1/_2$ kil., formînd maĭ multe insuliţe ce se întind în spre V., în direcţiunea N.-S. şi paralel cu şoseaua naţională judeţeană Piatra-Neamţu, ce intră pe teritoriul comuneĭ Bodeşti-Precisteĭ (cu $2^1/_2$ kil. maĭ în susul satuluĭ Oşlobeni), pe care-l udă în partea despre V. şi S. De la Oşlobeni, pîrîul îşĭ schimbă direcţiunea spre S.-E., traversînd şoseaua, ramificat pe o distanţă cam de 3 kil. şi scoborîndu-se pe podişele şi şesurile ce se întind spre E. şi S. ale comuneĭ Dobreni până în susul satelor Popeşti şi Căciuleşti, printre care trece ramificat pe o lungime de 6 kil., udînd satele Conţeşti şi Girovul, în josul căruia, după o curgere regulată numaĭ de 2 kil. se ramifică din noŭ (pe o lungime de $4^1/_2$ kil.), trecînd ast-fel printre satele Doina şi Dăneşti până la tăerea drumuluĭ comunal Izvoarele - Bahna. De aci intră pe teritoriul comuneĭ Roznovul; udă şoseaua Slobozia şi se varsă în rîul Bistriţa, la jumătate de cale între şoseaua Roznovul şi Zăneşti, în faţa kil. 39 al şoseleĭ mixte Bacăŭ-Piatra. Primeşte în drumul săŭ, pe dreapta: pîraiele Crăcăiaşul, Cracăul-Negru unit cu Cracăul-Alb, Schitul-Horaiţa, pîrîul Negreşti (unit cu Almaşul şi sub-afluenţiĭ acestuia), Izvorani, Izvoarele; iar pe stînga: pîraiele Valea-Mare, Valea-Prisăceĭ, Căluiuşul, (împreună cu sub-afluenţiĭ săĭ).

Cracăul-Alb, *pîrîiaş.* Vezĭ Cracăul-Negru, pîrîŭ, în com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Cracăul-Negru, *sat,* în comuna Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Are o populaţie de 156 familiĭ, saŭ 740 suflete, dintre carĭ 384 sunt bărbaţĭ, 356 femeĭ; sunt 372 necăsătoriţĭ, 304 căsătoriţĭ, 62 văduvĭ, 2 divorţaţĭ. Ştiŭ carte 48 persoane, 692 nu ştiŭ.

In acest sat se află: o şcoală frecuentată de 57 elevĭ; 1 piuă pentru făcutul sucmanilor; iar în apropiere cariere de var şi piatră.

Cracăul - Negru, *deal,* judeţul Neamţu, ce se prelungeşte din ramura munteluĭ Muncelul, perpendicular spre N., între pîrîul Muncelul şi pîrîul Schitul-Horaiţeĭ, la E. satuluĭ cu acelaşĭ nume, pe teritoriul comuneĭ Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele. Este acoperit cu pădurĭ de brazĭ.

Cracăul-Negru, *pîrîiaş,* judeţul Neamţu. Izvoreste dintre ramura munteluĭ Biserica şi ramura munţilor Doamneĭ, hotarul comuneĭ Buhalniţa, pl. Piatra-Muntele; curge în direcţiune N.-E. pe teritoriul comuneĭ Crăcăoani, primind în marginea despre S. a satuluĭ Cracăul - Negru, pîrîul Cracăul-Alb (care ese din ramura Doamneĭ); se varsă în pîrîul Cracăul, drept în faţa satuluĭ Magazia.

Cracăuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Neamţu, formată în tot lungul pîrîuluĭ Cracăul, de la satul Magazia şi până la vărsarea luĭ în rîul Bistriţa. In partea sa centrală face legătură prin o serie de alte văĭ şi podişe cu şesurile Bîrgăoanilor, iar în spre S. cu şesurile Mărginenilor şi valea rîuluĭ Bistriţa.

Localităţile ce se află situate pe întinderea sa, sunt: satele Magazia, Crăcăoani, Oşlobeni, Budeşti-Precisteĭ, Corni, Malul, Căciuleşti, Verşăşti, Conţeşti, Girovul, Boţeşti, Doina, Dăneşti şi Slobozia.

Are o lungime de vr'o 41 kil. şi o lăţime variabilă de la $1^1/_2$ până la 2 m.

Craci, *braţ,* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, com. Călăraşi-Vechi.

Craci-Ruşilor, *pisc,* în judeţul Muscel, comuna Băjeşti, plasa Rîurile.

Cracic-Ceair, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Hairan-Chioi şi Bairam-Dede, cărora le serveşte ca hotar despărţitor; pleacă din dealul Bairam-Dede; se îndreaptă spre N., într'o direcţiune generală de la S.-E. spre N.-V.; trece prin satele Malcoci şi Sarapcea-Cara-Aci, şi, după un drum de 8 kil., se deschide în valea Borugea, pe dreapta, în faţa satuluĭ Borugea. Malurile sale sunt acoperite prin unele locurĭ cu pădurĭ. Printr'însa merge un drum comunal Borugea-Bairam-Dede.

Cracul. Vezĭ Roşca - Vadul, judeţul Putna.

Cracul, *deal,* situat la V. de satul Godineşti-d.-j., com. Godineşti, plasa Berheciul, judeţul Tecuciŭ.

Cracul, *lac,* în jud. Ialomiţa-Balta, în insula Balta, com. Stelnica, spre S. de lacul Perian.

Cracul-cu-doĭ-Lupĭ, *deal,* la S. de com. Cîlceşti, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Se prelungeşte de la N. la S.-E.; e proprietatea locuitorilor comuneĭ Cîlceşti. E acoperit de tufăriş.

Cracul-cu-Gropile, *deal,* în com. rur. Crainici, din plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-Lat, *munte,* situat în partea de N. a rîuluĭ Bistriţa, pl. Vulcanul, jud. Gorj. Are o suprafaţă cam de 280 hect.; se prelungeşte de la E. la V. Pe acest munte e păşune de vite şi pădure. E proprietatea locuitorilor comuneĭ Pestişani.

Cracul-luĭ-Drăghiceanu, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Cerna.

Cracul-luĭ-Ilie, *deal,* în com. rur. Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-luĭ-Petru, *deal,* în com. rur. Cloşani, pl. Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-luĭ-Petru, *deal,* în com. rur. Şovarna-d.-j., plasa Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cracul-Lung, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cerna; ţine de com. rur. Băseşti.

Cracul-Munteluĭ, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Cloşani; ţine de com. rur. Ponoarele.

Cracul-Scoruşuluĭ, *deal,* în comuna rurală Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-Scurt, *munte,* acoperit cu pădure seculară, în com. rur. Ilovăţul, pl. Cerna, jud. Mehedinţi.

Cracul-Stîneĭ, *pîrîŭ,* afluent al Săscuţeĭ-luĭ-Nicoricĭ, jud. Suceava.

Cracul-Tăbărţeĭ, *deal,* în com. rur. Jidoştiţa, plasa Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cracul-Ţapuluĭ, *pîrîiaş,* ce izvoreşte din ramura Munteluĭ-Pieatreĭ şi ramura Munteluĭ-Şoimuluĭ, în com. Tazlăul, pl. Bistriţa, judeţul Neamţu; se varsă pe partea dreaptă a pîrîuluĭ Tarcăul, după un curs foarte scurt.

Cracul-Ţiganuluĭ, *deal,* în com. rur. Cătunele, pl. Motrul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Craghia şi **Carabulea,** *pădurĭ,* jud. Brăila. Se mărginesc la E. cu japşa Craghia şi iezerul Paţiul, la S.-V. şi N. cu Dunărea. Suprafaţa lor e de 25 hect. Esenţă: salcie.

Craia, *gîrlă,* jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti; sĕ varsă pe dreapta rîuluĭ Tesluiul, com. Gherceşti.

Crainici, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, la distanţă de 46 kil. de oraşul Turnul-Severin, iar de comuna rurală Broşteni de 25 kil. Este situată pe două văĭ, şi anume: Valea-Plopuluĭ şi Valea-Crainicilor, pe unde curge rîul Bistriţa, unit cu al Comăneştilor, care de aci înainte ia numele de Apa-Crainicilor.

Se mărgineşte: la E. cu comuna Glogova; la S. cu comunele Iupca şi Bala-d.-j.; la V. cu com. Bala-d.-s. şi la N. cu comuna Comăneşti. Formează comună cu satele Sărdăneşti şi Valea-Plopuluĭ, avînd 1000 locuitorĭ, din carĭ 116 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 256 case.

Locuitoriĭ posedă: 20 plugurĭ, 56 care cu boĭ, 6 căruţe cu caĭ.

Sunt 60 stupĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ şi 4 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 25 elevĭ; 2 cîrciumĭ.

Budgetul comuneĭ are la venitură suma de 1113 leĭ şi la cheltuelĭ 738 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1160: 400 vite marĭ cornute, 460 oĭ, 20 capre, 20 caĭ şi 260 rîmătorĭ.

Prin comună trece şoseaua comunală-vecinală Floreşti-Baia-de-Aramă. Tot aci vine de se uneşte cu această şosea a Băeĭ şi şoseaua Crăgueşti-Ilovăţul-Rudina-Baia-de-Aramă.

Văile maĭ principale sunt: Valea-luĭ-Micu, valea Poiana-Mare, Valea-Hotaruluĭ, a-Modanuluĭ, Valea-Mică, Valea-Mare, Cioara, Valea-luĭ-Novac, Valea-Adîncă, Lupa, a-Pojorătuluĭ, a-Limpedeĭ şi a-Plopuluĭ; iar dealurĭ maĭ principale sunt: Maidanul, Culmea-Clăsneştilor, Dealul-Mic, Cucuiova, al-Lupeĭ, Capul-Dealuluĭ şi Cracul-cu-Gropile.

Cracul-Gropilor şi Cracul-Tomniţeĭ sunt cunoscute pentru multele gropĭ ce se găsesc în acest loc şi carĭ, se zice, datează din timpurĭ vechĭ de

invaziunĭ, cînd serveaŭ de adăpost oamenilor şi de ascunzătoare obiectelor.

Maĭ e de remarcat în com. Crainici biserica de zid din cătunul Sărdăneşti, zugrăvită într'un stil vechiŭ şi foarte bine reuşit, precum şi cula ce se află lîngă dînsa, proprietate a Bîrnazuluĭ, asemenea atrăgătoare prin construcţiunea eĭ.

Prin Crainici trece apa Crainici.

Crainici, *loc izolat,* în jud. Tecuciŭ, unde a fost un tîrguşor, la N. de satul Homocea. Acum nu se maĭ văd de cît urme de case şi locul brăzdat.

Bătrîniĭ spun că era tîrguşor sîrbesc; de aceea îĭ maĭ zic şi Sîrbi.

Crainici, *pădure,* în judeţul Mehedinţi, plaiul Cloşani; ţine de com. rur. Crainici, în ale căreĭ dealurĭ se găsesc lignite în cantităţĭ marĭ, maĭ cu seamă deasupra satuluĭ Sărdăneşti.

Craiova, *oraş,* capitala judeţuluĭ Dolj, şi vechia capitală a fostuluĭ banat al Olteniei.

Topografia.—Craiova este aşezată pe malul stîng al Jiuluĭ, la 23°48' longitudine orientală (Greenwich) şi 44,°19' latitudine boreală.

Altitudinea oraşuluĭ, de asupra niveluluĭ Măriĭ-Negre, este de 135,85 m., la peronul găriĭ.

Oraşul e situat pe un platoŭ şi are o privire frumoasă despre Jiŭ.

Ţarina oraşuluĭ Craiova se mărgineşte la N. cu com. Şimnicul, la S. cu com. Balta-Verde, Preajba şi Coşoveni-d.-s., la V. cu com. Cernelile şi cu com. Bucovăţul, de care se desparte prin rîul Jiul şi la E. cu com. Pieleşti şi Ghercești.

Treĭ din 4 părţĭ ale oraşuluĭ Craiova sunt înconjurate de bălţĭ şi mlăştinĭ, ale căror emanaţiunĭ întreţin febra palustră, boala de căpetenie din oraş.

Bălţile din jurul Craioveĭ sunt: Craioviţa, Geanoglu, ambele legate, printr'un canal, de Dunăre. Din balta Geanoglu iese un pîrîiaş, numit Valea-Feteĭ.

Maĭ e de notat eleşteul Corniţuluĭ, legat prin canal cu balta Craioviţa.

Până acum un an era şi eleşteul Bibescu, în grădina publică; azĭ e desecat.

In anul 1895, s'a întocmit un proect de canal pentru desecarea bălţilor, care trebuia să coste peste 600.000 leĭ. Acest proect a fost lăsat, de o cam dată, în părăsire.

In anul 1897 s'a elaborat un noŭ proect, pentru un canal colector, în care să se scurgă toate apele din bălţĭ, mlăştinĭ şi din oraş, proect, care a şi fost pus în executare prin antrepriză. Cheltuelile executăreĭ acestuĭ canal, împreună cu exproprierile necesare, s'aŭ urcat la suma de 170,000 leĭ, din care şi judeţul Dolj a contribuit cu suma de 70.000 leĭ.

Bariere şi drumurĭ. — Intrarea în oraş se face prin 9 bariere, adică: bariera Vîlcea, la N.-E.; Gara, Bucureşti la E.; Crucea-de-Piatră, Caracal la S.-E.; Calafat la S.; Breasta la V.; Severinul la N.-E. şi Amaradia la N.

Căile de comunicaţie carĭ deservesc Craiova sunt:

Calea ferată Vîrciorova-Bucureşti şi Craiova-Calafat.

Căile naţionale Bucureştĭ-Severin şi Craiova-Caracal.

Căile judeţene Craiova-Calafat, Craiova-Bechet, Craiova-Amaradia, Craiova-Vîlcea, Craiova-Dumbrava, Craiova-Cetatea.

Intreg oraşul Craiova este aşezat pe o suprafaţă de aproape 1000 hect.

Numărul stradelor Craioveĭ este de 201, cu o lungime de 77 kil. avînd o suprafaţă (în 1897) de 617936 m. p. partea căruţabilă şi 320000 m. p. trotuarele.

Din totala suprafaţă a stradelor se află pavate:

Cu piatră cubică 51,903 m. p.; cu bazalt artific. 7360; cu bolovanĭ 146240 m. p.; nepavate sunt 412.433 m. p.

Stradele nu sunt aliniate de loc; din cele 78 kil. de strade, nicĭ una nu e dreaptă.

Este un singur bulevard. S'a proectat deschiderea unuĭ noŭ bulevard din strada Convenţiuneĭ până la lunca din Mofleni.

Oraşul Craiova este împărţit în treĭ comisiĭ saŭ circomscripţiĭ şi anume: Circompscripţia I, de galben, circomscrip. a II-a, de albastru şi circomscripţia a III-a, de roşu.

Salubritatea oraşuluĭ lasă încă de dorit. Actualmente (1897) e un serviciŭ de curăţenie municipal, însă nu este suficient ca să cureţe nicĭ a doua-zecea parte din oraş, — cum recunoaşte însă-şĭ administraţia comunală în raportul eĭ pe 1897.

La sfîrşitul anuluĭ 1897 a început a se pava un număr oarecare de strade, pe o întindere aproape 11 kil. liniarĭ, în valoare de 580.000 leĭ.

Clădirĭ.— Craiova este totuşĭ unul din cele maĭ frumoase oraşe ale Romînieĭ, datorind începutul prosperităţeĭ sale Domnitoruluĭ Ioan Bibescu.

In ultimiĭ anĭ Craiova se înfrumuşeţează din ce în ce maĭ mult. Clădirĭ nouă se ridică zilnic. Printre cele maĭ frumoase putem cita: Palatul de Justiţie,

pe strada Episcopieĭ şi Carol I, unde se află instalate toate instanţele judecătoreştĭ; Banca Naţională, pe str. Unireĭ; Primăria, pe str. Primărieĭ, teatrul Teodorini, luminat cu electricitate; precum şi o mulţime de alte clădirĭ publice ca: liceul, şcoala militară, prefectura judeţuluĭ, casieria generală, oficiul telegrafo-poştal, spitalul militar; cazarma artilerieĭ, situată la bariera Caracaluluĭ; cazarma de infanterie pe strada Salvatoruluĭ; cazarma călăraşilor pe strada Popa Fărcaşiu; cazarma regimentuluĭ 1 de dorobanţĭ pe strada Liceuluĭ; cazarma regimentuluĭ 26 de dorobanţĭ pe str. Catargiu; cazarma pompierilor pe str. Episcopieĭ şi Sabinelor; hala de instrucţie pe strada Militarilor, comenduirea corpuluĭ 1 de armată pe str. Solomon; Stabilimentul băilor Societăţeĭ Comerciale pe str. Mihaiŭ-Bravul; ospiciul de alienaţĭ al bisericĭ Madona-Dudu; arestul (cel noŭ), uzina electrică, etc. etc.

Afară de aceste case publice, în Craiova maĭ sunt multe case particulare frumoase, carĭ contribue mult la înfrumuseţarea oraşuluĭ.

Grădinĭ publice. — In Craiova se află două grădinĭ publice, şi anume:

Grădina Bibescu, azĭ numită grădina publică, pe o suprafaţă de 4 hect. şi 800 m. p.; e aşezată în partea estică a oraşuluĭ şi este înzestrată cu sere în carĭ se cultivă şi se întreţin tot felul de florĭ.

In grădină se vede o piatră votivă, adusă de la Reşca, cu următoarea inscripţie, pe care o reproducem după copia făcută de d. Gr. Tocilescu:

I O M
EX DESI
C. LONGVS
ET LONGINA

De citit:
J(ovi) o(ptimo) m(aximo)
ex desi[d(erio)]
C(aius) Longus
et Longina

Romîneşte:
Luĭ Joe celuĭ prea bun şi prea mare după dorinţă (puseră acest monument) Caius Longus şi Longina.

Cea-l'altă grădină e Mihaiŭ-Bravul, pe o suprafaţă de 10150 m. p., în centrul oraşuluĭ.

Lîngă Craiova se maĭ găseşte şi parcul de la Mofleni, care servă de loc de preumblare şi de distracţie locuitorilor Craioveĭ. Acest parc e unit cu oraşul prin un bulevard.

Iluminatul.—Oraşul este iluminat cu două sisteme de lumină, cu lumină electrică şi cu gaz mineral.

Lumina electrică a fost instalată de societatea germană «Allgemeine Elektricitäts-Gesellschaft» din Berlin, căreia i s'a dat concesiunea pe un timp de 40 de anĭ, cu începerea de la 5 Noembrie 1896. Cu acest sistem se luminează zona I şi II a oraşuluĭ, prin două felurĭ de lampe, adică cu 54 lămpĭ cu arc voltaic, a căror putere de lumină este de 1000 lumînărĭ germane, costînd fie-care 963 leĭ anual şi cu 612 lămpĭ încandescente, a căror putere de lumină este de 16 lumînărĭ, costînd fie-care 91 leĭ pe an.

Restul oraşuluĭ este luminat prin 400 lămpĭ cu uleiŭ mineral, sistem Victor Croizat, a căror putere de lumină este de 2 carcele (16 lumînărĭ engleze) şi costînd fie-care leĭ 85 pe an. Concesiunea acestuĭ iluminat este dată caseĭ Victor Croizat, pe termen de 5 anĭ.

Alimentarea cu apă.— Oraşul are un rezervoriŭ de apă, aşezat în strada Abatoruluĭ, La-7-Fîntînĭ. Acest rezervor conţine o cantitate de 30 m. c. de apă, care se scoate de o pompă cu vaporĭ şi servă la cazurĭ de incendiŭ şi la udatul stradelor.

In oraş se maĭ află şi un număr de 131 fîntînĭ, dintre carĭ 10 cu pompă, 19 cu izvoare curgătoare şi 102 puţurĭ cu găleată.

Afară d'acestea se maĭ găsesc împrejurul oraşuluĭ fîntînĭ curgătoare (şipote), precum: Fîntînele Obedeanu, Popova, cea de la Hanul-Chintescului şi altele.

Apa se distribue locuitorilor de 60 de sacagiĭ.

Actualmente (1897), se fac studiĭ pentru alimentarea oraşuluĭ cu apă de izvor.

Populaţiunea. — Oraşul Craiova are (în 1898) o populaţie de aproape 39000 locuitorĭ; din aceştia sunt 3000 locuitorĭ izraelițĭ şi 4000 locuitorĭ străinĭ de diferite naţionalităţĭ.

Numărul populaţiuneĭ oraşuluĭ Craiova, în 1894, a fost de: 13412 familiĭ, cu 30081 suflete, din carĭ: 15632 bărbaţĭ, 14449 femeĭ.

După starea civilă, populaţiunea se compunea în 1894, din: neînsuraţĭ 14920: bărbaţĭ 7893, femeĭ 7027; însuraţĭ 13620: bărbaţĭ 6810, femeĭ 6810; văduvĭ 1231: bărbaţĭ, 491, femeĭ 740; divorţaţĭ 310: bărbaţĭ 116, femeĭ 184.

După instrucţiune eraŭ: cu ştiinţă de carte 14512: bărbaţĭ 9902, femeĭ 4610; fără ştiinţă de carte, 15569: bărbaţĭ 5730, femeĭ 9839.

Din 100 locuitorĭ ştiaŭ carte 48: bărbaţĭ 33, femeĭ 15.

După naţionalităţĭ: romînĭ 24883, austriacĭ 853, bulgarĭ 678, sîrbĭ 480, ungurĭ 326, grecĭ

280, italienĭ 80, francezĭ 74, belgienĭ 43, prusienĭ 32, ruşĭ 12, englezĭ 5, elveţienĭ 12, polonezĭ 6, evreĭ 2305.

Proporţiunea la sută: romînĭ 82,72, străinĭ 17,28.

După felul ocupaţiuneĭ: agricultorĭ 2361, meseriaşĭ 2323, industriaşĭ 137, comercianţĭ 1527, avînd profesiunĭ libere 2157, muncitorĭ 2909, servitorĭ 2762.

Populaţia oraşuluĭ e în descreştere; în aniĭ 1894, 1895 şi 1896, numărul născuţilor în Craiova a fost de 3755 şi al morţilor de 3998; a fost deci un spor al morţilor asupra născuţilor de 343.

Boalele cele maĭ dese în oraş sunt: frigurile palustre, oftica, reumatizme, bronchita şi pneumonia.

In cursul anuluĭ 1896 s'aŭ înscris în actele stăreĭ civile 1240 naşterĭ, 216 căsătoriĭ, 1291 morţĭ şi 19 divorţurĭ.

Locuitorĭ contribuabilĭ sunt 6760, între carĭ sunt: 1350 patentarĭ Romînĭ, 355 patentarĭ Izraeliţĭ şi 597 străinĭ de diferite naţionalităţĭ.

In listele electorale pentru Cameră sunt înscrişĭ; colegiul I 597 alegătorĭ din Craiova; colegiul II are 1928 alegătorĭ; colegiul III, alegătorĭ indirecţĭ 1069, carĭ daŭ 22 delegaţĭ.

Colegiul I de Senat are înscrişĭ 500 alegătorĭ din Craiova; colegiul II, 446.

Colegiul I de comună are înscrişĭ 1082 alegătorĭ craiovenĭ, carĭ aleg 8 consilierĭ comunalĭ. Colegiul II are înscrişĭ 1548 alegătorĭ, carĭ aleg 7 consilierĭ. Colegiul camereĭ de comerciŭ are în Craiova 264 alegătorĭ.

Cultul. — Bisericĭ sunt în număr de 29, din care numaĭ 22 funcţionează. Ele sunt deservite de 44 preoţĭ, 5 diaconĭ, 23 cîntăreţĭ şi 7 paracliserĭ.

Biserica Madona-Dudu, cu hramul Adormirea-Maiceĭ-Domnuluĭ este foarte frumoasă. Are proprietăţĭ marĭ prin pl. Cîmpul, Jiul-d.-j. şi Jiul-d.-mj. Din venitul aceste bisericĭ, care este de 313130 leĭ anual, se întreţine o şcoală profesională, spitalul de alienaţĭ Madona-Dudu şi se daŭ ajutoare femeilor sărmane.

Biserica Sf. Dumitru e supranumită încă şi Bănească, pentru că a fost zidită de banul Barbu Basarab, supranumit Craiovescul, care este îngropat la mănăstirea Sadova, către 1450.

Mulţĭ susţin că această biserică ar fi fondată de Ioaniţiŭ, împăratul Romîno-Bulgar (Fotino şi fraţiĭ Tunusli); alţiĭ spun că a fost fondată de fraţiĭ Petre şi Assan, din familia regeluĭ Samuel de Comite. După o inscripţie ce se află în pridvor, se vede că a fost zidită din temelie, pentru a doua oară, de Mateiŭ-Basarab, la 1652. Acum biserica se reconstrueşte în acelaşĭ stil, prin îngrijirea d-luĭ arhitect Le Comte de Nouy. Ea a fost metohul Episcopieĭ Nouluĭ-Severin, unde stă Episcopul de Rîmnic.

Biserica Sfîntul Ilie, de curînd construită, este o clădire foarte frumoasă. Are 77 de enoriaşĭ şi e deservită de 2 preoţĭ. Are 226000 leĭ venit.

Biserica Sfînta Treime cu 88 de enoriaşĭ, e deservită de 3 preoţĭ, 1 diacon, 2 cîntăreţĭ şi 2 paracliserĭ. Venitul eĭ este de aproape 174000 leĭ.

Biserica Obedeanu, zidită la 1748, se poate considera maĭ mult ca o capelă a familieĭ Obedeanu, aĭ căreĭ răposaţĭ sunt înmormîntaţĭ aci. Biserica, de altfel curată şi destul de încăpătoare, a fost stricată prin reparaţiunĭ făcute în urmă într'un stil cu totul străin. Serbează hramul Sfinţiĭ Impăraţĭ Constantin şi Elena.

In curtea bisericeĭ se află o şcoală primară şi două case pentru locuinţa preoţilor. Are 265 de enoriaşĭ şi e întreţinută de stat.

Biserica Sf. Nicolae este întreţinută de stat. A fost zidită la 1757 de Marele Stolnic Barbu Gănescu. S'a reparat şi zugrăvit din noŭ la 1844. Este un model de unitate de stil, de şi relativ mică. In altarul bisericeĭ se păstrează pomelnicul de la 1789, frumos exemplu de caligrafie cirilică şi de desemn lucrat cu pana. Ca lucru de valoare se poate aminti şi tîmpla bisericeĭ.

Maĭ sunt apoĭ bisericile de maĭ puţină însemnătate: Sfîntul Nicolae Craioviţa, Sf. Ioan Sevastian, Sf. Nicolae Belivacă, Brînduşa, Sf. Nicolae Dorobănţia, Bisericile catolică şi protestantă, Sfîntul Spiridon, Harşiŭ, Hagi-Enuşi, Sfinţiĭ Arhanghelĭ, Mîntuleasa, Sf. Gheorghe-Vechiŭ, S-ţiĭ Apostolĭ, Sf. Ioan Hera, Băşica, Postelnicul Firu, Sf. Nicolae-Ungureni, Iota şi Petru Bojiŭ.

Serviciul divin aparţinînd cultelor străine, se oficiază într'o biserică parohială catolică, într'o capelă a institutuluĭ Sfînta Maria şi în 3 sinagoge.

Cimitire sunt 3 în Craiova. Sineasca, Ungureni şi Dorobănţia.

Cimitirul Sineasca, cu o suprafaţă de 7 hect şi 6880 m. p., este situat în partea nordică a oraşuluĭ; are o biserică şi o casă mortuară.

Cimitirul Ungureni, cu o suprafaţă de 8 hect., este situat în partea estică a oraşuluĭ, are o casă mortuară.

Cimitirul Dorobănţia, cu o suprafaţă de 4 hect. şi 1600

m. p., este situat în partea de S. a orașuluĭ.

Instrucțiunea. — In Craiova funcționează 7 școlĭ secundare și anume:

1. Liceul, cu 7 clase, înființat în 1841, avînd 1049 elevĭ și 32 profesorĭ. Pe lîngă liceŭ se află un internat, cu 39 bursierĭ și 11 solvențĭ. Liceul posedă o bibliotecă bogată, avînd peste 7000 de volume.

2. O școală de fiĭ de militarĭ, cu 4 clase, avînd 213 elevĭ și 13 profesorĭ.

3. O școală normală de băețĭ, cu 4 clase, avînd 125 elevĭ și 14 profesorĭ.

4. O școală normală de fete, înființată în anul 1864, cu 5 clase, avînd 184 eleve și 13 profesorĭ.

5. Un externat secundar de fete, înființat în anul 1882, cu 5 clase, avînd 184 eleve și 13 profesorĭ.

6. Un gimnaziŭ real, înființat în 1882, cu 4 clase, avînd 250 elevĭ și 12 profesorĭ.

7. O școală comercială, cu 3 clase, avînd 80 elevĭ și 7 profesorĭ.

Toate aceste școlĭ sunt întreținute de stat, afară de școala comercială, la a căreĭ întreținere comuna contribue cu leĭ 4600 anual.

In Craiova sunt 9 scolĭ primare de băețĭ, cu cîte 4 clase și cîte 4 institutorĭ, și 7 școlĭ primare de fete, cu cîte 4 clase și cîte 4 institutoare.

Numărul școlarilor, carĭ aŭ urmat în aceste școlĭ, a fost, în anul 1897, de 2390, dintre carĭ 1588 băețĭ și 802 fete; în acest număr se cuprind 4 băețĭ și 14 fete izraelițĭ și 80 băețĭ și 21 fete de alte naționalitățĭ.

Școlile de băețĭ sunt:

Școala No. 1, «Obedeanu», cu 274 elevĭ; școala No. 2, «Regele Ioanițiŭ», cu 201 elevĭ; școala No. 3, «Eliade Rădulescu», cu 249 elevĭ; No. 4, «Mihaiŭ-Bravul», cu 151 școlarĭ; No. 5, «Tudor-Vladimirescu», cu 256 școlarĭ; No. 6, «Traian», cu 251 școlarĭ; No. 7, «Petre Poenaru», cu 156 elevĭ; școala No. 8, cu 100 elevĭ; No. 9, «Petru Trișcu Mircea», cu 141 școlarĭ. Veniturile acesteĭ școlĭ din urmă se urcă la suma de leĭ 34.260.

Școlile de fete sunt:

Școala No. 1, «Regina Elisabeta», cu 144 eleve; școala No. 2, «Zoe Brîncoveanu», cu 135 eleve; școala No. 3, «Elena Mateiŭ Basarab», cu 82 eleve; școala No. 4, cu 91 eleve; școala No. 5, «Elena Doamna Cuza» cu 119 eleve; școala No. 6, cu 159 eleve; școala No. 7, cu 77 eleve.

Toate aceste școlĭ se întrețin de stat și de comună (45750 leĭ), iar școala Petru-Trișcu-Mircea, se întreține din fondurile speciale ale fondațiuneĭ Trișcu.

Afară de școalele publice, Craiova maĭ are un număr de 10 școlĭ și institute private de băețĭ, între care intră și școala de meseriĭ, întreținută din fondurile județuluĭ, cu 79 elevĭ; școala bisericeĭ catolice, întreținută de comunitatea catolică, cu 66 elevĭ; școala bisericeĭ protestante, întreținută de comunitatea protestantă, cu 128 elevĭ; școala izraelită, întreținută de comunitatea izraelită, cu 179 elevĭ.

De asemenea sunt și 7 școlĭ și institute private de fete, dintre carĭ: Institutul Dima Popovicĭ, sub direcția primărieĭ Craiova, este întreținut cu fondurile fondațiuneĭ Dima Popovicĭ, cu 24 eleve; școala profesională Madona-Dudu, înființată în anul 1880, întreținută din fondurile bisericeĭ cu același nume, cu 120 eleve; școala Lazăr-Otetelișanu, întreținută din fondurile bisericeĭ Sf. Ilie, cu 198 eleve; școala Romăneanu, sub direcțiunea Epitropieĭ fondațiuneĭ Romăneanu, cu 200 eleve.

Azile și spitalurĭ. — In orașul Craiova sînt următoarele așezăminte de bine-facere:

Azilul Bibescu, înființat în Octombre 1890. Se întreține de comună. In cursul anuluĭ 1897—98 s'a dat azil la 60 infirmĭ și săracĭ, afară de copiĭ orfanĭ găsițĭ, cărora li se dă aci o îngrijire maĭ bună de cît la doicile izolate în oraș. Cu acest azil, primăria a cheltuit suma de 14147 leĭ, în anul 1897—98.

Ospiciul de alienațĭ Madona-Dudu, înființat la 1852. Este unicul poate, în țară, făcut în condițiunĭ igienice și cu anume destinație pentru nenorocițiĭ alienațĭ. E întreținut din fundațiune specială și administrat de Epitropia bisericeĭ Madona-Dudu.

Aci s'aŭ îngrijit, până în anul 1897—98, 662 de suferinzĭ.

Spitalul Filantropia, pe strada Filantropieĭ, care funcționează de la 1811, fiind zidit în acel an, de Caimacamul Craioveĭ, marele vornic Manolake Lahovari. Se administrează acum de orașul Craiova și se întreține cu subvențiile date de Eforia Spitalelor Civile din București, de jud. Dolj și cu venitul donațiunelor făcute de Episcopul Iosif, Luxița Gigîrtu, Ana Coman și N. Călifaru. Are 87 de paturĭ.

In anul 1897 s'aŭ căutat aci 2972 bolnavĭ. S'aŭ dat ajutoare medicale, prin consultațiunĭ și medicamente, la 8022 bolnavĭ și medicamente gratuite la 4205 bolnavĭ.

Spitalul T. I. Preda, numit

ast-fel după numele fondatoruluĭ său, funcționează din anul 1870, cu 30 paturĭ; se întreține din venitul avereĭ lăsată de fondator și cu venitul donațiunelor făcute de I. Dimitriŭ, Avram Ivanovicĭ și I. Predescu. Veniturile acestuĭ spital se ridică la suma de 118954 leĭ, iar cheltuelile sunt maĭ micĭ.

In cursul anuluĭ 1896 s'aŭ căutat în spital 622 bolnavĭ, s'aŭ dat 1926 consultațiunĭ gratuite și 569 ordonanțe de medicamente gratuite.

Internatul C. D. Popovicĭ. Veniturile acestuĭ internat se ridică la suma de leĭ 37650.

Spitalul Știrbeiŭ, întreținut de fundațiune specială și administrat de Epitropia bisericeĭ S-ta Treime. Funcționează de la 1870 și are 16 paturĭ.

In cursul anuluĭ 1896 s'aŭ căutat în acest spital peste 500 bolnavĭ.

Spitalul de boale contagioase, cu 10 paturĭ. A fost înființat de comună în toamna anuluĭ 1896. Se întreține de comună.

Maĭ este apoĭ spitalul militar situat la bariera Caracaluluĭ, etc.

Pentru căutarea bolnavilor din Craiova sunt 22 medicĭ, iar pentru procurarea medicamentelor 6 farmaciĭ.

Asistența publică. — Serviciul medical din Craiova se compune din un medic primar, 2 medicĭ secundarĭ, 3 moașe, 2 vaccinatorĭ și 2 agențĭ secretarĭ.

Consultațiile gratuite se daŭ în biroul central de la Palatul municipal și în biroul din Calea-Tîrguluĭ.

In cursul anuluĭ 1896 s'aŭ dat 9970 consultațiunĭ gratuite și 7399 ordonanțe de medicamente gratuite; la domiciliŭ s'aŭ vizitat 1570 bolnavĭ săracĭ.

Moașele aŭ dat ajutorul lor la 260 nașterĭ.

S'aŭ vaccinat 9637 persoane.

Teatru. — Singurul teatru din Craiova e Teatrul Theodorini, întreprindere particulară, comuna neavînd un local al eĭ propriŭ. Comitetul societățeĭ dramatice plătește proprietaruluĭ eĭ o chirie anuală de 15000 leĭ.

Teatrul se întreține din suma de leĭ 8000 ce-ĭ acordă comuna, 20000 subvenția Ministeruluĭ Instrucțiuneĭ Publice și diferitele reprezentațiunĭ, spectacole și serate.

Este iluminat cu electricitate.

Afară de acest teatru, în Craiova maĭ sunt încă 2--3 sălĭ de spectacol de varietățĭ, de balurĭ publice și întrunirĭ politice.

Justiția. — In Craiova sunt: 2 judecătoriĭ de ocoale, ocolul I și ocolul II, avînd fie-care cîte un judecător și un ajutor. Amîndouă judecătoriile sunt instalate în palatul Justițieĭ, iar comuna plătește chirie județuluĭ.

Tribunalul Dolj se compune din 3 secțiunĭ, dintre carĭ una comercială și de notariat. Numărul judecătorilor tribunaluluĭ este de 12, cîte 3 de fie-care secțiune, 2 judecătorĭ de instrucțiune și un judecător sindic. Din aceștĭ membri unul este prim-președinte al Tribunaluluĭ și 2 președințĭ de secție.

Parchetul tribunaluluĭ se compune dintr'un prim-procuror și 3 procurorĭ de secțiĭ.

Curtea cu jurațĭ se compune din 12 jurațĭ, asistațĭ de 2 membri aĭ Tribunaluluĭ și de un delegat al Parchetuluĭ.

Curtea de Apel se compune din 2 secțiunĭ, fie-care cu cîte 6 judecătorĭ, dintre care unul prim-președinte, și altul președinte de secție.

Pe lîngă Curtea de apel, funcționează o Cameră de punere sub acuzare, compusă din 3 consilierĭ aĭ Curțeĭ, precum și un parchet general al căruĭ cap este procurorul general, avînd 2 procurorĭ de secție.

Pe lîngă Curtea de apel funcționează și 2 avocațĭ aĭ statuluĭ de clasa I.

Baroul avocaților are un număr de 75 avocațĭ, cu un consiliŭ de disciplină ales, care se compune dintr'un decan și 2 consilierĭ.

Consiliul de higienă. — Consiliul de higienă comunal se compune din primarul comuneĭ, care e și președintele consiliuluĭ, din ceĭ treĭ medicĭ aĭ comuneĭ, mediciĭ primarĭ aĭ celor două Spitale, mediciĭ veterinarĭ, medicul-șef al garnizoaneĭ, un farmacist, un consilier comunal și inginerul șef al comuneĭ.

Autorităță. — Autoritățile civile rezidente în Craiova sunt: Prefectura jud. Dolj, Curtea de apel, Curtea cu jurațĭ, Tribunalul, Judecătoriile de ocoale, Baroul advocaților, Casieria județuluĭ, Vama, Poliția administrativă și comunală, Oficiul telegrafo-poștal și telefonic, Inspectoratul circumscripțieĭ I-a a căilor ferate romîne și circumscripția ocoluluĭ silvic Bucovăț.

In Craiova funcționează 5 autorităță deliberative, adică: Consiliul județean, Consiliul comunal, Camera de comerciŭ, Consiliul de higienă comunal și Consiliul de higienă județean.

Poliția administrativă se compune din șeful poliției, directorul săŭ, 9 comisarĭ-inspectorĭ, 12 comisarĭ cl. I, 9 comisarĭ cl. II, un ofițer de jandarmĭ, 2 sub-ofițerĭ, 17 sergențĭ călărĭ, 160 sergențĭ pedeștri și 6 jandarmĭ pedeștri.

Comuna cheltuește cu poliția 185554 leĭ anual.

Pe lîngă poliţia administrativă, există un biroŭ de servitorĭ, a căruĭ întreţinere costă pe comuna 7000 leĭ anual. Numărul servitorilor angajaţĭ este de 713 bărbaţĭ şi 644 femeĭ.

Serviciile comunale ale primărieĭ Craiova se compun din serviciul administrativ interior, oficiul stăreĭ civile, intendenţa, serviciul medical, serviciul financiar, serviciul acciselor, contenciosul, poliţia comunală, serviciul abatoarelor, al măsurilor şi greutăţilor, al cimitiruluĭ, al grădinelor publice şi al aziluluĭ de infirmĭ.

Poliţia comunală se compune din un comisar-inspector, 3 comisarĭ, 4 guarzĭ, 2 controlorĭ, 11 perceptorĭ, 9 ajutoare, 28 guarzĭ pedeştri.

Serviciul pompierilor se face de trupele de artilerie, iar comuna plăteşte statuluĭ o subvenţie de 42000 leĭ anual.

Autorităţile străine rezidente în Craiova sunt: un vice-consul al Austro-Ungarieĭ, un vice-consul al Belgieĭ, un vice-consulat al Germanieĭ, un vice-consulat al Englitereĭ, şi un vice-consulat al Turcieĭ.

Autoritatea militară este reprezintată prin comandamentul corpuluĭ I de armată, exercitat de un general de divizie.

Pe lîngă comandament funcţionează consiliul de rezbel al corpuluĭ I şi comisia de recrutare. Numărul total al tinerilor de recrutat în Craiova a fost de 659, contingentul 1897.

Cazarmele artilerieĭ şi spitalul militar sunt construite la marginea oraşuluĭ, lîngă bariera Caracaluluĭ.

Cazarma trupelor de infanterie se află în oraş.

Finanţe.—Budgetul com. Craiova se soldează pe anul financiar 1898/99 în modul următor: Veniturĭ: 1541267,83; cheltuelĭ: 1499445,55 leĭ, lăsînd un escedent de 41822 leĭ, 28 banĭ.

Datoria publică a comuneĭ se urcă la suma de 3400000 leĭ, contractată în treĭ împrumuturĭ la casa de depunerĭ, în aniĭ 1882, 1893 şi 1894, pentru care se plăteşte anual anuităţĭ de 333396 leĭ, 55 banĭ.

Cluburĭ şi societăţĭ.—In Craiova sunt 2 cluburĭ politice: unul conservator şi altul liberal; 4 cluburĭ particulare: clubul Tinerimeĭ, al ofiţerilor, al profesorilor şi al muncitorilor; 3 societăţĭ financiare: Ajutorul, Caritatea şi Societatea funcţionarilor publicĭ; o societate catolică de bine-facere şi înmormîntărĭ şi 5 societăţĭ izraelite: Comunităţile-Unite, Sion, Vulturul (a rezerviştilor), Egalitatea, Societatea Tinichigiilor.

Industria şi comerciul. — In Craiova se află următoarele stabilimente industriale: 6 morĭ cu aburĭ, 6 fabricĭ de frînghiĭ, 10 ateliere de împletit şi de ceaprăzerie, 2 fabricĭ de tîmplărie cu aburĭ şi 73 ateliere tot de tîmplărie, 5 ateliere de strungărie, o fabrică de vax, 9 ateliere de fierărie şi mecanică, dintre care una cu aburĭ, 1 turnătorie de tucĭ, 1 atelier mecanic de ţesut pînză, 5 ateliere de ţesut dimie, între carĭ unul cu aburĭ, 3 fabricĭ de limonadă şi apă gazoasă, 16 ateliere de tăbăcărie (dintre carĭ una cu aburĭ) 5 tipografiĭ (dintre carĭ una cu aburĭ), 2 ateliere de fabricat săpun, 4 ateliere de căldărărie, 6 fabricĭ de cîrnăţărie şi o fabrică de salamură de grîŭ.

Comuna posedă două abatoriĭ, unul situat în cuprinsul comuneĭ Mofleni, lîngă rîul Jiŭ, unde se taie vitele marĭ şi rîmătoriĭ, şi altul situat în marginea oraşuluĭ, lîngă strada Abatoruluĭ, unde se taie vitele mărunte şi păsările.

In cursul anuluĭ 1896, s'aŭ tăiat la abatoriul de la Mofleni 16238 vite marĭ cornute, la abatorul cel mic s'aŭ tăiat 59000 oĭ şi 39917 păsărĭ.

Comerciul oraşuluĭ e foarte activ; el se face pe pieţele: Tîrgul-de-Afară, din str. Oboruluĭ, Elca, piaţa nouă, lîngă palatul de justiţie şi hala de pescărie.

Diverse. — Transportul persoanelor, mărfurilor, ale tutulor obiectelor de transportat, se face în Craiora, prin ajutorul a 130 birjĭ de piaţă, 25 camioane şi 60 căruţe.

Oraşul Craiova posedă 14 otelurĭ, 8 birturĭ, 10 cafenele şi 373 cîrciumĭ.

Societăţile de asigurare cu sucursală în Craiova sunt: Dacia-Romînia, Naţionala şi Unirea.

Poştă şi Telegraf. Craiova are un biroŭ telegrafo-poştal cu serviciul permanent. Venitul oficiuluĭ telegrafo-poştal pe anul 1896—1897, a fost de 220791 leĭ, 35 banĭ şi anume: 68377 leĭ 5 banĭ din telegraf şi telefon şi 162414 leĭ, 28 banĭ din poştă.

Biroul vamal se află instalat lîngă gara Craioveĭ, spre înlesnirea comerciuluĭ.

Venitul vamal pe anul fin. 96—97 a fost de 1160306 leĭ, 92 banĭ. Biroul vamal s'a înfiinţat la 1 Ianuarie 1860.

Craiova posedă 3 instituţiunĭ de credit, adică: Sucursala BănceĭNaţionale, a Bănceĭ Agricole şi a Credituluĭ Agricol.

Istoricul oraşuluĭ. — Numele Craiova, nu este de cît o formă a cuvîntuluĭ Craliova, cuvînt de origină slavonă în care *li* s'a transformat în *i* muiat. Forma însă, cu mult maĭ obicinuită în vechile noastre hrisoave, este

acea slavică originală: Cralieva. Cralieva saŭ Craliova nu este de cît un adjectiv posesiv femeesc din Crali (rege). Cu dreptate Laurian zice: Craiova, după etimologie, însemnează cetate regală, sinonimă cu regianum al luĭ Ptolomeŭ, d'a dreapta Dunăreĭ.

Concluziunea legitimă, pe care trebue s'o tragem din cuvîntul Craiova, este că va fi avut oare-cînd, direct saŭ indirect, a face cu vre-un Craiŭ (rege). Insă dacă acest Craiŭ a fost Ioan, acesta nu însemnează nicĭ de cum, că cuvîntul Craiova ar veni de la regele Ioan; pentru că romîneşte şi bulgăreşte Ioan se chiamă Iova saŭ Ivan, iar rege, Craiŭ — şi de aci Craliova e cam departe.

Această ultimă teorie susţinută de Fotino şi fraţiĭ Tunusli, prin care se zice că Craiova a fost fondată de Ioaniţiŭ, regele Romîno-Bulgar, căruia şi atribuesc şi fundarea bisericeĭ bănească a Sf-tuluĭ Dumitru din Craiova, este falşă.

Se ştie cu siguranţă, după o inscripţie, ce se află în pridvor la acea biserică, că a fost făcută din temelie pentru a doua oară de către Mateiŭ-Basarab, la anul 1652.

Intre epoca restauraţiuneĭ (anul 1652) şi epoca primeĭ clădirĭ, a căreĭ dată cronologică ne lipseşte, trebue să fi trecut un interval destul de lung, de oare-ce Mateiŭ-Basarab ne spune că nu maĭ găsise bună nicĭ chiar temelia. Avînd în vedere această împrejurare, precum şi felul de zidărie, care se poate vedea după urmele uneĭ clopotniţe care se află în faţa bisericeĭ, se poate crede că biserica primitivă ar fi fost făcută cu două secole înainte de restaurare.

Nimic nu îndeamnă, decĭ, a ne urca aşa de sus până la împăratul Ioaniţiu, cu patru secole maĭ înainte, după cum face Fotino.

Epitetul de Bănească ce se dă bisericeĭ sf. Dumitru din Craiova, vine de la primul Ban al Olteniei, cu reşedinţa în Craiova, (în loc de capitala cea vechie de la Severin), care se pare c'ar fi zidit-o.

Acest Ban a fost Barbu Basarab, supranumit Craiovescul, care a trăit cam între 1450—1510. Dar cum că există o tradiţiune la Craiova despre un oare-care Craĭ Ioan, aceasta e necontestabil.

Cît despre acest Craiŭ, cine a fost şi cînd a trăit, aceasta ne-o spune călugărul Alberich şi Joinville în cronicele lor. Eĭ scriŭ că în partea sudică a jud. Dolj locuiaŭ, în secol. XIII, Cumaniĭ, popor de rasă mongolică, carĭ intraseră în Oltenia prin Teleorman pe la Comani din Olt, şi aŭ eşit din acest Stat, pe la Comani pe Dunăre, în intervalul de timp de la 1230 la 1235.

Călugărul Alberich ne vorbeşte despre un rex Ionas, Craiŭ Ioan, pe la 1230, pe care acest cronicar îl numeşte: *Major in regibus Comonorum*, cel maĭ mare dintre regiĭ Cumanilor, iar celebrul Joinville îĭ dă epitetul de: *le grand roy de Coummains* (marele rege al Cumanilor).

Acest mare rege, după părerea d-luĭ Hasdeŭ, este fondatorul Craioveĭ, cetatea regală.

Eĭ ne maĭ spun, că marele Craiŭ Ioan s'a aliat în Bulgaria la 1239 prin sînge şi prin tăerea cîineluĭ, cu o ceată de Cruciaţĭ francezĭ.

S'a încuscrit acolo cu uniĭ din copiiĭ lor, şi a venit împreună cu ginerele săŭ la Constantinopole, unde murind nebotezat la 1241, a fost îngropat păgîneşte sub o măgură, cu oamenĭ şi caĭ pe mormîntul săŭ.

Vedem dar de aci treĭ obiceiurĭ ale Cumanilor:

1. Tăerea cîineluĭ între două armate ce se aliază.

2. Frăţia de sînge, în care se amestecă într'un pahar cu vin şi apă sîngele acelor ce se înfrăţesc carĭ beaŭ apoĭ acest amestesc, şi

3. Inmormîntarea fie-căruĭ nobil sub o ridicătură artificială, o măgură saŭ movilă, une-orĭ foarte înaltă, sacrificîndu-se tot de odată de viĭ, o sumă de oamenĭ şi caĭ, în număr maĭ mare saŭ maĭ mic, după rangul răposatuluĭ.

Din aceste treĭ datine, ultimele două ne interesează, fiind că una din ele a trăit până în zilele noastre, în obiceiurile Romînilor, iar cea-l'altă a lăsat semne topografice neşterse pe tot lungul Dunăreĭ-de-jos.

După o legendă poporană, Craiova cea vechie, negreşit înainte de secolul al XV-lea, cînd a devenit capitala Olteniei, clădindu-se cam tot pe atuncĭ şi biserica cea bănească, nu se afla punctualmente acolo unde este astăzĭ.

La porţile oraşuluĭ, mergînd spre Jiŭ — zice d. Margot — se vede o mare baltă numită Craioviţa. Tradiţiunea poartă că oraşul era zidit în vechime în acel loc şi că în urma unuĭ mare cutremur de pămînt fu scufundat cu totul, înecat şi că apele bălţiĭ îl cuprinseră.

Cercetărĭ în fundul bălţiĭ ar putea lesne să verifice această legendă. Este foarte probabil că poziţiunea primitivă a Craioveĭ să fi fost chiar lîngă rîul Jiul.

Cu toate acestea, legenda des-

pre cufundarea orașuluĭ ni se pare a fi avut d'întîiŭ în vedere un alt punct teritorial, aplicîndu-se apoĭ către balta de lîngă Craiova, din cauza apropieriĭ loculuĭ.

D. Hasdeŭ crede că înainte de secolul al XIII-lea, orașul Craiova era situat cu mult maĭ jos de cît se află astăzĭ, și anume lîngă balta Nedeia, aproape de Dunăre. In întreaga Romînie, fără a vorbi de Banat saŭ de Transilvania, nu se găsește nicĭ o localitate cu acest nume, și totușĭ în basmele poporane din Muntenia, Cetatea Nedeia joacă un rol foarte caracteristic.

Așa, bună-oară, în basmul «Fiul vînătoruluĭ», cules de neîntrecutul P. Ispirescu, noĭ citim:

«Impăratul iarășĭ îl chemă și-ĭ zise:

— Fiule al vînătoruluĭ, mi s'a spus de un oare-cine că tu te aĭ fi lăudat că poțĭ să aducĭ meșterĭ de la Nedeia-Cetate, să-mĭ zidească un palat, cum nu s'a maĭ văzut până acum, cu oasele astea de fildeș și să-l învăleștĭ cu pieile de aspidă ce mi-aĭ adus.

— Eŭ, Prea Mărite Impărate, răspunse fiul vînătoruluĭ, nicĭ că mi-a trecut prin minte una ca aceasta. Dar cu vrerea luĭ Dumnezeŭ, cred că voiŭ putea arăta celor pîrîtorĭ, ce poate Romînul cînd voește și cînd are nădejde la cel de sus.

Mîine-țĭ voiŭ aduce răspunsul.

După ce află de la moașă că ce trebui să facă ca să împlinească porunca împărătească, se întoarse a doua zi la împăratul și zise:

— Prea Mărite Impărate, ca să mă pot închina cu slujba ce mi-aĭ dat Măria-ta, am trebuință de mila Măriеĭ-tale.

— Cere și veĭ avea, răspunse împăratul.

— Să-mĭ daĭ, zise fiul vînătoruluĭ, o sută de corăbiĭ cu sare.

— Să ți se împlinească cererea, răspunse împăratul.

Luînd cele o sută de corăbiĭ pline cu sare, fiul vînătoruluĭ plecă cu dînsul pre mare.

După o călătorie foarte lungă, ajunse la Nedeia-Cetate.

Această cetate era vestită pentru meșteriĭ eĭ, carĭ învățase meșteșugul de la zîne, și nu putea nimenĭ să între acolo».

Așa dar pentru poporul din Muntenia, Nedeia-Cetate a rămas ca un ideal de oraș mare industrial, vestit pentru meșteriĭ săĭ.

Această celebritate a Nedeeĭ nu se mărginește însă în cercul strict al Țăreĭ Romîneștĭ, de și pe aiurea cuvîntul a căpătat un înțeles ceva maĭ general.

Ast-fel în Moldova, pe la jumătatea secolul al XVII-lea, se chiamă Nedeia o numeroasă adunare de oamenĭ, după cum — în adevăr — sunt toate orașele comerciale. Iată un pasagiŭ foarte precis din pravila luĭ Vasile Lupu:

«Maĭ mare sudalmă se chiamă, cînd ca suduĭ nescine pre altul în vre-un loc ca acela de cinste unde vor fi mulțĭ oamenĭ străinĭ cu unul în mijlocul tîrguluĭ, saŭ la vre-o «nedeiă» saŭ în curtea domnească saŭ la vre-un praznic.»

Este invederat dară că în districtul Dolj, acolo unde se află astăzĭ satul Nedeia, cel de lîngă balta Nedeia și de lîngă gîrla Nedeilor, ba și pe aiurea, orĭ unde s'ar maĭ nemeri vre-o localitate romînească cu acelașĭ nume, trebuia să fi existat oare-cînd un important centru comercial, ceia ce se justifică în cazul de față prin pozițiunea loculuĭ tocmaĭ la o trecătoare a Dunăreĭ.

Ce se va fi făcut cu el? Cum oare și cînd anume va fi pierit? Nu se știe.

Tradițiunea poporană despre scufundarea unuĭ oraș în baltă, fie ea întemeiată pe o catastrofă adevărată orĭ numaĭ pe un ce metaforic, strămutată apoĭ la capitala Olteniеĭ, unde ea nu are nicĭ o rațiune de a fi, s'ar potrivi de minune cu Nedeia-Cetate.

Istoria dispărutuluĭ oraș doljean Nedeia, care ar fi foarte interesantă prin sine însășĭ și ar merita de a fi cercetată și poate să nu fie fără legătură cu originele Craioveĭ.

Cine știe, dacă nu cum-va până și creșterea acesteia a fost datorită în parte, după cum se întîmplă maĭ tot-d'a-una, căderеĭ uneĭ apropiate rivale!

Orĭ-cum, fundată în prima jumătate a secolul al XIII-lea, de către un rege al Cumanilor, Craiova ne apare, peste vre-o sută de anĭ după aceia, deja ca un oraș de o însemnătate oare-care.

Reamintim că Craiova este locul de reședință al banilor Craioveĭ, începînd cu vestita familie Basarabă. a luĭ Barbu și a fraților săĭ Craiovești. El este orașul natal al generaluluĭ Haralamb, care a făcut parte din guvernul provizoriŭ la 1866, împreună cu Lascar Catargiu și Nicolae Golescu. Originarĭ de aci maĭ sunt: familiile Bibescu, Știrbeiŭ, decedatul pictor Aman, Iordache Oteteleșianu, care fundă aci prima școală de fete din Oltenia (1835), poetul Traian Demetrescu și alțiĭ.

Scutul orașuluĭ. — Patronul vecheĭ bisericeĭ Sf. Dimitrie servă de scut al orașuluĭ.

Limesul roman.—Prin strada

Mărgăritărelul, d. Tocilescu a constatat că trece limesul roman, cunoscut sub numele de *Brazda-luĭ-Novac,* care limes, începînd de la Dunăre, din S. de Hinova și tăind Țara-Romînească în două, ajunge iarăși la Dunăre, spre S. de Brăila.

Nu departe de Craiova, trebue așezată cetatea romană Castra-Nova, în apropierea căreia se află, chiar în mijlocul pădureĭ Bucovățuluĭ, o cetate preistorică, de categoria acelora cunoscute de popor sub numele de *Jidoviĭ,* și pe care d. Tocilescu a descoperit-o și descris-o cu ocaziunea escursiunilor sale archeologice.

Craiova, *stație de dr. d. f.,* jud. Dolj, pl. Ocolul, orașul Craiova, pe linia București - T.-Severin-Vîrciorova, pusă în circulație la 5 Ianuarie 1873. Se află pe această linie, între stațiile Cîrcea (4.3 kil.) și Ișalnița (10.4 kil.). Este și stația finală a linieĭ Craiova-Calafat, pusă în circulație la 1 Decembrie 1895. Inălțimea de asupra niveluluĭ măriĭ de 114^{m}·58. Venitul aceste stațiĭ pe anul 1896 a fost de leĭ 971815, banĭ 87.

Craiova, *deal,* în com. rur. Căzănești, jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s.

Craiovița, *pîrîŭ,* în jud. Mehedinți, plaiul Cloșani; se formează din izvoarele munților Cupănul și Gîsca și se varsă în apa Cerna, după ce formează granița între Romînia și Banatul-Temișoareĭ. Acest rîŭ este cunoscut și sub numele de Rîul-Craioveĭ.

Craiovița, *baltă,* jud. Dolj, plasa Ocolul, com. Craiova, pe care crește trestie și papură.

Craiul, *pădure,* în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j.; ține de com. rur. Miluta.

Craiul, *tîrlă,* jud. Brăila, în marginea de E. a satuluĭ Dudescu. Suprafața sa e de 5 hect., cu o populație de 5 capĭ de fam., saŭ 22 locuitorĭ, carĭ locuesc în 4 case.

Vite sunt: 11 caĭ, 30 vite cornute, 200 oĭ și 10 rîmătorĭ.

Craiul, *vălcea,* izvorește din dreptul com. Bărăști-de-Vede, jud. Olt, pl. Vedea-d.-s., curge de la N. spre S. până la Puțul-luĭ-Pălărie, unde primește pe stînga Vălceaua-Mică și se varsă în rîul Vedița, între com. Vlaici și Colonești.

Craiul-luĭ-Giuvan, *munte,* jud. Gorj, situat la N.-V. com. Polovragi, între muntele Zănoaga și dealul Baia-de-Fier. Formează o parte din malul drept al Gilortuluĭ.

Craiuluĭ (Movila-), *movilă,* spre S.-E. de com. Gîrcovul, județul Romanați, pl. Balta-Oltul-d.-s.

Cranțoș, *sat,* în jud. Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Balaciul. Este situat la 5 kil. spre N.-V. de satul de reședință.

Populațiunea se compune din 12 familiĭ.

Crapia, *baltă,* jud. Tulcea. Este după lacul Razelm, cea maĭ mare din tot județul. E situată în partea nordică a plășeĭ Isaccea și a com. Luncavița. Este formată de Dunăre în vre-una din revărsările sale anterioare. Are o întindere de 16 kil. p. saŭ 1600 hect. Adîncimea medie e de 25 metri. Are forma unuĭ triunghiŭ cu multe intrăturĭ și eșiturĭ; în interioru-ĭ sunt vre'o treĭ insule mlăștinoase; este înconjurată numaĭ cu stuf; se revarsă în Dunăre prin două gîrlițe: Lata și Ghidriciul, (la mila 73 și 72), iar printr'o alta, comunică cu gîrla Ciulnețul. Pe malul săŭ sunt maĭ multe cherhanale (pescăriĭ). Peștele ce conține este de bună calitate; sunt următoarele speciĭ: știucă, caracudă, lin, plătică și biban. Venitul eĭ aparține statuluĭ, și se urcă la suma de 60000 leĭ. In ea se devarsă, în partea nordică și balta Papina (300 hect.), al căreĭ venit aparține tot statuluĭ.

Crasna, *plasă,* în partea de V. a jud. Fălciŭ. E așezată între plășile: Podoleni la N. și E.; Mijlocul la S., și jud. Vasluiŭ la V.

Se întinde în lungul dealurilor și al pîraielor Crasna și Lohanul, de la N. spre S., până în apa rîuluĭ Bîrlad. Este formată din 20 comune și anume:

1. *Albești,* în partea de S. a plășeĭ, pe șesul rîuluĭ Bîrladul, cu satele Albești, Gura-Albeștilor și Docolina, tîrgușor.

2. *Armășeni,* în partea de N. a plășeĭ formată din satul Armășeni.

3. *Averești,* maĭ jos de Armășeni, cu satele: Averești, Plopi și Roșiori.

4. *Boțești,* în partea de N.-V. a plășeĭ, cu satele: Boțești, Porcișeni și Tălpăgeni.

5. *Brădicești,* în partea de N.-V. a plășeĭ, în sus de Boțești, cu satul Brădicești.

6. *Bunești,* în partea nordică, cu satul Bunești.

7. *Corni,* în partea de S., din sus de Albești, lîngă rîul Bîrladul, cu satele: Corni și Vladnicul.

8. *Crăsnășeni,* în centrul plă-

șeĭ, spre V., cu satele: Crăsnășeni și Valea-Stupilor.

9. *Crețești,* în partea de S. a plășeĭ spre orașul Huși, cu satele: Crețești-de-Jos și Crețești-de-Sus.

10. *Curteni,* în partea de jos a plășeĭ, cu satele: Bălănești, Budești și Curteni.

11. *Dolhești,* în capătul de N. al plășeĭ cu satele: Dolhești și Petrișul.

12. *Gugești,* în partea de V. spre N. a plășeĭ, cu satul Gugești.

13. *Idriciul,* în capătul despre S. al plășeĭ, cu satele: Dolheni, Idriciul, Rădiul și Tîlhărești.

14. *Oltenești,* în partea de jos a plășeĭ, cu satele: Oltenești și Zgura.

15. *Roșiești,* în partea de S. a plășeĭ, cu satele: Bogheni, Gura-Idriculuĭ, Roșiești și Valea-luĭ-Darie.

16. *Stroești,* cam în centrul plășeĭ, cu satele: Giurgești, Stroești și Valea-luĭ-Bosie.

17. *Tăbălăești,* din sus de Stroești, cu satele: Manțul, Tăbălăești și Valea-Seacă.

18. *Tîrzi,* în partea de jos a plășeĭ, cu satele: Gura-Crasneĭ, Bahna, Petrilești și Tîrzi.

19. *Tătăreni,* în partea de sus a plășeĭ, formată din satul Tătăreni.

20. *Vinețești,* în partea de mijloc a plășeĭ, cu satele: Cordeni și Vinețești.

Pămîntul eĭ este productiv în cereale și vinurĭ. Se găsește multă piatră, pe moșiile: Averești, Tăbălăești, Crețești și Tîrzi. Teritoriul plășeĭ este deluros, acoperit cu pădurĭ, viĭ, livezĭ, imașe, fînețe și locurĭ de cultură. Șirurile de dealurĭ din această plasă se prelungesc de la N. spre S. și se termină în șesul rîuluĭ Bîrlad, formînd văile principale ale Crasneĭ și ale Lohanuluĭ, prin care curg pîraiele cu aceeașĭ numire, ce se varsă în Bîrlad. Reședința plășeĭ se află în com. Crețești.

Crasna, *plasă,* jud. Vasluiŭ. Se întinde de la N. la S., pe toată partea de E. a județuluĭ Vasluiŭ. E așezată pe două culmĭ de dealurĭ, carĭ formează valea prin care curge pîrîul Vasluețul, pănă la vărsarea luĭ în rîul Bîrlad, din jos de orașul Vasluiŭ.

Limitele: se mărginește la N., pănă în dreptul satuluĭ Hilița, cu jud. Iași, iar de acolo pe toată partea de E. cu jud. Fălciŭ; la V. cu pl. Mijlocul, de care se desparte prin pîrîul Vasluețul, pănă la tîrgușorul Codăești, și de acolo cu pîrîul Vasluețul pănă în apa Bîrladuluĭ; iar la S. cu jud. Tutova.

Această plasă este formată din 12 comune:

1. *Dobrovățul,* cu satele: Dobrovățul-Ruși, Dobrovățul-Moldoveni și Dumasca, în partea de N.-V. a plășeĭ.

2. *Poiana-Cîrnuluĭ,* cu satele: Poiana-Cîrnuluĭ, Pocreaca, Hilița, Trestiana, Slobozia-Miluluĭ, Dumitrești-Gălățeĭ (Cîrpiți), Schitul-Ducăĭ, Dumitrești și Blaga, în partea de N.-E. a plășeĭ.

3. *Ciortești,* cu satele: Ciortești, Șerbești, Pribești, Deleni, Coropceni și Crasna, la S. de Poiana-Cîrnuluĭ.

4. *Miclești,* cu satele: Miclești, Chircești și Popești, la S. de com. Ciortești.

5. *Solești,* cu satele: Solești, Boușori și Folești, în centrul plășeĭ.

6. *Știoborăni,* cu satele: Știoborăni, Bălțați și Valea-Siliștеĭ, în centrul plășeĭ, în partea de E.

7. *Tănacul,* cu satele: Tănacul, Burghelești și Benești, la S. de com. Știoborăni.

8. *Munteni-d.-s.,* cu satele: Munteni-d.-s. și Moara-Grecilor.

9. *Munteni-d.-j.,* cu satele: Munteni-d.-j., Gura-Muntenilor, Bahnari, Dobîrceni, Paiul și Chițocul, de-a dreapta și de-a stînga rîuluĭ Bîrlad.

10. *Mînjești,* cu satele: Mînjești, Dobîrceni-Răzești și Secuea, de a stînga rîuluĭ Bîrlad.

11. *Lipovățul,* cu satele: Lipovățul, Corbul, Bulboca și Zizinca, de-a dreapta rîuluĭ Bîrlad.

12. *Deleni,* formată dintr'un singur sat, la Sudul plășeĭ și de-a dreapta rîuluĭ Bîrlad.

Dealurĭ: pe partea stîngă a pîrîuluĭ Vasluețul se prelungește o culme ce se desface din partea de S. a dealuluĭ Bordea, și oare culme, întretăiată de multe văĭ, se lasă pe marginea de V. a județuluĭ, pănă lîngă Vasluiŭ, în șesul Bîrladuluĭ. La confluența pîrîuluĭ Crasna în Bîrlad, se termină. Un alt șir pleacă pe partea stîngă a pîrîuluĭ Vasluețul, pornind tot din culmea dealuluĭ Bordea și se termină la confluența pîrîuluĭ Vasluețul, la podul din șosea, din jos de tîrgușorul Codăești. Partea sudică a plășeĭ se află peste rîul Bîrlad, ocupînd partea de S. a dealuluĭ, ce pleacă printre pîraiele Racova din jud. Vasluiŭ și Simila din jud. Tutova.

Apele: cel maĭ principal pîrîŭ ce curge de-a alungul plășeĭ, este Vasluețul; rîul Bîrlad trece de-a curmezișul plășeĭ, în partea despre S.

Intinderea plășeĭ este de 59594 hect.

Are o populație de 5050 familiĭ, saŭ 25270 sufl., din carĭ 826 știŭ carte.

Ocupația locuitorilor este agricultura; parte din loc. se ocupă cu cultura viilor și a livezilor.

Pămîntul produce tot soiul de cereale; grîul însă și păpușoiul se cultivă maĭ mult, apoĭ ovăzul și orzul.

Cea maĭ mare parte a dealurilor sunt acoperite cu pădurĭ, din carĭ se scot lemne de diferite trebuințĭ și cu carĭ se face un întins comerciŭ. Pădurĭ întinse sunt: Codri-Dobrăvățuluĭ, pădurile de prin Poiana, Miclești, Știoborăni, Lipovățul și Chițocul.

Pentru desfacerea productelor din această plasă sunt: orașul Iași, în jud. Iași, Vasluiul și tîrgușorul Codăești, din pl. Mijlocul.

Numărul vitelor din această plasă e de aproape 40000, din carĭ: 12105 vite marĭ cornute, 51 bivolĭ, 19700 oĭ, 66 capre, 1732 caĭ și 5023 rîmătorĭ, etc.

Comunicația în această plasă se face pe calea națională Iași-Vasluiŭ, care trece și de-alungul eĭ; apoĭ prin căĭ comunale și vecinale.

Are 13 școlĭ, conduse de 13 învățătorĭ și frecuentate de 480 elevĭ și 15 eleve; 39 bisericĭ, deservite de 35 preoțĭ și 49 cîntărețĭ.

Crasna, *com. rur.*, jud. Gorj, în partea de N. a plaiuluĭ Novaci, sub poalele plaiurilor Merișorul, Ciocazanul și Runcul. E situată parte pe șes, parte pe coaste și la E. de com. Drăgoești. Este formată din 2 cătune, Crasna-din-Deal, unde e și reședința și Crasna-din-Vale.

Are o întindere de 913 hect., din care 175 hect. arabile, 400 hect. fînețe, 3 hect. pomet, 103 hect. pădure, 216 hect. izlaze în plaiurĭ și 16 hect. vatra satuluĭ, toate proprietățĭ ale locuitorilor.

Are o populație de 195 fam., saŭ 260 sufl., din carĭ 138 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ posedă: 39 plugurĭ, 35 care cu boĭ, 1 căruță cu caĭ, 614 vite marĭ cornute, 65 caĭ, 1372 oĭ, 217 rîmătorĭ și 440 capre.

Venitul comuneĭ este de leĭ 835, banĭ 70, iar cheltuelile de leĭ 810, banĭ 18.

Apele ce udă această comună sunt: pîraĭele Tăneșul și Ciocazana, în căt. Crasna-din-Deal. Izvoresc din munțĭ, curg spre S. se unesc cu apa Crasneĭ, udă căt. Crasna-din-Vale și formează Valea-Crasneĭ. Peste aceste ape sunt podurĭ de lemn, construite de locuitorĭ.

Comunicația se face în Crasna-din-Vale, printr'un drum ordinar care duce în com. Drăgoești. Maĭ e un drum care pleacă din căt. Crasna-din-Deal numit Drumul-Mierișoruluĭ, ce merge pe plaiul cu același nume, urcă în muntele Mocirla, apoĭ în Molitvișul; se unește cu Drumul-Arsenilor ce vine de la S.-V.; trece alăturĭ cu pichetul Mîndra, de unde sue muntele Piatra-Tăiată unde și se unește cu drumul de patrulare tot de pe frontieră; se prelungește de la pichetul Boian și de aci la pichetul Salanele; din acest drum se despart și alte potecĭ care-l pun în legătură cu potecile din Austro-Ungaria.

In comună se găsesc: 1 puț; 11 fîntînĭ; 4 joagăre; 4 morĭ; 2 pive pentru bătut dimiile.

Comuna are 1 școală, fondată la anul 1830 și frecuentată de 32 elevĭ, din 40 în vîrstă de școală; 2 bisericĭ, fondate una la anul 1700 și a doua la anul 1730, de locuitorĭ, construite de lemn și deservite de 1 preot și 2 cîntărețĭ.

Crasna, *sat,* din com. Ciortești, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, la E. de satul Ciortești. E situat în marginea pădureĭ Crasna, pe o întindere de 1859 hect., din carĭ aproape 529 hect. acoperite cu pădure, proprietatea d-luĭ D. C. Vidrașcu. Are o populație de 53 familiĭ, saŭ 148 suflete, din carĭ 3 familiĭ evreĭ, cu 15 suflete și 30 familiĭ țiganĭ, cu 78 suflete.

Are un schit, făcut de Scarlat Rosetti, pe la 1817, fără deservențĭ; o moară și o cîrciumă.

Numărul vitelor e de 240: 140 vite marĭ cornute, 13 caĭ, 30 oĭ, 7 bivolĭ, 10 capre și 40 rîmătorĭ.

Locuitoriĭ posedă: 25 plugurĭ, 10 care și 3 căruțe cu caĭ.

Crasna, saŭ **Izvoarele,** *mănăstire,* jud. Prahova, fondată la anul 1824, de Dinu Popa Radu Porlogea, care maĭ în urmă se călugări, purtînd numele de monahul Chesarie. S'a sfințit la anul 1828, în zilele Domnuluĭ Alexandru Ghica, cu binecuvîntarea Episcopuluĭ de Buzăŭ, Chesarie.

Mănăstirea se administrează de un stariț, ajutat în partea ad-tivă de un consiliu economic și în partea duhovnicească de un consiliŭ spiritual. Monahĭ sunt 9, maĭ toțĭ bătrînĭ și infirmĭ.

Crasna, *stație de dr. d. f.* (jud. Fălciŭ, pl. Crasna, căt. Oltenești) pe linia Bîrlad-Vasluiŭ, pusă în circulație la 13 Noembrie 1886. Se află între stațiile Rošești (8.8 kil.) și Munteni (10.8 kil.) Inălțimea d'asupra niveluluĭ măriĭ de 78m.51. Venitul acesteĭ stațiĭ pe anul 1896, a fost de 55949 leĭ, 85 banĭ.

Crasna, *deal.* Vezĭ Armășeni, comună, pl. Crasna jud. Fălciŭ.

Crasna, *loc izolat,* în comuna

Bicazul, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamţu.

Crasna, *pichet,* jud. Buzăŭ, situat la poalele munteluĭ Curul-Munteluĭ, între rîul Buzăul şi pîrîul Crasna.

Crasna, *pîrîŭ,* în jud Buzăŭ, comuna Chiojdul-din-Bîsca. Izvoreşte din poalele Munteluĭ Tătăruţul şi se varsă la dreapta rîuluĭ Buzăul, între Glăjeri şi pichetul Crasna. Formează limită despre Transilvania.

Crasna, *rîŭ,* jud. Prahova. Izvoreşte de sub muntele Moaşa, udă partea de N. a comuneĭ Homorîciurile şi partea de S. a comuneĭ Izvoarele, plaiul Teleajenul; curge de la V. spre E. şi se varsă în rîul Teleajenul, între aceste două comune.

Crasna, *pîrîŭ,* jud. Vasluiŭ. Izvoreşte de pe teritoriul judeţuluĭ Fălciŭ, din pădurea Roşiori; formează în mare parte limita între jud. Vasluiŭ şi Fălciŭ; udă teritoriul satuluĭ Crasna, din com. Ciorteşti, pl. Crasna, al teritoriuluĭ satuluĭ Bălţaţi, com. Ştioborăni; continuă cursul spre S., udînd teritoriul comunelor Tănacul şi Mînjeşti şi se varsă în rîul Bîrlad, aproape de moara de apă de pe moşia Tîrzi, din judeţul Fălciŭ, făcînd limita între această moşie şi moşia Secuia din jud. Vasluiŭ.

Pe valea acestuĭ pîrîŭ, a urmat războiul între Alexandru-Vodă şi fiul săŭ Bogdan, la anul 1461, care războiŭ s'a început din jos de Vasluiŭ.

Crasna-din-Deal, *cătun* de reşedinţă, al com. Crasna, jud. Gorj.

Are o întindere de 475 hect., din carĭ 60 hect. arabile, 200 hect. fîneaţă, 2 hect. pomet, 88 hect. pădure, 116 hect. izlaz şi 9 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 125 familiĭ, saŭ 420 suflete, din carĭ 88 contribuabilĭ. Locuitoriĭ posedă: 22 plugurĭ, 35 care cu boĭ şi vacĭ, 400 vite marĭ cornute, 40 caĭ, 817 oĭ, 148 rîmătorĭ şi 300 capre.

In cătun este 1 puţ şi 4 fîntînĭ.

Are o biserică de lemn, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ, carĭ slujesc şi la Crasna-din Vale.

Crasna-din-Vale, *cătun,* al comuneĭ Crasna, plaiul Novaci, jud. Gorj. E situat pe şes şi pe malul stîng al apeĭ Crasna, la S.-V. cătunuluĭ săŭ de reşedinţă. Are o întindere de 438 hect., din carĭ 115 hect. arabile, 200 hect. fîneţe, 1 hect. pomet, 15 hect. pădure, 100 hect. izlaz şi 7 hect. vatra satuluĭ.

Are o populaţie de 70 familiĭ, saŭ 206 suflete.

Locuitoriĭ posedă: 17 plugurĭ, 30 care cu boĭ, 4 căruţe cu caĭ, 214 vite marĭ cornute, 25 caĭ, 555 oĭ, 70 rîmătorĭ şi 140 capre.

In cătun se află: 7 fîntînĭ, 4 morĭ de măcinat, 4 joagăre şi 2 pive de bătut dimia.

Cătunul are o biserică cu 1 cîntăreţ; preotul ce slujeşte este cel de la cătunul de reşedinţă.

Crasnaleuca, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume, com. Mitocul, pl. Prutul-d.-j., jud. Dorohoiŭ.

Are o populatie de 162 familiĭ, saŭ 590 suflete.

Proprietatea moşieĭ este a D-neĭ Calimah, născută Moruzzi.

Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolaĭ, de zid şi încăpătoare, făcută în anul 1847 de fostul proprietar, N. Vîrcoliciŭ; este deservită de 2 cîntăreţĭ şi 1 pălămar.

Calitatea pămîntuluĭ e bună. Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 331 hect. 50 ar. pămînt; iar proprietarul moşieĭ, 3158 hect. 28 ar. cîmp. şi 11 hect. 46 ar. pădure de stejar şi luncă de lozie la Prut. Iazurĭ sunt 2, din care unul numit Vîrcoliciul este de 14 hect. 32 ar. şi conţine mulţĭ peştĭ şi racĭ.

Vite de soiŭ bun se maĭ găsesc pe la locuitorĭ.

In timpul defunctuluĭ Prinţ A. C. Moruzzi, se cultiva cu renume pe această moşie rasa vitelor. Se aflaŭ vite de rasă bovină de cel maĭ ales soiŭ bucşan; eraŭ buhaĭ aduşĭ din străinătate, din cele maĭ alese soiurĭ şi maĭ potrivite cu clima ţăreĭ. Vitele de rasa cavalină se găseaŭ în numeroase herghelíĭ, cu epe alese din cele maĭ bune herghelíĭ ale proprietarilor: Balş-Dumbrăveanu, Cantacuzino-Boian, Stroicĭ, Ventura, Gherghel şi Lăţescu şi înbunătăţită cu armăsarĭ Arabĭ şi Englejĭ. Vite de rasă ovină, se găseaŭ în turme, unele ţurcane şi altele ţigăĭ; berbecĭ de Spania şi Transilvania. Cîrdurĭ de vite de rasă porcină de cele maĭ alese soiurĭ, creţĭ şi blegĭ; gerĭ Englejĭ şi Ungurĭ. Prin metodă şi îngrijire, s'a ridicat prăsilă frumoasă, aleasă şi renumită, care astăzĭ a început a se pĭerde.

Pîrîul maĭ principal ce trece pe moşie este Ghireni, iar pe hotar rîul Prutul.

Pĭeatra calcarică se găseşte multă pe lîngă Prut, dar se extrage puţină şi numaĭ pentru trebuinţele locale.

Drumurĭ principale sunt: acel de la Rădăuţi la Ştefăneşti şi acel ce duce prin Coţuşca la Dorohoiŭ şi Botoşani.

Hotarele moşieĭ cu: Prutul, Ghereni-Curt, Miculinţi, Bodron şi Coţuşca.

Loc însemnat: Piscul-Cruceĭ numit şi Hotarul-Turculuĭ.

Crasneĭ (Curmătura-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Chiojduldin-Bîsca, unde pîrîul Crasna, întîlnind Plaiul-Bitiĭ, se curmă şi începe a se dirige spre N.-E.

Crasneĭ (Şesul-), *şes,* se întinde de-alungul comuneĭ Tîrzi, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, în suprafaţă de 450 hect., între dealurile: Lohanul şi Bîrladul.

Crasnicola, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rur. Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. E situat în partea sudică a plăşeĭ şi cea estică a comuneĭ. Impreună cu Grindul-Plopilor, formează cele două prelungirĭ ale grinduluĭ Hundiul.

Are 100 hect. şi este neproductiv.

Crasnicola, *punct trigonometric* de observaţie de rangul I-iŭ, în jud. Tulcea, pl. Sulina, comuna Cadîrlez, în partea apusană a plăşiĭ şi a comuneĭ şi în colţul sud-vestic al grinduluĭ Hudiul.

Crasovschi, *grind,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rur Sf. Gheorghe saŭ Cadîrlez. Se desface din grindul Carasovschi; se întinde în forma uneĭ panglicĭ, spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V.; se împreună cu grindurile Vasile şi Trofinci-Vovilion, spre a forma grindul Carasovschi. Are o lungime de 4 kil. şi o întindere de 16 hect. Este înconjurat cu stuf, şi e neproductiv, fiind acoperit cu nisip.

Craşco, *vale,* în com. rur. Izvorul-Bîrzeĭ, pl. Ocolul-d.-s., jud. Mehedinţi.

Cravia, *iezer,* jud. Brăila, la S. iezeruluĭ Paţiul, din com. Chiscani; comunică în partea de N., printr'un prival, cu iezerul Paţiul.

Craviţa, *gîrlă,* jud. Dolj, plasa Balta, com. Măceşul-d.-j., prin care Balta-Mare saŭ Cîrna, comunică, în partea de E. cu balta Nedeiul.

Crăcana. Vezĭ Beciuluĭ (Dealul-), com. Roşiori, pl. Fundul, jud. Roman.

Crăcana, *vad,* jud. Brăila. E situat pe teritoriul comuneĭ Nazîrul, la N. pl. Vădeni. Aci, făcîndu-se săpăturĭ de bordee, s'aŭ găsit oseminte şi ruinele uneĭ mescheĭ turceştĭ.

Crăcanul, *vale,* jud. Prahova. Izvoreşte de la E. de com. Valea-Lungă, pl. Prahova, şi se varsă în pîrîul Puturosul, tot în com. Valea-Lungă.

Crăcănata, *numire* ce se maĭ dă *movileĭ* Olacul, după moşia Stîlpul, jud. Buzăŭ.

Crăcănata, *loc* izolat şi *han,* jud Buzăŭ com. Lipia, aşezat în unghiul format din întîlnirea şoseleĭ vecinale Lipia cu şoseaua naţională. In faţa sa se adună maĭ multe viroage, din care-şĭ ia naştere rîul Călmăţuiul.

Crăcănelul, *ostrov,* jud. Brăila coprins între Cremenea şi Paşca.

Crăcănelul (Paşca), *ramificaţie* a Dunăreĭ, jud. Brăila. Incepe de la Gura-Gîrluţiĭ şi până la S. de Ibişi şi udă partea de V. a ostrovuluĭ Crăcănelul.

Crăcăoani, *com. rur.,* în capătul despre N., în partea centrală a plăşeĭ Piatra-Muntele, judeţul Neamţu, aşezată între com. Grumăzeşti, Filioara şi Vînători-Neamţuluĭ, care vin situate spre N., despărţite fiind prin limita convenţională a plăşeĭ; comunele Hangul şi Buhalniţa, aşezate către V. şi de care se desparte prin ramura munteluĭ Doamneĭ şi o parte a ramureĭ munteluĭ Giurca; comunele Gîrcina şi Dobreni, spre S., despărţite fiind de Crăcăoani prin ramurile munţilor Muncelul şi Negreşti (împreună cu piscurile lor); comunele Bodeşti-Precisteĭ şi Cîrligi spre E., despărţindu-se prin limite convenţionale.

Terenurile sale sunt accidentate, prezintînd poziţiunĭ frumoase şi sălbatice, munţĭ acoperiţĭ cu pădurĭ nestrăbătute de brazĭ; văĭ ce se deschid pe cursul pîrîuluĭ Cracăul şi a afluenţilor săĭ, începînd din dreptul satuluĭ Magazia şi lărgindu-se din ce în ce către şesurile comuneĭ Dobreni.

Comuna Crăcăoani este formată din satele: Crăcăoani, Cracăul-Negru, Magazia şi Ghindăoani, cu o populaţiune de 754 familiĭ, saŭ 3639 suflete, din carĭ: 1833 bărbaţĭ, 1809 femeĭ; 1906 necăsătoriţĭ, 1471 căsătoriţĭ, 254 văduvĭ şi 154 văduve, 11 divorţaţĭ; 953 băeţĭ, 815 fete; 20 străinĭ. Ştiŭ carte 838 persoane; nu ştiŭ 3401.

Dintre locuitoriĭ împroprietăriţĭ în 1864, sunt astăzĭ 294 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 242, ca urmaşĭ; 3 locurĭ sunt părăsite; 1 loc este ocupat de către alţiĭ de cît ceĭ în drept; 1 loc rămas pe seama comuneĭ. Dintre locuitoriĭ împroprietărițĭ în 1878, sunt astă-zĭ 36 carĭ stăpînesc înşişĭ locurile lor; 1 ca urmaş

și 79, carĭ deși însurațĭ și cultivatorĭ de pămînt, dar n'aŭ nicĭ o proprietate, precum nicĭ perspectiva de a moșteni ceva după urma părinților lor legiuițĭ.

Săteniĭ se ocupă cu agricultura, exploatarea pădurilor, exploatarea terenurilor (scoaterea pietrelor și facerea varuluĭ), industria primitivă (rotăria, țesătoria).

Terenurile pentru agricultură se cultivă pe o întindere de 722 hect. 86 ariĭ.

Suhatul (imașul) are o întindere de 328 hect. 90 ariĭ, nutrind un număr de 4253 capete de vite.

In această comună se află: 6 bisericĭ, deservite de 5 preoțĭ și 13 eclesiarhĭ, plătițĭ cu 1200 leĭ pe an. Venitul fonciar al pămînturilor bisericeștĭ se urcă la suma de 2151 leĭ.

Este 1 școală, condusă de 1 învățător plătit de stat; 1 fabrică de spirt, cu un capital de 200000 leĭ, 45 lucrătorĭ și care produce pe zi 1200 litri; 1 fabrică de cherestea, cu 2 gatere purtate de apă; 5 pive pentru făcutul sucmanelor; 2 morĭ de apă; 2 cizmăriĭ; 4 fierăriĭ; 2 stoleriĭ, 6 rotăriĭ; vărăriĭ; cariere de piatră.

Budgetul comuneĭ e de 8774 leĭ, 19 banĭ la veniturĭ și de 8248 leĭ la cheltuelĭ.

Comunicația cu satele vecine se face prin șoseaua județeană Piatra-Neamțu, care străbate teritoriul comuneĭ, de la S. spre N., trecînd prin satul Crăcăoani; prin șoseaua comunală, care începe dintre kil. 21—22. aĭ șoseleĭ precedente și duce prin satul Ghindăoani la satul Topolnița (comuna Humulești); precum și prin diferitele drumurĭ naturale care leagă diversele localitățĭ (mănăstirea Horaița, satul Magazia, satul Cracăul-Negru).

Crăcăoani, *sat,* în comuna Crăcăoani, plasa Piatra-Muntele, județul Neamțu. E situat în drumul șoseleĭ naționale județene Piatra-Tîrgul-Neamțu, la 24 kil. 400 m. depărtare de orașul Piatra, pe valea pîrîuluĭ Cracăul, într'o pozițiune admirabilă.

Are o populație de 299 familiĭ, saŭ 1111 suflete, din carĭ: 541 bărbațĭ, 570 femeĭ; 579 necăsătorițĭ, 452 căsătorițĭ, 76 văduvĭ, 4 divorțațĭ. Știŭ carte 84, 1027 nu știŭ.

In acest sat se află: reședința comuneĭ; o școală, frecuentată de 70 elevĭ; o fabrică de spirt, cu un capital de 200000 leĭ, 45 lucrătorĭ și producînd 1200 litri pe zi; 5 morĭ; 4 pive; 2 herăstrae.

Crăcăoani, *moșie,* în comuna cu același nume, pl. Piatra-Muntele, jud. Neamțu. E situată între moșiile: Bălțătești, Hangul-Dobreni și Gindăoani.

Odinioară se zice că a fost unită cu moșia Bălțătești într'un trup, și că a format un cnezat.

Crăcăoașuluĭ (Pîrîul-), *pîrîiaș,* în jud. Neamțu, com. Crăcăoani, pl. Piatra-Muntele. (Vezĭ Cracăul, pîrîŭ).

Crăciunul, *deal,* între cătunele Valea-Popeĭ și Huluba, plasa Rîurile, jud. Muscel.

Crăciunul, *vîrf de deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-s., de pe teritoriul com. Blăgești.

Crăciun (Movila-luĭ-), *movilă,* în jud. Tecuciŭ, pe teritoriul comuneĭ Negrilești, plasa Nicorești, la marginea de E. a comuneĭ.

Crăciuna, *ruine* ale uneĭ *cetățĭ* vechĭ, aflată nu departe de Odobești, jud. Putna. Pe timpul luĭ Cantemir, după afirmațiunea acestuia, ruinele se vedeaŭ încă și ele se aflaŭ la picioarele munților Vrancea, nu departe de mănăstirea Mira: «In radicibus montium Vranczie, non procul a Mira, monasterio pietatis bene mer, principis Constantini Cantemirii monumento, antiquissimae civitatis rudera reperiuntur, in quibus tamen nulla temporis ant conditorum invenire potuimus indicia. Locus ipse hodie ab incolis Cracsuna vocatur». («Descriptio Moldaviae». Ed. Buc. 1875, pag. 12). Miron Costin scrie de asemenea că pe timpul luĭ, abia se maĭ vedeaŭ urmele acesteĭ cetățĭ: «Alte multe (cetățĭ) cărora staŭ năruiturile de abia semnele se cunosc și pre Milcov, maĭ sus de Focșani, de care pomenește Ureache Vornicul că o chiamă Crăciuna». («Opere complecte», ediția V. A. Urechiă, tomul I, 1886, pag. 409). De cetatea Crăciuna se pomenește în războaele luĭ Ștefan-cel-Mare cu Munteniĭ în anul 1475, precum și de starostiĭ ce o administraŭ și de părcălabiĭ Vâlcea și Ivan, pe cariĭ, după pacea cu Radu-Vodă, Ștefan ĭ-a pus să administreze cetatea și ținutul eĭ, carele se chiamă ținutul Putneĭ: «Iar Ștefan-Vodă pornitu-s'aŭ după dînșiĭ, cu Moldoveniĭ săĭ și aceĭ 2000 de Leșĭ și aŭ gonit pe Turcĭ până aŭ trecut Siretul la Ionășești, unde se chiamă vadul Turcilor și până astăzĭ. Și acolo, deasupra Siretuluĭ, la movila cea mare a Tecuciuluĭ, aŭ odihnit treĭ zile. Și i-aŭ venit veste de la starostiĭ de Crăciuna, ce-ĭ zic acum Putna, că Radu-Vodă vine cu oștĭ asupra luĭ Ștefan-Vodă

fără veste. Iar maĭ înainte era price între amîndouă ţările, că Ţara-Muntenească vrea să fie hotarul său până în apa Trotuşuluĭ; iar Moldoveniĭ nu-ĭ lăsaŭ, pănă aŭ vrut Dumnezeŭ de s'aŭ tocmit aşa. Şi aŭ luat Ştefan-Vodă cetatea Crăciuna, cu ţinut cu tot, ce se chiamă ţinutul Putneĭ şi l'aŭ lipit de Moldova şi aŭ pus părcălabiĭ săĭ, pre Vălcea şi pre Ivan». («Letop.» I, pag. 161—162). Şincaĭ, «Cronica Românilor» tom. II, pag. 98, unde cronicarul adaugă ca explicaţie: «Crăciuna era o cetate la Putna, deasupra Milcovuluĭ» Uniĭ cred că cetatea Crăciuna ar fi fost în locul numit Cetatea, care e piscul cel maĭ înalt din dealurile Odobeştilor. Cum însă, după spusele luĭ Cantemir, Crăciuna se afla la poalele munteluĭ, iar nicĭ de cum în vîrful luĭ, e uşor de înţeles că din neştiinţă se atribue acesteĭ localităţĭ această poziţiune. (Vezĭ Cetatea).

Crăciunaşul, *pădure*, în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Stelnica, în insula Balta.

Crăciunea saŭ **Viorica**, *moşie* a statuluĭ, jud. Covurluiŭ, com. Independenţa, pl. Siretul, fostă pendinte de mănăstirea Adam. Are 804 hect., din carĭ 77 pădurĭ şi 9 viĭ, şi e arendată cu 16700 leĭ anual.

Crăciuneasca, *izvor*, în judeţul Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Crăciuneşti; începe din localitate şi se scurge în rîul Cricovul-Mare.

Crăciuneasca (Semeşeasca), *moşie*, în jud. Buzăŭ, comuna Boldeşti, căt. Gradiştea. Are 489 hect., din carĭ 180 arăturĭ, 170 fîneaţă şi izlaz, restul sărăturĭ şi sterp. Se numeşte de locuitorĭ şi Afumăcioara.

Crăciuneasca, *pădure* particulară, jud. Prahova, com. Gornetul-Cricov, pl. Cricovul, în întindere de 95 hect., proprietatea şcoaleĭ «Crăciunescu» de la Mizil, supusă regimuluĭ silvic.

Crăciunei-de-Jos (Radomireşti), *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j. E situată pe pîrîul Călmăţuiul (ramura I-a numită şi Sodolul), la distanţă de 45 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 14 kil. de Drăgăneşti, reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din satul Crăciunei, numit şi Radomireşti şi căt. Rădeşti numit şi Fripţi.

Are o populaţie de 448 familiĭ, saŭ 1775 suflete, din carĭ 378 contribuabilĭ, carĭ locuesc în 48 case şi 300 bordee.

Meseriaşĭ sunt: 2 cojocarĭ, 4 croitorĭ-abagiĭ, 8 fĭerarĭ şi 3 dulgherĭ-zidarĭ.

Tot teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafaţă de aproape 2000 hect.

Pămîntul de cultură e şes spre E. şi delos spre V., fiind brăzdat de nişte dealurĭ, numite Coastele-Sodoluluĭ cu pămînt de cea maĭ bună calitate.

Locuitoriĭ desfac marĭ cantităţĭ de cereale la schelele din Turnul-Măgurele şi la gara din Roşiori, de care sunt maĭ apropiaţĭ. Piaţa acestuĭ oraş este bună şi face un comerţ întins numaĭ cu producţiunile comunelor Crăciunei-d.-j., Crăciunei-d.-s, Mihăeşti-d.-j. şi Mihăeşti-d.-s.

Loc. posedă: 700 vite marĭ cornute, 200 caĭ şi epe, 1000 oĭ, 40 capre şi 500 porcĭ.

Locuitoriĭ împroprietăriţĭ după legea rurală sunt 254.

In raionul comuneĭ e o biserică, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, plătiţĭ din budgetul comuneĭ. Aci sunt şi două morĭ cu aburĭ.

Este o şcoală, frecuentată de 55 copiĭ (49 băeţĭ şi 6 fete), din numărul de 177 (114 băeţĭ şi 63 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1242 leĭ. Ştiŭ carte 112 bărbaţĭ şi 8 femeĭ.

Comerciul se exercită de doĭ cîrciumarĭ

Veniturile comuneĭ sunt de 5656,84 leĭ şi cheltuelile de 5656,84 leĭ. Comuna se leagă la S. printr'o şosea vecinală cu com. Poiana; la E. cu Mihăeşti-d.-j., prin şoseaua judeţeană Ruscaluĭ-Toader (distanţă de 10 kil.) şi la V. prin aceeaşĭ şosea şi cea naţională, Turnul-Măgurele-Slatina, cu capitala judeţuluĭ.

In părţile de N.-E. şi S., e înconjurată de dealurĭ cu viĭ. La V. se află un lac, cu o suprafaţă de aproape 2 hect., în care se găseşte şi puţin peşte. Tot aci se întind şi pămînturile de cultură ale locuitorilor.

Comuna se limitează la N. cu Crăciunei-d.-s., la E. cu Mihăeşti-d.-s., la S. cu Poiana şi la V. cu Dealul-Oltuluĭ.

Crăciunei-de-Jos (Radomireşti), *sat*, formează împreună cu căt. Rădeşti comuna cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., judeţul Olt. Are aproape 1600 locuitorĭ, din carĭ 224 sunt împroprietăriţĭ după legea rurală. Aci se află primăria, şcoala, biserica şi o moară cu aburĭ.

Bătrîniĭ spun că, pe timpul răzmeriţilor, multe familiĭ de peste Olt, din satul Vladimir, s'aŭ aşezat aci, în partea de S., unde se văd şi până azĭ urmele locuinţelor lor. De atuncĭ satul a început a se numi Vladimireşti şi apoĭ maĭ tîrziŭ Radomireşti.

Crăciunei-de-Jos, *deal*, în raionul comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 25 hect. 25 ariĭ vie.

Crăciunei-de-Jos, *deal*, comuna Crăciunei-d.-j., pl. Siul-d.-j., județul Olt, pe care se cultivă 25 hect. 25 ariĭ vie.

Crăciunei-de-Sus, *com. rur.*, în jud. Olt, pl. Siul-d.-j. E situată pe rîpa stîngă a Călmățuiuluĭ, numit şi Sodolul, la distanță de 42 kil. de capitala județuluĭ şi la 10 kil. de Drăgăneşti, reşedința plăşeĭ.

Comuna e vechĭe. Are o populațiune de 887 locuitorĭ (405 bărbațĭ şi 402 femeĭ); 208 capĭ de familie, din carĭ 180 contribuabilĭ; locuesc în 55 case şi 122 bordee.

Locuitoriĭ desfac produsele la Turnul-Măgurele şi Roşiori. Moşia a fost proprietatea d-luĭ Mih. Plopeanu; azĭ e în posesiunea d-luĭ G. Bădescu, care are 1249 hect. arabile şi 300 hect. pădure.

Locuitorĭ împroprietărițĭ după legea rurală, sunt 119, cu 334 hect. Viile ocupă o suprafață de 40 hect. 75 ariĭ.

Pămîntul de muncă e maĭ mult şes, negru-humos şi fertil. Vite sunt: 178 caĭ, 381 boĭ, 120 vacĭ, 30 bivolĭ, 105 capre, 1224 oĭ, 297 berbecĭ şi 90 porcĭ.

Tot teritoriul comuneĭ se întinde pe o suprafață de 1924 hect.

In raionul săŭ se află: 1 şcoală, cazarma comp. 8 din reg. III de dorobanțĭ şi o biserică, care poartă următoarea inscripțiune:

«Cu vrerea Tatăluĭ şi a Fiuluĭ şi îndemnarea Sfîntuluĭ Duh, ridicatu-s'aŭ această sfîntă şi Dumnezeească biserică, de către robul luĭ Dumnezeŭ, Alecu Plopeanu, cu stăruința fiuluĭ săŭ Mihail Plopeanu, cu soția sa Safta şi cu fiiĭ lor: Alexandru, Alecu, Iov şi Elena, la anul de la Christos 1859.»

Biserica e deservită de 1 preot şi 1 cîntăreț, plătițĭ de locuitorĭ şi de comună.

Şcoala s'a înființat aci, de la 1881, şi e sub un acoperiş cu primăria. Se frecuentă de 13 copiĭ (12 băețĭ şi 1 fată), din numărul de 118 copiĭ (65 băețĭ şi 53 fete) cu etate de şcoală. Cu întreținerea eĭ, statul cheltueşte anul 1080 leĭ. Ştiŭ carte în com. 37 bărbațĭ şi 2 femeĭ.

Aci se fabrică, în termen de mijloc, 15 hectol. prăstină, 6 hectol. drojdiĭ şi se produce 109 hectol. vin.

Sunt 35 stupĭ de albine.

Comerțul se exercită de 3 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se ridică la suma de 3323 leĭ şi cheltuelile la aceeaşĭ sumă.

O singură şosea comunală leagă această comună la V. cu Drăgăneşti, reşedința plăşeĭ. La E. şi S.-E. de comună se înalță Dealul-Călmățuiuluĭ (Sodolul), acoperit cu viĭ, de unde se întinde o cîmpie, numită Ştiuca, udată de valea şi lacul Ştiuca, unde se află şi locurĭ de cultură; apoĭ se limitează cu Seaca-Belciugata.

La V. se află Valea-Călmățuiuluĭ (Sodolul), care formează aci o baltă întinsă. Dincolo de ea se înalță dealul Sodolul, acoperit cu pădure; iar la S.-V. se află cîmpia Sodolul, cu locurĭ de muncă, care se întind până în lunca Oltuluĭ şi se limitează cu com. Dăneasa, căt. Pestrea. La S. se limitează cu com. Crăciunei-d.-j. (Radomireşti) şi în această parte Dealul-Sodoluluĭ e acoperit cu viĭ. La N. şi N.-E. se întinde vălceaua şi cîmpia Burdeanca, cu locurĭ de cultură şi se învecineşte cu moşia Stoicăneşti.

Pe teritoriul comuneĭ se află şi următoarele movile: Movila-Capriĭ, la V. şi Movila-Săpată, la N. Vălcelele sunt: Ştiuca, la E. şi Sodolul, la V. La S. în Dealul-Călmățuiuluĭ, se află o rîpă, numită Rusca.

Crăciunei-de-Sus, *deal*, în comuna cu acelaşĭ nume, pl. Siul-d.-j., jud. Olt, pe care se cultivă 40,75 hect. vie.

Crăciuneni, *sat*, în partea de S. a com. Buimăceni, pl. Jijia, jud. Botoşani. E situat pe coastă de deal şi în dreapta Jijieĭ. Are o suprafață de 1053 hect. şi o populație de 48 fam., saŭ 145 suflete, din carĭ 36 contrib.

Are 1 biserică, cu 1 cîntăreț; 2 morĭ de apă; 1 cîrciumă.

Vite sunt: 275 boĭ şi vacĭ, 50 caĭ, 60 oĭ, 95 porcĭ şi 16 stupĭ.

Crăciunescu, *rîmnic*, în jud. Suceava, satul Lămăşeni, proprietatea preotuluĭ Gheorghe Crăciunescu.

Crăciuneşti, *sat*, face parte din com. rur. Albeşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Olt. Are o populațiune de 300 locuitorĭ.

Crăciuneşti, *sat*, face parte din com. rur. Dobroteasa, pl. Oltul-d.-s., jud. Olt. Are o populație de 326 locuitorĭ. Cade în partea de V. a comuneĭ.

Crăciuneşti, *sat*, în partea de V. a comuneĭ Drăguşeni, plasa Funduri, jud. Vasluiŭ.

Are o întindere de 858 hect. şi o populație de 160 suflete.

Crăciuneşti, *vechiŭ schit*, în județul Buzăŭ, com. Cislăul, căt. Buda. Azĭ abia i se maĭ cunosc ruinele. In giurul săŭ s'a format satul Crăciuneşti.

Crăciuneşti (Schitul-Crăciuneşti), *sub-divizie* a cât. Buda, din com. Cislăul, jud. Buzăŭ.

Crăciuneşti, *loc*, aşezat în pantă, către şesul Crasna, în partea de V. a satuluĭ şi com. Corni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ, pe care trece drumul ce duce la Gura-Crasna.

Crăciuneşti, *moşie,* în jud. Buzăŭ, comuna Cislăul. Are 300 hect., din care 260 pădure şi 40 arabile. Partea luĭ Ioan Crăciunescu din această moşie a fost lăsată de proprietar şcoaleĭ din Mizil.

Crăeasa, *localitate,* în partea de E. a com. Stănileşti, judeţul Fălciŭ, pe şesul dintre apa Pruteţuluĭ şi rîul Prutul, maĭ spre S. de localitatea numită Impărăteasa şi între satele Sărata şi Voineşti.

Crăeasca, *pîrîŭ,* jud. Roman, ce curge prin pl. Fundul, com. Bozieni. Este format din pîraiele Chişăliţa şi Zimbru, carĭ se unesc la satul Crăeşti. De aicĭ ia numele de pîrîul Crăeasca până aproape de vărsare, unde se maĭ numeşte şi Toinar. El curge de la satul Crăeşti, de la N.-V. spre S.-E. şi se varsă în rîul Bîrlad, de a stînga, la E. de satul A-Treia-Parte. Udă satele Crăeşti şi A-Treia-Parte. Şoseaua judeţeană Roman - Vasluiŭ urmează malul stîng al pîraielor Chisăliţa şi Crăeasca, până aproape de satul Băceşti, de unde apoĭ şoseaua trece pe malul drept al pîrîuluĭ Crăeasca. Aproape de vărsarea sa în rîul Bîrlad, el începe a purta numele de Toinar şi valea sa aproape de vărsare se confundă cu aceia a pîrîuluĭ Gîrbovita. Este în coprinsul jud. Roman cel maĭ mare afluent al rîuluĭ Bîrlad, avînd o lungime de aproape 10 kil.

Crăeşti, *com. rur.,* în jud. Covurluiŭ, pl. Zimbrul, la vr'o 10 kil., în partea vestică, de Bujorul şi la 65 kil. de la Galaţi. Se mărgineşte la N. şi N.-E. cu teritoriul com. Joràşti, la S. şi S.-E. cu Vîrlezi, la V. cu Smulţi şi la N. şi N.-E. cu Drăguşeni. Situată pe Dealul-Crăeştilor, această comună e formată din un singur sat vechiŭ răzăşesc. Are o populaţie de 318 fam., saŭ 1073 sufl., din carĭ 555 bărbaţĭ, 518 femeĭ; 508 necăsătoriţĭ, 478 căsătoriţĭ, 81 văduvĭ şi 6 divorţaţĭ. Ştiŭ carte 241 persoane; nu ştiŭ 832. Străinĭ, sunt 4 fam. izraelite, cu 18 suflete. Sunt 271 case.

Suprafaţa teritoriuluĭ comuneĭ Crăeşti e de 2736 hect., din carĭ 2162 arabile, 50 pădure, 30 tufăriş, 280 imaş, 15 fîneaţă, 114 viĭ şi 85 vatra satuluĭ, cu grădinĭ, rîpĭ şi pămînt netrebnic.

Fiind teritoriŭ răzăşesc, nu se află în localitate proprietarĭ marĭ; statul însă posedă trupul de moşie Uncani.

Numărul total al vitelor e de 1866 capete, şi anume: 3 taurĭ, 305 boĭ, 198 vacĭ, 47 juncĭ, 29 junce, 15 gonitorĭ, 14 gonitoare, 45 mînzaţĭ, 38 mînzate, 149 viţeĭ; 2 armăsarĭ, 64 epe, 92 caĭ, 18 berbecĭ, 942 oĭ şi 5 capre.

Se seamănă aicĭ cu deosebire grîŭ, secară, păpuşoĭ şi orz. Producţia agricolă în total se socoteşte la 24239 hectol.

Producţia vinicolă e de 18000 decal. pe an.

In Crăeşti sunt: 130 plugurĭ de sistem vechiŭ; 5 cîrciume; o prăvălie de alte mărfurĭ; 7 meseriaşĭ; 4 morĭ de vînt.

Stupĭ de albine sunt vr'o 40.

Veniturile acesteĭ comune se urcă la 5965 leĭ, 40 banĭ, iar cheltuelile la 4197 leĭ, 62 banĭ.

Sunt 221 contribuabilĭ.

Bisericĭ sunt 2: una cu hramul Sf. Voevozĭ, zidită în 1836, şi a doua, cu hramul Sf. Nicolae, rezidită în 1838; ambele fără pămînt. Crăeşti formînd o parohie, are 1 preot paroh şi 2 cîntăreţĭ.

Este o şcoală mixtă, înfiinţată în 1868 şi frecuentată de 59 elevĭ înscrişĭ, din carĭ urmează regulat 41.

Pe teritoriul acesteĭ comune, nu însă prin sat, trece calea judeţeană Galaţi-Bîrlad, pe o întindere de 4 kil.

Legenda populară spune că numirea de Crăeşti ar veni de la un craiŭ, aşezat aicĭ în timpurile vechĭ şi care ar fi avut un fiŭ, cu numele Bărbante, căsătorit cu Siţa, una din fiicele băneseĭ din Băneasa. Altă versiune însă atribuie întemeierea satuluĭ Crăeşti la treĭ bătrînĭ: Prosie, Sora şi Bogdan, ce aveaŭ porţiunĭ însemnate de pămînt, ale căror hotare se cunosc şi azĭ.

Crăeşti, *com. rur.,* în judeţul Tecuciŭ, pl. Stănişeşti, la o distanţă de 66 kil. de capitala judeţuluĭ şi de 16 kil. de a plăşeĭ. E compusă din 4 cătune: Belciuneasa, Beneşti, Crăeşti şi Valea-Babeĭ. Situată pe pîrîul Pojorîta şi pe lîngă pîrîul Dobrotforul.

Are o populaţie de 448 familiĭ, saŭ 1535 suflete, locuind în 426 case.

Sunt 431 contribuabilĭ.

In comună se află două bisericĭ, una în Crăeşti şi a doua în Beneşti, deservite de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ.

Are 2 şcolĭ: una în Crăeşti, care datează de la anul 1864 şi este frecuentată de 42 copiĭ

(41 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 118 copiĭ (78 băeţĭ şi 40 fete) în vîrstă de şcoală; a doua în Beneşti, înfiinţată la 1892, frecuentată de 51 copiĭ (49 băeţĭ şi 2 fete), din numărul de 65 (47 băeţĭ şi 18 fete) în vîrstă de şcoală.

Ştiŭ carte 36 bărbaţĭ şi 9 femeĭ.

Veniturile comuneĭ sunt de 4230 leĭ.

Teritoriul comuneĭ are o suprafaţă de 1510 hect. Locuitoriĭ, parte răzeşĭ vechĭ, stăpânesc 1120 hect.; parte foştĭ clăcaşĭ împroprietărițĭ în 1864, stăpânesc 64 hect.; iar proprietarul din Beneşti, Gheorghiade, are 227 hect.

Locuitoriĭ posedă: 25 plugurĭ de fier şi 19 de lemn; 1 maşină de treerat; o moară de aburĭ şi 4 de vînt.

Vite sunt: 306 boĭ, 256 vacĭ, 124 caĭ, 104 epe şi 240 porcĭ.

Comuna e brăzdată de dealurile Pojorîteĭ, Domnişoruluĭ, Sohodoluluĭ, la E.; Dealul-Stănişeştilor, la N.; Baloteşti, Lichitişeni, Ruget şi Calapodeşti, la V.

Este străbătută de pîraĭele: Pojorîta, care trece prin mijlocul satuluĭ Crăeşti, şi Dobrotforul care vine din com. Stănişeşti şi după ce udă satele: Belciuneasa, Beneşti şi Valea-Babeĭ, curgînd pre S. se varsă în Zeletinul.

Comuna este străbătută de şoseaua judeţeană, care merge la Stănişeşti paralel cu Dobrotforul, împărţindu-se la satele Beneşti, Belciuneasa şi Crăeşti.

Se mărgineşte la N. cu comuna Stănişeşti, la S. cu com. Motoşeni, la E. cu com. Burdusaci, la V. cu com. Vultureni.

Crăeşti, *sat,* în jud. Neamţu, comuna Talpa, pl. de Sus-Mijlocul. E aşezat sub coastele despre E. ale dealuluĭ Uscaţi, între satul Breaza, de care se desparte prin iazul şi pîrîiaşul cu acelaşĭ nume, (la N.-E.); satul Bîrgăoani, de care se desparte prin pîrîul Bahniţa, (spre S.-E.); satul Borniş (spre V.), de care se desparte prin limita comuneĭ, creştetul dealurilor Borniş şi Uscaţi.

Terenurile sale se apleacă spre S.-E., legîndu-se cu Valea-Bîrgăoanelor. Vatra satuluĭ are o întindere de 90 hectare, 50 ariĭ, împreună cu locurile vecinaşe ce-ĭ aparţin.

Are o populaţie de 17 familiĭ, saŭ 140 suflete.

Sunt 20 contribuabilĭ.

Numărul vitelor se urcă la 40 capete, şi anume: 10 vacĭ, 5 caĭ, 6 juncĭ, 10 oĭ şi 9 capre.

Comunicaţia cu satele vecine se face prin şoseaua ce dă din drumul satuluĭ Bîrgăoani spre Talpa, şi duce prin satul Borniş la satul Dragomireşti, precum şi prin alte drumurĭ naturale.

Crăeşti, *sat,* în jud. Roman, pl. Fundul, com. Bozieni, la unirea pîrîuluĭ Chiseliţa cu pîrîul Zimbrul, spre N.-E. de satul Bozieni.

Are 85 familiĭ, saŭ 319 suflete, carĭ locuesc în 89 case. Ştiŭ carte 19 persoane.

Sunt 113 contribuabilĭ.

Are o biserică de lemn. Este legat cu oraşul Roman prin şosea. Forma maĭ înainte o comună, comuna Crăeşti, cu satele: A-Treia-Parte şi Băluşeşti-Micĭ.

De vechimea acestuĭ sat aminteşte un document de la 1681, August 8, prin care se spune cum că Gheorghe Bîrcă, cu soţia sa Ştefana din Crăeşti, hărăzeşte episcopuluĭ Ioan de Roman, răzăşia lor din Săcăleni, cu condiţie ca episcopul să facă acolo mănăstire, adică biserică de piatră, pentru pomenirea lor şi a părinţilor lor.

Crăeşti, *sat,* face parte din com. cu acelaşĭ nume, jud. Tecuciŭ. Este situat pe ambele malurĭ ale pîrîuluĭ Pojorîta, pe o lungime de 7 kil.

Aicĭ se află reşedinţa com. Are o populaţie de 283 familiĭ, saŭ 914 suflete. Ştiŭ carte 24 persoane.

Şcoala datează în com. de la 1864, şi e frecuentată de 42 copiĭ (41 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 118 copiĭ (78 băeţĭ şi 40 fete) în vîrstă de şcoală.

Are o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, care a început a se zidi la 1856 şi s'a tîrnosit la anul 1863, după cum se vede scris pe un lemn ce se află deasupra clopotelor. S'a reparat la 1873.

In locul acesteia a fost alta, din anul 1807, după cum se vede din lemnul ce s'a pus la intrarea bisericĭ actuale. Pe clopot se află pomenit anul 1807. Biserica este situată pe deal, în partea de V. a satuluĭ.

Se mărgineşte la N. cu com. Răchitoasa şi Stănişeşti, la S. cu com. Motoşeni, la V. cu com. Vultureni şi la E. cu com. Burdusaci.

Satul este vechiŭ. Locuitoriĭ sunt răzeşĭ.

După un uric de la Petru-Rareş, se vede că satul se numea maĭ înainte Pojorîta, după numele pîrîuluĭ. Iată acest uric:

«Inştiinţare facem prin această carte a noastră tuturor, cînd şĭ-or căuta asupră-şĭ saŭ şĭ-or auzi cetindu-se pentru acestu adevăratu slugă noastră Trifu şi surorile luĭ Mărina şi Stana, fiiĭ luĭ Ioan Craiul, că le am miluitu-le cu osebita noastră milă, de le am dat şi le am întărit în

țara noastră a Moldoviei, dreaptă ocină a lor și cumpărătură din ispisocul din cumpărătură ce l'a avut tatăl lor Ivan Craiul, de la moșul Domniei mele de la Bogdan Voevod, un sat anume Pojorîta, care și l'a fost cumpărat de la Lascu Leghediș, drept 8 zloți tătărăști, și în obîrșia Pojorîtei în Siliște, loc de mănăstire.

Toate acestea de mai sus numite să le fie lor uric cu tot venitul, și fiilor lor, nepoților, strănepoților, prea-strănepoților și la tot neamul lor, cine le se va alege mai de aproape nestrămutat nici odinioară în veci, iar hotarul acestui de mai sus zis sat, anume Pojorîta și a locului celui de mănăstire ce-i în obîrșia Pojorîtei în siliște, să le fie din obîrșia Pojorîtei și până la gura ei, pe de amîndouă părțile pîrîului, iară despre alte părți, să fie după vechiul hotar, până unde s'a apucat din veac, drept aceea nimenea din neamul lui să nu aibă și să nu poată a face desbatere acestui sat sau să-i tragă la judecată, iar dacă și ar vre să-i tragă ori și cînd, la judecată, atunce să aibă a ne plăti nouă 8 ruble argint curat.

Precum spre aceasta este credința a mai sus numitei Domniei noastre Petru Voevod și credința a prea iubiților fii ai Domniei mele, Iliaș, Ștefan și Constantin, și spre mai mare tărie și întăritură tutulor acestor de mai sus scrise, am poruncit credincios boerului nostru Măteiaș Logofăt, să scrie și să atîrne pecetea noastră către aceastâ a noastră carte cea după lege.

Petru Voivod».
7054 (1546)

Crăești, *deal*, județul Tecuciŭ, situat la V. de satul cu același nume. Este o continuare a dealului Bălotești. Merge în direcție N.-S., până în șoseaua ce duce la Stănișești.

Crăești, *moșie*, foastă a statului, în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, iar acum vîndută de veci, cu 13350 lei ce se plătesc în rate trimestriale.

Crăeștilor (Dealul-), *deal*, jud. Covurluiŭ, în direcție nord-sudică și care aproape de jumătatea căiei dintre Crăești și Vîrlezi, se termină în Valea-Rădeștilor.

Crăguești, *com. rur.* și *sat*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-s., la distanță de 18 kil. de orașul Turnul-Severin, iar de com. rur. Malovățul, de 8 kil. E situată la poalele dealului Slătiniculuĭ și pe valea apei Cocorova, ce se numește și Coșuștița. Formează comună cu satul Prejneni.

Are o populație de 800 locuitori, din cari 138 contribuabili locuesc în 140 case.

Ocupațiunea locuitorilor este agricultura, creșterea vitelor și transporul lemnelor la orașul Turnul-Severin.

Calitatea pămîntului este bună.

Locuitorii posedă: 20 pluguri, 45 care cu boi, 7 căruțe cu cai. Sunt 116 stupi.

Are o biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntăreți; o școală, condusă de un învățător și frecuentată de 36 elevi și 4 eleve.

Budgetul com. are la veniturĭ suma de 1601 lei și la cheltueli 696 lei.

Vite: 360 vite mari cornute, 17 cai, 270 oi și 300 rîmători.

Prin această com. curge pîrîul Cocorova, ce poartă aci numele de Coșuștița, pîrîŭ, care vine de la com. Bășești, și se unește cu pîrîul ce vine de la comuna Bobaița; împreunîndu-se, udă comunele Crăguești și Ciovărnășani, unde se unește cu apa Coșuștea.

Prin comuna Crăguești, trece șoseaua comunală, ce începe din șoseaua județeană Turnul-Severin—Tîrgul-Jiului, în apropiere de Crăguești și trece la Băjneni, Ilovățul și Rudina.

Crăieților (Valea-), *vale*, numită și Valea-Crăieților, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, com. rur. Ilovățul.

Crăiniceni, *sat*, pe moșia cu același nume, jud. Dorohoiŭ, pl. Prutul-d.-j., com. Horodiștea. Are o populațiune de 160 fam., saŭ 727 sufl.

Proprietatea moșiei este a Eforiei Sf. Spiridon din Iași.

Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, deservită de 1 preot, 2 cîntăreți și 1 pălămar; este cu totul modestă, făcută în 1800, de preotul Andrei.

Sătenii împroprietăriți aŭ 275 hect. 74 arii pămînt, iar proprietatea 614 hect. 43 arii cîmp și 14 hect. 32 arii pădure, luncă de lozii și răchită la Prut.

Piatră calcarică se găsește, dar se estrage numai pentru trebuințele locale.

Drum principal este calea județeană Rădăuți-Darabani.

Hotarele sunt cu: Isnovățul, Horodiștea și Prutul.

Loc însemnat aicea este Trecătoarea-Domnească. V. a. n.

Crăița, *tîrlă*, jud. Brăila, la N. com. Scorțarul-Noŭ, pe țărmul stîng al rîului Buzăul, aproape de tîrla Ciumați, unde se pierde Buzeelul-Vizuinelor la 5 kil. spre N.-V. de satul Scorțarul-Noŭ. Vatra ei e de 5 hect., avînd 12 case, cu 60 locuitori, cari posedă 24 cai, 82 vite cornute, 130 oi și 12 rîmători.

Crămăești, *mahala*, în jud. Mehedinți, plasa Dumbrava, com. rur. Padina-Mică.

Crăpăturile, *com. rur.*, jud. Vîlcea, pl. Cerna-d.-j., compusă din trei căt.: Țepești, Popești și Măneasa. E situată pe valea Șasa, între dealul Săscioara și Omorîcea, la 60 kil. depărtare de capitala județului și la 15 kil. de a plășei.

Are o populație de 911 locuitori (431 bărbați și 482 femei); sunt 253 capi de familie; 230 contrib.; 350 case.

In com. sunt 2 bisericĭ: una pentru căt. Popești-Țepești și cea-l'altă pentru Măneasa. Biserica Popești-Țepești, s'a reparat la anul 1882, iar cea din Măneasa, în anul 1885.

Locuitoriĭ sunt moșneni. Eĭ posedă: 10 caĭ, 120 boĭ, 110 vacĭ, 205 oĭ și 300 rîmătorĭ.

Școala datează în com. de la 1860. Localul e proprietate particulară. Se frecuentă de prea puținĭ copiĭ, din numărul de 91 (49 băețĭ, 42 fete) în vîrstă de școală. Știŭ carte 88 bărbațĭ și 3 femeĭ.

Cu întreținerea școaleĭ, statul cheltuește anual 1080 leĭ.

Vatra comuneĭ are vr'o 100 hect., iar izlaz, loc arabil și pădurĭ sunt vr'o 400 hect. Terenul cultivabil produce 3160 hectol. porumb și grîŭ. Alte cereale nu se cultivă.

Veniturile comuneĭ ca și cheltuelile se urcă la 1810 leĭ anual.

E brăzdată de dealurile Omorîcea și Săscioara. Se mărginește cu com. Nenciulești, Dozești, Săscioara și Șerbănești.

Crăpăturile, *sat,* numit și Popești, pe moșia Galul, în comuna Fărcașa, județul Suceava. Așezat pe țărmul stîng al Bistrițeĭ, e străbătut de pîraiele: Arieĭ, Secătureĭ și Crăpăturile: Numără 99 case, populate cu 100 capĭ de familie, saŭ 450 suflete, (210 bărbațĭ și 240 femeĭ). Contribuabilĭ sunt 86. Satul fiind împrăștiat, nu există o vatră a satuluĭ propriŭ zis. Improprietărițĭ la 1864 și 1879 sunt 41 pălmașĭ și 29 codașĭ, stăpînind 234 fălcĭ și 40 prăjinĭ. Are o biserică, cu hramul Buna-Vestire, clădită din lemn de locuitorĭ, la 1835; este acum deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ. Școala din Fărcașa servă și acestuĭ sat. Drum principal e la Fărcașa (3900 m.)

La 1803, «Crăpăturile, a clirosuluĭ din Bucovia, numără 21 liuzĭ, plătind 420 leĭ bir anual».

Crăpăturile, *deal,* în raionul comuneĭ Crăpăturile, pl. Cerna-d.-j., jud. Vălcea, pe care se cultivă 60 hect. vie.

Crăpăturile, *pîrîŭ,* jud. Suceava. Izvorește din muntele Razimul, udă satul cu același nume, învîrtește o moară și, după un curs de 4500 m., se varsă în Bistrița. Are de tributar din dreapta Pîrîul-Homurilor, iar din stînga Pîrîul-Lucăĭ.

Crăsani, *sat,* în județul Ialomița, pl. Ialomița-Balta, pendinte de com. Copuzul. Este situat pe malul drept al rîuluĭ Ialomița, spre V. și la un kil. de satul de reședință și se întinde parte sub coasta Bărăganuluĭ, parte pe luncă, lîngă apa rîuluĭ Ialomița. Acest sat se maĭ numește și Crăsani-d.-j., spre deosebire de satul Crăsani-d.-s., numit și Sudiți.

Populațiunea satuluĭ constă din 86 familiĭ Romînĭ și 1 familie Sașĭ.

Vite sunt: 342 boĭ, 259 caĭ, 634 oĭ, 4 bivolĭ și 119 porcĭ.

Crăsani-de-Jos, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Crăsani, județul Ialomița.

Crăsani-de-Sus, *numire* ce se maĭ dă *satuluĭ* Sudiți, comuna Fundul-Crăsani, plasa Ialomița-Balta, jud. Ialomița.

Crăsnășeni, *com. rur.,* în centrul plășeĭ Crasna, jud. Fălciŭ, partea de V., situată între dealul Lohan și pîrîul Crasna și mărginită la N. cu com. Tătăreni, la S. cu com Ivănești, la E. cu com. Crețești și la V. cu jud. Vasluiŭ. Este formată din satele: Crăsnășeni, Leoști și Valea-Stupilor, carĭ se întind pe o suprafață cam de 1309 hect. Are o populație de 236 familiĭ, saŭ 859 suflete. Sunt 137 contribuabilĭ. Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ. Este udată de pîrîul Crasna.

Budgetul comuneĭ e la veniturĭ de 973 leĭ, 22 banĭ, iar la cheltuelĭ de 946 leĭ, 22 banĭ.

Vite cornute sunt 708, caĭ 85, oĭ 814 și porcĭ 122.

Crăsnășeni, *sat,* în com. Crăsnășeni, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. E așezat pe coasta vestică a colineĭ Lohan-Crasna, pe o suprafață de 820 hect. Are o populație de 108 familiĭ, saŭ 379 suflete. Sunt 60 contribuabilĭ. Are o biserică, deservită de 1 preot și 1 dascăl. Locuitoriĭ sunt răzeșĭ vechĭ.

Crăsnășeni, *pîrîŭ,* com. cu aceeașĭ nume, pl. Crasna, județul Fălciŭ, se varsă în pîrîul Crasna.

Crăsnița, *deal,* între satul Crăsnița din județul Vasluiŭ și Dolhești, din pl. Crasna, județul Fălciŭ.

Crășnița, *pîrîŭ,* afluente al rîuluĭ Buzăul, în Transilvania. Servea ca hotar al ținutuluĭ Buzăuluĭ până la finele sec. al XVII-lea.

Crățești, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Dumbrava, com. rur. Greci.

Creanga, *deal,* peste care trece șoseaua Nadanova, la com. Izverna, în jud. Mehedinți, plaiul Cerna, com. rur. Busești.

Creața (Golășeĭ), *sat,* pl. Dîm-

bovița, județul Ilfov ; face parte din com. rur. Dascălul-Creața. Este situat la S.-E. de Vărăști-d.-s. Locul în partea de E. a satuluĭ e smîrcos.

Se întinde pe o suprafață de 1160 hect., cu o populație de 410 locuitoriĭ. Statul are 654 hect., din carĭ cultivă, prin arendașiĭ săĭ, 454 hect. (200 pădure). Locuitoriĭ aŭ 506 hect. și îĭ cultivă.

Are o școală mixtă, frecuentată de 14 elevĭ și 3 eleve, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc 1452 leĭ; o biserică, cu hramul Sf. Voevozĭ, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 1 moară cu aburĭ; 1 mașină de treerat; 1 heleșteŭ; 1 pod stătător.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 285 și al celor micĭ de 560.

Creața, *moșie* nelocuită, pl. Dîmbovița, jud. Ilfov.

Creața-Leșile, *com. rur.*, plasa Mostiștea, jud. Ilfov, situată la N.-E. de București, pe valea Mostiștea, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Creața-Petrăchioaia, Gagul, Leșile, Merișasca, Surlari, Stoienoaia și Vînători, cu o populație de 1574 locuitorĭ, carĭ trăesc în 356 case și 2 bordee.

Se întinde pe o suprafață de 4785 hect. D-niĭ I. Pascu, V. Docsache, V. Gugiu, I. C. Basacopolu, Aspasia G. Zisu, I. Darvari, aŭ 3580 hect. și locuitoriĭ, 1205 hect.

Proprietariĭ cultivă 2990 hect. (95 izlaz, 495 pădure).

Locuitoriĭ cultivă tot terenul fără rezervă de izlaz.

Comuna numără 288 contribuabilĭ și are un budget de 5378 leĭ la veniturĭ și 5207 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 326 contribuabilĭ.

In comună sunt 5 bisericĭ (la Creața, Gagul, Leșile, Surlari și Stoienoaia); 1 școală mixtă, 1 moară cu aburĭ; 3 mașinĭ de treerat cu aburĭ, 5 heleșteie, 3 podurĭ stătătoare.

Numărul vitelor marĭ e de 1438 (374 caĭ și epe, 505 boĭ, 483 vacĭ și vițeĭ, 22 taurĭ, 54 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 3972 (77 capre, 346 porcĭ și 3549 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 349 sunt plugarĭ, 60 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 170 plugurĭ: 123 cu boĭ și 47 cu caĭ.

Locuitoriĭ aŭ 240 care și căruțe: 153 cu boĭ și 87 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 167 și neîmproprietărițĭ 251.

Comerciul se face de 7 cîrciumarĭ și 2 hangiĭ.

S'aŭ stabilit în comună 25 străinĭ.

Creața-Nouă, *pădure,* jud. Ilfov. Vezĭ Creața-Ștefănești.

Creața-Petrăchioaia, *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Creața-Leșile, plasa Mostiștea. Este situat la N.-E. de București, pe valea Mostiștea. Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 879 hect., cu o populație de 346 locuitorĭ.

D-l I. Pascu are 600 hect., din carĭ cultivă 425 hect. (25 izlaz și 150 pădure). Locuitoriĭ aŭ 279 hect., pe carĭ le cultivă în total.

Are o biserică, cu hramul Adormirea, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; o școală mixtă, frecuentată de 19 elevĭ și 2 eleve, cu întreținerea căreia județul și comuna cheltuesc 1580 leĭ anual. Localul este proprietatea comuneĭ. In raionul satuluĭ maĭ sunt: 1 heleșteŭ, 1 moară cu aburĭ, 1 pod.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ. S'a stabilit în sat 1 străin.

Numărul vitelor marĭ e de 331 și al celor micĭ de 878.

Acest sat s'a înființat cam pe la 1809, după cum spun bătrîniĭ, de Paharnicul Petrache Arion, fost proprietar pe acel timp, care a adus aci de la Clejani și vr'o 60 suflete țiganĭ.

Creața-Stefănești, *pădure,* a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 210 hect., pendinte de comuna Dascălul-Creața, pl. Dîmbovița, formată din 2 trupurĭ: Creața-Nouă (150 hect.) și Ștefănești-Lipovățul (60 hect.)

Cremenari, saŭ **Cremenari-Mănăstireștĭ** (spre a'ĭ distinge de Cremenari-Moșnenĭ), *sat,* jud. Argeș, pl. Oltul; face parte din com. rur. Cremenari-Flămînda. Aicĭ este reședința Primărieĭ. In acest sat este trecătoare peste Olt cu podurĭ umblătoare.

Are o școală primară rurală.

Cremenari, saŭ **Cremenari-Flămînda,** *moșie,* cu o întindere de 3000 pog., din care 2000 pogoane pădure, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ, proprietatea statuluĭ, maĭ înainte pendinte de mănăstirea Dintr'un-Lemn, din jud. Vîlcea. La 1871 avea o arendă anuală de 10100 leĭ și a fost ipotecată împreună cu alte 380 moșiĭ ale statuluĭ pentru asigurarea împrumutuluĭ domenial de 78000000 leĭ. Pe periodul 1879—84, arenda acesteĭ moșiĭ a scăzut la 5250 leĭ.

Cremenari-Flămînda, *comună rurală,* în apropiere de rîul Oltul, jud. Argeș, pl. Oltuluĭ,

la 34 kil. de com. rur. Tigveni, reşedinţa suprefectureĭ şi la 31 kil. de Piteşti. Se compune din următoarele 7 sate: Bratia-din-Deal, Bratia-din-Vale, Casa-Împărătească, Cremenari (Cremenari-Moşnenĭ), Flămînda, Linia-luĭ-Ciuculete, (Linia-Poduluĭ) şi Miuleşti, avînd peste tot 158 fam., saŭ 665 sufl. In comună sunt treĭ bisericĭ, o şcoală primară rurală şi case boereştĭ vechĭ. Este şi un pod umblător peste rîul Oltul.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882—83 a fost de 1319 leĭ la veniturĭ şi de 1287 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 138 contrib. şi are un budget de 3371 leĭ la veniturĭ şi de 3604 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 539 capete vite marĭ (506 boĭ şi vacĭ, 33 caĭ) şi de 560 vite mărunte (253 oĭ, 36 capre şi 271 rîmătorĭ).

Cremenari-Flămînda, *proprietate* a statuluĭ, din jud. Argeş. Vezĭ Cremenari.

Cremenari - Mănăstireştĭ, *sat,* jud. Argeş.

Cremenari-Moşnenĭ, *com. rur.,* pe ţărmul stîng al rîuluĭ Oltul, jud. Argeş, pl. Oltul, la 29 kil. de com. rur. Tigveni şi la 33 kil. de Piteşti, capitala judeţuluĭ. Se compune din satele: Bărangi, Cremenari - Moşnenĭ, Mijlocul, Pieptești și Tudorești, avînd peste tot 507 sufl. In comună este o biserică (în satul Cremenari) şi o şcoală primară rurală.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1882—83 a fost de 1129 leĭ la veniturĭ şi de 1126 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 97 contrib. şi are un budget de 2589 leĭ la veniturĭ şi de 2734 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 363 capete vite marĭ (345 boĭ şi vacĭ, 18 caĭ) şi de 330 vite mărunte (125 oĭ, 45 capre şi 160 rîmătorĭ).

Proprietatea locuitorilor moşnenĭ din Cremenari-Moşneni este de 430 pog.

Se mărgineşte la E. cu cătunele Băneşti şi Valea-Vieĭ, ambele pendinte de com. Stoiceni; la V. cu jud. Vîlcea de care se desparte prin Olt; la N., cu căt. Miuleşti şi pădurea Giurgeni, ambele pendinte de com. Cremenari-Flămînda şi la S., cu com. Cremenari-Flămînda şi pădurea statuluĭ Cremenari.

Prin com. Cremenari-Moşnenĭ, trec două gîrle, carĭ se formează numaĭ cînd plouă şi anume: Gîrla-Bisericeĭ, izvorînd din Dealul-Şiruluĭ şi gîrla Mitroeşti; ambele unite se varsă în apa Oltuluĭ.

Cremenari-Moşnenĭ, saŭ **Cremenari-Flămînda,** *sat,* cu 81 loc., jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ. In sat este o biserică, cu hramul Intrarea-în-Biserică, deservită de un preot, un cîntăreţ şi un paracliser.

Cremenea, *com. rur.,* în judeţul Mehedinţi, plasa Ocolul-d.-j., în apropiere de gara Timna la distanţă de 35 kil. de Severin şi de 19 kil. de com. rur. Strehaia. E situată pe deal şi văile Cremenea, Gînlea şi Valea-Omuluĭ. Se compune din Cremenea-d.-s. şi Cremenea-d.-j., cu reşedinţa comuneĭ în Cremenea-d.-j., avînd peste tot 159 contribuabilĭ, din 1000 loc., locuind în 190 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura şi creşterea vitelor. Calitatea pămîntuluĭ este parte bună, parte slabă. Eĭ posedă: 26 plugurĭ, 56 care cu boĭ, 7 căruţe cu caĭ şi 80 stupĭ cu albine. Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 3121 leĭ; iar la cheltuelĭ de 1896 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 1762: 600 vite marĭ cornute, 22 caĭ, 640 oĭ şi 500 rîmătorĭ.

Are o şosea comunală care o leagă de şoseaua naţională Vîrciorova-Bucureşti.

In această comună se află nişte rămăşiţe de zidăriĭ vechĭ.

Cremenea, *cătun,* al com. Gherăseni, jud. Buzăŭ. Are 240 loc. şi 48 case.

Cremenea, *numire vechie* a *cătunuluĭ* Läicăi, pl. Argeşelul, judeţul Muscel.

Cremenea, *culme,* în com. Cărpiniştea, face hotar cu moşia Clociţi, jud. Buzăŭ.

Cremenea, *deal,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., ţine de com. rur. Cremenea.

Cremenea, fost *lac,* situat pe teritoriul com. Alimăneşti, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, numit de loc. aşa, fiind-că s'a aflat aci, se zice, o cremene mare cît o roată. Lacul s'a prefăcut azĭ în loc arabil.

Cremenea, *canal,* jud. Brăila, al Dunăreĭ-Vapoarelor. Se desparte de aceasta din jud. Ialomiţa, trece în acest judeţ pe partea stîngă al Dunăreĭ - Vapoarelor, unindu-se cu canalul Munuşoaia, la hotarul de N. al com. Berteşti-d.-s.; de aci se desparte

iarăşĭ de Dunărea-Vapoarelor, însă apucă pe partea dreaptă; unindu-se cu canalul Pasca la Trăsura, din comuna Stăncuţa. De aci continuă tot pe partea dreaptă până aproape de hotarul comuneĭ Vizirul până la punctul Ibişi, unde se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor.

Cremenea, *ostrov,* jud. Brăila, format din Dunărea-Vapoarelor şi canalul cu acelaşĭ nume, are o lungime aproape de 14 kil. începînd de lîngă satul Gura-Gîrluţeĭ, străbate teritoriul com. Stăncuţa şi se termină tocmaĭ la punctul Ibişi, din com. Vizirul. Acest ostrov e tăiat de privalul Trăsura din dreptul satuluĭ Stăncuţa, unde canalul Cremenea se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor. Maĭ este întrerupt în partea de N. prin privalul Orbul, care uneşte canalul Cremenea cu Dunărea-Vapoarelor, în cît putem zice că sunt treĭ ostroave.

Cremenea, *loc izolat,* com. Slănicul, pl. Vărbilăul, jud. Prahova.

Cremenea, *movilă,* în com. Gherăseni, jud. Buzăŭ, puţin maĭ la N. de căt. Cremenea. In vîrful eĭ a fost în vechime o biserică, din care abia se maĭ cunosc ruinele; acum e acoperită cu maĭ multe crucĭ; servă de izlaz.

Cremenea, *movilă,* plasa Balta, com. Goicea-Mică, jud. Dolj.

Cremenea, *munte,* la N. de muntele Oticul, între rîul Doamna şi izvorul rîuluĭ Dîmboviţa, jud. Muscel.

Cremenea, *movilă,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j., com. Costieni, căt. Zoiţa, în partea de V. a comuneĭ. Cu timpul însă va dispare, arată fiind necontenit de locuitorĭ.

Cremenea saŭ **Zoiţa,** *pădure,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-d.-j. Vezĭ Zoiţa, pădure.

Cremenea, *pîrîŭ,* în com. rur. Cremenea, pl. Ocolul-d.-j., jud. Mehedinţi, se varsă în pîrîul Cerveniţa.

Cremenea, *pîrîiaş,* format pe terenul comuneĭ Nerejul, judeţul Putna, se varsă în Zăbală. Ese din Rupturile-Monteoruluĭ.

Cremenea-de-Jos, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j.; este reşedinţa com. rur. Cremenea.

Cremenea-de-Sus, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-j., formează comună cu Cremenea-d.-j.

Cremeniştea, *munte,* jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, de pe teritoriul com. Hîrja.

Cremenişul, *deal,* pl. Munteluĭ, com. Podurile, jud. Bacăŭ, care face parte din şira dealurilor ce despart cele două Tazlăurĭ, de Trotuşul.

Cremenişul, *munte,* ce se ridică pe malul gîrleĭ Zeletinul, com. Poseşti, plaiul Teleajenul, jud. Prahova, pe care sunt păşunĭ de vite.

Cremenişul, *pisc,* spre N.-E. de com. Poseşti, plasa Teleajenul, jud. Prahova, pe care sunt păşunĭ de vite.

Cremina, *sat,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-j., al com. Letea, situat pe dreapta Bistriţeĭ maĭ la vale de oraşul Bacăŭ, la o depărtare de 3800 m. de satul Letea, de care se desparte prin rîul Bistriţa. Are 1 cîrciumă. Are o populaţie de 25 familiĭ, cu 115 suflete. Animale se găsesc: 3 caĭ, 65 vite cornute şi 33 porcĭ. Aci se găseşte între sat şi rîul Bistriţa, fabrica de hîrtie, la care lucrează locuitoriĭ satuluĭ, bărbaţĭ şi femeĭ.

Creminăreasa, *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşul, com. Bonţeşti, se desface din dealul Deleanca, brăzdează partea vestică a comuneĭ; el este acoperit cu fîneţe şi semănăturĭ.

Cremineţul, saŭ **Crimineţul,** *pîrîŭ,* izvoreşte din munţiĭ Sovejeĭ şi după ce udă comunele Soveja şi Cîmpurile, jud. Putna, merge de se varsă în Şuşiţa, din sus de Cîmpurile-d.-j.

Primeşte ca afluenţĭ: Lărguţa şi Mircani carĭ izvoresc din Pietrele-Viduluĭ.

Crengani, *mahala,* în com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Crestat (Lacul-), *lac,* pe proprietatea Găojani, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Crestată (Movila-), *movilă,* judeţul Brăila. Vezĭ Custura.

Crestea, *movilă,* jud. Brăila, la 1 1/2 kil. spre S. de satul Dudescu.

Crestezul, *sat,* în jud. Brăila, e situat la 4 kil. spre E. de Bordeiul-Verde, pe ambele malurĭ ale văeĭ Crestezul, unde această vale pleacă din Druica.

Suprafaţa satuluĭ e de 19 hect.

Are o populaţie de 27 familiĭ, saŭ 150 suflete, din carĭ 79 bărbaţĭ şi 79 femeĭ, carĭ locuesc în 32 case.

Vite sunt: 128 caĭ, 5 măgarĭ, 535 vite marĭ cornute, 1430 oĭ şi 92 rîmătorĭ.

Crestezul, *vale,* în jud. Brăila, la N.-E. de comuna Bordeiul-Verde, pleacă din valea Druica, merge spre S. şi se pĭerde pe moşia Lişcoteanca, din comuna Filiul.

Crestueşti, *sat,* în jud. Argeşul, pl. Cotmeana, pendinte de comuna rurală Lunca - Corbuluĭ. Are 70 familiĭ.

Creşoiul saŭ **Ghimpaţi,** *proprietate.* (Vezĭ Ghimpaţi, în jud. Vlaşca, pl. Cîlniştea).

Creţeni, *com. rur.,* în jud. Vîlcea, plasa Oltul-d.-j.; e compusă din 4 cătune: Mreneşti, Creţeni, Măgureni şi Carcadieşti. Numele săŭ vine de la familia Creţu. Este situată pe văile: Peşteana, Negropiţa şi Mamul, la 60 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi $4^1/_2$ kil. de a plăşeĭ.

Găsindu-se urme de bordeie prin unele locurĭ despădurite şi izolate, se presupune că o parte din comuna Creţeni ar fi fost situată pe valea Geamăna.

Are o populaţie de 388 familiĭ, saŭ 1841 suflete (998 bărbaţĭ şi 843 femeĭ), dintre carĭ 31 familiĭ ţiganĭ, carĭ locuesc în 378 case şi 5 bordee.

Sunt 407 contribuabilĭ.

In comună sunt 4 bisericĭ: una, în căt. Mreneşti, de lemn, construită de Ieromonahul Rafael, la anul 1781 (data după clopot); a doua, în căt. Măgureni, reparată în 1888, şi cele-l'alte două în Creţeni: una, de lemn, aproape în ruină, fără inscripţie şi alta, de zid, fondată, la anul 1826, de Popa Şerban.

Locuitoriĭ se ocupă cu cultura viilor. Eĭ desfac vinurile în oraşele: Craiova, Caracal, Corabia, Slatina şi Măgurele.

In comună sunt 12 meşteşugarĭ, dulgherĭ şi tîmplarĭ.

Vite sunt: 14 caĭ, 421 boĭ, 400 vacĭ, 82 capre, 782 oĭ, 654 porcĭ.

Locuitorii din căt. Creţeni şi Mreneşti sunt moşnenĭ; iar ceĭ din Măgureni şi Carcadieşti s'aŭ împroprietărit la 1864 pe 93 hect. (40 împroprietăriţĭ).

Şcoala datează în comună de la 1881; este frecuentată de 41 copiĭ (37 băeţĭ şi 4 fete) din numărul de 266 copiĭ (146 băeţĭ şi 120 fete). Ştiŭ carte 215 bărbaţĭ şi 7 femeĭ. Cu întreţinerea şcoalei, statul cheltueşte anual leĭ 1200,60.

Se cultivă aci şi gîndaciĭ de mătase.

Sunt 41 stupĭ cu albine.

Ţuică se fabrică anual până la 700 decal. Toată comuna se întinde pe o suprafaţă de 4000 hect. Porumb, grîŭ şi orz se cultivă până la 600 kilogr.

Şoselele numite: Drăgăşani-Glăvile şi Drăgăşani - Măciuca, înlesnesc comunicaţia între comuna Suteşti şi Drăgăşani (la S.) şi între com. Izvorul, Nemoiul, Amăreşti şi Guşoeni (la N.)

Veniturile comuneĭ se urcă la 1850 leĭ anual şi cheltuelile la 1690 leĭ.

E brăzdată la V. de dealurile Geamăna şi Pietroasa şi la E. de dealurile Ţuţuveica şi Cotroceni.

E udată de văile: Geamăna, Peşteana, Negropiţa şi Mamul.

Se mărgineşte cu com. Uşureĭ, Mădulari, Mitrofani şi Suteşti.

Creţeni, *sat,* în jud. Vîlcea; face parte din com. rur. Creţeni, pl. Oltul-d.-j.

Are o populaţie de 810 locuitorĭ (422 bărbaţĭ şi 388 femeĭ), iar ca populaţie şcolară 132 copiĭ (71 băeţĭ şi 61 fete), din carĭ urmează 20 la şcoală (17 băeţĭ şi 3 fete).

Aci sunt 2 bisericĭ: una de lemn, aproape în ruină, fără inscripţie şi alta de zid, fondată la anul 1826, de Popa Şerban, cu următoarea inscripţie:

«Această sfîntă biserică, cu hramul Sf. Ion Botezătorul, s'a zidit cu ajutorul dumnezeesc la anul 1826 de Popa Şerban, cu a căruĭ cheltuială şi osîrdie s'a sfîrşit la luna Decembre, ziua 4.»

Locuitoriĭ acestuĭ cătun sunt moşnenĭ.

Creţeni. (Vezĭ Bîrjoveni, sat, în jud. Neamţu).

Creţeni, *veche numire* a satuluĭ Măgureni, jud. Ialomiţa, pl. Borcea.

Creţeni, *deal,* în raionul comuneĭ Creţeni, jud. Vîlcea, plasa Oltul-d.-j., pe care se cultivă 359 hect. şi 50 ariĭ vie.

Creţeni, *loc,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-s., de pe teritoriul com. Ciumaşi.

Creţeşti, *com. rur.,* jud. Fălciŭ, numită din vechime Chiriţeşti, după cum rezultă dintr'un hrisov de la 1630 a luĭ Alexandru-Vodă, fiul luĭ Radu-Vodă. Se află cam în centrul pl. Crasna în partea despre N.-E., cu o populaţie de 344 fam., saŭ 1377 sufl. şi 370 contrib. Este formată din două sate: Creţeşti-d.-j. şi Creţeşti-d.-s.

Are două bisericĭ, o şcoală şi o staţie de cale ferată. Se află situată sub dealul Lohanul în apropiere de oraşul Huşi, şi este udată în partea de V., pe hotar de pîrîul Lohana.

Vite marĭ cornute sunt 614: oĭ, 1348; caĭ, 65; rîmătorĭ, 131.

Creţeşti, *căt.*, reşedinţa com. Ţicleni, jud. Gorj, pl. Jiuluĭ, situat pe deal şi parte pe albia pîrîuluĭ Tomiţa.

Are o suprafaţă de 600 hect., din care 265 hect. arabile, 5 hectare vie, 12 hectare prunet, iar restul păşune, pădure şi tufăriş.

Populaţia este de 135 fam., saŭ 560 sufl., din carĭ 60 contrib.

Locuitoriĭ sunt moşnenĭ şi se ocupă cu creşterea vitelor; locuitoriĭ posedă: 52 plugurĭ, 80 care cu boĭ, 15 stupĭ, 344 vite marĭ cornute, 380 oĭ, 274 capre, 422 rîmătorĭ şi 24 caĭ.

Comunicaţia se face: printr'o şosea comunală ce traversează cătunul şi care-l pune în comunicaţie la S. cu căt. Tunşi, iar de aci spre S.-V. cu Ţicleni; printr'un drum de care, care-l leagă în partea sa despre E. cu Petreşti-d.-s.; printr'o şosea vecinală care pune în comunicaţie Petreşti-d.-s. cu Peşteana-d.-s. prin Ţicleni.

Este: 1 şcoală, fondată la anul 1859 şi frecuentată de 48 elevĭ şi 1 elevă, din 53 înscrişĭ; o biserică fondată la anul 1690 şi refăcută a 4-a oară la 1882, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

In cătun se maĭ găsesc: 2 morĭ pe apă şi 1 cu boĭ; 18 fîntînĭ.

Creţeşti, *sat*, jud. Ilfov, pl. Sabarul; face parte din com. rur. Creţeşti-Sinteşti. Este situat la S. de Bucureştĭ, pe malul stîng al rîuluĭ Sabarul. Aci este reşedinţa primărieĭ.

Se întinde pe o suprafaţă de 1189 hect., cu o populaţie de 1283 locuitorĭ.

Statul are 700 hect. şi cultivă prin arendaşiĭ săĭ 500 hect. (4 sterpe, 96 izlaz şi 100 pădure). Locuitoriĭ aŭ 489 hect., din carĭ cultivă 464 hectare (18 rămîn sterpe, 7 vie). Aci este o fabrică de rahat.

Are o biserică, cu hramul Sf. Treime, deservită de 3 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ, o şcoală mixtă frecuentată de 13 elevĭ şi 1 elevă, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1699 leĭ. Localul construit de judeţ, e în stare bună. In cercul satuluĭ e 1 moară de apă, 1 povarnă, 1 maşină de treerat cu aburĭ, 2 podurĭ stătătoare.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 436 şi al celor micĭ de 1171.

Creţeşti, *sat*, în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-de-Sus, ţine de com. rur. Husnicioara.

Creţeşti, *mănăstire*, jud. Dolj, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, satul Creţeşti; e în ruină; se crede că a fost fondată de haiducĭ, din timpurĭ foarte vechĭ.

Creţeşti, *staţie de dr. d. f.*, jud. Fălciŭ, pl. Crasna, căt. Creţeşti, pe linia Crasna-Huşi, pusă în circulaţie la 25 Iulie 1888. Se află între staţiile Olteneşti (8.1 kil.) şi Dobrina (6.9 kil.) Inălţimea de asupra niveluluĭ măriĭ de 134m·62. Venitul aceste staţiĭ pe anul 1896 a fost de 36500 leĭ, 85 banĭ.

Creţeşti, *deal*, ramură ce se întinde din dealul care înconjoară în partea de E. com. Creţeşti, jud. Fălciŭ, pl. Crasna şi se lasă între satele: Creţeşti-d.-j. şi Creţeşti-d.-s.

Creţeşti, *moşie*, a statuluĭ, jud. Ilfov, pendinte de biserica Sf. Ion din Bucureştĭ; s'a arendat pe periodul 1886/96, împreună cu Zbîrcea, cu 33,927 leĭ anual.

Creţeşti, *trup* de moşie, a statuluĭ, jud. Olt; vezĭ Vatra-Schituluĭ-Greci.

Creţeşti-de-Jos, *sat*, în partea de S. a comuneĭ Creţeşti, pl. Crasna, jud. Fălciŭ. E situat între pîrîul Lohanul la V. şi dealurile acoperite cu pădurĭ, despre E.; despărţit de Creţeşti-d.-s. prin dealul Creţeşti, iar despre V. prin un mic şes. Are o populaţie de 150 familiĭ, saŭ 599 suflete şi 170 contribuabilĭ. Are o biserică, în centrul satuluĭ.

In şesul dintre ambele sate se află primăria, şcoala şi gara căeĭ ferate, care trece la Huşi.

Satul Creţeşti, se vede după un document dat Episcopieĭ de Antonie Rosetti Vodă, ar fi fost populat cu coloniĭ din ţărĭ străine; iar maĭ din vechime a fost răzăşesc. Cu timpul, uniĭ răzeşĭ făcînd danie Episcopieĭ pămînturile lor, iar de la alţiĭ cumpărîndu-se, satul a devenit proprietatea Episcopieĭ, şi după secularizare, a statuluĭ.

Creţeşti-de-Sus, *sat*, în partea de N. a com. Creţeşti, plasa Crasna, jud. Fălciŭ, situat între pîrîul Lohan la V. şi dealul Vlăcinoasa la E. Acest sat împreună cu satul Creţeşti-d.-j. formează un trup de moşie, proprietatea statuluĭ. Are o populaţie de 194 familiĭ, saŭ 778 suflete şi 200 contribuabilĭ. Biserică ce se află în sat, e zidită la 1860.

Creţeşti-Sinteşti, *com. rur.*, pl. Sabarul, jud. Ilfov, situată la S. de Bucureşti, lîngă rîul Sabar,

16 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătură cu Străini-Dobreni şi Jilava prin şosele vecinale.

Se compune din satele: Creţeşti, Copăceni-Sf.-Ioan şi Sinteşti; cu o populaţie de 2636 locuitorĭ, carĭ locuesc în 548 case şi 47 bordee.

Se întinde pe o suprafaţă de 3237 hect. Statul, moştenitoriĭ Costaforu, Oteteleşanu, Al. Triandafil, T. Eliade şi C. Marinescu, aŭ 2176 hect. şi locuitoriĭ 1061 hect.

Proprietariĭ cultivă 1390 hect. (5 sterpe, 346 izlaz, 435 pădure), iar locuitoriĭ 1014 hect. (40 sterpe, 7 vie).

Comuna numără 562 contrib., cu un budget de 8251 leĭ la veniturĭ şi 6746 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 579 contrib.

In comună sunt 2 bisericĭ (la Creţeşti şi Sinteşti), 2 şcolĭ mixte, 2 morĭ de apă, 2 poverne, 1 maşină de treerat, 2 podurĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 1196 (344 caĭ şi epe, 540 boĭ, 258 vacĭ şi viţeĭ, 14 taurĭ, 40 bivolĭ şi bivoliţe) şi al celor micĭ de 2359 (83 porcĭ, 2276 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 621 sunt plugarĭ, 21 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 391 plugurĭ, 298 cu boĭ, 93 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 430 care şi căruţe: 299 cu boĭ şi 113 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 291 şi neîmproprietăriţĭ 363.

Comerciul se face de 12 cîrciumarĭ.

S'aŭ stabilit în comună 4 străinĭ.

Creţeşti-Zbîrcea, *pădure*, a statuluĭ, jud. Ilfov, în întindere de 205 hect., pendinte de comuna Creţeşti, pl. Sabarul.

Creţeştilor (Dealul-), *deal*, pl. Dumbrava-d.-s., com. Breasta, jud. Dolj; e înalt de aproape 50 m. acoperit cu iarbă; pe el pasc vitele satelor din jur.

Creţi, *sat*, face parte din com. rur. Poborul, plasa Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o populaţie de 339 locuitorĭ. Aci e o biserică construită din noŭ.

Creţieni, *vale*, spre V. de satul Brusturi, jud. Suceava, numită ast-fel de la cîţĭ-va Ardelenĭ cu această familie, fugiţĭ de cătane şi statorniciţĭ aci de vre-o 100 anĭ în urmă.

Creţiĭ (Grindul-), *deal* şi *măgură*, la S. de balta Potelul, pl. Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi.

Creţoaia, *deal*, în jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămieneşti, spre S. de satul Dămieneşti.

Creţoaia, *pîrîŭ*, ce curge prin jud. Roman, pl. Fundul, com. Dămieneşti. Izvoreşte de la N.-E. de satul Pădureni. Curge de la N.-E. către S.-V. şi udă satele Pădureni, Călugeni, trece pe la E. de satul Dămieneşti şi se varsă în rîul Siret de a stînga la satul Drăgeşti, după ce a primit în sine pe dreapta pîrîul Răcea şi pe stînga pe pîrîul Poenele-d.-j. la satul Pădureni.

Creţul, *sat*, jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ciocăneşti, plasa Snagovul. Se întinde la V. de Ciocăneşti, pe malul drept al rîuluĭ Ciorogîrla, în faţa satuluĭ Urziceanca. Cade la extremitatea judeţuluĭ, spre judeţul Dîmboviţa.

Suprafaţa luĭ totală e de 391 hect., cu o populaţie de 201 locuitorĭ. Epitropia bisericeĭ Amza din Bucureşti are 245 hect., din carĭ cultivă prin arendaşiĭ săĭ numaĭ 60 hect. (35 sterpe, 150 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul afară de 7 hect. carĭ rămîn sterpe. Are 1 pod.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 142 şi al celor micĭ de 199.

Creţul, *deal*, judeţul Bacăŭ, pl. Trotuşul, comuna Bogdăneşti; face parte din şira dealurilor ce despart apele Slănicul şi Oituzul.

Creţul, *movilă*, pe teritoriul satuluĭ Ştiubeeni, com. cu acelaşĭ nume, pl. Başeul, jud. Dorohoiŭ.

Creţul, *deal cu viĭ*, în com. rur. Oprişorul, pl. Cîmpul, jud. Mehedinţi.

Creţul, *pădure*, în com. Mogoşeşti, pl. Stavnicul, jud. Iaşi. E proprietatea statuluĭ.

Creţul, *pîrîiaş*, jud. Bacăŭ, plasa Trotuşul, com. Bogdăneşti, care curge pe limita satelor Satul-Noŭ şi Pîrgăreşti. Izvoreşte în muntele Croşna şi se varsă, d'a dreapta, în Trotuşul.

Creţuleasca. (Vezĭ Crivina, comună rurală, jud. Prahova).

Creţuleasca, Vadul-Stanchiĭ, saŭ **Giulea**, *cătun*, în judeţul Vlaşca, pendinte de com. Corbi-Ciungi. Vezĭ Vadul-Stanchiĭ.

Creţuleasca, *numire* dată *moşieĭ* Mărunţişul, din com. Mărunţişul, jud. Buzăŭ, după vechea eĭ proprietară Ana Creţulescu.

Creţuleasca, *moşie*, în com. A-marul, căt. Miroşi, jud. Buzăŭ, proprietatea bisericeĭ Creţulescu, din Bucureşti. Are ca 600 hect.,

din care 420 arabile, 20 fîneață, 100 izlaz, restul sterp; se cultivă mult orz și porumb.

Crețuleasca, *locuință izolată,* pl. Znagovul, jud. Ilfov.

Crețuleasca, *moșie,* pe care, la anul 1864 s'aŭ împroprietărit parte din loc. comuneĭ Ceptura, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Crețuleasca, *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Boldești, se scurge în lacul Boldești.

Crețuleasca, *vale,* în jud. Vlașca, ce vine din Baciŭ, dă în Valea-Sericiuluĭ pe proprietatea Fetele, pendinte de com Blejești.

Crețulești, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov. E situată la N. de București lîngă rîul Colintina, 26 kil. departe de București.

Se compune din satele: Crețulești-Cantacuzino, Crețulești-Fălcoianu, Crețulești-Mănăstirea, Crețulești-Samurcașĭ, cu o populație de 981 locuitorĭ, carĭ locuesc în 231 case.

Se întinde pe o suprafață de 3016 hect. D-na Luxița Cantacuzino, (astăzĭ d-nul George Gr. Cantacuzin) Maria Ștefanopolu, Epitropia bisericeĭ Crețulescu din București și D-l I. Zaharescu aŭ 2441 hect. și loc. 575 hect.

Proprietariĭ cultivă 1547 hect. (88 sterpe, 216 izlaz și 590 pădure). Locuitoriĭ cultivă 522 hect. (33 sterpe și 20 izlaz).

Comuna numără 176 contrib., avînd un budget de 3564 leĭ la veniturĭ și 3530 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 159 contrib.

In comună sunt 2 bisericĭ (la Crețulești-Fălcoianu și Crețulești-Mănăstirea); 1 școală mixtă; 1 baltă.

Numărul vitelor marĭ e de 433 (91 caĭ și epe, 10 armăsarĭ, 206 boĭ, 187 vacĭ și vițeĭ, 25 taurĭ, 14 bivolĭ și bivolițe) și al celor micĭ de 815 (25 capre, 215 porcĭ și 575 oĭ).

Dintre locuitorĭ, 149 sunt plugarĭ, 2 meseriașĭ, 43 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 74 plugurĭ: 66 cu boĭ și 8 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 138 care și căruțe: 96 cu boĭ și 42 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ 163 și neîmproprietărițĭ 40.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în comună 13 străinĭ.

Crețulești, *sat.* V. Linia-Mare.

Crețulești, *sat,* jud. Dîmbovița, pl. Cobia, căt. și com. Mătăsarul. Are preste 18000 ariĭ pădure, împreună cu căt. Odaia-Turculuĭ.

Crețulești, *vale,* în com. Ocnele-Marĭ, pl. Ocolul, jud. Vîlcea, se varsă în Rîul-Sărat, care udă com. Ocnele-Marĭ.

Crețulești-Cantacuzino, *sat,* județul Ilfov, face parte din com. rur. Crețulești, plasa Znagovul. Este situat la N. de pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată și calea națională București-Pitești.

Se întinde pe o suprafață de 750 hect., cu o populație de 153 locuitorĭ.

D-nul Gh. Gr. Cantacuzino are 609 hect. și loc. 141 hect. Proprietarul cultivă 438 hect. (50 sterpe, 11 izlaz și 110 pădure). Locuitoriĭ rezervă 6 hect. pentru fînețe.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 105 și al celor micĭ de 220.

Acest sat s'a înființat, după cum spun locuitoriĭ, pe la anul 1680.

Crețulești-Fălcoianu, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Crețulești, pl. Znagovul. Este situat la N. de București, pe malul drept al rîuluĭ Colintina, lîngă pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată și calea națională București-Pitești.

Acest sat, după cum spun bătrîniĭ, s'a înființat la anul 1770 de Constantin Samurcașĭ.

Aci este reședința primărieĭ.

Se întinde pe o suprafață de 750 hect.; cu o populație de 383 locuitorĭ.

D-na Maria Ștefanopolu are 597 hect. și locuitoriĭ 153 hect. Proprietarul cultivă 372 hect. (10 sterpe, 75 izlaz și 140 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, afară de 10 hect. carĭ rămîn sterpe.

Are o biserică, cu hramul Sf. Ștefan, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ; o școală mixtă frecuentată de 22 elevĭ și eleve, cu întreținerea căreia se cheltuește de stat și comună anual 1468 leĭ.

Localul s'a construit de județ în anul 1889. Aci e o baltă.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 206 și al celor micĭ de 190.

Crețulești-Lipovățul, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Ștefănești-Lipovățul, pl. Dîmbovița. Este situat la V. de Ștefăneștĭ-d.-j., pe malul drept al văieĭ Pasărea, format din 2 trupurĭ: Crețulești și Lipovățul.

Se întinde pe o suprafață de 762 hect. Are o populație de 152 locuitorĭ. D-l Stancu R. Becheanu are 652 hect. și locuitoriĭ 110 hect.

Proprietarul cultivă 400 hect.

(57 izlaz, 2 vie, 193 pădure). Locuitoriĭ rezervă 25 hect. pentru izlaz.

Are o biserică cu hramul Sf. Impăraţĭ, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o şcoală mixtă frecuentată de 17 elevĭ şi 7 eleve, cu întreţinerea căreia statul cheltueşte anual 1404 leĭ. Localul şcoaleĭ s'a oferit gratuit de d-l St. Becheanu.

Comerciul se face de 1 cîrciumar. Are un heleşteŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 115 şi al celor micĭ de 245.

Creţuleşti - Mănăstirea, (Rebegeşti), *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Creţuleşti, pl. Znagovul. Este situat la N. de pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată şi calea naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 756 hect., cu o populaţie de 178 locuitorĭ.

Epitropia Bisericeĭ Creţulescu din Bucureşti are 646 hect. şi locuitoriĭ 110 hect. Proprietarul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 381 hect. (20 sterpe, 45 izlaz, 200 pădure). Locuitoriĭ rezervă pentru izlaz 7 hect.

Are o biserică cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ. Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Numărul vitelor marĭ e de 96 şi al celor micĭ de 92.

S'aŭ stabilit în sat 8 străinĭ.

Acest sat s'a înfiinţat de călugărĭ la anul 1752.

Creţuleşti-Samurcaşi, *sat,* jud. Ilfov, face parte din com. rur. Creţuleşti, pl. Znagov. Este situat la S. de Fălcoianul, pe malul drept al rîuluĭ Colintina, lîngă pădurea Rîioasa. Pe la S. trece calea ferată şi calea naţională Bucureşti-Piteşti.

Se întinde pe o suprafaţă de 760 hect. Are o populaţie de 267 locuitorĭ.

D-l I. Zaharescu are 589 hect. şi locuitoriĭ 171 hect. Proprietarul cultivă 355 hect. (8 sterpe, 86 izlaz şi 140 pădure). Locuitoriĭ cultivă tot terenul, rezervînd 7 hect. pentru izlaz.

Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în sat 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 121 şi al celor micĭ de 313.

Acest sat, după cum spun bătrîniĭ, s'a înfiinţat la anul 1770 de Const. Samurcaşĭ.

Creţuluĭ (Bejenariĭ-), *vechiŭ sat,* în jud. Buzăŭ, comuna Amarul, care a dat naştere căt. Miroşi.

Creţuluĭ (Valea-), *vale,* jud. Muscel, com. Purcăreni, pl. Rîul-Doamneĭ.

Creţuluĭ (Zarea -), *localitate,* frumos situată in partea de V. a com. Onceşti, pl. Stănişeşti, jud. Tecuci.

Crevedia, *com. rur.,* pl. Znagovul, jud. Ilfov. E situată la N.-V. judeţuluĭ, 27 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Crevedia-d.-s., Crevedia-d.-j., Cocani şi Dîrza. Are o populaţie de 1272 locuitorĭ, carĭ locuesc în 324 case.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 3182 hect. Proprietariĭ aŭ 2478 hect., din carĭ cultivă 926 hect. (rezervînd 182 hect pentru izlaz, 1380 pădure). Locuitoriĭ aŭ 700 hect., din carĭ cultivă 650 hect. (54 rămîn sterpe).

Comuna numără 289 contrib.; cu un buget de 4508 leĭ la veniturĭ şi 4419 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 245 contribuabilĭ.

Dintre locuitorĭ 198, sunt plugarĭ, 20 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 120 plugurĭ: 105 cu boĭ şi 15 cu caĭ.

Locuitorĭ aŭ 222 care şi căruţe: 189 cu boĭ şi 33 cu caĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 863 (128 caĭ şi epe, 4 armăsarĭ, 436 boĭ, 290 vacĭ şi viţeĭ, 5 bivoliţe) şi al celor micĭ de 1405 (357 porcĭ şi 1048 oĭ).

Locuitoriĭ împroprietărițĭ 144 şi neîmproprietărițĭ 156.

In comună sunt 3 bisericĭ (la Crevedia-d.-j., Cocanĭ, şi Dîrza) şi o şcoală rurală mixtă.

In ziua de Sf. Treime se face aci un tîrg de mărunţişurĭ şi băuturĭ spirtoase.

Comerciul se face de 8 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Crevedia (Păduroaica), *pădure,* de 1380 hect., jud. Ilfov, pl. Znagovul, la N.-V. judeţuluĭ. Se întinde între comunele Crevedia şi Cocani.

Crevedia, *vale,* în jud. Vlaşca, ce vine din sus de moşia Crevedia, a Sfîntuluĭ-Gheorghe-Noŭ şi dă în Drîmbovic.

Crevedia, saŭ **Baronul,** *vale,* în jud. Vlaşca, pe proprietatea Vadul-Stanchiĭ, vine din Corbi-Marĭ şi dă în Neajlovul.

Crevedia-de-Jos, *sat,* jud. Ilfov, plasa Znagovul, face parte din com. rur. Crevedia. Este situat la N.-V. judeţuluĭ, pe malul stîng al lacululĭ Zmeul, format din rîul Colintina. Prin sat trece şoseaua judeţeană Bucureşti - Tîrgovişte şi, spre E., calea ferată Bucureşti-Ploeşti.

Aci este reşedinţa primărieĭ. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 1 cîntăreţ; o moară de apă; 1 heleşteŭ; 1 pod peste Colintina; o şcoală mixtă, frecuentată de 28 elevĭ şi 6 eleve, cu

întreținerea căreia statul și comuna cheltuesc 1837 leĭ anual.

Se întinde pe o suprafață de 706 hect., cu o populație de 283 locuitorĭ.

D-luĭ N. Ștefănescu aparțin 506 hect. (188 hect. pădure și 40 izlaz), iar locuitorilor, 200 hect.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ și 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 195 și al celor micĭ de 212.

Crevedia-de-Sus, *sat*, jud. Ilfov, pl. Znagovul; face parte din com. rur. Crevedia. Este situat la N.-V. de Crevedia-d.-j., pe malul stîng al văĭeĭ Deșloaica, care izvorește din jud. Dîmbovița și trece prin pădurea cu același nume. Pe marginea de E. trece șoseaua județeană București-Tîrgoviște.

Suprafața totală a satuluĭ e de 1452 hect., cu o populație de 353 locuitorĭ.

D. G. G. Cantacuzino, proprietarul, are 1250 hect. și locuitoriĭ 202 hect.

Proprietarul rezervă 75 hect. pentru izlaz; 950 sunt pădure.

Are o baltă; 1 pod stătător. Comerciul se face de 3 cîrciumarĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 180 și al celor micĭ de 542.

Crevedia-Mare, saŭ **Crevedia-Șuțuluĭ**, *com. rur.*, jud. Vlașca, pl. Neajlovul, compusă din cătunele: Crevedia - Șuțuluĭ, Crevedia-Sf.-Gheorghe saŭ Crevedia-Mică, Crevedia-Stavropoleos și Sicarul, situate pe ambele coaste ale văĭeĭ Neajlovul.

Această comună este departe de București de 32 kil., de Giurgiŭ, de 60 kil. și de Obedeni, reședința plășeĭ, de 25 kil.; la cea d'întîiŭ merge prin Malul-Spart, iar la Giurgiŭ merge prin Obedeanca.

In 1887 eraŭ 987 sufl., din carĭ 195 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886 era la veniturĭ 5490 leĭ și la cheltuelĭ 4046 leĭ. Pe 1887 era la veniturĭ 4104 leĭ și la cheltuelĭ 2798 leĭ.

In această comună sunt 2 bisericĭ, deservite de 2 preoțĭ și 4 dascălĭ: o biserică în Crevedia-Mare saŭ a Șuțuluĭ și a doua în Crevedia-Sf.-Gheorghe saŭ Crevedia-Mică.

Ambele țin de parohia Crevedia-Mică.

Este o școală mixtă, cu 5 clase, condusă de un învățător. In 1888 aŭ urmat aci 41 băețĭ și 9 fete, din numărul de 54 băețĭ și 38 fete în vîrstă de școală.

Vite sunt: 490 boĭ și vacĭ, 78 caĭ, 870 oĭ și capre și 392 rîmătorĭ.

Pădurea de pe proprietatea Crevedia-Șuțuluĭ este de 150 hect.

In această comună sunt: pădurea Crevedia-Sf.-Gheorghe, de 225 hect. și pădurea Crevedia-Stavropoleos, de 117 hect., ambele proprietățĭ ale statuluĭ, dependinte de ocolul silvic Cîrtojani.

Maĭ este pădurea Sicarul saŭ Priboiul, a Eforieĭ Spitalelor Civile, în suprafață de 382 hect.

Sunt 3 morĭ pe apa Neajlovuluĭ.

Locuitoriĭ acesteĭ comuniĭ se ocupă maĭ mult cu transporturĭ și cu exploatare de lemne, atît din pădurile din această comună cum și din acelea ce se află pe proprietatea învecinată, Căscioarele.

In această comună sunt 7 cîrciumĭ. Fie-care din cătune are casă, pătule și magaziĭ necesare exploatăriĭ moșieĭ.

Pe aci trece șoseaua din valea Neajlovul, care duce la Corbi-Marĭ, în sus, și la Obedeni, în jos. Această șosea maĭ duce la București pe la Malul-Spart, prin pădurea Căscioarele. Acestea sunt șosele județene în bună stare, bine întreținute.

Crevedia-Mare saŭ **Crevedia-Suțu**, *cătun*, în jud. Vlașca, pl. Neajlovul, situat pe coasta stîngă a apeĭ Neajlovuluĭ, în vecinătate cu Căscioarele ale statuluĭ.

Moșia are un venit anual de aproape 20000 leĭ.

Are o suprafață de 1100 hect., din care s'a dat la 75 locuitorĭ 225 hect.; o pădure în întindere de 150 hect.

In cătun este o biserică zidită la 1856, deservită de un preot și un dascăl; o școală comunală; o moară pe apa Neajlovuluĭ; 1 han și 2 cîrciumĭ.

Crevedia-Mică saŭ **Sf.-Gheorghe**, *moșie*, jud. Vlașca, numită ast-fel, căcĭ aparținea înainte de secularizare m-reĭ Sf. Gheorghe.

Este situată pe partea stîngă a văeĭ Neajlovuluĭ, maĭ spre V. de Crevedia-Suțu.

Suprafața întreagă a moșieĭ este de 580 hect., din care s'a dat la 45 locuitorĭ, împroprietărițĭ după legea rurală din 1864, suprafața de 150 hect. Suprafața pădureĭ este de 225 hect.

Restul de 205 hect. rămîne pămînt de cultură.

Venitul acesteĭ moșiĭ este de 5500 leĭ.

Crevedia-Stavropoleos, *cătun*, în jud. Vlașca, pendinte de com. Crevedia-Mare, foastă a mănăstireĭ Stavropoleos, și care apoĭ, la secularizarea averilor mănăstireștĭ, a devenit proprietatea statuluĭ, care a vîndut-o d-luĭ Zădăriceanu, rezervîndu-șĭ pădurea în suprafața de 117 hect.

Este lipită cu Crevedia-Zădăriceanu și cu pădurea Cîrtojani, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Neajlovul. Suprafața totală a fost de 400 hect. S'a dat la 30 locuitorĭ împroprietărițĭ după legea rurală, 90 hect.

Crevenicul-Mare saŭ **Crevenicul-Colfeasca,** *com. rur.*, compusă din Coșoaia și Crevenicul-Mare, plasa Glavaciocul, jud. Vlașca. Este situată pe dealul și valea Glavaciocul, care trece pe la hotarul de N.-E. al satuluĭ Crevenicul-Colfeasca. De această comună țin cele 2 trupurĭ de moșie nelocuite ale moștenitorilor luĭ P. Mareș ce se numesc Colfeasca-Văcărești și Colfeasca-Ghimbășeasca.

Are o populație de 1346 locuitorĭ; 243 contribuabilĭ.

Veniturile comuneĭ aŭ fost pe anul 1886 de 8875 leĭ, iar cheltuelile de 7057 leĭ; pe anul 1887 aŭ fost de 3629 leĭ, iar cheltuelile de 3451 leĭ.

In 1877 s'a arat în întreaga comună 2100 hect. semănîndu-se diferite cereale.

Această comună are două bisericĭ: una în Coșoaia, și alta în Colfeasca saŭ Crevenicul-Mare, deservite de 2 preoțĭ și 2 dascălĭ. Țin de parohia Crevenicul-Mare.

Aci este o școală mixtă, făcută de zid și învelită cu fier; are 2 clase și e condusă de un învățător. In anul 1888 a fost frecuentată de 34 băețĭ și 21 fete, din 39 băețĭ și 27 fete în vîrstă de școală.

Este departe de București de 40 kil., de Giurgiŭ de 58 kil., de Alexandria de 32 kil., iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 13 kil.

Crevenicul-Mare saŭ **Colfeasca,** *cătun,* în jud. Vlașca, pl. Glavaciocul. Se numește Crevenicul-Mare ca să se deosibească de Crevenicul cel-l'alt, numit odinioară Crevenicul-Mic, și acum Rădulescu, după numele principaluluĭ moștean. E compusă din moștenĭ-Colfești și Tomulești. O parte mare aparține moștenitorilor luĭ Petre Mareș, împreună cu trupurile nelocuite Ghimbășeasca și Văcăreasca.

Suprafața totală a acesteĭ moșiĭ, cu toate trupurile, este de 1415 hect.; s'a împroprietărit la 1864 pe pămîntul d-luĭ Mareș 54 locuitorĭ, carĭ aŭ luat 209 hect.

Venitul anual al întregeĭ moșiĭ se poate socoti la 30000 leĭ.

Aci este o biserică de zid, cu hramul Sf. Nicolae, construită la anul 1854, în piscul dealuluĭ Glavaciocul, de către Nicolae Colfescu, fost proprietar; este deservită de un preot și un dascăl.

Școala comunală este zidită în anul trecut de către locuitorĭ.

Prin vale trece Glavaciocul despre N.-E. satuluĭ. Pe piscul dealuluĭ Glavaciocul sunt așezațĭ moștenĭ-Tomulești carĭ țin tot de acest sat.

In vale este șoseaua județeană ce duce la Giurgiŭ prin satul Mereni; iar chiar pe aci trece drumul ce duce de la București la Alexandria și Ruși-de-Vede. Este un han mare ce servea de stație trăsurilor ce circulaŭ pe acest drum înainte de a se face liniile ferate.

Vite sunt: 420 boĭ, bivolĭ și vacĭ, 72 caĭ, 220 rîmătorĭ și 845 oĭ.

Crevenicul-Rădulescu, *com. rur.*, jud. Vlașca, pl. Glavacioculuĭ, situată pe malul drept al Glavacioculuĭ, cam în mijlocul plășeĭ. Moșia aparține d-luĭ Petre Rădulescu și o mică parte la 3 moștenĭ; are o suprafață de 1500 hect.

La 75 locuitorĭ împroprietărițĭ la 1864, conform legeĭ rurale, li s'a dat o suprafață de 225 hect.

Are o pădure în suprafață de 160 hect.

Această comună este departe de București de 48 kil., de Giurgiŭ de 58 kil.; iar de Obedeni, reședința plășeĭ, de 14 kil.

Trece pe aci apa Glavaciocul care o desparte de Tămășești și Spînești.

In 1886 aŭ fost aci 518 locuitorĭ, din carĭ 114 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe 1886 avea la veniturĭ 4093 leĭ, iar la cheltuelĭ de 2537, iar pe 1887 avea la veniturĭ 2019 leĭ, iar la cheltuelĭ 1491 leĭ.

Are o biserică, făcută la 1856 de proprietar, împreună cu ceĭ-l'alțĭ locuitorĭ; este deservită de un preot și un dascăl. Depinde de parohia Crevenicul-Mare.

Moșia s'a estimat fară pădure, de Creditul Funciar Rural din București, la suma de 180000 leĭ.

Vite sunt: 540 boĭ și bivolĭ, 72 caĭ, 3450 oĭ și capre, 620 rîmătorĭ.

Sunt în com. 4 cîrciumĭ.

Este o moară pe apa Glavacioculuĭ, care funcționează numaĭ cînd vin apele marĭ.

Cricovelul, *lac,* în jud. Ialomița, pl. Cîmpuluĭ, lîngă satul Jilavele.

Cricoveni, se numește *partea de S. a com.* Ghirdoveni, județul Prahova, pl. Teleajenul.

Cricovul, *plasă,* jud. Prahova.

Se mărgineşte la E. cu judeţul Buzăŭ, de care se desparte printr'o linie curbă dusă de la N. la S. şi care trece pe la E. comunelor: Vadul-Săpat, Fîntînelele şi Călugăreni.

La V. se mărgineşte cu plasa Tîrgşorul şi o parte din plasa Podgoria, de care se desparte printr'o linie curbă, care trece pe la V. de comunele: Inoteşti, Iordăcheanul şi Bucovul.

La N. se mărgineşte cu pl. Podgoria, de care se desparte printr'o linie trasă pe la N. de comunele Gornetul-Cricov şi Tătarul.

La S. se mărgineşte cu plăşile Crivina şi Cîmpul, de care se desparte printr'o linie dusă din judeţul Buzăŭ (E.), până în plasa Tîrgşorul (V.), şi care trece pe la S. de comunele: Berceni, Coslegiul şi Colceagul.

Această plasă s'a împărţit în 12 parohiĭ, avînd şi 23 filiale:

1. *Parohia Berceni,* cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Berceni-d.-s., Bereasca-d.-j. (Ploeştiori) şi Corlăţeşti, avînd ca filială biserica Sf. Nicolae.

2. *Parohia Coslegiul,* cu biserica parohială Sf. Impăraţĭ, compusă din cătunele: Dîrvari, Radila şi Pantazi, avînd ca filiale bisericile: Adormirea, Sf. Ion şi Sf. Treĭ-Ierarhĭ.

3. *Parohia Bucovul,* cu biserica parohială Sf. Treime.

4. *Parohia Gura-Văieĭ* (com. Valea-Călugărească), cu biserica parohială Izvorul-Tămăduireĭ, compusă din cătunele: Arva, Valea-Poeniĭ, Valea-Urseĭ şi Valea-Mantiĭ, avînd ca filială biserica Tăierea Capuluĭ Sf. Ioan.

5. *Parohia Valea-Popeĭ,* (comuna Valea-Călugărească), cu biserica parohială Buna-Vestire, compusă din cătunele: Valea-Călugărească, Rachieriĭ, Valea-Orleĭ şi Chiţorani (Bucovul), avînd ca filiale bisericile: Sf. Nicolae şi Sf. Stelian.

6. *Parohia Valea-Negovani,* (com. Valea-Călugărească), cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Valea-Mieilor, Valea-Largă şi Scheaul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Voevozĭ şi Inălţarea.

7. *Parohia Gornetul-Cricov,* cu biserica parohială Cuvioasa-Paraschivă, compusă din căt. Ţărculeşti, avînd ca biserică filială Cuvioasa-Paraschiva.

8. *Parohia Valea-Boului,* (comuna Gornetul-Cricov), cu biserica parohială, Sf. Impăraţĭ, compusă din căt. Coşorelele, avînd ca filială biserica Sf. Impăraţĭ.

9. *Parohia Ceptura,* cu biserica parohială Sf. Impăraţĭ, compusă din căt. Valea-Garduluĭ, avînd ca filială biserica Adormirea.

10. *Parohia Rotari,* (com. Ceptura), cu biserica parohială Adormirea, compusă din căt. Şoimescul şi Malul-Roşu, avînd ca filială biserică Sf. Nicolae.

11. *Parohia Albeşti-de-Mur,* (com. Albeşti), cu biserica parohială Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Vadul-Păruluĭ şi Albeşti-Paleologul, avînd ca filiale bisericile: Sf. Ilie şi Adormirea.

12. *Parohia Călugăreni,* cu biserica parohială Inălţarea şi cu biserica filială Adormirea.

13. *Parohia Tomşani,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ, compusă din căt. Loloiasca, avînd ca biserică filială Sf. Nicolae.

14. *Parohia Tătarul,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ.

15. *Parohia Măgura* (com. Tomşani), cu biserica parohială Adormirea, compusă din căt. Cioceni, avînd ca filială biserica Adormirea.

16. *Parohia Conduratul,* cu biserica parohială Sf. Impăraţĭ.

17. *Parohia Vadul-Săpat,* cu biserica parohială Sf. Voevozĭ şi Buna-Vestire.

18. *Parohia Colceagul,* cu biserica parohială Sf. Nicolae.

19. *Parohia Inoteşti,* cu biserica parohială Sf. Ioan.

20. *Parohia Fîntînelele-Mazîli,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Fîntînelele-Ungureni şi Bozieni, avînd ca filială biserica Adormirea.

21. *Parohia Iordăchéanul,* cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunele: Moceşti şi Plavia, cu biserica filială Sf. Nicolae.

Din punctul de vedere administrativ, plasa Cricovul se compune dintr'o comună urbană, Urlaţi, şi 17 comune rurale: Albeşti-de-Mur, Albeşti-Paleologul, Berceni, Bucovul, Călugăreni, Ceptura, Colceagul, Conduratul, Coslegiul, Fîntînelele, Gornetul-Cricovul, Inoteşti, Iordăcheanul, Tătarul, Somşani, Vadul-Săpat şi Valea-Călugărească. Cele maĭ puţin, populate sunt: Albeşti-Paleologul, Fîntînelele, Berceni şi Conduratul.

Pămîntul plăşeĭ Cricovul, în partea de S.-V. şi E., prezintă o întinsă cîmpie, productivă în grîŭ, orz, ovăz, porumb, meiŭ, fasole şi secară.

Partea de N., fiind deluroasă, era acoperită cu viĭ, acum distruse de filoxeră. Azĭ abia se maĭ cultivă 5 hect. la Urlaţi.

Din timpul distrugereĭ viilor, locuitoriĭ din partea de N. a plăşeĭ se ocupă maĭ mult cu fabricarea ţuiceĭ şi cu transportul lemnelor şi păcureĭ din comunele vecine, iar restul locuitorilor din plasă se ocupă în special, cu agricultura şi creşterea vitelor.

Prin plasă trece rîul Cricovul-Sărat.

Cricovul, *pădure,* lîngă satul Alexeni, în pl. Cîmpuluĭ, județul Ialomița.

Cricovul, *pîrîŭ,* ce-ĭ maĭ zice și Cricovul-Dulce. Izvorește din județul Dîmbovița, din muntele Oborele, spre E. de Moroeni și Pietroșița, curge în jos prin plaiul Ialomița, trece prin raionul comunelor Urseiul și Vișinești, pe lîngă laturea estică a comuneĭ Colibași și apoĭ la comuna Ederile intră în jud. Prahova. De aci curge la vale prin jud. Prahova, trece pe lîngă mănăstirea, saŭ penitenciarul Mărgineni, tăind perpendicular șoseaua județeană Tîrgoviște-Ploești; primește în stînga sa, maĭ spre S. de com. Dărmănești pîrîul Prahovița, maĭ primește la vale, tot în stînga, un iaz de morĭ din Prahova, apoĭ la căt. Băltița, com. Frosinul, iarăși se apropie de județul Dîmbovița și curge printre Dîmbovița și județul Prahova trecînd printre Cornești, din jud. Dîmbovița și Hăbu, din jud. Prahova, până ce, puțin la vale de Ochiul-Bouluĭ, căt. com. Cătunul, se varsă în Ialomița, în partea stîngă, în fața com. Tătărăĭ.

Cricovul, *numire* ce se maĭ dă *pîrîuluĭ* Sărata, care se maĭ numește și Cricovul-Sărat, jud. Ialomița.

Cricovul-Dulce. Vezĭ Cricovul, pîrîŭ, jud. Dîmbovița și Prahova.

Cricovul-Mare saŭ **Cricovul-Sărat,** *pîrîŭ.* Incepe din muntele Fîntîna-Hoților, com. Cislăul, județul Buzăŭ, și primește afluenții: Cricovul-Mic, Izvorul-Rece, Crăciuneasa, Butuceanca, Baba-Dobroaie, etc., apoĭ prin Valea-Budeĭ, ajunge la cătunul Crăciunești, unde ese din jud. Buzăŭ și trece în Prahova, pe la com. Sîngerul, pl. Podgoria. După ce udă comunele Apostolache, Urlați și Albești își continuă drumul spre S., vărsîndu-se în rîul Prahova, la com. Adîncata, pl. Cîmpul.

In cursul săŭ, în județul Prahova, udă plășile: Podgoria, Cricovul și Cîmpul.

Cricovul-Mic, *pîrîŭ,* în comuna Cizlăul, jud. Buzăŭ. Izvorește din muntele Fîntîna-Hoților, puțin maĭ la N. de Cricovul-Mare și merge să se unească cu dînsul în căt. Bîrlești.

Cricovul-Sec, *gîrlă,* jud. Prahova care acum 100 anĭ avea propria sa scurgere pe albia cunoscută și care până azĭ, șĭ-a făcut scurgere în rîul Ialomița, cu mult maĭ la vale de căt. Hăbudul.

De la Hăbudul până la Poenari-Burchiĭ, albia sa e puțin cunoscută, iar de aci către comuna Crivina, pl. Crivina, pe vechia albie sunt o mulțime de sorgințĭ, care formează cursul aceșteĭ gîrle până la vărsarea sa în rîul Prahova, spre N.-E. de com. Crivina.

Apa sa e curată, posedînd în tot cursul săŭ tot soiul de peștĭ bunĭ și gustoșĭ. Face, în curgerea sa, mulțime de zigzagurĭ, maĭ ales între comunele Crivina, Poenari-Apostolĭ și Gorgota.

Criglic, *vîrf de deal,* în județul Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Parcheș. Este situat în partea nordică a plășeĭ și în cea vestică a comuneĭ, la 3 kil. spre V. de satul Parcheș, aproape de locul unde pîrîul Valea-Adîncă se aruncă în balta Saon. Poalele sale vestice se termină pe malul oriental al pîrîuluĭ Valea-Adîncă; cele estice merg până în satul Parcheș, ce e așezat pe dînsele, și chiar până în malul stîng al Văieĭ-Ogurluiuluĭ, cele nordice se confundă cu stuful ce înconjoară balta Saon. Are înălțime de 64 metri; este punct trigonometric de observație de rangul 1-iŭ, dominînd asupra mănăstireĭ Saon, ce e la poalele sale, asupra satuluĭ Parcheș, și asupra drumuluĭ comunal Nicolițel-Parcheș. Este acoperit cu pășunĭ, iar poalele sale sunt păduroase.

Crihala, *mahala,* în com. rur. Slivilești, pl. Văilor, jud. Mehedinți.

Crihala, *pădure,* în jud. Mehedinți, plasa Ocolul-d.-s., com. rur. Bresnița, aproape de orașul Turnul-Severin, pădure în care orășeniĭ Severinenĭ fac petrecerĭ de vară.

Crihanul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Crimăreasa, *vechiŭ pichet,* cu numărul 62, spre hotarul Moldoveĭ, pl. Marginea-d.-j., jud. R.-Sărat, la E. de com. Gologanul.

Crimineţuluĭ (Fundul-). (Vezĭ Fundul-Crimineţuluĭ, județul Putna).

Criminicioara, *lac,* în județul Ialomița, plasa Borcea, în insula Balta, pe teritoriul com. Cocargea.

Crimulești, *mahala,* în județul Tecuciŭ, pl. Berheciŭ, în partea de E. a satuluĭ Corni-d.-s.

Cripoasa, *baltă,* în jud. Dolj,

plasa Jiul-d.-j., comuna Căciulăteşti.

Cristea, *pîrîŭ,* izvoreşte dintr'un izvor mare, ce iese din coasta de V. a dealuluĭ Izvorul, din comuna Soleşti, pl. Crasna, jud. Vasluiŭ, numit şi Izvorul-luĭ-Cristea; curge spre V. şi, tăind în curmeziş şoseaua naţională Iaşi-Vasluiŭ, se varsă în pîrîul Vaslueţul.

Cristea (Muchea-de-la-), *muche,* în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan.

Cristea (Valea-de-la-), *vale,* în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, căt. Muscelul-Ţigan; se scurge în Valea-Ruşiavăţuluĭ.

Cristea - Marcovul, *iezer,* în jud. Suceava, satul Ruginoasa, format de pîrîul Dumbrăviţa şi avînd o suprafaţă de 4 prăjinĭ.

Cristeĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Tecuciŭ, situat la V. de satul Răchitoasa; se întinde spre N. comuneĭ Răchitoasa.

Cristescu, *iaz,* în jud. Dorohoiŭ, cu o suprafaţă de 6 hect., pe teritoriul satuluĭ Ibăneşti, com. cu acelaşĭ nume, plasa Prutul-d.-s.

Cristesea, *sat,* în jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, cătunul com. Corneşti.

Cristeşti, *com. rur.,* situată în partea de N.-V. a plăşeĭ Coşula, jud. Botoşani, la 13 kil. de Botoşani, formată din satele: Cristeşti şi Schitul - Orăşeni (Maicele). Are o suprafaţă de 5892 hect., cu o populaţie de 533 familiĭ, saŭ 2092 suflete, carĭ locuesc în 715 case.

Sunt 552 contribuabilĭ.

Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi cultura viilor.

Locurile cultivate aŭ o întindere de 3892 hect.

In partea de S. şi S.-V. a comuneĭ, se află pădure întinsă, cu o suprafaţă de 1315 hect., compusă din fag, stejar, carpen şi teiŭ. Această pădure e o parte din vastul codru ce acopere teritoriul comunelor: Coşula, Slobozia-Secătura, Poiana-Lungă, Tudora, Flămînzi, Storeşti, Rădeni şi Deleni.

Sunt 54 hect. viĭ pe teritoriul satuluĭ.

E străbătută de pîrîul Miletinul. Are 4 iazurĭ, 1 moară de apă şi 1 de aburĭ.

Vite sunt: 1165 boĭ şi vacĭ, 265 caĭ, 1487 oĭ şi 722 porcĭ.

Are 2 bisericĭ, deservite de 2 preoţĭ, 1 diacon şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, şi frecuentată de 58 băeţĭ şi 12 fete.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 12212 leĭ, 20 banĭ, iar la cheltuelĭ 7768 leĭ 94 banĭ.

Cristeşti, *com. rur.,* situată în partea vestică a plăşeĭ Siretul-d.-j., jud. Suceava, spre S. şi la o depàrtare de 34 kil. de Fălticeni.

Se mărgineşte la E. cu com. Păşcani, la V. cu com. Timişeşti şi satul Popeşti din jud. Neamţu, la S. cu com. Miroslăveşti şi la N. cu com. Drăguşeni şi Tătăruşi. Are forma unuĭ dreptunghiŭ neregulat.

E compusă din satele: Cristeşti, Hereşti, Homiţa, Moţca şi Boureni, cu reşedinţa în satul cu acelaşĭ nume.

Are o populaţie de 1336 familiĭ, saŭ 5425 suflete, din carĭ 2785 bărbaţĭ şi 2640 femeĭ (134 izraeliţĭ şi 3 nemţĭ).

Sunt 1039 contribuabilĭ.

Are şase bisericĭ, deservite de 6 preoţĭ şi 9 cîntăreţĭ şi un schit: Boureni; 2 şcoale mixte, frecuentate de 70 elevĭ, din 420 băeţĭ şi 410 fete în vîrstă de şcoală.

In comună sunt: 5 cîrciumarĭ, 9 băcăniĭ, 1 lipscănie, 1 pităric, 4 debite de tutun şi 1 căsăpie.

Budgetul pe anul 1892—93 are la veniturĭ, 1134 leĭ, 99 banĭ şi la cheltuelĭ 11322 leĭ 23 banĭ.

Vite sunt: 293 caĭ, 1620 boĭ, 1172 vacĭ, 4500 oĭ, 11 capre, 851 porcĭ şi 7 bivolĭ.

Altitudinea comuneĭ de la nivelul măriĭ variază între 350—400 m.

E udată de rîul Moldova. Moşia, proprietatea prinţuluĭ Gr. M. Sturdza, e în suprafaţă de 3841 fălcĭ şi 58 prăjinĭ, din carĭ: 750 pădure, 1533 fălcĭ şi 48 prj. cultivabile şi 1000 fălcĭ şi 59 prăjinĭ fînaţ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ după legea din 1864, sunt 586, din carĭ 3 fruntaşĭ, 305 pălmaşĭ şi 278 codaşĭ, stăpînind 1592 făcĭ.

In comună sunt 2 morişte pe pîrîul Stanîştea şi o moară a Zavuluĭ.

Căile de comunicaţie din comună sunt: la Păşcanĭ 12 kil., la Drăguşeni 7 kil., la Miroslăveşti 10 kil.

Locurĭ maĭ însemnate în comună sunt: Schitul - Boureni, Leţcani, Siliştea, Matioaia şi Morile-Zavuluĭ.

La 1803, «Cristeşti, a d-sale Vorniculuĭ Grigoraş Sturdza, numără 189 liuzĭ, cu 2480 leĭ bir anual».

Cristeşti, *moşie* şi *sat* mare, din care se compune comuna Cristeşti, judeţul Botoşani. Satul e aşezat pe maĭ multe văĭ şi

coaste, pe o întindere de 229 hect. Suprafaţa moşieĭ e de 5892 hect. E compusă din maĭ multe părţĭ, şi anume: Dealul, partea despre N.-V. a satuluĭ, fiind aşezată pe deal; Ghiloneşti, partea despre S., numită ast-fel de la fraţiĭ Ghilanĭ, carĭ eraŭ pădurarĭ; Ţibeni, în partea despre S.-V., numită de la familia Ţibu, venită din Bucovina; Furnicari, în partea despre V., numită de la mulţimea moşuroaielor de furnicĭ, ce aŭ fost aicĭ, fost sat în vechime, astă-zĭ însă loc de cultură. (Se maĭ cunosc abia gropile în care se ţineaŭ productele); Lipoveni, în partea despre S.-E., numit ast-fel de la iazul lucrat aicĭ de nişte Lipovenĭ.

Despre acest sat se zice că în vechime era aşezat maĭ spre N.-V., pe locul numit Siliştea, dar că s'a desfiinţat cu ocazia năvălirilor străine; locuitoriĭ s'aŭ retras spre S.-E. în pădure pe locurile unde astă-zĭ este satul Cristeşti.

Are o populaţie de 491 familiĭ, saŭ 1997 suflete; 1 biserică, deservită de 1 preot, 1 diacon şi 2 cîntăreţĭ; 1 şcoală mixtă, condusă de 1 învăţător plătit de stat şi 58 băieţĭ şi 12 fete; 1 moară de apă la iazul Lipoveni, pe pîrîul Miletinul şi 1 moară cu aburĭ.

In Cristeşti sunt 54 hect. viĭ prin grădinĭ, ale locuitorilor şi proprietarilor. Moşia se împarte între fraţiĭ Cristeşti. E acoperită în mare parte cu pădure.

Cristeşti, *sat,* în com. Ţuţora, pl. Braniştea, jud. Iaşi. E situat pe coasta de S. a dealuluĭ Cristeşti şi între rîurile: Bahluiul, ce vine de la V. spre E. şi Jijia de la N. spre S., formînd un unghiŭ prin unirea lor.

In faţa satuluĭ, pe şes, sunt întinse bălţĭ pline cu stuh. Are o populaţie de 23 fam., saŭ 175 loc. romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura, creşterea vitelor şi pescuitul; o biserică, zidită la 1839 de fostul proprietar Alexandru Mavrocordat, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc; casele proprietăţeĭ, clădire mare şi frumoasă şi o staţie a drumuluĭ de fer Iaşi-Ungheni.

Numărul vitelor e de 210 capete, din carĭ: 126 vite marĭ cornute, 30 oĭ, 20 caĭ şi 34 rîmătorĭ.

Cristeşti, *sat,* spre V. de satul Brăeşti, din com. Brăeşti, plasa Cîrligătura, jud. Iaşi. E situat pe costişa dealuluĭ Dodul, cu faţa spre E. Are o suprafaţă de 1305 hect. şi o populaţie de 100 fam., saŭ 470 loc. romînĭ, carĭ se ocupă cu agricultura şi creşterea vitelor; o biserică construită de lemn, deservită de 1 preot, 1 cîntăreţ şi 1 eclesiarc.

Numărul vitelor e de 500 capete, din carĭ: 370 vite marĭ cornute, 23 caĭ, 220 oĭ şi 57 rîmătorĭ.

Cristeşti, *sat,* face parte din com. rur. Vlaici, pl. Vedea-d.-j., jud. Olt. Are o biserică, fondată la anul 1877. Populaţia satuluĭ e de 155 locuitorĭ, împroprietăriţĭ la 1864.

Cristeşti, *sat,* pe moşia şi în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. E aşezat pe un platoŭ înalt ce ţărmureşte şesul stîng al Moldoveĭ şi pe ţărmurile pîrîuluĭ Staniştea, cu afluentul săŭ Gurmăzoaia. Are o populaţie de 480 fam., saŭ 2000 sufl. (1080 bărbaţĭ şi 920 femeĭ), din carĭ 110 străinĭ. Locuesc în 954 case. Contribuabilĭ sunt 386.

In sat este o cîrciumă, 4 băcăniĭ, 1 lipscănie, 1 pitărie, 1 căsăpie şi 1 debit de tutun.

Vatra satuluĭ ocupă 180 fălcĭ, 40 prăjinĭ. Improprietăriţĭ la 1864 sunt 162 pălmaşĭ şi 46 codaşĭ, stăpînind 659 fălcĭ şi 58 prăjinĭ.

Are o biserică, cu hramul Adormirea - Maiceĭ - Domnuluĭ, zidită pe la 1440 de nişte saşĭ din Ardeal, în mijlocul unuĭ codru. Pe peretele bisericeĭ se afla o inscripţie care a dispărut în urma reparaţiunilor. Se zice însă că se citea data de 1420 şi că ar fi fost restaurată, adăugindu-i-se turnurile, de către Ştefan - cel - Mare. Pe clopotul cel mare se citeşte: «Clopotul este făcut de mine Costan, cu a mea cheltuială, dat la biserica din satul Moţca, anul 1830»; iar pe cel mic: «**КЛОПОТꙋ ЯПЯРТ.... ѠБІТꙋ БОꙋРЄН** 1777». Biserica e împroprietărită cu 25 fălcĭ şi e deservită de 1 preot şi 3 cîntăreţĭ.

Este o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, frecuentată de 58 şcolarĭ. Ea e înfiinţată de la 1865.

Se află în Cristeşti o fabrică de spirt, a proprietăţeĭ, în care în ultimul an financiar s'a fermentat 933,150 kgr. de porumb, din carĭ s'aŭ fabricat 317,720 litri spirt. Statul a perceput de pe urma acesteĭ fabricĭ, în acel an, suma de 139947.60 leĭ.

Cristeşti, *sat,* în jud. Tutova, com. Lăleşti, spre S. de satul Lăleşti. Are 169 loc. şi 47 case. E numit de locuitorĭ şi Cristeşti-d.-j.

Cristeşti, *staţie de dr. d. f.,* jud. Iaşi, pl. Braniştea, căt. Ţuţora, pe linia Iaşi-Ungheni, pusă în circulaţie la 1 August 1874. Se află între staţiile Iaşi (15.3 kil.) şi Ungheni (5.7 kil.) Inăl-

ţimea de asupra nivelului măreĭ $31^{m}\cdot89$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 682 leĭ, 80 banĭ.

Cristeşti, *vechiŭ sat,* din com. Găneşti, jud. Covurluiŭ, pl. Horincea, azĭ lipit şi constituind un trup cu Găneşti.

Cristeşti, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Ardeoani, pe teritoriul Ardeoani.

Cristeşti, *deal,* pe coasta căruia e situat satul Cristeşti, din com. Ţuţora, plasa Braniştea, judeţul Iaşi.

Cristeşti, *deal,* de asupra satuluĭ Cristeşti, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Brăeşti.

Cristeşti, *localitate,* în jud. şi pl. Tutova, com. Voineşti. Aicĭ a fost maĭ înainte sat, dar s'a distrus de unul din proprietarĭ. Astă-zĭ se maĭ găsesc numaĭ cîte-va livezĭ cu arborĭ fructiferĭ. Se maĭ numesc Cristeşti-d.-s., Cristeşti-Răzăşi şi Cristeşti-din-Deal.

Cristeşti, *pîrîŭ.* Vezĭ Buda, pîrîŭ în com. Brăeşti, jud. Iaşi, pl. Cîrligătura.

Cristeşti, *vale,* în jud. Iaşi, pl. Cîrligătura, com. Brăeşti, între dealurile Cristeşti şi Buznea, printre care trece pîrîul cu acelaşĭ nume.

Cristeşti, *vale,* în satul cu acest nume, formată de pîrîul Staniştea, jud. Suceava.

Cristeşti-de-Jos. Vezĭ Cristeşti, sat, jud. Tutova.

Cristeşti-de-Sus. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristeşti-din-Deal. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristeşti-Răzăşi. Vezĭ Cristeşti, localitate, jud. Tutova.

Cristianul, *braţ* (prival), în jud. Ialomiţa, pl. Borcea, în insula Balta, pe teritoriul com. Dichiseni.

Cristianul, *vale,* jud. Mehedinţi, pl. Văilor, com. rur. Covrigi.

Cristianuluĭ (Dealul-), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Cernăteşti, căt. Mălăeşti.

Cristieneşti, *sat,* ce este maĭ sus de mănăstirea de Argeş, jud. Argeş. După uciderea luĭ Mihaiŭ-Viteazul, s'aŭ adunat aci Boeriĭ şi cu Buzeşti şi aŭ ţinut sfat de aŭ ales pe Şerban nepotul răposatuluĭ Basarab-Vodă.

Cristineşti, *sat,* pe moşia cu acelaşĭ nume; în vechime a fost trup a parte, dar acum e alipit la moşia Ibăneşti, judeţul Dorohoiŭ, pl. Prutul-de-Sus, com. Ibăneşti. Populaţia sa este de 600 fam., saŭ 1276 sufl. Are o biserică, cu hramul Sf. Mihail şi Gavril, deservită de 1 preot, 2 cîntăreţĭ, 1 pălămar; este de zid, făcută în 1859, de marele Vornic Niculaĭ Rosetti-Roznovanu, fost proprietar. Este o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 60 elevĭ; localul, bun, e făcut de comună.

Săteniĭ împroprietăriţĭ aŭ 761 hect. 93 ariĭ pămînt.

Cristineşti, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Rîmnicul-de-Sus, căt. com. Zgîrciţi. Şi-a luat numele de la o familie de moşnenĭ, Cristineşti. Este aşezat în partea de S. a com., pe pîrîul Oreavul, la 1 kil. spre S. de căt. de reşedinţă Sgîrciţi. Are o întindere de 100 hect. cu o populaţie de 55 fam., saŭ 211 sufl., din carĭ 56 contribuabilĭ; 10 ştiŭ carte. Are o biserică deservită de 1 preot, 1 dascăl şi 1 paracliser.

Cristiniciul, *sat,* înconjurat de dealurĭ, în partea de S. a comuneĭ Rînceni, jud. Fălciŭ, în care se află 30 case şi fiind unit cu satul Rînceni, poartă maĭ mult acest din urmă nume.

Cristioaia, *deal,* în centrul com. Ringhileşti, jud. Botoşani, pl. Ştefăneşti.

Cristioaia, *iaz,* în valea Cristioaia, jud. Botoşani, com. Ringhileşti cu o suprafaţă de 6 hect.

Cristioaia, *vale,* la poalele dealuluĭ Cristioaia spre N., se uneşte cu valea Corogea, jud. Botoşani, com. Ringhileşti.

Cristişorul, *iaz,* jud. Dorohoiŭ, în suprafaţă ca de 3 hect. 50 ariĭ, pe teritoriul moşieĭ Dămileni, com. Ibăneşti, pl. Prutul-de-Sus.

Cristişorul, *munte* între com. Mădeiul şi Borca, judeţul Suceava.

Cristişorul, *pîrîŭ,* afluent al pîrîuluĭ Neagra-Broştenilor, jud. Suceava.

Cristişul, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brusturoasa, acoperit de brazĭ şi moliftĭ. Face parte din ramificaţiunile munteluĭ Tarcăul.

Cristoaia, *pîrîŭ,* izvoreşte de pe teritoriul satuluĭ Bălteni, din com. Brodocul, jud. Vasluiŭ, pl. Stemnicul şi se varsă în pîrîul Stemnicul.

Cristoiul, *pîrîiaş*, jud. Bacău, pl. Bistriţa-de-Sus, com. Blăgeşti, ce se scurge în pîrîul Ciobota.

Crişuluĭ (Movila-), *movilă*, în jud. Buzău, com. Cilibia.

Criteanca (Verneşti), *sfoară de moşie*, în jud. Buzău, comuna Verneşti. Are 40 hect., din carĭ 12 pădure. Se numeşte şi Rizoaia.

Criva, *sat*, în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Vîrvorul, grămadă cu o populaţie de 610 suflete, saŭ 320 bărbaţĭ şi 290 femeĭ. Locuesc în 144 case şi 1 bordeiŭ. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Vîrvorul, ce este la 2070 m. depărtare. Cu vîrstă de şcoală sunt 50 copiĭ.

Ştiŭ carte 7 locuitorĭ. In sat sunt 2 cîrciumĭ.

Criva, *cătun*, al com. Piatra, pl. Olteţul-Oltul-d.-s., jud. Romanaţi, cu 200 locuitorĭ.

Criva, *cătun*, al com. Enoseşti, plasa Olteţul-Oltul-d.-s., judeţul Romanaţi, aşezat în valea Oltuluĭ, lîngă Oltişorul. Are 200 locuitorĭ, saŭ 50 familiĭ; o biserică (Sf. Nicolae), clădită la 1762, de locuitorĭ şi deservită de un preot.

Criva, *ramură de munte*, în jud. Neamţul, ce se detaşează din nodul format de ramurile: Aţa, Măgura-Şomuzuluĭ, Piciorul-Frăsineĭ, între pîrîiaşele Bătrîneĭ şi Frasinul, afluenţĭ aĭ Tarcăuluĭ.

Criva, *loc*. Vezĭ com. rur. Balta, din plaiul Cerna, jud. Mehedinţi.

Criva, *trup de moşie*, com. Vîrvorul, pl. Jiul-de-Mijloc, judeţul Dolj. Aparţine statuluĭ, care a dat 248 loturĭ dintr'însa locuitorilor. Se găseşte pe dînsa şi pădure. Această moşie a fost pendinte, până la secularizarea averilor mănăstireştĭ, de mănăstirea Bucovăţul.

Criva (Jumătate), *moşie*, a statuluĭ, în jud. Romanaţi, cu o arendă anuală de 3020 leĭ anual pe periodul 1887—88.

Criva, *pădure*, a statuluĭ, în jud. Dolj, plasa Jiul-de-Mijloc, com. Vîrvorul. Lemnul care se găseşte este stejarul şi gîrniţa; predomină însă cerul.

Criva, *pîrîŭ*, afluent pe stînga al rîuluĭ Tesluiul, jud. Dolj, pl. Ocolul, com. Gherceşti.

Criva, *pîrîiaş*, în jud. Neamţul, com. Pîngăraţi, pl. Piatra-Muntele. E situat pe moşia Tarcăul. Izvoreşte din ramura munteluĭ Piciorul-Frăsieĭ, şi se varsă în dreapta rîuluĭ Bistriţa.

Crivaia, *vale*, vechea matcă a rîuluĭ Ialomiţa. Trece prin satul Pribegi, pl. Ialomiţa-Balta, jud. Ialomiţa, spre N. de satul Slobozia şi se termină spre E. în hotarul moşieĭ Bucul. Prin dreptul satuluĭ Slobozia poartă numirea de Crivaia-Mare.

Crivăţul, *sat*, cu 100 locuitorĭ, jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. Cuca.

Crivăţul, *sat*, jud. Prahova, face parte din com. rur. Măneşti, pl. Tîrgşorul. Are o populaţie de 222 locuitorĭ (112 bărbaţĭ şi 110 femeĭ). Locuitoriĭ maĭ numesc acest cătun Gura-Crivăţuluĭ şi Stariţa.

Crivăţul, *vale*, judeţul Prahova, trece prin cătunul Crivăţul, comuna Măneşti, pl. Tîrgşorul.

Crivăţul, *pîrîŭ*, jud. Dîmboviţa, izvoreşte din pădurile şi văile dintre comuna Adînca şi penitenciarul Mărgineni, curge la vale, prin partea estică a dealurilor de lîngă Bucşani, intră în plasa Ialomiţa, trece prin comuna Finta şi cătunul Bălţiţa, aproape paralel cu Cricovul, curge pe lîngă comunele Frasinul şi Corneşti şi la Cătunul, unde este şi un pod peste Crivăţ, se varsă în partea stîngă a rîuluĭ Ialomiţa.

Criveleşti, (Valea - Nuculuĭ), *cătun* de reşedinţă al comuneĭ Trestioara, jud. Buzău, cu 110 locuitorĭ şi 37 case; de dînsul e alipit şi căt. Veghiurile.

Criveleşti, *moşie*, în jud. Buzău, comuna Trestioara, cătunele Criveleşti şi Veghiurile. Are 620 hect., cea maĭ mare parte teren steril, format din pămînturĭ albe, şi 27 hect. pădure şi puţină arătură; servă maĭ mult de izlaz.

Criveleşti-Mociarul, *moşie*, în jud. Buzău, com. Trestioara, cătunul Criveleşti. Are pădure puţină arătură, fîneaţă, izlaz şi livede. Pe dînsa se află lacul Mociarul.

Criveşti, *sat*, în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Strunga, spre N. de băile Strunga. Este aşezat pe deal. Are 112 familiĭ, saŭ 537 suflete, din carĭ 117 contribuabilĭ; locuesc în 117 case.

Ştiŭ carte 32 persoane.

Populaţiunea este romînă, afară de 5 familiĭ evreĭ. Sunt 160 vite marĭ cornute. Se lucrează butnăria şi căruţe ordinare. Are o biserică de zid.

Acest sat forma maĭ înainte o comună, comuna Criveşti, cu satele Găureana şi Movileni. Este legat cu oraşul Roman prin şosea.

Criveşti, *sat,* în jud. Tutova, pl. Corodul, com. Vizureni, pe malul stîng al rîuluĭ Bîrlad, la vărsarea pîrîuluĭ Bîrzota în el, spre S.-V. de satul Vizureni. Are 289 locuitorĭ (din carĭ 44 ştiŭ carte), locuind în 90 case. Pămîntul este mlăştinos. Pe moşia Criveşti este şi gara Tutova. Maĭ e numit şi Bondrea.

Criveţeni, *mahala,* face parte din oraşul Tecuciŭ, jud. Tecuciŭ. E situat în partea N.-E. a oraşuluĭ, pe stînga Bîrladuluĭ.

Criveţile, *com. rur.,* jud. Ilfov, pl. Olteniţa. E situată la S.-E. de Bucureşti, între valea Bondocul şi ţărmul drept al rîuluĭ Argeş, 45 kil. departe de Bucureşti. Stă în legătura cu Radovanul şi Hotarele prin şosele vecinale.

Se întinde pe o suprafaţă de 755 hect., cu o populaţie de 1695 locuitorĭ, locuind în 322 case şi 7 bordee. Proprietatea e a locuitorilor, carĭ, din totalul moşieĭ cultivă 655 hect., (37 sterpe, 40 izlaz şi restul vie).

Comuna numără 287 contrib., cu un budget de 3058 leĭ la veniturĭ şi 2988 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 355 contribuabilĭ.

In comună e o biserică, cu hramul Sf. Impăraţĭ, deservită de 2 preoţĭ şi 3 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 18 elevĭ şi 3 eleve, cu întreţinerea căreia judeţul şi comuna cheltuesc anual 1330 leĭ. Localul şcoaleĭ eşte sub un acoperămînt cu primăria.

Numărul vitelor marĭ e de 1163 (181 caĭ şi epe, 5 armăsarĭ, 704 boĭ, 226 vacĭ şi viţeĭ, 9 taurĭ, 36 bivolĭ si bivoliţe) şi al celor micĭ de 1620 (405 porcĭ şi 1215 oĭ). Dintre locuitorĭ 590 sunt plugarĭ, 3 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 256 plugurĭ: 247 cu boĭ şi 9 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 254 care şi căruţe: 229 cu boĭ şi 25 cu caĭ. In cercul comuneĭ e 1 heleşteŭ.

Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 226 şi neîmproprietăriţĭ 373.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ. S'aŭ stabilit în comună 3 străinĭ.

Criveţoaia, *poiană,* com. Mihăeşti, plasa Oltul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Crivianul, *fîntînă,* jud. Dolj, pl. Balta, com. Comoşteni, în partea de V. a comuneĭ făcută la anul 1813 de un locuitor anume Criva.

Crivina, *plasă,* jud. Prahova. Se mărgineşte la E. cu pl. Cîmpul, de care se desparte printr'o linie dusă de la N. la S. şi care trece pe la E. de comunele: Rîfovul, Petroşani şi Poenari-Rali.

La N. se mărgineşte cu pl. Cricovul, de care se desparte printr'o linie dusă pe la N. de com. Corlăteşti.

La V. se mărgineşte cu pl. Tîrgşorul, de care se desparte print'o linie verticală puţin curbă la S., şi care trece pe la V. de comunele: Tătărani, Tinosul, şi Poenari-Burchi.

La S. se mărgineşte cu districtul Ilfov, de care se desparte prin rîul Ialomiţa.

Din punctul de vedere administrativ, pl. Crivina se compune din 18 comune rurale: Bărcăneşti, Băteşti, Brazi, Corlăteşti, Crivina, Gorgota, Pietroşani, Poenari-Apostoli, Poenari-Burchi, Poenari-Rali, Pucheni-Marĭ, Pucheni-Micĭ, Pucheni-Miroslăvenĭ, Pucheni-Moşnenĭ, Rîfovul, Romîneşti, Tătărani şi Tinosul.

Reşedinţa sub-prefectureĭ e în comuna Pucheni-Marĭ.

Cele maĭ populate comune din plasa Crivina sunt Tinosul şi Poenari-Burchi, iar cele maĭ puţin populate: Brazi, Bărcăneşti, Corlăteşti, Crivina, Poenari-Rali şi Tătărani.

In general pămîntul acesteĭ plăşĭ e şes. Are livezĭ întinse pentru fîneţe şi produce mult grîŭ, porumb, orz, ovăz, rapiţă. Terenul e fertil.

Locuitoriĭ se ocupă excluziv cu agricultura şi creşterea vitelor. Mare parte din eĭ se îndeletnicesc şi cu meşteşugurĭ, precum: oale, urcioare, străchinĭ, rogojinĭ, cărămide, etc.

Rîurĭ principale are Leastul şi Prahova.

Această plasă s'a divizat în 11 parohiĭ, avînd şi 9 filiale:

1. Parohia Gorgota, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din cătunele: Potigraful şi Tunari (Crivina).

2. Parohia Pucheni-Moşneni, cu biserica catedrală Sf. Nicolae, compusă din căt. Pucheni-Miroslăveşti.

3. Parohia Brazi, cu biserica parohială Sf. Treime, compusă din căt. Băteşti.

4. Parohia Pucheni-Marĭ, cu biserica parohială Sf. Gheorghe compusă din cătunele: Pucheni-Micĭ, Odăile, Moara (Băteşti), avînd ca filială bis. Sf. Voevozĭ.

5. Parohia Petroşani, cu biserica parohială Naşterea Maiceĭ Domnuluĭ, compusă din căt. Romîneşti şi Puşcaşi, avînd ca filială biserica Sf. Ioan.

6. Parohia Bărcăneşti, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunul Tătărani, avînd ca filială biserica Sf. Treime.

7. Parohia Rîfovul, cu biserica parohială Sf. Nicolae, compusă din căt. Mălăeşti, Antofiloaia, Moara-Domnească, Buchilaşi, Goga şi Berceni-d.-j. (Berceni), avînd ca filiale bisericile Intrarea-în-Biserică şi Sf. Nicolae.

8. Parohia Crivina, cu biserica parohială Sf. Impăraţĭ, compusă din cătunele: Poenari-Apostolĭ şi Poenari-Vechĭ, avînd ca filiale bisericile: Adormirea şi Sf. Nicolae.

9. Parohia Poenari-Rali, cu biserica parohială Adormirea.

10. Parohia Poenari-Burchi, cu biserica parohială Adormirea, compusă din cătunul Podul-Văleni, avînd ca filială biserica Sf. Voevozĭ.

11. Parohia Tinosul, cu biserica parohială Sf. Voevozĭ compusă din cătunele Predeşti şi Pisculeşti, avînd ca filială biserica Sf. Treime.

Crivina, *com. rur.* şi *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa, la distanţă de 39 kil. de Severin. Este situată pe cîmpie, şi la marginea Dunăreĭ. Formează comună cu mahalalele: Albuleştilor, Dragoteştilor şi Bădeştilor, avînd peste tot 303 contribuabilĭ, cu 2000 locuitorĭ, locuind în 361 case.

Ocupaţiunea locuitorilor este agricultura, creşterea vitelor şi pescuitul peşteluĭ din Dunăre.

Pămîntul, de şi nisipos, este bun.

Loc. posedă: 68 pługurĭ, 161 care cu boĭ şi 18 căruţe cu caĭ.

Are o biserică, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală, condusă de 1 învăţător şi frecuentată de 38 elevĭ şi 1 elevă.

Budgetul comuneĭ este la veniturĭ de 4387 leĭ şi la cheltuelĭ de 2120 leĭ.

Numărul vitelor în această comună este de 2502: 900 vite marĭ cornute, 49 caĭ, 789 oĭ, 760 rîmătorĭ şi 4 bivolĭ.

Această comună are o şosea care o uneşte cu com. rur. Deveselul, şi maĭ multe drumurĭ care o leagă cu cele-l-alte comune vecine şi anume: Crivina-Burilă şi Crivina-Batoţi.

De însemnat locurĭ sunt: Sadurile şi Nisipurile.

Comuna Crivina, care-şĭ trage numele de la crivinele ce sunt în acest loc, este populată cu locuitorĭ întorşĭ din Serbia, veniţĭ din Craiova, Peri şi din alte localităţĭ.

Aci se găsesc adesea, de locuitoriĭ Crivinenĭ monede vechĭ, din timpul Impăratuluĭ Roman Traian.

Se găsesc urme de zidăriĭ vechĭ.

Crivina, *com. rur.,* jud. Prahova. pl. Crivina.

Pe la anul 1790, această comună se compunea din 8 micĭ cătune: Creţuleasca, Moşia-Popilor, Fundeni, Hîrleşti, Odaia, Comăneanca, Satul-Mare şi Fînari, purtînd numele moşiilor ce posedaseră acele petece de pămînt. La anul 1839, Dimitrie Ioanidis, devenind treptat posesorul acelor porţiunĭ de pămînt, le-a dat numele de Crivina şi Fînari, punînd pe locuitorĭ să-şĭ facă casele la linie.

Este situată între rîul Prahova şi Cricovul-Sec, la 19 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 7 kil. de a plăşeĭ.

Se compune din 2 cătune: Crivina şi Fînari, avînd o populaţiune de 793 locuitorĭ (407 bărbaţĭ, 387 femeĭ), în plus 10 familiĭ de Ţiganĭ. Capĭ de familie sunt 182; contribuabilĭ 176; case de locuit 176.

In comună e numaĭ o singură biserică, fondată la anul 1794, de preotul Ghica şi obştea loçuitorilor, cu hramul Naşterea-Maiceĭ-Preciste şi făcută toată de lemn. La anul 1840, proprietarul Dimitrie Ioanidis şi soţia sa Elena, aŭ făcut alta de zid, tot pe acel loc, orînduind a se ţine patru hramurĭ: Naşterea-Precisteĭ, Sf. Dimitrie, Sf. Gheorghe şi Sf. Impăraţĭ. E deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ.

Locuitoriĭ comuneĭ pe lîngă agricultură, se maĭ ocupă cu scoaterea şi căratul pietrişuluĭ din albia rîuluĭ Prahova, la locurile numite Balistera.

In anul 1864, s'aŭ împropietărit 119 loc. pe moşia d-luĭ Al. Ioanidis, din care li s'aŭ dat 228 hect. pămînt. Eĭ aŭ 45 caĭ, 12 epe, 62 vacĭ, 186 boĭ, 301 oĭ şi 47 porcĭ. Produsul munceĭ îl desfac la Ploeşti şi gara Crivina.

Şcoala s'a înfiinţat în comună de la 1888. S'a frecuentat în 1893 de 57 băeţĭ, din numărul de 114 copiĭ (66 băeţĭ 48 fete), cu vîrsta de şcoală. Cu întreţinerea personaluluĭ se cheltueşte anual 1080 leĭ. Ştiŭ carte 6 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Toată suprafaţa comuneĭ, cu izlaz, pădurĭ, pămînt de muncă, e de 800 hect.

Se cultivă gîndacĭ de mătase. Sunt 100 stupĭ.

Pămîntul e bun. Livezile daŭ până la 50 care de fîn.

Comerciul se exercită de un cîrciumar şi un hangiŭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 2551 leĭ şi cheltuelile la suma de 2181 leĭ.

Tot teritoriul comuneĭ e o întinsă cîmpie, udată la N. de rîul Prahova şi la S.-E. de Cricovul-Sec.

Se mărgineşte la E. cu comunele Potigraful şi Comăneanca; la V. cu Poenari - Rali şi Tinosul; la S. cu Poenari-Apostoli şi Gorgota şi la N. cu com. Pucheni-Marĭ.

Crivina, *sat,* în jud. Ilfov; face parte din com. rur. Ţigănia-Crivina, pl. Sabarul. Este situat la V. de Ţigănia, coprins între rîul Argeşul şi rîul Răstoaca.

Are o populaţie de 523 locuitorĭ. Suprafaţa luĭ e de 203 hect., proprietatea însurăţeilor, din care aceştia cultivă 161 hectare (7 sterpe, 1 vie şi 34 izlaz). Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Sunt 259 vite marĭ şi 82 vite micĭ.

Crivina, *staţie de dr. d. f.,* judeţul Prahova, plasa Crivina, com. Poenari-Rali, pe linia Bucureşti-Ploeşti, pusă în circulaţie la 13 Sept. 1872. Se află între staţiile Periş (9.8 kil.) şi Prahova (5 kil.) Inălţimea d'asupra niveluluĭ mării de $113^m.97$. Venitul acesteĭ staţiĭ pe anul 1896 a fost de 67676 leĭ, 15 banĭ.

Crivina, *baltă,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul, în Valea-Crivineĭ.

Crivina, *deal,* în jud. Dolj, pl. Jiul-d.-mj., com. Drănicul. Are o înălţime de aproape 20 m.

Crivina, *loc sterp,* în jud. Tecuciŭ, com. Lieşti, unde a fost satul Şerbăneşti. Se întinde pe coasta Bîrladuluĭ până la medeanul Ursarilor, avînd o lungime de 200 m. şi o lăţime de 100 m.

Crivina, *moşie* a statuluĭ, în judeţul Prahova, pendinte de mănăstirea Gorgota, care, pe periodul 1886—95 s'a arendat cu 14250 leĭ anual. Această moşie s'a vîndut.

Crivina, *movilă,* în jud. Dolj, plasa Jiul-d.-j., com. Piscul, pe lîngă care trece limita de V., către proprietatea Coroaneĭ, din această comună.

Crivina, *pădure,* în jud. Mehedinţi, pl. Blahniţa; ţine de com. rur. Crivina.

Crivina, *pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunăreĭ, lîngă com. rur. Crivina.

Crivina, *rîpă,* jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Drănicul, pe proprietatea Drănicul. Dintr'însa se scot pietre de construcţiunĭ.

Crivina, *numire generică* dată *pădurilor* de pe malul rîuluĭ Buzăŭ, jud. Buzăŭ.

Crivina, *vale,* în jud. Dolj, pl. Jiul-de-Mijloc, com. Drănicul, în care se află balta cu acelaşĭ nume.

Crivina-Căpăţîneşti, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, pe moşia Căpăţîneşti. Are 50 hect. din care puţin izlaz.

Crivina-Cîlnăul, *pădure* a statuluĭ pendinte de schitul Găvanul, în jud. Buzăŭ, com. Zilişteanca, are 2 hect.

Crivina - Mărăcineni, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, pe moşia Mărăcineni. Are 147 hect.

Crivina - Olteţuluĭ, *loc izolat,* jud. Vîlcea, pl. Mijlocul, com. Găneşti.

Crivina- Potoceni, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Mărăcineni, pe moşia Potoceni. Are 41 hect.

Crivina-Scurteşti, *pădure* a statuluĭ, în jud. Buzăŭ, com. Scurteşti, de 50 hect.; s'a dat însurăţeilor.

Crivina-Şeineasca, *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Săgeata, căt. Şeineasca, proprietate a statuluĭ, pendinte de Episcopie. Are aproape 40 hect., din care 18 hect. plopĭ, restul lemne albe.

Crivina şi Ulmi, *pădure* a statuluĭ, pendinte de Episcopie, în jud. Buzăŭ, com. Simileasca, căt. Bănceasca. Are 18 hect.

Crivina şi Ursoaia, *pădure* a statuluĭ în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul. Vezĭ Ursoaia.

Crivina - Tăbăreşti, *pădure* a statuluĭ, pendinte de Mihaiŭ-Vodă, în jud. Buzăŭ, com. Tăbăreşti. Are 50 hect.

Crivineni, *căt.* al com. Pătîrlagi, jud. Buzăŭ, cu 20 loc. şi 6 case. Are sub-divizia Malul-Alb. E alipit de căt. Crîngul.

Crîmpoaia (Ghioca), *com. rur.,* jud. Olt, pl. Şerbăneşti, situată pe amîndouă malurile pîrîuluĭ Dorofeiul, la o distanţă de 26 kil. de capitala judeţuluĭ şi la 5 kil. de reşedinţa plăşeĭ.

Se compune din treĭ cătune: Ghioca, Vătaşi şi Cotorca. Are 1805 locuitorĭ, din carĭ 381 contrib.; locuesc în 322 case şi 38 bordeĭe.

Comuna e vechĭe. Maĭ înainte era cunoscută numaĭ cu numele de Ghioca, după numele unuĭ Ghioca, ginere al Banuluĭ Bălăceanu. Uniĭ susţin că Ghioca a fost nepot al Doamneĭ Stanca,

soţia luĭ Mihaiŭ-Viteazul, prima proprietară a acesteĭ moşii, din care aceasta dărui o parte nepotuluĭ săŭ Scarlat Ghioca şi alta călugărilor ; această parte se numeşte şi azĭ Călugărească.

Această versiune se apropie mult de adevăr, de oare-ce proprietariĭ de aci posedă o *ocolniţă* vechĭe a luĭ Mihaiŭ-Viteazul, care limită toate moşiile vecine. Măgura, numită Mihaiŭ-Vodă, de pe malul drept al Vedeĭ, desparte moşia Ghimpeţeni, foastă a luĭ Mihaiŭ-Viteazul, de moşia Ghioca. Aşa se vede din numita ocolniţă. Maĭ spun bătrîniĭ că Scarlat Ghioca şi Doamna Stanca eraŭ rude ale Banului Bălăceanu.

Locuitoriĭ sunt Romînĭ şi în special se ocupă cu agricultura. Sunt şi 10 Bulgarĭ grădinarĭ, 6 Grecĭ comercianţĭ, şi 8 familiĭ de Ţiganĭ-fĭerarĭ, lăutarĭ, etc. Sunt în comună: 3 cojocarĭ, 3 tîmplarĭ, 5 fierarĭ, 3 cizmarĭ şi 1 zidar.

S'aŭ împroprietărit 251 locuitorĭ cu 948 hect. Eĭ posedă: 168 caĭ, 185 epe, 552 boĭ, 431 vacĭ, 7 bivolĭ, 3000 oĭ, şi 295 porcĭ. Producţiunile munceĭ lor le desfac la tîrgurile din Slatina şi Roşiori-de-Vede.

Suprafaţa comuneĭ e de 2623 hect. In raionul săŭ sunt 2 morĭ de aburĭ; cîte-va clădirĭ maĭ însemnate şi o biserică, cu hramul sf. Nicolae şi sf. Gheorghe, zidită la 1838 de Gheorghe şi soţia sa, Maria Ghiocheanu, Ion Drăghiceanu, etc. Portretele lor sunt zugrăvite în biserică. E deservită de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 1 paracliser, plătiţĭ de comună şi de locuitorĭ, prin învoelĭ particulare.

Şcoala există aci de la 1843, din timpul Domnieĭ luĭ Bibescu-Vodă, însă a funcţionat neregulat, cu întreruperĭ, până la 1848. Maĭ regulat funcţionează de la 1857.

Ştiŭ carte 70 bărbaţĭ şi 15 femeĭ.

In anul 1892 — 93 şcoala a fost frecuentată de 66 copiĭ (65 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 206 (132 băeţĭ şi 74 fete), cu etatea cerută de şcoală. Cu întreţinerea eĭ, statul cheltueşte anual 1212 leĭ.

Gîndacĭ de mătase daŭ în termen de mijloc 60 kil. mătase. Stupĭ se numără până la 100.

Cînepeĭ, căreia-ĭ prieşte mult pămîntul, i se dă o cultură maĭ întinsă de cît inuluĭ. Cultivarea cerealelor se ridică la 81480 hectol. grîŭ, 54320 hectol. porumb, 27160 hectol. orz, 4000 chil. fasole, 500 chil. linte. Rapiţa se cultivă în marĭ cantităţĭ, dar rare-orĭ izbuteşte, saŭ din cauza seceteĭ, în timpul semănatuluĭ, saŭ din cauza gîndacilor, carĭ o distrug, maĭ ales primăvara.

Comerciul se face de 5 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la suma de 5205 leĭ şi cheltuelile la 5141 leĭ.

Crîmpoaia e străbătută de şoseaua judeţeană Slatina-Roşiori, care o leagă la N.-V. cu Şerbăneşti d.-j. şi la S. cu Tituleşti. In comună maĭ sunt şi alte reţele de şosea comunală, în legătură cu cea judeţeană.

Prin centrul eĭ curge, de la N. la S. pîrîul Dorofeiul, pe care sunt 3 herăstraie. In el se varsă Brăneasa.

La N., com. se învecineşte cu com. Florul, de care se separă printr'o cîmpie întinsă, ondulată de maĭ multe dealurĭ şi udată de cîte-va vălcele. Pe vîrful unuia din aceste dealurĭ, cel maĭ înalt dintre ele, cam la N.-E. şi nu departe de Vedea, se află ruinele uneĭ cetăţĭ, numite Magazia. Locuitoriĭ o maĭ numesc şi Cetatea-Tătarilor. La N.-V., e o movilă numită Movila-luĭ-Rentea şi o vălcea, numită Valea-Strîmbă.

La E., se întinde o cîmpie ondulată de dealurĭ, până în Vedea. In vîrful unuĭ deal de lîngă Vedea se află măgura Mihaiŭ-Vodă, care servă de hotar între moşiile Ghioca şi Ghimpeţeni, din Teleorman. La S. se învecineşte cu com. Tituleşti, căt. Ungureĭ. Aci se află o vălcea numită Gura-Bouluĭ. La V. se întinde cîmpia Boianuĭ, ondulată de dealul Cotorga, surpătura Zidul-Grecilor, Valea-Caselor şi altele.

Pămîntul de cultură e în genere şes, avînd cîte-va dealurĭ şi văĭ de o fertilitate mijlocie.

Crîmpoaia, *deal,* în raionul comuneĭ Crîmpoaia, pl. Şerbăneşti, jud. Olt, pe care se cultivă 50 ariĭ vie.

Crîmpoteni, *sat,* jud. şi pl. Argeşul; face parte din com. rur. Vălcelele. Are 130 familiĭ, saŭ 420 suflete; o biserică cu hramul Cuvioasa Paraschiva, deservită de un preot şi un cîntăreţ; o şcoală primară rurală.

Crîngaşi, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Ialomiţa, căt. com. Bolovani.

Crîngaşi, *sat,* judeţul Ilfov; face parte din com. rur. Roşul, pl. Znagovul. Este situat la N.-E. de Roşul, pe valea Bonga.

Se întinde pe o suprafaţă de 338 hect.; cu o populaţie de 63 locuitorĭ.

Statul are 286 hect. şi însurăţeiĭ aŭ 102 hect. Statul cultivă prin arendaşiĭ săĭ 200 hect. şi rezervă, pentru fîneţe, 37 hect.

Are o biserică, cu hramul

Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț. Numărul vitelor marĭ și micĭ e de 80.

Comerciul se face de 1 cîrciumar.

Crîngeni, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Călmățuiul. Este situată în valea unde se împreună amîndouă brațele ale văeĭ Călmățuiuluĭ și unde începe a curge pîrîul cu acelașĭ nume.

Din treĭ părțĭ este înconjurată de dealurĭ micĭ, de asupra cărora se întinde cîmpia, maĭ ales aceea a Comanceĭ, întretăiată de cîte-va vălcele, printre carĭ cele maĭ însemnate sunt: Valea-Trifuluĭ, la N., spre jud. Oltul; Valea - Tacului, la S.-V., spre Mîndra; valea Pițuri, la S.-E., spre Dorobanțul și Valea-Ciorii, care începe despre com. Poiana, jud. Olt și se termină în marginea satuluĭ, în valea Călmățuiul.

Sunt și maĭ multe lacurĭ, carĭ vara seacă; cele maĭ însemnate sunt: Lacul-Burdufuluĭ, la S.-E. comuneĭ, hotar cu com. Dorobanțul; Balta-luĭ-Caragea; Lacul-cu - Cărbunĭ, tot spre comuna Poiana, din jud. Olt.

Se mărginește pe de o parte cu moșiile Plopi - Slăvitești și Dorobanțul; la E., cu moșia Bășești a statuluĭ; la N., cu moșia Mihăești din com. Mihăești-d.-j., din jud. Olt și cu moșia Gîlmeele din com. Poiana, din acelașĭ județ.

Distanța de la Roșiori este de 18 kil.; de la reședința județuluĭ este de 27 kil.; de la Alexandria, de 52 și de la Slatina, de 64 kil.

Suprafața comuneĭ este de 5688 hect., din carĭ 4560 moșia proprietaruluĭ, arabilă, împreună cu 800 hect. pădure; 1005 hect. proprietățile a 270 locuitorĭ împroprietărițĭ după legea rurală și 122 hect. viĭ.

Are o populație de 462 familiĭ, saŭ 1793 suflete.

Sunt 370 contribuabilĭ.

Vite sunt 5919 capete, din carĭ: 338 caĭ, 1297 vite marĭ cornute, 3610 vite micĭ și 674 porcĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 8800, banĭ 7 la veniturĭ și de leĭ 8738, banĭ 21 la cheltuelĭ.

Are o școală, condusă de un învățător și frecuentată de 43 elevĭ; o biserică, deservită de 2 preoțĭ și 2 cîntărețĭ.

Locuința proprietățeĭ este frumoasă, pe dealul despre S. al comuneĭ; are o magazie pentru producte, remize pentru mașinĭ și unelte agricole, precum și o grădină cu tot felul de pomĭ roditorĭ și o vie.

In comună sunt șapte cîrciumĭ. Tîrgurĭ se țin de șase orĭ pe an, la ceĭ 40 de Mucenicĭ, la Floriĭ, la Sf. Gheorghe, la Rusaliĭ, la Sf. Ilie și la Sf. Maria.

Productele moșieĭ se transportă parte prin gara Troianul, parte, cu carele, la Turnul-Măgurele.

Căile de comunicație sunt: spre com. Bășești și de acolo la Roșiori.

In partea de V. a comuneĭ se află drumul numit al-Oiĭ, care pornește de la munte și se coboară spre Dunăre, luînd direcțiunea de-alungul moșieĭ Dorobanțul.

Comuna Crîngeni este înconjurată de multe măgurĭ, din carĭ unele sunt importante, ast-fel: Măgura-Tacululuĭ de-asupra văeĭ cu acelașĭ nume și Măgura-Salcîmuluĭ, la S.-V., spre comuna Plopi - Slăvitești. Inălțimea lor variază între 5—8 m. și ocolul lor de la 20—40 m.

Crîngeni este un sat vechiŭ. A făcut parte din județul Olt, plasa Margineĭ, până la anul 1836. Tot în această plasă îl vedem trecut în catagrafia satelor, în urma reformeĭ luĭ Mavrocordat.

De la 1836, a trecut la plasa Călmățuiul, apoĭ la a Călmățuiuluĭ unită cu Marginea.

Vechimea satuluĭ Crîngeni se poate vedea și din diferite numirĭ de fîntînĭ și măgurĭ carĭ figurează și prin acte vechĭ de hotărnicie. Vatra satuluĭ nu era însă pe locul unde se găsește astăzĭ, ci puțin maĭ spre N., pe locul numit Balta - Lungă. Locuitoriĭ aŭ fost nevoițĭ să părăsească vechiul sat din cauza stabilireĭ aci a unuĭ turc bogat anume Mahmut, după care șĭ-a luat numirea atît măgura cît și crîngul cunoscut în această parte sub acest nume. Acest Mahmut se mutase aci cu toată gospodăria și slujitoriĭ luĭ; avea turme de oĭ, viĭ și moșie.

Locuitoriĭ din vechiul sat al Crîngenilor, îngrozițĭ de prădăciunile acestuĭ om, s'aŭ stabilit pe locul numit Balta-Lungă, unde aŭ maĭ venit și o seamă de Bulgarĭ, dimprejurul Poradimuluĭ, refugiațĭ tot de groaza Turcilor, și aŭ format cu toțiĭ satul cel noŭ unde se află și astăzĭ com. Crîngeni.

Din această amestecătură a rezultat că are și astăzĭ două mahalale deosebite: Făcăleți, populate de Romînĭ și cea-l'altă, Balta-Lungă, populată de Bulgarĭ, carĭ șĭ-aŭ păstrat limba, portul și obiceiurile; de cîțĭ-va anĭ, grație instrucțiuneĭ și serviciuluĭ militar, aŭ început a se asimila cu elementul romîn.

Crîngeni, *sat,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-j., căt. comuneĭ Măicănești. Inainte se numea

Mărăcini-de-la-Crîng, din pricină că locul pe aci era plin de mărăcinĭ. Este așezat la E., în cîmp, la 5 kil. spre E. de căt. de reședință, Bolboaca. Are o întindere de 5 hect., cu o populație de 9 fam., saŭ 36 sufl., din carĭ 9 contrib. Știŭ carte 12 persoane.

Crîngeni, *loc arabil,* jud. Tecuciŭ, com. Liești, pl. Bîrlad. E situat pe proprietatea d-luĭ Gheorghiade. Poartă această numire, pentru că înainte pe aci a fost un colț din pădurea Hanul-Conachi.

Crîngeni, *moșie,* jud. Teleorman, pl. Călmățuiul. A fost proprietatea familieĭ Slătineanu din București și prin vînzare a trecut asupra d-luĭ Constantin Mihail.

Crîngeni, *pădurice,* jud. Tecuciŭ. E situată în com. Liești, la E. de pădurea Hanul-Conachi, pe teritoriul satuluĭ Șerbănești, proprietatea d-luĭ Gheorghiade.

Crînguești, *mahala,* în jud. Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Vînjul-Mare.

Crîngul, *cătun,* al com. Pătărlagi, jud. Buzăŭ, cu 450 loc. și 104 case. Are sub-divizia Sub-Cetate. De dînsul se alipește și cătunul Crivineni.

Crîngul (Crîngul-Ghicăĭ), *sat,* jud. Ilfov; face parte din com. rur. Crîngul-Fundulele, pl. Mostiștea. Este situat la E. de Fundulele, pe malul drept al văeĭ Mostiștea.

Se întinde pe o suprafață de 1545 hect., cu o populație de 85 locuitorĭ.

D-l C. Stoenescu are 900 hect. și locuitoriĭ 645 hect. Proprietarul cultivă 700 hect. (25 sterpe, 100 izlaz și 75 pădure). Locuitoriĭ cultivă 495 hect. (75 sterpe și 75 izlaz).

Are o biserică, cu hramul Sf. Spiridon, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț; 2 heleștaie și 1 mașină de treerat cu aburĭ.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 129 și al celor micĭ de 279.

Crîngul, *sat,* jud. Tutova, plasa Tîrgul, com. urb. Bîrlad, spre V. de reședința comuneĭ. Acest sat formează despărțirea a V-a a orașuluĭ Bîrlad. Se cultivă aci viea pe o suprafață de 143 hect., din carĭ 11,25 hect. nelucrătoare.

Crîngul, *pădure,* de 178 hect., jud. Buzăŭ. E situată în marginea de S.-V. a orașuluĭ Buzăŭ. Servă ca loc de plimbare al orășenilor. In vechime făcea parte din marele corp al pădureĭ Frăsinetul și purta în specie numirea de Braniștea.

Inainte cu 400 anĭ se afla pe aci, între rîul Buzăŭ și pe teritoriul comunelor Maxenul și Scurtești, o vastă pădure, numită Frăsinetul și care nume îl maĭ păstrează și azĭ pîlcul de pădure din com. Simileasca, numit Frasinul.

Radu-cel-Mare, înființînd Episcopia Buzăuluĭ, în 1496, găsește cu cale a-ĭ dărui din acest mare masiv, o porțiune de 600 pogoane, ce forma un corp separat, numit pe atuncĭ Braniștea și căruia îĭ zice acum Crîngul.

Paisie, consacrat Episcop al acesteĭ diocese, de Sf. Patriarh Nifon și care o păstorește de la 1496—1526, primind această donațiune, nu o putu poseda în mod liniștit, căcĭ locuitoriĭ din Tîrgul-Buzăuluĭ și satele vecine îĭ călcaŭ hotarele și îĭ tăiaŭ tufele.

Probă despre aceasta avem condica Episcopieĭ Buzăŭ, înființată de Episcopul Dosofteiŭ și unde sunt trecute maĭ toate actele de danie și procesele acesteĭ sfinte Episcopiĭ.

In această condică, la fila 79, iată ce găsim:

«Episcopul Paisie, neputînd stăpîni în pace această pădure, se plînge Domnuluĭ Țăriĭ, Radu de la Afumați, care în anul 1524, Aprilie 7, dă următorul hrisov:

«Cu mila luĭ Dumnezeŭ, Io Radu-Voevod și Domn scrie Domnia mea județuluĭ și celor 12 Pîrgarĭ, din orașul Domnieĭ mele de la tîrgul Buzăuluĭ și așa vă grăesc Domnia mea, că în ceas ce vețĭ vedea această carte a Domnieĭ mele, voĭ în acel ceas să mergețĭ împreună cu Părintele Episcop, chir Paisie, în Braniște, să căutațĭ ver pe unde a dat răposatul Radu-Voevod, așișderea și acum să umblațĭ prin Braniște, să însemnațĭ ver pe unde a ținut Părintele Episcop înainte și acum să fie volnic Părintele Episcop să-și apere Braniștea și niminea să nu fie volnic a intra în Braniște de a tăia, pentru că acel om, ce va tăia, Părintele Episcop să fie volnic a-ĭ face luĭ dojană și pedeapsă și într'alt chip să nu fie, după zisa Domnieĭ mele».

Ispravnicul Vlaicu, mare Logofăt, a fost în specie însărcinat cu aducerea la îndeplinire a acestuĭ hrisov.

Episcopia, acum, de și împuternicită în drepturile sale, dar tăiatul pe furiș nu se ostia, reclamele nu încetaŭ și chiar de pe atuncĭ oameniĭ Domnieĭ considerau pe locuitoriĭ circumvecinĭ aĭ acesteĭ pădurĭ de ceĭ maĭ marĭ hoțĭ, de oare-ce nu ascultaŭ de nicĭ o poruncă domnească. De acest ponos, pe drept

saŭ pe nedrept, se bucuraŭ nu numaĭ locuitoriĭ săteniĭ, ba și uniĭ din boerĭ, căcĭ dintr'un hrisov din 1571 Februarie, vedem că:

Alexandru-Vodă pune pe Stan logofătul să scrie, chiar în scheiul osteĭ, ispravniculuĭ din Buzăŭ, Radu Logofătul, să bage de seamă ca nu numaĭ tîrgovețiĭ, dar nicĭ chiar Cluceriĭ să nu se maĭ atingă de acel crîng cu tufe. Totușĭ această posesiune a Episcopieĭ nu încetă de a fi călcată.

In fine Constantin Vornicul, în 1706, scrie luĭ Caloian căpitan ot Buzăŭ, iusbașilor, ceaușilor și tuturor călăreților (personalul polițienesc de pe atuncĭ) ca să privigheze și să înceteze de a se maĭ tăia tufele Episcopieĭ din Braniște.

Dar această poruncă este întîmpinată de o reclamație a tîrgoveților, dată Domnuluĭ Constantin Brîncoveanu, prin care cer, ca tufele să fie tăiate saŭ rărite, de oare-ce se ascund hoțiĭ în această Braniște și nimenĭ nu poate fi sigur de viața sa în localitățile din împrejurime. Această reclamă face pe Constantin Brîncoveanu să dea tot în acel an, 1706, un alt hrisov, fie pentru a pune capăt plîngerilor Episcopilor, fie că pericolul indicat era real, prin care ordonă a lăsa în pace pe tîrgovețĭ de a tăia, însă numaĭ să rărească, dar nu să extermine pădurea. Din aceste vremĭ și până azĭ, lacul din mijlocul crîngului poartă numele de Lacul-Hoților.

De aci înainte reclame nu se maĭ văd, ceea ce probează că între orășenĭ și Episcopie se stabilise un fel de înțelegere, iar hoțiile maĭ încetaseră.

Ceva maĭ mult, după 1828 Crîngul devine și un mic loc de petrecere, iar în timpul Domnieĭ luĭ Știrbeiŭ, municipalitatea orașuluĭ începe să-ĭ facă oare-care înfrumusețărĭ, dar șubrede, ca tot ce se face pe locul altuia. Să nu uităm că tot aci, în anul 1853, a fost o mică luptă, între Turcĭ și Rușĭ.

Se vede dar că tendința locuitorilor de a alipi orașuluĭ această frumoasă și seculară pădure, a fost vechie, dar ea nu s'a putut realiza, de cît în anul 1884, cînd a fost cedată de Ministerul Domeniilor.

Crîngul (Ulmiĭ-Vernesculuĭ), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Zărnești-de-Cîlnăul, pe moșia Turbureasa.

Crîngul, *moșie* particulară, com. Verbița, plasa Dumbrava-d.-j., jud. Dolj.

Crîngul, *pădure,* în întindere de 35 hect. proprietatea statuluĭ, județul Muscel. Face parte din marea pădure Corbi, plaiul Nucșoara, formată din 10 trupurĭ: Plăișorul, Preotesele, Bîndea, Zănoaga, Papăul, Rusu, Plătica, Alunișul, Pădurile și Crîngul, avînd toate o întindere de 17530 hect.

Crîngul, *pădure,* situată la capul de E. al comuneĭ Perieți, pl. Siul-d.-s., jud. Olt, între vălceaua Vedița și Oblegul, la S. de pădurea numită Crîngul-Cerbuluĭ. Aceste pădurĭ urmează maĭ ales malul drept al vălceleĭ Vedița și aparțin la maĭ mulțĭ proprietarĭ.

Crîngul, *vale,* com. urb. Urlați, pl. Cricovul, jud. Prahova.

Crîngul-Des (In-), *loc izolat* și *mlaștină,* în com. Grăjdana, căt. Izvoranul, jud. Buzăŭ.

Crîngul-Fundulele, *com. rur.,* pl. Mostiștea, situată la E. de București, 32 kil. departe de București.

Se întinde pe o suprafață de 4970 hect. D-nul C. Stoicescu și statul aŭ 2900 hect. și locuitoriĭ 2070 hect. Se cultivă de proprietarĭ 2130 hect. (205 sterpe, 255 izlaz, 295 pădure și restul vie). Locuitoriĭ cultivă 1495 hect. (250 sterpe, 275 izlaz și 50 vie).

Se compune din satele: Crîngul, Fundulele, Gostilele, cu o populație de 1160 locuitorĭ, carĭ locuesc în 306 case.

Comuna numără 266 contrib.

Are un venit egal cu cheltuelile de 4398 leĭ anual. In anul 1885 eraŭ 271 contribuabilĭ.

In comună sunt 3 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ (în fie-care cătun cîte una); 1 școală mixtă; 2 morĭ cu apă; 1 mașină de treerat; 4 heleștaie.

Numărul vitelor marĭ e de 1369 (363 caĭ și epe, 503 boĭ, 408 vacĭ și vițeĭ, 7 bivolĭ, 88 bivolițe), și al celor micĭ de 2312 (20 capre, 251 porcĭ, 2041 oĭ). Dintre locuitorĭ, 261 plugarĭ, 4 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 264 plugurĭ: 170 cu boĭ și 94 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 164 care și cărute: 90 cu boĭ și 74 cu caĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ sunt 170 și neîmproprietărițĭ, 101.

Comerciul se face de 4 cîrciumarĭ și 2 hangiĭ.

Crîngul-Ghicăĭ. (Vezĭ Crîngul, sat, jud. Ilfov).

Crîngul-Hoților, petec de *pădure,* de 200 hect., în județul Vlașca, pe proprietatea statuluĭ Comoara; depinde de ocolul silvic Ghimpați.

Crîngul-luĭ-Bot, *pădure,* pe te-

ritoriul com. Tîrgşorul-Noŭ, pl. Tîrgşorul, jud. Prahova.

Crîngul-Mare, *pădure,* în județul Mehedinți, pl. Blahnița; ține de com. rur. Vînjul-Mare.

Crîngul-Popeşti, *trup de pădure* a statuluĭ, în întindere de 15 hect., jud. Vîlcea, care, împreună cu trupurile Neagota şi Valea-luĭ-Neagu (750 hect.) şi Plăeţul (20 hect.), formează pădurea Romani, situată în com. Horezul, pl. Horezul.

Crîngul-Orliĭ, *pîrîŭ,* jud. Vîlcea, pl. Horezul. Se varsă în rîul Luncavățul, în raionul comuneĭ Măldăreşti.

Crîngul-Răŭ, *sat,* jud. Argeş, pl. Piteşti, pendinte de com. rur. Băbana.

Crîngul-Teiuluĭ, *numire* ce se maĭ dă de locuitorĭ *cătunuluĭ* Tîrgşorul-Noŭ, jud. Prahova. Se crede că i s'a dat această numire de la Crîngul-de-Teĭ, în marginea căruia s'a aşezat primele colibe. Acest nume l'a purtat oficial până la anul 1857.

Crînguleţele, *pădure,* cu o întindere de 120 hect., jud. Olt, situată la N.-V., pe teritoriul comuneĭ Şerbăneşti-d.-j., pl. Şerbăneşti, şi compusă din cer, tufă, arţar, corn şi ulm.

Crînguleţele, *vălcea,* jud. Olt, comuna Mărunţeĭ, plasa Siul-d.-s.

Crînguleţi, *trup din moşia* statuluĭ Netoţi-Trivalea, jud. Teleorman, pe care aŭ fost împroprietărițĭ în 1880 însurăţeĭ spornicĭ din comunele de prin prejur. E situat într'o vălcea, în partea de N.-V. a cătunuluĭ Netoţi-d.-s.

Crînguluĭ (Valea-), *izvor,* în județul Buzăŭ, com. Jugureni. Incepe din pădurea Nuci-Ghidieĭ, intră pe teritoriul com. Finţeşti, unde ia numele de Finţeasca şi se scurge în pîrîul Istăul.

Crînguluĭ (Valea-), *pădure,* în jud. Buzăŭ, com. Beceni, căt. Mărgăriţi; are 18 hect.

Crînguluĭ (Valea-), *şes,* în jud. Buzăŭ, comuna Mînzăleşti, căt. Bîşteni. E acoperit de fîneaţă şi livezĭ.

Crînguluĭ (Valea-), *vale,* în județul Buzăŭ, com. Beceni. Incepe de la Muchea-Vaciĭ-Crînguluĭ şi se scurge în Valea-Vaciĭ.

Crînguluĭ (Valea-), *vale,* pe proprietatea Stăneşti, pl. Marginea, jud. Vlaşca.

Crînguluĭ (Vălceaua-), *vălcea,* jud. Prahova, com. Teşila, pl. Peleşul; curge de la E. spre V. şi se varsă în gîrla Doftana, pe malul stîng, tot în comuna Teşila.

Crîngureanca, *deal,* pe care se află vie şi pădure, în județul Muscel, com. Budişteni, pl. Podgoria.

Crîngureanca, *pădure,* județul Muscel, pl. Podgoria, com. Ciulniţa, în întindere de 25 hect., compusă din stejar, fag şi carpen.

Crîngureanca, *pădurice,* județul Muscel, pl. Podgoria, com. Budişteni, în întindere de 10 hect., compusă din stejar, fag şi plop.

Crîngureanca, *pădurice,* județul Muscel, pl. Podgoria, com. Leurdeni, în întindere de 15 hectare.

Crîngurile, *com. rur.,* jud. Dîmboviţa, pl. Cobia. E situată pe cîmpia numită Crîngureni, în apropiere de pîrîul Răstoaca, care curge în partea de S. a comuneĭ. Această comună se învecineşte spre E. cu com. Gura-Foiĭ, spre V. cu Valea-Mare, spre N. cu Băduleşti şi spre S. cu Pătroaia. De Pătroaia se desparte prin rîurile Răstoaca şi Argeşul; de Băduleşti, Gura-Foiĭ şi Valea-Mare, prin şoseaua naţională Bucureşti-Piteşti.

In raionul acesteĭ comune este un pod, pe apa Răstoaca. Comuna Crîngurile se află la o mică distanţă de Găeşti, spre V. Se compune din treĭ cătune: Crîngurile-d.-j., Răteşti şi Crîngurile-d.-s., cu o populaţie de 1696 loc. Romînĭ. In această comună sunt treĭ bisericĭ şi o şcoală.

Crîngurile, *cătun,* pendinte de com. Strîmba, pl. Cîlniştea, jud. Vlaşca. E situat pe coasta dreaptă a apeĭ Neajlovuluĭ. Moşia este proprietatea Baronuluĭ Guillaume, zestraş al d-luĭ Em. Grădişteanu.

Are suprafaţa rămasă proprietăţeĭ de 620 hect., din care, pădure de şleaŭ şi de tufă 120 hect. S'a dat la 1864 la 49 locuitorĭ o suprafaţă de 194 hect. Aduce un venit anual de 20000 leĭ.

Aci este o moară, pe apa Neajlovuluĭ, cu două pietre, moară care se numeşte Şindrilita.

Este o biserică, zidită la 1856, deservită de 1 preot şi 1 dascăl. La această biserică, în 1888, s'a oficiat 18 botezurĭ, 11 căsătoriĭ şi 8 înmormîntărĭ.

Com. este departe de Bucureşti de 28 kil., iar de Giurgiŭ de 43 kil. Pe moşie trecea odinioară drumul poşteĭ între Giurgiŭ şi Bucureşti.

Aci este un pisc al dealuluĭ

Neajlovul care are vr'o 4 hect. de pădure de tufan, numită la Piscul-Ioneşti.

Crînguţa, *vale,* jud. Brăila, la N.-V. satuluĭ Ciocile, în hotarul com. Ciocile, despre jud. Buzăŭ.

Crîstanul, *deal,* în jud. Neamţu, com. Calul-Iapa, pl. Piatra-Muntele. E situat pe lîngă satul Iapa, în prelungirea dealuluĭ Chiliile.

Crîstea, *lac,* jud. Suceava, com. Stolniceni, în suprafaţă de 5 fălcĭ, pe şesul stîng al Siretuluĭ.

Crîşma-Mînzuluĭ, *deal,* în jud. Botoşani, com. Popouţi. Se prelungeşte spre E. şi intră pe teritoriul com. Mănăstireni. Numele se zice că-ĭ vine de la o cîrciumă ast-fel numită, ce se află pe coasta sa de N.

Crîşmeĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Suceava, com. Dolhasca.

Crîşmeĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Suceava, com. Dolhasca. Izvoreşte din dealul cu acest nume şi se pierde pe şesul Siretuluĭ.

Crocurile, *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Bîrsăneşti.

Croicea, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-j., com. rur. Jirovul; are 40 case.

Croici, *sat,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., comuna rurală Mătăsari.

Croitorari, *coastă,* jud. Prahova, com. Tîrleşti, pl. Teleajenul.

Croitorescu, *pisc,* jud. Vîlcea, com. Dobriceni, pl. Ocolul.

Croitori, *sat,* cu 26 fam., jud. Argeş, pl. Piteşti; face parte din com. rur. Gălăşeşti.

Croitori, *mahala,* în com. rur. Rudina, pl. Cloşani, jud. Mehedinţi.

Croitori, *mahala,* în com. rur. Părăuşani, pl. Mijlocul, judeţul Vîlcea. Aci e reşedinţa comuneĭ.

Croitori, *pisc,* jud. Vîlcea, com. Părăuşani, pl. Mijlocul, plantat cu pruni, merĭ, perĭ, nucĭ şi cireşĭ.

Croitori. (Vezĭ Fîntînele, judeţul Tutova).

Croitori, saŭ **Cerneasca,** *vale,* în jud. Vlaşca, ce merge prin Pĭetreşti-d.-s. şi dă în Neajlovul.

Croitorul, *deal,* jud. Tecuciŭ, pl. Nicoreşti. E situat în partea de E. a com. Matca.

Croitorul, *izvor,* în jud. Buzăŭ, com. Pănătăul, căt. Plăişorul; primeşte izvorul Limpede şi se scurge în Valea-Pănătăuluĭ.

Croitoruluĭ (Dealul-), *deal,* comuna Preajba, pl. Ocolul, jud. Dolj, pe lîngă care trece limita de N. a comuneĭ, către com. Pieleşti.

Croitoruluĭ (Pîrîul-). Vezĭ Hatia, jud. Suceava.

Croitoruluĭ (Podul-), *podeţ,* din sus de Mălini, jud. Suceava.

Cropteşti, *cătun,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s.; ţine de Siseşti-d.-s.

Croşna, *munte,* jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Tîrgul-Ocna, situat d'a dreapta Slăniculuĭ şi avînd o altitudine de 400 m.

Crovul, *com. rur.,* pl. Bolintinul, jud. Dîmboviţa, situată pe loc şes, la S. de com. Titu, între rîul Argeşul şi pîrîul Răstoaca. Această comună se compune din patru cătune: Crovul, Zidul, Voineşti şi Miuleşti, cu o populaţie de 3000 locuitorĭ Romînĭ. Locuitoriĭ se ocupă cu agricultura. In comună sunt 2 bisericĭ şi 1 şcoală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat. Pe apa Răstoaca este numaĭ o punte de trecut cu piciorul. Crovul se învecineşte spre E. cu com. Odobeşti, despărţindu-se prin Răstoaca şi unindu-se prin şoseaua comunală; spre V., cu com. Fundul-Păruluĭ, din jud. Vlaşca, despărţindu-se prin rîul Argeşul; spre N., cu Mărunţişul şi spre S. cu Potlogi.

Crovul, *cătun,* pendinte de com. Fundul-Păruluĭ, pl. Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca, situat pe marginea dreaptă a apeĭ Neajlovul, la extremitatea de N. a judeţuluĭ, spre limita judeţuluĭ Dîmboviţa, nu departe de rîul Argeş, se află pe proprietăţile Crovul şi Obislavi, fostă a Mitropolieĭ, carĭ se arendează împreună cu suma de leĭ 15780 anual.

Pe această proprietate se găsesc maĭ multe petece de pădure, în suprafaţă totală de 400 hectare, ce ţin de ocolul silvic Cîrtojani.

In 1864 s'aŭ împroprietărit aci 95 locuitorĭ cu 380 hect.

Aci e o moară, pe apa Argeşuluĭ.

Este la depărtare de 12 kil. de staţia de drum de fer Titu, de Bucureşti de 40 kil.; iar de Giurgiŭ de 82 kil.

Sunt multe pometurĭ în acest cătun şi în special prune, din care se face rachiŭ.

Locuitoriĭ se ocupă maĭ mult

cu cărăuşitul. Locul este steril şi maĭ mult argil calcaros, puţin productiv.

Crovul, *cătun,* pendinte de com. Copaciul, pl. Călniştea, judeţul Vlaşca. Moşia este proprietatea zestrală a d-neĭ Mihail Balş, fostă a d-luĭ V. Gugiu şi fostă înainte de 1836 a paharniculuĭ Ienache Arion.

Este situat pe apa Călniştea la mijlocul plăşeĭ cu acelaşĭ nume, departe de Bucureşti şi Giurgiŭ de 46 kil.

Suprafaţa totală a moşieĭ este de 926 hect.

La 1864 s'a dat la 122 locuitorĭ suprafaţa de 242 hect. Are 2 petece de pădure de stejar în suprafaţă de 101 hect.

Este o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 dascălĭ. Ţine de parohia Crovul.

Cruce (La-), *loc,* jud. Suceava, spre S. şi la 150 m. de mănăstirea Rîşca, unde se află şi acum o cruce despre care tradiţia spune că ar fi ţinînd locul unuĭ fost schit Bogdăneşti.

Cruce (La-), *loc izolat,* din sus de mănăstirea Arnota, nu departe de marginea uneĭ prăpăstiĭ ce dă drept în rîul Bistriţa, jud. Vâlcea. Aci, se zice, ar fi fost o cruce mare de piatră, săpată cu slove, pe care ar fi aşezat-o Mateiŭ Basarab de odată cu zidirea mănăstireĭ, dar acum vre-o 90 de anĭ, crucea s'a surpat de oamenii carĭ căutaŭ comorĭ şi s'a prăvălit în vale, unde nu s'a maĭ găsit.

Loculuĭ aceluia, locuitorii de prin prejur îĭ zic «La-Comorĭ».

Cruce (Movila-cu-), *movilă,* în com. Luciul, jud. Buzăŭ, în apropiere de moară.

Cruce (Movila-cu-), *movilă,* în com. Boldeşti, cât. Grădiştea, judeţul Buzăŭ, avînd o vechie cruce de piatră.

Crucea, *sat,* în marginea de E. a comuneĭ Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi, situat pe podişul dealuluĭ Crucea, pe văile Crucea şi Tălpăria. Şi a luat numele de la dealul Crucea. E înfiinţat din anul 1879, de la împroprietărirea făcută de stat însurăţeilor. Are o suprafaţă de 1100 hect. şi o populaţie de 152 familiĭ, saŭ 731 locuitorĭ Romînĭ, veniţĭ de prin diferite localităţĭ, cu osebite obiceiurĭ. Are o scoală întreţinută de comună, înfiinţată în anul 1885, şi frecuentată de 23 elevĭ.

Numărul vitelor e de 1692 capete, din carĭ: 583 vite marĭ cornute, 57 caĭ, 842 oĭ şi 210 rîmătorĭ.

Crucea, *sat,* pe moşia şi în comuna Broşteni, judeţul Suceava, trăgîndu-şĭ numele de la crucea ce se formează prin vărsarea pîraielor Crucea şi Bărnărelul, în Bistriţa. Aşezat pe ambele ţărmurĭ ale Bistriţeĭ şi ale pîraielor Crucea şi Caseĭ, spre N.-V., şi la 22 kil. de satul de reşedinţă. Maĭ înainte Crucea cu Cojoci şi Chirilul forma o comună a parte.

Are o populaţie de 139 familiĭ, saŭ 540 suflete (266 bărbaţĭ şi 264 femeĭ), printre carĭ sunt şi 10 ţiganĭ. Contribuabilĭ sunt 108. Locuesc în 150 case. In Crucea este o cîrciumă şi o băcănie.

Improprietărițĭ la 1864 sunt 12 fruntaşĭ, 39 pălmaşĭ şi 19 codaşĭ, stăpînind 340 fălcĭ, afară de ceĭ cu cîte 10 prăjinĭ.

Drum principal e numaĭ cel ce duce la Broşteni şi la Răraŭ, şi acel ce duce la Dorna, dar care e foarte puţin frecuentat.

Are o biserică de lemn, cu hramul Sf. Impăraţĭ Constantin şi Elena, clădită de M. S. Regele, la 1880, deservită de preotul din Cojoci şi o şcoală rurală mixtă, condusă de un învăţător, plătit de stat, înfiinţată la 1864 şi aşezată într'un local, făcut danie de M. S. Regele; e frecuentată de 41 elevĭ.

La 1803, «Crucea, a clirosuluĭ din Bucovina, numără 70 liuzĭ, cu 732 leĭ anual» («Uricariul», de T. Codrescu, vol. VII, pag. 255).

Crucea, *baltă,* pl. Jiul-d.-j., com. Grindeni, jud. Dolj, cu întindere de 10 pogoane.

Crucea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Bîrsăneşti, acoperit în parte cu viĭ.

Crucea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Bereşti.

Crucea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Bistriţa-d.-s., lîngă muntele Cristoiul.

Crucea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s., com. Băsăşti, situat la N. satuluĭ Hăineala.

Crucea, *deal,* jud. Bacăŭ, plasa Tazlăul-d.-s. de pe teritoriul comuneĭ Solonţul; desparte apele Solonţuluĭ de ale Pîrîuluĭ-Schituluĭ.

Crucea, *movilă,* jud. Brăila, la N. satuluĭ Nazîrul, tăiată în 2 de şoseaua Brăila-Focşani.

Crucea, *movilă,* jud. Brăila, la N.-V. de satul Chiscani, aproape de şoseaua Brăila-Călăraşi.

Crucea, *movilă,* jud. Dolj, plasa Balta, com. Comoşteni, în dreptul căreia este un pod stătător de lemn pe rîul Jiul.

Crucea, *punct* înalt şi *cruce,* la jumătatea drumuluĭ dintre băile Pucioasa şi băile Vîlcana, jud. Dîmboviţa.

Crucea, *deal,* continuarea Dealuluĭ-Popeĭ, de pe teritoriul satuluĭ Căueşti, com. Roşcani, pl. Turia, jud. Iaşi

Crucea, *deal,* numit ast-fel după o cruce de hotar ce se află pe dînsul. Se întinde pe teritoriul satuluĭ Oneşti, comuna Şipotele, plasa Bahluiul, judeţul Iaşi.

Crucea, *deal,* se întinde la V. spre E., în partea despre N. a satelor: Horleştiĭ-Domniţeĭ şi Horleştiĭ-Catoliciĭ, comuna Cucuteni, plasa Stavnicul, jud. Iaşi. Pe acest deal sunt viile locuitorilor din satele arătate.

Crucea, *deal,* străbate partea de N. a com. Gropniţa, pl. Copoul, jud. Iaşi, în direcţiune de la V. la E. Şĭ-a luat numele de la o cruce mare de lemn, aşezată pe dînsul de către un proprietar. Pe podişul acestuĭ deal se face cultură bogată de cereale.

Crucea, *deal.* Vezĭ Dealul-Mare, pl. Cîrligătura, jud. Iaşi.

Crucea, *movilă.* (Vezĭ, Dorneĭ (Movila-), com. Belceşti, pl. Bahluiul, jud. Iaşi.

Crucea, *munte,* în jud. Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., pe teritoriul comuneĭ rurale Schela-Cladoveĭ.

Crucea, *deal,* în jud. Neamţul, com. Cîrligi, pl. Piatra-Muntele, situat spre S.-E. de satul Cîrligi, în prelungirea dealurilor Şerbeşti.

Crucea, *deal,* în jud. Prahova, com. Ceptura, pl. Cricovul.

Crucea, *deal,* cu o vedere frumoasă, între Horodniceni şi Răbîia, jud. Suceava.

Crucea, *pisc,* jud. Vîlcea, com. Dozeşti, pl. Cerna-d.-j.

Crucea, *moşie,* situată în comuna Fundeni, judeţul Tecuciŭ. Are o suprafaţă de 241 hect. Este supusă adese-orĭ la inundaţiile Siretuluĭ.

Crucea, *pîrîŭ,* izvoreşte din dealul Crucea, com. Sîrca, pl. Cîrligătura, jud. Iaşĭ şi se varsă în pîr. Obrijanca, din com. Sineşti.

Crucea, *pîrîŭ,* ce udă satul cu acelaşĭ nume, jud. Suceava. Izvoreşte de sub Tarniţa şi, după un curs de peste 4500 metri, se varsă în Bistriţa. Are de afluent Pîrîul-Omuluĭ mărit cu Pîrîul-Opiuluĭ.

Crucea, *pîrîŭ,* mic afluent al Rîşcuţeĭ, în com. Bogdăneşti, jud. Suceava.

Crucea, *poiană,* în jud. Muscel, com. Coteşti, plasa Rîurile.

Crucea, *vad,* jud. Brăila, pe unde drumul Cazasul-Vădeni coboară muchea Baldovineşti, la $3^1/_2$ kil. spre N. de satul Cazasul.

Crucea, *vale,* în jud Iaşi, com. Gropniţa, pl. Copoul. Şĭ-a luat numele de la dealul ce o formează; în capătul eĭ se află un iaz numit Lăpătoaia.

Crucea (Izvorul-), *izvor de apă minerală,* pe teritoriul cătunuluĭ Sărişorul, com. Şarul-Dorneĭ, pl. Munteluĭ, jud. Suceava.

Acest izvor important este situat între 47^0 şi 48^0 latitudine nordică şi 43^0 şi 44^0 longitudine estică, la o altitudine de 835 m. d'asupra niveluluĭ măriĭ, după datele determinate de d-rul Bernad Lendway, directorul Institutuluĭ Chimic Universitar, în lucrarea asupra Dorneĭ, din care extragem aceste note.

Izvorul-Crucea îşĭ ĭea naştere pe partea rîuleţuluĭ Sărişorul, piscul Şarul, aproape 200 m. N.-E. de la gura uneĭ ruine de auripigment şi realgar, cunoscută de aproape 100 de anĭ.

Terenul de aci e cu desăvîrşire muntos; apare, icĭ-colo, cîte un platoŭ de păşune întrerupt cu văĭ şi văişoare şi rîurĭ plutabile. Gismentele carĭ predomină acest teren sunt gismente arsenicale de realgar şi auripigment, carĭ formaŭ o mină exploatată deja pe la 1790 de neindigenĭ şi pusă atuncĭ sub paza unuĭ pichet de soldaţĭ austriacĭ, pentru a opri lumea profană a lua din mineralele arsenifere, fiind toxice.

Comunicaţiunea de la localitatea Izvoruluĭ-Crucea, este uşor de efectuat pe jos, călare saŭ cu trăsura în toate direcţiunile.

Temperatura aeruluĭ la razele soareluĭ + 35 C. şi la umbră + 28 C. Dimineaţa şi seara e răcoare.

Ploile sunt de scurtă durată; uraganele şi furtunele sunt foarte rarĭ. Toamna este maĭ constantă; se întinde până în Noembrie.

Grosul masivuluĭ de aci, ca şi în întreaga regiune din jur, este constituit de formaţiunea cretacee. Un rol important în geneza apeĭ acestuĭ izvor se poate atribui în prima ordine

calcaruluĭ jurasic și, în a doua ordine, realgaruluĭ.

Izvorul-Crucea are scurgerea spre E. și e adăpostit spre N.-E. de vîrful munteluĭ Șarul. De la sorginte și până la vîrf, piscul prezintă o diferință de altitudine de 78 m. Sorgintea e acoperită cu un tavan de grinzĭ și basinul e necimentat, de formă sferică.

Apa din acest basin se prezintă limpede, încoloră, cu efervescența spontanee, emanînd numeroase bule de un gaz încolor și inodor. Gustul apeĭ este pronunțat, dar plăcut, acrișor și ințepător, de loc amar, nicĭ stiptic, dar slab sălciŭ. Reacțiunea asupra turnesoluluĭ este pronunțat acidă. Expusă influențeĭ aeruluĭ ambiant, în un loc deschis, se observă, după un timp maĭ îndelungat, o opalescență, iar pe fund se depune un precipitat floconos de o coloare portocalie, compus din arseniat și fosfat de fier peroxyd.

Densitatea apeĭ acestuĭ izvor este de 1,00481 (făcută cu picnometru), temperatura apeĭ fiind de + 7 R. și a aeruluĭ ambiant de + 8 până la 10 C.

In urma determinărilor și a dozărilor efectuate, d-rul Bernad a ajuns la convingerea că apa Izvoruluĭ-Crucea este o apă gazoasă (bicarbonată), alcalină-arsenicală.

Debitul izvoruluĭ în 24 de ore întrece 28000 litrurĭ.

Apa vine dintr'o adîncime de peste 180 m. Această geneză garantează o durată lungă izvoruluĭ, o emergință abondentă, chiar profuză.

Crucea (Vîrful-), *vîrf de deal*, situat la N. de cătunul Bogdănești, com. Gornetul-Cuib, pl. Podgoria, județul Prahova, acoperit cu pădure. S'a numit ast-fel, pentru-că pe lîngă acest vîrf fiind trecătoare la Poiana-Capaciuluĭ (comuna Opăriți), s'a pus pe dînsul în semn, o cruce.

Crucea-Brăcăcĭ, *localitate*, din comuna Păcureți, pl. Podgoria, jud. Prahova, unde gîrla Turbure se unește cu pîr. Sărățelul.

Crucea-Danciuluĭ, *movilă*, jud. Brăila, la sudul comuneĭ Ulmul.

Crucea-de-Copaciŭ, *loc*, în jud. Mehedinți, pl. Motrul-d.-j., pe teritoriul com. rur. Strehaia.

Crucea-de-Jos, *com. rur.*, în jud. Putna, pl. Zăbrăuțul.

Comuna Crucea-d.-j. este situată pe podișul format din malul Șușițeĭ și se întinde aproape până in tîrgul Panciul.

Distanța comuneĭ de reședința sub-prefectureĭ e de $^1/_2$ kil., iar de capitala județuluĭ de $27^1/_2$ kil.

Marginile aceste comune sunt: la N., Panciul; la S., Șușița, care o desparte de com. Țifești; la N.-V., comuna Crucea-d.-s.; iar la V. pîrîul Șușița, care o desparte de com. Clipicești.

Comuna Crucea-d.-j. se compune din cătunele Crucea-d.-j., Dumbrava și Satul-Noŭ.

Populația comuneĭ, după cel din urmă recensimînt, e de 401 familiĭ, saŭ 1493 suflete (763 bărb. și 730 femeĭ). Această populație se împărțea ast-fel: 697 neînsurațĭ (358 bărbațĭ și 339 femeĭ), 700 însurațĭ, 94 văduvĭ (54 bărbațĭ și 40 femeĭ); 1479 Romînĭ și 14 de diferite naționalitățĭ; 1479 ortodoxĭ și 14 mozaicĭ; 302 agricultorĭ, 1 meseriaș, 10 comercianțĭ, 12 avînd profesiunĭ libere, 130 muncitorĭ și 57 servitorĭ.

Știŭ carte 225 persoane (200 bărbațĭ și 25 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 455.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în cătunul Crucea-d.-j. și una filială, cu hramul Sf. Nicolae, în satul Dumbrava. Satul-Noŭ face o parohie a parte, avînd o biserică parohială, cu hramul Sf. Ioan.

Contribuabilĭ sunt 411.

Budgetul comuneĭ, pe anul financiar 1893—94, a fost la veniturĭ de 9299,69 leĭ și la cheltuelĭ de 9201 leĭ.

Vite sunt 1586, din carĭ: 406 boĭ, 103 vacĭ, 57 caĭ, 666 oĭ, 66 capre și 288 porcĭ.

In anul 1893 s'a cultivat 1147.50 hect. viĭ, care aŭ produs 38867 hectol. vin, în valoare de 893,941 leĭ.

Sunt 106 stupĭ de albine.

Stabilimente: 7 de băuturĭ spirtoase, 1 pescărie, 1 brînzărie, 5 măcelăriĭ, 4 fierăriĭ, 37 fabricanțĭ de rachiŭ și 9 comercianțĭ diferițĭ.

Circulațiunea în comuna Crucea-d.-j. se face prin șoseaua comunală Panciul-Podul-Șușița și prin șoseaua Panciul-Mărășești, punînd comuna în legătură cu stațiunea căeĭ ferate Mărășești.

Crucea-de-Jos, *cătun*, în jud. Putna, com. cu același nume, pl. Zăbrăuțul. Este situată pe podișul format din malul Șușițeĭ.

Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea, pentru care comuna cheltuește anual 100 leĭ.

Crucea-de-Jos, *moșie* a statuluĭ, pe teritoriul comuneĭ cu același nume, jud. Putna. A fost arendată cu 4757 leĭ anual, în 1885. Aparținea mănăstireĭ Bogdana. Acum moșia a fost parcelată în 32 loturĭ și vîndută țăranilor conform legiĭ din 1889. Supra-

fața totală e de 156 hect. 7599 m. p. Bunurĭ micĭ: o grădină de zarzavat, izlazul grădineĭ şi locul imaşuluĭ, 14 hect. 961 m. p.; cariera de pietriş, 1 hect. 7861 m. p.; albia Şuşiţeĭ, 14 hect. 6282 m. p.; şoseaua Tecuciŭ-Panciul, 7860 m. p.; şoseaua Bizicheşti-Ciuşlea, 2400 m. p.

Crucea-de-Jos, *parohie*, formată din căt.: Crucea-de-Jos şi Dumbrava. Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în Crucea-de-Jos, şi una filială, cu hramul Sf. Nicolae în Dumbrava. Comuna cheltueşte cu ele 100 leĭ anual.

Crucea-de-Piatră saŭ **Borzeşti-Răzeşi**, *sat*, jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j. Face trup cu satul Borzeşti, numit ast-fel de la Crucea-de-Piatră, care este în curtea bisericeĭ. Este situat de a dreapta Trotuşuluĭ. In vechime purta numele de Bobul, după numele dealuluĭ pe coasta căruia este aşezat. Legenda spune că această cruce, înaltă de 2 metri, a fost pusă de Ştefan-cel-Mare pe mormîntul uneĭ rude ale sale. Se văd urmele uneĭ inscripţiĭ slavoneştĭ.

Crucea-de-Piatră saŭ **Călugăreni-Mănăstirea**, *cătun*, pendinte de com. Uzunul, judeţul Vlaşca, pl. Călniştea, situat pe dealurile din coasta dreaptă a apeĭ Călniştea.

Este proprietate a statuluĭ.

Aci s'a dat la 1864 locuitorilor împroprietăriţĭ în număr de 72, o suprafaţă de 216 hect.

In 1882 s'a maĭ dat la 15 însurăţeĭ şi la şcoală, o suprafaţă de 92 hect.

Este şi o pădure de stejar în suprafaţă de 600 hect., dependinte de ocolul silvic Comana.

Şĭ-a luat numirea de la crucea de piatră, ridicată cu ocazia facereĭ podurilor peste Călniştea de Şerban Cantacuzino Voevod, la 1682, după obiceiul timpuluĭ de atuncĭ care se urmează şi azĭ pe la sate; locuitoriĭ, cînd fac podurĭ saŭ puţurĭ, ridică şi crucĭ în amintirea acelor lucrărĭ, crucĭ pe care se scrie numele celor ce aŭ contribuit saŭ aŭ luat parte la acele construcţiĭ.

Pe crucea de piatră ce stă încă şi azĭ la dreapta şoseleĭ Giurgiu-Bucureşti, restaurată la 1876 de guvern, stă scris:

«Sfînta aceasta şi de viaţă aducătoare cruce, ridicată este de prea luminatul Domn Şerban Cantacuzino Voevod, nepot al bătrînuluĭ Şerban Basarab... şi pomenire vecinică înalţă... este la capul acestuĭ frumos şi minunat pod carele însuşĭ împreună şi cu iubitul săŭ fiŭ... la lucrarea luĭ şi cate...

Pentru ca şi MărieĬ Sale în vecĭ pomenire şi mulţumire să fie şi să-Ĭ rămîe luĭ şi DoamneĬ luĭ Maria, şi coconilor făcutu s'aŭ dar acest pod şi această domnească cruce s'aŭ ridicat într'al patrulea an al domnieĭ sale la anul de la zidirea lumeĭ... meşiţa Octombre din zi... dar ridicarea acesteĭ cinstite şi de viaţă făcătoare crucĭ arată osteneala şi strădania facereĭ acestuĭ mare şi temeinic pod întru vecĭnica pomenire, iar luminatuluĭ acesta... precum în cea faţă s'aŭ zis, iar în aceste alte feţe scrisu-s'aŭ întru pomenire şi cinstiţiĭ boerĭ MărieĬ Sale carĭ s'aŭ întîmplat la facerea poduluĭ acestuia împreună cu a lor Doamne... dus cu multă strădanie şi osteneală de la începerea poduluĭ pănă la sfîrşit pe nume sunt aceştia: Radu Năsturel vel Ban, Radu Bălăceanu vel Vornic, Grigore Grădişteanu vel Logofăt, Vlad Cocorescu biv-vel logofăt, Constantin Brîncoveanu vel Spătar, Iordache Cantacuzino vel Stolnic, Alexandru biv-vel Stolnic, Mihaiŭ biv-vel pitar, Tănase vel armaş, Constantin Bălăceanu, vel Aga, Şerban ot Logofăt, Fiere ot Vistier, Şerban, Căza lefegiĭ, Pîrvul Creţulescu, ot Postelnic, fiind împreună toate breslele şi aĭ curţiĭ drept aceea s'aŭ scris ca să fie în vecĭnica pomenire.»

Crucea-de-Piatră, *deal*, jud. Vîlcea, pl. Ocolul, com. Titireciŭ, numit ast-fel, pentru că acolo este o vechĭe cruce de piatră. Este la depărtare de 1 kil. spre N., de vatra satuluĭ.

Crucea-de-Piatră, *loc izolat*, lîngă şoseaua naţională Botoşani-Hîrlăul, în partea de N.-E. a satuluĭ Deleni, jud. Botoşani, com. Deleni, nu departe de pîrîul Velniţa-Vechĭe. Aicĭ este o cruce de piatră, fixată cu un capăt în pămînt; legenda spune, că acolo, ar fi îngropat un viteaz căpitan din vreme depărtată.

Crucea-de-Sus, *com. rur.*, în jud. Putna, pl. Zăbrăuţuluĭ.

Comuna Crucea-de-Sus este aşezată maĭ la deal de Panciŭ, dar pe acelaşĭ podiş şi despărţită în 2 de pîrîul Hăuliţa.

Distanţa com. de capitala jud. e de 28 1/2 kil., iar de reşedinţa sub-prefectureĭ, de 1/2 kil.

Marginele acesteĭ comune sînt: la N. şi la N.-E. pîrîul Zăbrăuţul, care o desparte de comunele Moviliţa şi Diocheţi; la E. pîrîul Zăbrăuţul şi cu comuna Panciŭ; la S. comuna Crucea-de-Jos şi pîrîul Şuşiţa; la V. Şuşiţa; iar la N.-V. Străoani-de-Sus şi de-Jos.

Comuna Crucea-de-Sus e formată din cătunele Chicera şi Neicu.

Populaţia comuneĭ, după cel din urmă recensămînt, e de 510 capĭ de fam., în total 1631 sufl. (826 bărbaţĭ, 805 femeĭ). Această populaţiune se împărţea ast-fel: 811 neînsuraţĭ (421 bărbaţĭ, 390 femeĭ) 732 însuraţĭ, 86 văduvĭ (38 bărbaţĭ şi 48 femeĭ) şi 2 divorţaţĭ, (1 bărbat şi 1 femee); 1619 Romînĭ şi 12 de diferite naţionalităţĭ; 1619 ortodoxĭ şi 12 mozaicĭ; 350 agricultorĭ, 21 meseriaşĭ, 4 comercianţĭ, 10 avînd profesiunĭ libere, şi 18 servitorĭ.

Ştiŭ carte 180 persoane (171 bărbaţĭ şi 9 femeĭ.)

Numărul caselor de locuit e de 418.

Are 2 biericĭ parohiale, una în satul Chicera cu hramul S-ţiĭ Voevozĭ şi a doua în Neicu, cu hramul Adormirea.

Instrucţiunea publică se predă într'o şcoală mixtă, frecuentată de 47 copiĭ (45 băeţĭ şi 2 fete), din 211 copiĭ (113 băeţĭ, 98 fete) cu vîrstă de şcoală. Comuna vine în ajutorul şcoaleĭ cu 455 leĭ anual.

Comuna numără 318 contribuabilĭ, adecă 1 la 5.12 locuitorĭ. In anul 1886 nu eraŭ de cît 272 contrib., iar în 1869, 275.

Budgetul, pe anul financiar 1893/94, a fost următorul: veniturĭ 5841,51 leĭ; cheltuelĭ 5682,67 leĭ.

In alţĭ anĭ, budgetul de veniturile şi cheltuelile com. era: In 1885/86, la veniturĭ 3714 şi la cheltuelĭ 3708 leĭ, iar în 1868/69 la veniturĭ 7226.

Numărul cultivatorilor este de 42.

Vite sunt: 952, din carĭ: 277 boĭ, 105 vacĭ, 137 caĭ, 65 oĭ, 3 capre şi 365 rîmătorĭ.

In anul 1893, s'a cultivat 404 hect. cu viĭ, producînd 8080 hectol., în valoare de leĭ 185840.

In acelaşĭ an se aflaŭ în comună 38 stupĭ de albine.

In com. sunt: 8 stabilimente de băuturĭ spirtoase; 39 fabricanţĭ de rachiŭ de prune; 4 fierăriĭ; 2 rotăriĭ; 2 morĭ; 4 comercianţĭ diverşĭ.

Diferite drumurĭ neşoseluite pun Crucea-de-Sus în legătură cu Panciŭ, Crucea-de-Jos, Străoani-de-Jos şi de-Sus.

De aci se trage familia Catargiŭ, curgătorĭ din Toader Catargiŭ şi Sanda Catargioaia.

Crucea-din-Copaciŭ, *munte,* în jud. Buzăŭ, com. Vintilă-Vodă. E acoperit de pădurea cu acelaşĭ nume, ce face parte din pădurea Vintilă-Vodă.

Crucea-din-Silişte, *cruce,* jud. Dolj, pl. Jiul-d.-s., com. Scăeşti, care arată locul altaruluĭ bisericeĭ, al unuĭ sat odinioară regulat, care din cauza inundaţiilor rîuluĭ Jiul, s'a mutat maĭ departe.

Crucea-Găinaruluĭ, *loc,* numit ast-fel în pl. Blahniţa, judeţul Mehedinţi, pe teritoriul com. rur. Batoţi.

Crucea-Giurchi, *sat,* în judeţul Ialomiţa, pl. Borcea, pendinte de comuna Mihaiŭ-Viteazul. Este situată la 4 kil. spre N.-E. de satul de reşedinţă.

Aci se află 40 case şi bordee.

Crucea-Impuşcată, *localitate,* jud. Brăila, pe hotarul de N. al comuneĭ Scorţarul-Noŭ, pe Buzeelul-Sec de pe ţărmul stîng al Buzăuluĭ, la aproape 7 kil. spre N. de satul Scorţarul-Noŭ.

Crucea-Inaltă, *semn de hotar,* dintre comunele Peretul şi Bogdana, jud. Telorman, pe vechiul drum al Zimniceĭ.

Crucea-luĭ-Barcan, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistriţa-d.-j., de pe teritoriul comuneĭ Călugăra-Mare.

Crucea-luĭ-Chiriţă, *semn de hotar,* pe moşia Nanovul, judeţul Teleorman.

Crucea-luĭ-Neagoe, *punct de hotar,* la N.-E. de com. Măgureni, jud. Telorman; desparte acestă moşie de moşia Măldăĭeni, din plasa Tîrguluĭ.

Crucea-luĭ-Pavel, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Măgura, pe hotarul despre com. Grăjdana, în al căreia vîrf se află o vechie cruce de lemn. Are o poziţiune frumoasă.

Crucea-luĭ-Şarpe, *movilă* şi semn de hotar, la N.-V. moşieĭ Meri, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman.

Crucea-luĭ-Trocan, *loc,* în jud. Mehedinţi, între hotarul com. rur. Ilovăţul, din plaiul Cerna şi com. rur. Şovarna-d.-s., din plaiul Cloşani, unde Tudor-Vladimirescu a ucis pe Trocan.

Crucea-Lupuluĭ, *punct* de hotar, în jud. Teleorman, pe moşia Viişoara, spre N.-E., unde se mărgineşte cu moşia Piatra.

Crucea-Nouă, *punct trigonometric* de observaţie, lîngă oraşul Ploeşti, jud. Prahova.

Crucea-Pîrlită, *loc,* în jud. Mehedinţi, pl. Cîmpul, pe teritoriul com. rur. Cujmirul.

Crucea-Popii, *loc,* cu vie şi livede de prunĭ, situată în com. Ţigăneşti, plasa Podgoria, jud. Muscel.

Crucea-Protopopuluĭ, *loc izolat,* în jud. Muscel, com. Goleşti, pl. Podgoria.

Crucea-Raduluĭ, *loc şes,* în jud. Tecuciŭ, la E. de valea Călmăţuiul, raionul com. Barcea, pl. Bîrlad.

Crucea-Regeluĭ, *cruce de piatră,* frumos lucrată, înălţată pe vîrful munteluĭ Miliceşti, între Slănicul şi Telega, jud. Prahova, în semn că M. S. Carol I, Domnul Romîniei, a făcut aci

o mică staţiune cu ocaziunea vizităreĭ Ocnelor în anul 1866.

Crucea-Roşie, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Dagîţa, spre N.-V. de satul Dagîţa.

Crucea-Roşie, *ramură de munţĭ,* în jud. Neamţu, com Pîngăraţi, pl. Piatra-Muntele. Se detaşează din hotarul Transilvanieĭ, la locul unde se numeşte Poiana-Crucea-Roşie, între muntele Torogleş şi Meleghavaş, şi se îndreaptă spre E.-N., desfăcîndu-se în maĭ multe ramurĭ: Bourul, Bîtca-de-Piatră, mărginite în partea despre N. de pîrîul Aţa, iar despre S. de pîrîul Brateşul, până în pîrîul Tarcăul.

Inălţimea sa în unele piscurĭ, atinge 1200 m. Vezĭ Poiana-Crucea-Roşie.

Crucea-Spineanuluĭ, *platoŭ,* pe teritoriul satuluĭ Padeşul, din jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Negoeşti. Aci se păzeaŭ primele străjĭ ale luĭ Tudor-Vladimirescu din apropierea redutelor ce se văd în cîmpia Padeşuluĭ.

Crucea - Stancului, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., de pe teritoriul com. Bereşti.

Crucea-Sticleĭ, *movilă,* în jud. Brăila, la 2 kil. spre S.-E. de tîrla Băjani, din com. Vizirul.

Crucea-Tomiĭ, *munte,* în jud. Suceava, com. Mălini.

Crucea-Tomiĭ, *pisc* de *munte,* între Rîşca şi Rîşcuţa, jud. Suceava. E acoperit cu pădure de brad.

Crucea - Trăsnită, *movilă,* în judeţul Brăila, la 500 m. spre N.-E. de satul Mareş, din com. Surdila-Găiseanca.

Crucea-Trăsnită, *semn* de *hotar,* în jud. Teleorman, la S. de Crucea - Inaltă, tot pe vechiul drum al Zimniceĭ, pe cîmpia dintre comunele Plosca şi Bogdana.

Crucea - Ţiganuluĭ, *punct* de *hotar,* în jud. Teleorman, la N.-V. com. Viişoara, în hotarul acesteĭ comune cu comuna Piatra, pe un pisc.

Crucea-Vladuluĭ, *punct* de *hotar,* în jud. Teleorman, pe moşia Măgureni saŭ Ciocanul, la N.-V.

Cruceanul, *sat,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, spre S. de satul Vinderei în marginea de S.-E. a judeţuluĭ.

Are 126 locuitorĭ, carĭ locuesc în 30 case. Ştiŭ carte 23 de persoane.

Se cultivă aci gîndacĭĭ de mătase.

Cruceanul, *schit,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, cătunul Cruceanul.

Cruceanul, *moşie,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, proprietatea statuluĭ, arendată în ultimul period cu 1441 leĭ, 40 banĭ anual.

Cruceanul, *pădure,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, pe moşia cu acelaşĭ nume, în întindere de 20 hect.; este proprietatea statuluĭ.

Cruceanul, *pîrîiaş,* în jud. Tutova, pl. Tîrgul, com. Vinderei, care se varsă în Hobana.

Cruceĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Botoşani, com. Mănăstireni, pl. Tîrgul.

Cruceĭ (Dealul-), *deal,* se prelungeşte deasupra satuluĭ Hilişeul-Gafencu, com. Hilişeul, pl. Coşula, jud. Dorohoiŭ.

Cruceĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Dorohoiŭ. Se întinde pe teritoriul satuluĭ Păltinişul, com. cu acelaşĭ nume, pl. Prutul-d.-j.

Cruceĭ (Dealul-), *deal,* în centrul com. Jupîneşti, plasa Rîul-Doamneĭ, jud. Muscel, pe malul stîng al văieĭ Aninoasa.

Cruceĭ (Dealul-), *deal* cultivabil, lîngă satul Foră̦şti, judeţul Suceava.

Cruceĭ (Dealul-), *parte,* din spre pîrîul Părăuţul, a *dealuluĭ* Brusturi, judeţul Suceava. Tradiţia spune că, cu maĭ bine de un veac şi jumătate, acest deal a fost bătut de piatră 7 anĭ de-a-rîndul.

Doĭ călugărĭ sfătuiră oameniĭ să facă maslu în fie-care an d'asupra luĭ, în ziua de Izvorul-Maiceĭ-Domnuluĭ.

Ceĭ povăţuiţĭ puseră o cruce în acel loc şi de atuncĭ până acum, în ziua arătată, toţĭ locuitoriĭ de prin satele învecinate se strîng pe Dealul-Cruceĭ şi, după slujba preoţilor, prăznuesc, mîncînd şi petrecînd.

Cruceĭ (Dealul-), *deal,* în jud. Vasluiŭ. Se întinde la S. satuluĭ Suhuleţul, com. cu acelaşĭ nume, pl. Fundurĭ. Şĭ-a luat numele de la două drumurĭ ce se întîlnesc pe vîrful luĭ în formă de cruce.

Cruceĭ (Genunea-), *genune,* în jud. Suceava, maĭ sus de gura pîrîuluĭ Crucea, din com. Broş-

teni, unde Bistriţa e foarte adîncă şi lină.

Cruceĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ urbane Chilia-Vechĭe, situată în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ, la 500 metri spre E. de Chilia-Vechĭe. Este punct trigonometric de observaţie de rangul al 3-lea. Este artificială, acoperită cu verdeaţă şi are o cruce în vîrf, de unde şi numele eĭ.

Cruceĭ (Muchea-), (Crucea-luĭ-Gherase), *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Ruşiavăţul, cătunul Tega. E acoperită de izlaz.

Cruceĭ (Piciorul-), *pîrîiaş,* în jud. Neamţu.

Cruceĭ (Piscul-), *culminaţie* a *munteluĭ* Ursoaia, din com. Mlăjetul, jud. Buzăŭ.

Cruceĭ (Pîrîul-), *pîrîŭ,* în jud. Botoşani. Izvoreşte din Dealul-Velniţeĭ, com. Slobozia - Secătura şi se varsă în pîrîul Cornaciul, afluent al Miletinuluĭ.

Cruceĭ (Pîrîul-), mic *afluent* al Bistriţeĭ, în com. Fărcaşa, jud. Suceava.

Cruceĭ (Podul-), *şes,* în judeţul Buzăŭ, com. Grăjdana, căt. Miluiţi, în pădurea Barbu.

Cruceĭ (Poiana-), *poiana,* pe valea rîuluĭ Teleajenul, comuna Măneciul - Ungureni, plaiul Teleajenul, jud. Prahova.

Cruceĭ (Şesul-), *şes,* prin care curge Pîrîul-Cruceĭ, în comuna Slobozia - Secătura, pl. Coşula, jud. Botoşani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* între dealurile Valea-Cruceĭ şi Unţeiul, com. Popouţi, pl. Tîrgul, jud. Botoşani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* în jud. Prahova. Izvoreşte de la N. de com. Teişani, pl. Teleajenul; se împreună cu Valea-Bîrzeĭ şi amîndouă daŭ în Valea-Dragomir, care se varsă în rîul Teleajenul, la E. de com. Teişani.

Cruceĭ (Valea-), *vale,* în jud. Vasluiŭ, formată prin prelungirea Dealuluĭ-Cruceĭ, din comuna Suhuleţul, pl. Funduri. Terenul acesteĭ văĭ a devenit neregulat în urma unuĭ cutremur, prezintînd aspectul unuĭ zid de bolovanĭ.

Crucelari, *vale,* în jud. Tulcea, plasa Măcinul, pe teritoriul comuneĭ rurale Greci; se desface din dealul Coşlugea; se îndreaptă spre S., avînd o direcţiune generală de la N.-E. spre S.-V., brăzdînd partea estică a plăşeĭ şi a comuneĭ; merge pe la poalele înaltuluĭ vîrf Greci (426 m.) şi a stîncosuluĭ deal Piatra-Marieĭ; taie drumul comunal Greci - Balabancea, şi, după un drum de 4 kil., se deschide în Pîrîul-Calistrieĭ, pe dreapta, lîngă pădurea satuluĭ Greci.

Crucereasa, *poiană,* în judeţul Muscel, com. Goleşti, pl. Rîurile.

Cruceresţi, *mahala,* în jud. Mehedinţi, com. rur. Almăjelul, pl. Cîmpul.

Cruceriuluĭ (Movila-), *movilă,* în jud. Botoşani, pe dealul Ciornahul, în partea de N. a moşieĭ Pogoreşti, com. Comîndăreşti, pl. Jijia. Numele, se zice, i-ar fi rămas de la un răzeş, care stăpînea partea moşieĭ de lîngă acea movilă, şi care avuse rangul de clucer.

Crucerul, *poiană* cultivabilă, în jud. Neamţu, com. Bozieni, pl. de-Sus-Mijlocul, formată în cuprinsul pădureĭ ce se întinde spre V. şi S. a pădureĭ Corboaia.

Cruceruluĭ (Valea-), *vale,* în judeţul Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul comuneĭ Slobozia. Are direcţia S. spre N., cu lungime de 500 m. şi o adîncime de 2—4 m.

Crucĭ (La-), *loc izolat* şi *punct* de *hotar,* pe muntele Pănătăul, din comuna Pănătăul, jud. Buzăŭ.

Crucile, *sat,* în jud. Dolj, plasa Amaradia, com. Balota, situat pe pîrîul Tesluiul, aproape de izvorul luĭ, la 6 kil., S.-V. de Balota-d.-j., căt. de reşedinţă al comuneĭ şi de care se desparte prin Dealul-Muereĭ.

Are o populaţie de 136 suflete, 74 bărbaţĭ şi 62 femeĭ, carĭ locuesc în 39 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Gaia-d.-s. In vîrstă de şcoală sunt 12 copiĭ. Ştiŭ carte 4 persoane.

In sat este o biserică de zid, cu hramul Inălţarea-Domnuluĭ, fondată la 1853, de Prădeni Ciobanul.

Comunicaţiunea se face prin şosele vecinale şi comunale, care pun în legătură satul la N.-E. cu Gaia-d.-s. peste Dealul-Muereĭ, şi la S.-V. cu Goeşti.

Crucile, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici. E situat în dreapta Amaradieĭ, la 35 kil. N.-V. de Craiova. E străbătut la V. de Dealul-Chicoraluluĭ. Are 30 familiĭ, saŭ

123 suflete (66 bărbaţĭ şi 57 femeĭ). Locuesc în 30 case. In sat este o şcoală mixtă, ce funcţionează din 1875, întreţinută de stat. Localul construit din bîrne, a costat 600 leĭ şi coprinde o singură sală de studiĭ, cu suprafaţă de 39 m. In anul 1892—93, şcoala a fost frecuentată de 63 băeţĭ şi 1 fată, şi anume: Mierea, 14 băeţĭ; Bojinul, 3; Cruşeţul, 3; Văluţa-d.-j. şi Văluţa-d.-s., 9; Miericeana, 7 băeţĭ şi 1 fată; Slănimeşti, 5. 10 băeţĭ aŭ venit din alte comune vecine. Cu vîrstă de şcoală sunt 11 copiĭ. Ştiŭ carte 6 bărbaţĭ şi 2 femeĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova - Căpreni.

Crucile, *sat,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Goeşti. E situat pe pîrîul Tesluiul, la 4 kil. N.-E. de Goeşti, căt. de reşedinţă al comuneĭ, de care se desparte prin Dealul-Muereĭ. Are 90 sufl., 48 bărbaţĭ şi 42 femeĭ. Locuesc în 22 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Goeşti, ce este la 3 kil. depărtare.

In anul şcolar 1892—93, aŭ frecuentat şcoala 4 băeţĭ. Cu vîrstă de şcoală sunt 7 copiĭ. Ştiŭ carte 20 locuitorĭ.

Comunicaţia se face prin o şosea vecinală care leagă satul la S.-V. de căt. Goeşti, trecînd peste Dealul-Muereĭ.

Crucile, *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Balota, din care iese rîul Tesluiul.

Crucile (Dealul-cu-), *loc izolat,* jud. Muscel, com. Băjeşti, pl. Rîurile.

Crucile-Drumuluĭ, *pod,* pe moşia Roşcani, jud. Botoşani, com. Fîntînelele, pl. Siretul.

Crucile-Gamenţiĭ, *semn de hotar,* pe moşia Cetatea, din pl. Tîrguluĭ, jud. Teleorman, la N.-E. cătunuluĭ Cetatea. Serveşte ca semn de hotar despărţitor între moşiile învecinate.

Crucile-luĭ-Petre, *pichet de graniţă,* în jud. Mehedinţi, pe marginea Dunăreĭ.

Crucile-Sf.-Petre, *poiană,* în vîrful munteluĭ Crucereasa, în judeţul Mehedinţi, pl. Ocolul-d.-s., com. rur. Schela-Cladoveĭ. Aci există o cruce cu inscripţiune vechĭe romană, numită de locuitorĭ Crucea-Sf.-Petre şi sub care, legenda spune că ar fi fost îngropat Sf. Petre, adus aci, într'o noapte, de peste Dunăre, în timpul unuĭ rezbel.

Crucilor (Cîmpia-), *cîmpie.* (V. Dăroaia, jud. Vîlcea).

Crucilor (Dealul-), *deal,* jud. Vîlcea, com. Bodeşti, pl. Horezul.

Crucilor (Măgura-), *măgură,* în jud. Teleorman, com. Putineiul.

Crucilor (Valea-), *vale,* judeţul Vîlcea, com. Copăceni, pl. Cerna-d.-s.

Crucioiul, *loc izolat* şi punct de hotar, al com. Pănătăul, judeţul Buzăŭ. E situat pe Malul-Dîrsteĭ.

Crucioiuluĭ (Plaiul-), *izlaz* întins, în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, pe poalele munteluĭ Podul-Grecilor.

Crucişoara, *com. rur.,* pe apa Cotmeana, jud. Argeş, pl. Piteşti, la 19 kil. de com. rur. Băscovul-Fleştiĭ, (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 10 kil de Piteşti. Se compune din 3 sate: Grădineşti, Linia-Mare saŭ Creţuleşti şi Văruici, avînd peste tot 132 familiĭ, saŭ 526 suflete. In comună sunt 2 biserici, deservite de 2 preoţĭ, 2 cîntăreţĭ şi 3 paracliserĭ şi o şcoală primară rurală. Budgetul comuneĭ pe 1882—83 a fost de 934 leĭ la veniturĭ şi de 917 leĭ la cheltuelĭ.

După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 119 contribuabilĭ şi are un budget de 988 leĭ la veniturĭ şi de 843 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor în anul 1887 era de 147 vite marĭ (139 boĭ şi vacĭ, 8 caĭ) şi de 438 vite mărunte (254 oĭ, 8 capre şi 176 rîmătorĭ).

Crucişoara, *munte,* în com. Lopătari, jud. Buzăŭ, între muntele Cheea şi muntele Muerea, continuaţie din muntele Brazeul, cea maĭ mare parte gol.

Crucişoara, *pisc.* Vezĭ Chicerea, deal, com. Tomeşti, pl. Codrul, jud. Iaşi.

Crucişoara, *deal,* în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Orzeşti.

Crucişoara, *loc izolat,* com Mihăeşti, pl. Rîurile, jud. Muscel.

Crucişoara, *localitate,* în cătunul Scurteşti, comuna Stefeşti, plaiul Vărbilău, jud. Prahova, numită ast-fel pentru-că în vechime s'a găsit într'un copaciŭ o cruce. Acest loc serveşte de păşune vitelor.

Crucişoara, *podiş,* se întinde spre N. de satul Valea-Rea, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ; numele îĭ vine de la o cruce de piatră ce se află pe el, pusă spre aducere aminte pentru aceĭ ce aŭ

fost îngropaţĭ acolo în timpul holereĭ.

Crucişoarele, *cătun*, pendinte de com. Căscioarele, plasa Neajlovuluĭ, jud. Vlaşca, situat pe valea Neajlovuluĭ.

Are un petec de pădure, în suprafaţă de 311 hect., încorporat cu pădurea Padina-Cîrtojani. Ţine de ocolul silvic Cîrtojani.

Cruciuliţa, *deal*, numit şi Nisipăria, în com. Giurgeşti, jud. Suceava.

Cruciuliţa, *poiană*, în căt. Slobozia, com. Bădeni-Ungureni, plaiul Dîmboviţa, jud. Muscel.

Crudul, *lac*, în com. rur. Almăjelul, plasa Cîmpul, judeţul Mehedinţi.

Crugli-Mare, *lac*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul com. rur. Moru-Ghiol (şi anume pe acela al cătunuluĭ săŭ Dunăvăţul-d.-s); s'a format dintr'o revărsare a braţuluĭ Sf. Gheorghe, lîngă care se află; este înconjurat de toate părţile cu stuf; are 84 hect. întindere; conţine peşte în mică cantitate.

Crugli-Mic, *lac* mic, situat în jud. şi pl. Tulcea, com. Moru-Ghiol, căt. Dunăvăţul-d.-s., la V. de lacul Crugli-Mare, este format tot de braţul Sf.-Gheorghe şi înconjurat de toate părţile cu stuf; are o întindere de 40 hect.

Cruglicul, *lac*, în jud. şi pl. Tulcea, pe teritoriul comuneĭ urbane Mahmudia, situată în partea nordică a plăşeĭ şi a comuneĭ; este format de lacul cel mare Fortuna, cu care comunică printr'o mică gîrlă; se devarsă, printr'o altă gîrlă, în braţul Sulina, la mila No. 19; este înconjurat numaĭ cu stuf; are 80 hectare; conţine puţin peşte.

Cruhlicul, *grind*, saŭ loc ridicat deasupra stufuluĭ înconjurător, în jud. Tulcea, pl. Sulina, pe teritoriul comuneĭ rurale Catîrlez saŭ Sf. Gheorghe, în partea sudică a plăşeĭ şi cea vestică a comuneĭ; are o formă lunguiaţă; este o prelungire estică a grinduluĭ Dranovul; e înconjurat cu stuf; are 40 hect. întindere; improductiv; pe el se află situată cîşla (tîrla de oĭ) numită Radu.

Crunţi, *com. rur.*, în jud. Ialomiţa, plasa Ialomiţa-Balta, spre Nordul plăşeĭ d'alungul văeĭ Fileanca.

Teritoriul acesteĭ comune se limitează la N. cu com. Reviga, la S. cu Ciochina, la S. şi E. cu Andrăşeşti şi la V. cu Căzăceşti. Are o suprafaţă de 5000 hectare.

După legea rurală din 1864, sunt împroprietăriţĭ 111 locuitorĭ; neîmproprietăriţĭ se maĭ află 35.

Se compune dintr'un singur sat, situat pe ambele coaste ale văeĭ Fileanca, peste care se află un zăgaz de pămînt, pe unde locuitoriĭ comunică dintr'o parte în cea-l'altă a satuluĭ. Cea maĭ mare parte a caselor carĭ formează satul sunt pe coasta de V. a văeĭ. Aicĭ este reşedinţa primărieĭ şi a judecătorieĭ comunale. De comună maĭ ţin şi cătunele (tîrlele): Strapazanul şi Căpăţîna.

Populaţiunea este de 1198 locuitorĭ, cu 290 capĭ de familie şi 908 membri de familie, saŭ 572 bărbaţĭ şi 626 femeĭ. După naţionalităţĭ sunt: 1195 Romînĭ, 2 Grecĭ şi 1 Bulgar, toţĭ de religiune creştină ortodoxă. După profesiunĭ sunt: 305 agricultorĭ, 6 meseriaşĭ, 5 comercianţĭ, 6 profesiunĭ libere, 21 muncitorĭ şi 18 servitorĭ. Din toţĭ locuitoriĭ com., numaĭ 158 persoane ştiŭ carte.

Vite sunt: 342 caĭ, 420 boĭ, 1750 oĭ şi 345 porcĭ.

Budgetul comuneĭ, pe anul 1887—1888, a fost de 3207 leĭ la veniturĭ şi de 3198 leĭ la cheltuelĭ.

In comună este o şcoală mixtă, frecuentată de 50 elevĭ, condusă de 1 învăţător, retribuit de stat şi comună. Şcoala are localul propriŭ construit de comună.

Aicĭ este o biserică, cu 1 preot şi 2 dascălĭ. In budgetul comuneĭ este trecut pentru cult suma de 240 leĭ.

Crunţi, *lac*, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, comuna Crunţi. Este în comunicaţie, prin valea Fileanca, spre N. cu lacul Reviga şi spre S. cu lacul Fundata.

Cruşeţul, *sat*, com. Valea-Bouluĭ, plasa Amaradia, jud. Dolj. E situat pe malul drept al Amaradieĭ, la 5 1/2 kil la N. de Boul-d.-s., reşedinţa comuneĭ, de care se desparte prin două dealurĭ. Are 240 suflete, 125 bărbaţĭ şi 115 femeĭ. Locuesc în 71 case. Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Boul-d.-s., ce este la 2500 m. depărtare. In anul şcolar 1892—93 aŭ frecuentat şcoala 7 băeţĭ. Cu vîrsta de şcoală sunt 17 băeţĭ şi 15 fete. Ştiŭ carte 16 locuitorĭ, 15 bărbaţĭ şi 1 femee. In sat este o biserică de zid, fondată de sătenĭ.

Comunicaţia se face prin şoseaua judeţeană Craiova-Căpreni, care pune satul în legă-

tură la N. cu Stoina, iar la S. cu Mierea-Birnici.

Cruşeţuluĭ (Dealul-), *deal,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, cu o înălţime de aproape 300 m., acoperit cu livezĭ de prunĭ şi pădure măruntă.

Cruşeţul, *moşie particulară,* jud. Dolj, pl. Amaradia, com. Mierea-Birnici, satul Cruşeţul, aparţinînd d-luĭ G. Bălăcioiu.

Cruşovul, *com. rur.*, spre N. plăşeĭ Balta-Oltul-d.-j., jud. Romanaţi. E formată numaĭ din satul cu acelaşĭ nume, aşezat pe şoseaua Caracal-Corabia şi aproape de linia ferată, departe de 20 kil. de Caracal (la S.) şi de 17 kil. spre N. de Corabia. Se învecineşte cu com. Grădinile la N., iar la S. cu com. Brastavăţul. Altitudinea terenuluĭ de asupra nivelului măriĭ este de 120 m.

Are o populaţie de 875 locuitorĭ, toţĭ Romînĭ, din carĭ 444 bărbaţĭ şi 431 femeĭ; 249 sunt capĭ de fam., 399 căsătoriţĭ şi 466 necăsătoriţĭ; 57 ştiŭ carte şi 818 nu ştiŭ carte. Ocupaţia locuitorilor e agricultura şi creşterea vitelor. In 1887, s'a cultivat 1160 hect. cu grîŭ, 1160 cu porumb, 50 cu orz, 30 cu ovăz şi 4 cu viĭ. Vite marĭ aŭ fost în 1887, 629, vite micĭ cornute 1814 şi rîmătorĭ 660. Are 3 cîrciumĭ.

Budgetul com. pe 1886/87 a fost de 3004 leĭ la veniturĭ şi 2995 la cheltuelĭ. Şcoală nu este. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 2 preoţĭ şi 2 cîntăreţĭ.

La Cruşov se fac treĭ bîlciurĭ: 1 la 25 Martie, ţine 6 zile; 2 la Duminica-Tomeĭ, ţine 6 zile; 3 la 23 Iunie, ţine tot 6 zile, toate pe proprietatea particulară, înfiinţate la 1820 de A. Şuţu, după cererea logofătuluĭ Slătineanu. Se face comerţ cu vite marĭ şi micĭ, cu articole de braşovenie şi alte producte ale industrieĭ domestice. Aci a poposit prima noapte după plecarea din Izlaz, tabăra care venea cu guvernul provizoriŭ de la 1848, care proclamase constituţia, şi se îndrumase spre Craiova, prin Caracal.

Cruţeasca-de-Jos, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Larga, are o suprafaţă de 1110 hect., din carĭ 40 hect. pădure, pentru care se plăteşte foncieră anuală 635 leiĭ 98 banĭ.

Cruţeasca-de-Sus, *moşie* nelocuită, în jud. Ialomiţa, pl. Ialomiţa-Balta, pe teritoriul com. Larga. Are o suprafaţă de 745 hect., din care 25 hect. pădure, pentru care se plăteşte foncieră anuală 194 leĭ.

Cruţeşti, *sat,* jud. Dolj, pl. Dumbrava-de-Sus, com. Breasta. Are o populaţie de 554 sufl., 288 bărbaţĭ şi 266 femeĭ. Locuesc în 101 case şi 1 bordeiŭ.

Copiiĭ din sat urmează la şcoala mixtă din satul Breasta, ce este la 1 kil. depărtare. In anul şcolar 1892/93, aŭ frecuentat şcoala 32 băeţĭ şi 3 fete. Cu vîrsta de şcoală sunt 39 băeţĭ şi 5 fete. Ştiŭ carte 15 persoane. In sat este o biserică, fondată în 1784, de Mariţa Bengeasca Stolniceasa. Are hramul Sfînta-Maria-Mare. Are 17 pog. proprietate şi 1 preot şi 2 cîntăreţĭ, ce slujesc şi la biserica din satul Obedinul, comuna Breasta.

Tot în acest sat este şi mănăstirea Creţeşti.

Cruzi, *lac,* la E. com. Peri-Rîioşi, jud. Teleorman. Serveşte ca semn de hotar între părţile locuitorilor împroprietăriţĭ şi moşia Peri a Eforieĭ Spitalelor Civile (a spitaluluĭ Pantelimon).

Cu-Aracĭ (Valea-), *vale,* jud. Olt, pl. Oltul-de-Sus; se varsă în valea Cerbul.

Cuan-Dere, *vale,* în jud. Constanţa, pl. Constanţa, pe teritoriul com. rur. Hasancea, şi anume pe acela al satuluĭ Mametcea; se desface din dealul Teghir - Ghiol, îndreptîndu - se spre V.; are o direcţiune de la E. spre V. printre dealurile Abdulah-Deresi şi Cuan-Deresi-Bair la S. şi dealul Mametcea la N.; brăzdează partea sudică a plăşeĭ şi a comuneĭ, trecînd prin centrul satuluĭ Mametcea.

Cuan-Deresi-Bair, *deal,* puţin însemnat, jud. Constanţa, în plăşile Constanţa şi Mangalia, pe teritoriul com. rur. Hasancea şi Osman-Facĭ şi anume pe acela al cătunelor Mametcea şi Abdulah; se desface din dealul Abdulah-Deresi, îndreptîndu-se spre N.; are o direcţie de la S.-E. şi V., cu o înălţime maximă de 84 m.; face hotarul între pl. Constanţa şi pl. Mangalia, brăzdînd partea de S. a pl. Constanţa şi a com. Hasancea şi partea de N. a pl. Mangalia şi a com. Osman-Facĭ.

Cubanul, *insulă,* în braţul Chilia, jud. Tulcea, situată la vărsarea luĭ în mare, şi coprinsă între braţele Novai-Stambul, Ostovcina şi Chilia. Aparţine comuneĭ urbane Vîlcov din Basarabia rusească. Are forma unuĭ triunghiŭ, cu o întindere cam de 480 hect. Este impro-

ductivă, căcĭ este acoperită numaĭ cu stuf.

Cuca, *com. rur.*, jud. Argeş, pl. Oltul, la 22 kil. de com. rur. Tigveni (reşedinţa subprefectureĭ) şi la 15 kil. de Piteşti. Se compune din 6 sate şi anume: Bălţata, Cărceşti, Crivăţul, Cuca, Mănesei şi Udreşti, avînd în total 149 fam., cu 796 locuitorĭ, din carĭ 33 Ţiganĭ. Are 2 bisericĭ vechĭ şi o şcoală primară rurală.

Budgetul comuneĭ pe anul 1882/83 a fost de 1145 leĭ la veniturĭ şi de 1112 leĭ la cheltuelĭ. După o publicaţie oficială (1887), această comună numără 131 contribuabilĭ şi are un venit de 2072 leĭ la veniturĭ şi de 1684 leĭ la cheltuelĭ.

Numărul vitelor a fost în anul 1887 de 275 capete vite marĭ (265 boĭ şi vacĭ, 10 caĭ şi de 208 vite mărunte (105 oĭ şi capre şi 103 rîmătorĭ.)

Cuca, *com. rur.*, în plasa Siretul, jud. Covurluiŭ, la 35 kil. spre N.-V. de la Galaţi. Se mărgineşte la N. cu Băleni şi Puţichioaia; la cu S. Pechea; la V. cu Cudalbi şi Mînjina şi la E. cu Fîrţăneşti, Măstăcani şi Folteşti. Are 6 cătune: Cuca (reşedinţa), Slobozia-Ventura (Vînturoaia), Mavromol, Cotros, Oasele şi Plevna. Dintr'acestea, numaĭ Oasele (la 3 kilom. de reşedinţă) şi Plevna sunt maĭ depărtate; iar Oasele este cea maĭ mare; toate sunt vechĭ, formate din foştĭ clăcaşĭ, afară de Plevna, formată din însurăţeĭ la 1882, şi de cîţĭ-va răzăşĭ în Oasele.

Sunt 426 familiĭ, saŭ 1914 suflete, din carĭ 992 bărbaţĭ şi 922 femeĭ; 1024 necăsătoriţĭ, 776 căsătoriţĭ, 105 văduvĭ şi 9 divorţaţĭ; ştiŭ carte 107 persoane, iar 1807 nu ştiŭ.

Pămîntul acesteĭ comune e maĭ mult argilos şi nisipos; situaţia e caracterizată prin munţĭ şi dealurĭ numeroase. Suprafaţa teritorială este de 9295 hect., din carĭ 4433 hect. arabile, 2860 pădurĭ şi imaş, 72 viĭ şi livezĭ, restul vatra satuluĭ, dealurĭ, drumurĭ şi rîpĭ. Din acest pămînt, 6435 hect. aparţin proprietăţiĭ marĭ, iar 2860 proprietăţiĭ micĭ (sătenilor). Proprietatea mare e reprezintată prin următoarile moşiĭ: Cotros, Slobozia-Ventura şi Zăvoiul. Statul asemenea posedă o hliză din moşiile Mavromol şi Oasele.

Vite sunt: 11 taurĭ, 1504 boĭ, 511 vacĭ, 58 juncĭ, 55 junce, 70 gonitorĭ, 56 gonitoare, 115 mînzaţĭ, 88 mînzate, 169 viţeĭ, 18 armăsarĭ, 207 epe, 161 caĭ, 5697 oĭ, berbecĭ şi capre.

Sunt 9 cîrciumĭ şi o prăvălie cu mărfurĭ diferite; o moară cu aburĭ şi una de vînt; 5 maşinĭ agricole (la proprietariĭ marĭ), 56 plugurĭ sistematice ale locuitorilor.

Bugetul comuneĭ este la veniturĭ de 8925 leĭ şi la cheltuelĭ 8816 leĭ.

Contribuţiile directe se ridică la 12682 leĭ, 29 banĭ.

Sunt 347 contribuabilĭ.

Bisericĭ sunt 4: una, cu hramul Sf. Voevozĭ, în Cuca, zidită din 1863; a doua, Sf. Impăraţĭ, în Slobozia-Ventura, din 1840; a treia, Sf. Pantelimon, în Cotros, din 1851; şi a patra, Sf. Voevozĭ, în Oasele, construită în 1839. Fie-care biserică are cîte $8^1/_2$ fălcĭ de pămînt. Intreaga comună Cuca formează o parohie, cu catredala Sf. Voevozĭ din reşedinţa comunală, cu un preot şi 3 cîntăreţĭ.

Şcolĭ sunt 2, mixte, una în Cuca şi a doua în Oasele; fiecare are cîte 3 hect. pămînt; sunt frecuentate de 78 elevĭ.

De la Cuca în jos, spre Pechea (12 kil.), mergĭ prin o vale, unde se găseşte un iezişor cu zăgaz; tot aicea e pădurea Cotros, ce aparţine proprietăţeĭ cu acelaşĭ nume şi care se întinde până la moşia Odaia-Lupa, din com. Pechea.

Cuca, *sat*, jud. Argeş, pl. Oltuluĭ; face parte din com. rur. Stoileşti.

Cuca, (îĭ maĭ zice **Dealul-Cuca**, saŭ **Linia-Cuca**), *sat*, din jud. Argeş, pl. Oltul; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume.

Are o şcoală primară rurală.

Cuca, *sat*, reşedinţa comuneĭ cu acelaşĭ nume, pl. Siretuluĭ, jud. Covurluiŭ, cu 79 familiĭ, saŭ 345 suflete; o biserică şi o şcoală.

Cuca, *deal*, al comuneĭ Băleşti, jud. Gorj, ce începe din partea de S. a comuneĭ şi se termină la N., la comuna Slobozia.

Pe acest deal sunt viile locuitorilor, iar în piscul luĭ e un arbore secular, în care locuitorĭ pioşĭ aŭ săpat şi aşezat o icoană peste care a crescut lemnul, ast-fel că icoana acum nu se maĭ vede; din cauza înălţimeĭ sale acest arbore poate fi văzut la o depărtare de vr'o 15 kil. în toate direcţiunile.

Cuca, *deal* mare, în jud. Mehedinţi, plaiul Cloşani, com. rur. Negoeşti, în hotarul satuluĭ Padeşul.

Cuca, *deal*, în jud. Mehedinţi, comuna rurală Bala-d.-j., plaiul Cloşani.

Cuca, *deal*, în jud. Mehedinţi, com. rur. Brădetul, pl. Văilor.

Cuca, *pădure*, ce-ĭ zice şi **Ră-**

dăcini, între satele Cuca și Băleni, jud. Covurluiŭ.

Cuca, *prival,* jud. Brăila. Incepe în partea despre E. a Dobrotei și dă în iezerul săŭ.

Cuca, *rîușor,* jud. Muscel. Izvorește de sub muntele Păpușa și se varsă în Rîul-Tîrguluĭ, pe partea stîngă, în cercul comuneĭ Lerești, plaiul Dîmbovița.

Cuca-Bănesculuĭ, *deal,* situat în partea de N., în marginea comuneĭ Pîrîul, plaiul Vulcan, jud. Gorj. Are forma uneĭ piramide și e proprietatea locuitorilor.

Este acoperit cu izlaz.

Cuca-cu-Pietrele, *deal,* în com. Valea-cu-Apă, din plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, și pe partea dreaptă a acestuĭ rîŭ. Merge spre S.-V. pănă intră în comuna Negomirul, din județul Mehedinți. Este acoperit cu pădure.

Cuca-Mică, *hliză* de moșie a Statuluĭ, numită și **Mavromol,** de 60 hect., în comuna Cuca, pl. Sirețuluĭ, jud. Covurluiŭ. Se arendează cu 700 leĭ anual.

Cuca-'Naltă, *deal,* în com. Moi, din plasa Jiuluĭ, jud. Gorj, și în partea stîngă a acestuĭ rîŭ. Incepe din hotarul comuneĭ Rovinari, merge paralel cu vatra satuluĭ Moi și se termină în hotarul comuneĭ Vlăduleni.

Cucești, *sat,* face parte din comuna rurală Cîrstănești, plasa Horezul, jud. Vîlcea.

Cucești, *moșie* a statuluĭ, pendinte de M-rea Arnota, jud. Vîlcea, care, pe periodul 1889—94, s'a arendat cu 190 leĭ anual.

Cucești, *pădure* a statuluĭ, în întindere de 62 hect., situată în comuna Cîrstănești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea și care e formată din trupurile Penca (30 hect.) și Bănicești (32 hect.).

Cucești, *poiană* întinsă, comuna Cîrstănești, plaiul Horezul, jud. Vîlcea.

Cuchinișul, *sat,* jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Brusturoasa; formează trup cu satul Brusturoasa; este situat pe malul stîng al Trotușuluĭ, la confluența acestuia cu Cuchinișul; are cariere de piatră.

Cuchinișul, *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, comuna Brusturoasa, pe teritoriul sat. Brusturoasa, făcînd parte din șira Munceluluĭ.

Cuchinișul, *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Munteluĭ, com. Brustureasa. Izvorește din muntele Ciudomir și curge spre S., vărsîndu-se d'a stînga în Trotușul, la satul Cuchinișul, după ce se încarcă cu pîrîiașele Corbuluĭ și Ursuluĭ.

Cuci, *sat,* în jud. Roman, plasa Fundul, com. Bozieni, pe pîriul Bozianca, spre S.-E. de satul Bozieni. Are o populație de 91 familiĭ, saŭ 413 suflete, carĭ locuesc în 84 case. Știŭ carte 8 persoane.

Sunt 107 contribuabilĭ.

Are o biserică de zid.

Sunt 503 vite marĭ cornute.

Cuci, *sat,* în jud. Vîlcea; face parte din com. rur. Dozești, pl. Cerna-d.-j.

Are o populație de 146 locuitorĭ (75 bărbațĭ și 71 femeĭ).

Cade la N. comuneĭ, între rîul Geamăna și gîrla Gimineaua, pe Dealul-luĭ-Dinu.

Are o biserică, cu hramul Sf. Dumitru, rezidită din temelie, la anul 1848, de enoriașĭ. Copiĭ în vîrstă de școală sunt 22 (14 băețĭ și 8 fete).

Cuci-cu-Steagul-Furat, *deal,* în jud. Gorj, la E. com. Prigoria, pl. Amaradia, care maĭ la vale de com. se numește Piscul-Ungureanuluĭ și formează o parte din malul stîng al Calniculuĭ.

Acest nume îl poartă din anul 1866, prin împrejurarea că proprietarul, voind a hotărnici moșia, inginerul așezase în acest deal un jalon cu steag; locuitoriĭ nemulțumițĭ aŭ dat jalonul jos și l'aŭ furat de maĭ multe orĭ.

Cucilor (Valea-), *vale,* în jud. Tulcea, pl. Isaccea, pe teritoriul comuneĭ rurale Somova. Se desface din dealul Stînca-Mare; se îndreaptă spre E., avînd o direcție generală de la V. spre E., brăzdînd partea estică a plășeĭ și cea centrală a comuniĭ; se întinde printre dealurile Stînca-Mică și Pietrosul; trece prin satul Somova și, după un drum de 4 kil., se deschide în gîrla Somova, pe dreapta, lîngă satul Somova.

Cucinieĭ (Pîrîul-), *afluent* al pîrîuluĭ Puzdra, com. Broșteni, jud. Suceava.

Cucioaia (Muntele-), *pădure* particulară, supusă regimuluĭ silvic încă din anul 1883, pe muntele Cucioaia, pendinte de comuna Teșila, plaiul Peleșul, jud. Prahova.

Cuciuc-Hagi-Sîrtî, *deal,* în jud. Constanța, pl. Silistra-Nouă, pe teritoriul comunelor rurale Enișenlia și Dobromir; e situat în partea sudică a plășeĭ, cea nord-estică a comuneĭ Dobromir și

cea vestică a comuneĭ Enișenlia; se întinde printre văile Teche-Chioi-Ceair și Babuci-Culac, avînd o direcțiune generală de la S.-V. către N.-E.; are aproape 180 m. înălțime și este acoperit cu tufărișurĭ.

Cuciul, *poiană,* în jud. Mehedinți, com. rur. Ilovățul, plaiul Cerna.

Cuciulați, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Săcueni, pe malul stîng al pîrîuluĭ Poarca, spre V. de satul Săcueni.

Are o populație de 6 familiĭ, saŭ 28 locuitorĭ, din carĭ 6 știŭ carte; locuesc în 4 case; sunt 4 contribuabilĭ.

Are 125 vite marĭ cornute. Este legat cu orașul Roman prin șosea.

Cuciurul, *deal,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-j., com. Cașinul, pe teritoriul satuluĭ Cașinul.

Cuciurul, *șiră de dealurĭ,* în jud. Bacăŭ, plasa Trotușul, care de la Haloșul-Mare se îndreaptă spre E., pe malul stîng al pîrîuluĭ Cașinul, despărțind comunele Bogdănești și Onești, de comunele Mănăstirea-Cașinul și Cașinul. Pe ambele sale costișe are viĭ și livezĭ.

Cuciurul, *pădure,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Onești, proprietatea răzașilor din com. și căt. Filipești. Este compusă din fagĭ, carpenĭ, stejar și are o întindere de 57 hect.; e supusă regimuluĭ silvic.

Cuciurul, *pîrîiaș,* în jud. Bacăŭ, plasa Trotușul. Izvorește de pe teritoriul com. Bogdănești, trece prin com. Cașinul și se varsă d'a dreapta în Trotușul, după ce s'a încărcat cu apele pîrîiașuluĭ Băracia.

Cuciuruluĭ (Piscul-), *vîrf de deal,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Onești, în culmea cu același nume.

Cucoana-Elena, *deal,* în județul R.-Sărat, pl. Rîmnicul, com. Valea-Sălcieĭ, numit ast-fel de la o proprietăreasă. Se întinde în partea de V. a comuneĭ. E acoperit cu verdeață.

Cucoana-Ilinca, *vie izolată,* jud. Brăila, în partea de S. a com. Cazasul, în hotarul dintre comunele Cazasul și Nazîrul, la 1 1/2 kil. de Cazasul spre S.-V.

Cucoana-Maria, alt nume al *moșieĭ* Slobozia-Movilă, jud. Covurluiŭ, com. Tulucești, plasa Siretul.

Cucoaneĭ (Dealul-), *deal,* jud. Bacăŭ, pl. Bistrița-d.-j., de pe teritoriul com. Călugăra-Mare.

Cucoaneĭ (Iazul-), *iaz,* în jud. Botoșani, com. Băbiceni, plasa Ștefănești.

Cucoaneĭ (Rîul-), *pîrîiaș,* jud. Bacăŭ, pl. Trotușul, com. Căiuțul. Se varsă d'a dreapta în Căiuțul-Mare.

Cucoara, *pîrîŭ,* izvorește de sub dealul Bordea, străbate teritoriul com. Bodești, pl. Mijlocul, jud. Vasluiŭ, curge de la N. spre S. și se varsă în pîrîul Rebricea, maĭ în jos de tîrgul Ratoșul-Iepureanul.

Cucoiul, *sat,* cu 300 sufl., jud. Argeș, pl. Loviștea; face parte din com. rur. Titești-Bratovoești. Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot și 1 cîntăreț.

Cucoreni, *com. rur.,* în partea de V. a plășeĭ Tîrgul, jud. Botoșani, formată din satele: Cătămărești, Cervicești, Cucoreni și Ipotești.

Teritoriul comuneĭ e deluros și acoperit parte cu pădure. Comuna are o suprafață de 6118 hect., din carĭ 1887 hect. este pădure și o populație de 568 fam., saŭ 2236 suflete.

Intinderea locurilor cultivate e de 3762 hect.

Numărul vitelor e de 1011 boĭ și vacĭ, 223 caĭ, 3235 oĭ, 4 capre și 221 porcĭ.

Are 8 iazurĭ, din care unele cu mult pește; 5 morĭ de apă și 1 de aburĭ.

Comuna e străbătută de calea ferată Botoșani-Verești și de șoseaua națională Botoșani-Dorohoiŭ.

Prin această comună, în vechime, trecea un drum mare de la Botoșani la Suceava, numit Șleahul-Suceveĭ.

Budgetul comuneĭ are la veniturĭ 12653 leĭ și la cheltuelĭ 9588 leĭ, 50 banĭ.

Sunt 4 bisericĭ, deservite de 3 preoțĭ și 6 cîntărețĭ; 2 școlĭ mixte, conduse de 2 învățătorĭ și frecuentate de 66 băețĭ și 4 fete.

Copiĭ în etate de școală: 100 băețĭ și 95 fete.

Cucoreni, *sat,* în centrul comuneĭ Cucoreni, jud. Botoșani, pl. Tîrgul. Are o suprafață de 2492 hect. și o populație de 177 familiĭ, saŭ 774 suflete.

Aicĭ este reședința primărieĭ com. Cucoreni, are 1 biserică, deservită de 1 preot și 2 cîntărețĭ și 1 școală mixtă, condusă de 1 învățător plătit de stat și 32 școlarĭ.

Pe moșie sunt 616 hect. pădure; are 3 iazurĭ, 2 morĭ de apă pe pîrîul Sicna și o moară de aburĭ.

Numărul vitelor e de 1744: 308 boĭ şi vacĭ, 42 caĭ, 1375 oĭ şi 19 porcĭ. Este în sat o cîrciumă şi 3 meseriaşĭ.

Satul Cucoreni este foarte vechiŭ. Legenda spune că este format din alte 3 sate, care aŭ existat pe moşia Cucoreni şi anume:

Seliştia (poate vechiĭ Cucoreni) Văleni şi Tănăseşti.

Prin Cucoreni, în vechime, trecea vechiul drum de la Botoşani la Suceava.

Pe la Cucoreni aŭ trecut codrul spre Suceava Unguriĭ cu Petki Iştvan, carĭ veniseră în ajutor luĭ Gheorghiţă Ştefan, contra Cazacilor luĭ Vasile Lupu.

Cucoşeni, *deal,* jud. Suceava, din care izvoreşte pîr. cu acest nume.

Cucoşeni, mic *afluent* al pîrîuluĭ Mediasca, jud. Suceava; udă satul Negoteşti.

Cucoşi, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-j., com. Bogzeşti, pe Pîrîul-Butnăreştilor, spre S.-E. de satul Butnăreşti şi alăturĭ cu el. Are 45 capĭ de familie, 29 contrib., 168 loc. şi 47 case. Sunt 83 vite marĭ cornute. Acest sat ţinea maĭ înainte de com. Trifeşti, dar s'a deslipit de la acesta şi s'a alipit de comuna Bogzeşti pentru apropiere. Se numea maĭ înainte şi Unceşti.

Cucoşul, *izvor cu pîrîŭ,* judeţul Tecuciŭ. Ese din rîpa cu acelaşĭ nume şi se varsă în partea dreaptă a pîrîuluĭ Zeletinul, în raionul com. Valea-Rea.

Cucoşuluĭ (Rîpa-), *rîpă,* jud. Tecuciŭ, com. Valea-Rea. E situată la N. satuluĭ Galbeni.

Cucova, *com. rur.,* în jud. Putna, pl. Răcăciuni.

Comuna Cucova este situată pe pîrîul cu acelaşĭ nume, la o depărtare de 5 minute de com. Valea-Seacă, avînd casele aproape, în apa Siretuluĭ.

Distanţa comuneĭ de reşedinţa sub-prefectureĭ e de 20 kil., iar de capitala judeţuluĭ de 64 kilom.

Marginile acesteĭ comune sunt: la N. com. Scurta, la S. com. Valea-Seacă, la S.-E. com. Mîndrişca, la E. Siretul, care o desparte de jud. Tecuciŭ, iar la V. jud. Bacăŭ.

Populaţiunea comuneĭ, după cel din urmă recensămînt e de 177 capĭ de fam., saŭ 658 suflete (344 bărbaţĭ şi 314 femeĭ). Această populaţiune se împărţea ast-fel: 283 neînsuraţĭ, (161 bărbaţĭ şi 122 femeĭ), 332 însuraţĭ şi 43 văduvĭ (17 bărbaţĭ şi 26 femeĭ); 656 Romînĭ şi 2 Ruşĭ; 600 ortodoxĭ şi 58 mozaicĭ; 139 agricultorĭ, 5 meseriaşĭ, 6 comercianţĭ, 8 avînd profesiunĭ libere şi 7 servitorĭ.

Ştiŭ carte 58 persoane (54 bărbaţĭ şi 4 femeĭ).

Numărul caselor de locuit e de 177.

Este o biserică parohială, cu hramul Adormirea.

Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 90 (43 băeţĭ şi 47 fete), din carĭ 5 (4 băeţĭ şi 1 fată) urmează la şcoala din Coţofăneşti.

Sunt 176 contribuabilĭ.

Budgetul comuneĭ pe anul financiar 1893—94 a fost la veniturĭ de 1978 leĭ, 80 banĭ şi la cheltuelĭ de 1968 leĭ, 76 banĭ.

Locuitoriĭ posedă: 30 plugurĭ de lemn, 28 de fier, 58 scarificătoare, 10 grape de fier, 1 tăvălug şi 1 trior.

Vite sunt 690, din care 120 boĭ, 140 vacĭ, 50 caĭ, 200 oĭ, 40 capre şi 140 porcĭ.

Locuitoriĭ posedă şi 161 stupĭ cu albine.

In comună sunt: 1 băcan, 4 fierarĭ, 1 lemnar, 4 manufacturĭ, 1 cizmar, 4 fabricanţĭ de rachiŭ şi 1 cîrciumar.

In apropiere de comună trece şoseaua naţională Focşani-Paşcani-Iaşi şi calea ferată ce are aceeaşĭ direcţiune.

Cucova, *cătun,* în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Putna.

Este situat la 5 minute depărtare de Valea-Seacă şi avînd casele aproape până în Siret.

Are o biserică parohială, cu hramul Adormirea. Copiĭ cu vîrstă de şcoală sunt 90 (43 băeţĭ şi 47 fete), din carĭ urmează 5 (4 băeţĭ şi 1 fată), la şcoala din Coţofăneşti.

Cucova, *sat,* în jud. Roman, pl. Siretul-d.-s., com. Scheea, spre E. de satul Scheea şi la o depărtare de 5 kil. de el. Are 145 capĭ de fam., 128 contrib. şi 688 loc., din carĭ 13 ştiŭ carte şi 180 case. (Această populaţie este socotită împreună cu acea a satuluĭ Fărcăşeni). Populaţia este romînă. Cucova forma, maĭ înainte, cu satul Fărcăşeni, o comună numită com. Fărcăşeni.

Cucova, *parohie,* în comuna cu acelaşĭ nume, jud. Putna, plasa Răcăciuni. E formată din o biserică parohială, cu hramul Adormirea, în căt. Cucova.

Cucova, *pîrîŭ,* format pe teritoriul com. Cucova, pl. Răcăciuni, jud. Putna; se varsă în pîrîul Valea-Seacă, după ce udă comuna Cucova.

Cucova, *iezer,* jud. Brăila. E situat în ostrovul Popa. Se uneşte cu Dunărea-Vapoarelor prin privalul Chiriac. Este la Sud de iezerul Popa.

Cucueşti, *numire* ce purta maĭ înainte *satul* Căueşti, jud. Tutova.

Cucuiata, *culme,* în com. şi căt. Grăjdana, jud. Buzăŭ, pe vîrful căreia se vede încă o vechie biserică în ruine. Tradiţia o atribue Doamneĭ Neaga, adăugînd că în jurul acesteĭ bisericĭ ar fi fost un arest pentru deţinuţiĭ politicĭ, apoĭ pentru criminalĭ, de unde e probabil că a rămas proverbul: «Pune-te-aşĭ la Cucuiata».

Cucuietul, *şir de dealurĭ,* jud. Bacăŭ, plasa Siretul-d.-j., situată în partea de S. a comuneĭ Mileşti şi a căreĭ zare desparte această comună de secţia Horgeşti, din com. Gioseni. Pe plaiul acestuĭ deal se află pămînturĭ foarte productive în cereale, în spre com. Gioseni.

Cucuietuluĭ (Valea-), *vale,* judeţul Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, formată de munţiĭ Drăcoaia şi Bălălăul.

Cucuieţi, *com. rur.,* jud. Olt, pl. Oltul-d.-j., compusă din 4 cătune: Căzăneşti, Cucuieţi, Valea-Feteĭ şi Vîneşti.

Este situată pe valea şi coastele gîrleĭ Cungrea-Mică, aproape de vărsarea eĭ în rîul Olt, la 21 kil. departe de capitala judeţuluĭ şi la 20 kil. de a plăşeĭ. Are o populaţiune de 852 locuitorĭ, în care intră şi 9 fam. de Ţiganĭ. Sunt 216 capĭ de fam.; 180 contrib.; 206 case.

In comună e o singură biserică, situată în căt. Căzăneşti, rezidită pe ruinele uneĭ alte bisericĭ, la anul 1881; e deservită de un singur preot.

Pe lîngă agricultură, 8 locuitorĭ se ocupă cu dulgheria, 2 cu tîmplăria şi 2 cu olăria. Eĭ desfac produsul munceĭ lor la Slatina.

157 locuitorĭ s'aŭ împroprietărit la 1864 pe moşiile statuluĭ Căzăneşti şi Brîncoveanca şi pe a răposatuluĭ C. I. Deleanu, cînd li s'aŭ dat 498 hect. Eĭ aŭ 33 caĭ şi epe, 400 boĭ, 69 vacĭ, 82 capre, 1750 oĭ şi 160 porcĭ.

In raionul comuneĭ, pe rîul Olt, sunt două morĭ de măcinat şi o luntre pentru trecerea Oltuluĭ.

Şcoala se frecuentă de 35 copiĭ (34 băeţĭ şi 1 fată), din numărul de 129 copiĭ (80 băeţĭ şi 49 fete) în vîrstă de şcoală. Cu întreţinerea eĭ statul cheltueşte anual 1242 leĭ. Ştiŭ carte 28 bărbaţĭ şi 2 femeĭ, de şi şcoala funcţionează aci de pe la 1833.

Comerciul se face de 6 cîrciumarĭ.

Veniturile comuneĭ se urcă la 2663 leĭ, 66 banĭ şi cheltuelile la suma de 2663 leĭ, 66 banĭ.

Şoseaua judeţeană ce pleacă din Slatina spre N., paralel cu rîul Oltul, trece prin această comună, înlesnind comunicaţia între comunele Dumitreşti şi Comăniţa.

Două dealurĭ, între care este închisă gîrla, acoperite cu pădurĭ, numite Muchea-Cornetuluĭ şi Muchea-Corbuluĭ, brăzdează comuna. Pe parte din ele se cultivă cereale.

Rîul Oltul udă comuna, de la N.-V. spre S.-E. şi Cungrea-Mică de la E. spre V. Maĭ sunt vălcelele Leul-Mare şi Leul-Mic, Valea-Feteĭ şi Valea-Caselor.

Se mărgineşte cu comunele Ibăneşti, Bădeşti, Comăniţa, Dumitreşti şi rîul Oltul.

Comuna fiind prea răspîndită, la 1837 s'a dat ordin de la Domnie ca toate casele să se adune la un loc şi să se formeze uliţe regulate, ceea-ce s'a şi făcut maĭ mult cu forţa, surpîndu-se casele şi bordeele ce eraŭ vîrîte prin găurĭ şi pădurĭ.

In apropiere de comună se văd ruinele unuĭ vechiŭ schit de călugărĭ, dărîmat de rîul Olt. S'a zidit în urmă o altă biserică în cătunul Schitul-Deleni, unde se află o piatra mare cu o vechie inscripţiune.

Cucuieţi, *com. rur.,* în jud. Teleorman, pl. Tîrgul, situată pe partea dreaptă a rîuluĭ Vedea.

Se învecineşte la N. cu căt. Ştirbeţi, de la com. Dideşti; la S., cu com. Papa; la V., cu teritoriul com. Bălţaţi dincoace de rîul Vedea şi la E., cu căt. Muţi, din com. Drăgşeneĭ.

Se compune din treĭ cătune: Cucuieţi-d.-s. (reşedinţa), Cucuieţi-d.-j. (Cucuieţi-Moştenĭ) şi Ciocul.

Cucuieţi-d.-s. şi Moşteni sunt aşezaţĭ de-asupra dealuluĭ numit al-Cucuieţilor, pe malul stîng al Vedeĭ şi căt. Ciocul este aşezat în vale, maĭ spre V., ca la $2^{1}/_{2}$ kil. depărtare, pe malul drept al Vedeĭ.

Locuitorĭ împroprietărițĭ în 1864, sunt în număr de 91: 68 pe moşia Cucuieţilor, pe 185 hect. şi 23 în căt. Ciocul, pe 80 hect.

Are o populaţie de 140 familiĭ, saŭ 1200 suflete.

Sunt 133 contribuabilĭ.

Numărul vitelor este de 857 capete, din carĭ: 212 vite marĭ cornute, 51 caĭ, 3 măgarĭ şi 857 vite micĭ.

Budgetul comuneĭ este de leĭ 3345, banĭ 27 la veniturĭ şi de leĭ 3336, banĭ 71 la cheltuelĭ.

Are o şcoală, condusă de un învăţător şi frecuentată de 30 elevĭ şi 20 eleve; o biserică, în căt. Cucuieţi, deservită

de 2 cîntăreţĭ; în căt. Ciocul este şi o moară cu aburĭ.

Prin căt. Ciocul trece calea judeţeană Turnul-Roşiori-Strîmbeni, din care, dincolo de podul de la căt. Ştirbeţi, începe o ramificaţiune care duce tot la com. Cucuieţi. Tot prin şosele vecinale se leagă şi cu comuna Papa. Din dreptul cătunuluĭ Ciocul, din şoseaua judeţeană, pleacă o ramură de drum vecinal spre com. Bălţaţi, care pune în legătură acest cătun cu comunele Bălţaţi, Neaga, Văleni şi alte com. din jud. Olt.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-Solonţuluĭ,** *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul. E aşezat pe pîrîul cu acelaşĭ nume, pe un tărîm avut în piatră de var şi în argilă, din care se fabrică oale de pămînt, la o depărtare de 5400 m. de satul Solonţul.

Are o biserică ortodoxă, zidită la 1749 de locuitorĭ, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţi. Sunt 4 cîrciumĭ.

Are o populaţie de 177 familiĭ, saŭ 632 suflete.

Vite sunt: 18 caĭ, 392 vite marĭ cornute, 124 porcĭ şi 7 capre.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-Dofteni,** *sat,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Dofteana, situat pe pîrîul cu acelaşĭ nume şi intre munţiĭ Drăcoaia şi Bălălăul, la o depărtare de 600 m. de satul Dofteana.

Este acĭ o biserică ortodoxă, zidită la 1845 de Andreiŭ Tudoran, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o cîrciumă.

Are o populaţie de 116 familiĭ, saŭ 456 suflete.

Vite sunt: 19 caĭ, 372 vite marĭ cornute, 106 porcĭ şi 103 capre.

Cucuieţi, *sat,* în jud. Olt; face parte din com. rur. cu acelaşĭ nume, din pl. Oltul-d.-j.

Cucuieţi, *cătun,* în jud. Putna, com. Ireşti, pl. Gîrlele. Este situat pe malul Putneĭ.

Are o populaţie de 230 suflete, aproape toţĭ locuitorĭ răzaşĭ, carĭ locuesc în 65 case; o biserică filială, cu hramul Sfinţiĭ-Voevozĭ, care ţine de parohia Şerbeşti.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 23 (18 băeţĭ şi 5 fete), din carĭ 3 băeţĭ urmează la şcoală.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-de-sub-Măgură,** *cătun,* în jud. Putna, com. Găgeşti, pl. Gîrlele.

Are o populaţie de 112 suflete, carĭ locuesc în 33 case; o biserică filială, cu hramul Sfinţiĭ Treĭ-Ierarhĭ, care ţine de parohia Pietroasa.

Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 12 (7 băeţĭ şi 5 fete), din carĭ 5 băeţĭ urmează la şcoală.

Cucuieţi, *deal,* în jud. Olt, raionul com. Cucuieţi, pl. Oltul-d.-j., pe care se cultivă 2 hect. vie.

Cucuieţi, *deal,* în jud. Tecuciŭ, în partea de N. a com. Buciumeni, pl. Nicoreşti, din sus de schitul Buciumeni, acoperit cu pădure şi avînd o înălţime de 230 metri deasupra niveluluĭ Siretuluĭ.

Cucuieţi, *moşie,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul.

Cucuieţi, *moşie,* în jud. Teleorman, pl. Tîrguluĭ, aparţinînd maĭ multor proprietarĭ.

Cucuieţi saŭ **Cucuieţi-de-sub-Măgură,** *trup de pădure,* în jud. Putna, pe teritoriul comuneĭ cu acelaşĭ nume; face parte din moşia Găgeşti; întinderea eĭ împreună cu trupurile: Bărleanca, Şătrăreasca, Făgetul, Scoghioreni şi Dumbrăveneasca, este de 2800 hect.

Cucuieţi, *pădure,* a statuluĭ, în jud. Ilfov; are o întindere de 300 hect., este pendinte de com. Cucuieţi-Plătăreşti, plasa Dîmboviţa.

Cucuieţi, *pîrîŭ,* în jud. Bacăŭ, pl. Trotuşul, com. Dofteana; izvoreşte din Poiana Cîrlanuluĭ şi după ce udă satul Cucuieţi, se varsă d'a stînga în rîul Trotuşul.

Cucuieţi, *pîrîŭ,* în jud. Bacăŭ, pl. Tazlăul-d.-s., com. Solonţul, care udă satul Cucuieţi şi se varsă d'a dreapta în Tazlăul-Mare. Acest pîrîŭ izvoreşte din locul numit Ciocîrlanul şi curge de la S.-V. spre N.-E.

Cucuieţi-Frumuşani, *moşie,* a statuluĭ, în jud. Ilfov, pendinte de Mitropolie, şi care s'a arendat pe periodul 1886—96, cu 30000 leĭ anual, împreună cu o moară de la Cucuieţi, vatra şi cîrciuma.

Cucuieţi-Moara, *sat,* jud. Dîmboviţa, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Cucuieţi-Plătăreşti. Este situat la S., de Plătăreşti, între rîul Dîmboviţa şi Valea-Grecilor. La S.; rîul Dîmboviţa formează o insulă acoperită de richită şi salcie.

Se întinde pe o suprafaţă de 1080 hect. cu o populaţie de 205 suflete.

Locuitoriĭ aŭ numaĭ 50 hect.; restul e proprietatea statuluĭ.

Are 2 morĭ cu apă, 3 maşinĭ de treerat cu aburĭ, 1 pod stătător.

Comerciul se face de 1 hangiŭ.

S'aŭ stabilit în sat 4 străinĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 166 şi al celor micĭ de 53.

Rîul Dîmboviţa inundă cătunul în timp de ploĭ marĭ şi atuncĭ locuitoriĭ sunt nevoiţĭ a-şĭ apăra căminurile până se scurge apa la matca sa.

In sat e o movilă, căreia în trecut îĭ zicea Cucuĭ. Această movilă datează din timpĭ foarte vechĭ. Asupra formăreĭ eĭ se daŭ două părerĭ: saŭ că a făcut parte din dealul drept al Dîmboviţeĭ şi din cauza deselor vărsărĭ ale apeĭ şĭ-a mutat matca şi a izolat-o în mijlocul lunceĭ saŭ că este vr'o movilă făcută de vechiĭ locuitorĭ şi în care îngropaŭ pe morţiĭ lor.

Cucuieţi-Plătăreşti, *com. rur.*, jud. Ilfov, plasa Dîmboviţa, situată spre E. de Bucureşti, la întîlnirea văeĭ Pasărea cu rîul Dîmboviţa, 26 kil. departe de Bucureşti.

Se compune din satele: Cucuieţi-Sudiţi, Cucuieţi-Moara, Plătăreşti, Podul-Pitaruluĭ, Progresul şi Renaşterea, cu o populaţie de 2610 locuitorĭ, carĭ locuesc în 590 case.

Suprafaţa totală a comuneĭ e de 6101 hect.

Statul şi însurăţeiĭ, după moşiile Progresul şi Renaşterea, aŭ 3170 hect. şi locuitoriĭ celor-l-alte cătune aŭ 2931 hect. Se cultivă din ele 2732 hect. (440 pădure). Locuitoriĭ cultivă 2833 hect. (100 izlaz).

In comună sunt 3 bisericĭ (la Cucuieţi-Sudiţi, Plătăreşti şi Podul-Pitaruluĭ), 4 şcoale mixte, 2 morĭ cu aburĭ, 4 maşinĭ de treerat, 6 heleştaie, 2 podurĭ.

Comuna numără 450 contrib., cu un budget de 8353 leĭ la veniturĭ şi de 8240 leĭ la cheltuelĭ. In anul 1885 eraŭ 473 contribuabilĭ.

Dintre locuitorĭ, 554 sunt plugarĭ, 74 aŭ diferite profesiunĭ.

Arătura se face cu 284 plugurĭ: 200 cu boĭ şi 84 cu caĭ. Locuitoriĭ aŭ 408 care şi căruţe: 203 cu boĭ şi 205 cu caĭ. Comerciul se face de 10 cîrciumarĭ şi 3 hangiĭ.

Numărul vitelor marĭ e de 2117 (886 caĭ şi epe, 621 boĭ, 427 vacĭ şi viţeĭ, 48 taurĭ, 32 bivolĭ, 103 bivoliţe) şi al celor mici de 4078 (66 capre, 420 porcĭ, 3592 oĭ). Locuitorĭ împroprietăriţĭ sunt 338 şi neîmproprietăriţĭ 303.

S'aŭ stabilit în comună 4 străinĭ.

In partea de V. a acesteĭ comune, este un deal, care începe cu Dealul-Spireĭ şi al Filaretuluĭ şi continuă spre S. până la com. Gruiul, unde dispare în valea cea maĭ mare a Argeşuluĭ. Acest deal, în diferitele sale poziţiunĭ, este acoperit parte cu viĭ, parte cu pădurĭ, iar parte este semănat de ţăranĭ cu diferite cereale. Aşa, de pildă, în apropiere de Bucureşti, este acoperit cu viĭ; maĭ ales dealul Filaretuluĭ ce trece pe lîngă Văcăreşti, până aproape de Popeşti-Conduratu, nu este acoperit de cît cu viţă. Pe sub poalele acestuĭ deal se întinde şi o vale care se numeşte Lunca. Această luncă începe de la acelaşĭ punct cu dealul sus arătat şi se termină tot cu acelaşĭ punct adică cu com. Gruiul, unde intră şi dispare în lunca cea mare a Argeşuluĭ. Pe lîngă Bucureşti, această luncă este cultivată cu zarzavaturĭ; pe lîngă Leordeni şi Bobeşti este acoperită cu vărzăriĭ; în alte părţĭ cu semănăturĭ, precum: porumb, meiŭ, rapiţă şi alte cereale; iar în alte părţĭ este rezervată pentru trifoiŭ şi fîneţe.

Pe această mare luncă sunt şi cîte-va lacurĭ însemnate, precum: Ochiul-Boului, lîngă Leordeni, Lacul cel mare de lîngă Mărăcinĭ, aproape de satul Manolache, lacul Lebediul dintre Podul-Pitaruluĭ şi Cucuieţi, lacul Vasilaţi; maĭ sunt alte stufurĭ fără nicĭ o însemnătate care se găsesc tot pe această luncă.

Cucuieţi-Sudiţi, *sat*, jud. Ilfov, pl. Dîmboviţa; face parte din com. rur. Cucuieţi-Plătăreşti. Este situat la S. de Plătăreşti, între rîul Dîmboviţa şi Valea-Grecilor. La S., rîul Dîmboviţa formează o insulă acoperită cu richită şi salcie.

Se întinde pe o suprafaţă de 914 hect., din carĭ 580 aparţin statuluĭ şi 334 hect. ale locuitorilor. Pe teritoriul satuluĭ e o pădure de 230 hect. Locuitoriĭ cultivă tot terenul.

Populaţia luĭ e de 437 sufl.

Are o biserică, cu hramul Sf. Nicolae, deservită de 1 preot şi 2 cîntăreţĭ; o şcoală mixtă, frecuentată de 20 elevĭ şi 6 eleve, cu întreţinerea căreia statul şi comuna cheltuesc anual 1930 leĭ. Localul s'a construit din fondurile judeţuluĭ, în anul 1886. Pe teritoriul satuluĭ este 1 heleşteŭ.

Comerciul se face de 2 cîrciumarĭ şi 1 hangiŭ.

Numărul vitelor marĭ e de 370 şi al celor micĭ de 602.

Locuitoriĭ săĭ nu plăteaŭ bir şi de aceea se numeaŭ Sudiţĭ. Eĭ sunt coloniştĭ din Transilvania. Biserica din acest sat s'a clădit la anul 1842, adică vr'o 30 anĭ în urma înfiinţăreĭ satuluĭ.

Cucuiova, *vîrf de deal,* din comuna rur. Crainici, plaiul Cloşani, jud. Mehedinţi.

Cucuişul, *munte,* în com. Mălini, (1017.1), jud. Suceava.

Cucul, *mahala,* în jud. Mehedinţi, pl. Motrul-d.-s., ţine de com. rur. Ploştina.

Cucul, *pădure,* judeţul Ilfov, pe moşia Brăneşti, avînd diferite esenţe de lemn, situată la S. de satul Brăneşti şi în întindere de 150 hect. Această pădure este împrejmuită cu şanţ, în care s'a făcut un dublu canton cu 4 camere şi 2 sălĭ, care servă de locuinţă garzilor pădureĭ şi ca adăpost elevilor şcoaleĭ de silvicultură, carĭ fac practică prin pădure.

Cucul, *vale,* în com. rur. Broşteni, plasa Motrul-d.-s., judeţul Mehedinţi.

Cuculeasa-Fundeni, *cătun,* al comuneĭ Fundeni, jud. Buzăŭ, cu 200 locuitorĭ, carĭ locuesc în 39 case. Are 3 sub-diviziunĭ: Fundeniĭ-de-la-Drumul-Bogdanuluĭ, Capul-Moşieĭ şi Hoinari.

Cuculescu, *sat,* face parte din com. rur. Stăneşti, pl. Oltul-d.-j., jud. Vîlcea. Are o populaţiune de 301 locuitorĭ (154 bărbaţĭ, 147 femeĭ). Cade în partea de N. a comuneĭ, lîngă rîul Cerna. Aci e o biserică aprope în ruină. Anul fondăreĭ şi ctitoriĭ nu se cunosc. Copiĭ în vîrstă de şcoală sunt 37 (22 băeţĭ, şi 15 fete).

Cuculia, *pisc,* la E. comuneĭ Nemoiul, plasa Oltul-d.-j., judeţul Vîlcea.

Cuculia, *pisc,* la E. comuneĭ Mateeşti, pl. Olteţul-d.-s., judeţul Vîlcea.

Cuculei, *deal,* în partea de N.-V. a satuluĭ Gîrceni, jud. Vasluiŭ. Desparte com. Gîrceni de com. Băceşti, din jud. Romanuluĭ; este acoperit de pădurĭ.

Cuculeşti, *cătun,* al com. Mărunţişul, jud. Buzăŭ, cu 60 locuitorĭ şi 25 case; are o importantă mină de păcură în exploatare.

Cuculeţul, *colină,* în jud. Buzăŭ, com. Sibiciul-d.-s., căt. Gornetul; are fîneaţă şi multe rupturĭ.

Cuculuĭ (Dealul-), *deal,* jud. Muscel, plaiul Dîmboviţa. Constitue de la Păpuşa, şirul despărţitor între apa Argeşuluĭ şi Rîul-Tîrguluĭ împreună cu munţiĭ Grădişteanul, Găinaţul-Mare şi Mic, Dobriaşul-Mare şi Mic, Strîmtul, Clăbucetul, Chiciora, Coasta-Mănăstireĭ-Nămăeşti, Dealul-Şelarilor şi Dealul Mătăuluĭ.

Cuculuĭ (Dealul-), *deal,* pe care e aşezat cătunul Tîrgul-Cuculuĭ, în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., comuna Plăineşti, în partea de E., a comuneĭ.

Cuculuĭ (Fundul-), *deal,* în jud. R.-Sărat, pl. Oraşuluĭ, com. Odobasca. Se desface din culmea Scoruşuluĭ şi brăzdează N. comuneĭ; este acoperit cu păşunĭ.

Cuculuĭ (Piatra-), *loc izolat,* în jud. Buzăŭ, com. Pietroasa-d.-s. pe malul pîrîuluĭ Pietroasa.

Cuculuĭ (Poiana-), *loc izolat* şi izlaz în jud. Buzăŭ, com. Gura-Teghiĭ, căt. Nemertea.

Cuculuĭ (Tîrgul-), *tîrguleţ,* în jud. R.-Sărat, pl. Marginea-d.-s., cătunul de reşedinţă al com. Plăineşti, numit ast-fel de la Dealul-Cuculuĭ pe care e aşezat, în partea de E. a com., pe rîul Rîmna. Are o întindere de 12 hect., cu o populaţie de 260 fam., saŭ 870 sufl., din care 209 contribuabilĭ; 300 ştiŭ carte; sunt 20 străinĭ. Are o biserică, o şcoală de băeţĭ şi una de fete.

Cuculuĭ (Valea-), *moşie,* a statuluĭ, pendinte de M-rea Cotroceni, jud. Prahova, care pe periodul 1888—93 s'a arendat cu 3800 leĭ anual, în plus 480 leĭ plata de pădurarĭ şi confinişti.

Cuculuĭ (Valea-), *vale,* izvoreşte din pădurile com. Hîrsa, pl. Podgoria, jud. Prahova. Se varsă în rîul Cricovul, tot în raionul comuneĭ Hîrsa.

Cuculuĭ (Valea-), *vale,* se întinde la V. de satul Valea-Caselor, în jud. Vasluiŭ, com. Lipova, pl. Racova.

— SFÎRŞITUL VOLUMULUĬ AL II-lea. —

UNIVERSITY OF MICHIGAN
3 9015 02237 2109

